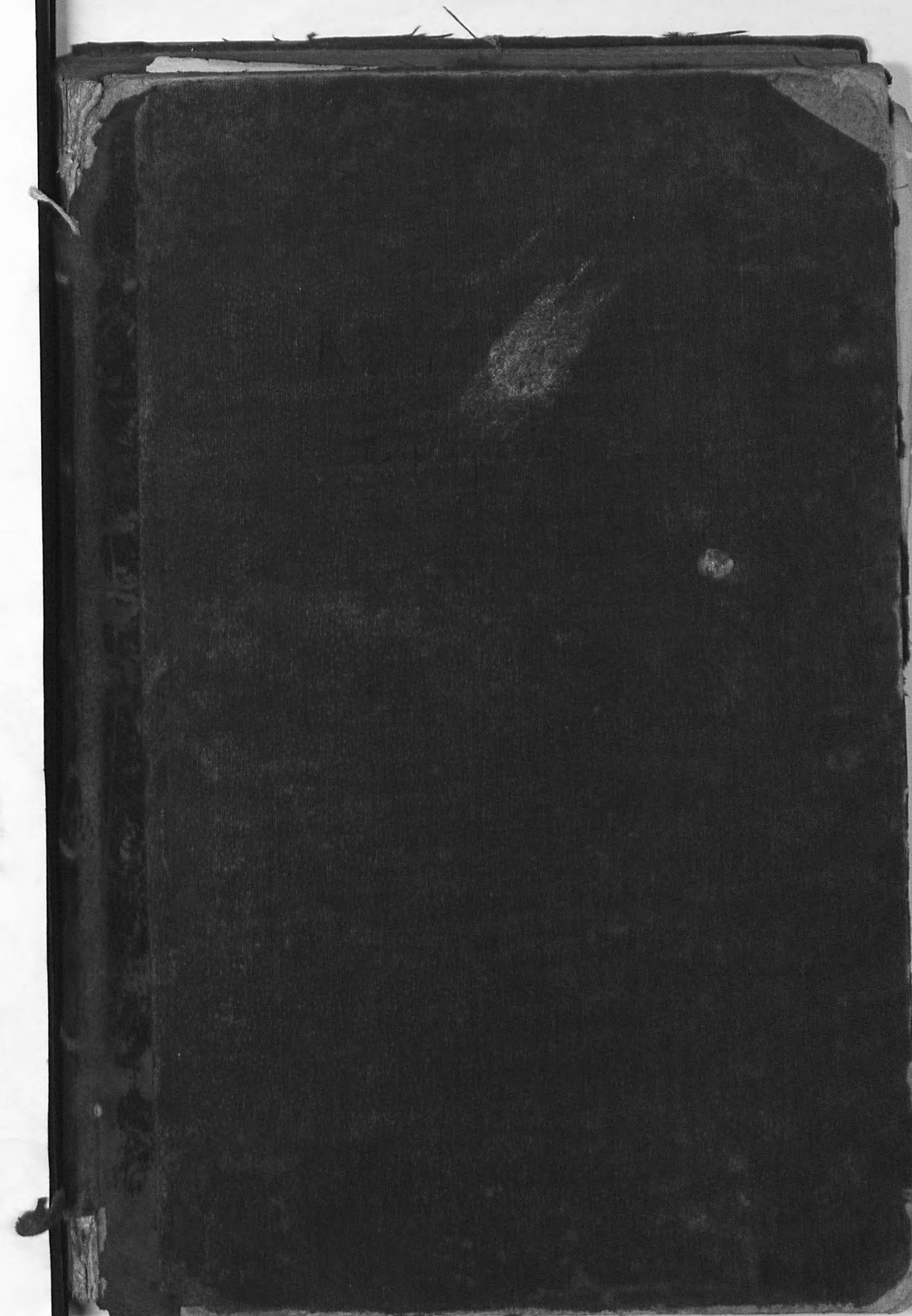

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΩΡΕΑ

Κληροδότηση
Χατζηνικολάου Γεωργίου

ΔΗΜΟΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Αριθμός εισαγωγής 64644
Ημερομηνία εισαγωγής 13-3-99
Ταξινόμηση 000 125
GR VER 00725

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΚΗ 1917

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΑΡ' ΟΜΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΜΗΡΙΔΑΙΣ

ΜΕΤΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΟΙΚΙΑΚΟΥ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ, ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΤΩΝ ΠΡΩΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

ΚΑΙ

ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΥΣΗΝΟΗΤΟΤΕΡΩΝ ΧΩΡΙΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ,

ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΥΠΟ

ΚΡΟΥΣΙΟΥ,

ΠΟΛΛΑΧΩΣ Δ' ΕΠΕΚΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΑΤΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ

ΥΠΟ

Ε. Ε. ΣΕΪΛΕΡ,

ΕΚ ΔΕ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΘΕΩΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΥΠΟ

Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ,

Δ. Φ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Α' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

201. Ὁδὸς Ἑρμοῦ, 201.

ΕΝ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΙ

27. Ὁδὸς Γεωργαννίδου, 27.

Ἐκδόσις Τρίτη Στερεότυπος

1876

Αρ. Ε. 6464

Ὁμηρος δὲ καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ ὑστάτος παντὶ παιδὶ
καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι.

Αἶον Χρυσόστ. Λόγ. ΙΗ'. σ. 478. P.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Τὴν σήμερον ἐν Ἑλλάδι, ὅτε τὸ κερδῶον πνεῦμα πανταχόθεν καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις εἰσέπνευσεν εἰς αὐτήν, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου τοσοῦτος γίνεται λόγος, ὅσος περὶ πλουτιστικῶν συναυλισμῶν, περὶ τραπεζῶν καὶ χρεωγράφων, περὶ βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ σιδηροδρόμων, πρὸ πάντων περὶ μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν καὶ μεταλλείων, ἢ ἐκδόσις λεξικοῦ, οὐχί τινος τεχνολογικοῦ ἢ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ λεξικοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ μάλιστα Ὀμηρικοῦ, ὃν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀναιτιολόγητος.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεχείρησα τὸ ἔργον καὶ πρὸ ὅκτῳ ἐτῶν ἐξέδωκα τὴν περὶ αὐτοῦ προκήρυξιν (ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865), θύελλαι καὶ καταιγίδες ἐπενέμοντο ἐτι τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὰς ὁποίας δικαίως πᾶς τις ἠλπίζεν εὐδίαν, οὐριοδρομίαν καὶ μακρὰν εὐπλοίαν. Ἡλπίζον λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως παρ' ἡμῖν, μεθ' ἧς στενώτατα συνδέεται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἐμβριθὲς μελέτη τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἔμελλον νὰ λάβωσι τοιαύτην μεταρρύθμισιν καὶ προκοπὴν, ὥστε λεξικὸν Ὀμηρικὸν δυνάμενον κατὰ μέγα μέρος νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν παρ' ἡμῖν ἐντελῇ ἔλλειψιν τῶν πολλῶν καὶ παντοίων εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου βοηθημάτων, ὧν βρίθουσι τὰ πολιτισμένα ἔθνη, ἤθελε θεωρηθῇ βιβλίον ἀναγκαϊότατον. Ἡλπίζον ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα βιβλία προσωρισμένα οὐχὶ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότου τὸ βαλάντιον νὰ πληρώσωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν φιλολογίας νὰ προαγάγωσιν ἔμελλον πολλὰ νὰ ἐκδίδωνται καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ νὰ παράγωσιν ὅσημέραι καρποὺς καὶ εὐλογίας.

Ἄλλ' αἱ πρὸ ὅκτῳ καὶ ἐννέα ἐτῶν ἐκεῖναι ἐλπίδες μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀπέβησαν φρούσαι, καὶ ἂν σήμερον ἀναγινώσκεται τι καλὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀγαθὴν ιδιότητα τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἔμφυτον φιλομάθειαν καὶ περιεργίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν εὐξίαν καὶ γονιμότητα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παρὸν βιβλίον ἤκιστα μετέχει τῆς μυθολογουμένης τῶν Σειρήνων ἀρετῆς, θὰ ἦτο πολὺ ἀπλοῦς ὅστις σήμερον, ὅτε τοῦ μὲν κοινοῦ ἢ προσοχὴ εἰς ἄλλα ἐτράπη, ἢ δὲ ἐκπαιδεύσεις εἶνε τοσοῦτον αὐχμηρά, ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ τοιούτων καὶ ἄλλων ὁμοίας φύσεως βιβλίων συγγραφὴν καὶ ἐκδόσιν. Οὐχ ἤττον ὅμως καὶ ἐγὼ, εὐρὼν πρόθυμον καὶ φιλότιμον ἐκδότην, ἀπεφάσισα τὴν ἐκδόσιν τοῦ Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ, καὶ ἄλλους ἤθελα συμβουλεύσῃ νὰ μὴ ὀκνήσωσιν εἰς ἐκπόνησιν σπουδαίων καὶ ὠφελίμων ἔργων, συντελούντων εἰς ἀκριβὴ κατὰληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων διότι τὰ μὲν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως ὅτι κακῶς ἔχουσι καὶ αὐτὸ τοῦτο τοσοῦσι, καὶ ὅτι ἡ μεταρρύθμισις αὐτῆς καὶ θεραπεία εἶνε ἐκ τῶν πρωτίστων ἔργων πάσης πατρικῆς κυβερνήσεως, τοῦτο εὐτυχῶς ὑπὸ τῶν πλείστων εἶνε ὁμολογούμενον (*). Ἄν δὲ ὀλίγοι τινές, ἐπιπολαίως κρίνοντες καὶ πάντα τὰ ἡμέτερα ρόδινα βλέποντες ἢ διὰ θωπειῶν καὶ γλυκυστομιῶν ἀγαπῶντες

(*) Περὶ κατωτέρως καὶ μέσης παιδείας ἐν Ἑλλάδι, ἐκδοσις ἀγωνοδίκου ἐπιτελείας, ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ Δ. Β. Μαυροκορδάτου.—Εὐθ. Κονσέρχης Τὰ κατὰ τὴν ἀγ' πρωτανείαν τοῦ Πανεπιστημίου.

τὴν πατρίδα, ἀγωνίζονται νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ ἐναντίου, ἡ νέα Ἑλλάς εὐτυχῶς δὲν ὁμοιάζει τὸν παλαιὸν τῶν Ἀθηναίων *Δῆμοι*, οἷος φαίνεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους

ἀλλ' εὐπαράγωγος εἴ
 θωπευόμενός τε χαί-
 ρεις κίσαπατώμενος
 πρὸς τὸν τε λέγοντ' αἶε
 κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου

παρὼν ἀποδημεῖ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1115.

ἀλλ' ἀποστραφεῖσα τοὺς ἀπὸ τῶν χειλέων φίλους καὶ ἐνστερνισθεῖσα τοὺς διὰ τῶν ἔργων αὐτὴν ὠφελούντας θέλει ἐντὸς ὀλίγου ἐπιχειρήσῃ τὴν θεραπείαν τῶν κακῶς ἐχόντων, καὶ τότε θέλει ἀποδῶσθαι εἰς τοὺς προγονικοὺς συγγραφεῖς τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει σημασίαν. Ὅτι δὲ μάλιστα ὑποτρέφει τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας μὴ εἶναι τὸ ἐξῆς. Ἡ Ἑλλάς ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ διατελοῦσα εἶνε κατὰ πολλὰ φυσικὸν λόγον ἐξόχως μιμητικῇ· καὶ κατὰ τὴν μεταρρύθμισιν λοιπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως τὴν ἀναπόφευκτον θέλει μιμηθῇ τὰ γηραιότερα ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ Εὐρώπη σήμερον ἅπαντα ἐπέισθη περὶ τοῦτου, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς Γερμανίας ἀφείλεται εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιεινὴν παιδείαν· ὡς κυριώτατον δὲ παράγοντα τῶν ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθῶν ἐθεώρησαν τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ τὴν σπουδὴν παντὸς ἐν γένει τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν πανταχοῦ αὐξηθεῖσαν ἐπ' ἐσχάτων τὴν πρὸς τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα πνεύματα τιμὴν καὶ ἀγάπην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατέχουσαν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει σπουδαίαν καὶ ἔντιμον χώραν, καὶ τοῦτο οὐ μόνον μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀνέκαθεν, ὅτε μὲν περισσύτερον, ὅτε δὲ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ πάντοτε ἐξετίμησαν τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὡς ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥωσίᾳ (*). Ταῦτα δὲ διδαχθεῖσα ἡ Εὐρώπη παρὰ τῆς Γερμανίας, ἐδιδάχθη, ὡς αὕτη ὁμολογεῖ, ὅτι οὐχὶ τοὺς γραμματικούς τύπους καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ἐκπαίδευσίν τῆς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν καὶ τὸν νοῦν τὸν θεῖον τὸν ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἐκείνοις ἀνάγκη νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τῶν ἐκπαιδευομένων. Ἡ Ἑλλάς λοιπόν, ἥτις ἐμιμήθη μὲν ἄχρι τοῦδε τὸ ἐν Γερμανίᾳ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, ἀλλὰ μόνον κατὰ παλαιὸν τινα τύπον καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα, καὶ ἀνέγραφε μὲν ἐν τοῖς προγράμμασι τῶν μέσων αὐτῆς ἐκπαιδευτηρίων τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐλευθεριότητος (2—2 1/2 ὥρας καθ' ἑκάστην), ἀλλ' οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διδάσκεται, εἰ μὴ ἀτελεστάτα, οὔτε οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουσιν, εἰμὴ ὡς νεκρὸν πτώμα, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ διδαχθῶσιν οἱ μαθηταὶ τὴν ἀνατομίαν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἡ Ἑλλάς ἀφείλει κατὰ τὴν προσεχῆ ἀνάπλασιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς τῆς, περὶ τοῦτου μάλιστα νὰ λάβῃ πρόνοιαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν λάβῃ, πῶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκροῦ μηχανισμοῦ, ἐν ᾧ κατατρίβονται τὰ πολυτι-

(*) G. d'Eichthal De la nouvelle loi sur l'enseignement secondaire en Russie, ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grécques en France τοῦ ἔτους 1872.

μότερα ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πνεῦμα ζωῆς καὶ ἀληθείας νὰ ζωογονήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου. Τότε δὲ οἱ Ἕλληνες παῖδες μὲν ὄντες θὰ διδάσκωνται νὰ ἀναγινώσκωσι τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς κύμβαλα ἀλαλάζοντα τὴν ἀκοὴν ἐνοχλοῦντα, ἀλλὰ κατανοοῦντες αὐτῶν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ πνεῦμα νὰ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς πατέρας ὁδηγοὺς ἐν τῷ βίῳ ἀναπτύσσοντας αὐτῶν τὸν νοῦν καὶ διαπλάττοντας τὴν καρδίαν, ἢ ὡς ἀδελφοὺς τέρποντας τὴν ἀκοὴν διὰ τῆς γλυκυτάτης αὐτῶν ὁμιλίας· νεανίαι δὲ γενόμενοι καὶ οὕτω προδιδαχθέντες θὰ θελήσωσιν ἀναντιρρήτως αὐθόρμητοι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὠραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν ἐκείνον κόσμον τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν καὶ νὰ ἐννοήσωσιν αὐτὸν τόσον ζωηρῶς ὅπως οἱ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὁμήλικες αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη δὲ πρὸς μελέτην τοῦ θείου ποιητοῦ ὁρμὴ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ἥτις σήμερον καὶ διὰ νόμου τῆς πολιτείας ἐπιτασσομένη δὲν ἐγγεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῆς, τότε οὐ μόνον αὐτόματος θὰ παραχθῇ, ἀλλὰ καὶ καρποὺς θὰ παραγάγῃ λαμπροὺς καὶ γλυκυτάτους· καὶ καθὼς τὸ πάλαι ἡ ποίησις τοῦ Ὀμήρου, ἡ Ἀγία αὕτη Γραφή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐμπνεύσασα τὰ γενναϊότατα τῶν αἰσθημάτων καὶ τελειότατα διαπλάσασα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἀνέθρεψε τοὺς μεγαλουργοὺς ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, οὕτως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συναρμολογουμένη μετὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης θ' ἀποτελέσῃ τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐφ' οὗ θέλει ἐδραιωθῇ τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις. Καὶ ὅπως τὸ πάλαι ὁ Ὀμηρος, ἡ ἀένναος πηγὴ τῶν ποιητῶν, *Ions perennis vatum*, καθὼς λέγει ὁ Ὀβίδιος, ἐδίδασκε τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆ καὶ πάντας τοὺς ἐξόχους ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ προσδοκῶμεν ἐξ αὐτοῦ ποιητὰς ὠραίους καὶ διαυγεῖς, ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ἡ καλὴ ἐκείνη ὥρα τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἥτις βεβαίως δὲν ἀπέχει πολὺ ἐν τῷ μέλλοντι, τότε θὰ γείνῃ καταφανὴς ἡ ἐλλείψις τῶν καλῶν βιβλίων, καὶ ἂν τι σπουδαῖον σύγγραμμα σήμερον ἐκδιδόμενον παραγκωνίζεται, τότε θὰ ζητῆται καὶ τιμᾶται. Τότε δὲ θὰ δύναται νὰ κρίνῃ τις ἀσφαλῶς καὶ κατὰ πόσον εἶνε χρήσιμος ἢ μὴ ἡ ἐκδοσις Ὀμηρικοῦ Λεξικοῦ.

Καὶ αὗται μὲν αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες καὶ σκέψεις, ἐκ τῆς παρουσίας καταστάσεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως προκύπτουσαι, ἴσως δὲν εἶνε ἡμαρτημένα. Ἀλλ' ὅταν τις ἀφ' ἐτέρου ἐποβλέψῃ εἰς τὴν ἐντολὴν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκπαιδεύσει ἐργαζομένων, εἰς τὴν ἐντολὴν ἰδίως τῶν φιλολόγων, οἵτινες εἶνε οἱ κυριώτατοι αὐτῆς μοχλοί, ἴσως ἀπολήξῃ καὶ εἰς τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν, ὅτι μεμψιμοιροῦντες μὲν ἄδικον δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ περισσότερον μεμψιμοιροῦμεν ἢ ἐργαζόμεθα· ὁδὸς χωρὶς νὰ ἐξετάσω τίνα τὰ αἷτια τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἡμῶν ἀθλιότητος, νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώνται οἱ φρονούντες ὅτι ἡ βελτίωσις τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν πρέπει μόνον ἐκ τῶν ἄνω νὰ προσδοκᾶται, ἀλλὰ μάλιστα πάντων ἐκ τῶν κάτω ν' ἀρχίσῃ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ περὶ τινων πραγμάτων αἱ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἢ ὅπου τοιαῦται δὲν ὑπάρχουσι, νὰ ἐμβληθῶσιν αἱ ὀρθόταται, περὶ ὧν δὲ ὑπάρχουσι κοιναὶ καὶ ἀναμφισβήτητοι, περὶ τούτων νὰ γείνῃ ἡ δέουσα ἐνέργεια πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ παρὰ τίνος ἄλλου πρέπει νὰ προσδοκᾶται, εἰμὶ παρὰ τῶν ἐκ τοῦ σύγγενος γινωσκόντων καὶ αἰσθανομένων τὰς ἐλλείψεις; Ἐὰν

λοιπὸν οἱ ἐπὶ τῶν ὥμων αὐτῶν βαστάζοντες τὴν δημοσίαν ἐκπαιδεύειν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τὴν μέσην, περὶ ἧς μάλιστα ἐνταῦθα πρόκειται, μετεχειρίζοντο πᾶσαν αὐτῶν τὴν δύναμιν μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας πρὸς ἀνθρώπιν τῆς καταπεπτωκυίας ἐκπαιδεύσεως, μεθ' ὅσης πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς δεινὸς ἢ δεινὸς θέσεως καὶ πορισμὸν ἰδίων ὠφελημάτων, ὁ μὲν δυνάμενος νὰ κινῆται καὶ νὰ πείθῃ προθύμως κινούμενος καὶ μετακείμενος, ὁ δὲ δυνάμενος νὰ γράφῃ προθύμως γράφων καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον διαδίδων τὴν γνώμην του, ὁ δὲ δυνάμενος νὰ διοικῇ δραστηρίως καὶ εὐόρκως διοικῶν, καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συγγράφῃ ἐπιμελῶς συγγράφων, νομίζω ὅτι ὀλιγώτερα θὰ ἦσαν τὰ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἀξιόμειπτα, ἢ τοῦλάχιστον ὀλιγώτερον εὐθύνην τῆς καχεξίας αὐτῆς θὰ ἔφερον οἱ μάλιστα πάντων ἐκ τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων πάσχοντες λειτουργοὶ τῆς παιδείας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἐκ τῆς εὐθύνης ἀπαλλαγῆς καὶ πλὴν τῆς ἀναπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἣτις προέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς ἐνός ἐκάστου, ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος πολὺ πρακτικὸς, δι' ὃν πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἐκ τῶν κάτω ἡ ἐνέργεια πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως. "Ὅταν ὀλόκληρος ὁ κλάδος ἢ οἱ πλείστοι τῶν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει ἐργαζομένων ἀποκτήσωσι πεποιθήσεις περὶ τῆς δεινὸς ἢ δεινὸς μεταρρύθμισεως, εἶνε ὅσοιλον ἄρ' γε παρ' ἡμῖν, μάλιστα περὶ ἐκπαιδεύσεως προκειμένου, νὰ ζητηθῇ καὶ δοθῇ ἡ κατὰ τύπον αὐτῆς καθιέρωσις;

Μία τῶν πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐνεργειῶν εἶνε ὁμολογουμένως, καὶ θ' αὖ καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, ἡ συγγραφή σπουδαίων βιβλίων καὶ μάλιστα οὐ μόνον τῶν ἀναλόγων τῆς ἐνεστώσης τοῦ ἔθνους ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ ὀλίγων ἀνωτέρων αὐτῆς· διότι τὰ τοιαῦτα συγγράμματα, τὰ ὅποια αὐστηρῶς κρινόμενα θὰ ἐφαίνοντο ὡπωσοῦν πρόωρα, ἄχρηστα μὲν ἐπὶ τέλους δὲν θ' ἀποθῶσιν, ἀρ' ἥς δὲ ἡμέρας ἐκδοθῶσι, προβιβάζοντα τὰς ὑπαρχούσας γνώσεις, λεληθότως καὶ σιωπηλῶς ἐπιφέρουσι τὰς μεταρρύθμισεις.

Τοιαύτην λοιπὸν ἡμεῖς ἐννοοῦντες τὴν ἐντολὴν τοῦ λειτουργοῦ τῆς παιδείας καὶ τοιαῦτα φρονούντες περὶ τῶν νῦν ἐκδιδομένων σπουδαιότερων βιβλίων, ἔχοντες δὲ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν, τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ μελέτη τῶν προγονικῶν συγγραμμάτων πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸν κυριώτατον μοχλὸν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐκπαιδεύσεως, ἐνομίσαμεν ὅτι συντελοῦμεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν προσδοκωμένην αὐτῆς βελτίωσιν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ἔργου, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν ὅτι, καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν παρ' ἡμῖν ὅπως ἔχουσι, δὲν θὰ εἶνε ἄχρηστον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγκαιρον ἢ ἄκαιρον καὶ χρήσιμον ἢ ἄχρηστον ἐξέρχεται τέλος πάντων εἰς ὧς τὸ πρὶ τοσούτων ἐτῶν προκηρυχθέν Ὀμηρικόν τοῦτο λεξικόν, καιρὸς εἶνε μετὰ τοσούτον μακρὸν προοίμιον περὶ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ νὰ εἰπώμεν καὶ ὅποιον εἶνε τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, καὶ πῶς ὑφ' ἡμῶν διεσκευάσθη πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κυριώτατος λόγος, ὑφ' οὗ ὠρμήθημεν, καὶ ἡ πρωτίστη χρεῖα, ἣν ἠθελήσαμεν νὰ θεραπεύσωμεν ἐπιχειρήσαντες τὸ ἔργον τοῦτο, εἶνε ὁ ἐξῆς. Διδάσκοντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ γυμνασίᾳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἐρμηνεύωμεν καὶ ἀναγινώσκωμεν τὸν Ὀμηρον οὕτως, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν ὁ μαθητὴς νὰ ἔχῃ τινὰ οἰκειότητα πρὸς τὸν θεῖον ποιητὴν, προσεχρούμενος καὶ εἰς ἄλλας με-

πολλὰς δυσκολίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἑλλειψιν βοθητικῶν βιβλίων ἱκανῶν νὰ ὁδηγήσωσι τὸν μαθητὴν εἰς τε τὴν καθ' ἑκάστην προπαρασκευὴν καὶ εἰς τὴν μετέπειτα κατ' ἰδίαν μελέτην. Τρία εἶνε τὰ βοηθήματα τὰ εἰς τὴν ἀκριβὴ κατάληψιν τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων συντελοῦντα, γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης, λεξικὸν τῶν παρ' Ὀμήρῳ εὐρισκομένων λέξεων καὶ σημειώσεις κριτικαὶ καὶ ἐρμηνευτικαὶ διαφωτίζουσαι τὰ σκοτεινότερα χωρία. Ἐκ τούτων μόνον τὸ πρῶτον παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τρεῖς πραγματεῖαι, ἡ τοῦ μακαρίτου Ἐμ. Φωτιάδου Σύντομος πραγματεία περὶ ἐπικοῦ μέτρου καὶ ἐπικῆς διαλέκτου, ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Εὐαγγ. Κοφινιώτου ἐκδοθεῖσα Γραμματικὴ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου καὶ ἡ τοῦ μακαρίτου Ἀθ. Κωστοπούλου μεταφράσαντος τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Περί διαλέκτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κρυγέρου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ βοήθημα εἶνε ἡμιτελές· διότι καὶ αἱ τρεῖς αὗται πραγματεῖαι περιέχουσι μόνον τὸ τυπικὸν τῆς Ὀμηρικῆς γραμματικῆς, περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῆς παρ' Ὀμήρῳ, ἥτις οὐχὶ ὀλίγας ἰδιοτροπίας ἔχει, οὐδεὶς γίνεται λόγος ἐν αὐταῖς. Καὶ τὰ περὶ ταύτης λοιπὸν καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τοῦ ποιητοῦ ἀπαιτούμενά περιμένει ὁ δυστυχὴς μαθητὴς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ διδασκάλου· ὁ δὲ διδάσκαλος εἰ πρῶτον, εἰ δ' ὁσάκις καταλήξῃ; διότι τὰ Σχόλια, ὁ Δούκας, ὁ Ρουσιᾶδης, ἡ Κλείς ἡ Ὀμηρικὴ καὶ εἰ τι τοιοῦτον συμφέρει μᾶλλον νὰ λείπωσι τὴν σήμερον ἐκ τῆς μαθητικῆς βιβλιοθήκης. Ἐν τοιαύτῃ ἐρημίᾳ βοηθημάτων ἢ ἀχρηστία τῶν παρ' ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ σύνταξις εἰδικοῦ τινος Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ περιέχοντος τὰ βέβαια πορίσματα τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα τριακονταετηρίδα γενομένων ἤθελε χρησιμεύσῃ περισσότερον ἴσως, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, παρὰ πᾶσαν ἐρμηνευτικὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὀμήρου, τῆς ὁποίας τὸ προσήκον μέτρον εἶνε δύσκολον σήμερον νὰ ὁρισθῇ παρ' ἡμῖν.

Εὐτυχῶς ὁὖν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαιτήσῃ τις πρωτότυπον σύνταξιν τοιούτου λεξικοῦ, τὸ μὲν διότι ἀπαιτεῖ δυσχερέστερον ἔργον παρὰ τῶν ἡμετέρων λογίων, τὸ δὲ διότι, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ λεξικοῦ, γραμματικῆς κ. τ. τ., ἡ ὕλη εἶνε κοινὴ εἰς πάντας καὶ μόνον ἡ μέθοδος καὶ ἡ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν χρησιμοποίησις εἶνε τὸ εἰς ἕκαστον τῶν συγγραφέων ἰδιάζον. Ὡς πρὸς ταύτας δὲ τὰς ἀρετὰς ὑπάρχει ἐν Γερμανίᾳ Ὀμηρικὸν λεξικὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη δοκιμασθὲν καὶ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι βελτιωθὲν τὸ τοῦ Κρουσίου καὶ Σέϊλερ. Τούτου λοιπὸν τὴν ἑκτὴν ἐκδοσιν (1863) ἔκρινα καλὸν νὰ μεταφράσω καὶ παραδώσω εἰς χρῆσιν τῆς σπουδάζουσας Ἑλληνικῆς νεολαίας· καὶ μόλις ἐπιχειρήσας τὸ ἔργον ἐξέδωκα τὴν περὶ τούτου προκήρυξιν ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865. Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε φρόνιμον οἰονόηποτε σύγγραμμα Γερμανικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, νὰ παραδοθῇ ἀπαράλλακτον ὡς ἔχει καὶ ἐν πιστῇ μεταφράσει εἰς χεῖρας Ἑλλήνων καὶ μάλιστα νέων Ἑλλήνων ἐθνικῶς ἀφειδόντων νὰ παιδεύωνται καὶ ὡς ἐθνικὴν νὰ μελετῶσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν; Νομίζω ὅτι πᾶς ὅστις ἔχει καὶ τὴν ἐλάχιστην γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν τῆς παιδαγωγίας καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς παιδείσεως θέλει συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ περὶ τούτου ὅτι ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἄναγκα σμένοι εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ μεταφράζωμεν τὰ τῶν ἄλλων ἔθνων

συγγράμματα, εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταφέρωμεν αὐτὰ ὅπως οὖν μεταβεβλημένα καὶ πρὸς τὰς ἔθνικὰς ἡμῶν χρείας μετρηροσμένα. Διὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ διασκευασθῇ τὸ Γερμανικὸν ἔργον τοῦ Κρουσίου καὶ Σέϊλερ. Ἄλλ' ἐκτὸς ταύτης τῆς ἀνάγκης δὲν ἦτο ἄρᾳ γε δυνατόν νὰ ὑποστῇ καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολάς; δὲν εἶνε ἀνθρώπινον τὸ ἁμαρτάνειν; εἶνε ἄρᾳ γε τῇ ὄντι αὐθάδεια καὶ οἷσις ἐὰν πιστεῦῃ τις ὅτι "Ἑλλήν ἄνθρωπος λαθὼν τινὰ πεῖραν τοῦ Ὀμηρικοῦ λεκτικοῦ καὶ αἰσθανόμενος ἐν γένει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἄλλως ἢ ὅπως ὁ ἄλλογενὴς Ἑλληγιστὴς διειδὲ τι ὀρθότερον παρὰ τὸν Γερμανὸν ἑρμηνευτὴν; Κατὰ φυσικὸν λόγον τὸ ἐναντίον τούτου ὁ ἦτο ἄπορον. Διότι εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ Γερμανοὶ ὀρθότερον καὶ τελειότερον ἡμῶν παιδευόμενοι, καὶ τὰ τῆς σπουδῆς καὶ μελέτης μέσα ἀφύονα παρ' ἐαυτοῦς ἔχοντες, ἐτι δέ, τὸ σπουδαιότατον, τὴν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμονὴν ἔμφυτον παρὰ τοῦ Θεοῦ ὄωρον λαθόντες, τὰς αὐτὰς κατὼρῶσαν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ, ὥστε δικαίως θαυμάζονται καὶ παρὰ πάντων τῶν φιλόλογων εὐγνωμόνως μνημονεύονται καὶ εὐκρινῶς τιμῶνται. Ἄλλ' ὅταν ὁ λόγος περὶ Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ πραγμάτων, νομίζω ὅτι ὁ Ἑλλήν ἔχει πολλὰ φυσικὸν δικαίωμα νὰ δισχυρίζεται ὅτι ὀρθότερον διεῖσε καὶ βαθύτερον ἤσθάνθη παρὰ τὸν ἄλλογενὴ (*). Τρίτος λόγος, δι' ὃν ἦτο δίκαιον νὰ μεταβληθῇ τὸ πρωτότυπον, εἶνε ὅτι καθ' ὅσον τὸ Γερμανικὸν ἔργον περιεβάλλετο τὴν Ἑλληνικὴν ἐσθῆτα, ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ ἐξεδόθησαν συγγράμματα προαγαγόντα τὴν Ὀμηρικὴν ἑρμηνείαν καὶ λεξικογραφίαν. Τοιαῦτα εἶνε αἱ ἐπανειλημμέναι ἐκδόσεις τῆς Ὀδυσσεΐας ὑπὸ τοῦ Ameis, ἡ ἐκδόσις τῆς Ὀδυσσεΐας καὶ Ἰλιάδος ὑπὸ τοῦ Düntzer, αἱ διάφοροι ἔρευναι τοῦ La Roche καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεις τοῦ Ὀμήρου, τὸ ἐτυμολογικὸν τοῦ Γ. Κουρτίου ἐν τῇ β'. καὶ γ'. ἐκδόσει καὶ εἴ τι ἄλλο τοιούτων. Ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν δυνάμενον νὰ μεταχειρισθῇ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον δὲν εἶνε τὴν σήμερον οὐδαμῶς σπουδαῖος· διότι ὁ Σέϊλερ ἐξέδωκε τὸ ἑβδόμον πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὸ Ὀμηρικὸν λεξικὸν ὑπὸ ταύτην τὴν ἔποψιν ἄριστα συμπληρωμένον. Τοῦ ἐτυμολογικοῦ μάλιστα τοῦ Κουρτίου καὶ τῶν ἐν μικραῖς διατριβαῖς καὶ φιλολογικαῖς ἐφημερίαις παραπομῶν ἔγεινε τσαυτὴ χρῆσις, ὅσην τις ἴσως δὲν ἤθελεν ἐπιθυμήσει. Ἄλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπεξεργαζομένους τὴν β'. ἐκδοσιν ὁ λόγος ἐκεῖνος δὲν ἦτο μικρὸς. Τότε δὲ μόνον ἀπηλλάγημεν τῆς περὶ τούτου φροντίδος, ὅτε μόλις περὶ τὰ τέλη, ἀπὸ τοῦ Π καὶ ἐφεξῆς, ἐδυνήθημεν, μεταξὺ τυπουμένου τοῦ ἔργου, νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν γ'. ἐκδοσιν.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον μεταβολάς, ἀφαιρέσεις δηλ., προσθήκας καὶ διορθώσεις, ἃς ἴδωμεν ὅποια εἶνε αἱ γενόμεναι διασκευαί. Καὶ πρῶτον περὶ τῶν ἀφαιρέσεων. Ἡ σπουδαιότης καὶ καθ' ἡμᾶς εὐλογητάτη ἀφαιρέσις εἶνε ἡ τῶν παραπομπῶν εἰς βιβλία Γερμανικὰ φυσικῶ τῇ λόγῳ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν καὶ εἰς Λατινικὰ σπανιώτερα ἢ δυσπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ εἰδικῶς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους. Ἡ ἀφαιρέσις αὕτη ἐδύνατο εὐλόγως νὰ συνεπιφέρῃ βαθυτέραν τινὰ δια-

(*) Περὶ τούτου τοῦ θέματος πλείονα εἶπομεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ β'. μέρους τῶν παρὰ Ξενοφῶντι διορθωτέων, σελ. θ'. ἐξ.

σκευὴν καὶ νὰ περικόψῃ πάσας τὰς διαφοροὺς περὶ τινος λέξεως ἢ χωρίου γνώμας ἢ τὰς λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνείας, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Σέϊλερ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει ἀπεχώρισεν ἅπαντα τὸν ὄχλον τοῦτον εἰς τὰς ὑποσημειώσεις. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τότε ἤθελεν ἐπὶ τοσοῦτον γυμνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀποβῆ, ὥστε φόβος ἦτο μὴ κατατήσῃ ἄχρηστον εἰς τοὺς βουλομένους ἀκριβέστερον καὶ ὅπως οὖν βαθύτερον νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. Νὰ ἐκλέξῃ δὲ τις μίαν μόνον τῶν πολλῶν καὶ πολὺ διαφορῶν πολλάκις γνώμων καὶ ταύτην μόνον νὰ προτιμήσῃ δὲν εἶνε ἀσφαλὲς ὅπου μεγάλη ἀμφιβολία καὶ ἐρμηνευτικὴ σκοτία ἐπικρατεῖ. Διὰ τοῦτο διεφύλαξα μὲν τὰς ποικίλας γνώμας καὶ ἐρμηνείας καὶ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις, ἵνα δὲ μὴ περιπέσω εἰς πολλὴν σύγχυσιν καὶ ταραχὴν, μνημονεύων αὐτάς ἀορίστως διὰ τῶν κατὰ κόρον ἐπαναλαμβανομένων *τινὲς μὲν, ἄλλοι δέ, ἄλλος δέ τις, ἕτερος κ. τ. τ.* ἔκρινα καλὸν νὰ διαφυλάξω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν γνώμην, ἂν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἀποχωρισθέντα τῶν συγγραμμάτων, ἐν οἷς ἐκτίθενται αἱ διάφοροι γνώμαι, φαίνονται ὡς τὰ Ὀμηρικὰ *εἰδῶλα καμόντων*. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀτόπημα ἐθεράπευστα ἐν μέρει διὰ προσθήκης πίνακος, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῷ παρόντι λεξεκῷ κενὰ ὀνόματα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν μεταγράφονται μὲν πρωτοτύπως, παρακολουθοῦνται δὲ καὶ ὑπὸ ἀκριβοῦς σημειώσεως τῶν σχετικῶν συγγραμμάτων. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου ἀπέκλεισα τὰ σπανιώτατα ἅπαξ ἢ οἷς μόνον μνημονευόμενα ὀνόματα καὶ μάλιστα τὰ τῶν οὐχὶ ἰδιαιτέρας πραγματείας, ἀλλὰ διατριβάς ἐν φιλολογικαῖς ἐφημερίσι γραψάντων. Ἀλλας ἀφαιρέσεις, οἷον ἀσημάντων τινῶν λεπτομερειῶν ἢ τῶν συντετμημένων λέξεων Ἰλ. καὶ Ὀδ., δι' ὧν γίνονται αἱ παραπομπαὶ εἰς τὰ δύο ποιήματα ἀντὶ τοῦ καὶ γενικῶς συνηθεστέρου πλέον καὶ εἰς ἡμᾶς οἰκειοτέρου τρόπου τοῦ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Α, Β κτλ. περὶ τῆς Ἰλιάδος, καὶ α, β κτλ. περὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, ἐτι δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πίνακος τῶν χωρίων τῶν ἐν τῷ λεξικῷ ἐρμηνευθέντων ἢ διορθωθέντων, τοῦ ὁποίου τὴν χρησιμότητα δὲν ἐδυνήθην νὰ ἐννοήσω, θεωρῶ ὀλιγωτέρου λόγου ἀξίας. Εἰς τὰς ἀφαιρέσεις εὐδυνάτο τις νὰ προχωρήσῃ γενναϊότερον, ἀποκόπτων τὰς ὁμολογουμένως καὶ ἀναντιρρότως ἡμαρτημένας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας, τὰς ὁποίας ὁ Σέϊλερ ἐκ περισσοῦς εὐλαβείας πρὸς τὴν ἐρμηνευτικὴν παράδοσιν κατεχώρισε, πολλάκις ἄνευ τινὸς ἐπικρίσεως. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον ὅπου δὲν παρελείψαμεν τὰ τοιαῦτα ἡμετρίασαμεν τὸ κακόν, χαρακτηρίσαντες αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν κρίσιν.

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ διορθώσεις, ὅσαι δὲν διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου καὶ δὲν κατατάσσονται ἐπομένως εἰς τὰς προσθήκας. Αἱ μεταβολαὶ αὗται εἶνε πολλάκις μικραὶ, ἀλλὰ πολλαί, πλεῖσται τὸν ἀριθμὸν καὶ πάντοτε κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην διορθοῦσαι τι τοῦ πρωτοτύπου καὶ μάλιστα τὰς εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἡμαρτημένας παραπομπάς. Ἵνα δώσωμεν μικρὸν αὐτῶν δεῖγμα, παραθέτομεν τὰ ἐπόμενα ἐκ τῆς σελ. 409 τῆς σ'. Γερμανικῆς ἐκδόσεως ἀντιστοιχοῦσης πρὸς τὴν 516 ἐξ. τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐν λ. πέλονται τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἐν πιστῇ μεταφράσει ἔχει τοὺς τελευταίους στίχους ὡς ἐξῆς:

Ὀδ. ΠΕΛΟΡΑ ὡς ἐπιρῆμα, Ὑ. Ἑρμ. 225.—Λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν, τὸ τέρας, περὶ τοῦ Κόκλωπος, κ 259.

Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ μετάφρασις καὶ διασκευὴ παρέχει ὡς ἐξῆς τοὺς αὐτοὺς στίχους:

• τοῖα πέλωρα βιβλ. • βαδίζει τοιαῦτα πελώρια
βήματα, Ὑ. Ἑρμ. 225, • αὐτὸν τε πέλωρον • καὶ
τὸ πέλωριον αὐτοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κόκλωπος)
• 259.

ὅν ἐγκρίνει δηλ. οὔτε τὴν ἐπιρρήματικὴν οὔτε τὴν οὐσιαστικὴν χρῆσιν τοῦ ἐπιθέτου, ἥτις προέκυψεν ἐκ παρερμηνείας τῶν παρετεθέντων χωρίων. Ἡ λ. ΠΕΜΠΗΠΟΛΟΝ ὅλη παρερμηνεύθη· διότι κατὰ μὲν τὸ Γερμ. πρωτότυπον εἶνε: εἰδὸς τι τριαίνης ἢ πυράγρας εἰς συνδαύλισιν τοῦ βωμίου πυρός· κατὰ δὲ τὴν μόνην ἀληθῆ ἐρμηνείαν, ἥτις καὶ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐξάγεται καὶ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου οὐχὶ ἀσαφῶς ὑποδεικνύεται, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν: ἐργαλειον μαγειρικόν (ἢ σκεῦος θετικόν, ἃν θέλετε, ὅπερ δυνατόν νὰ προστεθῇ) εἰς ὅπτησιν τῶν κρεῶν χρήσιμον, ἐκ πέριτε ὀβελῶν συγκείμενον, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ προσθήκη τις ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου. Ἡ λ. ΠΕΠΛΗΡΗΟΣ ἐξηγεῖται ὡς μία τῶν *Kυκλάδων* τὴν σήμερον *Scopilo* λεγομένη. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει φυσικῶ τῷ λόγῳ ταῦτα διορθώθησαν. Ἡ λ. ΠΕΠΛΟΣ ἐρμηνεύεται μὲν ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἐπανωφόριον, ἀλλ' οὔτε λέγεται οὔτε ἐκ τῆς περιγραφῆς ἐξάγεται ἂν εἶνε γυναικεῖον ἢ ἀνδρικόν. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει προστεθῇ τὸ ἐπίθετον *γυναικεῖον*. Ἀπαντα δὲ τὰ ἀμαρτήματα ταῦτα ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ σιωπηλῶς παρ' ἡμῶν διορθωθέντα παρέμειναν καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ 1872.

Τὰς μεταβολὰς ταύτας ἢ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν κρίσιν διορθώσεις, ὅσον μικραὶ καὶ ἂν εἶνε, πολλὴν ἐπιθυμίαν εἶχονεν νὰ διακρίνωμεν διὰ τίνος σημείου καὶ νὰ μὴ τὰς συγχωρεῖσωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον· διότι ἂν μὲν εἶνε ὅλαι ὀρθαὶ καὶ ἀποβῶσιν εἰς ὄφελος αὐτοῦ, οὐδεὶς φρόνος· ἀνὴμως τινὲς αὐτῶν εἶνε ἡμαρτημέναι, διὰ τί νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὸν ἀβίων διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν ἀμαρτιῶν; τὸ *sum cuique* πρέπει πανταχοῦ νὰ τηρῇται. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν παρετηρήσαμεν ὅτι ἂν ἠθέλωμεν νὰ εἰμεθα εἰς τοσοῦτον βαθμὸν εὐσυνείδητοι, ἠέλομεν παραβιάσῃ καὶ τὴν ὅλην σύνθεσιν καὶ διάταξιν τοῦ βιβλίου καὶ τὸν παιδαγωγικὸν αὐτοῦ σκοπὸν, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει ἐντελῶς νὰ λησμονῶμεν, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Γυμνασίου.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως ἢ διασκευῆς θέλομεν μνημονεύσῃ καὶ μίαν, ἥτις εἶνε εἰς βάρος ἡμῶν ἢ μᾶλλον τοῦ τυπογράφου. Τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἔχει σημειωμένας τὰς μακρὰς καὶ βραχείας συλλαβὰς τῶν λέξεων διὰ τῶν γνωστῶν σημείων προσσηκόντως ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἐπιγεγραμμένων, ὅπερ καὶ ὀρθότατον. Ἀλλὰ παρ' ἡμῶν τοιαύτης τυπογραφικῆς εὐχερείας μὴ ὑπαρχούσης, ἠναγκάσθημεν νὰ σημειώσωμεν πάσας τὰς συλλαβὰς τῆς λέξεως εὐθὺς μετ' αὐτὴν ἐν ἀγκύλαις, τὰς μὲν ἀγνώστους διὰ τῶν γνωστῶν σημείων τοῦ μακροῦ καὶ βραχείος, τὰς δὲ καταφανεῖς διὰ στιγμῶν μόνον. Ἐτερον μειονέκτημα τῆς ἡμετέρας ἐπεξεργασίας παρὰ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως εἶνε τὸ ἐξῆς: Οἱ τύποι τῶν ῥημάτων ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ εἶνε πληρέστατα καὶ ἀκριβέστατα ἀναγεγραμμένοι, καὶ αὕτη εἶνε μία τῶν βελτιώσεων αὐτῆς. Ἀλλὰ τῆς βελτιώσεως ταύτης ἡμεῖς χρῆσιν ἐκάμαμεν μόνον ἀπὸ τοῦ Π καὶ ἐφεξῆς. Τὰ δὲ προηγούμενα ὡς

πρὸς τὸ τυπικὸν τῶν ῥημάτων μένουσιν οὕτως ἑλληνικῇ καὶ ἀβέβαια, ὥς καὶ ἐν τῇ Γερμανικῇ πρωτοτύπῳ τῆς σ'. ἐκδόσεως. Ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς περιγραφὴ τῶν τοιούτων ἴσως ὑπολήφθη παρὰ τινος τῶν ἡμετέρων ὡς Γερμανικῇ σχολαστικότητι· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αἱ μετὰ μόχθου καὶ ἐρεῦνης τοιαῦται σχολαστικότητες ὠφελοῦσι περισσότερο τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν παρὰ τὴν ἄπρον ἐπιπολαιότητα καὶ σύγχυσιν. Ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ποικίλων γραμματικῶν τύπων τῆς ἐπικῆς γλώσσης, ἡ σύγκρισις αὐτῶν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ τοὺς τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς τῆς νῦν ἐτι ζωσῆς νέας Ἑλληνικῆς, πόσας ἀρὰ γε σκέψεις δὲν ἤθελε γεννήσῃ εἰς τὸν γλωσσολόγον καὶ εἰς ποῖα συμπεράσματα δὲν ἤθελε φέρῃ τὸν μελετώντα τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ὁργανισμόν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν γένει; Πόσας νύξεις δὲν ἤθελε λάβῃ ἐντεῦθεν ὁ ἀκριβὴς παρατηρητὴς εἰς τὸ νὰ θέσῃ εὐρύτερα ἢ στενότερα τὰ ὅρια τῆς ἐτι κυρινομένης καὶ ἀορίστου νέας ἡμῶν γλώσσης;

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς προσθήκας. Περὶ τούτων πολλὰ νὰ εἰπωμεν εἶνε περιττόν· διότι, ἂν οὐ διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου (|.), πᾶς τις δύναται εὐκλῶς νὰ ἴδῃ ὁπόσαι καὶ ὅποια εἶνε, καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως νὰ κρίνῃ ἂν τὸ ὅλον ἔργον ἀπέθῃ δι' αὐτῶν τελειότερον καὶ εἰς ἡμᾶς χρησιμώτερον ἢ ὄχι. Περὶ δύο τινῶν ὁμοῦ τῶν ἐν ταῖς προσθήκαις δὲν δυνάμεθα νὰ σιωπήσωμεν, περὶ τῶν *ἐτυμολογιῶν* καὶ περὶ τοῦ *παράλληλισμοῦ* τῆς *καθολογούμενης* οὐ μόνον αὐτῶν καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης χρῆσιν αὐτῶν.

Ἡ *ἐτυμολογία*, τοιούστιν ἡ ἐπιστήμη, δι' ἧς ἀναζητεῖται τὸ *ἔτυμον*, ἡ οὐσία δηλ. καὶ ἀλήθεια, ἡ ἀληθὴς ἀρχὴ τῶν λέξεων γλώσσης τινός, εἶνε ἐπιστήμη ἀρχαιοτάτη· διότι ἀπὸ τῶν χρόνων ἥδη τοῦ Πλάτωνος καὶ ἐτι παλαιότερων γίνονται ἐτυμολογικαὶ ἐρευναι ἐπὶ σκοπῷ καθαρῶς ἐπιστημονικῷ. Οὐδεὶς δὲ ἀπὸ τότε τῶν ὁπωσούν σπουδαίως περὶ τὴν γλῶσσαν διατριψάντων ἀπηξίωσε νὰ ἐγκύβῃ καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλαὶ τῶν ἐτυμολογιῶν τῶν ἀρχαίων τὴν σήμερον εἶνε γελοῖαι καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἀρχαιότητα εἰλικυσαν τὸν γέλωτα καὶ τὸ σκῆμμα. Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀλήθειαν τάσις τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος καὶ τὸ θέλγητρον τῶν ἐτυμολογιῶν ὑπῆρξαν τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε κατὰ πᾶσαν ἀναξωπύρῃσιν τῶν γλωσσικῶν σπουδῶν ἀνεφαίνοντο καὶ νέα ἐτυμολογικὰ συστήματα. Ὁ Σισύφειος οὗτος ἐτυμολογικὸς ἀγὼν, ὅστις ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἐντελῶς μὲν ἄκαρπος δὲν ἀπέθῃ, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ τὰς ἀληθεῖς ἀρχὰς τῆς γλωσσικῆς ἐρεῦνης, μετεβλήθη εἰς ὄρθον καὶ ἀληθὴ ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα, ἂν ὅτου ἡ συγκριτικὴ τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμη ἔθεσε τὰς μόνας ἀληθεῖς ἀρχὰς, αἵτινες πρέπει νὰ διέπωσι τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιστημονικὴν ἐρευναν. Κατὰ τί διακρίνεται ἡ νέα ἐτυμολογία ἀπὸ τῆς παλαιότερας καὶ ἀπὸ τίνων ἀρχῶν ὁρμάται, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ μακρῶν. Ὅστις θέλει τὰ πολλὰ δύναται νὰ προδράμῃ εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον ἢ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐτυμολογικοῦ τοῦ Γ. Κουρτίου, ὅπου μακρὸς γίνεται περὶ τούτου λόγος. Ἡμεῖς δὲ δύο τινὰς μόνον, ἀλλὰ κεφαλαιώδεις διαφορὰς θέλομεν σημειώσῃ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Ἡ παλαιότερα ἐτυμολογία πρῶτον μὲν ἐνόμιζεν ὅτι πάσας τὰς ἀρχὰς καὶ ρίζας τῶν λέξεων εἶδοντο ἐν μόνῃ τῇ Ἑλληνικῇ ἢ καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ τὰ

πολὺ ν' ἀνεύρη· δεύτερον δὲ ἐνόμιζε σχεδὸν ἀδιάφορον τὴν οἰονόηποτε φωνήεντος εἰς οἰονόηποτε φωνήεν καὶ τὴν παντὸς συμφώνου εἰς πᾶν σύμφωνον τροπήν, ἔτι δὲ πᾶσαν συγκοπήν, ἀποκοπήν, ἀφαίρεσιν, μετᾱθέσιν τῶν γραμμάτων, ἥρκει μόνον διὰ τῆς θαυματοποιίας ταυτῆς νὰ εὐρίσκειτο μία τις συγγένεια ὅπως οὖν φυσικὴ, ὅπως οὖν λογικὴ, πολλάκις ὅμως καὶ πάντῃ ἀπίθανος, τῶν σημασιῶν οὗα ἢ πλειοτέρων οὗτω πως μεταμορφουμένων λέξεων. Τὰ οὗα ταῦτα θεμελιώδη ἐλαττώματα τῆς παλαιοτέρας ἐτυμολογίας, οἱ ὧν ὅπως καὶ ἂν ἐκινεῖτο, δὲν εἶδυατο νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν μομφὴν τῆς παιδιᾶς καὶ αὐθαιρεσίας, ἀπέφυγεν εὐτυχέστατα ἡ νέα ἐτυμολογία, φωτισθεῖσα ἐκ τῆς συγκριτικῆς τῶν γλώσσων ἐπιστήμης. Ἰπὸ ταύτης ἐδιδάχθη ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀνήκουσα εἰς τὸν μέγαν τῶν γλώσσων τῆς ἀνθρωπότητος κλάδον τὸν λεγόμενον Ἰνδο-γερμανικὸν ἢ Ἀριον, ἔχει μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὰς συναποτελούσας τὸν κλάδον τοῦτον γλώσσας, ἔχει σχεδὸν καὶ ἀτελῶς εἰπεῖν τοιαύτην σχέσιν πρὸς αὐτάς, ὅποιαν αἱ διάλεκτοι μιᾶς τινος γλώσσης πρὸς ἀλλήλας· καὶ καθὼς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ π. χ. μία τις ῥίζα ἢ λέξις ἢ τύπος ἐκ μιᾶς καὶ μόνης διαλέκτου μένει ἀνεξήγητος, λαμβάνει δὲ πολὺ ἐτυμολογικὸν φῶς ἐξ ἄλλης συναδέλφου, οὕτως καὶ πολλαὶ λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς καθ' ἑαυτὰς μὲν θεωρούμεναι εἶνε ἐτυμολογικὰ προβλήματα, παραβαλλόμεναι δὲ πρὸς συνωνύμους ἄλλων ὁμογενῶν γλώσσων, τῶν τοῦ αὐτοῦ κλάδου δηλ. ἢ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ὡς λέγονται, τῆς Λατινικῆς φέρ' εἰπεῖν ἢ τῆς Σανσκρίτης ἢ τῆς Γερμανικῆς κτλ., ἐδραίουνται ἐπὶ ἀληθῶν ἐτυμολογικῶν βάσεων καὶ ἀλανθᾶστως ἐρμηνεύονται. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου ὑπάρχουσι μυρία παραδείγματα, ἀλλ' ἐν μόνον ἃς μοὶ συγχωρήθῃ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσκονται οὗα λέξεις φωνητικῶς μὲν ἐντελῶς αἱ αὐταί, σημασίας ὅμως πάντῃ διαφόρου: *μήδεα* = βουλαί, ὅσον «πεπνυμένα μήδεα εἰδῶς» *ε* 38, «*γρηῦς πυκινὰ μήδε' ἔχουσα*» *π* 353, «*μηδέα μάχης*» *ο* 467, καὶ *μήδεα* = ἀνδρικά αἰδοῖα, *ζ* 129, *σ* 67 κ. ἀ. Τί κοινὸν ἔτυμον μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἐτέρας λέξεως; Οὐδέν. Ἀναντιρρήτως ἡ ῥίζα τῆς δευτέρας εἶνε ἄλλη παρὰ τὴν τῆς πρώτης. Ἀλλ' εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ; Εὐρέθη μὲν, ἀλλὰ τῇ μεσολαβήσει ἄλλης γλώσσης, τῆς Σλαυικῆς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ ὄρχεις λέγονται *mad inja*· βεβαιωθείσης δὲ οὕτως τῆς ῥίζης *mas* (= *mas*) ὡς τοῦ αὐτοῦ πράγματος σημαντικῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Σλαυικῇ, δὲν εἶνε ὀυόκολον νὰ προχωρήσῃ τις περαιτέρω καὶ νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῇ λέξει *μαῖος* (= *μαῖος*), ὃ εἶ. *μαστός*, πρᾶγμα πολὺ ὅμοιον καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰ *α* μήδεα φωτός· τοῦτο δὲ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ Ἡσίοδος ὀνομάζει τοῦ ἄρρενος τὰ αἰδοῖα *μήδεα*, *Εργ.* καὶ *Πμ.* 513. —Τὸ δεύτερον θεμελιώδες προτέρημα τῆς νέας ἐτυμολογίας εἶνε ὅτι πάλιν βοηθεῖ τῆς συγκριτικῆς γλώσσης ἀντὶ τῆς περὶ τὴν τροπήν τῶν φωνηέντων καὶ συμφώνων ἀγαλινώτου αὐθαιρεσίας τῶν παλαιοτέρων, τὴν ὅποιαν χλευάζων ὁ Βολταῖρος λέγει: *L' étymologie est une science, où les voyelles ne font rien et les consonnes fort peu de chose, εἰσέχθη τάξις καὶ νόμος, καθ' ὃν ἀκριβῶς ὀρισμέναι μόνον μεταβολαὶ φωνηέντων ἢ συμφώνων δύνανται νὰ γείνωσι.* Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ κατὰ τούτους τοὺς νόμους τῆς νέας ἐτυμολογίας γίνονται πολλὰ τὰ θαυμάσια, ἀλλὰ ταῦτα—ἐὰν παραλείψωμεν τὰς παρεκτροπὰς—παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τῆς παλαιοτέρας ἐτυμολογίας εἶνε τᾶσον διάφορα, ὅσον τὰ θαύματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὰ ἐπὶ τῶν

νόμων τῆς φύσεως στηριζόμενα, ὅταν παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἔργα τοῦ θαυματοποιοῦ τὰ διὰ τῆς ὀπτικῆς ἀπάτης διαπραττόμενα.

Τοιαύτης λοιπὸν οὔσης τῆς ἐτυμολογικῆς ἐρεύνης σήμερον, τὸ ἐτυμολογεῖν δὲν εἶνε πλέον ἄγονος καὶ ματαιόσχολος σπουδὴ, ἀλλὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὴ ἐργασία, ἥτις ἀνερχομένη εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ γέννησιν τῶν διαφορῶν λέξεων καὶ ἀνευρίσκουσα τὰς ρίζας καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν διορᾷ τὴν ἐν τῇ γλώσσῃ πνευματικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἐργασίαν τοῦ ἔθνους καὶ συντελεῖ μάλιστα εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ πνεύματος τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀνάγκη, ὅπου γλῶσσά τις πρόκειται νὰ διδαχθῇ τελειότερον καὶ ἀκριβέστερον, τὸ ἐτυμολογεῖν—ἀλλὰ μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐμεθοδίας—νὰ ἀποτελῇ οὐσιῶδες μέρος τῆς γλωσσικῆς διδασκαλίας. Διὰ ταῦτα οὐδεὶς, νομίζω, θέλει κακίστη ἡμᾶς διότι εἰς τὰς προσθήκας συμπεριελάβομεν καὶ τινὰς ἐτυμολογίας τὰς μὲν ἀλλαχόθεν (*), τὰς δὲ ἐξ ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας. Διότι ἀληθὲς μὲν εἶνε ὅ,τι ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος φίλος μου, ὁ μακαρίτης Α. Κυπριανός, ὅτι περὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁμήρου γίνεται ἐν τοῖς ἡμετέροις γυμνασίοις τοσαύτη κατάχρησις τῶν ἐτυμολογιῶν, ὥστε πολλάκις οἱ μαθηταὶ μανθάνουσι μὲν „εἰς ἐρμηνείαν τοῦ ὀνόματος ἀγλαός“ ὅλας τὰς ρίζας τῶν λέξεων, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ σπέρματα τῶν ριζῶν, ἀπεφοίτησαν δὲ τῶν γυμνασίων μαθηταὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οἵτινες δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἄλλο ἢ . . . 350 στίχους τῆς Ἰλιάδος“ (ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ Μυλλέρου σ. κγ'), καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ μακαρίτου, ἥτις εἶνε ἐπιθυμία πολλῶν εὖ φρονούντων, εἶνε ὀρθοτάτη, ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο πρέπει νὰ περισταλῇ· ἀλλ' οὐχ ἤττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ μὲν κατάχρησις ἐκείνη εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεθοδίας καὶ ἀσυνειδησίας τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιδεικνυομένων· τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο εἶνε οὐχὶ ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις συνεταγμένων οὐδὲ πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν διδακτικῶν παρανομιῶν· τοῦναντίον μάλιστα ἐλπίζω ὅτι θέλει συντελέσῃ οὐκ ὀλίγον εἰς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ὡς μέλλον νὰ μετοχτεύσῃ μέγα μέρος τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα διδασκαλικῆς σοφίας εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ ματαιώσῃ πολλὰ τῶν θελημάτων τῆς „ἐξηκριβωμένης ἐρμηνείας“. Τότε λοιπόν, θὰ εἴπῃ τις, διὰ τί τόσον φειδωλὸς εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν προσθηκῶν; διὰ τί δὲν ἐμιμήθῃ τὸν συγγραφέα τοῦ πρωτοτύπου, ὅστις ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει μετένεγκε πάσας τὰς παρὰ Γ. Κουρτίῳ καὶ πλείστας τῶν παρ' ἄλλοις τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἐτυμολογίας; Πρῶτον διότι ἐγὼ εἶμαι ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος γλωσσολόγος, καὶ περὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ γλωσσολογικῇ μου ἀμαθείᾳ δὲν εἶμαι πεπεισμένος· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ γλωσσολόγοι συναισθάνονται ὅτι ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτῶν ζήλῳ τῇ περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης πηδῶσι πολλάκις ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ τολμῶσι πράγματα κατεξανιστῶντα τὸ αἶσθημα τοῦ ἐν μίᾳ τινι γλώσσῃ ἐντραφέντος καὶ πλεῖστον χρόνον ἐμφιλοχωρήσαντος φιλόλογου. Τοῦτο ὁμολογεῖ εἰς τῶν κορυφαίων τῆς γλωσσολογίας διδασκάλων ὁ Μάξ Μύλλερὸς Über die Resultate der Sprachwissenschaft σελ. 31 : Wir sind

(*) Πολλὰι τούτων ἀνήκουσαι εἰς πολλοὺς καὶ διαφοροὺς τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἀποδίδονται συντομίαι χάριν εἰς τὸν Γ. Κούρτιον, διότι ἐν τῇ ἐτυμολογικῇ αὐτοῦ εὐρίσκονται, καὶ ἐκαὶ δύναται νὰ ἴδῃ ὁ περίεργος τίνας ἐκάστη εἶνε.

oft zu kühn, wir sehen nicht immer alle die Schwierigkeiten die unseren Erklärungen entgegenstehen, wir vergessen oft dass jede Sprache ausser dem allgemeinen arischen Familiencharacter auch ihren eigenen Genius hat., ὁ ἔ. «Ἡμεῖς (οἱ γλωσσολόγοι κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τοὺς φιλολόγους) εἴμεθα πολλάκις ἄγαν τολμηροί, δὲν βλέπομεν πολλάκις πάσας τὰς δυσχερεῖας τὰς εἰς τὰς ἡμετέρας ἐρμηνείας ἀντικειμένας, λησμονοῦμεν πολλάκις ὅτι πᾶσα γλῶσσα πλὴν τοῦ γενικοῦ Ἀρίου ὁμοφυλετικοῦ χαρακτήρος ἔχει καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς πνεῦμα». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐτυμολογιῶν.

Περὶ δὲ τῆς καθομιλουμένης γλώσσης (*) τρεῖς λόγους ἔχει νὰ εἴπῃ τις ὀρθούς, νομίζω, πάντας δι' οὓς πρέπει ἐν παντὶ Ὅμηρικῷ λεξικῷ εἰς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ γίνεται παραλληλισμὸς αὐτῆς πρὸς τὴν Ὅμηρικὴν. Πρῶτον μὲν ὅταν τις ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων μεταβῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁμήρου, αἰσθάνεται ὅτι εἰσέρχεται εἰς νέον τινὰ Ἑλληνικὸν γλωσσικὸν κόσμον, εὐρίσκει πλῆθος ἐν αὐτῷ λέξεων καὶ φράσεων ὅλως νέων καὶ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς προτέρας ἀναγνώσεως· μεταξὺ αὐτῶν θέλει παρατηρήσῃ, ἂν εἶνε ὀλίγον περίεργος, ὅτι εὐρίσκονται πολλαὶ καὶ λέξεις καὶ φράσεις καὶ συντάξεις πολλὴν ὁμοιότητα ἔχουσαι πρὸς τὰς τῆς καθομιλουμένης. Ἀλλ' ἂν ἐτέρου πάλιν εὐρίσκει τις τὴν διαφορὰν μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ὅμηρικῆς καὶ μεταξὺ ἀμφοτέρων καὶ τῆς Ἀττικῆς, ὥστε ἀπορεῖ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο. Καὶ ὁ μὲν πρωτότερος εὐλόγως περιπίπτει εἰς ἀπορίαν· ὁ δὲ ἐπιστήμων ὁ καὶ ὀλίγον ὀνηθεὶς ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ περιλάβῃ γινώσκει ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του τρεῖς

(*) Ἀπὸ τινος χρόνου ἤρχισε νὰ κατακρίνεται ὁ γραμματικὸς οὗτος ὅρος, καὶ νὰ λέγεται ὑπὸ τῶν νεωτεριστικῶν καθωμιλημένη γλῶσσα. Ὅσοι βέβαια γράφοντες καὶ λαλοῦντες μόνον τῆς ἀρχαίας τὸ λεξικὸν καὶ τὴν γραμματικὴν ἔχουσι κατὰ νόον, καὶ ὅτι ἐν αὐτοῖς δὲν εὐρίσκεται, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἔχουσι δίκαιον· ὁ ὅρος καθομιλουμένη δὲν εὐρίσκεται, ἐν ᾧ τὸ καθωμιληται, καθωμιλημένη, καὶ καθωμιλημένος προσέτι, εὐρίσκεται. Ἀλλὰ τί σημαίνει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ; Ὅταν παραβῶλλῃ τις τὰ γράμματα, ὅπου ἀπεντάται, θὰ ἐξαγάγῃ, νομίζω, ταύτην τὴν σημασίαν· καθωμιληται = ἔχειν ἐν κοινῷ καὶ σύνθεσι· καθωμιλημένος = ὅστις ἔχειν κοινὸν καὶ σύνθεσι· ἔρα ὑποτίθεται ὅτι τὸ τί ἔχειν δὲν ἦτο πρότερον κοινὸν καὶ σύνθεσι. Καὶ τῷ ὄντι λέγουσιν οἱ παλαιοί· ἡ δόξα (γνώμη) καθωμιλῆται, ὁ ἔ. ἦτο πρότερον ἐνός ἡ ὀλίγων καὶ ἔπειτα, ἐπομένως εἶνε ἡδὴ τῶν πολλῶν, κοινὴ καὶ συνήθης· ὡσαύτως λέγουσιν οἱ παλαιοί· ἡ φράσις αὕτη, ἡ λέξις αὕτη καθωμιλῆται, ὁ ἔ. ἦτο πρότερον μόνον ποιητικῇ, φέρ' εἰπεῖν, ἡ Ἀττικὴ ἢ μόνον εἰς τοῦτον τὸν συγγραφέα ἰδιόζουσα καὶ κατ' ὀλίγον ἔχειν κοινὴν· ὡσαύτως περὶ φράσεως τινος, ἥτις ἔχειν παροιμιώδης, λέγει ὁ Διοσκουρίδης «Σαρδόνιος γέλως καθωμιλῆται». Ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία τοῦ καθωμιλημένος πῶς ἀρμυζει εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὑπὸ τινος λαοῦ λαλουμένην, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἰδίως ὁμιλουμένην; Τίνος γλῶσσα ἦτο αὕτη πρὶν καθωμιληθῆ; πρὶν διὰ τῆς κοινοτέρας χρήσεως γένῃ καθωμιλημένη; ὁ ἔ. ἤρμυζεν ὁ ὅρος αὗτος εἰς τὴν γλῶσσαν ἀποδομένης, ἐν ᾧ ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ λαλουμένη γλῶσσα ἦτο ποτε μόνον προνομίου· τινὸς τάξεως ἢ χώρας γλῶσσα, ἥτις βαθμιδῶν καὶ κατ' ὀλίγον καθωμιλήθη, ὁ ἔ. διὰ τῆς συγχύσεως ὁμιλίας ἔχειν κοινὴν τοῦ πολλοῦ πλῆθους καὶ ἀπείρου καθωμιλημένη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὅρος αὗτος, περὶ τῆς σημερινῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γλώσσης λεγόμενος, δὲν εἶνε ἁπλῶς, κατὰ τὰ προειρημένα, ἐπεὶ ἐκ τούτου ὅτι ὁ ἄλλος εἶνε ἁπλοῦς, ἢ τοῦναντίον μᾶλλον συνσποικνύεται ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶνε ἡμαρτημένος, εἶνε δὲ κατὰ τοῦτο περισσύτερον ἡμαρτημένος, καθ' ὅτι δὲν ἔχει ἀρχαίαν μαρτυρίαν ὑπὲρ αὐτοῦ. Τίς τῶν παλαιτέρων λογίων μετεχειρίσθη πρῶτος τὸν ὅρον καθωμιλουμένη γλῶσσα ἀγνοῶ, οὐδὲ φροντίζω· ἀλλ' ἄσπερ καὶ ἂν εἶνε, ἦτο βεβαίως θυμοσφοώτερος τῶν σημερινῶν· διότι τὸν μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κοινῶς καὶ συνήθους ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁμιλουμένη (λαλουμένη), ἔδωκε δηλ. νέαν σημασίαν εἰς τὴν παλαιὰν λέξιν, πρᾶγμα συνθησάστον ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ ἀρεῇ νὰ παραβῇ τὸ ἀπλὸν ὁμιλῶ ἐν τε τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νέᾳ.

διαφόρους φάσεις της μιᾶς καὶ ἐνιαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ τρία διάφορα στάδια της γλωσσικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλ' ἵνα περὶ τούτου πάντες πεισθῶσιν, εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνη ἀκριβὴς παραβολὴ καὶ τῶν ριζῶν καὶ τῶν τύπων καὶ τῶν συντάξεων τῶν κατὰ τὰς τρεῖς φάσεις της Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπαντωμένων. Ἡ παραβολὴ αὕτη, ἥτις εὐκοιλευθεῖσα σήμερον διὰ τῆς ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ τῶν ἄλλων γλωσσολογικῶν ἀνακαλύψων, προτίθεται νὰ καταδείξῃ τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι της σήμερον ἐνότητά της γλώσσης, κατὰ θεωρίαν μὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν της γλώσσης, κατὰ πράξιν δὲ ἀδύνατον νὰ λείψῃ ἀπὸ τῶν ἐπιστημονικωτέρων λεξικῶν καὶ γραμματικῶν. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τῆς κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν σπουδῆς τῶν γλωσσῶν ἐν ὀρθῇ παραβολῇ ὁ ἀνωτέρω Μὰξ Μύλλερὸς Vorlesungen über die Wissenschaft der Sprache II, σελ. 266: Wir müssen den Baum als ein in sich abgeschlossenes Ganzes studiren von der Zeit an, wo das Samenkorn in den Boden gelegt wird, bis zu der Zeit wo er Früchte trägt, und wir müssen die Sprache in derselben Weise als ein Ganzes studiren, indem wir ihrem Leben ohne Unterbrechung von den einfachsten Wurzeln an bis zu den verwickelsten Ableitungen und Ablautungen nachspüren., ὃ ἐ. α' Ἀνάγκη νὰ σπουδάζωμεν τὸ δένδρον ὡς ὅλον τι καθ' ἑαυτὸ ἀπειργασμένον καὶ αὐτοτελὲς ἀπ' ἧς ἡμέρας ὁ σπόρος κατατεθῇ εἰς τὴν γῆν, μέχρις οὗ καρποφορήσῃ. Ὡσαύτως ὀφείλομεν καὶ τὴν γλῶσσαν ὡς ὅλον νὰ σπουδάζωμεν, τὸν βίον αὐτῆς ἀδιαλείπτως ἐκζητοῦντες ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων ριζῶν μέχρι τῶν πολυπλοκωτάτων παραγωγῶν καὶ τῶν ποικιλιωτάτων παραφθορῶν. Καὶ ὅταν πατὴ ἡ Ἑλλὰς εὐτυχῇ νὰ ἔχῃ πολλοὺς καὶ ἀληθεῖς ἐπιστήμονας, τότε τὰ λεξικά καὶ αἱ γραμματικαὶ της προσλαβόντα τὸν τελειότατον ἐπιστημονικὸν χαρακτήρα, θὰ συνενώσωσι μετὰ της περὶ τὰ λοιπὰ ἀκριβείας καὶ τὰ ἐκ της ἱστορίας της γλώσσης βέβαια καὶ ἀσφαλῆ ἐξαγόμενα.

Δεύτερος λόγος δι' ὃν ἡ παραβολὴ της καθομιλουμένης πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν εἶνε ἀναπόφευκτος, εἶνε ἡ μεγίστη αὐτῆς χρησιμότης πρὸς ἀνέυρεσιν της ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ σημασίας πολλῶν λέξεων. Ἐκ πολλῶν πρὸς ἀπόδειξιν της ἀληθείας ταύτης παραδειγμάτων, λαμβάνω δύο μόνον, τὸ μὲν ἵνα συμπληρώσω τὰ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, τὸ δὲ ἕτερον ἵνα προστεθῇ ἐν οἰκίῳ τόπῳ. α') Ἡ λέξις ἀμοιρῶς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ φράσει ἀνυκτὸς ἀμοιγῆν παράγεται κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀμέλγω καὶ σημαίνει ἐπομένως τὸ „ἀμμεγμα“, ἔπειτα δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀμέλγειν. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἦτο ὀρθόν, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προστεθῇ τὸ νυκτός; μήπως ἦτο καιρὸς τις τοῦ ἀμέλγειν της ἡμέρας; ὁ καιρὸς τοῦ ἀμέλγειν εἶνε μεταξὺ της ἡμέρας καὶ νυκτός (ἑσπέρα ἢ πρωία), δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε της ἡμέρας οὔτε της νυκτός. Ἀλλὰ πλὴν ταύτης της ἀτοπίας ὑπάρχουσι χωρία παρ' Ὀμήρῳ, ἐν αἷς δὲν ἀρμύζει παντάπασιν ἡ ἔννοια της ἑσπέρας ἢ πρωίας. Ταῦτα ἐνόησαντες καὶ πολλοὶ τῶν ἐρμηνευτῶν ἀπεδοκίμασαν τὴν παραγωγὴν τὴν ἀπὸ τοῦ ἀμέλγω, ἀλλὰ δὲν ἠτύχησαν εἰς τὴν ἀναζητήσιν της ἀληθοῦς. Τὴν ἀναμφισβήτητον ἐτυμολογίαν παρέχει ἡ καθομιλουμένη. Γνωστὸν εἶνε ὅτι „μοῦργος“ λέγεται ὁ κύων ὁ μελανότερος καὶ πολὺτριχον καὶ σκοτεινὸν ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ σκυθρωπὸς καὶ συνωφρυνμένος „μοῦργα“ εἶνε τοῦ ἐλαίου τὸ Ἴζημα, τὸ καταπάτι, τὸ θολόν καὶ σκοτεινόν· ἡ δὲ „μοῦργα“ ἡ ὅπως ἀκούεται σήμερον

ἐν Ἀθήναις „ἀμούργα“, ἐλέγετο τὸ πάλαι ἀμόργη καὶ ὁ „μοῦργος“ λοιπὸν κατ' ἀναλογίαν ἀμοργός (πρὸλ. τὴν νῆσον Ἀμοργόν = σκοτεινήν, „Μούργαν“). „μοῦργος“ ἐν Μακεδονίᾳ λέγεται οὐ μόνον ὁ κύων καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ „φορέματα μοῦργα“ τὰ σκοτεινόχροα, τὰ ξενικῶς λεγόμενα „σκοῦρα“. ταῦτα δὲ ἐλέγοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀμόργηνα. Γνωστὸν προσέτι τί λέγεται „μουχρώνει“ καὶ „μούχρωμα“: συσκοτίζει, συσκοτάσσει, τὸ ἄλλως „σκοτεινιάζει, σκοτείνιασμα“. Δι' οὗτοι αὐταὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς ἡμαρτημένως ἐσχέτιζε πρὸς τὴν ὁμίλησιν, εἶνε κατὰ μετὰ-θεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ „μουργώνει“ καὶ „μούργωμα“, ὅπως τῶ ὄντι λέγονται ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅταν λοιπὸν συνδυάσῃ τις ταῦτα πάντα καὶ γνωρίξῃ προσέτι ὅτι τὸ λ, μετ' ἄλλων μάλιστα γραμμάτων συμπεπλεγμένον, μεταπίπτει εἰς ρ, οἷον: ἀρμέγω, ἀδερφός, ἄρμη, ἀντὶ τοῦ ἀμέλγω, ἀδελφός, ἄλμη, δὲν διστάζει οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ν' ἀποφανθῇ ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν ἀμολγός = ἀμοργός, ὃ ἐ. σκότος (*). Εἴ) Ἡ λέξις ῥῶν ἐρμηνεύεται ὑπὸ πάντων κλάδος, θάμνος, καὶ κατὰ πληθ., ὅπως καὶ μόνον εὐρίσκεται, αῖ ῥώπες = κλάδοι, θάμνοι, „χαμόκλαδα“, κατὰ μὲν τὸν σχολιαστὴν α φυτόν ἱμαντώδη ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάδοις ἔχοντα. κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον ατὰ δασέα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη· ἢ εἶδος λύγου. Ἀλλ' ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“ (= ῥωπάκιον, ὑποκοριστ. τοῦ ῥωπάξ) λέγεται εἶδος τι θρυός μαλακοθύλου, ὡς μ' ἐβεβαίωσεν ὁ ἡμέτερος πάνυ τῶν τοιούτων εἰδήμων κύριος Σ. Κεῖνος, πληθ. δὲ „ῥουπάκια“ οἱ τοῦ τοιούτου φυτοῦ θάμνοι, οἱ ὁρθίως ἀναθλαστάνοντες καὶ εἰς κατασκευὴν πλεγμάτων χρήσιμοι. Ὅταν λοιπὸν παραβάλλῃ τις πρὸς ταῦτα τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ἡσυχίου αἰείδος λύγου καὶ τοῦ αὐτοῦ τὸ αῖ ῥωπάξ· εἶδος φυτοῦ ἱμαντώδους· ἐξάγει, νομίζω, μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας τὴν σημασίαν τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως, ὅτι εἶνε οὐχὶ κλάδος, θάμνος ἀρίστως, ἀλλὰ ὠρισμένον φυτόν, τὸ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“.

Ταῦτα τὰ παραδείγματα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀποδεικνύουσι τὴν μεγίστην τῆς καθομιλουμένης χρησιμότητα εἰς τὴν ἐτυμολογίαν καὶ σημασιολογίαν τῶν Ὀμηρικῶν λέξεων. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν εἶνε πάντες πεπεισμένοι· πολλοὶ τῶν ἀλλογενῶν φιλόλογων πιστεύουσιν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐξ ἐθνικῆς μᾶλλον φιλοτιμίας μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὴν καθομιλουμένην εἰς ἐρμηνείαν καὶ διαφώτισιν τῆς ἀρχαίας, διότι φρονοῦσι ὅτι τὰ ἀρχαῖα δύνανται νὰ διαφωτίσωσι τὰ νέα, ὡς ταῦτα ἐξ ἐκείνων παραχθέντα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ἀνά-παλιν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὅταν εἶνε ἀληθὴς ἐπὶ ὠρισμένων τινῶν περιστάσεων, τόσον γενικῶς θεωρουμένη εἶνε ψευδής. Μάρτυρα φέρω πάλιν τὸν προειρημένον Μὰξ Μύλλερν ὅστις λέγει ἐνθ. ἀνωτ.: Wenn die alten Sprachen auf den Ursprung der neuen Mundarten Licht werfen, so können doch wieder viele Geheimnisse in der Natur der todten Sprachen nur durch die Zeugenaussagen der lebenden erklärt werden. ὃ ἐ. α Ἄν αἱ ἀρχαῖαι γλῶσσαι διαφωτίζουν τὴν ἀρχὴν τῶν νέων διαλέκτων, καὶ πολλὰ ὅμως μυστήρια ἐν τῇ φύσει τῶν νεκρῶν γλωσσῶν δύνανται μόνον διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν ζωντανῶν νὰ ἐξηγηθῶσι.

(*) Ὅταν τις παραβάλλῃ τὸ ὄνομα τῆς νήσου Ἀμοργός, ὅπερ βεβαίως ἦτο ποτε ἐπίθετον, τὸ Εὐριπίδειον « νύκτα ἀμολγόν » = νύκτα σκοτεινήν, καὶ τὸ οὐσιαστικόν ἀμόργη, θάναται νὰ περιέλθῃ εἰς ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως. Ἀλλὰ τοιαύτη ἀμφιβολία οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, ὥς ὅτι καὶ ἡ ὀλογία δὲν εἶνε, ὅ. Δόξακ Paraprosopon Gram. Gr. σ. 340, 340.

Τρίτος λόγος, δι' ὃν ἐκρίθη ἀναγκαῖος ὁ παραλληλισμὸς τῆς καθομιλουμένης πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν εἶνε ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ αὐτῆς χρησιμότης, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ κατανοήσῃ τόσον βαθέως ὅσον ὁ κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον διδάξας καὶ ἐν τῇ Λυδία λίθῳ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας δοκιμάσας αὐτήν. Οὐδέποτε εἶδον τασούτον ἐκ τῆς χαρᾶς ἀστράψαντα τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα τῶν εὐφυῶν καὶ εὐαισθητῶν, ὅσον ὅταν τις ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ δεῖνα καὶ δεῖνα Ὀμηρικὴ λέξις οὕτω πως ἐτυμολογουμένη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα τῆς καθομιλουμένης, ἢ ὅτι ἡ δεῖνα Ὀμηρικὴ φράσις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δεῖνα τῆς καθομιλουμένης, ἢ ὅτι ὁ δεῖνα Ὀμηρικὸς τύπος καὶ Ὀμηρικὴ σύνταξις, ἥτις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲν εὐρίσκεται, αἴφνης ἀναφαίνεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ. Ἡ δὲ χαρὰ ἐκείνη δὲν εἶνε πρόσκαιρος μόνον καὶ ἄγονος χαρὰ, ἀλλὰ πολλῆς παιδαγωγικῆς σημασίας· διότι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγεννήθη ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν ἀγάπη πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν γλῶσσαν ὡς οἰκείαν, καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς στάδιον εὐρὺ δυνάμενον νὰ γυμνάσῃ τῶν μικρῶν γλωσσολόγων τὴν ἀγχίνοιαν πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἄλλων τοιούτων ὁμοιοτήτων, τὸ ὁποῖον ἔτι μᾶλλον αὐξάνει τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν ἀδελφότητα. Οὕτω δὲ προβαίνοντες ἀπὸ οἰκειότητος εἰς οἰκειότητα, καὶ ἀπὸ ζωνῆς εἰς ζωνοτέρα ἀντίληψιν τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης, προαλείφονται εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι τελείαν καὶ κριτικὴν κατανοήσιν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ποιημάτων. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ λόγος, δι' ὃν οὐ μόνον ὅπου ἡ συγγένεια καὶ ὁμοιότης προεκάλει τὴν παράθεσιν τῶν τῆς καθομιλουμένης, μετεχειρίσθημεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ ὅπου ἦτο δυνατόν ἀντὶ τῆς ἀμυδρᾶς καὶ ἀστόχου λέξεως ἢ φράσεως τῆς γραφομένης νὰ προτιμηθῇ ἢ νὰ παρατελῇ ζωνοτέρα καὶ εὐστοχωτέρα τις ἐκ τῆς καθομιλουμένης. Διότι ἴδιον τοῦ λεξικογράφου ἔργον εἶνε ὄχι νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ προκείμενον διὰ τῆς κομποτάτης λέξεως ἢ φράσεως, ἀλλὰ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ ὅσον ἔνεστι ἀκριβῆ, πιστὴν, ζωνῆαν, καὶ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ὅσον οἶόν τε οἰκείαν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται πολὺ περισσώτερον ἐνίοτε διὰ τῆς χυδαίας μὲν ἀλλὰ ροδόχρου καθομιλουμένης, ἢ διὰ τῆς ἐξευγενισμένης μὲν ἀλλ' ὠχρᾶς γλώσσης τῶν συγγραφέων.

Τοιαῦτα εἶνε αἱ διασκευαί, τὰς ὁποίας ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ Ὀμηρικὸν λεξικὸν τοῦ Κρουσίου καὶ Σείλερ. Ἄν δὲ διὰ τῶν διασκευῶν τούτων κατωρθώσαμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὸ χρησίμου βοήθημα εἰς τὴν παρ' ἡμῖν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου, τοῦτο θέλει ἀποδείξῃ ὁ χρόνος καὶ ἡ κρίσις τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδημόνων. Ἡμεῖς μὲν καὶ προθυμίας δὲν ἐφείσθημεν, ἀλλ' οὐδέποτε οὐδ' ἐπὶ ἡλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ὅτι ἔργον, οἷον τὸ παρόν, ἀπαιτοῦν ἔντανον καὶ ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ γνώσιν ποικίλην, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀναμάρτητον, ἀφ' οὗ ἄνδρες πολὺπειροι καὶ ἐν ἐπανειλημμέναις ἐκδόσεσι λαβόντες ἀφορμὴν πολλάκις τὰ αὐτὰ νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι καὶ διορθώσωσι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης ἀδυναμίας. Εὐχαρίστως δὲ ταῦτα ὁμολογοῦντες ἔτι εὐχαριστότερον θέλομεν ἀποδεχθῇ πᾶσαν ἀπαθὴ κρίσιν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἐνίκησιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 24 Νοεμβρίου 1872.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΑΔΗΣ.

συνεκδ.	=	συνεκδοχικῶς
συνίζ.	=	συνίζησις
συνήθ.	=	συνήθως, ὡς
συνήρ.	=	συνηρημένος, η, ον
Σχολ.	=	Σχολιαστής
σχημ.	=	σχηματισμός
τροπ.	=	τροπικός
Υμ.	=	Ὑμνος
Υ. Ἀπ.	=	Ὑμνος εἰς Ἀπόλλωνα
Υ. Δήμ.	=	Ὑμνος εἰς Δήμητραν
Υ. Ἀφρ.	=	Ὑμνος εἰς Ἀφροδίτην
Υ. Ἑρμ.	=	Ὑμνος εἰς Ἑρμῆν
ὑπερθ.	=	ὑπερθετικόν
ὑπερσ.	=	ὑπερσυντελικός
ὑποτ.	=	ὑποτακτική
ὑποκ.	=	ὑποκοριστικόν
φρ.	=	φράσις, -ει
Α, Β, Γ, Δ.	=	σημαίνει ῥαψωδίας τῆς Ἰλιάδος.
α, β, γ, δ.	=	τῆς Ὀδυσσεΐας.
Ἰλ.	=	ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδι.
Ὀδ.	=	ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ.

- * προτασσόμενος τῆς ἐρμηνευομένης λέξεως σημαίνει ὅτι αὕτη εὐρίσκεται μόνον ἐν τοῖς Ὑμνοῖς, Ἐπιγράμμασιν, Ἀποσπάσμασι ἢ ἐν τῇ Βατραχομομαχίᾳ.
- † τιθέμενος μετὰ τινα ἀριθμὸν σημαίνει ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ σημειουμένῳ χωρίῳ· ἐάν δὲ ἔχη καὶ τὸ μόνον προσγεγραμμένον, σημαίνει ὅτι οὐδαμῶς ἀλλοχού τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐρίσκειται.
- «—» σημαίνει χωρία τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἢ ἄλλων ἀρχαίων κειμένων.
- „—“ σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τῆς καθομιλουμένης.
- [—] σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τοῦ ἀρχαίου πεζοῦ λόγου καὶ μάλιστα τοῦ Ἀττικοῦ ἢ παρατήρησιν τινα περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν—πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαίρεσεων ἐν τοῖς πρώτοις τυπογραφικοῖς φύλλοις.
- || σημαίνει προσθήκας τοῦ διασκευαστοῦ.
- = ἴσον, ἰσοδύναμον πρὸς τὸ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ.

Α

Α

ἄαπτος

Α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, σημαίνει παρ' Ὀμ. τὴν πρώτην ῥαψωδίαν τῆς Ἰλιάδος ἢ Ὀδυσσεΐας.

Α-[-] ἐν συνθέσει εἶνε 1) α στερητικὸν (πρὸ φωνήεντος συνήθως ἄν, ἰδ. λη-) καὶ ἀναιρεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται, ἢ ἀφαιρεῖ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου εἰς δ ἢ σύνθετος λέξις ἀποδίδεται, π. χ. ἀδελος, ἀναίτιος, ἀνοήμων=ὁ μὴ δηλος, αἷτιος, νοήμων· ἀγαμος, ἀθυμος=ὁ ἀνευ γάμου, θυμοῦ. 2) α ἀθροιστικὸν καὶ ἐκφράζει κοινωνίαν ἢ ἑνωσιν καὶ ἰσότητά, π. χ. ἀκοίτης, θηλ. ἀκοίτις, ἀλοχος=ὁ ἔχων ὁμοῦ μετ' ἄλλων μίαν κοίτην, ἔν λέχοι, τουτέστι σύζυγος· ἀρόροι=οἱ ἀποτελοῦντες ὁμοῦ ἓνα θροῦν· ἀτάλαντος=ὁ ἴσον τάλαντον (βάρος) ἔχων, τουτέστι ἰσοβαρής. Τοῦτο τὸ α εὐρίσκεται εἰς ὀλίγας μόνον λέξεις, ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον. 3) α ἐπιτακτικόν, ὅπερ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐτέρου συνθετικοῦ μέρους, π. χ. ἄδρομος=ὁ πολλὸν βρόμον ποιῶν· ἄσκειλος=τὸ πολὺ σκληρόν· ἀμαυμάκτος=ὁ πολὺ σφοδρός, ὀρμητικός, καὶ τινα ἄλλα. Ἀλλὰ τοῦτου τοῦ α ἡ ὑπαρξίς παρ' ἄλλων καὶ ἰδίως τοῦ Λόδεκκ πολὺ ἀμφιβάλλεται. 4) α εὐφωνικὸν ἢ πλεοναστικόν, ὅπερ χάριν εὐφωνίας τίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀπὸ δύο μάλιστα συμφώνων ἀρχομένων (σ καὶ τινος ἄλλου, ἢ ἀφώνου πρὸ ἀμεταβόλου), π. χ. ἄσταχυς=στάχυς· ἀδληχρός=βληχρός, καὶ ἄλ. (Ἐκτός δὲ τούτων ὁ Λόδεκκ παραδέχεται. 5) α σχηματιστικόν, ὅπερ χρησιμεύον εἰς σχηματισμὸν ἐπιθέτων τινῶν ἐκ ῥημάτων βαρυτόνων, π. χ. ἀχανής, ἀσπερχής, ἀτενής, ἔνθα συνήθως θεωρεῖται ἐπιτακτικόν τὸ α. 6) α ἐκφράζον τὴν ἀφαιρετικὴν καὶ ἀποχωριστικὴν δύναμιν τῆς προθέσεως Ἀπὸ ἐν ταῖς λ. ἀμαρτείν, ἀμβροτείν, ἀβροτάζειν κ. ἄ. καὶ 7) α παρεμφατικόν, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν λ., μεθ' ἧς συντίθεται, παρέμφασίν τινα ἢ παραλλαγήν τῆς σημασίας, ὅσον ἀστεροπή=κεραυνός, „ἀστροπέλει“ ἐκ τοῦ στεροπή=ἀστραπή ἀπλῶς. ||. Ὀρ-

θοτέρα μοι φαίνεται ἡ παραδοχὴ τριῶν μόνον α-, τοῦ στερητικοῦ, ἀθροιστικοῦ καὶ τοῦ προθετικοῦ τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἢ προσθέτου τῶν παλαιῶν γραμματικῶν).

Α, ἐπιφώνημα ἀγανακτικῆς ἢ οἴκτου ἢ ἐκπλήξεως σημαντικόν, « ἄ δειλὲ » ὡ καὶ μένε, ἀχ θόλιε Α 444, Ρ 204, Ξ 361 κ. ἀλχ.

Ἄλαιο, ον [-αυ], ποι. (ἄάω), 4) παθ. ἀβλαβής, ἀπαραβίαστος, « Στυγὸς ὕδωρ » Ξ 274. Ἐν ὀνόματι τούτου ὀρίζονται οἱ θεοὶ τὸν δεινότατον ὕρκον, οὗ ἡ παράβασις ἐπάγεται τὴν φοβερωτάτην τιμωρίαν, ἰδ. Στίε. 2) ἐνεργ. ἀβλαβής, οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρων, ἀθώος „ἀβλαβός“, « ἀέθλος » φ 91 καὶ χ 5 ἔνθα εἰρωνικῶς κεῖται. (Ταῦτα ὁ Δοιδερλεῖνος ἢ Ἀμεῖς ἐν μέρει κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς διότι ὁ μὲν Ἀπολλών, ἐρμηνεύει τὴν λ. ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χωρίῳ τῆς Ὀδ. ἐπιβλαβὴ καὶ δυσχερῆ, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ ἀβλαβὴ καὶ εὐχερῆ· ὁ δὲ Εὐστάθ. διχα βλάβης· ὁ Σχολ. ἐπιβλαβὴ ἢ ἀνευ βλάβης. Ὀλιγώτερον πιθανὸν εἶνε αἱ ἐξῆς ἐρμηνεῖαι « ἀέθλος » ἀναπόφευκτος, ἀμετάκλητος, ἢ ἀκατάβλητος (irrevocabilis vel insuperabilis, Λόδεκκ)· ἀμετατρέπτως διακρίνων, ἀποφασίζων τὴν νίκην (Πάσσωος)· ἀμεμπτος, ἔντιμος (Βούττμαννος)· εἰς ὃν οὐδεὶς ἀνάξιος καὶ ἀνάνδρος τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ, ὁ εἰς μόνους ἄρα τοὺς μνηστήρας ἐπιφυλαττόμενος (Φαίσις). Κατὰ δὲ τὸν Πούτσιον ἡ λ. ἔχει μίαν μόνην σημ. ἀπαραβίαστος, ἀκατάβλητος, ἐπομ. συνώνυμον τῇ « ὀβριμῶς », ἰσχυρός, ὅπερ κατ' αὐτὸν περὶ μὲν τῆς Στυγὸς λεγόμενον ἀναφέρεται εἰς τὸν ὀρμητικὸν αὐτῆς ῥοῦν, περὶ δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαιτούμενην ῥώμην).

Ἀλγῆς, ἐς [-α] (ἀφαγῆς, ἐκ τοῦ ἀγνῆμι) ὁ μὴ συντριβόμενος, στερεός, ἀθραυστος, „ἀσάκιστος“ « ῥόπαλον » λ 575 τ.

Ἀλόμεναι, ἰδ. λλῶ Β) καὶ Γ).

Ἀλπτος, ον, ποι. (ἄλπομαι) ἄψατος, ἀπροσπλάστος, ἀπρόσιτος, ἐπομ. ἀκατα-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

μάχητος, ἐπιθ. τῶν χειρῶν τῶν θεῶν καὶ ἡρώων
Α 567, Η 309, Θ 450, λ 502, χ 248.

Ἀάσχετος, οἷ, ἴδ. ἄσχετος.

ἄλῃ [-ω-], ποι. κατ' ἐπέκεινται ἐκ τοῦ ἄω (ἐξ οὗ
ἐνεργ. ἄωρ. γ'. ἐν. ἄτε λ 61 καὶ μέσ. ἄωρ. γ'. ἐν.
ἄσαστο Τ 95), μέσ. ἄωρ. ἀσάτην, παθ. ἄωρ. ἀ-
σθην ἐκ δὲ τοῦ ἐνεστ. εὐρίσκειται μόνον τὸ γ'.
ἐνικ. τοῦ μέσ. ἄσται ζήτ. ἐν τῷ Γ). Συνήθ. οἱ
ἄωρ. ἄτε καὶ ἄσαστο, θεωροῦνται συνηρημένοι ἐκ
τοῦ ἄσαστο καὶ ἀάσαστο. [Ὡς θεμελιώδη τύπον πα-
ραδέχεται ὁ μὲν Βούττιμ. τὸ ἄσαστο ὁ δὲ Ἄρηνος
τὸ ἀσάτω ἐκ τῆς ρίζ. εἰπ. ὁ δὲ Δοιδερλ. ὑπά-
γει πάντας τοὺς τύπους πλὴν τοῦ ἐνεστώτος εἰς
ἐπιτακτικόν τι ῥήμα ἀάζω=ἀπατάω, οὗ τὸ μέσ. ἀά-
ζομαι=σφάλλομαι, ἀπατάμαι, ὅ, δίδει εἰς τὸ ἀπο-
θεῖ. ἀάσθαι τὴν μεταθ. σημ. βλάπτειν, παρῆλθον
αὐτὸ ἐκ τινος τύπου ἄσθαι, καθὼς τὸ ἀγασθαι
ἐκ τοῦ ἄγασθαι. Α) Ἐνεργ. μεταθ. λυμαίνω-
μαι, βλάπτω μετ' αἶτ. « ἢ ῥά τιν' ἤδη βασιλῆων
πῆδ' ἄτη ἄσας » ἄρα γε ἐδλάφας ἤδη τινὰ τῶν
βασιλῶν μετὰ ταύτην τὴν δυστυχίαν; ὅ ἐ. ἐνέθα-
λεις εἰς τοιαύτην δυστυχίαν; Θ 237. « ἄσάν μ'
ἔταροι » κ 68. « ἄσέ με δαίμονος αἵμα » λ 64.
Ἵθιν παθ. βλάπτωμαι, εἰς δυστυχίαν πε-
ριπίπτω, « μέγ' ἀσθη » Ρ 685. ε) ἰδίως τὰς
φρένας βλάπτω, παραπλανῶ, ἐκμαίνω μετὰ
ἢ ἄνευ τοῦ « φρένας » ὅταν « φρένας οἶνω » με
οἶνον « θαλῶν » τὸν νοῦν, φ 296. Παθ. μαί-
νωμαι, παραφρονῶ, « μοῦδ παίρνει ὁ θεός
πάν νοον » παραπλανῶμαι, « Ἄτης, ἡ πρώ-
τον ἀσθην » Τ 436, « μέγ' ἀσθη » δ 303, 509.
« φρεσὶν ἦσαν ἄσθεις » φ 304. Β) Μέσ. σκοτί-
ζομαι τὸν νοῦν, ἀνύητα πράττω, ἀμαρ-
τάνω, Ι 446, 449, Τ 437, « ἀσαστο μέγα θυ-
μῷ » ἔπαυθς μεγάλῃ τῶν φρενῶν βλάβῃ, Ι 537,
Α 340. Γ) Ὡς μέσ. ἀποθ. μετ' αἶτ. ἀποπλανῶ
(σκοτίζω) τὸν νοῦν τινος Τ 94 καὶ 429 (ἐνθα
τὸ « ἄσται », ὅπερ ὁ Ἄρηνος εἰς τὸ « ἄσαστο », τρέ-
πει, τὸ προηγούμενον ἄτη ἐτυμολογικῶς ἀκριδ-
στέρον σαφηνίζει: ὡσαύτως καὶ ἐν στ. 438, ἴδ.
ἄτη). Ὡσαύτως κατὰ τὴν συνήθη γραφὴν καὶ στ.
95 « καὶ γὰρ ἐξ οὗ ποτε Ζῆν' ἄσαστο » ἢ Ἄτη
ἐπὶ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Σπείζνερους καὶ Βέγκερος
γράφουσι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον « Ζεὺς ἄσαστο »
(διαγράφοντες τὸν στ. 94) ὁ Ζεὺς ἡπατήθη, ἐ-
σπληνέθη.

ἈΔΑΚΗ [-ω-], (ἄδω, βάζω) ποι. ἄωρ. ἀδάκη-
σα, κυρ. εἶμαι ἀλάος, δὲν ὁμῶς ἐξ ἀγνοίας: ὅθεν
εἶμαι ἐν ἀγνοίᾳ, οὐδὲν ὑπονοῶ, δ 249 ρ.

ἈΔΑΝΤΕΣ [-ω-], οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς
νῆσου Εὐβοίας (κατ' Ἀρίστοτ. παρὰ Στράβ. 10,
Α, 3 φθλον Θρακικόν ἐκ τῶν ἐν Φωκίᾳ Ἄδων
ἐποικίσαν) οἵτινες μετὰ τοῦ Ἐλεφάντορος ἐστρά-
τευσαν κατὰ τῆς Τροίας, Β 536.

ἈΔΑΡΒΑΡΕΗ [-ω-], ἡ (ἐκ τοῦ ἀ στερ. ὅ, βάρ-
βαρος μὴ ἱεδική, ἐγγύς) πηγαία τι: ἡ ναῖας
νύμφη, μήτηρ τοῦ Αἰσάπου καὶ Πηλέου, Ζ 22.

ἈΔΑΣ [-ω-], ἈΝΤΟΣ, ὁ (ἀ καὶ ἄνω: ὁ μὴ ἀ-

ποχωρῶν) εἰς τῶν Τριῶν, υἱὸς τοῦ Εὐροδάμαν-
τος, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Σ 448.

Ἀδιοι [-ω-], οἱ, Σκόθαι νομάδες: τὰ βόρεια τῆς
Εὐρώπης νερούμενοι (Ἐφορος παρὰ Στράβ. 7, 3,
9, πρὸ. καὶ 5, 7) Ν 6 ρ. (Τὸ ὄνομα ἐξηγεῖται
πολλαχῶς: κατὰ τινες μὲν=ἐνδεεῖς, ἀκμήμονες,
ἄνευ βίου, « χωρὶς βίου » Στράβ. 7, 4, 6: κατὰ
δὲ τὸν Ἀπολλωνίου ἐκ τὸ ἐπόμενον « δικαιοτά-
των ἀνθρώπων » ἐκ τοῦ βίαι: οἱ μὴ βίαιοι, εἰ-
ρηνικοὶ: ὡσαύτως καὶ ὁ Φαῖσις καὶ Δοιδερλεῖνος:
κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀ καὶ βίος=τόξον: οἱ οὐ-
δὲν τὸν χρόνον μέροντες. Πρὸ τοῦ Εὐνίου ἡρμηνεύετο
ὡς ἐπὶθετον).

ἈΔΑΒΕΙΑΣ [-ω-], Ἰων. ὅ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀδβλ-
θως, ἐπὶ β. (ἀδβλθῆς): ἀδβλ. ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσαστο
σύνδολα « τὰ ἔδωσαν οὕτως ὥστε δὲν ἐπλήγμωνον
τοὺς πόδας, Γμ. Ἐρμ. 83.

ἈΔΑΒΕΙΑ [-ω-], ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀδβλ-
θως, εὐρίσκειται πλὴθ. Γμ. Ἐρμ. 393.

ἈΔΑΒΡΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τριῶν, ὑπὸ τοῦ Νε-
στορίδου Ἀντιλόγου φρονεθεὶς, Ζ 32.

ἈΔΑΨΕ, ἦτορ, ὁ, ἡ, ποι. (ἀ, βάλλω) μὴ ρι-
φθεῖς, μὴ ἐκτοξευθεῖς, « καινοῦργος », ἀμε-
ταχείριστος, ἐπὶ β. βέλους, Δ 447 ρ.

ἈΔΑΠΤΟΣ, οἷ, ποι. (ἀ, βάλλω), ἄτρωτος, « ἀ-
κτύπητος, ἀπλήγματος », ἀπρόσδλητος,
Δ 540 ρ.

ἈΔΑΠΧΡΕΣ, ἡ, οἷ (ἐκ τοῦ εὐφ. ἡ μάλλον προ-
θετ. α καὶ τοῦ παρ' Ὁμ. ἄγγρ. βληχρός): ἀσθε-
νής, ἀδύνατος « χεῖρ » (τῆς Ἀφροδίτης) Ε
337 « τεγος » Θ 478: μαλακός, ἡπιος, ἡ-
συχος « Θάνατος » λ 435, ψ 282, (ὁ Δοιδερλ.
καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς
τὸ: μαλακός, βλάξ, ἀμαλός: σημαίνει ἄρα ὅτι μὲν
τὸν μαλακὸν καὶ τρυφερὸν, ὅτε δὲ τὸν μαλα-
κὸν καὶ ἀδύνατον).

ἈΔΡΟΜΟΣ, οἷ (α εὐφ. καὶ βρόμος κατὰ τὸν
Εὐστ.) θορυβώδης, παραχώδης, ἐπὶ β. τῶν
Τριῶν Ν 41 ρ. (Ὡσαύτως ὅ, Βούττιμνος, ὅστις
ἐκλαμβάνει τὸ α ὡς ἀθροιστικόν: ὁμοῦ θορυβῶν
ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου, ὅστις ἡρμηνεύει
αὐτὸ « σὺν πολλῇ βρόμῳ », ἐκλαμβάνουσι τὸ α
ἐπιτακτικόν, ἐπομ.=πολυτάραχος).

ἈΔΡΟΤΑΙΝ, ῥ. ἐπικ. ἐκ τοῦ εὐφ. ἄδρ. ἀμφοτεῖν
(ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτεῖν) σχηματισθέν: ἀποτυγ-
χάνω, μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ ἄωρ. α. τῆς ὑποτι.
« μήπως ἀδρόταξομεν (ἐπικ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ
ἀδρόταξομεν) ἀλλήλων » ἵνα μὴ ἀποτύγωμεν
ἀλλήλων, μήπως: « χάσωμεν (δὲν εὐρωμέν) » ὁ
εἰς τὸν ἄλλον, Κ 65 ρ.

ἈΔΡΟΤΟΣ, η, οἷ, μέθ' Ὁμ. οε, οἷ, ποι. (ἀ
στερ. βροτός)=ἀμφοτός, ἀθάνατος, θεῖος, ἱε-
ρός, « νῦν ἀδρότη » Ξ 78 ρ. πρὸ λ. λ. ἀμφοτίσιος.

ἈΔΥΑΟΣ [-ω-], ἡ, πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρῃ
παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπέναντι τῆς Σιστοῦ,
σημ. τὸ φρούριον τῶν Δαρδανιλλίων Ἄδωδ. Β
836. Ἐπὶ β. ἈΔΥΑΘΕΝ ἐξ Ἀδύδου Δ 50 καὶ Ἀ-
ΔΥΑΘΟΙ ἐν Ἀδύδῃ, Ρ 584.

ἀΓΑΪΣΘΑΙ, ἴδε ἈΓΑΜΑΙ.

ΑΓΑΓΩΝ, ἴδε ἈΓΩ.

ΑΓΑΛΟΜΑΙ, ἴδε ἈΓΑΜΑΙ.

ΑΓΑΘΟΣ, ἢ, ὄν [~], „καλός“, ἐξαιρετός, ἔχων εἰς τὸ εὖδος του. 4) ἐπὶ προσώπων α) κατὰ τὴν σωματικὴν βίωσιν ἀνδρείος· πολ- λάκι· μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατ' αἰτ. ὡς ἐν τῇ φρ. «βοῶν ἀγαθός» ἴδε ποιή. 5) κατὰ τὴν καταγωγὴν = εὐγενής, πρόκριτος, προύχων (τοῦναντι· γένης) ο 324, σ 276, «αἰ- μα» ε ἰγενής καταγωγῇ, δ 614. γ) κατὰ τὴν διὰ- νοίαν κατὰ τὰ ἦθη «φρένες» συνεταί φρ. ὅ ε. φρόνησις, γ 266, π 398· εὐσέβεια ξ 424, σωφροσύνη ω 494· ἔτι δὲ καὶ φιλόανθρωπος, φιλόφρων διαθέσεις· ὅθεν τοῦναντιον «οὐκ ἀ- γαθαὶ φρένες» ἐχθρική, δυσμενής διάθεσις, Θ 360· «ἀγαθὰ φρονέω» ἔγω γενναίον φρόνημα Z 462. Ἄλλ' ἐν τῇ α 43 καὶ Ω 473 σημ. ἔγω φιλόφρονος, εὐνοϊκῆν διαθέσιν πρὸς φρονέα. 2) ἐπὶ πραγμά- των ἡ καταστάσεων καλός, χρήσιμος, B 204, ρ 352· «ἀγαθόν ἐστι» εἶνε καλόν, χρήσιμον, μετ' ἀποφ. «νυκτὶ πιθέσθαι» H 282· «αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεκρημένῳ ἀνδρὶ παρτείνει» ἡ αἰδῶς δὲν χρησιμεύει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν, ὅ ε. δὲν εἶνε κα- λόν, χρήσιμον, νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἀνὴρ ἐνδοξής, ρ 347, «εἰς ἀγαθόν, εἰς ἀγαθὰ πίπτει, μολέσθαι» πρὸς τὸ συμφέρον, „διὰ τὸ καλόν“, πρὸς ὄφελος λέγω, I 402, Ψ 303· «πιθέσθαι εἰς ἀγαθόν» A 789. Τὸ εὖδ. πλ. «ἀγαθὸν» ὡς οὐσιαστικόν, ξ 444. (Ἐκ τοῦ ἀγαμαί, σημ. κυρ. ἀγαστάς, ἀξιοθαύμαστοι).

ἈΓΛΩΝ, ὄνος, ὁ (μεγεθυὺν, τοῦ ἀγαθός) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης Ω 249.

ΑΓΑΙΟΜΑΙ [~], ἔπ. ἔκτενισι. τύπος τοῦ Ἀ- ΓΑΜΑΙ μόνον κατ' ἐνεσθ. μετ' ἀγανακτικῶς ἀποστρέφομαι «κακὰ ἔργα» α 46 φ.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, ἔς [~], ποι. (ἄγαν, κλέος), γεν. ἀγακλειτός, περικλητής, ἐνδοξός, συνήθ. ἐπὶ ἀν- θρώπων, ἴλ. P 716, Ψ 529, ἐπιθετον τοῦ Ἡ- φαίστου, φ 379.

ἈΓΑΚΛΕΗΣ, συνηρ. ἦς, ἦος, ὁ, εἰς τῶν Μορ- μιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἑπειγέως Π 574.

ΑΓΑΚΛΕΙΤΟΣ, ἢ, ὄν [~] = ΑΓΑΚΛΕΗΣ, ποι. περιδότης, εὐκλής, ἐξάκουστος, περι- δοξός, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, B 364, M 404, P 370· «πυλαοῦρος» φ 330· ἔτι δὲ ἐπὶ ὁ. μίας τῶν Νηρηίδων Σ 45. 6) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῇ «ἀγακλειτὴ ἐκτόμῃ» λαμπρά, παλυτε- λής· ἐκ. γ 59, η 202.

ΑΓΑΚΛΥΤΟΣ, ἢ, ὄν [~], ποι. (ἄγαν κλυτός), „πολὺ ἐξακουστός“, περίφημος, ὑπερέν- δοξος, α) συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων Z 436, θ 502. 6) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῇ «δύματα ἀγακλ.» γ 388, 428, η 3.

ἈΓΑΛΛΙΣ [~], ἴσος, ἡ, φωτόν, εἶδος Ἰριδος, ἴσως τὸ λεγόμενον ἄλλως φασγάνιον ἢ ξίφιον, „σπαθόχορτον“ ἴ. Δίημ. 7, 426.

ΑΓΑΛΛΟΜΑΙ [~], μέσ. μόνον κατ' ἐνεσθ. ὁ-

περηφανεύομαι διὰ τι, χαίρω μεθ' ὑπερη- φανείας ἐπὶ τινι, „καμαρύνω“ τι, μετὰ δοτ. «ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν» M 414· «νήσοι» ζ 272, «πώλοι» γ 222, «πιερόγχοι» B 462, ἴ. Ἑρμ. 553· μετὰ μεταφ. «ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα» P 473, Σ 432. Ἐν γένει δὲ εὐφραι- νομαι, τέρπομαι «φρένα μολπαίς» περὶ τοῦ Πανός ἴμ. 48, 24 καὶ μεταφ. ἐπὶ νηῶν «ἀ- γαλλόμεναι Διὸς οὐρ» ε 476.

ΑΓΑΛΜΑ [~], ἄτος, τὸ, (ἀγάλλω) πᾶν τὸ εἰς λαμπρὰν κόσμησιν συντελοῦν, κόσμος, πολύ- τιμον κόσμημα, „στολίδι“, Γαλλ. bijou Δ 444, δ 602· ὁ δούρειος ἵππος λέγεται «ἀ- γαλμα θεῶν θελκτικόν» λαμπρὸν ἀνάθημα, τῶν θεῶν θελκτικόν (κατὰ δὲ τὸν Γ.Μ. Οὐόσιον· κό- σμημα τῶν θεῶν) θ 509· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ πρὸς θυσίαν χρυσῇ κεκοσμημένος βοῦς γ 438.

ΑΓΑΜΑΙ [~], μέσ. ἀποθ. ἔτερος δὲ ἑπικ. τύπος ΑΓΑΙΟΜΑΙ καὶ ΑΓΑΙΟΜΑΙ (ὁπ. ἴδ.) ἀλλὰ μέλλον εἰς τὴν 2) σημ., ἐνθὺ τὸ ἀγαμαί μόνον εἰς τὴν 4) σημ. εὐρίσκεται· μέλλ. ἀγάσθαι α 389 (ἐνθα ὁ Οὐ- ὄλφις καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι νευσιόησαι, πλὴν τοῦ Νίτη ὑπερμαχοῦντος τῆς παλαιᾶς γρα- φῆς· ἀγάσσαι) ἀφ. α. ἔπ. ἡγασάμην, ἡγασά- μην καὶ μετὰ σσ (τοὺς τύπους τούτους ἀμφοτέ- ρα· ἔχοντας τὰς σημασίας ὑπάγουσι τινες εἰς με- ταγενέστερόν τινα ἐνεστώτα παρ' Ὀμ. ἔτι ἀγνώ- στον· ἀγάζομαι. Ἐκ τοῦ ἀγαμαί εὐρίσκεται μό- νον τὸ α. ἐν. πρῶτον τοῦ ἐνεσθ. ἔκ δὲ τοῦ ἀ- γάζομαι τὸ εἰ. πλ. τοῦ ἐνεσθ. ἀγάσθαι, ἑπικ. ἐκ- τεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀγασθῆ, ἀπφ. ἀγάσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγασθαι καὶ εἰ. πλ. τοῦ παρ. ἡγάσθαι ἀντὶ τοῦ ἡγασθῆ). 4) ἐπ' ἀγαθού, θαυμάζω, αἰδο- μαι, τιμῶ, μετ' αἰτ. Γ 481 «μῦθον» H 404· ἀπώτ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Γ 224, σ 74, φ 475. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀ- γάσθαι τῆς π 202 «οὐ σὲ εἰκοι φίλον πατέρ' ἐνδον ἐόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀ- γάσθαι», ὅπερ κατὰ τὸν Διόνυσον καὶ Ἀρμέν ὡς εἴη· ἐρμηνεύσαν· δὲν πρέπει τὸν φ. σου πα- τέρα, ὃν ἔχει· ἐν τῇ οἰκίᾳ (ἐνδον ἐόντα) οὔτε μὲ τὸσση ἀπορίαν (ὡς· ζένον πρόσωπον) οὔτε μὲ τὸσση θαυμασμόν (ἐνεκα τοῦ κἀλλους καὶ τῆς νεότητος) νὰ θεωρῇ. Ἰστέ εἰς μὲν τὸ «θαυμά- ζειν» ἀναφέρονται οἱ στ. 204—206, εἰς δὲ τὸ «ἀγάσθαι» οἱ στ. 207 ἐξ. 2) ἐπὶ κακοῦ α) φθονερῶς τινα προσβλέπων, φθονῶ, μετὰ δοτ. πρ. P 71, ε 422· μετ' αἰτ. πράγματι, ζηλεύω τι, βλέπω τι μὲ ὄμμα φθονερὸν· «τὰ μέν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός» ταῦτα ἐμελλε καὶ θεός τις αὐτὸς νὰ φθονήσῃ (ἀν ἐγίνοντο δηλ.) δ 481 καὶ μετ' ἀπαφρ. «ὄν μοι ἀγασθῆ, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρὶν» ὑπὸ φθόνου δένομαι ἀ- φίνετε νὰ... ε 429 πρὸς καὶ στίχ. 449, 422, φ 244· «ἀγ. παρὶ νίκης» φθονῶ διὰ τὴν νίκην P 639· δ) ἀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δ 658· «ἀ- γασσάμενοι» φιλοτιμηθέντες H 44· μετ' αἰτ. «κακὰ ἔργα». ἀγανακτῶ διὰ τὰ κακὰ ἔργα, ε 67,

ψ 64^α μετά τοῦ προσώπ. ἐναντίον τινός, θ 565 «κότῃ» εἰς ἀγανάκτησιν περὶ ἔρχομαι Ξ 414 (Ἐκ τοῦ ἔρχομαι κατὰ τὸν Λούτικ). ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ, οἶ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀγαμέμνονος (= Ὀρέστης) (Ἰδ. τ. λ.) α 30.

ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ [α-], οἶος, ὁ, (ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ μένω ἢ μένω: πολὺ ἐπιμύνομος, εὐσταθής, ἢ ἄγαν καρτερικός) κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν: μεγαλίστην υἱός τοῦ Ἀτρέως, ἑγγόνος τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων ἢ τῆς μετέπειτα Ἀχαιῶν μέχρι τῆς Ἰλιάδος, ὁ δυνατώτατος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων βασιλέων ἢ ἀρχιστράτηγος αὐτῶν, πλὴν μετὰ περιορισμένης δυνάμεως ἐνεργῶν. Παρίσταται ἐν τῇ Ἰλιάδι ὡς ἀνὴρ ὑψηλός, εὐσκαρὸς ἢ μεγαλοπρεπής B 478, ἀτομικῶς μὲν ἀνδρείος (Ἰδ. ἐν τῇ Α τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ), ἀλλ' ὡς στρατηγός δὲν ἔχει ἐνίστα τὴν ἀπαιτουμένην ἐτοιμότητα, σύνεσιν καὶ ἐπιμύνην, Ἰδ. I ἐν ἀρχ. Ξ 64 ἐξ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φανερὰ ὑπερήφανος καὶ ἐπιτοκτικός ὡς μεγάλην ἐπιπράξιαν ἔχων («εὐρυκρεῖον») καὶ ἰσχυρὸς βασιλεὺς. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἀκαλασίας ὑβρίζει τὴν ἱερὰ Χρυσήν, ἀρνηθεὶς ὡς ἀπαλευσθῆναι τὴν θυγατέρα τοῦ Χρυσίδα, ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργισθέντος ἐπὶ τῇ ὑβρίτι τοῦ ἱεροῦ τὸν ὡς ἀποδόσθαι αὐτήν, ἀποζημιώσει αὐθαίρετως διὰ τῆς Πρισηίδος, ἢν παρανόμως καὶ διὰ τῆς βίβας ἀρπάζει παρὰ τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ αὐτὸς ὑβρίζει μὲν τοῦτον θανάσιμως, εἰς ἐαυτὸν δὲ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς γίνεται παρὰ τὸν μέγαν δυνάστην ἐπὶ τῶν ἑλλήνων (Ἰδ. Α). Ἀναγκασθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ τοῦτον νὰ ζητήσῃ συνδιαλλαγὴν, πρὸς τὴν ἑλπίδα ταπεινωτικότητας, οὗς ὑπερήφανος ἀποφύκει ὁ Ἀχιλλεύς (Ἰδ. Ι). Κατὰ τὴν Ὀδύσειαν α 300 φρονεῖ αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεύς ὡς μακρὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Κλυταμένηστρας μετὰ τὸν ἐκ Τροίης ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν πρὸ λ 410 ἐξ. Αἱ θυγατέρες ἀναφέρονται I 287. Ἐκ τούτου ἐπὶ ἈΓΑΜΕΜΝΩΝΟΣ, ἑν, οἶος = Ἀγαμέμνωνος, εἰς τὸν Ἀγ. ἀνέκων Ψ 295, γ 264.

ἈΓΑΜΗΝΗ [α-], ἡ, θυγ. τοῦ Ἀγέμειου, σύζ. τοῦ Μούλιου «ἢ τόσα φάρμακα ἔδωκε, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών» Α 740.

ἈΓΑΜΗΝΗΣ [α-], οἶος, ὁ (ἄγαν, μῆδος: ὁ πολὺ συνετός, κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ἀπίθανος: ὁ πανάγινος) υἱός τοῦ Ἐργίνου βασιλέως τοῦ Ὀργημενῶς καὶ ἀδελφός τοῦ Τρωανίου, Ἰ. Ἀπόλ. 296 πρὸ λ. Τροάσιος.

ἈΓΑΜΟΣ, οἶος [α-], (α στερ. γάμος) ἄγαμος, ὁ μὴ ἔχων εἰς γάμον, «ἀνὺπανδρος», «αὐτὸς ὁ δὲ ἀγόνος τ' ἔμεναι ἄγαμος τ' ἀπολίσθαι» «εἴθε νὰ μὴ εἴχης γεννηθῇ καὶ ὡς ἀπέθνησκας ἄγαμος, ὅλη πρὶν ἔλθῃς εἰς γάμον, Γ 40 τ.

ἈΓΑΝΙΣΤΗΣ, οἶος [α-], ποι. (ἄγαν, ἡρώς) γιγνοσκει πῆξ, ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Ἰδ. Α 420, Σ 486.

ἈΓΑΣΙΣ, ἡ, ὡς [α-], ποι. (γάνος, γάνυμαι) φιλόφρων, ἡ πίσος, μαλακός, πρῶτος, ἐπιεικής, «ἔπειτα» Β 180 «βασιλεύς» ὁ 230 «ἀγ. βίβας» τὰ ἔπειτα βίβας τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς

Ἀρτέμιδος, εἰς οὗς ἀπεδίδετο πᾶς αἰφνίδιος, ἄρα γλυκὺς θάνατος (ἀντιθέτως πρὸς τὸν ὀδυνηρὸν ἢ μετὰ μακρὰν νόστον ἐπερχόμενον) ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἀρτέμιον Ω 759, γ 280, ο 441 Ἰδ. Ἀπόλλων, ἈΡΤΕΜΙΣ: «εὐχολαί» τάγματα (ὑποσχέσεις, τάγματα) εὐάρεστα, θεάρεστα I 499, ν 337 ὡσαύτως «ἄρα» I 443 (Ἰ. ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη εἰς μέαν καὶ μόνην σημασίαν: τὸ παλὶ τὸ ἀραῖον λέγεται «ἀγανό» μαλακὸν δηλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «κρουστόν», ὅπερ καὶ σκληρόν. Οὐδὲν ἄρα ἔχει κοινόν πρὸς τὸ τοῦ Βοζαντίου Σκαρλ. ἑανός).

ἈΓΑΝΟΦΡΟΣΙΝΗ [α-α-], ἡ, πραότης, φιλοφροσύνη, ἡ πιότης, Ω 772, λ 203. Ἐκ τοῦ ἈΓΑΝΟΦΡΩΝ, οἶος [α-], γεν. οἶος, ποι. (ἄγανός, φρήν) ὁ ἔχων ἡθὺς γλυκὺ, διαθέσιν φιλόφρονα, ἡ πίσος, πρῶτος, Γ 467.

ἈΓΑΟΜΑΙ, ἐπ. ἔκταν. τύπος τοῦ ἈΓΑΜΑΙ, ὅπ. Ἰδ. ἈΓΑΠᾶΝ καὶ ἈΓΑΠᾶΣΘΑΙ, Ἰδ. τὸ ἔρεξθαι (Ἰ. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι πολλῶν εἰς αὐτὴν ῥημάτων τῆς ἀρχαίας ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη τὸν ἐκτενέστερον τοῦτον τύπον εἰς ἄλῃ, ὅταν «πειράζω» (πειράω), «θεάζομαι» (θεάζομαι), «γώζομαι» ὁ. ἔ. γοάζομαι (γοάζω) κ. ἄ. Ἐν ἄλλοις δὲ συνέβη τὸ ἀνὰ πάλιν ὅταν «βασάζω» (βασαζω). Κορ. Ἀτ. 4, 65.

ἈΓΑΠᾶΝ [α-], (συγγ. τῷ ἄγαμαι) ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ φ 289, ψ 214 ἀλλαγῇ δὲ τὸ ἀγαπάω, Ω 464, π 47 καὶ ὡς μέσον ἀποθ. τὸ ἀγαπάζομαι η 33, γ 499 κ. ἄ. ὁ ἀόρ. ἡγάπησα καὶ ἡγάπησα. 1) φιλικῶς πρὸς τίνα φέρομαι, φιλικῶς ὑπεδέχομαι, δεξιόσμαι, μετ' αὐτ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων π 47, ψ 214. Τὸ δὲ ἀποθ. συνήθως κατὰ μετοχ. «κύνειον ἀγαπαζόμενοι» δεξιόσμενοι ἡσπάζοντο, ρ 35, φ. 224. «οὐκ ἀγαπαζόμενοι φιλοῦσιν ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ» δὲν ὑποδέχονται εὐχαρίτως τὸν ξένον, η 33. «θεὸν ὡς βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἀντὶν» κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: θεὸς φανερά μετὰ τσαύτης ἀγάπης νὰ προνοῇ περὶ θνητῶν κατὰ δὲ τὴν ὀρθότεραν τοῦ Μιγκουτζίου: θεὸς οὕτως: ἐμφανῶς νὰ χαίρεται θνητοῦς, Ω 464. 2) εὐχαριστῶ, εἴμαι εὐχαριστημένος, ἀρκεῖ μοι «οὐκ ἀγαπᾷς ὁ (=οὐ) ἐκλος θαίνουσαι» δὲν εὐχαρίστετε, δὲν σοι ἀρκεῖ ὅτι ἡσύγως εὐωχεῖσαι; φ 289. (Ἰ. Ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ «ἀγαπᾷ» = φιλοῦ, ἐρᾷ).

ἈΓΑΠῆΝΩρ [α-], οἶος, ὁ (ἀγαπᾷ, ἀνὴρ) ὁ τοῦ ἀνδρός (=ἀνδρείος) ἢ τὴν ἡνορέην (=ἀνδρείαν) ἀγαπῶν, ἐπομ. ἀνδρείος, ἐπὶ τοῦ ἡρώων Θ 414, Ν 756, Ο 392, Ψ 413, 424, η 470 (κατὰ τὸν Δοιδερλ. = ἀγλήνωρ: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ὁ τοῦ ἀνδρός ἀγαπῶν, ὁ ἔ. τὴν πρὸς τοὺς ἀνδράς μάχην. Ἰ. Λίαν ἀπίθανος ἐρμηνεία).

ἈΓΑΠῆΝΩρ, οἶος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀγκαίου, βασιλέως καὶ στρατηγῶς τῶν Ἀρκάδων Β 609. Ἐπωτρῆων εἰς τὴν πατρίδα ἐρρήθη ὑπὸ τῶν ἀνέ-

ρων εἰς τὴν Κύπρον Ἀπολδ. 3, 40, 8. Πaus. 8, 5, 2.

ἀγαπητός, ἡ, ὅς [ω...], (ἀγαπῶ) „ἀγαπητός, ἀγαπημένος, ἀκριβός“ Z 401, 6 365, 6 727, 817· κείται μόνον ἐπὶ μονογενοῦς υἱοῦ, „μονὸς ἀκριβός“. Ἀλλ' ἐν τῇ Πατρ. 148 „τρίτος ἐὼν ἀγαπητός“.

ἀγάπητος, ὅς [ω...], ποι. (ἀγαν, βέω) ἔχων σφαιρὰ, ἁρμυρὰ βέματα, φευματώδης, ἐπιθ. τοῦ Ἑλλησπόντου B 845, M 30, τῆς θαλάσσης, Γ. Δήμ. 34.

ἈΓΑΣΘΕΝΗΣ, Εὐς, ὁ (τὸ ἐπιθ. ἀγασθενής=ἀγαν δυνατός) υἱὸς τοῦ Δούλειου, βασιλεῦς τῆς Πιλῆος καὶ πατὴρ τοῦ Παλούζενου, B 624.

ἀγάστονος, ὅς [ω...], ποι. (ἀγαν, στένω) ὁ σφαιρὰ στενάζων, πολυστένακτος· ὤθεν ὡς ἐπὶ θ. τῆς Ἀμφιτριτῆς (θαλάσσης) ἡ ἀγαν ἡ χήεσσα, πολυπάταγος, πολύστονος, μ 97 f. Γ. Ἀπόλ. 94 (|| καὶ ὅχι κατὰ τινος τῶν παλαιῶν· ἡ στένων πολλῶν καὶ βαρέων αἰτία τοῖς ναυαγοῦσι).

ἈΓΑΣΤΡΟΦΟΣ [ω...], ὁ (ἀγαν, στρέφω· πολύστροφος) υἱὸς τοῦ Παίονος, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φρουρουμένην Τρώα B 338.

ἈΓΑΤΟΣ, ὅς [ω...], κυρ. ἐπιθ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ἀγαμαι ἀντὶ τοῦ ἀγατός, θαυμαστός· τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ θ. Γ. Ἀπόλ. 515 (ἐνθα ὁ Βασιμειστερος μετὰ τοῦ Συνέδου γράφουσιν ἑρατόν).

ἈΓΑΥΗ (|| Παρ' ἄλλους συγγραφουσιν ἐκρίσκειται τοιζόμενον Ἀγαυή), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδοῦ, Σ 42 κυρ. θηλ. τοῦ ἔπομ.

ἀγαυός, ἡ, ὅς [ω...], (ἀγαμαι) ποι. κυρ. θαυμαστός· ὤθεν ἔξοχος, ἐκπρεπής, ἐκλαμπρος, μεγαλοπρεπής, Lat. illustris, σύνθηθ. ἐπιθ. τῶν ἡρώων καὶ βασιλέων, ἔτι δὲ καὶ τῆς Περσεφόνης, λ 243 καὶ τῶν Ἱπποριολῶν, N 5, τῶν μνηστήρων ὡς εὐγενῶν, 6 209 „πομπῆς ἀγαυοί“ θαυμαστοὶ ὁδηγοὶ λέγονται οἱ Φαλακεῖ· 71. Τὸ ὑπερθ. ἀγαυότατος ο 229.

ἀΓΓΕΛΙΟ [ω...], ἡ (ἀγγέλλω) παραγγέλια, πρεσβεία· εἰδήσεις, α 447 κατὰ πληθ. 6 255, ε 150 κ. ἀ. „ἀγγέλλῃ τινός“ ἐνεργητικῶς· ἀγγέλλω περὶ τινος O 640, α 408, κ 245 „ἐμὴ ἀγγέλλῃ“ εἰδήσεις περὶ ἐμοῦ, T 336. Παθητικ. „Ζηνός ὅπ' ἀγγέλλῃ“ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Διός, η 264. Π αἰ. „ἀγγέλλῃν“ καὶ ἡ γεν. „ἀγγέλλῃς“ ἔχουσι κατὰ τὴν συνηθεστέραν ἐρμηνείαν ἐπιρρήκ. σημασίαν ἐν ταῖς εἰς φράσεσι „ἀγγέλλῃν ἔλθειν“ εἰς πρεσβείαν ὅ εἰ. ὡς πρεσβευτῇ· ἔρχομαι A 140, „ἀγγέλλῃν ἐπὶ (ὁ Οὐόλφιος· καὶ Βέκκερος τοιζουσιν) ἐπὶ Τυδῆ στείλαν“ (=ἐπιστείλαν Τυδῆ ἀγγέλλῃν) ἔστειλαν τὸν Τυδεῆ πρὸς εἰδῆσαν, ἵνα δηλ. φέρῃ αὐτήν, Δ 384, πρὸς τὴν φρ. „ἐξείλῃν ἔλθειν“ ἐν λ. κεκεῖν· „ἦλθε σεο ἔνεκ' ἀγγέλλῃς“ (ἐάν τις συντάξῃ ἦλθεν ἀγγέλλῃς σεο ἔνεκα καὶ ὅχι κατὰ τὸν Ναιγελοσάχ ἦλ. ἔνεκα ἀγγέλλῃς σεο) ἦλθε δι' ἀγγελίαν (ὡς πρεσβευτῇ) πρὸς χάριν σου

Γ 206· „ἦέ τευ ἀγγέλλῃς μετ' ἔμ' ἦλθε“ ἡ ἦλθε· πρὸς με δι' ἀγγελίαν τινός, ὅ εἰ. ὥπως μοι ἀναγγέλλῃς τι· N 252. Ὡσαύτως „ἀγγέλλῃς ἀλγυνεσε“ O 640. (Ἡ ἀρχαιοτέρα γραμματικὴ παρὰ τοὺς ὑπάγει τοὺς τύπους τοῦτους εἰς ὀνομαστικὴν τινὰ· ὁ ἀγγέλλῃς (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλας=ἀγγέλλω, καθὼς λοῖζας=λαῖος, γοργίαις=γοργύς, στρουβίαις=στρουβός, σπογγίαις=σπόγγος κ. ἀ.). Ταύτην δὲ τὴν ἐρμηνείαν προτιμῶσι μὲν ὁ Βούτ-τμαννος, Βούνδερος καὶ Φατσί· ἀπορρίπτουσι δὲ ὁ Θήρσιος, Σπέρζινερς, Ναιγελοσάχ ἡ Κρύγερος).

ἈΓΓΕΛΙΟΤΗΣ, οἱ, ὁ=ἀγγέλος, Γ. Ἐρμ. 296.

ἀΓΓΕΛΙΑ (ἀγγέλος) μὲλ. ἀγγέλλω Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀγγέλω, ἀόρ. ἡγγέλια, μέσ. ἀόρ. ἡγγεῖλμην. 1) φέρω εἰδήσιν, διακηρύττω, ἀναγγέλλω, ἀπώτ. Θ 398, 409 κ. ἀ. πλγ. μετὰ δοτ. προσ. δ 24· μετ' ἀπρφ. διακηρύττω ὅτι πρέ-πει τι νὰ γείνη, κελούμ, προστάτω, „οἶκόν δε νέεσθαι“ π 350, „λίσσασθαι“ O 547, 2) „μηνύω“, διηγούμεναι, ἀναφέρω, „ἐσθλὰ“ K 448, „ἔπος· τινί“ P 704, „θεμίστας“ Γ. Ἀπ. 394· „τινὰ“ φέρω εἰδήσιν περὶ τινος, 5 420, 123.

ἀΓΓΕΛΟΣ, ὁ, ἡ, ἀπεσταλμένος (-νη), ὁ καὶ ἡ ἀγγελιοφόρος, „Διός ἀγγελοί“ λέγονται οἱ κήρυκες A 334, ἡ Ὅσσα (=φήμη) B 94, οἱ οἰωνοὶ Ω 292, 296 (|| Ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένη μόνον ἐπὶ τῶν ὑπερανθρώπων ἐκείνων ὄντων, τῶν ὑπηρετούντων τὸν θεόν).

ἀΓΓΟΣ, Εὐς, τὸ, δοχέτον, „ἀγγετάν“, ὁ-νουν, γάλακτος κτλ. B 471, 6 286.

ἀΓΕ, ἄΓΕΙΤΕ, κυρ. προστ. τοῦ ἀγῶ, ἀλλὰ συνή-θως λαμβάνονται ὡς παρακλεισματικὰ ἐπὶ θ. οἷα τὰ τῆς καθομιλουμένης, „ἀε (=ἀγε), ἔλα“ (προστ. τοῦ ἔλῶ) ἐμπρός, καὶ πολλάκις διὰ μόλιον ἐπιτείνονται „ἀλλ' ἄγε, ἄγε δὴ“ (= „ἀε δὲ“, προσφ. αἰ-δέ), ἀλλ' ἄγετε „ἔλα λοιπόν, ἐμ-πρός λοιπόν, ἔλατε δὲ, ἀε δὲ δὲ“ (προσφ. αἰ-δέ-δέ). Συντάσσονται δὲ μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ. καὶ ἐνίοτε τὸ ἐν. „ἀγε“ κείται ἔξ ἐπὶ πληθ. ὕποκειμ. „παῖδες ἐμοί, ἄγε-ῤεῦσθε“ γ 475, „ἀλλ' ἄγε μέμναιτε“ B 334, 6 776 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀ. πληθ. τῆς ὑποτ. „ἀγα δὴ τραπέομεν“ Γ 444· „ἀγε δὴ στέομεν“ A 348 καὶ ἅπας μετὰ τοῦ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. „ἀλλ' ἄγε κήρυκες· ἀγερρόντων“ B 437· „ἀλλ' ἄγετε“ ἄνευ ῥήματος φ 73, 106. Ἐν δὲ τῇ π 376 πρέ-πει τὸ „ἀλλ' ἄγετε“ νὰ συναφῇ πρὸς τὰ κατω-τέρω στ 383. Δύναται καὶ νὰ ἐπιτάσσεται τῆς προστακτ. „εἴπ' ἄγε μοι“ α 347· Περὶ τοῦ „εἰδ' ἄγε“ ἴδ. τὴν φρ. ἰδιαιτ.

ἀΓΕΙΝΑ [ω...], (ἀγῶ?), ἀόρ. ἡγεῖρα καὶ ὡγει-ρα, παθ. παρακ. ἀγῆγερμαι, παθ. ἀόρ. ἀ. ἡγέρ-θην καὶ ἀγέρθην· ἰδίως ἐπικ. τύπος· τοῦ γ'. πλ. τοῦ ὑπεραντ. ἀγῆγερται Δ 214, λ 388, τοῦ γ'. πλ. τοῦ ἀόρ. ἡγέρθεν καὶ ἄγερθεν (=ἡγέρθησαν), τοῦ μέσ. ἀόρ. 6. ἀγερόμεν καὶ ἀπρφ. ἀγερ-σθαι 6 385 (ἐνθα ὁ Οὐόλφιος, ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ

Α'. καὶ ὁ Ἀμείβει τὸν ἄγερτον, ὃ κατὰ συγκοπὴν ἀγρόμενος. 1) ἐνεργ. συνάγω, συν-αθροίζω, συγκαλῶ « λαόν » Β 438 κ. ἀ. « ἕκαστον ἀπὸ πολλῶν » Ρ 222, « ἀγορὴν » συγκροτῶ ἀγοράν, συγκαλῶ εἰς ἀγοράν, Θ 28. (ἢ ἔνθα ἡμῶς ἀντικ. τοῦ ἡγείρε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ παραληφθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ « ἀγορὴν », ἀλλὰ νὰ ἐξυπακουσθῇ τὸ ἡμῶς). 6) ἐπὶ πραγμάτων συλλέγω « δημόθεν ἀλγιστα καὶ οἶνον » τ 197, « πόρνα » ἑπαιτῶν συλλέγω κομμάτια, ρ 362.

2) Παθ. καὶ μέσ. συνέρχουμαι, συν-εθροίζομαι « περὶ αὐτὸν » Δ 211, « ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο » συνήλθον εἰς ἀγοράν, Σ 245. 6) μεταφ. « ὅτε ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη » ἀφ' οὗ ἡ ζωὴ συνήλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ὃ ἐ. ἀφ' οὗ συνήλθεν ἐκ τῆς λειποθυμίας, Χ 473, ε 458. « ἀφορρόν οὐ θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀγέρθη » ἐπανήλθε τὸ θάρρος εἰς τὰ στήθη, ὅθεν ἦτο τρόπον τινὰ διεσκορπισμένον, « ἦλθε πάλιν ἡ καρδιά ἐς τὸν τόπον » Δ 452. 3) Μέσ. ἐμαυτῶν συλλέγω « κατὰ δῆμον » ν 14, πρὸλ. καὶ 1) 6) « Τὸ τῆς Ν 778 « μάχην ἡγείρας » ἀνῆκει εἰς τὸν ἡγείροντα πρὸ. δὲ καὶ τὸ ἡγείρομαι.

ἈΓΕΛΑΙΟΣ, Αἴη, Αἴων [υ.], (ἀγέλη) ὁ εἰς ἀγέλην ἀνῆκων, ὁ συναγελαζόμενος, ἐν ἀγέλῃ διατρίβων, ὁ ἐς ἀγέλης, ἐπιθ. τῶν βοῶν τῶν θηλειῶν ἢ τῶν κατ' ἐσχ. ἐν τῇ καθομῇ. « ἀγαλᾶδων » καλουμένων, Α 729, Υ 846, κ 440, ρ 181, χ 299.

ἈΓΕΛΛΟΣ [υ.], Ἰων. Ἀγέλλως, ὁ (ἄγω, λαός). 1) υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν Τροίᾳ φανευθεῖς, Θ 257.

2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φανευθεῖς, Α 302. 3) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς ἀκοντισθεῖς καὶ ἀποθανόν, υ 321, χ. 431, 247 (ἔνθα πρὸ τοῦ Βεκκέρου ἔκετο ὁ Ἰων. τύπος).

ἈΓΕΛΛΕΥΣ, ὄν (ἀ στ., γελᾶω) ὁ μὴ γελῶν, « ἀγέλλας » σκυθρῶ πύς, κατὰ φῆς, Γ 200.

ἈΓΕΛΕΪΗ, ἡ, ποι. (ἄγω, λεία), ἡ λαφύρα γωγός, ἡ λαφύροδότης, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς πολεμικῆς, Δ 428, ν 359 κ. ἀ. πρὸ. ΑΗΤΙΣ.

ἈΓΕΛΗ [υ.], ἡ (ἄγω) « κοπάδι », πληθὺς μεγάλων βοσκημάτων, οἷον βοῶν ἢ ἵππων, Δ 678, Ρ 62, Τ 284, ξ 400. Ἐντεύθεν:

ἈΓΕΛΑΔΟΣ, ἐπὶρ. εἰς τὸν ἀγέλην, σωρηδόν, Π 160 ρ.

ἈΓΕΛΗΦΙ, ἐπ. δοτ. ἀντὶ τοῦ ἀγέλη Ἰλ. Β 480, « ἀγέληφι μετελθὼν » εἰς ἀγέλην ἐπισπεύων, Π 487, πρὸ. ΦΙ.

ἈΓΕΜΕΝ, ἐπ.=ἈΓΕΙΝ.

ἈΓΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἰάγησαν, ἰδ. ἈΓΝΥΜΙ.

ἈΓΕΡΑΣΤΟΣ, ὄν (γέρας) ἀβραβεύτας Α 449 ρ.

ἈΓΕΡΟΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἡγέρθησαν, ἰδ. ἈΓΕΙΡΑ.

ἈΓΕΡΩΧΟΣ, ὄν [υ.], τιμητικὸν ἐπιθ. τῶν Τρώων (πολλὰ τῆς Ἰλ.) τῶν Μυσῶν καὶ Ῥο-

δίων Β 654, Κ 430 καὶ τοῦ Περικλομένου λ. 286, ἀμφόλου σημ. καὶ ἐτυμολογίας. Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγενὲς τῇ: γαῦρας, ἀγαυός (Ἀρτουργγ) καὶ ἐρμηνεύεται ὑπερήφανος, εὐπρεπής, ἐνδοξός. Ὁ δὲ Βούττιαννος ἀνεύρισκει μὲν τὴν αὐτὴν περίπου σημασίαν ὑπερήφανος φιλόδοξος ἐπέχει δὲ περὶ τῆς ἐτυμολογίας. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλίανον εἶνε ἡσται: οἱ ἀγείροντες τοὺς ὄχλους (ἄρματα), παλεμισταί, ἡ οἱ ἐπ' ὄχλοι ἀγείρονται, οἱ ἐφ' ἄρματος ἐν καιρῷ πολέμου συνερχόμενοι ἀρματοῦλάται, ἐπομ. ἀντὶ τοῦ ἀγείρουστος ἡ ἀγέρουχος. Ὁ Βοιττίχερς θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἀγείρω καὶ ἡκύς, ἐπομ. ὁ πολὺ εὐκλινής, ζωηρός, δραστήριος. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα σημ. ἡ λ. τὸν ὑπερόπτην, ἀλαζόνα, θρασύν. Μεταξὺ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς ἐτυμολογίων ἡ ἐκ τοῦ γέρας καὶ ἔχων μετὰ ἐπιτακτικῷ α καὶ ἐπομένως διὰ συναιρέσεως ἐκ τοῦ ἀγερᾶχος (= ὁ ἀφρόνους ἔχων τιμὰς) εὐρίσκει εἰς ἐτι μεγίστην ὑπόδοχην.

ἈΓΗ [υ.], ἡ (ἄρχομαι, ἄ) θαύμα, θαυμασμός, μόνον ἐν τῇ φρ. « ἄγη μ' ἔχει » θαυμασμός με κατέχει (ἀγαμαί), θαυμάζω, γ 227, π 243 ἐπὶ ἀναγκάσει καίται Φ 224.

ἈΓΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄγῃ, ἰδ. ἈΓΝΥΜΙ.

ἈΓΗΓΕΡΑ=ἄγηγέρας, ἰδ. ἈΓΕΙΡΑ.

ἈΓΗΝΟΡΙΗ, ἡ, ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος, εὐτολμία, Χ 457, περὶ λέοντος Μ 46: ὕβρις, αὐθαδία « ἀγηνόριαι ἐνέναι τινὰ » ἐμβάλλω τινὰ εἰς ὕβρις, τὸν παρασύρω εἰς πράξεις αὐθάδειας Ι 700. Ἐκ τοῦ

ἈΓΗΝΑΡ [υ.], ὄρος, ὁ, ἡ, ποι. (ἄγαν, ἀνήρ).

1) ἐπ' ἀγαθὸς ἀνδρείος, θάρραλός, εὐτολμός, « ἀνδρειωμένος », σύνθη. ἐπιθ. τῶν ἡρώων ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ « θυμοῦ » οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων Ι 398 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος Μ 300, πρὸ. ω 42. 2) ἐπὶ κακοῦ ὑπερόπτης, ὕβριστης, ἀγέρουχος, αὐθάδης. Οὕτως ὁ Ἀγχιλλεύς Ι 699 ὁ Λαομέδων Φ 443, ὁ « θυμός » Β 276. Ἐν Ὁδ. συχνὰ οἱ μνηστήρες α 406 κ. ἀ. (Περὶ τούτων καίται καὶ ἐπ' ἀγαθὸς, ὅταν ἀλλήλους προσαγορεύωσιν, σ 43, σ 292).

ἈΓΗΝΑΡ, ὄρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόος, εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων τῆς Τροίας Δ 467, Α 59 κ. ἀ.

ἈΓΗΡΑΣ, ὄν, συνηρ. ἈΓΗΡΑΣ, ὄν, Μ 323, Ρ 441, ε 218, η 94 (ἀ, γῆρας) ὁ μὴ γηράσκων, ὅστις « δὲν ἔχει γερᾶματα » ἢ « γερᾶσμον δὲν ἔχει », πάντοτε νέος, συνάπτεται συχνὰ μετὰ τοῦ « ἀθάνατος », Θ 539 κ. ἀ. ὅθεν ἀφθάρτος, αἰώνιος περὶ τῆς αἰγίδος τῆς Ἀθηνᾶς Β 447.

ἈΓΗΤΟΣ, ἡ, ὄν [υ.], (ἄρχομαι)=ἈΓΑΣΤΟΣ, θαυμαστός, ἀξιάγαστος, λαμπρός, « εἶδος ἀγῃ-τόν » Χ 370, συνηθετέρα ἡ φρ. « εἶδος ἀγῃ-τός » τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν θαυμαστός Ε 787, Ω 376, ξ 447.

ἀγινέω [ν...]. (Ἰων. καὶ Δωρ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγω), μέλ. ἀγινίσσω, ἴ. Ἀπ. 57, παρὰ. θαριστ. ἀγίνεσθαι, ρ 294. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀπρφ. τοῦ ἐνεστ. ἀγινέμεναι, υ 213 [Οἱ δύο τελευταῖοι τύποι ἐσχηματίσθησαν κατὰ συγκοπ. τοῦ ἐτέρου], συνοδεύω, ἐλαύνω, φέρω, « νύμφα » Σ 493, « μῆλον » ε 405 « αἶψα » χ 498 « ὕλην » Ω 784, ε 294.

ἀγκάζομαι, μέμ. ἀποθ. (ἀγκάζ) λαμβάνω, σηκώνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου « νεκρὸν ἀπὸ χθονός » Ρ 722 †.

Ἀγκάϊος, ὁ (ἐκ τοῦ ἀγκρ. ἀγκή=ἀγκάλη) υἱὸς τοῦ Λυκοῦργου τοῦ τῆς Εὐρύνομης, πατήρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἡγεμόνος τῶν Ἀρκάδων Β 609.

2) Αἰτωλός τις ἐκ Πλευρώνας, ἰσχυρὸς ἀθλητής, Ψ 635.

ἀγκαιΐς, ἴσος, ἡ, κυρ. ὑποκ. τοῦ ἀγκάλη, « ἀγκαιλίτσα », εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ φρ. « ἐν ἀγκαιλίδεσσι » Ἰλ. Χ 503 « τι φέρειν » Σ 555.

Ἀγκαῖος, ὁ, ὅσον χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην, « ἀγκαλιά » ἴ. Ἐρμ. 82.

ἀγκῆ, ἐπὶ. (οὐχ αἰτιατικῶς) ἐκ τοῦ ἀγκή, ἀλλ' αὐτοσηματίστον ὡς τὸ ἐκάς ζ ἐντυπάζ) εἰς τὰς ἀγκάλας, « ἀγκαιλιστά, ἀγκαιλιά », « ἔργον, λάζεσθαι μάρπτειν » Ε 374, Ξ 346, Ψ 744 « ἐλὼν » Ω 227, η 252.

ἀγκίστρον, τό (ἀγκος) « ἀγκίστρι » δ 369, ρ 332.

ἀγκίνας=ἀνακλινάς, ἴδ. ἀνακλίνω.

ἀγκοῖναι, ἡ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἀγκῶν ἢ διὰ τοῦ ἀγκρ. ἀγκόνῃ) ἀγκῶν, ἀγκάλη, εὐρίσκειται πλ. μόνον ἐν τῇ φρ. « ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἰαύω » κοιμῶμαι ἐν ἀγκάλας, Ξ 243, λ 264 καὶ « ἐν ἀγκοῖνῃσι μίγνισσα » λ 268.

ἀγκος, κοε, τό (συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ ἄγνωμ. πῶναυτερον δὲ συγγ. τῇ Λατ. oncus, uncus) φάραγξ, χαράδρα, Γ 490, δ 237 κ. ἀ. (κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. κοιλάδα. Ἐν δὲ τῇ παρεμφερμένῃ χωρίῳ τοῦ ἴ. Ἐρμ. 459 εἶνε κατὰ τὸν Ἑρμην.=ἀγκῶν, βραχίων, ἀλλ' ἴδ. καὶ Βαουρείστ. αὐτόθι).

ἀγκρεμάεα, ἴδ. ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκυλομήτης [ν...], ὁ, ἡ, ποι. (ἀγκρ. μῆτις), ὁ σκολιά, μυστικά (βουλεύματα ἔχων) βουλεύμενος, πονηρός, πανουργός, κρυψίνους, ἐπὶ. τοῦ Κρόνου (κατὰ τινὰς διόσι ἐπεβουλεύθη τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν) Β 205, 319, Μ 450, φ 443, ἴ. Ἀφρ. 22.

ἀγκύλος, ἡ, ὅν [ν...] (ἐκ τοῦ ἀγκρ. ἀγκή) καμπύλος, ἐπὶ. τοῦ τάξου Ε 209, φ 264 καὶ τοῦ ἄρματος Ζ 39, πρὸ. καμπύλος (ἢ. ἢ λ. σώζειται ἐν τῇ καθομιλοῦ. ἐν τῇ οὐσίᾳ. « ἀγκυλά » (=ἀγκύλη) ὅ ἐ. καμπύλον τὸ ἔσπερον ἄκρον ἔχοντα βέδους, δι' ἧς καθελκύνοντες τοὺς κλάδους τῶν δένδρων δρέπουσι τοὺς ἀπ' αὐτῶν καρπούς, ἡ ἄλλως λεγομένη « μαγκούρα »).

ἀγκυλότοπος, ὅν [ν...], ποι. ἀγκύλον τάξον

ἔχων, καμπυλότοπος, ἐπὶ. τῶν Παίδων Ἰλ. Β 848, Κ 428.

ἀγκυλοκήλη [ν...], ὅ, ποι. ὁ ἀγκύλον χεῖλος, ὅ ἐ. βρόμπος ἔχων, ἐπὶ. τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, αἰγυπῶν, ἀετῶν Ξ. Π 428, τ. 538, χ 302.

Ἀγκυλοκύλη, ὅν [ν...], ὁ, ποι. ὁ ἀγκύλος χηλάς, ὅ ἐ. πόδας ἔχων, « στραδοπόδης », ἐπὶ. τῶν καρκίνων Βατρ. 296 (Βεβαίως παρηθία τοῦ προηγουμένου).

ἀγκόν, ὄνομα, ὁ (ἴδ. λ. ἀγκος), κυρ. καμπή. ὅθεν 1) ἡ ἐσωτερικὴ καμπή ἢ ἀρθρώσις τοῦ βραχίονος, ὅ ἐ. ἀγκάλη, ἔπειτα ἡ ἐξωτερικὴ καμπή ὅ ἐ. ὁ καὶ παρ' ἡμῶν ὡσαύτως « ἀγκωνας » καλούμενος, Ε 582 κ. ἀ. 2) μεταφρ. « ἀγκῶν τείχεος » ἐξοχή, ἐξέχουσα καμπή ἢ γωνία « ἀγκωνή » τοῦ τείχους, Π 702. (ἢ γνώμη τοῦ Ἐίχχοφ ὅτι « ἀγκῶν » εἶνε ἡ ἀρθρώσις τῆς χειρὸς καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ χεὶρ δὲν φαίνεται ἁρθῆ, διότι ὅσα χωρία φέρει εἰς υποστήριξιν αὐτῆς ἐξηγουῦνται καὶ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λ. π. χ. « νύττε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσση ἀγκῶνος ἐκέρχον » Α 252, ἔνθα μέλλον ἢ « χεὶρ » σημαίνει τὸν βραχίονα ὡσαύτως καὶ Γ 479. ἔπειτα τὸ τῆς ε 494 « ἐπ' ἀγκῶνας κεφαλὴν σχίθε » δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρμηνευθῇ ὅτι ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ὅστις φέρει ὅλον τὸ βάρος ὡσαύτως Κ 80).

ἀγλαΐεσθαι, ὅν [ν...], ὁ ἀγλαΐην (στίλ-πνὴν) εὐθιραν (κόμην) ἔχων, οἰοῦναι στιλπνοκόμης, ἐπὶ. τοῦ Πανός, Γμ. 49, 5.

ἀγλαΐζω [ν...], ποι. (ἀγλαΐσθαι) φαίνομαι λαμπρός, λάμπω, διαπρίσκω, « σὲ φημι διαπρίσκει ἀγλαΐσθαι » σὺ ὅπως φαίνομαι ὅτι σὺ διὰ παντός θά διαπρίσκει (διὰ τῶν ἵππων σου) ἢ κατ' ἄλλους: ὅτι θά χάρις ἐπ' αὐτοῖς, Κ 331 †.

ἀγλαΐη [ν...], ἡ, ποι. (ἀγλαΐς), 1) λάμψις, λαμπρότης, ἐγκαλλήπισμα, ἐπομένως καὶ ἐξωτερικὴ καλλονή, « ἀγλαΐην ἐμοὶ θεοὶ ὤλεσαν » (περὶ τῆς Πηνελόπης) τὴν ἀνιθρὰν ὕψιν, σ 480, περὶ ἵππου « ἀγλαΐης πεποιθὺς » γαυρίων διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ Ζ 540, Ο 267.—Μεταφρ. « ἀμφοτέρων, καθὼς τε καὶ ἀγλαΐη ζ ὄνειρα δαιτυνέσσαντες ἔμεν » (ἔστι)=διπλοῦν καλὸν γίνεται, δόξα καὶ τιμὴ (εἰς τὸν ξεινοδόκον) καὶ ἀπόλαυσις (εἰς τοὺς δαιτυμόνας), ὅταντι δαιτυνὴτὴ πρότερον καὶ ἔπειτα κίνησι εἰς ὁδοπορίαν, α 78 (ἀλλοὶ ἐρμηνεύοντες τὴν μὲν « ἀγλαΐην » εὐφροσύνην τὸ δὲ « καθὼς » δόξα, ἢ καὶ ἀνευ ταύτης τῆς ἰδιαιτέρας ἐρμηνείας, ἀποδίδουσι καὶ ταῦτα ὡς ζ τὸ « ὄνειρα » εἰς τοὺς δαιτυμόνας).—Ἐπὶ κκαὶ μάταιον κόσμημα, ἐπίδειξις, « ἀγλαΐη ἔνεκον » ἐπίδειξις χάριν, ρ 340 κενοδοξία, ἀλαζονεία « ἀγλαΐας φορέειν » ἀλαζονεύματα, ἥθη ἀλαζονικά φορεῖν (ὡς ἐνδύματα) ρ 244 (ἢ ἡ περιττὰ κοσμήματα ἀλαζονικῶς φορεῖν). 2) εὐφροσύνη, φαειρότης, χαρά, πληθ. ἴ. Ἐρμ.

476. Ὡς κέρειον ὄνομα. ἈΓΛΑΪΗ, Ἀγλαΐα, σύζυγος τοῦ Χαρόπου, μήτηρ τοῦ Νιρέως B 674.

ἈΓΛΑΪΗΦΙ, ἐπ. ὄνομα τοῦ ἀγλαΐη.

*ἈΓΛΑΪΟΔΟΡΟΣ, ὄν [ω...], ἀγλαΐα, ἔξοχα, λαμπρά διδόν ὄψα, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 54, 492.

ἈΓΛΑΪΟΚΑΡΠΟΣ, ὄν [ω...], ποι. ἀγλαΐα, λαμπρότης, ὠραίους ἔχων ἢ φέρων καρπούς, « θένδρα » η 445, λ 588, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 4· ὡσαύτως « ἀγλ. Ἐλεΐα » (ἐταΐραι ἔγραψαν ὁ Ὑργκένιος) Ὑ. Δήμ. 23 (ἐνθα ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν: αἱ ὠραῖοι καρποὶ (τῆς χειρός) ἐποικ. χειρὸς ἔχουσι. Ἀλλ' ἴδ. Οὐόσιον ὃ Βασιμείσι. αὐτόθι).

ἈΓΛΑΪΟΣ, ἡ, ὄν [ω...], ποι. (ἀγλάλιω) λαμπρός. 1) κυρ. « ὠδωρ » εὐαγγελίς B 307, Φ 345, γ 429. 2) μεταφ. ἔξοχος, ὠραῖος, λαμπρός, μεγαλοπρεπής « ἀποινα » Α 23, « ὠδωρ » Α 421 κ. ἄ. πλγ. « ἀέθλα » Υ 262, « εὐχος » ἐνδοξοναύχημα Π 203. Πολλὰ καὶ περὶ ἀνθρώπων ἐξαιρέτως, εὐπρεπῆς, ὠραῖος « ἀγλαΐα υἱός » Β 736 κ. ἄ. πλγ. περὶ τῶν οὐρανῶν ἡρώων « τέκνα » λ 249, « γούτα » Τ 385, « κέρα ἀγλαΐα » σκωπτικῶς: αὐτὸ ἐπὶ τῇ τῷ φ. κομψῇ ὡς ὡς, ἐγκαλλωπιζόμενος, περὶ τοῦ Πάριδος Α 385, ἴδ. κέρας.

ἈΓΝΟΕΩ (ἀ στρ., γνο, νοέω), ἐξ οὗ ὁ θαμισ. ἄρ. ἀγνώτατος κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀγνοήσασαι φ 95. Ὑ. Ἀντί τούτου ἄλλοτε ἐγράφετο: ἀγνώσασαι ὡς ἐκ τοῦ ἀγνώσασθαι, ὅπερ οὐκ ὀρθῶς ἀνεκάλυψεν ὁ Φαίλιος πάλιν καὶ κατ' ἐπ. ἐκτ. ἈΓΝΟΙΕΩ, ἄρ. ἀγνοήσας, ὅπου γ' ἐν ἀγνοήσῃ (ὅπερ κακῶς ἐγράφετο: ἀγνοήσαι καὶ ἐθεωρεῖτο ἐπ. οὐκ. ἀντὶ τοῦ ἀγνοή) ω 248.—Σημαίν. δὲ ν γινώριζω, δὲν ἀναγινώριζω μετ' αἰτ. υ 45, φ 95, δὲν καταλαμβάνω « οὐκ (οὐτε) ἀγνοεῖν » δὲν με λαμβάνει, ἐννοῶ Α 537, Ν 28, διορω Β 807.

ἈΓΝΟΙΕΩ, ζήτ. ἈΓΝΟΕΩ.

ἈΓΝΟΣ, ἡ, ὄν (ἄγνωμαι) ἄγνος, ἱερός, σεβασμῖος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος *Οδ. ε 423, σ 202, υ 71, καὶ τῆς Περσεφόνης λ 386, καὶ « ἐορτὴ ἀγνή » φ 259, « ἄλσος » Ὑ. Ἐρμ. 487.—Ἐκ τούτου ἐπὶ φ. « ἄγνος » Ὑ. Ἀπ. 421.

ἈΓΝΟΣ, ἡ καὶ ἡ, ἐνδον ὑψηλὸν τῇ ἰτέφ παρεμφερές, λόγος, agnus castus, Ὑ. Ἐρμ. 440. (Παράγεται, λέγουσιν, ἐκ τοῦ ἀγνομεῖν διὰ τὸ εὐλόγιστον τῶν κλάδων του. ἢ Σωζέται ἡ λ. ἐν Σκύρῃ, ἐνθα « ἀγνος » λέγεται ἡ ἀλλαχού, λυγαρεῖα «).

ἈΓΝΩΜΙ [ω...], μὴλ. ἄγν. ἄρ. ἀ. ἀγν. ἐπ. ἡγ. α, οὗ ἡ προστ. ἄγν. Ζ 306 (κατὰ Βέκκ. ἀντὶ τοῦ ἄγν. ἄρ. β'. παθ. ἄγν. ἐπ. ἄγν. γ'. πλ. Δωρικῶς καὶ ἐπικ. ἄγν. ἀντὶ τοῦ ἐάγησαν [τοῦ ἄρ. β']. τὸ α βραχὺ, πλὴν Α 559, ὅπου τὸ α εἶνε μακρόν.—ἔχει οὐ ἡ λ. τὸ δίγαμμα, ἄγν. ἔφαζα ἄρ.].—Σημ. 1) ἐνεργ. θραύω, συνετρίβω, « τσακίζω σπένω », « ἔρχομαι, ἵσταν » Ζ 306, ε 316 « νῆξ

ἔαζαν κόματα ποτὶ σπλάδεςσιν » γ 298. *Αθηνάη... πρὸ κόμας ἔαζε « συνετρίβει τὰ κόματα ἐμπροσθεν τοῦ Ὀδυσσεως, ε 385, « πολλοὶ ἵπποι ἄζαν »... ἴππων ἔρματα « συνετρίβαντες κατέλιπον, ἢ κατέλ. συνετρίβμενα τὰ ἔρματα Π 374, (ἐνθα ὁ οὐκ ἔστιν ἄζαν ἐτέθη, ὡς κατὰ ζεύγη ἐνοουμένων τῶν ἵππων) « ὕλην » Μ 448.—Παθ. « ἀγνώμεναι ὕλην, νῆς » Π 769, κ 423, « ἄγν. ἔρμας » Γ 367 « τοῦ δ' ἐξελκομένου πάλιν ἄγν. ὄζεις ὄγκοι » ἐξελκομένου δὲ πάλιν τοῦ βέλους, συνετρίβησαν οἱ ὄζεις ὄγκοι, Δ 214. (Ἄλλοι δὲ συνάπτουσιν τὸ: πάλιν πρὸς τὸ: ἄγν. ἐξηγοῦσι τοῦτο ἐλυγίσθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ συνετρίβησαν).

ἈΓΝΩΣ, ὅπου, ὁ, ἡ (ἀ στρ., γνο-) ἄγνωστος, « τινί » ε 79 φ.

ἈΓΝΩΣΤΕΩ, ζήτ. ἈΓΝΟΕΩ.

ἈΓΝΩΣΤΟΣ, ὄν (ἀ στ., γνωστός) 1) ἀγνώριστος, μὴ ἀναγνωρισθῆς, τινί, ε 475. 2) ἀγνώριστος, μὴ δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ *Οδ. ν 491, 397.

ἈΓΝΩΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, στ. γόνος) ἀγένητος, οὐδέποτε γεννηθείς, « αὐτὸ ὄφελος ἀγνός ἐμναι » εἴθε ποτὶ μὴ ἐγεννάσθω, Γ 40 φ.

ἈΓΟΡΑΣΘΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: ἀγοράσθε, ἐκ τοῦ ἈΓΟΡΑΖΟΜΑΙ.

ἈΓΟΡΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἀγορά), ἄρ. ἡγορασάμην, παρὰ γ'. πλ. ἡγοράζομαι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἡγοράζομαι. 1) εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐποικ. βουλευομαι Δ 1. 2) ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ δημοσίως ἀγορεύω καὶ ἐν γένει ἀγορεύω, δημηγορῶ, ὁμιλῶ, « τινί », πρὸς τινά συνήθη: ἡ φρ. « ἀγορήσατο καὶ μετέπειπε » ὁμιλῆσε καὶ προσεῖπε, ὁμιλῆσε καὶ ἀπετάθη, ὅ ἐ. ἀποταθείς ὁμιλῆσε Α 73, π. 394 κ. ἄ.

ἈΓΟΡΕΪΩ, μὴλ. εὐσω, ἄρ. ἡγορεύω, κυρ. ἐν τῇ ἀγορᾷ ὅ ἐ. δημοσίως ὁμιλῶ, « ἀγοράς ἀγορεύω » ἐν τῇ ἀγορᾷ λόγους ὁμιλῶ, ὅ ἐ. συσκέπτομαι, βουλευομαι Β 788: « ἐν Δαναοῖσι, μετὰ Τρώεσσι » μετὰ ὅ, ἐνώπιον τῶν Δαναῶν, Τρώων, ὅ ἐ. ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Δαν., Τρ. ὁμιλῶ Α 409, Η 361, Θ 525. Ἐν γένει: φανερά ὁμιλῶ, ἐκφωνῶ, δημηγορῶ, λέγω, τί τινα, « θεοπροπίας » τὴν θεῖαν βούλησιν διακηρύττω, Α 385, « ἔπεια πρὸς ἀλλήλους » Γ 455, « κερτομῖτοι ἐπέεσσι » μὲ ὕβριστικούς, ἐγγικτικούς λόγους ὁμιλῶ, Δ 6· συνήθ. μετὰ μετοχ. « θεοπροπίων, ἐπευχόμενος, κερτομῖτον ἀγόρευε » ὁμιλεῖ προφητεύων κτλ. Β 322, Ρ 35, Β 256 « οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύεις » δὲν ἡθέλεις μοι ὀνειδίζει φανερά τὴν γαστέρα, σ 380, « μὴ τι φόβονδ' ἀγόρευε » μὴ συμβόλυσσε πρὸς φυγὴν Ε 252, « πρῆξιν ἀγορεύω » ὁμιλῶ περὶ ἐπιχειρήσεως γ 82. Ἐκ τούτου:

ἈΓΟΡΗ [ω...], ἡ (ἀγέρω) 1) συνάθροισις, ἰδίως: συνάθροισις τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου, (ἐν φ. « βουλή » εἶνε ἡ τῶν ἀρίστων γερόντων, Β 54—55, γ 427), « ἀγορὴν ποιῶμαι, τίθεμαι »

συγκαλῶ, συγκαλῶ συνέλευσιν, Θ 2, ι 471. «κα-
θίσω» συγκαλῶ εἰς συνεδρίαν, ε 69, «λύω»
διαλύω τὴν συνεδρίαν Α 305, ε 69 κ. ἀ. «γί-
γνεται ἀγορή» Η 345 κ. ἀ. «ἔναι, ἀγείρεσθαι
εἰς ἀγορὴν» Τ 43, Σ 245 κ. ἀ. 2) τὸ ἐν τῇ
συνελεύσει γινόμενον, λόγος, συμβουλὴ, γνώ-
μη, ἰδίως πληθ., «ἔσχ' ἀγοράων» τὸν ἐμπόδισε
τοῦ νὰ ὁμιλῇ, ἐκφέρῃ γνώμης, Β 275, «εἰδὼς
ἀγορέων» ἔμπειρος βουλευτικῶν γνώμων καὶ λό-
γων Ι 444, δ 818. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ χάρισμα
τοῦ λόγου, τὴν περὶ τὸ λέγειν δεινότητα, «ἀ-
γορῇ νικῶ, ἀμείνων εἰμι» Β 370, Ο 283, Σ 406.
3) ὁ πρὸς συνέλευσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ὠρισμένος
τόπος, ἡ ἀγορὰ Σ 274, 497, ζ 266 (ἐν μὲν τῇ
στρατοπέδῳ τῶν Ἀχαιῶν παρὰ τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀ-
γαμέμνονος Η 382, Α 807· παρὰ δὲ τοῖς Τρω-
σὶν ἐν τῇ ἀγορᾷ «παρὰ Πριάμου θύρῃσι»
Β 788, Η 345). 4) ἀγορά, ἔνθα τὰ ὄνια πρό-
κεινται, Ἐπειγ. 14, β. Ἐντέθεν:

ἀγορήδε, ἐπὶ. εἰς τῆς ἀγορᾶς, Β 264, μ 439.

ἀγορήναε, ἐπὶ. εἰς τὴν ἀγοράν, «καλέσα-
το» Α 54, α 372, κ. ἀ.

ἀγορητής, οἷ, ὁ (ἀγοράζομαι) ῥήτωρ, «λι-
γὺς ἀγορητής» Α 248 κ. ἀ. «βουλευφόρος ἢ δ'
ἀγορητής» σύμβουλος καὶ ῥήτωρ Η 426. Ἐν τῇ
Ὁδ. μόνον υ 274.

ἀγορητής, ῥος, ἡ (ἀγοράζομαι) ἡ περὶ τὸ λέ-
γειν ἱκανότης, εὐγλωττία Η 468 φ.

ἄγρος [-], κοί, τὸ (ἄζομαι) σέδας «θεῶν ἄ-
γος» Γ. Δὴμ. 479 (ὁὕτω οὖν γράφεται ἐκ διορ-
θώσεως τοῦ Ὀδάλκεναίρου ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντι-
γράφοις φερομένου ἄγρος. (||. ἴσως δὲ καὶ πρὸς
τὰς ἄζομαι οὐδὲν ἔχει κοινὸν καὶ σημ. τὴν κα-
τάρα, πρὸλ. τὸ ἐναγής, ἄγρος=μιαρός).

ἄγρος [-], οἷ, ὁ (ἄγω) ἐπ. ὁδηγός, ἡγεμὼν,
ἀρχηγός «Κρητικὸν» *Ἰλ. Α 265 κ. ἀ.

ἀγοστής [-], οἷ, ὁ (ἄγωνι) πᾶν ὅ, τι ἀποτελεῖ
καμπήντινα, ἐπομ. τὸ τῆς χειρὸς κοίλαν, πα-
λάμη· εὐρίσκειται καθέως ἐν ταύτῃ μόνον τῇ φρά-
σει «ἔλε γαῖαν ἀγοστή» ἐπίασεν ἢ ἐσφίγγε τὴν γῆν
μὲ τὴν χεῖρα, ὅ ἐστι ποιητικὴ ἐκφρασις τοῦ ἐπιστε-
μαχόμενος, ὡς τὸ «ὁδᾶς λάζεσθαι γαῖαν, ἔλεν
οὐδας» (||. ὁδᾶς) *Ἰλ. Α 425 κ. ἀ. (Ὁ Δοι-
δεῖρ. ὑποθέτων ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὰ βραχίονα,
ἀγκῶνα περιγράφει ὡς ἔξῃς τὴν ὑπὸ τῆς ἀνωτ.
φράσεως σημαινομένην περιπέτειαν. «Ὁ θανασί-
μος τρωθεὶς καὶ πρὸς τὰ πρόσω καταπίπτων πο-
λεμιστής, ἐν ᾧ ἐκτείνει τοὺς ὀπισσῶν ἐπικαμπεῖς
βραχίονας του, φαίνεται ὡς θέλων νὰ περιπτύξῃ ἢ
σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἡδὴ
κεῖται». Ἀπλουστερὰν ἐξηγεῖται θεωρεῖ ἄλλος
ταύτην, ὅτι ὁ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ἐπὶ τὰ πρόσω καταπί-
πτων πολεμιστής, θέλων ἐξ ἐμφοῦτου ὁρμῆς νὰ
προφυλάξῃ πρὸ τῆς πτώσεως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἐκτείνει τοὺς βραχίονας καὶ χυρὶς πάντοτε νὰ
καταβῇ τὸ σκοποῦμενον· καίτοι ἔχων αὐτοὺς
πάντοτε ἐκτεταμένους. Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρω ταύτας
τὰς ἐξηγήσεις ἀντίκειται ὁ ἐν. ἀριθμός).

ἄγραυλος, οἷ (ἀγρός, αὐλή), ὁ ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς ἀβλιζόμενος ἢ κατοικῶν ἢ διατρι-
βῶν ἢ διανουκτερεύων, «ποιμένες» Σ 462,
«βοῦς» Κ 455 κ. ἀ. «πόρις» οἱ ἐντοὶς σηκοῦ
ἢ μάνδρας ἐν βλαῖθρι ἀβλιζόμενοι μῦθοι κ 440.

ἄγρει, πλ. ἀγρεῖται, προστ. τοῦ ἀγρεύω (ὅπρι
κατὰ Δοιδεῖρ. παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρη, ἀγείρω,
κατὰ δὲ τὸν Ἀρεν. εἶνε Δωρ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ
αἰρέω), «πιάσει», ὅπερ κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ
τῶν θηρευτῶν, ἔπειτα δὲ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ
ταῦτ' ἐν τῇ ἀγρῇ, ἀλλ' εἶνε τοῦτου ἐντονότερον καὶ
παρακλυσιματικώτερον, «ἐμπρός δέ, ἔλα δέ, ἔ
δε» (προφ. ἡ δέ) Ε 765, Η 459 κ. ἀ. φ 476.
Ὁ πληθ. υ 449.

ἄγρη, ἡ, 1) θήρα καὶ ἀλίσις μ 330. 2)
τὸ ἀγρεύειν, γ 306. (||. Ἐσαύτως καὶ ἐν τῇ κα-
θολ. τὸ «κυνῆγι» ἀμφοτέρως ἔχει τὰς ση-
μασίας).

ἄγριος, οἷ, οἷ (ἀγρός). Τὸ θηλ. παρ' Ὁμ.
εὐρίσκειται ἰδιοκατάληκτον μόνον ἐν τῇ ι 419.
Ἀλλὰ καὶ δὲ τὸ ἐπὶ θ. δικαταληκτεῖ, Γ 24, Τ 88.

1) κύρ. ἐπὶ τῶν θηρίων «ἄγριος», ὅσον «σῶς,
αἷς» Θ 338, ι 419 κ. ἀ. Τὸ πληθ. «ἄγρια» καὶ
καθ' αὐτὸ σημ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθολ. τὰ θη-
ρία τὰ ἄγρια, τὰ καὶ «ἀγρίμια», Ε 52. 2)
μεταφ. περὶ ἀνθρώπων θηριώδους, σκληροῦ,
ἀπάνθρωπος «ἀγριότης» Ζ 97. «Κόκλωφ»
ε 49, ι 245, περὶ καταστάσεων «μῶλος» ἡ
ἀγρία μάχη, ὁ ἄγριος ἀγών, Ρ 398. Περὶ παθῶν
«χόλος ἀγ.» Δ 23, θ 304 «θυμός» ι 629,
«ἄγρια εἰδάναι» ἄγρια ἔχειν φρονήματα, διαθε-
σεις, Ω 41.

Ἀγριος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως (||. κατὰ δὲ τὸν
Ἀπολλ. 4, 7, 40 Πορθέως) καὶ τῆς Εὐρύτης.
Καλυδώνιος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνείως καὶ τοῦ Μίλκ-
νος Ξ 417. Κατὰ τὸν Ἀπλδ. 4, 8, 6 εἶνε πα-
τήρ τοῦ Θεοράτου.

ἀγριόφωνος, οἷ, ὁ ἀγρίαν ἢ τραχέαν φωνὴν
ἢ γλωσσαν ἔχων, ἀγριόφωνος ἢ βαρβαρό-
γλωσσος, ἐπὶ θ. τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Σινεῖων Η 294 φ.
ἀγρόθεν, ἐπὶ. ἐξ ἀγροῦ, *Ὁδ. ν 268, ο
428.

ἀγροιάτης, οἷ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀγρότης, ὁ ἐν
τοῖς ἀγροῖς διατρίβων, χωρικός, «ἰωτάρις»,
φ 85, ὡς ἐπὶ θ. ἀγροτικός «ἀνέρας ἀγρ.» Α 549,
676, Ο 272, «βοσκός» λ 293.

ἀγρόμενος, ὅ. λέγειται.

ἀγρόναε, ἐπὶ. εἰς τὸν ἀγρόν, *Ὁδ. ο 370 κ. ἀ.

ἀγροκόμος, οἷ (ἀγρός, νέμω) ὁ ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς περιφερόμενος, διατρίβων, ἀγροδί-
αιτος, ἀγροτικός· λέγονται οὕτως αἱ νόμφοι ζ
406 φ.

ἄγρος, οἷ, ὁ ἐνικ. καὶ πλ. Ψ 832, δ 757, θ
560 κ. ἀ. τὰ ἐκτός τῆς πόλεως, «ἔξωχ' ἡ»,
«ἐπ' ἀγροῦ» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, «ἔξω»,
εἰς τὴν ἔξωχόν «(ὅπερ καὶ μόνον διὰ τῆς δοτ.
«ἀγρῶ» ἐκφράζεται λ 487) α 487, 190, ὅ. καὶ
ἐξαιτῆ. Συνεκδοχικώτερον δὲ σημ. καὶ τὸ

κτῆμα, „χωράφι, ὑποστατικόν“, ω 205, πολυδενδρὸς ἀγρός = ψ 439.

ΑΓΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ἄγριος. 1) ἄγριος, „ἡμιονος, ἐλαφος“ B 852, Φ 486, ζ 433 κ. ἀ. 2) ἡ φιλία τῶν λειμῶνων, ἀγροδίασις, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν ῥέεθρουμένῳ ψ 474.

ΑΓΡΟΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (ἀγρός) χωρικός, π 248 φ. ΑΓΡΑΪΚΗ (ἀγρῆ) (ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ἀγρού), ἀλγείω, „ἰγύς“, ε 53 φ.

ΑΓΡΑΪΣΤΙΣ, ΙΟΥ, ἡ (ἀγρός), „ἀγριάδα“ ἡ γενομένη χλόη, πόα, „γρασιδί“ (κατὰ τὸν Βυλ-λερθέκιον *rumicium diactylon* Λινναίου) ζ 90 φ. (ἢ. Παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀγρός ἐτυμολογίαν πιθανώτερόν μοι φαίνεται νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. συγγ. πρὸς τὸ γρασιτί, κράστις, „γρασιδί“ (ὃ ἐ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπικρατοῦσαν προφορὰν = γρασιδί, πρὸλ. τὰ „κανδήλοστίτης, σιλ-βώνω, Βλασσαρῶ“, ἀντὶ τοῦ κανδήλοστίτης, σιλβώνω, Βλασσαρῶ κ. ἀ.) Γερμ. *Gras*, αἱ τινες ἄπασαι εἶναι λ. πεποιημένα. Σημειωτέον ὅτι ἡ λ. σωζεται σήμερον ἐν Καλύμνῳ κατὰ μετὰθεσιν γραμμ. καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐκεῖ διαλέκτου: „ἄ-ουστρος“ ὁ δὲ ἀγροστός, διότι καὶ οὕτως λέ-γεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις).

ΑΓΙΓΙΑ [~·~·], ἡ (ἀγῶ) (ἔπαξ μόνον ἄγῳιαν Υ 254) ὁδός, μάλιστα ἡ ἐν τῇ πόλει, „δρόμος“, συνιθέστατον ἐν τῇ σταθερᾷ φρ. „σκιάωντο πᾶσαι ἀγῳαί“ ἐσκαίζοντο πᾶσαι αἱ ὁδοί, ἦτις ἐξε-κονίζει τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός, δ 388 κ. ἀ. διὸ καὶ μεταχειρίζεται αὐτὴν ὁ ποιητής ἐνθα περὶ θαλασσοπορίας ὁ λόγος, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχουσιν ἀγῳαί, λ 42. Παραδείγματα ὁδοῦ ἐν τῇ πόλει E 642, „ἐυκτιμένης κατ' ἀγῳαίς“ καλῶς ἐστρω-μένας ὁδοῦς Z 394 κ. ἀ. [Οὐδαμῶς παρ' Ὀμ. ἡ ἐν. ὄνομα].

ΑΓΙΡΙΣ [~·~·], ΙΟΥ, ἡ, κυρ. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τοῦτο μόνον αὐτῆς διαφέρουσα ὅτι ἡ μὲν εἶνε κανονικὴ καὶ προδιατεταγμένη, ἡ δὲ ἄγυρις τυχαία καὶ ἀτακτος συσσωρεύσις ἢ συνά-θροισις ὅθεν πληθος „ἀνδρῶν“ γ 34, „νεκρῶν“ II 664, „ἐν νηὶν ἀγύρει“ ἐν τῇ ναυτικῇ στρα-τοπέδῳ Ω 441 (ἢ. Ἐντεσθεν αἱ σύνθετοι λέξεις: ὁμήγορις, πανήγορις).

ΑΓΙΡΙΣΤΑΝ [~·~·] (ἀγύρης) δι' ἐπαιτίας συλ-λέγω „χρήματα“ τ 284 φ.

ΑΓΧΙΜΑΧΟΣ, ΟΝ (ἀγχί, μάχομαι), πάντοτε κατὰ πληθ. αἱ πυκνῶς καὶ ἀδιασπᾶστος μαχό-μενος συνησπισμένοι, *confertim pugnantes*, ἐπιθ. ἀνδρείω μαχητῶν N 5, II 248 κ. ἀ. Βατρ. 497 (Οὕτως ἐρμηνεύει τὴν λ. ὁ Ἐγχοφφ. Ἀλ-λοι δὲ πιθανώτερον ἴσως οἱ ἐκ τοῦ πλησίον μαχόμενοι, *cominus pugnantes*, ἐπομ. πολ-μηροί, ἦ ὡς ἐπιθ. τῶν ἀσπίδιωτῶν κατ' ἀντίθε-σιν πρὸς τοὺς μακρόθεν μαχομένους τοῖστας).

ΑΓΧΙ [~·~·], ἐπίρ. (συγγεν. τῷ ἀγγχ ὃ τῷ Γερμ. *eng*) κυρ. στενῶς, στενοχώρως καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐκλαμβάνει ὁ Ἐγχοφφ. τὸ τῆς χ 436,

πρὸς δ. πρὸς σ 385 ἐξ. συνήθως δὲ σημ. τὸ πλη-σίον, πολλά πλησίον, „κοντά, σιμά“, Ψ 520, α 457, κ. ἀ.—Ὡς πρὸθ, μετὰ γεν. 4) το-πικῶς πλησίον, „ἀγγι θαλάσσης“ I 43 καὶ ἀ. σπανίως ἐπιτάσσεται τῆς γεν. *Ἐκτορος ἀγγχ = Θ 447, X 7, δ 370. Ἡ δοτ. ἡ πολλάκις τῷ ἐπίρ. παρακειμένη ἀποδοτεία εἰς τὸ ρῆμα τῆς προτάσεως, „ἀγγι παρίστατο πομένι λαῶν“ E 570, Z 405. Ἀλλ' ἐν τῇ Υ 283 „ταρβήσας ὁ οἱ ἀγγι πάγη βέλος“ ἀνάγκη ἡ δοτ. *οἱ νὰ συνταχθῇ μετὰ τοῦ ἐπίρ. ἀγγχ. 2) χρονικ. ἐν-τός ὀλίγου, μετ' ὀλίγον, „ἤδη ἀγγι μάλα“ εὐθύς μετ' ὀλίγον, „τώρα κοντά“ τ 304. (Πολλοὶ ὅμως καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρ. ἐρμηνεύ-ουσι τὸ ἐπίρ. τοπικῶς: πολλά πλησίον κατ' ἀντίθεσιν τοῦ *ἐπῆς καὶ θεωροῦσι τὴν φρ. ἰσο-δυναμικὴν τῇ ἐν σ 306 „ἐνθάδε“. Ὁ δὲ Ἄμεις το-πικῶς καὶ αὐτὸς ἐκλαμβάνων τὸ ἐπίρ. παραβά-λει τὸ τῆς σ 446 „μάλα δὲ σχεδόν“ ἐπὶ τῆς αὐ-τῆς περιστάσεως καίμενον.

ΑΓΧΙΛΑΟΣ, ΟΝ [~·~·] (ἀγγχ, ἔλς), ἔτι δὲ ἔξ ἀγ-χίλη τὸ ὄηλ. Ὑ. Ἀπ. 32, παράλιος, ἐπιθα-λάσσιος, ἐπιθ. πόλεων B 640, 697.

ἈΓΧΙΛΑΟΣ, ὁ, 4) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φανευθείς E 609. 2) πατὴρ τοῦ Μέν-του, ἡγεμὼν τῶν Ταρῶν α 180. 3) εἰς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων θ 442.

ΑΓΧΙΒΑΘΗΣ, ΕΣ [~·~·], γεν. ἑός (ἀγγχ, βάθος) μόνον ἐν τῇ ε 443 „ἀγγιβάθης θάλασσα“ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμμ. „ἡ ἀγγχὸς τῆς γῆς βα-θεῖα“ ἡ ἀμέσως ὀηλ. πλησίον τῆς ξηρᾶς ἔχουσα βάθος (τοῦναντίον τοῦς τηλεβάθης) ἡ, ὅπερ λίαν ἀπίθανον, „ἡ ἀγγχὸς βάθους οὕσα“ ὁ δὲ λίαν βα-θεῖα. (Ἀνεπαρκῆς μὲν καὶ ἡ πρώτη ἐρμηνεία· ἀλλὰ δὲν εἶνε προτιμητέα ἡ εὐφυῆς τοῦ Δοιδερλ. διόρθωσις: ἀμφιβάθης ὁ δὲ ἡ κύκλις ἡ καὶ ἡ ἄγαν βαθεῖα, καίπερ τῆς Ἀμφὶ πολλάκις ἐν συνθέσει ἐπίτατον σημαίνουσης. ζ. λμφί).

ΑΓΧΙΝΕΟΣ, ΟΝ [~·~·] (ἀγγχ, νεός), ἐπιθ. τῶν Φαιάκων, ὁ ταῖς θεοῖς πλησίον, ὁ πλησιέστα-τος συγγενὴς τῶν θεῶν, ε 35, τ 279. Πρὸ. Ὑ. Ἄφρ. 204. (Οὕτως οἱ νεώτεροι ἐρμηνευταὶ ἀντὶ τῆς συνήθους ἐρμηνείας: ὁ ταῖς θεοῖς ὅμοιος ἔνεκα τοῦ εὐδαίμονος βίου τῶν Φαιάκων. Ἀλλ' ἀμφοτέραις τὰς ἐρμηνείαις περιέχουσι τὰ σχόλια).

ΑΓΧΙΜΑΚΗΤΗΣ [~·~·], ΟΥ, ὁ = ΑΓΧΙΜΑΧΟΣ, ὅπ. ἴδ., μόνον πληθ. B 604, Θ 473.

ΑΓΧΙΜΟΛΟΣ, ΟΝ (ἀγγχ, μολύν), κυρ. ὁ πλη-σίον ἐρχόμενος τὸ δὲ οὐδ. ἔχει ἐπιφῆρημ. ση-μασίαν „ἀγγιμολὸν αἶθλο“ ἦλθε πλησίον αὐ-τοῦ, ἐπλησίασεν αὐτῷ, Δ 529, ο 57 κ. ἀ. ἴσο-αὐτως καὶ ρ 336 „ἀγγιμολον μετ' αὐτόν“ κατέ-τινας μὲν τοπικῶς ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ, κατ' ἄλλους δι' χρονικῶς ὀλίγον (χρόνον) μετ' αὐτόν, ὕστερον αὐτοῦ *εἰς ἀγγιμολοῖο ἴδεν ἐκ τοῦ σύνηγους ἴδεν Ω 352.

ΑΓΧΙΝΟΣ, ΟΝ (ἀγγχ, νόος), κυρ. ὁ τὸν νοῦν πάντοτε πλησίον, ὁ δὲ πρόχειρον, ἐτοιμὸν, πα-

ρόντα ἔχων, ἐπομ. ὁ ταχέως ἀντιλαμβάνο-
μενος „ἔξυπνος“, ἀγγίλους, ἐπομ. συνε-
τός, ν 332 f. (Ὁ Δοιδερλ. νομίζων τὴν ἐρη-
νείαν ταύτην ἀσύμφωνον καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ
χωρίου καὶ πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, θεωρεῖ τὴν λ.
συνεκρομένην ἐκ τοῦ ἀνεγίλουος καὶ σμ. κατ'
αὐτόν: τὸν δυνάμενον νὰ ἀνέχη, ὃ ἔ. χαλινῶν
τὸ αἰσθημά του. Οὐδεμία τοιαύτη ἀνάγκη, διότι
ὁ πάντοτε παρόντα, ἐνεργῶν ἔχων τὸν νοῦν, εἶνε
καὶ φρόνιμος, συνετός, ἐγκρίτης).

Ἀγκίστης [-], ἐρ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κάπυος
καὶ τῆς νόμφης Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Αἰνείου, βα-
σιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τῆς ἐν τῇ ὑπωρεῖς τῆς Ἰ-
δης. Τὸν Αἰνείαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης
B 819, Γ 239, Τ. Ἀφρ. 45 ἔξ., ἐνθα περιγρά-
φεται ἡ πρὸς τὴν θεὰν σχέσις αὐτοῦ. Πρῶτον αὐτῇ
αὐτοῦ θυγάτηρ ἦτο ἡ Ἰπποδάμεια N 429. 2)
πατὴρ τοῦ Ἐχεπάλου, ὑπ. β.

Ἀγκισιάδης, οἱ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγγίλου
τοῦ 1), = Αἰνείας Γ 734. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγγί-
σου τοῦ 2), = Ἐχέπωλος Ψ 296.

Ἀγκίστα, ἕ. Ἀγκιστος.

Ἀγκιστίνος, ἰνῆ, ἰνον (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγ-
χιστος). Εὐρίσκεται μόνον πληθ. οἱ σύνεγγυς
ἀλλήλων, πυκνοὶ, ἀλλεπάλληλοι, ἀγγιστῖνοι
ἐπιπτον νεκροί = σωρῶδον, P 361, ρ 118. «αἱ μὲν
ἀγγιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κίχυνται (ῥίεσ)» κίτνται
σωρῶδον τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου φονευμένα, E 444.

Ἀγκιστος, η, ον ὑπερβ. ἐκ τοῦ ἄγγι, ὁ πλη-
σιέστατος, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ, καὶ
οἱ α) ἐνικ. «ἄγγιστον» πλησιέστατα, «οἱ τ' ἄγγιστον
πλὴν αὐτῶν» (ὁ Ὅδυσ. εἶδε τὰ ὄρη τῆς γῆς τῶν Φαίακων) ὅπου ἦσαν εἰς αὐτόν
πλησιέστατα. ὁ ἔ. κατὰ τὸ πλησιέστατον αὐτῶν
σημαίνει τῆς γήρας ρ 280 (ὁ δὲ Βόθης διορθώνει
ὁ τι τ' προσβλήτων οὕτως καὶ ἔτερον ἀντικείμενον
διάφορον τῶν ὁρίων τοιαῦτον δὲ ἐννοεῖται ἡ πε-
δινή χώρα ἢ παραλία). β) πληθ. «ἄγγιστα», οἶον
«τῶν νῦν ἄγγιστα μάχη δίδω» Γ 18, ὅπερ τι-
νὲς μὲν τοπικῶς, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον χρονικῶς
εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐξηγοῦσι κατὰ ποιητικὴν
μεταφορὰν κίτται ἐν τῇ φρ. «ἄγγιστα αὐτῶν ἐρί-
κει» ἡναυτῶ παραπλησιασματος, ὁμοιότητος, B 58,
Ξ 474, ν 80. «ἄγγιστα εἰσκειν τινά τινι» ζ 152.

Ἀγκοοί, ἐπὶ β. = Ἀγκοῦ, ὅπ. ἴδε, μετὰ γεν. «ἀγ-
χοοὶ δειρῆς» Ε 412, ν 403.

Ἀγκοτάτα, ὑπερβ. τοῦ ἀγγοῦ, ἐγγυτάτω
μετὰ γεν. Τ. Ἀπ. 18.

Ἀγκοῦ, ἐπὶ β. = Ἀγκι, ἐγγύς, πλησίον, συνήθ.
ἀπώτ. «ἀγγοῦ ἵστασθαι» προσέχεσθαι, πλησιάζ-
ειν, B 172, κ. α. μετὰ γεν. «ἀγγοῦ πυλάων»
Ω 709, ζ β, τ 271.

Ἀγκι, σφίγγω, πνίγω, μετ' αἰτ. «ἄγγε μιν
ἐμάς ὑπὸ δειρὴν» Γ 371 f.

Ἀρα [-], μέλ. ξω, ἀορ. β'. ἤραγον, μέσ. ἀορ. β'.
ἡγαγόνην καὶ ἀναύξητι. ἀγαγόνην (σπανιώτεροι
τύποι: ἀορ. α. ἤξα, μετ. ἄρασι, Βατρ. 415, 419-
προστ. ἑπικ. ἄξετε καὶ ἀρόφ. ἀξέμεν, Ω 663 καὶ

ἀξέμεναι Ψ 50. μέσ. ἀορ. α. ἤξαμεν Θ 505, 515,
ἄξασθε καὶ ἄξαντο, ἀνὸ ὧν ὁ Βέκκ. ἄξασθε καὶ ἄ-
ξοντο γράφει). Θεμελιώδης σημ. ὁδηγῶ Δ)
Ἐνεργ. 1) κυριώτατα ἐπὶ ἐμφύγων, ἀγω, χει-
ραγωγῶ, „φέρω“, μετ' αἰτ. «βοῶν κερῶν»
γ 439. Τὸ πῶς, ἐκτρέφεται διὰ τῆς εἰς, πρὸς,
ἐπὶ μετ' αἰτ. καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπὶ β. εἰς δε,
οἶον «ἐνθάδε, Τροίηνδε, οἰκόνδε» «ἵππους, βοῶν,
ὑπὸ ζυγόν» φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὃ ἔ. ζεύγω, E
731, γ 383, «ὄφ' ἄρματα» γ 476 κ. α. «εἰς
Ἀγαμέμνονα» εἰς τὴν σπηλὴν τοῦ Ἀγ. Η 312-
καὶ «τινά τινι» Ε 386. Τὸ δὲ πῶθεν διὰ τῆς
ἐκ καὶ τῶν εἰς θεν τοπικ. ἐπὶ β. οἶον «εἰς Ἐφύ-
ρης, εἰς Ἰδης, Σιδονίην» κ. α. — Ἰδίως α) φέ-
ρω μαζί μου, συνοδεύω, συμπαραλαμβάνω
τινά, I 429, 692, κ 405, α 428, ρ 72 κ. α.
σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων «οὐρήσας», O 531,
κιμήλια δόμενδε ρ 527 «πολλὰ ἔγων κτήμα-
τα» γ 312, ξ 385. β) διὰ τῆς βίαις λαμβάνω,
ἀπάγω, «Κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο» B
834. ἰδιώτερον περὶ αἰχμαλώτων Δ 239, Z 426,
Θ 466, I 664 κ. α. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀφύγων, ὡς
λεία, «οὐτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἶόν κ' ἤε φέροιεν
Ἀχαιοὶ ἢ κ' ἄγαιεν» E 483, καὶ ἐπὶ ἀόλου
«ἵππον» Ψ 613, πρὸ. καὶ 512 (ἐνθα ἔγω καὶ
φῶν ἀντιτίθενται). 2) μεταφέρειν ἐμφυχά τε ἔ.
ἀψυχα (τὸ δὲ μεταφέρειν υποκείμενον δύνανται καὶ
ἀψυχον νὰ ἦεν, οἶον «οἶνον νῆες ἄγουσι» I 72,
«δεινὴν γὰρ ἄγει θεόν» ὁ ἄγων τοῦ ἔρματος Η
839) α) «παίρνω καὶ φέρω», ἀπάγω [ἐγ-
γων ἀπαίει], «δυναίετα» Ω 367, «νεκρόν» Ω
151, «ὅστις οἰκᾷ» Η 335 «κόπρον» ρ 298
κ. α. β) «παίρνω καὶ φέρω», ἐπάγω, [ἐγ-
γων ἔρχομαι] «ἄλῃ» Ψ 613, Ω 663, «κῶνα» λ 623
κ. α. γ) μεταφ. ἀπάγω, συνεπάγω, προέ-
νω «λαίλαπα» Δ 278, «πίνθος τινί» Βατρ. 49
«κλέος ἄγειν τινός» διαδίδω, διὰ στόματος
ἐγω, ε 311. 3) ὁδηγῶ, διεμβύνω, ὃ ἔ. α) δίδω
καλὴν ἢ κακὴν διεμβύνειν, τίσειν εἰς τι, «ὡς
ἄγε νείκος Ἀθήνη» τοιαύτην ἰδυσιν ἔδωκεν εἰς
τὸν ἄγωνα ἡ Ἀθῆνα, «ἔται τὸ ἔφερε» (ὥστα
καὶ πείθῃ ὧν νὰ διαπρίψω) Δ 724, «παρὲν νόον
ἤγαγε» β. ΠΑΡΕΝ- ἐπομ. ἰδίως περὶ τῶν ἀρχη-
γῶν τοῦ στρατοῦ, «ἀγ. λαόν» K 79, «νῆας»
B 671 κ. α. «λαόν ἀγαγόντες ὑπὸ ταίρος» τὸν
στρατὸν ὑπὸ, δηλ. ἐναντίον τοῦ ταίρου (ὁ δὲ δι-
κῶς ἀναφέρεται εἰς τὰ δῶν ἐν τῇ προκειμένη γω-
ρίῃ ἔχοντα πρόσωπα Σθένειον καὶ Διομήδην)
Δ 407. β) φέρω εἰς τὸν σκοπὸν «τὸν δ' ἄγε μοι-
ρα κακὴ θανάτοιο τέλος δε» N 602. — Ἡ με-
τοχὴ ἄγων μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων
κίτται πολλάκις πλεοναστικῶς. Τηλέμαχον ἴ-
σαν ἄγοντες» ἔραρον καὶ ἐπάθειαν τὸν Γ. γ 416.
πρὸ. α 430, δ 525 κ. α. καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐμφύ-
γων ἐπὶ δὲ ἀφύγων (χηρημάτων) μόνον ν 216.
β) Μέσ. 1) τῶν ἐμαυτοῦ τι φέρω ἢ ἄγω
«ἔματα» ζ 58. (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. θέλει τὸ μέν
ἄγωμαι εἰς παθ. σημ. τὸ δὲ ἔματα νὰ συνάψῃ

πρός τὸ πλουτέουσα κακῶς). 2) μετ' ἑμαυτοῦ φέρω, συμπαραλαμβάνω, « ἴππους εἰς ἰθάκην » δ 604. « κτήματα » αὐτ. 82 κ. ἀ. « γυναῖκα αἰκάει » Γ 93. 3) εἰς τι ἢ πρὸς τινα τῶν ἑμαυτοῦ ἢ χάριν ἑμαυτοῦ φέρω « γυναῖκα πρὸς δώματα » =, παίρνω γυναῖκα εἰς τὸ ἵππι μου « Π 489 καὶ ἀνεῖ τοῦ « δώματα » ξ 241, Β 659. « οὐδὲ κοῦρη » εἰς τὸν οἶόν μου, χάριν τοῦ οἴου μου, δ 40. εἰς τὸν ἀδελφόν μου, σ 238. εἰς τὸν δοῦλόν μου, ρ 244. « τὰ δὲ τοῖσι παρασχέν οἱ κ' σ' ἀγωνίαι » ζ 28 (ὅπερ ἄλλοι μὲν ἐκλαμβάνουσιν ὡς περὶ τῶν κατὰ τὴν τελετὴν νομφαγῶν ἐρμηνέων, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον περὶ τοῦ γαμήρου μετὰ τῶν οἰκείων αὐτοῦ, εἰς οὗς ὥρεται νὰ δώσῃ δῶρα ἢ νόμῳ). 4) μεταφορ., « οἷα στόματι » Ε 91.

ΑΓΩΝ [ω-], ὁσος, ὁ (ἄγω) 1) τόπος συναγωγῆς, καταγωγῆς, συναγωγῆς « θεός ἀ. » ἢ πρὸ τῶν ναῶν πλατεία, ἐνθα ὁ λαὸς προσευχόμενος συνέρχεται Π 298 (ἐνθα κατ' ἄλλους: συνάθροισι τῶν προσευχομένων γυναικῶν, καὶ κατ' ἄλλους: συνέλευσις τῶν θεῶν). Ἐν δὲ τῇ Σ 376 εἶνε ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως τῶν θεῶν, τὸ τῶν θεῶν καταγωγῆς (ἐν καὶ κατὰ τὴν καὶ ἐνθα εἶνε ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν). « ἀ. νεῶν » τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον Ο 428, Π 500, Τ 42. 2) συνάθροισις, (τοῦ θεωμένου τοῦ ἀγῶνος λαοῦ) ὁμίλος Ψ 258, 448, 495, Ω 4. 3) τόπος ἐνθα ἀγωνίζονται μὲν οἱ ἀγωνισταί, θεωῦνται δὲ οἱ θεαταί (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις: στάδιον) Ψ 647, 685, Θ 200, 260 κ. ἀ.

ΑΔΑΜΟΝΙΗ [ω-...], ἡ, ἀπειρία ω 244 f. (Ὁ Βούττμαννος: ἐκ τοῦ λεξ. τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τινος ἀντιγρ. τοῦ Ὁμ. ὅλγει νὰ γράφῃ ἀδαμμόσυνη, ἀντιλέγοντος τοῦ Λόδεκκ) ἐκ τοῦ

ΑΔΑΜΩΝ, ὄν, γεν. ὄσος ποι. (ἀ. δαήμων) ἀδαής, ἀπειρος, ἀμαθής, « ἀμάθητος » « μαχης » Ε 634, Ν 811. « κακῶν » μ 208, « πληγῶν » ρ 283.

ΑΔΑΚΡΥΤΟΣ, ὄν [ω-...] (δακρύω) ἀδακρυς, ὁ μὴ κλαίων, Α 445 ω 64. « ὅσας » δ 486.

ΑΔΑΜΑΣ [ω-...], ἄντιος, ὁ (=ἀδάμαστος) υἱὸς τοῦ Τρωῆς Ἀσίου ὑπὸ τοῦ Μηριόνοιο φανευθεὶς Μ 140, Ν 560 εἰς.

ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ, ὄν [ω-...], (δαμάω) μεταφ. ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, σκληρός ἐπὶ τοῦ Ἄδου Ι 438 f.

ΑΔΑΚΕΪΣ, ΑΔΑΚΕΪΣΙΚ, ἴδ. ἄδακ.

ΑΔΑΗΝ, ἴδ. ἄδην.

ΑΔΕΪΣ, ἐκ, ἐπ. ΑΔΕΪΣ καὶ ΑΔΑΕΪΣ (δέος), ἀφός, τελεμῆρος Π 447. αὐθάδης, ἀνατιδής, ἀναίσχυντος « κύων ἀδός » σκύλλα ἀδέντροπος, ὕβρις πρὸς γυναῖκα, Θ 423, Φ 484, τ 91 (ὁ Βέκκερ γράφει ἀδέος [κυρίως=ἀδός] καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ).

ΑΔΑΦΕΟΣ, ὁ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀδελφός (α ἀδρ. —δελφός) Β 586 κ. ἀ. κατ' ἐπικ. ἐκτασιν λέγεται καὶ ΑΔΑΦΕΙΟΣ Ε 24, Ζ 64.

ΑΔΕΥΚΗΣ, ἐκ, γεν. ἐός, ἐπικ., κατὰ τὴν συνήθεστέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἀγρ. δευκος (=γλευκος) ἐπομ.=ἀγλευκός, ἀγλυκος, πικρός, δριμύς μεταφ. « ὕλεθρος, πότμος » δ 489, κ. 245. « φημι ἀ. » δυσάρεστος, κακὴ γλῶσσα, ζ 273 (τοῦ Δοιδερλ. ἡ γνώμη ὅτι κατὰ μετάθεσιν προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀδύκευτος, καὶ ὅτι κυρίως=ἀπροσδόκητος, ἐπομ. λυπηρός, ἐπιδέχεται ὅχι ὀλιγωτέρας ἀμφιβολίας παρὰ τὴν συνήθη. || ἴδ. ἐναγκέως).

ΑΔΕΥΗΤΟΣ, ὄν, (δέψω), ἀμάλκτος, ἀκατέργαστος, ἀδύρσειτος « βοή » Ὁδ. ο 2, 442.

(ἄδα) ἐνεστ. ἄγρηστοι ἐν χρήσει δὲ μόνον εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀδήσει καὶ μετοχ. τοῦ παρκ. ἀδηκότες (πρότερον ἐγράφετο ἀδδήσει καὶ ἀδδηκότες: ἀπὸ δὲ τοῦ Βούττμαννου καὶ Σπιτζνέρου συμφώνως πρὸς τὰ σχόλια καὶ τὸν Ἀπολλωνίου γράφονται οἱ τύποι δι' ἐνός δ. Ἐξ ἐναντίας ὁ Λόδεκκιος παράγων τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ: ἄδος, ἄδομαι=πύλαμαι ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε τὸ α βραχ. διὸ καὶ διπλασιάζει τὸ δ) κορέννυμαι, « ἀηδιάζω » μετὰ δοτ. « μὴ ξένος δειπνῶ ἀδήσειν » μὴ δὲν εὐχαριστήσῃ ἐκ τοῦ δειπνῶ, α 434. « καμάτη ἀδηκότες: αἰνῶ » Κ 342, 399. « καμάτη ἀδηκότες: ἡδὲ ὅ ὑπνῶ » κεκορημένοι (καταβεβλημένοι) ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ἀνάγκης ἢ ἐπιθυμίας τοῦ ὑπνῶ Κ 98, μ 284. —Ὁ Δοιδερλ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ἐαδῶ. Ὁ δὲ Βούττμανν. ἀρνούμενος εἰς τὴν λέξιν τὴν ἐννοίαν τοῦ κόρου, ἀποδίδει εἰς αὐτὴν τὴν τῆς δυσαρκεσίας ἢ ἀηδίας, καὶ δὲν θεωρεῖ ἀπὸ τῶν τὴν παραγωγὴν τῆς λέξεως τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις γραμματικῶς (ἴδ. Σχόλ. εἰς Ὁδ. α 434 καὶ Ἀπολλων. ἐν λ. ἀδηκότες=ἀδῶς διατεθειμένοι) ἐπικρατοῦσαν, ἐκ τοῦ ἀηδής, ἀηδήσας, λέξεων ἄλλως παρ' Ὁμήρῳ μὴ εὐρισκομένων.

ΑΔΗΝ [ω-], κυρίως αἰτ. οὐσ. ἀγρήστ. ἄδη (ἡ μάλλον ἄδη: διὸ ἄδη γράφει ὁ Βέκκερ πανταχοῦ, πλὴν Ν 345)=κόρος, ἐπὶ. μέγρε κόρου, κατὰ κόρον, ἱκανῶς « ἄδην (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἄδην) ἔδομαι » Ε 203. μεταφ. μετὰ γεν. « ἄδην ἐλάαν τινὰ πολέμοιο, κακότητος » φέρω τινὰ εἰς κόρον πολέμου, δυστυχίας, κάμνω τινὰ νὰ κορεσθῇ πολεμῶν, ταλαιπωρούμενος: Ν 345 (πρόλ. καὶ Τ 423) ε 290. ζήτ. καὶ ἐλαίνα Α, 4, γ). (Ὁ δὲ Βούττμαννος, ὅστις μετὰ τοῦ Δοιδερλείου θεωρεῖ τὸ δην συνήθη ἐπιρρηματικὴν κατάληξιν ὡς: ἐν τῷ βᾶδην, παράγει τὸ προκείμενον ἐπὶ. ἐκ τοῦ ἄδ (ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀδῶ) καὶ παραδέχεται τὴν πρώτην συλλαβὴν φῶσι μὲν μακράν, ἐν δὲ τοῖς παρατίθεσι: χωρίζει διὰ συστολῆς βραχυνοῦσας: διὸ καὶ ἀποδέσπει τὴν γραφὴν ἄδδην· παρβ. ἄδα. || Τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα τοῦ ἄδην, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικῶς καὶ ἐν πῶσι Ὁμ. ἀντιγράφου εὐρίσκειται καὶ ὁ Λαρόχης ἀπεδέχθη, ἐξηγεῖται ἐκ τῆς παραβύσεως πρὸς τὸ λατ. sat -ui, sat-is καὶ τοῦ ἰσθ. satli-s, Γερμ. satli.).

λαίριτος, ον (δηριώ) ἀπολέμητος· «ἀλλ' οὐ μὲν ἐτι θηρὸν ἀπειρητος πόνοιο ἔσται οὐδὲ τ' ἀδρήτιος, ἥτ' ἀλκῆς ἢ τε φόβου»· ἀλλὰ δὲν θά μιν ἐπὶ πολὺν ἐτι χρόνον ἀδοκίμαστος οὐδὲ ἀπολέμητος ὁ ἀγὼν εἴτε πρὸς νίκην εἴτε πρὸς φυγὴν, P 42 f. (Τὰς γενικάς ἐξαρτῶσιν τὰ Ἑνετικά Σχόλ. | «οἷον πειρατόμεθα ἦτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς»·) καὶ ὁ Εὐστάθ. καθ' ὑπερβαίνει ἐκ τοῦ ἀπειρητος, τοῦ ὁποῦ ἐπεξηγήσει· εἶνε τὸ «οὐδὲ τ' ἀδρήτιος»· ἄλλοι δὲ συνάπτουσιν αὐτὰς πρὸς τὸ πάνωρ).

*Λαίκεα [υ...] (ἀδικος), μέλ. ἀδικήσω, «ἀδικῶ»· Γ. Δῆμ. 368.

*Λαίκεα [υ...], «ἀδικῶ»· Γ. Ἑρμ. 316.

Λαίονες, ἡ, ὄν [υ...] (κατ' Ἀρίσταρχον ἀδινός) ποιητ. καὶ ἰδίως ἐπ. 1) ποικνός, «κῆρ» ἢ πυκνός, δ' ἐκ πυκνῶν ἰνῶν συνισταμένη καρδία, II 484, τ 516. 2) παμπληθής, ἀθρόος, συσσωρευμένος, περὶ δαμῶν μελισσῶν καὶ μυῶν, B 87, 469· «μῆλ' ἀδινά»· α 92, δ. 320· 3) μεταφ. α) ἐπὶ στεναγμῶν, κλαυθμῶν, θρήνων κ.τ.π. συνεχῆς, ἀδιάκοπος, γαστρός, ὀξύς, ὀλιβερύς, βαρὺς· «γός»· Σ 316, X 430 κ. ἀ. «ὄψ' φωνή, κραυγὴ ὄρεα, δυνατή, Γ. Δῆμ. 67 (ὁ Γερμ. Οὐόσα μεταφράζει «περίφοβος κραυγὴ»). Τὸ οὐδέτι ἐναιόντες καὶ πληθ. πολλὰς ὥς ἐπὶ β. βαρέως· «ἀδινὸν στοναχῆσαι»· Σ 124· «ἀδινά σενάχοντα»· η 274, ι 347· «ἀδινὸν γοῶσα»· δ 721· «ἀδινά κλαίειν»· Ω 510· «ἀδινὸν μυκώμεναι πόρις»· κ 413. Συγκρ. «ἀδινώτερον κλαίειν»· π. 216· β) περὶ τῶν Σειρήνων, «Σειρήνων ἀδινῶν φθόγγων ἄκουσεν»· συνήθης τοῖς ποιηταῖς σύνταξις ἀντὶ τοῦ «Σ. ἀδινὸν φθόγγον ἀ.» τὴν λιγυρὰν φθόγην τῶν Σειρ. ψ 326. (πρβ. μ 41.—Συνήθης παραγωγή ἐκ τοῦ ἀδην, τὴν ὁποῖαν καὶ ὁ Βούττιανος ἀποδέχεται, ὅτι καὶ συγγενεῖς τινες πρὸς τὸ ἀδρός δὲν ἀποκροῦν· ἀλλ' αἱ ἔννοια τῶν δύο τούτων λίξω·ν τόσον διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὥστε συμβιβασμός τις τῶν δύο παραγωγῶν δὲν εἶναι δυνατός· Ἡ ὁμοιότης τῆς σημ. τοῦ «ἀδινός» καὶ «ἀθρός», ὡς καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ κυδρός καὶ κυδνός, ψυδρός καὶ ψυδρός εἶνε ὑπὲρ τῆς τελευταίας.—Ὁ δὲ Δοιδερλ. ὁρμώμενος ἐκ τοῦ ἄδος, μέχρι μὲν τινος κατὰ τὴν σύνθεσιν ἐρμηνεύει τὸ ἀδινός διὰ τοῦ «ἀρκετός, πολὺς, μέχρι κόρου»· καὶ τὸ δ 721 «ἀδινὸν γοῶσα» παραβάλλει πρὸς τὸ υ 59· «κλαίουσα κορίσσατο»· Ὡς δευτέρῳ δὲ σημ. ὀρίζει τὴν τῆς ἀφρονίας, καὶ οὕτως ἐρμηνεύει τὸ «μυῶν ἀδινῶν—ἀδινὸν μυκώμεναι—μῆλ' ἀδινά». Τὸ δὲ «ἀδινὸν κῆρ» ἐκλαμβάνει συνώνυμον τῆς «φίλων κῆρ» καὶ «ἀδινὰ Σειρήνες»· εἶνε αἱ ἀρῆσκουσαι, ἡδεται Σ. ἐπεὶ τὸ ἄδος=ἀρέσκεια καὶ ἀδρά=ἡδονή).

Λαίκεα, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ προηγ. «ἀδινῶς ἀνεκίκατο» βαρύνει, ἐκ βάρους ἀνέπνευσε. T 314 f.

Λαίκεα, ἦτορ, ὁ, ἡ, ποιητ. (δαμῶν), ἀδίατος ἔθεν 4) ἀδόκιστος· «ἡμίονοι»· ὅσα

ἀκόμη δὲν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, δ 637 (πρβ. K 293· ἀδομήτην, ἣν οὕτω ὑπὸ ζυγόν ἤγαγεν ἀνὴρ).

2) ἄγαμος, ἀνύπανδρος· «παρθένος»· ζ 409, 228. *Ὁδ.

*Λαμῆτι, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Τηόου, Γ. Δῆμ. 424.

Λαμῆτις, ἡ, ὄν, «ἀδμής κατ' ἀμφοτέραις τοῦτο τὰς σημασίας· βοός»· K 293, γ 383· «ἔπος»· Ψ 266, «παρθένος»· Γμ. Ἄφρ. 82.

*Λαμῆτις, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιρήτος, βασιλευσέν ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ τῆς Ἀλκίτιδος, πατήρ τοῦ Εὐμήλου, B 713, 744.

Λαον, ἴδ. Λαλάνη.

Λαος, ἴδ. Λαλάνη, τὸ (ἀντὶ τὸν Λαοῖν), κόρος, ἀνδρία, A 88 f. (ὁ Ἀρίσταρχος ἐγράψεν ἄδος· ὁ δὲ Βούττιανος ὅλκει ἄδος).

*Λαοτος, ὄν (διδωμι), μὴ δεδομένος, ἀδωρητος· Γ. Ἑρμ. 573.

*Λαρήτεια, ἡ, Ἀδράστεια, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Προποντίδα, οὕτως ἀνομασθῆσα ἀπὸ τοῦ θεμιλωτοῦ αὐτῆς Ἀδράστου, B 828.

*Λαρήτι, ἡ, Ἴων, ἀντὶ τοῦ Ἀδράστη (ἐκ τοῦ α καὶ διδράσκω, ἀναπόδρατος), μία τῶν θαλαμῶν τῆς Ἑλλήνης, δ 123.

*Λαρήτιν, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου=Διγχιλεια, E 442.

*Λαρήτιος, ὁ, Ἴων, ἀντὶ τοῦ Ἀδράστου. 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, πατήρ τῆς Ἀργείας, Αἰγιαλείας, Ἰπποδαμείας, Δηϊπύλης καὶ τοῦ Αἰγιαλίου. Περιελθὼν εἰς ἑρῖδα πρὸς τὸν Ἀμφίραον ἔφυγεν ἐκ τοῦ Ἀργεῖος εἰς τὴν Σικυθίαν, ὅπου διεδέχθη τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Πάλλυον, καὶ ἐπειτα ἔλαβε τὴν ἐν Ἀργεῖ ἀρχὴν. Ὑποδεχθεὶς τὸν φεύγοντα Πολυνείκην ὡς καὶ τὸν ἀπαύτως φεύγοντα Τυδεία (Σ 124) ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀργεῖαν καὶ παρεσκεύασε τὴν ἐπὶ Θῆβας ἐκστρατεῖαν, B 572. 2) υἱὸς τοῦ μάντιος Μίροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίου, ἀρχηγὸς τῶν Τρωϊκῶν συμμάχων τῶν ἐκ τῆς Ἀδράστειας, Ἀπαισοῦ κτλ. B 830, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεὶς A 328. 3) εἰς τῶν Τρωϊκῶν, Z 37, ὑπὸ τοῦ Μενελάου νικηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Z 54 ἐξ. 4) ἑτερος Τρώς ὑπὸ Πατρόκλου ἀποθανών, II 694.

Λαροτῆς, ἦτορ, ἡ (ἀδρός), μόνον εἰς τὴν αἰτιατ. ἀδρατῆς, ἐντελής ὠριμότης, μέστωσις τοῦ ἡδὲ ἀνεπτυγμένου σώματος, ἀνδρική δυνάμις, ἀκμῆ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἦδη», ὅτι π 857, X 363· καὶ τοῦ «μένος»· Ω 6. (Ἡ ἀρχαία καὶ ἐπὶ ἀξιοπιστοτέρων μαρτυριῶν στήριζομένη γραφή εἶνε ἀνδρότης (ὁ ἔ. ἀνδρῶτης, τὸ ἄνδρα εἶναι, ἔτις διὰ τὴν ἀσυνήθη συστολήν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀποβιβρασκεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁσολφίου, Σπτιζένερου καὶ ἀνδρόφου, πάλιν ἀποκαταστάθη ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν τῇ Α', ἐκδ. καὶ τοῦ Φαίσιος. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν τὴν ἀδρατῆς καὶ ἀνδρατῆς, δασυνθέντος τοῦ α ἀντὶ τοῦ ἀποβληθέντος· ν. Ἐν δὲ

τῇ Β'. ἐκδ. ὁ Βέκκερος ἐξ ἰδίας εἰκασίας γράφει: ἀρετήτα (=ἀρετήν) λέξιν ὑπ' αὐτοῦ σχηματισθεῖσαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ βιοτήης καὶ πινυτήης=βιοτή καὶ πινυτή).

ΛΑΓΓΟΣ, οὐκ [υ.], (δύω) ἐπίθ. ἄδατος, ἀπάτητος, ἐφ' ᾧ δὲν πρέπει νά πατήσῃ τι· ὅθεν ὡς οὐσιαστέ. «τὸ ἄδωτον» (καὶ ἄρτιν, δὲ ὁ «ἄδωτος» (ἐξυπακ. γῆρας) Ὑ. Ἑρμ. 247) ὁ ἐνδω-
τατος μόνον εἰς τοὺς ἱεραιτοὺς γῆρας παν-
τός ναοῦ, «τὸ ἱερῶν» ἐν γένει δὲ ἱερῶν, ναός,
*Ἰλ. Ε 448, 542.

*Ἄλφ, μέλ. ἄσσομαι Ὑ. 6, 2 Περμ. 18. Ἀκίαν.
*Ἄδρητος, οὐκ (δωρῶμαι), ὁ μὴ λαβὼν δῶρα,
δ' ἀνευ δῶρων Ὑ. Ἑρμ. 468.

ἈΘΑΛΕΙΑ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀθλεύω
(τοῦτον τὸν τύπον παρεδέχθησαν οἱ μετὰ τὸν
Σπύρτινον ἐν Ω 734) (ἀθλος) μόνον κατ' ἑνε-
4) ἀναλαμβάνω ἀθλον, ἀγωνίζομαι, Δ
389, Ψ 737· «ἐπὶ τινι» πρὸς τιμὴν τινος, Ὑ
274. 2) ἀγωνίζομαι, «κοπιάζω», μο-
χθῶ, «βασανίζομαι». «ἀθλεύων πρό ἀνα-
κτος ἀμειλίγου» μύθους ὑπομένων ἐνώπιον
ἀσπλάγχχνου ἄ. Ω 734 (κατ' ἄλλους: ὑπὲρ ἀ-
σπλάγχχνου ἄ). Ἀντί τούτου ἄλλοτε ἐγράφετο
παρ' Ὀμήρῳ ἀθλέω, ὅπερ ἴδε, *Ἰλ.

ἈΘΑΛΙΑ, τό, ἑτερος ἐπικός τύπος τοῦ ἐπομένου.
4) ἀθλον, βραβεῖον, ἐπαθλον «ἀέθλια πο-
σιν ἀρέσθαι» χάριν τῶν ποδῶν μου, ὅ ἐ. διὰ τὸν
δρόμον, τὸ τρέξιμόν μου λαμβάνω βραβεῖα, 1424,
266 «ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν» ὅσα
δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βραβ. τῶν ἀνδρῶν
διὰ τὸ τρέξιμον, X 460· «ἀέθλια ἀνελέσθαι καὶ
ἀνελεῖν» Ψ 823, 736· «ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέ-
θλια ἵπποι» ὅσα βραβ. μοὶ ἐκέρδισαν οἱ ἵπποι,
1427. 2)=ἀέθλος, ἀγών, 0 108, φ 4, ω 469·
3) ὄργανα τοῦ ἀγώνος, ὅπλα, φ 62, 147.

*ἈΘΑΛΩΝ [υ.], τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀ-
θλον· 4) βραβεῖον, ἐπαθλον, ἀμοιβὴ δεδομένη
εἰς τὸν νικητὴν ἐν τῇ ἀγῶνι X 463· «ὡς δὲ μὴ
θρῆλον νικᾶν τοῖσδ' ἐπ' ἀέθλῳ» εἴθε νά μὴ ἐλαμ-
βάνον διὰ τὴν νίκην μου τοιοῦτον βραβεῖον, τὴν
αὐτοκτονίαν δηλ. τοῦ Ἀϊάντος, λ 548 (Ἄλλοι
ἐκλαμβάνοντες ἄρσεν. τὸ ἀέθλιον ἐρηιεύουσιν·
ἐν τοιούτῳ ἀγῶνι). Ὁ πληθ. Ψ 259 κ. ἄ. «ἐλ-
θόντες μετὰ ἀέθλα» σταλόντες ἵνα ἀθλοπορή-
σωσι, Α 700. Ἐν γένει δὲ ἀμειλίγη, δῶρον, Ψ
620. (Ὁρόθετον ὅμως καὶ ἐν τοῦτῳ τῇ γω-
ρίῳ νά εὐλάτῃ τὴν τοῦ βραβεῖου σημασίαν).
2) Κατὰ πληθ.=ἀέθλος, ἀγών, ω 89.

ἈΘΑΛΟΣ, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀθλος (οὗ-
τος ὁ τύπος μόνον 0 460). 4) ἀγών, διαγω-
νισμός, II 590, 0 431 κ. ἄ. 2) ἀγὼν ἐν πο-
λέμῳ, μάχη, Γ 426 κ. ἄ. ἐν γένει δὲ πόλεμος,
μύχθος, ταλαιπωρία· τὰ ἡρώϊκα ἔργα τοῦ
Ἡρακλείους λέγονται «Εὐρυσθέας ἀέθλοι» (ἀ-
θλοὶ κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζόμενοι καὶ περὶ τοῖς
μεθ' Ὀμ. συγγραφεῦσι) Θ 363, Τ 433· πρὶ. λ
622· «μογεῖν ἀέθλους» μύχθους ὑπομένειν δ

470· «τελεῖν» γ 262 κ. ἄ. Ἰδὼς ἐν *Ὁδ. περὶ
παντός ἐίδους κακουργίαν.

ἈΘΑΛΟΦΟΡΟΣ, οὐκ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀ-
θλοφόρος, ὁ βραβεῖον φέρων, νικητής, περὶ
Ἑπών *Ἰλ. 1424, 266, Α 699, X 22, 462.

ἈΙΕΙ, ἐπίρ., ἐπ. καὶ Ἰων. αἰεὶ καὶ αἰέν, πάν-
τοτε, διαρκῶς· «οἱ αἰέν ὄντες» οἱ αἰώνιοι
0. Α 290, Φ 548. Πολλὰκις ἐπιτείνεται διὰ
συνανώνων λέξεων, οἷον «διαμπερές, συνεχές,
νωλεμές, ἀσκελές, ἐμμενές αἰεὶ, αἰεὶ ἤματα πάν-
τα». (Ὁ συνθ. τύπος μόνον M 244, Ψ 648,
0 379, Βατρ. 475· ἀλλαγῶς αἰεὶ· τὸ δὲ αἰέν
ὅπου τὸ μέτρον ἀπατεῖ βραχέα τὴν λήγουσαν·
ὅθεν τὸ μὲν ἐν τῇ Α 827 μετεβλήθη εἰς αἰεὶ
ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου· τὸ δὲ ἐν τῇ Α 520 καὶ α
344 ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ αἰεὶ).

ἈΙΔΙΑ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἄδω, μέλ. αἰ-
σομαι (Ἀττ. ἄσσομαι Ὑ. 5, 2)· αἰέσω ὡς προστ.
τοῦ ὄ. ἀορ. ἐν Ὑ. 16, 4 κατὰ τὸν Ἑρμ. καὶ
Ὑ. 49, 4 κατὰ τὸν Βούττι. ἀποκατεστάθη ἀντὶ
τοῦ· αἰέδω· 4) ἀμει. ψάλλω, «πραγματοῦν»
ἀνευ πτωτ. Β 598, ξ 464· «τίνι» ἐνώπιόν τι-
νος, α 325· «παρά τινι» α 454.—περὶ πτηνῶν,
«καλαδῶ, λαλῶ» τ 549· περὶ τῆς νευρᾶς
τοῦ τῶν (καθ' ὅσον δοκιμάζεται ἡ ἐντασις αὐ-
τῆς· διότι ἄλλως κλαγγὴ λέγεται ὁ ἤχος αὐ-
τῆς, Α 49) φ 441· 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. ψάλλ-
ω, ἐξυμῶ «πανήννα» Α 473· «μήννα» Α
4· «κλέα ἀνδρῶν» 1489.—Μέσ. ἐξυμῶ
Ὑμ. ζ. ἄ. (Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης Φιδ, τῆς ὁρ-
μαινιότητος καὶ μὲν τι γινώσκον, μετὰ τοῦ ἐπι-
τατ. α)· (τὸ α κυρίως μὲν [υ]· ἐν ἄρσει δὲ [-], ρ
549).

ἈΙΚΕΙΝ (ἀΐκειν), Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ
αἰκία (α, εἰκός), κακὴ μεταχειρίσις, κά-
κωσις, ὁδός, Ω 49· πληθ. «αἰκείας φαίνειν»
πράττειν ἀπρεπῆς πράξεις, υ 308.

ἈΙΚΕΛΙΟΣ (ἀΐκελιος), υ, οὐ καὶ οε, οὐκ, τ
344 (εἰκελος, κικα) ἐπικὴ λέξις=αἰκίης, 4) ἀ-
πρεπής, ἐπονείδιστος «ἀλαωτός» ι 503,
«ἄλγος» ἀπρεπὲς πᾶν (τὸ νά γένῃ κυνό-
θροτος καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κυνῶν)
ξ 32· «στράτος» δεῖλος, Ξ 84. 2) ὡς πρὸς
τὴν μορφήν δυσειδής, εὐτελής, ταπεινός,
ξ 242 κ. ἄ. «πῆρ, κοίτη, δίφρος» Ὁδ. ρ 357,
τ 344, υ 259.—Ἐκ τούτου

ἈΙΚΕΛΙΑΣ (ἀΐκει) ἐπίρ. ἀπρεπῶς, αἰ-
σχρῶς, *Ὁδ. 0 234, π 409, υ 349.

ἈΙΚΗΣ (ἀΐκει), ἐε, γεν. ἐός (ἄ, εἰκός) Ἰων.
καὶ ἐπικ. οἱ δὲ Ἀττικαὶ ποιηταὶ ἀντ' αὐτοῦ· αἰ-
κίης· 4) ἀπρεπής, αἰτιμος, ἐπονείδιστος,
ταπεινός «νόσος» υ 366· «λοιγός» θάνα-
τος ἐπονείδιστος (ὁ ἐκ τοῦ λοιμοῦ, ἡ κατὰ τὸν
Δόντινον ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ θανάτου αἰτιώ-
σεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος) Α 344· «πῶς-
μος» τέλος ἐπονείδιστον, β 250 κ. ἄ. «στόνος»
Φ 20· «ἔργον» ἀπρεπής, αἰτιμος πρῆξις κατὰ δια-
φόρους ἐπόψεις· οὕτως περὶ τοῦ ἐκλήθους τοῦ

Ἔκτορος, X 393, περὶ τῆς διαφθορῆς τῆς Κλυταμένηστρας γ 365, περὶ τῆς φυγῆς τῶν Ἀχαιῶν E 43 κτλ. «μισθὸς» πενιχρὸς M 435. «ἀποινα» ἀξιοκαταφρόνητα, εὐτελῆ Ω 594. «οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένην περὶ πάτρης τεθνάναι» δὲν εἶνε ἄδοξον νὰ ἀποθῇ τις ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα, O 496. «ἀεικέα μεμνηρίζειν, μηχανᾶσθαι» δ 533, γ 432. «ἀεικέ» ἐπὶ β. ρ 216.

2) περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, αἰσχροῦ, «ἀσχημος», «πῆρη» ν 437. Τὸ οὐδέτερον πληθ. ἐπιρρηματικῶς «ἀεικέα ἴσσο» ἀπρεπὲς ἴσο ἐνδεδωμένος, π 499, ω 250.—Ἐκ τούτου

ἀεικίω (ἀφεικ), ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἰκίω, μὲλ. ἀεικίω, X 256. ἐπ. ἀόρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀεικίσσα καὶ ἀεικισσάμην, παθ. ἀεικίσθην. 4) Ἐνεργ. ἀπρεπῶς ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, «ξείνον» σ 222, «νεκρὸν» ἀφύων αὐτὸν ἄταρον ἢ ἄλλως πως ἡττησάμενον, Π 545, X 256, Ω 22. «γατὰν ἀεικίξει» δ' Ἀχιλλεύς· ἔκων τὴν Ἔκτορα ὑβρίζει, ἀτιμάζει τὴν γῆν, Ω 54. «μυταὶ νεκρὸν ἀεικίουσιν», ἀσχημιζοῦσι διὰ τῶν σκυλῆκων, οὐς ἐγγενῶσιν εἰς τὰς πληγὰς του, T 26. 2) Μέσ.=ἐνεργ. T 559, X 404.

Ἀείρω [—], ἴων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ: αἶρω (ὑπερμόνον P 724 ὑβρίσκ.), ἀόρ. ἥρω καὶ ἥειρα, μέσ. ἀόρ. ἀειράμην καὶ ἡράμην (ἥρατο, ἡράμεθα), ὑποτ. ἐκ τοῦ β'. ἀόρ. ἡρόμην: ἄρωμαι, ἔρω. ἀρόμην, ἀρῶ. ἀρόσθαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἀρόθην, μετοχ. τούτου ἀρόθεις καὶ ἀρόθεις, ὑπερσ. παθ. γ'. πρόσ. ἄρωτο. Α') Ἐνεργ. 1) «σηκῶνω» μετ' αἰτ. «λᾶσαν» H 268. «ἔγχοις ἄντα τινας» Θ 424. «χεῖρας» ἀνατείνω εἰς σημεῖον ἱεσίας, λ 423. «μάστιγας ἐφ' ἵπποις» Ψ 362. «ὕψος δ.» ὕψων, K 465, ε 240. «δὲν τὸ παθ. ὕψασμαι, μετεωρίζομαι, «σηκῶνω» κατὰ τὸν ἀέρα», ε 393. «κονίη ἀκηρόμενη» κατὰ γράμμα κανιορτός, Ψ 366. «κῆρυς πρὸς οὐρανὸν ἄρθεν (ἀντὶ τοῦ ἀέρθησαν)» Θ 74, ἀετός «εἰς αἰθέρα ἀέρθη» τ 510, «ἐφόρπεβεν ἀρθεῖς δίνων» ὑπεράνω αὐτοῦ σηκωθείς, μετεωρισθείς, ε 383. (Ὁρβότερον δ' Ἀρεῖς μετὰ τοῦ Ἀριστέρου γράφων ἐφ. ἐρεῖσθεις) «ὕψος» ἀειρέσθην. οἱ ἵπποι του «δὲν ἐπατοῦσαν τὴν γῆν» Ψ 504. «πρύμνην ἀείρετο» ν 84. «μάχαιρα ἄρωτο» ἐκρέματο, Γ 272. 2) διὰ τῶν χειρῶν σηκῶνω, ἐπομ. λαμβάνω, «στεφάνω» K 30 κ. ἀ. πολλάκις κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν κινήσεως σηματικῶν ρημάτων, ὡς τὸ λαβὼν (τὸ ΛΑΜΒΑΝΩ), «κρεῖων πινυκας παρήθηκεν ἀέρας» α 144, Ω 589. «τινὶ τ.» προσφέρω, ὅταν «μή μοι οἶνον ἄειρε» Z 264. 3) ἀφαιρῶ, ἐξάγω, «σῖτον ἐκ κανέου» ρ 335. «Ὀδυσσεύς ἐκ νηός» ν 417. «νεκρὸν ἐκ βελίων» ἀπομακρύνω, σηκῶνω καὶ φέρω ἐκτός βέλους, Γ 678. περὶ πλοίων λεγόμενον ἐδρίσκειται γ 342. «ἴσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν» τόσα, ὅσον βάρος ἐδύνασθαι νὰ «σηκῶσιν», νὰ φέρωσι τὰ πλοῖά του. Z φ 17

«μῆλα ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄειραν νηοί» ἀπήγαγον, ἐσήκωσαν μετὰ καράβια. Β') Μέσ.

4) σηκῶνω δι' ἑαυτὸν, περιποιῶ ἑαυτοῦ, ἐπομ. λαμβάνω, φέρω «ἔλκος ἐφ' ἱλακί» πληγὴν ἐπὶ πληγῆς, E 430. ἰδίως βράβευτα, λείαν κτλ. «ἀέθλια ποσσίν» (τὸ ΛΕΘΑΙΩΝ) I 424. «ἵππον» V 592. «ἀνδράγρια» E 509 κ. ἀ. πολλάκις «κῶδος, κλέος, εὖχος, νίκην», προστιθεμένης ἐνδοξεῖς χάριτος «οἱ αὐτῶν» ἑαυτοῦ, K 307. «φῶ παιδί» α 240, E 370. Τὸ διὰ πρόσωπον, E οὐ τὸ κλέος κτλ., ἐκφέρεται μὲν καὶ κατὰ δοτικ. ὅταν «σφι μέγα κῶδος ἄροιο» I 303, πρὸς Δαναῶν. Π 84. 2) σηκῶνω τι τῶν ἑαυτοῦ «πέπλον» Z 293, υ 406 (||. Ἀλλ' ἀμφοτέρωτα ταῦτα τὰ παραδείγματα δύνανται ὁρβότερον νὰ ἀναχθῶσιν ἢ εἰς τὸ 4) ἢ εἰς τὸ ἔξης). 3) σηκῶνω τι ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, ὑπομένω, «ἴσσο» Ὀδυσσεὺς ἐμύγησε καὶ ἤρατο «ἐμύγησε καὶ ὑπέμεινε», δ 107.

ΛΕΚΑΖΟΜΕΝΟΣ [—...], (ἀφεικ), Π. ΟΝ (ἀέκων) ἄκων, παρὰ τὴν θάλησιν του, ἀναγκαζόμενος, α 435, τ 433 ἐπιτινέται διὰ τοῦ «πολλά» Z 458, ν 277.

ΛΕΚΗΛΙΟΣ (ἀφεικ), ΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀεικέλιος «ἀκῆλια ἔργα» ἐπονιδίστα ἔργα Z 77 τ. ||. Οἱ ἀργεῖοι γραμμ. παρήγον τὴν λέξιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐκῶν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκῆλος καὶ τοῦ γερίτ. α. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ τοῦ ἀεικέλιος κατ' ἐπ. ἔκτασι καὶ συστολῇ τῶν συλλαβῶν, ἥς ἀνάλογα τὸ βαθεῖς (βαθεῖς) καὶ ἡς (ἀός).

ΛΕΚΗΤΙ [—...], (ἀφεικ), ἐπὶ β. (ἀέκων) ἀκωστῶς συνήθ. μετὰ γεν. «Ἀργεῖων, θεῶν ἀέκῆτι» παρὰ τὴν θάλησιν τῶν Ἀρ. A 667, X 8, γ 28, «ἀέκῆτι σέθεν», παρὰ τὴν θάλησιν σου, ε 477, ρ 43 κ. ἀ.

Λέκῃς (ἀφεικων), ΟΥΓΑ, ΟΝ, (ἐκῶν) ἴων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἄκων ἀ) βεδισσάμενος, ἡναγκασμένος «μὲ τὰ στεναῖα» A 327 κ. ἀ. «ἀέκοντες ἑμεῖο» παρὰ τὴν θάλησιν μου, «στενακῶς μου» A 304. «ἦ σε βίη ἀέκωντος» ἀπηύρα νῆα. δ 646 (ὑπερ ἄλλοι ἄλλως ἐρμηνεύουσιν οἱ μὲν ἐξαρτῶντες τὴν γενικ. ἐκ τοῦ βίη, διὰ βίης κατὰ τοῦ μὴ θέλοντος, δ' ἐ. παρὰ τὴν θάλησιν σου» οἱ δὲ συνάπτοντες τὴν γεν. πρὸς τὴν ἀπηύρα καὶ παραδεχόμενοι τούτου διπλὴν σύνταξιν οἱ δὲ τέλος θεωροῦντες αὐτὴν γενικὴν ἀπόλυτον, ὅπερ καὶ ἀπλούστερον καὶ πιθανώτερον ὡσαύτως Z A 430). β) «χωρὶς νὰ το θέλω», δ' ἐ. οὐχὶ ἐκ προθέσεως, τυχαίως, Π 264.—Ὁ ἔτερος τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐκ ἄκωντες περὶσθην» (τὴν ἴππων) E 366 κ. ἀ. (ἐχέι δὲ τὰ μὲν ἀέκων α[—], τὸ δὲ ἄκων α[—]).

Λεκάλα [—...], ἡ, σφοδρὸς ἄνεμος, θύελλα, ἄνεμοςτροβίλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. «γεμῖερα ἀελλαι» B 293 κ. ἀ. «ἐμάρνατο ἴσος ἀέλληρ» M 40. «ἄελλαι παντοίων ἀνέμων» οἱ ἐκ παντοίων (συγκρουομένων) ἀνέμων προκύπτοντες.

τες ἀνεμιοτρόβουλοι, ε 202, 304. ὡσαύτως «ἀελλα ἀργαλίων ἀνέμων» Ν 795. (Παράγ. εἶτε ἐκ τοῦ: αἶω, αἶω, καὶ σημαίνει ἄνεμον (σφοδρὸν) εἶτε ἐκ τοῦ: εἰλέω, καὶ σὴμ. ἀνεμιοτρόβουλοι ὁ δὲ Δουβερλ παραδέχεται μὲν τὴν πρώτην παραγωγὴν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐξῆς παραδόχου ὅδου: ἐκ τοῦ ἀήρ, αἶρα γίνεταί κυρίως ἀεράλη, καὶ ἐνταῦθεν αἶλλα, σημαίνει δὲ πνοήν, ὡς Ν 795, ε 202 304. Κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν, τὴν τοῦ ἀνέμου, εἶνε ἡ αἶλλα σφοδρότερα μὲν τοῦ ἀνέμου, ἦσαν δὲ σφοδρὰ τῆς θυέλλης, ζέλης, λαίλαπος καὶ καταγέλας. || Ἐν τῇ Π 374 ἔχει σὴμ. ὅλος· εὐκλή· κοινή, κοινάσλος, κανισατός, καὶ τοῦτο δίδει κατὰ τὸ W 365 ἡ «κοινή ἀειρομένη» παραβάλλεται πρὸς «νέφος ἢ θύελλαν»).

Ἀελαῖς, ἐς (εἰλέω μετὰ τοῦ ἐπιτ. α, πρὸς λ. Ἀελαῖς) συμπεπυκνωμένος, πυκνός· «κοινάσλος» κοινωτός πυκνός, σύννεφον κανισατός (|| πρὸς λ. Φ 503 «στροφάλης κοινή»), Γ 13 f. (τὴν ἄλλην παραγωγὴν ἐκ τοῦ αἶλλα καὶ τὴν ἐρμηνείαν ὑπὸ θυέλλης ἐγειρόμενος ὀρθότατα κατέκρινεν ὁ Ναιγελσάχ καὶ ἄλλοι).

Ἀελαόποις, ὁδός, ἡ, ἡ, παρ' Ὁμ. πάντοτε μετὰ συνεσταλμένης· τῆς καταλήξεως Ἀελαόποις (αἶλλα-πούς), θυελλόπους, δηλ. τῶσαν ταχύπους ὅσαν ἡ θύελλα, ὁ ἀνέμος, «Ἴρις» Ψ 409, 41 77, 154. «ἵπποι» Γ. Ἀερ. 218. (|| Ὁ ἵππος ἐν τινι ἄσματι Κυπριακῇ, παρὰ Σακελλαρίῳ Κυπρ. ἄσμ. 2, 109, λέγεται „ἀνεμιοπόδας“, οἶον „μαζοῦ μου, μαυρογόνναζε, μαζοῦ μου ἀνεμιοπόδας“).

Ἀεληῖα, δὲν ἐλπίζω, «ἀελπίαντες» (μετὰ συνεξήσεως τοῦ εἰ), Π 310 f. (Ὁύτως ἔγραψεν ὁ Δανδρόφης κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς ἀελπονται. Ὁ δὲ Οὐδύριος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ὁ Βέκκερ. γράφουσιν: ἀελπτέοντες ἐκ τοῦ ἀελπτός ἐκ τοῦ

Ἀεληῖς (ἀΐελλ., ἐκ εἰλεσθαι), γεν. ἑός, ἀνελπίστος, ἀπροσδόκητος, ε 408 f. (παλαιὰ γραφὴ ἀποκατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δανδρόφ. καὶ Βέκκ. ἀντὶ τῆς τοῦ Οὐδύριου καὶ τῶν λοιπῶν ἀελπτῆς).

Ἀεληίος, ὄν (ἐλπωμα), ἀνελπίστος, ἀπροσδόκητος, Γ. Ἀπ. 91, Γ. Δῆμ. 219.

Ἀελαῖον [-οι], οἷα, ὄν (ἀε-νῶ), ὁ ἀεὶ ρέων, αὐδὲποτε στερεώων, ἀέναντος «ῥοδά» ν 409 f. (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει αἰὲ νῶντα).

Ἀελα [-οι], ἀρχ. καὶ ποιητ. κυρίως ἀΐεω (ἂν καὶ ὁ τὸ διγαῖμα εἰς πᾶσας τὰς διγαμματομένης λέξεις ἐν τῇ Β' προσγράψας Βέκκερος γράφει αἶεω) παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα συγγρ. αὐξω, οἶον Ἐπιγρ. 13, 3· εὐχρ. μόνον κατ' ἐνερ. καὶ παρὰτ. ἀνευ αὐξήσεως. Α' Ἐνεργ. Α) αὐξάνω, μεγαλύνω, τρέφω, «οἶόν» ν 360. «ὁμῆρος ἀεῖσι οἶνον» παράγει, κάμνει νὰ προκόψῃ, ι 411: «μῆνος, κράτος, θυμὸν» Ζ 231, Μ 214, ρ 226 κ. ἄ. «πένθος ἐνὶ στήθεσσι» Ρ 139, λ 498 κ. ἄ. «ἔργον ἀέξουσιν θεοὶ» εὐλα-

γοῦσι τὸ ἔργον μου οἱ θεοί, ο 372. Β'). Μῆσα· αὐξάνομαι, προκόπτω, ἐπιδίδω· Τηλέμαχος ἀέξεται· Χ 426, Γ. Ἐρμ. 408· «κῶνα ἀέξεται» τὸ κῶμα ἐφάσκατος κ 93. «γῶλος, θυμὸς ἀέξεται» Σ 440, ε 345 κ. ἄ. «ὄφρα ἡμᾶρ ἀέξεται» ἐνόςμῃ ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, Θ 66, ι 56. «ἔργον ἀέξεται» προκόπτει, προχωρεῖ, ε 66.

Ἀερίη (ἀΐεργ.), ἡ (ἀεργός), ἀργία, ω 251 f.

Ἀεργός (ἀΐεργ.), ὄν, συνηρ. ἀργός (ἔργον), ι 320, τ 27.

Ἀερεῖς, Ἀερεν, ἴδ. λείρη.

Ἀερεῖοντες, ὁ, ἡ, γεν. ὁδός, συνηρ. ἀρσίπους (Γ. Ἀερ. 211) ποιητ. (ἀερω, πούς) ὁ αἶρων τοὺς πόδας, ἐλευθερός εἰς τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν „ἐλαφρός“, ἐπίθ. τῶν ἵππων, ἀντιθ. τοῦ τῶν βοῶν, οἵτινες λέγονται εἰλίπαδες (ὅπ. ἴδ.). *Ψ. Γ 327 κ. ἄ.

Ἀερα (τὸ ἀρκετικόν α κυρ. [-οι] διὰ δὲ τῆς αὐτῆς σέως [-οι]), ἐπ. ἀρίστος ἀπαραγινόμενος τινός ῥήματος (συγγ. τοῦ ἀημι) ζῶν ἄλλων χρόνων, *Ὀδ. τ 342, ἀέσαμεν γ 431, συνηρ. ἄσαμεν, π 367, ἄσαν, γ 490, ο 488, ἀπαρφ. ἀσαι, ο 40, ἐκοιμήθην, ἡσώχασα (τὴν νύκτα), κοιμώμενος ἡ ἡσυχάζων διήλθον (τὴν νύκτα) «νύκτα» π 367. «νύκτας» τ 342. (Ὅτι ἡ λέξις δὲν σημαίνει τὸ κοιμῶμαι εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημ. ἀποδεικνύει τὸ γ 490 (|| ὅπερ ὅμως δύναται καὶ κατὰ τὸ πρωθυστερον σχῆμα νὰ ἐρμηνευθῇ) ἂν καὶ ἀλλαχρὸς δύναται οὕτω νὰ μεταφρασθῇ).

Ἀερίφορην, ἡ, ἐπ. ἀνοησία, ἀπερίσκεψία, πληθ. ο 470 f. Ἐκ τοῦ

Ἀερίφην, ὄν [-οι], ὄνος, φρενοβλαβής, μωρός, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος· μόνον Γ 483, (ὅπου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐμπεδος), Ψ 603, φ 302. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἀέσαι καὶ φρήν καὶ σὴμ. τὸν ἀποκοιμισμένον τὸν νοῦν κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῶν ἀάω (βλάπτω) καὶ φρήν καὶ εἶνε ἀντὶ τοῦ ἀσπίφρων, ὅπερ εὐρίσκεται παρ' Ἀπολλωνίῳ ἐκ κακῆς εἰνος ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνεύεται φρενοβλαβής).

Ἀελαῖος, ὄν [-οι] (ἄζω), ποιητ. ξηρός, μόνον· ἔρως· Α 494· «ἔλα», ι 234· «βῶς ἄζα-λή» τὸ ξηρὸν δῆμα τοῦ βοῦς, ὁ δὲ ἡ ἐκ τοιοῦτου ἀσπίς, Π 239· «ὄρος ἀζάλεον» „ξηροῦσιν“ ὅπερ δὲν καλῶς πτοῦσι δάση πυκνὰ καὶ χλοερὰ, ἀλλὰ θάμνοι ξηροί, Γ 491.

Ἀζάνα [-οι], ποι. ξηραίνω· τὸ παθ. «ἄζανται δένδρεα» Γ. Ἀερ. 271.

* Ἀζανίς [-οι], ἴσως, ἡ, «κούρη» ἡ ἐκ τῆς ἐν Ἀρχαῖς Ἀζανίας, κατὰ τινὰ διόρθωσιν ἀπὸ θανόν μὲν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Βασιμῆστερ ἐγκρινόμενην, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἀντιγράφοις Ἀζανίς ἢ Ἀτλαντίς, Γμ. Ἀπ. 209. Οὕτως ὀνομάζεται ἡ Κερωνίς, νούατηρ τοῦ Θεσσαλοῦ Φλεγῶν, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἀπολλωνίου τὸν Ἀσκληπιόν. Τὸ ἐπίθετον τοῦτο πολλὰς καὶ διαφόρους ἔλαβεν ἐρμηνείας καὶ μεταβολὰς, ὧν μία

ἔτι εἶνε καὶ ἡ τοῦ Σινειδέβινου, γράφοντος Φλεγυρίδα.

Ἀλκείδης, αὐ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκείως=Ἄλκτωρ, B 513.

ἀλκῆ, ἡ (ἄλκω), ποι. κυρ. ξηρασία, ἔπειτα δ' ἐκ τῆς ξηρασίας ἡ ἀγρηστοσίας ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐπι-καθίζαντων εὐρώς, „μοῦχλα, σκωρία“ „σάκος πεπαλαγμένον ἄλκῃ“ ἀσπίς μουχλιασμένη, σκωριασμένη, φ 484 f.

ἀλκῆς, ἐε, γεν. ἑός, ἀδιέλαιπτως, μόνον „ὁδὸν“ O 25, καὶ „ὁρομαγδός“ P 744. Συνηθέστερον εἶνε τὸ οὐδ. ἀλκῆς ὡς ἐπὶ ἀδιέλαιπτως, οἷον „ἀλκῆς μεμακυται“ Δ 435 „ὁμόκλειον“ O 658 „φαγέμεν καὶ πιέμεν“ σ 3. (Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ α καὶ δι-χῆς, κυρ. ἀδιεχῆς τῶν δὲ νεωτέρων κατὰ μὲν τινὰς ἐκ τοῦ: ἄλκῃ καὶ ἐρμηνεύεται σκληρός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἡχῆ, κυρ. ἀδιεχῆς, καὶ σημ. τὸν λίαν ἡχηρόν ἢ ἐπαίσθητόν. ἢ. Πιθανωτέρα θεωρεῖται ἡ ἀρχ. ἐρμηνεία, τὴν ὅποιαν ὁ Δυνάστερος τροποποιεῖ ὡς ἐξῆς: α ἐπιτατ. καὶ ζηχῆς τοῦτα δὲ ἐκ τοῦ ζα-εχῆς=δια-εχῆς=συνεχῆς).

ἄζομαι, παθ. (τοῦ παρ' Ἡσιόδου ἐνεργ. ἄζω) Ἑθραίνονται „αἰγίρεος ἄζομεν“, Δ 487 f.

ἄζομαι, ποι., ἀποθ., μόνον κατ' ἐνάσει. καὶ παρσι, σέδομαι, εὐλαβέσθαι, αἰδοῦμαι, „ἐντρέπομαι“, μόνον περὶ τῆς εὐσεβοῦς ἐκεί-νης αἰδοῦς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ σεβασμους ἀνθρώπου, ἄνευ πτ. i 200 (ἢ ἐνθα μᾶλλον ἐν-νοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρ. τὰ ἀντικείμενα) μετὰ αἰτ. „Ἀπόλλωνα“ Α 24 κ. ἀ. „μητέρα“ ρ 404 μετ' ἀπαρ. αἰδοῦμαι, φοβεῖσθαι „Διὶ λείδειν οἶνον“ Z 267 „ἐξέλινος ἐσθμεναί“ i 478, ἢ μετὰ τοῦ μῆ „ἄζετο μὴ Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρ-δοι“ E 264.

Ἀλκῆ (ἄλκῃ), ὄκη, ἡ (κυρ. ἡ ψάλτρια, ἐκ τοῦ αἰδῶ), κυρ. ὄν. θυγάτηρ τοῦ Κρητὸς Πανδα-ρέου (ἔπ. ἰδ.), γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλ. τῶν Θη-βῶν, μήτηρ τοῦ Ἰφύλου, ὅν ἐν ἀγνοίᾳ ἐφόνευσεν, ἐν ᾧ ἤθελε νά φανεῖται τὸν προσκυτάτον υἱὸν τῆς ἀνδραδέλφους τῆς Νιδῆς, ἣν ἐφόνει διὰ τὴν εὐ-τεκνίαν. Εἰς τὸ ὁμῶνμονον πτηνόν, τὴν ἀηδόνα, („ἀηδόνη“) ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθείσα, δὲν παύει καθ' ἑκάστον ἔαρ θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς, τ 518 ἔξ. Ὁ μῦθος οὗ-τος ἐπιχωριάζων τοῦ πρώτου ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, μετέβη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀττικὴν, γενόμενος πλου-σιώτερος καὶ προσλαβὼν νέα ὀνόματα τὰ τῆς Πρώκης, Φιλομήλας καὶ τοῦ Ἰτυοῦ.

Ἀλκῆ (ἀήτης), ἡ ἑλλειψίς σπηλαιόφωτος. Βατρ. 72.

Ἀλκῆς (ἀήτης), ἢ διὰ τοῦ ἀχρ. ἀήτεος, ὡς τὸ πυρῆσαι ἐκ τοῦ πυρετός, εἶμαι ἀσυνείδητος, μετὰ γεν. K 493 f.

Ἀλκῆ (ἄλκῃ) (κατ' ἀρχ. βεβαίως: ἄλκῃ), ἐπ. (ἀλ) γ'. δοτικ. ἄλκῃ τὸ ἴδ., ἀπρρ. ἀλκῃ καὶ ἀλ-ρεναι γ 483, 476, ψ 214, μοτοχ. ἀέντες E

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

526, παρσι. γ'. ἐν. ἄλκῃ 325, παθ. ἐνάσει. μα-τοχ. ἀλκῃ, παρσι. ἄλκῃ πνέω, φυσῶ, συ-ρίζω, περὶ τοῦ ἀνέμου, πάντοτε εἰς ἐνεργητ. φω-νὴν, Ὀμ. πλχ.—Τὸ δὲ παθῆς. εἰς καθάρως πα-θητικὴν σημασίαν ζ 434 „λέων ἀλκῃς“ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καταπνέομενος, τὸν ὁποῖον „ἐέρ-νει ὁ ἄνεμος“. Ὡς ἄρετ. μεταφορ. „ἀλκῃ δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄλκῃ“ κατὰ οὖνα δικυ-θύνει· ἐκυμαίνεται ἡ ψυχὴ τῶν ἐνδομύχων, Φ 386 „περὶ τ' ἀμφὶ τε κάλλος ἄλκῃ“ πανταχό-θεν δὲ περὶ αὐτὴν καλλοῦ ἐκυματίζειν, ἢ τὴν περιέπνεεν, Γ. Δῆμ. 277.

ἄλκῃ (ἄλκῃ) (κυρ. ἀλκῃ), ἡ, παρ' Ὀμ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσεις καὶ εἰς τύπον ἱων. καὶ ἱων. γεν. ἡέρος, δοτ. ἡέρι, αἰτ. ἡέρα (ἀλ, ἀλκῃ) 4) ὁ κατώτερος καὶ πυκνότερος ἀήρ, ἡ ἀ-τμώδης σφαῖρα, E 288 (ἰδ. αἰόληρ). 2) ἀ-χλὺς, ὁμίχλη, νέφος, „ἐκάλυψεν ἡέρι πολ-λῇ“ Γ 384, Θ 50 „περὶ δ' ἡέρα πούλων (θηλ. ὡς καὶ Τμ. Δῆμ. 384 „ἡέρα βαθύν.“ ἰδ. Κετ-τέρορ [Ἑλλ. μεταφρ.] Περί διαλέκτ. 23, 6, 2), ἔχεν· περὶ δέχουσε πυκνὴν ὁμίχλην, E 776, Θ 50 κ. ἀ. 3) σκότος, i 444 „ἀήρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ“ ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν πρού-φανέ· (ἢ. ἀν καὶ δύναιται καὶ ὡς ὁμίχλη νά ἐκληφθῇ ἡ ἀήρ.—Τῆς καθομιλ. ὁ „ἀέρα“ = Ἀήτης).

Ἀλκῆς, ὄν (ἄλκῃ), ἐπ. ἀντὶ τοῦ αἰσουλός, (ἔπ. ἰδ.) „ἐργα“ ἀπεβῆ ἔργα, E 876 f.

Ἀήτης (ἄλκῃ), ὄν, ὁ (ἀλ, ἀλκῃ), κυρ. ὁ πνέων, ποιητ. ἔκφρασις τοῦ ἀνέμου, ὅθεν ἄνεμος „ἀέ-ρας“, i 439 συγχρότερον ὅμως σημαίνει τὴν πνοήν, φορὰν, συριγμόν, „ψόσημα“, ἀνέ-μοιο δεινὸς ἀήτης ἡ φοβερά πνοὴ τοῦ ἀνέ-μου. „Ζεφύροιο λιγὺ πνέοντες ἀήται“ αἱ συρίτ-τουςσαι πνοαὶ τοῦ Ζεφύρου, E 567 „ἀήται ἄρ-γαλέον ἀνέμων“, E 254 (ὁ Πόσειδον ἐν τῇ Ἑλλ. λείκῃ μὴ παραδεχόμενος τὴν σημασίαν πνοῆς ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέ-ξεως· ἐμμένει εἰς τὴν τοῦ „πνέοντος“ τὴν δὲ φράσιν „ἀήτης ἀνέμοιο“ ἐρμηνεύει παραδεδίχας ὁ πνέων τοῦ ἀνέμου ὃ ἐ. ποιητ.=ὁ πνέων ἄ-νεμος).

Ἀήτης, ὄν (ἄλκῃ), καὶ Ἀήτης, ὄν. Αἱ λέξεις, πιθανῶς διάφοροι σχηματισμοὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐ-τῆς, εὐρίσκονται ἢ μὲν μόνον φ 393 „θάρσος ἄλκῃ“ ἀνεπίστικος περὶ τῆς Ἀθήνης λεγο-μένη, ἢ δὲ Σ 410 „πῶρ αἰήτων“ περὶ τοῦ Ἰφαιστοῦ. Ἡρμηνεύθησαν δὲ παρὰ τῶν ἀργαίων ἀμφοτέραι λίαν διαφόρως. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. καὶ ἄλ. (ἰδ. τὰ Σγῶλ. εἰς τὰ τελευταῖον γωρ.) παράγεται ἐκ τοῦ ἄλκῃ καὶ σημ. τὸ μὲν „θάρ-σος αἰήτων“ τὴν ἁρμητικὴν, ἀκατάσχετον, ἀρειμάνειον τόλμην, τὸ δὲ „πῶρ αἰήτων“ τὸ ἀσθμαίνον (πνευστικὸν κατὰ τὸν Πλού-χιον ἢ πυρῶδες, ὃ ἐ. ἀλθαρόν, ὅπερ ἐτυμολογ. ἀνυπόστατον) τέρας, (ἐπειδὴ τὸ γηγρὸν ἢ ἁρμη-τικὸν δὲν συμβαδίζει μετὰ τοῦ ἐπαιμένου γωρ)

λεών). Κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον, Σουῖαν, Μ. Έτ. καὶ ἄλλους εἶνε ἡ λ.=ατος, ὅ ἐ. ἀκόμεστος, ὡς ἐν τῷ «θάρσος ἤταν», ἐπομ. ἀκούραστος, ὡς ἐν τῷ «πέλωρ ἤταν». Κατὰ δὲ τινὰ τριτὴν νεωτέραν ἐρμηνείαν ἰσοδυναμεῖ τῷ μέγιστος διὰ τὴν πρὸς τὸ αἰνὸς (ἐκπληκτικὸς) συγγένειαν.

ΛΟΛΑΤΟΣ, Η, ΟΝ [-ου], „ἀθάνατος“ ἐ-πιθ. κατ' ἐσχῶν εἰς τοὺς θεοὺς διδόμενον, οὔτινες καὶ μόναι οὐσιαστικῶς «οἱ ἀθάνατοι» λέγονται, Δ 394, ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ τινος ἐπιθέτου (ὡς Ἰγμ. Ἀπ. 315 «μακάρεσι... ἀθανάτοι-σιν»), οὔτις ἐν τῷ «ἀθανάτοι ἄλαιο» Σ 86, ω 47, 55, τὸ «ἄλαιο» ἔχει οὐσιαστ. ἔννοian, πρὸς Σ 432 ὁμοίως καὶ ἡ Χάρυδις λέγεται «ἀθάνατον κακόν» μ 418. Ἐπειτα καὶ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀφθαρτος, αἰώνιος «αἰγιός» Β 447, «δομαί» ὁ 79.

ΛΟΑΠΤΟΣ, ΟΝ (θάπτω) „ἀθαπτος“ Χ 386, λ 54.

ΛΟΕΕΪ, ἐπίρ. (θεός) ἄνευ θεοῦ «οὐκ ἀοεῖ» ὅχι ἄνευ θεοῦ ἐνεργεῖας, σ 353f.

ΛΟΕΜΙΣΤΙΟΣ, ΟΝ (ὅμις)=ἀθεμιστος, ἄνομος, ἄδικος, ἀσεβής, σ 441 «ἀθεμιστία εἰδέναι» ἄδικα διανοεσθαι, ι 489, 428, υ 287.

ΛΟΕΜΙΣΤΟΣ, ΟΝ (ὅμις), ἄνομος, οὐδένα ἔ-χων νόμον, οἷοι αἱ Κόκλωπες, ι 106 πρὸς 112. ὁ οὐδὲν ἔχων δίκαιον αὐτὸς νόμιμον οὐδὲ ἱερὸν, ἄδικος, ἀσεβής, ἀνόσιτος, Ι 63, ρ 363.

ΛΟΕΡΙΖΟ [-ου], ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πα-ρατι. ὀλιγορῶ, παραμειῶ, περιφρονῶ, ἀ-τιμάζω μετὰ αὐτοῦ, μόνον Α 261, φ 174 (ἐνθα τὸ μένι τι ἐπιβήρματιως ἐκληπτέον, ἐξοπακου-στέον δὲ τὸ: σέ) συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνάλο-μαι» θ 212. Ἐχει δὲ πάντοτε τὴν ἄρνησιν. (Κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀθῆρ-ἔρος σημ. κυρίως θεωρῶ τινὰ ὡς ἄγυρον, σκύδαλον, ἐπομ. συνώνυμον τῷ σκυδαλίζω, φάυλιζω· αἱ δὲ νεώτεροι ἐτομολογοῦσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀρχ. θέρω, ἐξ οὗ τὸ θεραπεύω, καὶ τοῦ στερ. α. (πρόβλ. τοῦ Ἡσυχίου τὸ ἀθερές=ἀνόη-τον, ἀνόσιον). Ὁ δὲ Γαίβελος ἦτοιν πιθανῶς ἐκ τῆς ῥίζης ΘΕΡ (ΚΕΡ) καὶ τοῦ α=ἀπό, ὀπίσω, ἐπομ. ἐρμηνεύει: ἀπωθῶ).

ΛΟΕΣΦΑΤΟΣ, ΟΝ (θέρω), κυρ. ὁ μὴ δὲ ὑπὸ θεοῦ λεγόμενος (ἢ κατὰ δὲ τὸν Δόντξερν ἐκ τοῦ ἐπικτ. α καὶ θέρωτος, ἐπομ.=θεσπέσιος, ἀνέκφραστος, ἀμύθητος διὰ τὸ μέγεθος, πλη-θος κ. τ. τ. «θάλασσα» ἀπέραντας η 273 «σῖνος» γλυκύτατος λ 61 «σῖτος» ἀπει-ρος ν 214 «γαῖα» ὄχραντος Ἰγμ. 14, 4 «ὄμ-βρος» ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος Γ 4, Κ 6 ὡς οὕτως «οὐξ» λ 373.

ΛΟΗΝΑΙ [-ου], αἰ, ἐπικ. καὶ ἡ ΛΟΗΝΗ, (ἐν τῇ καθομῇ „ἡ Ἀθῆνα“) η 80. Πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, ἦτοι τὸ μὲν πρῶτον ἀκρόπολις μόνον οὕσα ἀπὸ τοῦ κλειστού· αὐτὴν Κέκροπος Κεκροπία ὠνομάζετο, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Θη-σεῖος κτίθεισά ἀπὸ τῆς πολιούχου Ἀθῆνης Ἰλαδὲ

τὸ μέχρι τῆς σήμερον διασωθὲν ὄνομα, Β 546, Ἰγμ. Ἀπ. 30 «ἄκρον Ἀθηνέων» (κατὰ συνίξ. τοῦ ἔων) ὀνομάζεται τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον γ 278. Ὁ Λόδεκκ παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄθος=ἄν-θος (ἢ πρὸβλ. τῆς καθομιλουμένης τὸ „ἄθος“=ἀνθος· καὶ ὅτι καὶ σήμερον γυδαῖος ἐνίοτε ἀκούσ-ται ἡ Ἀνθήνα) καὶ παραλληλίζει αὐτὴν πρὸς τὴν Florentia· ἄλλη τις παραγωγή ἐκ τῆς ῥίζης ΟΛΗ εἶνε ὅλως ἀπίθανος καὶ οὐδὲ μνήμης ἀξία). Ὁ κῆτοκος Ἀουναῖος Β 551.

ΛΟΗΝΗ, ἡ, πολλὰκις καὶ ΛΟΗΝΑΪΗ, Ἀθηνᾶ, ἡ ἀγαπητὴ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ μετ' αὐτὸν ἡ ἰσχυροτάτη θεοτὶς. Μήτηρ αὐτῆς παρ' Ὀμ. δὲν ἀναφέρεται, ὀνομάζεται δὲ Τριτογένεια (ὅπ. ἴδ.). κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐξηλθεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, Ἰγμ. Ἀπ. 308. Ἰγμ. 28, 4 Ἡσιόδ. Θεογ. 886 ἐξ. Πινδ. Ὀλ. 7, 62 ἐξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ῥώμης τε καὶ συνέσεως (συνέτης ῥώμης) καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς διατελεῖ πᾶσα πράξις σύνεσις καὶ τόλμη ἀπαι-τούσα. Ἰδίως εἶνε παρ' Ὀμ. 1) προστάτις τῶν πόλεων ἐν εἰρήνῃ (πολιοῦχος) ὅθεν αὐ-τῆς ἔργον εἶνε πᾶν ὅ, τι συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαι-μονίαν τῶν πόλεων, αὐτὴ διδάσκει τὴν τεκτονι-κὴν καὶ ἰδίως τὰς τέχνας, οἷον τὴν χρυσοχοικὴν μετὰ τοῦ Ἡφαιστού, ζ 232, φ 460, τὴν ἄρμα-τοπηγίαν, Ἰγμ. Ἀφρ. 42, καὶ μάλιστα τὴν τῶν γυναικείων ἔργων, ἰδίως τὴν ὑφαντικὴν Ι 390, Ε 478, δ 446, ζ 233, η 440, υ 72. 2) προστά-τις τῶν πόλεων καὶ ἐν πολέμῳ διὰ αἱ μὲν ἀκροπόλεις (καὶ αὐτὴ ἡ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν αὐ-τῆς Τρώων Ζ 88) καὶ τὰ τεῖχη εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς· αὐτὴ δὲ καλεῖται ἐρυσίπτο-λις, Ἀλαλοκομένης (ὅπ. ἴδ.). Ἐντεῦθεν δὲ ἀ-ποβαίνει θεὰ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόνον τοῦ μετὰ φρονήσεως γινομένου (πρὸς Ἀρμῆ), πάν-τοτε δὲ εἰς νίκην καὶ λείαν τελευτῶντος, ὅθεν καὶ ληῖτις, ἀγέλεια, λαοσσός κ. τ. τ. ὀνομάζε-ται. Ὡς τοιαύτη κυβερνᾷ τὰς μάχας, καὶ ὑπερα-σπίζει τοὺς ἥρωας τοὺς ἐν πολέμῳ ἀνδρεῖν μετὰ φρονήσεως ἀκούοντας Ε 333, 837 ἐξ. Φ 408 κ. ἀ. Ὡς θεὰ τοῦ πολέμου λέγεται καὶ Παλλὰς ὁ ἐ. ἡ τὸ δόρυ πάλλουσα, καὶ ὁμοῦς Ὁ Παλλὰς Ἀθηναῖη ἢ «Παλλὰς Ἀθῆνη» Α 200, Δ 78 κ. ἀ. (ὁ Δαιδερλενός, ὅστις παράγει τῆς θεᾶς τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τῆς πόλεως, ἐκλαμβάνει τὸ μὲν Παλ-λάς ὡς οὐσ., τὸ δὲ Ἀθηναῖη ὡς ἐπιθετον· ἡ Ἀ-θηναῖκή Παλλὰς).

ΛΟΗΡΑΟΙΓΙΟΣ [-ου], ὁ (ἀθήρ, λοιγός), ὁ τοὺς ἀθέρας ἀφανίζων, χρησμολογικὴ ἐκφρασις τοῦ πύου ἢ λιμνητῆρος, δι' οὗ λιμνωσι („λιχνί-ζουσι“) καθαρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ἀχάρων Ὅδ. λ 428, φ 275. (Ὁ Σοφοκλῆς ἐν ἀποσπασμ. 404 περιγράφει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἀθηροδύτων ὄργανον, ὁ ἐ. τοὺς ἀθέρας βιόρωνσκον).

ΛΟΛΕΩ (ἔλλω), ἀόρ. ἀ. ἔλλωσα· κυρ.=ἐκλελεῖν, διαγωνίζομαι ἐν γένει „παλαίω“ μο-χθῶ, ἀγωνίζομαι, μόνον ἐν τῇ μεταχ. τοῦ

ἀορ. *ἀθλήσαντε πολλίσασμεν* μετά πολλῶν μάχων ἐκτίσαμεν, *Πλ. Η 453, Ο 30. Ἐκ τούτου ΛΟΛΗΤΗΡ, ἦρος, δ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἀθλητήρ, Ο 464 f.

ΛΟΛΟΣ, ὁ, γδ. ΛΕΟΛΟΣ.

ΛΟΛΟΦΟΡΟΣ, ον, γδ. ΛΕΟΛΟΦΟΡΟΣ.

*ΛΟΛΟΣ, γδ. ΛΟΛΟΣ.

ΛΟΡΕΑ, ἀορ. ἤρησα, ἀκριδῶς καὶ διακριδῶς παρατηρῶ, θεωρῶ, βλέπω, „κυττάζω“, μ 232. *εἴ τι· ἀποδίδωμι, Κ 44. *τινά· βλέπω, Μ 394. (Π. ΑΙ συνήθ. ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἀθρ. ἀ καὶ τοῦ τηρέω ἢ θεωρῶ φαίνονται γλωσσολογικῶς ἀνυπόστατοι. Ἰσως δὲ εἶνε τολμηρά ἢ ἐκ τοῦ α ἐπιτακτικοῦ καὶ τοῦ θορ-θρῶσκω, ὅ ἐ. ἀναπιδῶ ἐκ τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς ἡσυχίας, ἀνορθῶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα, ἀνίσταμαι, ἵνα ἴδω τι ἢ ἀκούσω· ἐπομένως κυρ. σημαίνει τὸ γίνεσθαι προσεκτικὸς· δὸν τὸ προστακτ. *ἀθρεῖ* προσεγε).

ΛΟΡΟΣ, ἡ, ὡς ὁ Βλέκ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει, ΛΟΡΟΣ, ὡν, οὐκ, συνηθροισμένος, συσσωρευμένος, ὁμοῦ, *ἔσαν ἀθρόοι· ἦσαν συνηθροισμένοι, Σ 497. *ἀθρόοι ὡς... ἴσμεν* ὡς· εἵμεθα συνηθροισμένοι, ὁμοῦ δε ὁρήσωμεν, Β 439, πρβ. π 364. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ πᾶς *ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες· ὅλοι ὁμοῦ, γ 34. *ἀθρόα πάντ' ἀποτίναι· ἔλα διὰ μέγας, Χ 274, α 43. Παρ' Ὁρ. μόνον πληθ. (Συνήθως ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ α καὶ θρόος. Ὁρθότερον ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀθροῖς. α καὶ τοῦ θορεῖν, θρώσκω).

ΛΟΙΜΟΣ, ον [-], (θυμός), δθαρσής, περιλυπός, κ 463 f.

ΛΟΙΡΑ, ἄτος, τὸ (ἀθύρῳ) παιδιὰ, παλγνιον, κυρ. περὶ παιδίων *ἀθύρματα ποιῶ· Ο 363. ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς ὅτι τις τέρπεται οὕτως· ὀνομάζεται ἡ λώρα, Γ. Ἐρμ. 32. ἰδίως ἐμπόρευμα τερπνόν, κόσμημα, „παιγνίδι“, Γαλλ. joujou, „μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ“ α 446, α 323.

ΛΟΙΡΑ [-], μόνον ἐνερ. 4) -παίζω, τέρπομαι, περὶ παιδίων, Ο 364. μετά αἰτ. *λαίφος· ἀθύρων· παίζων μὲ τὸ σκέπασμα, Γ. Ἐρμ. 152. (ἂν καὶ ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Βαουμιστέρου καὶ ἡ ἔννοια καὶ ἡ γραφὴ τοῦ χωρίου). 2) περὶ τῆς διὰ μουσικῶν ὀργάνων τέρψεως· μόνον δονάκων ὑπο θθ. *παίζω (ψάλλω) μὲ τὸν αὐλὸν ἔνα τραγοῦδι· Γ. 49, 15. Τὰ μέγ. Γ. Ἐρμ. 485.

ΛΟΡΟΣ [-], α, δ, ἐπ. *ΛΟΡΟΣ, ὅν, ἦρος 3353 πόδας ὕψλῶν ἐπὶ τῆς ἀκρᾶς τῆς Ἀκτῆς (ἀνατολ. γλώσσης τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου), σήμερον „Λαγίον Ὅρος“, ἡ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ „Λόωνας“, Ξ 229, Γ. Ἀπ. 33.

Αἰ, σύνδεσμος, ἄνω. ἀντί τοῦ κί (ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ἐν τῇ Β'. ἤδη πανταχοῦ ἀπακατασταθέντος), παρ' Ὁρ. πάντατε συνδυαζόμενος μετὰ τοῦ καί· αἶκε ἢ αἶκεν=ἐάν. Καίτοι δὲ 1) ἐν τῇ

προτάσει ὑποθετικῶν λόγων δ.) μετὰ ὁποτακτ., μόνον ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐκφράξῃ εὐχὴν, ἐλπίδα, φόβον κ.τ.τ. *αἶ κέν μοι— Ἀθήνη κῶδος ὀρέγῃ ἀμφοτέρω κτείνει, σὺ δὲ τοῦς δε μὲν ὠκείας ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακίει· ἐάν, ὡς εὐχομαι ἢ ἐλπίζω, ἢ Ἀθηνά μοι δώσῃ τὴν δόξαν κτλ., Ε 260. ὡσαύτως καὶ Δ 797, θ 496 κ. ἀ. *τοῦτο μὲν οὔτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἔγωγε ζῶας... ἀνάσσει· ἐάν ἐγώ, ὡς ἐλπίζω, ζήσω ὡς ἄναξ, λ 348. β'.) μετὰ εὐκτικῆς σπανιότερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν ἐξαρτήσει λόγου· ἐκνώγαε Πρίαμος— εἰπεῖν, αἶ κ' περ ὕμιν φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, μῦθον Ἀλεξάνδροιο· ἂν ἦτο δυνατόν νά ἀρέσῃ καὶ εἰς ὕμεις, Η 387. Ἀλλὰ καὶ ἐν εὐθείᾳ λόγῳ *αἶκε μοι ὡς μεμαυτὰ παρastaίης—καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδράσιν μαχομένη· ἂν ἦτο δυνατόν νά μοι παρastaίης, (ὡς ἐγὼ εὐχομαι) ν 389. Ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ χωρίῳ ἐκδόλως δύναται νά μεταβληθῇ ἡ εὐκτ. παρastaiēs εἰς ὑποτ. παρastaiēs, οὐδὲν κωλυούσης τῆς ἐν τῇ ἀποδοσει εὐκτικῆς, πρβ. Δ 97. ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις ἀποκαταστάθῃ ἡδὴ ἡ ὑποτακτ., ὡς Ε 279, Ω 688 ὑπὸ Οὐδαιφίου ἢ ω 217 ὑπὸ Βεκκέρου. 2) ἐν ἀρχῇ τῶν πλαγίων ἐρωτήσεων μετὰ τὰ ῥήματα· ὅρην, πειρασθαί κ.τ.τ. μετὰ ὑποτακτικῆς, καὶ σημ. ἂν θί, ἂν ἴσως, *ἄφρ' ὤψ' αἶ κ' ὕμιν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων· „ἂν θά βάλλῃ τὸ χεῖρ τοῦ ἐπ' αὐτῷ σός“ ὁ Κρονίων Δ 249. Πολλάκις πρὸ τοῦ αἶ κε ἐντακούσεται μετοχή τις, ὡς: πειρώμενος, σκοπεῖν ἢ τ.τ., εἰς τῆς ὁ *αἶ κε· ἐξαρτάται, ὡς ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ πρὸ τοῦ αἶ κε· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον εἶμι καὶ ὀτρυνέω ἀναστήμεναι (πειρώμενος) αἶ κ' ἐθέλῃσιν ἔλθιν· ἴσως θάλλῃ νά ἔλθῃ, Κ 55. πρβ. Α 796, Ω 304, α 379, β 444. *αἶ κε παθί· ἐάν ποτε συγγένετον παρ' Ὀμήρῳ. 3) ἐπὶ εὐχῆς, ὅτε τοιζέται πάντοτε αἶ, συνδυάζεται μετὰ τοῦ γάρ καὶ γάρ δὴ καὶ συντάσσεται μετὰ εὐκτικῆς, σημ. δὲ εἴθε, „ἂμ ποτε“, ἂν ἦτο δυνατόν, συμπεριλαμβανόμενης καὶ τῆς ἀδυνατοῦς εὐχῆς· αἶ γάρ τοῦτο γίνοιτο· θ 339. *αἶ γάρ οὕτως εἴη· Δ 489. *αἶ γάρ ἡδῶμεν... ὡς· ὅς ἦτο δυνατόν νά εἴμαι τῶσαν νέσι, Η 432. Σπανίως συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. *αἶ γάρ ἐχέμεν· η 314, ω 376.

Αἶα, ἡ, (μόνον κατ' ἐν. ὀνομ. γεν. καὶ αἰτιατ.) ἡ γῆ, ἡ χώρα, *πᾶσαν ἐπ' αἶαν· ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, Ψ 742. *πατρὶς αἶα· πατρικὴ χώρα, πατρίς, Β 462, δ 524 κ. ἀ. (Κατὰ μὲν τὸν Δοιδέκιον ἐξαχμαίσθη ἡ λ. κατ' ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ γαῖα, ὅπου τὸ μέτρον συγχωρεῖ τὸν τοιοῦτον σχηματισμόν, πάντοτε δὲ ἐν τέλει στίχου· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλίον διαφέρει τοῦ γαῖα κατὰ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν σημασίαν, τοῦ μὲν *αἶα· παραγομένου ἐκ τοῦ αἶος καὶ σημαίνοντος τὴν γῆν ὡς ἡπειρον, στερεάν, ἐξερᾶν, κατὰ τὴν γεωγραφικὴν δηλ. ἔννοιαν τῆς λείψαν, τοῦ δὲ *γαῖα· ἐκ τοῦ γάω ἢ σημαίνοντος τὴν γῆν

ὡς μητέρα πάντων ἔχουσιν. Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη δὲν συμβιβάζεται οὕτε πρὸς τὸ ἐπιθετὸν «φυσίζουσα» τὸ εἰς ἀμφότερους τοὺς σχηματισμοὺς αποδιδόμενον οὕτε πρὸς τὰ πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ «γαῖα» κείται κατὰ γεωγραφικὴν ἔννοιαν).

Αἰαίη, ἡ, 1) ἐπιθετὸν τῆς Κίρκης ὡς κατοικοῦσης τὴν Αἰαίαν νῆσον, κάτοικος τῆς Αἰαίας, ι 32 κ. ἀ. 2) «νῆτος», κ 435, ἡ Αἰαία νῆσος, ἡ ἔδρα τῆς Κίρκης, νῆτος μυθική, ἣν ὁ ποιητὴς ἐραντάζετο ὑπὲρ τὴν Σικελίαν, βορειότερον τῶν Λαιστρυγόνων, μακρὰν κειμένην μεταξὺ Ἀρκτου καὶ δυσμενῶν, διὸτι ἐνταῦθεν βορέας ἀνεμος φέρει τὸν Ὀδυσσεύα εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠρεῖον ὡς κατοικίαν τῆς Κίρκης τὸ Κερκαῖον ἀκρωτήριον τὸ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰταλίας οὐ μακρὰν τῆς Ταβράκην, περὶ οὗ ἐπίστευον ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἦτο νῆσος, μ 3. (Ὅτι ὁ ποιητὴς ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου θέτει «Ἰδοὺ εἰκία καὶ χρυρὸς καὶ ἀντολάς Ἥελιοσ» τοῦτο ἐξηγεῖται κατὰ μὲν τὸν Νίτσην ἐνταῦθεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπανιρχόμενος ἐκ τοῦ ζοφεροῦ Ἀδου, ἐπὶ ταύτης πρῶτον τῆς νήσου βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας || κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν ἐκ τοῦ ὅτι κείται ἡ νῆσος τοσοῦτον ὑψηλὰ ὥστε αὐτὴ πρώτη δέχεται τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πᾶσι πᾶσι νομίζει ὁ Σδένικος ὅτι ὁ Ὁμ. πλῆττει τὸν ἥλιον διανυκτερεύοντα ἐπὶ ἐν Ἀδου, ὅστις τότε ᾔθελε φωτισθῆναι, ἀλλ' ἐν τῇ μακρᾷ τῷ λοιποῦ κόσμου κειμένη νήσῳ, οὗ ἡ ἔδρα τῆς θεοματουργοῦ Κίρκης.— Ἀλλὰ τίς Αἶα, ἐξ ἧς κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἡ Κίρκη καλεῖται Αἰαίη, ἄγνωστος· παρ' Ὀμήρῳ, κατοικία τοῦ Αἰήτου, ἔκειτο πολὺ μακρὰν πρὸς ἀνατολάς, ἐν τῇ Κολχίδι).

Αἰακίδης [ι.ο.], οἱ, δ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ = Πηλεΐδης, Π 45, Σ 433. 2) ἀπὸγονος τοῦ Αἰακοῦ = Ἀχιλλεύς, Γ 194, Δ 408 κ. ἀ.

Αἰακός [ι.ο.], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὀυφης Αἰγίνης, δίκαιος βασιλεὺς τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πηλεΐου καὶ τοῦ Τελαμώνιος ἐκ τῆς Ἐνδρῆδος καὶ τοῦ Φώκου ἐκ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, Φ 489.

Αἶας, ἄνθρωπος, ὁ, 1) ὁ Ὀτλήσας ὁ καὶ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, ἡγεμόνας τῶν Λοκρῶν, μικρότερος μὲν τοῦ ἐπομένου κατὰ τὸ πῶμα, ἀλλὰ καλὸς ὁπλομαχός, Β 527 ἐξ. καὶ μετὰ τὸν Ἀγιάλεια ὁ ταχύτατος. Ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα θρασυστομίας τοῦ ἀπέθανε καταπόντισθαι, δ 499 ἐξ. Ἐμμετὸ δὲ ἔξ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ὡς ἐν τῇ ναφ αὐτῆς τῇ ἐν Τροίᾳ τὴν Κασσάνδραν ἀπνέουσα. 2) ὁ Τελαμώνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμώνος, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἀδελφὸς τοῦ Τευκροῦ, πάντων τῶν ἄλλων διαφέρων κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, διὸ ἔχει «μέγας» ἢ «πελώριος» ἐπικαλούμενος, Γ 469, Η 211, Σ 409, καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλεὺς ὁ ἀνδρείοτατος πάντων

τῶν ἄλλων, Β 768, λ 534. Τολμήσας· νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Ἑκτορα δὲν ἐνίκηθη, ἀλλὰ φίλικῶς διέλυσαν τὴν μονομαχίαν, ἀνταλλάξαντες· δῶρα, Η 182, 290 ἐξ. Ἐρίσας δὲ περὶ τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα καὶ μὴ λαβὼν αὐτά, ἐξεμάνη κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν, ἔξ αὐτοῦ ἐαυτὸν ἐφόνευσεν, λ 543 ἐξ. (Κατὰ μὲν τὸν Ἑρμάννον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ αἰστω καὶ σημαίνει τὸν εὐκίνητον· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ Αἴ. 430 ὁ Τελαμώνιος Αἶας παράγει σχετλιαστικῶς πῶς τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ αἴ, αἰάζειν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιφωνήματος, ἀλλὰ κατ' ἄλλην ἔννοιαν παράγει τὴν λ. ὁ Δουδερλεῖνος, κατ' ὅν Αἶας ση. τὸν «θυμιάσιον»).

Αἰγαί, αἰ, 1) αἰ Ἀχαϊκαί, πόλιν τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸν Κράθιν ποτ. ἔχουσα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, οὐ μακρὰν τῆς Ἐλίκης, Θ 203. 2) Ἀπ. 32. 2) πόλις ἐν Εὐβοίᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ν 21, ε 384. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 7, 4 νῆσος παρὰ τὴν Εὐβοίαν, ἡ κατὰ τὸν Οὔδασιον μετὰ τὴν Τήνον καὶ Χίου πετρώδης νῆσος· πρὸς Εὐδοσίαν εἰς Ν 24, Πλίν. 4, 12. Ἄλλοι ὅμως ἀρχαῖοι ἐρμηνεύται καὶ ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ ἐνδύνει τὰς Ἀχαϊκάς. (Αἰγαί πληθ. τοῦ αἰγῆ = αἰεῖ, ὁ εἰ. ὁρμή ἔξ συντριβῆς τῶν κυμάτων, ἴδ. Αἰγίρος).

Αἰγαῖος, ἄνθρωπος, ὁ, (οἶονεῖ κομαζίνων ἐκ τοῦ αἰεῖ = ὁρμή), Α 404, θαλάσσιος· τις ἐκατόγγειρος γίγας, οὗτος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὀνομαζόμενος, ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «Βριάρεως». Εἶνε ἡ προσωποποιημένη τρικυμία τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ μὲν τινες υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ οὗτος εἶνε ὁ εἰ. ἀ. μνημονεύμενος πατὴρ κατ' ἄλλους· δὲ υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης· τέλος κατὰ τὸν Ἀπολδ. 4, 4, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἔξ τῆς Γαίας.

Αἰγανία [ι.ο.], ἡ, ἀκόντιον, Β 774, Η 589, δ 626, ι 456. (Παράγ. κατὰ τινες ἐκ τοῦ αἰεῖ, ἐπὶ ση. τὸ αἰγίον, ὁ εἰ. εἰ; θήραν αἰγῶν καὶ πᾶσαν ἐν γένει θήραν χρησίμου ἀκόντιον· πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσσω ἡ ἀκῆ, ἴδ. Αἰγίρος).

Αἰγείδης, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγέως = Θεσεύς, Α 265.

Αἰγίρος, εἶν, εἶον, καὶ αἰγεός, ὅπ. μόνον ι 496, αἰεῖ. 1) ὁ εἰς αἰγῶν παραγόμενος ἡ εἰς αἰγᾶς ἀναφερόμενος, «κυρὸς» Α 639.

2) ὁ ἐκ δέρματος αἰγός, οἶον «ἀσκή» Γ 247, ζ 78, ι 496, «κυνὴ» ω 234.

Αἰγίρος, ἡ, δένδρον ὑψηλὸν («μακρὰ τ' αἰγίροι» κ 546), ὅπερ κατὰ τινες μὲν εἶνε ἡ *populus nigra* τοῦ Λιν. κατ' ἄλλους· δὲ ὁρθότερον ἡ κυρίως λεύκη, (*populus alba*), ὁ λευκός, ἡ λεύκη, (τουρκ.) «καθάκι» Δ 482, Ὁδ. πολγ. ὡς δένδρον ἐν Ἀδου κ 540. (|| Ἐάν αἰ λ. αἰεῖ, αἰγες = κύματα, κατ-αἰγίς, Αἰγαί, Αἰγαίων, αἰγανέη ἀνάγονται ὀρθῶς εἰς τὴν ῥῆξ. αἰκ- (αἰσσω), ὅπερ ἀρνείται ὁ Κούρτιος, εἰς

τὴν αὐτὴν πρέπει νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ προκειμένη λ. εἰδὲ μὴ, τοῦ Κουρτίου ἡ ἐτυμολογία ἐκ τινος Σανσκριτικῆς ρίζης, σημαίνουσης τὸ κινεῖσθαι καὶ τρέμειν, φαίνεται μοι ἀπὸθανος).

Αἴθερος, ἐν, ὄν, ἔδ. Αἴθριοις.

Αἰθρίαλεια [..υ..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Διομήδους, ἡγεμόνος τοῦ Ἀργεῶς, E 412 εἴ. Κατ' ἄλλους δὲ θυγ. τοῦ Αἰγιάλῳς καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀδράστου. πρὸ Διομήδους.

Αἰθρίαλός [..υ..], ὁ, (πιθανῶς ἐκ τοῦ αἴσθω καὶ ἄλς) τόπος, ἐνθα προσάρασσε, ἐφορμᾷ ἡ θάλασσα, ἀκτὴ, παραλία ἰδίως ἡ ἀπότομος. Ἰλ. καὶ Ὀδ. πλχ. (ἢ Ὁρβότερον ἐτυμολογεῖται, ἐάν θεωρηθῇ τὸ αλᾶς ὡς κατὰ ληξιν).

Αἰθρίαλός [..υ..], ὁ, κύρ. ὄν. 1) τὸ μέρος τῆς Πελοποννήσου τὸ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ ἰσθμοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Ἰλίδος, ἡ ὑπερὸν Ἀχαΐα, ὀνομασθέν αὕτως κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ Αἰγιάλῳς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰνέχου, (ἢ ἀληθέστερον δὲ ἀπὸ τοῦ προσσηγορικῶν ὀνόμ. αἰγιάλός, διὰ τὴν ῥύαν τῆς χώρας), B 575. πρὸ Ἀπολλῶ. 2, 1, 4. 2) Αἰθρίαλός, πολλὴν καὶ χώρα τῶν Ἑνετῶν ἐν Παφλαγονίᾳ (πρὸ Στράβ. 12, 3, 10, Λουκιαν. Ἀλέξ. 57) B 855 (ὅπου ὁ Βέκκ. ὡσαύτως τονίζει ὡς καὶ τὸ 4) Αἰγιάλός).

Αἰθρίατος [..υ..], ὄν, (βόσκω), ἡ αἴγας βόσκουσα, τρέφουσα, αἰγοτρόφος, ἡ ὑπὸ αἰγῶν βοσκομένη, ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. δ 606. Ὡς οὖσιαστ. «ἀγαθὴ αἰθρίατος» καλὴ αἰγιονομία (οὕτως εἰπεῖν) ν 246. (ἢ. Τὸ ἐπιθ. «ἀγαθὴ» δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβάλλῃ τὸ ἐπιθ. «αἰθρίατος» εἰς οὖσιαστ., διότι «ἀγαθ. αἰθρίατ.» εἶνε ἡ ἀγαθὰ αἴγας τρέφουσα).

Αἰθρίατ [..υ..], ἰσοει [..υ..], ὁ, ἡ, ὑψηλός, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ἐπιθ. τῆς «πέτρης», Ἰλ. Θ 45, N 63 (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἴξ ἢ λείπω: ἡ καὶ ὑπ' αἰγῶν ἐγκαταλειπόμενη, ἡ καὶ εἰς αἴγας ἀπρόσιτος. ἢ. Αἰαν ἀπιθάνως. Ὁ Λοδῆκιος παραβάλλων τὴν λ. πρὸς τὰ ὅριον ὀνόματα: Αἰθρίατος, Αἰγιάλειον, Αἰγιάλειος νομίζει ὅτι δὲν εἶνε ἴσως σύνθετος ἡ λ., ὅτι ἄρα παράγεται ἐκ τοῦ αἴσθω. Ὁ δὲ Δυντῆζερς ἐκ τοῦ ἐπιτατ. αἰ καὶ γίλιψ, ὅπερ κατ' ἐπὶνέσειν τοῦ γίλιψ (γλοιός, γλισχρός, ἡ-λίβ-ρός)=λίψ (βράχος) καὶ θεωρεῖ ὡς κυρ. συμ. τήν λ. εἰς, ὁλισθηρός πρὸ τὴν λ. ἡλίστατος).

Αἰθρίατ [..υ..], ἰσοει [..υ..], ἡ, κύρ. ὄν., χωρίον ἐπὶ τινος βράχου κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 10, 2, 8 ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κατ' ἄλλους δ' ἐν Ἰθάκῃ, ἡ νησιδίου πλησίον τῆς Ἠπειρώς, B 633.

Αἰθρία [..υ..], ἡ, ἡ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζομένη νησος, ἀρχαιότερον Οἰνῶν ἢ Οἰναπία καλουμένη, B 562. 2) ἡ νύμφη Αἰθρία, θυγ. τοῦ Ἀσπυποῦ «νησος Αἰθρίας» Ἰ. Ἀπ. 34 (κατὰ τὴν Σκευδαίμων ἀνέρουσαν ἀντὶ τοῦ κακομήτρου «ν. Αἰθρία», ἔδ. Βασιμύστηρ).

Αἰθρία [..υ..], τό, ἡ καὶ νῦν ὀνομαζομένη κα-

λουμένη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἔδρα τῆς Ἀγαμέμνεως συμπαλῆταις: (Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νῦν ἐπὶ τὸ χυδαῖότερον «Βουσίτσα», B 574.

Αἰθρία [..υ..], ὁ, ὁ τὴν αἰγίδα (ἔδ. τ. λ.) κρατῶν, φέρων, αἰγιδωφόρος, σύνθη. ἐπιθ. τοῦ Διός.

Αἰθρία [..υ..], ὁ, αἰθρίατος ἔχων πύδας, ποιητ. ἐπιθ. τοῦ Πανός, Ἰ. 48, 2.

Αἰθρία, ἰαός, ἡ (αἴσθω). Οὕτως ἐκαλεῖται ἡ σκοτεινὴ καὶ φοβερά τοῦ Διός ἀστὴς, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἥφαίστου ἡ μετάλλου φιλοτεχνήσασα, O 308, καὶ μὲ 400 χρυσοῦς θυάμηνος κοσμηθεῖσα «εἰς φάειον ἀνδρῶν». Φόβητρα δ' ἐπ' αὐτῆς ἴσαν ἐξωγραφημένα ἡ Ἑρμῆς, ἡ Ἀλκή, ἡ Ἰακή, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνης. Περιγράφεται ἐν τῇ E 738, πρὸ B 448. Ἐπισεισμένη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκποιεῖ φάειον ἢ ἐκπλήξιν, Δ 467. Ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς ὑπεράσπισιν, Σ 204, Φ 400, Ω 20. Μεταχειρίζεται δὲ αὐτὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, B 448, E 738, γ 297 καὶ ἐνίοτε ὁ Ἀπόλλων O 308. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θυέλης καὶ καταγίδοι. (Παράγεται εἴτε ἐκ τοῦ αἴξ καὶ σημ. ὅτι αἰγὸς, εἴτε ὡς τοιαῦτα εἰκονικῶς ἐφανταζόντο τὰ σκοτεινὰ νέφη, εἴτε ἐκ τοῦ αἴξ=καταγίτι, ἀμφοτέρων ἐκ τοῦ αἴσθω παρζωμένων).

Αἰθρία, ὁ, υἱὸς τοῦ Θυάτου καὶ τῆς Θυατρός αὐτοῦ Πελοπίας. Ἐξαπατήσας τὴν γυναικα τοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταμένηστραν, ἐφώνευσεν μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανερχόμενον ἐκ τῆς Τροίας, δ 543 εἴ. λ 409 εἴ. Ἐπὶ ἔτη ὡς σύζυγος τῆς Κλυταμένηστρας βασιλεύσας τῶν Μυκηναίων, ἔλαβε τὰ ἐπίχειρα τῶν κακούργημάτων τοῦ, φονεῦσθαι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτὸς τὸς ἢ Κλυταμένηστρα, α 33, γ 496 εἴ. (Ἐτυμολογοῦσι τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ αἴξ ἢ θάω, θῆσαι, εἴοτι ὤθην ὡς παιδῶν ἐκτεθείς ὑπὸ τῆς μητρός ἐθῆλασεν ἐκ τινος αἰγός, Αἰλ. Π. Ἰστ. 42, 42. ἢ. Ὁ δὲ Λοδῆκιος θεωρεῖ παράγωγον τὴν λ. «πλευραμφ τοῦ π ἀντὶ τοῦ Αἰθρία» ὡς λέγει ὁ ME.).

Αἴθριαν, ἡ, λάμψις, φέγγος, ὅσον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, δ. 45, η 84. στίλβει, οἷα ἡ τοῦ μετάλλου, B 458, T 362. ἐν γένει ἡ ἐν αἰθρία λάμψις τῆς ἡμέρας, λαμπηδών, ζ 45 (συγγ. τοῦ λάω, γλασδών, ἀγλαός, ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἀντὶ τοῦ ἀγλή ἐκ τῆς ρλζ. ἀγ- ἦτις ἐν τῇ Σανσκριτ. σημ. τὸ κινεῖσθαι καὶ τρέμειν). Ἐκ τούτου

Αἰθρία, ἡ, λαμπρός, τηλαυγής, φαεινός, αἰθρίατος, ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου παρ' Ὀμ. Τὸ οὐδέτις ἐπὶ ῥηματικῶς, Ἰ. 34, 44.

Αἰθρία [..υ..], ὁ, μέγα ἀρπακτικὸν ὄρνιθον, πιθαν. ὁ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γυπαετῶν καλούμενος. H 59 «ὄρνιθες αἰθρίατοι» π 247 κ. ε. (Κατὰ μὲν τινὰ ἐτυμολογίαν ἀπὸθανος σύνθετος ἐκ τοῦ αἴξ καὶ γύψ, δηλ. ὁ αἴγας ἀρπάζων ἢ κατὰ δὲ τὸν Λοδῆκ. σύνθ. ἐκ τοῦ αἴσθω)

καὶ γύψ κατὰ συγκοπήν, ὅς καὶ ἐν τῇ: αἰπό-
λος καὶ λεοπαρδός).

Αἰγίπιος, ἰθ, ιον, (ὅπου ἡ λήγουσα εἶνε
μακρὰ, τρισύλλαβον τὸ ὄνομα, ὅσον 1 382, δ
83, 127 κ. ἂ. τετρασύλλαβον δὲ, δ 385). 1)
ἐπὶ Αἰγυπτιακός. 2) οὐσιαστ. Αἰγύπτιος,
δ 83.

Αἰγίπτιος, ὁ, κύρ. ὄν., γέρων τις Ἰθακήσιος,
6 43.

Αἰγίπιος. 1) θηλ. ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ
γῶρα Αἰγυπτὸς „Μισίρι“, ρ 448 (ἀλλαχού
οὐκ διακρίνεται τὸ γένος, ὡς δ 351). 2) ἀρσ. ὁ
Νεῖλος ποταμός (καὶ Ἀγυπτος ποταμός· λε-
γόμενος, ε 258), δ 355, ε 257, 258.—Αἰγυ-
πτὸν δὲ, εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, ε 246. (||
Τὸ ἐν ἀρχῇ αἰ- εἶνε κύριος οἶδεν ὅποιον πρό-
θεμα· πρόσθ. ἐν τούτοις τὴν λ. ΑἰΓΙΛΙΨ· διότι ἡ
ρίζα εἶνε μυητ, ἥτις σώζεται ἐν τῇ ὀνόματι
τῶν νῦν λειψάνων τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων, τῶν
Κπτ=Κοπτῶν καὶ ἐν τῇ τῆς καθομῆ. „Γύφ-
τος“=Ἀθιγγανός, οἵτινες ἰδωρῆθησαν ὡς Αἰγύ-
πτιοι). *Ὁδ.

Αἰδέομαι, συνηρ. ἐκ τοῦ αἰδέομαι, πρστ. ἐνεστ. τοῦ
Αἰδέομαι.

Αἰδέομαι (ποιητ. αἰδομαι κατ' ἐνεστ. καὶ πα-
ρατ.) ῥήμα ἀποθ. μέλ. ἔσομαι, ποιητ. ἔσσομαι,
μέσ. ἀορ. ἂ. ἐπικ. ἡδεσάμην καὶ αἰδεσάμην, ἀορ.
παθ. μέτῃ αὐτ. σημ. ἡδέσθην καὶ αἰδέσθην, καὶ
σά γ'· πληθ. Αἰολικῶς καὶ ἐπικ. αἰδέσθεν. ἂ.)
ἔγω αἰδῶ, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, μό-
νον εἰς ἡθικὴν σημ. περὶ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ σε-
βασμοῦ τοῦ πρὸς θεοῦ καὶ ἄλλα σεβασμια πρό-
σωπα ἀποδοδόμενον· συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. «αἰ-
δέσθην ἀνίστασθαι» ἐντοράπησαν νά ἀνιθώσιν. Η
93· «γυνοῦσθαι» ε 224. Τὸ δὲ Ρ 95· αἰδέ-
σθεις· κεῖται καθ' ἑαυτὸ, ἀπολύτως, οὐδ' ἐξ αὐ-
τοῦ ἐξαρτᾶται τὸ «μήπως κτλ.» Ἰδ. μὴ 2· 6.)
μετὰ αἰτ. προσώπου, αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέδο-
μαι, φοβοῦμαι τινα, «ἐρῆα» Α 23 κ. ἂ.
«οὐ—σε αἰδέομαι» ε 388· ἡ πράγματις, ὅσον
«μέλαθρον» 1 640. «θεῶν ὅπιν» ψ 28.

Αἰδῆλος [~..] (αἰδῆλος), ὀν, (κατὰ μὲν τε-
να· δὲ ἐπεκτάσεως ἐκ τοῦ αἰδῆς, κατ' ἄλλους δὲ
ἐκ τοῦ ἀγρ. Ἰδὴλ ἢ τοῦ στερ. α) κατὰ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν ὁ ἀόρατος τῶν ποιῶν, ἐπομένως
ἐξολοθρευτικός, καταστροφικός, περὶ τοῦ
πυρός, Β 435· περὶ τοῦ Ἄρεως, Ε 897· περὶ τῆς
Ἀθηνᾶς, Ε 880· «ὁμιλος (τῶν μνηστῆρων)» π
29· «Μελάνθιος» γ 465· «ἔργα» ε 757 (οὕτως
ἔγραψεν ἰσταθῆ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' κατὰ τὸν Ἀπολ-
λώνιον, τὸν Σχολιαστ. Α καὶ τινα ἀντίγραφα ἀντὶ
τῆς συνήθους κατ' Ἀρίσταρχον γραφῆς κρατε-
ρά). (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τινες τῶν παλαιῶν,
νέωτεροι δὲ τινες ἐμμένοντες εἰς τὴν παλαιὰν πα-
ραγωγὴν, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπίθετον διὰ τοῦ ἀ-
ποτρόπαιος, ἀφ' οὗ τις ἀποτρέπει τὴν σφιν, καὶ
ἄλλοι ἔτι ἀκριβοτέρας ἀόρατος, δηλ. ἡ οὐτι-
νος τὴν σφιν τις δὲν ὑποφέρει, ἀποτρόπαιος,

μίσσητός, ἡ ὅν τινα τις δὲν δύναται νά ἴδῃ, ἄδη-
λος, ἀφανής, μυστηριώδης. || ὁ Δυνεῖρος
ἐπενόησε νέαν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ αἰ ἐπιτακικοῦ
καὶ τοῦ δηλός, ἐξ οὗ τό· δηλέομαι, δηλητήριον,
καθ' ἣν ἡ λ. σημαίνει λίαν ὀλέθριος).—Αἰδῆ-
λος, ἐπὶ ῥ. ὀλέθριως, Φ 220 f.

Ἀΐδης [~..] (Ἀΐδης), ἀη, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
Ἀδης, γέν. Ἀΐδου, (τρισύλλαβον κ. 542) καὶ κατὰ
μεταπλασμὸν γέν. Ἀΐδος, δοτ. Ἀΐδι (ἥπ. Ἰδ.) καὶ
κατ' ἐπέκτασιν Ἀΐδωνεύς, ἥος, ὅπ. Ἰδ. (ἐκ τοῦ
ἀ—ἰδῆνι· ἀόρατος). Παρ' Ὁμ. πάντοτε πρό-
σωπον, πλην Ψ 244· «Ἀΐδι καύσθαι» ὅπου ἔχει
τοπικὴν σημασίαν. (Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Δοιδερλ. καὶ
Φαίσις· προσωπικῶς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὄνομα, ὁ
μὲν βραχυλογικῶς ἐξηγῶν τὸ «Ἀΐδι κ.» ἀντὶ τοῦ
«ἐν Ἀδου» ὡς τὸ «εἰς Ἀχλὺν» ἀντὶ τοῦ εἰς
τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχλὺ. ὁ δὲ Φαίσις· κρύπτομαι
παρὰ τῇ Ἀδῇ, τρόπον τινὰ ἐγκεκαλυμμένος παρα-
δίδομαι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἀδου)· ὁ Ἀδης, ὁ
Πλούτων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Ῥέας, τρίτος
ἀδελφός τοῦ Διός, λαχὼν κατὰ τὴν διανομήν τῆς
πατρικῆς ἐπικρατείας· τὰ καταχθόνια, Ο 487·
διὸ καὶ λέγεται βασιλεὺς τῶν καταχθονίων καὶ
τῶν νεκρῶν· ἐνέροισιν ἀνάσσει· Ο 488· ἀναΐ
ἐνέρον· Γ 64, καὶ· Ζεὺς καταχθόνιος· 1 457.
Ἦς ἄκαμptos καὶ ἀδυσώπητος μιστεῖται ὑπὸ τῶν
θνητῶν, 1 458. Ὁ δὲ Πρακλῆς καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ περιεργόνησεν οὐ μόνον αὐτὸν τραυματί-
σαι, ἀλλὰ καὶ τὸν νόον ἐκ τοῦ ἔδου ἀπαγαγόν,
Ε 395. Περὶ τῆς ἀοράτου ποιούσης τοῦ ἀν-
θρώπου· «Ἀΐδος· κενή» Ἰδ. τὴν λ. ταύτην.—
Ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶνε ὁ ἔδης (ῥῆμ. Ἀΐδω,
Ἀΐδος· ὁδός), ὅστις ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασι
δύω ἔχει θέσεις. Κατὰ τὴν Ἰλιάδα (π. γ. 1 568
κ. ἂ. ἰδίω· δὲ Γ 64 ἐξ.) καὶ Ὀδυσσεὺς υ 84
καὶ κατὰ τὴν καθ' ὅλου ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἀρ-
χαϊότητι ἐπικρατοῦσαν γνώμην κεῖται ὑπὸ, δ ἔ.
ἐντὸς τῆς γῆς. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆς ἐν Ὀδυσσεΐ
Νεκυαί· τοποθετεῖ αὐτὸν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ,
τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περρωτισμένου
μέρους τῆς γῆς, κ 509 ἐξ., λ 456. Ἀμφοτέρως
ταύτας τὰς γνώμης ἐπειράθησαν νά συμβιβάσωσι,
παρὰδεχόμενοι ὅτι μόνον ἡ εἰς τὸν ἔδην εἰσοδος
πρέπει νά νοηθῇ ὡς κειμένη κατὰ τὰ δυτικώ-
τατα τῆς γῆς ἄκρα. Ἀλλὰ τὸν συμβιβασμὸν
τοῦτον τοῦ Νίτση ἀπορρίπτει ὁ Πρέλλερ. Ἐν
Ὀδυσσεΐ· κ καὶ λ παρίσταται ὁ ἔδης ὡς πολὺ
βαθεῖά τι, ἱεροφάτωρ, ὄρη καὶ ὄαση καὶ ὕδατα
ἔχουσα, ὡς ἡ γῆ, κ 509 ἐξ· φυλαττομένη κατὰ
τὴν εἰσοδὸν ὑπὸ τοῦ Κερβεῖρου (ὅστις παρ' Ὀμή-
ρῳ ἀπὸ τῶν κούων ἀναμάσσεται) λ 263· πρόσθ. Θ
367. Τέσσαρες ποταμοὶ διαβρέχουσι τὴν ἐπικρά-
τειαν τῶν ἐνέρων, ὁ Ἀχέραιος, ὁ Πυρρηνέτιος,
ὁ Κωκυτός· καὶ ἡ Στύξ, κ 513 ἐξ.—Ὡς δὲ διὰ
φαρον γνώμην ἔχει περὶ τοῦ ἔδου ὁ Γροττεφέν-
δης, ὅστις θέτει τὸν ἔδην εἰς τὸ μέρος τῆς γῆς
τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀπεστραμμένον, θεωρεῖ αὐτὸν
ὡσαύτως ὑπὸ θύλλῳ ἐστεγασμένον, ὡς καὶ τὸν

ἔνω κόσμον ὃ ἡ μὲν καταχθόνιος αὐτὴ ἐπιφάνεια, τῶν αἰῶν τὸ κατοικητήριον, ὀνομάζεται κατ' αὐτὸν Ἀἰδῆς, διότι αὐτὰς οὐδεμίαν εἰδῆσιν ἔχουσι τοῦ ἀνω κόσμου· ὁ δὲ κάτω κόσμος, τὸ κολαστήριον τῶν Τιτάνων, καλεῖται Τάρταρος.— Συγχρόταται αἱ ἁλλειπτικαὶ φράσεις: «εἰς Ἀΐδαο ἢ Ἀΐδαο ἵκναι, ἔρχεσθαι, ἱκέσθαι κ. τ. τ.» (ὕπονοουμένου τοῦ δαίμονος ἢ δόμου, ὅπερ καὶ τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ «ἀποθνήσκειν»). Πασούτως «εἰς Ἀΐδαο πέμπειν, προπέμπειν, ἀγειν κ. τ. τ.» ἀντὶ τοῦ «ἀποκτείνειν»: «εἰν Ἀΐδαο» μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ «δόμου» («δόμοις» μόνον ω 204) = ἐν τῇ ᾄδῃ: «εἰς Ἀΐδαο» (ὅπου πάντοτε ἐξυπακουστικόν τὸ «δόμον») = ἐκ τοῦ ᾄδου.

*Αἰῖος, ἰον [-υυ], ἀντὶ τοῦ: αἰδῖος (αἰ), αἰώνιος, «παντοτεινός», Υ 29, 3.

αἰδοῖα, τὰ κατ' ἐφημερίαν τὰ γεννητικὰ μόρια, N 568 f. κυρ. πληθ. τοῦ

αἰδοῖος, η, ον (αἰδώς). 1) Ἐνεργ. ὁ ἔχων αἰδῶ, αἰδήμων, «ἐντροπαλός», ἀλήτης, p 578.

2) Παθ. ὁ ὄντις αἰδέεται, ὁ ἐμπνέων αἰδῶ, σεβαστός, ἐντιμος, ἀξιοτίμος, σύνθετος ἐπὶ θεῶν τῆς συζύγου ἐπιτα τῶν συγγενῶν, ὅταν «ἐκυρός» Γ 172: «ἐκυρά» X 451: «μήτηρ» θ 420: ὡσαύτως ἀποδίδεται εἰς τὴν «ταμῆν» Εὐρύκλειαν, α 439: εἰς βασιλεῖς, Δ 402: εἰς θεῶν, Σ 294, 423, εἰς φίλους, ξένους, ἱκέτας, Φ 75, π 491 κ. ἀ. «αἰδοῖοι» οὐσιαστικῶς, ἀξιοτίμοι, (εἶνοι δηλ. ἱκέται, πτωχοὶ κ. τ.) καίτοι ο 373 συνάπτεται μετὰ τοῦ: δεινός· αἰδοῖός τε μοι ἔστι δεινός τε· Γ 172 κ. ἀ. μετὰ τοῦ: «αἰδῶ» 210, π 491.— Συγκρ. αἰδοῖότερος, λ 360.

αἰδοῖας, ἐπὶ ἀξιοπρεπῶς, ἐντὶμως «ἀποπέμπειν» τ 243 f.

αἰδομαι ποιητ. ἀντὶ τοῦ αἰδέομαι.

Ἀἰδοσ [-υυ], Ἀἰδοι (Ἀφιδος, Ἀφιδι) ἔπικ. μεταπλαστός γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἀἰδῆς ἐξ ἀρχήσ του ὀνομ. Ἀἰς. Συνθήκη: ἐν ταῖς φράσεσι «Ἀἰδοσ εἶσω» Z 284 κ. ἀ. καὶ «εἰς Ἀἰδοσ» N 445 ἐξυπακουμένου τοῦ «δόμον», ὅπερ H 131 δὲν παραλείπεται: «εἰν Ἀἰδοσ» δόμον δηλ. Ω 593. — Ἐντεθῶν ἐπὶ Ἀἰδοσ ακ (Ἀφιδός δε) εἰς τὸν Ἀἰδῆν, Π 330 κ. ἀ. (τὸ α[υ]) ἱκτείνεται δὲ ἐν τῇ φρ. «Ἀἰδοσ εἶσω» καὶ Γ 336: καὶ πρὸς ἐξήγησιν τῆς ἐκτάσεως ταύτης ὁ Δουδερλ. παραδίδεται ἀρχιγόνον τινα τύπον Αἰδῶς, δ. ἢ Ἀνιδῶς, ὃν ἀνεύρισται ἐν τῇ Λατ. Vedius).

αἰδρεῖν (αἰδρεῖν), ἢ, ποιητ., ἄγνωστα, *Οδ. μ 41: ὁ πληθ. κ 231, λ 272. Ἐκ τοῦ

αἰδρεῖν, (αἰδρεῖν), ἰοε καὶ κοε, ποιητ. (α, ῥ-δρε), ὁ ἀδάς, ἀμαθής, ἀπειρος, Γ 249: μετὰ γεν., ὅταν «χώρου» κ 282.

αἰδανεύς (Ἀφιδ.), ἥος, ὁ, ποιητ. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ Ἀἰδῆς (ἰδ. τ. λ.): ἡ ὀνομ. Γ 61: δοτ. E 490.

αἰδῆς, ὅος, συνηρ. οἴε, ἢ, 1) ὁ ἀπὸ παντός αἰσχροῦ ἠθικὸς φόβος, αἰδώς, «ἐντροπή», «αἰδοῖς εἰκῶν» K 238: «ὅστις εἰδῶς καὶ δέος»

Ο 657: «αἰδῶ θεῶν» ἐν θυμῳ· N 121, Ο 564: ὅθεν συστολή, σωφροσύνη, εὐλάβεια, σεβας νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, κατωτέρων πρὸς ἀνωτέρους, Ω 44, γ 14, 24, θ 480, ρ 347.

2) πᾶν ὅ, τι ἐμπνέει αἰδῶ, ὅς. α.) αἰσχος, ἀσχημία, «ἐντροπή», «αἰδώς», Ἀργεῖοι· αἰσχος, ἐντροπή, E 787, Θ 228, N 93 κ. ἀ. β.) αἰδοῖα, B 262.

αἰεὶ καὶ αἰὲν ἰδ. αἰεῖ.

αἰεγενέτος, αο, ὁ, ἐπ. (αἰετ, γενέτης) ὁ αἰὲν ὑπάρχων, αἰώνιος, ἐπὶ θ. τῶν θεῶν, αἰετοεπὶ ἐν τέλει στίχου «θεῶν αἰεγενετῶν» B 400, ψ 284 κ. ἀ. «θεοῖς αἰεγενέτησι» Γ 296, ε 432 κ. ἀ.

αἰετός, ὁ (ἀημι) ποι. ἀντὶ τοῦ αἰετός, κυρ. ὁ μεταωριζόμενος (κατὰ τὸν Δουδερλίνον), ἱερα. ὁ αἰετός, falco aquila τοῦ Λινναίου, εἶνε τὸ ἰσχυρότατον, τάχιστον καὶ οὐδερκέστατον τῶν πτηνῶν Φ 253, P 674: ὅθεν τοῦ Διὸς ἄγγελος Θ 247, Ω 292, 340 κ. ἀ. Ὡς προφητικὸν πτηνόν (οἰωνόν) εἶνε ἔνεκα τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ πτήσεως οἰωνιστικώτατος, M 200, τ 538.

αἰζηλος, ον, ἰδ. αἰζήλαος.

αἰζήλος, ὁ, καὶ κατ' ἐπικ. ἐπὶ κτάσιν αἰζήλαος, P 520, μ 83 (κατ' ἄλλους: τὸ αἰζήλος ἔχειν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ αἰζήλος). Καίτοι περὶ ἀκμαίων, ἰσχυρῶν, ῥωμαίων, πρὸς τὰ πόλεμον καὶ θήραν ἐπιτηδεύων ἀνδρῶν, ἄλλοτε μὲν ὡς ἐπιθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «ἀνὴρ», Π 716, P 520, ψ 432 κ. ἀ. ἄλλοτε δὲ ὡς οὐσιαστικόν, ὡς «θαλεραί, ἀρηϊβοὶ αἰζήλοι» Γ 26, Θ 298 κ. ἀ. (Ἐ= τυμολογία καὶ κυρία σημ. ἀδελφίας: συνήθης παραγωγὴ ἐκ τοῦ αἰε ζῆω, ὅθεν κυρ. ζεστός, θερμός, αὐτῶν: «τὸ αἶμα βράζει», Λατ. fervidus· κατ' ἄλλους: ἐκ τοῦ ζῆω, ὅθεν ζωήρος, ἢ ἀπλῶς ὁ ζῶν, ὁ ἀνὴρ· Ὁ ἀρχαῖοι ἐξήγουσιν τὴν λέξιν ἐκ τῶν: νεανίας. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν γνώμην, κατ' ἤν ἡ τῆς νεότητος ἔννοια περιλαμβάνεται ὅθεν ἐν τῇ λέξει ἀντιτίθενται πολλὰ χοῖρια, ὡς B 660, Δ 280, E 92, Ο 345 καὶ μάλιστα Π 47, ὅπου ἀποδίδεται εἰς τὸν τῆς γεραίας: Ἐκάδης ἀδελφὸν Ἀσιν. Διὰ ταῦτα ὁ Δουδερλ. νομίζει ὅτι σημ. τὸν ἀνδρα, καὶ ὅτι ἡ κυρία τῆς σημ. εἶνε ἀκμαίος, σφριγῶν).

αἰήτης, αο, ὁ (ἐκ τοῦ αἰα, ὁνομ. Tellurios κατὰ τὸν Ἑρμαννον) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφός: τῆς Κερκῆς, πατὴρ τῆς Μηδείας, ὁ πολυμήχανος βασιλεὺς τῆς ἐν Κολχιδῇ Αἰτίας, κατ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐξεστράτευεν, ἵνα λάβῃ τὸ χρυσαῖον ὄφρα, κ 437, μ 70.

αἰήτος, ον, ἰδ. αἰήτος.

αἰθαλόεις [-...], εἰσα, ἐν. (αἰθαλος=καπνὸς καὶ καπνία, ἐκ τοῦ αἰθῶ, ἢ ἐν τῇ καθομῇ τῶν Κυθηρίων «ἀθάλη» = αἰθάλη, σιάνη) αἰθαλώδης «καπνισμένος», «μαυρισμένος» ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, «μελαθρον» B 445, «μέγαρον» γ 239 (ἢ αἰ: ἐκδιδὼν οὐχὶ ἐντελείας, ἀλλὰ μάλλον πλούτους, ὁνομ. ὁ ὄσμος Ἀδραῖμ· κατ' ὅ εἴπομεν ἄλλοτε Φιλίστορ. Τόμ. 1^η. σελ. 412, ἐν

λ. Καπνίζω) • αἰθαλόεσσα κόνις • με καπνιάν ὁμοίος, μέλας κονιορτός, (ὁποῖος εἶνε συνήθως ὁ ἐξ εὐφύρου γῆς ἢ τελματιώδους ἐγειρόμενος) Σ 23, ω 316. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι μετὰ τοῦ Σχολ. ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ τὴν λέξιν ταυτοσημαντὸν τῷ σποδός, „στοκτική“ ἢ μετὰ κόνεως ἀναμειγμένην πύφραν, ὁπερ ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ἀνάρμοστον).

αἶθε, Διὸς καὶ ἐπε=εἴθε (ὅπερ μόνον ε 33 εὐρίσκεται· ἀλλ' ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει πανταχοῦ· εἴθε) μύριον εὐκταῖον εἴθε, „ἀμποτα“, 4) μετὰ εὐκτα· εἴτε ἐπὶ θανάτου εὐχῆς, ὡς η 331 • αἶθε, ὅσα εἴπα, τελευτήσῃεν ὅπαντα Ἀλκίνοος • εἴτε ἐπ' ἀδανάτου, ὡς • αἶθε σέα φέρτερός· εἴην • Η 722. 2) μετὰ τοῦ ὠφελον, ες, ε καὶ ἀπαρεμφ. εἰς ἐνδείξιν εὐχῆς μὴ θαναμένης πλέον νὰ ἐκτελεσθῇ, • αἶθε ὠφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἦσθαί • εἴθε νὰ ἐκαθθῇ ἀδάκρυτος—ὅπερ τῶρα πλέον ἀδύνατον, Α 415, • αἶθε ἅμα πίντες ὠφέλιτε περᾶσθαι • εἴθε ὅλοι ὁμοῦ νὰ ἦσθε φρονεμένοι, Ω 253 (τὸ αἶθε καὶ εἴθε ἐσχηματίσθησαν κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αἰ καὶ εἰ).

Αἶθμα, ἡ (αἰθός=πυρρός) ὄνομα ἵππου θηλείας πυρρός τοῦ Ἀγαμέμνονος Ψ 293.

Αἰθήρ, ἑρως, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ, Η 365, τ 540 (ἄρηι, συγγ. τῇ ἀήρ, αἶρα ἢ ὀρθότερον παρίσταται κατὰ τὸν Κούρτιον ἡ λ. ἐκ τοῦ αἶθω=καίω, λάμπω). 1) ὁ καθαρώτερος καὶ ὑψηλότερος ἀήρ, ὁ αἰθῆρ, (κατ' ἀντιθ. τοῦ κατωτέρου, τοῦ μέχρι τῶν νεφῶν ὑψουμένου καὶ ἀέρος· καλουμένου, Ξ 288) ἐπομ. πολλὰχοῦ παρ' Ὁμ. ταυτοσημαντὸν τῷ αἶθρη, εἴην Ρ 374 • Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ Ἥελιου ὅστις, νέφος δ' οὐ φαίνεται ποτὲ γαίης • (ἢ τὴν σημασίαν ταύτην ἀποδίδωμι τὸ Δέριον, ἐρμηνεύον τὸ „ὑπ' αἰθέρι“ ὑπὸ τὸν αἰθέρα, ὥστις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ εἶνε πάντοτε εὐδαίος). Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὀλύμπιος, ἡ ἔδρα τῶν θεῶν διήκει μετὰ τῶν κορυφῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ αἰθέρος, διὰ τοῦτο οὗτος παρίσταται ὡς κατοικία τῶν θεῶν (Σ 41 ἐξ.) π. γ. ὁ Ζεὺς λέγεται • αἰθέρι ναίων • Β 412, α 523 κ. ἀ.—Τὸ Η 365 • ὡς δὲ ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δῆς, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα ταίην, ἐρμηνεύεται κατὰ μὲν τὴν Φαίαν ἐσφαλμένω, συναπταμένου καθ' ὑπερβάσιν τοῦ • αἰθέρος ἐκ δῆς • πρὸς τὰ ἐπόμενα· ὅταν ὁ Ζεὺς ἐξαπλώσῃ ἐκ τῆς λαμπρῆς αἰθέρος (τῆς κατοικίας αὐτοῦ) λαίλαπα κτλ. κατ' ἄλλους δὲ, ἐκλαμβάνοντος τοῦ μὲν αἰθέρος ἀντὶ τῆς αἰθρίας, τῆς δὲ ἐκ εἰς γροικνὴν σημασι· ὅταν μετὰ λαμπρὰν αἰθρίαν νέφος ἐπέρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν οὐρανόν. (ἢ ὀρθότερον φαίνεται νὰ ἐκληρωθῇ τὸ • αἰθέρος ἐκ δῆς • ὡς ἐπεξηγήσατο τοῦ • ἀπ' Ὀλύμπου •).

Αἰθίκεε [-], οἱ, λαὸς τῆς Θεσσαλίας· κατοικῶν ἐπὶ τῆς Πίνδου, Β 744, πρὸς Στραβ. 9, 5, 42. Μετέπειτα καταρχὴ τὰ μεθόρια τῆς Ἡπείρου, Στραβ. 7, 7, 8.

Αἰθιοπείε [-], ὅς, ἡ, τὸ ἐπόμεν.

Αἰθιοπες [-], οἱ, ἐξ ἐνικοῦ Αἰθιοψ, ἡ δὲ αἰτ. πληθ. Αἰθιοπῆς, μόνον Α 423, ἐξ ἐτέρας ἐπικ. ὀνομαστ. Αἰθιοπεύς (ἐκ τοῦ αἶθω καὶ ὠψ, ἄνωροι με πεπυρωμένον, δ' ε. μέλαν, ἡ ἡλικιαῖς πρόσωπον, „μαυρείδεσσι“), λαὸς κατοικῶν κατὰ τὸν Ὀμηρὸν παρὰ τὸν Ὀκεανὸν τὰς ἐσχατιας τῆς γῆς („ἐσχατοὶ ἀνδρῶν“) εἰς δύο διηρημένοι, εἰς τοὺς πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοὺς πρὸς δυσμὰς („οἱ μὲν δυσμενέων Ἰπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος“· παρ' αὐτοῖς ὁ Ἥλιος κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἀπωστήτης ἀρχαυότητος εἰσέρχεται τὰς ἀκτίνας θερμότητος, α 22—25, Α 423, Ψ 206. Τούτων οἱ πρὸς ἀνατολὰς, ὅμοροι τῶν Σιδωνίων, Λιγυπτιῶν, Ἑρεμῶν καὶ Αἰθῶν, δ 84, καὶ πέραν τῶν Σολύμων ὀρέων κατοικοῦντες, ε 282, παρίστανται ὡς ἄνθρωποι εὐσεβεῖς (60. „ἀμύμονες“), τιμῶντες μὲν θεοὺς καὶ ἐκατόμβας τοὺς θεοῦ καὶ δεχομένοι αὐτῶν τὰς ἐπισκέψεις, α 22, Α 423, Ψ 206.

Αἰθίοιμενος, η, ον, παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. αἶθω, καίω, φλεγόμενος, διακαής, φλογερὸς • πῦρ • Ζ 182 • θαλός • Ν 320 • δαί • α 428 • λαμπτήρες • σ 343 • ἱερά • Α 775 • ἄστρ • πυρπολούμενον, Φ 523.

Αἰθίσια, ἡ, (κυρ. ἐνεργ. μετοχ. τοῦ αἶθω, ἔξωπακουμένου τοῦ οὐστ. στοά) στοά, πρόσωπον ὃ ε. σειρά κίωνων ὑπότεργος, ὀλίγων ἀπέχουσά τοίχου τινός, galerie. Ταῦτα εἰς ὑπάρχον ὄντα (ὅθεν ὁ πληθ. Ζ 243, 0 57), ἡ μὲν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἡ δὲ ταύτης ἀπέναντι, ἐσθῶεν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς αὐλῆς, ἐκατέρωθεν τῆς πύλης („αἶθουσα αὐλῆς“). Ἀμφοτέραι ἦσαν ἀνοικταὶ πρὸς τὴν αὐλήν, ὥστε νὰ ὀνύται νὰ εἰσέλθῃ (αἶθρη) ὁ ἥλιος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Διὰ τῆς πρώτης ἐξήρχετο τι ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν „πρόδομον“ σ 102, οὗ καὶ μέρος ἐθεωρεῖτο, δ 297 καὶ 302. Ἐχρηστέμεος δὲ αὐτῇ πρῶτον μὲν ἵνα ἡλιόζωνται ἐν αὐτῇ οἱ ἄνθρωποι, „ἡλιακοί“, (Τουρκ.) „γιατί“ ὅτι καί πᾶσιτα ὡς κοιτῶν τῶν ξένων, γ 399, δ 297 κ. ἀ. Ἡ δὲ ἑτέρα, ὀλιγώτερον ἔντιμος οὖσα, ὡς ἀποθήκη ὀγκωδέστερων τινῶν πραγμάτων καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας χρεῖας, φ 390, υ 476, χ 449, ι 472. Κάτι τοῦ Ἀχὺλλέως ἡ κλισία εἶχεν αἶθουσαν, Ω 644· ἴδ. καὶ πρόδομος.

Αἶθων, οἶος, ὁ, ἡ, (αἰθός, ὠψ) κυρ. ὁ ἔχων τὴν ὠψιν τοῦ καίοντος πυρός • καπνός • πυρώδης, φλογώδης κ 452. ἐπομ. γίλδων, ἐξασπρίπτων, • χαλκός • Δ 495 κ. ἀ. πολλὰχοῦ • οἶνος • ὁ σπινθηροδόλῳ Δ 259, ι 360 κ. ἀ. (ὅχι ὁ ἐρυθρός, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μ 49, ὅπου συνδυάζεται μετὰ τοῦ • ἐρυθρός •).

Αἶθρη, ἡ, (αἰθῆρ), ἡ αἰθρία, εὐδαί, „καλιωτόννη“ Ρ 616, Σ 44. „οὐποτ' αἶθρη ἔχει κορυφὴν“ μ 75.

Αἶθρη, ἡ, Αἶθρα, θυγάτηρ τοῦ Πιθῆως, γυνὴ τοῦ Αἰγίω· καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως. Αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καστορός καὶ Πολυδεῶ-

κου, ὅτε πάλιν ἀνθρώπων παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀδελφὴν των Ἑλένην, ἠκολούθησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Τροίαν, Γ 444.

ΑΙΘΡΗΓΕΝΕΤΗΣ, οἱ, ὁ, ε 296 † καὶ

ΑΙΘΡΗΓΕΝΗΣ, ἔς, ὁ ὑπὸ τοῦ αἰθέρος ἢ ἐν αἰθέρι γεννηθεῖς, γέννημα τοῦ αἰθέρος, ἐπὶ τοῦ Βορέου, Ο 474, τ 358 (κατ' ἄλλους δὲ ἐνεργ.: ὁ αἰθρην, ἐπομ. φύχος διὰ τῆς πυρρῆς τι παράγων).

ΑΙΘΡΙΑΣ, οἱ, ὁ (αἰθῆρ) «Ζέφυρος» ὁ δι' αἰθρίας πνέων, Γ. Ἀπ. 433.

ΑΙΘΡΟΣ, ὁ, (αἰθρῆ), τὸ πρωῒνόν φύχος, ἢ πᾶσις, Ε 348 †.

ΑΙΘΡΙΑ, ἡ, πτηνὸν ὑδροδιδόν, ἢ fulica mergus, «βουταναρῆ, ζαροπαπὶ», Τουρκ. καρά-μπατάκ. *Ὁδ. ε 337 § 353.

ΑΙΘΙΑ, ἔς οὗ τὸ αἰθόμενος, ὅπ. ἴδ.

ΑΙΘΙΑΣ, οἱ, (αἰθῶ) κυρ. ὁ καίμων, διὰ πυρρῆς ἐπομ. λαμπρός, σπινθηροειδῶν, εἰδῶν, ἐξαστράπτων, περὶ αἰθέρου, Δ 485, Η 473· περὶ γαλοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ αἰσῶν, Ι 423, κ. α. ὅθεν κατὰ μεταφορὰν περὶ ἀλκιμῶν καὶ θυμοειδῶν ζώων, θερμουργός, ὑρμητικός, ἀκάθεκτος, «λίαν» Κ 24, Σ 494, κ. α. «ἵππος» Β 839, Μ 97· «ταῦρος» Π 488, σ 372, καὶ «αἰετός» Ο 690. (Ταῦτα κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτάς· νεώτεροι δὲ τινας μεταφράζουσι «κόκκινος ὡσάν τὴν φωτιάν», ἐρυθρόχρους, πυρρὸς, ὃ ἀναφέρουσι τὴν ἐννοίαν ταύτην εἰς τὸ στυλπνόν τοῦ χρίματος τῶν λειοτρίχων καὶ εὐτραφῶν ζώων, οἷος ὁ ἵππος καὶ ταῦρος· ἀλλὰ τὸ μὲν στυλπνόν δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν λέοντα· τὸ δὲ ἐρυθρόχρουν οὕτε εἰς τοῦτον οὕτε εἰς τὸν αἰετόν).

ΑΙΘΙΑΣ, οἱ, ὁ, 1) οὕτως ὠνόμαζεν ἑσπέρων ὁ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης εἶτι ἀγνώριστος Ὀδυσσεύς, τ 483. 2) ἵππος τι τοῦ Ἑκτορος, ὁ Πυρρῆς διὰ τὸ θυμοειδὲς, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πυρρῆς διὰ τὸ χρώμα (Τουρκ.) «Δορὴ» Θ 485. (ἢ ὑπερ ὅ τιανώτερον. πρὸ τὴν λ. Αἰθῆρ).

Αἶκ' ἀντὶ τοῦ Αἶκε, ἴδ. Αἶ.

Αἶκῦ [---], ἡ, ἐπ. (ἀΐτω) -ἀΐξ, ὁρμή, φορά, «τόξιν αἶκῶ» Ο 709 †. ἴδ. τόξον.

Αἶκτος, οἱ, (ἐκνέομαι) ἀνέφικτος, Γ. Ἑρμ. 346 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάνου ὃ φράζει ἀντὶ τοῦ ὃ δ' ἐκτός· ὁ δὲ Σνείδεϊδος εὐρύωσεν ὀλεθρος.

Αἶκως (ἀφικῶς) ποι. -αἶκως, ἀπρεπῶς, αἰσχροῦς, ἀτίμως, Χ 336 †.

Αἶμα, αἱ, τό, 1) αἷμα, παρ' Ὀμ. ἡ ἔδρα τῆς ζωῆς, γ 455· διὰ αἱ σκιά, ἵνα βλῶσι πάλιν εἰς συναίσθησιν, πίνουσιν αἷμα, λ 50, 96 ἔξ.

2) αἱματοχυσία, φόνος, συνδραζόμενον μετὰ τοῦ «ἀνδροκτασίη» ὃ «κνδοκίμος» Α 164· «φόνος τε καὶ αἷμα» Τ 244. 3) καταγωγὴ, γένος, Ζ 244, Τ 405, 444, Υ 244· «εἶναι αἵματος ἀγαθοῦ» δ 644, π 300.—Καὶ τὰς τρεῖς σημασίας ἔχει καὶ σήμερον ἡ λέξις «αἷμα».

μα', ἥτις πολλὰς προφέρεται καὶ μετὰ Ἑνγαλίμα.

Αἶμασι [---], ἡ, κυρ. ἀκανθα, θάμνος ἀκανθώδης, ἐπεὶ φραγμός ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐν γένει περίφραγμα, «αἶμασις λέγειν» συλλέγω ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ, σ 359, ω 224. πρὸ. ΒΑΤΟΛΟΠΟΣ. (Παράγεται ἐκ τοῦ αἷμος = κορυφή, ὀξύτης, ἀκμή, ἢ συγγ. τῆς αἷμα, ἀμύσσω «διὰ τὸ αἰμάσσειν τοὺς μεταχειριζομένους». —Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύονται καὶ ὡς ἀνωτέρω μὲν ἐξηγουσιν τὴν λ., εἶτι δὲ καὶ «φραγμὸν χαλκῶν καὶ λίθων λογάδων», συμφωνούντος καὶ τοῦ Βουτρίαννου τῶν νεωτέρων. ἢ Δύναται ἀμφότεροι αἱ ἐρμηνεῖαι νὰ συμβιβασθῶσι, ἐάν τις ἐννοήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ τῶν χαλκῶν καὶ λίθων λογάδων ἐτίθεντο αἱ ἀκανθαὶ καὶ οἱ βέτοι, ὅπως μάλιστα τὴν σήμερον κατασκευάζονται αἱ αἶμασις).

Αἶμασις, [---], Εἶσα, ἐν, (αἷμα) αἷμα-τώδης, ὃ ἐ. α.) καθημαγμένος, αἱμασγής, αἱματοφύρτος, Ε 82, χ 405 κ. α. ε',) πλήρης αἵματος, ἐξ αἵματος συνιστάμενος, «σμιῶς» μάλωψ πλήρης αἵματος, Β 267. «ψιάδες» σταγόνες αἵματος, Π 459. γ.) φόνον καὶ αἱματοχυσίαν περιλαμβάνων, φονικός, αἱματηρός «ἡματα, πόλεμος» Ι 326, 650.

Αἶμωνιάς, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἶματος = Μαίων, Δ 394.

Αἶμωνιάς, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἶματος = Αἰέρε-κης Δ 467. (ἴσως ματαία ἡ διαφορὰ τοῦ πνεύματος, οὐδὲ τηρουμένη παρὰ Διόδωρον).

Αἶμοφόρικτος, οἱ, (φορέω) αἱματοφύρ-τος, αἱμοσταγής, «χρῶς» δηλ. ὡμῶ, υ 348 †.

Αἶμολιος [---], οἱ, (ἔπειρος ἐπικ. τύπος τοῦ συνήθ. αἰμῶλος) θελκτικός, κολακευτικός, ἀπατηλός «λόγοι» α 56 †. Γ. Ἑρμ. 347. (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτάς· ἐκ τοῦ αἷμα ἢ αἵμων = εἰδήμων· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τοῦ αἷμος = κορυφή, ἐπομ. ὅδω, πειστικός).

Αἶμολογία, [---], οἱ, ὁ, (μῆτις) ὁ θελκτικὴν ἔχων πανηγύριον, Γ. Ἑρμ. 43.

Αἶμων, οἱ, ὁ, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμη-νευτάς = δαίμων, δαήμων, ἐμπειρος, εἰδή-μων, μετὰ γεν. «θῆρς» Ε 49 †. (Γούτης ἀκο-λουεῖ καὶ ὁ Δοιδερπίτης. Ἀλλὰ δὲ παραγω-γαὶ καὶ ἐρμηνεύεται εἶναι ἥτιον πιθανὰ, ὡς ἡ τοῦ Ἑρμάνου (εἰς Εὐριπ. Ἐκάβ. 89) venationis avidus ἐκ τοῦ αἵσου, ἢ ferax et ergo re gam-dens, ἐκ τοῦ αἷμα. Πιθανώτερος ἡ τοῦ Ἰῆτος παραγωγὴ ἐκ τοῦ αἷω (ἀσώω, αἰσθάνομαι) καθ', ἣν ἐπομένως γραπτίον αἷμων. ἢ Ἀλλ' ὁ Δόν-τις ἐξηγεῖ τὸ δασὺ ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἐν τῇ ἀφῶ διγᾶματος).

Αἶμων, οἱ, ὁ, 1) ἦρως τις Πάριος, Δ 296. 2) πατήρ τοῦ Μαίωνα, ὃ π. ἴδ.

Αἰναρέτης [---], οἱ, ὁ, μόνον κατὰ κλη-τὴν αἰναρέτη (αἰνός, ἀρετή), ὁ μέχρι τρώμου, φρί-κης (τῶν ἐχθρῶν δηλ.) ἀνδρείος, προμερής.

φρικαλῆος ἤρωος ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλλέα II 34 f. (Κατὰ τὴν συνήθη, τὴν Ἀριστάρχειον ἐρμηνείαν: πρὸς ὅλεθρον ἀνδρείος, ὀλέθριος ἤρωος· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλεϊνόν· φοβερός, ὃ ἐ. θαυμαστός, ἤρωος. Ἡ δ' ἐρμηνεία τοῦ Φαίσιος, ὅτι «ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἀχιλλέως ἐγκτεται ἐν τῇ ἀκέραιᾳ ἐπιμονῇ εἰς τὴν ἅπαρ γενομένην αὐτοῦ ἀποφασίζ· ἀντιβάλλει εἰς τὴν Ὀμηρικὴν ἐννοίαν τῆς ἀρετῆς. II. Ἀπασαὶ αὐταὶ αἱ ἐρμηνεῖαι φαίνονται μοι βεβιασμέναι· ὑποπτεύω ὅτι τὸ ἕτερον συνθετικὸν μέρος δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ ἀρίστη, ὃ ἐ. ἀρεσκόμενος, καὶ ὅτι σημαίνει ἡ λ.: ὁ τοῦ δεινότητος ἀρεσκόμενος, χαίρει· καὶ ὁ αὐτὸς εἶνε βεβιαῖος ἀρμολογιστὴ ἐννοία εἰς τὸ στόμα τοῦ Πατρόκλου ἐπιτιμῶντος τὸν φίλον τοῦ Ἀχιλλέως).

Αἰνείας, αἰ [καὶ εἰς E 534] (ὁ ἐπαινέ-
τος· ἐκ τοῦ αἰνός, κατὰ δὲ τὸν Γ. Ἀφρ. 199
ἐκ τοῦ αἰνός) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἀπόγονος· τοῦ Τρώος, ἄρα συγγενὲς τοῦ
Πριάμου, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, B 820 ἐξ. Γ
240. Ἦτο μὲν μετὰ τὸν Ἑκτορα ὁ ἀνδρείοτα-
τος ἤρωος τῶν Τρώων καὶ διὰ τοῦτο ἐξ ἰσῶ ἐτι-
μάτο παρ' αὐτῶν, E 467, A 58· ἀλλὰ δὲν φαί-
νεται πολλὴ συμπάθος πρὸς τὸν ἀγῶνα ἔνεκα τῆς
διαφορᾶς, ἣν εἶχε πάντοτε πρὸς τὸν Πρίαμον,
N 460, πιθανῶς διότι ἦτο προσωρισμένος μετὰ
τὴν ἐξάντλησιν τῆς Πριαμείου γενεᾶς· νὰ βασιλεύσῃ
τῶν Τρώων καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ βασιλικὸν γέ-
νος τοῦ Δαρδάνου, Γ 480, 307, Γ. Ἀφρ. 197.
Φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι οὐδὲ μετέσχεν εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόλις, ἀφ' οὗ ὁ
Ἀχιλλεύς· ἐξεδίωξεν αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰδῆς εἰς τὴν
Λυρνησσὸν καὶ κατέστρεψε καὶ ταύτην, Γ 90,
490, τότε ἠναγκάσθη καὶ καταφυγῇ εἰς τὸ Ἰλίον
καὶ νὰ συναγωνισθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων.
Μαχόμενος δὲ πρὸς μὲν τὸν Διομήδεα σώζεται
ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, E 334 ἐξ. πρὸς δὲ τὸν Ἀ-
χιλλέα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, Γ 478 ἐξ. Κατὰ
παράδοξον πολλὴ ὀφειλετὴρ ἀποδίδει, ὡς γνω-
στον, εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διαπράττει ὅσα ὑπὲρ
αὐτοῦ ἐπλάσεν ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ῥω-
μαίου Οὐεργίλιου.

Αἰνέω (αἰνός), μέλ. αἰνήσω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
αἰνῶσαι καὶ ἀορ. ἤνησα ἀντὶ τοῦ ἤνεσα, ἐγκρ(-
νω, ἐπιδοκιμαζέω, ἐπαινῶ περὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων, μετὰ αἰτιατ. «μὴ με μάλα αἰ-
νεῖς μῆτε νείκει» δὲν εἶνε χρεῖα οὔτε νὰ με ἐ-
παινῇς οὔτε νὰ με ψέγης, K 249, Θ. 9. «οὐκ
αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα» π 380.

Αἰνίζομαι, ἀποθ. ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ αἰ-
νέω, ὅπ. τδ. N 374, θ 487.

Αἰνῶς, ὁ, Πάϊων τις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φο-
νευθεὶς, Φ 210.

Αἰνῶδες, ἐπὶ. ποιητ. (αἰνός)=ἐκ τοῦ αἰνός·
εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ πράσει «αἰνῶθεν αἰνῶς»
ἥτις εἶνε περιγραφὴ τοῦ ὑπερθετικοῦ (αἰνόςτατα),
παραβαλλομένη πρὸς τὴν ὁμοίαν αὐτῇ «οἰόθεν

οἶος», «λῶθε τάδε γ' ἔσεται αἰνῶθεν αἰνῶς»
πασῶν αἰσχρῶν ἀτίμια, H 97 f.

Αἰνόμοιρος, ὄν, ποιητ. (μόρος) ὁ δεινὸς, κα-
κὴν ἔχων μοῖραν, «καχόμοιρος», ἀθλοῦ,
δυστυχῆς, X 484, ι 53, ω 469.

Αἰνοπαῖος [-υ-], ἐς, ἐοικ, ὁ αἰνὰ πάσχων,
δεινοπαθής, σ 204 f.

Αἰνός, ὁ, ἐγκώμιον, ἔπαινος, φ 440, Ψ
795. Ὅθεν οὕτως ὀνομάζεται ὁ λόγος, δι' οὗ ὁ
Νέστορ εὐχαριστεῖ μὲν τὸν Ἀχιλλέα, αὐτὸς δ'
αὐτὸν ἐν αὐτῷ ἐπαινῇ, V 652, καὶ τὸ στρατή-
γημα ἐκείνο, ὅπερ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπαί-
της διηγείται εἰς ἔπαινον τοῦ Ὀδυσσεύς, ξ 508.

Αἰνός, ἡ, πόλις θρηκτική παρὰ τὸ στόμιον τοῦ
Ἑβρου, ἀρχαιότερον Πολυθωρία καλουμένη, ὃ
ἐ. πόλις τοῦ Πόλτου· κατὰ Στράβωνα 7, 6, 4 ἡ
Πολυθωρία κατὰ Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ νῦν δὲ
Αἶνος καλεῖται. Ἐντεῦθεν Αἰνῶθεν=ἐκ τῆς Αἶ-
νου Δ 520.

Αἰνός, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐπὶ. τιθέμενον,
ὡς καὶ τὸ δεινός, ἐπὶ παντός ὅπῃ διὰ τοῦ κατ'
ἔκτασιν ἢ ἐντασιν μεγέθους αὐτοῦ ἢ διὰ τῶν κατ'
ἔσχατον ὀλεθρίων αὐτοῦ ἐνεργειῶν ἐμποεῖ φό-
βον, ἔκπληξιν, φρίκην, τρόμον ὅθεν δ.) ἐπὶ
προσώπων «Ζεύς» Δ 25 κ. α. «Ἀθηνα» Θ 423 κ.
α. «αἰνότερον γυναικός» λ 427. 6.) ἐπὶ κατα-
στάσεων ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξωτερι-
κῶν, ὅσων «δησιότης» Γ 20 κ. α. «φύλοπες» Α.
45 κ. α. «πόλεμος» θ 519 «δυνεῖρος» τ 568·
«ἄχος» Δ 469 κ. α. «τρόμος» Η 215· «δι-
ζός» α 342· «κάματος» ε 457, «μόρος» Σ 465·
«κακόν» μ 275· «αἰνότητος λόγος» φοβερώ-
τατον χαρτέρι, δ 441· «αἰνὰ πάσχειν» δεινοπα-
θεῖν, X 434. γ.) ἐπὶ πραγμάτων «νεκάδες»
σωροὶ πτωμάτων, E 886. Τὸ αἰνὰ πολλάνες ὡς
ἐπιβρ. δεινῶς, σφόδρα «αἰνὰ ὀλοφύρεσθαι» χ
447· «αἰνὰ τεύχεα» πρὸς δυστυχίαν, ἐπὶ κακῇ,
γέννησας, Α 414. (Πιθανῶς παρὰ. ἐκ τοῦ ἐπι-
φών. αἰ κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ αἰανός· κατὰ
δὲ τὸν Βουτυρμάνου ὅπως τὸ δεινός ἐκ τοῦ δετ-
σαι οὕτω καὶ τὸ αἰνός, συγγ. τοῦ αἰητός, ἐκ
τινος ἄλλ. αἰω. II. Τὰ τοῦ Βουτυρμάνου ἐσφαλ-
μένα).

Αἰνῶμαι [-υ-], ἀποθ. ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ αἰνῶμαι
ἐκ τοῦ αἰνῶ κατὰ τὸν Δουδερλ.) μόνον κατ' ἐνεσ.
καὶ παρτατ. ἀνευ αὐτ. λαμβάνω, ἀφαιρῶ,
«παίρω», μετὰ αἰτ. «ὄυστόν» θ 459· «θώ-
ρηκα ἀπὸ στήθεσσι» Α 374· «τεύχεα ἀπ' ὤμων»
Α 580· «χεῖρας» ι, πιάνω, χ 500· «ἄνθεα»
δρέπω Γ. Δῆμ. 6· μετὰ γεν. διαρρετ. «τυρῶν
αἶν.» ι 225· μεταφ. «πόθος αἰνῶταί με» μ
καταλαμβάνει, ἡ «μὲ παίρνει», ξ 444.

Αἰνῶς, ἐπὶ. (αἰνός), ἐν γένει δεινῶς, σφό-
δρα, ὅσων «ταρσεσθαι, φέπειν, δοικῆναι, τέρπε-
σθαι, δεδῶκεν» πολυχ. παρ' Ὀμ.

Αἶς, αἰγός, ἡ (αἶσα) δοτ. πλ. αἶγαι, K 486,
«ἡ γίδα», παρ' Ὀμ. πλχ. καὶ αἶς=«τράγος»,
ξ 406· «ἄγριος» αἶγαγρος, Δ 405 καὶ Ὀδ.

πολγ. (κατὰ τὸν Βέρφειν θηλυκὸν τοῦ σανσκριτ. *ujam*=τράγος).

Αἰζασκον, κε, κ. ἰδ. λίσση.

Αἰολία, ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 1) Σί-
συφος, Z 154. 2) Κρηθεύς, λ 237.

Αἰολία, νήσος, ἡ Αἰολία νήσος, κατοικία
τοῦ Ἰπποδάμου Αἰόλου (ἰδ. τ. λ.) νήσος μυθική,
περιβλεπόμενη τε γὰρ γάλκινον ἀδιάρρηκτον, και-
μένη ἐπὶ ὀλισθηροῦ βράχου πρὸς δυσμὰς τοῦ
Ὀμηρικοῦ κόσμου, κ 4 ἐξ. (Κατὰ τοὺς ἀρ-
χαίους εἶνε μία τῶν Αἰτωρῶν νήσων καὶ ἰδίως
ἡ Στρογγύλη (τὰ νῦν Stramboli, Πλιν. Η. Ν.
3, 9, 94. Στράβ. 6, 2, 11) ἢ ἡ Αἰπάρη (νῦν
Lipari). Τῶν δὲ νεωτέρων ὁ γεωγραφίαν Ὀμη-
ρικὴν συγγράφας Φαίλκερος (Völcker) νομίζει
αὐτὴν μίαν τῶν παρὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην τῆς Σι-
κελλίας Αἰγυπτίων νήσων. Ὁ δὲ Οὐάσιος, ὅστις
μεταφράζει τὸ ἐπιθ. «πλωτή» ἐπιπλέουσα, θέτει
αὐτὴν ὅτε μὲν ἀνατολικῶς τῆς Θρινακίας, ὅτε
δὲ δυτικῶς τοῦ Ἀτλαντος (ἰδ. ΠΑΡΤΟΣ). ἄλλ' ἔχει
πολλοὺς τοὺς ἀντιλέγοντας.

Αἰολία, ἴσος, ἡ, ἐπιθ. αἰολική. Ἐπ. 4, 6.
Αἰολίαν, ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου=Μάκκαρ,
Τ. Ἀπ. 37.

Αἰόλα, ποιητ. (αἰόλος), ταχέως τι κινῶν,
συχνὰ στρέφω, „στρεφαγυρίζω“ «γαστή-
ρα» κ 27 f.

Αἰολοσθήμης, κος, ὁ ἔχων θώρακα αἰό-
λαν, ὁ ἔ. μαρμαρῶσαντα, ἀκτινοβόλον, λαμ-
πρὸν, *Π. Δ 489. Π 473. (Κατὰ δὲ τὸν Βούτ-
τμανν ὁ θώρακα εὐκίνητον, εὐστροφον ἔχων ἢ
ἐν αὐτῷ εὐκόλως κινούμενος, στρεφόμενος). ἰδ.
Αἰόλος.

Αἰολομήτης, ογ, ὁ μίτραν ἔχων αἰόλην, ὁ ἔ.
μαρμαρῶσαντα, ἀκτινοβόλον, λαμπρὸν (κατὰ
δὲ τὸν Βούττμ. εὐκίνητον) Ε 707 f. ἰδ. Αἰόλας.

Αἰολόπλοος, ὁ ἔχων εὐστροφούς, εὐκίνητους,
ταχέως πλώους, γαργόπλωος, Γ 485 f. καὶ *Τ.
Ἀφρ. 138, ἰδ. Αἰόλος.

Αἰόλος, η, ον. 1) εὐστροφος, εὐλύγι-
στος, εὐκίνητος, «πόδας αἰόλος ἵππος» ἐλα-
φρός, ταχύς, γοργός τοὺς πόδας, Τ 404. ὡσαύ-
τως δὲ, νομίζω, πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ «αἰό-
λος ὄφις» ὁ εὐκαμπτος, εὐλύγιστος, Μ 208.
«σφίγες μέσον αἰόλοι» εὐκίνητον ἔχοντες τὴν
μέσσην (κακῶς ὁ Δοιδερλ. συνάπτει τὸ «μέσον»
πρὸς τὸ ῥήμα) Μ 467. «αἰόλος οἰστρος» ὁ πα-
ρεκκινητικὸς, ἐμμανὸς περιπτάμενος, γ 300.
«αἰόλοι εὐλαί» ἀκίνητοι σκέληκες, Χ 509 (ἀν-
καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ ἀρμόζῃ καὶ ἡ 2) σημα-
σία. 2) μαρμαρῶσαν, μαρμαρυγὴν ἐκ-
πέμπων, εἰς αστράπτειν, ἀκτινοβόλων, καθ'
ὅσον ἡ ταχέως κίνησις οὕτως ἐμφανίζει τὰ πράγ-
ματα, οἷον «τεύχεα» Ε 295. «σάκος» Η 222,
πρὸς ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ. (Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ Βούττμαν-
νος, ἐκλαμβάνουσι καὶ ἐνταῦθα τὴν λ. εἰς τὴν 1)
σημασίαν, εὐμεταχειριστος, ὅπερ, ὅτι καὶ ἀν-
λέγῃ ὁ Βούττμ., δὲν ἀρμόζει εἰς τὴν μεγάλην

δότιδα τοῦ Ἀντωνίου: «ἄστρακον» τὸ διὰ τὴν
ποικίλιαν μαρμαρῶσαν ἄστρακον τῆς χελώνης,
Τ. Ἐρμ. 33. (Κατὰ τὸν Βούττμανν. παράγεται
ἐκ τοῦ ἄω, ἄημι, καὶ σημ. κυρ. τὸν πνέοντα,
πιπρυζόντα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ,
καὶ σημ. τὸν ταχύν ὡς ὁ ἄνεμος κατ' ἄλλους
ἐκ τοῦ εἰλλω).

Αἰόλος, ὁ, (ὁ ταχὺς ἐκ τοῦ ἐπιθ. αἰόλος,
κατὰ τὸν Ἀρτογγ συγγ. πρὸ ἀῆναι). 1) υἱὸς
τοῦ Ἰπποῦ καὶ τῆς Μελανίππης κατὰ τὴν Ὀδ.
κ 2 κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον 4, 69 υἱὸς τοῦ Πο-
σειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἰπ-
πότου κύριος τῆς νήσου Αἰολίας, ἐπιστάτης ἢ
διανομέης τῶν ἀνέμων (ταμίης ἀνέμων), κ 24.
Θεοφίλης ὧν διέχει μετὰ 15 υἱῶν καὶ ἄλλων το-
σούτων θυγατέρων του, πρὸς ἀλλήλους διὰ γά-
μου συνεζευγμένων, βίον λαμπρὸν καὶ εὐφροσύ-
ναν, κ 5 ἐξ. Ἐπὶ ἑκα μῆνα φιλοξενήσας τὸν πλα-
νόμενον Ὀδυσσεῖα, φροντίζει ἔπειτα περὶ τῆς
ἐπανόδου αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα δοῦς εἰς αὐτὸν
τὸν θαυμασίον ἱκετιαν ἄσκον, τὸν περιέχοντα
πάντας τοὺς ἀνέμους κ 25 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλ-
ληνος καὶ τῆς νόμφης Ὀρηίδος, πατήρ τοῦ
Σισύφου, Κρηθίως καὶ ἄλ. (πρὸς Αἰολίαν),
βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας. (Ἡ γεν. Αἰόλου ἔχει
μακρὰν τὴν μέσσην συλλαβ. ολ, κ 36, 60, ὅπου
ὁ Ἄρεος προτείνει τὴν γραφὴν Αἰόλοο).

Αἰπία, ἡ, πόλις παράλιος τῆς Μεσσηνίας,
κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 4, 5 ἡ ὑστερον Θου-
ρία ἢ Μεθώνη κατὰ δὲ τὸν Πausan. 4, 34,
3 ἡ Κορίνη, Γ 452.

Αἰπεινός, ὁ, ὄν, ποιητ. ἐπιθ. κατ' ἐπὶ κτ. ἐκ
τοῦ αἰπός=αἰπός, ὅπ. ἰδ. (ἢ ἡ μάλλον ἐκ τοῦ
αἰπός=αἰπινός, ὡς ἐκ τοῦ αἰός=δενός, ἄλγος=ἀλ-
γεινός, καὶ πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ὅχι ὀρεινός,
ἀλλὰ πυργωτός, ὕψι(πυργος, hochgezogen
κατὰ τὸν Γ. Μ. Μύκωνος). «Πῖλος» Γ 449 κ.
ἀ. «Γονέσσα» Β 573. «Καλυδών» Ν 271.
«κάρηνα» Β 869, ζ 423.

Αἰπήεις, εεεα, κν (αἰπός=ὑψωμα) κατὰ τὴν
κοινὴν γνώμην=αἰπός, ὅπ. ἰδ. καλλίαν δὲ
(μετὰ τοῦ Γοιδέλου, γράψαντος περὶ τῶν εἰς
Ὀμηρ. ἐπιθέτων) ὁ πολλὰ ὑψώματα ἢ ὄρη ἔ-
χων, ὁ περικυκλούμενος ὑπὸ ὀρέων, «Πῖδα-
τος» Φ 87 f. (ἢ Ἄν δὲ ἀλλαχόθεν, Ζ 35, ἡ αἰτή
πόλις καίτοι «Σατυνιόντος παρ' ἄρχας» καὶ λέ-
γεται: αἰπεινή, περὶ τούτου ἰδ. Αἰπεινός).

Αἰπόλιον, τό (αἰπόλος), ποιμνιον, «κο-
πάδι αἰγῶν», ρ 213 κ. ἀ. κατὰ πλεονασμὸν
«αἰπόλια αἰγῶν» Β 474 κ. ἀ.

Αἰπόλος, ὁ (αἰψ, πολίω) αἰγαδοσκόπος, «ἀ-
νὴρ» Β 474 συνήθως οὐσιαστ. συναπτόμενον
κατὰ πλεονασμὸν μετὰ τοῦ «αἰγῶν» ρ 247 κ. ἀ.
Αἰπός, ὁ, ὄν, ὅτερος ἐπ' ὀπίος τοῦ αἰπός,
ὅπ. ἰδ. «πόλις» Ν 625, γ 130. «ῥέεθρα» ἐπι-
κλινῇ, ἀπότομα («δνωθεν καταρρέοντα» Σχολ.)
κατωφερῇ Θ 369, Φ 9.

Αἰπὸς, τό, πόλις ἐν τῇ τοῦ Νέστορος ἐπικρα-

ταῖς (κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 σελ. 349 αἱ μετέπειτα Μαργαλαί ἢ ἡ Μακιστία) B 592, Γ. Ἄπ. 423. κυρίως οὐδ. τοῦ

Αἰπύς, κῖα, γ, 1) ἀπύτομος, ἀνωφερής, ὄρθιος, ἀπόκρημνος, ὑψικρημνος, ἐπιθ. ὁρεῖων καὶ πολεων ἐπὶ ἀπτόμων ὑψωμάτων ἰδρυμένον καὶ ὑψηλὰ τεῖχη περιβεβλημένων, «ὄρος, πτολίεθρον, ἴλιον, τείχος αἰπύ», Ἰλ. καὶ Ὀδ. πολυχ. «βρόχος» ἀφ' ὕψους κρευάμενος λ 278.

2) μεταφ. περί καταστάσεων, εἰς ἃς ἀποτόμως καὶ αὐφνιδίως τις περιπίπτει, ὅσον «αἰπύς δλεβρός» αἰφνιδίως, ἀφευκτως Z 57. «φόνος» P 365, δ 843. «χόλος» ὄζυς θυμός, O 223. (|| καὶ κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὀρθίων καὶ ἀνωφερῶν) «αἰπύς πόνος» δυσχερής κόπος, ὁ τῆς μάχης, A 604. Π 651. «αἰπύ οἱ ἐσσεύεαι» N 317.

Αἰπίτιος [-...], ἴα, ἰον, εἰς τὸν Αἰπυτον ἀνίκων, τὸν υἱὸν τοῦ Ἐλάτου, βασιλεῖα τῆς ἐν Ἀρκადίᾳ Φαιάκης, «τύμβος» ὁ τάφος αὐτοῦ ὁ κατὰ τὴν ὑπὸ ἑρμην. τῆς Κυλλήνης κείμενος, B 604. πρὸς. Παιρ. 8, 16, 2.

Αἰρεῖν, μέλ. αἰρέσω, ἀόρ. β'. εἶλον, ἐπικ. εἶλον καὶ θαμιστ. εἰλεσκον, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, ἀόρ. β'. εἰλόμην, ἐπ. εἰλόμην. Α'.) Ἐνεργ. 1) λαμβάνω, καταλαμβάνω, «πιάνω», «πιάνω», «α.») κυρ. «τι ἐν χερσίν» λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας, δ 66 «τινὰ τινός» τινὰ ἀπὸ τι, ὅσον «κόμης» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά A 497. «χειρός» λαμβ. τινὰ τῆς χειρός, A 323, Δ 542 κ. α. «γούνης» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀγκαλιάζω τὰ γόνατά του, εἰς ἑνδοξὴν ἱκετίαν, Φ 74. «δουρὸς μέσσου» τὸ δόρυ ἀπὸ τῆς μέσης, Γ 78, H 56. Συντάσσεται πολλακίς μετὰ δοτ. ὀργανικής, ὅσον «χερσὶ δόρυ» M 465 κ. α. «χαλκὸν ὀδοῦσι» E 75. «γαῖαν ἀνοστή» (ἰδ. ἀποστή), A 425 κ. α. «αἰρῶ τινα» «καταφθάνω, πιάνω», καταλαμβάνω τινὰ δούκων O 330. Ψ 345, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «παρελθεῖν» «τινὰ ἐπὶ μάστακα χερσίν» πιάνω ἢ φράττω τινός το στόμα, φ 76 (πρὸς. δ 287). «τινὰ προτὶ οἱ εἰλεῖν» ἐλκύω τινα πρὸς ἑαυτὸν, περιπτύσσομαι, Φ 508, ω 348. καὶ μόνον δὲ τὸ αἰρεῖν μετὰ αἰπ. σημ. τὸ εἰς ἀγκάλας λαμβάνω, λ 205, 206, 210. «χρὸς εἴμαθ' εἰλεῖν» παίρνω φρεμάματα εἰς τὸ σῶμα. ἐνδύομαι, ρ 38. ἔτι δὲ λαμβάνω τι ὡς βραδεῖον, Ψ 643. β'.) μεταφ. «χόλος, θάμβος, οὔτως, ἡμερος, δέος, λήθη, ὑπνός αἰρεῖ με» με καταλαμβάνει «με πιάνει, με παίρνει», Ὁμ. πολυχ. «ἐνθεν εἶλυν» (δηλ. αὐτῶν) ἐκείθεν ἀναλαβάν (τὴν ὑπόθεσιν), ἀρξάμενος «ἀφ' οὗ εἰπασεν ἀπ' ἐκεῖ» O 500.

2) ἀφαιρῶ «σηκῶν» «τι ἀπ' ἀπηνής» O 579. «ἀγλὺν ἀπ' ἀβαλαμῶν» E 427. ὅθεν εἰδώς α.) ἀρπάζω, διὰ τῆς βίας λαμβάνω, «γέρας» A 139 κ. α. «τὸν ἀτὴ φρένας εἴλε» «τοῦ πῆρε τὰ μυαλά», Π 805, καὶ μάλιστα ἐν πολέμῳ κρατῶ, καταβάλλω, περὶ τὸ πῶνιν, κυριεύω, κατακτείνω, «παίρνω», ὅσον «πόλιν,

νῆας» Ὁμ. πολυχ. καὶ περὶ προσώπων, αἰχμαλωτίζω «πιάνω» «ζῶνιν τινα» Z 38 κ. α. «τινὰ ἔγχε» «παίρνω τινὰ με» τὸ δόρυ, ὅ ἐ. πληγῶν, φονεύω, E 50. καὶ συνηθέστερον ἀπλῶς «αἰρῶ τινα» Δ 457, Z 35 κ. α. B'.) Μέσ. 1) χάριν ἑμαυτοῦ ἢ τὸ ἑμαυτοῦ λαμβάνω «ἔγχε», δόρυ Γ 338. κ 34 κ. α. «τόξα ἀπὸ πασσάλου» E 210. «ἀπ' ὧμων τεύχεα» δηλ. οἱ θεράποντες, ἀπὸ τῶν ὧμων τοῦ ἑαυτῶν δεσπότου, H 422. «τι μετὰ χερσίν» εἰς τὰς χεῖράς μου, O 372. «κόρυθ' εἴλετο» (ἢ Ἀθηνᾶ τοῦ Ἀρεως) O 425, (ὅπου φαίνεται ὅτι τὸ μέσον ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. διὰ καὶ ὁ Λαρόχης διώρθωσεν εἰλεῖν || ἀλλὰ νομίζω ὅτι πολὺ δὲν διαφέρει τοῦ ἀνωτ. H 422. «ἀπ' ὧμων (Μενελάου) τεύχε' εἶλοντο» οἱ θεράποντες). 2) λαμβάνω τι ἐπάνω ἢ ἐντός μου, ἀπολαμβάνω, ἀποδέχομαι, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἐν γένει λαμβάνω τι εἴτε ὡς ἐρευνώμενον ἢ ἀνηκόν μοι, εἴτε ὡς ὠφελίμου ἑμαυτῷ, «ὁ δ' ἀναίετο μηδὲν εἰλεῖσθαι» Σ 500. «δόρυπον, δεῖπνον» H 370, B 399 κ. α. καὶ μεταφ. «ὑπνοῦ δῆρον» H 482. «ἀλκιμον ἦτορ» λαμβάνω γενναϊότητα (ὁμόρως) εἰς τὴν καρδίαν μου, E 529. «φύλοττα» ἀναλαμβάνω τὴν φιλίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «μη-νιμόν ἀπορρῆψαι» H 282. «πεῖρα» τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν, Σ 504. «ὄρκον τινός» ἀποδέχομαι, δ 746. καὶ «ὄρκον τῶν» X 419. 3) ἐκ πολλῶν λαμβάνω τι χάριν ἑμαυτοῦ, ἔπου, ἐκλέγω «τῆμενος, γυναικας» Γ 578, ι 334. «τινὰ» μετ' ἀπαρεμφ. ἐκλέγω τινὰ πρὸς τινα σκοπὸν, B 427. «Ἰλιώνα εἴλετο Ἡῶς» ἐξελέξατο σύζυγον, ι 424. ἀλλ' ἰδ. ἐκ 1) α.) 4) ἀφαιρῶ, ἀρπάζω τι δι' ἑμαυτὸν «γέρας» I 368. «τινὰ ἐκ χερῶν τινος» Σ 445.

Ἄϊρος [-...], ἄϊρος, ὁ (α στερ., ἴρος) λογοπαίγνιον πρὸς χαριεντισμὸν σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἴρος, ὁ «ὄχι ἴρος» ὅστις δὲν ὀν ἦν πλεον ἴρος, α 73 π. πρὸς. γχ. 7.

Ἄϊρᾶ, ἰδ. λείρᾶ.

(Ἄϊρ) ἄρ. ὄνομα. τοῦ Ἀἴου, Ἀἴι, ἄπειρ ἰδ. αἴσα, ἢ, Α'.) ὡς προσηγορ. ἐπικ. 1) ἡ ἀπονύμουσα, ποιράζουσα, ὅ ἐ. τὴν μοῖραν ἐκαστοῦ ὀρίζουσα, βουλή θεοῦ τινος, ὅσον «Διός» I 608. «ὑπὲρ Διός αἶσαν» παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διός, P 324. «δαίμονος αἶσα κακή» λ 64.

2) τὸ ἀπονεμόμενον, ὅθεν α.) τὸ μοιράδιον, μερίδιον «ληίδος» Σ 327. «ἀπὸ ληίδος» ι 40. β'.) τὸ εἰμαρμένον, ἢ «μοῖρα», ἢ τύχη (καλὴ ἢ κακή) «ἡ γεννόμεθα αἶση» μετ' αὐτὴν ἐκνηνθήμενη τύχην, X 477. «κακή αἶση τόξα εἰλόμην» κατὰ κακὴν μοῖραν, κατὰ δυστυχίαν, E 209, πρὸς. τ 259 κ. α. ὅθεν ἡ προσωρισμένη ἐκείνη μοῖρα, διάρκεια τῆς ζωῆς, A 446. πολλακίς παρ' Ὁμ. ἡ φράσις «αἶσά μοι» μετ' ἀπαρεμφ. μοῖ εἶνε εἰμαρμένον, πεπωμένον, «εἶνε ἡ μοῖρά μου», «εἰ δέ μοι αἶσα

τεθνήμεναι» O 224. πρὸς. Π 707, ι 413 κ. α. 3) τὸ προσήκον, τὸ ἀρμόζον, τὸ δεῖκατον «ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα» εἶνε ἀκόμῃ πρέπον, ἔχομεν ἀκόμῃ δικαίον καὶ νὰ ἐλπίζωμεν, π 404, τ 84. «κατ' αἶσαν» καθὼς πρέπει, δικαίως, «ὑπὲρ αἶσαν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀδικῶς, Γ 59 κ. α. «ἐν καρὸς αἶση» ἰδ. κάρ.

Β'.) κύρ. ὄνομα. προσώπου ἢ Αἴσα, ἢ αἰωνίως καὶ ἀμεταστρέπτως κυβερνώσα Εἰμαρμένη, ὡς καὶ ἡ Μοῖρα, ὅπ. ἰδ., Γ 427, η 497. Ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις ἀνευρίσκει ὁ Γουττλίγγιος ὄχι προσωποποίησιν, ἀλλ' ἀπλὴν συμβολικὴν ἔκφρασιν, ἔπερ δυσκόλως συνάγει πρὸς τὸ «ἐπένησε» καὶ «νήσαντο». — (Πιθανὴ παραφ. ἐκ τοῦ δαίω κατὰ τὸν Λόδοικ. κατ' ἀλλους συγγ. τοῦ αἶσαν, αἰνέω· ἄλλοι δὲ σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ ἴσος, ὅσον ὁ Διοδωρῆς, καθ' ὃν ἐξ ἀρχῆς ἦτο ἡ λέξις ἀναῖστα, «αἰ ἴση» κατὰ τὸ M. E. τέλος «αἰ οὐσα» κατὰ τὸν Ἀριστοτ. περὶ κόσμου 7).

Αἰσατέμης [-...], ὄρος, τὸ, ἀγνωστὸν τι ὄρος ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κλάρον, Γ. Ἄπ. 40. Ὁ Ἰάγην εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ Αἰσατέμης καὶ ὕπνοισι τὸ τῆς Αἰολίδος ἀκρωτήριον Αἰγιν, πρὸς. Στράβ. 43, 4, 68.

Αἰσινος, ὁ, 1) πατριός τῆς Μικρᾶς Μυσίας, ἐκδύλων παρὰ τὴν Κύκλον εἰς τὴν Προποντίδα, νον Σατάς-δερεῖ, B 835. M 24. 2) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου φανεύεται, Z 24.

Αἰσὼς ἐπ. (ἄημι, πρὸς. αἰώ) μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρὰ. ἐκπένω, «θυμὸν» ἐψυχῶ, μόνον Ἰλ. II 468, Γ 403.

Αἰσινος [-...], ὄν, τὸ θηλ. ζῆν, ἐπικ. (αἶσα) 1) ὁ ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ὠρισμένος, ὁ πεπωμένος, μόνον «αἰσινος ἦμαρ» ἢ πεπωμένη ἡμέρα, O 72 κ. αἰχ. «αἰσινος ἦεν» ἦτο πεπωμένον, 1245, ο 239 κ. αἰχ. 2) ὁ πρὸς τὸ δικαίον καὶ πρέπον σύμφωνος, δίκαιος, πρέπων, ἀρμόζων, προσήκων, «ἔργα» E 84. «αἶσμα πάντα τίειν» πληρόν πᾶν ὅτι εἶνε δίκαιον, O 348. «αἶσμα πίνειν» ὅσον πρέπει, μετρίως, φ 294. «αἶσμα παρῖπιν» τὰ πρέποντα συμβουλεύω, Z 62. «φρεσὶν αἶσμα εἰδέναι» φρονῶ καθὼς πρέπει, εὖ φρονῶ, O 207. «φρένας αἰσῶν ἦσα» ἦσα καθὼς πρέπει εἰς τὰς φρένας, εἴχες σῶας τὰς φρένας, ψ 44. «αἶσμα εἰπεί ταῦτα» ὀρθῶς ἐξαπατήρησας ταῦτα χ 46.

Αἰσιος [-...], ὄν, ἐπικ. (αἶσα) ὁ κατὰ (καλὴν) τύχην σταλαίς, «τοῖνδ' ἦεν ὀδοῦπόνον ἀντιβολῆσαι ἄλπιον» O 376 π. (|| Ἐνθα ὅμως ὀρθότερον ἴσως ὁ Διόντιος ἐκλαμβάνει τὸ αἰσιον ὡς ἐπὶ ἀντί τοῦ αἰσίου, εὐτυχῶς, κατ' εὐτυχίαν).

Αἰσῶν [-...], πλὴν ἐν τῇ Φ 426, ἐνθα τὸ α. α. ἀόρ. α. ἦσα, ὑποτ. αἰώ, μεταφ. αἶσας, ἀόρ. θαμιστ. αἰεσκον, ἀόρ. καθ. ἡχθον, ἀπαρ. αἰ-

χθοναι, μέσ. ἀόρ. αἰεσθαι, X 495. 4) Ἐνεργ. ταχέως, ὀρμητικῶς κινεῖσθαι, τρέχω, σπεύδω, ὀρμῶ καὶ πηδῶ, καὶ Α) ἐπὶ ἐμφύγων α.) «ἦεν ἐπὶ χθόνα» ἢ Ἀθηνᾶ, Δ 78. «συχνὸν τὸ βῆ αἶσα» ἐπορεύθη βρομαία B 467. «αἶσαντε πατίσθην» εὐθὺς ἀμφοτέροι ἐπέτασαν, O 450. «αἶσαντε φυγῇ ἰκέσθην» εἰς ταχέως φυγὴν ἀμφοτέροι τραπέντες ἦλθον, κ 447. «ἦεν πίτεσθαι» ὀρμησε νὰ πετάσῃ, μετὰ σπουδῆς ἐπέτασε, Φ 247. β'.) ἐπ' ἀνθρώπων πολλακίς ἐχθρικῶς ἐφορώντων, ἐπιπίπτόντων, «ἔγχε, φασγάνη», ἴπποις αἰεσῶν «Ὁμ. πλχ. «ἀντίος αἶσας» O 694, κ. α. «πρὸς αἶσας» P 734. «φρόνους» P 579. «τοῖσι (ταυτέσι) σκήπτροις=σὺν τοῖσι) ἦσαν» Σ 506. «τοὶ δὲ σκιά αἰεσούσιν» πετῶσι, περιφέρονται, φεύγουσιν ἰδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σκιά, κ 495. γ'.) ἐπὶ ζώων, ὅσον ἴππων, «ἴπποι μάλ' ὠκα ἦσαν πεδόνους» ο 483. ἔτι δὲ κάπρον M 448. «πτηνῶν» πρὸς οὐράνων Ψ 868. «ὑπὲρ ἔρεος» O 320, ο 464. «ἐπὶ χθόνα» Δ 78. Η) ἐπὶ ἀφύγων, ῥιπτομένων, «δούρατα ἐκ χερῶν ἦσαν» εἰώρμησαν, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χερῶν τὰ δούρατα, E 657. «διαπρὸ ἦεν μέλι» Γ 277. «καπνὸς ἀπὸ χθόνος» ἀνέρχεται ἐκ τῆς γῆς, κ 99. «αἶγλη αἰεσουσα» ἀκτινοβολοῦσα λάμψις, T 242. μεταφορικῶς περὶ τῆς φυγῆς «ὡς δ' ὅταν αἶση νόος ἀνέρας» ὅταν πετάξῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου ἰδῶ καὶ ἐκεῖ, O 80. 2) Μέσ. ταυτοσημαντον τῇ ἐνεργ. «πυλῶν ἀντίον αἰεσθαι» X 495. (Ἐνταῦθα μόνον κατ' Ψ 773. «ἐπαῖσασθαι» εὐρίσκειται ὁ μέσ. ἀόρ. διὰ τοῦτο νομίζει ὁ Βέκκερ. ὅτι πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ μέλλοντος «αἰεσθαι, ἐπαῖσασθαι» ὅν ὑποστηρίζει διὰ τῶν ἐξῆς χωρίων, B 543, H 36, φ 425, 399). «ἀμφὶ δὲ χαῖται ὦραι αἰεσσονται» κυματίζονται, Z 510. O παθητ. ἀόρ. ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν αὐτὴν σημ. «εἰ οὐρανὸν ἀνθρώτην» ἢ ὅστις καὶ ἴρις, O 97. «ἐκ χερῶν ἠνία ἡλχθησαν» ἐξέφυγον H 404. πρὸς. Γ 367 κ. α.

Αἰετός. ὄν (αἰετός, α στερ. καὶ ἰδεν, εἰδέναι) ὁ μηκέτι ὀριζόμενος μηδὲ ἀκουόμενος, «ἀφαντός» ὅσον «ὄψε' αἰετός», ἀφαντός = α 242. «αἰετὸν ποιεῖν τινα» κάμνω τινα ἀφαντον, εξαφανίζω, α 245. «καὶ κε μ' αἰετον ἐμβαλε πόνηψ» κατὰ πρόληψιν: ἡθέλει με ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ εἶμαι πλέον ἀφαντός, Σ 258. Ἐκ τούτου

Αἰετός (αἰετώω), κάμνω τι ἀφαντον, εξαφανίζω, ἐξαλειφνύω, μόνον γ. πληθ. τοῦ ἀόρ. τῆς εὐκτ. «αἰετώσαν» ο 79 καὶ παθ. ἀόρ. «αἰετώθην» ἔγινον ἀφαντός, κ 259.

Αἰετήτης [-...], ὄν, ὁ 1) πατήρ τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, B 793. 2) πατήρ τοῦ Ἀλκαθού, N 427.

Αἰετοεργός [-...], (αἰσυλοεργός), ὄν=αἰετολαβέων=ἀσεβῆ, ἀνόσια ἐργαζόμενος, ἀνοσιουργός, κακοῦργος, E 404 π. (Ὁδῶς: ἱερα-

ψε κατ' Ἀριστάρχον ὁ Σπίζερος ἀντὶ τοῦ παρ' ἄπασι τοῖς ἄλλοις «ὀδρμηεργος».

Αἰσυλος [-υ-], ὄν., ἐπικ. ἀνόσιτος, * αἰσυλα ῥέζειν = ἀναστουργεῖν, Ε 403, ε 232, ε 40. * μωθήσασθαι = ἀνόσια ὀμίζειν, Γ 202. * εἰδέναι = Γ. Ἐρμ. 164. (Ἠ ἐτυμολογία ἀμφιβολος· κατὰ τινες ἐκ τοῦ αἶσα, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄσαι, ἄτη, κατ' ἄλλους ἀντὶ τοῦ ἄλ'ισος· κατὰ τὸν Ἀμειν ἐκ τοῦ ἄημι, πρὸλ. ἀήυλος, κυρ. ἀνεμώδης, ἐπομ. καυφός, ἀνόητος) ἢ κατὰ δὲ τὸν Δύντσερ. κυρ. θυελλώδης, (πρὸ τὴν μὴ Ὀμηρικὴν λ. ἰήετρος καὶ ἰήτορος) ταραχώδης, ἀγριος.

Αἰσῆμος, ἐκ τῆς Αἰσόμενης, πόλεως τινος Θρακικῆς, Θ 304.

Αἰσμηστήρ, ἦρος, ὁ=αἰσμηστής, ἄρχων, * κυβερὴς αἶσα· βασιλικὸς νεανίας, Ω 347 f. (ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Σπίζερου παραδεικτόν ἀντὶ τοῦ αἰνιγματώδους αἰσμητήρη). Ἔτερος τύπος τοῦ:

Αἰσμηστής, οἱ, ὁ (αἰσμητὴς=δίδω τό προσηκόν μέρος, δικάζω), ὁ ἀγώνος τινος κριτής, ἀγωνοδίκης, ὁ κοσμητὴρ τοῦ ἀγώνος, Θ 238 f. (ἢ Ἐτυμολογείται κατὰ τὸν ΜΕ, συμφωνούντος καὶ τοῦ Κουρτίου, ἐκ τοῦ αἶσα καὶ μνάσμαι καὶ εἶνε κυρ. ὁ μνόμενος αἵσης (πρὸ τὴν Ὀμηρ. φρ. «μνήσασθε χάριτες, θούριδος ἀλκῆς»)· ὁ τὸ δίκαιον καὶ πρέπον ἐνθυμούμενος· ἀντὶ δὲ τοῦ κανονικοῦ αἰσμητήρος ἐγενεον αἰολικῶς αἰσμηστής).

Αἰσμητός, ὁ, κύρ. ὄν. ἐνὸς τῶν Ἀχαιῶν, Α 303.

Αἰσχος, εὐς, τό, 4) «ἐντροπή», ἀτιμία, ὕβρις «καὶ λώδη» Ν 622, σ 225· πληθ. * τὰ αἰσχεα· Γ 242, Ζ 524· «ὅς ῥ' ὅδ' ἐνέμεσιν τε καὶ αἰσχεα πολλὰ ἀνθρώπων» ὅστις νὰ ἐγνώριζε (νὰ ἦτο εὐαίσθητος πρὸς) τὸν ψάγον καὶ τὰ πολυλά· ὕβρις τῶν ἀνθρώπων, Ζ 351. 2) αἰσχροῦργημα, α 229. Ἐκ τούτου

Αἰσχρός, ἡ, ὄν., συγκρ. αἰσχρῶν, ἰον. ὑπερθ. αἰσχιστός, η, ὄν., 4) εἰς φυσικ. σημ. δυσειδής, «ἀσχηρος», Γ. Ἀπ. 197· Β 216. 2) εἰς ἠθικ. σημ. αἰσχρός, ἀτιμος, ὀδριστηκός «αἰσχροῦ ἔσσα» Γ 38 κ. ἀ. Β 449· «τὸ μὲν αἰσχρῶν, αἶψα» Φ 437.—Ἐπιρρ. αἰσχροῦς, ἀτίμως, ὀδριστηκῶς, Ψ 473, σ 321.

Αἰσχίνα [-ν-] (αἰσχος, ἀφρ. ἀ. ἡσυχονα. Α') Ἐνεργ. 4) κάμνει τι αἰσχρὸν, δυσειδές, «ἀσχημιζω», παραμερσφώνω, «πρόσωπον» Σ 24· «κόμην» Σ 27· «νέκυς ἡσχυμμένος» κατησχυμμένος ἢ παραμερσφωμένος νεκρός, Σ 480, πρὸλ. Ω 418. 2) μεταφ. κατασχύνω, ἀτιμάζω, «ἐντροπιάζω» «γένος», Ζ 209· «λέχος» Θ 269· «ἡσυχνας ἐμὴν ἀρετὴν» Ψ 571. 3) ὕβριζω, ὀνειδίζω, Ε 86. Β') Παθ. ἢ μέσ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἄνευ πτ. η 305, σ 42, μετ' αἰ. «τι» φ 323.

Αἶσαν, ὄνομ., ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθῆως καὶ τῆς Τυραῖς, πατὴρ τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, λ 259.

Αἶψα, μέλ. αἰτῆσω, ἀφρ. ἀπαρρ. αἰτῆσαι (Τμ.

Ἀφρ. 225) ζητῶ, ἐξαιτοῦμαι, ἄνευ πτ. σ 49· ἐπαίτω· καὶ μετ' αἰ. πρῶτ. ἢ πράγματος «αἰτῶ τινα» παρὰ τινος, ρ 365, ω 83· «αἰτῶ τι» Ε 338· αἰ. τινά τι· παρὰ τινός τι, Χ 295, Ε 387· «αἰ. τινά τι» χάριν τινός τι, υ 74· μετ' ἀπαρρ. Ζ 476, γ 473.

Αἰτιάσασθαι, ἴδε Αἰτιάσμαι.

Αἰτιάσμαι (αἶτια), ἀποθ. πανταχοῦ ἐπικ. ἐκτεινόμενον, ὅθεν αἰτιώνται=αἰτῶνται, αἰτιάσθαι=αἰτῶσθαι, αἰτιάω καὶ αἰτιόω=αἰτῶ καὶ αἰτιόω, ἡτιάσθε καὶ ἡτιόωντο=ἡτιάσθε καὶ ἡτιόωντο, θεωρῶ αἰτίον, ἀποδίδω τὴν αἰτίαν, ἐναχοποιῶ, «τινά» Α 78, υ 435 κ. ἀ. «ὅτεν δὲ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται» ὁποῖας αἰτίας ἀποδίδ. οἱ θνητοὶ εἰς τοὺς θεοὺς! πῶς οἱ θνητοὶ αἰτιόωνται, κατηγοροῦν τοὺς θεοὺς! α 32.

Αἰτίω, ἕτερος ἐπικ. τύπος ἐπιτατικὸς τοῦ αἰτῶ, μόνον κατ' ἐνεστ. πολύ, ἐπιμνησκὺς ζητῶ, ἐπαίτω, «ζητεῖω» ἄνευ πτ. δ 651, ρ 228 κ. ἀ. «αἰ. τι» ρ 232, 538· «αἰ. τινά» ρ 346, 502, υ 479. Ὁδ.

Αἰτίω, ἡ, ἰον (αἰτία), παρ' Ὀμ. μόνον εἰς κακὴν σημ. ἐναχος, πταίστης, Ο 437 κ. ἀ. «οὐτὶ μοι αἰτία εἰσιν» δέν μου πταίουν, Α 453, α 348 κ. ἀ.

Αἰτιόω καὶ **αἰτιόωτο** ε', καὶ γ'. ἐν. πρὸς. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτα. ἴδε Αἰτιάσμαι.

Αἰτῶσις, ἡ, ὄν, Αἰτωλικός, Δ 399.

Αἰτῶλοι, οἱ, κατοικοὶ τῆς Αἰτωλίας, μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Λοκρίδος καὶ Ἠπείρου, ἀπὸ Αἰτωλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμῖωνος οὕτως ὀνομασθέντες, Β 638.

Αἰχμάλω, ποιητ. μέλ. αἰχμάσω, ἐπ. ἄσσω, πάλῳ τὴν αἰχμὴν, τὸ δόρυ, μάχομαι «αἰχμάς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι» μετὰ αἰχμὰς ὁ πολέμῳ σὺν οἱ νεώτεροι, Δ 324 f. Ἐκ τοῦ

αἰχμή, ἡ (ἀκή), κυρ. τὸ ὅς ἐκ ἄκρον τοῦ δόρατος, λόγχη· χαλκήνη· Δ 461· «δουρὸς αἰχμή» Ζ 320 κ. ἀ. κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ τὸ δόρυ, Ἰλ. πλ. (ἢ Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσσω).

αἰχμητὴς, ὁ, Αἰολ. κ. ἐπ.=αἰχμητής, Ε 497.

αἰχμητής, οἱ, ὁ, ποι. (αἰχμή), λογχομάχος, λογχευτής· εἰς χαρακτηρισμὸν ἀνδρείου πολεμιστοῦ, Α 452 κ. ἀ. β 49 κ. ἀ. καὶ ὡς ἐπιθετον Β 846, Γ 49 κ. ἀ.

αἶψα, ποι. βίως ἐπικ. ἐπιρρ. ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως «αἶψα δ' ἐπαίτω» εὐθύς μετὰ ταῦτα, Γ 445 κ. ἀ. «αἶψα μάλα» Δ 70 κ. ἀ. «αἶψά τε» ἐξ ἄπαντος, ἐπὶ καθ' ὅλου ἐγγινώσκων, Γ 224, α 392, κατὰ τὸν Ἑρμάνον εἰς Τμ. Δίμ. 488. (Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ ἄπτω, κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ. ἐκ τοῦ αἰπύς, ὅθεν κυρ. ἀποτόμως. ἢ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ τῆς καθομιλοῦ. «ἀψύς», καὶ ἐπιρρ. «ἀψά», ὧν ἡ κυρία σημασία εἶναι ταχύς καὶ ταχέως, Κοραῖ Ἀπ. 4, 44· ἡ συστολή τοῦ ζι εἰς α παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ

„ἀγρόμαστοι“=αἰγὸς μαστοὶ καὶ „ἀγρόκλημα“=αἰγρόκλημα καὶ ἀψίκωρος καὶ ἀψιμαγία ἐν δὲ Νάειρ ἐσώθη κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμηρικὸν τύπον „αἶψα“, ἴδ. Πρωτοδικοῦ Ἰδιωτικά κτλ. σ. 6).

αἰψήρος, ἢ, ὅς, ἐπικ. ταχύς, «αἰψήρος κόρος γόοιο» ταχύς εἶνε ὁ κόρος τοῦ θρήνου, ὀργή-γρα χαρταίει τις τὸν θρήνον, δ 403. «ἔσεν γρα χορταίει» ταχέως διέλυσε τὴν ἀγοράν, ἀγορὴν αἰψήρην «ταχέως διέλυσε τὴν ἀγοράν, κυρ. διέλυσε τὴν ἀγοράν οὕτως ὥστε νὰ ᾔνε ταχέως, δ 2. ταχέως διαλελυμένη, T 276, δ 257. (κατ' ἄλλους ὅμως: τὴν ζωτήρην συνέλευσιν καὶ κατ' ἄλλους: τὴν εὐκίνητον).

4. αἶψα [~], ποι., μόνον κατ' ἐννοίαν. ἔ. παρὰ. ἀνός. ἔ. ἄν. „καταλαμβάνω“, ἀντιλαμβάνομαι, „παίρνω ἐλθέσιν“, „ἰναίωθω“, ὡς τὸ Λατ. sentire, σ 44. ὅθεν α. συνήθ. ἀκούω, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ γεν. «φοβόγη, βοή» Π 508, ι 404 κ. ἀ. σπανιότερον μετὰ αἰτ. «κτά-πον» K 532. «ὅπα» Σ 222. β.) αἰσθάνομαι, «πληγῆς» K 532 (κακῶς τινες καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύουσιν: ἀκούω, δηλ. τὸν φόβον τῆς μά-σσης). γ.) γινώσκω, εἰσέβρω, K 460, O 248, α 298. (ἢ. Ἐκ τούτου παρὰ. τὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐπαίω).

2. αἶψα [~]=ἄνι, πνέω, ἐκπνέω, «φίλον ἔϊον ἦτορ» ἐξέπνεον, ἐξήμουν (πρὸ. O 40—41) τὴν καρδίαν μου, τὴν ψυχὴν μου, O 252. (ἄλλοι ὑπάρχοντες καὶ τοῦτο εἰς τὸ 4. αἶψα μεταφράζου-σιν: ἡσθάνομην τὴν καρδίαν μου, δηλ. τὸν ῥόγρον αὐτῆς, ἢ ἐγγινώσκον κατ' ἑμαυτὸν) πρὸ. αἶψα.

αἶψα, ἄνι, ὁ καὶ ἡ X 58. 4) κυρ. χρό-νου διάρκεια καὶ ἰδίως τὸ μέτρον τῆς ἀνθρω-πίνης ζωῆς, ὅθεν ὁ βίος, T 27, X 58, ε 160 κ. ἀ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «ψυχῆ» Π 453, ε 523. 2) ὁ νωτιαῖος μυελός «αἶψα ἐκτο-ρεῖν» T. Ἐρμ. 42, καὶ πληθ. «εἰ αἶψα τὸ-ρεῖν» T. Ἐρμ. 119. ὅπου ὁ Βασιμείστερ ὑπο-λαμβάνει τὴν λ. γενικώτερον εἰρημένην περὶ τοῦ κρέατος καὶ τοῦ μαλακίου τῆς χελύδνης μελὸς, ὡς ἔδρας τῆς ζωῆς, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὀστέον. (ἢ ἡ 2) σημασία εἶνε ἡ πρώτη καὶ θεμε-λιώδης, πρὸς τὸ Ὀμηρ. φρένες).

ἀκακῆτα [~], αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκα-κῆτης, ου, ὁ σωτὴρ, ἀλεξίκακος, ἐπὶθ. τοῦ Ἐρμίου, μόνον Π 185, ω 40. (συνήθ. παρὰ. ἐκ τοῦ κακός=ἄκακος, «ὁ μηδενὸς κακὸς περι-ποιητικός» ἢ πρότερος κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὅθεν ὁ μόνον ἀγαθὰ προξενῶν, ἀγαθοποιός, ἐπει-κῆς ἢ ὁ ἀποσοδῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, ἀ-λεξίκακος κατ' ἄλλους ὅμως, νεωτέρους, πιθα-νότερον παράγεται ἐκ τινος ἀγρ. ἀναδοειπλασι-ασμένου ἀορίστου ἀκακεῖν τοῦ ῥήμ. ἀκέω, καὶ εἰς ταύτην τὴν παραγωγὴν φαίνεται ὅτι φέρει τὸ ἀργαῖον σχόλιον θεραπευτικός).

ἀκαλερέϊτης [~], ὅς, ὁ (ἀκαλός [ἐκ τοῦ ἀκῆ] ἡσυχός, σιωπηλός, καὶ ῥέω, ἡσυχώς ῥέων, „σιγανός“ (ἐκ τοῦ σιγή), ἐπὶθ. τοῦ Ἰ-κανοῦ ποταμοῦ, μόνον Η 422, ε 434.

ἀκάμας [~], ἄνι, ὁ, ἡ (κάμνω)=ἀκάμα-τος, „ἀκούραστος“=σὺς, «ἴλ. Π 823. ὅθεν ἀκίνητος=ἡλίκος Σ 239, 484. «Σπερχείος» Π 176.

Ἀκάμας, ἄνι, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόης, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, φανε-θεῖς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου, B 823 κ. ἀ. 2) υἱὸς τοῦ Εὐσώρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, φανεθεῖς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος, B 844, E 462, Z 8. 3) υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Μη-ριόνου φανεθεῖς, M 140, N 360.

ἀκάματος [~], ὅς, ὁ (ἀκάμας, ὅπ. ἴδε, „ἀ-κούραστος“, ἐπὶθ. τοῦ πυρός, E 4, υ 423 κ. ἀ. ἀκαῖα [~], ἡ, (ἀκή) „ἀγκάθι“, ὁ θά-μνος δηλ. ὁ ἀκανθώδης, ε 328 f.

Ἀκάστη, ἡ (πολὺ διαφέρουσα, ἔξοχος, ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ κέκαμαι) θυγάτηρ τοῦ Ἰκκανοῦ καὶ τῆς Τηόβης, T. Δῆμ. 424.

Ἀκαῖος, ὁ, βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου, ε 336.

ἀκακείατος, ἀκακείης, ἀκακήμενος, ἀκακί-σθω, ἴδ. ἀκακίσθω.

ἀκακίσθω [~], ἐπ. καὶ ἰων. (ῥίξ. ακ) ἀόρ. β'. ἡκαχον, εἰς οὗ πάλιν μελ. ἀκαχίσσω, T. Ἐρμ. 286. ἀόρ. ἀ. ἡκαχῆσα, ψ 223. μέσ. ἀκαχίζομαι (ἔτερος τύπος ἀχομαι ἢ ἀχνομαι, ὅπερ ἴδε) ἀόρ. ἡκαχόμην, παρκ. ἀκαχῆμαι καὶ ἀκῆχμαι, γ'. πλ. ἀκῆχέσθαι (ἄλλη γραφ. ἀκῆχέσθαι, ἢν προτιμῶ) ὁ ἐοῦτεριανός, ἄλλων ἀντιλεγόντων) P 637. ὑπερ. γ'. πλ. ἀκαχέσθαι ἐπικ.=ἀκαχῆντο, M 179, ἀπρφ. ἀκαχῆσθαι, μετγ. ἀκαχήμενος, δηλ. ἀκῆχέμενος (κατ' ἐξαιρέσιν οὕτως τονιζόμενος) πρὸς τοῦτοισι μετοχ. ἐνεστ. ἀκῆων, οὐσα, ὅπ. ἴδε. 4) Ἐνεργ. λυπῶ, ἐνοχλῶ, [ἀνίω] μετὰ αἰτ. π 432. Π 822, π 427. 2) Μέσ. λυποῦ-μαι, „παραπονέομαι“, «θυμῆ» Z 486. «τῷ μὴ τι θανάων ἀκαχίζω» μὴ παραπονέσθαι διότι ἀπέθανες, λ 486. Ὁ παρκ. σημ. εἶμαι πα-ρίλυπος, πολλῶς μετὰ τοῦ «θυμόν, ἦτορ» μετὰ γεν. δι ἡ δότ. εἰ: ἐνδοξὴν τῆς αἰτίας, «ἴπ-πων» Λ 702 πρὸς. Π 46. «θανόντι» διὰ τὸν θάνατον, ὅν ἀπέθνησκε, α 236. «ὁ μοι πυκνῶς ἀκαχῆται» ἐξ αἰτίας μου, ψ 360. πρὸς. T 342.

ἀκακήμενος, ἡ, ὅς, ἐπικ. ἡκαχήμενος, ὁξός, ἐπὶθ. τοῦ πελίκιως ζ 235, τοῦ ξιλοῦ, χ 80 καὶ ἰδίως τοῦ δόρατος, M 444, φ 72 κ. ἀ. πολλὰ-κις μὲ τὴν προσθ. «ὁ εἰ χαλκῷ» μὲ οἶδον χαλ-κὸν ἐστομωμένος, ἢ λαγχωτός, ὁ ἔ. ἔχων ὀξείαν χαλκὴν λόγχην ἢ αἰχμήν, K 435 κ. ἀ. (κυρ. εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐκ τῆς ῥίξ. ακ, ὅθεν τὸ Λατ. pueri, καὶ ἀκ-ή, μὲ Ἀττ. ἀνα-διπλασιασμένον ἀντὶ τοῦ ἀκαχήμενος).

ἀκαχίστο, ἴδε ἀκακίσθω.

ἀκέομαι [~], ἀποθ., καὶ ἐπ. ἀκείομαι ἐν τῇ μετοχ. ἀκείομενος, Π 29, ε 383 (ἀκῆ) ἀόρ. ἀ. ἡ-κεσάμην, προστ. ἐπ. ἀκίεσαι, Π 523. 4) θα-ραπεύω „ἰατρεύω“ (κυρ. διὰ τῆς ἀκῆς ἢ ἀ-κωχῆς ἐξάγωμι ἐκ τοῦ σῆματος) E 402 κ. ἀ. «ἔλκεα» Π 29, 523. «τινὲς» E 448. μετγ.

«διψαν» παύω, X 2· ὄθεν ἐπανορθῶ, «ἀλλ' ἀκούμεθα ἡσασον» τὰ σπλάγματα ἡμῶν, N 445· πρὸς κ. 69· «νῆας» ἐπισκευάζω, διορθώνω, ξ 383. (Τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀκλή, ἀποδοκιμάζοντες οἱ νεώτεροι ἀποδέχονται τὴν ἐκ τοῦ ἀκ-(ἀκλήν, ἀκείων) παραγωγὴν, καθ' ἣν κερση. καθήτυ γάζω, πρᾶννω).

ἈΚΕΡΣΕΚΟΜΗΣ [-...], ΟΥ, ὁ (ἀ, κείρω, κόμη) ὁ ἀκούρευτον, ἐπομ. μακρὰν ἔχων κόμην, ὁ οὐδέποτε κείρων τὴν κόμην, «μακρομάλλης»· σκεδὼν ταῦτα τῇ καρήκομῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ 39 f.

ἈΚΕΣΜΑ [-...], ΑΤΟΣ, τό, (ἀκείμαι), μέσον θεραπευτικόν, «ιατρικόν», «ὀδυνάων» O 394 (οὕτως ἀπὸ τοῦ Σπιτξένου κατ' Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ ἈΚΗΜΑ, ὑπὲρ οὗ ἀποφαίνεται ὁ Λόβεκκ).

ἈΚΕΣΣΑΜΕΝΟΣ (-...), ὁ (ἐκ τῆς μετοχ. ἀκείσμενος, || πρὸς. τό τοῦ περὶ λόγου Ἀκουσμενός κύρ. ὄν. ἐκ τῆς μετοχ. ἀκούμενος), πατήρ τῆς Περσίδας, βασιλεὺς τῆς Θράκης, Φ 442.

ἈΚΕΣΤΗΣ, ἡ, ΟΥ (ἀκείμαι) θεραπευτὴς, «πρένεις ἐσθλῶν» ἐπιδικτικαὶ θεραπείαι, ὁ δὲ διορθώσων, N 445 f.

ἈΚΕΩΝ [-...], ΣΙΩΠῶΝ, ΣΙΩΠΗΛῶΣ, ἡσυχος, ἐν χρήσει μάλιστα ὡς ἐπὶ ἐπὶ παντός γένους καὶ ἀριθμοῦ, Δ 22, Θ 459, φ 89. Ἀλλ' εὐρίσκειται καὶ τὸ θηλ. «ἀκείουσα» A 565· καὶ τοῦ ἀρσεν. ἡ αἰτ. «ἀκείοντα» δ 344· καὶ ὁ δοικός «ἀκείοντες» ξ 495. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττμανν καὶ Ναιφελσθαχ ἐκ τοῦ α καὶ χάω, ἀντὶ τοῦ ἄκας Ἰων. ἀκείων, καὶ ἀρχῆθεν ἐπὶ ῥήμα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ καὶ ἄλλους· τὸ ἀρχαῖον ἦτο τύπος μετοχικός, ἀκλεις μετέπειτα καταντήσας, συγγ. τοῦ ἀκλήν ἐκ τίνος ρίζης ἈΚ, σημαίνουσης ἡσυχίαν καὶ σιωπὴν).

ἈΚΗΔΕΣΤΟΣ, ΟΝ (κηδεῖν), ὁ μὴ τυγῶν ἐπιμελείας, «ἀκῆδευτος», ἀπεριποίητος, ὅθ. περὶ νεκρῶν ἄταφος, ἀκῆδευτος, Z 60 f. Ἐπὶ ῥ. ἈΚΗΔΕΣΤΟΣ, ἀφροντίστος, ἐπομ. ἀσπλάγχως, ἀνηλεῶς, Ἰλ. X 465, Ω 447.

ἈΚΗΔΕΩ, ποι. ἀόρ. ἀ. ἀκῆδετα, δὲν φροντίζω, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ξ 427, Ψ 70. Ἐκ τοῦ ἈΚΗΔΗΣ, ἔς, γεν. ἔος (ἀ, κηδος), ἀφροντις, ἄνευ φροντίδος. 1) Παθ. ἀφροντίστος, ἡμελημένος, ἀτημέλητος, ζ 26, τ 18, υ 130· ἀκῆδευτος, ἄταφος, Ω 554, ω 487. 2) Οὐδ' ἀμέριμνος, ἀφροντις, ἀτάραχος, «θεοί» Ω 526· «οἰκία» Γ. Ἀπ. 78. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος, ἀφοδός, «ἰχθύσις—αἱ σὺντελὴν ἀκῆδεις αἶψ' ἀπὸ λυγρῶν ἔσονται» μετὰ πικρᾶς ἐπρωπείας ἐρημνέοντι οἱ τινες ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς εἰς τοὺς νεκροὺς ὀφειλομένης τιμῆς, Φ 423, ρ 349.

ἈΚΗΔΑΝΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, κηλέω), ἀθελκτος, ἄκαμπτος, «νόος» κ 329 f.

ἈΚΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, ἴδε ἈΚΕΣΜΑ.

ἈΚΙΝ, ἐπ. ἐπὶ ῥ. ἡσυχίως, σιωπηλῶς, συνηθέστατον ἐν τῇ φρ. «πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ»

πάντες ἡσύχασαν καὶ ἐσιώπησαν, Γ 95 κ. δ. πολὺ καὶ «ἀκὴν ἔσαν» ἡσύχαζον, ἐσιώπων, θ 82. «ἀκὴν ἔσαν» Δ 429. (Κατὰ τοὺς παλαιούς γραμμ. κυρίως αἰτ. τῆς ἀφρ. ὄνομα ἀκῆ· κατὰ δὲ τὸν Βούττμανν ἐκ τοῦ α στερ. καὶ χλω, χάσκω, ἐπομ. κυρ. μὲ κλεισμένον στόμα).

ἈΚΗΡΑΣΙΟΣ [-...], ΟΝ, ἕτερος ἐπ. σχηματισμός τοῦ ἀκῆρατος, ἀβλαβής, «λειμών» ἀθέριστος· Γ. Ἐρμ. 72. «οἶνος» ἄκρατος· 205 f.

ἈΚῆΡΑΤΟΣ [-...], ΟΝ, ἀβλαβής, ἀδιάφθορος, ἀκτῆλιδος, «κλήρος» O 498· «κτῆματα» ρ 532· «ὕδωρ» κηράρον, διευγής, Ω 303· (κατά τινες μὲν ἐκ τοῦ κήρ, κηραίνω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κεράννυμι, ἐπομ. κυρ.—ἀκρατος).

1. ἈΚῆΡΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, κήρ), ἀβλαβής, ἀδιάφθορος, Ὁδ. μ 98, ψ 328. Ὡσαύτως· Γ. Ἐρμ. 530· «ῥάβδον» ἀκῆριον ἢ σε φυλάσσει, ἐνθα τὸ ἀκῆριον ἀναφέρεται κατὰ τὴν νεωτέραν ρῖθιν εἰς τὸ σε ἡ ὄχι, ὡς πρότερον ἐστίζετο, εἰς τὸ ῥάβδον.

2. ἈΚῆΡΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, κήρ) ἢ ἀνευ καρδίας. 1) κυρ. ἄψυχος, νεκρός, Α 392, Φ 466. 2) μεταφ. ὁ «χωρὶς καρδία», ἀπαρσής, ἀτολμός, δειλός, Η 400· «δέος» ὁ ἀποθαρρύνων φόβος (κατὰ τὸν Γ. Μ. Ούόστιον) Ε 812, Ν 224. Ἰλ.

ἈΚΗΚΕΑΛΑΤΑΙ, ἈΚΗΚΕΑΤΑΙ, ἈΚΗΚΕΜΕΝΗ, Ἰδ. ἈΚΑΧΙΖΑ.

ἈΚΙΑΝΟΣ, ἡ, ΟΝ, μόν. ἐν τῇ συγρ. ἀκιδνότερος, ἀδύνατος, ἀσθενής, εὐτελής, «οὐδὲν ἀκιδνότερον γὰρ τρέφει ἀνθρώποις» σ 430· «εἰδος ἀκιδνότερος» εὐτελέστερος, ε 247, ο 469. (|| Ὁρθότερον, νομίζω, τονίζουσί τινες τὸ ἄλλως μὴ εὐρισκόμενον θετικόν· ἀκιδνός, διότι πιθάνωτέρα εἴνε ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ κίπ (κίζω, ἐν τῇ συνθ. ἀποκίζω εὐρισκόμενον. κίως), εἰς οὗ ἀφρ. κιδανός, ὡς ἐκ τοῦ ἴκω, ἱκανός, καὶ μετὰ τοῦ στερητ. α καὶ τῆς συγκοπ. ἀκιδνός, κυρ. μὴ δυνάμενος νά βαδίσῃ).

ἈΚΙΚΥΣ [-...], ΤΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ἀ, κίως) ἀδύνατος, Ὁδ. ε 545, φ 434.

ἈΚΙΧΗΤΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (κίχάνω), ἀνέφικτος, «ἀκίχητα διώκειν» Ρ 75 f.

ἈΚΛΑΤΟΣ, ΟΝ, (ἀ, κλαίω) = τῷ Ἀττ. ἄκλαυρος (|| Ἡ καθομιλουμ. διεφύλαξε τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην ἑλλειψιν τοῦ σ, λέγουσα «ἄκλαυτον» καὶ «ἄκλαυτον»). 1) Παθ. ὁ μὴ κλαυθεῖς, θρηνηθεῖς, νεκρός δηλ., X 386, λ 54. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κλαύσας, δ 494 (|| Ἡ καθομιλ. διετήρησε καὶ τὰς σημασίας ἀμφοτέρων).

ἈΚΛΕΗΣ, ἔος, ὁ, ἡ (ἀ, κλεις) καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτασις ἀκλήτης, (ὄνομα) πλήθ. ἀκλήεις, Μ 348) καὶ ἀκλειής (μόνον ἐν τῇ ἐπὶ ἐπὶ. -εἰως, Ἰδ. κατ.) αἰτ. ἐν. ἀκλεια (κατὰ συγγ. ἀντὶ τοῦ ἀκλεια δ 728) ἄδοξος, ἀσημαντος· «ἀκλεις αὕτως» κυρ. οὐδέτ. ἐπιφύρηματικῶς ἐκλαμβανόμενον, Η 400 (οἱ ἀρχαῖοι κακῶς αὐτὸ θεωροῦντες ὡς ὄνομα πλήθ. ἐτονίζοντες ἀκλεις ἢ ἀκλεις, ἢ καὶ φυλάττοντες τὸν τόνον· ἀκλεις).—ἈΚΛΕΙΩΣ, ἀδόξως, X 304, α 244.

ἄκλῆρος, ὄν (ἄ, κλῆρος). 1) ὁ μὴ δένα ἔχων κλῆρον, κτήμα, ἀκτῆμιον, πέντης, λ 490 f. 2) ἀκλῆρωτος, ἀδιανέμετος, «γατα» ἡ μὴ δένα ἔχουσα κτήσασα, ἰδιοκτήτην, "Γ. Ἀφρ. 423. (||. Ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. „ἄκλῆρος“ σημ. τὸν ἀνευ „κλῆρος“ τούτέστιν ἀνευ ἀπαγόνων).

ἄκμῃ, ἡ (ἀκῇ) ἡ „κύψις, ὁ ἀθέρρας“ μαχαίριον κ.τ.τ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται» (κυρ. στέζει εἰς τὴν κύψιν τοῦ ξυραφίου τούτέστιν εἰς τοσοῦτον ἐπισφαλῆ βᾶσιν, ὥστε ἀναγκαίως θά κλῖνῃ ἢ πρὸς τὸ ἐν ἢ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος) παρουσιάζει ἐξίσταται εἰς τὴν κρισιμωτάτην στιγμήν (ὕποκείμενον εἶναι ὁ ἐπὶ μ. στίχος «ἡ—ἡ») K 473 f.

ἄκμῃνος, ὄν, ὁ μὴ φαγὼν μὴδὲ πῶν, ἄγευστος, νῆστις, T 207, 346. «ἄκ. σίτσιοι, πόσιος» νῆστις φαγῆτος καὶ ποτοῦ, "Π. T 463, 320. (Κατὰ μὲν τὸν σχολ. εἰς T 463 ἐκ τοῦ ἄκμῃ Αἰολ.=νῆστις) κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ὅςτις μετὰ τοῦ Ἀρστέργου τονίζει ἀκμῇνός, ἐκ τοῦ καμῆν (ἀκομή, ἀκομήνός), καὶ σημ. κυρίως ἀπεριποίητος, ἀθέρραπτος (ὡς π. χ. T 207). ὅθεν «ἄ. σίτσιοι καὶ πόσιος» νῆστις. ||. Τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν ἀποδέχεται καὶ ὁ Δυνάττης, ὅστις σχετίζει τὸ Αἰολ. ἀκμῃ πρὸς τὸ ἀχ-ῆν, ἔνας=ἐνδεής, πέντης).

ἄκμῃνός, ὄν (ἀκμῇ), ἐντελὲς ἀνεπτυγμένος, ἀκμαίος «ὁ ἀκμῇνος ἐλάτῃ» ψ 494 f. ὁ «Ἀμῆ», παραδεχόμενος τὴν τοῦ Δοιδερλ. παραγωγήν τῆς προηγουμένης λ. συνάπτει ἐνταῦθα τὸ «ἀκμῇνός» πρὸς τὸ ἐπὶ μ. «θαλέθων» καὶ ἐρμηνεύει ὁ ἀνευ περιποιήσεως καὶ θεραπείας θάλλων. Ὁ δὲ Φαίλας θεωρῶν τὴν λ. ὡς ἕτερον σχηματισμὸν τοῦ ἀκμάς (ἐκ τοῦ κάμνω) ἐξηγεῖται ὁ μὴ κεκμηκώς, ὁ ἐ. ἐν πλῆρει δυνάμει ἢ ὀκμῇ).

ἄκμῃς, ὅς, ὁ, ἡ, (ἄ, κάμνω), ἀκάματος, ἀκμαίος, "Π. Δ 802, O 697.

*ἄκμῃτος, ὄν=ἄκμῃς, "Γ. Ἀπόλ. 520.

ἄκμῃστον, τὸ (ἀκμῶν, τίθημι) τὸ μέρος, ἡ ἐξέλιξις, ἐν ᾧ τίθεται, ἐμπήγεται ὁ ἀκμῶν, μόνον, Σ 440, 476, O 274.

ἄκμῃς, ὄς, ὁ, τὸ „ἀμρόνι“ (ὁ ἐ. ἀκμῷνιον), O 49, O 274. (Ἐκ τοῦ κάμνω κατὰ τοὺς ἀρχαίους. ||. κατὰ τινὰς δὲ τῶν νεωτέρων πρωτοτύπων οὕσα ἡ λ. ἢ συγγ. κατὰ μετὰθεσιν τῆς ἀλκυῖν κάμνω (=λῆσας), κυρ. σημαίνει τὸν μύδον, τὸν οὐρανὸν ἐκτιόντα (Ψαλμ. Θεογ. 722), τὸν κραυγόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν οὐρανὸν αὐτόν, κατὰ τὸν Πλούσιον, καὶ τέλος τὸ ἀμρόνι).

ἄκμῃστις, ἰος, ἡ, ἡ σπονδυλικὴ στήλη, „τὸ βαρυκόκαλον“, κ 464 f. (Σχολαστικὴ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ α. στερ. καὶ κνήθω, διότι ὄθην τὰ ζῶα δὲν φθάνουσι νὰ κινήσῃ εἰς τὰ βαρυκόκαλον! Πιθανὴς παράγ. ἐκ τῆς ῥίζης κν, ἐξ ἧς ἀκνῶς, ἀκνῶν) ὅθεν καὶ λατ. spina λέγεται, ||. παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „πίρυνος“ ὁ ἐ. πρίων).

Ἀκούις [ω...], ὅς, ὁ (α ἀθρ., κοίτη) ὁ μίαν (ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ὁμοῦ μετ' ἄλλου (κοινήν) ἔχων κοίτην, ὁμόκοιτος, σύζυγος, O 91, ε 420, φ 88 κ. ἀ.

Ἀκοίτις [ω...], ἰος, ἡ, θηλ. τοῦ προηγουμένου, ἡ ὁμόκοιτις, παρ' Ὁμ. μόνον ἡ νόμιμος σύζυγος, Γ 438 κ. ἀ. Πιστύως λέγεται καὶ ἡ Ἑλένη ὡς ἐν Τροίᾳ νόμιμος γυνὴ τοῦ Πάριδος θεωρουμένη, Γ 447, Z 350. «ἀκοίτις» αἰτ. πληθ. κ 7.

Ἀκοῦσις, ὁ βλωμός, ψωμός, „δακωνιά“, Ἰταλ. „βοσκκῆ“, ρ 222 f. «αἰτῶν ἀκόλους» (ἐκ τοῦ α. τοῦ ἐπιτ. καὶ τοῦ κάλος=κολοῦός· ἐντελὲς κολοῦός· ἐπομ. τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπολειπόμενον κεκολοῦμένον τέρματιον ἄρτου ἢ κρέατος).

*Ἀκόλυμβος, ὄν (ἄ, κολυμβός), ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κολυμβῇ, Βατρ. 158.

Ἀκομιστήν, ἡ (ἄ, κομίζω), ἀπεριποίησις, ἀπεριθαλψία, φ 284 f.

Ἀκοντία (ἄκων), ἀθρ. ἀναῦξ. ἀκόντισα καὶ ἐπ. ἀκόντισσα, κυρ. ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, καὶ ἐν γένει ἐξακοντίζω, ἐκσφενδονῶ, ἀπολεῖ, Δ 498· καὶ μετὰ ὁπ. ὄργαν. «δοῦρῃ, ἔρχει» Δ 496 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. «αἰχμᾶς, δοῦρα» M 44, Σ 422, γ 465. «τινός» ἐναντίον τινός, Δ 490 κ. ἀ. «ἐπὶ τινι» καὶ «ἐκ τινος» Π 359, γ 263, 282. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ μυνῆς αἰτ. προσώπου «τινά» κτυπῶ τινὰ διὰ τοῦ ἀκοντίου Βατρ. 209.

*Ἀκόντιον, τὸ, (ὕποκ. τοῦ ἄκων) „κοντάρῃ“ "Γ. Ἐρμ. 460.

Ἀκοντιστής, ὅς, ὁ (ἀκοντίζω) ὁ ῥίπτων ἀκόντια μόνον, σ 262· ὡς ἐπὶθετον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «ὕψος» Π 328.

Ἀκοντιστής, ἰος, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκόντιστος (ἀκοντίζω) διακοντισμός, ὁ διὰ τοῦ ἀκοντίου ἀγών, Ψ 622 f.

Ἀκόντης, ὄν (κορέννυμι)=ἀκόρεστος, „ἀχόρταγος“, μετὰ γεν. «ρόθου, πολέμου, ἀν-τῆς, ἀπειλῶν, μάχης» "Π. Π 447, M 335, N 624, Σ 479, Γ 2. «παρόδους προκάδων ἀκόντηι» ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν δορκάδων ἔχουσαι, "Γ. Ἀφρ. 74.

Ἀκος [ω...], ἰος, τὸ (ἀκίμαι) μέσον θεραπευτικόν, πρᾶντικόν, „ιατρικόν“ γ 484. «οὐδὲ τι μῆχος ρεχθέντος κακοῦ ἐστ' ἄκος εὐρεῖν» οὐδεμία μηχανή, οὐδεὶς τρόπος ὑπάρχει γεννημένου τινός κακοῦ νὰ εὕρη τις θεραπείαν, I 250. (||. Περί τῆς ἐτυμολογίας βλ. ἀκέομαι).

Ἀκοῖσμος, ὄν, ὁ μὴ ἔχων κόσμον, ὁ ἐ. εὐταξίαν, ἀτακτος, ἀπρεπής, «ἔπας» B 213 f.

Ἀκοῖστος [ω...], ἀθρ. ἀκοῖστος, "Π. Z 506, O 263, μόνον ἐν τῇ πλοκῇ «ἵππος ἀκοῖστος ἐπὶ φάτνῃ» ἵππος, ὅστις ἀφθόνους κριθὰς ἐφαγεν εἰς τὴν φάτνην, ὁ κριθιᾶσας, ἵππος, τὸν ὀπῶν „ἐπᾶσε τὸ κριθάρῃ“, ἐπομ. ἀκᾶθεκτος, θυμοειδής (ἐκ τοῦ ἀκοῖστος=κριθή).

Ἀκούαζω [ω...], (Γ. Ἐρμ. 423) καὶ μετ. ἀκουάζομαι ἕτερος ἐπικός τύπος τοῦ ἀκούω, μετὰ γεν. ι 7, ν, 9· «πρῶτος γὰρ καὶ δαιτός ἀκούα-

ζῆσθον ἐμετο· διότι καὶ περὶ τοῦ δειπνοῦ ὤμετε οἱ δὴ πρῶτοι ἀκούετε παρ' ἐμοῦ, ὁ δὲ πρῶτος προσκαλεῖσθε παρ' ἐμοῦ εἰς δειπνῶν, Δ 343.

ἀκοῇ [-], ἡ (ἀκούω) ἐπ.=ἀκοή, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκοῦν, «ἐκάλειν γίγνεται ἀκοή» μακρόθεν γίνεσθαι ἀκοή, ὁ δὲ μακρόθεν ἀκούει τις, Π 634.

2) τὸ ἀκούόμενον, ἡ εἶδησις, «μετὰ πατρὸς ἀκοῦν ἐκείσθαι» πηγάζουσι· ὅρα ἀκούσω (λίσσω εἶδωσιν) περὶ τοῦ πατρὸς, δ 308· ἀντὶ τοῦ «ἐκείσθαι» τίθεται καὶ τὸ ῥῆμα «βῆναι» δ 704, ε 49, ε 479· καὶ «ἀλγεσθαι» ρ 43.

ἀκοῖρος, ον (κοῖρος), ὁ μὴ ἔχων κοῖρον, «ἀγρόρι», οἶον, η 64 f.

ἀκοῖτος, ἡ, ον, δυνάμενος· ν' ἀκουσθῇ, "Υ. Ἑρμ. 512· (ἡ ἐν τῇ καθομῇ, σημ. ἡ λ. τὸν ἀκουσμένον, οἷον ἐν τῇ φρ. «ἔχω ἀκουστέ»).

ἀκοῖα [-], μέλ. ἀκούσμαι, ἀορί. ἀ. ἡκουσα.

4) ἀκούω, ἄνευ πτ. Ο 129· μετὰ γεν. προσώπου, τοῦ ἀκουσμένου, οἷον «ἀκούω» α 370· τὸ πρῶτον ἐκφέρεται συνήθ. κατ' αἶψα «ὅπα, φθόγγον, δούπον καλ.» Ορμ. πολγ. «μῦθον» Γ' 76· «τί τινός» εἰ παρὰ τινος, μ 389· ἀλλὰ καὶ κατὰ γεν. οἷον «ἀνός» Δ 334· «ψογγῆς» μ 198· «κωκυτοῦ» Χ 447· «μουκθραῖ» μ 265· «στοναχῆς» φ 237· «μῦθον» ρ 291. Τὸ δὲ πρόσωπον, περὶ οὗ τις ἀκούει τι, τίθεται κατὰ γεν. οὐχὶ μόνον ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, ἀλλὰ μετὰ τινος προσδιορισμοῦ, οἷον «πατρός τεθνηῶτος» περὶ τοῦ πατρὸς ὅτι ἀπέθανε, α 289· «Ὀδυσῆος ζῆου» (=ζῶντος) ὅτι ὁ Ὀδ. ζῇ, ρ 445, 527, πρὸς δ. α 403, Ω 490 κ. ἀ. σπανιώτερον δὲ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «πατρός ἀκούσας» περὶ τοῦ πατρὸς (ἀνηγορευμένου τὴν Μενέλαον) δ 414· καὶ ἄνευ ρητοῦ ἀντικειμένου ὡς ἐνὶ ὁλόῳς ἐπακκουσμένου «τῆς δ' ἀρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα» τ 204. Σπανίως συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. καὶ μετοχῆς «εἰ πτώσσοντας ὅρ' ἔκτορι πάντα ἀκούσαι» ἀν' ἡ-κουνεν ὅτι πάντες ὑποπέπτησσαν (ζαρόνουν) ὑπὸ τὸν ἔκτ., ὁ δὲ ἐνὸπιον τοῦ ἔκτορος, Π 129· «ἔκ τινος ἀκ. μέλιγον ἔπος» ἀκούω ἀπὸ τοῦ στόμα τινός· γλοκύν λόγον, ο 374. 2) διδῶ ἀκροῶσθαι εἰς τινα, εἰσακούω, περὶ θεῶν, συνήθ. μετὰ γεν. Α 384 κ. ἀ. σπανίως μετὰ δοτ. (κυρ. δοτ. χαριστικῆς) «ἀνέρι κηδομένῳ» διδῶ ἀκρόα-σιν εἰς· ἀνδρα δεινοπαθόντα, Π 513· περὶ δὲ κατωτέρων ὑπακούω, η 44· μετὰ αἶψ. τοῦ πράγματος· «ἄλλων μῦθον ἄκουε» ἄκουε, δηλαδὴ μετ' εὐπειθείας, τὸν λόγον ἄλλων, Β 200· μετ' ἀνακολούθησιν συνάσεσθαι δὴ συντάξαι· γή-θησεν ὅτι οἱ ἤκουσε θεός· εὐξαμένους· διότι τοῦ ἤκουσεν ὁ θεός· τὴν εὐχὴν, Π 534· (ἡ ὅπου ἀκολούθησεν καὶ ὁμαλὴ βᾶ ἥτο ἡ σύνταξις, ἀν' ἔλε-γεν ἡ «ὅτι ἐσ ἤκουσ. θεός· εὐξαμένους» ἡ «ὅτι οἱ ἤκ. θ. εὐξαμένους»).—Ὁ ἐνεστ. πολλάκις σημ. τὸ ἔχω ἀκούσθαι, ἔχω εἰς ἀκοῆς, ἢ ἔχω ἀκουστέ· γ 193, δ 94, 688, ο 403.—Τὸ μέστ. ὡς ἀποθ. τουτέστιν εἰς ἐνεργ. σημ. «τινός» Δ 331.

ἀκράντος [-], ἰον, ἐπικ. (ἀκραινῶν) ἀνεκ-

τέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, μόνον «ἔργον» Β 438 καὶ «θεοπροπῆ» ψευδῆς, δ 202, τ 565.

ἀκραῖς [-], ἐκ, γεν. ἐός (ἄκρος, ἄκρη) τρο-δῶς πνέων, «δυνατός» ἐπιθ. οὐρίου ἀνέ-μου, "Ὀδ. ε 421, ε 253, 299. (Κατὰ τὸν Δοι-δερεῖναν καὶ Ἀμείν εἶνε ὁ τὴν ἐπιράνειαν μόνον τῆς θαλάσσης κινῶν, ἐπομ. μέτριος· ἀλλ' ὁρθῶς ἀντιλέγει ὁ Δόντιζερς· ὅτι τὸ ἐπίθετον αὐδεμῖαν σῆσιν ἔχει πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης ἔννοιαν, ἡ ἐν δὲ τῇ πρώτῃ χωρίῳ καὶ ἀντιφάσκει πρὸς τὸν εὐθὺς ἐπόμενον προσδιορισμὸν «κελαδόντ' ἐπὶ σῆ-νοπα πόντον»).

ἄκρη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἄκρος), ἡ ἄκρα, ἡ «ἄκρη» (κατὰ μεταπλασμ. κλισ. ἀντὶ τοῦ ἄ-κρος, γδ. ἀκρίς) ἐπομ. καρυφή, ἀκρόρεια καὶ ἰώως ἀκρωτήριον, ι 285· ὁ πληθ. Δ 425, ε 36. Ἡ φράς. «κατ' ἄκρης» (ἥτις καὶ κατ' ἄκρης ὄχι ὁρθῶς γράφεται) κυρ. σημ. τὸ ἄνωθεν πρὸς τὰ κατω, «τὸν κατ' ἄκρον» ε 343· ἔπειτα ἐντε-λῶς, ὁλότελα, «ἄπ' ἐπάνω ὡς κατω», Ν 772, Χ 441, Ω 728· «κατ' ἄκρης ἔλεεν» Ο 557.

ἄκρηος, ἐν τῇ φρ. «κατ' ἄκρηος», ἣν ὁ Βέικ. ἐν τῇ Β. ἐχώρισε πρότερον γραφομένην κατ' ἄκρηθεν, ὅπ. ἴδ.ε.

ἄκρητος, ον, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄκρατος (κα-ράννομι), ὁ μὴ κεκραμένος, μειγμένος μὲ ὕ-δωρ, «ἄσολος», (ἡ καὶ «ἄκράτος» ἐν Κυ-θῆροι· Πανθ. Τόμ. ΒΒ' σ. 286 «κράσι ἀκράτος») «ὄνος» ιω 73· «πατόν» ε 344· «γάλα» ι 297, «σπονδαί» αἱ δι' ἀκράτους οἴνου γινόμεναι, Β 344, Δ 439· πρὸς δ. ἐποναι.

ἄκρίς, ἴσος, ἡ, τὸ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζό-μενον ἔντομον, ἡ «ἄκρίδα», Φ 42 f.

ἄκρίς, ἴσος, ἡ, ἰων. καὶ ἐπ.=ἄκρη (ἡ Ὁ τύπος οὗτος ἐπώθη καὶ ἐν τῇ καθομῇ, «τὴν ἄκρια») κορυφή, ἀκρόρεια, πάντοτε κατὰ πληθ. αἶψ. «δι' ἄκριας» μόνον "Ὀδ. ι 400, κ 284, ε 2, π 365. Ἡ δὲ ὀνομα. τοῦ πληθ. "Υ. Δῆμ. 383. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. τὴν ῥάχιν, ἡ ζυγόν τοῦ ὄρου), ἴδ. καὶ ἄκρη.

Ἀκρίσιον [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρι-σίου, βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος (πρὸς δ. Προΐτος)=ἡ Δανάη, ε 349.

Ἀκρίτιον [-], ον, ποι. ὁ ἀκρίτους μύ-θους μυθοῦμενος, ἀνόητα, συγκεχυμένα ὁμι-λῶν, μετὰ τὰ φλυαρῶν, ἐπιθ. τοῦ Θεοράτου Β 246 (κατὰ τὸν Ναιγέλισθαχ· ὅχι εἰς λογικὴν ἢ καλλολογικὴν, ἀλλ' εἰς φθικὴν σημασίαν, διότι οἱ λόγοι του εἶνε μὲν καθάροι, καὶ λογικῶς ἀκούου-θαι καὶ ἀκριβεῖς, ἀλλ' ἀνάρμοστοι εἰς τὴν περι-στασιν καὶ ἀπρεπεῖς, δι' ὅ καὶ ἀκριτοί· ἥτις δὲ ἐπιθ. τῶν «ὀνείρων», οἵτινες συγκεχυμένα καὶ μάταια δηλοῦντες, εἶνε μάταιοι, μὴ ἐπὶ πλη-θεύοντες, τ 560· (οὕτως ὁ Ναιγέλισθαχ· κατ' ἄλλους δὲ: συγκεχυμένοι, δυσεξηγήτοι· κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν· ἀδυσκρίνητοι, οἱ πολλὰ καὶ ποικίλα παριστάντες διὰ τὸ ποικίλον καὶ παιγνιώδες τῶν ἐνυπνίων).

ἈΚΡΙΤΟΣ [..], ον (ἄ, κριτός). 1) ἀχώρι-
στος, ἀδιάκριτος, κοινός, «τόμος» τάφος
κοινός, ἐν ᾧ πολλοὶ ὁμοὶ ἀδιακρίτως εἶνε τεθαμ-
μένοι, Π 337.—«ἄκριτα πόλλ' ἀγορεύειν» πολ-
λὰ ἀδιακρίτως, καλὰ καὶ κακὰ ὁμιλῶ θ 505.
«μῦθοι» μᾶται, ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι λόγοι,
Β 796. 2) ὁ μὴ διακριμένος, ἀναποφάσι-
στος, ἄλυτος, «νέικα» Ξ 203, 304. 3) ὁ
μὴ δυνάμενος νὰ διακριθῇ, νὰ λάβῃ τέλος, ἀτε-
λεΐτης, ἀτελείωτος, «ἄχεα» Γ 412, Ω
91.—Ἐπίθ. «ἄκριτον» ἀτελεσιγῆτος, αἰω-
νίως, «πενθήμεναι» α 174, τ 420.

ἈΚΡΙΤΟΦΥΛΛΟΣ [..], ον, (ἄκριτος, φύλλον)
ὁ μὴ διακρινόμενα, ἐπομ. πυκνὰ φύλλα ἔχων,
πυκνόφυλλος, «ἄρος» Β 868 f. (|| ἡ μάλ-
λον ἀτελείωτος, ἄπειρα, κατὰ τὴν 3) σημ. τοῦ
ἄκριτος, ἐπομ. πολύφυλλος).

ἈΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΔΗ, ἐπ. (ἄκρος, κελαινός) μόνον
ἐν τῇ μετοχ. ἀκροκελαινιδῶν ἐπ.=ἀκροκελαινιδῶν,
ὁ ἔχων μελαινὰ τὴν ἄκραν, τὴν ἐπιφάνειαν,
„μαυρίζων“ (ἥτοι διὰ τὴν φρικίαν τῆς ἐπι-
φανείας κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ διὰ τὴν πλυμ-
μόραν θαλάσσης κατὰ τοὺς νεωτέρους), ἐπίθ. τοῦ
Σκαλιάνδρου, Φ 219 f.

ἈΚΡΟΚΟΜΟΣ, ον (ἄκρος, κόμη), ὁ κατὰ τὴν ἄ-
κραν, κορυφὴν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν, ἐπίθ.
τῶν ἄνδρων, οἵτινες ἔφερον τὴν κόμην κατὰ κο-
ρυφὴν διδαμένην, ἡ μόνην τὴν κορυφὴν εἶχον ἀβύ-
ριστον, (|| ὅπως σήμερον πολλοὶ τῶν ἀνατολι-
κῶν ἔθνων, αἱ οἱ Σῆται καὶ οἱ Ἀσιατικῆς κα-
ταγωγῆς Βούλγαροι), (κατ' ἄλλους, ὁ εἰς ἄκρον
κομῶν, ὁ πυκνὴν καὶ μεγάλην ἔχων κόμην) Δ
533 f.

Ἄκραν, τό (οὐδ. τοῦ ἄκρος), τὸ ἄκρον, τὸ
τέλος, ἡ κορυφή, π. χ. τοῦ μοχλοῦ ι 328.
«Γάρφαρον ἄκρον ἰότης» κορυφή, Ξ 292. «Ἀ-
θηναῖον» τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀθηναίων, τὸ Σού-
ριον, γ 278. «ποδῶς» Βατρ. 253.

ἈΚΡΟΝΕΑΣ, η, ὁ, εἰς τὸν φασικίον, θ 414.

ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ, ιος, ἡ, ἀκρόπολις, (Λατ.) „κἀ-
στρον“, μόνον Ὡδ. θ 494, 504 (ἐν τῇ Ἰλ.
χωριστὰ ἄκρη πόλις, Ζ 257, Χ 383).

ἈΚΡΟΠΟΛΟΣ, ον, ἐπικ. (ἄκρον, πῖλος). ἑξέχων,
ὕψηλός, ἐπίθ. τῶν ὀρέων, μόνον ἐν τῇ δοτ. τοῦ
πληθ. Ε 523, τ 205.

ἈΚΡΟΠΟΡΟΣ, ον, ἐπικ. (ἄκρον, πείρω), ὁ μὲ τὴν
ἄκραν διαπερῶν, διαπεραστικὴν οἷσαν ἔχων τὴν
ἄκραν, ὄξύς, διαπεραστικός, «ὄβελος» γ 463 f.

ἈΚΡΟΣ, η, ον (ἀκλή), ὑπερθ. ἀκρότατος, η, ον,
ὁ εἰς τὴν ἄκραν εὐρισκόμενος, ὕψηλότετος,
ἔσχατος, εἰς αὐτὴν λήγων, μόνον ἐν τῇ φυσικῇ
σημασίᾳ, οἷον «ῥυμός ἄκρος» ὁ ῥυμός ὁ εἰς τὴν
ἄκραν εὐρισκόμενος, ὁ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ῥυμοῦ,
Ε 729. «ἐπ' ἄκρῳ χεῖλει» εἰς τὸ ἄκρον χεῖλος,
ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χειλοῦς (τῆς γάβρου),
Μ 54, «ἄκρη χεῖρ» Ε 336, «πῶδες ἄκροι» ἡ
ἄκρα τῶν ποδῶν, Π 640, «ἄκρος ὤμος» Ρ 599,
«ὀλίγον ἄκρον» ἡ ἄκρα τοῦ πηδαλίου, ι 540,

«ὕδωρ ἄκρον» ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, Π 462,
«ἄκρη πόλις» ἡ ἀκρόπολις. «ἀκροστάτη πόλις»
τὸ ὑψηλότερον ἄκρον τῆς πόλεως, Γ 52, Χ 472.
Τὸ οὐδ. «ἄκρον» ἐπιρρήματικῶς κεῖται καὶ σημ.
ἀκροποδῆτι, μόλις ἐγγιζούσα μὲ τοὺς πό-
δας, „εἰς τὰ δάκτυλα“, Γ 229. (|| Ἐνθα
ὅμως ὁ Ἄρενς προτείνει ὥραϊαν διόρθωσιν: ἰπὶ
ῥηγμῖνα καὶ τότε τὰ «ἄκρον» παύει τοῦ νὰ ᾔνε
ἐπιρρήμα, ἀποδοόμενον ὡς ἐπίθετον ἐν μὲν τῇ
στίχ. 227 τοῦ «καρπὸν», ἐν δὲ τῇ σ. 229 τοῦ
δαρρωμένου «ῥηγμῖνα». Τὰ γένος δὲν φέρει πρῶ-
σιν εἰς τὴν διόρθωσιν).

ἈΚΡΑΤΗΡΙΟΝ, τό, (ἄκρος), τὸ ἄκρον, ἡ ἄ-
κρα, «ἀκρωτήριον πρόμνης» Γμ. 33, 40.

ἈΚΤΑΙΗ, ἡ (ἄκτῃ κυρ. ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν
κατοικοῦσα). ὄν. μίαν τῶν Νηρηίδων, Σ 44.

Ἄ. ΚΤΗ, ἡ, ἡ ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ
σημασίας, πιθανῶς σημαίνουσα τὸν ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς καρπὸν, συνήθ. «ἄ ἀλφίτου» ὅπ. Ἰδε,
ἡ «ἄ Δημήτερος» καρπὸς τῆς Δήμητρος, Δη-
μητριακός, Ν 322, Γ 76. (Ὁ Διόνυσος ἀνά-
γει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν λκ, εἰς ἣς καὶ ἀκτῇ,
ἄκρος, acus' σημ. λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν στά-
χυν· διότι ἡ συνήθης παραγωγή ἐκ τοῦ ἄγνου-
μι, καθ' ἣν θὰ ἦτο: ὁ κτυπημένος καρπός,
τὸ „πληγούρι“ ἀναγίσκεται ὑπὸ τοῦ Ἦσ. Ἐργ.
κ. Πμ. 466, ὅπου κεῖται περὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἔτι καρποῦ. Ὡσαύτως δὲ ὁ τοῦ Διόδωρ. ἡ παρα-
γωγή ἐκ τοῦ ἀκοστή κατὰ συγκατῆν καὶ ἡ
σημασ. κριθῇ ἱκανῶς ἀνεκκυῖται ὑπὸ τῆς βε-
βαιωμένης ἐρμηνείας τοῦ «ἀλφίτου ἀκτῇ». Ὁ δὲ
Ἄμειος ἐρμηνεύει: τὸν κτελασμένον καρπὸν, τὸν
κατὰ πρῶτον ὡς ἄριστον ὀρεπόμενον ὁ εἰς τὸν
ἐκλεκτόν, κατὰ τὸν σχολιαστὴν εἰς Ν 322 «τὸν
πρηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέντα»).

Ἄ. ΚΤΗ, ἡ (ἄκνυμι, ἀ.). ὁ τόπος, ἐνθα τὰ
κόμματα ἄγνυνται, συντρίβονται, προσάρασσονται,
ἀπτόμας, βραχυώδης παραλία, Μ 284, κ
89. β.) ἀκρωτήριον, γῆς ἄκρα, ω 378.
πρὸ. Στράβ. 4, 3, 48.

ἈΚΤΗΜΟΝ, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα) ὁ μὴ κεκτη-
μένος, «ἀκτ. χρυσό» ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, Ἰλ.
I 426, 268.

ἈΚΤΙΣ, ἰδος, ἡ, ἀκτίς, μόνον ἐν τῇ δοτ. ἀκτί-
νεσσι καὶ ἀκτίσιν. «Πελίσι» Κ 547, ε 479,
λ 46 κ. ε. (|| Ἡ καθομιλουμένη ἔσωσε τὴν λ. μάλ-
ιστα εἰς μεταφορ. σημ., κλίνουσα αὐτῇ: ἀκτίς,
ἰδος, „ἀχτίδες“).

ἈΚΤΙΤΗΣ [..], ος (κτίω, κτίζω), ποι.=ἀ-
κτιστος, Γ. Ἀφρ. 423.

ἈΚΤΟΡΙΑΝΕ, ος, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Ἀκτορος=
Ἐρχελλῆς, Π 489.

ἈΚΤΟΡΙΣ, ἰδος, ἡ, μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς
Πηνελόπης, ψ 228.

ἈΚΤΟΡΙΩΝ, ανος, ὁ, ἐν τῇ δούκῃ. Ἀκτορίωνες,
Ψ 638, οἱ διδμοὶ ὁ εἰς κατὰ τὸν σχολ. διφαστε
καὶ συμπεφυκτοὶ τοῖς σώμασιν υἱοὶ τοῦ Ἀκτο-
ρος 2), ὁ Εὐρυτος καὶ Κτῆατος, οἱ καὶ «Μο-

λίονα· ἐκ τῆς μητρὸς Μολιόνης, Α 709, καλοῦ-
μενοι καὶ «Ἀκτορίωνε Μολιόνε» ἐξ ἀμφοτέρων
Α 750, δύο ἀλιμώτατοι ἦρωες Ἠλεῖται, καὶ
αὐτὸν τὸν Ἠρακλῆ νικήσαντες· ἀλλ' ἔπειτα ὑπ'
αὐτοῦ ἐνεδρευθέντες παρὰ τὰς Κλεωνάδας ἐφονεύ-
θησαν. Ὁ ἐνικός εὐρίσκεται Ν 485.

Ἀκτωρ, ὄρος, ὃ (ἄγω, ὅθεν=ἡγεμών). 1) οὐδὲ
τοῦ βασιλέως τῆς Φωκίδος Διόνως καὶ τῆς
Διομήδεως, ἀνὴρ τῆς Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Μενου-
κίου καὶ πάππος τοῦ Πατρόκλοῦ, Α 785· πρὸ.
Ἀπολλ. 4, 9, 4. 2) οὐδὲ τοῦ Φόρβαντος καὶ
τῆς Ὑρμίνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγείου, ἀνὴρ τῆς
Μολιόνης καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρύτου καὶ Κτεάτου,
Ἰδ. Ἀκτορίαν. 3) οὐδὲ τοῦ Ἀξέως, πατὴρ τῆς
Ἀλκυόνης, π. ππος τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλ-
μένου, Ὀρχομένιος, Β 513.

Ἀκταὸς [ω-], ἡ, ὃ τῆς πρίνου, «πρηνάριον»
(ψαλιδίον) καρπός, ὃ καὶ βάλανος λεγόμενος,
ἐκφόρος τοῦ τῆς δρυὸς, τοῦ κυρίως λεγόμενου
βαλάνου, κ 242 f. (|| Κακῶς παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἀκο-
λοῦ, ὅπ. ἴδε, κατὰ τραπ. Αἰολικὴν τοῦ σ εἰς υἱ
πίθανον τέρα παραγωγή φαίνεται ἡ ἐκ τῆς ῥίζης
ἀκ, ἐξ ἧς ἀκῆ, ἀκανθία, διὰ τὰ ἀκανθώδεις τοῦ
δένδρου, εὐτείναι· ὁ καρπὸς ἦν ποτε ἴσως ὁμώνυ-
μος πρὸς τὸ δένδρον).

Ἀκκῦ [ω-], ἡ (ἀκῆ) ὄζειτα ἄκρα, «μύτη»,
«ἔγχεος, θαυρός» Κ 373 κ. ἀ. τ 453, γ 46.

Ἀκον [ω-], ὄκτος, ὃ, τὸ ἀκόντιον, «κον-
τάριον» Κ 335, ξ 531 κ. ἀ.

Ἀκον, οὔτα, ὄν, ἴδε Ἀλέκον.

Ἄλακ [ω-], ἐπίθ. εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς
τὴν θάλασσαν, Μ 49· εὐρίσκεται καὶ «εἰς ἄ-
λαος» κ 351 κ. ἀ. ἴδ. εἰς.

Ἀλάλῃμαι, ἴδ. Ἀλάομαι.

Ἀλαλήτης [ω-], ὁ, πολλῶν ἀνθρώπων ἀθρόα
βοή, ἀλαλαγμός, ἰδίως ὁ ἐν ταῖς μάχαις, ὁ νι-
κητήριος, Α 436 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἡ ἀγωνιῶδης
φωνή (πολλῶν) Φ 40, καὶ ἡ ἐξ ἀγανακτή-
σεως κραυγὴ, ω 463. (|| Ἐκ τοῦ ἀλαλά, ἐξ
οὗ καὶ ἀλαλῶ, ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός. Ἐν τῇ
καθολικῇ, ἐσώθη μετὰ τῆς ἀφαιρέσεως «λα-
λητός=φωνή πολλῶν ὁμοῦ ἐριζόντων ἢ ἄλλως
βοῶντων»).

Ἀλάκε, Ἀλαακῆν, Ἀλαακεῖν, ἴδε Ἀλέξω.

Ἀλαακομένης [ω-...], ἰσός, ἡ, ἐπίθ. τῆς
Ἀθηνᾶς, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐκ τοῦ ἀλαλ-
κεῖν, ἡ ἀποκροοῦσα, ἡ ἀμυντικὴν ἔχουσα
δύναμις, *Ἰλ. Δ 8, Ε 908· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς
Βοιωτικῆς πόλεως Ἀλαακομένην.

Ἀλααίκτημαι [ω-...], ἀνησύχως στρέφομαι
ἔνθεν ἐκεῖθεν, στενοχωροῦμαι, θορυβοῦμαι,
Κ 94 f. (κυρ. παρακ. τοῦ ἀλυκτέω με σημ. ἐνεσ.
|| τὸ δὲ ἀλυκτέω ἀνάγεται εἰς τὸ ἀλύσσω, ἀλύω).

Ἀλάμπτος, ὄν, (|| ἐκ τοῦ ἄλρ. λαμπτός
(λαμπν) ἐξ οὗ τὸ λαμπτεῖν, λαμπτεῖν, λαμ-
πεῖν, ὅπ. ἴδε) ἀνευ λάμψεως, σκοτεινός, Γ.
32, 5 (ἴθθα τὰ ἀκτείνεσθαι διὰ ὃ μὲν Ἑρμάννος
γράφει ἀπολάμπετο;· ὁ δὲ Βαρούμ. δέ τ' ἄλ.).

Ἀλάομαι [ω-...], ἀποθ., πρσπ. ἀλῶν κατ' ἐτ.
ἔντι, ἀντὶ τοῦ ἀλῶ ἐκ τοῦ ἀλάω, ἀλῶν, ε 377·
παρακ. ἡλῶην, ἀόρ. ἀ. ἡλῶθην, ἐπ. ἀλῶθην,
παρακ. ἀλῶλῃμαι, ἀπαρρ. ἀλῶλῃσθαι, μετοχ. ἀ-
λῶλῃμενος· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι,
μετὰ τῶν προθ. «κατὰ, περί» τι, Ζ 201, δ 44,
«πολλὴν ἐπὶ γαίαν» ξ 380, «ἐπὶ πάντων» η
239, «ὕπερ ἄλα» γ 73.—Ὁ παρακ. ἐν τῇ ἀπα-
ρρ. καὶ μετοχ. ἔχει τὸν τόνον καὶ τὴν σημ.
τοῦ ἐνεσ. δ 370, ν 333.

Ἀλάος [ω-], ὄν, τυφλός, *Ὁδ. θ 495, κ 493,
μ 267. (Ἑτοιμολ. ἀδέσῃος· κατὰ τινες μὲν ἐκ
τοῦ α στερ. καὶ λάω=βλέπω κατὰ δὲ τὸν Δοι-
δερίλ. συγγ. τὸ ἀλάομαι καὶ σημ. κυρ. ἐστε-
ρημένος.—Τὸ ἀσύνθηος μέτρον τῆς λ.—ω, κ
493, μ 267 ἐξέλιπεν ἡδὴ διὰ τῆς διορθώσεως
μάντηος (ἴδ. μάντις). ἀντὶ δὲ ταύτης ὁ Ἄλ-
ρενς προτείνει τὴν γραφὴν ἀλαόος).

Ἀλαοσκοπία [ω-...], ἡ (ἀλαοσκοπός), μόνον
ἐν τῇ φράσει «οὐδ' ἀλαοσκοπῆν εἶχε» δὲν εἶχε
τυφλὴν, ὅ ἐ. ἡμελημένην σκοπιᾶν, φυλακὴν
(non caecis oculis vidit κατὰ τὸν Δύνεζρον)
τούτῃστιν· μετὰ προσοχῆς ἐρύλαττε. Κατ' ἄλ-
λους δὲ εἶνε ἡ ματαία, ἄγονος φυλακὴ, Κ
515, Ν 40, Ξ 435, θ 285 (οὐδαμοῦ τῆς Ὁδ.
ἀλχ.) (Παρσόνεστις ἡ λ. κατὰ τοὺς νεωτέρους,
πρότερον ὀνομαζομένη «ἀλαοσκοπία»).

Ἀλάος [ω-], ποι. (ἀλαός), ἀόρ. ἀλῶσα, τυ-
φλῶ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀ. τινὰ ὀφθαλμοῦ» σερῶ
τινα τοῦ ὀφθαλμοῦ, *Ὁδ. α 69, ε 516 (κατὰ τὸν
Δοιδερίλ. κυρ. σημ. στερεῶν, ἴδ. Ἀλάος).

Ἀλαπαδός [ω-], ἡ, ὄν (ἀλαπάζω), ποι. τὸ
συγκρ. -νότερος, Δ 305· εὐκατάβλητος, εὐ-
πυλόμενος, «θῆνος οὐκ ἀλαπ.» δύναμις ἀκ-
ταιάχνης, Ε 783 κ. ἀ., περὶ βοῶν, σ 373· ὅθεν
ἀδύνατος, ἀναλκις, ἀπόλεμος, Β 675, «εἰ-
γες» Δ 330, «μῆθος» Γ. Ἑρμ. 334.

Ἀλαπάζω [ω-], (ἐκ τοῦ εὐρύω, ὃ καὶ λαπά-
ζω, ὅπερ καὶ λαπάσσω λέγεται καὶ συγγ. τῇ
λάπτω, λαφύσσω), μέλ. -ζω, ἀόρ. ἀναύητος ἀλά-
παζα. Κυρ. ἐκκενῶ, ἐξ ἀντιῶ «πόλιν» ἐκ-
πορῶ, καταστρέφω, Β 367 κ. ἀ. ὅθεν κατα-
δάλλω, ἐξαλοοθρεύω, «στίχας ἀνδρῶν, νέων
ἐσάλαγας» Ε 466, Α 503, «τινὰ» Α 750, Μ
67· καὶ καταστρέφω, ρ 424, τ 80 (Ὁ Δοι-
δερίλ. ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν σημ. τοῦ λαμβά-
νειν καὶ φρονεῖν).

Ἀλατέν, ἐπ. (ἀλαστος) οὐκ ἐπιανθόμεναί
τινος, δὲν δύναται νά λησμονήσω τι, «δὲν το
λησμονῶ», ὅθεν· εἶμαι θυμωμένος, «μα-
νίζω, χολιάζω» *Ἰλ. Μ 463, Ο 21. ἴδ. καὶ
ἄλαστος ἐν τέλ.

Ἀλατορίανης [ω-...], ὄν, ὁ οὐδὲ τοῦ Ἀλάστο-
ρος=Τρώες, Γ 466.

Ἄλατος, ὄν (ἀ, λαθέσθαι). 1) ἀλησιμόνητος,
«πένθος» τὸ μὴ λησιμονούμενον, δεινόν, ἀφό-
ρητον, Ω 105, α 342 κ. ἀ. «ἄχος» δ 408·
«ἀλαστον οὐδύρεσθαι» ἀκαταπαύστως, ξ 474. 2)

εἰ, δὲν δὲν πρέπει τις νὰ λησμονῇ, νὰ συγχωρή-
ται, ὅ, μισητός, ἐχθρός· οὕτως ὀνομάζεται ὁ
Ἐκτωρ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου διὰ τὸν φόνον τοῦ
Πατρόκλου X 264. (Κατὰ τὸν Ἑρμ. ἐκ τοῦ λά-
ξεσθαι, ἐπομ. ἀνατάληπος, ἀφόρητος. Ὁ δὲ
Δοιδερλ. ὅστις γράφει ἀλαστός κατὰ τὸ ΜΕ,
θεωρεῖ τὴν λ. ῥηματ. ἐπιθετον ἐκ τινος ἀλαζω,
ἐπιτατ. ῥήματος τοῦ: ἀλάσσει, καὶ ἀποδίδει εἰς
αὐτὴν τὴν σημ. μαινόμενος, ἔπειτα περιλυ-
πος, ἀθυμῶς· τὸ δὲ ῥ. «ἀλαστέω» ἐρμηνεύει:
εἶμαι περιλύπος μέχρις ἀθυμίας, μεταγχαλίας,
ἰδ. τὴν ἐπομ. λ.).

ἈΛΑΣΤΩΡ [·...], ὄρος, ὃ (ἀλάσσει· ὅθεν κυρ.
καχὸς δαίμων, ὅστις βασανίζει, πλανᾷ, εἰς μανίαν
ἐμβάλλει, daemon planus) κύρ. ὄν. 1) ὁπαδὸς
τοῦ Σαρπηδόρος, Λύκιος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, E 677. 2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Δ 295,
Θ 333, N 422. 3) πατὴρ τοῦ Ἰρῶος, ἰδ. Ἀ-
ΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ.

ΑΛΛΑΤΙΣ [·...], ὄρε, ἡ, ἐπ. (ἀλαύω), τύφλω-
σις, ι 503 f.

ΑΛΛΕΩ (ἀλλας), μέλ. ἀλλήσω, „πονῶ“ (ἀ.)
σωματικῶς, B 269 «ὀδύνῃσι» M 206· μετὰ
αἰτ. τοῦ μέρους, «κεφαλῇ» Βατρ. 493. 6.)
ψυχικῶς, „πονῶ“ (ἀ.), λυποῦμαι, μ 27.

ΑΛΛΙΩΝ, ὄν, συγκρ., ἀλλίσιος, ἡ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ
ΑΛΛΕΓΙΝΟΣ, ὅπ. ἰδ.

ΑΛΛΩΣ, ὅς, τὸ, „πόνος“ σωματικῶς τε καὶ
ψυχικῶς, συνήθ. ἐν τῇ πληθ. «ἀλλως» κόποι,
ταλαιπωρίαι, κακοτυχία, ἀλλοφύει· κ. τ. λ.
«ἀλλως διδόναι» A 96 κ. ἀ. «τέρχυν» A 110
«ἀλλως φέρω» μ 427, ἄπασι αἱ φράσεις σημ.
τὸ φέρω, προσενῶ, παρασκευάζω λοιπὰς, κοπούς,
«ἀλλως πάγω» B 667 κ. ἀ. ὑποέρω κόπους,
κινδύνους, μάλιστα πολεμικοῦς, ἡ θαλασσίους, α
4, ἡ ἐν τῇ θήρῃ, ι 424· «ἀλλως ἔχω» λ 582,
593· «κεῖται ἐν ἀλλεσι θυμός» ἡ καρδία εἶνε
βεβουλισμένη εἰς τὰς λύπας, φ 88.

ΑΛΛΑΙΩ, ποι. (ἀλλω, ἄρῳ, ἰλο=τρέφω, ἡ
ἄλω, ἀλέα, ἡλο=θερμαίνω, θάλλω), ἀόρ. 6.
ἡλδανον, τρέφω, ἐνδυναμώνω, μεγαλύνω
«μέλει ἡλδαν ποιμένοι λαῶν» ἔκαμε τὰ μέλη
τοῦ παχύτερα, μεγαλότερα, ισχυρότερα, Ὀδ.
α 70, ω 368 (||. ἔνθα ἔπειτα ἡ ἐπεξηγήσις «μελ-
ζονα δ' ἡ ἐπ' αὐτῶν καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι»).

ΑΛΛΗΕΚΑ, ἑτερος τύπος ἐπικ. τοῦ ἀλλοαίνω,
μὲ σημ. ἀμετάβ. αὐξάνω, προκόπτω, Ψ 599 f.

ΑΛΕΑΣΘΑΙ, ἰδ. ΑΛΕΟΜΑΙ.

ΑΛΕΓΓΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀλλεγίνος
(ἀλλος), συγκρ. ἀνών. ἀλλίω, μόνον ἐν τῇ οὐδ.
ἀλλίον, ὑπερθ. ἀλλίστος, Ψ 653. 1) ὁ προσενῶν
ἀλλος ἡ ἀλγας, λυπηρὸς, ἐπίπληνος, θλίβε-
ρός, περὶ καταστάσεων, ὅν «ὀδύν» A 398,
«πυγμαχί» Ψ 653, «εἰρεσίῃ» κ 78 κ. τ. τ.
περὶ πραγμάτων, ὅν «κύματα» Ω 8, θ 483,
«αἰγμή» E 658 κ. ἀ. «μαγλοσύνη» Ω 30.

2) μετ' ἀπαρ. δύσκολος, δυσχερής, «ἴπ-
ποι ἀλλεγίνοι δαμῆναι» δυσκόλως δαμιζόμενοι,

K 402, «ἡμίονος ἀλλίστη δαμίσσασθαι» Ψ 655.
— Ἀλλίον, λυπηρότερον, χειρότερον, ὃ μὲ
ὅλως ἀσθενῇ συγκριτικῇ ἔννοιαν (Κρυγέρ. π.
Διαλ. 49, 6, 2), πολὺ λυπηρόν, πολλὸ κα-
κόν, Σ 278, δ 292, π 147, ρ 14. (Τινὲς ἀρ-
νοῦνται εἰς τὴν λ. ταύτην καὶ τύπον συγκριτι-
κοῦ, θεωροῦντες αὐτὴν θετικόν, ὅς· ὁ Δοιδερ-
λεῖνος καὶ Κύνερος).

ἈΛΕΓΓΙΝΟΡΙΔΗΣ [·...], ὄρ, ὃ, υἱὸς τοῦ Ἀλε-
γίνορος=ὁ Πράμαχος, Σ 503.

ΑΛΕΓΓΙΩ [·...], ἐπ. (ἀλέγω) μόνον κατ' ἐνεστ.
καὶ παρ. φροντίζω, „μὲ μέλει“ περὶ τι-
νος, μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως
«οὐκ ἀλέγγω τίνος» δὲν φροντίζω περὶ τίνος,
συνήθ. διότι τὸν περιφρονῶ, A 460, Θ 477 κ. ἀ.
ἀνευ πτ. μόνον Ὀδ. 406.

ΑΛΕΓΓΙΝΑ [·...], ἐπικ. ἐκτεταμ. = ἀλέγη, φρον-
τίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ τίνος ἵνα παρα-
σκευασθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ ὀνόμ.
«δαίτα» ἐτοιμάζω δαίτην Ὀδ. α 374, 6 439
κ. ἀ. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνάπτεται καὶ μὲ
ἄλλα ὀνόματα, ὅν «δολοφροσύνη» ἐτοιμάζω
ἡ πλέκει ἡ κρύπτω δ. Ὀδ. Ἑρμ. 364, «ἀγλαίας»
φροντίζω περὶ διασκευάσεων, Ὀδ. Ἑρμ. 476·
συνωνυμεί δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀλεγγίζω, ὅν «πα-
τήρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγυνεν» Ὀδ. Ἑρμ. 557.

ΑΛΕΓΩ [·...], ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. προσέχω
τὸν νοῦν εἰς τι, φροντίζω περὶ τίνος, „μὲ
μέλει“, συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀνευ πτ.
«οὐκ ἀλέγω» δὲν με μέλει, A 389, ρ 390· «κύ-
νες οὐκ ἀλέγουσαι» „σκόλλαις ἀπισταῖς, ἀ-
διάντροποις“ προσαγορεύονται αἱ τῆς Πηνελό-
πης θεράπαιναι ὅσαι δὲν ἐφρόντισαν νὰ διαφυλά-
ξωσι τὴν τιμὴν τῶν καὶ τὴν πρὸς τὸν δεσποτι-
κὸν οἶκον πίστιν, τ 454· μετὰ γεν. τοῦ προσώ-
που, ὅς καὶ τὸ ἀλεγγίζω, Ὀδ. 483, Π 307, ι
415, 275, υ 244· ἀνευ ἀρνήσεως «αἱ (δηλ. Λι-
ταί) καὶ μετόπισθ' Ἀτης, ἀλέγουσι κιοῦσαι» Γ
504, (ὅπου ὡς ἀντικείμενον ὁ μὲν σχολ. ἔβωθεν
ὑπονοεῖ τὰ ἀνθρώπων, ὀρθότερον δὲ ὁ Φαίσις
ἐκλαμβάνει τὸ ὑπάρχον Ἀτης, ἀποδίδων εἰς τὸ
χωρίον τὴν ἔξῃ ἔννοιαν· αἱ Λιταὶ καὶ κατόπιν
τῆς Ἀτης ἐρχόμεναι φροντίζουσι περὶ αὐτῆς, περὶ
τῶν ὑπ' αὐτῆς δηλ. πεπραγμένων κακῶν πρὸς
διόρθωσιν αὐτῶν (πρὸς ρ. 507 «αἱ δ' ἐξακίονται
ὀπίσσω»). Ἀλλῃ δὲ τις γνώμη ἐστραμμένη ἔφαρξεν
τὸ κιοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἀλέγουσι καὶ ἐρμηνεύει:
φροντίζουσι νὰ βαδίζωσι (ἐπιμελῶς βαδίζουσι)
κατόπιν τῆς Ἀτης. Τέλος συντάσσ. καὶ μετ' αἰτ.
τοῦ πράγματος, «ὅπιν θεῶν οὐκ ἀλ.» Π 388,
«νηὼν ὅπλα ἀλέγουσι» σπουδάζουσι περὶ τὰ ἀρ-
μενα τῶν νηῶν ζ 268. (Ἡ ἐτυμολ. δὲν εἶνε βε-
βαία· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιότερους ἐκ τοῦ λέγω
καὶ ἀθροιστ. α' κατὰ δὲ τὸν Λόβεσκ ἐκ τοῦ λέ-
γω καὶ τοῦ παρεμφατικού α, ἰδ. α 7) ||. Ὅπως
δὴποτε τὸ μὲν α εἶνε προθεματικόν, περὶ δὲ τῆς
ρίξης λεγ- πρὸς τὸ Λατ. nec-leg-o (negligo),
intel-leg-o, di-lig-eus).

ΛΑΕΚΙΝΑ [v...], ἑτερος ἐκωνέ- επιμ. τύπος τοῦ ἀλέομαι (1. ἀλή), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ὑποχωρῶ, ἀνευ πτ. δ 251. συνήθ. δὲ μετ' αἰτ. ἀπο(δ)αφύγω, * κῆρα, βέλεια, βίαις ἀνέμων, χάλλον, θυρόν, λωδὴν, κ. τ. ε. * συχνά παρ' Οὐλ. Σπανιώτην * τινά * π 477, Γ. Έρν. 239. μετ' ἀπαρεμφάτου «κτείνειν, ἀλεξόμεναι ἀλεείνουν» Z 167, N 356.

1. ΛΑΕΗ [v...], ἡ, ποιητ. (ἄλη) ἀποφυγή, X 301 f.

2. ΛΑΕΗ, ἡ (συγγ. τῇ εἴλη), Ἀπτικῶς ἀλέα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου θερμότης, ρ 23 f.

ΛΑΕΙΑΡ [v...], αἶσα, τό, ποι. (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλεαίνον, ἀλευρον, * ἀλεορί, ἰδίως τὸ ἐκ σίτου, ἐν τῇ πληθ. u 108 f.

ΛΑΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἴδ. ΕΙΛΩ.

ΛΑΕΙΣΙΩΝ, τό, (λεῖος) χωρίον τῆς Ἡλίδος, B 716, ἐπὶ Σπράδωνος μὴ ὑπάρχον πλέον μόνον δὲ ἡ περὶ αὐτὰ χώρα ὠνομάζετο μετέπειτα τὸ Ἀλειαίον, Σπρ. 8, 40, 3.

ΛΑΕΙΣΙΩΤ ΚΟΛΩΝΗ, ἡ, δοτὶν ὁπτερον, ἥτοι ὁ κολωνός ἡ λόφος τοῦ Ἀλειαίου (ὅ ἐ. κατὰ Σπράδ. ε. ἀ. αὐτὰ τὸ Ἀλειαίον) ἡ στήλη, * κολώνω, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀλειαίου, ὅς· κατὰ Δημήτρ. τὸν Σκῆψ. παρ' Εὐσταθ. εἰς B 647. ἥτοι οἶος τοῦ Σκίλλου, μνηστήρ τῆς Ἰπποδάμειας, A 757.

ΛΑΕΙΣΙΩΝ [v...], τό (ἀμφίβολον ἀνὲκ τοῦ α γερ. καὶ λειός) μέγα ποτήριον ἐκ πολυτίμου μετάλλου τορευτικῶς ἐξεργασμένον καὶ δι' ἀναγλύρων κεκοσμημένον, χρησίμου μάλιστα κατὰ τὰς ἐορτάς, A 774, Ω 429, γ 50 κ. ἀ. πολυχ. τῆς Ὀδ.

ΛΑΕΙΤΗΣ [v...], οἱ, ὁ, ἐπ. (συνήθ. μὲν ἐκ τοῦ ἀλειταίνω, κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ καὶ Ναιγελτσάχ ἐκ τοῦ ἀλζομαι, ἀρ=ἀλήτης, μόνον μεταφορικῶς) ἀμαρτωλός, ἀνόσιος, κακοῦργος· οὕτως λέγεται ὁ Πάρις Γ 28 καὶ οἱ μνηστές τῆς Πηνελόπης u 421.

ΛΑΕΙΦΑΡ [v...], αἶσα, τό, (ἀλείφω) ἀλοιφή, * ἀλειμμά, δι' οὗ ἡλειφον μάλιστα τοὺς νεοκροῦς πρὸ τῆς καύσεως αὐτῶν, Σ 351, ω 45, 73. * λίφαι ἀποσιλβόντες ἀλείφοντες· ἐδώλια λίφαι ἀποσιλβόντα ὡς ἀλειμμένα, ὡς ἐξ ἀλοιφῆς, γ 408.

ΛΑΕΙΦΗ [v...], (λίπος), ἀόρ. ἡλειψα καὶ μέσ. ἡλειψάμην. 1) Ἐνεργ. * ἀλείφω * συνήθ. * λίπ' ἐλαίφ * με ἐλαιόλτρον, Σ 350, καὶ μόνον * λίπ' ε 227, ἴδ. ΛΙΠΑ· ἰδίως περὶ τῶν μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείφειν ἢ μυρώσειν, Ω 582, τ 505. * κηρόν ἐπ' ὥσιν * μ 200. 2) Μέσ. * ἀλείφωμαι, * λίπ' ἐλαίφ * K 577, E 471. * χροά * τὸ σῶμά μου, E 475.

ΛΑΕΚΤΡΙΩΝ [v...], ὄκος, (=ἀλέκτωρ), πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Λήϊτου, P 602, Ἀλέκτωρ παρ' Ἀπολλ. 4, 9, 46.

ΛΑΕΚΤΩΡ [v...], ὄρος, ὁ (ἀ, λέγω) κυρ. ὁ μὴ κατακλινόμενος· μὴδὲ ἀπαπαυόμενος, ἀνήσυχος, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ * πετεινός * ἢ * κόκο-

ρας, Πατρ. 493 (|| διαλεκτικῶς δὲ ἐν Ἀθήναις λέγεται καὶ * ἀλόχτερας * κατὰ μετὰθεσιν τῶν φωνηέντων).

ΛΑΕΚΤΩΡ [v...], ὄρος, ὁ, οἶος τοῦ Πέλοπος ἢ τῆς Ἥγησάνδρας, πατήρ τῆς Ἰφιλόχης, δ 40.

ΛΑΕΝ, ΛΑΕΝ, ἴδ. ΕΙΛΩ.

ΛΑΕΕΛΑΜΕΝΟΣ [v...], ΛΑΕΕΛΑΣΘΑΙ, ἴδ. ΛΑΚΕΛ. ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ (ἀλέξω, ἀνὴρ· ὁ τοῦ ἀνδρα ἀποκρούων) τιμητικὸν ὄνομα τοῦ Πάριδος, δοθέν· εἰς αὐτὸν κατὰ τὸν σκολ. διότι ὡς ποιμὴν ἀνδρείως πολλάκις πρὸς ληστὰς ἀντίστη, Γ 46.

ΛΑΕΕΛΑΝΕΜΟΣ [v...], ὄν (ἀλ., ἀνεμος) τὸν ἀνεμον ἀποκρούων, * γλαῖνα * ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττουσα, E 529 f.

ΛΑΕΕΝΤΗΡ [v...], ἥρος, ὁ (ἀλέξω) ἀμυντήρ, * μάχη· * πρῶμαχος· οὕτως λέγεται ὁ Δημολέων, Γ 396 f.

ΛΑΕΕΡΙΚΑΚΟΣ [v...], ὄν (ἀλ., κακόν), ὁ ἀποσοβῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, * μητι· * K 20 f.

ΛΑΚΕΩ [v...], (ρίζ. ΛΑΕΚ.), ἀπρφ. ἀλεξόμεναι, μέλ. ἀλεξήσω, ἀόρ. εὐκτ. ἀλεξήσῃς, γ 346. ἔτι δὲ (ἐκ τῆς συγκεκομμένης ρίζης λακ) ἐπ. ἀόρ. εἴ· με ἀναδιπλ. ἡλακον, ἀπρφ. ἀλακτείν, -έμεν, -έμεναι, ὑποστ. ἐπ. ἀλάκῃσι (ἀντὶ ἀλάλῃς), κ 288 (ὅπου πρὸ τοῦ Οδολφίου ἐγράφετο μέλλων ἀλακῃσι) P 453, μετοχ. ἀλακίων, μέσ. ἀόρ. ἀ. ὑποστ. ἀλεξώμεθα, ἀπαρ. ἀλέξασθαι. 1) Ἐνεργ. ἀποσοβῶν, ἀποκρούω, [ἀμύνω], ἀπομακρύνω ἀπὸ τινός τι, A 590, A 469, N 356. μετὰ δοτ. προσ. * τινί * βοήθῃ τινα, Γ 9, E 779 κ. α. μετὰ αἰτ. πράγματι, γ 469. μετ' ἀμφοτέρων πηλῶναι, ὅταν * κακὸν ἦμαρ Δαναοῖσι * 1 254, * νήσσει πῶρ * 1 347, * τινί ἀγρια φῶλα * Γ 30 κ. ἀ. πολυχ. Σπανίως μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, ὅταν P 539, κ 288. 2) Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, N 475, σ 62. καὶ ἀνευ πτ. A 348, Π 562, ι 57 κ. ἀ.

ΛΑΕΟΜΑΙ [v...], καὶ ΛΑΕΥΟΜΑΙ ω 29, ἐπ. (ἄλη) εὐκτ. ἀλέομαι, Γ 447, παρ. ἀλέοντο, Z 586, ἀόρ. ἡλεύατο, N 448 κ. ἀ. καὶ ἀλεύατο, Γ 360 κ. ἀ. ὑποστ. ἀλέεται, δ 396 καὶ ἀλεύεται (ἐπ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ ἀλεύεται) E 400, εὐκτ. ἀλέατο, u 368, προστ. ἄλευαι, Φ 285, ἀλέασθαι, δ 774, ἀπαρρ. ἀλέασθαι, N 436 κ. ἀ., μετοχ. ἀλευόμενος, E 28.—Σημ. ἐκκλίνο, ἀπο(δ)αφύγω, ἀνευ πτ. E 28 κ. ἀ. συνήθως ὁμως μετὰ αἰτ. * βίλος, ἔγγα, δόρυ, κῆρα, νοῦσον * σπανιώτερον δὲ μετὰ αἰτ. προσώπου, ὅταν * θεοῦς * τὴν ὀργὴν αὐτῶν δηλ., ἐπομ. φοβοῦμαι τοὺς θεοῦς, ι 274. μετ' ἀπαρεμφ. σημ. ἀπαφεύγω, δ ἐ. φοβοῦμαι ἢ παραλείπω τὸ νὰ πράξω τι, Ψ 340, 605, E 400.

ΛΑΕΤΑΙ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΕΤΡΕΪΑ (ἄρ. ἀλετρον, ἀλέω) * ἀλέθω * * καρπὸν * γ 404 f.

ΛΑΕΤΡΙΣ [v...], ἴσος, ἡ (ἀλέω), ἡ ἀλέθουσα, ἡ * μνυλωνοῦ * * γυνή ἀλ. * u 405 f.

ἀλεύομαι, ἴδ. ἀλέομαι.

ἀλέω, ἴδ. καταλέω.

ἀλεφνῆ [ν...], ἡ (ἀλέομαι). 1) ὑποχώρησις, φυγή, Ω 216. 2) ἀμυνα, ἀπόκρουσις· τινος, ὑπεράσπισις κατὰ τινος, «δηίων ἀνδρῶν» M 57, O 233 κ. ἀ.

ἀλν [ν...], ἡ, πλάνη, περιπλάνησις, *Oδ. κ 464, φ 284 κ. ἀ.

ἀλνοκίνη [ν...], ἡ (ἀλνθής), «ἀλνθεία», μόνον ἐν ταῖς φράσε. «ἀλνθεῖν μυθεσθαι, καταλέγειν» V 364, λ 507 κ. ἀ. «ἀλ. ἀποειπεῖν» V 361, «πᾶσαν ἀλ.» ρ 422. «παῖδες πᾶσαν ἀλ. μυθεσθαι» περὶ τοῦ παιδὸς πᾶσαν τὴν ἀλνθειαν λέγω, λ 507.

ἀλνοεῖς, ἴδ. ἀλάομαι.

*ἀλνθεῖν (ἀλνθής), μέλ. -σω, «ἀλνθεύω», λέγω τὴν ἀλνθειαν, Βατρ. 14.

ἀλνοῖς, ἐς (ἀλνθω). 1) ὁ μὴ ἀποκρόπτων, ὅθεν εἰλικρινής, φιλαλήθης, «γυνή» M 433. 2) ἀπροκάλυπτος, ἀληθής, μόνον ἐν οὐδ. πληθ. «ἀλνθεία εἰπεῖν» πολυ. παρ' Όμ. (ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς «ἀλνθῆ λέγειν»).

*ἀλνθιον πεδίον, τό, (πιδ. ἐκ τοῦ ἀλνθι· πεδίον, ἐν ᾧ πλανᾶται τις· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ αστερ. καὶ λήιον· ἀσπαρτον, ξηρμον). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πεδιάς, ἐνθα ὁ Βελλεροφόντης ἐκτελέσας τοὺς ἐπιβληθέντας εἰς αὐτὸν ἀβλους, ἐπειδὴ ἔγεινε μισητός· εἰς πάντας τοὺς θεοὺς, περιλύπος· καὶ μελαγχολῶν μόνος περιπλανᾶτο, Z 201. *Ἦ μετέπειτα παράδοσις· ἔθεντο αὐτὴν ἐν Κιλικίᾳ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Μιλλοῦ μεταξύ τῶν ποταμῶν Πυράμου καὶ Σινάρου, Ἡροδ. 6, 93. Στράβ. 14, 5, 21.

ἀλνθιος, ον (ἀλνθιον), ὁ μὴ ἔχων ἀγροῦς, ἀκίνητα κτήματα, ὅθεν ἀκτῆμων, πτωχός, I 425, 267. (*Ο φάσις· εἰς I 425 ἑτυμολογίαν τὴν λ. ἐκ τοῦ λεία, ἣν θεωρεῖ μάλλον ὡς ἐκ ποιμνίων συνισταμένην· ὅθεν ἀλνθιος· ὁ μὴ ἔχων κινήτην περιουσίαν· ἀκτῆμων δὲ· ὁ μὴ ἔχων ἀκινήτων· παρβλ. I 406, ἐνθα ἡ διαφορὰ τοῦ «λνθιστοί» καὶ «κνητοί»).

ἀλνθιος, ον, μόνον ἐν τῷ ἐπικ. σχηματισμῷ ἀλληκτος (λῆγω), ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος, «θυμός» I 636, «νότος» μ 325.—Τὸ οὐδ. «ἀλνθικον» ἐπὶ ῥ. ἀδιακόπως, «ἀλλ. πολέμειζεν» B 452, A 12.

ἀλνθμεναι, ἀλνθαι, ἴδ. εἶαθ.

ἀλνθμων [ν...], ονος, ὁ (ἀλάομαι), πλάνης, τυχοδιώκτης, «ἀλνθμονες ἄνδρες» *Oδ. τ 74, καὶ ἄνθρωποι τοῦ ἀνδρὸς, vagabonds, ρ 376.

ἀλνται, ἴδ. ἀλάομαι.

ἀλντιεύω [ν...], μόνον κατ' ἐνεστ., πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, συνήθως περὶ τῶν ἀνεστίων καὶ ἐπατιῶν, *Oδ. ξ 426, π 404 κ. ἀ. «κατὰ δόμα» ρ 504 κ. ἀ. «ἐν δῆμῳ» σ 140· ἔτι δὲ καὶ περὶ θηρευτῶν μ 230. Ἐκ τοῦ

ἀλντιης [ν...], ος, ὁ (ἀλάομαι), πλάνης, τυχοδιώκτης, ἀνέστης, ἐπατίας, *Oδ. ρ 420, 483 κ. ἀ. «ἄνθρωπος ἀλντιης» ξ 424.

*Ἀλσῆ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφῆς τῆς Ἀῆδας, γυνὴ τοῦ Οἰνέως τοῦ Καλυδωνίου, μήτηρ τοῦ Μελέαγρου, τῆς Δηϊανείρας κτλ., I 555· παρβλ. ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

ἀλσομαι, ἐπ. ῥ. παθ., θεραπεύομαι, «λατρεύομαι», «ἀλθετο χεῖρ» E 447·.

ἀλσιης [ν...], ἐς (ἄλς, ἄλνι), γεν. ἐός, ὑπεράνω τῆς θαλάσσης ἢ ἐν θαλάσσῃ πνέων, θαλασσινός, δ 364·. (||. «οὐδὲ ποτ' οὔροι πνεύοντες φαίνονθ' ἀλσιές» οὐδὲ ἐφαίνοντο νὰ πνεύσωσι τέλος πάντων ἄνεμοι θαλασσινοί, ἐπιτήδειοι ὄντες εἰς πλοῦν, ὡς ἐπεξηγεῖται ἀμέσως διὰ τοῦ ἀναφορ. λόγου).

*Ἀλίστιος [ν...], ὁ, ἡ καὶ μετέπειτα οὕτως ὀνομαζομένη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην, τανὺν ἐρείπια παρὰ τὸ χωρίον Μάζι, B 503.

ἀλίστος, ον, ποι. (ἀλ, λιάζομαι), κυρ. ἄκαμπος, ἀλύγιστος, ἐπίμονος, ὅθεν σφοδρός, πεισματώδης, «πόλεμος» *Ἰλ. B 797, γ 34, «μάχη» E 57, «γῶος» Ω 760, «δμάδος» M 474, II 296. Τὸ οὐδέτις ἐπὶ ῥήματι, «ἀλίστων ὁδύρεσθαι» Ω 549.

*Ἀλιεῖται [ν...], ον, ποι. (ἄλς, γαίτων) ὁ γαίτων τῆς θαλάσσης, [ἐπιθαλάσσιος], παράλιος, Ἐπ. 4, 6.

ἀλίκιος [ν...], ον, ἴσος, ὅμοιος, δυνάμενος νὰ παραβληθῇ, «τίνι» μόνον Z 404, θ 174. (*Ἦ ἑτυμολογία ἀδελφείας· κατὰ τινες ὅμως ἐκ τοῦ ἡλίου).

ἀλιεῖς [ν...], ἡ, ὅς, ὁ (ἄλς), ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀσχολούμενος, θαλασσινός, ὅθεν α.) ἀλιεύς, «ψαράς» μ 254, γ 384. β.) ναυτικός, ω 448· ὡς ἐπὶ πλεον· ἀρέται ἀλνθις· κωπηλάται θαλασσινοί, ὁ ἐ. ἔμπειροι, π 349. *Oδ.

ἀλιζῶνες [ν...], οί, ἐνικ. *Ἀλιζῶν-ωνος, ὁ (ἄλς, ζώνη, οἶοναι ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιζωσμένος), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον ἐν Βιθυνίᾳ, B 856, E 39. Κατὰ τὸν Στράβ. 12, 3, 19, 20 παρβλ. καὶ 14, 5, 22, 24, εἶναι οἱ μετέπειτα Χάλυδες, οἱ ὑπ' αὐτοῦ Χάλδαοι καλούμενοι.

*Ἀλιν [ν...], ἡ (θαλ. τοῦ ἄλιος), ὁ, Νηρηίδος, Σ 40.

*Ἀλιότης [ν...], ὁ, = ἄλιεύς, Ἐπὶ γ. 16, 4.

*Ἀλιόκρης [ν...], ος, ὁ υἱὸς τοῦ Μηστόρος, πιστός φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ἰθάκῃ, 6 157, ρ 68. (||. Ὁ νεώτατος ἐκδοτὴς τῆς Ὀδυσ. Ἱ. Ακρόχης ἐψλώσε τὸ ὄνομα κατὰ ῥητὴν παραγγελίαν τῶν παλαιῶν γραμματικῶν).

ἀλιμυρτής [ν...], ἐκεία, ἐν. ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀλίμυρα, ἄλς, μύριον), κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ὁ εἰς τὴν θάλασσαν ῥέων, «ὁ εἰς ἄλς μυρόμενος, μετὰ ἤχου ῥέων, ἐν τῇ ἐκβολῇ δηλαδὴ» (*Απολλών.) κατὰ δὲ τινες νεωτέρους ὁ ἐκ θαλασσοῦ ὕδατος πλημμυρῶν, ἐπιπλεον ποταμῶν, εἰς ὧν τὰς ἐκβολὰς ἀκόμη ἐνεργεῖ ὁ θαλάσσιος κλύδων, οἵτινες ἄρα περιέχουσιν αὐτόθι θαλάσσιον ὕδωρ, Φ 490, κ 460. (||. Π τελευταία

ἐρμηνεύει ἀρμόζει πως μόνον ἐν τῷ ὅ. χωρίῳ ἢ δὲ ἀρχαιότερα: ὁ εἰς τὴν θάλασσαν κελευρώων, μορμύρων, «μορμυροῦρίζων», εἰς πάντα ποταμῶν ὁπωσποδὸν ἀπότομον καὶ καταρράκτιν ἔχοντα τὴν ἐκδολὴν ἀρμόζουσα, ἐπαρκεῖ εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία. Ἐπομολογικῶς διακρίνεται τότε ἡ λ. ἀλι-μυρή-εις ἐκ τοῦ ἀλγρ. μύρη κατὰ τὸ βαθυ-ἐνὶ-εἰς.

1. Ἄλιος [ω.], ἰμ, ον, ποι. (ἄλς) θαλάσσιος, ἐν τῇ θαλάσσῃ καταιγίζων, ἐνάλιος «ἄλ. γέρων» ὁ Νηρέυς, Α 556 κ. ἀ. καὶ ὁ Πρωτεύς, ὁ 349 κ. ἀ. «ἄλιαι θεαί» αἱ Νηρηίδες, Ω 84, καὶ «ἄλινται ἄλια» λεγόμεναι, Σ 86, ω 47, καὶ μόνον «ἄλια» Σ 432.

2. Ἄλιος [ω.], ἰμ, ιον, ἐπικ. ἄσκοπος, μάταιος, «βέλος, μῦθος, ὄρκιον, πόνος, ὁδός» Ὀμ. πολχ. «οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσται» δὲν ὁ εἶμαι ἄχρηστος κατὰσκοπος, Κ 324 — Τὸ οὐδέτι ἐπὶ ῥ. ματαίως, ἄσκοπος, Ν 410, 503 κ. ἀ. ἐτι ὁ Δ 479. (Ἡ ἐπιμολ. ἀρριβόλος κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ ἀλγρ. συγγ. τοῦ ἡλιθίου κατ' ἄλλους δὲ ἀκολουθοῦντες παλαιούς γραμματικούς εἶνε ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν προηγ. λ. καὶ μεταλαμβάνει τὴν ἄνοιαν τῆς θαλάσσης).

Ἄλιος [ω.], ὁ, 4) εἰς τῶν Λυκίων, Ε 678.

2) υἱὸς τοῦ Ἀλκάνδρου, Ο 419.

Ἀλιότρεφες [ω.], ἐς, ποι. (ἄλς, τρέφω) γεν. ἑος, ὁ ἐν θαλάσσῃ διατρέφων, τρεφόμενος, θαλασσοτρεφής, ἐπὶ (ἡ φωνή), δ 442 f.

Ἀλιόα [ω.], (2) ἄλιος, ἀφρ. ἀλίωσα ἀναού. ματαίωνω, μόνον «νόον Διός» ε 404 ζ «βέλος» Η 737.

Ἀλίπλοος [ω.], ον (ἄλς, πλέω), ὁ ἐν θαλάσσῃ πλέων, ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, θαλασσοπλοῦς, θαλασσοκλυστός «τείχεα ἀλίπλοα θείναι» κάμνω τὰ τεῖχη νὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Μ 26 f. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἔργον ἡ λ. κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ ἀλίπλοος ὁ ἐν θαλάσσῃ εὐρισκόμενος).

Ἀλιόπορφρος [ω.], ον (ἄλς, πορφύρα), θαλασσοπόρφρος, ὁ ἐ. γνήσιον πορφυροῦν (ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας) χρώμα ἔχων, «ἡλά-κατα, φέρει» Ὀδ. ζ 53, 306, ν 108.

Ἄλις [ω.], ἐπὶ (ἄλς). 1) σωρηδόν, «πληθύνει», παρ' Ὀμ. πάντοτε μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἀπαιτούμενης πτώσεως, «νεκροὶ ἄλις ἔσαν» νεκροὶ παμπληθεῖς, Φ 236, ν 436 κ. ἀ. «μέλισσαι ἄλις πεπονήσθαι» σωρηδόν, Β 90. 2) ἱκανῶς, ἀρκετὰ, «ἄλις ἔστι μοί τι» ἔχω τι ἀρκετόν, Ξ 422, Ρ 376, «ἄλις δὲ οἱ» τοῦ εἶνε ἀρκετὰ (εἰς μου ἔκαμε), Ι 376, «ἡ οὐχ ἄλις» ἡ δὲν εἶνε ἀρκετόν, δὲν ἀρκεῖ, ἐπομένου ὅτι ἡ ὥς, Ε 349, Ρ 450, Ψ 670.

Ἀλίεσμαι (ῥίζ. ἀλι, ἐν δὲ τῇ μέλ. ἀφρ. καὶ παρακ. ῥίζ. ἀλο) ῥ. ἐλλίπει παθητικόν, μέλ. ἀλίσσονται, μόνον Βατρ. 286, ἀφρ. ὅ. ἑάλων (ἡ-λῶν μόνον χ 230) καὶ ὑποτ. ἄλῶω κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἐντὶ τοῦ ἀλῶ, εὐκτ. ἀλοῖμην καὶ ἐπικ.

ἀλῶν, Ρ 506, Χ 253 (εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α', ὁ Φαίσις καὶ ὁ Βαυμλεῖνος ἀλοῖν, εἰς δὲ τὸ πρῶτον ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ὑποτακτ. ἀλῶν), Ι 592, Ξ 81 (ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ὑποτ. ἀλῶν ἀντὶ τῆς εὐκτ. ἀλῶν), ἀφρ. ἀλῶναι, μετοχ. ἀλούς (ἀλόντες με α[-], Ε 487). Ὁ ἐνεστ. παρ' Ὀμήρῳ δὲν εὐρίσκεται. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ διγαμμα, Γαλῶσται, ἐΓάλων κτλ. (πλὴν τοῦ ἡ-λῶν).—Σημ. 1) συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι, περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πόλεων, Α 405, Β 374 κ. ἀ. μεταφ. «θανάτῳ ἀλῶναι» καταλήφθῃαι ὑπὸ θανάτου, ἀποθάνειν, Φ 281, ε 342, ὅθεν καὶ ἄνευ τοῦ «θανάτῳ» 2) φονεύομαι, Μ 472, Ξ 81, Ρ 506, σ 265. Ἰδίως ἀξιοσημείωτον εἶνε τὸ ἐξῆς χωρίον «μήπως ὡς ἀψίσι λί-νου ἀλόντες πανάγρου—κύριμα γέννησθε» προσέ-ξατε μήπως συλλεφόντες ὡς ἐντός δικτύου πανά-γρου—γείνητε λεία, Ε 487 (Ὁ δούκός ἐνταῦθα κεῖται διότι ὁ λόγος εἶνε περὶ δῶμα πρὸς ἀλλήλα συνδεσμένων ὑποκειμένων, τοῦ ἔκτορος ἀφ' ἐνός καὶ τοῦ λαοῦ ἀφ' ἑτέρου, ἰδ. γ. 485. ὁ δὲ σχολ. ἐννοεῖ τοὺς ἄνδρας ἀφ' ἐνός καὶ τὰς γυναῖκας ἀφ' ἑτέρου.—Τὸ ἀλῶναι ἔχει συγγ. πρὸς τὸ ἐλεῖν κατὰ τὸν Λόδεκκ.).

Ἀλιταῖνα [ω.], ποιητ., ἀφρ. ὅ. ἡλιτον, μό-νο I 375, συνηθέστας ὁ μέσ. ἀφρ. ὅ. ἀλιτό-μην καὶ ἀφρ. ἀλιτῶσθαι με σημ. ἐνεργ. σφάλλω, ἀμαρτάνω, πίνωται μετὰ αἰτ. «τινὰ» πρὸς τινα, Ι 375, Τ 265, δ 378 κ. ἀ. «Διὸς ἐφετ-μάς» παραβαίνει τὰς ἐντολὰς τοῦ Διός, Ω 570.—Ἐπικ. μετοχὴ τοῦ παρακ. ἈΛΙΤΗΜΕΝΟΣ με τονι-σμόν καὶ σημ. τοῦ ἐνεστώτος, ἀμαρτάνων, ἀ-μαρτωλός μετὰ ὅτ. «θεοῖς» πρὸς τοὺς θεοὺς, δ 807, πρὸ. ἈΛΙΤΡΟΣ. (Ὁ ῥόσιν ἐν τῇ λεξικῇ ἐρ-μηνεύει τὴν δοτικὴν «θεοῖς»: κατὰ τὴν κρίσιν ἡ γνώμην τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος εἰκάζει ὅτι ὁ ἀφρ. ἡλιτεν ἐν τῇ Ι 375 σημ. ἀπεπλάνησε, ημ' ἐξελέγχεσθε, ἡμῶς ἐπῆρε τὰ μυαλά» καὶ ἡ εἰκασία του ἔχεται τινος πιθανότητος, εἰδὲν παραβλήθῃ πρὸς τὴν λ. ἈΛΙΤΡΟΣ 2). Ἐκ τούτου ἈΛΙΤΗΜΗΝ [ω.], ὄνομα, ὁ ἀμαρτωλός, μό-νον Ὀδ. Ω 457, 486.

Ἀλιτρός [ω.], ὄν, κυρ. κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ ἀλγρ. ἀλιτρός (ἀλιτεῖν), παρ' Ὀμ. μόνον ἀρσεν.

1) ἀμαρτωλός, ἀνόσιτος, Θ 364. «δαίμο-σιν» πρὸς τοὺς θεοὺς, Ψ 595. 2) ὁ εὐκόλως ἐξαπατῶν, πανηρός, πανουργός ε 182.

Ἀλκίλοος [ω.], ὁ (ἀλκή, θοός: ὁ εἰς ἄμυ-ναν ταχύς), υἱὸς τοῦ Αἰσούτου καὶ τῆς Ἰπποδά-μειας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, εἰς τὴν κυριω-τάτων ἡρώων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθείς, Μ 93, Ν 428.

Ἀλκάνδρη, ἡ, γυνὴ τοῦ Πολύδου ἐν ταῖς Αἰ-γυπταῖς, ὁ 426. Θηλ. τοῦ

Ἀλκανδρός, ὁ (ἀλκή, ἀνὴρ: ὁ τοὺς ἄνδρας ἀποσάβων), ὄνομα τινὸς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φονευθέντος, Ε 678.

ἌΛΚΑΡ, τό, (ἄλκή), μόνον κατ' ὄνομ. καί αἰτ. ἄμυνα, προπύργιον, ὑπεράσπισις, *Ἀλκιδών *Ἰλ. Α 823· « Τρώεσσι » εἰς τοὺς Τρώας, Ε 644· ἔτι δὲ « γήραος » προφύλαξις ἀπὸ τοῦ γήρατος, Γ. Ἀπ. 193.

ἌΛΚΗ, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμόν: ἄλκι, ὅπ. ἴδε, ἀλλὰ καί: ἄλκῃ, Ω 509. 1) σωματικὴ δύναμις, βίωμα, μάλιστα ἡ ἐκφαινομένη, ἐκδηλουμένη, διὸ πολλάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ « βίη, μένος, σθένος », Γ 45, Ζ 265, γ 237 κ. ἄ. 2) ἄμυνα, ὑπεράσπισις, βοήθεια, Θ 440, « Διός » Ο 490, μ 420 κ. ἄ. 3) ἡ πρὸς ἄμυναν, ἀντίστασιν δύναμις, τόλμη, ἀνδρεία « θοορὴ ἄλκη » ἡ ἀκατάσχετος τόλμη, Δ 234, Ρ 499 κ. ἄ. « ἐπειμένος ἄλκην » ἀνδρείαν περιδεδιηγμένος Π 164.—Προσωποποιουμένη εἶνε θεὰ ἐπὶ τῆς Ἀλγίδος ἀπεικονιζόμενη, Ε 740.

*ἈΛΚΗΓΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποι. (ἄλκή), βωμολέας, τολμηρός, ἀνδρεύς, Τμ. 28, 3.

*ἈΛΚΗΣΤΙΣ, ΙΟΥ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀνακτοῦσας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, ὀνομαστὴ διὰ τὸν αὐταπέρνητον ἔρωτα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, εἰς δὲ αἱ Μυραὶ εἶχον ὑποσχεθῆ ὅτι δόξαντο ν' ἀπαλλάξῃ τοῦ θανάτου, ἂν τι τῶν οἰκείων ἀπέθνησκεν ἀντ' αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἀλκήστις ἀπέθανεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ δὲ Περσεφόνη τὴν ἀπέστειλεν ὀπίσω, Β 715.

ἌΛΚΙ, ἐπ. δοτ. τοῦ ἄλκῃ ἔξ ἄλλ. ὀνομ. ἄλξ, πάντοτε ἐν τῇ φράσει « ἄλκι πεποιθώς » Ε 299, ζ 430 κ. ἄ.

*ἈΛΚΙΜΕΛΛΟΣ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (ἄλκῃ, μέδω: ὁ ἄμυναν βουλευόμενος) υἱὸς τοῦ Λαίρκου, ἡγεμῶν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου ἡγέτης αὐτοῦ, Π 197.

*ἈΛΚΙΜΙΔΗΣ [···], ΟΙ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου = Μέντωρ, γ 235.

*ἈΛΚΙΜΟΣ [···], ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) εἰς τῶν Μυρμιδόνων, φίλος τοῦ Ἀχιλλεῖως, Τ 392, Ω 472.

*ἈΛΚΙΝΟΟΣ [···], ὁ, (ἄλκῃ, νόος: ἀνδρεῖα φρονῶν), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου, ἑγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Σχερίᾳ, τὸν Ὀδυσσεῖα μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ φιλοξενήσας καὶ εἰς τὴν πατρίδα προπέμψας, ζ 42 ἔξ. Ο 418.

*ἈΛΚΙΠΠΗ, Θεραπεινὴς τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ, δ 424.

*ἈΛΚΜΑΙΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἄλκιμος κατὰ τὸν Πρίλλερ) υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, ἀρχηγὸς τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, ο 248. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐκδικηθεὶς τὸν ἐξαφανισμὸν τοῦ πατρὸς διὰ τοῦ φόβου τῆς μητρός, καταδιώκεται πολλὸν χρόνον ὑπὸ τῶν Ἐρινύων μέχρις οὗ τέλος ἐκαθάρισθῃ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Ἀχελφοῦ.

*ἈΛΚΜΑΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ = Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Θέ-

στορος, Ἀχαιοῦ, ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνο: φονευθεὶς, Μ 394.

*ἈΛΚΜΗΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Περσειδίου Ἠλεκτρῶνος, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρώνο: ἐν Θήβαις, μήτηρ τοῦ μὲν Πρακλέους ἐκ τοῦ Διός, τοῦ δὲ Ἰφικλέους ἐκ τοῦ Ἀμφιτρώνο: Ε 323, λ 266. Περί τοῦ βραδυνθέντος αὐτῆς τοκετοῦ τοῦ Πρακλέους, ἴδ. ἩΡΑΚΛΗΣ. (Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Πρίλλερ ἐκ τοῦ ἄλκιμος, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ κατὰ συγκατ. ἐκ τοῦ ἀλαλκομένη: ἡ ἀποκροῦσασα).

ἈΛΚΤΗΡ, ἭΡΟΣ, ὁ (ἄλκῃ), ἀλεξιητήριος ἀμυντήρ, « ἀρῆς » ὁ ἀποδιώκτης τῆς κατάρης, τοῦ ὀλέθρου, ὁ ἐκδιώκτης τῆς ὕβρεως, Ε 485, Σ 400, 243· « κυνῶν καὶ ἀνδρῶν » ὑπερασπιστὴς κατὰ κυνῶν καὶ ἀνδρῶν· περί τοῦ ἀκοντίου, ξ 534, φ 340.

*ἈΛΚΥΟΝΗ [···], ἡ, ἐπώνυμον τῆς Κλεοπάτρας, θυγατὸς μὲν τοῦ Ἰδου καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυναικὸς δὲ τοῦ Μελέαγρου, Ι 562 ἴδ. λ. ἈΛΚΥΩΝ.

ἈΛΚΥΩΝ [···], ὄνομα, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν, Λατ. alcedo « ψαροπούλι », ἐκ τοῦ ἄλξ καὶ κῶω, διότι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐπώαζεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ι 563. (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἑδνιον καὶ Σπίτζερν· πρότερον δὲ κατὰ τὸν Οὐόλφριον θεωρεῖτο ἡ Ἀλκυὼν κύρ. ὄν. = Ἀλκυὼν, θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου, ἥτις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Κηφύκος ὑπὸ τῆς λύπης ἐβρίβη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας μεταμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον θαλάσσιον πτηνόν. Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν, ἣν ἀποδέχεται ὁ σχολ. ἀμφότεροι οἱ σύγγραφοι μεταμορφοῦνται εἰς θαλάσσιον πτηνὸν ὑπὸ τοῦ Διός διότι ἐν τῇ βλασφημίᾳ αὐτῶν ὑπεροψία ὠνομάζοντο Ζεὺς καὶ Ἥρα. Ἀλλ' ὁ Ὁμ. ἀγνοεῖ τὸν περὶ μεταμορφώσεως μῦθον καὶ εἶνε διὰ τοῦτο φυσικώτερον νὰ ἐκλάβωμεν τὸ ὄνομα ὡς προσηγορικόν, τὸ δὲ « ἄλκυωνος » πολυπενθὲς οἶος » νὰ ἐννοήσωμεν περὶ τῶν θρηνητικῶν κελადημάτων, ἅπερ ἐκπέμπει τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρρενος κειχωρισμὸν ὄντος, καθ' ὃ πολλάκις οἱ ποιηταὶ μνημονεύουσι. Οἱ θρηνοὶ αὗτοι τοῦ πτηνοῦ ἀποτελοῦσι κάλλιστον ἔρπον συγκρίσεως πρὸς τὴν θλίψιν καὶ τοῦ θρήνου τῆς μητρός Μαρπήσσης διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην ἀρπαγὴν τῆς θυγατρός Κλεοπάτρας, ἥτις καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γυναικῶν αὐτῆς Ἀλκυὼν).

ἌΛΛΑ, σύνδ. (κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἄλλος μετὰ κατακλιθεῖσιν τόνου, ἐπὶ οὐδ. = ἄλλως), τιθέμενος ἐν τῇ λόγῳ ἐν γένει ἥπου μετὰ τι προηγούμενον ἀκολουθεῖ ἑτερόν τι ὅπως ἀντίθετον ἢ μόνον διάφορον ἐκείνου. Χρησιμεῖται λοιπὸν 1) εἰς ἀντίθεσιν διαφόρων τοῦ λόγου κώλων, μάλιστα προηγούμενης ἀρνήσεως ἢ ἄρσεως, Α 25. Πολύλακις ἡ ἀντίθεσις προπαρασκευάζεται τιθεμένης τοῦ Μὲν ἐν τῇ πρώτῃ κώλῳ, ὁσάκις τὸ αὐτὸ εἶνε καταφατικόν « ἐνθ' ἄλλαι μὲν πάντες ἐπαινήμη-

σαν Ἀρχαίοι, ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ—ἔνθαγε θυμῷ·
 Α 24, II 210· μετὰ δὲ κῶλον ἀρνητικὸν τίθε-
 ται πολλάκις τὸ «ἀλλὰ τε» Β 754, μ 64, 67.
 Ἰδιῶς δ.) ἐν ἀποδόσει ὑποθετικὸς λόγος, Α
 281, Θ 154 κ. ἀ. πλχ. Ἐν τῇ τοιαύτῃ συνδέ-
 σει ἔχει ὁ ἀλλὰ δυνάμιν ἰσοσταθμικὴν, ὥτως
 εἰπεῖν: ἀφ' ἑτέρου ὁμῶς, καὶ μάλιστα ὁσῶς
 ἐν τῇ ἡγουμένῃ τίθεται τὸ εἴπερ. Πολλάκις δὲ
 ἀμφότερα τὰ κῶλα τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου λαμ-
 βάνουσι τὸν Τέ, ὅθεν «εἴπερ τε—ἀλλὰ τε» Α 82,
 Κ 226, Χ 192 κ. ἀ. ἔνθα ὁ «τε—τε» χρησιμεύει
 εἰς ἐπὶ ἀπὸ τῶν ἀντιθετικῶς ἢ ἄλλως πως
 σχετιζομένων κῶλων ἢ εἰς ἐνδοξὴν αὐτῆς ταύ-
 τος τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως, ἣν καὶ δι' ἐπιτερι-
 κῶν σημειῖται παρὶς τὴν Ὁμ. Τίθεται καὶ μετὰ
 τὸ «εἴπερ δὲ» Ε 454. (ἢ Ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ χωρίῳ
 ὑπάρχει τῇ ἀνακαλονοίᾳ, ἥτις διορθοῦται ἐννοου-
 μένῃ ἐξωθεν ταύτης τῆς ἀποδόσεως τοῦ «εἴπερ-
 δὲ»· οὐκ ἔδει με μωθίστασθαι (οὐδὲ γὰρ ἐμοὶ
 πιστεύσεις, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτῶς κτλ.))· β.) μετὰ
 τὸ ἄλλος ἢ ἑτερος ἀρνησιν ἔχον, ὅτε σημ.
 πλ. ἢ, εἰμῇ, Φ 275, γ 377, θ 311 κ. ἀ. 2)
 Εἰς ἐνδοξὴν ἀντιθέσεως λόγων ὁλοκληρῶν, αὐθι-
 πάκτων, καὶ ἰδιῶς δ.) ἐπὶ μεταβάσεως εἰς ἐν-
 νοίαν διάφορον τῆς ἡδὴ ἐκπερασμένης, Α 135,
 140, 203 κ. ἀ. πλχ. «ἀλλὰ καὶ ὧς» καὶ μ'
 ὅλα ταῦτα ὁμῶς, «ἀλλ' οὐδ' ὧς» καὶ μ' ὅλα
 ταῦτα δὲν, Ἰδ. ἡς. β.) ὡς παρακελευστικὸς, ἢ
 μᾶλλον πρὸ τῶν παρακελευστικῶν, ἔνθα ἡ διὰ
 τοῦ ἀλλὰ ἀντιθεσις γίνεται πρὸς τινὰ ἐξυπακου-
 μένην ἀρνητικὴν πρότασιν· «ἀλλ' οὐ» Α 32,
 «ἀλλ' ὅρμεν» (ἐπικ. ὑπότακτ.) Κ 126, θ 404 κ.
 ἀ. συγχύσαντες δὲ τὸ «ἀλλ' ἄγε, ἄγετε» ἀπ. Ἰδ.
 3) Μετ' ἄλλων μορίων συναπτόμενος ὁ ἀλλὰ
 φυλάττει τὴν πρώτην του σημασίαν· «ἀλλ' ἄρα»
 Ἰδ. ἀρα· «ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως (κυρ. ἐκάτε-
 ρον μόριον φυλάττει τὴν σημ. του· διότι ὁ μὲν
 ἀλλὰ φανερώνει ἀντιθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα,
 πολλάκις ἐξυπακουμένῃ· ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῆς
 ἀντιθετικῆς προτάσεως, ὁ δὲ γὰρ αἰτιολογεῖ τὴν
 ἀντιθετικὴν πρότασιν)· «ἀλλ' οὐ γάρ» ἀλλὰ βε-
 βαίως ὅχι, Ε 353, τ 591· «ἀλλ' ἥτοι» ἀλλὰ,
 πιστεύσθε με, Α 140, I 13 κ. ἀ.

ἈΛΛΕΓΕΝ, ἈΛΛΕΞΑΙ, Ἰδ. ἈΝΑΛΕΓΩ.

ἈΛΛΗ ἐπὶ ὁμοφωνίᾳ 1) τοπικῶς δ.) ἀλ-
 λαχού, ἐν ἄλλῳ τόπῳ, Ν 49, η 516. β.) ἀλ-
 λαχούσε, εἰς ἄλλον τόπον, «ἀπέναι» ρ 478 κ.
 ἀ. «τρέπει» Ε 487· «ὁμοι γέρας ἔρχεται ἀλ-
 λη» Α 120. 2) τροπικῶς ἄλλως, κατ' ἄλλον
 τρόπον, «βούλεσθαι» ἄλλην θέλησιν ἔχω, Ο 51·
 «φρονέοντες» Γ. Ἀπ. 469.

ἈΛΛΗΚΤΟΣ, ὄν, Ἰδ. ἈΛΛΗΚΤΟΣ.

ἈΛΛΗΛΩΝ (κατὰ διπλασιασμὸν τοῦ ἄλλος) μό-
 νον ἐν ταῖς πλαγαῖς· τοῦ πλ. καὶ ἐν τῇ γεν.
 τοῦ δοῦκος ἀλλήλων (ἐπικ.=ἀλλήλων) Κ 65.
 (Ἐν τῇ χωρίῳ μ 101 ἐξ. πρέπει μετὰ τοῦ σχο-
 λιαστοῦ, Ῥόστ. 3 Βακχέρ. ἐν τῇ Β' νὰ στιχθῇ
 μετὰ τὸ Ὀδυσσεὺ κῶλον, ὥστε ὁ 102 στιχὸς

νὰ ἦνε παρενθετικὸς «τὸν δ' ἑτερον σκόπελον
 χθαμαλότερον ὄψεαι, Ὀδυσσεὺ πλησίον ἀλλήλων»
 (εἰσὶ δηλ. οἱ σκόπελοι) καὶ κεν διοιστεύσειας·
 δύνασαι καὶ νὰ τοξέσῃς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸν
 ἑτερον). ἢ. Μετὰ τὴν ὁρθὴν ταύτην διάταξιν ὁ
 Δύντξερὸς ἀντὶ τοῦ «πλησίον ἀλλήλων» γράφει
 πλησίον ἀλλήλων, ὡς οὐκ ὁρθῶς κειμένου τοῦ
 ἐπιρρήματος ἐν ἐλλείψει τοῦ ῥήματος· παραβά-
 λει δὲ καὶ ὅμοιον χωρίον ἐκ τοῦ ε 71 «πλη-
 σίαι ἀλλήλων»).

ἈΛΛΟΓΝΩΣ, ὄν (ἄλλος, γινώσκω) εἰς ἄλλους
 γνωστός, ἔθεν εἰς ἡμᾶς ἀγνωστος, ξένος,
 «ἄγνωτος» θ 366 φ.

ἈΛΛΟΔΑΠΟΣ, ἡ, ὄν (ἐκ τοῦ ἄλλος καὶ τοῦ
 προσημασμοῦ δαπος κατὰ τὸν Λόβεκκ εἰς
 Σοφ. Ἀτταν. 981 κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄλλος
 καὶ ἐ-δαφ-ος) ξένος, ἐκ ξένης χώρας, Η 550,
 Ε 231· ὡς οὐσιαστ. ξένος, Γ 48.

ἈΛΛΟΕΙΔΗΣ, ἐκ (ἄλλος, εἶδος), ἄλλου εἶδους,
 ἄλλην μορφήν ἢ ὄψιν ἔχων, ἄλλοτος τὴν
 ὄψιν, «ἄλλοφανής» (Ἀπολλ.) ν 494 φ. (Τὸ
 ἄλλοειδὲς πρέπει νὰ μεταρθῇ ὡς --- κατὰ δὲ
 τὸν Πόρτσωνα καὶ Βούττμαννον πρέπει τὸ μὲν
 ἐν τῇ αὐτῇ στίχῳ φαινέσκειτο νὰ γραφῇ
 φαίνεται, τὸ δὲ ἄλλοειδὲς νὰ προφερθῇ ἀλ-
 λοφειδὲς ὁ Δοιδερλίνος συμβουλεύει νὰ γραφῇ
 ἄλλοφειδὲς αὐτάτω· καὶ ὁ Ἀμεῖν: ἀλλοειδὲς).

ἈΛΛΟΘΕΝ, ἐπὶ (ἄλλος) εἰς ἄλλου τόπου ἀλ-
 λαχού, γ 318 κ. ἀ. συγγόν τὸ «ἄλλοθεν ἄλ-
 λος» ὁ ἑνας ἀπ' αὐτῶν καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, Β
 75, ι 401 κ. ἀ.

ἈΛΛΟΘΙ, ἐπὶ (ἄλλος) ἐν ἄλλῳ τόπῳ, ἀλ-
 λαχού, ,,ἄλλοθι" Ε 130, σ 401· «κατε δὲ
 βουκόλος ἄλλοθι» ἔκλειε δὲ ὁ βουκόλος εἰς ἄλλο
 μέρος, ὅ ἐ. εἰς τὸ ἐν μέρος ὁ Εὐμαῖος, καὶ ἀφ'
 ἑτέρου ὁ βουκόλος, φ 83· ἐνίστο μετὰ γεν. τοῦ
 ὅλου «ἄλλοθι γαίης» εἰς ἄλλο μέρος (ἄλλαχού)
 τῆς γῆς, β 131· «πάτερης» εἰς ἄλλο μέρος παρὰ
 τὸ τῆς πατρίδος, ὅ ἐ. μακρὰν ἢ ἐκτό; τῆς πατρί-
 δος, ἐπὶ ξένης, *Ὁδ. ρ 318.

ἈΛΛΟΥΡΟΣ, ὄν (ἄλλος, ὁρός), ὁ ἄλλην, ὅ ἐ.
 ξένον φωνὴν ἢ γλῶσσαν λαλῶν, ἀλλόγλωσσος,
 *Ὁδ. α 183, γ 302 κ. ἀ.

ἈΛΛΟΙΟΣ, ἡ, ὄν, (ἄλλος) ἄλλου εἶδους, διά-
 φορος, ,,ἄλλοιώτικος", ὅθεν «ἔργον» Δ 258,
 «ἄνθρωπος» ρ 265, «ἄλλοτός μοι ἐφάνη· νέον ἢ
 παρῶθεν» διάφορος μοι ἐφάνη πρὸ ὀλίγου παρὰ
 τὸ πρότερον, π 181.

ἈΛΛΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἡλόμεν, ἀποδοῦν μὲν μό-
 νον Βατρ. 228, 252, σύνθετον δὲ ἐπὶ ἡλόμεν Π
 558· συνηθέτερος ὁ ἀόρ. β'. ἡλόμεν, εἰς ὃ μόνον
 ὑποτ. ἔλκεται Φ 536 καὶ ἐπικ. συνεσταλμ.
 ἔλκεται Α 192 (ἀνθ' οὗ ὁ Οδύσειος ἄλκεται), ἔτι δὲ
 κατὰ συνηθὴν τὸ β'. καὶ γ'. ἐνικ. τῆς ὁριστ.
 ἄλμα (Π 754) καὶ ἄλμα ἄπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.
 τονίζει ἄλμα, ἄλμα, ἢ μετοχ. ἄλμενος (Τοῦς τό-
 πους τοῦτους τοῦς συγκεκομμένους ὑπολαμβάνει
 ὁ Ἀρεῖς· ὡς ἀνέχοντες εἰς τὴν συζυγίαν τῶν

εἰς μί). 1) πιδῶ «ἐξ ὀγέων» ἀπὸ τοῦ ἄρμα-
τος, 1' 29' «εἰς ἵππους» ἐπὶ τὸ ἄρμα, Α 492.

2) ἐπιτίθεμαι, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ «ἐπι-
τιν» Ν 614, χ 80' «ἐπὶ στήχας» Γ 353' «εἰς
τελός» Φ 536' «ἄλτο ὠστός» ἐπέταξε τὸ βέ-
λος, Δ 425.

ἌΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΟΣ (ἄλλος, πρὸς, ἄλλος), ὁ ἀπ'
ἄλλου πρὸς ἄλλον τρεπόμενος, ὁ γυρίζων ἀπὸ τὸν
ἓνα εἰς τὸν ἄλλον, εὐμετάβολος, ἄστατος,
ἐπιθετὸν τοῦ Ἀρεως, δοθέν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ
ἄστατον τῆς τύχης τοῦ παλέμου, μόνον Ἰλ. Ε
834, 889. (||. Ἐσώθη ἡ λ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ.
ἐν Ἀμοργῇ, Ἰδ. Πανδώρα. Τόμ. Η'. σ. 424).

ἌΛΛΟΣ, η, ο καὶ ὡς οὐσιαστ. καὶ ὡς ἐπιθε-
τον. 1) ἄλλο ἄτομον, «ἄλλος» πολλάκις μετὰ
γεν. τοῦ ὅλου «ἄλλος Ἀχαιῶν, ὅσων» Β 80, Π
456 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ «ἄλλος Ἀχαιοί» Γ 226.
ἡγουμένης ἀρνήσεως καὶ ἐπομένους τοῦ εἰρή, Ρ
477, μ 326, ρ 383 κ. ἄ. Γ. Δῆμ. 78' «ἄλλοις τι»
κ 327, «τις ἄλλος» λ 558.—Ἰδῶς ἄ.) «ἄλλος
μὲν—ἄλλος δέ» Χ 493 κ. ἄ. «ὁ μὲν—ἄλλος
δὲ» Ζ 147, «ἕτερος μὲν—ἄλλος δέ» 1343, 472.
«ἄλλοι» μόνον ἐν τῇ δευτέρῃ κώλῃ Ι 594
(ἐξυπακουσμένου καὶ ἐν τῇ πρώτῃ «κτείνουσι»)
δ') «οἱ ἄλλοι» Γ 73 κ. ἄ. καὶ μόνον «ἄλλοι»
οἱ λοιποὶ, οἱ ἐπίλοιποι, Α 22, Β 4, Γ 402
κ. ἄ. πλχ. «τὰ ἄλλα» καὶ συνηρ. «τὰλλα» (ὑρ-
υότερον ἢ ὡς ὁ Δίνδορφ γράφει τ' ἄλλα) τὰ
λοιπὰ, ἐπεὶ οὖν, Α 465' «ἄλλο τόσον μὲν» καὶ
«τὸ μὲν ἄλλο τόσον» σημ. τὸ μὲν ἄλλο ὅλον,
ἄλλως καὶ ὁ ὅλος κληρίαν, Χ 322, Ψ 454' γ.)
πολλάκις τὸ ἄλλος συνάπτεται πρὸς ἄλλην τινὰ
καυτοῦ πρῶτον ἢ πρὸς οὐστοίχον ἐπὶ. «ἄλλος
ἄλλῃ ἔριξε θεῶν» ἄλλος ἐβυστίαζεν εἰς τοῦτον,
καὶ ἄλλος εἰς ἄλλον θεόν, Β 400 πρὸλ. καὶ Β
804, Ε 228. Ἰδε καὶ τὰ λ. ἌΛΛΟΟΚΝ, ἌΛΛΟΤΕ,
ἌΛΛΑΤΑΙΣ. δ.) ἐνίοτε εἶνε, ὡς τὸ Γαλλικὸν autre,
κατὰ τὸ φαινόμενον περιττόν· ἄλλὰ μόνον κατὰ
τὸ φαινόμενον· οὕτω πάντοτε δηλοῖ ὅτι ἀντικεί-
μενόν τι εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ ἡδὴ μνημονευθέν,
οἷον «ἐκτοθεν ἄλλων μνηστήρων» ὁ ἔ. ἐκτὸς,
μακρὰν τῶν ἄλλων, οἷτινες ἦσαν οἱ μνηστές,
α 132' «οὐχ ἢ πατρὶ χαριζόμενος θεράπηνον—
ἄλλ' ἄλλων ἤρχον ἑταίρων» δὲν ἦτολον νὰ θερα-
πεύω, νὰ ὑπηρετῶν, ἀλλ' ἄλλων ἀρχηγός· ἡμην,
δηλ. τῶν ἑταίρων, ν 266. Ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ
μεταφρασθῇ διὰ τοῦ προσέτι, ἀφ' ἑτέρου κ.τ.τ.
«ἦμα τῇ γε (κούρῃ) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι»
μετ' αὐτῆς ἐπορεύοντο καὶ ἄλλαι δηλ. αἱ ἀμφί-
πολοι, ὁ ἔ. προσέτι καὶ αἱ ἀμφ. ζ 84. «Οὕτιν
δὲ με κικλήσκουσιν μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι
πάντες ἑταῖροι» καὶ πάντες ἔτι οἱ ἑταῖροι, ε 367.
«παῖν δ' οὐποτε δῆμον ἐσέργεσθαι οὐδέ τις ἄλλη
νοῦσας» οὐδ' ἄλλο τι κακόν, οἷον νόσος, ο 407.
—Εἰς ἀνάδειξιν τῆς ἀντιθέσεως χρησιμεύει ὡσά-
κις τίθεται ἔ.) μετὰ τῶν συγκριτικῶν, οἷον
«μὴ ποτὶ τις εἴπηται κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο» Χ
406, πρὸλ. καὶ Μ 92, 232, Ο 424 κ. ἄ. Ὡσαύ-

τως καὶ μετὰ τοῦ «πλησίος» Δ 81 κ. ἄ. 2)
ἄλλος κατὰ τὸ ποῖόν, ὁ ἔ. ἄ.) διάφορος,
ἄλλου εἶδους, Ν 64, Φ 22' ὅθεν δ') ποιητ.
=ἄλλότριος, ξένος, ψ 274' «ἄλλοι» υ 213-
γ.) ψευδῆς, ὅχι ἀληθῆς, δ 348, ρ 439.

ἌΛΛΟΟΚΕ, ἐπὶ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, μόνον
**Οδ. ψ 484, 204.

ἌΛΛΟΤΕ, ἐπὶ. (||. ἄλλος, ὁ ἔ. ἄλλο-τε, κατὰ
ταί πο-τε, τό-τε, ὁ-τε καὶ ὅχι σύνθ. ἐκ τοῦ ἄλ-
λος καὶ ὅτε) «ἄλλῃν φοράν», εἴτε πρότε-
ρον, Γ 90, εἴτε ὑστερον, δ 684' «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δέ» Ω 10 «ὅτε μὲν—ἄλλοτε δέ»
Α 65, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Α 566, «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δ' αὐτε» Σ 472, π 209 «ἄλλοτε
ἄλλῃ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοί» ὁ Ζεὺς δι-
δοί «σήμερον εἰς τὸν ἓνα, αὖριον εἰς τὸν
ἄλλον» καὶ τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ κακόν, δ 236,
237' «θρώσκων ἄλλοι» ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμει-
βεται· πηδῶν ἐναλλάξ ὅτε μὲν εἰς τοῦτον, ἄλ-
λοτε δ' εἰς ἄλλον (ἵππον) Ο 684' πρὸ. καὶ λ.
ἌΛΛΑΤΑΙΣ.

ἌΛΛΟΤΡΙΟΣ, η, ον (ἄλλος), ξένος, ὁ ἔ. ἄ.)
εἰς ἄλλους ἀνήκων «βίσιος, νηῦς, οἶκος» Ὡδ.
πλχ. «ἄγεα ἄλ.» εἶναι φροντίδας, εἶναι ὑποθέ-
στις, Γ 298, «ἄλλότρια» «τὰ ξένα» ξένη πε-
ριουσία, ρ 432, «οἱ δ' ἦδη γυναιχοῖσι γελοίων
ἄλλοτρίοις» ἐγέλων μὲ ἄλλοτρίας γυνῆς, ὁ ἔ.
διεσπραγμένους, παραμεμορφωμένους, υ
347 (κακῶς ἄλλοι ἐνοοῦσιν ὑπὸ τὴν φράσιν ταύ-
την γέλωτα ὑπέρμετρον ἢ καὶ ὑποκεκρυμμένον).
δ') ἐξ ἄλλοτρίας χώρας, ξένος, «φῶς» σ
248, ὅθεν καὶ πολέμιος, Ε 244, π 402.—
Τῆς Ἰλιῶδος μόνον ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις
εὐρίσκεται.

ἌΛΛΟΦΟΣ, ον, ἐπικ.=ἄλοφος, ὅπ. ἴδε.

ἌΛΛΟΦΡΟΝΕΗ (ἄλλόφρων), κυρ. ἄλλο τι δια-
νοοῦμαι ὅθ. ἄ.) «ἔγω ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου»
εἶμαι σύννομος, κ 374' δ') ἀναισθητῶ, ἴπ-
μαι ἀναισθητος, Ψ 698.—Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς
χωρίοις κτεῖται μόνον ἡ μετοχή.

ἌΛΛΑΤΑΙΣ [···], ἐπὶ. ἐπικ. (ἄλλος) πρὸς ἄλλο
μέρος, ἀλλαχόσε, πάντοτε μετὰ τοῦ ἄλλος
καὶ ἄλλῃ «διὰ τ' ἑτέρων ἄλλουδης ἄλλος» φοβή-
θεντες ἐτράπησαν ἄλλο· ἀλλαχόσε, Α 486, Ρ 729,
ε 74 κ. ἄ. «ἄλλουδης ἄλλῃ» «ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'
ἐκεῖ» κατὰ διαφόρους διεσθύνσεις, ε 369' «τοῦ
κακοῦ τρέπεται χρώς ἄλλουδης ἄλλῃ» τοῦ δειλοῦ
τὸ χρῶμα «γυρίζει πότε ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ'
ἐκεῖ» (ἡγουν κλίνει ὅτε μὲν εἰς τὸ κίρνον
π.χ. ὅτε δὲ εἰς τὸ κόκκινον) μεταβάλλεται συ-
χνά, Ν 279. (||. Τὰ μὲν οὖν εἶνε Αἰολικὴ τροπὴ
τοῦ ο' ἢ δὲ κατάληψις—δὲν εἶνε ἁπλοῦς πρὸς
τὴν καὶ παρ' Ὁμ. εὐρισκομένην (ἴδ. λ. Αἰοιοθη-
αίς) τρόπου σηματικῆν, ἀλλὰ μάλλον ἰσοδυνα-
μεῖ πρὸς τὴν τοπικὴν—δε, καθὼς φαίνεται καὶ
ἐκ τοῦ Δωρ. οἰκαδῖς=οἰκαδὲ καὶ χαμαδῖς=
χαμαδὲ· ὥστε ὅλος ὁ τύπος τοῦ ἐπιρρήματος εἶνε
Αἰολοδωρικός).

ἄλλυεσθην, ἴδ. ἄναλτα.

ἄλλως, ἐπιβ. (ἄλλος) ὁ ἑ. ἄ.) κυριώτατα κατ' ἄλλον τρόπον, „ἄλλοιως“ «πᾶρος οὐκ ἔσται ἄλλως» πρότερον δὲν θὰ ἐπέβη μεταβολή τις, Ε 218· ὅθεν ὁ. ἄλλως παρὰ τὸ σύνθηρος, ὁ ἑ. καλλίτερος, Α 394, θ 476 κ. ἄ. γ.) ἄλλως παρὰ τὰ δέον, ὁ ἑ. ματαιώς, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, Ψ 444, Ξ 424· δ.) ὑπὸ ἄλλην ἐποψίν, κατ' ἄλλον λόγον «ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως» I 699, ρ 577, φ 87· ὡσαύτως ἐννοητέον καὶ τὸ Υ 99 «καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰὺ βέλος πέταται» καὶ ἄλλως, ὁ ἑ. καὶ ἄνευ τῆς θέας ἀντιλήψεως· ἑ.) ἐν ἄλλαις περιστάσεσι, Ὁδ. πλχ.

ἄλλα, ἁτοε, τό, (ἄλλομαι) πῆδημα Ὁδ. θ 403, 429.

ἄλλη, ἡ (ἄλς) ὕδωρ ἀλμυρόν, θαλάσσιον Ὁδ. ε 53, 322· ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐξαμυθίντος θαλασίου ὕδατος, ζ 437, 219, πρδ. ψ 237. || Σήμερον προφ. „ἄρμη“.

ἄλμυρος [-υ.], ἡ, ὅς (ἄλλη), σῆμ. προφ. „ἄρμυρός“, μόνον μετὰ τοῦ ὀσμιαστ. «ὕδωρ» ἐπὶ τοῦ θαλασίου ὕδατος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὁδ. δ 514, ε 400 κ. ἄ.

ἄλογος (ἄ, λόγος) (οὐδένα λόγον ἔχω τινός, ἡ παρ' οὐδὲν ποιουμαι τι) ἀδιαφορῶ, ἄνευ πτ. Ὁ 462, 478.

ἄλοος [-υ.], ἐπιβ. (ἄλς) ἐκ τῆς θαλάσσης, «ἔξ ἀλόθεν» Φ 335†. (|| πρόβλ. τὸ τῆς καθομῆ. „ἀπὸ παιδιόθεν“).

ἄλοια [-υ...], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀλοῶω (ἀλῶν) „ἀλῶνιζέω“, κτυπῶ, μεταφ. «γαῖαν χερσίν» I 368†.

ἄλοιφῶ [-υ.], ἡ (ἀλείφω) „ἀλοιφή“, Ρ 390, φ 479 κ. ἄ. ἰδίως περὶ τοῦ χερσαίου λίπου· καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ χρέατος κῆται, I 208, θ 476 κ. ἄ. (ὡσαύτως ἡ καθομῆ. μεταχειρίζεται τὸ σύστοιχον „ἀλειμμα“ ἐπὶ τοῦ στέατος)· ἔτι δὲ σῆμ. καὶ τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἀλείφεται τις, ζ 220.

Ἀλόπη [-υ.], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπικρατεῖ, Β 682· ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

Ἄλος [-υ.], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπικρατεῖ, Β 682· (Γῆργον δύο πόλεις τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσι, ἡ μὲν ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας, ἡ δὲ ἐν Ἀσκήιδι ποτέρα τούτων ἐνταῦθα ἐννοεῖται, ἀδελφόν, ὡσαύτως καὶ Ἀλόπαι ὑπάρχον δύο ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις κατὰ Στράβ. 9, β, 8).

Ἀλοσγανη [-υ...], ἡ, θαλασσογενής, θυγάτηρ τῆς θαλάσσης, ἐπώνυμ. τῆς Θέτιδος, Γ 207, τῆς Ἀμφιτρίτης, δ 404 (ἐκ τοῦ ἄλς καὶ ὕδνης, συγγ. τῇ υἱός καὶ φύω κατὰ τὸν Λόβηκ. κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ἄλς καὶ σύω=σείομαι, μετὰ παρενόηκῃ τοῦ δ, ἑπομ. ἡ ἐν τῇ θαλάσσει κινουμένη. || Μήπως ἄρα γε ἡ Κρητικὴ λ. „ἀλσουσιν=εἰσέρω“=καταμουσκιζόμενος, καταβρεγμένος· ἔχει τινὰ σχέσηιν πρὸς τὸ ἀλοσύν-νῃς;)

Ἄλοφος, ὄν, ἐπικ. ἄλλοφος, ὁ ἄνευ λόφου (φούντας τριχῶν, πτερῶν κ.τ.λ.) κατὰ κορυφὴν, (ἐπιθ. κυρ. τῆς περικεφαλαίας) «κυνὴ ἄλλοφος» περικεφαλαία ψιλὴ, φαλακρά, οὕτως εἰπεῖν, Κ 258†.

Ἄλοκος, ἡ, ἐπικ., ἡ κοινὸν πρὸς τινὰ λέχος ἔχουσα, σύνευνος, ἑπομ. καὶ σύζυγος, Ὁμ. πλχ. εἴτε νόμιμος, ὅτε συνήθως προσδιορίζεται διὰ τῶν ἐπιθ. «μνηστή, κουριδίη» εἴτε παλλακίς, I 336, δ 623.

Ἄλος, ἄλονται, ἴδ. ἄλλομαι.

ἄλς, ἄλς [-υ], ὁ, Ἀ.) ἄλς, „ἄλς τι“ «οὐδ' ἄλς δοίης» παροιμιώδης, „δὲν του διδεις ἑνα σπυρὶ ἄλς τι“, δηλ. οὐδὲ τὸ παρὰ μικρόν, ρ 455· συνηθέστερον ἔχει ταύτην τὴν σῆμ. ἐν τῇ πληθ. «ἄλσαι μεμυγμένον εἶδαρ» λ 423, ψ 270· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνικός ἐπὶ τῆς αὐτῆς σῆμ., I 214. Β.) ἡ ἄλς παύτ.=ἄλμυρον ὕδωρ· ἡ ὀάλασσα, Α 444 κ. ἄ. (Κατὰ τὸν Γοίβελον καὶ Ἄμειν ἄλς εἶνε ἡ προσήκτις, ἡ παρὰ τὴν ξηρὰν θάλασσαν· ἀλλὰ τὸ χωρίον μ 27, ὅπου ὑπάρχει ἀντίθεσις πρὸς τὴν γῆν φαίνεται ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, διότι ἐνταῦθα σημαίνεται ἡ θάλασσα ἐν γένει. Ἀπίθανος παραγωγή ἐκ τοῦ ἄλλομαι εἶνε ταῦτον τῇ Λατ. sal).

ἄλς ἴδ. ἄλλομαι.

ἄλσος, εὐς, τό (ἄλδω, ἀλδαίνω) τεμάχιον γῆς δευροφύοντος, μάλιστα εἰς θεόν τινα ἀφιερωμένον, Υ 8, «Ἀθήνης» ζ 291· ἐν γένει δέ, ὡς καὶ τὸ τέμενος, χωρίον ἱερὸν, γῆ εἰς θεὸν ἀφιερωμένη, Β 506.

Ἄλτις, ἁο καὶ εη, ὁ, βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδοσφ, πατήρ τῆς Λαοθόης, Φ 85, 86, X 54.

ἄλτο, ἴδ. ἄλλομαι.

Ἀλίθας [-υ.], ἁτοε, ὁ, πόλις ἀδελφὸν ποῦ κεκλήνη, κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον τὸ μετέπειτα ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον, κατ' ἄλλους· δὲ =Ἀλίθω, β 304.

Ἀλίη [-υ.], ἡ, πόλις τοῦ Πόντου, ἐξ ἧς ὁ ἄργυρος ἐάγεται, Β 837 «ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη». Κατὰ τὸν Στράβ. 43, 3, 20, τοῦτο εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς χώρας τῶν Χαλύβων, παρ' ὧν κατὰ πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰ μέταλλά των.

Ἀλτεκλῆν [-υ...], ἐκτεν. σχηματ. τοῦ ἀλύσκω, ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπανειλημμένως ἡ διαρκῶς ὑποχωρῶν φεύγω, «νόσφιν πολέμοιο» Ε 253, Ζ 443· μετὰ αἰτ. πράγματος ἀπορεύγω τι, οἷον «ὑβρίν» ρ 584.

Ἀλτεκλῆν [-υ.]=τῇ προηγουμ. «ἀλύσκαν κῆρα» χ 330†.

Ἀλύει [-υ.], (ἀλύομαι), μέλ. ἀλύω, Κ 371 καὶ εὐκτ. ἀλύει ρ 517 (ἔπου ὁ Ἄρεος ἐκ τινος ἀντιγράφου γράφει χρόνον ἀρ. ἀλύει), ἀρ. ἡ-λυεῖ ἀποσώρομαι, διαφεύγω, ἀπαλλάττομαι, «γλυτῶν», «ὅθεν οὕτως ἦεν ἀλύει» ὅθεν οὐδέμια ἀπαλλάγῃ, σωτηρία ὑπάρχει, χ 460,

«πρὸς ἕστου» καταφύγω, K 348· συνήθως μετὰ αἰτ. πράγματος «ὄλεθρον, θάνατον» K 374, 6 352 κ. ἀ. «ἐταίρους» ἀποφύγω, φεύγω τὴν ὄψιν των, μ. 335.

ΛΑΪΣΣΩ [···] (ἕτερος ἐκτενέστ. σχηματ. τοῦ ἀλῶω) ἐξάπτομαι, ἐκμαίνομαι X 70 περί κυνῶν, στίνας ἐπίον αἶμα «ἀλύσσοντες περί θυμῷ» ἐλαυνόμενοι ἐσωτερικῶς ὑπὸ ἀγρίας ἐπιθυμίας, ἢ κατὰ τὸν Φαίαισι· μεθύνοντες ὑπὸ τοῦ πολλοῦ αἵματος. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεύει εἶμαι περιλύπος, ἢ λυσσῶ (ὡς ἐκ τοῦ: λύσσα δῆθεν ἐτομολογοῦμένου τοῦ βήματος) δὲν ἀρμολογοῦσιν.

ΛΑΥΤΟΣ, ὅν [···] (ἀ, λῶω), ὅστις δὲν λύεται, ἀλυτός, ἀρρήκτος «πέδας, πειραρ» N 37, 360, «δεσμοί» 0 275.

ΛΑΪΩ [···], ἀλλὰ τὸ ο εἶναι μακρὸν ἐν τῇ 398], ποι. (συγγ. τῇ ἄλλῃ) περιπαθῶς ἔχω, εἶμαι ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἰδίως ἀ.) ἔνεκα οὐδυνῆς, πόνου, λύπης, ἀθιμονῆς, ἐκμαίνομαι, «τρελαίνομαι» (ἀπὸ τὸν πόνον), E 352, Ω 42, ι 398 (ὅπου δ' Ἀρεῖς καὶ Φαίαις συνάπτουσι τὸ «χερσὶ» μετὰ τοῦ «ἀλῶω» μαινόμενος μὲ τὰς χεῖρας, ὅ ἐ μανιωδῶς χειρονομῶν)· σπανιώτερον β.) ὑπὸ χαρᾶς ἐξίσταμαι, «τρελλαίνομαι» (ἀπὸ τὴν χαράν), «ἢ ἀλύει, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας» σ 333.

ΛΑΦΑΝ [···], ποι., παρ' Ὁμ. μόνον ἀνρ. ἤλφον καὶ εὐκτ. ἄλφον, ἀποφύρω, φέρω κέρδος, «τίνι τι» ὅσον «μυρίον ὄνον» ἀπείρων κέρδους, α 453, πρὸς Φ 79, ρ 250, «ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι» υ 383 (ὅπου οὐ μὲν Διὶ. Βέκκ. ἐν τῇ β'. καὶ Ἀρεῖς γράφουσιν ἄλφον γ'. πληθ. ἀντὶ τοῦ ἄλφουσι, συνήθως δὲ γράφεται ἄλφοι, καὶ ὑποκείμενον εἶναι ὁ ἀλήτης ὡς τὸ κυριώτερον πρόσωπον. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσι τὸ τοι εἰς τις, ἵνα ὑπάρχῃ τοῦτο ὑποκείμενον εἰς τὸ ἄλφοι).

ἌΛΦΕΙΟΣ, ὁ, 4) ὁ καὶ νῦν αὕτως ὀνομαζόμενος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος, B 592. 2) ποταμὸς θεός, E 545, γ 489.

ἈΛΦΕΪΒΟΙΟΣ, η, ὅν (ἀλφεῖν, βοῦς) βοῦς ἀποφύρων, ἐπὶ τῶν παρθένων, αἵτινες κέρδους ἀποφύρουσιν εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς βόας, οὗς οἱ γαυῆροί διδουσι εἰς ἀπὰς ὡς δῶρα ἢ ἔδνα (ἴδε τὴν λ.) Σ 593 f.

ἈΛΦΙΝΕΤΗΣ, οὔ, ὁ (ἄλφιν, ἔδω, πρὸς τὴν λ. ἀερμινετής) = ἀλφίτων ἐδεστής, ἀρτοφάγος, ἢ κυριώτερον κριθοφάγος «ἄνδρες ἀλφισταί» α 349, ζ 8, υ 261, Γ. Ἀπ. 458· πρὸς τοὺς Ὀμηρικοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀνθρώπων «ἐπὶ γόνυ σίτον ἔδοντες» καὶ «οἱ ἄρουρη· καρπὸν ἔδουσιν». (Ταῦτα κατὰ τὸν K. Φ. Ἑρμαννον καὶ πολλοὺς ἄλ. κατὰ δὲ τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἀλφεῖν εἶναι· φιλόπονοι, κερδοσκόποι ἄνθρωποι· κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει καθ' ὅσον διὰ τῆς φιλεργίας καὶ τοῦ ἐπινοητικοῦ πνεύματος διακρίνονται τῶν ἄλλων ζώων· κατὰ τὸν Οὐύσσιν καὶ ἄλλους εἶναι οἱ τέχνην ἰδiazόντες· ἢ πνεῦμα ἐπινοητικὸν ἔχοντες ἄνδρες).

*ΛΑΦΙ [···], τό, ἄκλ. ποιητ. = τῷ ἐπόμεν., ὅπ. ἴδε, Γ. Δήμ. 208.

ΛΑΦΙΤΟΝ [···], τό, κριθή, «κριθᾶρι», ὁ ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φράσει «ἀλφίτον ἀκτὴ» (ἴδ. λ. ἀκτὴ) ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς, κριθή, A 634, 6 355, ζ 429· συνήθως κατὰ πληθ. «ἀλφίτα» ἀλευρον ἢ «πληγοῦρι» ἐκ περισφύμενων κριθῶν, κριθάλευρον χανδρόν, 6 290, 354, υ 108· χρησιμεύει εἰς ἐπίπασιν, πασπάλισμα τῶν κριάτων τῶν εἰς θυσίαν καιομένων ἢ πρὸς γοήσιν τῶν ἀνθρώπων ὀπτωμένων, φηγομένων, Σ 560, 6 280, ζ 77· ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πολυσυμβόλου πατοῦ, τοῦ «κυκῶνος» (ὅπ. ἴδ.) A 640, κ 234. (Ῥητῶς οὐδαμῶς παρ' Ὁμ. μνημονεύεται ὅτι τὰ ἄλφιστα ἐτρώγοντο ἐν εἰδῇ ἄρτου ἢ πλακοῦτος· ὅτι ὅμως ἀπετίλουν τὸ κυριώτατον στοιχεῖον τῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων, καταφαίνεται ἐκ τῶν χωρ. 6 290, ι 497 καὶ τοῦ προσδίου. «μυελὸς ἀνδρῶν». Κατὰ τὸν Δυντῆρον ἐτρώγοντο ὡς μᾶζα ἢ χυλός, ἢ ὅπως δηλ. καὶ οἱ μετέπειτα Ἕλληνες ἐτρώγον τὴν λεγομένην μᾶζαν, ἢ οἱ νῦν Ἕλληνες τοι καὶ Ἀλβανοὶ τὴν ἀραβοσίτινον «μπυμπόταν»· Ὁ Λόδεκκ παρὰ γὰρ τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄλφιν κατ' ἐπίστασιν καὶ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἄλφω, ἄλδω, αἰο.—Ἐν τῇ Ἰλ. εὐρίσκεται μόνον ἑ. ἀ.).

ἌΛΦΟΙ, ἴδ. ἌΛΦΑΝ.

ἈΛΦΕΪΣ, ἦορ, ὁ (ἐκ τοῦ ἀλῶνῃ, οἰονεῖ ἀλῶνιστής ἢ συνθραύστης) υἱός τοῦ Πασειδῶνος καὶ τῆς Κανέκης, ἀνὴρ τῆς Ἰουιδαίας, πατὴρ τοῦ Ὡτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, E 386.

ἈΛΦῆ [···], ἡ (ἀλῶω) ποι. 1) ἡ θάλασσα, τὸ «ἀλῶνι» E 499, N 588, Γ 496. 2) πᾶσα ὁμαλὴ καὶ γεωργημένη χώρα, ἀγρός, κήπος, ἄμπελος, E 90, Σ 561, ζ 293, η 422 κ. ἀ. ἴδε ἐν τούτοις τὴν λ. ΓΟΥΝΟΣ.

ἈΛΦῆ, ἈΛΦῆ, ἈΛΦΗΜΕΝΟΣ, ἴδ. ἈΛΪΣΚΟΜΑΙ.

ἈΛΦΗΜΕΝΟΣ, ἴδ. ἈΛΑΟΜΑΙ.

ἈΛΦῆ, ἴδ. ἈΛΪΣΚΟΜΑΙ.

Ἄμ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κατ' ἐκθλιψιν πρὸς τοῦ β, π, φ «ἄμ βωμισαί, ἄμ πείδιον, ἄμ φόνον» Θ 444, E 87, ι 330 κ. ἀ. (Ὁ Βούττιμ. θέλει νὰ γράφῃται ἀτόμως ἄμ. ἢ Ἐ τοιαύτη ἐκθλιψις πρὸ συμφώνου γίνεται καὶ νῦν ἐν τῇ καθομιλ. «ἀπ' τὸ βουνό»).

Ἄμα [···] 1) ὡς ἐπὶ β. συγχρόνως, ἐν ταῦτῃ «ἄμα πρῶτω καὶ ὀπίσω» Γ' 409· συνήθως μετὰ τῶν συνδεδεμένων «τε—καί», ὅσον «ἄμα τ' ἀκόμορος ἢ οὐκ ἐξυρός» A 447, «ἄμ' οἰμωγὴ τε ἢ εὐγνώμη» Θ 64, «αὐτὸ ἄμα κλαίω καὶ ἐμὲ» ζ 773· πολλάκις μετὰ τοῖς ἄμα ἀκολουθεῖ ὁ Δέ, ὅσον «ἄμα μῦθος ἔην, τετίλειστο δ' ἔργον» συγχρόνως μὲ τὸν λόγον ἦτο τελειωμένον καὶ τὸ ἔργον, Γ 242. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ. συγχρόνως μὲ, ἀ.) χρονικῶς «ἄμ' ἦτο, ἄμ' ἡλίου ἀνιόντι, καταδύντι» συγχρόνως μὲ τὴν αἰγὴν, μὲ τὴν ἀνατολὴν, δούσι τοῦ ἡλίου, I 682, Σ 436, A 592 κ. ἀ. β.) ἐπὶ κοινῇ μετὰ τινος

ἐνεργείας, «ἅμα τοῖσι κίον» Α 348, «τοῖς ἅμα» Κ 496, «ἅμα λαὶρ θωρηχθῆναι» μετὰ τοῦ λαοῦ, Α 226, «ὅθεν ἅμα τινὶ ἐπομαι» ὅδε ἐπομαι, γ'·) ἐξ ἴσου μέ, ἴσου χρόνως «ἅμα πνοῆς ἀνέμου» ὁμοῦ μέ, ἐπομ. ἴσوتاχως μέ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, α 98, «ἅμα πνοῆσι» Η 449.

ἈΜΑΖΟΝΕΣ, αἱ, γυναῖκες τὸν πολεμικὸν ἔθνος τῶν μυθικῶν χρόνων, κατακίον ἐν Πόντῳ, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θερμικῆς παρὰ τὸν Θερμίδωντα ποταμὸν κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους μνημονεύονται Ἀμαζόνες παρὰ τὸν κάτω Τάναϊν καὶ ἐν Λιβύῃ (Αισχυλ. καὶ Πρὸδ.). Κατὰ τὸ Ζ 186 κατατροπώθησαν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ δὲ τὸ Γ 489 εἰσεβάλον ἐς τὴν Φρυγίαν, τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πριάμου. (Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὸν Γοιτλίγγιον ἐκ τοῦ α γερ. καὶ μάσσι· ἀνέπαροι, ἀνέγγικτον κατὰ δὲ τὸν Διόδωρ. ἐκ τοῦ ἄγρ. ἀμάζειν, ἐπιτακτικὸν σχηματ. τοῦ ἀμαίν, ἐπομ. αἱ θερίζουσαι, καταδύλλουσιν εἰς ἐνδείαν τῆς πολεμικῆς τῶν ἀνδρῶν. Ἡ δὲ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἡδὴ ἀρχαιότητα συνήθως ἐτυμολογία ἐκ τοῦ α καὶ μοῦζος, ἐπομ. αἱ ἄμασται, καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκύψασα μυθικὴ παραδοσις περὶ ἐκθλίψεως τοῦ δεξιῦ μαστοῦ (Ἀπολλοδ. 2, 5, 9) εἶνε ἀγνωστοί· εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους· ἀλλ' οὐδὲ παραστάσις τις τῆς ἀρχαίας τέχνης δεκνύει ἀκρωτηριασμὸν τινὰ τοῦ μαστοῦ).

ἈΜΑΘΕΙΑ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων Σ 48.

ἈΜΑΘΟΣ [~·], ἡ, (ἐκ τοῦ ψάματος κατὰ τὸν Λόβεκκ), «ἄμμος», ἰδιώ· ἡ κατὰ τὰς πεδιάδας κοινιορτός, Ε 587 f. Ὁ πληθ. σημ. τὴν «ἄμμοσιν» τοῦ αἰγιάλου, Γ. Ἀπ. 439.

ἈΜΑΘΙΝΑ [~·], (ἄμαθος) ποι., κυρ. μεταβάλλω τι εἰς ἄμαθον, κόνην, «κἄμνη στάκτην», ἐπομ. ἐξαλοθρεῖω, κατεδαφίζω «πόλιν» Ι 593.— (ἐν τῇ ἁμμῇ) κρύπτω τι «κόνιν» Γ. Ἐρμ. 440.

ἈΜΑΙΜΑΚΤΟΣ [~·], ἡ, οὐκ, τεράστιος, ἀλκιμος, ἐπιθ. τῆς Χρυλῆας, Ζ 479, Η 320, καὶ τοῦ ἴσου τῶν πλοίων, ξ 314. (Κατὰ μὲν τὸν Λόβεκκ ἀντὶ τοῦ ἀμαίμακτος ἐκ τοῦ μαίμασσω, ἐπομ. ὁ μὴ κινῶν τὴν ὕψιν, τάσιν, σπουδὴν τινας κατὰ δὲ τὸν Φαῖνιν καὶ Ἀμείν ὁ ἀνέφικτος, ἀπρὸς πέλαιστος, ἀκαταμάχητος· κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν ὅστις ὑπολαμβάνει τὸ α ἐπιτακτικόν· ὁ βαρύνων, βίσιος, ὁ ὑπέρμετρον ἔχων δύναμιν καὶ μέγεθος. Ἄλλοι τέλος σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ἄμαχος ἢ μήκος καὶ μακρός).

ἈΜΑΛΕΪΚΗ [~·], ἄρρ. ἡμάλδουνα, Ἰων. καὶ ἐπ. (ἄμαλός) κυρ. ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἐπομ. καταστρέφω, «χάλας», φθίρω «τελχος» Ἰλ. Σ 7, 463, «εἶδος» Γ. Ἀλμ. 94.

ἈΜΑΛΛΟΕΤΗΡ, ἦρας, ὁ (ἡμάλλα, δέω) ὁ τὰς ἀμάλλας, δράγματα τῶν ἀσταχῶν δένων, Ἰλ. Σ 353, 354.

ἈΜΑΛΟΣ [~·], ὁ, οὐκ, ἀπαλός, τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπιθ. νεογεννήτων ζώων Χ 310, υ 14. (Κατὰ τὸν Βούττμαν. συγγ. τῇ μαλ-ακ-ός

βλάξ, ἀ-βληχ-ρός. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην τοῦ ἀ-μαλ-ός ἴσως ὑποστηρίζει καὶ παλαιὰ τις γραφὴ «ἄρνα μαλὴν» ἀντὶ τοῦ «ἄρν' ἀμαλὴν» φερομένη ἐν τῇ χωρ. τῆς Ἰλ. Κατὰ δὲ τινὰ σχολ. ἀπαλός, ὁ ἔ. τρυφερός, ἀδύνατος).

ἈΜΑΞΑ [~·], ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δασυνομένου ἡμάξ, τετράτροχος, φορτηγός ἡμάξ· κατ' ἀντίθ. τοῦ διτρώου πολεμικοῦ ἄρματος, Η 426, ι 241 κ. ἀ.—ως ἀστερισμός· Ἀρκτος (ἡ μεγάλη ἄρκτος) Σ 487, ε 273. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἡμα ἢ ἄγω· κατὰ δὲ τὸν Γράσοφ ἐκ τοῦ ἀμφ· καὶ ἄξων· ἐπομ. τὸ δύο ἄξονας ἔχον ὄχημα).—Ἐκ ταύτου

ἈΜΑΞΙΤΗΣ [~·], ἡ, δηλ. ὁδός, ἡ πρὸς ἡμαξήλασιν ἐπιτεθεῖσα ὁδός, Χ 446 f. Γ. Ἀλμ. 477.

ἈΜΑΡΗ [~·], ἡ, αὐλαξ, «αὐλάκι», ὕδρα-γωγός, ὀχετός. Γ 259 (ἴσ. ἐκ τοῦ καμάρα, κάμπτω κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἢ. Ἰκατά δὲ τὸν Δοιδεῖρ. οὐχὶ πολὺ πιθανώτερον συγγ. τῇ ὀμβρός, ἄμυρος—κάθυγρος, μύρομαι κ.τ.λ.).

ἈΜΑΡΤΙΑ, μελ. ἁμαρτίσσομαι, ἄρρ. ἡμαρτον, ἐπιτ. καὶ ἡμάρτον, σφάλλω, ἀποτυγχάνω,

1) κυρ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, «ἀστοχῶ», ἄνευ πτ. Ε 287, μετὰ γεν. «τινός» Κ 372. 2) μεταφ. ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, «οὐχ ἡμαρτανε μύθων» εἴρησκε πάντοτε τοὺς εὐστόχους λόγους, λ 544, «οὐ τι νοήματος ἡμάρτον ἐσθλός» οὐδὲως ἀπεπλανήθη τοῦ ἀγαθοῦ φρονήματος, ἀπέδειξεν ἀγ. φρ. η 282· ἄνευ πτ. ἁμαρτάνω, σφάλλω, Ι 504, ν 244· «αὐτὸς ἐγὼ τὸδε γ' ἡμάρτον» ἐγὼ αὐτὸς ἔκαμα τοῦτο τὸ ἁμαρτήμα, χ 454. 6) πλανῶμαι ἀπ' ἐκείνου ὅτι ἔχω, ἐπομ. γάνω, στεροῦμαι, «ὀπωπῆς» ι 512. 3) ἀφίγω τι νὰ λείπῃ, λησμονῶ, ἀμελῶ «οὐτι φίλων ἡμαρτανε δώρων» δὲν ἄφινε νὰ λείπουν, δὲν ἐλησμονεῖ τὰ δῶρα, πάντοτε προσέφερεν αὐτά, Ω 68. (Ἐκ τοῦ α καὶ μείρω κατὰ τὸν Βούττμαν. καὶ Λόβεκκ. ἐπομ. κυρ. σημ. δὲν μετέγω· τούναντιον ὁ Δοιδεῖρ. παραδέχεται ὡς κυρ. σημασι. τὸ στερεῶ, δὲν οἶδω, ἦν καὶ ἀνευρίσκει Ω 68, ἴπου τὸ «οὐτι» ἐκλαμβάνει ὡς ἀντικείμενον· τὸ δὲ «ἁμαρτῆσθαι» τοῦ ι 512 θεωρεῖ ὡς παθητικὸν συνώνυμ. τοῦ ἁμαρτήσθαι ὅ ἔ. ἀποστέρησθαι).

ἈΜΑΡΤΗ ἢ ἈΜΑΡΤΗ [~·], ἐπιθ. δοτικοφανές, (ἐκ τινος ἄγρ. ἐπιθ. ἡμ-αρτος, ἅμα, ἄρω, ἀραρίσκω) συγχρόνως, ταύτοχρόνως, Ε 656, Σ 574, Φ 462, χ 81. (Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἀριστοφ. γράφουσιν ἁμαρτή· κατ' ἀποκοπὴν δέθεν ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην, καὶ ἄλλοι ὁμαρτῆ ὡς ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ Δοιδεῖρ. ἀποφαινεται).

ἈΜΑΡΤΟΠΗΣ [~·], ἐς, ἐπικ., ὁ ἐν τοῖς ἔπεσιν ἁμαρτάνων, ὁ ἔ. σπερδῶ διανοούμενος ἢ ὁμῶν, ἀκρίτος, ἡ ἁμαρτημένα καὶ ψευδῇ λέγων, Ν 824 f.

ἈΜΑΡΥΓΗ [~·], ἡ (ἁμαρύσσω) ποι., ἡ λάμψις, μακρυαυγὴ, σπινθηροδύλῃσις τῶν ὀφθαλμῶν, Γ. Ἐρμ. 45.

ἈΜΑΡΥΓΚΕΪΔΗΣ [~...], στ. ὁ, οὐδ' τοῦ Ἀ-
μαρυγκείδης=ὁ Διῶρης, Β 622, Δ 547.

ἈΜΑΡΥΓΚΕΪΣ [~...], ἡσ, ὁ (κυρ. ὁ σπινθη-
ροβολῶν, ὁ ἐξαστράπτων, ἐκ τοῦ ἀμαρύσσω) οὐδ' τοῦ Ἀλέκτορος, ἄρχων τῶν Ἑταίων ἐν Βου-
πρασίῃ τῆς Πίλιδος, σύμμαχος τοῦ Ἀδρείου ἐν
τῇ πρὸς τὸν Πρακλέα μάχῃ· ἡ κηδεῖα τοῦ μνη-
μονεύεται Ψ 630 ἐξ.

ἈΜΑΡΥΓΚΟΣ [~...], ὁ, Ἐρετριεύς τις, ἐρώμε-
νος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς εἰκάζουσιν οἱ αὐτῷ διορ-
θῶσαντες τὸν στίχον Ὑ. Ἀπ. 243.

ἈΜΑΡΥΣΣΑ [~...], μέλ. ζω. ἐπικ., σπινθηρο-
βολῶν, ἐξαστράπτω, «πύκν' ἀμαρύσσων» Ὑ.
Ἐρμ. «ἀπὸ βλεφάρων» αὐτ. 278. ἢ Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ προσθέτου α καὶ τῆς ρίζ. μαρ,
ἥτις διπλασιασθῆναι φαίνεται ἐν τῇ μαρμαίρῳ,
μαρμαρυγῇ κ.λ.λ.

ἈΜΑΤΡΟΧΛΑ, πο. (ἄμα, τρέχω) μόνον κατὰ
μετοχ. τοῦ ἐνσπ. ἀματροχῶν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ἀματροχῶν, ὅθεν τρέχων, Ο 454 f.

ἈΜΑΤΡΟΧΙΝ [~...], ἡ, ἐπικ. (ἄμα, τρέχω)
συνδρομῇ ἢ σύγκρουσις τῶν τραχῶν, Ψ
422 f. (Ὁ Γράσορ ἐρμηνεύει· τοὺς ἐκ πα-
ραλλήλου δρόμους, καλῶς ποιῶν διορθώνει
καὶ τὸν τανυσμὸν ἀματροχίης εἰς ἀματροχίας).

ἈΜΑΤΡΟΣ [~...], ἡ, ὅν (ἄ, μαίρω), κυρ. ὁ μὴ
λάμπων, σκοτεινός, ἀσαφής, «εἰδωλόν» ὙΘ.
δ 824, 835. (ἢ Κατὰ τὸν Λουκᾶν εἶνε τὰ αὐφω-
νικὸν καὶ ὄχι στερητικόν· τὴν δὲ γνώμην ταύτην
ὑποστηρίζει ἡ ὁ τόνο· ἡ ὁ σημερινὸς τύπος τῆς
περισθίσεως ταύτης λέξεως κλισίος). Ἀλλὰ
πῶς ἔπειτα ἔχει κατ' αὐτὸν ἡ λ. τὴν ἔννοιαν τῆς
ἀσταθοῦς καὶ διακυμαινόμενης μαρμαρυγῆς· ἡ λάμ-
ψεως, ἥτις καθιστᾷ δυσδιάκριτον τὸ ἀντικείμενον,
τοῦτο εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶνε ἀκατανόητον.
ἴσως ὑποκρύπτεται ἄλλη τις ρίζα).

ἈΜΑΧΗΤΙ [~...], ἐπιρ. (μάχομαι) ἄνευ μάχης
Φ 437 f.

ἈΜΛΟ [~...], ὁρ. ἄμησα ἀναψέ, μέσ. ὁρ. ἀμη-
σάμενος· θερίζω, ἄνευ πτ. Σ 554, μετὰ αἰτ.
«λήϊον» 1435· ὄροφον· Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
συλλέγω, «συμμάζω» (κυρίως τὸ θερι-
σιένον, ἔπειτα ἐν γένει)· «γάλα ἐν ταλάροις» τὸ
πεπηγμένον γάλα εἰς τὰ κύνιστρα, ε 247.

ἈΜΒ- Δωρικὴ καὶ παρ' ἐπικοί· καὶ ἄλλοις ποιη-
ταῖς ἐριστικῶς συγκατῇ τοῦ ἀναβ- ὅθεν αἱ
λέξεις ἈΜΒΑΪΝΟ, ἈΜΒΑΛΛΑ, ἈΜΒΑΤΟΣ, ἈΜΒΑΔΑΗΝ
πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐν τῇ ἈΝΑΒ-

ἈΜΒΡΕΣΙΗ, ἡ, ἀμβρυσία, ἄ.) θεϊκὴ τροφή,
ἡδίστη τὴν γεύσιν καὶ ἀθανάσιον παρέχουσα, ε
93, 199, ε 339 κ. ἄ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορδὴ
τῶν ἵππων τῆς Πρας, Ε 777· ὅ.) τὸ θεϊκόν
μῦρον, ἡ ἀλοιφή τῶν θεῶν, Ξ 470, Π 670, 680.

Ἐν τῇ δ 445 προσφέρει ἡ Εἰδοθεῖα εἰς τὸν Μενέλαον
ἡ τοῦ ἐταίρου· αὐτοῦ τοιοῦτον μῦρον ὑπὸ τὴν βί-
να, ὅπως ἀφανίσῃ τὴν δυσωδίαν τῶν ρωκῶν.
(Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς· εἶνε κυρίως θηλ.
τοῦ ἐπομένου ἐπιθέτου καὶ ὑπονοεῖται οὐσιαστικ.

ἔδωδ' ἡ τροφή· κατὰ δὲ τὸν Βούττη, εἶνε
οὐσιαστικ. καὶ σημαίνει ἀθανασίαν· διὸ ἀθανα-
σιαν τρώγουσιν οἱ θεοί, μὲ ἀθανάσιον ἀλείφονται,
καὶ μὲ ἀθανάσιαν τρέφουσι τοὺς ἵππους τῶν).

ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ, ἡ, ὅν, ποι., ὁ οἰκονόμος σχεῖσιν
πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἔχων ὄθεν ἄ.) ὁ εἰς τοὺς
θεοὺς ἰδιάζων ἡ ἀνίκαν, θεϊκός· «χαῖται» Α
529, «πέπλος» Ε 338, «πέδιλα» α 97, «κάλ-
λος» σ 493· ἔτι δὲ «ἐλαίον ἀμβ.» = ἈΜΒΡΕΣΙΑ
εἰς τὴν ὅ.) σημ., Ψ 487· «εἶδα» περὶ τῆς φορ-
δῆς τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ε 369· ὅ.) ὁ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θετός, ἱερός, οἷον «νόξ»
Β 57 κ. ἄ. πλχ. «ὑπνος» Β 49, «ἔδωρ» Ἐπιγ.
4, 4, γ') σπαν. περὶ προσώπων, ἀθανάτων,
οἷον «νόμψ» Ὑ. Ἐρμ. 230. Ἐκ τοῦ

ἈΜΒΡΟΤΟΣ, ὅν, ἄ.) ἀθάνατος, «θεός» Ὑ
358 κ. ἄ. ὅ.) ὁ εἰς τοὺς θεοὺς ἰδιάζων, ἡ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θεϊκός, θετός· «αἷμα» Ε
339, «κρηδεύμενος» ε 347 «ἐλαίον» θ 365,
«τοῦχα» Ρ 497, «εἶματα» Π 670 κ. ἄ. «ἔδω-
ρα» σ 494, «νόξ» λ 330. (Τὸ μ κατὰ τὴν τοῦ
Βουττιμάννου ὁρθὴν ἐτυμολογίαν ἀνήκει εἰς τὴν
ρίζαν, ἥτις εἶνε μορ (μόρος, μορτός, μορς) ἐξ ἧς
ἔγενε τὸ βροτός (ὅπ. ἴδε) καὶ μετὰ τοῦ στερ. α
ἀμβροτός, πρὸλ. φοιτίμωρος, τερψίμωρος·
ἄλλοι ὅμως ἤττον πιθανῶς θεωροῦσιν αὐτὴ εὐφω-
νικὴν παρενθήκην, ἡ ὅτι τὸ ἀμ ἔγενε ἐκ τοῦ
στερητικῶς ἀνα).

ἈΜΕΓΑΡΤΟΣ, ὅν (μεγαίρω), κυρ. ἀνεπίφθονος,
ἀνάξιος φθόνου· ὅθεν 1) περὶ πραγμάτων καὶ
καταστάσεων μεταφ. σκληρός, θλιβερός, λυ-
πηρός· «πόνος» Β 420, «δυτικὴ ἀνέμων» λ 400,
407. 2) ἐπὶ προσώπων εὐτελής, ἑλεεινός,
ἀχρεός, ἀόλιος, «ἀμέγαρτα συδάτα» ρ 249,
φ 362, Ὑ. Ἐρμ. 542.

ἈΜΕΪΒΩ, μέλ. ἀμείψω καὶ μέσ. ἀμείψομαι,
ἀόρ. ἄ. ἡμεψέμεν. Ἀ.) Ἐνεργ. ἀλλάσσω ἄ.)
ἀμεταβάτως· μόνον «οἱ ἀμείβοντες» Ψ 742, (ἢ
οἵτινες εἶνε κατὰ τὸν Εὐστάθ. «ἐλά οὐρανέχοντα
τὴν στέγην, ἅπερ σύνδου (ἀνὰ δύο) ἐξ ἀποστάσεως
τῆς κάτω (=ἐν ᾧ ἀπέχουσιν ἀλλήλων πρὸς τὰ
κάτω) ἄνω συναγόμενα ἀντιπιδέουσι ἀλλήλα»·
τούτους δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν «ἡ τεχνικὴ γυδαία
γλώσσα προσφιλοῦντας φησίν· ἡ δὲ καθο-
μιλ. τοὺς μὲν ἀμείβοντας ὀνομάζει «ψαλίδες»,
Τουρκ. «παγαντάδες», τὸ δὲ σύνολον αὐτῶν
«ζευτόν» ὅ. ἑ. ζευκτόν· ὅ.) συνήθ. μεταβ. ἀλ-
λάσσω, συναλλάσσω, μετὰ αἰτ. «ἐντα» Ρ
492 «ἐν τινας πρὸς τινα» ἀνταλλάσσω· ἐν τῇ τι-
νος μὲ τινα, Ζ 235· ὀλίγον γόνυ γονός· ἀμεί-
βων· ἐν βήματι βραχέι ἀλλάσσω γόνυ μὲ γόνυ,
ὅ. ἑ. ὀλίγον ἀνοίγων ἐν τῇ βαδίσει τὰ σκέλη,
βραδέως ἀποσυρόμενος, Α 547. Β.) Μέσ. ἀλ-
λάσσω ἑμαυτόν, ὅτις ἐκαυτὸν εἰς ἄλλον ἢ
ἄλλον τόπον, ὅθεν 1) ἐναλλάσσωμαι ἐναλ-
λάξ ποιῶ τι, διαδέχομαι, «ἔειδον ἀμειβόμε-
ναι» ἀλλήλας διαδεχόμεναι, Α 604, 1474, θ 379·
«ὁρώσκων ἄλλοι' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται» ἐναλλάξ

πῶς δὲ ἐπὶ τοῦτον, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον, Ο 684, «ἀμειδόμενοι κατ' οἴκους» παρευόμενοι διαδογῶς: ὅτε μὲν εἰς τοῦτου, ὅτε δὲ εἰς ἐκείνου τὸν οἶκον, α 375. β'.) συχναὶ αἱ φράσεις «μῦθος, μύθοισιν, ἐπέσσιιν ἀμ. τινά» καὶ μόνον «ἀμειδοῦμαι τινά» λαμβάνω τὸν τόπον τινός διὰ λόγου κτλ. ὅ εἰ ἀπακρίνομαι, ἀντιλέγω, Α 421 κ. πλγ. «χαλεποῖσιν ἀμειδόμενοι ἐπέσσιιν» ἀνταλλάσσαντες μεταξὺ τῶν λόγου σκληρούς, γ 448, πρὸς λ 81. 2) ἄλλασσω τύπον, ἐπομ. ἀφ' ἑνὸς τόπου τινά, ἀπέρχομαι, παρέρχομαι, διέρχομαι, «φυγὴ ἀμειδεται ἔρκος ὀδόντων» Ι 409, κ 328. 3) ἀνταμειδῶ, ἀνταποδίδω, «δωροῖσι» ἀντιδωροῦμαι, ω 285.

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΣ, ον (μειλίσσω) ἀμειλακτός, ἀδυσώπητος, σκληρός «ῥφ» *Ιλ. λ 437, Φ 98. *Στυγὸς ὕδωρ» *Τ. Δήμ. 260.

ΑΜΕΙΛΙΚΟΣ, ον=τῇ προσηγορίᾳ. *Αἰδώς» *Ιλ. Ι 458, «ἄναξ» Ω 734, «ἥτορ» Ι 572.

ΑΜΕΙΛΙΧΗ [-..], ον, γεν. ονως, ἀνών. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, περὶ προσώπων ἀνδρείωτερος, Π 709 κ. αἰ περὶ πραγμάτων, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος, Α 416, 217. μετ' ἀπαρρηφάτου «πεῖθεσθαι ἄμεινον» Α 274. (Ἡ ἀρχαία ῥίζα εὐρίσκεται ἴσως ἐν τῇ Λατ. amoenus).

ΑΜΕΛΓΑ [-..], μόνον κατ' ἑνός. ἢ παρὰ, «ἀρμέγω» (κατὰ μετὰθ. τῶν γραμμάτων ἢ μεταθέλην τοῦ λ εἰς ρ, ὡς ἐν τῷ «πρικός»=πικρός καὶ «ἀδερφός, ἀρρυτός») «μῆλα» ι 238, 246. Παθ. «ὅτις ἀμελγόμενοι γάλα» ἐξ ὧν ἀμέλγει τις γάλα, Δ 434 (ἢ κατ' ἄλλους μέσ.: αἱ τινες ἀφ' ὧν τὸ γάλα τῶν νά ἀμέλγεται).

ΑΜΕΛΕΩ (ἔ, μέλει), ἀμέλησα ἀφ. ἀνάψ., ἀμελῶ, ληστμονῶ μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως «οὐκ ἀμ. κατηγήτοιο» *Ιλ. Θ 330, Ν 449, Ρ 8.

ΑΜΕΝΑΙ ἑπικ. ἀπρρ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, ἄειν ἐκ τοῦ ἄω χορέννυμι (ἴδ. λη).

ΑΜΕΝΗΚΟΣ, ον (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀμενής) τοῦτο δὲ ἐκ τῶν μένους) ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀλιγοδρανής, περὶ τῶν ἐν Ἄδου σκιῶν, κ 521, 536, λ 29, 49. περὶ τινος τραυματίου Ε 887. περὶ οὐαίρων, τ 562 «φθλ' ἀμηνῆν ἀνθρώπων» *Τ. Δήμ. 352. (Ὁ Δοιδερλῆτιος, πρὸς ὃν συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀμείας μεταφράζων «ἀσταλής, σφαλῆρος, καταρῆσιν, ἀνοῦσιος» παρέρχει τὸ ἀμηνής ἐκ τοῦ μένους, καὶ ἀποδίδει κυρίαν σημ. εἰς τὴν λ, τὴν τοῦ μὴ μένοντος, μὴ ἀνθίσταμένου· ἀλλὰ πρὸς ταύτην δὲν συμφωνεῖ, ὡς ὁρθῶς ἤδη ἄλλοι παρατήρησαν, τὸ χωρ. Ε 887. ἄλλως ὅμως ὁρθή εἶνε ἡ παρατήρησις: ὅτι τὸ ἀμηνῆνός εἶνε χαρακτηριστικὸν τῶν φασμάτων, ὅπερ δεκνόναι μάλιστα τὸ ἀντίθετον «βιοβάλμιος» *Τ. Ἀφρ. 189. ὥστε ἡ θεμελιώδης σημ. εἶνε ὁ ζωτικὸς δυνάμενος στερούμενος, πρὸς μένος). Ἐκ τούτου

ΑΜΕΝΗΝΟΣ [-...], ἀφρ. ἀμηνήνωσα, ἀδυνατίζω «αἰχμήν» Ν 562†.

1. ΑΜΕΡΑΝ [-..], ἀφρ. ἡμερσα καὶ ἐπ. ἡμερσα, καὶ παθ. ἡμερόθην (ταῦτόν τῃ Πινδαρική ἀμείρω, ἐκ τοῦ α=ἀπό καὶ μείρω κατὰ τὸν Λόβεκ) κυρ. ἀφαιρῶ τινος τὸ μέρος τὸ ἀνήκον εἰς αὐτόν, ἀποστερῶ τινι τοῦ φυσικοῦ δικαίου του, μετὰ αἰτ. καὶ γεν. Π 53 «τινά ὀφθαλμῶν» θ 64.— Παθ. μετὰ γεν. στεροῦμαι τινος, χάνω τι, «αἰῶνος» Χ 58. «δαίτός» φ 290.

2. ΑΜΕΡΑΝ [-..] (ἀ πλεοναστ. ἢ μέρδω=μαρμαίρω) κυρ. λάμπω, ἐπειδὴ δὲ σφοδρὰ λάμψις θαυδύνει τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τοῦτο μεταθ. θαμδύνω, ἀμαυρῶ «αὐγὴ ἡμερδεν ὅσας» ἡ λάμψις ἐθαυδύνει τοὺς ὀφθ. Ν 340. ἐπὶ στιλδόντων πραγμάτων σημ. ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν, ἀμαυρῶ «καπνὸς ἀμέρδεις ἔντεα» τ 48. (Συνήθως θεωρεῖται τοῦτο τὸ ῥ. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ προηγούμενον καὶ μεταφράζεται: ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν, τὸ φῶς. ||. Καὶ αὕτη μὲν ἡ γνώμη βεβαίως εἶνε ἡμαρτημένη· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνωτέρω παραγωγή καὶ ἐρμηνεία δὲν εἶνε πολὺ βεβαία καὶ ὀρθή).

ΑΜΕΤΡΗΤΟΣ, ον (μετρέω), «ἀμέτρητος», ἀπειρος, «πόνος» τ 512, φ 249.

ΑΜΕΤΡΟΠΗΣ, ἐς, ὁ μὴ μετρῶν τὰ ἔπη, τοῦς λόγου τοῦ, ὁ μὴ φυλάττων κοσμιότητα, ἀπρεπῶς, ἀκρίτως ὁμιλῶν, φλυαρῶν, ἐπιθ. τοῦ Θεραίτου Β 212†. (κατ' ἄλλους, ἀμετρα, ὅ εἰ ἀτελείωτα ὁμιλῶν, ἄλλ' ἴδ. τ. 243).

ΑΜΗΤΥΡ [-..], πῶδες, ὁ (ἀμάω) θεριστής, Α 67†.

ΑΜΗΤΟΣ [-..], ὁ (ἀμάω) θερισμός, «θέρους», Τ 223†.

ΑΜΗΧΑΝΗΣ [-..], ἐς, ποι.=ἀμήχανος, *Τ. Έρμ. 447 (ὅπου ὁ Σνείδοβιτος πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ παραδόξου τούτου σχηματισμοῦ μεταβάλλει τὸ ἀμήχανένος εἰς δ', ἀμήχανε, σῶν).

ΑΜΗΧΑΝΙΗ [-..], ἡ, ἀμήχανία, στενοχωρία, ι 295†. Ἐκ τοῦ

ΑΜΙΧΑΝΟΣ [-..], ον (μηχανή) ἀνευ μηχανῆς, ὅ εἰ. 4) Ἐνεργ. ἄπορος, ὁ μὴ γνωρίζων τί νά κάμῃ, δυστυχής «σεῦ» ἔνεκα σοῦ, τ 363. 2) Παθ. ὁ κατὰ τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει μηχανή, μέτον, ἐπομ. α.) περὶ πραγμάτων, ὁσάκις, ἀδύνατος «ἄνιροι» ἀνεξήγητοι, τ 560, «ἔργα» δευὰ κατὰ τὸν Εὐστ., ὀλέθρια, Θ 430. Τὸ οὐδ. «ἀμήχανον» τὸ ἀδύνατον, Ξ 262. β.) περὶ προσώπων, καθ' ὧν οὐδέμία μηχανὴ ὠφελεῖ, ἀκαταμάχητος, ἀκαμπτος, Π 29. ὅθεν ὁ μῆδ' ὑπὸ κόπον καταβαλλόμενος, ἀκάματος, Κ 467 «ἀμήχανός ἐστι παραρρήτοισι πῶθεσθαι» σοὶ εἶνε δύσκολον νά πεισθῇς εἰς κτλ. Ν 726.

ΑΜΙΣΠΑΡΟΣ [-..], ὁ, βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατήρ τοῦ Ἀτυμνίου, Π 328 ἐξ.

ΑΜΙΤΡΟΧΙΤΩΝΕΣ [-..], οἱ, ποιητ. ἐπίθετον τῶν Λυκίων, Π 44†, ἐκ τοῦ α στερ., μίτρα καὶ χιτῶν, οἱ μὴ φέροντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, ἡ ἀπὸ τοῦ θώρακος ἐξηρηγμένην μηδεμίαν μίτραν, (ἴδ. λ. ΜΙΤΡΑ). (Ἐτέρω συνηθεσι. ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ

ἐθροιστ. α καλ. οἱ ἔχοντες ἐπὶ τοῖς χιτῶνας με-
τραν, ἢ ἢ μᾶλλον οἱ ἄμα τῇ θώρακι συνηρη-
μένον ἔχοντες καὶ τὴν μέτραν, καὶ μὴ ὑποζων-
νόμενοι αὐτήν).

ἈΜΙΧΘΑΛΩΕΙΣ [·...·], ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. ἐπιθ. τῆς
Ἀθηνῶν, Ω 753 f., γ. Ἀπ. 36, ἀμφιδόλου πα-
ραγωγῆς καὶ σημ. Εἰκάζεται ὅτι παράγεται ἐκ
τινός ῥίξης ΜΙΧ, μετὰ παρενθήκης τοῦ θ, ἐξ ἧς
καὶ ἡ ἀ-μίχ-λη, καὶ σημ. ὁμιχλώδης, σκο-
τεινὴ διὰ τὸν καπνὸν τὸν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ
ἐργαστηρίου τοῦ Ἡραίου. (Ταῦτα κατὰ τὸν
Γοῦβελον καὶ Φαῖνιν, ἀκολουθοῦντας παλαιὰν ἐρ-
μηνείαν. Ἡ δὲ ἄλλη ἐρμηνεία: ἄμικτος, ἐκ
τοῦ μίγνυμι, ἀνεπιτήδειος εἰς ἐπιμίξιν, ἀπρόσ-
μικτος κατὰ τὸν Σχολ., ἀλίμενος (Σοφ. Φιλοκτ.
221) ἔνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως καὶ ποιότη-
τος τῆς γῆς, ἢ ἄξενός ἔνεκα τῆς ἀγριότητος
καὶ ὁμιότητος τῶν κατοίκων, ἀνεσχευάσθη ὑπὸ
τοῦ Γοῦβελου). ἢ Ἄλλοι τέλος διώρθωσαν ἀμιγ-
θαλῶεσσιν).

ἌΜΜΕ, ἌΜΜΕΣ, ἌΜΜΙ, Ἀπολ. Ἀωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς, ἡμεῖς κατ. Ἰδ. ἡΜΕΙΣ.

ἌΜΜΙΣΙΑΣ=ἌΝΑΜΙΣΙΑΣ, Ἰδ. ἈΝΑΜΙΣΤΥΜΙ.

ἌΜΜΟΡΙΗ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἀμορία (ἀ, μό-
ρος) ἀντίθετον τοῦ μοῖρα, δυστυχία, ἢ ἀμοι-
ρία, (ἀλλ' Ἰδ. λ. ΜΟΙΡΑ Α' 3.) ὁ 76 f.

ἌΜΜΟΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀμορος, ἀμοιρος
(ἀ, μόρος, μοῖρα). 1) ἄμοιρος, ἀμέτοχος μετὰ
γεν. «λυετρῶν Ὀκεανοῦ» περὶ τῆς μεγάλης
Ἀρκτου, τῆς παρ' ἡμῖν πάντοτε ὁρατῆς, Σ 489,
ε 275. 2) δυστυχίης, εὐθλίας, ἢ ἀμοιρος, Z
408, Ω 773.

ἈΜΝΙΟΝ, τό, ψιᾶλη πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵμα-
τος τῶν θυμάτων, γ 444 f. (Τινὲς γράφουσιν
ἄμνιον, οἶοναι ἄμνιον ἐκ τοῦ αἵμα. ἢ Νομίζω
μᾶλλον ὅτι ἔχει σχέση πρὸς τὸ αἷμις, ἰδὸς=
οὐροδοχέον καὶ σκάφος καὶ ἄμη=κάδος).

ἈΜΝΙΣΙΟΣ [·...·], ὁ, λημὴν ἢ ὄρμος τῆς Κνω-
σοῦ ἐν Κρήτῃ (Στράβ. 10, 4, 8) τ 198.

ἈΜΟΓΗΤΙ, ἐπὶρ. ἀπόνως, εὐκόλως, Α 637
f. Ἐκ τοῦ

ἈΜΟΓΗΤΟΣ, ΟΝ (μογιῶ), ἀκάματος, ἀκού-
ρατος, γρ. 7, 3.

ἈΜΟΘΕΝ [·...·], Ἀττ. ἀμόθεν, ἐπ. ἐπὶρ. (ἀμός,
ὑπὲρ εἶνε ἀπηρχαιωμένον ἀντὶ τοῦ αἵ-τις, σωζό-
μενον ἐν τῇ οὐδαμοί, μηδαμοί παρ' Ἡροδ. καὶ
ἐν τῇ φρ. ἀμὸς γέ που, καὶ ἀμὸς γέ πως κ.τ.λ.)
ὄθεν ὅτι ποτε, «τὸν ἀμόθεν εἰπὲ καὶ ἡμῖν»
ὄθεν ὅτι ποτε, ἀφ' οἰουδὴποτε μέρους τούτων (ἀρ-
ξαμένη) εἰπὲ καὶ εἰς ἡμᾶς, α 40 f.

ἈΜΟΙΒΑΣ [·...·], ἴσος, ἡ, ἰδίως ποιητ. θηλυκὸν
τοῦ ἀμοιβάτος (ἀμοιβή) ἡ πρὸς ἀλλαγὴν χρη-
σιμεύουσα, ἢν ἔχει τι πρὸς ἀλλαγὴν, «χλίσιναι,
ἢ οἱ παρεκίσκει ἀμοιβὰς» ε 524 f.

ἈΜΟΙΒΗ [·...·], ἡ (ἀμοιβή) ἀνταπόδοσις, ἀν-
ταμοιβή, μισθός, ἀποζημίωσις, Ὅδ. α
318 «χαρίεσσα ἀμοιβή ἱκατόμβης» γ 58, «τί-
νειν βοῶν ἀμοιβήν» μ 382. Ἐκ τούτου.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἈΜΟΙΒΗΑΙΣ [·...·], ἐπὶρ. ἐπικ. ἀμοιβασδόν,
ἐναλλάξ, Σ 506, α 340.

ἈΜΟΙΒΟΣ [·...·], ὁ, (ἀμοιβώ) ὁ λαμβάνων τὸν
τόπον ἄλλου, διάδοχος, «οἱ ἦλθον ἀμοίβοι»
N 793 f.

ἈΜΟΛΓΟΣ [·...·], ὁ, κατὰ τὴν συνήθη παραγω-
γὴν ἐκ τοῦ ἀμέλγω, εἶνα τὸ «ἄρμεγμα», ὁ
καιρὸς τοῦ ἀμέλγειν, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐν τῇ
φρ. «νυκτὸς ἀμολγῆ» ἧς ἐρμηνεύεται ὅτι μὲν
ὡς τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς νυκτός, τὸ κατὰ
τὸν ἄρθρον, δ 844, ὅτε δὲ τὸ πρῶτον τὸ κατὰ
τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, X 317. Ἐν τούτοις λοι-
πὸν τοῖς χωρίοις ἐκλαμβάνεται ταυτοσημαντὸν
πρὸς τὸ λυκαυγὲς καὶ λοκάφως ἄλλα ὅμως
χωρία, οἷον Α 473, Ο 324, γ. Ἐρμ. 7, ἔτι δὲ
καὶ χ 28, ὅπου ὁ λόγος εἶνα περὶ τῶν φθινοπω-
ρινῶν ἐπιτολῶν τοῦ Ἠριῶνος, τοῦ λαμπροτάτου
μεταῖς τῶν πολλῶν ἀστέρων, δεικνύουσι ὅτι ἡ
φρ. σημαίνει τὸ σκοπὸς τῆς νυκτός, τὴν ζο-
φεράν νύκτα, καὶ οὐδὲν τὸ καλῶν νά ἐκλή-
φθαισιν αὐτῶς καὶ τὸ χωρ. X 317 καὶ δ 844.
(Ὁ Βούττιανος μετὰ τοῦ Εὐστ. θεωρεῖ τὴν λ.
ἀρχαίαν Ἀχαιὴν=ἀκμή, μεταφράζει δὲ τὸ «ν.
ἀμολγῆ» ἐν τῇ ἀκμῇ, ἐν τῇ μέσῃ τῆς νυκτός.
Ὁ δὲ Οὐδῶφιος ἐννοεῖ τὸ τελευταῖον ἔτι σκοτει-
νὸν μέρος τῆς νυκτός. Σύμφωνος καὶ ὁ Δουέρλ.
ὅστις σχετίζει τὴν λέξιν ἀπιθάνως πρὸς τὸ μα-
λύνειν, ὅπερ κατ' αὐτὸν=μελαινῆναι. Τίλος δ
Λέων Μύερ εὕρισκε αὐτὴν συγγενὴ πρὸς τὴν
ἀρχαίαν ὑπερδόριον λέξιν murgit, ἦτοι σημ. σκά-
τος. ἢ ἡ λέξις σημ. βεβαίως σκοπτός νομίζω
δὲ ὅτι συγγενεὴ πρὸς τὸ ἀμόργη (,μοὐρ-
γα») ὁ ἔ. τὸ θολόν, τὸ καταπάτι τοῦ ἐλαίου
πρὸς τὸ «,μοὐργας» (δ ἔ. ἀμοργός=σκοτεινός)
ὁ Εὐριπίδης μεταχειρίζεται τὴν λ. ὡς ἐπιθετον
«νύκτα ἀμολγόν» Ἀποστ. 105) ὅπερ σημ. τὸν
μελανόφαιον, σκοτεινὸν πολυτρίχον ἔχοντα πρόσ-
ωπον κόνα, καὶ τὸν σκυθρωπὸν, συναφρωμένον
ἄνθρωπον. ἔτι δὲ πρὸς τὸ ἐν τῇ κατὰ τὴν Μα-
κεδονίαν ῥωμαϊκῇ γλῶσσῃ murgitiu(m) ὑπὲρ
προφέρεται murgjischu καὶ σημ. τὸ λυκάφως
καὶ πρὸς τὸ «,μοὐργάνει»=αυστοτᾶζει, «μοδ-
χρωμα»=λυκάφως, ἅπερ ἐγίνοντο κατὰ μετὰ-
θεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ μοιργάνει (=μοιργώ-
ναι) καὶ μοῦργωμα (=μοῦργωμα) οὐδ' ἔχουσι τι
κοινὸν πρὸς τὴν ὁμιχλήν, ὡς ἐνόμισεν ὁ Κυραῖς
Ἀτ. 4, 338. Περὶ τῆς τραπῆς τοῦ λ εἰς ρ Ἰδ.
ἈΜΕΓΑ.

ἈΜΟΠΛΩΝ [·...·], ΟΝΟΣ, ὁ (ἄμα-ἀπάων, κυρ.
ἀπαδός) υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ
Τεύχρου φονευθείς, Θ 276.

ἈΜΟΣ, ἡ, ἡ καὶ ἈΜΟΣ Ἀωρ.=ἡμέτερος, Θ
478, λ 166 κ. ἀ. (Οἱ νωτέρω πάντες μετὰ τὸν
Σπίτζινρον, πλην τοῦ Δινδορφίου, γράφουσι παρ'
Ὀμ. κατὰ τὸν Ἀπολλωνίον Περὶ ἀντων. καὶ τὸ
ΜΕ. ἀμότ).

ἈΜΟΤΟΝ [·...·], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ἀμεναι, ἀμ)
ἀκορίστως, ἀπαύστως, «ἀ. μέμα» Δ 440,

Ν 40 κ. ἀ. «καγαλῶσθαι» Ψ 567. «κλαίνει» Τ 300, «ταυδεσθαι» (ὅπ. ἴδε) ζ 83. (||. Ἦ ἐτυμολογία αὕτη εἶνε ἀπίθανος; ὁ Δύντιςτος θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ στερεῖ. ἀ καὶ τοῦ ἀχρή-
στου μοτῶν=μέτρον. Ἐπομ. ἄμωτος=ἄμετρος).

Ἀμπ- Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ Ἀ-
ΝΑΠ-, ὅσον ἀμπεῖρας=ἀναπεῖρας.

Ἀμπελοεῖς, ἐρεα, ἐν (ἀμπελος) ὁ πολλὰς ἔ-
χων ἀμπελοῦς, ἀμπελόφυτος, ἐπὶ θ. χωρῶν καὶ
πόλεων, *Πλ. Γ 184, Γ 152, 204. (*Ἀπα; εὐρί-
σκεται ὁθλ. τὰ ἀμπελόεσι, ὅσον «ἀμπελόεντ' Ἐ-
πίδουρον» Β 561).

Ἀμπελος, ἡ, «ἀμπέλι» *Οδ. ι 410, Τρμ.
6, 39.

Ἀμπερῶν. ἴδ. ἀναπῶν.

Ἀμπερεῖς, ἐπὶ β. μόνον ἐν τμήσει «διὰ δ' ἀμ-
περεῖς» Α 377, φ 422, ἀντὶ τοῦ διαμπερεῖς,
ὅπ. ἴδε.

Ἀμπερῶ (ἀμπερ, ἔχων) παρτι. ἀμπερῶν, περι-
λαμβάνων, περιελάλῳ, μετ' αὐτ. ζ 225 φ.

Ἀμπερῶν, ἴδ. ἀναπῶν.

Ἀμπερῶν, ἀμπερῶν, ἀμπερῶν, ἀμπερῶν,
ἴδ. ἀναπῶν.

Ἀμπερῶν, ἴδ. ἀναπῶν, ἡ (ἀμπερῶν), τὸ διάδημα
τῆς κεφαλῆς τὸ ἀναδεῖν ἢ συνέχειν τὴν κόμην
καὶ κασμῶν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν, Χ 469 φ.
(||. Τῆς μὲν ἀμπερῶ τὴν ῥίζαν ἐνὸς ὁμοῦ
ἐνοσφύρουσαν ἐν τῇ λ. οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἔχων).

Ἀμπερῶν (ἴδ. ἀναπῶν), ἐπὶ β. Ἀιολ. ἐκ τοῦ ἄμπα, ἀ.) το-
πικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁμοῦ, σωρηδόν, «ἀμ.
συναράσσειν ὅσπερ» Μ 385 «ἀμ. κικλήσκοντο»
ὁμοῦ συνελάλει, Κ 300, Γ 144. «καθίζουσιν» δ 659.
«θύνοντες» συντρέχοντες, Κ 524. «ἀμ. ἰσά-
ναι κοινή; ὁμολήν» συσσωρεύω, διεγείρω νέφος
κονινοῦ, Ν 336, «ἀμ. κύμα κορυθῆται» συμ-
πικνωσθῆται, συσσωρεύεται, Ι 6. (*Ὁρθότερον μετὰ
τοῦ σχολ. ἐρμηνεύεται χρονικῶς ἐν ταύτῃ, «ἀμπα
τῇ πνεύσει τοῦ ἀνέμου», β.) χρονικῶς ἄμπα,
ταύτοχρόνως, μ 445. «μὴ μ' ἀμυδιε στίβῃ τε
—καὶ ἔρρη δαμάτῃ» Ε 467.

Ἀμπερῶν (ἴδ. ἀναπῶν), ὁμοῦ, ἡ, πόλις τῆς Παιονίας
παρὰ τὸν Ἀεῖον ποταμόν, Β 819, Π 288.

Ἀμπερῶν (ἴδ. ἀναπῶν), ὁμοῦ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθῆως
καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰσῶνος, ἀνὴρ τῆς
Εἰδομένης, πατὴρ τοῦ Βιαντος καὶ τοῦ Μελάμ-
ποδος. Μεταναστεύσας ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν
Μεσσηνίαν λέγεται ὅτι ὤκισε τὴν Πύλον, λ 259.

Ἀμπερῶν (ἴδ. ἀναπῶν), ἀλ. ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λα-
κωνίας οὐ μακρὰν τοῦ Εὐρώτα, 1/3 μίλιον κα-
τωτέρω τῆς Σπάρτης, εἶρα τοῦ Τυοῦ, ναὸν
ἔχουσα τοῦ Ἀπολλωνίου (τοῦ Ἀμυκλαίου) τιμη-
θέντα μέχρι τῶν ἑσχατῶν χρόνων τῆς ἐθνικῆς
τῶν Ἑλλήνων λατρείας. Μετὰ τὴν ἐπὶ Τηλέκλου
κατάντησιν τὴν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν γενομένην
κατὰ τὴν ἡ. πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ἔμεινε
χωρὶον ἀνείχιστον (Πουσ. 3, 2, 6, 19, 6) καί-
μενον πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Σλαυα-
χωρίου, Β 584. (||. Κατὰ δὲ τὸν νεώτερον γεω-

γράφον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Βουρτανὸν ἐπὶ
τοῦ 1/3 τῆς ἡμέρας νοτιώτερον τῆς Σπάρτης καὶ 10
λεπτ. δυτικώτερον τοῦ Εὐρώτα καίμενον λόφου,
ἐφ' οὗ σήμερον τὸ ἐκκλησιεῖον Ἀγία Κυριακή).

Ἀμύνω, [-], ὄν, γεν. ὀνος, (ἐκ τοῦ μῶμος
κατὰ τροπὴν Αἰολ. τὸν ω εἰς υ, ||. ὅπερ προφε-
ρόμενον ὡς οὐ ἐξήγει τῆς νέας γλώσσης τὰ πα-
ραδείγματα, ἐνθα παρατηρεῖται τροπὴ τοῦ ω εἰς
ου, ὅσον κῶδων-κωδοῦνι, σάπων-σαποῦνι, νὰ
εἴπωμεν-νὰ παῖμεν, σωλὴν-σουλῆνα· πρὸ βλ. καὶ
τὸ Λατ. sur=φέρω) ἀμύμων, ἀφωγός, «ὅς δ' ἂν
ἀμύμων αὐτός ἦ καὶ ἀμόνομα εἶδη» ὅστις εἶνε
αὐτὸς ἄμωμος, καὶ ἀμωμὸν ἔχει διάθεσιν, ἐν τῇ
πρὸς τοὺς ἄλλους δηλ. συμπεριφορᾷ, τ 332. Ἄλ-
λως σόνηθες ἐπὶ θ. καὶ ὅσον τίτλος πάντων τῶν
κατὰ γένος, τίξιν, μορφῇ, κάλλος, ἔργα διαφε-
ρόντων προσώπων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνευ
τινὸς σχέσεως πρὸς τὴν ἰδιότητα αὐτῶν
οὕτω π. χ. ἀμύμων ἀνομάζεται ὁ κακοῦργος
Ἀγισθοῦς, α 29. περὶ πραγμάτων, ἀξιώταινος,
ἀξιώλογος, λαμπρὸς, «θεὸν πομπή» Ζ 474,
«μῆτις» Κ 149, «οἶκος» α 232, «νῆσος» μ
264, «ὄρχημος» Ν 637, «τόμος» ω 48,
«ἔρκος» γ 442, 459, «αἶνος» ε 508 κτλ. (Ἦ
τοῦ Δοιδεῖλ. παραγωγή ἐκ τοῦ Δωρ. ἀμύω, ὅθεν
ἀμύνω, ὁλίγην ἔχει πιθανότητα).

Ἀμύντω [-], ὀρος, ὁ (ἀμύνω) βοηθός, ὁ-
παρασπιστής, προστάτης, Ν 384, ε 449,
Ο 540, ε 326.

Ἀμύντω [-], ὀρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου,
πατὴρ τοῦ Φολίκοις, Ι 448 εἰ. Κ 266.

Ἀμύνω [-] (μύνω), μέλ. ἀμύνω (τὸ υ βραχύ)
ἀόρ. ἡμύνω, μέλ. ἡμυνάμην, ἐπικ. ἀπαρφ. τοῦ ἐνεσ.
ἀμυνόμεναι. 1) Ἐνργ. ἀποτρέπω, ἀποκρούω,
ἀποσοβῶ, συνήθως «τί τι» τι ἀπὸ τίνος, ὅσον
«λοιγὸν Δαναοῖσι» Α 344, «τινὶ νηλεῖς, ἀναγ-
καῖον ἤμαρ» Α 588, Π 836. «ναυοῖ πῶρ, φύ-
λοπιν» Ι 435, Α 277 καὶ ἄνευ τῆς δοτ. τοῦ
προσώπου, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοουμένης, «φό-
νον κακόν, λοιγόν» Ι 599, Ν 783, ε 450, χ
208 κ. ἀ. καὶ μόνον μετὰ αὐτ. τοῦ προσώπου
«ἀμύνω τι» βοηθῶ, παρίσταμαι τι, Ε
486, Ζ 262, Ι 548, λ 500 κ. ἀ. σπανιώτερον
μετὰ γεν. προσώπου «ἀμύνω τί τινος» τι ἀπὸ
τίνος, ὅσον «Κῆρας τινός» Δ 44, Μ 401, «Τρῶας
νεῶν» Ο 734 καὶ μετὰ μόνης γεν. «νηδὺν» ὑπερα-
σπίζομαι τὰς ναυς, Ν 409. ἐνίοτε «περὶ τίνος»
γάρβιν τινὸς ἀποκρούω, ἐκδικῶ τινα, Ρ 482,
ε 473. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ π. «χεῖρες ἀμύνειν
εἰσι καὶ ἡτῶν» χεῖρες πρὸς ἄμυναν, Ν 814,
πρὸ β. 312 «σθένει ἀμύνειν» μετ' ὀνόματι ἀπα-
κρούω, Ν 678. 2) Μέλ. ἀ.) ἀπ' ἐμαυτοῦ
ἀποτρέπω, ἀποκρούω τι, «νηλεῖς ἤμαρ»
Α 484. β.) κατ' ἐμαυτὸν ἀποκρούω τι, ἀ-
γωνίζομαι εἰς ἀπόκρουσιν τίνος, μάχο-
μαι, ἄνευ π. Π 536, μετὰ γεν. τινός ἢ περὶ
τίνος, ἀγωνίζομαι περὶ τίνος, ὑπερασπίζω τινά
ἢ τι, «νηδὺν» Μ 479, «σφῶν αὐτῶν» Μ 455

«περὶ πίττης» M 243. «περὶ νηῶν» M 142. (Τὸ Δουδερλ. ἢ παραγωγή ἐκ τοῦ Δωρ. ἀμεύω= κάμνω νὰ ἀπέλθῃ (ι) δὲν εἶνε πιθανή).

ἈΜΙΓΓΑ [-..], μέλ. ἀμύζω, κεντῶ διὰ τινος ὀξέος, ξέω, «ξύνω, ζουγανίζω, ξεσχίζω, γρηνιάζω» σπαράττω, μετὰ αἰτ. «στήθεα χερσίν» μόνον *Il. T 284. καὶ μεταφ. «θυμὸν ἀμύζει· χυόμενος» θά σπαράττης (, θά τρώγῃς) τὴν καρδίαν σου λυπούμενος, A 243. (Ἑ- τυμολ. ἀμφιόλοσ· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμματ. ἐκ τοῦ ἀμῶ ἢ αἵμα, ὅπερ ἀπορρίπτει ὁ Λόβεκ· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ἐπιτακτικὸν τοῦ ἀμεύω, δ' ἐ- βάψω καὶ μάλιστα μετ' αἵμα ὅπερ οὐχ ἦττον ἀ- πίθωνον. || Ὁ Λόβεκ καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κούρ- τὸς παραδέχονται ὡς δυνατὴν τὴν συγγένειαν μεταξὺ τοῦ ἀ-μύσσω καὶ νύσσω, πῶν ἀμφο- τέρων κοινὴ ρίζα εἶνε μυκ ἢ νυκ).

ἈΜΦΑΓΑΠΑΞ [-..], ἐπ. περιβάλλω τινὰ δι' ἀγάπης, φέρομαι πρὸς τινὰ μετὰ πολλῆς ἀγάπης, φιλοφρονέω· ὑποδέχομαι, μετ' αἰτ. § 381· καὶ μέτ. II 492, *T. Δήμ. 291, 436.

*ἈΜΦΑΓΑΠΑΩ [-..], = τῇ προηγ., ἐπ. αὐρ. «ἀμφαγάπησα», *T. Δήμ. 439.

ἈΜΦΑΓΕΙΡΟΜΑΙ [-..], αὐρ. ἑ. ἀμφαγέροντο. συναθροίζομαι μετὰ αἰτ. «τινὰ» περὶ τινὰ, Σ 37 f.

ἈΜΦΑΔΙΟΣ [-..], η, ον, ἐπικ· ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ἀναράδιον (ἀναφαίνω) φανερός, δημόσιος «γά- μος» § 288· συνήθως ἢ ὁηλ. αἰτ. ἈΜΦΑΔΙΝΗ ὡς ἐπὶρ. δημοσίως, ἀναφανδόν, H 496, N 356· «παρ' ἀνδράσιν εὐνάεσθαι» ἐν γνώσει τῶν θεῶν ὅ ἑ. νομίμως ε 420.

ἈΜΦΑΔΩΝ καὶ ἈΜΦΑΔΛ [-..] (τ 391, ὅπου τὸ ἀμφαδὰ δὲν εἶνε ἐπιθετ. τοῦ ἔργα, ἀλλ' ἐπὶρ. τοῦ γένειο), ἐπιρρήματ. κυρίως οὐδέτερον ἐπὶρ. ἐνικόν καὶ πληθ. τοῦ ἀγρ. ἀμφαδός ἐπικ· ἀγρ. ἀναφα- δός (ἀναφαίνω) δημοσίως, φανερά, ἀναφαν- δόν, «ἀγορευόμενος» I 370, «νοστήν-ἀμφ.» τοῦ- ναντίον «κρυφθόν», § 330, τ 299· ἀμφ. βαλέ- ει, κτείνειν· εἰς μάχην φανεράν, ἐντιμον H 243 (ὅπου τούναντιον «λάθρη») α 296, λ 420 (τού- ναντιον «δόληρ»).

ἈΜΦΑΛΙΣΣΟΜΑΙ [-..], μόνον ἐν τμήσει, παν- ταχόθεν ἐπιπίπτω, πανταχόθεν τρέχω πρὸς τι, A 447· μετὰ δοτ. «ἀμφὶ δὲ γαίται ὥμοις ἀίσσονται» κυμαίνεται περὶ τοὺς ὥμους ἢ γαίτη (τῶν ἱππῶν) *Il. Z 510, O 267.

ἈΜΦΑΛΕΪΦΑ [-..], αὐρ. ἀπαρφ. ἀμφαλεψαί, ἐν τμήσει, περιελείφω, Ω 582 f.

ἈΜΦΑΡΑΒΕ [-..], αὐρ. ἀμφαράβησα, περὶ τινὰ ἀράσσω, περικρατῶ, προξενῶ περὶ τινὰ κλαγγὴν ἐπὶ ὅπλων, Φ 408 f.

*ἈΜΦΑΝΕΪΝ, ἴδ. ἈΝΑΦΑΙΝΩ.

ἈΜΦΑΣΙΝ, ἢ, ἐπικ· ἀφασία, ἔλλειψις ὁμι- λίας, «ἀμιλησία» ὅ ἑ. ἀνομιλησία, «δὴν δὲ μιν ἀφασίη ἐπέων (πλεοναστικῶς τοῦτο) λάβε» ἔλλειψις λόγων κατέλαβεν αὐτόν, P 695, δ 704 (κατὰ μὲν τὸν Λόβεκ τὸ μ. περνετέθη εὐφω-

νία· χάριν, κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. πιθανώτερον ἢ λ. εἶνε συγκεκριμένη ἐκ τοῦ ἀναφασίη).

ἈΜΦΑΛΤΙΑ [-..], ἐν τμήσει, περιελίχω, M 460 f.

ἈΜΦΑΛΩ, μετοχ. ἀμφαφών ἐπικ· ἀμφαφών, ἀπαρφ. μέσ. ἀμφαφάσθαι=ἀμφαφασθαι, περι- φηλαφῶ, «πασπατεύω» μετ' αἰτ. «λόγον» τὴν ἐν τῇ δουρείῳ ἔππῳ ἐνέδραν, δ 277, θ 496· «τόξον» ἀνά χεῖρας ἔχω [μεταχειρίζομαι], ἢ διὰ τῆς ἀψῆς διερευνῶ, τ 586. Ἰσακτύως τὸ μέσ. «τι χερσίν» ο 461.—Ἐν τῇ Δ. μόνον X 373 (ἴδ. ΜΑΛΑΚΟΣ).

ἈΜΦΕΠΟΤΙΛΤΟ, ἴδ. ἈΜΦΙΠΟΤΙΟΜΑΙ.

ἈΜΦΕΠΩ=ἈΜΦΙΕΠΩ.

ἈΜΦΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον αὐρ. ἀμφήλυθεν, περιέρχομαι, περικυκλῶ, μετ' αἰτ. μεταφ. «με ἀμφήλυθεν αὐτή» κρυγὴ πανταχόθεν ἤλ- θεν εἰς τὰς ἀκούς μου, § 422, «κνίσση· αὐτὴ» κνίσσης ὁσμὴ με περικύκλωσε, *Oδ. μ 369.

ἈΜΦΕΧΑΝΕ, ἴδ. ἈΜΦΙΧΑΝΕ.

ἈΜΦΕΧΥΤ' ὅ ἑ. ἀμφέχυτο, ἴδ. ἈΜΦΙΧΕΑ.

ἈΜΦΕΫΗΝΕ, κε, γεν. εὐς (ἀμφί, ἀκή), ἀμφο- τέρωθεν ἤκονημένος, δίττομος, ἐπὶρ. τοῦ ἑίφους, K 256, π 80 κ. α.

ἈΜΦΥΑΤΟΕ [-..], ἴδ. ἈΜΦΕΡΧΟΜΑΙ.

ἈΜΦΥΜΑΙ (ἤμαι), κύκλῳ περικάθημαι, ἐν τμήσει, «ἀμφὶ δ' ἱταῖροι εἵατο» O 40 f.

ἈΜΦΥΓΕΡΕΟΜΑΙ, ἐπ. περὶ τι συναθροίζο- μαι, ρ 34 ἐν τμήσει.

ἈΜΦΥΡΕΦΩΣ, ἐκ (ἐρέφω), γεν. εὐς, παντα- χόθεν σκεπασμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, περίκλειστος, ἐπὶρ. τῆς φαρέτρας, A 45 f.

ἈΜΦΥΡΙΣΤΟΣ, ον (ἐρίζω), περὶ οὗ ἀμφοτέ- ρωθεν ἐρίζουσιν, ἀμφισθετούμενος, περὶ τῶν ἐν τῇ σταδίῳ ἀγωνιζομένων, «καὶ νό κεν ἦ πα- ρέλασσ' ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε» θά τὸν ἔκαμνεν (τὸν Εὐμήλον) ἀμφισθετούμενον (νικητὴν), θά τῇ ἡ- μισθῆται τὴν νίκην, Ψ 382, ἴδ. καὶ ρ. 527 (*Αλ- λοὶ δὲ ἔκλαμδάνοντες οὐδέτερον τὸ ἀμφ. με- ταπράζουσιν· θά ἔκαμνεν ἀμφισθετήσαν τὸ πρᾶγμα (τις δηλ. ὁ νικητής), ὅ ἑ. θά ἐξίστοτο μὲ αὐτόν).

ἈΜΦΙ [-..] (τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ τὸ ἄμω, ἀμ- φότερος· κατὰ δὲ τὸν Λόβεκ ἢ αὐτὴ λ. μετὰ ἀγγλ) κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ οὕτως κείται (ὡς ἐπὶρ.) φ 422 «ἀμφὶ δὲ γαίαν ἔναζε» ἐκατέρωθεν τῆς γᾶς, καὶ σ 473 «δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα» κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρειάς. Ἰσακτύως πολὺ συχνὰ ἐν συνήθει, πρὸλ. ἈΜΦΙΦΟΡΕΪΣ, ἈΜΦΑΤΟΣ, ἈΜΦΩΚΗΝ κ. ἄ. Συνήθως δὲ=πέριξ, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς παραγωγῆς, δὲν σημ. ἐντελὴ περιοχὴν, ὡς ἡ Περί (ἐπὶ ὀλιγώτερον κυκλικὴν περιοχὴν) ἀλλὰ μερικὴν μόνον, καὶ πρέπει λοιπὸν ἀναλό- γως τῆς συναφείας, ἐν ᾗ κείται, νὰ μεταφράζη- ται διὰ τοῦ πέριξ (ὅ ἑ. εἰς τινὰ σημεῖα τῆς πε- ριμέτρου) πλησίον. ὑπεράνω τινός, παρὰ τινι κ.τ.τ. Ἀλλ' ἐνίοτε δυνατόν ἢ ἀμφὶ νὰ τεθῇ καὶ

ἐπὶ ἐντελοῦς περιοχῆς, καὶ καίτοι πολλάκις ἀμφί καὶ περὶ εἰς ἑκφρασίν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὅταν Ρ 4—6 « ἀμφί δ' ἄρ' αὐτῶν βῆαν' ὡς τις περὶ πόρταν μῆτηρ—ὡς περὶ Πατρόκλην βῆαντες ἑαυτοὺς Μενέλαος » Σ 564 « ἀμφί δὲ κυανέην κάππεσσαν, περὶ δ' ἔρκος ἔλασαν κασσιτέρου »—πρὸλ. κ 260 εἰς καὶ τὰς συνθέσεις ἐάν δὲ πρόκειται νὰ ἑκφρασθῇ ἡ ἐννοία τῆς ἐντελοῦς περιοχῆς, ἡ ἀλόγιστος, ἔναν γύρην, γύρην γύρην, περιγύρην, τότε τίθενται ὁμοῦ αἱ δύο πρῶθ. ἀμφί περὶ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράσκει αὐτὰς ὡς ἔν, ἀμυριπερί), Β 305, Φ 10, Ψ 494, λ 609, « περὶ τ' ἀμφί » Ρ 760, Τ. Δημ. 270· ἀλλ' ἐν Ο 647 ἀνέκει· ἡ μὲν περὶ εἰς τὸ « κροτάφασι », ἡ δὲ ἀμφί εἰς τὸ « κινάδῃσι » τὸ περὶ τούτους κροτάφους κρῆνας ἀντήχησεν εἰς τὰ πῆρις. Πρὸλ. δὲ καὶ τὰ σύνθετα ἀμφοιπερί—(Ὁ Ναίεγλσδαχ ἐν μὲν τῇ συνδυασμῷ ἀμφί περὶ νομίζει ὅτι ἡ δευτέρα πρόθεσις ὀρίζει ἀκριβέστερον τὴν σημ. τῆς πρώτης· διὰ δὲ τοῦ περὶ τ' ἀμφί τε σημαίνεται τὸ πανταχοῦ καθ' ὅλην τὴν ἑκφασίν).—Λ') ὡς ἐπὶρ. Α 465, Δ 328, ε 453 κ. ἀ. Πολλὰ φοινε ἀμφιβολὸν ἂν ἡ ἀμφί πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπὶρ· ἡ ὡς διὰ τμητικῶς ἀποκεχωρισμένον μέρος συνθέτου τινὸς λέξεως. Ἐν τῇ γίωρ. Σ 231 εἶνε βεβαίως ἐπὶρ. τὸ δὲ « φοῖβε ὀχέεσσι καὶ ἔγχυσιν » ὄργαν. δοτ. ἡ ἐννοία λοιπὸν εἶναι: πῆρις (πλησίον τοῦ διὰ τῆς κορυφῆς τοῦ διαταράξαντος τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεύς) ἀπέθανον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀρμάτων καὶ δοράτων κτλ. (ἢ. Ὁρθότερον, νομίζω, εἶνε νὰ θεωρηθῇ πρόθεσις ἡ ἀμφί συντασσόμενη μετὰ δοτ. καὶ νὰ ἀναγῇ τὸ χωρίον εἰς τὸ ἐπὶρ. 2) α).—Β') ὡς πρόθεσις 1) μετὰ γεν. σημ. τὸ ἀντικείμενον, περὶ δὲ διατρίβει πως ἐνέργειά τις (ἢ. καὶ ἐνεκα τοῦ ὁποίου γίνεται τι) = περὶ μετὰ γεν. « ἀμφί πίδακος μάχεσθαι » πῆρις τῆς πηγῆς ἢ ἐνεκα ταύτης, Π 823 « ἀμφί φιλοτήτος αἰδέειν » θ 267. Μόνον ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις καὶ ἐν τῇ συνθ. ἀμφοιπερί. 2) μετὰ δοτ. α) κυρ. τοπικῶς, περὶ τι, παρὰ τινι, ὑπὲρ τι, εἴτε μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων « τελαμών ἀμφὶ στήθεσιν » Β 388· « ἀμφὶ πύλῃσι μάχεσθαι » Μ 473 κ. ἀ. εἴτε μετὰ κινήσεως « ἀμφὶ οἱ θῆναιτο γυτο » Ν 544, « ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῶν » Δ 493, « ἀμφ' ὀδελόσσι κρέα πέριρειν » Β 428, γ 462 (ὑπομ. τινὲς τὸ μὲν « ὀδελόσιν » ἐλαμβάνουσιν ὡς δοτ. ὄργαν. τὴν δὲ ἀμφί ὡς ἐπὶρ. σημαίνουν τὸ « πέρα καὶ πέρα »)· ὡσαύτως « στήθεσι τρίποδα ἀμφὶ πυρὶ παρὰ τὸ πυρ, εἰς τὴν φωτιὰ, θ 434 (ὅπερ ὁ Ἀμείξ ἐρμηνεύει ὡς τῶς περικυκλῶν τὸν τρίποδα μετὰ πυρ, θέτω αὐτὸν ἐν τῇ μέσῃ πυρὶ· ἄλλος δὲ: ὑπεράνω τοῦ πυρὸς)· ὡσαύτως « ἀμφὶ πυρὶ γάλακ' ἰαίνειν » θ 426· « ἀμφ' ὀχέεσσι βαλεῖν αὐτοῦ » ἐκατέρωθεν τοῦ ἄρματος, εἰς τὸ ἄρμα προσκολλῶν τοὺς τροχούς, Ε 722· μόνον ἐπὶ τοπικῆς ἐγγύτητος, Μ 473· « τὴν κτείν' ἀμφ' ἐμοί » ἀπέκτεινε πλησίον μου, λ 423, ι 470· β.) σημ.

τὴν αἰτίαν, ἐνεκα, ἐξ αἰτίας τινός « ἀμφὶ τινι μάχεσθαι » Γ 70, Π 565· « ἄλγεα πάσχειν » Γ 457, « δικάζεσθαι » λ 546, « νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ τινι » φιλονεικία περὶ τινος, Α 672· « ἀμφὶ δὲ νεκροῖσι κατακαίμεν οὗσι μεγάροι » περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ἐάν δὲ μὲ ἐρωτήσης περὶ τῶν νεκρῶν, (τὸ με-γαίρω) Π 408. 3) μετ' αἰτίας. α.) μετὰ τε κινήσεως ἢ ἐκτάσεως καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων σημ. περὶ τι, κατὰ τι, καθ' ὅλην τὴν ἑκφασίν τινος, « ἀμφὶ μιν φᾶρος βάλεν » Ω 588 κ. ἀ. πλγ. « ἀμφὶ ῥέεθρα » Β 461 κ. ἀ. « ἀμφ' ἄλα ἔλασι Ἀχαιοὺς » πρὸς τὴν θάλασσαν στενοχωρήσαι, Α 409· « ἀμφὶ ἄστὺ ἔρδειν ἱρὰ » Α 706· Ἐπὶ προσώπων « οἱ ἀμφ' Ἀτρεΐδων βασιλῆς » οἱ περὶ τὸν Ἀτρεΐδην, Β 445, πρὸλ. Ε 784, Ζ 436, « οἱ ἀμφὶ Πρίαμον » ὁ Πρίαμος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, Γ 446. β.) σημαίνει τὸ ἀντικείμενον ἐνεργείας τινος, ὅταν « μνήσασθαι ἀμφὶ τινι » ἐνθυμούμαι (περιστρέφεται ὁ νοῦς μου εἰς) τινά, Ὑμ. 6, 4.

Ἐνίοτε τίθενται ἡ ἀμφὶ μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πῶσιν, γίωρ· νὰ ἀναβῇ ἀσθὴ ὁ τόπος, Σ 509, φ 46, ω 45 (ἀλλ' ἐν τοῦτω γράφεται νῦν ἀμφίς)· καὶ ἄλλοτε χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς, Α 484.—Ἐν συνθέσει ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας· ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνει τοῦ ἀπλῶς τὴν σημ. ὅταν « ἀμφαγαπάξω, ἀμφιγυθῶ κ. ἀ. Ἀμφιμαχός, Ἀμφιάραος, Ἀμφιτρώων κ. ἀ.

Ἀμφιάλας [..], ὄν, (βλ.) ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένου, ἐπὶ θ. τῆς Ἰθάκης Ὁδ. α 386, 395 κ. ἀ.

Ἀμφιάλας [..], ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 444, 428.

Ἀμφιάλας [..], ὁ (ἀμφι-ἀράσμαι, ὁ πολὺ προσευχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριφύλης τῆς Ἀδελφῆς τοῦ Ἀδρασίου, πατὴρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ Ἀμφιλόχου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος, διὰ τὴν ἀνδρείαν, εὐσεβείαν καὶ μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν περιδότης μετέσχε τοῦ Ἀργοναυτικοῦ στόλου καὶ τῆς θῆρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐπὶ Θήβας ἐκστρατείας ἠθέλησε μὲν ν' ἀποστῇ προδίδων τὸ δυστυχὲς τέλος τῆς παρὰ τὴν Θέλησιν τῶν θεῶν γινομένης ταύτης ἐπιχειρήσεως καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἴδιον ἑαυτοῦ θάνατον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἣν εἶχε διαφθεῖρῃ ὁ Πολυνεΐκης διὰ τοῦ περιμήμου ὄρου (περιδεραιῶ) τῆς Ἀρμονίας. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Θηβαίους μάχῃ ἀπειλούμενος νὰ φονευθῇ ὑπὸ χειρὸς πολεμικοῦ, διέφυγε τὸν κινδύνον καὶ συνήθη τοῦτον θάνατον, καταδυσθεὶς μετὰ τῶν ἵππων καὶ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, ἣν ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ διήνοιξε θελήσας οὕτω νὰ δοῦσά τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐτεμῆτο παρὰ πάντων ὡς ἦρωας καὶ χρησμοδότης· τὸ δὲ μαντεῖον αὐτοῦ μετετέθη ὑστερον ἀπὸ τῶν πῆρις τῶν Θηβῶν εἰς τὰ πλησίον τοῦ Ὀρῶπου, ο 244.

ἀμφιάχω [..ω..], μετοχ. παρακ. ἀμφιαχῶσα, περί τι κραυγάζω, οὐδύρομαι, περιβηρῶ, B 346 f.

ἀμφι-βάλλω [..ω..], μόνον παρακ. ἀμφιδέθηκες, -κε καὶ ὑπερσ. ἀμφιδέθηκει, ἀ.) περιφέρωμαι, περιέρχομαι, « ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιδέθηκει » βραχυλογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: ὁ ἥλιος περιφερόμενος (ἐν τῇ περιφερείᾳ του) εἶχε φλόξην εἰς τὰ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, (στατο ἐν τῇ μέσῃ τοῦ οὐρανοῦ, ὃ ἐ. ἦτο μεσημβρία, Θ 68, Π 777, δ 400· β.) περιέπω, ἢ προβαίνω, καὶ ὁ παρακ. προϊσταίμαι εἰς ὑπεράσπισιν τινος, ὁθ. προστατεύω, ἰδίως ἐπὶ τῶν πολέμων θεῶν « εἰς Χρυσὴν ἀμφιδέθηκες » A 37, ι 498· γ.) ποιητ. μεταφ. περιβάλλω, περικυλῶ, συγκαλύπτω « νεφέλη μιν ἀμφιδέθηκε » νεφέλη τὸν περιέβαλε, μ 74· μετὰ δοτ. « νηυσί » Π 66· ὡσαύτως « πόνος φρίνας ἀμφιδέθηκε » αἰ φροντίδες, οἱ κόποι περιέβαλον, ἐστενοχώρησαν τὴν ψυχὴν, Z 335. (Κατὰ τὸν Ὀφφραννον καὶ Ἀμεῖν τὸ ἀμφιδέθηκε μετὰ αἰτ. σημαίνει ὅ,τι τὸ Λατ. tenere, ἔχω τι ἐν τῇ κυριότητι μου).

ἀμφι-βάλλω, ἀόρ. β'. ἀμφέβαλον, μέσ. μέλλ. ἀμφιβαλεῖμαι Ἰων.=ἀμφιβαλῶμαι, ἀόρ. β'. ἀμφεβαλῶην. Δ.) Ἐνεργ. 1) ῥίπτω τι περὶ τινα ἢ τι, περιβάλλω, ἐνδύω ἀ.) ἰδίως ἱμάτια, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ διπλῆς ἀντακτικῆς καὶ πάντοτε μετὰ τμήσεως οὕτως, ὥστε ἡ Ἀμφὶ ἀνέκει μαλόν εἰς τὴν πτωσιν ἢ εἰς τὸ ῥῆμα, οἷον « ἀμφὶ δέ μιν φάρος βάλεν » γ 467, κ 165, ψ 165, ι 588· πολλάκις ἄνευ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπου, « ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας βάλεον » δ 50 κ. ἀ. μετὰ δοτ. τοῦ προσ. « ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος βάλεον » ε 342. Ἡ δοτ. πολλάκις σημ. τὸ μέρος τοῦ προσώπου τὸ περιβαλλόμενον, οἷον « ἀμφὶ δ' Ἀθῆναι ὤμοις βάλ' αἰγίδα » ἐπὶ τῶν ὤμων (τοῦ Ἀχιλλεύου) ἐπέθηκεν ἡ Ἀθῆνα τὴν αἰγίδα, Σ 204· « ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδας βάλε » N 36· καὶ τροπικῶς « κρατερόν μένος ἀμφιδάλλω » ἐνδύομαι, ἀναλαμβάνω κρ. μέν. P 742, πρβ. ἐπιέννημι. β.) περιλαμβάνω μετὰ δοτ. « τῇ δ' ἐγὼ ἀμφιδάλλω θάλαμον δέμον » τοῦτον δὲ περιλαβὼν ἐκκοδόμῃσα, ὃ ἐ. περὶ αὐτὸν ἐκκοδόμῃσα θάλαμον, ψ 192· « χεῖρας ἢ χεῖρὲς τινί » περιλαμβάνω τινα μετὰ χεῖρας, ἐναγκαλιζομαι, φ 223 κ. ἀ. « πῆγε » ω 347 (ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. μόνον « ἀμφιδάλλειν τινά » Ψ 97)· « γούνασι » περιπτύσσω τινός τὰ γόνατα, η 142· « ἀμφὶ δὲ χεῖρας δεῖρῃ βάλ' Ὀδυσσῆ » ἐβρίβη περὶ τὸν λαῖμόν τοῦ Ὀδ. φ 208· « ὡς οἱ χεῖρες ἐγάνδοναι ἀμφιδάλλοντι » ὅσον ἐχώρουν αἱ χεῖρες αὐτοῦ θελήσαντος· νά περιλάβῃ, ὃ ἐ. αἱ ἀνοίχθαι ἀγκάλαι, ρ 344· « ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν » τὰν συνελθόμεν, δ 454· γ.) μεταφορ. « ἵππων ἀμφὶ κύπος οὕτα βάλλει » τὰ ὡτά μου κύπος περιβάλλει, « ἔρχεται ἢ κυτῶ εἰς τὰ αὐτὰ μου » K 535. β.) Μία περιβάλλομαι, ἐνδύομαι τι, « ῥάκος » ε 178, « ὤμοισι ἕφορ » ἀναρτῶ εἰς τοὺς ὤμους

μου ἕφορ, B 45 « πήρην » ρ 197· ἀπολύτως χ 103.

ἀμφιβάσεις [..ω..], 1ος, ἡ (ἀμφιβαίνω) πράχωρησις, παρέμβασις (εἰς ὑπεράσπισιν), E 623 f. (Ὁ Δαΐδερλ. ἐρμηνεύει τὴν λ. περικυλῶσιν, τοῦ Λίαντος ὅπλ. ὑπὸ τῶν Τρώων).

*ἀμφιβίους [..ω..], ον (βίος), ὁ διττὸν βίον ἔχων, τὸν μὲν ἐν ὕδατι, τὸν δὲ χερσαῖον, « νομή » διττὸν κατοικητήριον, ἐνδοαίτημα, Βατρ. 59.

ἀμφι-βροτος, η, ον ἡ τὸν ἄνδρα, τὸν βροτόν, περιβάλλουσα, σκεπτόμενη, μόνον ἐν τῇ φρ. « ἀσπίς ἀμφιβρότη » *Τλ. B 359, A 32 κ. ἀ.

*ἀμφιγένεια, ἡ, πόλις τῆς Ἥλιδος, B 593, πιθανῶς ἡ Ἀμφεια κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25.

*ἀμφι-γνοῖα, μετοχ. παρακ. ἀμφιγεγνηῶς, χαίρω περίε, ὃ ἐ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὑπερχαίρω, *Γ. Ἀπ. 273.

ἀμφιγυῖαις [..ω..], ὁ (γυῖον) ἀμφοτέρω τὰ γυῖα (τοὺς βραχίονας) ἰσχυροῦς ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἥφαιστος, A 607· « παῖς » Σ 239· συνήθως ὡς οὐσιαστικὸν « κλυτὰς ἡ περικλυτός ἀμφιγυῖς » Σ 644, 383, 393 κ. ἀ. (Ταῦτα κατὰ τὸν Γοῦβελον, ὅστις τὴν συνήθη ἐρμηνείαν κατ' ἀμφοτέρω τοὺς πόδας χωλαίνων, χωλός, ἀπιδείξεν ἀνυπόστατον).

ἀμφίγυος [..ω..], ον, ἐπικ. ἐπιθ. τοῦ ἔγχους, N. 147 κ. ἀ. ἐν Ὀδ. μόνον π 474, ω 327. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, ἦν καὶ ὁ Ἀμεῖς παραδέχεται, τὴν ἐκ τοῦ γυῖον, σημ. τὸ κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα ἔχον μέλη, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν αἰχμὴν, τὴν λόγχην, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν εἰς οἷον ἐπίσης λήγοντα σαυρωτήρα ἢ οὐρίαν (ἐπ. ἰδε), ἄρα οὕτως εἰπεῖν διλογχόν· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἀμφοτέρω τὰς χεῖρας ἀκοντιζόμενον κατ' ἄλλους ἐπὶ τὸ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη βλέπτον, τραυματίζον, ἐκ τοῦ γυῖον=βλάπτω. Οὕτως ἐρμηνεύουσιν οἱ σχολ. καὶ ὁ Ἀπολλ. Πιθανωτέρα θεωρεῖται τοῦ Ἑρμάνων καὶ Δαΐδερλ. ἡ ἐρμηνεία, καθ' ἣν λέγεται τὸ δόρυ ἀμφίγ. διὰ τὸ ἐκατέρωθεν κυρτόν (καὶ κοπτερόν) τῆς αἰχμῆς, ὃ ἐ. ὡς διστομόν ἢ, ἀκριβέστερον, ἀμφικυρτόν ἔχον αἰχμὴν, ἐκ τινος ῥίζης γ-γ-, εἰς τῆς καὶ ὁ γυῖος καὶ τὸ γύαλον. (Πανταχοῦ εὐρίσκεται κατὰ δοτ. « ἀμφιγυῖοισι » καὶ ἐν τέλει στίχου, πλὴν O 386).

ἀμφι-λαΐα, ἐπ. περιανάπτω· μόνον ἐν τῇ παρακ. ἀμφιδέθηα, ὅπερ ἴνε ἀμετάδ. καὶ σημ. πῆριξ καίω, εἶμαι ἀναμμένος, καὶ μάλιστα τροπ. « πόλεμος ἄστρ ἀμφιδέθη » περὶ τὴν πόλιν καίει, « εἶνε ἀναμμένος » ὁ πόλεμος, *Τλ. Z 329· « μάχη » M 35 (ἐν τρήσει).

*ἀμφιτάλας [..ω..], ἄντοξ, ὁ (ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ θαλάω, ὁ τοὺς πῆριξ θαμάζειν). 1) ἥρως τις Κυθήρας, K 269. 2) ἕτερος ἥρως Ὀπούντιος, Ψ 87.

ἀμφι-δάσσε [..ω..], εἶα, γ, ὁ ἔχων γύρον δασὸν ταυτέστιν κροσσῶν, θυσανῶν, ἐπιθ. τῆς αἰγίδος O 309 f. (ὁ Ὀφφρανν παραβάλλων τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 7, 22· γὰρ δασεῖν βρῶν

ὑποδοσία» ἐρμηνεύει τὸ ἐπιθ. λίαν θαυός· ἀλλ' ἡ αἰγίς ἦτο μεταλλίνη, ἢ τοῦλάχιστον μεταλλίνα ἐλάσματα περιδεδημένη).

ἀμφιδινέω [..], περιστρέφω, παρακ. παθ. ἀμφιδεδίνημαι «ᾧ περὶ χεῖμα κασιπτερός ἀμφιδεδίνηται» περὶ τὸν ὅποιον περιστρέφεται, ἢ ὃν περιβέει, περιβάλλει κασιπτερός χυτός, Ψ 562, «κολεῶν νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται» περιστρέφεται περὶ τὸ ξίφος, ἢ περιβάλλει τὸ ξ. ὅληκη ἐξ ἐλέφαντος, Θ 405.

ἀμφιάρφους [..], ἐς, ποι. (δρύπτω) γεν. ἐός, «ἄλοχος» ἢ ἀμφοτέρωθεν, τοῦτέστι κατ' ἀμφοτέρας τὰς παρὰς μὲ τούς ὄνυχας κατεσχισμένη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, Β 700 f.

ἀμφιάρφος [..] = **ἀμφιάρφους**, «παρεῖα» Δ 393 f.

ἀμφιδύμος [..], ὄν (δύω), μὲ δύω εἰσδύσειε, εἰσάδους, «ἀμίνες» δ 847 f. (Ὁ δὲ Ἀδ-θεκκ σχετίζων αὐτὸ πρὸς τὸ διδύμος καὶ τριδύμος, νομίζει ὅτι τὸ δύμος ἔχον ἐξ ἀρχῆς τὴν ἑννοιαν τοῦ δύο κατ' ὀλίγον τὴν ἔχασεν ὡς καὶ τὸ Λατ. geminus ἐν τῇ tergeminus, septem-geminus, καὶ κατηνέωσεν ἀπλῇ κατάληξιν· σημαίνει λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸ «ἀμφιδύμος» ἀπλῶς τὸν διπλοῦν, ὃ ἐ. διπλοῦν στόμιον ἔχοντα).

ἀμφιέλις (ἀμφιέλισσα), ἢ, ἐπιθ. τὸν νηῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλῆθ. Β 165, γ 162 κ. ἀ. (ὁ ἐνικόδς μόνον κ 368) ὁληκὸν τοῦ ἀμφιέλις (κατὰ τὸν Δόδεκκ καὶ Δοιδερλ.) ἢ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμένη, ἀμφικυρτος (κατὰ μὲν τὸν Γράσσο, Ἀμείν καὶ Φαῖνιν διὰ τὴν καμπύλωσιν τῆς πρύμνης καὶ πῆρας· κατὰ δὲ τὸν Ὀφφμανν. διὰ τὴν κύρτωσιν τὴν πλαγίων, πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ὠσεινός· σχήματος τῶν πλοίων, καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. διὰ τὴν κυρτὴν τῆς ὅλης ἐν γένει ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας). Ἡ συνήθης παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἑλίσσω καὶ ἡ ἐρμηνεία· ἢ ἀμφοτέρωθεν διὰ τῆς κυρτοῦσας εἰς τὰ πρόσω ἐλαυνομένη, εἶνε ἀνυπόστατος.

ἀμφιέννυμι, μέλ. ἀμφίσσω, ἀόρ. ἀμφίσσα (σσ), καὶ μέσ. ἀμφισάμην(σσ), εἰς τὴν προστ. ἀμφισάσθε· πολλάκις ἐν τῇσει ὁ ἑνεργ. ἀόρ. ἀμφιέσσα καὶ ὁ μέσ. ἀμφι-έσσαντο· τὸ ἐννυμι· ἢ λέγει· ἔχει ἔχει τὸ δίγαμμα ἀμφιέννομι κτλ. ὁ δὲ ἑνεσ. καὶ παρὰ παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκονται. 1) Ἑνεργ. ἐνδύω, περιβάλλω «εἴματα» ε 167, 264 κ. ἀ. «δέρμα ἐλάφου» ν 436. 2) Μέσ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι «χιτῶνας» ψ 142, «εἴματα, χιτῶνας» Ξ 478, ζ 228, ε 529.

ἀμφιέημι καὶ **ἀμφέημι**, μόνον κατὰ παρὰ, ποιητ. ἀ.) ἐπὶ ἀπόχου ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τινὰ ἢ τι, ἀσχολοῦμαι, ἔχω νὰ κάμω μὲ, μετὰ αἰτ. «τινα» Ε 667 «στέγας» παρατάσσω Β 523, «ἄμψ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἔπον» κατεβίωκον, Δ 482 (εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν κτεται τὸ μέσον ζ. 474)· ἐνίοτε κατὰ μεταχθὴν προσδιορίζουσιν ἄλλο ῥήμα, εἰς ἐνδείξιν σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἐρστηριότητος· ὡς «ἴππους ἀμφέ-

ποντες ζεύγυσαν» ἐπιμελῶς, δραστηρίως, μετὰ σπουδῆς ἐξείργον τοὺς ἵππους, Τ 392 πρόβλ. γ 148· «κρέα» παρασκευάζω, Ρ 776· «βοῦν» φροντίζω περὶ τῆς θυσίας αὐτοῦ, ἢ εὐτρεπίζω πρὸς εὐωχίαν μετὰ τὴν θυσίαν, Σ 559, θ 64 κ. ἀ. «τάφον Ἑκτορος» Ω 804. β'.) ἐπὶ ἀπόχου ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τι, ἐνεργῶν συγ-χρόνως ἐπ' αὐτοῦ, «τὴν πρύμνην πῦρ ἄμφε-πε» περιστριγύριζε κατὸν, Π 424· «γαστήρην τρί-ποδος πῦρ ἄμφεπε» περιβέβαινε, Σ 348, θ 437.

ἀμφιέειν (εἶω), περικαίω, περικαυσάλλ-ζω, «πασσούρουφιζω», ἐν τῇσει, «βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εἶπεν αὐτῇ» ι 389 f.

ἀμφιζάνα [..], (ἰζάνω) περι(ἢ ἐπὶ)κάθη-μαι, μετὰ δοτ. «τέφρη χιτῶνι ἀμφιζαν» Σ 26 f.

ἀμφιόλλης [..], ἐς (θάλλω), γεν. ἐός, ἀμφοτέρωθεν ὁλόλων, λέγεται τὸ τέκνον, οὗτινος ἀμφοτέροι ὁ γονεὺς ζῶσιν ἔτι, Χ 496 f.

Ἀμφιοῖα, ἢ, (κυρ. ἀμφοτέρωθεν θείας καταγωγῆς) γυνὴ τοῦ Ἀυτολόχου· μήτηρ τῆς Ἀντικλείας τῆς μητρὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, τ 446.

ἀμφιόετος, ὄν, ποιη. (τιθῆμι) ὁ ἐπ' ἀμφοτέρα δυνάμενος· νὰ τιθῇ, «ἄμφ. φιάλη» (μόνον Ψ 270, 616) πιθάνως φιάλη, ἥ ἡ βάσις δύναται νὰ φραγμαθῇ καὶ ὡς ἔκπωμα, «ἢ ἑκατέρωθεν τιθῆσθαι φανερὰ καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα» διπλῇ φιάλῃ (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· κατ' ἄλλους· δὲ ἀπιθάνως· ἢ ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ τῆς τῶν ὡπὸν «ἢ ἀμφοτέρωθεν λαβὰς ἔκπωμα, διωτος· πρόβλ. Ἀθην. ΙΑ'. 103 σ. 501 Α. Β. ἐνθα καὶ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι· πρόβλ. **ἀμφικίπελος**).

ἀμφιόη περιτρέχω «μητέρα» περὶ τὴν μητέρα τρέχω· κ 443 f.

Ἀμφιόου, ἢ, ὄν. Νηρηίδος, Σ 42.

ἀμφικαλύπτω [..], μέλ. ἀμφικαλύψω, 3όρ. ἀμφεκάλυφα. 1) περικαλύπτω, «σκαπάζω» μετ' αἰτ. πρὸ πάντων περὶ ἐνδυμάτων «αἰδῶ» Β 262, ἔπειτα περὶ τοῦ ταφου «ὀστέα» Ψ 91, «δόμος ἀμφεκαλύψε με» μὲ ὑπεδέχθη, ἐξένισε, δ 618, πρόβλ. θ 511.—Μεταφ. μετὰ διπλ. αἰτ. «ἔρως με φρένας ἀμφεκαλύψε» ὁ ἔρως ἐσκότισε τὸν νοῦν μου, Γ 442, Ξ 294· «θάνατος, ἢ θανάτου νέφος, ἢ μοῖρὰ μιν ἀμφεκαλ.» ὁ θάνατος τὸν περιέκαλυψε, τὸν κατέλαβε, τὸν «ἐπλάκω-σε» Ε 68, Π 350, Μ 116· ὡσαύτως «νῦξ ὅσπε ἀμφεκαλύψε» νῦξ, ὃ ἐ. σκότος, κατεκαλύψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐσκότισθησαν οἱ ὀφθ. του, Δ 356· ὁμοίως «βλέφαρ' ἀμφικαλύψας ὕπνος» ε 493 κ. ἀ. 2) τιθῆμι εἰς τινὰ τι ὡς περιεκαλύμματα, περιβάλλω τινὰ μὲ τι, σὺν «νέφος τινί» Ξ 343· «σάκος τινί» κρατῶ ἐμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα ὡς κάλυμμα, ὑπερασπίζω τινὰ, Θ 334, Ν 420, «δ-ρος πόλει» περιβάλλω ὄρος εἰς τὴν πόλιν, περιεκέλει τὴν πόλιν μὲ ὄρος, θ 569 κ. ἀ. «νύ-κτα μάχην» ῥίπτω τὸ σκέπασμα τῆς νυκτὸς εἰς τὴν μάχην, Ε 507 (ἐν τῇσει)· πρόβλ. **καταμφικαλύπτω**.

ἢ ἀμφικάρης, ἐκ (ἀμφί, κάρη), ἀκολούθῳ Πτολεμαίων τὸν Ἀσκαλωνίτην ἐδόχη εἰς τὸ κείμενον τὴν λ. ταύτην ὁ Δύντζερὸς ἐν τῇ « πολλὰ αἱ ἀμφικάρη σφέλα κτλ. » ρ 234 ἀντὶ τοῦ « ἀμφί κάρη » ἐρμηνεύον αὐτήν: με δύο καθίσματα, εἰς δ' α. Σφάλλεται βεβαίως ὁ ἀνὴρ, ἴδ. σφέλας:

ἀμφικάρη ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἀμφικρέσσας, περικρύψας, περιπελεκίσας « τὸ μέλαν δρυός » ξ 124.

Ἀμφικαός, ὁ (ἐκ τοῦ κλέος· περικλέης) εἰς τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου Π 313.

ἀμφικίονος, οὐ (χόμη), ὁ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν κομῶν, πυκνόφυλλος «θάμνος» Ρ 6774.

ἀμφικοναβὴ μόνον ἐν τῇ σ. ἴδ. κοναβή.

ἀμφικέλευτος [-υ-], οὐ (κύπελλον) μόνον ἐν τῇ κρᾷ. «δίκας ἀμφικύπελλον» ποτήριον διπλῶν, σχηματίζον ἀμφοτέρωθεν κύπελλον, με ἄλλας λέξεις ὅν ἐχον κοῦτας κατὰ τὸν πυθμένα οὕτω συνδεδεμένας, ὥστε ἡ μὲν νά χρησιμεύῃ ὡς βάσις, ἡ δὲ ὡς ἑστῶμα, Α 584, γ 63 κ. ἄ. (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Περί τῶ ζῆα ἱστορ. I, 40 καὶ Βούττηαννον. Ἄλλα τοιοῦτου σχήματος ποτήριον δὲν εὐρέθη μέχρι τοῦδε οὔτε ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης ἀπεικονισμένον, οὔτε ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν ἀγγείων).

ἀμφικαλαῖνα [-υ-], ἢ (καρ. περιγαλαρώνω, περιχυνώνω, ἐπομ.) περισκαλίζω, περισκάπτω, «φυτόν», ὡ 2424 (πρὸς ἀλ. λήξια).

Ἀμφίλοχος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφικράτου καὶ τῆς Ἑρμύλης, μάντις Ἀργείος, σὺνκαταρτεύσας τὸ μὲν πρῶτον μετὰ τῶν Ἑπιγόνων κατὰ τὸν Θηβῶν, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῆς Τροίας. Ἐντεῦθεν ἐπιστρέψας ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόφου τὴν πόλιν Μαλλόν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὕστερον μονομαχήσας πρὸς τοῦτον ἀπέθανεν, α 248.

ἀμφιλύκη [-υ-], ἢ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀμφιλύκη νόξ» τὸ λυκόφως, τὸ λυκαυγές, Η 4334. Ἑρμηνεύει τὴν λ. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Β 609 «ἦμος δ' οὐτ' ἄρ' ἡ πῶ φάος αὐδροτον, οὔτε τι λήν ὀφραῖν πέλειται, λεπτὸν δ' ἐπιδίδρομε νυκτὶ φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκη μιν ἀνεγρόμενοι καλέσουςι». — (Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνεύτας ἐκ τοῦ ἄχρ. λύκη, λύγη, σκότος «οἶονεὶ λυκόφως» τὸ δν, τὸ μὴ καθαρὸν ὥς ἄλλὰ σκοτώδες» Σχολ. ὡσαύτως ἢ ὁ Ἀπολλώνιος· οἱ νεώτεροι ὅμως σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ λυχ, λυκόξ).

(ἀμφιμάομαι) ἄχρ. ὁ ἐνστάς, ἀποθ. (ΜΑ-, μαίωμαι) μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀφρ. ἀμφιμάσασθε, περίε ἢ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἔπτωμαι, ψηλαφῶ, ἐγγίζω, «τραπέζας σπύγγους ἀμφ.» περισφουγγίζατε, ἢ μάλλον σφουγγίζατε καλῶς υ 4524.

ἀμφιμάχομαι [-υ-], ἀποθ. 1) μάχομαι περί τι χωρίον, πολιορκῶ, μετ' αἰτ. «Λίαν, πόλιν.» Ζ 461, ι 412 κ. ἄ. 2) μετ. γεν. περί τινος, δ' ἔ. πρὸς ἀπόκτησιν ἢ ὑπεράσπισιν τινος μάχομαι, «νέκυρος» Σ 30, «Σαρπηδόνας» Π 490, 533, «τείχεος» Ἰλ. Ο 394.

Ἀμφίμαχος [-υ-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κτεάτου, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῆς Ἠλίδος Ἑπειῶν, Β 620, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Ν 485, 206.

2) υἱὸς τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Κερῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθεὶς, Β 870.

Ἀμφιμέδων, οὐτος, ὁ (μέδων· ὁ τῶν πέριξ βασιλείων) υἱὸς τοῦ Μελαντίου, μνηστήρ τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, υ 284, ω 403, 445.

ἀμφιμέλας [-υ-], αἶνα, ἀν, ὁ τριγύρω μέλας, πάντοτε ὡς ἐπὶ θ. τῶν φρενῶν, αἵτινες λέγονται οὕτως πιθανῶς διὰ τὴν ἐν τῇ σῶματι θέσιν τοῦ διαφράγματος, ἐν σκότει καίμεναι, ὑπὸ σκότους περικυκλωμέναι (ὁ ΓΜ Οδύσειος μεταφράζει ἡ μαύρη καρδία), Α 403, Ρ 83, 499, 573 (Κατὰ δὲ τὸν Φαίον τροπικῶς ἐρμηνεύει τὸ ἐπὶ θ. ὑπὸ λύπης, ἀδημονίας, ἀγανακτήσεως περισκοτισμέναι, ἄρα, καθ' ἡ ἡδὴ καὶ ἄλλοι πρότερον ἡρμήνευσαν, σκοτειναί, ὀργίλοι ὡσαύτως καὶ ὁ Δοιδερλ. ὅστις νομίζει ὅτι ἡ λ. ἐκφράζει οὐχὶ συνήθη καὶ διαρκῆ τὴν ἰδιότητα ταύτην τῶν φρενῶν, ἀλλὰ πρότερον μόνον, καὶ διὰ τοῦτο ἐρμηνεύει τὸ ἐπὶ θ. ὡς προληπτικῶς καίμενον—ὥστε μελανθῆναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς. (Ὁ Ὅφριαν μεταφράζει: κατὰ μαυροί, ἴδ. ἀμφὶ ἐν τίλ.—Ὁ στῆλ. δ 664 εἶνε παρμειδολημένος ἐκ τοῦ Α 403, ἄρα ἴλ.).

ἀμφιμυκάομαι [-υ-], ἀποθ. ὁρ. δ'. ἀμφιμύκων (τὸ υ βραχύ), παρακ. ἀμφιμύκω, κυρ. περίε τινος μυκάμαι, ἐπὶ δὲ ἀφύκων, περιηχῶ, περικρατῶ, ἀντηχῶ, οἶον «δάπεδον ἀμφιμύκων» κ 227 «ἀμφὶ σάκος μύκα δουρὸς ἀνωκῆ» ἀντήχησεν ἡ ἀσπίς ὑπὸ τῆς ἀνωκῆς τοῦ (καταπεσόντος) δόρατος, Γ 260: «μέγα δ' ἀμφὶ πόλιν μύκων» Μ 460.

ἀμφιπένομαι, μέσ., περιτοικῶ, κατοικῶ εἰς τὰ πέριξ, «Ἀνεμώριον καὶ Τάμπολιν» Β 524 κ. ἄ. «Κρήτην, Ῥόδον» τὰ παράλια τῆς Κρ. Ῥόδου, Β 649, 655, «Ἰθάκην» τ 432.

Ἀμφιπόνη, ἡ, ὄνομα Νηρηίδας, Σ 44.

Ἀμφίνομος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νίσου ἐκ Λαυλίου, μνηστήρ τῆς Πηνελόπης, π 394 κ. ἄ. ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου φονευθεὶς, υ 89.

ἀμφιπέα, ὁρ. ἀμφέετα, περιέξω, ψ 4964.

Ἀμφιος [-υ-], ὁ (ἀμφί: ὁ περιφερόμενος) 1) υἱὸς τοῦ Σιλάγου ἐκ Παΐσου, σὺμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμῶντος Ἀλάντος, Ε 612. 2) υἱὸς τοῦ Μέρωπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἀρχηγὸς τῶν Τρώων, Β 830.

ἀμφιπέλομαι, ἀποθ. ποιητ. εἶμαι ἢ διατρίβω περί τινα, περικυκλῶναι τινά, μετὰ δοτ. «ἀοιδὴ ἀκούοντες ἀμφιπέλειται» α 3524.

ἀμφιπένομαι, ἐπικ., ἀποθ., μόν. κατ' ἐνστά. καὶ παρατ. συνήθ. μετὰ αἰτ. προσώπου, περί τινα ἀσχολοῦμαι «οἱ μὲν πατέρα ἀμφιπέλοντο» οἱ τινες (ὡς φίλοι ἢ σύμβουλοι) ἦσαν περί τὸν πατέρα, υ 467· ἰδίως περιποιούμαι, θε-

ραπεύω «τινά» Δ 220, Ν 656 κ.ά. καὶ ἐπὶ
ιατρῶν Π 28. Σπανιώτερον «τί» σπουδάζω περί
τι εἰς κακὴν σημ. ἐπὶ κονῶν τῶν ἐπιπεπτόντων
ἢ σπαρασσόντων τινά, Ψ 484· ὡσαύτως ἐπὶ
ἰχθύων τῶν κατατρύχοντων τὸν νεκρὸν, Φ 203.

ἀμφι-περί, ἴδ. ἀμφὶ ἐν ἀρχ.

ἀμφι-περι-τέφω, περιβάλλω, μεταφ. καὶ
παθ. «χάρις οὐκ ἀμφιπεριτέφεται ἐπέεσσιν» χά-
ρις δὲν περιέκειται εἰς, δὲν περιβάλλει (περικυκλεῖ)
τὰ ἔπη του, θ 475 f. (Κατ' ἄλλους: περιστέφει
κατὰ τὸν Ἀμύν: περικυκλοῦται, ἀφρονος ὑπάρ-
χει περίε. Ὅπως δὲ ποτε πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ
τὸν Λέρσιον διὰ λόγους μετρικοῦς κατὰ βιάστα-
σιν ἀμφὶ περισ.)

ἀμφι-περι-τροφέα ποιητ. περιστρέφω παν-
ταχόσε, περιελάυνω «ἱππους» Θ 348 f.

ἀμφι-περι-βοιήτω [...ω...], ποι. περιφθεί-
ρομαι, περιεξηρίνομαι, περὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν
δένδρων, Γ. Ἀφ. 272.

ἀμφι-περοῖσα, ἴδ. τὴν ἐπ. λ.

ἀμφι-πίπτα ποι. ἀφ. β'. ἀμφέπεσον, πίπτω
περὶ τινά, ῥίπτομαι ἐπάνω τινός, «γυνή πό-
σιν ἀμφέπεσσαν» (ὡς δὲ λήπη:) θ 523 f.

ἀμφιπολεῖν, 1) μεταβ. μετ' αἰτ. θεραπεύω
τι, ἀσχοιοῦμαι περὶ τι περιποιεῖσθαι
„συγυρίζω“ «ὄρχατον» ω 244, «βίον» προ-
φυλάττω τὴν ζωὴν, σ 254, τ 427. 2) ἀμεταβ.
εἶμαι περὶ τινά ὡς θεράπων, ὑπηρετῶ, υ
78 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμύν θεωρεῖ κατ' εὐφημι-
σμοῦν καμμένην τὴν λ. ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖν καὶ
ὡς ἀντικείμενον ἀποδίδει τὸ «κούρας». || Κατὰ
ταύτην λοιπὸν τὴν γνώμην θά ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ
χωρίου καὶ τῆς λέξεως ἡ σημ. ἡ ἐξῆς: καὶ τὰς
ἑώρακον εἰς τὰς συγγεγῆς Ἐρινύς, διὰ νὰ τὰς
„συγυρίσουν“) *Ὁδ. Ἐκ τοῦ

ἀμφίπολος, ἡ (πίλῳ) κυρ. ἐπὶ θ. ὁ περὶ τινά
ἡσυχολημένος: παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε οὐσιαστ. καὶ
θηλ. σημαίνει δὲ τὴν ἀκόλουθον, τὴν ὑπερ-
ρέττριαν μεγάλης τιμῆς δεσποίνης ἢ ἡγεμονίδος,
τὴν ἐν μείζονι τιμῇ οὖσαν παρὰ τὰς «ὀμῶας»·
τὰς δούλας, ἀφ' ὧν ῥητῶς διακρίνεται χ 483 ἐξ-
ἄν καὶ ἦσαν καὶ αἱ ἀμφίπολοι δούλαι, δμῶες,
ὡς καὶ ὀνομάζονται Ζ 324.—Ἡ κυριώτερα των
ἀσχολία εἶνε: ἔργα γυναικεία, καὶ μάλιστα ἱσορ-
γία Ζ 324, πρὸλ. Γ 422, α 357, η 235, ὑπερ-
ρεσία παρὰ τὸ δεῖπνον, ἰδίως ἡ προσφορά τοῦ
„νιψίματος“, τῆς «χέρυδος» πρὸλ. α 436
κ.ά., καὶ ἄλλα πρὸς τούτους οἰκιακά ἔργα, Χ
442, η 232. Ἰδιαίτερον δὲ αὐτῶν καθήκον ἦτο
νὰ ἀκολουθῶσι τὴν δεσποινὴν ἢ τὰς θυγατέρας
ἔξω τῆς οἰκίας, Γ 443, α 331, ζ 84 κ.ά.—Ὡς
ἐπίθετον εὐρίσκειται «ἀμφίπ. ταμὴν» Ω 302
«γρηῖς ἀμφίπ.» α 491 «γυναῖκες» α 362, η 235.

ἀμφι-πονέομαι, μετ. ἀποθ., μελ. ἀμφιπονή-
σομαι, ἔχει τὴν αὐτὴν σημασι. καὶ σύνταξιν ὡς
καὶ τὸ ἀμφιπένομαι (ὅπ. ἴδε) «τόν μὲν Το-
δεῖδης ἀμφιπονέετο θαρσύνων» Ψ 684, μετὰ αἰτ.
πράγματα: φροντίζω περὶ τίνος, Ψ 459 (δ-

που κατὰ τὸν Λέρσιον ἀνάγκη μετρικὴ εἶναι νὰ
γραφῇ: ἀμφὶ πονησόμεθ') «τάφον» υ 307.

ἀμφι-ποτάομαι, μετ. ἀποθ., ποι. περιέπιτα-
μαι, περίε τινας πετώ, «τέκνα» Β 315 f.

ἀμφιέρτος [...ω...], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀμφιέρ-
βυτος (ῥέω) περιέρβυτος, περίε βρεχόμενος,
ἐπὶ θ. τῶν νηῶν, *Ὁδ. α 50, 498 κ.ά.

ἀμφίς (ἀμφί), ποι. Ἀ'. Ἐπίθ. 1) ἀμφοτέ-
ρωθεν (=θι, -σε), Α 634, Σ 519, Φ 462. 2)
χωριστὰ «γαῖαν» καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχειν α
54· «τῷ μὲν ζυγὸν ἀμφίς ἔρρει» ὁ ζυγὸς κρα-
τεῖ τοὺς βίας κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων, Ν 706·
«ἀμφίς ἐζήχ» ἔγειναν δύο κομμάτια Α 559.

— Ὁθεν 3) μακράν, ἀποκεχωρισμένους
«ἀμφίς μένιν» Ο 709· «ἀμφίς εἶναι» τ 221, ω
218· «ἀμφίς Ἀχαιοὶς ἄλλ' ἀποδόσσεσθαι» ἄλλα
χωριστὰ, ἄλλα ἀκόμη, ἐκτός· τούτων καὶ ἄλλα, Χ
417· ὅθεν καὶ καθ' ἑαυτὸν «ταμὴν ἀμφίς ἄγον-
τες ἕκαστος» ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν, χ 57 (ὁ δὲ
Ἀμύν: ἕκαστος πανταχόθεν)· «ἀμφί: φράζεσθαι,
φρονεῖν» καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἔ. διαφόρως σκέπτεσθαι,
Β 12, 345· «ἐξέρσθαι ἀμφίς ἕκαστα» ἐρωτῶ ἐν
ἕκαστον κατ' ἰδίαν, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τ 46.

4) κύκλῳ, περίε, πανταχόθεν «βαθὺς δὲ
τε Τάρταρος ἀμφί:» Θ 481· «ἀμφίς εἶναι» πε-
ρικυκεῖν, Ι 404, Ω 488 πρὸλ. θ 476· «ἀμφίς
ἔχω» περιβάλλω, περιέχω, θ 340, γ 486. Ὁ-
μοίως: ἐρμηνεύειν καὶ τὸ Γ 415 «ὀλίγη δ' ἦν
ἀμφί: ἄρουρα» ὀλίγη γῆ, ὀλίγος χώρος, ὀλίγον
διάστημα ἦτο περὶ τὰ τοῦ χωρίου ἐκαστον (ἀλλὰ ὅμως
ἐρμηνεύονται: ὀλίγον ἦν τὸ διάστημα τὸ μετα-
ξὺ τῶν δύο στρατῶν, τὸ μεταίχμιον λεγό-
μενον, ὡς ὁ Βούττιανος: οὐδ' ἡ γνώμη τοῦ ἀχι-
στον πρῶτοντος: τῆς τοῦ Καίνιγγος exiguū
erat circumcincta terra, omniaque militibus,
curribus, armis oppleta conspiciebantur) ὡ-
σαύτως Π 342 «ἡ (τάφος) χ' ἵππους καὶ λαὸν
ἐρικυκλῶ ἀμφίς ἑοῦσα» περικυκλοῦσα, καὶ ὄχι
εἰς τὸ μεταῦ οὖσα, ὡς κακῶς ἡρμηνεύθη. Β'.)
Πρῶτος=ἀμφί, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἀνατροπὴν,
ὁ ἔ. μετὰ τὴν συντακτ. πτώσιν. 4) μετὰ γεν.
ἀ.) περίε τινας «ἄρματος ἀμφίς ἰδεῖν» Β 384.
β.) μακράν τινος, «ἀμφίς φύλοπιδος» π 267·
«ἀμφίς ὁδοῦ» ἐκτός, „παράμερα“ τῆς ὁδοῦ Ψ
393, «Διὸς ἀμφί:» Θ 444. 2) μετὰ δοτ. μό-
νον Ε 723 «ἄξιον ἀμφίς» περὶ τὸν ἄξιον. 3)
μετ' αἰτ. «Κρόνον ἀμφίς» περὶ τὸν Κρόνον, Σ
274, «Ποσειδῆιον ἀμφίς» ζ 266· πρὸλ. ι 399,
ω 45, Γμ. Δῆμ. 289. (|| Ὁ Ὁμ. λέγει ἀμφίς
τὴν Ἀμφί ὡς καὶ σήμερον ἡ καθαμνίον, ἀντὶς
τὴν Ἀντί.)

*ἀμφι-στεφανόω [...ω...], κυρ. περιστεφανώνω·
παθ. ὡς στέφανος περὶ τι ἐλάσσεται ἢ πε-
ρίκειμαι, τροπικ. «ὁμίλος ἀμφι-στεφανώων»
ἦτο περὶ τι συνηγμένος, Γ Ἀφρ. 420.

ἀμφι-στρέφω, βάλλω τι ἐν εἰδει στεφάνου
περίε τινός, ὅταν «ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος
ἔσπερε» Σ 205.

ἀμφίστημι, σταίνω τι περί τι. Παρ' Ὅμη. εὐ-
ρίσκεται μόνον τὸ μέσ. καὶ ὁ μέσος σημ. ἔχων
ἀόρ. 6'. ἀμφίστην καὶ γ'. πληθ. συγκεκομμένον
ἀμφέστην ἀντί τοῦ ἀμφεστῆσαν, περιίσταμαι,
ἀνευ πτ. Σ 233, Ω 712, «ἀμφὶ δ' ἐταῖροι ἴσαν-
το» ι 380 μετ' αἰτ. περικυλῶ, «ἀμφίσταντο
ἄστυ» ἐπολιόρουν, Α 733.

ἀμφιτράττομαι [...], ἀποθ., ἔγω στρα-
τὸν περί τι, πολιορκῶ «πολὺν» Α 713 f.

ἀμφιστρέφω, ἐς, ποι. (ἀμφί, σρέφω) ὁ τῆδε
κάκεισε στρεφόμενος, εὐσττροφος περί κεφα-
λῶν δράκοντος, Α 40 f. (Π. Κατὰ τὸν Ἀπολλών.
ἀμφιστρεφεῖς=ἀλλήλῃσι περιεπλεγμέναι).

ἀμφιτίσθωμι [...], ἀόρ. ἀ. ἀμφέθηκα, μέσ.
ἀόρ. 6'. ἀμφεθίμην, παθ. ἀορίστ. μεταχ. ἀμφι-
τεθείς. 1) Ἐνεργ. περιτίθημι, περιβάλλω
«δέρμα μελέσσαν» ν 434, «κεφαλὴ κυνέην» Κ
257, 264 «κυνέη ἀμφεθεύσα» Κ 271. 2)
Μέσ. περιτίθεμαι τι, βάλλω τι περί ἑμαυτόν,
„φορῶ“ ὅσον «ἐίφασι» περιζώννυμαι, φ 431.

ἀμφιτρέμω, περιτρέμω, τρέμω ὅλος,
ἐν τρέψ. Α 507.

ἀμφιτρίβω, [...], ἡ, ὄν. Νηρηίδος, παρ' Ὅμη.
(κατὰ τὸν Πρέλλερν) οὐδέν ἄλλο ἢ ἀλληγορία
τοῦ κυμαινόμενου μέλανος πόντου, ὡς καὶ τὸ
ὄνομα (ἐκ τοῦ τρίβω, τρίβω) δόλω, μ 60· αὕτη
τρέφει καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ε 423, μ 97. Κατὰ
δὲ τὸν μετέπειτα μύθον εἶνε γυνή τοῦ Ποσειδῶ-
νος, ἄρχουσα μετ' αὐτοῦ τῆς μεσογαίου θαλάσσης,
καὶ μήτηρ τοῦ Τρίτωνος.

ἀμφιτρομέω, ἐπ. περίεξ ταυτέστιν ὅλος τρέ-
μω, φοβοῦμαι «τινός» περί τινος μὴ πάθῃ τι,
δ 820 f.

ἀμφιτρίαν [...], ἄνω, ὁ (ἐκ τοῦ τρίω, οἰα-
νεῖ: περιτρώχων, ἢ παντάπασι κουράζων) υἱὸς τοῦ
Ἀλκαίου, βασιλέως τῆς Τίρυνθος, καὶ τῆς Ἰπ-
πονότης, ἔγγονος τοῦ Περσέως, ἀνὴρ τῆς Ἀλ-
κιμένης, πατήρ τοῦ Ἰφικλέους καὶ τροφεὺς τοῦ
Ἡρακλέους. Φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ, τὸν
καὶ πρὸς πατρός θεῖον, Ἠλεκτρώνα κατέφυγεν
εἰς τὰς Θήβας πρὸς τὸν Κρέοντα τὸν πρὸς μη-
τρός θεῖον, λ 266· «παῖς Ἀμφιτρώωνος» λέγε-
ται δ' Ἡρακλῆς, Ε 392, λ 270.

ἀμφιφαιέειν [...], ἐπ., περιφωτίζω, «τι-
νά» Γ. Ἀπ. 202.

ἀμφιφαλος [...], οη, λέγεται ἡ περικεφα-
λαία ἢ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη (τὸ τε ἔμ-
προσθεν ἢ τὸ ὀπισθεν) φάλλον (ἐπ. ἴδε) ἔχουσα,
προβολὴν δηλ. ἢ σκέπην μεταλλίνην (οἷον τὸ ἐν
τῇ καθορμῇ λεγόμενον „κεραμίδι“ τοῦ κασ-
κέτου, τὸ καλύπτον τὸ μέτωπον) σκεπάζουσιν
τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς Ἰλ. Ε
743, Α 44. (Αὕτη εἶνε κατὰ τὸν Κοίχλιον καὶ
Ῥόστωσον ἡ πιθानωτάτη ἑρμηνεία· κατὰ τὴν
συνήθη ἑρμηνείαν: ἡ τριγύρω μὲ τοιούτους ὀμ-
φαλοὺς περιεκοσμημένη· κατὰ δὲ τὸν Ὀφφμαν-
νον: ἡ ὑπεράνω ἑκατέρου τῶν ὀφθαλμῶν ὀμφα-
λὸν ἢ ἀσπίδιον ἔχουσα· καὶ κατὰ τὸν Βούτ-

τμανον: ἡ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπίσω
τόξον τι μεταλλινὸν προσηρμοσμένον ἔχουσα, ἐν-
τός τοῦ ὀπλοῦ ἦτο κατὰ κορυφὴν ὁ λύφος ἐμ-
πεπηγμένος).

ἀμφιφοβέω, ἀόρ. παθ. ἀμφεφοβήθη, καὶ γ'.
πλ. ἀμφεφοβήθη ἐπ. καὶ Ἀωρ. ἀντί τοῦ -θήσαν,
πέριε φόβω, ὃ ἐ. σκορπιζὼν τῆδε κάκεισε πάν-
τας τοὺς πέριε τρέπω εἰς φυγὴν. Παθ. πέριε
τινός σκορπιζόμενος τῆδε κάκεισε τρέπομαι εἰς
φυγὴν, «τινά» Π 290 f. (Ἄλλοι δὲ γράφουσι
χωριστὰ ἀμφὶ φόβηθεν).

ἀμφιφορέω, ἴδε, ὁ (ἀμφί, φέρω) ἐπικδς καὶ
πλήρης σχηματισμός ἀντί τοῦ συνήθους συγκε-
κομμένου ἀμφορεύς, ἀγγεῖον ὅπως οὖν μέγα,
ἀμφοτέρωθεν ἔχον λαβὰς, πῆλινον (ἢ καὶ μετάλλι-
νον), χρήσιμον ὡς δοχεῖον αἶνου ἢ μέλιτος, „ἑά-
μνα“, δ 290· ἐχρησάμενον ὅμως καὶ εἰς ὑποδο-
χὴν τῆς κόνης τῶν θεονέωτων, νεκρικὴ κάλ-
πη, Ψ 92, ω 74.

ἀμφιφράζομαι, μέσ., καθ' ὅσον τὰς ἐπόμεναι,
ταυτέστιν ἀκριβῶς διανοοῦμαι, ὠρίμως
σκέπτομαι, περισκευμμένως διαλογίζο-
μαι, Σ 254 f. (Κατὰ τὸν Ὀφφμαννον ἡ ἀμφί
εἶνε ἐνταῦθα ἐπὶ β.).

ἀμφιχέω, ἀόρ. ἀμφέχωνον, χάσκω περίε
τινός, καταπίνω «τινά» Ψ 79 f.

ἀμφιχέω, ἀόρ. ἀ. ἀμφέχευα, μέσ. ἀόρ.
6'. ἐπικ. ἀμφεχόμεν (καὶ γ'. ἐν. ἀμφέχτο), ἀόρ.
ἀ. παθ. ἀμφεχθήην. 1) Ἐνεργ. κυρίως περι-
χέω, „περιχύνω“, τροπ. «ἡέρα τινα» σκότος
περί τινα ἢ ἐπὶ τινος, Ρ 270· «δέσματα ἑρμίσαι»
περιβάλλω δεσμά περί τὰ κλινοπόδια, θ 278.

2) Παθ. μετὰ συγκεκομμένου μέσ. ἀόρ. πε-
ριχέομαι, ὁδ. ἀ. ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦ-
μαι περίε τινός, περιλαμβάνω «πάρος κό-
νιν ἀμφιχέσθαι» Ψ 764. (Τὸ χωρίον τοῦτο φυ-
σικώτατα ἑρμηνεύεται ὡς ἐξῆς: ὁ Ὀδυσσεὺς
ἔτρεχε τάσον πλησίον τοῦ προτρέχοντος Αἴαν-
τος, ὥστε «τοῦπτε τὰ ἵχνα τοῦτοῦ διὰ τῶν πο-
δῶν του», πρὶν δυνῆθαι ὁ ὑπὸ τῶν βημάτων τοῦ
Αἴαντος ἐγερθεῖς κοινορτός νά ὑψωθῇ καὶ νά
περιχυθῇ περί τὸν Ὀδυσσεά. Ὁμοίως μεταφρά-
ζει καὶ ὁ Γερμανὸς Μίγκονιτς «πρὶν ὁ κοινορ-
τός ἐγερθῇ περί αὐτοὺς ὡς νέφος» Οἱ δὲ σχολ.
καὶ ὁ Μακρόβιος Saturn. 5, 13 ἑρμηνεύουσι: πρὶν
καταπίσῃ τὸ εἰς τὴν βαθεῖαν ἄμμον ἐντετυπω-
μένον ἵχνος τῶν ποδῶν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν
ἑρμηνείαν ἀντίκειται πρῶτον ἡ σημ. τοῦ ἀμφι-
χυθῆναι, ἔπειτα τὸ ἀπίθανον ὅτι ὁ παιστής ἤθελε
φαντασθῇ τοσοῦτον ἀμμουδὸς πὸ στάδιον, ὥστε
εὐθὺς μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ποδῶν νά μὴ μένῃ
ἵχνος, ἀλλὰ νά καταπίπτῃ ἡ ἄμμος, καὶ οἷον νά
κολυμβῶσιν οἱ τρέχοντες ἐν τῇ ἄμμῳ. Ἐπὶ ἀπι-
θανωτέρα εἶνε τοῦ Φαίσιος ἡ ἑρμηνεία: πρὶν ὁ
ὑπὸ τῶν βημάτων ἐγερθεῖς κοινορτός πάλιν κα-
ταπίσῃ· διότι πρὸς ταῦτο ἀπαιτεῖται μακρότερος
χρόνος ἢ ὥστε δι' αὐτοῦ νά σημαίνηται τὸ βραγὺς
μεταξύ τῶν δύο τρεχόντων διάστημα) μετ' αἰτ.

τροπικῶς «θεῖη μιν ἀμφέγυτο ὁμηρῶς» θεῖα φωνὴ ἐχούθη, ἡκούσθη περὶ αὐτῶν, Β 44, «τὴν ἄχος ἀμφεγύθη» λύπη διεγύθη περὶ αὐτῆς, δ 716 «ὕπνος ἀμφιγυθείς» Ξ 233, Υ 63, δ'.) περὶ προσώπων, ἐναγκαλιζομαι, ἡγύνομαι ἐπ' αὐτῶν τινός, μετὰ αὐτ. π 214· ἀνεν πτ. γ 498.

ἀμφιγυτοίς, ἀμφιγυτοῦσαι, ἰδ. ἀμφιγυτοί.

ἀμφιγυτός [-ου-], ος (ἀμφί, γέω), περιεγυμένος «τείχος» περιεγυμένον, τὸ περὶ τινός ὑψωμένον πύργωμα, Γ 445 f.

Ἀμφίων [-ι-], ἴονος, 1) υἱὸς τοῦ Ἰασίου καὶ τῆς Περσεφόνης (κατὰ τὸν Εὐστάθ.), πατὴρ τῆς Κλυτῆρας, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομένου, λ 283. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς (κατὰ τὸν Ὀμ., κατὰ δὲ τὴν μετέπειτα παράδοσιν υἱὸς τοῦ Νυκτίως ἢ Ἐσπερίως) καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνὴρ τῆς Νιόβης, ἀδελφὸς τοῦ Ζήθου, διακρινόμενος ἐπὶ κιθαριζομένῳ, δ' 78 (ἰ. ἐπακοουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ τῶν λίων· Ἀπολλῶ.) μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνῆγειρε τὰ τεῖχη τῶν Θηβῶν, λ 262 ἐξ. Ὁ μεταγενέστερος μῦθος συγχέει τοῦτον πρὸς τὸν προηγούμενον. 3) ἀρχηγός τις τῶν Ἑπειῶν Ν 692. (Κατὰ μὲν τὸν Λύσειον ἐκ τῆς ἀμφί, μετὰ τῆς καταλήξεως ἰων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς μετοχ. ἀμφιών· ὁ περιπλανώμενος).

ἀμφοτέρως, η, ος, (ἀμφω). Τοῦ ἐνικοῦ παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ μετὰ πάσης πτώσεως, «ἀμφοτέρων βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' ἀχμητής» καὶ τὰ δύο συγχρόνως, καλὸς βασιλεὺς καὶ ἀνδρείος πολεμιστής, Γ 479, Η 448, ξ 303, ο 78 κ. ἀ. συγχρότον κατὰ δυϊκὸν καὶ πληθ. Ε 436, Ρ 393, υ 327 κ. ἀ. «ἀμφοτέρωθεν» (ἐξοπακ. χερσὶ) μετὰ τὰς δύο χεῖρας, Ε 446, κ 264. (ἰ. ἡ ἐλλειψὶς αὐτῆς τοῦ οὐσιασ. παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ καθωμολογίᾳ ἐν ταῖς ἐξῆς φράσε. «ἔπορευεν εἰς τὰ τέσσαρα» πόδια «νὰ σου βγάλω τὰ δύο» ἑμμάτις κ. ἀ.) ὁ πληθ. τίθεται καὶ μετὰ δυϊκοῦ οὐσιασ. «χεῖρε ἀμφοτέρωθεν» ω 398.

ἀμφοτέρως, δ, εἴς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φρονεούσης, Η 445.

ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ε 726, η 413 κ. ἀ. πληθ. ὅθεν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, κ 467.

ἀμφοτέρωθεν, ἐπὶ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη μόνον Ὀδ. Θ 223, Α 6, Μ 287.

ἀμφοταίς, ἐπὶ. (πθ. ἐκ τοῦ ἀμφί καὶ οὐδαι) ἐκ τοῦ ἐξ ἄφους, «ἀπὸ κατὰ γῆς», «ὡς πρὸς γῆν ἐλάσσει κάρη ἀμφουδὶς ἀέρας» νὰ κυπηθῇ τὴν κεφαλὴν του κατὰ γῆς, ἀπ' οὗ τὸν σηκώσῃ ἐκ τοῦ ἐξ ἄφους, ρ 237 f. (Ὁ Ἀπολλώνιος ἀνεγίνωσκεν «ἀμφ' οὐδαις ἐρείσας» καὶ τὴν ἀνῆλθον τούτην (εἰ δὲ καὶ τὴν ἀμφουδὶς ἐρ.) φέρουσι καὶ τινὰ τῶν ἀντιγράφων· ἀλλ', ὡς ἦδη ὁ Εὐστάθ. ὀρθῶς παρετήρησε, προκύπτει ὡς τὴν ταυτολογία πρὸς τὸ προηγούμενον «πρὸς γῆν ἐλάσσει». Ὁ Ἀμερ. ὅτι τὸ ἀμφουδὶς θεωρεῖται ἀμφὶ οὐδῶς δὲ, ἀπερὶ τὴν ἐξῆς πᾶν λε-

πολόγον ἐρμηνεύει· ἀπ' οὗ τὸν σηκώσῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ) μέρη πρὸς τὸ ἔδαφος, ὅ ἐ. ἀπ' οὗ σηκώσῃ τὸν Μελένδιον οὕτως ὥστε ἡ κεφαλὴ του νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. ἰ. Νομίζω ὅτι τὰ ἀμφουδὶς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ οὐδαι, ἐπομ. ὅτι εἶνε παράγωγον ἐπιρρήμα ἐκ τοῦ ἀμφω σημαίνον τὸ δι' ἀμφοτέρων τῶν χερσῶν, ἢ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν).

ἀμφιφράσαιτο, ἰδ. ἀναφράζομαι.

ἀμφω, ὄνομ. καὶ αἰτ., ἀμφοῖν γεν. περὶ παντὸς γένους, ἀμφοτέρω, «καὶ οἱ δύο» οὐ μόνον ἐπὶ δύο προσώπων καθ' ἐαυτά, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύο ὁμάδων, οἶον Β 424. Παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται μόνον ἡ ὀν. καὶ αἰτ. (ἰ. Ἐν δὲ τῇ χωρίῳ Γ 214 «ἀμφω δ' ἐξομένω» ἐάν τις παρὰ τὴν δυσερμηνεύτον ἀπόλυτον ὀνομαστικὴν προτιμῇ τῇ τοῦ Ζηνοδότου τὴν εὐκαλον διόρθωσιν ἐξομένων, τότε ὁ τύπος ἀμφω χρησιμεύει καὶ ἀντὶ γενικῆς, ὅπως καὶ τὸ δύο μεταχειρίσθῃ ὁ ποιητὴς ἀντὶ γεν. ἰδ. αἰτ.). Ἐν τῇ μ. δ 24 «τῇ ῥ' ἀμφω συνέργον» ἀναφέρεται τὸ ἀμφω εἰς τὰ ἐπόμενα πρόπιν καὶ ἰστέον. — Ἀλλοῖον εἶνε Ὑμ. Ἀθήν. 45.

ἀμφοτος, ος (ἀμφί, οὐς) δύο ἔχον ὥτα, λαβὰς, «ἀλεινοί» χ 40 f.

ἀμῆεν συνηρημ. ἐκ τοῦ ἀμάειν, ἰδ. ἀμά.

ἀμῆμιτος, ος (ἀμωμέομαι), ἀμωμος, ἀφωγος, «ἀκατηγόρητος» Μ 409 f.

4. ἄν, μῶριον συγγενέστατον μὲν κατὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν σημασίαν πρὸς τὸ Κέ (ὅπ. ἰδε), οὐχὶ δὲ καὶ ταύτῳ, ἐπειδὴ καὶ ἀμφοτέρω ἐνίοτε ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει κῶνται. Σημαίνει δὲ ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει κατηγορούμενον δὲν κατηγορεῖται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυγεν, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐκ τινων περιστάσεων ἢ υποθέσεων ἐξαρτώμενον, διὸ καὶ δὲν τίθεται εἰς προτάσεις θετικῶν τινος ἐκφραζούσας, ἐπομένως οὐδέ ποτε μετ' ἐνεστ. καὶ παρακ. τῆς ὁριστικῆς.

Α') Μεθ' ὁρίστ. 1) τῶν ἱστορικῶν χρόνων (παρατ. καὶ ἀορ.) ἐν τῇ ἀποδόσει υποθετικοῦ λόγου, εἰτε κειμένης τῆς υποθέσεως εἴτε ἐφωθεν ἐννοουμένης, ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει λεγόμενον θὰ ἐγίνετο, ἂν ἐγίνετο καὶ τὸ ἐν τῇ υποθέσει λεγόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἐγίνετο, ἢ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν γίνεται (συντομώτερον· ἐν τῇ ἀποδόσει υποθετικοῦ λόγου ἐπὶ ψευδοῦς υποθέσεως) «ὅς ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, εἴπερ ἀπῆμιν ἦλθε» ε 39· καὶ ἐφωθεν ἐννοουμένης, «ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν» ἐνν. «εἰ ἐπιθόμην», Ε 204· «οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπίων ἀγόρευε» 6 184 (ἐνθα ἐκ τοῦ προηγ. στίχου ἐνν. «εἰ σὺν Ὀδυσ. κατέφθισα»). Συνηθέστερον ἐν τοῖς τίθεται τὸ Κέ, ὅπ. ἰδε. 2) τοῦ μέλλοντος σπινίως (συνηθέστερον τὸ Κέ, ὅπ. ἰδε), ὅταν ἢ πραγματοποιήσῃ τοῦ λεγομένου ὅτι μέλλει νὰ γείνη παρίσταται ὅχι ὡς βεβαία, ἀλλ' ὡς ἐκ περὶστάσεων ἐξαρτώμενη· «αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις κτλ.» Χ 66 πρόλ. ε. 50.

Β.) Μεθ' ὑποτακτ. σημαίνει τὸ ἀν 4) ὅτι προσδοκώμενη τις πράξις ἐκ περιστάσεως ἐξαρτάται (συνηθέστερον εἶνε ἐνταῦθα τὸ Κέ, ὅπ. Ἰδ.:) «οὐκ ἂν τοι χαίρηται κίθαρις» δυνατόν νά μή σοι χρησιμεύσῃ, ὡς κατὰ τὸ σχῆμα τῆς λιτότητος=βεβαίως δὲν ὁά σοι χρησιμ., Γ 54: «τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ» Α 203. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ἀναφορικῇ καὶ χρονικῇ λόγοις), ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἀρχικὸς χρόνος· σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀν ὅτι τὸ περί οὗ ὁ λόγος δὲν εἶνε θετικόν τι καὶ ὠρισμένον, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον, δυνάμενον ἐν τῇ παρόντι ἢ μέλλοντι νά συμβῇ, οἷον «ἂν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν νοήσω» ὅν τινα ἐγὼ ἴδω (ἐάν δηλ. ἴδω, διότι δὲν εἶνε βέβαιον), Ο 384, «ὅς ἂν ἀμύμων ἔη» τ 332, «ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω» ὅπως καὶ ἀν, Μ 73 κ. ἀ. Ἰσακῶς καὶ μετὰ τοῦ «ἥπερ» Η 286, μ 81: «ὅφρα ἂν» Α 510 κ. ἀ. Ἰδ. ὅφρα.

Γ.) Μετ' εὐκτικῆς σημ. 1) ἐν ἀποδόσει ὑποθετικοῦ λόγου τὴν ἐξ ὑποκειμένου ἀδεσβαίοντα τῆς συνεπείας, ὅτι δηλ. ἡ συνέπεια κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος εἶνε ἀδύνατος· «ἢ σ' ἂν τισαίμην, εἰ μοι δύναμις γὰρ παρείη» ἤθελα σὲ ἐκδικήσῃ (τὴν διέθεσιν δηλ. τὴν ἐγὼν, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον, διότι δὲν εἶνε βεβαία καὶ ἡ ὑπόθεσις) ἀν κτλ. Χ 20' καὶ ἐννοούμενης ἔξωθεν τῆς ὑποθέσεως «ἢ γὰρ ἂν ὕστατα λιυθήσαιο» Α 232. Ὅθεν τίθεται ἀ.) εἰς λόγους κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτους (θρηνητικούς λόγους), ἵνα χαρακτηρίσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ὡς γνώμην, εἰκαζία κ.τ.λ. τοῦ λέγοντος, «κείνοισι δ' ἂν οὐ τις—μαχέοιτο» Α 271, καὶ ἐν ἐρωτήσει «τίς ἂν τάδε γηθήσαιο;» τίς δύναται νά χαίρῃ διὰ ταῦτα; 1 77. β.) ἵνα μετρίσῃ καὶ ἡπιωτέραν καταστάσιν προσταγὴν τινα ἢ παράκλησιν, οἷον Β 230' καὶ ἐν ἀρνητικῇ ἐρωτήσει «οὐκ ἂν ἐρύσαις;» δὲν εἶνε δυνατόν νά τὸν ἀποσύρῃς; ὁ ἔ. ἀπόσυρ' τον, Ε 456. 2) ἐν ἐξαρτήσει λόγου ἐπὶ πλαγίᾳ ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας, ὅταν δηλ. ἡ κυρία πρότασις πλαγίως ἐκφέρῃται ἢ ἐν διηγηματικῇ λόγῳ κηται, καθ' ὅλου δὲ εἰπεῖν ὅταν τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ᾖνε χρόνου ἱστορικοῦ, καὶ τότε σημ. τὸ ἀν ὅτι μετὰ τῆς ὑποτακτ. ἐπὶ εὐθείας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας (Ἰδ. Β'. 2): ἀλλ' εἶνε καὶ παρ' Ὁμ. ἡ τοιαύτη χρῆσις ἐπ' ἴσῃ σπανία ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ἐν τελικῇ προτάσει, «σὺ δέ με πρόλεις—ὅφρα ἂν ἐλοιμην ὅφρα» ω 332 ἔξ. Γ 328. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐν ὑποθετικῇ προτάσει «στεῖνον εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπαρ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν» Β 597, ἐνθα ἡ εὐκτ. ἐτίθη διὰ τὸν ἱστορικὸν χρόνον «στεῖτο», ἐν ᾧ, ἡγουμένου ἐνεστώτος, τίθεται ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἀν, οἷον, Γ 25 «μάλ' α κατεσθίει, εἴπαρ ἂν αὐτὸν σέσωκται κύνας». Τίλος ἐν χρονικῇ προτάσει «νον χ' ἔκταρ' ἔλεις, ἐπεὶ ἂν ἔλθῃ» 1 304.

Δ.) Μετ' ἀπαρεμφάτου ἐξαρτωμένου, ὅταν

δὲ αὐτοῦ ἐκφέρῃται ἔννοια, ἥτις καὶ καθ' ἑαυτὴν ὁά εἶχε τὸ ἀν, οἷον «καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοιςιν ἔφη παραμυθήσασθαι οἰκαδ' ἀποπλεῖν» 1 684, ὅπρ ἀναφέρεται εἰς τὸν στίχ. 447 «καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοιςιν ἐγὼ παραμυθήσαιμην οἰκαδ' ἀποπλεῖν».—(Τὸ ἀν εἶνε κυρίως βραχὺ· μακρόν δὲ ἐν Θ 24, 406.—Περὶ τοῦ ἀν ὑπάρχουσι πολλαὶ μονογραφίαι παρὰ τοῖς Γερμανοῖς).

2. ἀν, 1) ἐπικ. συγκοπὴ τῆς ἀνά (κατὰ τὸν Βούττμαννον γραπτέον ὁρθότερον ἀτόμως: ἀν) πρὸ τοῦ ν καὶ τ, «ἀν νίκας» Κ 298, «ἀν τε μάχην» Γ 349: πρὸ δὲ τῶν χυλοφώνων τρέπεται εἰς ἀμ, ἀμ—καὶ πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων εἰς ἀγ—. 2) ποιητ. συγκοπὴ τῆς αὐτῆς προβ. ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, Γ 268, πρὸ. ἀνα.

ἀν—πρὸ φωνήεντος ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στερητ. α, ἐξ οὗ καὶ ἐσχηματίσθη κατὰ πρόσληψιν τοῦ ν ὡς γνωματεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κακοφωνίας· νεώτεροι δὲ, οἷος ὁ Βούττμαννος καὶ Δοιδερλείνας, θεωροῦσι τὸ ν ριζικόν ἢ παραδεδόχοντα ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ἀχωρίστου τούτου μορίου τὸ ἀνα. (Ἠ. Περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς νεωτέρας ταύτης θεωρίας μαρτυρεῖ καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἥτις παλλαχοῦ ἀντὶ τοῦ στερητικοῦ α διέσωσε τὴν πληρὴ αὐτοῦ μορφὴν, λέγουσα π. χ. «ἀνήπλουτος» ἀντὶ τοῦ ἀπλουτος καὶ «ἀνηχόρταγος»=ἀχόρταγος, καὶ «ἀνηπρόκοπος»=ἀπρόκοπος, ὁ ἔ. ἀναι προκοπῆς, «ἀνάδαθος»=ἀδαθής, «ἀναδροχιά»=ἀδροχιά, ἀνομβρία).

ἀνά [ν], καὶ κατὰ συγκοπ. ἀν. Α'). Ὡς ἐπὶ β. ἐπ' ἀν «μέλανε; ἀνά βότρυς ᾔσαν» Σ 452: πλεονάζει ἐνίοτε, οἷον «ἀν—ἀνίστατο» Ψ 709. Πολλὰκις εἶνε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπὶ β. ὡς διὰ τμήσεως χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ ῥήματος, εἰς β ἀνίκει, οἷον «ἀνά δ' ἴσχει», «ἀνά δ' ὄρτο» κ. ἀ. πολ. Β'). Ὡς πρὸς σημ. τὸ ἀντίθετον τῆς Κατὰ, τὸ ἐπ' ἀν. 1) μετὰ γεν. «ἀνά νηὸς βαίνειν» κυρ. πατὴρ ἐπ' ἀν εἰς τὸ πλοῖον, ἐπιβαίνω, β 446, ι 477, ο 284. 2) μετὰ δοτ. μόνον παρὰ ποιηταῖς «ἀνά σκήπτρῳ» ἐπ' ἀν εἰς σκήπτρον, Α 15, «ἀνά Γαργάρεϊ ἄκρῳ» Σ 352, «ἀνά ὤμῳ» λ 128 «ἀνά σκαλόπεσσιν» Σ 477 «ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται» (αἱ νεκτερίδες) συνέχονται ἢ μία ἐκ (ἐπ' ἀν) τῆς ἄλλης, ω 8 «ἂμ βωμοῖσι τίθεναι» ἐπὶ τῶν βωμῶν, ὡς τὸ Λατ. collocare in aliqua re, Θ 441 (ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτίας, οἷον «τίθεναι ἀνά μορικήν» Ἰδ. 3) ἀ.) «ἀνά χερσίν» Γ. Δῆμ. 287. 3) μετ' αἰτίας κυρίως ἀ.) ἐπὶ τόπου καὶ σημ. τάσιν ἢ κίνησιν πρὸς ἀντικείμενον τι καίμενον πρῶτον ἢ τὸ ἂν τοῦτου μέρη, «τίθημι ἀνά μορικήν» Κ 466 «ἀναβαίνειν ἀνά ῥάγας» γ 443 «ἀνά κίονα ἔρῃσαι» πρὸς κίονα ἀνελκύσαι, γ 176 «αἶμα πρῆσσε ἀνά στόμα» Η 349, πρὸς. ε 455, γ 18 κ. ἀ.—Ἰδίως δὲ σημ. τὴν ἔκτασιν τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα δὲ ἐν γίνεαι πᾶσαν ἔκτασιν ἐπὶ οἰουδήποτε τόπου, καθ'

ἔλῃν τὴν ἔκτασιν τοῦ, οἷον «ἀνά νῆα» Ν 517. «ἀνά πρόθυρον καὶ αὐλήν» κατὰ τὸ μήκος τοῦ προθύρου καὶ τῆς αὐλῆς, γ 474 «ἀνά ἄστ» διὰ μέσου τῆς πόλεως, Γ 245 κ. ἀ. (Λέγεται καὶ «κατὰ ἄστ» ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς κατὰ τὸν Ἑρμάννον διαφορὰν, ὅτι οἱ ἀνά ἄστου πορευόμενοι τὴν εὐθείαν βαδίζουσι διὰ τῆς πόλεως· οἱ δὲ κατὰ ἄστου τῆδε κἀκεῖς ἐν τῇ πόλει νόσος «ἀνά στρατόν ὄρνυται» ὅταν δι' ἐπαφῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου προσέβληντος μεταδοῖν εἰς τοὺς πλησιεστάτους αὐτοῦ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς· «κατὰ στρατόν» δὲ ἔρχονται οἱ τῆδε κἀκεῖς πρέχοντες τοῦ στρατοπέδου. Καὶ ὁμοίως εὐρίσκεται «ἀλλήλῃμαι ἀν' Αἰῶος ὄω» Ψ 74 «ἐκίδασθεν ἀνά στρατόν» Ο 637, πρὸλ. 488, Π 295· «ὥχθησαν δ' ἀνά ὄω» μ ὅ ε. πάντες οἱ ἐν τῇ δώματι τοῦ Διὸς θεοί, Α 570, Ο 101. Τοιαύτως ἑρμηνευταί καὶ αἱ ἐξῆς φράσεις· «ἀνά στρατόν» ἐν τῇ στρατοπέδῳ, Δ 209 κ. ἀ. «ἀν' ὀμίλον» Γ 449 κ. ἀ. «ἀν' οὐλαμόν» Δ 251 «ἀντε μάχην καὶ ἀνά κλόνον» Ε 167 «ἀν' ἰωχμόν» Θ 89 «ἀμ πόνον» Ν 239 «ἀνὰ δὴϊσσητα» Ο 584 «ἀνὰ δρόμον» Ψ 321 «ἀν' ἀγῶνα» Ψ 617 «ἀνὰ δῆμον» δ 294, δ 666 «ἀν' Αἰγυπτίους» ὅ ε. ἐν Αἰγύπτῳ ξ 286· τροπικῶς δὲ καίτοι τὸ «ἀνὰ στόμα ἔχειν» ἔχω τινα διὰ στόματος, «ἔχω εἰς τὸ στόμα» Β 250. Ἐχει τὴν αὐτὴν σημ. μὲ τὴν Ἐν ἐν τοῖς ἐξῆς· «μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι» Ν 270, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀπορημένων ἐνεργειῶν «ἀνὰ θυμόν φρονέειν» Β 36 «ὀρμαίνω» δ 156, Φ 437, Ω 680, ὅπου κατὰ τὸν Ἑρμάννον σημ. ἡ πρόθ. ὅτι ἐγείρεται πως ἢ ἀναβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ τὸ φρόνημα, ἢ ὀρμὴ καὶ πᾶσα τοιαύτη ἐνέργεια· ὡσαύτως «θαμβέειν ἀνὰ θυμόν» δ 638 «ὀλέσθαι» π 312 «ἀν' ἰθύν» κατ' εὐθείαν Φ 303, θ 377. β'.) ἐπὶ χρόνου μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀνά νύκτα» διὰ νυκτός, Ξ 80. Τίθεται καὶ κατ' ἀναστροφὴν μετὰ τὴν συντακτ. πῶσιν, οἷον «νεῖον ἀν' ἔλκετον βόε—ἄροτρον» ν 32 σύρουσι τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τῆς χέρσου ὅθεν ὀρθῶς γράφει ὁ Ἀμεῖς ζ 29 «φάτις ἀνθρώπους ἀνά βαίνει» (ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναβαίνει) βαδίζει διὰ τῶν ἀνθρώπων, διαδίδεται μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διότι τὸ ἀναβαίνω καίτοι ἀλλὰχρὸς παρ' Ὁμ. ἐν τῇ κυρ. σημ.

Ἐν συνθέσει σημαίνει τὸ αὐτό, ὅτι καὶ ἐν συντάξει, ἔτι δὲ τὴν πρὸς τὴν ἀρχὴν κίνησιν, ὑπίσω, πάλιν.

ἌΝΑ, 1) ἡ πρόθ. Ἀνά μὲ ἀναδιδασμόν τόνου ἀντὶ τῆς προστακτικῆς ἀνάστα, «σῆκου», συνήθ. «ἀλλ' ἀνα» Ζ 334, Ι 247, σ 13. 2) ἄνω, κλητ. τοῦ ἌΝΑΞ, ὅπ. ἴδε.

ἌΝΑΒΑΙΝΩ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀναβαίνω, ι 478 κ. ἄ. πλχ. ἀόρ. ἀνέβην. Α'.) Ἀμεταβ. 1) κυρ. ἀναβαίνω, μετ' αἰτ. «οὐρανόν, ὑπερώϊα» εἰς τὸν οὐρόν, εἰς τὰ ὑπ., Α 497, σ 302 κ. ἄ. πλχ. καὶ μετὰ πρόθ. «εἰς τι» Ξ 287, ψ 1 κ. ἀ. «ἀνά τι ἀνά» γ 132· μετὰ δοτ. μόνον «νεκροῖς» πατῶ ἐπὶ τῶν πτωμάτων, Κ 493. Σπάνιον τὸ «ἀναβ.

ἐν διφροῖσι» Ψ 132. Ἰδίως ἄ.) ἐπιβαίνω, δ ε. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸ πλοῖον, παραλειπομένης συνήθως τοῦ ἀντικ. νῆα, Α 312, ν 285 κ. ἄ. πλχ. σπανίως «ἀνά νηὸς ἀναβ.» ἴδ. ἌΝΑ Β'. 1). β'.) ἀποβαίνω, ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, ξ 353. γ'.) ἀνάγομαι, ἀπὸ τῶν παραλίων εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀποπλέω, «ἀπὸ Κρήτης» ξ 252. Ἰδιαίτερον «ἐς Τροίην» ἐκ τῆς Ἐλλάδος εἰς τὴν Τρ. ἀναβαίνω, ἀναπλέω, α 210. (II. Ὡσαύτως δὲ ἡ σήμερον ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας ταύτης σημασίας μεταχειρίζονται οἱ ναυτικοὶ τὸ «ἀναβαίνω» (εἰς τὰ Μπουράζια, εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὰ ἄλλα βόρεια παράλια) καὶ ἀντιστρόφως τὸ «καταβαίνω», ἴδε ἌΝΑΠΛΕΩ. 2) τροπικῶς, ἴδ. ἌΝΑ ἐν τέλει. Β'.) Μεταβ. ἐν τῇ ἄ. ἀορ. ἀνέβησαν, ἐπιβιβάζω «τινά» Α 444, 308 καὶ ἐν τῇ μέσῃ ἀορ. «νῶ ἀναβήσμενοι» ἀφ' οὗ ἐπιβιβάσθημεν, α 475.

ἌΝΑ-ΠΑΛΛΑΞ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάλλω, Β 436. Α'.) Ἐνεργ. κυρ. ῥίπτω τι ἐπάνω, ἔπειτα ῥίπτω ὑπίσω, ὅθεν μεταφ. σταματῶ, ἀναβάλλω «ἀέθλον» π 584. Β'.) Μέσ. 1) σηκώνομαι, ἵνα πράξω τι, ἀρχομαι, [ἐξ ἀρχομαι], μετ' ἀπαρμφ. «ἀεῖδειν» α 155, θ 266, ρ 262 (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμματ. διὰ τὴν δυνατὴν ὑψωσιν τῆς φωνῆς τοῦ ἀδόντος). 2) σταματῶ, ἀναβάλλω (τι, ὅπερ αὐτὸς πράττω) «μηδ' ἔτι θηρόν ἀμβάλλωμεθα ἔργον» νὰ μὴ ἀναβάλλωμεν ἐπὶ πλέον τὸ ἔργον μας, Α 436.

ἌΝΑ-ΒΑΤΟΣ [...], ὄν. Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβατός, Ζ 434, λ 316, (ἀναβαίνω), εἰς ὃν δύναται τις νὰ ἀναβῇ, εὐεπιβάτος.

ἌΝΑ-ΒΕΒΡΥΧΕ [...], πικ. γ'. ἐν. τοῦ παρακ. «ἀναβέβρυχεν ὕδωρ» ἀναβρύει, Ρ 54 f. (Κατὰ τινες γραμματικούς ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀναβρόχῳ ἢ ἀναβρύζω· ἄλλοι δὲ, παρὰβάλλοντες τὸ ὑπόβρυχα, ἀνάγουσι τὸ ρ. εἰς τὸ ἀναβρέχω πρὸς τὰ ἄνω (ἀναβλύζω) βρέχω, καὶ ὅπερ τῆς γνώμης των ἀναφέρουσι τὴν Ζηνοδότειον ἀνάγνωσιν ἀναβέβρυχεν, ἣν καὶ παρεδέχθη ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Ἄλλοι τέλος ἤττον πιθανῶς ἀνάγουσι τὸ ρ. εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ βρυχάσθαι, ἐξ ἧς ὁ παρακ. βέβρυχα).

ἈΝΑΒΗΣΙΝΕΣ [...], ὁ (ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἀναβαίνων, σίονει Ναυδάτης) ὄν. Φαίλακος, θ 413.

ἈΝΑΒΛΗΘΗΝ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβλήθην (ἀναβάλλομαι) «ἀμβλήθην γοῶν» μὲ ὀρμὴν καὶ οἷον ἐκρηγνύμενος, περιπαθῶς, σκούζω, Χ 476 f.

ἈΝΑΒΛΗΤΕ, 1ος, ἡ (ἀναβάλλω) = ἀναβολή, «κακοῦ» ἴδ. Β 380, Ω 655.

ἈΝΑΒΟΛΑΘΗΝ [...], Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβολάθην (ἀναβάλλω) «λίθης ζεῖ ἀμβολάθην» ὁ λίθ. ζεῖ· κοχλάζων, ἀναβράζων, Φ 364 f.

ἈΝΑ-ΒΡΑΧΕΙΝ [...], ἐπ. ἀορ. β', οὗ τὸ γ'. ἐν. «ἀνέβραχε» ἐβρόντησε, ἔτριξε, περὶ τῆς ἀποτιθεμένης πανοπλίας, ἢ τῆς ἀνοικομένης θύρας, Τ 13, φ 48.

(ἌΝΑ-ΒΡΟΧῶ) (ἐκ τινος ῥιζῆς ΒΡΟΧ) μόνον ἐν

τῇ εὐχῇ. τοῦ ἀορ. ἀ. «ἀναβρύει» καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. β'. «ἀναβρυσχέν»· ἀναβρύω, πάλιν καταβρύομαι, περὶ τῆς Χαλκιδέως· «ὅτε ἀναβρύει θαλάσσης ὕδωρ»· ὁσάκις ἤβλεν ἀναβρύουσα τὸ ὕδ., μ. 240· «ὕδωρ ἀπολέσκει ἀναβρυσχέν»· *Οδ. λ. 586.

ἀναβρύω, ἀναβρύω, ἰδ. ἀναβρύω.

ἀναβρύω, μόνον. ἀορ. β'. ἀνέβρων, ἀκριβῶς, ἀσφαλῶς, μετὰ βεβαιότητος γνωρίζω, ἐπιτακτικὸν λαπὼν τοῦ γινώσκω, «τινά» δ. 250, «γόναν» α. 216 «σήμενα» τ. 250, ψ. 206· «μάλιστα δὲ ἄ' αὐτὸς ἀνέβρων»· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ αὐτὸς ἐννοεῖ δηλ. τὴν ὠφέλειαν τῆς νοημοσύνης, Ν. 734 «πῶς κέν με ἀναβροῖν τὸν ἔοντα»· πῶς δύναται νὰ με ἐννοήσῃ ὅτι εἰμαι ἐκεῖνος ὅστις εἰμαι, δηλ. ὁ υἱὸς τῆς, λ. 444.

ἀναβρύω, ἡ, ἐπ.=ἀνάγκη, τ. 73· δοτ. ἀναγκῆ· διὰ τῆς βίας, Α. 300, καὶ ἀναγκάλῃ· Υ. 440 (οὕτως ὁ Βόηθς, Σπύργου· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ πρότερον «ἀνάγκη ἴπ»).

ἀναγκάιος, αἴη, ον (ἀνάγκη). 1) ἀναγκαστικός, «μυθός» λόγος ἀναγκαστικός, ἐπιτακτικός, ρ. 399· «χρεῖν» κατεπείγουσα χρεῖα, ἀνάγκη, Θ. 57· «ἡμῶν ἀναγκάτων» ἡ ἡμέρα τῆς ἀνάγκης, τῆς δουλείας (συνήθ. «δούλιον ἡμῶν») Π. 836. 2) ἀναγκασμένος, ἐξ ἀνάγκης γεγεννημένος, «ὁμῶς» (κατὰ τὸν ἑλ. ἀργυρῶν ἡτοι, ἐξηνδραποδισμένοι, κατ' ἐντὶ. πρὸς τοὺς «θητάς» τοὺς ἐλευθέρους μισθοῦ τοὺς ἐργάτας) ω. 210· «πολεμισταί» οἱ ἐξ ἀνάγκης (ἐκ συνδρομῆς περιστάσεων ἀναγκασθέντες νὰ φείνωσι) πολέμισται, ἰδ. ἀνάγκη. β'. ω. 499. (Ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμματικῶν διὰ τοῦ χρεῖν, ὡφέλειαν, ὅπερ καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς ἐπιδιοκίμαζον διὰ τὴν εὐθύς ἐπομένην προσθήκην «τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο» ἀλλ' αὕτη δὲν ἀπῆλθε πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐρμηνείαν, εἴτε ἐρμηνεύθῃ κατὰ τὸν Φαῖνον «οἷτινες ἐργάζοντο εἰς αὐτὸν ὅτι ἤθελεν»· εἴτε ὁρθότερον κατὰ τὸν Ἀμείν «οἷτινες ἐργάζοντο εἰς αὐτὸν εὐχάριστα, τὸν εὐχαρίστουν διὰ τῆς ἐργασίας τῶν, καὶ ἀπεδείκνυν αὐτῶς ἑαυτοὺς πιστοὺς καὶ τιμῶν δούλους»).

ἀνάγκη, ἡ (πῶς. ἐκ τοῦ ἄρχω), «ἀνάγκη» πᾶν ὅτι, «πνίγει», στενοχωρεῖ. ἀ.) δι' ἐξωτερικῆς βίας, Ε. 633, Ζ. 438 κ. ἀ. β'. διὰ συνδρομῆς περιστάσεων, Υ. 251 κ. ἀ.—συνήθ. κατὰ δοτ. «ἀνάγκη» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος «ἀείδειν» α. 154· «φύγειν» Α. 450 «ἀφ' ἔμεν» Ο. 433, Υ. 443 κ. ἀ. «καὶ ἀνάγκη» καὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως κ. 434 κ. ἀ. καὶ ἐναργητικῶς διὰ τῆς βίας, οἷον «ταχύν» δ. 557· «ἀγειν» Ι. 429 κ. ἀ. πλχ. «ὅπ' ἀνάγκης» Ε. 440, τ. 456, ω. 446.

ἀναγκάμπω, ἀορ. ἀ. ἀνέγκαμψα καὶ παθ. ἀνεγκάμψην, κάμπω (τε λυγισμένον) πρὸς τὰ ὀπίσω, οἷον «δεσμὸν ἀνέγκαμψαν» ἔλυσαν, Ε. 348. (ἢ «ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις κάμπην ἔχει,

ἡ δὲ λύσις ἀνακάμπει αὐτήν» κατὰ τὸν Σχολ.) 2) Παθ. «αἰχμὴ ἀνεγκάμψθη» ἐκάμψθη πρὸς τὰ ὀπίσω, «ἐλυγίσθη» Γ. 348, Η. 259, Βατρ. 302.

ἀναλάω, μέλ. ἀνάω, ἀορ. β'. ἀνήγαγον. 1) Ἐνεργ. ἀ.) φέρω, ὁδηγῶ ἀπὸ κατωτέρου πρὸς ἀνωτέρον τινα κείμενον τόπον, «ὁδὸν ἀνάγουσι» Θ. 203· (ἢ κατωτέροι πρὸς ἀνωτέρον, τὸν θεόν, πρβλ. τὸ «ἀνατίθημι») γ. 272, δ. 534 (ἐνταῦθα περὶ τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀγωγῆς)· ὡσαύτως ἐκ τῆς παραλλ. εἰς τὰ μεσόγεια, Ε. 272, καὶ ω. 404 (ἐλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμείν ἐπανέφερε τὴν παλαιὰν γραφὴν «σε ἤγαγον»). β.) φέρω εἰς τὰ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ δι' αὐτοῦ εἰς ἄλλον τόπον· οὕτω π. χ. συχνότατα περὶ τῆς ἐξ Ἑλλάδος εἰς Τροίαν ἀγωγῆς (ἢ ὅπερ οἱ ἀρχ. γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι, θεωροῦντες τὴν Πελοπόννησον κατωτέρω κειμένην τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Τροίας, ἰδ. ἀναβαίνω καὶ ἀναπλέω). Ι. 338 κ. ἀ. «γυναικαὶ ἐξ ἀπίης γαίης» ἐκ μεμακρυσμένης γῆρας μεταφέρω (διὰ θαλάσσης), Γ. 48, Ζ. 299, Ν. 627, σ. 414· «γυναικαὶ δόμενον» εἰς τὴν οἰκίαν (διὰ θαλάσσης) γ. 272· «τινὰ ἐς μέσον» εἰσάγω τινα ἐκ τῆς θύρας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, σ. 89. 2) Παθ. καὶ μέσ. ἀνάγομαι, ἀποπλέω δηλ. ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος (τοῦναντίον «κατάγομαι») «τοὶ δ' ἀνάγοντο» Α. 478, τ. 202.

ἀναλέωμαι, ἰδ. ἀνατρέω.

ἀναλέω, ἀορ. β'. ἀνέλεον, ἀναβλέπω, «ὀφθαλμοῖσι» ἀνοίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, Ζ. 436 τ.

ἀναδέω, ἡ (ἀναδέω), ταινία «πλεκτή» ἡ ἄλλο τι πλέγμα συνδέον καὶ ἀνέχον τὴν κόμην τῶν γυναικῶν, Χ. 469 τ.

ἀναδέωμαι, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἀνεδέξαμην, καὶ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀνεδέξαμην, δέχομαι ἐπ' αὐτῷ μου, ἀναδέχομαι, ὑπομένω, «σάκος ἀνεδέξατο πολλὰ (δούρατα)» Ε. 649· «ἀνεδέξαμεθ' οἷζύν» ρ. 563.

ἀναδαίω, ἀορ. ἀνέδωκα, ἀναδίδω, φέρω εἰς φῶς, παράγω «πῦρ πυρετά τε» Υ. Ἐρμ. 444 (ἀθετεῖ τὸν γ. ὁ Βαουμειστὴς ὡς μεταγενέστερον παρεμβλημά).

*ἀναδύω [-ν.] = ἀναδύομαι, Βατρ. 90.

ἀναδύομαι [-ν.], μέσ., ἀορ. β'. ἀνέδυν, ἐκτικ. γ'. ἐν. ἀναδύη Ι. 377, (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτόν, πλην Δινδ.), ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναδύη (ὑποκ.) καὶ ἀπρρ. ἀναδύομαι, μέσ. ἀορ. ἀ. ἀνεδύσατο καὶ ἐπικ. ἀνεδύσσετο, Α. 496, ὡς ἔγραψεν ὁ Σπύργου ἀντὶ τοῦ ἀνεδύσατο ἰδ. αἰν. 4) ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδατος, μετὰ γεν. «ἀλάς» Α. 359· «λῆμνη» ε. 337· καὶ μετὰ αἰτ. «κῆμα θαλάσσης» ἀνέρχομαι εἰς τὸ κῆμα (ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς θαλάσσης, Α. 496. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ [ἀναχωρῶ] ἀνεν πτ. Ι. 337, «ἐξ ὁμίλου» Η. 217· μετ' αἰτ. «πόλεμον» ἀποφεύγω τὸν πόλεμον, Ν.

225 (ἐνθα καίται: ἀνδύεται Διωρ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἀναδύεται).

ΑΝΑΕΔΝΟΣ [-ν-], ΟΝ (ἐδνον) ἡ ἀνεο ἐδνων (ἴδ. τὴν λ.) ἢ ὁδῶν παρὰ τοῦ γαμβροῦ, ἀδωρητος: ὑπανδρευομένη κόρη, μόνον I 446 καὶ N 366, ὅπου παρ' ἄλλων ἐλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀπροίκιστος. (Τὸν σχηματισμὸν τῆς λ. ἀποδοκιμάζων ὁ Ἑρμάννος γράφει ἀνέεδνος, ὅπερ ἀπιδέχεται ὁ Λόδεκκ, παρέλαβε δὲ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. ὅλ. ἀνέεδνος. || Ἄλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ παρ' Ἑσίοδῳ εὐρίσκεται: ἀνάεδοτος, ἴδ. ἄν- ἐν τῇ λ.).

ΑΝΑΕΙΡΑ [-ν-], ποιητ. = ἀναίρω, ἀόρ. ἀνείρα.

1) σηκώνω ἐπάνω, „ἀνασηκώνω“ „μέλος“ O 298 „τινά“ περὶ τῶν παλαιστῶν, ὅτινες ἀλλήλους ἀνασηκώνουσιν, ἀγωνιζόμενοι νὰ καταβάλωσιν τὸν ἀντίπαλον, Ψ 724, 725, 729 „χεῖρας ἀθανάτοισι“ τὰς χεῖρας ἀνατείνω πρὸς τοὺς θεούς, II 130. 2) [= ἀναίρωμαι], λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον „δὴν τέλαντα“ Ψ 614 „κητήρα“ Ψ 778, 882.

ΑΝΑΘΗΛΙΑ ἐπ. μέλ. ἀναθηλήσω, ἀναθάλλω, ἀναβάσταξάνω, A 235 f.

ΑΝΑΘΗΜΑ, τό (ἀνατίθημι), τό ἐπάνω τινὸς τοβειμένον, ἢ μετὰ τινοῦ παρεπόμενον, τό προσάρτημα, παράρτημα „ἀναθήματα θαιτός“ παρεπόμενα τοῦ δειπνοῦ λέγονται ἢ ὑδῆ καὶ ὁ χορὸς, *Oδ. α 432, φ 430. Ἡ μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦσα ἑρμηνεία: κόσμοι, στολισμοί, στηριζομένη ἐπὶ τῆς μεθ' Ὁμ. σημασίας: ἀφιέρωμα, εἶνε ἀνυπόστατος.

ΑΝΑΘΡΕΚΗ, ἀναπηδῶ, „ὅψι ἀν.“ περὶ κυλινδουμένης μεγάλης πέτρας, N 440 f.

ΑΝΑΙΔΕΪΗ, ἡ, ἀναίδεια, ἀναισχυντία „ἀναυδῆεν ἐπιειμένος“ ἀναίδειαν ἐνδεδυμένος ἢ περιβεβλημένος, ἀναυδίστατος, A 449, I 372 „ἐπιβῆναι ἀναυδῆος“ ἴδ. ἐπιβαῖνα I. 6'). Ἐκ τοῦ

ΑΝΑΙΔΗΣ, ἔς (ἀαῖδωμαι), γεν. ἑός, 1) ἀναίσχυντος, „ἀδιδάντραπος“, A 458, α 234 κ. ἄ. 2) ἀσπλαγχνος, ἀνηλεής, σκληρὸς „κυδομός“ E 593, „πέτρος“ N 439 „ἄσας“ Δ 521, λ 597 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα: ἀκάθεκτος, φοβερός. || Ὅπως δὲ ποτε παρατηρητέον ὅτι ὁ Ὁμ. ἀποδίδει αἰσθημα εἰς τὸν λίθον, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἔγχος πολλάκις).

ΑΝΑΙΜΟΝ, ΟΝ (ἀαῖμα), γεν. ονος, ὁ μὴ ἔχων αἷμα, ἀναιμός, περὶ τῶν θεῶν E 342 f.

ΑΝΑΙΜΟΤΙ, ἐπιβ. ἀνεο αἵματοχυσίας, P 363, σ 449.

ΑΝΑΙΝΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἡνιάνην, ἐπικ. ἀνιάνην, κυρ. ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι, ἀπορρίπτω, μετ' αἰτ. „δούσιν“ δ 654, κ 48, „τινά“ ἀποπέμπω, θ 242. „σε δ' ἀναίνεται ἰδέ σά δωρα“ περιφρονεῖ σέ καὶ τὰ δωρά σου I 679. „εργον αἰκίς“ ἀπορρίπτω, γ 265 [ἀπόφνημι], λέγω ὅχι, ἀρνούμαι, ξ 449 μετ' ἀπαρεμφ. „ὅ δ' ἀναίνεται μηδὲν ἐλθέσαι“ Σ 500, πρὸς 450. ἀνεο π. II 93, I 340. (Κατὰ τὸν Σάμμιον καὶ

Δοιδωρλεῖνον ἐκ τοῦ αἵνος, αἰνέομαι, ἢ τοῦ ἀν, ὅπερ ὁ μὲν πρῶτος ὑπολαμβάνει ἀρνητ., ὁ δὲ δεύτερος τὴν πρόθ. ἀνά=ὀπίσω: κατὰ δὲ τὸν Βούττμαννον ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀν καὶ τῆς καταλήξεως: αἰνοῦμαι κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ εἶνε τὸ ἐναντίον τοῦ „αἰνοῦμαι“ ἢ παράγεται ἐκ τινος θέματος ΑΙΝΑ=λαμβάνω, καὶ τοῦ στερ. α,=δὲν λαμβάνω, ἀπορρίπτω, repudia).

ΑΝ-ΑΙΡΕΑ, ἀόρ. 6'. ἀνείλον καὶ μετοχ. ἀνελών. μέσ. μέλ. ἀναίρῃσμαι, ἀόρ. 6'. ἀνελόμεν καὶ ἐπ. ἀνελόμεν. 1) Ἐνεργ. σηκώνω ἀ.) κυρίως „βοῶν ἀπὸ χθονός“ γ 453. συχνά κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν ρημάτων „φέρω, δίδωμι κ. ἄ.“ ὅτε φαίνεται ὡς παρέλκων, ὅταν „οὐκ ἂν τι ἡρώς ἀνελών“ A 304, „ἀνελόντε δόμεναι“ Ψ 554, σ 16. 6'). λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, „ἀέθλια“ Ψ 736. 2) Μέσ. ἀ.) λαμβάνω, σηκώνω τι ἐπάνω μου, „κούρη“ εἰς τὰς ἀγκάλας λαμβάνω, II 8, 40. „ἄλειον“ σηκώνω εἰς τὰ χεῖρα μου διὰ νὰ πῶ, γ 9. „ἀέθλια πατρός“ σηκώνω καὶ μεταχειρίζομαι τὰ ὄπλα τοῦ πατρ. φ 447. 6'. λαμβάνω τι μαζὶ μου, ἀφαιρῶ, υ 66. γ'. λαμβάνω τι ἐμαυτοῦ, ὅ ἐπὶ πρὸς χρῆσιν μου, ἢ τῶν ἐμαυτοῦ τι λαμβ. ἔγχος, ἀσπίδα, οὐλοχότας N 296, A 32, A 449, B 440. 6'). λαμβάνω τινα πρὸς ἐμαυτὸν, παραλαμβάνω, „τινά“ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, σ 357. Μεταφ. „ἐπιφροσύνας ἀν.“ λαμβάνω φρόνησιν, πρόνοιαν, π 22. 6') λαμβάνω τὸ εἰς ἐμὲ ἀνῆκον, „ἀέθλια“ Ψ 823.

ΑΝΑΪΣΙΑ [-ν-], μέλ. ἀναΐσω (Τ. Ἀπ. 59 κατὰ τὰς νεωτέρας διορθώσεις, ἄς ἴδ. παρὰ Βασυμ.) ἀόρ. ἀ. ἀνήϊσα, ἀναπηδῶ, ταχέως ἀνίσταμαι, ἐκ τῆς ἔδρας, A 584, Γ 246, α 440. ἑτορμῶ, ἵνα ἐπιχειρήσω τι, τ 34. „πηγαὶ ἀναΐσσουσι“ ἀναδύζουσι, X 448. περὶ τῆς ἀνερχομένης κίσεως Τμ. Ἀπ. 59. μετὰ αἰτ. ὅταν „ἄρμα ἀν.“ ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἄρμα, Ω 440.

ΑΝΑΪΤΙΟΣ, ΟΝ (ἀαῖτις), ὁ ἀνεο αἰτίας, αἰθῶς, Γ 297, γ 356. ἰδίως „ἀναίτιον αἰτιώμαι“ κατηγορῶ, αἰτιώμαι αἰθῶν, A 653, N 775, υ 435.

ΑΝΑ-ΚΛΙΑ, ἀνάπτω, „πῦρ“ *Oδ. η 43, ι 251.

*ΑΝΑ-ΚΕΛΟΜΑΙ, ποι. ἐπικαλοῦμαι „τινά“ Τμ. 49, 5 (Βασυμ.) κατὰ μετοχ. τοῦ ἀόρ. 6'. „ἀνακεκλόμεναι“.

ΑΝΑ-ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ [...-], ἀόρ. ἀνιέρασα καὶ ἐπ. -σσα, ἐκ νέου κινῶ, „κητήρα οἴνου“ ἐκ νέου πληρῶ τὸν κρατήρα οἴνου ὕδατι μεμιγμένον, γ 390 f.

ΑΝΑ-ΚΗΚΙΑ [...-], ἀναβλύζω, ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος, *Ιλ. Η 262, N 703, Ψ 507.

ΑΝΑ-ΚΛΙΝΑ, ἀόρ. ἀ. ἀνέκλινα, μετοχ. ἀγκλινας, Δωρ. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀνακλίνας, γ 456, ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνελκίνομαι. 1) μεταβ. κλίνω, κατακλίνω „γέρνω“, (Δατ.) „ἀκκουμβῶ“, „τόξον ποτὶ γαίῃ“ Δ 443. „τινά πρὸς τι“ „στυ-

λῶνω" σ 403. Μία. με παθ. ἄορ. κλίνω ἐμαυ-
τὸν „γέροντα“ πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζομαι,
ἢ καὶ „πλαγιάζω“ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος·
πλαγιάσας ἔπεσεν ἀνάσκελα, ι 374, „εὐδεν ἀνα-
κλινθεῖσα“ δ 794, σ 489· περὶ τῶν κωπηλατῶν,
οἵτινες κατὰ τὴν κωπηλασίαν κλίνουσι πρὸς τὰ
ὀπίσω, ν 78. 2) ἀνάπαλιν κλίνω, δηλ. τι
ἐπιεκκλιμένον, οἷον· οὐρην· ἀνοίγω (τὸ ἀντιθ.
· οὐρ. ἐπιτιθῆμι) γ 456 « νέφος » ἀπομακρύνω,
E 754 « λόχον » τὴν ἐν τῇ δουρείᾳ ἴππῃ ἐνέ-
δραν ἀνοίγω, λ 525.

* ἈΝΑΚΑΙΖΩ, κυματίζω πρὸς τὰ ἔνω,
* Επ. 3.

ἈΝΑΚΟΝΤΙΖΩ [·...·], ἀμεταδ. ἐξακοντίζο-
μαι, ὁρμητικῶς ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵμα-
τος, E 443 f.

ἈΝΑΚΟΠΤΩ, κυτυῶ, ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω,
βιαίως σύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, « ὄχθας » φ
74 f.

ἈΝΑΚΡΑΖΩ, ἄορ. ὅ. ἀνέκραγον [·...·], ἀνοίγω
τὸ στόμα μου " ἐν οὗ δέοντι, ἀθοροστομῶ,
φλυαρῶ, ξ 467 f.

ἈΝΑΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [·...·], ἄορ. ἀνεκρέμασα
καὶ μετοχ. Δωρ. καὶ ποι. ἀγκρεμάσαι, κρεμῶ
τι ἐπάνω « τι πασσάλῃ » α 440 f. « ἐκ πασ-
σάλου » Γ. Ἀπ. 8.

* ἈΝΑΚΤΟΡΙΗ, ἡ (ἀνάκτωρ), ἡ κυριότης, ἡ
κυβέρνησις (τῶν ἴππων) Γ. Ἀπ. 234.

ἈΝΑΚΤΟΡΙΩΣ, ἴπ, ἰον (ἀνάκτωρ), εἰς ἄνακτα
ἀνέκων, ἡγεμονικός, βασιλικός, (κατὰ τὸν
Ἀμεῖν· δεσποτικός, εἰς τὸν δεσπότην ἀνέκων)
· ὕες· ο 397 f.

ἈΝΑΚΥΜΒΑΛΙΖΩ (κύμβαλον) μετὰ ἥχου, οἷος
ὁ τοῦ κυμβάλου, ἀνατρέπομαι, ἢ « ἤχῳ κυμ-
βάλου δίκην ἐν τῇ ἀνατρέψει » περὶ τῶν δι-
φρῶν τῶν ἀρμάτων II 379 f. (ἢ ἴσως εἶνε πε-
ριττὴ ἡ ἔννοια τοῦ ἥχου τοῦ κυμβάλου· διότι
οὐναὶ νὰ σχετίζηται τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ κύμβη,
κύμβος, κύπτω, κύμβαχος (ὅπ. ἴδε) καὶ νὰ
σημαίνῃ ἀπλῶς τὸ πίπτω πρηνῆς ἢ κατακέ-
φαλα, „κάμνω ταύμα“, ὅπερ εἶνε ἀσκειο-
τέρα ἔκφρασις τοῦ ἀνατρέπομαι. Τὰ αὐτὰ πε-
ρίπου φρονεῖ καὶ ὁ Δόντιζερ, ὅστις προτιμᾷ καὶ
τὴν γραφήν· ἀνεκυμβάλιζον).

ἈΝΑΛΕΓΩ, ἐπ. ἀλλέγω, ἄορ. ἀ. ἀνέλε"α καὶ
ἀπρφ. ἀλλέγει· ἐπικ. ἀντί τοῦ ἀναλέξαι, συλλέγω
« συλλέγω « ὁστέα » * II. Φ 324, Ψ 253, « ἐν-
τεα » A 753.

ἈΝΑΛΕΚΗ, ἡ (ἀ, ἀλή), ἀνάνδρεια, ἀδυναμία,
πάντοτε κατὰ πληθ. * II. Z 74, P 320, 337.

ἈΝΑΛΕΞΙΣ, ἰαός, ὁ, ἡ (ἀ, ἀλή), ἀδύνατος,
ἀνάνδρως, γ 340, ι 475· πολλ. μετὰ τοῦ « ἀ-
πτόλεμος », B 204 κ. ἀ. μετὰ τοῦ « οὐτιδανός »
A 390· « ἀναλκις θυμός » διελθὲ καρδία, II 355,
πρὸλ. 636.—H αἰν. « ἀνάλεκτα » Θ 453 κ. ἀ.
« ἀναλκιν » δὲ μόνον γ 375.

ἈΝΑΛΙΤΩ, ον (ἀ, ἀλδω, ἀλδαίνω κατὰ τὸν Λό-
δεκκ) ἀπληστος, ἀκόρεστος· « γαστήρ » * Oδ. p

228, σ 444, 364. (ἢ Παράδοξος εἶνε τοῦ Δυν-
αζέρου ἡ ἐρμηνεία· „ἀνάλατος, ἀνοστος“
ὅπως τὸ Λατ. insulsus. Ἀλλὰ πῶς ἀρμόζει εἰς
τὴν γαστέρα εἶτε κυρία εἶτε τροπικὴ ἡ ἔννοια·
ἀνάλατος, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ).

ἈΝΑΛΙΩ [·...·] καὶ ἐπ. ἀλλῶω, ἐπ. θαμ. πα-
ρατ. ἀλλύεσκον, ἄορ. ἀ. ἀνέλυσα. 4) Ἐνεργ.
διαλύω « ἰστόν » τὸ ὑφανθέν, δ 403, 409, τ
459· « τινὰ ἐκ δεσμῶν » ἀπολύω, μ 200 « πρου-
μνήσια » λύω, ι 478 κ. ἀ. 2) Μία. ἐλευθε-
ρῶνω, γλυττώνω τινὰ ἀγαπητὸν μοι, Γ. Ἐρμ.
258. (Τὸ ὑ μακρὸν ἐν τῇ ἀλλόεσκει ἢ ἀλλόουσα).

ἈΝΑΝΑΙΜΑΛΩ, φέρομαι τῇδε κακέτα, ὁρ-
μητικῶς νέμομαι, « πῦρ ἀναναίμαίαι ἄγκυα » τὰ
πῦρ νέμεται ἢ καίει μανιδῶς τὰς φάραγγας, Γ
490 f.

ἈΝΑΝΑΣΣΩ, μέλ. -ξω, κυρ. ἐπαλείφω, ἐπεν-
τρέβω, ἐπίτινος προστρέβω ἢ απογγίζω, ἔθεν
« δ (μέγα ἔργον) σὴ κεφαλὴ ἀναμάξει » τὸ ὅποσον
(ἀστέρες ἔργον) ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν σου θὰ
σπογγίσῃ, ὅ ἐ. μετὰ τὴν κεφαλὴν σου θὰ ἐξαλει-
φῃ, θὰ ἀποπλύνῃ, τ 92 f. (Νεώτεροι ἐρμη-
νευταὶ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἀναμάσσω ἀπλῶς ἀντί
τοῦ σπογγίζω, καθαρίζω ὡς διὰ τινος σπόγγου,
τροπικῶς δὲ ἀντί τοῦ ἀποπλύνω (ἀμάρτημά) τι,
δίκην διδωμὶ τινος. Ἀλλ' αὕτη ἡ σημ. δὲν εἶνε
ἀκόμη ἀποδεδειγμένη διὰ τοῦτο προτιμᾶται τῶν
ἀρχ. ἡ ἐρμηνεία· σκαυτὴ προστρέψῃ ἢ ἀνα-
λήψῃ (σχυλ.) ἢ ἐναποψήσῃ (Ἀπολλ.), ἐννο-
ομένης δηλ. τῆς ἀσθεῖας ἢ ὕβρεως ὡς κηλίδος,
ἣν ἔπειτα θὰ ἐξαλείψῃ ὁ Ὀδυσσεύς· εἰς τὸ αὐτὸ
φέρει καὶ ἡ μέμνησις ἡ παρ' Ἡρόδ. A, 155 « τὰ
γὰρ πρότερον ἐγὼ τε ἔπρηξα καὶ ἐγὼ ἐμὴ κε-
φαλὴ ἀναμάξας φέρω ». Παράγει δὲ τὴν μετα-
φορὰν ὁ μὲν Εὐστ. ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ
σπογγίζωσι τὸ ἔλφος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ φο-
νευθέντος, ἵνα μεταφέρωσι τὸ μίasma ἐπ' αὐτόν
(ὅ. τοὺς ἐρμην. εἰς Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 445)· ὁ
δὲ Ἀμεῖν ἐκ τῆς ἐν τοῖς καθαρμοῖς συνηθείας τοῦ
νὰ σπογγίζωσι τὴν καθημαγμένην μάχαίραν δι'
ἧς ἐσφάγη τὸ θῦμα εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
του, καὶ νὰ μεταφέρωσιν οὕτως εἰς τὸ ζῶον τὸ
ἀποτρεπτεῖον ἄγος. Ἀλλὰ τοῦτων τῶν συνηθειῶν
οὐδεμία γίνεται παρ' Ὀμ. μνεία. ἢ. Πάσαι τῶν
ἀνωτέρω ἐρμηνειῶν πιθανώτερα φαίνεται ἡ τοῦ
σχολιαστοῦ. ἴσως ὅμως ἀπλούστερον ἐρμηνεύε-
ται ὡς ἔξῃ· τὸ χωρίον· « ἐμὴ κεφαλὴ ἀναμ. »
σημ. κυρ. ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀλείφω,
σπογγίζω, παστρεύω τι οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ
μου χρησιμεύει ὡς καθαρτήριον βάνος, ὡς ἀπο-
μάκτρα (πάσσαδορα), ἐν ἄλλαις λέξεσι μετὰ τὴν
κεφαλὴν μου καθαρίζω, ἐξαλείφω· καὶ ἐπειδὴ
τὰ καθαρτήρια πάντα ὡς ἄχρηστα πλέον ἀποβάλλ-
ονται, ἢ φράσις λαμβάνει ταύτην τὴν σημ.: γάνω
τὴν κεφαλὴν μου, ἵνα ἐξαλείψω τι).

ἈΝΑΝΕΜΩ, ἄορ. ἀ. ἀνέμεινα, περιμένω,
προσμένω * II. ὅταν· τ 342 f.

ἈΝΑΜΕΤΡΩ, κυρ. πάλιν μετρώ * Χάρυβδι

ἀν. « πάλιν διανήχομαι, διαπλέω τὴν Χάρ. μ 428 f.

ἌΝΑΜΗΛΟΨ Ἰδ. ἈΝΑΠΗΛΕΨ.

ἌΝΑΜΙΓΝΙΜΙ καὶ ἈΝΑΜΙΣΤΩ, κ 235, ἀόρ. ἀ-
νέμιζα καὶ μετοχ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμιγίζας, ἀνα-
μιγνύω, ἀνακατώνω « κατ' λευκόν » δ 44 « τί
τινι » Ω 529 « σίτην φάρμακα » κ 235.

ἌΝΑΜΙΜΝΗΣΚΩ, ἀόρ. ἀνέμνησα ἐνθυμίζω
« τινά τι » εἰς τινά τι, γ 244 f.

ἌΝΑΜΙΜΝΩ, ποι. ἀναμένω, μετὰ αἰτ. *Πλ. Α
471· ἄνευ πτ. ἐπιμένω, ἐγκατερῶ, Π 363.

ἌΝΑΜΙΣΤΩ, Ἰδ. ἈΝΑΜΙΓΝΙΜΙ.

ἌΝΑΜΟΡΜΙΩ [...-], θαυ. παρτ. ἀνεμορμό-
ρωςκε, « ἀναμορμωρίζω », ἀναθράζω,
« ἀφρίζω » περὶ τῆς Χαρόδδωτος, μ 238 f.

ἌΝΑΝΕΟΜΑΙ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀνένομαι, ἀποθ.
ἀναβαίνω, ἀνατέλλω « ἀνέειται ἡέλιος » κ
492 f.

ἌΝΑΝΕΪΩ, ἀόρ. ἀνένευσα, κυρ. σηκώνω τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω, ὡς σημεῖον ὀρ-
νήσεως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ παρὰ τοῖς
νισυτέροις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς (τοῦναντίον
κατάνευω), ὅθ. ἀρνούμαι, ἀποποιουμαί τι
διὰ νεύματος « τί τι » Π 250, μετ' ἀπαρμ.
Π 252· ἄνευ πτ. διδω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, Ζ 344
« καρῆται τι » νέω με τὴν κεφαλὴν εἰς τινα
νὰ μὴ κάμῃ τι, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἀπο-
τρέπω, Χ 205· ὡσαύτως « ὀφρύσι » ι 468. || 2)
σηκώνω ἐπάνω τὴν κεφαλὴν, ἐπομ. ἀναλαμ-
βάνω, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. « δὲν ἐσήκωσε
κεφαλὴν » δὲν ἀνέλαθεν, ἔμεινε καταβεβλημένος,
« κάπετε δ' οὐδ' ἀνένευσε » Βατρ. 223 καὶ ὅχι,
ὅπως συνήθως ἐρμηνεύεται, ἐκ τοῦ ἀνανέω, ἀ-
νακυλινθεῖν.

ἌΝΑΝΕΪΩ (νέω), ἀόρ. ἀνένευσα, Βατρ. 223.
Τὸ χωρίον ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ἀνανεῶ, ὅπ.
Ἰδ. || 2).

ἌΝΑΝΤΑ, ἐπὶρ. (ἀνά, ἄντα), πρὸς τὰ ἄνω,
« τὸν ἀνήφορον » ἦ, ὡς ἐν Μακεδονίᾳ λέγεται,
« ἀναβα » (Φυλίστ. τόμ. Γ'. σ. 424) « ἄντα κά-
ταντα πέραντά τε δόχμιά τ' ἦλλον » Ψ 446 f.

ἌΝΑΝΤΕΣ [-] (Γένας), ἀκτοῦ, ὁ, ἐπικ. δοτ. πληθ.
ἀνάκτεσιν, ο 557, κλητ. ἄνα μόνον μετὰ τοῦ
κλητ. μορφοῦ ὡ καὶ μόνον ἐπὶ θεῶν. 1) κυρ. πᾶς
ἀνώτερος, κύριος, δεσπότης « οἴκοιο » οἴκο-
δεσπότης, « οἴκοκύριος », α 397· ἄνευ τινὸς προσ-
διορισμοῦ δ 87, κ 246· δεσπότης τῶν δούλων, Ω
734· περὶ τῶν Κυκλάδων ὡς κυρίων τῶν ποιμένων
των, ι 440 πρὸλ. Ψ 517. 2) ἰδίως ἀρχων,
ἡγεμὼν, βασιλεὺς, ἀ.) ἐπὶ θεῶν, περὶ τοῦ
Διὸς « Ζεὺς ἄνα » Γ 354, ρ 354 κ. ἀ. περὶ τοῦ
Ποσειδῶνος Ο 8 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ἡφαίστου Ο 214·
περὶ τοῦ Ἀιδωνεύου « ἄναξ ἐνέριων » Υ 61 κ. ἀ.
κατ' ἐξοχὴν δὲ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 36, 75 κ.
πληθ. β') ἐπὶ ἀνδρῶν· ὅθεν παρ' Ὀμ. ἐπὶ θ.
πάντος ἥρωος « ἄναξ ἀνδρῶν » ὅμως λέγεται
κατ' ἐξοχὴν ὁ ἀρχιστράτηγος Ἀγαμέμνων, Α 7,
142 κ. ἀ. πληθ. ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐφύτης Ο 532,

καὶ ὁ Εὐμήλος Ψ 288, καὶ ὁ Ὀρσίλοχος « ἄναξ
πολέσσειν ἀνδρῶσιν » Ε 546. γ') ἐπὶ ἄλλων ἐξό-
χων ἀνδρῶν, ὡς ὁ Τειρεσίας λ 443, ἐπὶ βασιλο-
παίδων, ξ 60. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἄνω,
ἀνά, κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ ἐκ τοῦ β. ἄνω, ἀνώω,
ἐκτελῶ, τελειώνω, ὅθ. τὸ κατ' ἀρχῆς ἐσήμαινεν
ἐκτελεστής, τελειωτής).

ἌΝΑΝΗΡΑΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνεξήρανα καὶ ἐπ. ὁ-
ποτ. ἀγξηράνη, καταξηραίνω « ἀλώην » Φ
347 f.

ἌΝΑΟΪΓΕΣΚΩ, Ἰδ. ἈΝΟΪΓΝΙΜΙ.

ἌΝΑ-ΠΑΛΛΩ, μετ. τοῦ ἀόρ. β'. μετ' ἐπ. ἀναδι-
πλασιασθὼν ἀμπεπαλὼν ἀντὶ τοῦ ἀναπεπα-
λῶν, μέσ. ἀόρ. γ'. ἐνίκ. ἐπικ. συγκεκριμ. ἀνέ-
παλτο, 1) πρὸς τὰ ἄνω πάλλω, ἀνασεῖω
« ἔγχος ἀμπεπαλὼν προίει » ἔρριψε τὸ δόρυ, ἀφ'
οὗ τὸ ἀνέπαλεν, ἀφ' οὗ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ παλμόν
(ἵνα ἐπιτεῖνῃ τὴν ὀρμὴν αὐτοῦ) ὅθ. ἔρριψε μα-
κράν τὸ παλλόμενον δόρυ, Γ 355 κ. ἀ. πληθ. ἐν
Ὀδ. μόνον ω 549, 552. 2) Παθ. μετ' ἀόρ. ἀνέ-
παλτο, ἀνατινάσσομαι, « πετάχνομαι »
« ἀναπάλλεται ἰχθύς » Ψ 692· περὶ τινος πλη-
γέντος Ψ 694· « Ἀχιλλεύς ἀνέπαλτο » « ἐπὶ ἡ-
δῆσεν, ἐπετάχθη » ἀνεσκήρτησεν ἐκ τῆς
χαρᾶς βεβαίως, Υ 423· περὶ πληγέντος ἵππου
« ἀλγίσας ἀνέπαλτο » ἀνετινάχθη Θ 85.

ἌΝΑ-ΠΑΪΩ, ἀόρ. ἀνέπαυσα, παύω, καταπαύω
« χειρῶν ἀνέπαυσεν ἀνθρώπους ἔργων » ἔπαυσε
τοὺς ἄνθρ. ἀπὸ τῶν ἔργων, Ρ 550 f.

*ἌΝΑ-ΠΕΪΩ, ἀόρ. ἀνέπεισα, κάμνω τινὰ νὰ
πεισθῇ, καταπειθῶ, Βατρ. 422.

ἌΝΑ-ΠΕΪΡΩ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμπεῖρω, ἀόρ. ἀ.
μετοχ. ἀμπεῖρας, « σουδλίζω » περνώ εἰς τὴν
« σουδλάν », « σπλάγγνα » Β 426 f.

ἌΝΑΠΕΠΤΑΜΕΝΟΣ Ἰδ. ἈΝΑΠΕΤΑΝΝΙΜΙ.

ἌΝΑ-ΠΕΤΑΝΝΙΜΙ [...-], ἀόρ. ἀ. ἀνεπέτασα,
ἐπ. -σα, παθ. παρακ. ἀναπέπταμαι, ἐκτείνω,
« ἀπλύνω », ἀνοίγω « ἰστία » Α 480, δ 783, κ
506.—Παθ. « ἀναπεπταμένας σανίδας ἔχον » ἐ-
κράτουν τὰς θύρας ἀνεπεπταμένας, ἀνοικτάς,
Μ 422.

ἌΝΑ-ΠΗΛΩ, ἀόρ. ἀνεπήδησα, Δωρ. καὶ ἐπ.
ἀμπήδησα, ἀναπηδῶ « ἐκ λόχου » ἐκ τῆς ἐνέ-
δρας, Α 379 f.

*ἌΝΑΠΗΛΕΨ, ἔξ οὗ μετοχ. τοῦ ἀόρ. ἀναπη-
λῆσας, λίαν ἀμφοβολὸς γραφὴ Ἰ. Ἐρμ. 44 (τὴν
ὅποιαν τινὲς μὲν θεωροῦντες τὸ β. ὡς ἕτερον σχη-
ματισμὸν τοῦ ἀναπάλλω (ὡς ἀναθηλῆω παρὰ τὸ
ἀναθάλλω) ἐρμηνεύουσι· ῥίψας τὴν χελεύνην ὀπί-
σω, δηλ. ἀνατρέψας· ὁ δὲ Οὐόλφους κατὰ τὸν
Ῥογκένιον διορθώνει ἀναμνηλώσας ἐκ τοῦ ἀνα-
μνηλώ (ἐκ τοῦ μῆλη) = διὰ τῆς μῆλης ἐρευνᾷ·
πιθανώτατα δὲ ὁ Γ. Ἐρμάννος ἀναπιλῆσας,
συσφίγγας, δηλ. τὸν μυελόν, Ἰδ. Βαουμέιστερ).

ἌΝΑ-ΠΙΜΠΛΗΜΙ, μέλ. ἀναπλήσω, ἀόρ. ἀ. ἀνέ-
πλησα, γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἐκπληρῶ, με-
ταρ. « μοστρὰν βιότοιο » τὸ (ὑπὸ τῶν θεῶν ὠρι-
σμένον) μέτρον τῆς ζωῆς ἐκπληρῶ, τελειώνω, Δ

470· «τύμιον» Α 263· «κακὰ πολλά» συμπληρωτὸ μέτρον πολλῶν δυστυχημάτων, ὃ ἐ. κακὰ κακὰ ὑποφέρω, Ο 132· ὡσαύτως «καχὸν οἶτον» Θ 34, «ἀλγεα, κίδεα» ε 302, 207.

ἀνα-πλέω, μέλ. ἀφρτ. ἀναπλεύσσεσθαι, πλέω πρὸς τὰ ἄνω, «κατενωπὸν» τὸν πορθμὸν ἀναπλέω, μ 334· ὅθεν καὶ ὑπεράνω (διὰ) τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους πλέω, «ἐς Τροίην» Α 22 (ἢ ἡ μάλλον καὶ ἐνταῦθα ἀναπλέω, διότι ἐθεωρεῖτο ἡ Τροία ὡς ὠκεῖον κεκλιμένη τῆς τε Πελοποννήσου καὶ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος, ὅθεν καὶ παρὰ Δημοσθ. Περὶ τῶν ἐν Χερρ. 45, «ἀναπλεύσαι» λέγεται περὶ τοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον πλοῦ· καὶ μέχρι τῆς σήμερον οἱ Ἕλληνες ναυτικοὶ „ἀναιδάζω“ λέγουσι τὸ πρὸς ἐκείνας τὰς θαλάσσας ἀναπλέω, καὶ „καταιδάζω“ τὸ ἀνάπαλιν, ἴδ. ἀναβαίνω καὶ ἀνίστημι).

ἀναπνεύει, 102, ἡ, ἀναπνοή, „ἀνασασμός“, ἀναψυχή, μόνον «ἀν. πολέμοιο» *Ιλ. Α 804, Π 43, Σ 201. Ἐκ τοῦ

ἀνα-πνέω, ἀφρ. ἀ. ἀνέπνευσα, ἀφρτ. Διωρ. καὶ ἐπ. ἀμπνεύσαι ἀντὶ τοῦ ἀναπνεύσαι, προστ. ἀφρ. 6'. συγκεκομ. ἀμπνεύω [-ω-], Χ 232, ἀναπνέω, „ἀνασαίνω“, λαμβάνω ἀναψυχήν, συνέρχομαι, ἄνευ πτ. Α 327, Φ 534, Π 302· μετὰ γεν. σημαίνουσιν τὴν κατὰστασιν ἢ τὸν ἀγῶνα, ἐξ οὗ λαμβάνει τις ἀναψυχήν, οἷον «κακότητος» Α 382, «πόνοιο» Ο 235, Τ 227—Τὴν αὐτὴν σμ. ἔχει καὶ ὁ παθ. ἀφρ. ἀ. «ὁ δ' ἀμπνύνῃ καὶ ἀνέδρασκεν ὀφθαλμοῖσιν» „ἀνάσανε καὶ ἄνοιξε τὰ ὄμματα τοῦ“ Ε 436 «αὐθις ἀμπνύνῃ» Ε 697 (ὅπου ὅμως ὁ Ἀρίστω. γρ. ἐμπνύνῃ) καὶ ὁ μέσ. ἀφρ. ἐπικῶς συγκεκομ. «ὅτε δὴ ῥ' ἔμπνευστο καὶ ἐς φρένα θυρὰς ἀνέρθη» ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἀναπνοήν του (συνήλθε) καὶ ἐπανήλθεν ἡ ζωὴ εἰς τὴν καρδίαν, (ἴδ. ἀφρτ. 2, 6) ε 458, πρὸλ. Α 359.

ἀνάποινος, ον (ποινὴ) ἄνευ λύτρωσιν, δωρεάν, Α 99 τ. πρὸλ. ἀπρίπτην. ἢ Περὶ δὲ τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέλους ἴδ. ἀν-.

ἀνα-πνέω, ἀφρ. ἀνέπρησα, κυρ. ἀναφυσῶ, ἀναβλύζω, κάμνω τι ταχέως νὰ βρῶσθι, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «δάκρυ (πρὸ τοῦ Πευκ. δάκρυ) ἀναπρήσας» ἀναβλύσας, ἐκχέας δάκρυα, 1 433, 6 84. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττηαν. καὶ Δοιδερλ. ὅστις θεωρεῖ τὸ πρῆθω ἐκ τοῦ περάω (περάζω, περάθω) παραγόμενον· κατ' αὐτὸν λοιπὸν σμ. ἐξωθῶ κατ' ἄλλους δὲ ἦττον πιθανῶς τὸ ἀναπρ. σμ. ἀνακαίω, καὶ «δάκρυ ἀναπρ.» θεωρεῖ δάκρυα χύνω. (ἢ ἴδ. τὸ ἀπλ. ῥ. πρῆθω ἐν ἐλλεί).)

ἀνα-πνέω, ἀφρ. ἀνήψα, παθ. παρ. προστ. ἀνήφθω, προσδίδω, προσάπτω, ἰδῶ· περὶ τῆς προσδέσεως τῶν καλιωδίων «πρυμνήσια ἀν.» ε 437 «ἐκ δ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ ἰστού, ὅπερ ὑπακουστέον ἐκ τοῦ ἀνωτ. ἰστοπέδου) κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν ἀναφέρεται τὸ αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ κείτῃ ἀντὶ τοῦ σεαυτοῦ, ἐμαυτοῦ ἐπομ. σμ.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἀπὸ τὸν αὐτὸν σου, -μου) πείρατ' ἀνήφθω· ἀπὸ τοῦ ἰστού πρέπει νὰ δεθῶσι τὰ ἄκρα τοῦ καλωδίου, μ 54, 162, 179 «ἀγάλατα» ἀναθήματα ἀναρτῶ (ἐν τῇ ναφ) γ 274· τροπικῶς «μῦθον» προσάπτω, 6 84. *Ὁδ.

ἀναπνέτοσ, ον (ἀναπνύθάνομαι) ἐξευρημένος, γνωστός, λ 274 τ.

ἀναρροῖαέω, ἴδ. ἀναρροῖαέω.

ἀνα-ρρήζω, ἀφρ. ἀνήρπασα, μετοχ. ἀναρπάξας· ἀ.) ἀρπάζω τι, σύρων πρὸς τὰ ἄνω, οἷον «ἐγγος» Χ 276· 60. 6'.) κάμνω τινα ἀναρπάστον, ἀφαρπάζω ἐκ τοῦ μέσου, 1 564 «τινὰ ἀπὸ μάχης» Π 436· ἰδῶ· λέγεται περὶ θυέλλης, δ 545, ε 449 κ. ἀ.

ἀναρρήγνιμι [-ω-], ἀφρ. ἀ. ἀνέρρηξα. 1) διαρρήγνύω τι, σχίζω τὸ ἄνωθεν τινοῦς, «βοὸς βοεῖν» Σ 582 «γατὰν» τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς διαρρ. Τ 63. 2) διαρρήγνύω, καταστρέφω, καθαιρῶ, «ταίχος» Π 461. *Ιλ.

ἀναρρήπτω, ν 78 (ἐν τῇ ἀφρ.) καὶ ἀναρρήπτω, ἀφρ. ἀνέρρηψα, βίπτω ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω «ἔλα πηδῶ» τὴν θάλασσαν διὰ τῆς κώπης, εἰς ἐνδοκίον τῆς ἐσπευμένης κωπηλασίας, η 328, ν 78 καὶ ἄνευ τοῦ «πηδῶ» κ 430.

ἀναρροῖαέω, ἀφρ. ἀνέρροῖαέωσα, „ἀναρροφῶ“ «ὕδωρ» ἡ Χάρυβδις, *Ὁδ. μ 404, 406 (ἐνθα ὁ ποιητ. σχημ. ἀναρροῖαέω) 236.

ἀναρρίπτω, ον (ἀ. ἄρω) ὁ μὴ προσκυλλώμενος, προσαρμολόμενος εἰς τινα· ὅθ. θυομένης, ἐχθροῦς, Ω 365 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) κ 409, λ 401, ξ 84. (Ὁ Δοιδερλ., ὅστις νομίζει ὅτι πανταχοῦ παρ' Ὀμ. διὰ τοῦτο τοῦ ἐπιθ. σημαίνεται ὁ ἐν τοῖς ὅπλοις παλῆμιος, παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀναρροῖς, ὅπερ κατὰ τὸ ΜΕ=νεῖκος, πόλεμος, καὶ τὸ σχετίζει πρὸς τὸ ἀναίρεσθαι ὄδου, πύλεμον. ἢ Ἀπίθανον).

ἀναρρῶς, ον (ἀ. ἄργος) ὁ ἄνευ ἀρχηγού, ἀκέφαλος, *Ιλ. Β 703, 726.

ἀνα-σείω, ἐπ. ἀνασταίω, θαμ. ἀναστασίασκε, ἀναταράσσω, *Τ. Ἀπ. 403. (ἢ Ἐνθα σημειώτεος ὁ ἀνώμαλος ἀλλ' οὐχὶ μοναδικὸς τύπος· ἀναστασίασκε ἀντὶ τοῦ ἀναστασίασκε).

ἀνα-σείω, ταχέως ἀνύψω. Μέσ. ἐν τῇ ἐπικ. συγκεκομ. ἀφρ. ἀνεσσύμην [-ω-], ὁρμητικῶς ἀνέρχομαι «αἶμα ἀνέσσυτο» ἀνέδρασκεν Α 458 τ.

ἀνα-σπῆω, μέσ. ἀφρ. ἀ. ἀνεσπασάμην, ἀνασύρω «ἐγγος ἐκ χροός» ἀνασπῶ, ἀνασύρω τὸ ὄδον ἐκ τοῦ σώματος, Ν 574 τ.

ἀνα-σείω, ἡ (θηλ. τοῦ ἀναΐ), ἐπίποινα, βασιλίσσω, περὶ τῆς Δημήτρος, Σ 326, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς γ 380, καὶ περὶ θνητῆς, ζ 446.

ἀνά-σσω (ἀναΐ), μέλ. ἀνάσω. 1) ἀρχῶ, βασιλεύω, δεσπόζω, ἐπὶ θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων, συνήθ. μετὰ δοτ. «Μυρμιδόνεσσιν» Α 180 κ. ἀ. σπανίως μετὰ γεν. «Τενέδοιο, Ἀργεῖων» Α 38, Κ 33, «Καδμείων» λ 276, *Ἰλίου· Ζ 478, «πεδίοιο» δ 602 κ. ἀ. μετὰ προθ. «μετ'

ἀθανάτοις· μεταξὺ τῶν ἀθ. Δ 64, πρβ. Α 232, Ξ 94, Ψ 474· «ἐν Βουδαίῳ» Π 572, λ 275· «ἐν Φαλίῳ, ἐν ἀνδράσιν» η 62, τ 110. β') εἶμαι κύριος τινός, ἐξουσιάζω, κατέχω τι, μετά δοτ. «ἐδώκεν, κτήμασιν, κτεάτεσιν» α 402, 417, δ 93· μετά γεν. μόνον τῆς λ. «τιμῆς» εἶμαι κύριος τοῦ ἀγῶματος, ω 30· μετά δοτ. καὶ γεν. «Τρώεσιν τιμῆς τῆς Πριάμου» κίτογος τοῦ ἀγῶματος τοῦ Πριάμου μεταξὺ τῶν Τρώων, Υ 480. 2) Παθ. δεσπόζομαι «τινί» ὑπὸ τινος, δ 177. 3) Μέσ. σημ. ὅ,τι καὶ τὸ ἐνεργ. «τρίς ἀνάσταθαι γένε' ἀνδρῶν» (αἰ. τοῦ χρόνου) αἰ τρεῖς γενεάς ἀνθρώπων ὑπῆρξε βασιλεὺς, γ 245.

ΑΝΑΣΤΑΔΩΝ [...], ἐπιβ. (ἀνίστημι) ἀνιστάμενος, *Ιλ. I 671, Ψ 469.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΧΙΩ [...], ποι. μόνον κατ' ἐνεσ. ἀναστενάζω «νεύθεν ἐκ κραδίης» ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς καρδίας, Κ 9 φ.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΧΩ [...], μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παλαι. ἀναστενάζω, ὑδύρομαι «τινά» Ψ 244. —Μέσ. στεναγμοῦς (ἐξ ἑαυτοῦ) ἀναπέμπω, *Ιλ. Σ 345, 355.

ΑΝΑΣΤΟΝΑΧΙΩ, ἀρχαιοτέρα γραφή ἀντὶ τοῦ ἀναστεναχίζω.

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέστρεψα, ἀνατρέπω, «διφρον» Ψ 436. —Παθ. ἀναστρέφομαι, περιφύρομαι, νεύω, «γατάν» ν 326.

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩ, ποι. (θαμ. τοῦ ἀνατρέπω), συχνα, ἐπανειλημμένως στρέφω, «τόσον πάντη» φ 394 φ.

ΑΝΑΣΤΕΜΕΝ, ΑΝΑΣΤΕΜΕΝΟ, ἴδ. ἀνέκω.

ΑΝΑΣΤΕΙΟΣ, ὄν, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀνέστης (ἀνέχω) ἀνεκτός, «ὑποφερτός», «οὐκ ἀν. ἔργα» ε 63 φ.

ΑΝΑΣΤΕΜΕΝΟΣ, ΑΝΑΣΤΕΜΕΝΟΙ, ΑΝΑΣΤΕΜΕΝΟΙ, ἴδ. ἀνέκω.

ΑΝΑΤΕΛΛΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέτειλα, ἀναδίδω, παράγω, κάμνω τι νά προκύψῃ, «ἀμύροσιν ἱπποῖς» Ε 777 φ.

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ [...], μέλ. ἀναθήσω, ἀναθέτω, ῥίπτω ἢ φορτώνω (εἰς τὴν βᾶχιν τινός), τροπ. «ἐλεγχέειν τινί» Χ 400 φ.

ΑΝΑΤΑΨΝΑΙ, ἀπφ. τοῦ ἀόρ. β'. ἀνέταψν, ἀνέχουμαι, ὑπομένω «κῆδεα» ξ 47, «ὀλέον» γ 404, «φάρμακον» κ 327· «πολλὰ» *Γμ. 14, 6. *Οδ. (ἴδ. τὸ ἀπλ. ταΨΝΑΙ).

ΑΝΑΤΟΛΗ, ἡ (ἀνατέλλω) Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντολή, ἡ ἀνατολή τοῦ Ἡλίου, μόνον πληθ. μ 4 φ.

ΑΝΑΤΡΕΠΩ, ἀναποδογυρίζω μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. β'. ἀνετραπόμην, «ὁ δ' ἀνετραπέτο» ἀνετραπέη, «ἀναποδογυρίσθη» (=ὑπτιος ἔπεσεν) *Ιλ. Ζ 64, Ξ 447.

ΑΝΑΤΡΕΩ, ἀόρ. β'. ἀνέδραμον, παρκ. ἀναδέρωμαι. 1) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω ταχέως, μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς» ἀνέδῃ ἐκ τῆς πληγῆς εἰς τὸν αὐλὸν (τοῦ δόρατος) Ρ

297· «πυκνὰ σιμύδοντες ἀνέδραμον» ἀμείβουσι ἐσηκώθησαν, ἀνέδῃσαν Ψ 747· μεταφ. «λίσσῃ δ' ἀναδέρωμε πέτρῃ» ὁμαλὸς ἀναβαίνει δ' βράχος, ὁ δ. ἀνοψύεται ὡς ὁμαλὸν τεῖχος, ε 442, κ 4. «(ὁ Ἀχιλλεύς) ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος» «ἐψήλωσε σὰν φυτάνη σὰν κυπαρίσσι» Σ 56. 2) τρέχω ὀπίσω «ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω» Ε 599 «ὦκ' ἀπέλειπον» Α 354, «αὐτίς» Π 843.

ΑΝΑΤΡΟΣ, ὄν (ἀ, αὐδή), ἄφρωνος *Οδ. ε 456, κ 378.

ΑΝΑΦΑΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέφηνα. Α'. *Ένεργ. 1) «φέγγω ψηλά», καλὰ «ἀμυροῦδης δ' ἀνέφαινον ὁμαί» ἐναλλὰς συνεδούλουν τὸ πῦρ, ἵνα φέγγῃ, σ 340. Συνήθ. 2) ἀποδείκνυμι, φανερώνω, ἀποκαλύπτω «θεοπροπίας Δαναοῖσι» Α 87 «ποδῶν ἀρετήν» Υ 440, «τινά» δ 254 «ἐπεσβολίας» δ 459. Β'. Μέσ. ἀναφαίνωμαι, «ἐφαίνω εἰς τὸ φανερόν» ἀ. κυρ. «ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα» κ 29· ἀναφαίνεται ἀστὴρ ἐκ νεφῶς· ἀναλάμπει, ἀναφέγγει, Α 62· β'. μεταφ. «ὄλεθρος ἀναφαίνεται» Α 474, Ρ 244.

ΑΝΑΦΑΝΑΛ, ἐπὶ. *Οδ. γ 224, 222, λ 455 καὶ ΑΝΑΦΑΝΑΔΩΝ Π 478 φ. (ἀναφαίνω) φανερά, «ὄλοφάνερα», δηλοσίμως Ἰλ. ε. ἀ. (Τινὲς ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς ἐπὶ. ἀναφανδός).

ΑΝΑΦΕΡΩ, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀνένεικα, μέσ. ἀόρ. ἀνενεύκαμην. 1) Ένεργ. φέρω ἐπάνω, ἀναδιδόω, «Κέρερον ἐξ Ἀΐδαο» λ 625. 2) Μέσ. φέρω τι ἐξ ἑαυτοῦ ἐπάνω, «ἀδινὼς ἀνενεύκατο» (ἐξυπ. πνεύμα, ἀναπνοήν) ἀνέπνευσεν ἐκ βᾶθους, ἀνестέναιξεν, Τ 344.

ΑΝΑΦΛΩ [...], ἀναδύω, ἀναδράω, ἀνακοχλάω, ὡς τὸ ζέον ὕδωρ, Φ 364 φ.

ΑΝΑΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἀνεφρασάμην καὶ εὐκτ. ἀμυρρῶσατο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναφράσαιο, πάλιν παρατηρῶ ἢ ἀναγνωρίζω «οὐλήν» τ 394.

ΑΝΑΧΑΖΟΜΑΙ, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀνεχασάμην καὶ μετοχ. ἐπ. ἀνεχασάμενος, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, η 280, λ 97 (μόνον ἐνταῦθα τῆς *Οδ.) «ἐκ πολέμου» Βατρ. 254. Έν Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημ. τὴν ἐκ τῆς μάχης ὑποχώρησιν, Η 264, Ν 740· «τυθὼν» ὀλίγον ὑποχωρῶ, Ο 728· συνήθ. μετά τοῦ «ᾤψ» Π 849, Ρ 47, «ὀπίσσω» Ε 443, Π 740, «ἐξοπίσω» Α 464.

ΑΝΑΧΕΩ, ἐπιχέω «γούνην ἐπάνω» «εἰκοσι μέτρα» ι 209 (ἐν τμήσει).

ΑΝΑΧΟΡΕΩ, μέλ. ἦρα, ἐπιστρέφω· ἐν Ἰλ. ἰδίως περὶ τῆς ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἐν τῇ μάχῃ ὑποχωρήσεως, Δ 305 κ. ἀ. ρ 453· μετά τοῦ «ᾤψ» Γ 35 κ. ἀ. «πολίνδε» Κ 210, «διεκ μεγάροιο» ρ 461, «μεγάροιο μυχόνδε» ἀποσύρομαι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεγ. χ 270—Τῆς *Οδ. μόνον ε. ἀ.

ΑΝΑΨΥΧΩ [...], ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνεψύχην «δρῶσιζω» «ἀνθρώπου» (ὁ Ζεφύρος) δ 568 «φίλον ἥτορ» «ἐδρῶσιζαν τὴν καρδὸν ἀπὸ τῶν», ἀνεπαύοντο, Ν 84· «ἔλκος» ἐδρῶσιζε τὴν πληγὴν, Ε 795.—Παθ. ἀναψύχομαι, λαμ-

θάνω ἀναψυχὴν, «ἀνέψυχθεν (Δωρ. καὶ ἐπ.=
-θησαν) φίλον ἦτορ» ἔλαθεν ἀναψυχὴν ἢ καρ-
δία των, K 575.

ἈΝΔΑΝΟ [..υ.] (Γανδ.). Ἴων. καὶ ποι. παρ. ἦν-
θανον (Γήνθανον) καὶ ἐλήνθανον (ἐΓήνθανον) Ω 25,
γ 443, ἀόρ. β'. ἄδον (Fαδον) [τὸ α βραχὺ] (ἀντὶ
τοῦ ἔαδον) ἔεῖαδον (Fαδον ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), Ξ
340, π 28, παρ. β'. ἔαδα (Fαδα) [τὸ α μακρόν],
ἀρέσκω, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχάριστος, ἀ-
ρεστώς, μετὰ δότ. τοῦ προσ. «ἄδ' ἔκτορι μῦ-
θος» ἤρσαν ὁ λόγος εἰς τὸν Ἐ. M 80, «δέχα
δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή» γ 450, Σ 510 «οὐκ
Ἄτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ» δὲν εὐχα-
ρίσκει τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀγμ. Α 24, Π 28
«εἴ σφισιν καρδίῃ ἄδοι» ο 327 ἢ δ' ἐν τῇ χω-
ρίῳ π 398 δατική «μύθοισιν» εἶνε ὀργανική·
διὰ τῶν λόγων του· μετ' ἀπαρρ. «οὐδ' Ἀλάντι
ἦνδανε θυμῷ ἱσάμεν» δὲν ἤρσαν εἰς τὴν ψυ-
χὴν τοῦ Ἀλάντος νὰ σταθῇ Ο 674. Ἐνίοτε εἰ-
πακούεται ἡ δόξα, ὡς ε 153, ρ 473· «ἔαδω μῦ-
θος» ἀρεστώς, εὐχάριστος λόγος, I 473, σ 422.

ἈΝΔΑΙΝΑ [..υ.], ἐπὶ β'. (ἀνάδωχα) «εἰς δόω»
(κοιμάτις) «καζέεν» Ἰλ. Π 442 «δάσασθαι»
Σ 544.

ἈΝΔΑΓΓΕΙΑ, τὰ (ἀνὴρ-ἄγγρα) τὰ ἀπὸ τοῦ φο-
νεύοντος πολέμου ἀφαιρούμενα ὅπλα, σκευὰ,
λάφυρα, σπῶν, Ξ 509 f.

ἈΝΔΑΡΑΙΜΟΝΙΑΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμο-
νος=Θῶας, Π 168.

ἈΝΔΑΡΑΙΜΩΝ, οἶκος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Γοργόως τῆς
θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως καὶ πατρὸς τοῦ Θῶαντος,
τοῦ μετὰ τὸν Οἰνέα ἐν Καλυδωνίᾳ τῆς Αἰτωλίας
βασιλεύσαντος, Β 638.

ἈΝΔΑΡΑΚΣ [..υ.], ἐπὶ β'. ἐκ τοῦ ἀνδρα κατὰ
παραγόμενον (κατὰ τὸν Δοιδεργ.) κατ' ἀνδρα,
virilitas, ν 44 f. ἢ. Ὁρθότερα μοι φαίνεται ἡ τοῦ
Λοδαικίου ἐτυμολογία θεωροῦντος τὸν τύπον
τοῦτον κατὰ μακρὸν διάφορον τοῦ ἄλλως συνη-
θεστάτου εἰς αἶ, οἶον καδῆ, ὀδᾶξ, ὀκλᾶξ κτλ. Καὶ
ὅπως ταῦτα τὰ ἐπὶ β'. εἶνε ῥηματικά, οὕτως καὶ
τὸ προκείμενον προϋποθέτει ῥῆμα ἄγρ. ἀνδράζω
(κατ' ἀνδρα διανέμω) ἐξ οὗ ἀνδρακάς ἢ ἀνδράξ.
Πρὸς τὰ ἀνάλογα ἐπὶ β'. ἐκᾶς, ἀγκᾶς, ἐκτιπᾶς.

ἈΝΔΑΡΛΗΔΩΝ, τὰ, δαυλός, μόνον ἐν τῇ με-
ταπλαστικῇ δότ. ἀνδραπόδοσι (σχηματισθ. ἀνα-
λόγως τοῦ ἀνδρεσσι κατὰ τὸν Λόδεκκ. κατ'
ἄλλους δὲ ὡς ἐκ τῆς ὀνομ. ἀνδράπους) Η
475 f. (Κατὰ τινες ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ποῦς διὰ
τὸ παλαιὸν ἔθιμον τοῦ νὰ πατῇ ὁ νικητὴς τὸν
ἡττημένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἔδοτ. εἰς Ἰλ. σ
692, 24, 4416, 23 κατ' ἄλλους δὲ (Σουίδαν, σκῆλ.
εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. 524) ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ἀ-
ποδόσθαι=πωλεῖν ὥστε κατὰ τὸν Δοιδεργ. ὁ
ἀνδράπους εἶνε κυρ. ἀνδραπόδοτος).

ἈΝΔΑΡΑΧΩΣ, ἐς (ἀνὴρ-ἄρχος), γεν. εὐς, ἀν-
δροπαρῆς, ὁ ἐπιβαρύνων (βάρος ὦν ἐπαχθεῖς
εἰς) τοὺς (ἄλλους) ἀνδρας, «χερμάδια» κ 124 f.

ἈΝΔΑΡΕΦΟΝΤΗΣ, οἱ, ὁ (ἀ. φονεύω) ἀνδρεφό-

νος, ἐπὶ β'. τοῦ Ἀρεως Ἰλ. Β 651, Η 466, Ρ
259. (ἢ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ὁ Λόδεκκ νομι-
ζει ὅτι τὸ εἰ ἐπὶ ἡ χάριν ἐκπέσσει τῆς συλλα-
βῆς, ἐν ᾧ παρ' Αἰσχ. εὔρηται ὁ σχηματισμὸς
ἀνδρεφόντης).

ἈΝΔΑΡΕΣΣΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνδράσι, ἴδ. ἈΝΗΡ.

ἈΝΔΑΡΟΚΜΗΤΟΣ, οἷν (χάμνω) ὑπ' ἀνδρῶν πε-
πνημένος, «καμμένος», «ἀνθρωποκα-
μωμένος», χεῖροποίητος, «τύμβος» Α 374 f.

ἈΝΔΑΡΟΚΤΑΣΙΝ [..υ.], ἡ, ἐπ. (ἀν., κτείνω), ἀ.
ἀνδρακτονία, φόνος ἀνδρῶν, αἱματοχυσία,
ἰδὼς ἐν τῇ μάχῃ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. Ε 909,
Α 464, λ 642· ἰνικ. δὲ εἶνε φόνος ἀνθρώπου,
ἀνθρωποκτονία, φόνος ἐν γένει, Ψ 86 (φόν-
ος παιδίου).

ἈΝΔΑΡΟΜΑΧΗ [..υ.], θυγάτηρ τοῦ Πειρίωνος,
βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἐκτο-
ρος, περιγραφομένη ἐν Ἰλ. ὡς ἰδανικὴν γυναι-
κέας ἀρετῆς καὶ τύπος ἀληθινῆς αὐτοῦ καὶ
μητρὸς, πρὸς Ζ 374 ἐξ. 422 ἐξ. κ. ἀ. Ὁ πα-
τήρ καὶ ἑπτὰ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐφρονέθησαν ὑπὸ
τοῦ Ἀχλλέως. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον
ἔλαχε μετὰ τὴν ἑλῶσιν τοῦ Ἰλίου εἰς τὸν Νεο-
πόλεμον, μεθ' οὗ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἥπει-
ρον καὶ εἶδεν ἐτι πολλὰ καὶ ἔπαθεν.

ἈΝΔΑΡΟΜΕΟΣ, ἐπ. εὐς (ἀνὴρ) εἰς ἀνθρωπον ἀνέ-
κων, ἀνθρώπειος «κρέας» ι 297 κ. ἀ. «αἶμα»
χ 49 «χρῶς» ἀνθρώπειον σῶμα, Ρ 574, Γ
400, Φ 70 «ὄμιλος» Α 538· «φωμοί» τεμά-
χια ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374. (ἢ. Ἡ κατάλη-
ξις τῆς λ. εἶνε μοναδική).

ἈΝΔΑΡΟΤΗΣ, ἦτος, ἡ, ἴδ. ἈΔΑΡΟΤΗΣ.

ἈΝΔΑΡΟΦΑΓΟΣ [..υ.], οἷν, ἀνθρωποφάγος,
ἐπὶ β'. τοῦ Πολυμήμου, κ 200 f.

ἈΝΔΑΡΟΦΟΝΟΣ, οἷν, ποι. ἀνδρας φονεύων,
ἀνθρωποκτόνος, ἐπὶ β'. τοῦ Ἀρεως, Α 444,
τοῦ Ἐκτορος, Β 242· «χεῖρες» τοῦ Ἀχλλέως
Σ 347· «φάρμακον» α 264.

ἈΝΔΑΪΕΤΑΙ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναδύεται,
ἴδ. ἈΝΔΑΪΟΜΑΙ.

ἈΝΔΕΓΕΙΡΑ, ἀόρ. ἀ. ἀνέγειρα, ἐγείρω, ση-
κύνω, «τινὰ ἐξ ὕπνου» K 438, φ 46, 22, «ἐκ
λεχέων» ἐγείρω ἐκ τῆς κλίνης, δ 730· τροπ.
διεγείρω, ἐνθαρρύνω, φαιδρύνω, «τινὰ με-
λυσίους ἐπίεσι» κ 475.

ἈΝΕΓΕΓΝΩΝ, ἴδ. ἈΝΑΓΙΓΝΩΣΚΩ.

ἈΝΕΔΕΓΜΕΘΑ, ἴδ. ἈΝΑΔΕΟΜΑΙ.

ἈΝΕΔΑΡΑΜΩΝ, ἴδ. ἈΝΑΤΡΕΧΩ.

ἈΝΕΕΑΝΟΣ (ἀνέΓεδνος), ἴδ. ἈΝΑΪΑΝΟΣ.

ἈΝΕΕΡΓΗ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνείργω, πα-
ρατ. ἀνέργων, ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω «φά-
λαγγας, μάχην» Γ 77, Η 55· μετὰ τοῦ «ὀπίσ-
σω» Ρ 752, Γ. Ἐρμ. 244.

ἈΝΕΙΜΙ (εἶμι), μετοχ. ἀνών, ἐπ. παρ. ἀ-
νώνων, 4) ἀνείργωμαι, ἀναβαίνω, εἰς περιω-
πὴν κ 446, ἀπὸ τῆς παραλλας εἰς τὰ μεσό-
γεια, κ 274· περὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, «ἡ-
λίου ἀνιόντος» Θ 536, α 24 «ἡμ' ἡλίου ἀνιόντος»

(συγχρόνως) μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σ 436, μ. 429 κ. ἀ. 2) ἐπανέρχομαι «ἐκ πολέμου» Ζ 480, «ἐξ Αἰθιοπῶν» ε 282, «ἐξ μητέρα» Χ 499, «ἐκ Τροίης» (διὰ θαλάσσης εἰς τὴν πα-
τριδα) κ 332. 3) «ἐς τινα» ὡς τὸ Λατ. *adire*
aliquem, προσέρχομαι εἰς τινα ὡς ἐκείνης, ἵνα
παρκαλέσω, Χ 492.

ἈΝΕΙΜΑΝ, ὄν (ἀ, εἶμα) γεν. ὄκος, ἀνευ ἡματίων,
πτωχός, γυμνός, γ 348 f.

ἈΝΕΙΡΟΜΑΙ, ποι. ἀντί τοῦ ἀνέρομαι, μόνον
κατ' ἐνεστί, καὶ παρὰτ. ἐρωτώ, ἀνερωτώ, Φ
508· μετὰ αἰτ. πρῶτα. «τινὰ» δ 420· μετὰ αἰτ.
πράγματος «τί» περὶ τίνος, ν 238· μετὰ διπλ.
αἰτ. «ὅ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλάξ» περὶ τοῦ
ὁποίου μὲ ἐρωτᾷς καὶ μὲ ἐξετάζεις, Γ 477, α
231, ο 390.

ἈΝΕΙΣΑ (εἶσα) ἔλλειπται. ἀήρ. ἀ., ἐξ οὗ παρ'
Ὅμ. μόνον ἀ. ἐν. τῆς εὐκτ. ἀνέσαιμι καὶ με-
τοχ. ἀνέσαντες, ἀνατίθηναι, ἀναδιδάξω, «ἐς
διόφρον ἀνέσαντες ἄγον» καθίσταντες ἐπὶ τῆς ἀμά-
ξης, Ἰλ. Ν 657· «εἰ κείνων γε ἐς εὐνὴν ἀνέ-
σαιμι» ἀν. ἐδονάμην νὰ τοὺς ἀναδιδάσω εἰς τὴν
εὐνὴν, Ξ 209. (Ὁ Βούττιμαννος ἀνάγει τὸν τελευ-
ταῖον σχηματ. εἰς τὸ ρ. ἀνίημι, ὅπερ παντά-
πασιν ἀνάρμοστον, Ὁ δὲ Εὔστ. ἐρμηνεύει ἀμφο-
τέρους διὰ τοῦ ἀναθεῖναι ὀρθῶς. Οἱ ἀρχαῖοι
γραμματικοὶ παράγουσι τοὺς σχηματισμοὺς τοῦ-
τους ἐκ τίνος ἀγγρ. ἐνεστώτος ἀνέζω).

ἈΝΕΚΤΟΣ, ὄν (ἀνέκω), ὁποφερτός· παρ' Ὅμ.
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς ἀνήσεως «ἔργα οὐδ'
ἔτ' ἀνεκτά» Α 573, υ 223· ἀνευ ἀνήσεως «ἀλ-
λά τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν» τοῦτο μὲν
περιέχει ἀκόμη ὑποφερτόν κακόν, υ 83—Ἐπίρ.
«οὐκέτι ἀνεκτὸς» οὕτως ὥστε δὲν ὑποφέρεται
πλέον, Θ 355, ι 350.

ἈΝΕΚΤΩΝ, ἴδ. ἈΝΕΡΧΟΜΑΙ.

ἈΝΕΛΚΩ. 1) Ἐνεργ. ἀνελκῶ, ἀνασύρω
«σταθμὴν» ἀνασηκῶν τὸν ζυγόν, τὴν ζυγα-
ρίαν, Μ 434 «τοῦτου πήγυν» τὴν καμπὴν τοῦ
τόξου, δ ε. ἐντείνω τὸ τόξον, Α 375, Ν 583
«νευρήν» φ 428, 450 πρὸς. ΤΑΝΙΩ. 2) Μέσ.
ἀνέλκω τι τῶν ἑμαυτοῦ, «τρέχας» ἀνασπῶ
τάς τρέχας μου, Χ 77 «ἔγχεα» ἀνασύρω τὸ δόρυ
μου ἢ πρὸς ἑμαυτόν, ἐκ τοῦ σώματος δηλ. τοῦ
πληρωθέντος πολέμου, ο 97.

ἈΝΕΛΩΝ, ἴδ. ἈΝΑΙΡΕΩ.

ἈΝΕΜΟΣ, ὁ (ἄημι) «ἄνεμος», πολυ. παρ'
Ὅμ. συνδυαζόμενον μετὰ συνωνύμων, οἷον «ἄ-
νέμοιο θεῶν» Μ 253· ὡσαύτως καὶ «ἄνέμοιο
ἄελλα, ἀήτης, αὐτμή, πνοαί», ὅπ. ἴδ.—Ὁ Ὅ-
μηρος ἀνιφέρει τίτταρας μόνον ἀνέμους, Εὐρον,
Νότον, Ζέφυρον, καὶ Βορέαν, ε 295.

ἈΝΕΜΟΣΚΕΦΗΣ, ἐς, ἐπικ (ἄνεμος, σκέπας) γεν.
έος, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττειν, κατὰ
τοῦ ἀνέμου σκεπάζω, «χλαῖνα» Π 224 f.

ἈΝΕΜΟΤΡΕΦΗΣ, ἐς, ποι. (ἄνεμος, τρέφω), γεν.
έος, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος ἢ τε-
οραμμένος, ἀνεμοτραφής, μόνον «χομα»

ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐξογκούμενον, Ο 625 καὶ «ἔγ-
χεα» δόρυ ἐκ ξύλου δένδρου ἐν ἀνεμῶνι (ὀρει-
νῇ) τόπῳ βλαστήσαντος, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον
ἔγινε διὰ τοῦτο σκληρότερον, ἄρα· δόρυ ὑπὸ τοῦ
ἀνέμου σκληρυνθὲν Ἰλ. Α 256, πρὸς. Ρ 55 ἐξ.

ἈΝΕΜΩΔΙΟΣ, ἴον (ἄνεμος) κυρ. ἀνεμῶδης· μό-
νον τροπ. μάταιος, ἀνωφελὴς, μηδαμινός
«τόξα» Ε 246, Φ 474· περὶ προσώπου Γ 423·
«ἀνεμώλια βάξει» μάταια φλυαρεῖ, «ὁμιλεῖ
τὸν ἀέρα» Δ 355, δ 837. (Ἠ. καθομιλ.
γλῶσσα μετὰ τοῦ ἀνέμου συνδυάζει πολλάκις καὶ
τὸν καπνὸν εἰς ἔκφρασιν τοῦ μηδαμινοῦ καὶ μα-
ταίου, λέγουσα «(πράγματα ἢ λόγια) τοῦ ἀνέ-
μου καὶ τοῦ καπνοῦ») — «ἀνεμώλιον» ὡς
ἐπίρ. Φ 474. Ἠ. ἢ μᾶλλον, ὡς ἀνωτέρω, ἐπιθετι-
κῶς ἐκληπτέον.

ἈΝΕΜΩΡΕΙΑ, ἡ, ἡ μετέπειτα καὶ ἈΝΕΜΩΛΕΙΑ
(Στραβ. 9, 3, 15, ἐνθα καὶ ἡ ἐρμηνεῖα τοῦ ὀνό-
ματος) πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δελφῶν,
Β 524.

ἈΝΕΝΕΙΚΑΤΟ, ἴδ. ἈΝΑΨΕΡΩ.

ἈΝΕΠΛΑΤΟ, ἴδ. ἈΝΑΠΛΑΛΩ.

ἈΝΕΡΕΪΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀνηρεψά-
μην, σηκώνω τι ὀρηκτικῶς ἐπάνω, ἀναρπάξω,
μετ' αἰτ. περὶ τῶν Ἀρπυιῶν, α 244, ε 371, υ
77 καὶ περὶ τῆς Θυέλλης, δ 727· ἔτι δὲ καὶ περὶ
τῶν θεῶν Γ 234.

ἈΝΕΚΡΙΩ [...], ἀνασύρω, «ιστία» *Ὁδ. ι
77, μ 402 (ἐν τιμ.)

ἈΝΕΡΧΟΜΑΙ, ἀόρ. β'. ἀνήλυθον. 1) ἀνέρχο-
μαι, ἀναβαίνω «ἐς σκοπὴν, ἐς περιωπὴν» κ
97, 146 κ. ἀ. «ἄστυδ'» τ 490· τροπικ. περὶ
νεοφύτου δένδρου ἀναβλαστάνω, αὐξάνω, ζ
463, 467. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, Ζ
487 κ. ἀ. μετὰ τὸ «ἄψ» ἢ «αὐτίς» Δ 392
(ὅπου πρότερον μὲν ἐγράφετο «ἄψ ἀνερχομένη»
καὶ ἡ συλλαβὴ ἀν. ἐλαμβάνετο ὡς μακρά· ἀλλ'
ἀπὸ τοῦ Βεκκ. μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βέντλεϋ
γράφ. «ἄψ ἄρ' ἀνερχομένη») α 437.

ἈΝΕΡΩΤΩ, παρτ. ἀνερῶτω, ἐρωτῶ καὶ πᾶ-
λιν ἐρωτῶ, δ 254 f.

ἈΝΕΣΑΙΜΙ, ἴδ. ἈΝΕΙΣΑ.

ἈΝΕΣΑΝ, ἴδ. ἈΝΙΗΜΙ.

ἈΝΕΣΑΝΤΕΣ, ἴδ. ἈΝΕΙΣΑ.

ἈΝΕΣΙΕΙ ἐπ. ἀντί τοῦ ἀνήσει, ἴδ. ἈΝΙΗΜΙ.

ἈΝΕΣΙΕΓΓΟ, ἴδ. ἈΝΑΣΙΕΩ.

ἈΝΕΣΤΙΟΣ, ὄν (ἀ, ἐστία) ἀνευ ἰδίας ἐστίας-
οικίας, ἀπατρίς, Ι 63 f.

ἈΝΕΥ [...], πρόθ. μετὰ γεν. χωρὶς, «ἀνευ κέν-
τροιο θέοντες ἵπποι» Ρ 387, «ἀνευ δεσμοῦ» ν
400, «ἀνευ κομιδῆς» ι 247, «ἀνευ ἔθου» Ρ 407·
«οὐκ ἀνευ θεοῦ» ὅχι ἀνευ τῆς θελήσεως ἢ βοή-
θείας θεοῦ, δ 372, ο 531, «ἀνευ ἐμέθεν» ἀνευ
τῆς εἰδήσεως καὶ θελήσεώς μου, ο 243 «ἀνευ
δηλίων» ἀνευ ἐχθρῶν, ἀπληθαγμένους ἢ μακράν
τῶν πολέμων, Ν 556.—Εὐρίσκειται μόνον ἐνθα
ἀνωτ. παρ' Ὅμ., ὅστις συγχρότερον μεταχειρίζε-
ται τὸ ἀνευθε καὶ ἄτερ ἀντ' αὐτοῦ.

ἀνευθε [-...], καὶ πρὸ φων. ἀνευθεν (ἀνευ). 1) Ἐπὶ μακρὰν, χωριστά, Ψ 244, 378, ι 26· μετὰ τῆς μετοχ. «ὦν», Β 27, Δ 277 κ. ἀ. «κίων» ἀποχωρῶν (κατὰ τὴν μετάρρ. τοῦ Πλάτωνος), Α 35. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. ἀ.) ἀνευ, χωρὶς «οἷος ἀνευθ' ἄλλων» Χ 39, «μοῦ- νω ἀνευθ' ἄλλων» π 239· «ἀνευθε θεοῦ» ἀνευ θείας συμπράξεως, ἀντιλήψεως, Ε 185 «ἀνευ- θεν ἔμετο» Π 89, πρὸθ. ἀνευθ' ἐ.) μακρὰν «ἀνευθε πατρός τε φίλων τε» Φ 78, κ 554 κ. ἀ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἄγχι» Ε 185.—Κεχω- ρισμένον τῆς συντακτικῆς πτώσεως «ἀνευθε δὲ σε μέγα νῶν» πολὺ μακρὰν ἡμῶν, Χ 88.

ἀνεφέλος, ον [-...] (ἀ, νεφέλη), ἀνέφελος, χωρὶς νεφέλης, εὐδίας· «ἀὐθρη» ξ 45 φ.

ἀνέχαι, ἐπ. γ'. ἐν, τῆς ὑποτ. ἀνέχαι, τ 111 (πρὸ τοῦ Βεκκέρου ἐγράφετο ἄριστ. ἀνέχαι, ὅπως ὁ Ἄρενς καὶ τὴν ὑποτακτικ. θέλει νὰ γράφῃ), μέλ. ἀνέχαι, ἀόρ. β'. ἀνέσχον, καὶ ἀπρρ. ἐπ. ἀνασχόμεν καὶ μετοχ. ἀνασχών, ἑτερας ἀόρ. ποι. ἀνέσχεθον καὶ ἀπαρρ. ἀνεσθέειν (ἰδ. ἔκα), μέσ. μέλ. ἀνέχομαι καὶ ἀνασχέσομαι, ἀπρρ. ἐπ. συγκαίω. ἀνασχέσθαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἀνασχόμεν καὶ προστ. ἀνάσχει καὶ ἐπ. συγκαίω. ἀνέσχει, ἀπρρ. ἀνασχέσθαι, μετ. ἀνασχόμενος, Α') Ἐνεργ. μεταθ. 1) κρατῶ ὑψηλὰ, ἀνορθῶ, ἀ- νυψῶ. ἀ.) κυρ. «αἰγίδα» γ 297 «κεφαλὴν» ρ 291· «ἀσπίδα ἀπὸ θεῶν» κρατῶ τὴν ἀσπίδα ὑψη- λὰ καὶ μακρὰν ἑαυτοῦ Γ 278 «χιτῶν» πρὸς πυγμαχίαν, Σ 89· (ἀλλάχου καίται τὸ μέσον, ἰδ. Γ, 1· β'). «χιτῶν θεοῦ» ἀνατείνω τὰς χ. εἰς τοὺς θεοὺς, προσερχόμενος, Α 450 κ. ἀ. πληρ. (ὅτε καὶ μόνον τὸ ἐνεργ. μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ.) «τί» σηκώνω ἵνα το δεῖξω, «μαζόν» Χ 80· ἰδίως «τι θεῶν» σηκώνω τι ὑψηλὰ εἰς θεόν (οἷον δεικνύων καὶ προσφέρων αὐτό) ἵνα τὸ ἀπεμύσῃ εἰς αὐτόν, Κ 461 «σχιπτρον θεοῖσι» πρὸς τοὺς θεοὺς, ὡς πρὸς μάρτυρας, ἐπὶ ὁμώσει, Π 412· πρὸ, Κ 321 (ἐνθα καίται τὸ μέσον)· ὅθεν β'.) κρατῶ ὀρθά, δὲν ἀφίνω νὰ πείθω «εὐδίκας» τηρῶ τὴν δικαιοσύνην τ 111. 2) κρατῶ ὅπισω, ἀναχαιτίζω «ἵππους» Ψ 426. Β') Ἐνεργ. ἀμετ. ἐξέχω «αἰχμὴ ἀνέσχει» Ρ 310· ἀνα- κύπτω, ἀναδύομαι ε 320. Γ') Μέσ. 1) κυρ. ἀ.) ἀνορθοῦμαι, «ἀνασηκώνομαι» Ε 285· β'.) ἀνυψῶ τι τῶν ἑαυτοῦ «σχιπτρον» Κ 324 «δοῦρα» Α 594, Μ 438, Ο 298, Ρ 231, «χιτῶν» ὑπὸ χαρῆς, σ 400.—Ἡ μετοχ. «ἀνασχόμενος» καίται πολλάκις ἀνευ πτ. ἀνα- ταίνας, ὑψώσας (ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἐνυπα- χούηται ἀντικείμενον· τὰς χιτῶνας ἢ ἄλλο τι ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξαγόμενον πράγμα, οἷον «ἕϊρος» Γ 362) Χ 34, Ψ 660, ξ 425, σ 93 (ὅπερ ἄλλοι ἐρμηνεύουσι· ἀναστάντες ἢ ἐπε- γερθέντες ἢ προτεινάντες ἑαυτούς). 2) μεταφ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, συνήθ. μετ' αἰτ. «κῆδεα, κακά» Σ 450 κ. ἀ. (μετὰ γεν. μό- νον Χ 423 «δουλοσύνης») «ἐξήους ἀνέχομαι»

η 32 «ἀεργόν» τ 27· ὅθεν καὶ ὑποδέχομαι, ρ 13· μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνέχομαι σε ἀλγ' ἔ- χοντα» Ε 895 «καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνικατὸν ἐγὼ παρὰ σοὶ γ' ἀνεχόμεν ἡμενος» ὁ δὲ ὑπόμενον νὰ κάθωμαι, Δ 595· β'.) ἀνευ πτ. ὑπομένω (ἔχω ὑπομονήν) καρτερῶ, λ 375· συγχὴ ἢ φρ. «τέ- πλαθι καὶ ἀνάσχει» ὑπόμενε καὶ καρτερεῖ, ὁ δ. ὑπόμενε ὅσον δύνασαι, «τέπλαθι, μητέρ' ἐμή, καὶ ἀνάσχει» «βᾶστα, μητέρας μου, βᾶστα» Α 586, Ε 382, Ω 549· ἡπίως εἰρημένον «ἀν- σχειο νῶν» ἔχε ὑπομονήν! (μὴ θυμωθῇ) Ψ 587.

ἀνεψιός [-...], ὁ, ἡ καὶ νῦν «ἀνεψιός», ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἐξ ἀ- δελφοῦ, *Π. 1 464, Κ 549. [Τὸ ε μακρὰν ἐν τῇ χωρ. Ο 554, ὅπου ὁ Ἄρενς, ἵνα φυλάξῃ τὸν συνήθη χρόνον τοῦ ε, ὁλεῖ νὰ γράφῃ τὴν ἀρχαίαν γεν. ἀνεψιός].

ἀνεψ, ἐπὶ ἀμφιλόλου ἐτυμολογίᾳ· σιγῇ, ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ μετὰ πληθ. ῥήματος· ἐγγένεσθε, ἐγένοντο, ἵσαν, ἦσαν· Β 323, Γ 84, η 144, 130, 695, ε 240· μετὰ δὲ ἐνικοῦ μόνον φ 93 «ἡ δ' ἀνεψὸν ἦστο». (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οἱ πλείστοι τῶν νεω- τέρων ἀπὸ τοῦ Βουττρίανου καὶ Σπιζιέριου (ὅστις τὰς δυσκολίας τοῦ παραδειγματικ. τονι- σμοῦ ἀπορρῶγει γράφων ἀνέψω ὁ δὲ Βούττρ. ἦτοι ἀνέψω κατὰ τὸ· ὀπίσω, ἄνω κ.τ.τ. ἢ ἀνέψω ἀντὶ τοῦ ἀνέψω). Πρῶτον δὲ μέχρι Οὐολ- φίου ἐγράφετο καὶ νῦν ἔτι ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α' καὶ ὁ Ἄμει· γράφουσι πανταχοῦ, πληθ. ἐν τῇ τελευ- ταίῳ τῶν μνημονευθέντων χωρίων, ἀνεψ, ὅπερ θεωρεῖται ὀνομ. πληθ. ἄλλως ἀχρηστοῦ τινός ἐπιθέτου ἀνεψ, Ἄντ. ἀντὶ τοῦ ἀναψ, ἀ- ναυρος, καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἀνω, αἰνω, ἢ σχι- τίζεται πρὸς τὸ ἐνέος. Ὁ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει τὸ ἐπὶ θ. διὰ τοῦ «οὐκ αἰεῖς, τοσοῦτον ἐπὶ σιωπῇ- λός, ὥστε μόλις τολμᾷ νὰ ἀναπνεύσῃ»).

ἀνύγαγον, ἰδ. ἀνάγω.

ἀνήμ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνή, ἰδ. ἀνήμι.

ἀνήκετος, ον (ἀ, ἀκίωμαι) ἀθεράπευτος, ἀνίατος, ἀφόρητος «χόλος, ἄλγος» *Π. Ε 394, Ο 247.

ἀνηκούετα (ἀνήκουστος, ἀν στερ. καὶ ἀκούω), ἀόρ. ἀνηκούστησα, δὲν ἀκούω, δὲν δίδω ἀ- κρόασιν, ἀπειθῶ, μόνον *Π. Ο 230, Π 676.

ἀνήκετος, ον, ποι. (ἀ, ἀνέλω) «ἀνάρμε- γος» ι 439 φ.

ἀνήνοθε, ἐπ. γ'. ἐνικ. τοῦ β'. παρακ. με σημ. ἐνεστώτος ἀναβαίνει, ἀνέρχεται μόνον ἐν τῇ φρ. «κνίσση ἀνήνοθεν» ἀναφύεται ἡ κνίσσα, ρ 270 (ὁ Ἄμει· κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει ἐνήνοθε)· ἔξ με σημ. παρακ. ἐν τῇ διηγήσει «αἶμ' ἔτι θερμόν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς» θερμόν ἔτι τὸ αἶμα ἀνέβλυζεν ἐκ τῆς πληγῆς, Α 268. (Παρά- γεται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βούττριανον ἐκ τῆς ἀνά = πρὸς τὰ ἄνω, ἐξ ἧς ῥ. ἄχρ. ἀνέθω ἢ ἀνῶω, συγγ. τῇ ἀνέθω καὶ ἰσχυματίσθαι τὸ· ἀνήνοθα

δὲ ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς τὸ: ἐνῆνοχα. Κατὰ δὲ τὸν Γαίβελον εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνέθω, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς ρίζης ἀν=πνέω κατ' ἀναλογίαν τοῦ φλεγ-φλεγέθω, φα-φαίθω, καὶ ἐκ τῆς προθ. ἀνά: σημ. ἄρα τὸ: ἀνήνοθε πρὸς τὰ ἄνω πνέεται. Πρὸβλ. ΕΠΕΝΗΝΟΥΕΝ).

ΑΝΗΣΙΣΤΟΣ, ὄν (ἄ, ἀνών) ἀταλείωτος, ἀκατάπαυστος «ἀνήνυστιν ἐπὶ ἔργῳ» π 444 f.

ΑΝΗΝΟΡ, ὄρος, ὅ (ἄ, ἀνήρ) ἀνανδρος, δειλός, μόνον Ὅδ. κ 301, 344.

ΑΝΗΡ, γεν. ΑΝΔΡΟΣ καὶ ἐπ. ἀνέρος, ὅς. πλ. ἀνδράσι καὶ ἐπ. ἀνδρεςσι. 1) ἀνὴρ „ἀνδρας“ (ἄ.) κατὰ τὸ γένος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ρ 433, φ 323. 6.) κατὰ τὴν ηλικίαν, ὁ ὄρμος, τελείως ἀνεπτυγμένος, στρατεύσιμος ἀνὴρ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς „νέον“ ὅς. καὶ «ὀπλότερος» ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον λέγεται, καὶ πρὸς τὸν «γέροντα», ὅς. καὶ «προγενέστερος ἀνὴρ» λέγεται, Ὅμ. πλχ. γ.) κατὰ τὴν τάξιν, ὁ ἐλεύθερος ἀνὴρ, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἀρχηγός· ἀλλὰ εὐρίσκεται καὶ «ἀνὴρ δήμου» Β 498, «ἀνὴρ προίκτης» ἐπαίτης, ρ 352· πρὸς χαρακτηρισμὸν ἐξόχου τινὸς ἀνδρὸς προστίθεται πάντοτε καὶ τις πρόσδιορισμός, οἷον «ἀρχός, βασιλεὺς, ἀγός, ἐξοχος κτλ. ἀνὴρ». Παλλάκις δὲ προστιθέμενον τὸ ὄνομα εἰς τὰ ἔθνη, οἷον «Ἀργεῖος ἀνὴρ» καθιστᾷ τὴν ἑκφράσιν ἐντιμωτέραν ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς «ἄνδρες ἡμίθεοι, ἥρωες», ἄπ. Ἰδε. ὅθεν δ.) ἔχει τιμητικὴν ἐννοίαν, «ἀνδρεῖος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. „ἀνδρας“, ἀνδρεῖος, «ἄνδρες ἔστε, φίλοι» Ε 329. 6.) ὁ σύζυγος, „ὁ ἀνδρας“ Τ 294, λ 327.

2) ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεούς, μάλιστα εἰς πλθ. Α 403· ἰδίως δ' ἐν τῇ φρ. «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» (ὁ Ζεὺς) σπανιώτερον εἰς ἕνα. Ν 324, Σ 432, 433· συχνὸν δὲ τὸ «βροτὸς ἢ θνητὸς ἀνὴρ» ἀνθρωπος ὅτλ. [κυρ. τὸ α εἶνε βραχύ, ἀλλὰ καὶ μακρόν ἐν ἄρσει καὶ ἐν τῇ τρισυλλαδαίᾳ πτώσει].

ΑΝΗΡΤΟΣ, ὄν (ἄ, ἀρώ) ἀναρωτήτωρ, ἀκαλλιεργήτος, „ἀδούλευτος“ Ὅδ. ι 409, 423.

ΑΝΗΦΘΟ, ἴδ. ΑΝΑΠΤΑ.

ΑΝΘΕΙΑ, ἴδ. πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ι 451, κατὰ τινος ἢ μετέπειτα Θουρία, πρὸβλ. Στράβ. 8, 4, 5.

ΑΝΘΕΜΙΑΝΗ [-υ-], ὄγ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀνθεμιωνίδης, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμιωνος, Δ 488.

ΑΝΘΕΜΙΩΝ [-υ-], ἄνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Σιμοειτοῦ, Τρώς, Δ 473.

ΑΝΘΕΜΙΩΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἀνθρώδες, ἐπὶ θ. χωρῶν, Β 467, 695· «λέδες, κρατήρ» ἄνθεσι πεποικλιμένοι διὰ τορευτικῆς τέχνης (κατ' ἄλλους: ἀπλῶς ποικίλος) Ψ 885, γ 440, ω 275. Ἐκ τοῦ

ΑΝΘΕΜΟΝ, τό, ποι.=ἄνθος, μεταρ. περὶ ἐνωτίων, Ὑμ. 5, 9.

ΑΝΘΕΡΕΩΝ, ἄνος, ὁ (πιθ. ἐκ τοῦ ἀνθέω, ὅπ. ἴδε· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀθήρ, ἀνθέρης) τὸ ἔμ-προσθεν ἄκρον τῆς κάτω σιαγόνης, ἡ πηγὸν

Γ 372, Ε 293, Μ 388· «χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος εἶλε» τὸν ἐπίασε μὲ τὸ χεῖρ ἀπὸ τοῦ πηγῶνι (σημεῖον ἰκασίας || παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· παρ' ἡμῖν δὲ ἀπλῆς θωπείας, ὅθεν καὶ ἐν τινι δημοτικῷ ἄσματι ὁ ἀνθερεῶν λέγεται „κανάκι“ (ἐκ τοῦ „κανακεύω“=θωπεύω); „Σάχουνον (=σιαγόνα) μὲ λακουδάκι καὶ μὲ εὐμορφῶ κανάκι“ Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σ. 599), Ὑλ. Α 504.

ΑΝΘΕΡΙΣ [-υ-], ἴκος, ὁ, κυρ. ὁ ἀθήρ τοῦ στάχυος („ὁ ἀθέρας τοῦ ἀσταχυοῦ“) ἔπειτα καὶ ὁ στάχυς αὐτός, Υ 227 f. (Κατὰ μὲν τὸν σχολ. καὶ Λάδερκ ἐκ τοῦ ἀθήρ· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τινος ἄλλ. ῥ. ἀνθερίω).

ΑΝΘΕΡΑ (ἀνθος), ἄορ. ἄ. ἡνῆσα καὶ ἀφρ. ἀνθσαι, βλαστάνω, ἀναφύομαι, λ 320 f. Ὑ. Ἀπ. 439· πρὸβλ. ΑΝΑΝΘΕΑ.

ΑΝΘΕΔΑΝ, ὄνος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ λίαν, λυμένα ἔχουσα, Β 508.

ΑΝΘΙΝΟΝ [-υ-], η, ὄν (ἄνθος), ὁ ἐξ ἀνθέων συνιστάμενος, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἄνθινον εἶδαρ» ι 84 f, ἵτι· περὶ τοῦ καρποῦ τοῦ λιutoῦ λεγομένη, εἶνε πιθάνως ἀπλῆ ποιητικὴ περιγραφή τῆς φυτικῆς, ἐξ ἀνθέων καὶ βλαστῶν συνισταμένης τροφῆς· ἴσως τὸ «ἄνθινον» σημ. κατὰ τὸν Δοιδερλ. αὐτὸ τοῦτο τὸ φυτικόν, διότι ἄνθος κατ' ἀρχὰς ἐσημαίνει τὸ ἀναβλαστάνον ἢ ἀναβλαστῆσαν, τὸν βλαστὸν, καὶ ἐν γένει τὸ φυτόν. Ἄλλοι δὲ μεταφορ. ἐρμηνεύουσι τρυφερόν, ἢ ἀνθηρόν, ποικιλόχρουν.

ΑΝΘ-ΙΣΤΗΜΙ, ἄορ. ἄ. ἀντέστην, μεταβ. ἀντιτάσσω· εὐρίσκεται μόνον ὁ ἀμετάβ. ἄορ. ἄ. καὶ τὸ μέσον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι «τινὶ» Ὑλ. Υ 70 f. ἄνευ πτ. Π 305.

ΑΝΘΟΣ, ἐπ. τὸ (ἐκ τῆς ἀνά) κυρίως τὸ ἀναφυόμενον, ἀναβλαστάνον, τὸ φυτόν, ὁ βλαστὸς, τὸ „βλαστάρει“ καὶ οὕτως ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τινων τὸ «νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης» ι 449· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δυνατόν νά ἔχη τὴν κοινὴν σημ. ἄνθος, ὡς καὶ Β 89, Ι 542 κ. ἄ. ἐπειδὴ οἱ λεριμένοι τῶν μεσημέριων χωρῶν εἶνε κατὰ τὸ ἔαρ εὐανθίστατοι τρόπ. «ἴδης ἄνθος» τὸ ἄνθος τῆς ηλικίας, τῆς νεότητος, Ν 484· «κουρήμιον» Ὑ. Δῆμ. 408.

ΑΝΘΡΑΚΙΨ, ἡ (ἀνθράξ) ἀνθρακία, „θράκα“ σωρὸς καομένων ἀνθράκων, Ι 243 f.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ὁ, ὁ ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεούς καὶ τὰ κτήνη, Ε 442, Σ 362, Τ 434 κ. ἄ. καὶ περὶ τῶν τεθνεώτων καὶ ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάρων οἰκούντων, δ 565, 568· συντάσσεται καὶ μετ' ἄλλου οὐσιαστ. «ἄνθρωπος ὄβιτης» ὀδοποιῶν, Τ 263, ν 423 καὶ μετὰ ἐθνικῶν ὀνομ., Ὑ. Ἀπ. 42· «ἄνθ. ἡῶτοι, ἐσπέραιοι» τὰ ἔθνη τὰ ἀνατολικά, τὰ δυτικά, θ 29. (Ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινος μὲν ἐπὶ θ. κατ' ἀρχὰς ἐκ τοῦ ἀναθρίω ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ἀναθρῶπτω, ἀναθράω=ἀναβλέπω, λοιπὸν κυρίως ὁ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων κατ' ἄλλους δὲ σύνθ. ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ὤψ, ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην

ᾧψιν· κατ' ἄλλους τέλος ἐκ τῆς ἀνά, τῆς ῥίξης θερ (ferire) καὶ τοῦ ᾧψ, ὃ πρὸς τὰ ἄνω κτυπάν, θεωροῦντων τὴν ᾧψιν).

ἀνιάζω [ν-...]. (ἀνία). 1) μεταβ. λυπῶ, προξενῶ εἰς τινα λύπην ἢ ἀηδίαν, ἐνοχλῶ, πειράζω, μετ' αἰτ. Ψ 721, τ 323. 2) ἀμετ β. λυποῦμαι, ἀηδιάζω, πειράζομαι, ὃ 598, 460 «θυμῶ ἀν.» γ 87, Φ 270· μετὰ δοτ. «κατά-τεσαι» λυποῦμαι διὰ τὰ κτήματά μου, ἀνησυχῶ, ἔχω φροντίδας περὶ αὐτῶν, Σ 300.

ἀνιάω [ν-...]. (ἀνία), Ἰων. καὶ ἐπ. μέλ. ἀνιήσω, μετοχ. τοῦ παθ. ἀνιηθείς, = τῷ προηγ. εὐσαρεσθῶ, ἐνοχλῶ, μετ' αἰτ. β 445, υ 478. ἀπολ. εἶμαι ὑγλήρως, γίνομαι βάρος, τ 66. — Παθ. ἐνοχλοῦμαι «οὐ γάρ τις τοι ἀνιάται παρεόντι» δὲν ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῆς παρουσίας σου, ο 335, «ἀνιηθείς ὀρυμαγδῶ» α 433· καὶ αὐτ. π. «ἡ μὴν καὶ πόνοος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι» κόπος εἶνε νά ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πατρίδα, ἀπ' οὗ ὑπομεινῇ λύπας, ὑποστῇ πολλὰς ἐνοχλήσεις, Β 294.

ἀνιάραι [ν-...]. (ἀνία), ἐπὶ β. (ἀνιάρω) χωρὶς νά ἰδρῶσθαι, ἀπόνως, Ο 228 τ.

ἀνίη [ν-...]. ἡ, Ἰων. ἀνίη τοῦ ἀνία, ἔτι προξενεῖ λύπην, ἀηδίαν, κόπον, «βᾶσανος», βᾶρος, υ 52, α 394· ὁ Ὀδυσσεύς λέγεται «δαϊτὸς ἀνίη» βάρος τοῦ δειπνοῦ, ρ 446· «ἀπρηκτός ἀνίη» βάρος τοῦ ἀναπόφευκτος λέγεται ἡ Σκύλλα Ὁδ. μ 224.

ἀνιηθεῖς, γδ. **ἀνιάω**.

ἀνίημι, ἐκ τοῦ θέματος ἰεν, β'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. ἀνιεύς Ε 880 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀνίης) καὶ γ'. ἐν. τοῦ παρ. ἀνίει, Ο 24 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀνίη), β'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἀνιεύης, μέλ. ἀνίησω καὶ κατὰ συστολ. ἀνίσει, σ 265 (ἐνθα ὁ Θέοφραστος καὶ ὁ Κλάσσης ἀναγινώσκουσιν ἀνίη), ἀόρ. ἀ. ἀνίηκα καὶ ἀνέηκα, Ε 882, ἀόρ. β'. μόνον γ'. πληθ. ἀνεσάν, γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. μετ' ἐπικ. ἐκτάς. ἀνίηη ἀντὶ τοῦ ἀνίη, Β 34, εὐκτ. ἀνιέην, μετοχ. πληθ. ἀνέντες. Ἐν τούτοις γδ. καὶ λ. **ἀνείσα**. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀναπέμπω, «ἀήτας Ἰλκεανὸς ἀνίησιν» τοὺς ἀνέμους ἀναπέμπει ὁ Ὀκ. ὃ 568, «Ἰδωρ» ἀνερεύω (τούναντιον ἀναβρύδω) περὶ τῆς Χαρόδδου, μ 405· «καρπὸν γῆς» ἀναδίδω, περὶ τῆς Δήμητρος, Γ. Δῆμ. 333. 2) συνίθ. λύω, χαλαρώνω, «δεσμῶν» Ο 359 (πρότερον ἐγράφετο «δεσμών» ἀπολόω, ἐλευθερῶ)· «πύλας» λύω τοὺς δεσμούς τῶν πυλῶν, ὃ 5. ἀνοίγω αὐτάς, Φ 537· ὅθεν ἰδίως ἀ.) ἀφίνω, καταλείπω «ὑπνος ἀνίηκεν ἐμέ» μὲ ἀφῆκεν ὁ ὕπνος, Β 74, η 289 κ. ἀλγ. μάλιστα τῆς Ὁδ. «ἐμὲ θυμὸν ἀνίει ὁδῶν» Ο 24 (ἐνθα ἡ αἰτ. «θυμὸν» φανεῖται τὸ μέρος· κατὰ τὸ σχῆμα τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος· β'.) ἀφίνω τροπ. παραβλέπω, Ε 880 (ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον, νομίζω, ἐλαφιδάνουσι τὸ ῥ. μεταβατ. «τὴν ἀφίσεις» νά κάμῃ δηλ. ὅτι θέλει καὶ δὲν τὴν ἐπιπλήττει· γ'.) ἀφίνω (ἡ ἀπολύνω) ἐ-

ναντίον τινός, ἐρεθίζω, Ε 764, γ 448, ὃ 485· μετ' ἀφτ. παρορμῶ εἰς πράξιν τινα, Ε 882 κ. ἀ. πρὸλ. ἐπαυῖναι. Ἐν γένει δὲ διεγείρω, παρακινῶ «Ζεὺς οἱ καὶ τότε θυμὸν—ἀνίηκεν» Π 694· «τοῖσιν (εἰς βοήθειαν αὐτῶν) Θρασυμήδεα ὅταν ἀνίηκεν» Ρ 705, Φ 545· «θυμὸς ἀνίη-σιν τινα» ἡ καρδία, τὸ ὁρῶς τὸν παρακινεῖ, Η 25, Κ 389 κ. ἀ. συχνά μετ' ἀπαρρ. «θυμὸς μιν ἀνίησει νικαίνειν, Β 276, «πολεμίζειν» Η 452, «ἀνασχεῖν» Ζ 250, «Μοῦσα δαΐδων ἀνίηκεν αἰ-δεῖν» ὃ 73 κ. ἀ. 3) πῆμω ἀπίσω, ἀποπέμ-πω, σ 265 (κατ' ἄλλους: ἀφίνω, ἐλευθερώω, «ἐκ τοῦ θανάτου ἀφίημι» κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ἀλίσκο-μαι»). Β'.) Λύω. ἀφίνω τι τῶν ἐμαυ-τοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, μετ' αἰτ. «κόλπον ἀνι-μένη» ἀνοίγουσα τὸν κόλπον τῆς, Χ 80· «αἶγας» ἀνοίγω, «ἐκκοιλῶ» αἶγας πρὸς χρῆσίν μου, (κατ' ἄλλους· ὃ ἐκδέρω) ὃ 300. [Τὰ εἰ εἶνε βραχὺ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ «ἀνίει» καὶ «ἀνιέ-μενος»].

ἀνιηρός [ν-...]. ἡ, ὅν (ἀνία), ἀνιηρός, δ-χληρός, «πτωγός» Ὁδ. ρ 220· συγχριτ. «ἀνιηρέστερος» ὃ 490.

ἀνιητόποις, ποδρε, ὃ, ἡ, ὃ μὴ νίπτων (ἀνί-πτους ἔχων) τοὺς πόδας του, ἐπὶ θ. τῶν Σελλῶν, ὅπ. γδ. Π 235 τ.

ἀνιητοίς, ὄν (ἀνίη), «ἔνιπτος», Ζ 266 τ.

ἀν-ίστημι, μέλ. ἀναστήσω, ἐπ. ἀνστήσω, Ο 64, Ω 554· ἀόρ. ἀ. ἀνίστησα, προστακτ. ἐπ. ἀνίστησον ἀντὶ τοῦ ἀνάστησον, Κ 476, καὶ με-τοχ. θηλ. ἀνίστησασα, Σ 358 κ. ἀ. ἀόρ. β'. ἀνέ-στην ἀντὶ τοῦ ἀνίστησαν, Α 533 κ. πληθ. με-τοχ. ἀνστάς ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστάς, Τ 269 κ. ἀ. ἀφτ. ἀνστήμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναστήναι, Κ 55. Α'.) Μεταβ. ἐν τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλ. καὶ ἀόρ. ἀ. κάμνω τινά νά σηκωθῇ, «σηκῶνω», η 463, 470· «γέροντα γειρός» σηκ. τὸν γέροντα ἀπὸ τῆς γειρός, Ω 545, ξ 349· ἀποδοῶν τινά τῆς ἰσχύος, Α 494. Ἰδίως ἀ.) ἐγείρω τινά τοῦ ὕπνου, Κ 32, «κῆρυκα» Ω 689· ἀνα-σταίνω νεκρὸν, Ω 554, 756· β'.) σηκῶνω τινά ἐκ τῆς κατοικίας του, ἀποικίζω, ξ 7· γ'.) διε-γείρω, ἐρεθίζω, κινῶ ἐναντίον «τινὶ» Π 446, Κ 476, Σ 358. Β'.) Ἀμετάβ. ἐν τῷ β'. ἀόρ. καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. 1) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, σηκῶνομαι· ἀ.) «ἐξ ἐδῶν, ἐξ ἔδρας» Α 533, Τ 77 κ. ἀ. «ἐξ ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνίστη» ὅθεν εἶχε σηκωθῇ, σ 457, Κ 55, «ἐξ ἐδῆς» ο 58· β'.) σηκῶνομαι ἐγείρομαι πρὸς οἰανδήποτε πράξιν «ἀσπᾶντες δ' ἵταροι νηὸς ἱστία μηρῶσαντο» μ 470, 495· ἰδίως δὲ ἐγείρομαι ἵνα ὁμιλήσω πρὸς τινος, μετὰ δοτ. «τοῖσι δ' ἀνίστη» μεταβ. αὐτῶν, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἰσηκῶθη, Α 68, πρὸλ. 58, 404, Β 76 κ. ἀ. ἐν δὲ σηκῶνομαι ἐκ τῆς ἡσυχίας εἰς μάχην, Β 694, καὶ μετὰ πλεοναστικῆς τῆς προθ. ἐν «ἐν δ' Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο» Ψ 709· «τινὶ» ἐναντίον τινός, Ψ 635, σ 334· γ'.) ἐπὶ πληγωμένων,

σηκώνομαι, ἀναλαμβάνω, Ο 287· δ.) ἐπὶ νεκρῶν, „ἀνασταίνεσθαι“, Φ 56.

ἈΝΙΣΧΩ, ἕτερος τύπος τοῦ ἀνέχω, ὅπ. ἴδε, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ὑψώνω «χεῖρας θεοσι» ἀνατείνω, Ἰλ. Θ 347 «τελαμῶνα» Ε 798. — Μέσ. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ἐν τμήσει, Η 110.

ἈΝΙΣΧΕΪΝ, ζητῶ τὰ ἔχοντι τινός, ἀναζητῶ, „γυρεύω“ Χ 492 φ.

ἈΝΝΕΪΤΑΙ, ἴδ. ἈΝΑΝΕΟΜΑΙ.

ἈΝΕΝΗΡΑΪΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἈΝΑΕΝΗΡΑΪΝ, Φ 347.

ἈΝΟΥΜΩΝ, ὄν (ἄ, νοῦμω), ἀνόητος, ἀπύνετος, Ὀδ. δ 270, ρ 273.

ἈΝΟΥΤΟΣ, ὄν (ἄ, νοῖω), ἀπαρατήρητος, ἢ ἀκατανόητος, ἀδιόρατος, Ἰ. Ἑρμ. 80.

ἈΝΟΥΪΝΥΜΙ, καὶ ἈΝΟΥΓΑ καὶ ἐπ. ἀναοίγω, παρτ. ἀνέργεν καὶ ἐπ. ἀνῆργεν, Ε 468, καὶ θαμ. ἀναοίγσκον, Ω 455, „ἀναοίγω“, «θόρας» κ 389, «κληῖδα», Ε 468, Ω 455, ἴδ. ΚΑΗΪΣ «ἀπὸ χηλοῦ πῦμα» σηκώνω ἀπὸ τῆς κωιδωτοῦ τὸ πῦμα, ἀνοίγω τὴν κωιδωτόν, Π 224.

ἈΝΟΛΕΘΡΟΣ, ὄν, ἀνευ ὀλέθρου, ἀποφογὼν τὸν ὀλεθρον, Ν 764 φ.

ἈΝΟΜΑΙ, ἴδ. ἈΝΟ.

ἈΝΟΥΣ, ὄν (ἄ, νόος), ἄνους, ἀνόητος, «κραδίη» Φ 444 φ.

ἈΝΟΠΑΙΑ, α 320 φ. «ἔρως ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο» ἀρχαία λέξις ἀμφιπόλοιο γραφῆς καὶ σημ., ἥτις κατὰ τὸν Ἡρωιδανὸν παρ' Εὐστ. εἶνε ἐπὶ παραγόμενον ἐκ τοῦ «ὀψομαι», ἀοράτως, ἢ ἐκ τοῦ «ἄνω» πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωφερῶς. Ἡ ἔννοια λοιπὸν εἶνε «ἐπέτασε πρὸς τὰ ἄνω». (Ὁσα αὐτῶς καὶ ὁ Ἑμπεδοκλῆς, σ. 303 ἐκδ. Στουρζ. ἐξέλαβε τὴν λ. καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ Λαρόχης· ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Ἀρίσταρχος, γράφοντες ἀνόπαια, ἐθεώρουν τὸ «ὄρνις ἀνόπαια» εἶδος ἀετοῦ, ὅμοιον πρὸς τὸν θαλάσσιον αἰετόν, τὴν λεγομένην φήνην). Ὡσαύτως ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Ἀμείν· ἄλλοι δὲ πάλιν καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ Βαυμλεῖνος ἔγραψαν ἀν' ὀπατα (ἐκ τοῦ ὀπή) καὶ ἡρμηνεύσαν· διὰ τοῦ φεγγίτου, διὰ τῆς καπνοδόχης. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν παραδέχονται καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων, γράφοντες ὅμως ὁ μὲν ἀνόπαια ἐπὶ, ὁ δὲ ἀνοπαῖα ἐπὶ. ὡσαύτως, ὅπερ ἐρμηνεύουσιν «πρὸς τὰ ἄνω διὰ τοῦ φεγγίτου ἢ τῆς καπνοδόχης». ἢ. Παστῶν τῶν ἐρμηνειῶν πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν καὶ ὁ Δύντζερὸς ἀποδέχεται.

ἈΝΟΥΡΝΥΜΙ [..-], ἀνεγείρω.—Μέσ. μετὰ συγκεκομ. ἀορ. «ἀνῶρτο» ἀνεγείρομαι ἐν τμήσει Ψ 842, δ 3.

ἈΝΟΥΡΩΓΑ, ἀορ. ἄ. ἀνόρουσα, ἀνίσταμαι ταχέως, ἀναπληρῶ, ἀνευ πτ. Ι 493, γ 449 κ. ἄ. «ἐκ ὀρόνων» χ 23, «ἐξ ὕπνου» Κ 462, «ἐς δῖφρον» Α 273, 399, Ρ 430. Ἡ ἔννοια ἀνόρουσεν ἐς οὐρανόν· ἀνυψῶθαι εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέτειλεν, γ 4.

ἈΝΟΥΣΤΙΜΟΣ [..-], ὄν (ἄ, νόστιμος), ὁ μὴ ἔχων

νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, «ἀνόςτιμον τίθημι» κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, ἀνοῦμαι εἰς αὐτὸν τὸν νόστον, δ 482 φ.

ἈΝΟΥΣΤΟΣ, ὄν (ἄ, νόστος), ὁ μὴ ἔχων νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, ω 528 φ. (ἢ ἴδ. ΝΟΥΣΤΙΜΟΣ).

ἈΝΟΥΣΟΣ, ὄν (ἄ, νόστος), ἴων.=ἄνοσος, ὑγιής, ξ 255 φ.

ἈΝΟΥΤΑΤΟΣ, ὄν, ποι. (ἄ, οὐτάω) ἀπληγώτος, ἴδως διὰ ἔξφους μὴ πληγῆς, Δ 540 φ.

ἈΝΟΥΤΗΤΙ, ἐπὶ. χωρὶς νὰ τον πληγώσῃ διὰ τοῦ ἔξφους του, Χ 374 φ.

ἈΝΕΤΑΣ, ἈΝΕΤΗΣΘΩΝ, ἈΝΕΤΗΣΘΩΝ, ἈΝΕΤΗΣΘΩΝ, ἴδ. ἈΝΙΣΤΗΜΙ.

ἈΝΕΤΡΕΨΕΙΑΝ, ἴδ. ἈΝΑΕΤΡΕΨΩ.

ἈΝΕΥΘΕΙΝ, ἈΝΕΧΕΩ, ἈΝΕΧΙΜΕΘΕΟΙ, ἴδ. ἈΝΕΧΩ.

ἈΝΕΧΕΤΟΣ, ἴδ. ἈΝΑΣΤΕΤΟΣ.

ἌΝΤΑ [..-], ποι. ἴδως ἐπὶ. ἐπὶ, πολλάκις καὶ ὡς πρόθεσις ἐκλαμβάνομενον, μετὰ γεν. ἀπέναντι, ἀντικρὺ, καὶ διὰ 1) τοπικ. μετὰ κινησέως καὶ ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημ. «ναῖεν Ἰλλῶδες ἄντα» Β 626 «ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεσθαι» ἐνώπιον, γ 232 «ἐπεσβολῆς ἀναφαίνειν ἄντα τινός» δ 459 «ἄντα παρειῶν σχομένην» πρὸ τῶν παρειῶν τῆς κρατοῦσας, α 334 κ. ἄ. «στῇ δ' ἄντα σχομένην» ἐσπύθη κρατήσασα ἐαυτὴν ἀπέναντι, ὁ ἔ. μετὰ θάβρους αὐτὸν προσβλέψασα, ξ 444 «ἄντα ἴδεν» βλέπω τι κατ' εὐθείαν, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου πρὸς τι ἀπέναντί μου κείμενον, „ἀντικρύζω“ Ν 184 κ. ἄ. «ἄντα τιτύσσομαι» κατ' εὐθείαν ἀντικρὺ σκοπεύω, σημαδεύω, φ 48 κ. ἄ. «θεοῖσι ἄντα ἴσκει» με τοὺς θεοὺς ὡμοιάζει κατὰ πρόσωπον, φανερά, ἐντέλως, Ω 630 πρὸλ. ἌΝΤΗΝ.

2) ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως· ἐναντίον, κατὰ τινός «ἄντα τινός ἴεναι ἢ ἔλθειν» Π 621, Γ 75, 89 κ. ἄ. «ἄντ' Ἀλάντος εἰσάτο» Ο 445, «πολεμίζειν» Θ 428 «ἄντα μάχεσθαι» Τ 463, «ἄντα τινός ἴστασθαι, στήμεναι» ἀνθίσταμαι κατὰ τινός Ρ 29 ἐξ. 466 «ἄντα ἀνασχομένω» κατ' ἀλλήλων ἀναστάντες, Ψ 686 (συγγ. τῷ ἀντί, ἄντην).

ἌΝΤΑΞΙΟΣ, ὄν, ἴσης ἀξίας, ἴσην ἀξίαν ἔχων «γέρας» Α 436 μετὰ γεν. «ἰητρός ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξις ἄλλων» „ἀξίζει ἴσα με πολλούς“ Δ 544, «οὐκ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον» δὲν ἔχει τόσην ἀξίαν δι' ἐμὲ ὅσην ἡ ψυχὴ, Ἰλ. Ι 404.

ἌΝΤΑΠΟΔΙΔΗΜΙ, ἀορ. β'. ἀνταποδοῦναι, ἀνταποδίδω, Βατρ. 187.

ἌΝΤΑΝ, παρτ. ἦντεον, μέλ. ἀντήσω, ἀορ. ἦντησα [ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται]=ἀντιτάω. 1) ἀπαντῶ, εἴτε ἐπιτήδεος· πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν «τινὶ» Ζ 399 καὶ με ἐχθρῶν σκοπόν, Η 423 καὶ μετὰ γεν. Π 423, π 254, εἴτε τυχαίως· εὐρίσκομαι ἐμπρὸς τινός, Δ 375 καὶ ἐπὶ πραγμάτων· εὐρίσκω, καταλαμβάνω τι, μετὰ γεν. «μάχης» Η 458

«δαίτης» τὸ δεῖπνον κατελάβετε, γ 44, «ὅπως ἦν τῆς ὥπης» ὅπως ἐτυχες ὄψῃς, ὁ ἔ. «ὅπως εἶδαν τὰ ῥμάτια σου», ὅπως ἐτυχς νὰ ἴδῃς ἰδίαις ὀφθαλμοῖς, γ 97, ρ 44.

Ἀντεία, ἡ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας· Ἰοδάτου, γυνὴ τοῦ Ἰπποίου, παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς ὀνομαζομένη Σθενέβοια, Z 140.

Ἀντίεκα, μέσ. ἀορ. β'. προστ. ἀντίσχεσθε, κρατῶ ἐμπρός ἐναντίον τινός· μέσ. κρατῶ ἐμπροσθεν μου ἐναντίον τινός, «τραπέζας ἰών» τὰς τραπέζας· κρατῶ ἐμπροσθεν μου κατὰ τῶν βελῶν, χ 74 f.

Ἀντιη (κυρ. αἰτ. ἀπηργαμμένου τινός ὀνόματος· ἀντη=ἀπάντησις κατὰ τὸν Δόδεκλ.)=ἄντη, ἐπὶ β'. α.) ἀπέναντι, ἐναντίον, «ἀγνάντια» (ὁ ἔ. ἐναντία), «ἀντην ἴσασθαι» ἀπέναντι, ἐναντίον τινός μένειν (τοῦναντίον· φεύγειν), Λ 590, Σ 307· β.) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀντικρῦ, ex adverso, «ἐρχομαι» προχωρῶ (τοῦναντίον· πάλιν τρέπομαι) Θ 399· «ἀντην βαλλόμενος» ἀπ' ἀντικρῦ, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, M 452· γ.) κατὰ πρόσωπον, «ἐμπρός (ἡ μέσ)» τὰ ῥμάτια, φανερά, προδήλως, «ἀντην εἰσίδειν» T 15, Ω 223, «ἰδεῖν» ε 77· «ἀγαπάειν» ἀπροκαλύπτως, Ω 464, «λοῦσθαι» ἀφανδῶν, K 224, «νεικεῖν» κατὰ πρόσωπον ὀνειδίζειν, K 158, O 453, «ἐμοὶ ὁμοιωθῆναι ἀντην» νὰ ἐξομοιωθῇ κατὰ πρόσωπον μὲ ἐμέ, νὰ γένη ἴσος καὶ ὅμοιος μὲ ἐμέ, «ἴσα καὶ ὅμοια μ' ἐμένα», A 487, γ 420 «ὅθεν ἐναλίγκιος ἀντην» προδήλως ὅμοιος, ε 5, δ 340 «εἰκέλη ἀντην χελιδόνι» χ 240.

Ἀντινορίης, ἀο, δ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος=Ἐλικίων, Γ 423.

Ἀντήνορ, ὄρος, ὁ (ἀντί-ἀνὴρ, ὁ εἰς ἄνδρας ἐναντιούμενος, πρβλ. Ἀντιάσειρα) υἱὸς τοῦ Αἰσούτου καὶ τῆς Κλειομένηστρας, ἀνὴρ τῆς ἱερείας Θεανόου, πατήρ τοῦ Ἀγχινορος, Ἀκαμαντός κ.λ. εἰς τῶν φρονιμωτάτων ἡγεμόνων τῶν Τρώων, ὅστις συνεδούλευσεν, ἀν καὶ εἰς μάτην, τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων αὐτῆς, Γ 448 ἐξ. H 347. Κατὰ τινα μεταγενεστέρων παράδοσιν ἐγένετο προδότης τοῦ Ἰλίου (κατ' ἄλλους δὲ οὐχὶ αὐτός, ἀλλ' ἡ γυνὴ αὐτοῦ, Σχολ. εἰς Z 344) παραδούς εἰς τοὺς Ἑληνας μετὰ προηγηθεῖσαν συνενόησιν τὸ Παλλάδιον (οὗτως ὁ Σοφοκλῆς παρὰ Στράβ. 13, 4, 53 καὶ ὁ Δίκτης γ, 8.) καὶ τὰς πύλας ἀνοίξας. Μετὰ δὲ τὴν ἄλυσιν τῆς πόλεως λέγεται ὅτι ἴδρυσεν αὐτόθι (ἡ κατ' ἄλλους ἐν Λιβύῃ) νέαν κράτος, Ἰδ. Σχολ. Πινδ. εἰς Πυθ. 5, 444. Δίκτην 5, 17. Ἀλλὰ δὲ παράδοσις, μετὰ τῶν Ρωμαίων μάλιστα ἐπικρατοῦσα, λέγει ὅτι ἀρχηγός τῶν Παφλαγονίων Ἑνέτιον ἤλθε διὰ τῆς Θράκης εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν καὶ ἴδρυσεν ἐνταυθα τὸ Παταύιον (Padova), Σερ. 5, 4, 4. 42, 3, 8. 43, 4, 53. Λιδ. 4, 1.

Ἀντισητῆς, ἡ, (ἀντέω) παλαιὸν οὐσιαστί=ἀν-

τησις, εὐρισκόμενον μόνον ἐν τῇ ἐπιβόρηματι φράσει «κατ' ἀντησιν» ἀντικρῦ, u 387 f. (Ὁ Οὐόλφιος κατὰ τὸν Ἀπολλών., τὰ ME καὶ τὸν Πασύχιον ἔγραψε κατάντησιν ὡς ἐπὶ β', ὅπερ μετὰ τῶν νεωτέρων ὁ Βαῦμλετνος διετήρησεν. Ἡ λ. εἶνε ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ μνήστις καὶ κνήστις. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Σχολ. ἀναγινώσκουσι «κατ' ἀντησιν» ἢ «κατάντησιν» ὅπερ ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ ἐπιβόρηματικόν τινα σχηματισμὸν ἐκ τοῦ ἐπιβ. ἀντήσιμος διὰ συγχωπῆς γενόμενον, ἀφίνει δὲ ἀσαφές ἂν πρίκει νὰ γραφῇ «κατ' ἀντησιν» (καὶ ἡ «κατὰ» νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ «θεμένη») ἢ «κατάντησιν» ὡς τὸ καταντικρῦ, κατεναντίον κ.τ.τ.).

Ἀντί [-ω], πρόθ. μετὰ γεν. [τοπικὴν σημασίαν, οἷαν πρότερον ἀπέδιδον εἰς αὐτήν, δὲν ἔχει· ἐν ἅπασιν δὲ τοῖς χωρίοις, ἐνθα φαίνεται τοπικῶς κειμένη, ἀναγινώσκειται ὡς ἀντ', ὁ ἔ. ἀντα, ἢ ἀντί, ὁ ἔ. ἀντία] ἀντί, «ἀντίς», «εἰς τὸν τόπον τινός», «Ἐκτορος ὠφέλει» ἀντί πεφασθαι· ἀντί τοῦ Ἐκτορος, Ω 234, πρβλ. u 307· β.) ἐπὶ τὸ ἰσότητος καὶ ἐνείκτου, «ἀντί πολλῶν λαῶν ἔστιν ἀνὴρ» ἔχει αἶσαν πολλῶν ἀνθρώπων, 1 116, «ἀντί κασιγνήτου ἔστις τέκεται· ἰσότητος μὲ ἀδελφῶν, u 546. Χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως τῆς, «ἀντί τοῖς ἐμ' ἰκέτα» Φ 75· ὁ θεὸς τῶν δ' ἀντί χάριν δοτεν· οἱ θεοὶ νὰ σοὶ ἀνταποδώσω χάριν ἀντί τούτων, Ψ 650 κ. ἀ. πρβ. Θ 163, καὶ τὸ ἀνωτ. Ω 234.

Ἀντία [-ω], ἐπὶ β', κυρ. σὺδ. πληθ. τοῦ ἀντίος, ἀπ. ἴδε.

Ἀντιάσειρα [-ω-], ἡ (ἀντί-ἀνὴρ) μόνον ὀνομαζομένη καὶ αἰτ. πληθ. εἰς ἄνδρας ἀντιτασσομένη, ἐπὶ β' τῶν Ἀμαζόνων, Ἰλ. Γ 489, Z 486.

Ἀντιάω [-ω-], ἐπ. ἀντιῶ κατ' ἐπικ. ἐπὶ κτ. ἀντί τοῦ ἀντιῶ (ἀντί), μέλ. ἀντιάω, συνηρημένον ἀντιῶ καὶ κατ' ἐπ. ἐπύκτα· ἀντιῶ, N 752, α 25, ω 50, ἀορ. ἀ. ἡντιάσα. Α.) ἔν-εργ. ἀπαντῶ, «ἀντικρύζω», «ἀγναντεύω» καὶ μάλιστα. 1) ἐπὶ πτόης· α.) ἐπὶ προσώπων, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν, μετὰ γεν. εἴτε ἐπ' ἀγαθῷ, ὅσον ω 50, εἴτε ἐπὶ κακῷ, ὡς ἐν τῇ μάχῃ, ἵνα προσβάλλω, κτυπήσω τινά, H 231· συνήθ. β.) ἐπὶ πραγμάτων· πόλεμος, μάχης· ἐξέρχομαι εἰς ἀπάντησιν τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, ὁ ἔ. μετέχω (δὲν ἀποφεύγω) N 245, Γ 425, «τοιοῦτων ἔργων» ἐπιχειρῶ ταῦτα ἔργα, Ψ 643· περὶ θεῶν· ἐκατομῆς, ἱερῶν ἀντ.· ἀποδέχομαι τὴν ἐκείτ., τὰ ἱερά, A 67, α 25, γ 436· ὅθεν ἐν γένει μετέχω τινός, «ἐνήσιος» φ 402· Ἰσακῶς καὶ τὸ μέσον· γάμου· μετέχω τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ω 62· γ.) ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ πρᾶγμα, ὅσον βίβλος· ἐστέρνω ἀντ.· ἐπιτυγχάνω τὰ στήθη, N 290· δ.) μετὰ αἰτ. βαδίζω πρὸς τι· ἐμὸν λέγος ἀντιῶσα· βαδίζουσα πρὸς τὴν κλινὴν μου, ἵνα παρακατακλιθῇ, A 31, κατὰ τὸν Ναιγίλιαχ· ἄλλοι δὲ συνάπτουντ' τὸ «λέγος» πρὸς τὸ «ἐπιχειρήνη».

ἐκλαμβάνουσι ἀπολελυμένως τὸ «ἀντιώσα» || λίαν ἀπιθάνως. 2) τυχαίως ἀπαντῶ, ἐντυγχάνω, «τινὶ» σ 147, «ἐμφ' μένει» Z 427, Φ 454, 434· ἀνευ πτ. K 554, ἰδίως «ὁ ἀντιάσας» ὁ τυχών, ζ 193, υ 312, ρ 442. B.) Μέσ. γδ. A. 1) 6').

ΑΝΤΙΒΙΟΣ [-υ-], υ, ον (βίη), κυρ, ὁ βίαν ἐναντίον τινός μεταχειρίζομενος, ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρικός, μόνον ἐν τῇ δοτ. «ἀντίβιους ἐπέσει» A 304, σ 315 κ. πλγ.—Ὡς ἐπὶρ. μετὰ τὴν σημ. ἐναντίον, κατὰ τινός, μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. α.) τὸ οὐδ. ΑΝΤΙΒΙΟΝ «μάχεσθαι τινι» Γ 20, 435· 6'). τὴν ὁηλ. αἰ. (ἦτις εἶνε κατὰ τὸν Δοιδερλ. καθαρὸν ἐπὶρ.) ΑΝΤΙΒΙΟΝ «ἐρίζων τινι» φιλονεικῶ πρὸς τινά ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, χωρὶς νὰ τῷ χαρίζω κανένα λόγον, A 278, «ἐρχομαι ἀντίβιον τινι» ἐπέρχομαι κατὰ τινος εἰς μάχην, E 220, «πειρηθῆναι τινι ἀντιβί» δοκιμάζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός στήθεος πρὸς στήθεος, Φ 226.

ΑΝΤΙΒΟΛΕΑ (ἀντιβόλλω), ἀόρ. ἀντεβόλησα, A 809 (ὁ Βούρταννος θέλει νὰ γράψῃ ἀντιβόλησα) ἀπαντῶ, «ἀντικρύζω» α.) μετὰ γεν. πράγματι, πηγαινὼ εἰς ἀπάντησίν τινος, ἵνα μετὰ σχιμ. αὐτοῦ, «μάχης, τάφου» δεχομαι (πηγαίνω εἰς) τὴν μάχην, παρευρίσκομαι εἰς τὴν κηδεῖαν, A 342, δ 347, μεταφ. «ἐπητύος» τυγχάνω ἐπιεικείας, φ 306· «γάμος ἀντιβόλησει» ὁ γάμος θά μ' εἴρῃ, θά γείνη, σ 272· 6') μετὰ δοτ. τυχαίως ἀπαντῶ, «ἐδγαίνω ἐμπρός», συνήθως ἐπὶ προσώπων, «τινι» II 114, A 809, η 16 κ. α. πλγ. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων «φόνῃ» παρευρίσκομαι εἰς τὸν φόνον, λ 446, «τάφῃ» εἰς τὴν κηδεῖαν, ω 87· ἀνευ πτ. A 365 κ. α. (|| ἵνα ἐννοήσῃ τις τὴν διάθεσιν τοῦ ῥήματος τούτου, δύναται νὰ παραβῇ τὸ τῆς καθομλ. «προβόλλω»).

ΑΝΤΙΘΕΟΣ, υ, ον (ἀντί, θεός) ἰσόθεος, ὁμοίος μὲ θεόν, ἐν γένει ἕξοχος, σύνθεος ἐπὶθ. τῶν ἡρώων, ἕνεκα τῆς καταγωγῆς, τῆς δυνάμεως καὶ ἄλλων σωματικῶν αὐτῶν ἀρετῶν· ἐπὶ δὲ καὶ τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 574, τ 246· ἐνίοτε καὶ τῶν ἑθνῶν, M 408, ζ 244· σπανίως τῶν γυναικῶν, «ἄλοχος» λ 447, υ 378, καὶ τοῦ Πολυφύμου, α 70, καὶ τῶν μνηστήρων, ξ 48.

ΑΝΤΙΘΥΡΟΣ [-υ-], ον (ἀντί, θύρα), ὁ ἀντικρὺ τῆς θύρας, μόνον ἐν τῇ φρ. «στῆ κατ' ἀντιθυρον κλισίη» ἐστάθη εἰς τόπον ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς καλύβης, κείμενον (ἐντός τῆς καλύβης), π 459 φ. (Ταῦτα μὲν ὁ Ἄμειν καὶ Ῥοῦμφορ· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἀντιθυρον» ὡς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, ἢ τόπον τινὰ περιωρισμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπέναντι τῆς θύρας, ἀντιτάλαμνον, προθάλαμον. || Ὅπως καὶ ἀν' ἑλλ. ἡ ἐννοια τοῦ ὅλου χωρίου ἀπαιτεῖ τοῦ ἀντιθύρου τὴν θέσιν ἐκτός τῆς καλύβης, διότι ὁ Ὀδ. κατωτέρ. σ. 164, πειθόμενος εἰς τὸ νεῦμα τῆς θεᾶς ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου).

ἈΝΤΙΚΛΕΙΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολόχοιο, γυνὴ τοῦ Λαέρτου, μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κτιμένης, λ 85, σ 355 ἐξ.

ἈΝΤΙΚΛΟΣ, ὁ, εἰς τῶν ἐν τῇ δαυρείᾳ ἱππῶν κεκρυμμένων Ἀχαιῶν, δ 286.

ΑΝΤΙΚΡΥ, ἐπὶρ. (ὡς εἰκάζεται, ἐκ τοῦ ἀντικρύου). 1) = ΑΝΤΙΩΝ, «ἀντικρύ, ἀντίκρα», «μάχεσθαι» E 430, 819, «ἀπόφῃαι» κατὰ πρόσωπον, H 362, μετὰ γεν. Θ 304. 2) κατ' εὐθείαν, «ἴσα», «ἀντικρὺ δὲ ὤμου» Δ 481, «ἀντικρὺ παρὰ λαπάρην» Γ 359, πρβλ. E 74, 489, II 285, χ 46· 6'). «πέρα καὶ πέρα, ἴσα πέρα», ἐντελῶς, «ἀν. ἡλυθ' ἀνωκλή» διεπλάθε πέραν, P 49, X 327 «ἀντ. ἀπαράσσειν» ἐντελῶς ἀποκόπτω, II 416, πρβ. X 867, τ 453. (Τὸ υ ἐν ἄρσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κείμενον εἶνε μακρὸν, βραχὺ δὲ μόνον E 430, 819, ἐνθα κεῖται ἐν θέσει. || Ἄλλη παραγωγὴ ὅχι μάλλον ἀπιθάνως, εἶνε ἡ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ κάρ, ἡ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ κυρέω (κύρω)).

ἈΝΤΙΛΟΧΟΣ [-υ-], ὁ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρύδικης, γ 452 (κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς ὁ Ἀπολλῶ, τῆς Ἀναξιδίης) ἕξοχος πολεμιστὴς καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἀχαιλλεύς, Ψ 556. Τελουμένων ἐπὶ τῇ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου τῶν ἀγωνίων, ἔλαθεν ἐν μὲν τῇ ἄρματο-δρομίᾳ τὸ δεύτερον ἄθλον, ἐν δὲ τῇ ἀπλῇ δρόμῳ τὸ τελευταῖον, Ψ 304 ἐξ. 586 ἐξ. 785 ἐξ. Ἀπέθανεν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Μήνονος φονευθεὶς, δ 488.

ἈΝΤΙΜΑΧΟΣ [-υ-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων, πατήρ τοῦ Ἱππολόχου, Πεισάνδρου καὶ Ἱππομάχου, ὀριστικώτατα πάντων ὀρηθῆς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ἑλένης, A 423 ἐξ.

ἈΝΤΙΝΟΟΣ [-υ-], ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐπειθούς, ὁ αὐθόδεστατος τῶν μνηστήρων, ῥίπτει τὸ θρόνιον κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐρεθίζει τὸν Ἴρον κατ' αὐτοῦ, καὶ φονεῦται ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 660, ρ 462, σ 78, χ 45 ἐξ.

ΑΝΤΙΩΝ [-υ-], ἐπὶρ. γδ. ΑΝΤΙΩΣ.

ἈΝΤΙΩΠΗ [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου, λ 260 ἐξ. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλῶ. θυγάτηρ τοῦ Νοκτίως.

ΑΝΤΙΩΣ [-υ-], υ, ον (ἀντί), ὁ ἀπ' ἀντικρὺ, ἐμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον· α.) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, μετὰ ῥημάτων εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, «ἀντ. ἔλθειν» B 485, A 584 κ. α. π 14· «οὐκ ἀβήρησαι δύνατ' ἀντίη» νὰ ἔλθῃ κατὰ πρόσωπον, τ 478· συνήθως μετὰ γεν. «ἵστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθῃ» ἵστις προσέλθῃ εἰς τοῦτον (τὸν νεκρὸν) E 301 κ. α. (|| μάλλον ἀνήκει τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν ἐξῆς σημ. καὶ σημ. ἐναντίον αὐτοῦ, τοῦ Αἰνείου)· 6') ἐπ' ἐχθρικής ἐννοίας, ἐναντίος, N 446 κ. α. σπανιότερα ἢ φράσ. «ἀντίον ἔλθειν» T 22 (καὶ E 301)· μετὰ δοτ. O 584, T 422· μετὰ γεν. P 8, Φ 450 κ. α. «ἀντ. ἵναί τινός» H 78, χ 90· «ἀντ. ἵστασθαι τινός» ἀντιτάσσεσθαι εἰς τινά ἐν τῇ μά-

χρ. P 31, πρὸλ. Φ 444. «τῇ δ' ἀντίον ὄρνυτ' Ἀπόλλων» Η 20. — Τὸ οὐδ. ἀντίον καὶ πληθ. ἀντία καίτοι πολλάκις ὡς ἐπὶ β. ἀ.) ἀπέναντι, «ἀγναντία» «ἀντίον ἔκειν» ξ 79· μετὰ γεν. «ἵνα ἀντίον τινός» ὑπάρχει εἰς ἀπάντησιν τινος, E 236 «ἀντί' Ἀλεξάνδρου θεὰ κατέθηκε(δίδρον)» Γ 425· ἐνώπιον «ἀντία δεσποίνης φάσθαι» ο 377, «ἀντίον ἐνισπείν» κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθέν μου, ρ 529· β.) ἐχθρικός· ἐναντίον, κατὰ τινος μετὰ γεν. «στήμεναι ἀντία τινός» X 253 πρὸλ. Φ 481· «ἀντία μάχεσθαι» Γ 88 «σέθεν ἀντίον εἴπη» ἀντίειπῃ σοι, A 230· «ἀντίον αὐδᾶν τινα» ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι εἰς τινα, Γ 203 κ. ἀ. (ᾧπου ἡ αἰτ. ἐξαρτάται ἐκ τοῦ αὐδᾶν, ἴδ. αἰάλη).

ἈΝΤΙΟΝ, ἴδ. ΑΝΤΙΑΝ.

ΑΝΤΙΠΕΡΑΙΟΣ, η, ον (ἀντιπέραις) ὁ ἀντίπερα κεῖμενος, «ἀντικρυνός» «τὰ ἀντιπέραια» ἡ ἀπέναντι παραλία, B 635 f.

ΑΝΤΙΣΧΕΣΘΕ, ἴδ. ΑΝΤΙΧΩ.

*ΑΝΤΙΤΟΜΟΣ, ος (ἀντί, τέμνω), κυρ. ὁ ἐναντίον τινός κεκοιμημένος, «τὸ ἀντίτομον» τὸ ἀντίδοτον, τὸ ἀντιφάρμακον, Γ. Δῆμ. 229.

ΑΝΤΙΤΟΡΗ, ἀόρ. ἀ. ἀντιτόρησα, τρυπῶ μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους· ἀ.) διατρυπῶ, διὰ τῆς λόγχης, μετὰ γεν. «χρούς» *ἴλ. E 337· β.) διαρρήγνυμι, μετὰ αἰτ. «δόμον» K 267. Γ. Ἐριμ. 478.

ΑΝΤΙΤΟΣ [-υ-], ον, ἐπικ., πιθανῶς κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀντίτιτος κατὰ τὸν Λύδεκκ, πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν σχολ. εἰς Ω 243 ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀντίτιτος· μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀντιτα ἔργα» ἐκδικητικά, ἀνταποδοτικά ἔργα, ρ 54 f. Πρὸλ. ΤΙΤΟΣ.

*ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ [-υ-], ἀο, ὁ, μετάπλαστ. αἰτ. *ΑΝΤΙΦΑΤΗΑ, κ 444. 1) εἰς τὸν Τρώων, M 491. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Ὀϊκλέως, ο 242. 3) βασιλεὺς τῶν Λαϊστρυγόνων κατὰ τὸν σχολ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κ 406 ἐξ.

ΑΝΤΙΦΕΡΙΣ, ἀντιπαραβάλλομαι, «τινί» *ἴλ. Φ 337, «τί» ὡς πρὸς τι, Φ 488, πρὸλ. ἸΣΟΦΑΡΙΣ. Ἐκ τοῦ

ΑΝΤΙΦΕΡΩ, μόνον μέσ., ἀντιτάσσομαι, ἐναντιοῦμαι, π 238· «μάχη» E 704· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος καὶ δοτ. τοῦ προσ. «μένος τινί» ἀντιπαραβάλλομαι πρὸς τινα κατὰ τὸ μένος, Φ 482· «ἀργαλῆος Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι» εἶνε δεινὸν νὰ ἐναντιωθῇ τις εἰς τὸν Ὀλύμπιον, A 589· ἴδ. ΑΡΓΑΛΕΟΣ.

*ΑΝΤΙΦΟΝΟΣ, ὁ (ἀντιφῶνος φωνεύων) νεώτερός τις υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 250.

*ΑΝΤΙΦΟΣ [-υ-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ζωογρηθεὶς καὶ ἀντί λῃτρων ἀποδοθεὶς, Δ 490. Ἀποθνήσκει ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, A 104. 2) υἱὸς τοῦ Πολυαιμένου· καὶ τῆς νύμφης Γυαίης, Μαϊόνιος· καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων, B 864. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Θεσσαλοῦ, στρατηγὸς τῶν ἐκ Νισύρου

καὶ τῶν Καλυδωνίων νήσων Ἀχαιῶν, B 678. 4) ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Λίγυπτιου, ε 49 ἐξ. 5) φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ρ 68.

ΑΝΤΑΟΣ, ὁ, τὸ ἐν τῇ ἀντίλῃ τοῦ πλοίου συρρεόν δυσώδης ὕδωρ, ὅπερ καὶ «ἀντλία» ἐλέγετο (Λατ. sentina), καὶ αὐτὴ ἡ ἀντλία, τὸ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου, μ 444, ο 479. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀνατέλλω. ἢ πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον καὶ ἄλλους γλωσσολόγους ἐκ τοῦ ἀνὰ καὶ τλάω).

ΑΝΤΟΛΗ, ἴδ. ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΑΝΤΟΜΑΙ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ΑΝΤΙΑΝ, μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρατ. ἀπαντῶ, συναντῶ· ἀ.) τυχαίως, B 595, Θ 842· πίπτω ἐπὶ τινος, περὶ τῆς ἀνωκῆς τοῦ δόρατος «ἀργύρῳ» A 237· β.) ἐπιτίδες, X 203, καὶ ἐχθρικός· ἀλλήλοισιν ἐν πολέμῳ· O 698, P 788· ζευγματικῶς «ὅθι διπλὸς ἦντετο θύραξ» ὅπου ὁ θύραξ διπλοῦς συνηντάτο, ὁ ἑ. συναντῶμενος ὁ κυρίως θύραξ πρὸς τὴν ἐπ' αὐτοῦ ζωστήρα (ἴδ. τ. λ.) ἐγίνετο διπλοῦς, Δ 433, Γ 446.

ΑΝΤΡΟΝ, τό, σπήλαιον (ἴδ. τ. λ. σπῆκος) «σπηλῆα» *Ὁδ. ι 246 κ. ἐ. πλγ.

*ΑΝΤΡΑΝ, ὄνος, ὁ, (παράλιος πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ τῆς Οἰθῆς, κυρ. τύπος σπηλαιῶν περιεκτικός, B 697, Γ. Δῆμ. 494 (ἐνθα τονίζεται Ἀντραν)).

ΑΝΤΙΣ, γινε [-υ-], ἡ, κυρ. πᾶσα κορτότης, ὁθ.

1) μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ: «ἀάκιος» ἡ «ἀσπίδος», ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, κύκλος μετὰλλινος περιλαμβάνων τὴν ἀσπίδα, Ξ 442, Σ 479 κ. ἀ.

2) ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος, ἡ περιβέουσα περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ὀπισθεν ἀνοικτοῦ δίφρου τοῦ ἄρματος, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἡ λαβὴ τοῦ ὀχουμένου, ἡ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, ὁ γύρος, τὸ χεῖλος τοῦ δίφρου, E 262, 322, Φ 38. Πολλάκις ἡ καμπύλη ἐκείνη ράβδος μόνη ἀπαιτεῖται τὰς παρειάς τοῦ δίφρου, «ἄντυγες», A 535, Γ 500. (ἢ Πιθανώτερον ὅμως εἶνε ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου ῥητῶς ἀναφέρονται «δοικαὶ ἄντυγες» E 728, ἐννοοῦνται δύο ράβδοι καμπύλαι, περιβέουσαι ἡ μὲν τὸ ἄνω, ἡ δὲ τὸ μέσον μέρος τοῦ δίφρου).

3) τροχία τῶν πλανητῶν, «τριτάτη» ἡ τοῦ Ἀρεως, Γ. 7, 8. *ἴλ.

ΑΝΤΙΜΙ, ἴδ. ΑΝΤΙΑ.

ΑΝΤΙΣΙΣ [-υ-], ιοσ, ἡ (ἀνύω) ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις «ἀνυσίς δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν» ἐκπλήρωσις ὑπ' αὐτῶν δὲν θὰ γείνη, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃσι, B 347. (ἢ ἡ μέλλον ὀφείλος, προκοπή, «προκοπή ἀπ' αὐτοῦς δὲν θὰ ῥῖνη» ἀν τοὺς κρατήσῃσι ὡσαύτως) «οὐκ ἀνυσιν τινα δῆμεν» δὲν θὰ εὐρωμεν κανὲν ὄφελος, δὲν θὰ ἐγώμεν καμμίαν προκοπήν, οὐδὲν θὰ κατορθώσωμεν, δ 514.

ΑΝΪΑ [-υ-] (ἄνω), μέλ. ἀνύσω, ἀόρ. ἀ. ἔνυσσας, μέσ. μέλ. ἀνύσσομαι, ἐπικ. σσ, ἐκτελῶ, ἐκπλήρω, τελειώνω· ἀ) κυρ. μετὰ αἰτ. «ὅθως δὲ οἱ

ήνυτο (συγκκομ. γ'. έν. τοῦ παθ. παρ. αντί τοῦ ήνυετο, ή παθ. παρ. έξ έτέρου τύπου άνυμαι, καί παθ. άνυμαι, τοῦ παρ. Θεοκρ. 2, 92) έργον· ταχέως έξετελείτο τὸ έργον του, ε 243. Μέσ. «οὐ γάρ οἶω-άνυσσασθαι τάδε έργα» (ήπου έξυπακούεσαι ύποκ. «ήμας») δέν πιστεύω ότι θά κατορθώσωμεν ταυτά μας τὰ έργα, τήν επιχείρησιν μας, π 373· ὅθεν κατορθώνω μετά μετοχ. «οὐκ άνώω φρονέουσα» οὐδέν κατορθώνω διά τοῦ φρόνου, Δ 556· 6'.) διανύω, διέρχομαι, τελειώνω ὁδόν τινα, διέστημά τι, «ὅσον τε νηὶς ήνυσεν» ὅσον μία ναὺς διανύει (μέρος ὁδοῦ), δ 357· πρὸλ. α 294 καί 1 ἄνω. γ'.) τελευτώνω, ὁ έ. καταναλίσκω, παραναλίσκω, περί τοῦ πυρός, «ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ήνυσεν Ἡρακλείδῃ» ἀφ' οὗ έγενετο παρανάλημα τῆς φλογός, ω 71. [Τὸ υ μένει βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους].

1. ἄνω, παρ. ήνω, τελειώνω «έργον» Σ 473· «ὁδόν» γ 496.—Μέσ. συμπληροῦμαι, εἶναι εἰς τὸ τέλος, περί χρόνου, ὅσον «νὺς άνεταί» Κ 251. (Κατὰ τὸν Λόδεκκ πρωτόθετος ρίζα τοῦ άνώω κατ' άλλους δέ εκ τούτου παράγωγον.—Τὸ α εἶνε μακρόν, πλην έν τῇ Σ 473, ὅπου τινές διὰ τοῦτο παραδέχονται αντί τοῦ «άνωτο» τήν γραφήν: άννωτ [-.] ὡς εὐκτ. τοῦ άνυμαι, ἰδ. ἁνίῃ).

2. ἄνω [-.], ἐπὶρ. (άνά) ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, μόνον λ 596 καί ω 544· «ὅσον Λέσβος ἄνω έντός έέργει» ὅσον περιλαμβάνει έντός ἡ Λέσβος πρὸς τὰ ἄνω, ὁλ. πρὸς τήν Τροίαν, πρὸλ. ΚΑΘ'ΗΡΕΟΕΝ.

ἌΝΩΓΑ [-.], ἐπ. ἀρχαίος παρακ. ἀναύξητος μὲ σημ. ένεστ. κελεύω, προστάττω, προτρέπω, παρακινῶ, συνήθ. μετά αἰτ. καί ἀπαρεμφ. «τούς γάρ άνώγει σφοδρὺς ήπου; έχέμενα» Δ 301· «Πατήν' άνώγει ήσασθαι» Ε 899· «μαχέσασθαι» Υ 179, «έγειραι» Ε 509 κ. πλχ. σπανίως δέ μετά ὁστ. προσώπου, κ 531, υ 439 καί π 339, ένθα ὅμως τὸ «οἱ» δύναται καί εἰς τὸ «μυθήσασθαι» ν' ὁποδοῖ· πολλάκις ὡς πλεοναστικῶς συνάπτεται μετά τοῦ «επατρύνω», «κίλομαι»· συχνωτάτη ἡ φράς. «θυμὸς άνώγει» ἢ «θ. άνώγέ με» „ἡ καρδιά μου τὸ λέγει, τὸ θέλει“.—Οἱ παρ' Όμ. εύρισκόμενοι σχηματισμοὶ εἶνε οἱ έξῆς: τοῦ παρακ. ένκ. ἄνωγα, ἄνωγας, ἄνωγε, πληθ. συγκκομ. ἄνωγμεν, Υ. Ἀπόλ. 528, ὑποστ. ἄνώγη, εὐκτ. ἄνώγοιμι, Υ 206, ἄνώγοις, ἄνώγοι, ἄνώγοιτε, λ 356, προστ. ἄνωχθι (τὸν ὁμαλόν τύπον ἄνωγε δέν έχει ὁ Όμ.) ἄνωγέτω, δ 493, συνήθ. δέ ἄνώχθω, πληθ. ἄνώγατε, π 432 καί ἄνωχε, ἀπρστ. ἄνωγέμεν αντί τοῦ ἄνωγέναι ὑπερσυντ. μὲ σημ. παρατατ. ήνώγεα (πάντοτε μετά συνιζήσεως τῶν τελευταίων συλλαβῶν), γ'. έν. ήνώγει καί ἄνώγει, Υ 423, εἶτι δέ ήνώγειν (κατὰ συναίρεσιν εκ τοῦ ήνώγεεν) Ζ 470, Η 394· Έν τῷ έτέρῳ τούτων τῶν χωρίων έγράφετο πρὸ τοῦ Σπικζνέρου ήνώγεον, ὡπὲρ έθεωρεῖτο γ'. πληθ. τοῦ παρατατ. εκ τινος

ένεστῶτος: ἄνωγέω. Πολλάκις ὁ παρακείμενος μεταπίπτει εἰς τήν κλίσιν τοῦ ένεστῶτος: ὅθεν γ'. έν. τοῦ ένεστ. ἄνώγει, 6'. δοικὸν ἄνώγετον, Δ 287, παρατ. ἡ ἄορ. ήνωγον, I 578, καί γ'. έν. ήνωγε, Υ. Δῆμ. 298 καί ἄνωγον, Ε 803, ι 334, ψ 267, μέλ. ἄνώξω, π 404· ἄορ. ἄ. ήνωξα, κ 531. (Ὁ μὲν Βούτυρμαννος ἄνάγει τὸ β. εἰς ἀρχατόν τι θέμα: ἄγγω, συγγ. τῷ ἀγγέλλω· κατ' άλλους δέ εἶνε ἀρχαίος παρακ. τοῦ ἄνωγσω, ἢ εκ τοῦ ἄνω, ἄνώω. || Οὐδέν τούτων εἶνε ἱκανῶς πιθανόν).

ἈΝΩΓΕΝ, ἰδ. ἈΝΟΙΓΝΥΜΙ.

ἈΝΩΓΑ, ἰδ. ἈΝΩΓΑ.

ἌΝΩΕΑ, ἄορ. μετοχ. ἄνώσας, ἄπωθῶ (τήν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος, α 552 f.

ἈΝΗΙΣΤΙ [-.], ἐπὶρ. ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως, δ 92 f. Έκ τοῦ

ἈΝΗΙΣΤΑΙ, ΟΝ (ἄ, ὀνομα), ἀνελπιστος, ἀπροσδόκητος, Φ 39 f. Έπ. 5, 4.

ἈΝΑΝΤΙΜΟΙ [-.], ΟΝ (ἄ, ὀνομα), ἄνε ὀνόματος, ἄνώνομος, θ 552 f.

ἈΝΑΟΜΑΙ, ἀκατανόητος γραφή έν Υ. Ἀπόλ. 209, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Οἰόλαριος έγραφε μνωόμενος, ὅπῃ καί παραδεκτόν έγένετο εἰς τὸ κείμενον (ἰδ. ΜΝΟΜΑΙ)· ὁ δέ Λόδεκκ εἰκασε μωόμενος, καί ὁ Έρμαννος ἀγαϊόμενος.

ἈΝΩΧΟΙ, ἈΝΩΧΕ, ἈΝΩΧΟΟ, ἰδ. ἈΝΩΓΑ.

ἈΕΑΣΘΕ, ἈΕΑΝΤΟΣ, ἈΕΕΜΕΝ, ἈΕΕΜΕΝΑΙ, ἈΕΕΤΕ, ἰδ. ἈΓΩ.

ἈΞΙΝΗ [-.], ἢ (ἦσ. εκ τοῦ ἈΓΝΥΜΙ) ἡ καί νῦν οὕτως „ἄξινη“ λεγομένη, ὁ πέλεκυς, εἶτι δέ καί μὲ Λατ. λ. „τσεκουρι“· παρ' Όμ. μόνον ὡς ὅπλον ἀγχείμαχον καί τοῦτο σπάνιον καί μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς Τρωσίν έν χρήσει Ψλ. Ν 612, Ο 744.

ἈΞΙΟΣ, ἴη, ἴον (ἄγω=ζυγίζω, έχω βάρος) κυρίως ἰσοβαρής, ὅθεν ἴσην ἄξιαν έχων, ἀντάξιος, ἰσότητις μετά γεν. «λέβης βοός ἄξιος» έχων ἄξιαν ενός βοός, Υ 885· «οὐδ' ενός ἄξιοι εἰμεν Έκτορος» δέν ἄξιζομεν οὐδέ τόσον, ὅσον εἶς ὁ Έκτορ, Θ 239· «σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς» θά ἦνε εἰς σέ ἄξιον ἀνταλλαγῆς, θά ἄξιη νά το ἀνταλλάξης, θά λάβῃς ἀντάξιον ὄψρον, α 318· «πάντων Ζεὺς ἄξιον ήμαρ ἔδωκεν» ὁ Ζ. ἔδωκεν ήμέραν, ἦτις ἄξιζι ἴσα μὲ ὅλας τὰς ἄλλας, Ο 749· «ἡ ἄρα δῆ τι ἐσχομεν ἄξιον εἶναι;» θεωροῦμεν ὅλγην ἀντάξιον, νομίζομεν ότι έχει τινα ἄξιαν; Ν 446· «πολέος ἄξιος» πολλοῦ ἄξιος, Μ 562, θ 405· ὅθεν ἀρμόδιος, πρέπων, ἀξιόλογος, „ἄξιος“ (ὅσον έν τῇ φράς. „καλός καί ἄξιος“· καί ἐπὶ πραγματῶν „καλά καί ἄξια“)· ἄποινα· Ζ 46· ὥνος· ο 429, «δωρα» I 261, «τι ἄξιον ἀλφεῖν» κερδαίνω τι ἀξιόλογον, υ 383.

ἈΞΙΟΣ, ὁ, ποταμός τῆς Μακεδονίας, ἐκβάλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, νῦν λεγόμενος Βαρδάρη, Β 849.

ἈΞΙΛΟΣ, ΟΝ [-.], (ἄ, ξύλον), μὴ ξυλευθεῖς,

ἀξυλοῦτος, ἐπομένως πολῦξυλος «βλῆ» Α 455 f.

Ἀξυλος [-ω-], ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύθραντος ἐκ τῆς ἐν Ὀρχήῃ Ἀρίστῃς, ὑπὸ τοῦ Διαμῆδους φονευθεὶς, Ζ 12.

ἄξων, ὄνως, ὁ (ἄξω), ὁ ἄξων τοῦ ἔρματος, εἰς ὃν εἶνε προσηρμοσμένοι ἐκατέρωθεν οἱ τροχοί, «ἄξωνιν» παρὰ Κυπρίους (Σκελ. Κυπρ. ἐν λ.) «σὺν ἄξωνι» Ε 723, «χάλκεος» Ν 30, «φύγινας» Ε 838 κ. ἀ. «ὕπο δ' ἄξοι φῶτες ἐπιπτον» συνεκδοχικῶς εἰρημ. ἀντὶ τοῦ ὑπο τοῦς τροχοῦς ἢ ὑπὸ τὰ ἄρματα, π 378.

ἄοιδά [-ω-], ἡ, συνηρ. παρὰ τοῖς μετέπειτα ἁδῇ, ὅπ. ἔδω, (ἀείδω) ἀ) τὸ χάρισμα τῆς ψῆφου, ἡ τέχνη τοῦ ἄδειν, ἡ «ψαλτικὴ τέχνη» Β 595, ὁ 498. β) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἄδειν, ψῆφ, «τραγοῦδῆμα» καὶ «τραγοῦδι», συνηθως παραφθόζα, α 328, 424, ρ 605. γ) ἄσμα, ἄδόμενον ποίημα, «τραγοῦδι» «στόνουςσα ἀοιδῇ» Ὀδυσσεὺς ἄσμα, Ω 724. δ) ὅμα ἄσμα, παράδοσις, ὁ 580. ὡς αὐτῶς περὶ τῆς Κλυταμνήστρας, ω 200 (ἐνθα ὁ Φαίσις ἐκλαμβάνων τὴν ἀοιδὴν εἰς τὴν σημ. γ'). Εἰσὼθεν ὑπὸ νοῦν πολλῆς πιθανότητος τὸ αὐτῇ περὶ αὐτῆς) εἰς τὴν αὐτὴν σημ. λαμβάνουσι τὴν λ. καὶ ἐν τῇ στ. 497 ὁ Βόθης καὶ Βίκερος, γράφοντες ἐν τῇ ἐφετῇ στ. «ἐλθέοντα Πηνελόπειαν».

ἄοιδά [-ω-] (ἀοιδῇ) ἄδω, ψάλλω, «τραγοῦδω» Ὀδ. ε 61. κ 227.

ἄοιδιμος [-ω-], ὁ (ἀοιδῇ) ἄϊμος νὰ ἦνε ὅμα ἄρματος, ἢ ἄδόμενος, ἐν ἄσμασι φερόμενος, Γ. Ἀπ. 299. ἀοιδιμοί, περίφημοι, Ζ 358 f.

ἄοιδος, ὁ (ἀείδω), (κυρίως ἐπὶ ὁ. δὲν «ἀοιδὸς ἀνὴρ», γ 267) ὁ ψάλτης, ὁ παρὰ τὴν νεκρὴν κλίνην τοῦ ἔκτορος, Ω 720 (μόνον ἐνταῦθα τὴν «ἰαδός») ἴδιος ὁ ψάλτης καὶ ποιητὴς συγχρόνως, ἀνάλογος τῶν ἐν τῇ μέσῃ αἰσῇ Φραγκικῶν bardes καὶ troubadours, α 325 εἰ. — Ὁ ἀοιδὸς ἦτο πολὺ ἐντιμον πρόσωπον, α 334. βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐτίμων αὐτὸν διὰ τῆς φιλας καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν ὁ Ἀγαμέμνων, ἀπερχόμενος εἰς τὴν Τρῶαν, ἐπέτρεψεν εἰς ἀοιδὸν τὴν φυλακὴν τῆς γυναίκος του, γ 267. Ἐμπνέεται, ὡς καὶ ὁ μάντις, ὑπὸ τινος θεότητος, τῆς Μούσης, ὁ 73, καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἱερός καὶ ἀπαράβυστος, πρβλ. γ 345. εἶνε μὲν αὐτοῖς διδασκάλος, διότι οὐδεὶς αὐτὸν εἰδίδαξε τὴν τέχνην του, γ 347, ἀλλὰ παρὰ θεοῦ ἢ τῆς Μούσης ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς ἀοιδῆς, ρ 518 εἰ. πρβλ. ὁ 480, 488. — ἢ Ὅπως πολλὰ τῆς ἀρχαιότητος ἢ μυθιστορία, ἢ ἔθιμα, ἢ λέξεις περιεσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν, ἀλλ' ἀποδολόντα τὴν ἀρχαίαν λαμψὴν καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα, δι' ὧν τὸ πάλαι περιεκοσμοῦντο, οὕτως καὶ ὁ ἀοιδὸς διασώθη μὲν, ἀλλὰ περιήλθεν εἰς τὸν ἀθλίον ἐπαίτην ἢ Κραβαρίτην, τὸν φέροντα ἀντὶ τῆς ἀρχαίας καλλιφώνου φόρμιγγος τὴν μονό-

τονον καὶ μελαγχολικὴν λύραν, τὸν παρακαθήμενον εἰς τὰς οὐδὺς, ἢ περιφερόμενον εἰς τὰς οὐράς τῶν πλουσίων, καὶ ἄγαν ἐπικῶς τουτέστι μονοτόνως ψάλλοντα τὰ ἀνδραγαθήματα ἡρώος τινος τῆς ἐπαναστάσεως ἢ κλέπτου.

ἄοιδος, ἐκ (ἐλθω, ἐλθῆμαι καὶ ἀθροῖ), συνηθροισμένος, συσσωρευμένος, συμπεπυκνωμένος, ἴδιως περὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν, Ε 498, Μ 78, 443, Ν 39. παμπληθὴς, σωρηδόν «φῶκαί ἤλθον ἀολλῆες» δ 448, «οἱ (μνηστῆρες) δ' αἰὲν ἀολλῆες ἐνδον ἔασιν» ο 40. «βάλλον δ' ἐν ἑλεστίαι ἀολλῆα» ἔρριπτον σωρηδόν, συνεσώρευον, ε 432. ἐνταῦθεν σημ. καὶ ἀθροῖς, πάντες ὁμοῦ, «ὑἱες ἡγέρθηοντο ἀολλῆες», γ 425, πρβλ. κ 259. συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἄπας, γ 446. «σὺν νηυσὶν ἀολλῆσιν, αἷ μοι ἔποντο, φεύγον» γ 465. — Ἐνταῦθεν

ἄοιδος, ἀθροῖς, ἀολλῆς, παθ. ἀολλίσθην, συναθροίζω, συναγῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετὰ αἰτ. Ὀδ. Ζ 270, 287. Παθ. καὶ μέτ. συναθροίζομαι. Ο 588, Τ 54.

ἄορ, ὄρας, τὸ (ἀείρω), τὸ ξίφος, ὅπερ ἔφορετο κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτήρος, «οἷός» Φ 473, Α 24. «πανόχης» Ξ 385 κ. ἀ. ταῦτόν πρὸς τὸ «ξίφος», πρβλ. θ 403 καὶ 406, κ 294 καὶ 324. Ὑπάρχει καὶ κατὰ γένος μετέπλευστος αἰτ. πληθ. «ἄορας» ρ 222, ὅπου καὶ τὸ «ἄορας» καὶ «ἀλῶτας» ὁ μὲν Φαίσις καὶ Ἀμείας ἐκλαμβάνουσιν εἰς τὴν σημ. τῶν πρὸς τμὴν διδομένων ξένων ἐν γένει οἱ δὲ ἀρχαῖοι παικιστοτρόπως ἐρμηνεύουσιν ὁ Ἡσυχίος ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν συνηθὴ σημασίαν ὁ δὲ Εὐστάθιος, ὁ Ἀπολλών, τὸ ΜΕ, τὸ ΕΓ', ὁ Ὀρίων θεωροῦσιν ὅτι ἔλαβε κατὰ μετέπλευσιν ἐκ τοῦ ὄρας=γυναικας κατὰ δὲ τὸν σχολ. καὶ τὸν Σοῦιδαν σημ. τρίποδας. Ὁ δὲ Ἀρνεῖς ἀποφύγει τὸν παράδοξον σχηματισμόν, διόρθων ἀορά γ'. (Ἐν μὲν ταῖς διςυλλάβοις πτώσεσιν εἶνε τὸ α βραχὺ, ἐν δὲ ταῖς τριςυλλάβοις μακρόν μὲν ἐν ἄρτει, βραχὺ δὲ ἐν ὀρτει).

ἄορτήρ [-ω-], ὅρος (ἀείρω), ὁ, ἡμᾶς ἢ σχολειόν, ἐξ οὗ κρέμαται, ἢ δι' οὗ αἶρεται ἡ πῆρα, ν 438, ρ 498. ἴδιως ὁ ἡμᾶς, ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος, ἄλλως τελαμῶν λεγόμενος, Α 31, λ 609.

ἄορτήρ [-ω-], ὅρος, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, σωτήρ, ὑπερασπιστής, Ο 254, δ 465 κ. ἀ. (ἐκ τοῦ ἀορστέω=βοηθεῖν, τοῦ ὁποῦ ἀμφιβολος ἢ παραγωγῇ κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ὄσας, ὅπως δὴθεν ἐκ τοῦ βοῇ τὸ βοηθεῖν κατ' ἄλλους δὲ ἀρχαῖοις τύποις=ἀορτέω, ὅπερ σημ. διηρητῶ κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρλ. συγγεν. τοῦ ὄσασθαι. ἢ Πάντη διέφερα τούτων, ἀλλ' ὅχι πολὺ προφανέστερα παρῆχει ὁ Κούρτιος. Ὁ δὲ Δύντιρος ἐκ τοῦ α ἀθροιστικοῦ καὶ ὀθ (=ὠθω, μάχομαι) οἰοεὶ σύμμαχος, ἐπικούρος).

ἄορτας, ὄρας (ἀείρω), ἀπλήρωτος, ἀελαβής, Σ 536 f. (ἢ Κατὰ τὸν Δύντιρον βραχέ-

περος τύπος ἀντί τοῦ ἀνοούτατος, ἴδ. τ. λ., προ-
υπαθέτων οὐσιαστικόν τι οὗτος=πληγή).

ἀπαγγέλλω, παρ. θ. ἀπαγγέλλεσκον, P 409, σ 7, ἀόρ. ἀ. ἀπήγγειλα, φέρω ἀγγελίαν, εἶδυσιν (|| ὁπίσω, δηλ. πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἢ μὲ ἐστειλεν ἐπὶ τούτῳ, ἢ ὅπως δῆποτε προσδο-
κᾷ) «τίνι τι» I 626, P 409 κ. ἀ. «πάλιν ἀπαγγ.» I 93, ὅπου τὸ «πάλιν» φαίνεται μὲν ὅτι πλεονάζει, ἐπιτείνει δὲ καὶ σαφέστερον ὁρίζει τὴν ἐννοίαν τῆς προθέσεως.

ἀπαγγέλλω, «πνίγω», μετὰ αἰτ. τ 230 f.

ἀπαγγέλλω, μέλ. ἀπάξω, ἀόρ. β'. ἀπήγαγον· ἀ.) φέρω τινὰ μακράν, ἢ ὁπίσω, μετὰ αἰτ. ὁ 289 «ὀλοαδὸς» π 370 κ. ἀ. «αὐτὴ πατρίδα γαίαν» O 706· «υἱὸν εἰς Ὀπιδόντα» Σ 326· ἴδως β'. φέρω τι ὡς ὀφειλόμενον, ἀπο-
δίδω, «βοῦς» σ 278.

ἀπαίρω [..], ἐπ. ἀντί τοῦ ἀπαίρω, ση-
κώνω τι καὶ ἀπᾶν μακράν. Μόνον τὸ μέσον εὐ-
χρηστον, ἀπαίρομαι, σηκώνομαι καὶ ἀπέρ-
χομαι μακράν «πόλις» Φ 563 f.

ἀπαί, ἴδ. ἀπὸ ἐν τέλει.

ἀπαίνιμαι [..], καὶ ἀπο-αἰνύμαι, N 262,
μ 449, ρ 322, ποι., ἀποθ. ἀφαιρῶ «τεύχεα,
κῦδος» Δ 582, O 593 «νόστον» μ 449 κ. ἀ.
πλ. «τινός τι» N 262, ρ 322.

ἀπαίσιος, ἢ, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, B 828, πρὸλ. Παίσιος.

ἀπαίσιος [..], μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀπαΐξας, πηδῶ
ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τοῦτου, καταβαίνει μὲ ὁρμήν,
ἀποπηδῶ, καταπηδῶ, «κρημνοῦ» Φ 234 f.

ἀπαίτις, ποι.=ἀπαιτέω, ἀπαιτῶ, ζητῶ ὁ-
πίσω «χρήματα» σ 78 f.

ἀπάλαλκε, ἀπαλάλκω, ἴδ. ἀπαλέεω.

ἀπάλαμνος [..], ὄν, ποι. (παλάμη)=ἀπά-
λαμος, κυρίως ἄνευ παλάμης, ἢ χειρός (|| ἢ
μᾶλλον ἐκ τοῦ παλαμάσθαι, ὁ μὴ ἔχων πα-
λαμάσθαι, τεχνήσασθαι τι, ἢ καὶ ἐκ τοῦ πληθ.
παλάμαι, ἄπερ κατὰ τὸν Δοιδερλ.=τέχναι, τε-
χνάσματα) ἄπορος, ἀμήχανος, E 597 f. (||
ὅπου μᾶλλον πρέπει νὰ συναφῇ πρὸς τὸ «ἀνὴρ»
ἄνθρωπος ἀμήχανος, ἄπορος, μὴ δυνάμενος ἐ-
αυτὸν νὰ βοηθήσῃ, (τὸ ἐναντίον: πολυμήχανος)
ἢ μετὰ τοῦ «στήν»· σταθῇ ἐν ἀπορίᾳ, ἀμη-
χανῆς, ὡς νομίζῃ ὁ Δοιδερλίνος. Τὸ δὲ παρεν-
τιθέμενον ν ἐν δυσκολίᾳ ἐξηγεῖται).

ἀπαλέειν [..], μέλλ. ἐήσω, ἀόρ. ἀ. εὐκτ.
ἀπαλέειραμι, ἐπ. ἀόρ. β'. ἀπαλάσκω, ἀπο-
κρούω, ἀπομακρύνω, «τινά» δ 766, «τινά
τινός» Ω 374 «κῶνας κεφαλῆς» X 348· μετὰ
γεν. πράγματος «τινά κακότητος» ἀπομακρύνω
τινὰ τῆς δυστυχίας, ρ 364.

ἀπαλοομαι, ἐπ. μέλ. ἀπαλοθήσομαι, ἀπο-
θεραπεύω, δ ἔ. ἐντελῶς θεραπεύω, «ἀπο-
ιατρεύω», «ἐλκεα» Ψ. Θ 403, 449.

ἀπαλοῖα [..], ἐπ. ἀόρ. ἀπηλοῖσα, κυρ.
καταλωνίζω «ὄστρα» κατασυντρίβω, ὡς τοὺς
αετάρχας ἐν τῇ ἀλωνίᾳ, Δ 522 f

ἀπαλός [..], ἢ, ὄν, (συγγ. τῆς ὁπδὲ καὶ
τῇ Λατ. *spergo*), κυρ. πλήρης ὅπου καὶ δυ-
νάμειος, ὅθ. ἰσχυρός, ἀκμαίος, νεαρός,
ἐπὶ μελῶν σώματος νεανικῶς, «δειρή, αὐχὴν,
παρειά, χεῖρες» B 374, P 49, Σ 423, φ 454·
«πόδες» ἀκμαῖοι, ἀκάματοι (τῆς Ἀττ.) T 92·
«ἦτορ» νεαρὰ καρδιά (ἀντὶ τοῦ νεανικῆ ζωῆ)
Δ 445.—Τὸ οὐδέτ. ἐπιφρηματικῶς «ἀπαλὸν γε-
λῶν» δυνατὰ γελῶ, ξ 465. (Ὁ Δοιδερλίνος ἀπέ-
δειξεν ὅτι παρ' Ὁμ. ἀνυπόστατος ἡ παρὰ τοῖς
μετέπειτα ἐπικρατήσασα σημ. «ἀπαλός», τρυ-
φερός, μαλακός).

ἀπαλοτρέφω [..], ἐε, (ἀπαλός, τρέφω),
γεν. ἑός, καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφέης,
«σίαλος» Φ 363 f.

ἀπαλόχρως [..], ὁ, ἢ (ἀπαλός, χρώς) αἰτ.
πληθ. ἀπαλόχροας, ὁ νεαρὸν, ἀπαλὸν, τρυ-
φερὸν δέρμα ἔχων, T. App. 14.

ἀπαμᾶν, ἀόρ. ἀ. ἀπήμασα, ἀποκρίπτω, ὡς
ὁ Θεριστὴς τοὺς ἀτάχυντας «οὐατα, ῥινάς τε» φ
304 f (ἐν τμ.).

ἀπαμβάινω [..], παρακ. παθ. ἀπήμβλυ-
μαι, κἄνω τι ὀλοτελῶς ἀμβλύ, μέσ. γίνωμαι
ἐντελῶς ἀμβλύνω, ἀπομαραίνωμαι, Έπ. 42, 4.

ἀπαμβροτεῖν, ἴδ. ἀφαρματῆν.

ἀπαμκίνομαι [..], ἀντιλέγω, ἀπο-
κρίνομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, συγνότατον
παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν ταῖς φρ. «τὸν δ' ἀπα-
μειόμενος προσέφη» καὶ «τὸν δ' αὖτ'—ἀπαμεί-
βετο φωνήσεν τε». ἴδ. ἀμειβόμεναι.

ἀπαμῖνω [..], ἀόρ. ἀπήμυνα, 1) Ένεργ.
ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποσοβῶ, ἐμπο-
δίζω, «τί τινα» τί ἀπὸ τινος, «λοιγὸν ἤμυν»
Δ 67, «κακὸν ἦμαρ Αἰτωλοῖσιν» I 597. 2)
Μέσ. ἀ. ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι «πό-
λις, ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθα» διὰ τῆς ὁποίας (ἢ
ἐντὸς τῆς ὁποίας) θά ὑπερασπίζομεθα, O 738·
«χερσίν» μὲ τὰς χεῖρας, λ 579· β') ἀπ' ἐ-
μαυτοῦ ἀποκρούω, ἐμποδίζω «τινά», Ω
369, π 72.

ἀπαμᾶνισμα, ἀποθ. ἀ. ἀπηνηνάμην,
ἀπαρνοῦμαι, ἀποβρίπτω, μόνον H 485,
μετ' αἰτ. κ 297.

ἀπαλέγειν [..], καὶ πρὸ φων.-θεν, ἐπι-
τεταμένον ἀλέγειν. 1) Ἐπὶ πόρρω, μακράν,
χωριστά, «ἀπάνευθε κίων» ἀπερχόμενος, A
35, «φεύγειν» I 478 κ. ἀ. πλ. «τοῦ δ' ἀπά-
νευθε σέλας γένετ' ἤτε μήνης» ἀπὸ τούτου δὲ
(τοῦ σάκους) λάμψις ἐφάνη μακράν ὥσπερ σε-
λήνης, δ ἔ. τὸ σάκος ἡκτινιόδοιτος μακράν ὥ-
σπερ σελήνη, T 374· χωριστά, K 425, «ἀ-
πάνευθε Τειρεσίη οἶν ἱερεύειν» χωριστὰ εἰς τὸν
Τειρ. κ 524. 2) Πρὸ, μετὰ γεν. μακράν,
πόρρω «ἀπάνευθε νεῶν» A 45, «τοκήων» ι
36· μεταφ. «ἀπάνευθε θεῶν» χωρὶς τῶν θεῶν,
ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν θ. A 549, Θ 10.—
Πολλάκις ἐπιτάσσεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως,
A 283, ε 30, 189, T 374, 378 κ. ἀ.

ἈΠΑΝΤΗ, ὁρθότερον ἢ: ἀπάντη, ἐπὶ β. (ἀπα:) ἀπανταχούσε, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, Η 483, 486· ἀπανταχού «κύκλιρ ἀπάντη»· ὁλόγουρα, ὁλοτρόγουρα· 0 278.

ἈΠΑΝΙΑ, [-υ-], ἀόρ. ἀ. ἀπίνουσα, ἀποτελειώνω, «οἰκαδε» δηλ. τὴν οἰκαδε ὁδόν, φθάνω εἰς τὰ ἴδια, η 326 f.

ἈΠΑΞ, ἐπὶ β. ἀπαξ, «μῖαν φοράν, ἢ μῖαν βολάν»· Ὁδ. μ 22· διὰ μῖας, ἀπαξ διὰ παντός, μ 350, πρβλ. Ο 544. (Κατὰ τὸν Λόβεκκ παράγ. ἐκ τοῦ Κρητικοῦ ἄμακας διὰ συγκοπῆς. || Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀ- (= εἰς) καὶ τῆς ῥίζης παγ- (πλήγνυμι), οἶαναι μονοπαγῶς πρβλ. τὴν λ. ΣΥΜΠΑΓΙΣ.

ἈΠΑΡΕΙΣΗ [-υ-], ἀόρ. ἀ. ἀπήραξα, ἀπο-(κατὰ) ῥήγνυμι, μελ. κρότον ἀπακόπτω, ἢ ῥίπτω κάτω, «τροφάλειαν»· Ἰλ. Ν 577, «δούρῳ ἀντικρό»· Π 446, «κάρη χαμαῖς»· Ξ 497.

ἈΠΑΡΕΣΚΑ, μόνον μέσ. ἀπαρέσκομαι, ὁ ἐ. ἐν-τονώτερον ἈΡΕΣΚΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδε, ἐντελῶς ἐξι-λεώνω, [ἀνακτώμαι], ἀποκτῶ πάλιν τὴν ἀγάπην, «οὐ νεμεσσιτὸν βασιλεῖα ἄνδρ' ἀπαρέσσεσθαι»· δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον νά ζητήσῃ τις πρὸς βασιλικὸν ἄνδρα (βασιλεῖα) νά ἐξιλεωθῇ (ἂν αὐτὸς πρότερος τὸν ἐλύπησε), Τ 483 f. (Ταῦτα κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἐρμηνευτῆς (οἷον τὸν σχολ. «ἀπαρέσσεσθαι τοῦτ' ἐστὶ τῆς βλάβης ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσσεσθαι») οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων. Ὁ δὲ Ἐύνομος νομίζειν ὅτι ἐν τῇ χωρ. ἀπαιτεῖται τῆς ὀργῆς ἡ ἔννοια, καὶ ἀδικίως προσκόπτω ἐκ τῆς παρὰδεδομένην σημ. τῆς λ., μετέφραζεν ὡς ἐξῆς: δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον ὅτι βασιλεὺς ἀνὴρ (ὁ Ἀχιλλεύς) ὀργίζεται, ἂν τις πρότερος τὸν ἐλύπησε, καὶ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην παρεδέχθησαν μὲν ὁ Πλάτων, ὁ Βόηθς καὶ ἄ. καὶ ὁ Δοιδερλεῖνος, ὅστις μεταφράζει τὸ ἀπαρῖ· ἀφιλοφρόνως, ψυχρῶς μεταχειρίζομαι ἐπολέμησαν ὅμως ἄλλοι νεώτεροι).

ἈΠΑΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπὴρξάμην, ἀρχομαι, κάμνω ἀρχήν, μόνον ἐπὶ θυσίας· ἄνεσις. «ἀπαρχόμενος» ἐν ἀρχῇ (τῆς θυσίας) γ 446· «τρίχας ἀπαρχομαι» βραχυλογικῇ φράσει ἀντὶ τοῦ: ἀποκόπτω τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ θύματος, ῥίπτω αὐτάς εἰς τὸ πῦρ (δι' οὗ συμβολικῶς παρίσταται ἡ εἰς τὸν θάνατον ἀφίρωσις) καὶ οὕτως ἀρχομαι τῆς θυσίας, Τ 254· πρβλ. Ξ 422· «ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀγρόδοντος ὕος»· πρβλ. ΚΑΤΑΡΧΟΜΑΙ.

ἈΠΑΣ [-], ἈΠΑΣΑ, ἈΠΑΣ (πας), πας ὁμοῦ, ὅλος, πληθ. πάντες ὁμοῦ, «ἐγκέφαλος» ὅλος, Α 89· «ἅπανα ἴλιος» ὁλόκληρος, Χ 420· «οἰκος ἅπας»· Ὡ 48, «ἅπ. φιλοτῆς»· πᾶσα (δυνατή) φίλια, πᾶν δῶγμα φίλια, ο 458· «βρωσίς καὶ πόσις»· πάντες εἶδους, παντοία βρ. καὶ πόσις, ν 72· «ἅπαντες»· γ 34 κ. ἀ. «ἀργυρέος ἅπας» ὅλος ἀργυροῦς, δολαργυροῦς, δ 616.

ἈΠΑΣΤΕΙ, ὄν (ἔ. πάσμαι, πατίσμαι), ὁ μὴ δὲν φαγών, νηστικός, νηστικός, Τ 346· μετὰ γεν.

«ἰδητός ἤδη ποτήτος»· ἄγευστος αἶτος καὶ ποτός, δ 788, Τ. Δῆμ. 200.

ἈΠΑΤΑ [-υ-], μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἱπ. ἀπά-τῃσα, ἀπατῶ, πλανῶ, «γέλω»· Ι 344, Τ 97, δ 348. (Παράγωγα κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ α καὶ πάτος, || «τοῦ πάτου, ἦτοι τῆς τρίβου ἀποτρέπω τὸν ὀδεύοντα, ἀπάγω τῆς ὁδοῦ, κακύνω ἢ βλάπτω τὸν πάτον»· κατὰ δὲ τὸν Βούττμαννον συγγ. τοῦ ἀπατεῖν, ὅπερ ἔχειν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ ἀπτεσθαι, ἀφῆ, πρβλ. τὸ Λατ. *perfrangere*=ψηλαφᾶν καὶ κολακεύειν, ἀπατᾶν).

ἈΠΑΤΕΡΟΣ [-υ-], πρὸ φων. ἀπάτερθεν, ἐπὶ β. (ἄτερ-ἄτερθε, ὡς ἄνευ-ἀνευθεν καὶ ἀπάνευθε) χωριστά, Β 587, Σ 247· καὶ ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. μακράν, πόρρω, Ε 445.

ἈΠΑΤΗ [-υ-], ἡ (ἴδ. ἈΠΑΤΑ) ἀπάτη, Ο 84, «κακὴ ἀπάτη»· Β 444, Ι 24, δάλορ, πληθ. ν 294· Ἐκ τούτου

ἈΠΑΤΗΛΙΟΣ [-υ-], ὄν, ἀπατηλός, ψευδής, μόνον ἐπὶ πραγμάτων, «ἀπατηλία βάζειν»· Ὁδ. ε 427, 457, «ἀπατ. εἰδώς» ὁ δόλους καὶ ἀπάτας γινώσκων, ε 288.

ἈΠΑΤΗΛΟΣ, ὄν,=ἈΠΑΤΗΛΙΟΣ, Α 526 f καὶ Τμ. 7, 43.

ἈΠΑΤΙΜΑ [-υ-], ἐντονώτερον τοῦ ἀτιμάω, ποι., ἀόρ. ἀπητίμησα, ἐντελῶς ἀτιμάζω, ἐξυβρίζω, «τινά»· Ν 443 f.

(ἈΠΑΤΡΑ) ἄχρ. ἐνεστ. Ἐκ τούτου ἄχρ. μένον ὁ παρὰτ. ἐν τῇ ἐνικῇ ἀπητῶν, ας, α, καὶ γ'. πλ. ἀπητῶν, Α 430, εἰς σημ. ἀορ., ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἀποῦρα καὶ γ'. πληθ. ἐνεργητικοῦ τινος μέλλοντος ἐκ τοῦ ἀορ. ἀποῦραι σχηματισθέντος ἀποουρήσουσι, Χ 489, ὅπερ κατὰ τὸν Βούττμαν. ὁ Βέκκερς, ὁ Δινδάρφιος καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτοὺς παρεδέχθησαν ἀντὶ τοῦ ἀποουρήσουσι. Σημ. ἀφαίρα, ἀποσπῶ, ἀρπάζω, μετὰ αἰτ. πράγματα· «ἐλευθερὸν ἦμαρ»· Π 834, «φίλον ἦτορ»· Ω 50· συνήθ. δὲ ἔ. μετὰ αἰτ. προσώπου, «τινά θυρόν»· τινός τὴν ζωήν, Ζ 47, Κ 493, «φίλον ἦτορ»· Υ 204, «πύργος»· Α 334· ἀλλὰ καὶ μετὰ ὁστ. προσώπου· «τινί τι»· Ρ 236, γ 492, ν 432.—ἴδε μετὰ γεν. συντασσόμενον θεωρεῖται ὑπὸ τινων ἐν τοῖς χωρ. Α 430, δ 646 (ἀλλὰ περὶ τούτων ἴδ. ΛΕΞΗ) καὶ σ 273, ὅπου ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «ἔλδον». (Κατὰ τὸν Λόβεκκ ἀνήκει ὁ μὲν ἀορ. εἰς ἄχρ. ἐνεστ. εὐρύ, ὁ δὲ παρὰτ. εἰς ἐνεστ. ἀορᾶς· κατὰ δὲ τὸν Λαρενς, ὅστις ζητεῖ νά ἀναγάγῃ εἰς μίαν ῥίζαν τοὺς διαφόρους τύπους, ἦτο κατ' ἀρχᾶς ὁ ἀορ. ἀπέ-φραν (κατὰ τὸ: ἀπέφραν), καὶ ἡ μετοχ. ἀποφράς, ὅθεν τὸ ἀποῦρας, ὁ δὲ ἐνεστ. ἀποφράω, ἀπαυράω=ἀποφράω, τοῦτ' ἐστὶν ἀπερύω· οἱ δὲ σχηματισμοὶ ἀπητῶρας κ. λ. εἶνε μόνον κακῇ γραφῇ ἀντὶ τοῦ ἀπεύρας (ὁ ἔ. ἀπέφρας) κ. λ. Κατὰ δὲ τὸν Βούττμαννον εἶνε συγγ. τοῦ εὐρεῖν καὶ κατ' ἄλλους τοῦ αἰρεῖν. || Ἀξίον σημειώσω: εἶνε ὅτι τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῇ Του-

κωνική διαλέκτω „αὐράνκου“ (δὲ ἔ. αὐράσκω) = ἀρπάζω, ἴδ. Deville Dial. Tzacouien σ. 37).

ἀπαφίσκω [~·], ἑπ., ἀόρ. β'. ἤπαφον, ἀπρφ. ἀπαφεν, μέτ. ἀφρ. εὐκτ. ἀπάφοντο, ἀπατῶ, ἀολισύνομαι, «τινα» *ἸΟδ. λ 217· ὡσαύτως καὶ τὸ μέτ. ψ 216· πρόσλ. ΠΑΡΑΠΑΦΙΣΚΩ. (ἐκ τοῦ ἀπ-πω, ἀφῆ).

ἀπέειπε, ἴδ. ἀπέειπον.

ἀπέειργε, ἴδ. ἀπέειργα.

ἀπειλά [~·], μέλ. ἀπειλήσω, παρ. δυνικός ἀπειλήτην, λ 313· α.) ἀπειλῶ, „φοβερίζω“, «τινί» συνίθω· μετ' ἀπαφρ. τοῦ μέλλοντος, Α 461, Ο 479, λ 313, μετ' ἀπαφρ. δὲ τοῦ ἐνεσ. Ι 682· «ἀπειλ. ἀπειλάς, μύθον» ἐκφέρω ἢ ἀπατείνω ἀπειλάς, λόγον ἀπειλητικόν, Ν 220, Π 201, Α 388, «τὸ γε» τὴν ἐξῆς ἀπειλήν, Ο 212· β.) μετ' ἀπρφ. ἐπαίνω, ἐξουμῶ τινα ὅτι, καυχώμενος περὶ τινος δισχυρίζομαι ὅτι, θ 383 (||. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημ. περιέχεται ἡ ἔννοια τῆς ἀπειλῆς· διότι ἐν τῇ διαθεοαύσει τοῦ Ἀλκίνοῦ ὑπῆρχε καὶ πλῆγία τις ἀπειλή ὅτι οἱ Φαίakes, ἐπιβαλόντες πάντας τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ὄρχησιν κτλ. θύναται νὰ ὑπερβῶσι καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσι καὶ τὸν Ὀδυσσεύα· γ.) „τάζω“ ὑπισχυρόμαι, Ψ 863, 872 (Κατὰ τὸν Βούττμαννον δὲν εἶνε σύνθετον, κυρ. σημ. τὸ μεγαλοφώνως λαλῶ καὶ συγγενεῖς πρὸς τὸ Δωρ. ἀπλλάι=ἐκκλησίαι τοῦ δήμου· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε σύνθετον, ἀνάγεται εἰς τὸ εἰλέω καὶ σημ. κυρ. τὸ ἀπωτρέπω). Ἐκ τούτου

ἀπειλή [~·], ἡ, πάντοτε πληθ. α.) ἀπειλή, „φοβερά“, Ι 214, ν 126· β.) κόμπος, καύχησις, ἀλαζονεῖα, Ξ 479, κομπαστική ὑπόσχεσις, Υ 83. (ἴδ. τὴν προηγ. λ.).

ἀπειλητῆρ, ἦρος, ὁ, κομπαστής, ἀλαζών, Π 96 φ.

4. ἀπ-ΕΙΜΙ (εἰμί), μέλ. ἀπέσομαι, ἑπ. σσ, καὶ γ'. ἐν. Δωρ. ἀπέσσεται, τ 302, ὑποτ. ἀπέστη ἐπικ. ἀντ' τοῦ ἀπῆ, τ 169· παρ. ἀπῆν, ἑπ. ἀπέην, καὶ γ'. πλ. ἐπικ. ἀπῆσαν ἀντ' τοῦ ἀπῆσαν. Σημ. εἶμαι μακράν, ἀπών, λείπω, ἀνεύπτω. Κ 351, ο 515 κ. ἀ. «σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι σῆμον ἀπῆσται» τὸ ταξιδί σου δὲν θά ἀργήσῃ πλέον πολὺ, Ε 285, θ 150· μετὰ γεν. «τινὰς» εἶμαι μακράν τινος, Ρ 278, «πάτρης» τ 169, «φίλων καὶ γαίης» σ 146 κ. ἀ.—Ἐν τμη-σει, ζ 41, 220.

2. ἀπ-ΕΙΜΙ (εἶμι), προστ. ἀπιθ, μετοχ. ἀπιών, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πολλάκις κατὰ μετοχὴν, Κ 289 κ. ἀ. Ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ μέλλοντικῇ σημ. καίται ρ 593.

ἀπ-ΕΙΠΟΝ, ἑλλ. λιπ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐνεσ. ἀπόφωμι. Παρ' Ὀμ. ἐκτός τῆς κοιν. μετοχ. ἀπειπών, Τ 75, εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐξῆς ἐπικ. σχηματισμοί: γ'. ἐν. ἀπέειπε καὶ ἀπόειπε (ἀπέειπε καὶ ἀπόφ.) ὑποτ. ἀποείπω (ἀποφ.) εὐκτ. ἀποείπομι (ἀποφ.), προστ. ἀπόειπε (ἀπόφ.), ἀπρφ. ἀποειπεν (ἀποφ.) καὶ ἀπειπόμεν, μετοχ. ἀποειπών

(ἀποφ.) Τ 35. 1) ἐκφράζω, ἐκφέρω «κράτερός» Ι 432, μετὰ αἰτ. «μύθον, ἀγγελίην» Η 416, Ι 309· «ἐφημοσύνην» π 340 «ἀληθείην» Ψ 361. (Ἡ σημ. αὕτη εἶνε μόνον ἐπική). 2) [ἀπόφωμι], ἀρνοῦμαι, ἀποποιούμαι ἀνεύπτ. Ι 510, 675· «τί» Α 515· καὶ [χαίρειν ἔω ἢ κελεύω], παραιτῶ, ἀφίνω, καταπαύω, «μῆνιν τινι» τὴν κατὰ τινος ὀργήν, Τ 35, 75· ὅθεν 3) ἀπαγορεύω, (διὰ λόγου) ἐμποδίζω, «τινί» α 91· (ἀπόειπε μετὰ γεν. ἐγγράφετο ἐν τῇ Γ 406· ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ Ὀδοσίου κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. γράφεται ἀπόεικε, ὅπ. ἴδε.—Ἡ συλλαβὴ πο τοῦ ἀποειπών ἐν ἔρσει λαμβάνεται ὡς μακρά, Τ 35.—||. Ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ὑπάρχει ὁ ἀόρ. „ἀπόειπα“ μὲ τὴν σημ. ἀπετελείωσα τὸν λόγον).

Ἀπειραῖν, ἡ, Ἀπειραία, Ἡπειρώτις, «γρη-δς» η 8 (ἐκ τοῦ ἀρχαίου σχηματισμοῦ Ἀπειρος [~·] ἀντ' τοῦ μετέπειτα Ἡπειρος. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ μὲν Νίσιος ἐννοεῖ τὴν ἄγνωστον καὶ ἀπέραντον χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν ὁ δὲ Ἀμείνις μυθικὴν τινα χώραν ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος ἐν γένει· Ἡπειρον στερεάν, καὶ γράφει διὰ τοῦτο ἀπειραῖν οἰονεῖ „στέρεαν ἡ“ τούναντίον τοῦ νησιωτικ. Τὰ αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ ἈΠΕΙΡΟΘΕΝ).

ἀπειρέσιος καὶ ἀπειρείσιος, ἡ, ὄν, κατ' ἐπ. ἐπέκτασιν ἀντ' τοῦ ἀΠΕΙΡΑΝ, ἀπειρος, ἀπέραντος, ἀπετελείωτος, «ἀπειρ. γαῖα» Υ 58· μυρτος, ἀπειροπληθής· «ἀπ. ὀξύς» λ 621, «ἀπειρ. ἄνθρωποι» τ 174, «ἀπειρ. αἶγες» ι 418, «ἀπειρεῖσι ἀποινα» Α 43, Ζ 49 κ. πλχ. «ἀπερεῖσι ἔδνα» Π 478, τ 529.

ἈΠΕΙΡΟΘΕΝ, ἐπίφ. ἐκ τῆς Ἡπείρου, η 9 (ἀλλ' ἴδε καὶ ἈΠΕΙΡΑΙΝ).

ἀΠΕΙΡΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, Ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντ' τοῦ ἀΠΕΙΡΑΤΟΣ (ἀ, περάω). 1) Ἐνεργ. ὁ μὴ δοκιμάσας, πειραθείς, ἀπειρος, Ε 470 (ταῦτα κατὰ τὸν Ἀμείνιν κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα σημ. τὸ: μὴ δοκιμασμένος, μὴ ἐπιβεβαιωμένος, μὴ ἀσφαλής). «οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονα διέσθαι» χωρὶς νὰ ἔκαμεν ἀπόπειράν τινα, Μ 304· μετὰ γεν. «φιλότητος ἀπ.» ἔρωτος ἀπειρος, Γ. Ἀφρ. 133. 2) Παθ. ὁ μὴ δοκιμασθείς, «πόντος» ἄγών, μάχη ἀδοκίμαστος, Ρ 41, πρόσλ. ΛΑΪΗΡΙΤΟΣ.

ἀΠΕΙΡΙΤΟΣ [~·], ὄν, ἑπ.=ἀΠΕΙΡΕΣΙΟΣ, ὅπ. ἴδε, «πόντος» κ 195 φ., «ὄμιλος» Γ. Ἀφρ. 120.

ἀΠΕΙΡΑΝ, ὄνος, ὁ, ἡ, (πέρας=πέρας) ἀπέραντος, ἀπειρίοριςτος, ἀχανής, «γαῖα», Η 446· «ὄμιλος» ἀπειράριθμος, μυριοπληθής, Ω 776· «ὕψος» η 286· «δεσμοί» (οἱ «πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε πέρας ἔχοντες μήτε ἀρχήν», κατὰ τινα τῶν σχολιαστῶν κατ' ἄλλον δὲ «ἄλυτοι, ἀπρηκτοί») οἱ μὴ ἔχοντες πέρας τε, ἀπὸ. ἄλυτοι, θ 340.

ἈΠ-ΕΚ ἢ ἈΠ-ΕΚ, πρόσλ. μετὰ γεν. ἀπὸ τινος ἔξω, «ἀπὲκ μεγάρου» Γ. Ἀπ. 110.

ἀΠΕΚΛΑΝΘΑΝΟΜΑΙ, μέτ. μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀναδιπλ. ἀόριστ. «ἀπεκκλάθεσθε», ἐντε-

λῶς λησμονῶ, μετὰ γεν. «θάμβευς», λησμονῶ τὰ θάμβος, παύω ἐκθαμβοῦμενος, ω 394 f.

ΛΗΛΑΕΥΡΟΣ, ον (ἀ, πῆλεθρον = πῆλεθρον), „ἀμέτρητος“, ἄμετρος, ὑπέρμετρος, «ἴς» E 243, II 269, ι 538.—Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ. «ἀπέλευθρον» εἰς ἀμέτρητον ἀπόστασιν, A 334.

ΛΗΚΕΛΩ, ἄορ. ἀ. ἀπέμετα, ἐπ. σα, ἀποπτύω, ἐξέμεω, „ἔερνω“ «αἶμα» E 437 f.

ΛΗΜΝΗΓΑΝΤΟ, ἴδ. ΛΗΜΙΜΗΝΕΚΟ.

ΛΗ-ΕΝΑΡΙΖΩ, ἐπ. ἀφοπλίζω, σκυλεύω καὶ ἐν γένει ἀφαιρῶ, μετὰ διπλ. αἰτ. «έντετα τινά» *II. M 493, O 343 (μόνον ἐν ἀναστροφῇ).

ΛΗΕΝΕΚΑ, ἴδ. ΛΗΟΦΕΡΩ.

ΛΗΕΠΑΩ, ἴδ. ΛΗΟΠΑΩ.

ΛΗΠΕΡΙΣΙΟΣ, ον, ἴδ. ΛΗΠΙΡΚΗΣΙΟΣ.

ΛΗΠΙΡΚΑ [-], μέλ. ἀπερύω, ἀποκωλύω, ἀποκρούω, μετ. αἰτ. Δ 542, σ 405, ι 449.

ΛΗΠΕΡΧΟΜΑΙ, ἄορ. β'. ἀπῆλθον, παρακ. ἀπῆλθω, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, μετὰ γεν. «πάτρης, οἴκου» Ω 766, σ 436.

ΛΗΠΕΡΕΥΣ, ἐπ. δ. ἀναστολεύς, ὁ κωλύων, ματαιῶν τι, «μενέων» Θ 364 f. Ἐκ τῆς μεταβολ. διαθέσεως τοῦ

ΛΗΠΕΡΕΩ, ἄορ. ἀπερώησα, ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, «πολέμου» Π 723 f.

ΛΗΕΛΑΝ, ἴδ. ΛΗΕΙΜΙ.

ΛΗΕΥΟΪΣ, ἐς (ἀ, πύθομαι). 1) Παθ. ὁ περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδὲν ἤκουσεν ἢ ἀκούει, ὁ μὴ ἀκούμενος, ἄγνωστος, «κεῖνον δ' ὄλεθρον ἀπευθία ὄκη Κρονίων» κατέστησεν ἀφανῆ, ἐκρυψεν εἰς τὰ σκότῃ, γ 88. 2) Ἐνεργ. ἀπειρος, ἀδαής, ἀμαθής, γ 184. *Οδ.

ΛΗΕΥΟΑΙΡΑ, ἄορ. ἀπέχθηρα. 1) σφάδρα μισῶ, ἐχθρεύομαι, μετὰ αἰτ. Γ 445. 2) κἀμιν μισήτον, „βαρετόν“ «δοτε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδῆν» μὲ κάμνει νά βαρεθῶ τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγεῖ, δ 405.

ΛΗΕΥΟΛΟΜΑΙ, μέσ. ἄορ. β'. ἀπῆλθον, ἀπρρ. μὲ τονισμὸν ἐνς. ἀπέχθῃσαι, «μέλλω που ἀπέχθῃσαι Διὶ πατρί» Φ 83 (ὅπου δὲν εἶνε ἐνεστ. ἀλλ' ἄορ. καθ' ὃ καὶ ὁ σχολ. «ἔοικα ἀπεχθῆναι γηγονέναι τῇ πατρί» ἐριμνεύει. II. Τὸ δὲ μέλλω μετὰ τοῦ ἀορίστου ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἣν καὶ ἐν τῇ καθομῇ, τὸ θά μετ' ἄορ. «θὰ ἐγείνα, πιστεύω, μιστὸς εἰς τὸν Δία»). 1) γίνομαι μισήτος, ἀπεχθής, κατ' ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ β 202 (ἐνθα ἄλλοι μεταφράζουσι: διεγείρει ἀπεχθίαν, μῖτος), ἀλλαχού δὲ κίτται ὁ ἄορ. σημ.: ἐγεγόνων μιστὸς, ἐπομ. εἶμαι μιστὸς, ἄνευ πτ. σ 465. «τίνι» Z 440, Ω 27, κ 74 κ. ἀ. 2) ἐχθρὸς εἶμι, ἐχθρεύομαι, «οὐτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει» ἐχθρεύομενος, ὅπ' ἐχθρας κινούμενος, ὀργίζεται, π 144. πρὸλ. 96. Ἐνεστώτα ΛΗΕΥΟΜΑΙ, οἷον οἱ μὲθ' Ὀμ. ποιηταὶ (οἷος ὁ Θεόκριτος) ἔχουσιν, ἀγνοεῖ ὁ Ὀμ.

ΛΗΕΚΩ, μέλ. ἀπῆζω καὶ ἀποσχίσσω, τ 572, ἄορ. β'. ἀπέσχον, μέσ. μέλ. ἀπῆζομαι, μετ' ἄορ.

β'. ἀποσχόμεν, καὶ ἀπφτ. ἀποσχίσθαι. 1) Ἐνεργ. ἀ.) κρατῶ μακρὰν, «τί τινος» «ὅταν νῆα ἐκάς νῆσων» ο 33, «Τυδῖος υἱὸν Ἰλίου» ἀποκωλύω, ἀπομακρύνω, Z 96, 277. «τί τινος» κρατῶ τι εἴ τινα (τινός) μακρὰν, ὅ ἐ προφυλάττω τινά τινος, «χεῖρας μνηστήρων σοι» υ 203, «ἀεικὴν χρωτὶ» Ω 49. β.) χωρίζω, ἀποσύρω, «τί τινος» X 324 (ἐν τμ.) «ἴδε νῆας, ἣ μ' Ὀδυσσεὺς οἴκου ἀποσχέσει» τ 572. ὡσαύτως «οὐδ' ὅ γε (Ἀπόλλων) χεῖρας λοιμῶτα ἀπῆξει», «ἐν θά τραδῆξῃ (λατ.) χεῖρ ἀπὸ τὸν λοιμόν», δὲν θά καταπαύσῃ τὸν λοιμόν, A 97. (Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Βεγκ. καὶ εἴη: γράσσεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσσει»). 2) Μέσ. [ἀπέχομαι] ἀπομακρύνομαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. «πολέμου» Θ 35, «βοῶν» μ 321 κ. ἀ. φείδομαι τινος, τ 489. κατὰ τὰ φαινόμενα ἄν. πτ. «τότ' ἂν οὗτος ἀποσχίσθαι φίλον ἦεν» τοῦ αἵνου δηλ. ι 244.—Περὶ τοῦ χωρίου γ 346 ἴδ. ἐκ ἐν τέλει.

ΛΗΛΑΕΥΕΙΝ, ἐπὶ. (τοῦ ἄλλως ἀρχαῖα ἀπῆλγῃ: ἀπό, ἀλέγω), ἀποκαλύπτω, φανερά, ἄνευ τινός προνοῖα καὶ εὐλαδίας, «μῦθον ἀποειπὼν» μόνον I 309, α 373.

ΛΗΜΜΑΝΤΟΣ, ον (ἀ, πηραίνω), ἀδελφός, τ 282 f.

ΛΗΜΜΕΡΟΤΟΝ, ἴδ. ΛΗΜΑΡΤΑΝΟ.

ΛΗΜΜΩΝ, ον, γεν. ΟΝΟΣ (ἀ, πῆμα), ἀδελφός, ὁ ἔ. 1) Παθ. ὁ μὴ βεδλαμμένος, ἀκίραιο, σῶος, A 445, N 764, «ἀπῆμων ἦλθε» ε 40 κ. ἀ. «νόστος ἀπῆμων» εὐτυχὴς ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα, δ 549. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος νά βλάψῃ, ἀκίνδυνος, κατὰ δὲ τινὰ λιτότητα φράσσει: σωτήριος, εὐνοϊκός, βοηθητικὸς κ.τ.π. «οὔρος» ε 268, μ 467, «πομποί» θ 566, «ὑπνος» E 464 «μῦθος» M 80.

ΛΗΜΝΗ, ἡ, τετράκυκλος (τετράτροχος) φαρτηγός: θυαῖα, συνήθ. ὑπὸ ἡμίονων συρμένη, Ω 275, ζ 72 κ. ἀ.

ΛΗΜΝΗΝΑΝΤΟ, ἴδ. ΛΗΜΑΙΝΟΜΑΙ.

ΛΗΜΝΗΣ, ἐς, γεν. ἑός, ὄχι ἐπιεικής, ὄχι μαλακός, ὄχι γλυκὺς, ὄθ. σκληρὸς, τραχὺς, «κακὸς», «ἀπ. βασιλεύς» A 340. «δὲ μὲν ἀπῆνῃς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπῆνῃς εἶδῃ» ὅστις καὶ αὐτός εἶνε σκληρὸς καὶ διάθεσιν ἔχει κακὴν, τ 329. ἄκαμπτος, ἀτεγκτός, «θυμὸς» O 94, ψ 97, «μῦθος» τραχὺς, O 202, «νόος» Π 35, σ 381 κ. ἀ. (II. Περὶ τῆς ἱερολογίας ἴδ. ΠΗΜΝΗΣ ἐν τέλει).

ΛΗΠΡΑΒΕΝ, ἴδ. ΛΗΠΡΑΣΕΩ.

ΛΗΠΙΡΑΝ, ἴδ. ΛΗΠΙΡΑΝ.

ΛΗΠΥΡΟΣ, ον (ἀπό, αἰσρέω), μακρὰν αἰωρούμενος, μετέωρος, «ἀπῆυρος ὄψαν ὄξοι» μ 435 f. (ἐνθα συνήθως ἐρμην.: πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενοι. II. Ἐν τῇ σημερινῇ Ἀθηναίᾳ διαλέκτῃ ἀκούεται ἡ λ. „ἀπάυρος“ ἢ „ἀπάυρος“ ἀφῆρημένος, distraint, ὁ μὴ εὐρισκόμενος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἀλλ' οἰοῖται ἀερόδωτων, ἴδ. ΠΑΡΥΡΟΣ).

ἀπειθία [·ω·] (ἀπειθής=ἀπειθός), μέλ. ἀπειθίσσω, K 429, ἀφ' ἀπειθῆσα, ἀπειθῶ, δὲν πείθομαι «τινὶ» πάντοτε μετὰ τῆς ἀρν. «οὐδ' ἀπείθησε μύθη» δὲν παρήκουσε, ὁ ἔ. (προθύμως) ὑπήκουσεν εἰς τὸν λόγον, A 220 κ. ἀ. ἄνευ πτ. Ω 339 «οὐκ ἀπείθησεν ἀκούσας» ο 78, ε 43 κ. ἀ. πλγ., μετὰ γεν. Γ. Δῆμ. 448.

ἀπειθία [·ω·] (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀπίνυτος: ἀστερ. καὶ πινυτός) μόνον κατ' ἐνεστ. ἀ.) εἶμαι ἀναίσθητος, ἀσυνείδητος, ἀναισθητῶ, «κῆρ» O 40. β.) εἶμαι ἄφρων, ἀσύνετος, «ἀνασταίνω», ε 342, ζ 258.

ἀπειθός [·ω·], ἴμ, οκ (ἐκ τῆς Ἀπό, ὡς ἀντίος ἐκ τῆς Ἀντί), μερακρυσμένος, «μακρινός» «τηλόθεν ἐξ ἀπῆς γαίης» μακρόθεν, «ἀπὸ τόπον μακρινόν» A 270, Γ 49, η 25, π 48. (Τὴν ἐσφαλμένην γνώμην τινὶν ἀρχαίων γραμματικῶν, καθ' ἣν πρέπει δῆθεν ἡ λ. νὰ γράφεται: Ἀπιοσ (ὅπερ ὅμως ἔχει τὸ α μακρύν) ὡς ἐκ τοῦ Ἀπιοσ (Ἀπιο), βασιλέως τινὸς μυθικοῦ τῆς Πελοποννήσου, καὶ τὸ «ἐξ Ἀπ. γ.» νὰ ἐρμηνεύηται: ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἰκανῶς ἀνῆρεσεν ὁ Βοώτταν.)

Ἀπειθάν [·ω·], ονος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Τρώς, A 578, 2) υἱὸς τοῦ Ἰππᾶσου, Παίων (πρόβλ. Ἀντολῆς) P 348.

ἀπιστία (ἀπιστος), ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω, μετ' αἰ. πράγματος, ν 339 f.

ἀπιστος, οκ (ἀ, πίστις), ὁ ἄνευ πίστεως, ὅθεν ἀ.) ἀνάξιος πίστεως, δόλιος, «ἀπιστος» ὡς ἐν τῇ φρ. «συκὺ ἀπιστο» *Π. Γ 406, Ω 63, 207. β.) ὁ μὴ πιστεύων, δόσπιστος, «ἀπιστος», ὡς ἐν τῇ φρ. «εἶσαι θωμρὰς ἀπιστος», «κῆρ» ζ 450, 391, «θυμός» ψ 72.

ἀπίεχα, ποι=ἀπίαχα, λ 95 f.

ἀπληστος, οκ (ἀ, πῖμπλημι), ἀπληστος, ἀκάρυστος «χόλος» Γ. Δῆμ. 83 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμῆν. ἀντὶ τοῦ ἀπληστῆ).

ἀπληρ, ἰσος, ἡ, ἀπλη «μονή» «γλαῖνα» ἢ μόνον ἀπλῆ περιβάλλουσα τὸ σῶμα, Ω 230, α 276 (τὸ ἀντίθετον τοῦ αἰπλάς, ὅπ. ἴδε).

Ἀπλωρ (ἀπλωρ), ἀφρ. ἡπλωσα, «ἀπλῶν» «αὐρήν» Βατρ. 74 (86).

ἀπνευστος, οκ (ἀ, πνέω), ἀπνευσις λιπόθυμος, «λεγοθυμισμένος», ε 456 f.

ἀπό [ω], ἀλλ' ἐνίστατο τὸ ο ἐκτείνεται ἐν ἀρσει, ὅθεν «ἀπὸ νευρῆς» A 664, ὅπου ὁ Οὐόλφος ἔγραψεν ἀπαί, τύπον μὴ εὐρισκόμενον ἀλλ' ἀποῦ Ὁμ., «ἀπὸ βίου» E 454 κ. ἀ.).

Α') Ἐπιβήμα, μακρὰν, χωριστὰ, μόνον παρὰ ποιητῶν ὅπου ὄν παρ' Ὁμ. εὐρίσκεται ὡς τοιοῦτον, πρέπει βεβαίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥήμα, ὅθεν, «πάλιν δ' ἀπὸ χαλκῶς ὄρουσε βλημένου» Φ 593, «ἤμιν ἀπὸ λογίων ἀμυναι» A 67, πρόβλ. E 244, A 845, Π 82, Σ 92, ζ 40 κ. ἀ.

Β') Πρόθεσις, μετὰ γεν. ἀπὸ. 1) ἐπὶ τόπου σημεινέει 4) τὴν ἀπὸ τινος τόπου ἢ πράγματος

ἀπομάκρυνσιν. ἀ.) μετὰ κινήσεως: σημερινῶν ῥημάτων, «πέμπειν τινὰ ἀπὸ—ὕμην» στέλλω τινὰ μακρὰν (ἀπομακρύνω) τῆς μάχης, Π 447 κ. ἀ. ἐν ζευγματικῇ συντάξει «ὄφρα τοῦτον ἐπιπλέγῃ πῦρ θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν» ἵνα τὸν καύσῃ τὸ πῦρ ταχύτερον (καὶ τὸν ἐξαφανίσῃ) ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Ψ 53. Πολλάκις σημαίνει καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσιν, ἢ τὴν ὁρμὴν τοιούτων ἀρχῆν τῆς κινήσεως, «ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε» ἀπὸ τῶν ἵππων ἐπὶ δῆσε κατὰ γῆς, Π 733. «ἀφ' ἵππων, ἀπὸ νεῶν μάχομαι» O 386, πρόβλ. ι 49, E 43, «ἀψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου» κρεμάσασα βρόχον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, λ 278. «ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο» νέος ἐλάθη ἀπὸ τὴν ζωὴν, Ω 725. Πολλάκις κεῖται πλεοναστικῶς, «ἀπ' οὐρανόθεν, ἀπὸ Τροίηθεν» κ. ἀ. (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ. «ἀπὸ παιδιούθεν, ἀπὸ μικροῦθεν, ἀπὸ κεῖθεν») ὅθεν σημαίνει καὶ χωρισμὸν καὶ διαίρεσιν μέρους ἀπὸ τινος ὅλου, «λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν» ε 40. β.) μετὰ τῶν ἡμερίας σημερινῶν ῥημάτων σημ. μακρὰν, «μέδων ἀπὸ ἡ; ἀλόχοιο» B 292, «νεῶν ἀπο καὶ κλισίων» B 208, «ἀπ' Ἀργεος» M 70 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ὑπάγονται καὶ αἱ φράσεις «ἀπ' οὐατος εἶναι, γίνεσθαι» μακρὰν τοῦ ὠτός (τῆς ἀκοῆς) εἶναι, δὲν ἀκούομαι, X 454, Σ 272. «ἀπὸ δόξης» μακρὰν τῆς προσδοκίας, παρὰ προσδοκίαν, K 324. «ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἀπὸ δόξης μυθιομαι» ἔξω τοῦ σκοποῦ καὶ παρὰ προσδοκίαν, λ 344, «ἀπὸ θυμὸς εἶμι» εἶμαι μακρὰν τῆς καρδίας, «ἐδῆκα ἀπὸ τὴν καρδίᾳ», δὲν ἀγαπῶμαι, A 562. 2) σημ. τὴν ἀρχήν, καταγωγὴν καὶ ἐν γένει τὴν ἀπὸ τινος τόπου ἢ προσώπου ὁρμὴν, τὸ ποθὲν, «ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος» καταγόμενοι ἢ ἐλθόντες, M 97, «ἄγε Παίονας ἀπ' Ἀξίου» B 849, «Κρητὲς ἀπὸ Κνωσοῦ» Γ. Ἀπόλ. 396, «γίγνονται—ἀπὸ τ' ἀλσέων» κ 350, «οὐκ ἀπὸ ἐρυός ἐσσι» (ἴδ. Δντῆ) «κωκυτοῦ δ' ἤκουσεν ἀπὸ πόργου» X 447.—Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχει ἡ πρόβλ. καὶ ἐν ταῖς ἑξῆς φράσεσι: ἀ.) «κάλως ἀπὸ Χάρτων ἔχουσαι» ἔχουσαι τὸ κάλλος ἀπὸ τὰς Χάρτας, τοιούτῃ δῶρον τῶν Χαρ., ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φρ. «τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου» κ.τ.τ., ζ 18, πρόβλ. O 457, Γ. Ἀπόλ. 77. ὡσαύτως «θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς» ἔχων τὴν σύνεσιν ἀπὸ τῶν θεῶν, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, (ἢ ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φράσει «ἀπὸ θεοῦ ἦταν τοῦτο», τῇ μὲν τῶν ὀλίγων, ἐν αἷς ἡ πρόθεσις ἐβύλαζε τὴν ἀρχαίαν μετὰ γεν. σύνταξιν) ζ 12. β.) ἐνθα ἡ πρόβλ. σημ. τὴν ἀφορμὴν, τὸ μέσον, τὸ ὄργανον «ἀπὸ χειρὸς ἐβόλητο» A 675, M 306. «ἀπὸ βιοτο πέφιν» Ω 605, πρόβλ. Θ 279. (ἢ Ὡσαύτως παρ' ἡμῖν «ἀπέθανεν ἀπὸ βόλι, φαρμάκι, ἀρρώστια» κ.τ.τ.) «ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὀλεθρος» K 371 «νῶτα θρασείων ἀπὸ χειρῶν ἐλκόμενα» Ψ 744, πρόβλ. N 434. (ἢ ἀρχαῖα παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ Ἀπὸ ἔχει τὴν

σημασίαν τῆς ἴπδ μετά γεν., ἥν καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ὑπεσκέλειεν ἐκ τῆς νεωτέρας, τῆς καθολικ. γλώσσης: γ.) ὅπου ἐκφράζεται ἐπιρρηματικῇ ἔννοιᾳ, «ἀπὸ σπουδῆς» σπουδαίως, M 233. δ.) ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει «οὐκ ἔστιν ἀπὸ θροῦς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὑαρίζεσθαι» (|| δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑμῖλῃ τις λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ (ἢ περὶ) μηδαμῶν πραγμάτων) τῇ ἀναλογούσῃ πρὸς τὴν ἡμετέραν, «νὰ ὑμῖλῃ τις εὐλα κούτσουρα δαυλ-ἀ καυμένα» X 126, πρὸλ. ΔΡΤΣ. Η.) ἐπὶ χρόνου παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀπὸ δειπνοῦ θωρήσασθαι» εὐθὺς μετὰ τὸ δειπνόν, Θ 54.

Ἄπο, οὕτως τονίζεται ἐν τῇ ἀναστροφῇ, ὅταν δηλ. τίθεται μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πῶσιν, ὡς N 696, ζ 12 κ. ἀ. Ὡσαύτως δ' ἐτόνιζον πολλοὶ γραμματικοὶ καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μακράν τι-νυ: ἀλλὰ τὸν τονισμὸν τοῦτον ἀπεδοκίμασαν ὡς περιττὸν ἦδη ὁ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός, ἴδ. Σχολ. Βενετ. εἰς Σ 64. Ἐν τῇ ἐκδόσ. τοῦ Οὐόλοφ. εὐρίσκεται ὁ τονισμὸς οὗτος μόνον ο 517, ἐνθα εἰστί τι διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Διονορφέου, ἐν φ διωρο-θώθη ὑπὸ τοῦ Βεκκίρου.—Ἐν συνόψει σημ. χω-ρισμὸν, ἀπομάκρυνσιν, παθῶν, ἀφαιρέσιν, ἔτι δὲ τὸ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐντελέως, «ὁλό-τελα», ὅπως καὶ ἐν τῇ καθολικ. «ἀπολωρ-θηκε, ἀπόφαγα».

ἈΠΟΑΙΝΥΜΑΙ, ἴδ. ἈΠΑΙΝΥΜΑΙ.

ἈΠΟΑΙΡΕΟΜΑΙ, ἴδ. ΑΦΑΙΡΕΟΜΑΙ.

ἈΠΟΒΑΙΝΩ, μέλ. ἀποδίσσεται, ἀόρ. β'. ἀπέβην, μέσ. ἀόρ. ἐπ. ἀπέβησθε (ὅπερ ἦδη πανταχοῦ ἔχοντες δεκτὸν ἀντὶ τοῦ ἀποδίσσεται)=ἀπέβη, Δ 428, B 35, E 352 κ. ἀ. ἴδ. ΒΑΙΝΩ. 1) ἀπέ-ρχομαι, «ἐκ πολέμοιο» P 488. «μετ' εὐθανά-τους» Φ 298, «πρὸς Ὀλύμπον, πρὸς (καὶ) κατὰ δῶμα» Ω 468, δ 657, 715, ἀνευ πτ., Δ 428, E 433, α 349 κ. ἀ. 2) καταβαίνω, ἐξέρ-χομαι «ἐξ ἵππων» ἐκ τοῦ ἔρματος, Γ 326, Θ 492, καὶ μετὰ μοναχῆς γενικ. «ἵππων» P 480. «νῆος» ἀποβαίνω, ν 284, ξ 316. ἀνευ δ' αὐ-τῆς ὡς εὐκόλως ἐνοουμένης «ἀπέβησαν ἐπὶ χό-να» Α 619.

ἈΠΟΒΑΛΛΩ, μόνον ἐν τμήσει, ἀόρ. β'. ἀπέβα-λον. α.) ρίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ἀποτί-θεμαι, ὅσον ἱμάτιον, ὅπλα κ.τ.τ. B 483, Φ 51, ζ 100. β.) ἀφίνω νὰ πέσῃ, ὅσον «δάκρυ πα-ρεῖων» δάκρυ ἀπὸ τῶν παρειῶν, δ 498. γ.) «ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βύλλουσι» ὅθεν ρί-πτουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, δ ε. ἀπο-πλέουσι, δ 359. Ἐκ τοῦτου

ἈΠΟΒΑΛΤΟΣ, οὐ, ἄξιός ἀποβολῆς, «διὰ πέταμα», ἀξιοκαταφρόνητος, ἀποβρί-πτος, «ἐπος, δῶρα» *ἴλ. B 361, Γ 65.

ἈΠΟΒΑΛΩ, χύνω ἔξω, ἔξω μὲν περὶ νηπίου τοῦ Ἀγχιλλεύς «ὄνον» I 491 †.

ἈΠΟΒΡΙΣΤΩ, ποι., ἀορ. μετοχ. ἀποβρίσας, ἀπο-χοιμῶμαι, δ. ἐ. χορταίνω τὸν ὕπνον μου, *Ὁδ. ι 154, μ 7 (|| ἢ μέλλων κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἀπονυστάζω, «παίρνω ὀλίγον ὕπνον», διότι

κατὰ τὸν Πσύχιονι βρίζει=ἐσθίει (ι) πῖζει, κύει, καθεύδει).

ἈΠΟΓΥΙΩ, ἀόρ. ὑποκ. ἀπογυῖωσθαι, ἀφαιρῶ τὴν δυνάμιν τῶν μελῶν, «κόπτω τὰ γόνατα ἢ τὰ μέλη», ἐν γένει δὲ ἀδυνατίζω *ἴλ. Z 265 †.

ἈΠΟΓΥΜΝΩ, παθ. ἀορ. μετοχ. ἀπογυμνωθεῖς ἀπογυμνῶν, κ 304 †.

ἈΠΟΔΑΙΟΜΑΙ, ποι., μέλ. ἀποδάσσομαι, ἐπ. σσ, ἀόρ. ἀποδασάμην, ἔχων τὸ α βραχύ, ἐπ. σα, X 418 (ὅπου ὁμως ἀπὸ τοῦ Σπιτζέριου ἦδη γρά-φεται μέλλων), ἀπὸ τινος ὅλου δίδω μέτρος, εἴ-τινα, παραχωρῶ, «χωρίζω», μετὰ δοτικῆς προσώπου καὶ γεν. καὶ αἰτ. πράγματος, *ἴλ. P 234, Ω 595.

ἈΠΟΔΑΙΔΙΣΣΟΜΑΙ, ποι., ἐκφοβῶ, τρομάζω (μεταβ.) ἀποτρέπω, (ἐν τμ.) M 52 †.

ἈΠΟΔΕΙΡΟΤΟΜΩ, ἀποκόπτω τὸν λαίμῳ, ἀποσφάττω, «τέκνα» Σ 336, Ψ 22, «μη-λα» λ 35.

ἈΠΟΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπεδεξάμην, πα-ραδέχομαι, ἀποδέχομαι, «ἀποινα» Α 95 †.

ἈΠΟΔΙΔΡΑΣΚΩ, ἀορ. β'. μετοχ. ἀποδράς, δρα-πετεύω, φεύγω κρυφίως, «ἐκ νῆος» καὶ μό-νον «νῆος» π 65, ρ 546.

ἈΠΟΔΙΔΗΜΙ [-...], μέλ. ἀποδίωσω, ἀόρ. ἀ. ἀπιδίωκα, ἀορ. β'. εὐκτ. ἀποδοίην, ἀπρφ. ἀπο-δοῦναι. 1) ἀποδίδω, δίδω ἀπίσω «κούρην πατρί» Α 98. πρὸλ. Γ 285. *Ὁδεν 2) ἀντα-ποδίδω «ὁρῆπτα τοκεῦσι» ἀνταμείβω τοὺς γο-νοὺς διὰ τὴν τροφήν, Δ 478, P 302. «ἐκδνα» θ 318 (ὅπου τῶρα γράφεται ἱπικ. ὑποκ. τοῦ ἀορ. β'. ἀποδοῖσι κατὰ τὸν Νίσιον ἀντὶ τοῦ ἀπο-δίωσαι) πρὸλ. χ 58, «πᾶσαν λύδην», «πληρώ-νω ὅλην τὴν ὕβριν» τὴν ὅποιν ἔκαμα, I 387.

ἈΠΟΔΙΩΜΑΙ [-...], ποι. ἀποδιώκω, ἐκφο-βῶ, «τινὰ ἐκ μάχης» E 763 †. (ἐνθα τὸ ἀρ-κτικόν α ἐκτείνεται), πρὸλ. ΔΙΩΜΑΙ καὶ ΕΞΑΠΟ-ΔΙΩΜΑΙ.

ἈΠΟΔΟΧΜΩ, ἀόρ. ἀ. ἀποδόχμωσα, μεταβ. κάμπτω, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, παρα-στρέφω, «αὐχίνα» ι 372 †.

ἈΠΟΔΡΑΣ, ἴδ. ἈΠΟΔΙΔΡΑΣΚΩ.

ἈΠΟΔΡΙΠΤΩ, ἀόρ. ἀ. ἀπέδριψα καὶ παθ. ἀπε-δρύφην, ἀποκόπτω (τὸ δέρμα) μὲ τοὺς ὀνυχας ἢ διὰ σφοδρῆς προστριβῆς εἰς πέτρας κ. ἀ. τοιαῦ-τα, «ἐσχίζω, ἐξουγγρανίζω, ἐξεδέρνω», «πάντα» ρ 486. «ῥινοὶ ἀπέδριψαν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ-πσαν), ε 435. «ἐνθα κ' ἀπὸ ῥι-νοῦς ἀρύφθη» ἦθελε ἐξεδρῆθαι τὸ δέρμα τοῦ, ε 426.

ἈΠΟΔΡΙΦΩ [-...]=τῷ προηγ. «ἴνα μή μιν ἀποδρίψοι ἐλκυστάζων» *ἴλ. Ψ 487, Ω 24.

ἈΠΟΔΙΩΩ [-...], ἀποδύομαι, μόνον κατὰ παρτ. «βοείην» ἀποτίθεμαι «γδόνομαι» το βόειον δέρμα, χ 364 †.

ἈΠΟΔΥΩ, μέλ. ἀποδύω, ἀόρ. ἀ. ἀπέδυσα, ἀόρ. β'. ἀπέδυν, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπέδυσάμην, [πλὴν ἐν τῷ ἐνιστῶτι, πανταχοῦ τὸ υ εἶνε

μακρόν]. 4) Ὁ ἐνεστ. μέλ. καὶ ἀόρ. ἀ. εἰς ἐνεργητ. μεταθ. σημ. ἐκδύω, „γδύνω“, «εἰματα» ἐν τμ. B 261· ἰδίως «τεύχεα» τὰ ὅπλα φωνεομένητων μαχητῶν, σκυλεύω, Δ 532 κ. ἀ. Εἰς τὴν ἐπομ. σημ. ἀνέκει τὸ X 425, διότι ἐκεῖ τὸ «θύω» (διὰ τὸ μακρόν ὁ) εἶνε ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. β'. 2) Οἱ μέσ. χρόνοι καὶ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. εἰς μέσσην σημ. ἐκδύομαι, „γδύνομαι“, ἀποδύομαι «εἵματα» ε 343, 349.

ἀποδῶσι, ἴδ. ἀποδῶσι.

ἀπο-εἶκα (ἀπο-εἶ) ποι. ἀντὶ τοῦ ἀπο-εἶκα, ἀποχωρῶ, ἀποστρέφωμαι ὑπέκκω, μετὰ γεν. «θεῶν ἀπέεικα κελούθου» ὡς ἔγραψεν ὁ Οὐδύσιος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, I 406, ἀντὶ τοῦ «ἀποείπε κελούθους». ἄρρητον τὸν δρόμον τῶν θεῶν καὶ βάδιζε τὴν ὁδὸν τῶν ἀνθρώπων, ὅ. ἐ. παῖσαι τοὺς νὰ ἦσαι θεά. (Ἰσαύτως καὶ τὸ Βενετικ. σχόλ. A «τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ὁδὸς εἶκε καὶ παραχύρει μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτοὺς»).

ἀποεἶπον, ἴδ. ἀποεἶπον.

ἀπο-εργάω (ἀπο-εἶ) ποι. κατ'ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀπειργῶ, ἄγρ. ἐν τῇ ἐνεστ. τῆς ὀρίστ., εὐγρ. δὲ μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ παρὰ ἀποέργαθεν, ἀποκωλύω, ἐμπαδίζω, «τινὰ τινος» Φ 399 «ῥάκεα οὐλῆς» ἀπομακρύνω τὰ ῥάκη ἀπὸ τῆς οὐλῆς, ψ 221· (ἄλλοι θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ὡς ἀόριστον, ἴδ. ἐργάω).

ἀπο-εργα (ἀπο-εἶ) ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀπειργῶ, Ἰων. παρὰ ἀπέρργον, (δια) χωρίζω «ὅτι κληῖς ἀποέργει αὐγένα τε στῆθος τε» ὅπου ἡ κληῖς (τὸ ὄπισθεν) χωρίζει τὸν αὐγένα καὶ τὸ στῆθος, Θ 325· ἀποκωλύω, μετ' αἰτ. γ 296· μετὰ γεν. ἀπὸ τινος, ἀποκλείω «Τρῶας αἰθούσης», ἀποδιδῶκα, Ω 238. Τὸ δὲ «ἀποεργμένη» Γ. Ἀργ. 47 εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρὰ. ἀνευ αὐξήσεως ἢ ἀναδιπλασιασμοῦ.

ἀπο-έρρε (ἀπο-έρρε), ἔλλειπτ. ἀόρ. ἀ. ὑποτ. ἀποέρρη, εὐκτ. ἀποέρρει, παρέσυρε, «ἐπῆρε, συνεπῆρε», μετ' αἰτ. «ἐνθα με κῆρ' ἀποέρρει» Ψ 348 «ὅν ρά τ' ἐναυλος ἀποέρρη» Φ 283· «μὴ μιν ἀποέρρει ποταμός», «μὴ τον πάρη τὸ ποτάμι» Φ 329. (Ἑτοιμολ. ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὴν συνηθετέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἐρ-ρῶ εἰς μεταδοτικὴν ἔννοian, ἢ ἐκ τοῦ ἀπο-έρδω=ἀποέργω κατὰ δὲ τὸν Βούττη. ἐκ τοῦ ἄρδω κατὰ δὲ τὸν Δόδερκ. συγγ. τοῦ ῥέω κατὰ τὸν Ἀρεν. κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς ῥίξης Γρε=Γρα, ἴτις εἶνε ἡ βάσις τοῦ ἀπαύρα. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ῥ. ὡς συγκεκομμένον σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀποερεύσαι.—Τὸ ο ἐν ἄρ-ρσει ἐκτείνεται).

ἀπο-οαγμάω, πολὺ θαυμάζω μετ' αἰτ. ζ 49 φ.

ἀπο-οέετος, ὀν, ἐπικ. ἀποτρόπατος, ἢ ἀπερρίμενος, εὐτελής, «παραπεταμένος» «κῶων» ρ 296 φ. (Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ θέσσε-σθαι=αἰτεῖν, ἱκετεύειν (Ἠσυχ.), θεσ-σά-μενοι=αἰτησάμενοι (Ἀρχιλόχ. Ἀποστ. 40

Περγν.), οἰονεῖ ἀνεπιζήτητος ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀποτίθημι=παραρρίπτω, παραπετώ, ὅπερ ὀλιγώτερον πιθανόν).

ἀπο-οήκεα, Ἰων. παρὰ. μετοχ. ἀποσθηνή-κως, λ 424, X 432, „πεθαίνω“ ἢ ὀρθότερον „ποθαίνω“ (ἢ. ἑτερος οὗτος σχηματ. ἐκ τῆς ῥίξης οακ, ἀνάλογος τοῦ φαν-φαίνω, μόνον ἐν τῇ καθορμ. ἀπαντῶμενος).

ἀποοορῶν, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.

ἀπο-ορήσκω, ἀόρ. β'. ἀπέθορον. 4) ἀποπη-δῶ μετὰ γεν. «νηός» πηδῶ ἀπὸ τῆς νηός κάτω, B 702, Π 748. 2) ἔξερχόμενος ἀπὸ τινος πη-δῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, «καπνὸν ἀπο-ορῶσθοντα ἥς γαίης», α 58.

ἀποοίμιος [-...-], ὀν (ἀπό, θυμός), κυρ. ἀπομεμακρυσμένος τῆς καρδίας, ἴδ. δυσάρε-στος, «ἀποοίμια ἔρδω τινί» Ξ 261 φ.

ἀπο-οικίζω, μετὰφωρ. τινὰ εἰς ἄλλην κατοικί-αζω, «τινὰ εἰς νῆσον» μ 435 φ.

ἀπο-οῖνα [-...-], τὰ, μόνον πληθ., ποι. 4) τὰ λύτρα, „ἢ ἐξαγορά“, πόσον χρηματικόν, ἢ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, δι' ὧν ἐξαγοράζεται ἡ ζωὴ καὶ ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων, ἢ τῶν νεκρῶν ἢ ἀπόδοσις, A 43, 95, 420, Z 49 κ. ἀ. «ἀπ. υἱός, κόρης» ἐξαγορά τοῦ υἱοῦ, τῆς θυγατρὸς, B 230, A 44, «νεκροτο» Ω 437 κ. ἀ. 2) ἐν γένει ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις, ἀπο-ζημίωσις διὰ τινα γενομένην βλάβην, I 420, T 438. *Ἰλ. (Κυρίως εἶνε πληθ. ἀχρήστου τινός ἐπιθ. ἀποινοῖς (ἐκ τοῦ α καὶ ποιή)=ὁ τὴν ποιήν ὁ. ἐ. ἐκδίκησιν ἀποτρέπων).

ἀποῖση, ἴδ. ἀποῖση.

ἀπο-οῖσμαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπὼν, μακρὰν, ἀπολελ. δ 409· ἀφίσταμαι, μένω μακρὰν, μετὰ γεν. «πολέμοιο, ἀνδρός» A 408, T 342, (ἢ. ἐνεστώς μετ' αἰτ. παρακειμ., τὸ ἀντίστροφον τοῦ «ἴχω»).

ἀπο-οῖσμαι [-...-], ἀποθ., ποι. ὑπερβαί-νω, ὑπερτερῶ «τινὰ τινί» τινὰ εἰς (ἢ κατὰ) τι, μόνον *Ὀδ. θ 427, 449.

ἀπο-οκίω, γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀπο-κῆσι, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, μετ' αἰτ., ἐν τμήσει, Φ 336 φ.

ἀπο-οκίω [-...-], ἐπ. ἀορ. ἀπεκαύστω, ἀποπνέω, ἐκπνέω «ψυχὴν» ἐν τμήσει. X 467 φ. (ἢ. ῥ. ἐπικ., οὗ τινος τὸ ἀπλῶν μόνον παρὰ Κοίντῃ τῇ Σμυρν. β, 523 ἀπαντᾷται παράγεται δὲ ἐκ τοῦ καπν, ἐξ οὗ τὸ κάπτω, „χάπτω“, καπνός· διότι τὸ ἀνοικοκλίνειν τὸ στόμα, ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποπνέων, καὶ κάπτειν, ἐπὶ δὲ ἡ πνοὴ καὶ ὁ καπνὸς εἶνε συγγενεῖς ἔννοιαι).

ἀπο-οκίω, ἐπ. ἀορ. ἀ. ἀπέκρησα, μετ. ἀορ. ἀ. ἀπεκείρω. 4) Ἐνεργ. κυρ. κουρεύω, ἔ-παιτα ἀποκόπτω, «τένοντες, φλέβα» K 456, Ξ 466, N 546, 548 (ἐν τούτοις τοῖς χωρ. καίται ἐν τμήσει). 2) Μέσ. ἀποκόπτω τι τῶν ἐμαυ-τοῦ «γαίτην» τὴν κόμην μου κουρεύω, εἰς ἐν-δεῖν γένους, Ψ 444. *Ἰλ.

ἀποκινέω, δὲν κηδομαι, ὀλιγωρῶ, ἀκηδῶ, «αἱ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον» Ψ 443 f.

ἀποκινία [...], τοῦ ἀορ. ἀ. Ἰων. θαμνι. σχηματισμός «ἀποκινήσαντες» μετακινῶ, «κινῶ ἀπὸ τὸν τόπον του», «δέπας τραπέζης» σηκώνω ἀπὸ τὴν τράπεζαν, Α 636· «τινὰ θυραίων» χ 107.

ἀποκίεω, ἀφαιρῶ τι κρυφίως, κλέπτω, Ὑ. Ἑρμ. 522.

ἀποκίω [...], ἀποκλίνω, παρατρέπω, δίδω ἄλλῃν διεύθυνσιν, «γυρίζω», «ὑποκρίνομαι ὄνειρον ἄλλῃ ἀποκλινάς» εἰς ἄλλο μέρος τρέψας τὸ ὄνειρον, ἄλλῃν αὐτοῦ ἐξηγήσιν δοῦς, τ 556 f. «ἂψ ἀποκλ. βους εἰς αὐλιν» γυρίζω ὅπισθον εἰς, Ὑ. Ἄφρ. 469.

ἀποκίω, ἀποκόπτω μετ' αἰτ. «κάρη, οὐατα», Α 264, Φ 455, «τένοντα» γ 449, «κόμην ἐλαίης» ψ 195, «πέσματα» κ 427 (ἐν τιμήσ.) πρὸς. ι 325· «παρήγορον» τὸν πλάγιον ἵππον λέω, ἀποκόπτων τοὺς συνέχοντες αὐτὸν ῥυτήρας, Π 474.

ἀποκομία, ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, «χαλινῶ τὴν τάξιν, ἐξαστολίζω» μετ' αἰτ. «ἐνταῖς δαιτός ἀπεκόσμεον» σηκώνω τὰ κατὰ κόσμον (ἐν τάξει) παρατεθειμένα σκεύη τῆς τραπέζης, η 292 f. (Ὁ Σχολ. «ἄκοσμον ἐπαύουν τὴν τράπεζαν αἴροντες τὰ ἐν αὐτῇ»).

ἀποκρεμάννυμι [...], ἀορ. ἀ. ἀπεκρέμασε, κρεμῶ «ζυγένα» Ψ 879 f. (Π. «ἐκρέμασε τὸ κεφάλι» ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως λέγει καὶ σήμερον ἡ καθομιλ.).

ἀποκρίνω [...], ἀορ. ἀ. παθ. ἐν τῇ μετ. ἀποκρινθεῖς, ἀποχωρίζω, ἀπασπῶ, «τῶ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὀρηθεῖτην» ἀποχωρισθέντες, ἀπασπασθέντες· τῶν οἰκείων, ὥρμησαν ἐναντίον του, Ε 42 f.

ἀποκρίπτω, κρύπτω, ἀποκρύπτω «γαστῆρα» ρ 286· «τινὶ ἵππου» (ἀπὸ) τινος τοῦ ἵππου, Α 718· τροπικῶς «τινὰ νόστιμ' θανάτου» κρύπτω τινὰ ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὑπεξαίρω τινὰ τοῦ θανάτου, Σ 465.

ἀποκτείνω, ἀποκτείνω, ἴδ. ἀποκτείνω.

ἀποκτείνω, ἀορ. ἀ. ἀπέκτεινα, ἀορ. β'. ἀπέκταναν, ἐπ. ἀπέκταν, αἰ. α καὶ ἀπρρ. ἀποκτέμιν, μέσ. ἀορ. β'. μετὰ παθ. σημ. ἀπέκταμην καὶ μετοχ. ἀποκτέμενος, φρονέω, ἀποκτείνω, «σκοτώνω» Θ 341, ξ 432 κ. ἀ. «βοῦν, μηλον» σφάζω, μ 301, «ἀπέκτατο ἑταῖρος» ἐφρονέθη, Α 437, «ἀποκτέμενος» Δ 494.

ἀπολάμπω, λάμπω ἐκπύω (ἀπ' ἑαυτοῦ), λάμπω, ἀκτινοβολῶ, «ἵππουρις ἀστήρ ὡς ἀπέλαμπε» Τ 384· ὡσαύτως καὶ περὶ ἡματιοῦ, Ζ 295, ο 408, «ὡς αἶχμης ἀπέλαμπε» (ἀπροσώπως κείται τὸ ῥῆμα) οὕτως ἐξεπύμπετο λάμψι· ἀπὸ τῆς αἶχμης, Χ 349· τροπικῶς, «κάλλος παριάνων ἀπέλαμπε» τὸ κάλλος ἠκτινοβολοῦν, ἐλάμπειν ἀπὸ τῆς παριάνης, Τ Ἄφρ. 175· ὡσαύ-

τως καὶ τὸ παθ. «χάρει δ' ἀπελάμπετο πολλή» πολλὴ δὲ χάρις ἠκτινοβολοῦν, ἐξεπύμπετο μετὰ λάμψεως, Ξ 183, σ 298.

ἀπολείβω, κάμνω τι νὰ σταλάξῃ, παθ. σταλάζω ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. «ἐλαιον πλοκάμων ἀπολείβεται» Ὑμ. 23, 3· ὡσαύτως «ὀθονέων ἀπολείβεται ἐλαιον» τοῦτέστιν ἡ ὀθὼν ἦτο τόσοσιν πυκνή, ὥστε ἀπεστέλαζε τὸ ἐλαιον ἔξ δὲν διήρχετο δι' αὐτῆς (ταύτην τὴν ἐρμηνείαν παρέχει ὁ Πλούταρχος· Περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθίαν 4) ἢ κατὰ τὸν Οἰόσιον ἦτο τόσοσιν λαμπρά, ὥστε ἐλαιον ἐφαίνετο ὅτι ἀπεστέλαζεν ἀπ' αὐτῆς (πρὸς. Σ 596) ἢ 407 f. (Ἀμφοτέρως ταύτας τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια. «Ἡ πρώτη ὁμοίως φαίνεται μοι πιθανωτέρα» διότι φανερόν ἐστι ἐν τῇ χωρίῳ πρόκειται ν' ἀποδοιχθῇ ἡ πυκνότης· ἡ κρουστότης (ὡς ἡ κυρωτάτη ἀρετὴ) τῶν ὀθονῶν ἀποδεικνύεται· δ' αὕτη διὰ τῆς τοῦ ἐλαίου δοκιμῆς, ὅπως σήμερον ἄλλῃν ἀνάλογον προκαλεῖ ἡ Ἑλληνίς ὅταν λέγῃ· «τὸ πανί εἶνε τόσοσιν κρουστό, τόσοσιν στρωτό, ποῦ νὰ γράψῃς ἐπάνω»).

ἀπολείπω. 1) Μεταβ. ἀ. ἀφίνω ὅπισθον, ἢ ὑπόλοιπον «οὐδ' ἀπέλειπον» παρηνετικῶς, χωρὶς ν' ἀφῇσθαι (ὑπόλοιπον) ι 292· κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν· ἀδικαλείπτω· δ.) ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «δόμον» Μ 469. 2) Ἀμει. «ἀπολείπω», ἐλλείπω συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, «καρπὸς οὐκ ἀπέλειπε χειμῶνος· οὐδὲ θέρους» δὲν ἀπέλειπε χειμῶνα, καλοκαίρι· η 147.

ἀπολέπω, κυρ. λεπίζω, «ἐφαλουδίζω», τροπ. «ἀπολεψέμεν οὐατα» ἀποκόπτω τὰ ὠτα, ἀπρ. ὡς λέπια εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν προσκεκολλημένα, Φ 455.

ἀπολέκετο, θαμιστ. σχηματ. ἐκ τοῦ ἀπόλαγμι, ὅπ. ἴδε.

ἀπολήγω, μέλ. ἀπολήγω, ἐπ. λλ. ἀορ. ἀ. ἀπέληξα καὶ ἐκλ. γ'. πληθ. ἐπ. ἀπολήξισαν, Ο 34, καὶ ὑπὸς ἐπ. ἀπολήξω, ν 451· ἀ.) λήγω, ἀπέλω πλέον, κάμνω ἀποχρῆν, παύω μετὰ γεν. «μάχης, εἰρεσίας, ἀπατάων» Π 263, μ 224, Ο 34 κ. ἀ. μετὰ μετοχ. «οὐδ' ἀπολήγει χαλκὸς δητόων» Ρ 565· «οὐκ ἀπολήξει· ἐξερῆυσσα» τ 166· (ὅπου ὁ Ἀμειν γράφει ἀπολήξει μετ' ἐκτάσεως τοῦ ο, ἐν τῇ μ 224 ἔξ ν 451 ἀφῆκε τὰ λλ.) ἀπολεῖ. Ν 230· β.) παύω, ἐκλείπω, Ζ 449.

ἀπολίσσω, λείχω, «γλόφω», μόνον ὁ μέσ. μέλ. εὐρίσκεται· «οἱ σ' ὠτίλην (καθ' ὅλον καὶ μέρος) αἶψ' ἀπολίσχησονται» θ2 γλόφουν τὸ αἶμα ἀπὸ τῆς πληγῆς σου, Φ 423 f. (Π. Τὸ ἀπλ. λίσσω δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμ., παρίγεται δ' ἐκ τοῦ λείχω, ἐξ οὗ καὶ λίσχας ἔξ «λείξουρος»).

ἀπολλύειν κτλ., ἴδ. ἀπολόγη.

ἀπόλαγμι, μέλ. ἀπόλεσσα, ἐπ. σσ. ἀορ. ἀ. ἀπόλεσσα καὶ ἐπ. ἀπόλεσσα, μέσ. ἀορ. β'. ἀπολόγην καὶ θαμιστ. σχηματ. ἀπολίσκετο καὶ γ'.

πληθ. ἀπόλοντο, παρακ. ὁ. ἀπόλωλα. Α'.)
 Ἐνεργ. μεταβ. 1) ἀφανίζω, φονεύω, ἐξον-
 τώω, καταστρέφω, ἰδίως περὶ τοῦ ἐν τῇ μά-
 χῃ φόνου, Α 268, Ε 738 κ. ἀ. «Ἴλιον» Ε
 648. 2) στερεοῦμαι, «χάνω» «τινά» Σ 82,
 «πατέρα» β 46· συγνή ἢ φρ. «ἀπὸ θυμὸν ὀλέσ-
 σαι» χάνω τὴν ζωὴν βιαιώς, Θ 90 κ. ἀ. «ἀπολ-
 νόστημον ἡμᾶρ» α 354· «βίσιον, οἶκον» β 49,
 δ 95. Β'.) Τὸ μέσ. ἔ. ὁ ὁ. ἐνεργ. παρακ. ἔχει
 σημ. ἀμετάβ. 1) «χάνομαι, ἀφανίζομαι»,
 ἀποθνήσκω, φονεύομαι, Ε 314· πολλάκις
 μετὰ δοτ. «ὀλέθρου» γ 87 κ. ἀ. σπανίως μετ'
 αἰτ. «αἰπὸν ὀλέθρου» ι 303, «κακὸν μόνον»
 κακὸν θάνατον (ἐπεξήγ. τοῦ «ὄς») ἢ: κατὰ κα-
 κὴν μοῖραν, α 466· «ὡς ἀπόλοιτο» (κατάρτα)
 ὡσαύτως νά γαθῆ, α 47. 2) «χάνομαι, ἀφα-
 νίζομαι», ἐκλείπω, κ 27· «καρπὸς ἀπόλλυ-
 ται» η 117· «ὕδωρ ἀπολείκετο» λ 586· «Ὀδύ-
 σσῃ ἀπόλωτο νόστιμον ἡμᾶρ» ἐχάθη ἡ ἡμέρα
 τῆς ἐπιστροφῆς του, ὅ ἐ. δὲν θά ἐπιστρέψῃ πλέον
 εἰς τὴν πατρίδα, ρ 253· «ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος
 δῶλυν» ἐχάθη (ἐφυγεν) ὁ ὕπνος, Κ 486· «οὐ
 γὰρ σφῆν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων» διότι εἰς
 ὕμᾱς τοὺς ὄντας βέβαια τὸ γένος τῶν γονέων δὲν
 εἶναι χαμένον, ὅ ἐ. ἀγνωστον, ἀφανές, ταυτίσ-
 τει δὲν εἰσθε ἀγνοεῖτε, δ 62. (Οἱ ἄρχαιοι ἐρμηνεύου-
 σιν: εἰσθε ἐκ γονέων ὄντι ἀγνώτων, πρόβ. ι 163).
 «ὡς ἔρι: ἀπόλοιτο» Σ 407.—Η πρόθεσις πολ-
 λάκις διὰ τμήσεως χωρίζεται τοῦ ῥήματος, πολ-
 λάκις δὲ κατ' ἀνατροπὴν ἢ ἐπιτάσσεται αὐτοῦ,
 ὡς ἐν τῇ παραφρασί τῆς Ὀδύσ. εὐρισκομένη φρ.
 «ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταῖρους» κ. ἀ.

Ἀπόλλων, ἦρος, ὁ, κυρ. θεὸς τοῦ φωτός καὶ
 τῆς τοῦτου πηγῆς, τοῦ ἡλίου, (πρόβ. Φοῖβος,
 ἐν τῷ ὁ Ἥλιος εἶναι ὁ θεός τοῦ ἡλίου ἐν τῇ καθ'
 ἑκάστην ἡμέραν καὶ καθ' ἑκάστον ἔτος περιοδικῇ
 αὐτοῦ ἐμφανίσει) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς
 καὶ ἀδελφός τῆς Ἀρτέμιδος. Μεταξὺ τῶν γω-
 ρῶν, ἐν αἷς ἀρχαιοτάτῃ ἦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ,
 διεκρίνοντο τὰ δοτικὰ καὶ νότια παράλια τῆς Με-
 κρᾶς Ἀσίας καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι, ὅα ἡ
 Ῥόδος, μάλιστα δὲ ἡ Λυκία, ὅπου ἐπὶ τοσοῦτον
 ὡς ἐθνικός θεός ἐλατρεύετο, ὥστε κατὰ τινας καὶ
 τόπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἡ Λυκία,
 πρόβ. ΛΥΚΗΓΕΝΗΣ, ἐν ᾧ παρά πάντων τῶν μετέ-
 πευτα ὡς τοιοῦτος ἐπιστεύετο ἡ Δῆλος κατὰ τὴν
 ἀρχαιοτάτην περὶ τούτου μαρτυρίαν τὴν ἐν τῇ
 Ἰ. Ἀπόλ. 27. Ἐνεσθῆν ἐξηγεῖται διὰ τί ἐν Ἰλ.
 εἶναι ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ ὁ πολιορκῶς
 θεός τοῦ Ἰλίου καὶ τινὸν ἄλλων Τρωϊκῶν πό-
 λεων, οἷον Κίλλας, Χρύσης, Α 37, Δ 507. Παρ'
 Ὀμ. φαίνεται α.) ὡς τιμωρός καὶ ἐκδικη-
 τῆς καὶ ὡς τοιοῦτος φέρει τῶνα, δ ἐ. τῶνον καὶ
 βέλη (ὅθεν «ἀργυροτόμος, κλυτότομος, ἑκατος,
 ἐκχιόλος» κ. τ. τ.) καὶ ἐπιτίμει διὰ τῶν βελῶν
 αὐτοῦ αἰφνίδιον θάνατον, ὡς εἰς τοὺς υἱούς τῆς
 Νιόβης, τοὺς Νιοβίδας, ἔτι δὲ λοιμὸν εἰς τοὺς ἀν-
 θρώπους, Α 43 ἐ. β.) ὡς θεός τοῦ θανά-

του, διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ταχύς, ἀνώ-
 δυνος, φυσικὸς θάνατος τῶν ἀνθρώπων, ἰδ. ἁγα-
 νόε· γ.) θεός τῆς μαντικῆς, οὗ τινος τὸ
 μαντεῖον εἶναι ἐν τῇ πετρώσει Πυθοῖ («Πυθοῖ ἐνι
 πετρήσσει») Ι, 405, Θ 79· εἶναι δὲ καὶ δοτήρ
 τῆς μαντικῆς δυνάμει καὶ τέχνῃς, Α 72, 86,
 ο 252· δ.) θεός τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ποιή-
 σεως καὶ ὡς τοιοῦτος κυδαρμόων τέρπει τοὺς
 θεούς ἐν ταῖς εὐχαίαις, Α 602 καὶ διδάσκει τοὺς
 ἀνθρώπους, ὡς καὶ ἡ Μοῦσα, Θ 488· ε.) φύλαξ
 τῶν ποιμνίων, ὅθεν τρέφει τὰς ἵππους τοῦ Εὐ-
 μήλου, Β 766 καὶ βόσκει τὰς βοῦς τοῦ Λαομέ-
 δοντος, Φ 448· ς.) προστάτης τῆς νεότη-
 τος, ι 86. Ἰδὲ καὶ τὰ ἐπιθ. ΣΜΙΝΟΕΥΣ, Φοῖ-
 βος. (Κατὰ τὴν συνθήκην παραγωγὴν τὴν ἐκ τοῦ
 ἀπόλλωνι, σημ. τὸν ὀλέθριον· ἀλλ' ὁ ἀρχαῖος
 Δωρικὸς τῆς λ. τύπος Ἀπέλλων φέρει εἰς ἄλλο
 ἔτυμον· κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἁπολ. ἔλλω=
 εἴλω, καὶ σημ. τὸν ἀπελάνοντα, τὸν ἀμυντι-
 κόν, τὸν ἀλαϊτικὸν θεόν.—Τὸ α βραχύ, ἐν δὲ ταῖς
 τετρασυσλλαδαῖς πείσσει καὶ μακρόν ἐν ἄρσει).

Ἀπο-λοία, ἀόρ. ἀ. ἀπέλουσα, μέσ. μέλ. ἀπο-
 λούμαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελουσάμην. 1) Ἐνεργ.
 ἀπολύω, ἀποπλύνω, μετ' αἰτ. Σ 7 (ἐν τμ.)·
 μετὰ διπλ. αἰτ. «Πατρόκλον βρότον αἱματόεντα»
 τοῦ Πατρόκλου τὰ αἵματα, Σ 345. 2) Μέσ.
 ἀπολούω, ἀπ. λύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, «ἔλμην
 ὤμων» ζ 219, «λούσασθαι ἀπο βρότον» Ψ 41.

Ἀπο-λιμαίνωμαι [...-...], ἦρος, ὁ, «δαϊτῶν ἀπολ.»
 Ὀδ. Ρ 220, 377. Κατὰ τὸν Σχολ. «λυμῶν
 τῶν εὐωχίων ἢ ὁ τὰ καθάρματα ἀποφερόμενος
 τῶν εὐωχίων» κατὰ τὴν τελευταίαν λοιπὸν ἐρ-
 μηνείαν εἶναι ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τῶν ψυχλῶν τῆς
 ξένης τραπέζης, ὁ, «τοσαναογλόφτη», κατὰ δὲ
 τὴν πρώτην, ἣν ὁ Πάσσαυος ἀκολουθεῖ, εἶναι ὁ
 ὀχληρὸς ἐν ταῖς εὐχαίαις, ὅστις παράττει «χαλᾶ
 τὴν ἡσυγίαν».

Ἀπο-μνησμομαι, ἀόρ. ἀ. ἀπέμνησα, μέσ. μέλ. ἀπολύ-
 σμαι. 1) Ἐνεργ. ἀπολύω, «ἀπολύνω» α.)
 λύω (τι δεδεμένον), διαλύω τι, γ 392 (ἐν τμ.)
 «τί τινος» οἷον «ἱδάντα χορύνης» φ 46 «τοί-
 χους τράπεις» (ἐν τμ.) μ 421· β.) ἀπολυ-
 τῶ, ἀντὶ λύττων ἀπαλίδω, ἐλευθερίωναι, ἀφύων
 ἐλευθέρων, Α 96, Ζ 427 καὶ πανταχοῦ τῆς Ἰλ.
 2) Μέσ. ἀπολυτρουῖμαι, ἐξαγοράζω, «τινά
 χρυσοῦ» Χ 50. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ὃ ἰδὲ τὸ
 ἀπλοῦν λῖα).

Ἀπο-μνησμομαι, μέλ. ἰω, ἀόρ. ἀ. ἀπαμνησκαί, ἐπι-
 μένω εἰς τὴν μνήμην, ἐπιμύνομαι, «μνησκαί»,
 μετὰ δοτ. Β 772, Η 230, Τ 62, ἀπολελ. π 378.
 (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ὃ ἰδὲ τὸ ἀπλοῦν μνήμια).
 Ἀπο-μνησμομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπαμνησάμην,

ἐναμιμνήσκονται, ἐνθυμοῦμαι, μετὰ δοτ. χαρακτηριστῆς, «τῇ οἱ ἀπεινήσαντο» διὰ τοῦτο τοῦ τὸ ἐνθυμήθησαν, Ω 428 f. (|| Ἡ πρόθ. σημ. μέχρι τέλους διτήρησαν ἐν τῇ μνήμῃ των).

ἀπομνήμι [-.-.] καὶ ἀπομνήμι [-.-.], παρ. γ'. ἐν. ἀπόμνημι, γ'. πλ. ἀπόμνημι, ἀόρ. ἀ. ἀπόμνημι, διδω. πλήρη ὄρκον, ὀρκίζομαι, *Οδ. κ 345, μ 303, σ 58. «ὄρκον» β 377, κ 384.

ἀπομόρφημι [-.-.], ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. ἀπομορφάμην. 1) Ἐνεργ. «σφογγίζω», ὃ ἐ. ἀ.) διὰ σπόγγου ἢ τινος τοιούτου ἀφαιρῶ, «αἶμα» Ε 798. β'.) διὰ σπόγγου ἢ τινος τοιούτου καθαρίζω, «πρόσωπα καὶ χεῖρες» Σ 444. 2) Μέσ. «σφογγίζομαι» ὃ ἐ. σφογγίζω ἀπ' ἑαυτοῦ ἢ τι τῶν ἑαυτοῦ, «δάκρυ» Β 269, ρ 304, «κοιλίην» Ψ 739, «πρεπείας χεῖρας» σ 200.

ἀπομορφομαι [-.-.], ἀποθ. διὰ λόγων ἀποτρέπω, λέγων ἀπατρέπω, «τινί τι» Γ 109 f. ἀποκίμαι, ἀποκίλαιο, ἴδ. ἀποκίνημι.

(ἀποκίαι), β. ποι. ἔλλ., ἐξ οὗ μόνον. ἀ.) ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἀπένασσα, μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλην κατοικίαν, ἀποικίζω, καὶ ἐν γένει μεταφέρω τινὰ, «κοῦρην ἀπ' ἀπενάσσουσι» ἀποπέμψουσι, Π 86 f. β'.) μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπενασσάμην, ἀποικῶ, «Δουλιχίονδε», Ὑπερσίηνδε» εἰς τὸ Δ. κτλ. Β 629, σ 254.

ἀπο-κόμεαι, μόν. κατ' ἐνεργ. παρ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω «πρὸς ἄστυ» πρὸς τὴν πόλιν, σ 308. συνήθ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, Β 113, «ἐκ μάχης» Π 252 «πρὸς ἄστυ» εἰς τὴν πόλιν, Μ 74. ὡσαύτως «ἐπὶ νῆας» Ο 305. «εἰς πατρός» (ἔξουπακ. δόμον), β 495.

ἀποκίησι ἀποκίνηται, ἴδ. ἀποκίνημι. ἀποκίησι, ὃ ἐνεργ. καὶ παρ. (Η 425, Κ 572, φ 75) ἀντὶ τοῦ ἀποκίηται, οὐκ ἐν τῷ μέσ. εὐρίσκεται μόνον σ 479. ἀόρ. ἀπένιψα, μέσ. ἀόρ. ἀπενίψαμην. 1) Ἐνεργ. ἀπονίπτω, ὃ ἐ. ἀ.) διὰ τῆς ἀπονίψεως ἀφαιρῶ, «βρότον ἐξ ὤτειλέων» ω 489. β'.) διὰ τῆς ἀπονίψεως καθαρίζω, «τινά» τ 317, ἀπολ. φ 75. 2) Μέσ. ἀπονίπτομαι, νίπτω τι τῶν ἑαυτοῦ ἢ ἀπ' ἑαυτοῦ, «ἀπενίχοντο ἰδρῶ θαλάσση» ἀπενίπτοντο τὸν ἰδρῶτα εἰς τὴν θάλασσαν, Κ 572 (ὅπου τὸ ε ἐν ἄρσει ἐκτείνεται), «χρῶτα» τὸ σῶμά μου, σ 472, γ 478.

ἀποκίνημι [-.-.], παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. ἀπονίκαμαι, μέλ. ἀπονήσσομαι, ἀόρ. β'. ἀπώνημην καὶ ἀναύξ. ἀπονήμην, εὐκτ. β'. ἐν. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονήμενος, ἀπολαμβάνω τι, λαμβάνω ἀπὸ τινος ὠφέλειαν ἢ χαρὰν, «χαίρομαι», μετὰ γεν. «τῆς ἀρετῆς» Α 763. «τιμῆς» ω 30, «οὐδ-ῆς ἥδης ἀπὸνῆθ' (ἀντὶ τοῦ ἀπώνητο)», «δὲν ἐχάρη τὰ νεάτα τοῦ» Ρ 25, «τῶν δ' ἀπόναιω» εὐχῇ, «νὰ τὰ χαρῆς» Ω 556. Ἡ φράσ. «οὐδ' ἀπόνητο» κεῖται πολλάκις ἄνευ πτ. (|| κατὰ τὸ φαινόμενον, ὡς ἐξουπακουμένης ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου τῆς προσηκούσης γενικῆς).

σημ. ἐξ «δὲν εἶδε προκοπήν» (ἀπὸ...), «δὲν (το) ἐχάρη» λ 324, π 420, ρ 293.

ἀποκίηται, ἴδ. ἀποκίησι.

ἀπο-κόςται, ἐπιστρέφω οὐκαδε, εἰς τὴν πατρίδα, πάντοτε μετὰ τοῦ «ἀφ» Α 60, ν 6 κ. ἀ. πλγ.

ἀπο-κόςται καὶ πρὸ φων. ἀπο-κόςται, ἐπικ.

1) Ἐπὶ χωριστά, μακράν, πόρρω, «βῆ-ναι» Α 555, «εἶναι» Ο 548, σ 268 «ἦν τ' αὐ-τός ἀπονόσφι κατίσχεαι» τὴν ὁποῖαν σὺ κρατεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου χωριστά, κατὰ μέρος, Β 233, ἀπονόσφι τραπέθει» νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ, ε 350, κ 528. 2) Πρὸς μακράν, μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προτασσομένης, ὅταν «ἐμεῖς ἀπονόσφι» μακράν ἐμοῦ, Α 544 «φίλων ἀπονόσφι» ε 413, μ 33.

ἀπο-κόςται, ἀποχωρίζω «τινά δόμων» Ὑ. Δίμ. 458. — Παθ. ἀποχωρίζομαι, στεροῦμαι, «θεῶν ἰδωδὴν» Ὑ. Ἐρμ. 562.

ἀπο-κεία, ἀόρ. ἀπέτεια, κυρ. εἶω («ἔξυνω») ἀπ' ἐπάνωθεν, ἔπειτα ἀποκόπτω, μετὰ αἰτ. «χεῖρα» («τὸ ῥάδιον τῆς ἐκτομῆς ἐδήλωσεν ἔξασεν εἰπών», λέγει ὁ Σχολ.) Ε 84 f. (ἐν τριγῶν.)

ἀπο-κεία [-.-.], ἀόρ. ἀ. ἀπώζονα, κάμνω τι δέξω, «ἐρετμά» ζ 269, ι 326. Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς τοῖς χωρίοις, ἐν οἷς ἐξ ἀπαντος ἀπαιτεῖται ἡ ἔννοια τοῦ λειπαίνω, ὁμαλύνω γράφεται ἡδὴ ἀπὸ τοῦ Βεκχέρ. κατὰ τὴν διορθωσιν τοῦ Βουττμ. «ἀποζύουσι» ἀντὶ τοῦ ἀποζύουσι, καὶ «ἀποζύσαι» ἀντὶ τοῦ ἀποζύσαι. Ἐκ τοῦ

ἀπο-κεία [-.-.] = ἀπο-κεία, ἀόρ. ἀπέτεια, «ἔξυνω τι ἐπ' ἐπάνω τινος», ὅθ. ἀφαιρῶ, «γῆρας ἀποζύσαι» νὰ ἔξῃ τὸ γῆρας ἀπὸ τὴν ῥάχην μου, Γ 446 f. (λαμβανομένης τῆς παραβολῆς ἀπὸ τῶν ὄρεων τῶν ἀναεσάντων τὸ δέρμα των, ||. ἡ μέλλων ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας καὶ παντός κακοῦ ἀσχημίζοντος τὸ σῶμα καὶ δυναμένου διὰ τῆς ἀποζύσεως νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅπως ἡ ἐσχάρα, «τὸ κάκαον» τῆς πληγῆς. Ἰσαυτως καὶ ἐν τῇ καθομῇ. μετὰ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς, «ἔξυνω τινὰ ἀπ' ἐπάνω μου» ἀπομακρύνω ἀπ' ἑαυτοῦ ἀνθρώπον ἀηδὴ ἢ ἐπιβλαβή), πρὸς Ὑ. Ἀφρ. 225, ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ.

ἀπο-πανταίνω, μέλ. Ἰων. ἀποπανταίνω, (περιορῶμαι, περιορῶ ἑαυτόν), «κυττάζω ὁλόγυρά μου», ἵνα φύγω, ῥίπτω τῆδε κάκεισε περιφροβὰ βλήματα, Ξ 401 f. (||. ἡ μέλλων: βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα ἴδω πῶς θὰ τραπῶ).

ἀπο-παίω. 1) Ἐνεργ. κάμνω νὰ παύσῃ, ἐπέχω, ἐμποδίζω, «εραματῶ» Σ 267. «Ἀλκμήνης τόκον» τὴν γένναν τῆς Ἀλ. Τ 419. «μῆνος» Φ 340. «τινός» ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, ὅταν «πολέμου» Α 323. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπορ. «τινὰ ἀλητεῖαν» ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαιτῇ, σ 411, πρὸς μ 426. 2) Μέσ. παύομαι, παύω, δὲν κάμνω τι πλέον, ἀπολείπω. Φ 372. μετὰ γεν. «πολέμου» Α 422, «δοιδῆς» α 340.

ἀπο-πέμνω, μέλ. -έμνω, καὶ τὸ γ'. ἐν. Δωρ.

καὶ ἐπ. ἀπέμψω, ο 83, ἀρ. ἀπέμψω. 4) ἀποστέλλω τινά, πέμπω τινά με ἐντολήν, K 72, προπέμψω K 73, πρβλ. 65, τ 316. 2) στέλλω ὅπως, «ὁδὸς» ρ 76. || Ὡς αὐτῶς καὶ «μητέρα σὴν ἀποπέμψον» εἰς τὸν πατρικὸν τῆς δῆλ. οἴκου, θ 413, καὶ ε 412 «τὸν (Ὁδυσσεύα) νῦν ἀποπεμπέμεν» ὅπως εἰς τὴν πατρίδα του· ἂν καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνει τὸ ρ. καὶ τὸ μακρὰν πέμψω ἢ ἀφίνω νὰ ἀπέλθῃ.

ἀποπέμψω, ὅς ἀποπέμψω.

ἀποπέμψω, ἀρ. ἀπέμψω, μετοχ. ἀποπέμψων (ἐκ τοῦ τύπου ἀφίπταμαι) ἀφίπταμαι «πέτω» (φύγω) μακρὰν ἢ ὅπως, περὶ τοῦ βέλους, N 287, περὶ τοῦ Ὀνείρου «ἀποπέμψων; φύγετο» B 64, περὶ τῆς ψυχῆς, λ 222 «ἀπὸ θ' ἔπειτα θυρὸς» II 469, τ 454.

ἀποπέμψω, ἀρ. β'. ἀπέμψον, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω πίπτω, Ξ 354 «ἐκ πέτρης» ω 7.

ἀποπλάζω, μόν. ἀρ. πλθ. ἀπεπλάγχθην καὶ μετοχ. ἀποπλάγχθεις, τὸ ἐνεργ. σημ. ἀποκρούω, ἀποπλάνω· τὸ δὲ πλθ. ἀποκρούομαι, ἀποπλάνωμαι, θ 573, «Τραϊήθεν» ι 239 «πατρίδος» ο 382 «νήσου» ἐκ τῆς νήσου ἀποκρούομαι, ἀποδιδώκομαι, μ 285, «ἀπὸ θώρηκος πολλὸν ἀποπλάγχθεις ἐκὰς ἔπειτα οὐτός» ἀπὸ τοῦ θώρηκος ἀποκρούσθην πολλὰ μακρὰν ἀπέπτη τὸ βέλος, N 592, πρβλ. X 292 «ἡ μὲν ἀποπλάγχθυστα (τροφάλια) χαμαὶ πίσε» ἀποπηδήσασα, ἀποκρουσθεῖσα, ἔπειτα χαμαί, N 578. (Κατὰ τὸν Γ. Κούρτιον, θεωροῦντα τὸ πλᾶζω οὐδὲν ἄλλο ἢ ἑτερον τύπον τοῦ πλᾶσσω, σημ. τὸ «ἀποπλάζω» ἀποκρούω, ἀποκτυπῶ, καὶ κυριολεκτεῖται ἐν τοῖς ὁσὶ τελευταῖς τῶν παρατεθέντων χωρίων, ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς τροφάλειας καὶ τοῦ οὐτιοῦς ἢ τροφάλια ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ξίφους καὶ ἐβρίσθη κάτω, ὁ οὐτιοῦς ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ θώρηκος· ἔπειτα δὲ λαμβάνει καὶ τὴν σημ. τοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀποκρούομαι, ἀποδιδώκομαι, ἀποπλάνωμαι, πρβλ. ἀποπλάνω).

ἀποπλάζω, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, «οὐλάς» ι 418, θ 504, π 334.

ἀποπλάζω, δι' ἐνὸς κτυπήματος ἀποκόπτω, «ἀποπλᾶζας κεραλὴν» κ 440 † (ὅπως γράφεται κατὰ τὸν Βέκκερον ἀντὶ τοῦ «ἀποπλᾶζας»).

ἀποπλάζω, μόνον ἐν τῷ θαμνιστ. τύπῳ τοῦ παρατ. «λᾶγγας ποτὶ χεῖρον ἀποπλάνωσκε», «τὰ πετροδένια ἔπλυνεν ἢ θάλασσα ἔς τὴν ἄκραν», ζ 93 †.

ἀποπλάζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, ἀρ. β'. ἐπικ. «ἀπέπλω» ε 339 †.

ἀποπνέω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀποπνέω, ἐκπέμπω, μετὰ αἶψ. «πυρὸς μένος» δύναμιν πυρός, θ ε. δυνατόν πυρ ἔπνεεν (ἢ χύμαίρα) Z 482 «ὁδμήν» ὁσμὴν ἀνέπεμπον, δυσωδίαν ἀνέδιδον (αἱ φάκας) θ 406 «θυμὸν» ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω, Δ 524, N 654 «ἄνευ τοῦ θυμὸν» (ὁ θυρ. ἀπέπνευσεν) Βατρ. 99.

*ἀποπνίγω, ἐντελῶς πνίγω τινά, Βατρ. 449, 236.

ἀποπρό, ἐπ. 4) Ἐπὶ μακρὰν «φέρειν» II 669. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. μακρὰν τινος, «νεῦον» II 334.—Ἐν συνθέσει εἶνε ἐπιταυμένη Ἀπὸ (|| φυλαττομένης οὐχ ἤττον καὶ τῆς ἐννοίας τῆς Πρό).

ἀποπροαίρεα, ἐπ., ἀρ. β'. μετ. ἀποπροελών, ἀφαιρῶ τι καὶ φεύγω μακρὰν, μετὰ γεν. «αἴτου» ρ 457 †.

ἀποπροέεικε, ὅς ἀποπροείμι.

ἀποπροεῖλον, ὅς ἀποπροαίρεα,

ἀποπροθεν (ἀποπρό), ἐπ. ἐπὶ κυρ. ἀπὸ μακρόθεν, πολλὰ μακρόθεν «ἰζώ» P 66. Συνηθ. μακρὰν, πολλὰ μακρὰν «μένω» K 209, 410 «στῆναι» ζ 218, «κίετα νῆτος» η 244, «ποιμαίνειν» ι 488, «ἐρύκειν» ρ 408.

ἀποπροοί (ἀποπρό), ἐπ. ἐπὶ μακρὰν, πόρρω, Ψ 832, δ 757, 814 εἰς.

ἀποπροίμι, ἀρ. α'. Ἰων. ἀποπροέεικα· α.) πολλὰ μακρὰν πέμψω, ἀποπέμψω, «τινὰ πολυόν» ε 26, «ἰόν» τὸ βέλος ἀποτοξεύω, χ 82· β.) ῥίπτω μακρὰν, «ξίφος χαμάζε» χ 327.—*Οδ.

ἀποπροτέμνω, ἀρ. β'. μετοχ. ἀποπροταμῶν, ἀποκάπτω, μετὰ γεν. «νῶτον» ἀποκόψας καλὸν (μέγα) τεμάχιον νῶτου, θ 475 †.

ἀποπτόμενος, ὅς ἀποπέμψω.

ἀποπτόω, ἀποπτόω, ἀποβάλλω, Ψ 781 «ἀλὸς ἄχνην» δ 426. (Τὸ ὡ ἐν τῷ ἐνεστ. κ.).

ἀπορῶντος, ὅς (ἀπορῶντος), μὴ παρθευμένη, ἢ κυριευομένη, ἀκυριεύτος «πόλις» M 44 †.

ἀπορῶντι [...], ἀπὸ τινος τόπου κινῶ. Μόνον τὸ μέσ. εὐχρ. ἀπὸ τινος τόπου κινεῖσθαι, σηκώνομαι, «ἔξικινῶ», «Λυκίῃθεν» E 405 †.

ἀπορῶντι, ἀρ. ἀπόρῶσα. 1) ἀποπνέω, ἀπὸ τοῦ ἔρματος, E 20, 836, A 445, P 483.

2) πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ταχέως ἀποσύρομαι, Φ 251, χ 95.

ἀπορῶντι, ἐπ., ἀρ. α'. ἀπόρῶσα, ἀποσπῶ, «τινὰ τι» ἀπὸ τινός τι, *Οδ. α 404 «τινὰ ἤτορ» ἀφαρπάξω τινός τιν ζώην, π 428.

ἀπορῶντι [...], ἀρ. α'. ἀπόρῶσα, διαρρήγνυμι, ἀποσπῶ, διὰ ῥήξεως ἀφαιρῶ, «δεσπῶν» τὴν φορβειάν (Λατ. τὸ καπίστρι) ὁ ἔπρος, Z 507, O 264 «κορυφὴν ὄρεος» ι 481 «θαυρούς» τὰ θηλυκώματα, τοῦ στρόφιγγος (τουρκ. ρέξιδες, τῆς θύρας) διαρρήγνυμι, ἀποσπῶ, M 457.

ἀπορῶντι, β'. παρξ. μετ. σημ. ἐνεστ. «ἀπέρριγα» (ἔχει τὸ μακρὸν) πρέμω ὑπὸ τοῦ πόδου, μετ' ἀπρ. «νέσθαι» ε 52 †.

ἀπορῶντι, ῥίπτω μακρὰν «καλύπτειν» *Il. X 406 μεταφορ. «μῆνιν, μηνιθμόν» ἀφίνω, «πέτω» τὸν θυμὸν I 517, II 282.

ἀπορῶντι, ἄρως, ὁ, ἢ (ἀπορῶντι). 1) Ἐπὶ ἀπορῶντι, ὁ ἐξ οὗ ἀπερῶντι, ἀποτμῶς, ἀποτμῶν, «ἀκταί» γ 93. 2) Ὡς

οὐσιαστ. εἶνε θηλ., σημ. δὲ κυρ. μέρος ἀπεσπασμένον, ἀπόσπασμα, τεμάχιον, καὶ ἐπὶ ὑγρῶν ἀπόβροια, «Στυγὸς ὕδατος ἀποβρώς» ἀπόβροια τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, B 755, x 514, «ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀποβ.» ἀπόβροια τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος, i 359.

ἀπο-σεύομαι, μόνον ἐπ. συγκεκοιμ. μέσ. αόρ. β'. ἀπεσπύμην, ἀπό τινος τόπου σπεύδω, ὀρυῶ, ἐξορυῶ, μετὰ γεν. «δύματος ἀπέσπυτο» ἐξηλθεν ὀρηκτικὸς ἐκ τῆς οὐτίας, Z 390 «ἐς μυχόν» i 236 ἀπολελ. i 396.

ἀπο-σκηλάννυμι [...-], αόρ. ἀ. ἀπεσκήδασα, διασκηδάζω, διασκορπίζω, μετ' αἰτ. «ψυχὰς ἀλλυδὶς ἄλλη» λ 385 «βασυλῆας» T 309 μεταφ. «κίβδα θυμοῦ» ἀποδύω τὰς φροντίδας, τὰς λύπας ἀπὸ τῆς ψυχῆς, θ 149.

ἀπο-σκήδηνμι, ἕτερος τύπος τοῦ προηγ., μόνον τὸ μέσον ἀποσκήδναμαι, σκορπίζομαι, Ψ 4 f.

ἀπο-σκηταμίνα, ἐξοργίζομαι, πολὺ ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. Ω 65 f.

ἀπο-σπένδα, κάμνω σπονδῆν, χύνω δηλ. σῖνον (II. ὁλίγον ἐκ τοῦ πολλοῦ τοῦτο σημαίνει ἢ Ἄπό) εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὰς θυσίας ἢ ὀρκωμοσίας, *Οδ. γ 394, ε 331.

ἀπο-σταλά [...-], ζ 143 f. καὶ ἀποσταλόν, O 536 f. ἐπὶ (ἀφίστημι) μακρὰν, μακρόθεν.

ἀπο-στειχῆ, αόρ. β'. ἀπίστυχον, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, Λ 322 «ἀνά νῆσ' ἀπίστυχε» ἀπέχωρησε (περιφερομένη) κατὰ τὴν νῆσον, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, μ 443, 333, «οὐκαδὲς» λ 132, ψ 279.

ἀπο-στίασι, «γυαλίζω», λάμπω, «ἀλείφατος» γ 408 f. τὴν ἐριμν. τοῦτου τοῦ χωρίου ἴδ. ἐν λ. ἀλείφαρ. «ἐν ὤμοις» Βατρ. 298.

ἀπο-στρέφω, μέλ. ἐφω, αόρ. θημικ. ἀπεστρέφασκε' ἀ.) τρέπω, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος, κάμνω τινὰ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, «τινὰ πρὸς πεδίον» τὸν ἠνάγκαζε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πεδιάδα, X 497 ὅθεν β'.) στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω «πόδας καὶ χεῖρας» γυρίζω ὀπίσω (ἵνα τὰ δέσω) γ 473 «νῆας» γ 462 «ἔχνια» T. Έρμ. 76 ἴδε καὶ λ. κραταίει γ.) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, «τὸν γυρίζω ὀπίσω», «Ἐπιτοὶ γάρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταῖρους ἐκ Τρώων ἐταῖροι πάλιν, Ἐκτορος ὀτρύναντος» ἤλπιεν ὅτι ἐταῖροι ἐκ τῶν Τρώων ἤρχοντο ἵνα γυρίσωσιν, ἀνακαλέσωσιν αὐτὸν ὀπίσω κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἐκτορος, K 355 (ὅπου τὸ «πάλιν» ἀποδοτεῖον εἰς τὸ «ἀποστρ.» καὶ ὄχι εἰς τὸ «ὀτρύναντος»); ἔπειτα σημ. ἐπομ. καὶ τρέπω εἰς φυγὴν, O 62. Πρὸλ. δὲ καὶ λ. ἀπο-τρέφω.

ἀπο-στρέφασκε, ἴδ. ἀποστρέφω.

ἀπο-στρεφάω [...-], αόρ. ἀ. ἀπεστρεφάω, βιάζω, ἢ ὀπίσω ὠθώ τινὰ, ἀπωθώ, ἀποκράω, μετὰ γεν. «τινός» ἀπὸ τινος. *Ιλ. II 703, Σ 458.

*ἀπο-συρίζω [...-], συρίζω, ἤγουν διασύρω, «μάκρ' ἀποσυρίζων» τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἀπειλὴν δηλ. (κατ' ἄλλους δὲ σημ. τὸ μακρὰν συρίζω, ὥστε ν' ἀκούσθαι δηλ. μακρὰν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκφράζεται ἡ φαιδρὰ κουφονόα) *T. Έρμ. 280.

ἀπο-σφάλλω, αόρ. ἀ. ἀπίσφηλα, παράγω, παρασύρω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, γ 320 μεταφ. «τινὰ πόνοιο» ματαιῶν τινὸς τὸν κόπον E 567.

ἀπο-σχέροαι, ἴδ. ἀπέχω.

ἀπο-σχίζω, διασχίζω, χωρίζω εἰς δύο, «πέτρην» δ 507 f. (ἐν τμ.).

ἀπο-τάμνω, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀποτέμνω, αόρ. β'. ἀπέταμον, ἀποκόπτω «ρίνα καὶ οὐατα» γ 473 κ. ἀ. «στομάχους» διακόπτω, διασχίζω, Γ 292, «ἵπποιο παρηορίας» Θ 87. Τὸ μέσ. κόπτω τι χάριν ἑαυτοῦ, «κρία» X 347, ὅθεν «ἐχωρίζω», ἀποσπῶ, «βοῦς πεντήκοντα» T. Έρμ. 74.—Ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμήσει.

ἀπο-τλαῖ, ἐπὶ. πολὺ μακρὰν, i 417 f.

ἀπο-τίωμι, αόρ. ἀπὸτληκα, μέσ. αόρ. β'. ἀπεθέμην, ὅπου. ἀποθεῖσθαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποθῆναι, ἀπρρ. ἀποθέσθαι. 1) Ένεργ. ἀποθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, «ὀίπας ἐπὶ χηλῶ» II 254 «κρατὸς κύνην» ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς; 2) ἀποθέτω, ε 276 (ἐν τμ.). 2) Μέσ. ἀποτίθεμαι, ἐπ' αὐτοῦ μου (ἢ τὸν ἑαυτοῦ) ἀφαιρῶ καὶ βάλλω κατὰ μέρος, «φύσας ὅπλα τε πάντα» Σ 409. «τιούχεα ἐπὶ χθονί» Γ 89 (ἐν τμήσει). «χλαῖναν» ε 500 κ. ἀ. «ἔφος ὦμων» ἀπέθεσε τὸ ἔφος ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ (ἀφ') ὧν ἐκρέματο) φ 419 μεταφρ. «ἐνιπῆν» ἀρίνω κατὰ μέρος τὴν ἀπειλὴν, E 492.—Τῆς Ὁδ. πανταχοῦ ἐν τμήσει.

*ἀπο-τιμάω [...-], δὲν τιμῶ, ἀτιμάζω, περιφρονῶ, μετ' αἰτ. T. Έρμ. 35.

ἀπο-τίνωμαι [...-], ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποτίνωμαι, ἀναγκάζω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ, ἐκδικαῶμαι, [δίκην λαμβάνω], μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, τὸ ὅπου ἐκδικουμαι, καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας δι' ἣν, «τῶν μ' ἀποτινόμενοι» διὰ ταῦτα ἐκδικουμένοι με, [τούτων δίκην παρ' ἐμοῦ λαμβάνοντες], δ 73 «πολίων δ' ἀπίνυντο ποινήν» διὰ πολλοὺς (πρότερον φωνεῖσθαι) Ἀχαιοὺς) ἐλάμβανε δίκην (ἢ Πάτροκλον) παρὰ τῶν Τρώων) II 398.

ἀπο-τίνα [...-], μέλ. (σω, αόρ. ἀπίτισα, μέτ. μέλ. (ισμαι, μέτ. αόρ. ἀ. ἀπεπείσμην. 1) κυρ. «πληρώνω», ὅθεν ἀποδίδω τὸ ἐπιθυμῶμενον, «τὶ τετραπλή» A 428, «πολλὰ πινε» δ 439 ἐν-τεσθεν ἀ.) ἴδιως ζημίαν τινὰ, πρόστιμὴν τι πληρώνω, «τιμὴν Ἀργείοις» πρόστιμὴν εἰς τοὺς Ἀργ. Γ 286, στολήμα, Ψ 487 ὅθεν [δίκην δίδωμι τινος], τιμωροῦμαι διὰ τῆς, «πληρώνω» τι, «πέσσαν ὑπερβάσιν» πληρώνω δίκην τὴν ἀμάρ-τιαν, γ 493 «Πατρόκλον ἔλωρα» νὰ πληρώσῃ (νὰ τιμωρήθῃ διὰ) τὴν σκάνδαλόν τοῦ Πατρόκλου, Σ 93. «ἀθρόα πάντα» ὅλα διὰ μίαν, X 271, α 43.

• σὺν μεγάλῃ ἀπέτισαν, σὺν σφῆσι κεφαλῇσι • μὲ μεγάλην ποινήν ἐξ ἅπαντος θὰ πληρώσωσι, μὲ τὰς κεφαλὰς των (ἐνθα ὁ ἀόρ. κείται ἀντὶ τοῦ μέλλοντος εἰς ἐνδειξιν τοῦ ὡς τάχιστα καὶ ἀναπορεύτως συμπεσόμενου), Δ 161. 2) ἀνταποδίδω, «ἐξεπληρώνω» εὐεργετοῦν τινα ἢ χάριν, «κομιδὴν τινι» Θ 486, «εὐεργεσίας» γ 233, πρὸς 6 132. 2) Μία. [ῥίκην λαμβάνω] ἐκδικουμαι, μετὰ αὐτ. πράγματος καὶ γεν. τοῦ αἰτίου, «ποινὴν ἐτέρων» ἐκδίκησιν διὰ τοῦ ἐταίρου, δι' ὅσα ἐπαθον σὲ ἐταίροι, ψ 312, «βίας τινι» πληρώνω τὰς βιαιοπραγίας· εἰς τινα (|| διότι ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ «πληρώνω» ὅχι μόνον ἐπὶ τοῦ τιμωρουμένου δι' ὅσα κακὰ ἐπραξεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκδικουμένου καὶ ἀνταποδίδοντος ὅσα κακὰ ἐπαθεν) γ 216· ἐν γένει τιμωρῶ «βίας τινός» τὰς βιαιοπραγίας τινός, λ 118, π 235· καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ προσώπου «ὅπως ἀποτίσσωμαι αὐτούς» τίνι τῷ τύπῳ νὰ τοῦς ἐκδικηθῶ, ν 386, ψ 480· ἀπαλελ. α 268.

ἀποτμήγω, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἀποτέμνω, ἀόρ. ἀ. ἀπέτεμνα, ἀποκόπτω, «λαμόν» *Πλ. Σ 34· πρὸς. δὲ καὶ λ. ἀποπλήσσω ἐπὶ ποταμῶν πλημμυρουμένων «κλιτὸς ἀποτμήγουσι» Π 390· μεταφ. «ἀποκόπτω, ξεκόπτω» ἀποχωρίζω, αὐτὸν λαοῦ Κ 364· «πόλιος» Χ 436· πρὸς. Δ 468.

ἀποτμῶς, οὐκ (ἀ, πότμος), ἀτυχής, «ἄμοιρος», Ω 388, υ 140· ὑπερβ. ἀποτμώτατος, α 219.

ἀποτρίβω, μέλ. -έψω, ἀόρ. β'. ἀπέτραπον, μέτ. ἀόρ. β'. ἀπέτραπόμην. 1) Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἀποσύρω, ἐμποδίζω, «τινά» Ο 276· «λαόν» Α 738, «τινά ἀλκῆς» Υ 236, «πολέμοιο» Μ 249 (ὅπου ὁ Σπρίτςνερος γράφει: ἀποστρίβω), «ἐπέσαι ἀποτ.» διὰ λόγων ἀποτρέπω, Υ 109, Γ 339. 2) Μία, ἀποτρέπομαι, ἐμποδίζομαι, «γυρίζω ὅπισθεν», μετὰ τοῦ «αὐτί» Κ 200, Μ 329.—*Πλ.

ἀποτρίβω, συντριβὴ καὶ ἀποκρούω· «πολλά οἱ ἀπὸ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν πλευραὶ ἀποτρίβουσι δόμον κάτω βαλλομένοι» πολλά θρανία, ῥιπτόμενα ἐκ των χειρῶν των ἀνδρῶν κατὰ τῆς κεφαλῆς του, θὰ τὰ συντριβῶσιν αἱ πλευραὶ του καὶ θὰ τὰ σκορπίσωσι εἰς τὴν οἰκίαν. (|| φρ. ἰσοδύναμος μὲ τὴν τῆς καθομιλ.: «πολλά θρανία θὰ σπᾶσουν ἔς τὰ πλευρά του, ἔς τὸ κεφάλι του»· ὅθεν περιττὴ ἡ παρὰ Δουτζέριμ διόρθωσις: «πλευρὰ γ'» ἀντὶ τοῦ «πλευραὶ» καὶ ἄλλως δὲ ἀρροδοῦντερον εἶναι εἰς τὴν προπότη καὶ βδελυρὰν ἀστενύτητα τοῦ Μελανόλως νὰ ἦναι ὑποκειμενὸν αἱ πλευραὶ ἢ τὰ σφέλα· πρὸς. καὶ ἀμφικαρῆς), ρ 232 f.

ἀποτρώπος, οὐκ (ἀποτρέπω) ἀπεστραμμένος, ἀποκωχωρισμένος, ἀπομεμακρυσμένος, ε 372.

ἀποτρίβω, ἕτερος ποι. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ ἀποτρίβω. 1) Ἐνεργ. ἀποτρέπω, ἐμποδίζω· «τινά» Γ 119· «τι» π 403. 2) Μία. ἀπο-

τρέπομαι «τινός» ἀπὸ τινος, φ 112· «κύνες δακύνει ἀπετραπῶντο λεόντων» ἀπετρέποντο ἀπὸ των λεόντων ὥστε νὰ δάκνουν αὐτούς, ἐφοβοῦντο νὰ δαγκάσωσι τοὺς λέοντας, Σ 585.

ἀποτρίβω, ἴδ. ἀπατρίβω.

ἀποτρίβω, μέλ. -ίσω, κατὰ τὴν συνήθ. γραφ. τοῦ Χ 489 «ἄλλοι γὰρ οἱ ἀποτρίβουσιν ἀρούρας» θεωρεῖται Ἰων. σχηματισμὸς τοῦ ἀφορίζω, καὶ σήμ. τὸ περιορίζω· ἀλλ' ἴδ. ἀπατρίβω.

*ἀποφάινω, ἀόρ. ἀπέφηναι, ἀποδεικνύω, ὅθεν ἀναγγέλλω «ὡς εἰπόν ἀπέφηνε» Βατρ. 144· (|| μήπως γραπτέον ἀπέφηναι· ἐκ τοῦ ἀπόφηναι, ὅπ. ἴδ., ἢ δὲ ἔννοια θὰ ἦτο: ταῦτα εἰπὼν ἐτελείωσε τὸν λόγον, ἐτεπλήρωσε τὴν ἀποστολήν του),

ἀποφάινω, μέλ. ἀποίσω, ἀόρ. ἀ. ἐπ. ἀπένεικα, ἀποσύρω, σηκώνω ἐκ τοῦ μέσου, «τεύχεα» π 360 «ταύτω δ' οὐδ' ἄλιν αὐτὶς ἀποίσεν ὡκίς ἵπποι ἀφ' ἡμελίων» τοὺς δὲ ἀμφότερους δὲν θὰ ἀποτρέψωσιν ἀφ' ἡμῶν οἱ ἵπποι, Ε 237· ἀπάγω, ἀπομακρύνω, «τινά Κόων» δὲ Σ 255· μεταφέρω, φέρω ὅπισθεν, «μυθόν τινι» ἀπαγγέλλω, Κ 337.

*ἀποφείγω, διαφεύγω, «γλυτώνω» Βατρ. 47· μετὰ αὐτ. Βατρ. 42.

ἀποφθίμι, ἀποφθίνομαι, διακηρύττω, λέγω τι ἀποκαλύπτως, φανερά «ἀντιπρὸς» (ὅπ. ἴδ.) Η 362· ὡσαύτως καὶ τὸ μέτ. «ἀπόφασθε ἀγγελίην» ἀπαγγέλλετε, ταυτέστι: φέρετε ὀπίσω τὴν ἀγγελίαν, Ι 122.

ἀποφθίσις=ἀποφθίσις, τόπος ψευδῆς ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως προελθὼν, εὐρισκόμενος ἐν τοῖς νοθευμένοις στίχοις τῆς *Οδ. ε 140, 133 καὶ η 254 ὡς γ'. πληθ. τοῦ παρ. «ἀπεφθίον» ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκερ, κατὰ τὸν Βούττιμ. ἔγραψεν «ἀπεφθίον» Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀπεφθίθησαν, ὅ ἐστι γ'. πληθ. τοῦ παθ. ἀόρ. τοῦ ἀποφθίνω.

ἀποφθίνω [-ω-], ποι. 1) Ἀμετάβ. ἀποφθίνω, φθίρομαι, ἀφανίζομαι, Ε 643. 2) Μεταβ. «θυμόν» διαφθίρω, ἀφανίζω, καταστρέφω τὴν ζωὴν, Η 540.—*Πλ.

ἀποφθίσις [-ις], ποι. 1) Ἐξ οὗ μόνον μέτ. ἀόρ. συγκεκριμ. ἀπεφθίμην, προστ. ἀποφθίσθω, Θ 429, εὐκτ. ἀποφθίμην (μὲ τὸ ἰ μακρόν) ἀντὶ τοῦ ἀποφθίμην, κ 31, λ 330, μετοχ. ἀποφθίμενος, καὶ ἀόρ. ἀ. παθ. ἀπεφθίθη, ἐξ οὗ γ'. πληθ. ἀπεφθίον, ψ 334 (ἴδ. καὶ λ. ἀποφθίσις), ἀφανίζομαι, καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω, Γ 322 κ. ἀ. λυγρὴ ὀλέθρι, λευγαλέη θανάτῳ ο 268, 338. [Πλὴν των σημειωμένων οἱ ἄλλοι χρόνοι ἔχουσι τὰ ἰ βραχύ].

ἀποφώλιος, οὐκ, ἐπ. μάταιος, μηδαμινός, κενός, ἀνάξιος· «οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φουγοπόμενος» ε 212, «νόον ἀποφώλιος» κουφόνου, «ἤλαττόνινμος, κουφίω κεφάλι» θ 177· «οὐκ ἀποφώλια εἰδώς» ὅχι κουφόνους, φρόνιμος ἄνθρωπος, ε 182· «εὐναί» μάταιαι, ἀκαρποί, ἄγονοι, λ 249· *Οδ. (Ἡ ἑτυμολογ. ἀμφιβολία·

κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ὄφελος· κατὰ δὲ τὸν Γαλιλαῖον ἐκ τῆς ῥίξης φα, τῆς σημ. φυ-σῶ, ὅθεν: ὁ εὐκόλως ἀποφασόμενος, ἐλαφρὸς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τοῦ ἀπαφέσθαι, ἐπομ. ἀπατηλός, σημασία, ἥτις πανταχοῦ δὲν ἀρμό-ζει· ἢ ἡ δὲ ἐκ τοῦ φιλολογ. παραγωγή, ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀναφερομένη, οὐδὲ μνήμης ἀξία πλέον θεωρεῖται).

ἀπο-χάζομαι, ἀποθ., ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, «τίνος» ἀπὸ τινος, λ 95 f.

ἀπο-χέω, ἐπ. ἀφ. ἀπέχευα, ἐκχέω, χύνω, «εἰδοτα ἔραζε» τὰ φαγητὰ κατὰ γῆς *Οδ. χ 20, 85 (ἐν τρήσει).

ἀπο-ψίχω [-.-], ἀφ. παθ. μετοχ. ἀποψυ-χθεῖς. 1) κυρ. ἐκπνέω, «ξεψυχθῶ», ἔπειτα λειποθυμῶ, «λιγοθυμῶ» μόνον ἐν τῇ ω 348 «τὸν δὲ προτὶ πτ εἶλεν ἀποψύχοντα». 2) ὁρσίζω, στεγνύνω· ὅθεν τὸ μέσ. ὁρσίζομαι, στεγνύνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, μετ' αἰ. «τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτῶνων στάντε ποτὶ πνοήν» ἐδρασίοντο στεγνύνοντες τὸν ἰδρῶτα τῶν χιτῶ-νων τῶν, σταθέντες εἰς τὸ βῆμα τοῦ ἀέρος, Α 624, Χ 2. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. «ἰδρῶ ἀποψυ-χθεῖς» Φ 561.

ἀποπνέει, γδ. ἀποπνέει.

ἀπρηκτός, ἰων.=ἀπρεπώς, *Υ. Ἑρμ. 272.

ἀπρηκτος, ον (ἀ, πράσσω). 1) Ἑνεργ. ἀ-πρακτος, ὁ μὴ κατορθώσας τι, «ἀπρηκτος (ἐπίθ. ἔσθι ἐπίθ.) νέεσθαι» Ξ 221, ἐπὶ καταστάσεων, μάταιας, ἄνευ ἀποτελέσματος «πάλεμας, ἔριος» Β 121, 376. 2) Παθ. ὁ ἐναντίου τοῦ ὁποῖου οὐδὲν κατορθοῦται, οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ τις, ἀνίστατος, ἀθεράπευτος, ἀναπό-φενκτος, «οὐ δύναι, ἀνίη» δ 79, μ 223.

ἀπρίατος [-.-] (ἀ, πρίαμαι) μόνον ἐν τοῖς ἑξῆς οὐσι χωρίοις: ἀποδοῦναι πατρὶ κοῦρην ἀ-πρίατην, ἀνάποινα» δωρεάν, ἄνευ λύτρων, Α 99, καὶ «ἐκομισσάτο με (τὸν Ὀδυσσεύα) ἀπρίατην» με ἐθεράπευσε, μ' ἐπεριποιήθη δωρεάν, Ξ 347. (Ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ θεωρεῖται ὁρθῶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν, προηγηθέντος τοῦ Εὐσταθίου, ὡς αἰ. τοῦ ἐπιθ. ἀπρίατος με ἰδιαίτερον κατὰ τὸ θελυκοῦ (-ην, ἀντὶ τοῦ -αν)· τού-ναντίον δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ εἶνε πασιφανὲς ἐπιρρήμα, ἀν καὶ τοιαύτη κατάληξις: τὴν ἐν τοῖς ἀπὸ ῥημάτων παραγομένους ἐπιρρήμασιν εἶνε ἀσυνήθης· καὶ διὰ ταῦτο παλαιοὶ γραμματικοὶ ἤθελον νὰ γράψωσιν ἀπρίαδην. Ὁ Δοιδεῖρλ. θεω-ρεῖ τὴν λ. ὡς οὐσ. ἀπρίατης, ὅ ἐ. μὴ ἀργυρώ-ντος δοῦλος, ὅπως ὅλως ἀνάρμοστον).

ἀπροτίμαστος [-.-], ον, ἄνωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀπρόσματος (ἀ, πρόσ, μάσσω), ἀνέπαφος, ἀψήλαφτος, «ἀνέγκικτος», Τ 263 f.

ἀπτερος, ον, ὁ μὴ ἔχων πτερὰ, μόνον ἐν τῇ φρ. «τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος» ἀπτερος· δ' ἐφ. αὐτὴν ὑπῆρξεν ὁ λόγος, ἐνέμεινεν, δὲν ἐπέ-ταξεν ἐκ τῆς μνήμης τῆς. (ἢ. Πρὸς τούναντίον: ἔπεα πτερόεντα) *Οδ. ρ 57, τ 29 κ. ἀ.

ἀπτήν, ἦνος, ὁ, ἡ (ἀ, πτα-, ἵπταμαι), ἀπτε-ρας, ἀπτέρωτος, «νεοσσός» Ι 323 f.

ἀπτοκνίς, ἐς (ἐκ τοῦ ἀφρ. ἀπτος, τοῦ ἐκ τοῦ ἀ, πτόα=φόδος-τρόμος, καὶ τοῦ κνις) ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἀπτόητος, ἀτρόμητος, παρὰ-τολμος, Θ 209. Κατ' ἄλλους δὲ (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Δοιδεῖρλ.) γραπτὸς ἀπτοεπής, ὡς ἐκ τοῦ ἀπτεσθαι, οἰονεῖ: ὁ διὰ λόγων καθαρῶ-μενος, λυσιδωρος, πρὸς λ. Α 582.

ἀπτόλεμος, ον, ποι. (ἀ, πτόλεμος), ἀπόλε-μος, δειλός, *Π. Β 204, Ι 35, 64.

ἄπτα, ἀφρ. ἀ. μετοχ. ἄφας, μέσ. ἀφρ. ἀ. ἡ-ψάμην καὶ ἀψάμην, παθ. ἀφρ. ἐψθη, ὅπ. γδ.

Α') προσαρτῶ, προσκολλῶ. 1) Ἑνεργ. προσάπτω, προσκολλῶ, προσδένω, «πιάν-νω», μόνον «εὐστρεφῆς ἔντερων οἴος» φ 408.

2) Μίσ. ἀ. πρὸς ἰδίον μου τέλος προσ-άπτω, «βρόχον ἀφ' ὑψηλοῦ μελάνθρου» ἴδισε βρόχον ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὀρεγῆς, Α 278. 6.) προσάπτομαι, προσκολλῶμαι εἰς τι, ἐπομ. ἄπτομαι, «πιάνω», μετὰ γεν. «ἔψασθαι γού-νων, νηῶν, γενείου, χειρῶν, κεφαλῆς» Α 512, Β 152, Κ 337, 454, Ω 712. «ποδῶν ἔμτο, ποδὸς ἡμετέροισιν» τ 348, 344 κ. ἀ. πολυ-«κῶν συός» ἄπτεται κατόπισθε ἰσχυρὰ τε γλου-τούς τε» ὁ κῶν πιάνει τὸν κῆπον ὅπισθεν ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τοὺς γλουτούς, Θ 339 (ἐναντίον τῆς ἐννοίας: συνάπτουσιν ἄλλοι τὰς αἰτιατικὰς πρὸς τὸ «δοκεῖν») «βρώμης ἡδὲ ποτήτος» (ἢ. πρὸς τὴν καθομὴν φρ. «νὰ πιάσωμεν ὀλί-γον»=νὰ φάγωμεν ὀλίγον) κ 379. «αἰέτου» δ 60. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «βέλε' ἤπειτο ἀμ-φοτέρων» ἔπιπτον εἰς τὰ σώματα ἀμφοτέρων καὶ ἐμπήγοντο, ἐτύγγανον, «ἔπιαναν» (οἷον ἐν τῇ φρ. «δὲν τὸν πιάνει τὸ βόδι») καὶ τοὺς δῶν, Θ 67, Α 85, Π 778, Ρ 631 κ. ἀ. Β.) «ἀνάπτω», καὶ μόνον, «ἄπτω» παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. «ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ μέλλεν ἀψοῦσθαι» ἐκέλετο ν' ἀνάψῃ, νὰ πιάσῃ, νὰ πᾶρῃ φωτιά, ι 379.

ἀπύρρατος, ον (ἀ, πυργῶ), ἄνευ πύργων, ἀπύριστος, «Θύδη» λ 264 f.

ἀπυρος [-.-], ον (ἀ, πῦρ), ἄνευ πυρός, ἀπύ-ρωτος, ὁ μὴ τιθεῖς ἐπὶ πυρὸς «τρίποδες, λείδη» ἀμεταγείριστος, «δολοκαίνουργος» *Π. Ι 142, Ψ 267. (Κατ' ἄλλους δὲ ὁ μὴ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ πυρός, ἔρα εἰς ἄλλην ὑποκαίμενος χρῆσιν, οἷον κρᾶσιν τοῦ οἴνου κ. τ. τ. ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πρώτης ἐρμηνείας μαρτυρεῖ ὁ ἐν τῇ τελευταίᾳ χωρίῳ περαιτέρως ὁρισμός «λευκὸν ἐτ' αὐτός».)

ἀπύρρατος [-.-], ον (ἀ, πυρῶ), ὁ μὴ τε-θεῖς ἐπὶ πυρὸς, «δόλοκαίνουργος» (=ἀπυρος) «φιλέη» Ψ 270 f. γδ. φίλην.

ἀπυστος, ον (ἀ, πυνθάνομαι), ἀνήκουστος, ὅστις «δὲν ἀκούεται», περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδὲν ἤκουσε, «ᾄχετ' αἴστος, ἄπυστος» α 242. 2) ὁ μηδὲν ἀκούσας, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ (διατεταμένος), ἀνή-κοος, ε 127, μετὰ γεν. «μύθων» δ 675. *Οδ.

ἀποσείω, μέλ. ἀπίσω, ἀπρ. ἀ. ἀπίωσα, μέσ. μέλ. ἀπώσωμαι, μέσ. ἀπρ. ἀ. ἀπωσάμην. 1) Ἔνεργ. ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, „σπρώχνω“, μετά αἰτ. «ὄχλας» ἔσπρωξαν τοὺς σύρτας καὶ ἤνωσαν τὰς πόλεις, Φ 537· «ρινόν» τὸ ὄρυμα ἀπεξείδαιρε, „ἐξέλας“ (ἐν τμησ.) Ε 308· «δαίχλην» Ρ 649· μετά γεν. ἢ μόνης ἢ μετὰ τῆς Ἑκ προθέσεως, ὅσον «ἀνδρα γέροντος» Θ 96, «οὐδὸς» χ 76, «τινὰ νηός» σ 280, «ἐκ Τροίης» Ν 367· «ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε... καὶ Βορέης ἀπέωσε» ι 81. Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτικῆς χαριστικῆς, ὅσον «λοιγὸν Δαναοῖσι» τὸν ὄλεθρον εἰς τοὺς Δαναούς, γάρων τῶν Δαν., ἐπομένως ἀπὸ τῶν Δαν., Α 97 (ὡς ἤδη ὁ Βέκκερ. κατὰ τὸν Ἀριστάρχον ἔγραψε, πρὸλ. ἀπέχα).

2) Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, «Τρώας» Θ 206, Σ 43, α 170, «205» μεταφ. «νεῖκος» Μ 276· «κακὰ νηῶν» Ο 503, «πύλεμον νηῶν» Π 251.

ΛΡΑ [-ω] μόριον, ἐπικῶς λρ' καὶ πρὸ συμφώνου καὶ ἐγκλίτικ. ἴα (ἐκ τῆς ῥίξης λρ, ἐξ ἧς τὸ ἀρτάω καὶ ἀρμόζω) σημαίνει συνέχειν ἢ συνέρχεσθαι, καὶ ὅλ. 1) συνάρτησιν πράξεων, καταστάσεων, γεγονότων, εἴτε ὑπάρχει μετὰ αὐτῶν αἰτιολογικῆς σχέσεως, εἴτε μὴ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν χρόνῳ τὸ ἓν ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ ἄλλο, σημ. λοιπὸν ἀπλὴν ἀκολουθίαν, τὸ λοιπὸν, ἔπειτα, πολλῶν δὲ καὶ ὅλων ἀμετάφραστον μένει, π. χ. «ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο» Α 68, «στῆ δ' ἄρ' (ὄνειρος) ὑπὲρ κεφαλῆς», Β 20, «Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα ἄλαδ' προΐρυσεν» Α 308, Ε 592 κ. ἄλλ. πολλαχόθεν παρ' Ὁμ. Διὸ καὶ διπλοῦν πολλὰς καίται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει «ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο» π 212, ρ 466, σ 410. Ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχέως ἀκολουθίας, ὅσον, «πρὸς ῥα πλατύνιστον ὄρουσιν» τῆς ἐπὶ ἡδύς, Β 310· ὅθεν καὶ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων «ὅτε ῥα, ἐπεὶ ῥα» εὐθὺς ὡς, Α 641· «ὅτε δὲ ῥα—δὴ ῥα τότε» εὐθὺς ἄρ' οὐ—εὐθὺς τότε, Ω 31, πρὸλ. Θ 60, δ 460· ἴδε ὅτε Γ', δ'.) ὡσαύτως καίται καὶ μετὰ τοῦ «αἶψα, καρπαλίμως, θοῶς, αὐτίκα, ἑσσυμένως» κ. τ. τ. ἴδε τὰς προσηκούσας λ. Αἷτη ἡ σημασία τοῦ μορίου εὐρίσκεται μόνον παρὰ ταῖς ἐπικῶς. 2) ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεώς τινος ἐγκρίσθαι ἐν τῇ φύσει τοῦ πράγματος, ἢ ἐκ τῶν ἀναφερομένων περιστάσεων ἐξάγεται, λοιπὸν, βεβαίως, φυσικῶς τῇ φύσιν, ὡς εἰκός, «οὐδ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς» τοῦτου ἰδὼν βεβαίως δὲν ἔχρησεν ὁ Ἀχ. Α 330· «τῷ δ' ἄρα πατρός ὕρ' ἔμερον ὥρας γόου» Ψ 408· «Νέστορα, τὸν ῥα μέλειτα γέροντων τ' Ἀγαμέμνων» τὸν ὁπότεν, (ὡς γνωστὸν) μέλειτα ἐτίμα ὁ Ἀγ. Β 21· ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα δύναται νὰ ὑπαχθῇ καὶ εἰς τὴν 3) σημ. «τοῦνεκ' ἄρα» διὰ τοῦτο λοιπὸν, Α 96. Διὰ τοῦτο πολλὰς εἴθεται α.) εἰς αἰτιολογικὰς προτάσεις· ἐπεὶ ῥα, ὅτι ῥα, οὐνεκ' ἄρα κτλ· ἐπειδὴ βεβαίως, ἐπειδὴ καθὼς βλέ-

παις, Α 56, Ν 416 κ. α. ὡσαύτως· καὶ εἰς ἀντιθετικὰς· ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς ἐσθλή· ἀλλὰ, καθὼς βλέπομεν, Μ 320· ὅθεν δ'.) ἐπὶ συγκεφαλαιώσεως πραγμάτων ἤδη κατὰ μέρος μνημονευθέντων, λοιπὸν, «οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες—ἦσαν» οὗτοι λοιπὸν ἦσαν οἱ ἡγεμόνες, Β 760, καὶ ἐν γέγει πολλὰς ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεως καὶ ἀναφορᾶς εἰς τι προηγουμένης μνημονευθέν, ἰδίως ἐπὶ ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιρρήματων δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν, «τοῦτον ἄρα—ἐξενάρξεν Δίας» Δ 488, πρὸλ. Ν 477 κ. α. «ὅς ῥα» Γ 61 κ. α. καὶ μέλειτα ἐν ταῖς φρ. «ὡς ἄρα φωνήσας, ὡς ἄρ' ἔφη, ἡ ῥα» γ.) εἰς ἐρωτήσεις ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομέναις ἢ ὑπ' αὐτῶν προκαλουμέναις, «τίς τ' ἄρ' τῶν (τῶν ἤδη μνημονευθέντων ἡρώων) ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε» Β 764, πρὸλ. Α 8, Ν 446 κ. α. δ'.) εἰς ἐνδείξιν ὅτι προτέρως τις γνώμη ἢ εἰδήσις εὐρέθῃ ἐσφαλμένη, ἰδίως ἐπὶ παλαιῶν καὶ λοιπὸν, καθὼς βλέπω, «νηλεές, οὐκ ἄρα σοί γε πατήρ ἦν Πηλεΐς» Π 33, πρὸλ. Ι 316, ν 209, ρ 454, Μ 464· ὡσαύτως· οὐτ' ἄρα—αὐτε· τὸ βέβαιον λοιπὸν εἶνε ὅτι κτλ. Α 93· ἔντε ὅθεν ἔπεται ὅτι πολλὰς ἔχει καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ θαυμασμοῦ, τοῦ ἀπροσδοκῆτου, 3) σημ. ἐπεξηγήσιν, δηλαδὴ, λοιπὸν «μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο λαοὶ καὶ καθόπερθε πεποιθότες ἢ ἐβίβη· οἱ δ' ἄρα γεμαδίσιον ἀπὸ πύργων βάλλον» Μ 454, «τῶν δ' ἀνδρῶν περὶ ἡσυχίαν οὔτινες εἰσιν, ἢ ῥ' οὔ' ὀδύρεται ἡ ἐπιλόξινος» ἐν δηλαδὴ, ι 475 κ. πολ. ὅθεν τίθεται καὶ εἰς προτάσεις ἀναφορικὰς ἢ αἰτιολογικὰς ἐπεξηγήσιν περιεχοῦσας «ὅς ῥα, ἐπεὶ ῥα, οὐνεκ' ἄρ κτλ.» ὅστις δηλ. ἐπειδὴ δηλ. 4) σημ. τὴν σύμπτωσιν ἢ στενὴν σχέσιν δύο ἐννοιῶν, σωσάτω, ῥα ἴσα, ἀκριβῶς, ἰδίως α.) μετὰ συσχετικῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἐπιρρήματων «ἐκ δ' ἔθορος κληροί, ὅν ἄρ' ἤθελον αὐτοί» Π 182, πρὸλ. Ν 594· ὡσαύτως «τῇ ῥα, ὅτι» Α 449, Ξ 404· δ'.) ἐπὶ προτάσεων υποθετικῶν ἢ χρονικῶν μετὰ τῶν οἰκείων συνδέσμων, ὅσον «εἰ, εἰμή ἄρ'» Γ 374, «τῆμος ἄρ'» Π 434, δ 404 κ. τ. τ.

Τὸ ἄρα οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐνίοτε μετὰ προθέσεως καὶ οὐσιαστικοῦ «Ἐς ῥα ὀρήνοιν ἔχοντο» δ 54, «μετ' ἄρα ὁμῶς ἦστο» Ζ 323 κ. α. —Τινὲς σχετίζουσι τὸ μόριον μὲ τὸ αἶψα, ἢ ἀρπάζω καὶ ὡς κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν θεωροῦσιν ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεώς τινος παριστᾷ ὡς ἀπροσδοκῆτον, ὡς ἐκπληξίν ἢ θαυμασμόν διεγερτον. Αἷτη εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Ἀρτουγγ, ἰδίᾳ περὶ μορίου κατ' ἔκτασιν πραγματουμένης, πολεμικῆς ὡς ὑπερβολικῆς ὑπὸ τοῦ Δοιδερλείνου, Ναιγελσβαχ κ. α. Αἷαν περιωρισμένην σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὸ μόριον ὁ Κλάσσεν ἐν ταῖς ἐξῆς· «Τὸ μόνον οὐσιώδες ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ μορίου εἶνε ἡ ἀκολουθία, καὶ μέλειτα ἡ ἱστορικὴ, ἢ ἀμέσως καὶ ἐτοίμως παρουσιαζομένη καὶ οὐχὶ διὰ λογικῶν συμπερασμάτων δυναμένη νὰ ἐξαχθῇ» (||. Νεωτάτην

θεωρίαν περί τοῦ μορίου ἐξήνεγκεν ὁ Βαυμλιν-
νος ἐν ἰδιαιτέρῃ περί τῶν Ἑλληνικῶν μορίων
πραγματεῖα, καθ' ἣν θεμελιώδης αὐτοῦ σημ. εἶνε
ἡ τῆς σταθερότητος καὶ βεβαιότητος. Πα-
ράγεται δὲ κατ' αὐτὸν ἐκ τῆς ρίζης **αρ**, ἐξ ἧς
οὐ μόνον τὸ ἀρμόζω καὶ ἀρτάω, ἀλλὰ καὶ
ἄρτι, ἄρτιος, ἀρι-, ἀρείων, ἄριστος, ἀρετή, ἄρ-
χω, ἀρκέω, κάρτα, καρτερός).

ΑΡΑΒΙΟΝ [υ.], ποι., ἄρ. ἄ. ἀράθησα, βρον-
τῶ, κροτῶ, περί τῆς κλαγγῆς ἢ τοῦ κρότου
τοῦ παραγομένου ἐκ τῶν ὅπλων πιπτόντων μα-
χητῶν, συγνόν ἐν τῇ φρ. «ἀράθησε τεύχε' ἐπ'
αὐτῷ» «ἐδρόντησαν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὅπλα», Δ
504 κ. πολχ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον σ 523.
Ἐκ τοῦ

ΑΡΑΒΟΣ [υ.], ἄ. (ἀράσσω), βρόντος· βρυγ-
μὸς ἢ τριγμὸς «ὀδόντων» Κ 375 f.

ΑΡΑΓΙΟΓΡΗ [υ.], ἡ, πόλις καὶ χώρα τῆς
Ἀργολίδος κατὰ τὸν Στράβ. 8, 6, 24 ἢ μετὰ-
πειτα Φλίουβ; μεταξὺ Σικυθίας καὶ Ἀργουί, ὀνο-
μασθεῖσα κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
τοῦ Ἀραγίου· ὑψηλότερην βεβαίως ἐκ τοῦ ἀραιῶς
καὶ θύρα, θυραία, (οἰανὴ Κλεισαυρα, στενοῦ-
ρα) Β 574.

ΑΡΑΙΟΣ [υ.], ἡ, ὅς (ἄρτι). κατὰ τὸν Ἀρί-
σταρχον ἄρ.), ἀδύνατος, «ἀραιός» «κνήμαι»
Σ 444, Γ 37· «γλῶσσαι» (τῶν λύκων) Π 464,
«ἔσθδος» στενή, κ 90, ὅθεν τρυφερός, λε-
πτός, λεπτοφυής, περί τῆς γεινῆς τῆς Ἀφρο-
δίτης, Ε 425. (Κατὰ τὸν Διογένη. Ἐκ τινος ῥή-
ματος ἀραίω ἀντὶ τοῦ ἀράσσω, ἐξ οὗ τὸ ἀρη-
μένος κυρ. = εὐθραυστός).

ΑΡΑΙΟΜΑΙ [υ.], ἀποθ. (ἀρά), μέλ. ἀρήσα-
μαι, ἄρ. ἡρασάμην· ἄ.) δέομαι, παρακαλῶ,
προσεύχομαι μετὰ δοτ. «Ἀπολλῶνι» Α 35,
«Διὶ» Γ 472, «Ἀθηνῇ» δ 764, ἀν. πτ. Ψ 449
κ. ἄ. μετ' ἀπαρμ. «ἡρώ θανάτοις αὐτὸν ἰδε-
σθαι» παρεκάλει τοῦ; θεοῦ νά τὸν ἴδῃ, σ 476
β'). εὐχομαι συνήθως ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆς εὐ-
χῶν, μετ' ἀπαρμ. Δ 443, Ψ 209, α 464, τ
533, μετὰ τοῦ ἔως καὶ τῆς εὐκτ. τ 367· ἐπὶ
σιωπηλῆς εὐχῆς Ν 286· γ') ἐπικαλοῦμαι
μετ' αὐτ. «ἐπεὶ μήτηρ ἀρήσας Ἐρινός» δ 435.
— Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἀρήμηναι «πολλά-
κι που μέλλεις ἀρήμηναι» χ 322, ὅπερ συνήθ.
ἐρμηνεύεται ὡς ἐνεργ. ἀπαρμ. (ἐπικ. κατὰ συναίρ.
ἐκ τοῦ ἀραίμηναι) = ἄρην· κατὰ δὲ τὸν Βούττιχ.
εἶνε ἀπαρμ. τοῦ παθ. ἄρ. β'. ἀντὶ τοῦ ἀρήναι
ἐκ τινος ἀπηρχαιωμένου ἐνιστ. ἀρηναι, ἐπειδὴ
ἢ ἡ ἐννοία τὸν ἄρ. ἀπαιτεῖ· πολλάκις θά προσ-
τιγθῇ.

ΑΡΑΡΙΣΚΗ [υ.], ποι., (αρ-) ἄρ. ἄ. ἤρσα,
ἄπαρμ. ἄρσαι, προστ. ἄρσον, δ 353, ἄρ. β'. μὲ
ἀναδιδλ. ἤραρον, ἔπ. ἄραρον [υ.], τὸ γ'. ἐνικ.
καὶ ἄρηνεν, ε 248 (ἀνθ' οὗ νῦν γράφεται ἄρσα-
σεν, ἰδ. ἈΡΑΞΙΟ) μεταχ. ἀραρίων· παρακλ. ἄρρηκα,
μετοχ. ἀρρηώς, θηλ. ἀραρυτα· ὑπερτ. ἀρήρειν·
ἄρ. παθ. μόνον γ'. πληθ., ἄρθεν, Π 211· μέσ.

ἄρ. β'. ἐπικ. συγκομ. μόνον κατὰ μεταχ. ἄρ-
μενος· (ὁ ἐνεργ. ἀραρίσκω, ἐξ οὗ ὁ παρσι. ἀρά-
ρισκε ε 23, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ β'. ἐνεργ. ἄρ.
ἄραρον).

Α'). Μεταβ. εἰς τοὺς δύο ἐνεργ. ἄρ. ἄ. καὶ
β'. (ἀλλ' ὁ β'. εὐρίσκεται καὶ ἀμεταβάτως κεί-
μενος Π 214, δ 777) ἀρμόζω, «ταίριαζω»·
ὅθεν 4) συναρμόζω, συνδέω, συνάπτω,
«κέρα» Δ 440· «οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον
βόεσσιν» ἀφ' οὗ συνίδεσαν ἀλλήλους διὰ τῶν ἀ-
σπίδων (συνησπίσθησαν) Μ 405· παθ. «μᾶλλον
δὲ σίγχε· ἄρθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἄρθη-
σαν)» συνεστράφησαν, συνεπικινῶθησαν, Π 211·
«τί τινι» προσαρμόζω, τὴν εἰς, οἶον, «Ἐκρία
σταμίνεσσιν» ε 252, «πέδιλα πόδεσσιν» ε 23,
«ἄγγεσιν ἕπαντα» δ 289. 2) διὰ συναρμογῆς
κατασκευάζω τι, συναρμολογῶ, οἰκοδομῶ,
«τοίχον λίθοισι» Π 212. (Ἢς ταύτην τὴν σημ.
ἐξηλήφθη καὶ τὸ νόθον· ἄρηνεν, ε 248) β'.)
μεταφ. «μνηστῆρσι θάνατον» παρασκευάζω,
Π 469. 3) συσκευάζω, καταρτίζω, ἐφο-
διάζω, «πώμασιν ἀμφορέας» τοὺς ἀμφορεῖς μὲ
πώματα, δ 353, «νῆα ἐρέτῃσιν» α 280· μεταφ.
«θυμὸν ἐδωδῇ» ἐνισχύω τὴν ψυχὴν μὲ, ε 95, ε
444. 4) προσαρμόζω τι εἰς τινα, κέμνω
τι ἀρμόδιον εἰς τινα, μόνον ἐν τῇ φρ. ἄραρτες
κατὰ θυμὸν (γέρας)· προσαρμόσαντες εἰς τὴν
διάθεσίν μου, ἐκλέξαντες δηλ. τοιοῦτον, ὥστε νά
ἀρμόζῃ εἰς (νά εὐχαριστῇ) τὴν διάθεσίν μου,
Α 436.

Β'). Ἀμετάβ. εἰς τὸν παρακ. καὶ ὑπερτ. 1)
εἶμαι προσηρμοσμένος, στενῶς συνδεδε-
μένος, ἐφαρμόζομαι, ἀρμόζω· ἐτι δὲ εἶμαι
κατηρτισμένος, ἐφωδιασμένος, κεκοσμη-
μένος, «Τρώες ἀρρηρότες» συνησπισμένοι, Ν
800, Ο 648, ὡσαύτως καὶ ὁ β'. ἄρ. Π 214·
«ζωστήρ ἀρρηρός» ἀρμόζων, ἐφαρμόζομενος, Δ
434· συνήθ. μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «θυρῆς γυά-
λοισιν ἀρρηρός» ἐκ (δύο) γυάλων συνηρμοσμέ-
νος θώραξ, Ο 530· «κουσέον χρυσόισιν ἀρρη-
ροσσιν ἀρρηρός» μὲ χρυσοῦς ἀρρηρῆας συνδεδε-
μένον, ἀπὸ χρυσῶν ἀρρηρῶν κρεμάμενον, Α 34·
«κνημίδες ἐπισφυρίοι ἀραρυταί» δι' ἐπισφυρίων
πορπῶν συνδεδεμέναι, συνεσφικμέναι (ἢ εἰς τὰς
κνήμας ἐφαρμολογούμεναι) Ἰλ. πολχ.· «δοῦρα (ἢ
ἔγχοι) παλάμῃσιν ἀρήρει» ἤρμαζεν, «ταίρια-
ζεν», Γ 338 κ. ἄ. ὡσαύτως «κόρυθος κρατά-
φοι ἀραρυταί» Ἰλ. πολχ.· «κνήνῃ ἐκαστὸν πα-
λίων πρυλλέσσ' ἀραρυταί» μὲ ἐκαστὸν πύλων (δ
ἐ. πολλοῦς καὶ παντοῦς) πορθητάς· κεκοσμη-
μένη, Ε 744· «πύλαι πύκα στιβαρές ἀραρυταί»
πυκνῶς καὶ σταθερῶς προσηρμοσμέναι, τουτέστι
κεκλεισμέναι, Μ 454· ὡσαύτως· «εὐ ἀραρυταί»
Π 339· «θόραι πυκνῶς ἀραρυταί» Α 475· «σα-
νίδες ἄρ.» δ 344· «σανίδες μετὰ προθ. οἶον· ἐν
ἀρμονίῳ ἀρήρη» μένωσι ἐμπεπηγμέναι· στα-
θερῶς εἰς τὰς ἀρμονίας (Ἰδ. λ. ἈΡΜΟΝΙΑ), δὴν
διαλυθῶσι, ε 364· «σανίδες ἐπὶ τῆς (πύλαις) ἀ-

παρταί· θυροφύλλα εἰς τὰς πόλεις ἐπαρμηζόμενα, Σ 275, «κυνέη ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυτα» α 378· «πίθαι ποτὶ τοῦτον ἀρηρότες» πρὸς τὸν τοῦτον προσετιδόμενοι, β 342· β.) μεταφ. «οὐ φρεσὶν ἦσαν ἀρηρώς» ὅχι σταθερός εἰς τὰς φρένας του, ἐπιπόλαιος, ἐλαφρὸς, κ 553. 2) εἶμαι ὑγυρωμένος, ἐρωδιασμένος, «σκολύπεσαι» Μ 56· «ζώνη ἑκατόν θυσάνους ἀραρυτα» Σ 181, πρὸλ. Ο 737, ζ 267. 3) τροπ. εἶμαι ἀρεστός, ἀρέσκω, «μύθος ὅ παῖσιν-ἤραρεν» εἰς πάντας εὐφρέσσις, δ 777.

Γ.) Μὲτ. μόνον εἰς τὴν μετοχ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. ὅ., ἥτις ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιθετον ἄρμενος, η, ον, ζ σημ. ἄρμυδιος, μετὰ δοτ. «ἐπὶ κριν ἀρμενον ἱστῶ» ε 254· καὶ μετὰ τῆς Ἐν προθ. «τρογὸς ἀρμενος ἐν παλάμῃσιν» ἀρμυζων εἰς, Σ 600, «πέλεκυς» ε 234. (|| «Σκαπτέον δέ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μή ποτε ἡ Ὀμηρικὴ αὐτὴ κλήσις τοῦ «ἀρμένου» τῷ ἱστῶ ἐπιχρῶν» παρήγαγε τοὺς πολλοὺς «ἄρμενα» ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως τὰ ἱστία καλεῖν». Π δὲ νῦν καθολικουμένη οὐ μόνον τὰ «ἄρμενα» λέγει, ἀλλὰ ὅ ῥημα ἐντεθεὶν ἔπλασαν «ἄρμενίζω»).

ἈΡΛΕΩΝ, Ἰδ. τὴν προηγ. λ.

ἈΡΛΣΙΗ, μέλ. ξω, κτυπῶ, κρούω, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇσει των συνθ. ἀπαράσσω, ἐπαράσσω καὶ συναράσσω, ἐκτὸς τοῦ ε 248, (ὅπου ἀπὸ τοῦ Βόθῃ καὶ ἔστι, ὡς ἤδη καὶ ὁ Πύρριον πρὸ αὐτοῦ ἤθελε, γράφεται: ἀρασσε, συμφώνως πρὸς τε τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰ σχόλια (πρὸλ. καὶ Ἀπολλ. Ροδ. Β, 614) ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης τοῦ Εὐσταθ. ἀναγνώσεως ἔρηρε) «καὶ ἔρμυσεν ἀλλήλοισιν γόμοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμανήσιν ἀρασσαν»· Ἐνταῦθα τὸ «ἀρασσαν» = ἐσφυροκόπει, συνάπτεται κυρίως πρὸς τὸ «γόμεσιν» κατὰ δὲ τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον ξεσγῆμα καὶ πρὸς τὸ «ἀρμανήσιν», τὸ ὅλον: μὲ ἀφῆκας καὶ μὲ κλειδίσεις ἐσφυροκόπει, τούτῳσι σφυροκοπῶν συνέσφγγε, τὴν σχεδίαν.

ἈΡΛΧΝΙΟΝ [···], τὸ (ἀράχνη), ἱστὸς ἀράχνης, «ἀραχνιά» *Οδ. θ 280, π 35.

ἈΡΓΑΛΕΟΣ [···], ἐν, ἐόν, ἐπίπανος, ἐπίμοχθος, χαλεπός, βαρὺς, δεινός, συνηθέστερον ὅστις δυσκόλως ὑποφέρεται, σπανιώτερον δὲ ὅστις δυσκόλως κατορθύεται (κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Νίσση) «ἔλκος, ἔργον, ἄνεμος, δεσμοί, κίματος, μνηστὺς, στόνος, ἔρις, χόλος, φόβος, ὄδός, ἄσπμα κ.τ.τ.» Ὀμ. πολυχ. πολλάκις μετὰ δοτ. προσωπ. ζ ἀπαρφ. «ἀργαλέον μαι παῖσι μάχεσθαι» Γ 336· πρὸλ. Ρ 252, Γ 308, Ψ 790 κ. ἀ. πολλὰς ἀποδοδόμενου τοῦ ἐπιθ. εἰς τὸ οὐσιαστικόν, οἶον, «ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι» Α 589, (= ἀργαλέον Ὀλύμπιον ἀντιφέρεσθαι ἢ: ἀργαλέος Ὀλύμπιος, ὥστε ἀντιφέρεσθαι τινι αὐτῇ) «τάχος μάλ' ἀργαλέη πύρραν» Μ 63, «ἀργαλέος ἐστὶ θεὸς βροτῶν ἀνδρῶν δαμῆναι» δ 397· «ἀργαλέα βόες» («ἐλά-

σαι» δηλ., ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω «ἐλάσει» ἔρ- πακούεται κατὰ τὸν Δοιδεῖλ.) λ 291. Τὸ συγκρίτ. «ἀργαλειώτερον» δ 698. (Παρ. γ. πιθανῶς ἐκ τοῦ εὐφρωνικοῦ α καὶ ἔργον || ἢ μάλλον ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ ἔργον κατὰ διαλεκτικὴν τροπὴν τοῦ ε εἰς α, ὡς ἐν τῇ «ἀργαλειό» = ἐργαλειόν, «ἀργάτης» = ἐργάτης, «ἀργάζω» = ἐργάζω, κατεργάζουμαι κατ' ἄλλους; ὅμως ἐκ τοῦ ἄλλος κατὰ συναλλαγὴν τοῦ λ καὶ ρ, ὡς ἐν τῇ ἀδελφός καὶ «ἀδερφός», Ἀλθανός καὶ «Ἀρβανίτης», ἀμέλγω καὶ «ἀρμέγω», ὅπ. Ἰδ.).

ἈΡΓΕΛΛΕΟΣ [···], οἱ, ὁ, οἷος τοῦ Ἀργεῖου = ὁ Πολύμηλος, Λύκιος, Π 417.

ἈΡΓΕΙΟΣ, κίη, εἶον (Ἀργός) 4) Ἀργετος, εἰς τὴν πόλιν Ἀργος ἀνήκων, «Ἡρῇ Ἀργεῖη» ἢ Ἀργεῖα Ἡρα, πολιοῦχος τοῦ Ἀργους, Δ 8· «Ἀργ. Ἐλένη» ἢ Πελοποννησία, Β 164· πρὸλ. λ. ἈΡΓΟΣ, 3) σημ. 2) Ὡς οὐσιαστ. ὁ Ἀργετος τὸ μὲν πρῶτον κάτοικος τῆς πόλεως Ἀργους· συνήθως ὅμως ὁ κάτοικος τοῦ Ἀργεῖου κράτους (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ζ ἐπειδὴ οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν τὸ κυριώτατον ἔθνος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, σημ., ὡς ζ ἢ λ. Ἀχαιοί, πάντας τοὺς Ἑλλήνας ἐν γένει, Ρ 352, κ. ἀ. πολυχ.

ἈΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ, οἱ, ὁ (Ἀργός, φονέω) ὁ φονεὺς τοῦ Ἀργου, ἐπιθετ. τοῦ Ἑρμοῦ, διότι ἐφόνευσεν τὸν φύλακα τῆς Ἰουδ, τὸν πολυόμματον Ἀργον, Β 103, α 84 κ. ἀ. (|| Ὁ δὲ Ἀμείψων μὲν γράφει ἀργεῖφοντης, ἔπειτα παρὰ γὰρ τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀργός = ταχύς, καὶ φαίνω, οἰονεῖ: ἀργεῖφοντης, ὁ ταχέως ἐμφανιζόμενος, ταχύς ἀγγελοῦ τὸ -φόντης ἀντὶ τοῦ -φάντης εἶνε σάντης εἰς τὴν Αἰολ. διάλεκτον κατ' ἄλλους δὲ τὸ «ἀργεῖφοντης» ἐσθμάνει κατ' ἀρχὰς τὸν καθαρῶς (χυρ. λευκός· ἐπειδὴ ἀργός = λευκός) φαίνοντα ἢ δεικνύοντα, καθ' ἃ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἠρμήνευσε τὴν λ.).

ἈΡΓΕΝΝΟΣ, η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀργός, λαμπρός, λευκός, «ἄσπρος»· ὅτι: Γ 498 κ. ἀ. Ρ 472· «δόναι» Δ 444· Ἰδ. ἈΡΓΟΣ ἐν τέλ.

ἈΡΓΕΣΤΗΣ, ἄο, ὁ (ἀργός) ἐπικὸν ἐπιθ. τοῦ Νότου, Α 306, Φ 334· πιθ. ταχύς, σφοδρός (Ἀπολλ.)· (κατ' ἄλλους δὲ ὁ αἰθριάζων, ὁ τὰς νεφέλας ἀποδιώκων· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ἥττον πιθάνον ἐν τῇ πρώτῃ τούλάχιστον χωρίῳ, ἔνθα ὁ Ζεφύρος ἀποδιώκει τὰς νεφέλας τοῦ «ἀργεστοῦ Νότου» κατ' ἄλλους τέλος ταύτῃ τῇ λευκόντοτος καὶ albus notus τοῦ Ὁρατίου. — Πρὸ τοῦ Σπιτζένου ἐτονίζετο ἀργέστης, ὁμοίως δηλ. πρὸς τὸν παρ' Ὀμ. ἄγνωστον μεταγενέστερον ἄνεμον Ἀργέστην).

ἈΡΓΗΣ, ἴτος, ὁ, ἡ, λαμπρός, στιλπνός, σύνθ. ἐπιθ. τοῦ κεραυνοῦ, ἐξαστράπτων, ε 428, μ 387 κ. ἀ. «ἐάνος» χιονόλευκος, Γ 419· «δημός» στιλπνός, Δ 818, Φ 127 (ὅπου κεῖται ἡ ποι. συνεσταλμένη δοτ. καὶ αἰτ. ἀργέτι, ἀργέτα) Ἰδ. ἈΡΓΟΣ ἐν τέλ.

ἈΡΓΙΚΕΡΑΥΝΟΣ [···], οἱ, ὁ, ἐπ. (ἀργός, κε-

ραυνός) ὁ ἔχων «ἀργήτα κεραυνόν» λαμπρόν, ἐξαστράπτοντα κεραυνόν, ἐπιθ. τοῦ Διός, Γ 421, Χ 478· ὡς οὐδ' αὖτ. Ὑλ. Γ 46.

ΑΡΓΙΝΟΕΙΣ [ι.υ.], κεςα, κν, ἐπικ., συνήθ. θεωρεῖται ὡς ἐκ τοῦ ἀργός κατ' ἐκτασιν ἐσχηματισμένον ἐπιθ. μετὰ τὴν σημ.: λευκός, στιλπνός· ὁρρότερον ὅμως κατὰ τὸν Γοῖθελον ἐκ τοῦ ἀγρ. ἀργινός=ἀργίλος· ἀργιλώδης ἐπιθ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου ἕνεκα τῶν λευκῶν ἀργιλώδων ἢ τιτανώδων ὀρέων αὐτῶν, Ὑλ. Β 647, 656· «οὐρεα» Γμ. 48, 4· ἔδ. ἀργός ἐν τέλ.

ΑΡΓΙΟΔΟΤΕ [ι.υ.], οντοε, ὁ, ἡ, ἐπ. (ἀργός, δδοός) ὁ λευκός καὶ στιλπνός· ὁδόντας ἔχων, ἐπιθ. τῶν κάρων καὶ κυνῶν, Γ 539, Α 292, ὁ 60 κ. ἀ.

ΑΡΓΙΟΠΟΙΕ [ι.υ.], ποδοε, ὁ, ἡ, ποι. (ἀργός, ποός) ταχύπους, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, Ω 241 f. τῶν ἵππων, Γ. Ἀφρ. 242, κατὰ τὴν προτέραν γραφήν, ἀνθ' ἧς τώρα γράφ. ἀρσιποδας ὅτε ἀρσιποδας. Πρβλ. ἀργός.

ΑΡΓΙΣΣΑ, ἡ, χωρίον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος· παρὰ τὸν Πηνειόν, ἡ μετέπειτα Ἀργυρούρα, Β 738.

ΑΡΓΙΜΑ, τοε, τό, ἐπ. (ἀργω) ἀπαρχή, τουτέστι τὰ κατὰ τὴν θυσίαν ἀποκοπόμενα μέρη τοῦ ἱεροῦ καὶ πρός τιμὴν τῶν θεῶν κατακαίμενα, πλθθ. ε 416 f.

ΑΡΓΟΣ, ὁ (ἀργός), ὄνομα τοῦ πιστοῦ κυνός τοῦ Ὀδυσσεύς, ρ 292.

ΑΡΓΟΣ, εος, τό. 1) τό ἐν Πελοποννήσῳ ἀ.) Ἀργός, πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Ἰνακὸν ποταμόν, σχεδὸν ἐν τῇ μέσῳ τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος, Α 52, ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καθέδρα τοῦ Διομήδους, Β 559. Καὶ μέχρι τῆς σήμερον πληθὺς ἑρείπων δεκνύουσι τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν πλευρὰν ἀποτόμου τινός καὶ πετρώδους 900 πόδας ὑψηλοῦ βουνοῦ, ὅστις ἄρρεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν ἀκρόπολιν Ἀρίσσαν, εἰς ἧς ἀκόμη σῶζονται λείψανα Κυκλωπικῶν τεγῶν ἀξιόλογα. Φέρει δὲ τὰ ἐπιθέτα: Ἀχαιϊκόν, Ἰάσον, ἱππόβοτον· β.) ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἔχοντος τὴν καθέδραν αὐτοῦ ἐν Μυκήναις, Α 30, Β 108, τὴν ποταμίτιον· γ.) ὁλόκληρος ἡ Πελοπόννησος, διότι τὸ Ἀργός ἦτο ἡ κυριωτάτη κοίτις τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὸ ἰσχυρότατον κράτος τῆς Πελοποννήσου· ὅθεν συναπτόμενον μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, α 344, δ 726 «καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργός». (Ἀλλὰ πῶθ' αὐτὸς ἀμφοτέρωι οἱ στίχοι εἶνε νόθοι, ἐξοβελισθέντες διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου)· πρβλ. Στράβ. 8, 5, 5. 6, 7.

2) «τὸ Πελαγικόν», Β 684, κατὰ τινὰς πόλιν, τῆς Θεσσαλίας, υπαγομένη εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀχαιῶν· καὶ καίμενη περὶ τὴν μετέπειτα Ἀρίσσαν, ἐπὶ δὲ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον· ἀλλὰ πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἢ παρὰ τὸν Πη-

νεὸν Θεσσαλικὴ πεδιάς (ἔδ. Στράβ. 9, 5, 5· κατὰ τοῦτον δὲ 5, 2, 4· 8, 6, 5 καὶ τὸν Ἀπολλ. ὅλη ἡ Θεσσαλία. Ἡ λ. ἄργος, τό, σημ. κατὰ τοὺς ἀρχαίους πεδιάδα).

ΑΡΓΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. 1) λαμπρός, στιλπνός, «γυαλιστερός», λευκός, ἐπιθ. χηνός, σ 464, καὶ παχέων βοῶν, Ψ 30. 2) εὐστράπελος, εὐκίνητος, ζωηρός, ταχύς, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, Σ 578 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ περαιτέρου ὀρισμοῦ «πόδας» Α 50, Σ 283, ε 44 (ὅπου ὁ Βεκκερ. ἐν τῇ Β'· καὶ ὁ Ἀμείν. γράφουσι «δύο κύνας ἀργόι»). Κατὰ τὰ σχόλ. καὶ τινὰς τῶν νεωτέρων σημ. ἡ λ. τοὺς λευκοὺς κύνας· ἀλλ' ἡ συνάφεια τοῦ λόγου ἀποδεικνύει τὴν σημασίαν ταύτην ἡμαρτημένην, ἐπειδὴ πολλάκις ὁ λόγος εἶνε περὶ ὅλου τοῦ γένους τῶν κυνῶν. Ἡ σήμει· τῶν δύο σημασιῶν στηρίζεται ἐπὶ τῆς παρατηρήσεως· ὅτι πᾶσα ταχὺ κίνησις πράγματός τινος παράγει στίβην τινά, λάμψιν, μαρμαρυγὴν· ὥς ἡ 2) σημ. εἶνε ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία, ὡς καὶ ἐν λ. αἰόλος. Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν ἡ κυρ. σημ. εἶνε λαμπρός, καὶ ἐπειτα ὡς κοσμητικὸν ἐπιθ., ὡς καὶ ἡ λ. φαεινός, τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν κυνῶν μετὰ λαμπρούς, ὠραίους πόδας, καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν· λαμπρά βῆδια.—Ἡ παλαιότερα ἑτυμολογία, ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἔργον, ὥστε νὰ ἦνε· ἄνευ κόπου, εὐκόλος, εὐκίνητος, φαίνεται πάντῃ ἀπίθανος. || Ὁ Κούρτιος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων παραδέχονται κοινὴν τινα ῥίζαν ἀργ- (=λευκός, λαμπρός) εἰς ἧς οὐ μόνον ἡ λ. ἀργός παράγεται, ἀλλὰ καὶ ἀργ-ης, ἀργ-ενός, ἀργ-ινός, ἀργ-υρός, ἀργ-υροί, ἀργ-ίλος, Ἀπ. arg. enuim).

ΑΡΓΟΣΑΣ, ἐπὶρ. εἰς τὸ Ἀργός, Β 348.

ΑΡΓΥΡΕΟΣ [ι.υ.], ἐν, εον (ἀργυρός), ἀργυροε, «ἀργυρός, ἀσημένιος», τουτέστιν ἦτοι εἰς ἀργύρου πεποιημένος, σίον «λέθη» Ψ 744, α 437, δ 645 κ. ἀ. τ. ἡ ἀργύρῳ κεκοσμημένος, σίον «τελαμών» Α 38, «κώπη» σ 404 κ. ἀ. τ. ἔδ. λ. ἈΡΓΥΡΟΣ.

ΑΡΓΥΡΟΔΙΝΗ [ι.υ.], σι, ποι. (ἀργυρός, δινῆ) ὁ ἀργυρὸν ρεύματα (ἢ ὕδρας, τουτέστι τῶν ὕδατων συστροφάς) ἔχων, ἐπιθ. τῶν ποταμῶν, διὰ τὴν διαύγειαν τῶν ὕδατων αὐτῶν, Ὑλ. Β 753, Φ 8, 430.

ΑΡΓΥΡΟΛΑΟΣ [ι.υ.], ὄν, ἐπ. (ἀργυρός, ἥλος) μετὰ ἀργυροῦς ἥλους ἢ «φόλας» κεκοσμημένος, «ἔφος, θρόνος» Β 45, η 462 κ. ἀ.

ΑΡΓΥΡΟΠΕΞΑ [ι.υ.], ἡ, ἐπ. (ἀργυρός, πέξα) ἀργυρόπους, τουτέστιν ἡ ὠραίους λευκοὺς πόδας ἔχουσα, ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, Ὑλ. Α 538, Π 222.

ΑΡΓΥΡΟΣ [ι.υ.], ὁ (συγγ. τῷ ἀργός) ἀργυρός, «ἀσημί» (|| ὁ δὲ ἀσημίον, ἐκ τοῦ ἀσηος, ἔστιν ἀργυρός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν σσημασμένον ἀργυρον, πλ. νόμισμα) Ὀμ. πλγ. Πάτρι· αὐτοῦ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀμ. ἡ Ἀλκυὴ πόλις τῆς χώρας τῶν Ἀλκιδῶν (πρβλ. Ἀλκίβη). Μνημονεύον-

ται σκεύη ὑλάργυρα, οἷον κρατήρ, ε 203, λέξη-
τες, ἐκπώματα, φιάλαι κ. τ. τ. α 437, δ 53, 615,
Ψ 714· ἀλλάχου δὲ μόνον ἐπάργυρα ἢ ἡργυρο-
μένα, οἷον αἱ λαβὰι (κωπαι) τῶν ξιφῶν, Α 31,
0 404, αἱ παραστάδες τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλ-
κίνοου, η 89, ἢ μὲ ἀργυρον κεκοσμημένα, οἷον,
Θρόνος τ 56, ἡ κλίνη τοῦ Ὀδυσσεύς, ψ 200 ἰδ.
ἀργύρεος καὶ ἀργῆς ἐν τέλει.

Ἀργυρότοξος [···], οἷον, ἐπ. ὁ ἀργυρᾶ τό-
ξα (ἢ. τουτέστι τῶτον καὶ βέλῃ) ἔχων, ἐπίθ.
τοῦ Ἀπόλλωνος, Β 766, η 64 κ. ἄ. πλχ. καὶ ὡς
εὐσιαστικόν, Α 37, 454, Ε 547.

*Ἀργυρεῖν [···], ἢ, ἄγνωστος πόλις τῆς Ἰλ-
λίδας, Γ. Ἀπ. 422 (ὁ Ἰλθεν διασθάνει· Ἀμφι-
γένεια).

Ἀργύρεος [···], ἴθι, εἰς, ἐπικ. στιλπνός,
λαμπρός ὡς ἀργυρός, ἀργυρολευκός, «σπέ-
ος» Σ 50, «ψάρος» ε 230, κ 543. Ἐκτενέστ.
τύπος τοῦ ἑπομ.

Ἀργύρεος [···], οἷον, = Ἀργύρεος, ἐπικ. ἐπίθ. τῶν
προσώπων «ἀργυρὰ μῆλα» Ψ 621, κ 85. (Συνή-
θως παράγεται ἐκ τοῦ ἀργυρός, ὁρβότερον ὅμως
ἐκ τοῦ ἀργός, εἰς οὗ καὶ τὸ ἀργυρός, ἰδ. ἀργός,
ἢ οὕτως ὥστε τὸ -υρος εἶνε κατὰ τὴν περισ-
τάσιν καὶ ἐν τινὶ νῆξ Μακεδονικῇ λέξει, «τα-
λάρς» = ἀταλάρς, ἐκ τοῦ ἀταλός, ἰδ. Φιλίστ.
Τόμ. Γ'. σ. 225, ἢ, ὅπως ὁ Κούρτιος χωρίζει
τὴν λ. ἀργυ-ρός (ὅ ἐ ἀργυρνής, λαμπροφανής,
λευκοφανής) κατὰ τὴν εἶναι τὸ -ρος μόνον, ὑπερ-
παράγεται ὁρβότερον ἐκ τοῦ φά-ρος. Ὅμως ἀπαρ-
δεκτός φαίνεται ἡ γνώμη ὅτι τὸ -υρος παράγ-
ται ἐκ τοῦ ὑρ-αῖνος, ὑρ-ή, ὑρ-ος, καθ' ὃ ὁ Ἀ-
μείης καὶ Κοίλλος ἡρμύνευσαν τὸ «ψάρος ἀργύ-
ρεος» ε 230: ἀργυρουφές, ἀργυρολεύκως
ἐξυφασμένον· ὅντι τότε πῶς μεταφέρεται εἰς
τὸ «σπέος» καὶ τὰ «μῆλα».)

Ἀργῆ, οἷα, ἢ, (πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀργός = τα-
γός, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ ναυπηγοῦ Ἀργίου) τὸ
πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν, μ 70.

Ἀραμός, ὁ, ἐπ., τύπος, ἔνθα ποτίζονται τὰ
κτήνη, «ποτίστρα» Σ 524, ν 247. Ἐκ τοῦ

*Ἀρα, μέλι ἄρωμα, ποτίζω, «ἵππους» Γ. 8, 3
παθ. ποτίζομαι, πίνω, «οὐρῆς» Γ. Ἀπ. 263.

Ἀρεῖν [···], ἢ, ποι. (ἀρή, ἢ ὅπως ἐκ τοῦ
φορβή παρήχθη ἢ φορβεῖα, κατὰ τὸν Δόντζε-
ρον), κατὰρα, ἀπειλή, λοιδορία, Ἰλ. Ρ 431,
Γ 409, Φ 339.

*Ἀρεότοξα, ἢ, πηγή ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς
τῆς νήσου Ἰθάκης, ν 408. (Ἐκ τοῦ ἀρηχ. ἀρέθω
= ἀρεῶα κατὰ τὸν Λόδοκκ. ἢ. σημ. δὲ κυρ. πᾶσαν
ἐν γένει πηγήν εἶνε διὰ τοῦτο ἢν. κύρ. πολλῶν
πηγῶν, αὐτὴν πολλὰχού τῆς Ἑλλάδος ἔσωσαν
τὸ ἀρχαῖον ὄνομα, «Ἀρετοῦσα», ὡς καὶ ἡ ἐν
Ἰθάκῃ).

*Ἀρειος, οἷον (Ἀρης) συνήθ. Ἰων. Ἀρήϊος, ὅπ.
ἰδε, εἰς τὸν Ἀρη ἀφιερωμένος, «τετχος Ἀ-
ρειον» τὸ τ. τοῦ Ἀρεως, τουτέστιν αἱ Θῆβαι, Δ
407. (Ὁ Βέκκερ. γράφει ἀρειος).

Ἀρεῖον [···], Ἀρειον, ποι., συγκρ. κατὰ τὴν
σημ. ἀνήκον εἰς τὸ θετ. ἀγαθός, (ἐκ τῆς ῥίζ. ἀρ-
εῖς ἢ: ἀρ-ε-τή, ἀρ-ε-σκω κτλ. Ἀρ-ης) «καλ-
λίτερος» ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων εἶτε
διὰ τὰς σωματικὰς αὐτῶν ἀρετὰς, εἶτε διὰ γένος,
δύναμιν κ. τ. τ. ὅθεν, ἀνδρείότερος, ἱσχυρό-
τερος, εὐγενέστερος. Ὁμ. πολυχ. εἰτι δὲ
«χρῶς» Τ 33, «τετχος» Ο 736· «οὐ γὰρ τοῦ
γε κρείττον καὶ ἄρειον ἢ ὅτι» ζ 482· «τάχα
φράσσεται καὶ ἄρειον (ἐπ' ῥ.)», ὅ μὲ γνωρίση καλ-
λίτερα» ψ 444. Τὸ ἐναντίον εἶνε «χείρων» Κ
237.—Ἐν. αἰτ. ἀρεῖω, γ 250, αἰτ. πλ. ἀρείους,
6 277.

*Ἀρεῖαν [···], οἷον, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἴπ-
πος τοῦ Ἀδράστου, ὁ σῶτας αὐτὸν κατὰ τὴν
πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, Ψ 346. (παρ' Ἀπολδ.
γράφεται Ἀρίων).

Ἀρεκτός, οἷον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἄρρεκτος (ἀ, ῥέξω),
ἄπρακτος, ἀπελειωτός, «ἔργον» Τ 450 ἴ.

Ἀρέσαι, Ἀρέσασθαι, ἰδ. Ἀρέσκει.

Ἀρέσκω [···] (ῥίζ. ἀρ- ἰδε Ἀρείαν), μέλ. ἀρέσω,
ἀόρ. ἀ. ἤρεσα, μέτ. μέλ. ἀρέσονται ζ ἐπ. σσ. μέτ.
ἀόρ. ἤρεσάμην ζ ἐπ. σσ. 4) Ἐνεργ. κυρ. κάμνω
τι καλὸν (πρόβλ. τὸ Γερμ. *gutmachen*), ἐπομ.
παρ' Ὁμ. μεταδ. διορθῶναι, ἀναπληρῶ (τὴν
ἐλλείψιν) «ὅψ' ἐβέλω ἀρέσαι» Ι 420, Τ 438. 2)
Μέτ. συνθητέστερον «ταῦτα ἀρεσσομένοα» ὅα τὰ
διορθώσωμεν μεταξὺ μας, ὅα τὰ συμβιβά-
σωμεν πρὸς ἀλλήλους, Α 362, Ζ 526, χ 55·
ἐπὶ προσώπων, ἱκανοποιῶ τινα, ἐξιλεῶ, εὐ-
χαριστῶ, θ 402 «τινὰ δώροισιν, ἐπέειπεν» διὰ
δώρων, λόγων, Ι 442, θ 396, 415· «δαίτι» διὰ
γεύματος, Γ 479.

Ἀρετάν [···] (ἀρετή), προκόπτω, εὐδοκι-
μῶ, τελεσιφορῶ, θ 329· «λαοὶ ἀρετώσι» ἀκμά-
ζουσιν, εὐημεροῦσιν, εὐδαιμονοῦσιν, Ὅδ. τ 414.

*Ἀρετάν [···], οἷον, ὁ, εἰς τις τῶν Τρώων,
ὅπο τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ζ 34.

Ἀρετή [···], ἢ, πᾶν προτέρημα, δι' οὗ τις
διαφέρει, διακρίνεται, ἐξέχει τῶν ἄλλων, παρ'
Ὁμ. ἰδίως ἀ.) ἐπὶ θεῶν, τὸ μεγαλεῖον, ἢ
μεγαλοπρέπεια, Ι 498· β.) ἐπὶ ἀνδρῶν, ῥώ-
μη, ἀνδρεία, σωματικὴ ἱκανότης, εἰτι δὲ καὶ
ἠθωτερικὰ προτέρηματα, οἷον κάλλος, εὐτυ-
χία, τιμὴ κ. τ. τ. «υἱὸς ἀμείνων παντοίας ἀρε-
τᾶς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι» Ο 642, πρόβλ. Χ
268, ν 45, σ 433· γ.) ἐπὶ γυναικῶν καλλο-
νῆ, ε 206. (Ἐπὶ πνευματικῇ ἀρετῇ, φρονή-
σει, συνέσει, ἐλαχιστὰν τὴν λ. ὁ Δουδερλ. σ
201, ψ 578)· δ.) καὶ ἐπὶ ἵππων ἀρετῇ, Ψ
276. (Τὴν ἡθικὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς ἀγνοεῖ ὁ
Ὁμ.—Συνήθ. παράγεται ἐκ τῆς ῥίζ. ἀρ- ἢ συγγ.
τῆς Ἀρ-ης, σημ. δὲ κατὰ τὸν Νίτσην κυρίως πᾶν
δ, τι ἀρέσκει).

Ἀρετῆς, ἵπτος, ἢ = Ἀρετῇ, αἰτ. ἀρετῆτα ἔγρα-
ψεν ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ: ἀροτῆτα, ἰδ.
Ἀροτῆς.

Ἀρή, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρά. 1) προσευχὴ

δείσις, παράκλησις, Ο 378, 598, Υ 499, δ 767· συνήθως ἐπὶ κακοῦ κατάρτα, Γ 566 κ. ἄ. πολχ.—ὅθεν 2) τὸ καταριόμενον κακόν, δυστυχίμα, ὀλέθρος, Μ 334, Δ 485, Π 542, δ 59, χ 208, «ἀρή καὶ λοιγός» Ω 489. (Τὸ α εἶνε μακρὸν μὲν ἐν ἄρσει, βραχὺ δὲ ἐν θέσει· ἡ δὲ γνώμη τοῦ Ἑνίου καὶ Βουτυρ. ὅτι εἶνε βραχὺ μὲν ἐν τῇ 4) σημ., μακρὸν δὲ ἐν τῇ 2) σημ. εἶνε ὀρθή).

Ἀρήγω [ῥ...], ποι. (συγγ. τῇ ἀρήνω), μελ. ἀρήξω· α) βοηθῶ, παρίσταμαι, συντρέγω, συναεργῶ, συμμαχῶ, μετὰ δοτ. προσ. Β 363 κ. πολχ. καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἐπείσιν καὶ χειροῖν» διὰ λόγου καὶ ἔργου, Α 77· β) ἀμύνω, ἀποτρέπω, «ὀλέθρον» Βατρ. 280.

Ἀρήγῳ [ῥ...], ὄνομα, ὁ, ἡ, ἐπ. βοηθός, ἀρωγός, τὸ ἄρσ. Βατρ. 381· τὸ θηλ. *Ἰλ. Δ 7, Ε 544.

Ἀρήιος [ῥ...], ὄν. ἐπ. (*Ἀρης, θεός) ταχὺς ὡς ὁ Ἀρης, ταχὺς ἐν τῇ μάχῃ, *Ἰλ. Θ 298, Ο 345, Γ 467.

Ἀρήιος [ῥ...], ὁ, ὄν. κύρ. 1) ἀνὴρ τῆς Φιλομεδούσης ἢ Φυλομεδούσης, πατὴρ τοῦ Μενεσίου, βασιλεὺς τῆς ἐν Βαιωτίᾳ Ἀρνης, ἐπικαλούμενος Καρυνῆτης, διότι «συνήρει καρύνη βήγνουσε φάλαγγας» Η 40, 437 ἐξ. δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαοκέρου κατὰ τὴν ἐξ Ἀρκαδίας ἐπάνοδόν του, Η 441 ἐξ. Ὁ τάφος αὐτοῦ ἰδοικυτο οὐ μακρὰν τῆς Μαντινείας ἐστὶ ἐπὶ Πανσάνιου, 8, 44, 4. (Ὁ Ἑλνίος παραδίδεται δὴ ἡρώας φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸν μὲν πάππον τοῦ Μενεσίου, στίχ. 40, τὸν δὲ υἱὸν ὀνόμαζον τῇ πατρί, σ. 8, ἢ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης).

2) Θράξ τις, ἡνίοχος τοῦ Πύρμου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθεὶς, Γ 487.

Ἀρηϊκταμένος [ῥ...], ἡ, ὄν. (ὁ Βέκκ. γράφει Ἄρ.) ἐπ. (Ἀρης, κτείνω) ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, τούτῳ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, Χ 72, λ 41.

Ἀρηϊλίκος [ῥ...], ὁ (Ἀρης, λύκος). 1) πατὴρ τοῦ Προδοήτορος, ὅπ. ἴδε. 2) Τρώς τις ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Η 308.

Ἀρήιος [ῥ...], ὄν. (ὁ Βέκκ. Ἄρ.) Ἰων.—Ἀρεῖος, ὁ ἐ. εἰς τὴν Ἀρὴ ἀφιερωμένος, ὅθεν πολεμικός, ἀνδρείος, μάχιμος, ἐπὶ προσώπων πολλάκις, Δ 98 κ. ἄ. σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων «τέχνα, ἔντεα» Ζ 340, π 284.

Ἀρηίφατος, [ῥ...], ὄν. (ὁ Βέκκ. Ἄρ.), ἐπ. (Ἀρης, φέκω, πέφκαμι) ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, τούτῳ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, Γ 34, Ω 445, λ 44.

Ἀρηίφίλος [ῥ...], (ὁ Βέκκ. Ἄρ.) ἐπ. φίλος τοῦ Ἀρεως, οἶονεἰ Ἀρεοφίλης, εὐτυχὴς ἐν πολέμῳ, πολεμικός, ἀνδρείος, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, Β 778, Ζ 73 κ. ἄ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 469.

Ἀρημεναί, ἴδ. Ἀράμαι.

Ἀρημένος [ῥ...], ἡ, ὄν. ἐπικ. μετοχὴ παθ. τινος παρακειμένου ἀμφιδόλου παραγωγῆς, ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ διὰ τοῦ βεβλαμμένου ἐρμημιουμένης, βεβαρημένης, πιεζόμενης, κα-

ταβεδλημένης, „βασανισμένης“, «γῆραῖ λυγρῇ ἀρημένος» Σ 435· «γῆραῖ ὕπο» λ 436, «ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος» ζ 2· «δὴ ἀρημένος» α 53. (Παράγωγα κατὰ μὲν τὸν Θῆρσιον ἐκ τοῦ ἀρέω, συγγ. τῇ βαρύς, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀραιός, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀράω=ἀράσσω, ὥστε κυρ. σημ. „παραδαρμένος“).

(Ἄρην, ὁ, ἡ) ἐκ τῆς ἄχρ. ταύτης ὀνομαστικῆς εὐρίσκονται αἱ ἐξῆς συγκεκομ. πτώσεις ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα· οὐκ. ἄρνε Γ' 403 (ἀμφοτ. τῶν γενῶν)· πληθ. ἄρνες, δοτ. ἀρνάσι καὶ ἱπ. ἄρνεσαι, αἰτ. ἄρνας. Κυρ. σημ. τὸ πρόβατον, ἱδνός (ἡ) τὸ ἀρσενικόν, συνηθέστερον λεγόμενον κριός (ὅπ. ἴδε), δ 85· μάστιγα δὲ τὸ νεογνόν, „ἄρνι“, ἀδιόφορον ποίου γένους, Δ 402, πρὸλ. Γ' 403. (Παράγ. κατὰ τινες ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ τοῦ ῥήν· κατὰ δὲ τὸν Λοδερκ. ἐκ τοῦ ἄρ καὶ ῥήν. ἢ Ὁ δὲ Γ. Κούρτιος ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὴν ρίξ. ἐρ (ἔριον, εὐ-ερ-ος κτλ.), ὥστε κατ' αὐτὸν κυρία σημ. τῆς λ. εἶνε ἐρισυχός, καθ' ἡ καὶ σήμερον, ὡς ἔμαθον, ἐν Ἀρκαδίᾳ „ῥοσυχά“ (=ἐρισυχα) λέγονται τὰ πρόβατα).

Ἀρηόμενος, ἡ, ὄν. ἴδ. Ἄρως.

Ἀρήνη, ἡ, πόλις τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Μινύειον ποταμὸν (κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Στράβ. 8, 3, 49 τὸ μετέπειτα Σαμικόν, ὅπερ ἴσως ἦτο τῆς Ἀρήνης ἢ ἀκρόπολις. Ἄλλη τις Ἀρήνη, μετίπ. Ἐρᾶνα, ἔκειτο ἐν Μαιναδίᾳ, Στρ. 8, 3, 23. Πρὸλ. Πaus. 4, 2, 4), Β 594, Α 723.

Ἄρης, γεν. Ἄρεος καὶ ἱπ. Ἄρης, δοτ. Ἄρει, Ἄρει καὶ ἱπ. Ἄρει, αἰτ. Ἄρην Ε 909, Βατρ. 265, συνήθ. ἱπ. Ἄρηα, κλητ. Ἄρες καὶ Ἄρε. 1) ὁ Ἄρης, Λατ. Mars, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς πεισματώδους μάχης, τὸ σύμβολον τῆς ἀκαθάρτου καὶ ἀγρίας βίβης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο εἶνε πολέμιος διηνεχῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν μάχαις ἀνάγκη πάντοτε νᾶ ἡττᾶται, Ε 853 ἐξ. Φ 400 ἐξ. εἶνε ἀδελφός τῆς Ἐρίδος, ὁ δὲ Δεῖμος καὶ Φόβος εἶνε υἱοὶ του, Δ 440, Ν 298, Ο 449· εἶνε φίλος τοῦ πολέμου καὶ τῆς αἱματοχυσίας («ἄτος πολέμιος, ριαιφύλος, βροτολογός» κτλ.)· ἡ δὲ ἀνδρεία αὐτοῦ εἶνε ἀμέτοχος παντός μετροῦ καὶ φρονήσεως («θῶος, θούρος, ὕδριμος»). Ἡ συνήθης αὐτοῦ διατροφή εἶνε μεταξὺ τῶν ἀγρίων πολεμικῶν ἰθύνων, τῶν Θρακῶν, τῶν Φιλαγῶν ἢ τῶν Ἐφύρων, Ν 304 ἐξ., θ 304· ἐν δὲ τῇ Διᾷδι ἀναφαίνεται ὅτι μὲν μετὰ τῶν Τρώων, ὅτι δὲ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν («ἀλλοπρόσαλλος»). Ὁ Ἄρης εἶνε ὑψηλός· τὸ ἀνάστημα καὶ ὠραίος τὴν ὄψιν καὶ πάντοτε ὠπλισμένος («γᾶλκιος»), τὸ σῶμα του καταλαμβάνει 7 πέλους, ἤ τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς κρηναίῳ κραυγάζει ὅσον μύριοι ἄνδρες, Ε 860· ὑπερβαίνει δὲ κατὰ τὴν ταχύτητα πάντας τοὺς θεούς, θ 334. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ περιπετειῶν ἀναφίρεται ἡ αἰχμαλωσία, ἐν ᾗ κατεχόν

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

πῖνε παθητικά, ὅτε δὲ ἐνεργητικά, οἷον ἀμήχανος, ἀδολαφός κ. ἄ.).

ἀριθμῶν [v...], (ἀριθμός) ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ. ἀρ. ἄ. ἀριθμηθῆμεναι, ἀντί τοῦ -ηθῆναι, ἀριθμῶ, ἀπαριθμῶ, ὑπολογίζω μετ' αὐτ. δ 444, «ὄλγα ἀριθ.» ἀριθμῶν διαιρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη, κ 204, «εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν—ἀριθμηθῆμεναι ἄλλω», νά ἀριθμηθῶμεν, νά ὑπολογισθῶμεν πόσοι Ἀχαιοὶ καὶ πόσοι Τρῶες, B 424.

ἀριθμός [v...], ὁ (ἄρως), ἀριθμός, πληθός· Ὅδ. δ 454, λ 449.

ἈΡΙΜΑ [v...], τὰ, χώρα (ἢ κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τὸν Στράβ. 13, 4, ὁ ὅρος) τῆς Κιλικίας, ὅπου ὁ Τυρρεὺς ἐκείτω δεσπότης ὑπὸ τὴν γῆν, B 783 «ἐν Ἀρίμοις» (ἐπερ ὅμως καὶ ὡς ἰδιονόχον δύναται νά ἐκληφθῇ) μεταξὺ τῶν Ἀρίμων, ἐν τῇ χώρᾳ δηλ., ἐνθα κατοικοῦσιν οἱ Ἀριμοί. Σημειώσω ὅτι ἐτίθετο τὸ ὄρος τοῦτο καὶ ἐν Μυσίᾳ, Αὐδίᾳ καὶ Συρίᾳ, πρὸλ. Στράβ. ἔ. ἄ. 106 καὶ τὴν λ. Τυρρεὺς.

ΑΡΙΜΟΠΕΝ, ἐξ, γεν. ἑὸς (πρέπω) εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, λαμπρός, «ἄνδρες» I 444, «ἵπποι» Ψ 453, «ἄστρα» Θ 556, «εἶδος» θ 476 μετὰ δοτ. «ἀρίπρ. Τρῶεςσι» διαπρίπων, ἑὸχος μεταξὺ τῶν Τρώων, Z 477.

ἈΡΙΣΤΑΣ [v...], ἀντοῖς, ὁ, πατήρ τοῦ Λεωκρίτου, Ἀχαιός, P 345.

ἈΡΙΣΤΗ [v...], ἡ, πόλις τῆς Τροίης οὐ μακρὰν τῆς Ἀβύδου, B 836, Φ 43.—Ἐπὶ. Ἀρίσθου, ἐκ τῆς Ἀρίσθης, M 96.

ἈΡΙΣΤΗΜΟΣ [v...], ὄν (σῆμα) διάσημος, πασιγνώστος, Γ. Ἑρμ. 42.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ [v...], ὁ, ὄν, 1) εὐδύνουτος, «ἀριστερός, ζερεβός» «ὦμος, μηρός» E 46, 600 κ. ἄ. «ἐπ' ἀριστερά» πρὸς τὰ ἀριστερά, B 526, H 238, «μάχης» E 355, «στρατοῦ» N 328 «χειρός» ε 277. 2) Μετὰ ἐπὶ προσωινισμάτων, δυσσιώνιστος, κακόντι προαγγέλλων «ὄρνις» υ 242.—Ἐκ τούτου

ΑΡΙΣΤΕΡΟΦΙΝ, ἐπὶ. ἢ ἐπ. αἰτ. μὲ τὸν προσσηματισμὸν φιν, ὑπ. ἰδ., μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐπ' ἀριστερόφιν» πρὸς τὰ ἀριστερά, N 309, P 416.

ΑΡΙΣΤΕΥΣ, ὅς, ὁ (ἄριστος) ὁ ἄριστος, ὁ πρωτεύων, ἐνικ. P 203· συνήθως δὲ πληθ. «οἱ ἀριστέες», οἱ πρωτίστοι, οἱ προύχοντες, B 404, O 303, Ψ 236 κ. ἄ. «ἀριστήων ἄλοχοι ἡδὲ θυγάτρες» λ 227.—Ἐκ τούτου

ΑΡΙΣΤΕΙΑ, εἶμαι ὁ ἄριστος, ὁ πρῶτος, πρωτεύω, Z 208· Τρώων· προέχω Z 461· «βουλὴ πάντων» πρωτεύω πάντων κατὰ τὴν σύνεσιν, A 627· «μεθ' ἡμῶν» δ 652 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὅδ.), «ἐν μάχῃ, ἢ μάχεσθαι» A 409, 746, H 292, 551, P 351.

ΑΡΙΣΤΟΝ [v...], τὸ, «πρωτόν ἐμβρομα» κατὰ τὸν Ἀριστάρχον, πρόγευμα, γεγεῖμα (προφ. γέμα), Λατ. grandium, ὅπερ παρ' Ὁμ. γίνεται ἔτι πολλὰ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, «ἐντύνοντ' ἄριστον» Ω 424, π 2 (ἢ κατὰ τὴν ὀρθήν

διόρθωσιν τοῦ Βενκέρου, ὅστις διέτρε το μακρόν τοῦ α καὶ οὔτως· ἀφῆρσε τὴν χασμυδίαν τῆς συνήθους γραφῆς· «ἐντύνοντο ἄριστον». Ὁρθῶς ἐτυμολογεῖ τὴν λ. ὁ Κούρτιος Studien zur Griechisch. u. latein. Grammatik, Τόμ. II, σ. 475 ἔξ. Ἐκ τῆς ῥίξης αερ (συγγεν. τῇ ἡέρ-ος, ἡέρ-ι, ἡῖρ, ἄΓρ. αἷρ-ιαν, αὐ-ώ=ἡώ;) κατὰ συναίρ. αρ. ἐσχηματισθὲν ῥῆμα ἄχρ. ἀρ-ίζω (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὀρθρίζω, ἐαρίζω, θερίζω, ὀψίζω) σημαίνον κάμνω τι καὶ εἰδικώτερον τρώω τι πρῶτ. Ἐντεθῆεν ἄριστον· τὸ πρωτόν ἐμβρομα).

ΑΡΙΣΤΟΣ [v...], ὁ, ὄν (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός· ἐκ τοῦ ἀρεῖων) ὁ ἄριστος, ὁ εἰσχωτάτος, ὁ πάντας ὑπερέχων κατὰ τὰ εἰσητερικά προτερήματα, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ῥώμην, ὅθ. ῥωμαλεώτατος, ἀνδρείωτατος, «ἄρ. Ἀχαιῶν» A 244 κ. ἄ. πολυχ. «ἐνὶ Θράκησι» μετὰ τῶν Θρακηῶν, Z 7· ἐν γίνεαι δὲ ὁ ἄριστος· εἰς τὸ εἶδος τοῦ «οἰωνοπόλων, σκυτατόμων κ.τ.ε.» A 69, H 221· τὸ δὲ καθ' ὅτι ἢ δι' ὅτι εἴξει τι· ἐκφέρεται συνήθ. κατὰ δοτ. «βουλῇ» I 54, «τοῖσοσύνῃ» N 343, «ἐγγεσιν» δ 244, «δυναίει καὶ ἔμασιν» Ψ 894, «νείκει, νείκοι» φίλονικώτατος, Ψ 483 κ. ἄ., πολλάκις δὲ καὶ κατ' αἰτ. «εἶδος ἀρίστη» B 745, πρὸλ. P 442, θ 57· δὲν ὁ πρῶτιστος, ὁ ισχυρότατος, «θεῶν ὕπατος καὶ ἄρ.» T 258, Ψ 45· Ζεὺς ὁ ἄριστος· Ξ 243, κ. ἄ. πολυχ. «Τρώων, Ἀχαιῶν οἱ ἀριστοὶ» οἱ προύχοντες, Γ 250, A 260, κ. ἄ. «Δαναῶν, Φαίηκων» δ 278, θ 108 κ. ἄ. «οἱ ἀριστοὶ ἐν Ἐφύρῃ» Z 209· ἐπὶ δὲ ἐπὶ ζώων, «ἵπποι, βόες» B 763, σ 344 κ. ἄ., ἐπὶ πραγμάτων, ἰδιότητων, ἐνεργειῶν κτλ. «τεύχεια» O 616, «ἀσπίδες» Ξ 347, «νῆες» θ 27, «βουλῇ» ι 74 «μητι» P 634 «δοκίμει μοι εἶναι ἄριστον» ε 360 κ. ἄ. «ὅποις ὄχ' ἄριστα γέννηται, ἢ γένοιτο» ἵνα λάβωσιν ἀρίστην ἐκβασιν Γ 440, γ 429, ι 420 κ. ἄ. (ἢ κατ' ἄλλους· ἵνα γείνη τὸ ἄριστον)· καὶ ἐπιρρηματικῶς, «ἢ σοι ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκόν πρός Τρώων» τῇ ὄντι ἀραιότατα πράγματα ἔγειναν ὑπὸ τῶν Τρώων εἰς τὸν οἶκόν σου (ἱρωνικῶς ἀντὶ τοῦ)· κάκισθα καὶ ἀνοσιώτατα Z 56.—Κατὰ χρῆσιν μετὰ τοῦ ἀρθροῦ ἄριστο· (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Ὁρ.)=ὁ ἄριστος, A 288, N 454, T 413 κ. ἄ. ρ 416.

ΑΡΙΣΦΑΛΗΣ [v...], ἐξ, ἐπ. (σφέλλω) λίαν ὀλισθηρὸς, «οὐδός» ρ 496 f.

ΑΡΙΦΡΑΛΗΣ [v...], ἐξ, γεν. ἑὸς (φράζομαι) λίαν γνωστός, εὐνόητος, εὐδιέκριτος· ἀριφραδῆ τίτνεται· εἶνε πολλὰ εὐδιέκριτα (τὰ ὅσα τοῦ Πατρόκλου) Ψ 240· ἐπὶ δὲ καὶ περὶ «σημάτων» Ψ 326, λ 426 κ. ἄ. Ἐπὶ. ΑΡΙΦΡΑΛΕΩΣ, ψ 225 f.

ἈΡΚΑΔΙΗ, ἡ, (καρ. θηλ. τοῦ Ἀρκάδιος), Ἀρκαδία, χώρα ἐν τῇ μέσῃ τῆς Πελοποννήσου, B 603.

ἈΡΚΑΣ, ἴσως, ὁ, κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, B 614, Θ 434.

ἈΡΚΕΙΣΙΑΔΗΣ [..ω..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκείου=ὁ Ἀζέρτης, δ 755, ω 270.

ἈΡΚΕΪΙΟΣ, ὁ, Λατ. Arceus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυδίας, πατήρ τοῦ Ἀζέρτου, *Οδ. ξ 482, π 418 κ. ἀ. (ὀνομασθεὶς κατὰ τὸν Εὐστάθιον οὕτως διότι ἐθίγησαν ἐκ τινος ἄρκτου).

ἈΡΚΕΪΙΛΑΟΣ [..ω..], ὁ (ἄρκιω, λαός), υἱὸς τοῦ Λύκου, ἡγεμὼν τῶν Βουωτῶν, στρατεύσας ἐπὶ τὴν Τροίαν μετὰ δέκα νηῶν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Β 495, Ο 329.

ἈΡΚΙῶν, μέλ. ἀρκίω, ἀόρ. ἤρκισα. 1) ἀμύνω, ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποσοῶ, «τί τινι» τι ἀπὸ τινος, (περὶ τῆς συντάξεως: ἴδ. λ. ἈΠΟΛΙῶν) «ὀλεθρόν τινι» Ζ 46, Υ 89, δ 292, «τινὶ ἀπὸ γροῦς ἤρκει ὀλεθρόν» Ν 440, Ο 534. 2) ὄθεν μετὰ μόνῃς δοτὶ ὑπερασπίζω, προφυλάττω τινα, βοηθῶ τινα, Ο 529, Φ 431, π 261. «οὐδ' ἤρκεσε θῶρηξ» δὲν τὸν ἐπροφύλαξεν, δὲν ἐβοήθησεν ὁ θῶραξ, Ν 371.

ἈΡΚΙΟΣ, οἱ, ἐπ. (ἄρκιω), ὁ θυνόμενος νὰ προφυλάξῃ, νὰ βοηθήσῃ, ὁ παρέχων ἐλπίδα καὶ ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής, βέβαιος (ἢ ἑτοιμὸς) κατὰ τὸν Ἀπολλ., προμηθεύς) «νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσθιῆναι» τὸ μόνον βέβαιον τὸ ὅποσον τώρα μᾶς περιμένει εἶναι ἢ νὰ χαθῶμεν ἢ νὰ σθιωμεν, Ο 502. «οὐ αἱ ἄρκιον ἐσπείρει φυγεῖν κύνας» δὲν θὰ ἦναι βέβαιον ἢ ἑτοιμὸν εἰς αὐτὸν (δὲν θὰ ἔχῃ ἐλπίδα) νὰ διαφύγῃ τοὺς κύνας, ὁ ἐ. βεβαίως δὲν θὰ διαφύγῃ, τοὺς κύνας, «τὰ σκυλιὰ τὸν περιμένουν», Β 393, «μυθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἐσται» ἢ δὲ ἀμυνθῇ του θὰ ἦναι ἀσφαλής, Κ 304. «ῥαυτὸς καὶ σ 358. (Ἐν τοῖς δυσὶ τοῖτοις χωρίοις δύναται νὰ ἔχῃ καὶ τὴν σημα. τοῦ ἀρκετός, ἰκανός, ὅπερ ἀντιτείνεται ὁ Πούτμαννος, παραδέχεται δὲ ὁ Δοιδερλετς, ὅστις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις, ἐν μὲν τῇ Β 393 ἐρμηνεύει τὸ ἄρκιον διὰ τοῦ ἀρκετός, ἐν δὲ τῇ Ο 502 διὰ τοῦ placitum est ac decrevi (ἔδοξεν, εἶνε ἀποφασισμένον) ἀλλὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην δικαίως παρέρει δὲ δύνηται).

ἈΡΚΤΟΣ, ὁ, ἡ. 1) ἡ ἀρκτος, ἡ «ἀρκτούδα» (ὀποκοριστικὸν τοῦ βραχυτέρου τύπου: ἀρκος), λ 614, Τμ. Ἀφρ. 71. 2) ἈΡΚΤΟΣ, κυρ. ἀρκτος, ἡ μεγάλη Ἀρκτος, ἢ ἄλλως Ἀμαζα, (ἴδ. π. λ.) ἀστερισμὸς τις ἐξ ἑπτὰ συγκείμενος ἀστέρων, κατ' ὃν ἤδη ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρῶδόμενος τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ε 273. Κεῖται πλησίον τοῦ πολικοῦ ἀστέρος καὶ εἶναι εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ βορείου ἡμισφαίριου πάντοτε ὁρατὴ, Σ 487 ἐπ. Κατὰ τινα μεταγενέστερον μῦθον ἦτο ἡ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα Καλλιτώ, Ἀπολλ. 3, 8, 2.

ἈΡΜΑ, ἄρμος, τό (ἀρ-, ἀραρίσκω, κυρ. πᾶν ὅ τι συνηρμασμένον), ἀ.) ἄρμα, πολεμικὴ ἄμαξα, Β 384 κ. ἀ. πολλάκις ὁ πληθυντικὸς ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ (ὅπερ φαίνεται ὅτι ἐπιδεικνύει τὴν γνώμην τοῦ Γράσοφ, κατ' ὃν «ἄρμα» μὲν εἶναι κυρίως ὁ δίφρος μετὰ τῶν τροχῶν, «ἄρματα» δὲ αὐτὸ τοῦτο μετὰ τῆς λοιπῆς συσκευῆς, τὸ ὅλον ἄρμα) Δ 366

κ. πλγ. β'). τὸ ἐξευγμένον ἄρμα, ἄρμα καὶ ἵπποι, Δ 306, Ψ 531, 585· ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. συνήθως «ἵπποι καὶ ἄρματα» Ε 492, 237 κ. πολ.—Τὰ ἄρματα τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων ἔχουσιν ἓνα ἄξονα καὶ δύο προχοῦς, Ε 838, Ζ 42. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἄρματος καὶ ἀπὸ τοῦ ἄξονος ὁρμώμενος προέχει ὁ ῥυμός, (κοινῶς λεγόμενος μὲ ἔξην λ. τιμόνι) ὅστις εἶναι ἀπλούς. Ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν, ἡ λεγομένη ἵτις, Δ 486, περιβάλλεται ὑπὸ μεταλλίνῃς, χαλκῆς ἢ αὐτῆρας στεφάνῃς, ἣτις λέγεται ἐπίσωτρον, Ε 723. Ἡ ὁπὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ τῆς χοινίτης, εἰς ἣν εἰσέρχεται ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος, καὶ αὕτη ἡ χοινίτη, παρ' Ὀμ. πλήμνη καλουμένη, περιβάλλεται ὑπὸ μετάλλου, καὶ δέχεται τὰ ἑτέρα ἄκρα τῶν κνημῶν, αἵτινες ὁκτὼ τὸν ἀριθμὸν ἐνώνουσι τὴν ἵτιν πρός τὴν πλήμνην, Ε 722. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος εἶναι ἰδρυμένοι οἱ δίφροι (ἴδ. τὴν λ.). Κατὰ τὸ ἐμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ὑπάρχει ὁπὴ καὶ ἐντὸς αὐτῆς γόμφος καλούμενος ἔστωρ, ἐμποδίζων τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ νὰ καταλισθαίῃ (πρὸ λ. χιτῶν) Ω 270. Ἐξευγνύοντο ὑπὸ τῷ ἄρμα συνήθως δύο ἵπποι, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτος, διὰ ῥυτῆρος πρός τὸν ἑτερον τῶν δύο συνδεδεμένος καὶ καλούμενος παρήγορος, (ἴδ. π. λ.). Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ χωρία, ἐν οἷς καὶ τέτταρα ἄρματα μνημονεύονται (νόθον εἶναι τὸ Θ 485). Ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἔδωνον δύο πάντοτε πολέμους, ὁ μὲν ὡς αἰχμητῆς, παραιδάτης καλούμενος, ὁ δὲ ὡς ἡνίοχος. Μετεχειρίζοντο τὰ ἄρματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν πρώτην ὀρμητικὴν ἐπιθέσιν, ἵνα διαρρήξωσι τὰς ψάλλας τῶν ἐναντίων, ἐν δὲ τῇ συμπλοκῇ ἀποπληθύνουσιν ὁ μαχητῆς πεζὸς ἐμάχεται, Γ 29, Α 244. Εὐρυχωρίας ὑπαρχούσας, ἐλγνέτο ἐνίοτε, ἐν χώραις βεβαίως πεδιναῖς, καὶ πολλῶν ὁροῦ ἀρμάτων παράταξις καὶ ἐπιθέσις, Μ 64, Δ 303.

ἈΡΜΑ, ἄρμος, τό, χωρίον τῆς Βουωτίας οὐ μακρὰν τῆς Τανάγρας, ὅπου ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιέτρον μετὰ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ, Β 499.

ἈΡΜΑΤΟΠΟΙΤΗΣ, ὅς (ἄρμα, πῆγνυμι), ἄρματοποιός, ἀμαζοπηγός, «ἀνὴρ» Δ 485 f.

ἈΡΜΑΤΟΤΡΟΧΪῆ, ἡ, (ἄρμα, τροχός) ἡ τροχιά, τιθέσσι τὸ ἵχνος τῶν τροχῶν τοῦ ἄρματος, Ψ 505 f. ἈΡΜΕΚΟΣ, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΑ.

ἈΡΜΟΖΑ (ἀρ-, ἀραρίσκω), ἀόρ. ἤρμωσα. Α.) Ἔνεργ. 1) μεταθ. συνάπτω, συναρμώζω, «ταίριάζω», τί τινι, «ἤρμωσεν ἀλλήλοισι (πάντα)» ε 247. 2) ἀμετάθ. ἀρμώζω, εἶμαι ἀρμώδης, «ἤρμωσεν αὐτῇ» ὁ θῶραξ, Γ 333, Ρ 210· πρὸ λ. ἐφαρμόζα. Β.) Μέσ. εἰς χρῆσιν μου συναρμώζω, «σχεδὶν χαλκῷ» ε 462.

ἈΡΜΟΝΙΑΣ, οἱ, ὁ, ὄνομα τεχνίτου τινὸς Τρωῆς, πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Ε 60.

ἈΡΜΟΝΙῶν, ἡ (ἀρμώζω), κυρ. συναρμογή, ἄρθρωσις, «κλειδίωσις»· ἔπειτα καὶ μέσον συνδέσεως, ἄρθρον, ε 248, 364· τροπ. σύμβασις, συνθήκη, Χ 255.

Ἄρμονίη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου, Ὑ. Ἀπόλ. 195.

Ἀρναίος, ὁ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ἐπαίτου Ἴρου, σ 5.

Ἀρνεῖος, ὁ κριός, κριάριος, Β 550, Γ 497, α 22 κ. α. (κυρ. εἶνε ἐπιθετον ἐκ τοῦ ἀρνός, ἴδ. Ἰρην· ὅθεν «ἀρνείος» ὡς «ἀρσενικόν πρόβατον», x 572).

Ἀρνεόμαι, ἀποθ., ἀόρ. ἡρησιάζην. 1) «ἀρ-
νοῦμαι», ἀποποιεῖσθαι, ἀπορρίπτω, «ἔπος»
Ξ 212, 0 358· «τύξον» φ 345 (τοῦναντίον: δά-
μεναι)· «γάσων» α 249, ἄνευ πτ. ἀρνοῦμαι,
λέγω ὄχι, Ξ 491, Τ 304, 0 43, «ἀμφί τινι»
Γ. Ἐργ. 390.

Ἀρνεῖτις, ἡ, ὁ (ἡ). «ὁ ἐπὶ κεφαλῇν εἰς
θάλασσαν ἢ βαθύ ὕδωρ δυνάμενος καθ' ἡρωσύτητα
τῆς τῶν ἀρῶν πορείας, αἱ σκιρτῶντες τοῖς μὲν
ὀπισθοῖς ποσὶν ἄλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ
πελάζουσι» Εὐστάθ. ὁ κολυμβητής, «βουτη-
χτής», ἐν τῇ φρ. «ἀρνεύτηρι ἰσικῶς» Μ 385,
μ 413 ὡσαύτως καὶ Η 742, ἂν καὶ συνήθως
ἐνταῦθα ἐλαχιδύναται ὡς ταῦτόν τῳ κτιστι-
τῇ. (Πηλῶνες λοιπὸν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἱρη-
μείαν τοῦ Εὐστάθ. παρίγεται ἐκ τοῦ ἀρνός (ἴδ.
Ἰρην) οὗ ἀρχαῖον τινός ῥήματος ἀρνεύω=πη-
δῶ ὡς τὰ ἀρνία).

Ἄρνη, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 507, ἴδρα
τοῦ κορινθίου Ἀρχιθέου, Η 9, ὑπὸ μέντιων
ἐκλήφθησα ὡς ἡ αὐτὴ πρὸς τὰ μετέπειτα Ἀ-
κραίφιον, Στράβ. 9, 2, 34· κατ' ἄλλους δὲ κα-
τακλυσθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος λίμνης, Στράβ.
αὐτόθ. 35. Κατὰ δὲ τὸν Πausan. 9, 40, 5, ἦτο
ἡ μετέπειτα Χαρώνεια. Κατὰ τὸν Οἰκονομ. 4, 42
ἐκτίσθη, 60 ἔτη μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας,
ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, σῆτις πρότερον διωχθέντες
ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, κατέρουγον εἰς τὴν ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Ἄρνην, καὶ τότε πάλιν ἐνίστασθαι ἐπανελ-
θόντες ἀπεδίωξαν τοὺς Πελασγούς· καὶ ἐκτίσαν
ἢ ἴσως ἀνενέωσαν μόνον τὴν Βοιωτικὴν πόλιν.

Ἄρνος, ἄρνη, ἴδ. Ἰρην.

Ἀρνημαί [-ν-], ἐπ. ἀποθ. (ἀρνω) μόνον κατ'
ἐνιστ. καὶ παρ. α.) ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ
λάβω ἢ νὰ ἀποκτήσω, (κυρ. χάριν ἑαυτοῦ,
ἔπειτα καὶ ἄλλων) «τινὴν τιν» ἀποζημιῶσιν χά-
ριν τινός, Α 459, Ε 552· «οὐδὲ βοίην ἀρνύ-
σθην» οὐδὲ βάειον δέρμα (τὸ ἐλάχιστον εὐθλον)
ἐζητούν ν' ἀποκτήσωσι, Χ 460· β.) ζητῶ νὰ
φυλάξω ὅτι ἐγώ, ἀγωνίζομαι νὰ διασώσω,
«πατρός κλέος» Ζ 446 (κατὰ τὸν Σχολ. σώζω)
· ψυχῇ· α 5.

Ἀρπίην, ἄρπιον, ἄρπιον, ἴδ. Λείρα.

Ἄρσις [-ν-], ἰος, ἡ (ἀρώ), καλλιεργησί-
μος γῆ, ἀρούρα, Ι 580, ι 434.

Ἀρτύρη [-ν-], ἥρως, ὁ (ἀρώ), ὁ ἀρτερίων,
γεωργός, Ὑλ. Σ 542, Ψ 835.

Ἄρτος [-ν-], ὁ (ἀρώ), κυρ. ἡ ἀρτερίωσις,
καλλιέργεια· ἔπειτα δὲ κατὰ πληθ. τύπος γεωρ-
γημένος, ἀγρός, χωράφιον· ι 422 f.

Ἄρτρον [-ν-], τό (ἀρώ), τὸ ἄρτρον, «ἀ-
λέτριον», Λατ. aratrum, Κ 353, ν 32.

Ἄρτυρα [-ν-], ἡ (ἀρώ)· α.) γεωργήσιμος
γῆ, ἡ καλλιεργημένος τόπος, Ζ 495, Μ
344, πληθ. Η 421, Ψ 599· β.) χώρα ἐν γέ-
ναι, γῆ, Γ 415, «πατρίς ἀρούρα» πατρίς, α 407,
ν 193· γ.) ἡ γῆ, Σ 404, «ἐπὶ ζειδωρον ἀρου-
ραν» Θ 486, γ 3, η, 332. — Ὡς κύρ. ὄνομα
Ἀρτύρα=Γατα, Β 548, λ 309.

Ἀρόα [-ν-], γ. πληθ. τοῦ ἐνιστ. ἀρώσι ἐπ. ἀντὶ
τοῦ ἀρούσι, μέλ. ἀρώω, παρακ. παθ. μεταχ. ἀρη-
ρομένος, ἀρτρον, «ὀργάνωσι», καλλιέργω,
γεωργῶ, ι 408, «νεὺς ἀρτρομένη» (νεῦστι)
ἡρτρομένη γῆρος, «νεάμα» (ἴδ. νεῖος) Σ 548.

Ἀρπάζω, μέλ. ἀρῶ, ἀόρ. ἤρπαξα καὶ ἤρπασα.

1) βιάζω· ἀρπάζω, «ἀρπάζω», πολλάκις ἐπὶ
θηρίων ἀρπακτικῶν, «βόας» Ε 556, Ρ 62· «χῆ-
να» ο 474· «τινὰ ἀνάγω, Γ 344· «πῆλκα
ἀπό τινος» Ν 528. 2) λαμβάνω τι ταχέως,
«ἀρπάζω», «λαβὼν» Μ 445. (Ἐκ τῆς πεποιη-
μένης ρίζης ἀρπ-, Λατ. rap-io).

Ἀρπακτῆρ, ἥρως, ὁ, ἄρπαξ, Ω 262 f.

Ἀρπακτός [-ν-], ἡ, ὄν (ἀρπ-, ἀρπάζω), ὅστις
κινεῖ τὴν ἀρπακτικὴν διαθέσιν, πᾶν ὅτι, «ἀρπά-
ζουσιν» οἱ ἄνθρωποι, «ἀρπακτός», «κέρδεα» θ
464 f. — Ἐπὶ ῥ. ἀρπακτός, ἀρπακτικῶς, «ἀρ-
πακτά», ἐσπευσμένως, «ἐσθλὲιν, πίνειν» ζ
250, ε 410.

Ἀρπαλῖος [-ν-], ἥρως, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυ-
μένου βασιλέως τῶν Παφλαγόνων, ὑπὸ τοῦ Μη-
ρίωνος φονευθείς, Ν 644 εἰ.

Ἄρπη (ἀρπ-) πτηνὸν ἀρπακτικόν, ταχύπτερον
καὶ δεινόν, πῖσαν, ἴσως Ἰέρακος, Τ 350 f.

Ἀρπυία, ἡ (ἀρπ-) συνήθ. πληθ. αἱ Ἀρπυιαί,
κυρ. αἱ ἀφαρπαζούσαι. Ὁ Ὀρμ. μνημονεύει
πρῶτον ἐν Ἰλ. Η 450 μίαν Ἀρπυίαν ὀνόματι Πο-
δάργην, ὁ δὲ ταχύπους, ἦτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ
Ζεφύρου τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλεύου. Ἐν δὲ Ὀδ.
μνημονεύονται πληθυντικῶς. Εἶνε θεαὶ τῶν θυελ-
λῶν καὶ προσωποποιημέναι θύελλαι, ἔτι δὲ καὶ
δαίμονες τοῦ ταχέος καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὅθεν
περὶ τῶν ἀποθησκόντων καὶ οὐδὲν ἔχνος κατα-
λειπόντων ἐλέγετο ὅτι αὐτοὺς «Ἀρπυιαὶ ἀνιρεί-
ψαντο» α 244, ν 77· πρὸλ. οἶελλα. Κατὰ τὸν
Ἰσοδ. Θεογ. 267 εἶνε δύο αἱ Ἀρπυιαί, ἡ Ἀ-
ελλῶ καὶ Ἰκυπέτη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος
καὶ τῆς Πλέκτρας. Ὁ δὲ μεταγενέστερος μῦθος
ἀποδίδει αἱ αὐτὰς πτηνοῦ μορφῇ καὶ παρθένου
πρόσωπον, Ἀποδ. 4, 2, 6. (ἡ) Ἡ καθομιλοῦ-
μαι τὴν λ. «ἀρπάχτρα» καὶ πληθ. «ἀρπάχ-
τραις»· ἀμφοτέρω τι καὶ σαρκοειδὲς κῆμα ἢ ἐκ-
τρωμα. Ἀγνοῶ ἂν δύναται ὀρθῶς ἡ λ. νὰ σχε-
τισθῇ πρὸς τὴν Ἀρπυίαν. Ἰσως τὸ τερατομορ-
φον τούτης συνετίλασεν εἰς τὴν ταιαύτην ὀνομα-
σίαν τοῦ θυσίου ἀποκνήματος· ἴσως ἡ λ. ἀνα-
φύεται καὶ εἰς τὴν ἀελλῇ ἢ ἀρπακτικὴν τρόπον
τινὰ σύλληψιν. Ἄλλως ὅμως ἡ ἀρπάχτρα αὐ-
δὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἕτερος τόπος τοῦ Ἀρπυιαί).

ΛΗΡΗΚΤΟΣ, ον (ἀ, ῥήκνυι). 1) ἀδιόσπα-
στος, ἀδιάρρηκτος, «πέδαι, δεσμοί» N 37, O
20, 0 275, «νεφέλη» Y 450· ἀπόρητος, ἀ-
νάλωτος, μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, «τεγος,
πόλις» E 56, κ 4, Φ 447· μεταρ. «φωνή» ἀ-
διάκοπος, «ἀκούραστος», B 490· «πολέμοιο
πείραρ» N 359 ἴδ. λ. ΠΕΪΡΑΡ καὶ ΕΠΑΛΛΑΣΣΑ.

ΛΗΡΗΤΟΣ, ον (ἀ, ῥέω), ὁ μὴ ῥητός, ὅστις δὲν
λέγεται, «ἔπος» E 466 †.

ΛΡΗΝ, ἐν, γεν. ἐΝΟΣ, ἀῤῥην, «ἀρσενικός»,
«θεός» Θ 7, «βους» Π 315, «ἵπποις» Ψ 377
α. ἀ. «ἄνθρωπος» ι 425.

ἈΡΣΙΝΟΣ [-ω-], ὁ (ἥτοι ἐκ τοῦ ἄρσι, ἁρ-,
καὶ νόος, οἰονεῖ συμβολατικός, εὐαγωγός, ἢ κατὰ
τὸν Λόδεκκ=ἀρσίνος, ὑπερήφανος) πατήρ τῆς
Ἑκατέδης, ἐπιφανής τις κατοικὸς τῆς Τενέδου,
Δ 326.

ἈΡΣΙΠΟΣ, οδος, ὁ, ἡ, ἴδ. ἈΡΣΙΠΟΣ.

ἈΡΤΑΚΗ [-ω-], ἡ, πηγὴ τῆς ἐν τῇ χώρῃ τῶν
Λαϊστρυγόνων, κ 408.

ἈΡΤΕΜΗΣ, ἐς (ἄρτιος), ἀκέραιος, ὅθεν ὑγιής,
«ἡγερός», E 515, ν 43.

ἈΡΤΕΜΙΣ, ἰαός, αἰτ. ἰν, σπαν. ἰαλ, *Y. Ἀρρ.
46, ἡ (ἵνα)=ἄρτεμης, ἀδελφή, ἀκέραια, παρθέ-
νη). Λατ. Diana, θεοῦ τῆς Διὸς καὶ τῆς
Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, συνήθ. θεὰ τῆς
σελήνης, ὡς ὁ Ἀπόλλων θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ
ἡλίου· ἀλλὰ παρ' Ὀμ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς
Ἕλλησι τῶν ἀρχαίων χρόνων ἰδίως θεὰ τῆς θή-
ρας, E 32, καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀγροτικοῦ καὶ
κατὰ φύσιν βίου (ἴδ. «ἀγροτέρη»)· οὐδ' ἔρει τό-
ξον καὶ βέλη («τογχείρα»). Εἶνε τὸ σύμβολόν τῆς
ἀγρόντου παρθενίας, καὶ ἐξέχει διὰ τὴν παρθε-
νικὴν καλλονὴν καὶ ραβδότητα, E 102· ὅθεν
ἑορταὶ καὶ εὐρήκειαι γυναικες· πρὸς αὐτὴν παρα-
βάλλονται, οἷον ἡ Ἑλένη, E 422, ἡ Πηνελόπη
p 36, τ 54· πρὸλ. ἰδίως E 451 ἐξ. Συνήθως αὐ-
τῆς καὶ ἀγαπητὰ διατρίβει εἶνε τὰ πλήρη θη-
ρίων ἄγρια ὄρη, ὡς ὁ Ἐρύμανθος τῆς Ἀρκαδίας,
E 402· μετὰ τοῦ ἀκόπου τῆς θήρας τέρεται καθαρίζουσα καὶ γο-
ρεύουσα, Y. Ἀπ. 199, Ἀρρ. 49, 118, Δῆμ. 424,
Y. 27, 41 ἐξ. Εἶνε δὲ καὶ τοῦ θανάτου θεὰ, εἰς
αὐτὴν ἀποδιδόμενος τοῦ αἰωνοῦ καὶ ἡτύχου θά-
νату τῶν γυναικῶν, Z 205, 428, λ 172, 324, ο
410, 478, σ 402, πρὸλ. λ. Ἀρκαός, ἀλλὰ καὶ
τὸν Ὀρίωνα φονεύει ἐν Ὀρτογίᾳ ι 423. Ὁ
ποιητὴς τοῦ Y. εἰς Ἀπ. (τὸν Ἀχίλλην) 46 λέγει
ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ὀρτογίᾳ, ἴδ. τ. λ. Ἐν τῇ Παι-
δί εἶνε αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφός τῆς σύμμαχος τῶν
Τρώων. Φέρεται δὲ ἐπιθέτα πλὴν τῶν εἰρημνίων
καὶ τὰ «καλαδηνία» ἢ «χρυσήλακτος» ἄπ. ἴδ.

ἈΡΤΕΠΙΒΟΤΑΣ, ὁ (ἄρτος, ἐπιβουλεύω) ὁ ἐπι-
βουλεύων τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα μυῶς ἐν τῇ
Βατρ. 264.

ἈΡΤΙ [-ω-], ἐπίρ. (ἁρ-) πρὸ μικροῦ, «τώρα
δὲ», παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται· ὅπου δὲ πρότε-
ρον ὑπερχεῖ, T 56, Φ 288, τώρα ἀναγινώσκω-

ται ἄρ τι.—Ἐν συνθέσει σημ. παρ' Ὀμ. τὸ πλῆ-
ρες καὶ ἀκέραιον, ὡς ἐκ τοῦ ἄρτιος.

ἈΡΤΙΕΠΟΣ, ἐς, γεν. ἑΟΣ, (ἄρτιος, ἔπος) ὁ λέγων
λόγους ἀπηρτισμένους, ὅστις «ἔχει στρογγυλὰ
τὰ λόγια τοῦ», δευτ. εἰς τὸ λέγειν, X 281 †.

ἈΡΤΙΟΣ, η, ον (ἁρ-) ἀρμόδιος, εὐστοχος,
μόνον οὐδ. πλῆθ. οἷον «ἄρτια βάξω» εὐστοχα,
τουτέστι φρόνιμα ὁρίων, E 92, 0 240· «ὅτι οἱ
φροσὶν ἄρτια ἦδη» διότι εἴχε φρονήματα ἀρμό-
δια εἰς αὐτόν, ὅ εἰ σύμφωνα μετὰ τὴν γνώμην του,
[ὅτι ἦν ὁμόφρων αὐτῷ], E 326, τ 248.

ἈΡΤΙΟΣ [-ω-], ποι. ἀντί τοῦ ἀρτίπους,
ποδός, ὁ, ἡ (πούς) ὁ ἔχων ἀρτίους, σώους,
ἐπομ. ταχέως καὶ σταθεροῦς πόδας, ἐπίθ.
τοῦ Ἀρεως ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν γαλὸν Ἡφαίστου,
0 310· ὡσαύτως καὶ τῆς Ἀττ. ι 55.

ἈΡΤΙΦΡΑΝ, ἀνος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, φρήν) ὁ σώας
καὶ σωστάς ἔχων τὰς φρένας, φρόνιμος, συνε-
τός, ω 261 †.

ἈΡΤΟΣ, ὁ, ἄρτος, ἰδίως ὁ ἐκ σίτου, *Ὀδ. p
343, Βατρ. 35. (||. Ἐν τῇ καθομ. «ψωμί»
διότι ἡ λ. «ἄρτος» καθιερώθη εἰς τὸ νὰ ση-
μαίνει μόνον τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εὐλογοῦμενον
καὶ μετὰ τὴν ὁρτοκασίαν εἰς τοὺς παρεστῶτας
δικαιούμενον ἄρτον).

***ἈΡΤΟΦΑΓΟΣ** [-ω-], ὁ, (ἄρτος, φαγεῖν), ὄνο-
μα μυῶς ἐν τῇ Βατρ. 214.

***ἈΡΤΥΜΑ** [-ω-], ἄτος, τὸ (ἄρτύω) ὅ,τι γρη-
σμεύει εἰς παρασκευὴν τῶν ἐδεσμάτων, καρύ-
κευμα, Βατρ. 41.

ἈΡΤΥΝΑ [-ω-] καὶ ἈΡΤΥΝΑ [-ω-], E 379, δ 774,
λ 439, υ 242 (ἁρ-) μέλ. Ἰων. ἀρτυνέω, ἀόρ. ἀ.
ἤρτυνα, ἀόρ. πθ. ἀρτύνην, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἤρτυ-
ναμην. Α.) Ἐνεργ. 1) συναρμώζω, προσ-
κολλῶ, «οὐατα» «αὐτία», τουτέστι λαοὶ; E
379· ὡσαύτως τὸ μέσον «ἐρετμὰ τροπαῖς ἐν δερ-
ματίνοισιν» δ 782, 0 53, «σφῆας αὐτοῦ ἀρτύ-
ναντες» συνασπασθέντες (ἐν τῇ μάχῃ) M 43, 86,
N 152. 2) ἐν γέν. παρασκευάζω, ἐτοιμά-
ζω, διακοσμοῦ, διασκεύω, «ὁσμίνην» O
303, «ἀρτύνη μάχη» Δ 246, «λόχων» σταίνω
ἐνέδραν, E 469, «εἰδον, γάρμον» παρασκευάζω,
α 277, E 496, δ 774· ἰδίως ἐπὶ παντός ὅ,τι
ἀπαιτεῖ δόλον, πανουργίαν, μηχανῶμαι, πλέ-
κω, γαλιεύω, «δόλον τινί» λ 439, «φεύδα»
λ 366, «θάναντο, ἐλεθρόν τι» υ 242, ω 453,
π 448. Β.) Μέσ. παρασκευάζω ἢ προσ-
αρμώζω τι ἐμαυτῷ, ἴδ. Α.) 4) μεταρ. «βου-
λήν» τακτοποιῶ, ὀργανίζω τὰς σκέψεις μου, πα-
ρασκευάζω ἐν ἐμαυτῷ σχέζοντι καὶ τὸ λέγω
καὶ εἰς ἄλλους, B 55, K 302. (Κατ' ἄλλους δὲ
συγκροτῶ τὴν βουλήν. ||. Ἐν τῇ καθομ. σώ-
ζεται ἡ λ. «ἀρτύνω» εἰς ὅλως εἰδικὴν σημ. ἐν
τῇ μαγειρικῇ καὶ ὀφθαλμῇ).

ἈΡΤΥΝΑΣ [-ω-], ἄτος, ὁ, Φοῦνις τις ἐκ Σιδό-
νος, ο 426.

ἈΡΧΕΚΑΚΟΣ, ον, ἐπ. ὁ ἀρχόμενος τοῦ κα-
κοῦ, «νῆξ» E 63 †.

Ἀρχάλοχος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος φανευθεὶς, Β 823, Ξ 465.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἡνίοχος τοῦ Ἑκτορος, Θ 428, 312.

Ἀρχεῖα, ἐπ. (ἀρχός), εἶμαι ἀρχὸς ὃ ἐ. ἀρχηγός, ἡγεμὼν, μετὰ δοτ. *Ἰλ. Β 345, Ε 200.

Ἀρχή, ἡ, 1) „ἀρχή“, „ἐξ ἀρχῆς“ α 138, β 254. 2) „ἀρχή“, ἀφορμή, αἰτία, „φόνου“ φ 4 „εἶνεα“ ἐμῆς ἐριδός καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἀρχῆς· ἔνεκα τῆς ἐμῆς πρὸς τὸν Ἀλέξ. ἐριδός καὶ ἔνεκα τῆς ἀφορμῆς, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔδωκεν εἰς αὐτὴν (τὴν ἐρίδα), Γ' 400, πρὸλ. ζ 87· ὅθεν λέγεται περὶ τῆς Ἰλένης (καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς) *ἦτ' ἐπλετο νέκεος ἀρχή· Χ 416· *κακοῦ δ' ἄρα αἰ πέλεν ἀρχή· Α 604.

Ἀρχός, ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, *Ομ. πολχ., ἔτι δὲ καὶ „ἀρχός ἀνὴρ“ Α 144· „ἀρχοὶ μνηστήρων“ δ 629, φ 487· ἐπὶ τοῦ κυδερνήτου τῆς νῆος, *Γρ. 6, 25.

Ἀρχα, μέλ. ἄρτω, ἄορ. ἤρξα. 1) Ἐνεργ. εἶμαι ὁ πρῶτος, καὶ Ἀ') ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, ὅθεν 1) προηγοῦμαι, εἶμαι ὁδηγός, συνήθ. ἄν. πτ. Α 495, Γ' 420 κ. ἄ. ἡ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. οἷον *ἤρχε δ' ἄρα σφιν Ἑκτωρ· Π 552 κ. ἄ. *ὁδὸν ἄρχειν τινί· ὁδηγῶ τινι καθ' ὁδόν, (κυρ. προηγοῦμαι τινος καθ' ὁδόν) θ 407· καὶ μετὰ γεν. (τοπικῆς) *ὁδοῖτο· ε 237· *τινὶ κατὰ κλέυθα· ω 9. 2) ἐν τῷ καταστάσει ἡ ἐνεργεῖα προηγοῦμαι, πρῶτον τι δηλ. ἦτοι πρότερος ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, ὅθ. ἀρχομαι, „ἀρχίζω ἡ ἀρχινύμην“ μετὰ γεν. *μάχη, πολέμοιο, μύθω· *Ομ. πολχ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσώπ. *τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε· μεταῦ αὐτῶν ἤρξατο λέγων, Β 433 κ. ἄ. ε 202 (ἐνθα δύο μόνον εἶνε τὰ πρόσωπα, ὧν τὸ ἕτερον ὁμιλεῖ· *ἄρχε θεοῖσι δαιτός· κῆμα ἀρχὴν τοῦ δεῖπνου μεταῦ τῶν θεῶν, Ο 95· μετ' ἀπαφρ. *ἤρχε νέεσθαι, ἤρχ' ἔμεν· Β 84, Ν 329· *ἤρχ' ἀγορεύειν· Σ 249 κ. ἄ. πλχ. μετὰ μετοχ. σημαίνει: εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν ἀρχῇ καταστάσεως τινος ἡ ἐνεργείας, ἐν ᾗ μετ' ἀπαφρ. σημαίνει: ἀρχίζω νῆ κάμνω τι. Σπάνια εἶνε αἱ ἐξαιρέσεις, οἷον *ἤρχε κίων· ἤρχισα νὰ βαδίξῃ, προηγέτο, Γ 447, *ἤρχον χαλεπαίνων· ἤρχισα τὴν ὀργὴν, ἐγὼ πρότερος ὀργίσθην, Β 378. Β') ὡς πρὸς τὸ ἀξίωμα, τὴν δύναμιν κτλ. εἶμαι ἀρχων ἡ ἀρχηγός, ἀρχω, συνήθ. μετὰ γεν. *Ομ. πλχ. σπάνιος μετὰ δοτ. Β 805, Ε 592, ε 230, 474, *ἐν τισι· Ν 690· ἄν. πτ. καὶ μεταφρ. κατὰ τινος καίται εἰς τὴν σημασ. τοῦ ἐπικρατῶ ἐν τῷ χωρ. Ι 402 *σὺ δ' ἔξεσται ὅτι κεν ἄρχῃ· ἀπὸ σοῦ δὲ θὰ ἐξαρτᾶται τί θὰ ἐπικρατήσῃ (ἐν τῇ βουλῇ)· ὀρθότερον ὁμῶς κατ' ἄλλους: εἰς σὲ θὰ ἀναγέρηται, εἰς σὲ θὰ ἀποδοθῇ ὅ,τι καὶ ἂν πρώτος· αὐτὸς εἴπη (ὁ σύμβουλος). Π.) Μέσ. 1) κυρ. κατὰ πρῶτον πράττω τι, ἀρχομαι, ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. μετὰ γεν. *μύθω, μολπῇ· η 233, ζ 401· μετ' ἀπαφρ. *ἤρχετο ὑφαίνειν· Π 324,

ν 374 κ. ἄ. *ἔκ τινος ἀρχομαι· κάμνω τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τινος, φ 499· ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. ἀπλῆς *σὺ δ' ἄρξομαι· ἀπὸ σοῦ, ι 97, *ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν· φ 442· ὅθεν 2) ἀρχομαι τῆς οὐσίας, ὡς τὸ ἀπάρχομαι, ἐπ. ἦε, *ἀρχόμενος πάντων μελῶν· λαμβάνων ὡς ἀπαρχὴν ἀπὸ πάντων τῶν μελῶν τρυφία κρέατος, ξ 428.

Ἀρχαῖ [·...], ἡ, (ἀρχαί) βοήθεια, ὑπεράσπισις, Δ 408, Φ 360, *μηδ' ἐπ' ἀρχαί τινι· καὶ ὅχι βοηθοῦντες, κατὰ χάριν, *Ἰλ. Ψ 574.

Ἀρχαυ [·...], ὅς (ἀρχαυ) παρ' *Ομ. μόνον οὐσιαστ. βοηθός, *τινὶ· Θ 205, σ 232· *οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσει ἀρωγός· εἰ τοῦ ψευδέε (ἐπιώρκου)· δὲν θὰ ἦνε βοηθός ὁ Ζεὺς, Δ 235· ἐπὶ δικαστηρίου ὁ εὐνοῦς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ἀντιδίκων, Σ 502.

Ἀσαι, 1) συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἄσαι, ἐκ τοῦ ἁλῆ, ὅπ. ἴδε. 2) ἀπαφρ. τοῦ ἀορ. ἄ. τοῦ ἁλ=κορέννυμι, Α 574.

Ἀσαιμι, εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἄ. τοῦ ἁλ=κορέννυμι, Ι 489.

Ἀσαιός [-...], ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φανευθεὶς, Α 301.

Ἀσαιμεν, ἴδ. ἁσαι.

Ἀσαιμινός [-...], ἡ, ἐπ., πύελος, λεκάνη πρὸς λούειν τοῦ σώματος, λουτήρ, *σκάφη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βεβαίως γαλκῇ, (ὅθ. *εὐεῖστη)· ὁλῖα καὶ ἀργυρὰ Κ 576 (μόνον ἐνταῦθα τῆς *Ἰλ., γ 468, δ 48, 428 κ. ἄ. (Π. Ἡ ἐτομολογ. ἀμφόβολος· σχολαστικῆ εἶνε ἡ τῶν ἀρχαίων· παρὰ τὴν ἄσιν, τὸν ῥόπον δηλ., μινύθειν, τούτιςιν ἐλαττοῦν. Μήπως ἡ λ. εἶνε ἑσικκῆ τις).)

Ἀσαιοι, ἀπαφρ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἄ. τοῦ ἁλ=κορέννυμι, ὅπ. ἴδε.

Ἀσαιτο, ἴδε ἁσαι.

Ἀσαιτοσ, ὅς, ὅλῃ καὶ ἀσέβη, Π 423 (σβέννυμι) ἵστις δὲν σβύνεται, *ἄσδυατος· *φλός· συνήθ. μεταφ. ἄπαυρος, ἄμετρος, ἀτελείωτος, *γέλως· Α 599, θ 326, υ 346, *μένο· Χ 96· βοή· Α 50, 500, *κλέτο· δ 584, η 223.

Ἀσαιτοσ, ὁ, (=ἄσδυατος) ὄνομ. δαίμωνος, *Ἐπιγ. 4, 9.

Ἀσαι, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄσαι, ἴδ. ἁσαι.

Ἀσαιοι, ἀπαφρ. τοῦ μέσ. μέλ. τοῦ ἁλ=κορέννυμι.

Ἀσαιμινός, ὅς (ἄ, σημαίνω) ἄνευ σημάτωντορος, ἐπιστατοῦ, *μῆλα· Κ 485· πρὸλ. Ο 323.

Ἀσαιμινός, τὸ (ἄω), βραχεῖα καὶ βραχεῖα ἀναπνοή, ὡσπνοῖα, *λαχανιασμά· *ἀργαλίω· ἔχει· ἰσθματι· *Ἰλ. Ο 40, Π 409.

Ἀσαιμινός (ἄσθμα) δυσκόλως ἀναπνέω, *λαχανιασμά· *πίνανται ἡ ἀναπνοή μου, ἐπὶ τρεχόντων, *Ἰλ. Κ 376, μαχόμενων, Π 826· ὀνέριουμένων, Κ 496, ἀποθηνησκόντων, ἀγχιωνῶ, Ε 58, Ν 398, Φ 482.

χαίρων διότι διέφυγε τὸν θάνατον, Γ 350, ι 63. «ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένον εἶη» θά ἦτο τοῦτο μετ' τὴν εὐχαριστήσιν μου, δέχομαι τοῦτο ἀσμένως, Ξ 408. (βλ. Κατὰ τὴν γνώσιν Ἀττικὴν σύνταξιν, «ἔστι μοι βουλομένῃ» = εἶνε μετ' τὴν θέλησίν μου).

ἀσπάζομαι, ἀποθ. (σπάζω) κυρ. σπῶ τινα πρὸς ἑαυτὸν (εἰς τὸ στήθος ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας μου), ὅθεν ἐναγκαλιζομαι τινα, χαιρετῶ, ὑποδέχομαι, ψ 498. «τινὰ γερσίν» δεῖσθαι τινα, γ 33. «δεξιῇ ἐπέσσι τε» Κ 542.

ἀσπάζω (=σπῶ μετὰ τοῦ εὐφρων. α), «σπαράσσω, σπαρταρῶ», κατέρχομαι ὑπὸ σπασμῶν, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀποθηναζομένων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Γ 293, Κ 521, Μ 203, Θ 526. «πάθεται» γ 473. πᾶλλομαι, «κτυπαῖ» ἐπὶ τῆς καρδίας, Ν 443.

ἀσπαρτος, ὄν (ἀ, σπέρω) «ἀσπαρτος» μὴ ἐσπαρμένος, ι 49, 123.

ἀσπᾶσις [..ω..], η, ὄν (ἀσπάζομαι) καὶ δικατάληκτον, ψ 233. 1) ἀγαπήσις, ἐπιθυμητότης, εὐχάριστος, εὐπρόσδεξτος, «τῆ δ' ἀσπᾶσις γένετ' ἑλθών», Κ 35, Ψ 607, ε 394. «ἀσπᾶσις ἐτάροις φώνηεν» ι 466. 2) χαίρων, περιχαρής, ψ 238, 296. «ἀσπᾶσιον τόν γε θεοὶ κεκωρῆτος ἔβουσαν» τὸν ἀπῆλλαζαν οἱ θεοὶ τῆς δυστυχίας πρὸς χαρὰν αὐτοῦ τε καὶ τῶν πένων του, ε 397. «Ἐπὶρ. ἀσπᾶσις, περιχαρῆς, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, ξ 502. «γόνυ κλῖψεν» εὐχαρίστως θά κλῖνῃ τὸ γόνυ, ὃ ἐ. θά θέλητῃ νά καθίσῃ ὀλίγον, (ἴν' ἀναπαυθῇ ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου), Η 418. «ἀναπνέω» Α 327, «ἴδεν» ὁ 523, «καίθεοι» ξ 403.

ἀσπᾶσιος, ἡ, ὄν = ἀσπᾶσιος. 1) ἐπιθυμητότης, ψ 239. «ἀσπᾶσὶν ἐμοὶ γένοιτο» τ 569. «ὦς Ὀδυσῆ» (ὃ ἐ. Ὀδυσῆ) ἀσπᾶσὶν ἐλάτο γὰρ καὶ ὤλη», ἐπιθυμητὸν πρᾶγμα, ε 398, θ 293, *Ὀδ.

ἀσπερμος, ὄν (ἀ, σπέρμα), ἄνευ σπέρματος, δηλ. ἀπογόνων, ἄτεκνος, Γ 303 f.

ἀσπερχές, ἐπ. ἐπὶρ. μετὰ σπουδῆς, ὅθεν σφοδρῶς, θερμῶς, ἰδίως «μενεαίνω» Δ 42, α 20, «κεχόλωμαι» Π 64 κ. ἀ. ἐπιμελῶς, Σ 556, ἀδιακόπως, «ἐφῆπω τινά» Χ 488. (Κατὰ τινα; μὲν ἐκ τοῦ σπέρχω καὶ τοῦ εὐφρων. α κατὰ δὲ τὸν Δούτζερν ἐκ τοῦ α στερ. καὶ σπέρχω; ἄνευ σπουδῆς, ἄνευ βίας ἢ ὀρμῆς, ἐπιμόνως).

ἀσπετος, ὄν, ποι. (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ σπε = εσπ., ρίζη; τοῦ εἰπεῖν) κυρ. ἄφατος, ἀνέκφραστος, «ἀσπετα πολλά» ἀνεκφράστως πολλά, Α 704. «ἦσα τὰδ' ἀσπετα πολλά» ὅσον ἀπείρως πολλά εἶνε ταῦτα (ἴδ. λ. ὕσας) δ 73. ὅθεν πολλὰς ἐπὶ ἀπείρου, ἀνεκφράστου μεγέθους ἢ πλήθους, ὑπερμεγέθους, ἀπειροπληθούς, ἀμετρος, «ὕλη, ῥόος, αἰὼν, κρῖα, θωρα» κ. τ. τ. «ὕδωρ» τὸ τῆς θαλάσσης, ε 404. «ἄλκῃ» Π 437, «κῆδος» Σ 465, «καλγῇ συνῶν» ξ 442. —Τὸ οὐδ. «ἄσπετον» ὡς ἐπὶρ. «τρέττε ἄσπε-

τον» τρέμετε ὑπερμετρῶς, Ρ 332. Ὑσάτως καὶ «φωνὴ τρεῖς ἄσπετον» *Γ. Ὑφρ. 237. (ὡς ἔγραψεν ὁ Φράγκος κατὰ τοῦ Ἐρμάννου τὴν διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ «φωνὴ βρεῖ ἄσπετος», ὅπερ διατρεῖ ὁ Βασουμειστερος).

ἀσπιδιάτης [..ω..], οἱ, ὁ, ἀσπιδοφόρος, μετ' ἀσπίδα ὠπλισμένος, «ἀνὴρ» *Ιλ. Β 554, Π 467 (ἐκ τοῦ ἀσπιδίτης, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀσπίς, κατὰ παρενθήκην τοῦ ω, ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ἀσπίδιος κατ' ἐπέκτασιν).

ἀσπίς, ἴδος, ἢ, ἀσπίς, καὶ ἀ.) ἡ μεγάλη, ἐλλειψοειδής, ἢ καλύπτουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ στήματος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ διὰ ταῦτα ἀναμαζωμένη «ποδηνέκῃς» Ο 646 καὶ «ἀμφιόροτῃ» Β 389 κ. ἀ. β.) ἡ μικρὰ, κυκλωτερή, «εὐκακλῆς» Ε 797 κ. ἀ. πλγ. «πάντος» ἴδση Γ 347. —Ἡ ἀσπίς ἦτο πρὸς τὰ εἶω κυρτὴ καὶ συνίστατο συνήθ. ἐκ πολλῶν πτυχῶν βοείου δέρματος (ὅθεν «βοίην, τευρεῖη», ἔπ. ἴδε). ἔβωθεν ὑπὸ ἐλάσματος μεταλλίνου κεκαλυμμένων. Ἡ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος εἶχεν ἐπτά τοιαύτας πτυχάς καὶ ἐπ' αὐτῶν μίαν χαλκῆν, Η 222 ἐξ. Μ 294, ἢ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευασθεῖσα, συνέκειτο ἐκ μεταλλίνων πτυχῶν, Γ 271 ἐξ. Ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος ἦτο μεταλλίνη καὶ ἐκαλεῖτο ἄντυξ (ἴδ. τὴν λ.), ἔχουσα ἐνίοτε κροσσούς ἢ θυσάνους προσηρημένους. Ἡ ἀσπίς πολλὰκις ἐκοσμεῖτο δι' ὀμφαλῶν, Α 34 (ὁ. «ὀμφαλόεσσα»), τῶν ὁποίων εἰς ἕκαστο συνήθως ἐν τῇ μέσῃ κατὰ κορυφὴν τῆς κυρτώσεως καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἐσχέρην ὀμφαλός, Ν 492. Ἐνίοτε ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀσπίδος ἐκοσμεῖτο διὰ τορευτῶν ἀναγλύφων, ὡς ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 32, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀχιλλέως, Σ 478 ἐξ. Ἡ μεγάλη ἀσπίς, ὡς καὶ ἡ κυκλωτερή; (Ε 796), φέρεται ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξηρημένη δι' ἡμάντος, λεγομένου τελαμωνος, Β 388 κ. ἀ. πρὸς δὲ μεταχειρίσιν αὐτῆς ἐχρησίμευον αἱ ἔσθων αὐτῆς προσκεκλήνηται λαβαί, («κανόνες», μετ' Ὀμ. πόρπακες). Ἡ ὑλαφρότερα πρὶεκινεῖτο μόνον διὰ δύο κανόνων, ὧν ὁ μὲν ἐσφρίζεν αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονα τὸν ἀριστερόν, ὁ δὲ ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς ἀριστερᾶς. —Τινὲς παραδέχονται πᾶσα; τὰς ἀσπίδας κυκλωτερές· ἀλλ' ἂν καὶ τοῦτο εἶνε τὸ συνήθιστερον αἴτημα, δὲν φαίνεται ὁμῶς πιθανόν, ὅτι αἱ ποδηνέκῃς καὶ ἀμφιόροτοι ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἀνιούμαι, αἵτινες βεβαίως εἶχον τοῦλάχιστον ἄχρι 4 1/2 ποδ. μήκος, ἦσαν καὶ πλάτους τοῦ ὡτοῦ, ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἀνομᾶζει αὐτὰς περρερεῖς.

ἀσπιετις, οἱ, ὁ (ἀσπίς), ὁ δι' ἀσπίδος ὠπλισμένος, ἀσπιδοφόρος, μόνον γιν. πληθ. «ἀσπιστάων» *λ. Δ 90, Ε 577 κ. ἀ.

Ἀσπανάς, ὄνος, ἢ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Μέλαν ποταμὸν ἐν τῇ χώρῃ τῶν Μινωῶν, Β 541.

ἀσπογαί, ἐπὶρ. (ἀ, σπουδή), ἄνευ κόπου,

νας ὁμοιᾶς σημ. ἐνταῦθα ἡ μὲν πόλις τῶν πολι-
τῶν τὸ σύνολον, τὴν πολιτείαν, τὸ δὲ ἄστυ τὰ
τείχη καὶ τὰς οἰκίας, Ὡδ. Εὐστάθ. β'. Ὁ πληθ.
σημ. κατοικίας ἀνθρώπων ἐν γένει, πόλεις, α 3.
— Ἐπίθ. Ἀστιάς, πρὸς τὴν πόλιν, Σ 255.

Ἀστίλλος [..], ὁ (ἄστυ, ἄλς), εἰς τῶν Τρώων
ὑπὸ τοῦ Πολυπόλετου φονευθεὶς, Ζ 26.

Ἀστίλλας [..], κτισ, ὁ (κυρ. ἀναξ τοῦ ἄ-
στεος), ἐπώνυμον τοῦ Σκαμανδρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ
Ἑκτορος, παρὰ τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν δοθέν χά-
ριν τοῦ πατρὸς, «ὅς τις γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἑκ-
τωρ» Ζ 403, Χ 506.

Ἀστυόπτης [..], στ, ὁ (ἄστυ, ὄπτις), ὁ διὰ
τῆς πόλεως βαθύν, διαλαλῶν, «διαλαλητήρ»
ἐπίθ. τοῦ χήρυκος, Ω 704 φ.

Ἀστίνοος [..], ὁ (ἄστυ, νόος). 1) ἡγεμὼν
τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεὶς,
Ε 444. 2) υἱὸς τοῦ Προϊάονος, Τρώς, Ο 455.

Ἀστίνοια, ἡ (οἰονεὶ προστάτης τῆς πόλεως,
πολιοῦχος), θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἐξ Ἐφύρας,
γεννήσασα τὸν Τληπόλεμον μετὰ τοῦ Ἡρακλείου,
Β 638. Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 44, λέγεται Ἀστυ-
δάμεια.

Ἀστίνοχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος, γεννή-
σασα μετὰ τοῦ Ἀρεῶς τὸν Ἀσκάλαρον καὶ Ἰάλ-
μενον, Β 543 ἐξ.

Ἀστίνοος [..], ὁ (ἄστυ, πόλη), εἰς τῶν
Παιόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀγλήϊως φονευθεὶς, Φ 209.

Ἀστίφιος [..], ὄν, αἰσχροῦ, ὑβριστικοῦ,
οὐτιδανός, ἢ κατὰ τὸν Φαίτιν ἀνόσιτος, μό-
νον ἐν τῇ «ὥς μ' ἀσφύηλον (ἐπίθ.) ἔρπιν» τό-
σον αἰσχροῦ προσσηνέχθη πρὸς ἐμὰ, Ἰλ. 1 647
καὶ «ἔπος ἀσφύηλον» Ω 767. (Ἡ ἐτυμολογία
ἀμφιβολοῦ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. καὶ Εὐστ. ἐκ τοῦ
ἄσφορος, κατ' ἐπέκτ. ἀσφύηλος καὶ Αἰολ. ἀσφύ-
ηλος ὥστε κυρ. σημ. ἀνόσιτος ὡσαύτως δὲ καὶ
ὁ Ἀπολλ. «ἀμαθής, αὐθενός (ἄφως), ἀδόκιμος»
κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῇ ἀφελος, σίλλος ἢ ἐκ τοῦ
ἀψυλος. ||. Ἀλλὰ ταῦτο πῶς; Νομίζω ὅτι
εἶνε κατὰ μετὰθεσιν γραμμῶν ἀντὶ τοῦ ἀγρ.
ἀφύσυλος, τοῦτο δὲ=ἀφήσυλος=ἀήσυλος, ἴδ.
τὴν τελευταίαν λ.).

Ἀσφαλίς [..], ἐπίθ., ἀκλονήτως, σταθε-
ρῶς, ρ 235 ὅθεν ἀκινήτως, «μένειν» Ρ 436.
ἀπαρεγκλίτως, κατ' ἐύθεταν, συναπτόμενον
μετὰ τοῦ «ἐμπεδόν» ὅταν «θῆιν» Ν 441, ν 86.
Μεταφ. ἀναμαρτήτως, ἀσφαλῶς, «ἀγορεύ-
ειν» θ 474 (κατὰ δὲ τὸν ΓΜ. Οὐδύσιον εὐεστά-
ζωτος) Ἐκ τοῦ

Ἀσφαλῆς, ἐκ (ἀ, σφάλω), ἀκλονήτως, στα-
θερῶς, «θεῖον ἴδος» ζ 42.—Τὸ οὐδ. «ἀσφαλῆς»
ὡς ἐπίθ. ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπεδόν
ἀσφαλῆς αἰεὶ» Ο 683.

Ἀσφαλίην [..], ὄνομα, ὁ, θεράπων τοῦ Με-
νελάου, δ 246.

Ἀσφαράτος [..], ὁ, κυρ. φάρυγι, «λαίμυρος»
ἐπειτα λάρυγι, Χ 328 φ. (συγγ. τῇ φάρυγι).

Ἀσφράδεος, ὄν (ἀσφράδεος εἶνε τὸ φυτόν), ποι

ἀσφράδεος κατὰφυτος, πλήρης, «ἀσφράδεος
λειμών» τόπος ἐν τῇ Ἀθῇ, ἐνθα διατρίβουσιν
αἱ σκιαί τῶν ἡρώων, Ὡδ. Α 539, 573. Τ.
Ἑρμ. 221.—Εἶνε δὲ ὁ ἀσφράδεος σκυλλοειδὲς τι
φυτόν (εἶδος ἀγρίου κρομμύου), τοῦ ὁποῦτος αἱ
κατὰ τὴν ῥίζαν βολβοὶ ἐχρησίμευον ὡς τροφή εἰς
πτωχοῦς ἀνθρώπους, Ἡσιόδ. Ε. κ. Ἡ. 44. (Σύ-
μερον ὁ ἀσφράδεος λέγεται «σπερδοσκίλι, ἢ
σπερδοσκίλος, ἢ σπερδοσκίλας», ἐν δὲ Κυθή-
ροις «ἀσπερδοσκίλας» (Πανδ. Τόμ. 1Β' σελ.
385) τῆς αὐτῆς ἀνατιθέμενης ῥίζης, οἱ δὲ βολ-
βοὶ αὐτοῦ εἶνε καὶ σήμερον ὡς δημῶδες φάρμα-
κον ἐν χρήσει, ἀλλὰ δὲν τρώγεται ἄλλως, εἰμὴ
ἀφ' οὗ λευκανθῇ, τουτίστι πολλὰκις πλυθῇ.—Ἡ
παραγωγή αὐτοῦ ἐκ τοῦ σποδοῦς εἶνε ἀπίθανοι.
Ὁ δὲ τύπος ἀσφράδεος κατὰ τινας εἶνε τύ-
πος ὀνόματος περιεκτικοῦ=ἀσφράδεον).

Ἀσχαλῶ [..] (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀσχα-
λῶ) καὶ ἐπικ. ἀσχαλῶ, δ 493, γ. ἐν. ἀσχα-
λῶς ἀντὶ τοῦ ἀσχαλῆ, ἀγανακτῶ, δυσανα-
σχετῶ, ἐτι δὲ καὶ λυποῦμαι (Χ 442) ἀπολ.
Β 297, μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου, τ 459, 534 ἢ
μετὰ μετοχ. Β 293, Ω 403, δ 493: «οἱ ποῦ
μὰλ' ἀσχαλῶσι μένοντες» πολλὸ ἀγανακτοῦσι,
πιστεύω, περιμένοντες, ἀνυπομονῶντες περιμένοντες,
α 304. (Κατὰ τὸν Διοδωρεῖον καὶ Γράσφω ἐκ
τοῦ ἄγος, ὅπως τὸ ἴσχυι ἐκ τοῦ ἔχω).

Ἀσχετος, ὄν (ἀ, σγιν), καὶ ἐπικ. ἔκτετ. ἀ-
σχετος, Ε 892, Ω 798 ἀκράτητος, ἀκατά-
σχετος, ἀχαλίνωτος, «μένος» Ε 892 συ-
γχι ἢ φρ. «μένος ἀσχετος» ἔχων ἀκράτητον
ὁρμήν, δ 85, γ 404 κ. ἄ. «πένθος» ἀπαρηγό-
ρητον, Π 549, Ω 708.

Ἀσπῆς [..] (ἄσπ=ἰλός), ὄν. πολλῶν ποτα-
μῶν παρ' Ὀμ. ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ἐκδάλ-
λων ἐς τὸν Εὐρίπον, Δ 383. 2) ὁ ποταμὸς
θεὸς Ἀσώπος, υἱὸς τοῦ Ἰλκεανός καὶ τῆς Τηθύος,
πατὴρ τῆς Αἰγλήνης, Ἀντιόπη κ. ἄ. 1 260.

Ἀσπῆαντος [..], ὄν (α 26ρ, τάλαντον), κυρ.
ὁ τὸ ὥτ, ἴσον ἔχων βάρος, ἰσοδραχῆς, ἴσος,
ὁμοιο, «νοκτί» Μ 463 καὶ ἰδίως «Ἀρπῆ, Ἐ-
νοαλίωτ» Β 627, 654 κ. ἄ. «Δι' μῆτιν ἄτι»
ἴσος κατὰ τὴν σύνεσιν μὲ τὸν Δία, Η 469 κ. ἄ.
«θεόφιν μὲ θεόν, γ 410, 409 (μόνον ἐνταῦθα
τῆς Ὡδ.).

Ἀταλάρην [..], ὄνομα, ὁ, ἡ, ἀτάλας ἦσαν
ἀπαλάς νηπιονίαις φρένας ἔχων, «μωροὶ»
(τρυφεροὶ κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐδύσιον) «παῖς» Ζ
400 φ. ἢ Ἀτάλας.

Ἀτάλλω [..], ποι. 1) Ἀμετιῶ, μετὰ παιδο-
τητος σκετῶ, πηδῶ, ὡς τὰ παιδία, «ἀτάλλω
κῆτε» ἐκ νυθμῶν» πηδῶντα ἐξήρχοντο ἐκ τῶν
θαλαμῶν, Ν 27. 2) Μεταβ.=ἀτάλλω, ἀνα-
τρέφω, θοαπέτω «τινά» Ἑπγ. 4, 2.—Παθ.
αὔξάνω, τροφύπτω, Τμ. Ἑρμ. 400. (Κατὰ
μὲν τὸν Ἀβερκ συγγ. τῇ ἄλλοιαι, ἀαλεῖται,
σάλλω, ἐκ τοῦ στίου κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀτα-
λῶς, ὅτι ἴδ.).

ΑΤΑΛΟΣ [α.], ἡ, ὄν, κατὰ μὲν τὴν συνήθη γνῶμην συγγ. τῷ ἀπαλός, σημ. τρυφερός, νεαρός, λεπτοφυής, («νήπιος, ἀπαλός» Ἀπολλ.), οἷον «πώλοιο» Γ 222· «ψυχὰι παρθενικαί» λ 39· «ἀταλὰ φρονῶ» νεανικὰ φρονῶ, νεανισθόμαι, νεανικῶς φαιδρύνομαι, Σ 567· καὶ Γ. Δήμ. 21, (ὅπου ὁ Γ.Μ. Οὐόσσ. ἐρμηνεύει· τρυφερός, ἡ-πίος, τρυφερῶν αἰσθημάτων)· πρὸλ. τὴν λ. ΑΤΑΛΑΡΩΝ, (|| ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης φαίνεται συνηγοροῦσα καὶ ἡ παράγωγος σήμερον περι-συνθεῖσα λ. „ταλὺφός“—τὸ λ. ΑΡΓΥΦΕΟΣ, καὶ Γάλατ. Τόμ. Γ. σ. 225,—ἔτι σημ. λεπτός, τρυφερός, λεπτοφυής, delicate). Ὁ δὲ Λόδεκκ πα-ράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀτάλλω, ὅπερ παρὰ πάν-των τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ σκιρτῶ, σημ. λοιπὸν κυρ. πηδῶν, σκιρτῶν ὡς τὰ παιδιὰ, ζωηρός, οἷον μάλιστα τὸ Γ 222, καὶ τὸ «ἀταλὰ φρονέω» εἶναι ζωηρό· ἐν γένει δὲ ἐπειτα νεανικὸς, τρυφερός, οἷον λ 39, (ἐνθα βεβαίως ἡ ἐννοία τῆς ζωηρότητος καὶ παι-δρότητος· δὲν ἀρμόζει, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἀρχή-θεν ἐγράφητο «ἀπαλὰ» ὡς τὸ «παρθενικὰ ἀπα-λόχρους» Γ. Ἀφρ. 14). Οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολο-γοῦσιν ἀπὸ τῆς τὴν λ. ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τλῆ-ναι, τὸ Ἀπολλ. καὶ σγῆλ. εἰς Ζ 400).

ΑΤΑΡ [α.], σύνδ., κυρ. συνεσταλμένον αὐτό, τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως. 1) ὅταν ἐπι-φέρηται (σχερὰ τις) ἀντιθεσις, ἀλλὰ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, Α 306 κ. ἀ. πολ.χ. Ἡ ἀντι-θεσις αὕτη ἐνίστε μάλλον εἰσάγεται, προσθεμέ-νου καὶ τοῦ ἴδ., οἷον «ἀτάρ μὲν νῦν γε» Ζ 423, Π 573 κ. ἀ. 2) ὅταν ἐπισυνάπτονται πρὸτά-σεις, δι' ὧν νέα τις περίπτωσις ἀναίρεται ἐκ τῶν προηγούμενων ἐξαγομένη· (πρὸλ. Δ 448, Θ 62, Μ 441, Ο 396, Ψ 869 κ. ἀ.), δ, δὲ τότε Γ 268, 270, Α 30 κ. ἀ. πολ.χ. ἀτάρ οὐ» [ἀλλ' οὐ] καὶ ὅχι, οἷον «μάψ, ἀχρ οὐ κατὰ κόσμον» Β 214 κ. ἀ. ὡσαύτως ὡς ταῖς προσφρονήσεσι μετὰ τὴν κλητικὴν, ὅταν ἐσάχη-ται παρθενοειδὲς τῆς πρώτης αἰτιολογοῦσα τὴν προσφώνησιν, οἷον «Ἐκταρ, ἀτάρ σὺ ποῖ ἐσοι πατήρ—ἀλλ' ὅγε νῦν ἐλέειρε» Ζ 429, Κ 231. Ἀναρβήκ, ἐκ (ἀ, τάρδω), ἀτράμητες, ἐπιθ. τοῦ φόδου, Ν 299 †.

ΑΤΑΡΗΤΟΣ, ὄν (ἀ, ταρδέω)=τῷ προη. «νόος ἀτ ρβ.» Γ 63 †.

ΑΤΑΡΠΙΤΗΣ [α.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτρα-πιτός, ἀτραπός, στενὴ ὁδός, «μοσπᾶτι», Σ 565, π. 234.

ΑΤΑΡΠΙΣ [α.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπός (ἐνν. ὁδός), στενὴ ὁδός, «μονοῖατι» Ρ 743, Σ 4. (Παράγ. ἐκ τοῦ τρόπῳ κλισίῃ κατὰ τινος μὲν τὴν ὁδόν, ἀπ' ἧς δὲν ἐκτρέπεται, δὲν ἀποκλινάται πρὸς κατ' ἄλλους δὲ τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς βαδίζων τις τῇδε κάκεισε τρέπεται, τὴν σκολιάν· κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ εἶνε callis devii ὁδὸς ἀπο-τετραπλήνη, διόφορος τῆς λεωφόρου καὶ τέλος κατὰ τὸν Δοιδερλ. τὸ α εἶνε λείψανν τῆς προθ.

Ἀντ., καὶ ἀτραπός εἶνε ἡ πρὸς τὰ ἄνω τετραμ-μένη ὁδός, ἡ ὁρθία, ἡ ὁρεινή).

ΑΤΑΡΠΙΡΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὀλέθριος, ἐπιθλα-βής, ἐχθρικός, «ἔπεα» Α 223, «Μέντωρ» 6 243. (Κατὰ τινος μὲν εἶνε τύπος ἐκτενέστερος τοῦ ἀτηρός· κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ τείρω διὰ τοῦ ἀχρ. ταρ-ῆναι κατ' ἀναδι-πλασιασμόν παραγόμενον σημ. τὸν δηκτικόν, φοβερόν. || Ὁ δὲ Δούτζερως δεχεται μὲν τὸν ἀναδιπλασιασμόν, ρίξαν ὅμως προϋποθέτει τὴν ταρ, ἐξ ἧς ἡ ταρ-αχή, ταρ-βέω).

ΑΤΑΣΘΑΛΙΑ [α.], ἡ, (ἀτάσθαλος), ἀνοη-σία, ἀλαζονεία, ἀσέβεια, «ἄμαρτια», πάν-τοτε ἐν τῇ πληθ. «σπετέρησιν ἀτασθαλίῃσιν ὀ-λοντο» „ἀπὸ ταῖς ἄμαρτιας των“ Δ 409, Χ 404, α 7, κ 437 κ. ἀ. πλχ.

ΑΤΑΣΘΑΛΛΑ, ἐπικ. ἀνοηταίνω, ἀλαζονεύο-μαι, ἄμαρτάνω· μόνον κατὰ μετοχ. Ὅδ. σ 57, τ 88· ἐκ τοῦ

ΑΤΑΣΘΑΛΟΣ [α.], ὄν, ἀνόητος, ἀλαζών, ὑβριστής, ἀκόλαστος, θρασύς, ἐπὶ ἀνδρῶ-πων καὶ πράξεων Χ 418, π 86 κ. ἀ. πλχ. συ-χναὶ αἱ φρ. «ἀτάσθαλα μηχανᾶσθαι, ῥέζειν», ἀνοσιουργεῖν, ἄμαρτάνειν, ἀκολασταίνειν, λ 695· ἰδίως περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, γ 207, ρ 588 κ. ἀ. (ἐκ τοῦ ἀτάω, ἀτη· κατὰ δὲ τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ ἀτη καὶ θάλλω).

ΑΤΑ [α.], αἰ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὅστε· συνήθ. ἐξελαμβάνετο ἐπιρρήματικῶς εἰς τὴν σημ. τοῦ ὡς, ὡς ἂν, ὡς εἰάν, οἷον «ἄτε ξείνοις θέμις ἐστὶ» Α 779 καὶ «ἄτε παρθένος ἡϊθέος τε» Χ 427· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἀντωνυμία, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ εἶνε ἀντικείμενον τοῦ ἐκ τῶν ἀνωτέρω λαμβανόμενου «παρθεῖναι»· ἐν δὲ τῷ β'. τοῦ «θαρίζετον» ὅσα φηλοῦσι.

ΑΤΕΙΡΗΣ, ἐς ποι. (ἀ, τείρω) ὁ μὴ κατατρι-βόμενος, ὅθεν ἀτριβής, ἀφθαρτος, στερεός, ἀ.) κυρ. «γαλκός» Ε 292, π 368 κ. ἀ. β'. μεταφ. ἀκάματος, ἀδάματος, ἀκατάβλη-τος, σιδηροῦς ἐπὶ ἀνθρώπου, Ο 697· «μῖνος» λ 270· ἐπὶ φωνῇ Ν 45, Ρ 535 κ. ἀ. «σοὶ κρα-δίη πέλεως ὡς ἐστὶν ἀτειρής» ἄκαμπτος, σκλη-ρός, Γ 60.

ΑΤΕΛΕΙΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, τελέω). 1) ἀτελής, ὁ ἔ. ἀ.) ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, Θ 574, σ 345· «τὰδ' ἔσονται οὐκ ἀτέλεστα» θά ῥ' ἔνε δχι ἀνεκτέλεστα, θὰ ἐκπληρωθῶσι, Δ 168· β'.) ἀ-νευ ἀποτελέσματος, ἀπρακτος, μάταιος, «ἁδός» 6 273· «ἀτέλ. τιθῆμι πόνον» ματαιώνω τὸν κόπον, Δ 26 (ἐνθα μετὰ τοῦ «ἄλιος» συνάπτε-ται) καὶ 57. 2) ΑΤΕΛΕΙΣΤΟΝ ἐπὶ β. ἀτελευτή-τως, ἀπαύστως, «ἔδω» π 411.

ΑΤΕΛΕΪΤΗΤΗΣ, ὄν (ἀ, τελευτάω), ἀτελείωτος, ἀτελευτήτος, Α 527· «ἔργον» ἀτελές, Ὅδ. Δ 175.

ΑΤΕΛΙΩΝ, ἐκ (ἀ, τέλος). 1) ὁ μὴ λαβὼν τέλος, (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ μὴ συμπεπληρωμένος) ρ 546 †. 2) ἀτέλεστος, ἀμύητος, μετὰ γιν. «ἔργων» Γ. Δήμ. 481.

ἈΤΕΜΕΙΑ, ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. (πιθ. ἐκ τοῦ ἄτη) εἰς βλάβην φέρω, βλάπτω, ἐνοχλῶ, φέρω, «ἐξείνους» υ 294, φ 342· μεταφ. ἀπατῶ «θυμὸν» ε 90.—Παθ. «ἀτεμέβομαι» στεροῦμαι, δὲν λαμβάνω, μετὰ γεν. «ἴσῃς ἀτεμέβόμενος» χωρὶς νά λάβῃ τὸ ἴσον, τὸ ἀνάλογον μέρος, Α 705, ι 42, «σιδήρου» Υ 834, «ἀτεμύδονται νεότητος» στεροῦνται νεότητος, Υ 445.

ἈΤΕΡ, ποι., προθ. μετὰ γεν. 1) ἄνευ, χωρὶς, Α 376, ε 402 κ. ἀ. «ἄτερ Ζηνός» παρά τήν θέλησιν τοῦ Διός, Ο 292. 2) μακρᾶν, πόρρω, «ἄλλων» Α 498.

ἈΤΕΡΑΜΝΟΣ, ον, σκληρός, ἀκαμπτος, ἀδάμαστος, ἀδυσώπητος, «κῆρ» ψ 167 f. (Συνήθ. ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ τερίω, ἄρα = ἈΤΕΡΙΝΕ· ὃ δὲ Λυδὸς ἀμφιβάλλει ἐν ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἢ ἐκ τοῦ στερέρως πρέπει νά ἐτυμολογηθῇ).

ἈΤΕΡΗΣ, ἐς (ἀ, τέρω), δυσάρεστος, ὀχληρός, λυπηρός, «λεμός» Γ 354, «χῶρος» η 279 κ. ἀ.

ἈΤΕΡΩΣ, ον, ἐπ. = ἈΤΕΡΗΣ, Ζ 285 f.

ἈΤΕΨ, μόνον μετοχ. «ἀτίων» τετυφλωμένοι, παράφορος, παράτολμος, Γ 332 f. ἐκ τοῦ

ἈΤΗ [-], ἡ (ἀάω) Α' Ὁ: ὄν. προσηγορικόν. 1) βλάβη, ζημία, Β 111, Θ 237· ἰδίως ἡ ἐκ θείας δίκης καὶ ὀργῆς, φρενοβλάβεια, «ἄτη φρένας εἴλε» Η 803· ὅθεν τύφλωσις, παραφροσύνη, παραφωρά, καθ' ἣν εἰς ἀμαρτίαν τις ἐμπίπτει, Α 442, α 233 κ. ἀ. «ἄτην ἐνβάλλω φρεσὶ» Γ 88. 2) τὴν κατὰ τὴν τύφλωσιν πραγμὴν ἀμαρτήν, ἀνοσιούργημα, «ἄτη Ἀλεξάνδρου» Ζ 356, Ω 28, μ 372, ψ 223· ἔτι δὲ «ἀμαρτία», ὡς παρπόμενον τοῦ ἀδικήματος, [ἐγκλημα], τύφῃς συνειδήσεως, Ω 480· ὅθεν τιμωρία, συμφορά, ὡς θεία δίκη, δ 264, φ 302. Β') Ὡς κύρ. ὄνομα Ἀτῆ, ἡ προσωποποιημένη ἄτη, βλάβη, θυγάτηρ τοῦ Διός, ἡ παράγουσα τὴν φρενοβλάβειαν καὶ τὴν ἐντεσθεν προκύπτουσαν ἀμαρτίαν, ἀσκοῦσα τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Διός. Ἐχει «πόδας ἀπάλους», δι' ὧν δὲν ἐγγίζει μὲν τὴν γῆν, ἀλλὰ ταχέως βαδίζει («ἄρτιος») ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἀνθρώπων. Τὰς βλάδας αὐτῆς ἐπανορθοῦσιν αἱ Αἰταί, Ι 504 εἰ. Τ 91—130. Ὁ Ναιγέλοβαχ παραδέχεται ὡς θεμελιώδη σημεῖον τὴν ἀποπληνῆσιν τῆς συνειδήσεως, τὴν φρενοβλάβειαν.

ἈΤΙΣ (ἀ, τίω), δὲν διδω προσοχὴν, ἢ περιφρονῶ, «ἀτίζων» ἀμέμμενος μετὰ περιφρονήσεως, Γ 466 f.

ἈΤΙΜΑΝ [-], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. ζ 283 κ. ἀ. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον ὁ θαμιστικός τύπος τοῦ παρτα. ἀτιμάζεσκον, Ι 450· κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ἀόρ. ἡτίμασε, Α 44 (συνήθ. ἡτίμησ') καὶ ἈΤΙΜΑΝ (ἀ, τιμάω) μέλ. Ἰων. ἀτιμήσω, ἀόρ. ἡτίμησα, δὲν τιμῶ, πε-

ριφρονῶ, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ προσώπων, περιφρονίζω, Α 44, ε 57 κ. ἀ. «ἔργον μάχης» Ζ 522· «μυθὸν» Ξ 127, Ι 62. Συνήθ. ἐν Ἰλ.

ἈΤΙΜΗΤΟΣ [-], ον (ἀ, τιμάω), ἀτιμός, τιμῆς ἀνάξιος, εὐτελής, Ἰλ. Ι 648, π 59.

ἈΤΙΜΗ [-], ἡ (ἀτιμός) ἀτιμία, περιφρόνησις, πληθ. (ἰδ. Ἰάλλω) «ἀτιμήσιν» ν 442 f.

ἈΤΙΜΟΣ [-], ον (ἀ, τιμή) συγκρ. -ότερος, ΙΙ 90, ὑπερθ. -ότατος, Α 516. 1) μὴ τιμώμενος, ἀτιμός, περιφρονούμενος, Α 474 κ. ἀ. 2) ἄνευ ἀποζημιώσεως, ἄνευ ἀμοιβῆς, «τοῦ νῦν ἴκον ἀτιμόν (ἐπὶ β.)» ὁδεῖ· τρώγει τὴν περιουσίαν ἄνευ ἀποζημιώσεως, π 431· (ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἀτιμωρήτως, καὶ ἄλλοι ὡς ἐπὶ ὅ. ἐν τῇ 4) σημ. μὴ τιμώμενον, περιφρονούμενον).

ἈΤΙΤΑΛΛΩ [-], ἐπ. (ἀτάλλω) ἀόρ. ἀτίτληα, τρέφω, ἀνατρέφω, θεραπεύω, περιποιεῖμαι μετ' αἰτ., ἐπὶ παιδίον, Ξ 202, Ω 60 κ. ἀ. ἐπὶ κτηνῶν, Ε 274, Ω 280, ε 41, α 174.

ἈΤΙΤΟΣ [-], ον, ποι. (ἀ, τίω) ἀνεκδίκητος, χωρὶς νά λάβῃ ἐκδίκησιν, Ν 414· ἀπλήρωτος «κασιγνήταια ποιή» ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀδελφοῦ, Ἰλ. Ξ 484, (ὅπου τὸ ἰ μακρόν).

ἈΤΛΑΣ, ἄντο, ὁ (ἐκ τοῦ αἰφ. α καὶ τλῆναι, αἰονεῖ· ἀχθορός κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον, κατ' ἄλλους δὲ πολὺταξ, «ὑπομονητικός» ἢ καρτερικός) δαίμων ἢ θεός, «ὅστε θαλάσσης πάσης βέθεα σῖδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἱ γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσιν» ὁσπερ ἐννοεῖται τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης (ἰδ. ΒΕΝΟΣ) καὶ κρατεῖ τοὺς μακροὺς κίονας τοὺς πανταχόθεν (ἀμφὶς) ὑποστηρίζοντας τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανὸν α 52 εἰ. (ἢ. Κατ' ἄλλους δὲ ἐρμηνεύεται τι «ἀμφὶς ἔχουσι» διαχωρίζουσιν, ὑφίστανται μετὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Εἶνε δὲ αὐταὶ αἱ πρό-δογμα: συθεύμεναι κίονες, αἱ μετέπειτα στήλαι τοῦ Ἰσουλίου). Ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμ. δὲν ἀνφέρεται· εἶνε πατήρ τῆς Καλυψτοῦς α 52, καὶ τῇ Μαίτις Γμ. 17, 4. (Ὡς βάσις τοῦ κοσμογονικοῦ τούτου πλάσματος ὑπόκειται ἰσως ἡ ἰδέα μεγάλου τινὸς ὄρου, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὁποίου τηρεῖται ὁ οὐράνιος θόλος περὶ τὴν γῆν· ἄγνωστο δὲ ἂν ὁ Ὁμ. ἐννοεῖ τὸ ἐν Λεῶν ὁμίονον ὄρε, ἢ ἄλλο τι ἐν τῇ ἑσπερίᾳ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἰσγ. 307—319 εἶνε ὁ Ἀτλας κατὰ δικὸς τις Γεῖαν, φέρων ὡς παινὴν τὰ βάρη τοῦ οὐρανοῦ ὅλου).

ἈΤΛΑΝΤΙΣ ον, ποι. (ἀ, τλῆναι) ἀπόρητος, ἀνυπόφορος, «ἄλγος πένθος» Ἰλ. Ι 3, Τ 367.

ἈΤΟΣ, ο, κατὰ συναφ. ἐκ τοῦ ἁατος, ἐπ. (ἀ, ἄω) ἄλυστος, ἀκόρεστος, μετὰ γεν., ὅσον «πολλόκοι» Ε 388, Ν 746. «μάχης» Χ 248· «δολῶ ἡδὲ πόνοιο» Α 430 ν 293, (μόν. ἐνταῦθα τῇ Ὁδ.).

ἈΤΡΑΠΙΤΕ [-], ἡ (τρέπω) = ἈΤΡΑΠΗΛΕ, ὅπ. ἴδε, ἀτραπες, ν 495.

ἈΤΡΕΪΔΗ (Ἀτρείδης, γράφ. ὁ Βέκκ. ἐν τῇ

Β') οὐκ, ἐπικ. ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀτρείως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συχνότ. παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ πληθ. «οἱ Ἀτρείδαι» περὶ τῶν δύο δυνάμεων τοῦ λόγου ὁ δὲ δοῦλος «Ἀτρείδα» ἐν τῇ Α 46 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' δοῦλον γράφει καὶ στ. 47) κ. ἄ.

ἈΤΡΕΪΩΝ (Ἀτρείων γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), ἀνος, ὁ, = τῷ προηγ. Α 387, κ. ἄ.

ΑΤΡΕΚΕΪΣ, ἐπίθ. (ἀτρεκέης) ἐπ' ἀκριβές, ἀληθῶς, ἀλανεύοντως, καθ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, «ἀγορεύω, καταλέγω» Ε 40, Ο 53, α 469 κ. ἄ. «μυνησόμεναι» ρ 154 «ἀτρ. πάρεστιν» Υ. Ερμ. 448.

ΑΤΡΕΚΗΣ, ἐκ. ἀληθής, μόνον ἐν τῇ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς «ἀτρεκέως» ἀληθῶς, ἀκριβῶς, Ε 208, «θεῶς ἀτρεκέως» π 245. (Ἡ ἑτυμολογία ἀμφισβητοῦται κατὰ μὲν τὸν Λούσκ. ἐκ τοῦ α στερητικ. καὶ τρέω ἢ τρέγω, οἰονεῖ ἀδεής, ἀλλομένητος· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ἐκ τοῦ ἄχρ. τρέκω=τρέπω, οἰονεῖ ἀμετάτρεπτος).

ΑΤΡΕΜΑ [-], καὶ πρὸ φων. ΑΤΡΕΜΑΣ, ἐπίθ. (ἄ, τρέμω) ἀνευ τρέμου καθ' ὅλον τιμωρ, ἀκινήτως, ἡσυχῶς, ἡρέμα, «ἀτρέμας ἦτο» καθίστοισιν, Β 200, «ἀτρέμας ἔστασαν ὀφθαλμοί» ι 212, «ἔγω τι ἀτρέμα» κρείττω τι ἀκινήτως, Ο 318 (μόνον ἐνταῦθα ἀνευ ε) «ἀτρ. εἶδω» κοιμῶμαι ἡσύχως, Ξ 352, ν 92.

ΑΤΡΕΪΣ, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδάμειας, ἀδελφός τοῦ Θυέστου, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων, γεννήσας μετὰ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον (κατὰ δὲ τὸν Διόσκ. ἦτο πάππος αὐτῶν καὶ τροφός). Τό περίφημον αὐτοῦ σκεῆπτρον ἐκλήρονησεν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Θυέστης, Η 106. Αἱ ἀνοσιουργίαι τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν εἶνε παντάπασιν ἀγνωστοί εἰς τὸν Ὁμ. (Ἑτυμολογῆται ἐκ τοῦ α καὶ τρέω, οἰονεῖ ὁ ἀτρέμῆτος ἢ ὁ δραστήριος).

ΑΤΡΙΠΤΟΣ, οκ (ἄ, τρέπω), κυρ. ἀτριπτος, ἔπειτα ἦς ἐπίθ. τῶν χειρῶν, μὴ ἀπεσκληρυμμένος, μαλινός, φ 151 f.

ΑΤΡΟΜΟΣ, οκ (ἄ, τρέμω), ἀροδός, ἀρόμητος, «μῆνος, θυμός» Ψλ. Ε 425, Π 463 Ρ 475.

ΑΤΡΙΓΕΤΟΣ, οκ, ποι. (ἄ, τρυγάω), ὁμή δυσάμενος νά τρυγηθῇ, ἔποι. ἄκαρπος, ρήμος, ἐπίθ. τῆς θαλάσσης, Ξ 204, Ο 27, α 12 κ. ἄ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γῆν, ἦτις ἀνομάζεται «πολύφορος» Α 316· ἐπίθετον ὡσαύτως καὶ τοῦ αἰθέρος, Ρ 429, Υ. Αἴμ. 67.—Τῆς ἱκίας μόνον ἐνθ. ἀνωτέρω. (Ἡ Ἀπίθανος ἢ ἐυμολογία πιθανώτερα μὴ φαίνεται ἢ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τῇ ΜΕ εἰς τὸν Ἡρωδιανόν ἀναφερόμενη ἐκ τοῦ α στερ. καὶ τῶν, οἰονεῖ ἀπυτος (ἡρόβητος=ἀτρύγετος), ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος, ἐπίθετον χαρακτηριστικώτατον τῆς ἀγριότητος τῆς θαλάσσης, τοῦ αἰθέρος, δηλ. τῶν ἀκίων καὶ πε καὶ τῆς νυκτός τοῦ Ἀδου· πρὸλ. σ τῆς Ἀθηνῆς ἐπίθ. Ἀτρυώνη· ὁ δὲ Δουδερλῆνος παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ τρύζω, ὅθεν ἢ τρυγῶ, ὡς χαρ-

κτηριστικὸν τοῦ βογιητοῦ τῆς κυμαινόμενης θαλάσσης· ὥστε κατ' αὐτὸν ὁ «ἀτρύγετος πόντος» = θαλάσσα πολυφλοισβός, ἡγήεσσα. Ἦκουσα ὅτι οἱ Ἰθακήσιοι ναῦται καλοῦσι μέχρι τῆς σήμερον τὴν ἀγρίαν καὶ τρικυμιώδη θαλάσσαν «ἀτρυγήτη», οἷον, διηγούμενοι τοὺς ἐπικινδύνους πλοῦς τοὺς ἐν τῇ Εὐξείνῃ πόντῃ λέγουσι «μᾶς ἔπιασε μία θάλασσα ἀτρυγήτη»).

ΑΤΡΥΓΑΝΗ [-], ἡ, (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀτρυγῆ, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἄ, τρύω), ἡ μὴ κατατρυγομένη, ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκαταπόνητος, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνῆς καὶ σταθερόν ἐν τῇ γρ. «Διὸς τέκος Ἀτρυγῶν» Β 457, Ε 415, 714, Κ 284, Φ 420, δ 742.

ΑΤΤΑ [-], προσωρινῆς φιλοφρονητικῆς νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς τὸ «πάππα» κ. τ. π. ἀνάλογον πρὸς τὴν συνηθείαν «πατέρα μου», «ἄττα γεραῖ» «γέρο-πατέρα μου», Ι 607, Ρ 564, π 34.

ΑΤΥΖΟΜΑΙ [-], ποι., παθ., ἀορ. ἄ. αὐτοχθεῖς· ἄ.) ταράττομαι, θορυβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐκπλήττομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ, «ὅπο καπνοῦ αὐτοζόμενοι» περιπίπτοντες εἰς σύγχυσιν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, Θ 483 ἀν. πτωτ. «αὐτοζομένη δοικα» φαίνεται τεθόρυνημένη, τεταραγμένη, Ο 90, ω 42 «αὐτοζομένην ἀπολέσθαι» τεταραγμένην ὥστε ν' ἀποθάνῃ, μέχρι θανάτου, Χ 474 μετὰ αἰτ. «πατρός ὄψιν αὐτοχθεῖς» πτοηθείς, ἐκπληγῆς τὴν ὄψιν τοῦ πατρὸς, Ζ 468· ὅθεν· ὅ.) ἐκφρασοῦμαι, ἐντρομος φεύγω, «πεδίω» διὰ τῆς πεδιᾶδος, Σ 7, λ 606· ὡσαύτως περὶ ἵππων, ἡξίππάζομαι· Ζ 38. (Τὸ ἐνεργ. αὐτῶς ἀναφαινεῖται μολις παρ' Ἀπολλ. τῷ Ροδίῳ Α'. 445 καὶ Θεοκρίτῳ Ι, 56.—Συγγ. τῇ αἰτῇ, αἰέτω).

ΑΤΥΜΙΝΙΑΝΗΣ [-], οκ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτομίου = ὁ Μύδων, Ε 584.

ΑΤΥΜΙΝΟΣ [-], δ. 4) πατὴρ τοῦ Μύδωνος, Τρώς, Ε 584. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου, Κέρ, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Π 347 ἐξ.

ΑΥ, ἐπίθ. κατ' ἀρχῆς τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, οἷον ἐν τῇ συνθέτῃ «αὐερώ» ὅπ. ἔδε. 4) χρονικόν, πάλιν, ἐκ νέου «νῦν αὖ, δεύτερον αὖ, τὸ τρίτον αὖ» εἰτι δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὐτοῦ εἰς δὴλωσιν ἐπαναλήψεως, Α 540. 2) δεικνύει ἀντίθεσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, ἀφ' ἐτέρου, «πάλιν», ὅτε πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ Δέ (δ' αὖ), Δ 417, γ 425, ρ 326· εἰτι δὲ= Δέ, Β 493 (ὑποὶ τὸ Αὖ ἐκφέρει τὴν πρὸς τὸ ἀνωτέρω «πληθύν κτλ.» ἀντιθέσιν), Α 367 κ. ἄ. διὰ τοῦτο καὶ εἶνε ἀπόδοσις τοῦ Μέν, Α 17 ἐξ. 409, Τ 408 ἐξ. ἢ σημαίνει ἀκολουθίαν τῆς διηγήσεως ἢ μετάβασιν ἀπὸ πράξεως εἰς ἑτέραν πρᾶξιν, Γ 200, δ 214, 496.

ΑΥΓΙΝΑ (αὖω), ξηραίνω, παθ. ἀορ. μετοχ. «αὐανθὲν» ξηρανθὲν, ι 324 f.

ΑΥΓΑΖΟΜΑΙ, μέσ. (αὐγή), κυρ. λάμπομαι, φωτίζομαι, ὅθεν, βλεπω καθαρώς, διακρίνω, διωρώ, καθορώ «ἵππους» Ψ 468 f.

Αὐγείαι, αἰ. 1) πόλις τῆς Λακωνίας, πλησίον τοῦ Γυθείου (μετέπειτα ὠνομάζετο κατὰ τὸν Στράβ. 8, 5, 3, Αἰγυαί), Β 583. 2) πόλ. τῆς Λοκρίδος, Β 532.

Αὐγείας, οἱ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Αὐγέας, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἰρμίνης ἢ τοῦ Ἥλιδος ἢ Ἥλίου, βασιλεὺς τῆς πρὸς βορρᾶν Ἥλιδος, Ἀργοναύτης, πατὴρ τοῦ Ἀγασθένορος, τοῦ Φυλέως καὶ τῆς Ἀγαμήδης, γνωστὸς διὰ τὴν ἐκ 3000 βοῶν ἀγέλην αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐπισκρευθεῖσαν κόπρον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδ. 2, 5, 5. Ὁ Ὀμ. μνημονεύει αὐτὸν μόνον ἐν τινι πρὸς τὸν Νηλεῖα μάχῃ Α 701 ἐξ.

Αὐγὴ, ἡ, φῶς, ἀκτίς· λάμψις, ἀπαύγασμα· ἰδίως περὶ τοῦ Ἥλιου X 434, ζ 98 κ. ἀ. «ὅτ' αὐγὰς Ἥελιοιο φοιτᾶν, ζῶειν» ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου περιέργεσθαι, ὁ ἔ. ζην, 6 481, ο 349· ἔτι δὲ καὶ περὶ πυρὸς καὶ ἀστραπῆς Β 456, Ν 244, Σ 610, ζ 305 κ. ἀ. ἢ· Ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ., ἀυγή «=ἡμέρα».

Αὐγιόλαος, οἱ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Αὐγείαδος, υἱὸς τοῦ Αὐγείου=ὁ Ἀγασθένης, Β 624.

Αὐλῆ, ποι., παρατ. ἡδυν, ἀορ. ἀ. ἡδῆσα, καὶ θαμιστ. αὐδήσασκε, Ε 786, Ρ 420, λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ, ἀν. πτ. Α 92, Κ 47· αὐδῶ τινά, καὶ συνηθέστερον «ἀντίον αὐδῶ τινά» προσαγορεύω τινά, κατ' εὐθείαν ἀπατεινόμεναι πρὸς τινά, Γ 203, ε 28 κ. ἀ. πολυχ. καὶ μετὰ ὁπλ. αἰτ. «ἔπος τινά ἀντίον αὐδῶ» ἀπατεινῶ ἐπὶ τινά κατ' εὐθείαν λόγον, Ε 470· «μεγάλα αὐδῶ» μεγαλοβόρηνμον, ἀλαζονεύομαι, «λέγω μεγαλύτερον λόγον» δ 505· σημ. καὶ φωνάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, Ε 786. Ἐκ τοῦ

Αὐδή, ἡ, ποι. (ἄω) φθόγγος, φωνή, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀνθρωπίνη, γλωσσά, Α 249, 6 268· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς ἢ τοῦ χελιδονίσματος τῆς χελιδόνας, φ 414.

Αὐδαίης, ἐξελ, ἐκ, ἐπ. (αὐδή) ἀνθρωπίνην φωνὴν ἔχων, φωνήεις, λαογικός, τουτέστιν ἔχων τὸ ὄψρον τοῦ λέγειν, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, Γ 407, ε 334, ζ 425. Ἐπὶ θεῶν δὲ τιθέμενον τὸ ἐπιθ. σημαίνει ὅτι οὗτος μεταχειρίζεται γλώσσαν ἀνθρωπίνην, ἥτις θεωρεῖται κατὰ τινά βαθμόν κατωτέρα τῆς τῶν θεῶν. Οὕτως ἡ Λευκοθέα ε 331, ἡ Κίρκη κ 436, ἡ Καλοψὺ μ 449. (Ὁ δὲ Ἀδωνεύρος ἀναγινώσκεται πανταχοῦ «θεὸς αὐδήσας» ἐκ τοῦ ἀγρ. αὐδός=αὐδᾶς (γεν. αὐδός), οἰονοί· ἐπίγειος θεός),

Αὐεῖν (ἀφῆρ) (ἀ πρῶσθαι καὶ ἔρῳ), ἀορ. ἀ. αὐέωσα. 1) ἐλκύνω (πρὸς τὰ) ὀπίσω, «νευρῆν» (ἵνα τοῖς εὐσω) Θ 385· πρὸ πάντων ἀν. πτ., στρέφω τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος πρὸς τὰ ὀπίσω, ἵνα κόψῃ τὸν λαιμόν του, Α 439 ἰβ. Β 422 κ. ἀ. 2) ἀνελκύνω, ἀναστρέφω, ἀποσπῶ πόλιν «σῆλας» Μ 264. (Τινὲς νομίζουσιν ὅτι εἶνε παράθεσις ἐκ τοῦ αὐ καὶ ἔρῳ. Ἀλλοὶ δὲ ἀρνούμενοι τὴν τοπικὴν σημασίαν τοῦ

αὐ (=ὀπίσω) τοῦλάχιστον ἐν τῇ 1) σημασίᾳ τῆς λ. νομίζουσιν ὅτι προέκυψε τὸ α κατὰ συγκοπήν ἐκ τῆς Ἀνά (ἀνφέρω, ἀφέρω), ἢ καὶ ταύτην τὴν τελευταίαν γνώμην τοῦ Λόβεκκ καὶ Δοιδερλαίνου ἀσπάζεσθαι ὡς πιθανωτάτην καὶ ὁ Κούρτιος· τότε δὲ λείπει καὶ ἡ διάκρισις τῶν 2 σημασιῶν).

Αἰο', 1) =αὐτε, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος, Β 540, φ 22. 2) =αὐθι, πρὸ φωνήεντος, Γ 690, Λ 48, Μ 85.

Αἰοί, ποι. ἐπὶ συγκομ. ἀντὶ τοῦ αὐτόθι.

1) «ἐς τὸν τόπον», ὅθεν ἐδῶ, ἐκεῖ (πολλὰκις μετὰ τινος περαιτέρου τοπικοῦ προσδιορισμοῦ) Α 492, Γ 244, Η 400· «ἐξόμενος κατ' αὐθι» Ν 653 (ὅπου ἡ Κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ἐξόμενος), πρὸλ. φ 55· ὡσαύτως «κατ' αὐθι λίπε» Ω 470 (ἢ «ἀλλὰ μὲν αὐθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος» μίμε ἐδῶ καὶ «κάθισε ἐς ταῦτά σου» 6 369 (ἰδ. ἰοκ.). 2) ὡς τὸ Γερμ. auf der Stelle «ἐς τὸν τόπον· ἀμέσως, εὐθύς, Ε 296, Γ 690, Ρ 98, σ 339.

Αἰίακος (ἄφιαχος), οἱ, ἐπικ. ἀθρόως φωνάζων, πληθ. πάντες ὁμοῦ κραυγάζοντες, ἐπιθ. τῶν Τρώων, Ν 41 f. (Ἐκ τοῦ ἀθρ. α καὶ ἰαχὴ μετὰ παρενθήκης τοῦ F, ἐξ οὗ τὸ u προέκυψε κατ' ἄλλους δὲ ὁ μὴ κραυγάζων, ὕπερ ἐναντίον τῶν Τρωϊκῶν ἰθιμῶν, διότι παρ' Ὀμ. οἱ μὲν Ἀγαιοὶ προβαίνουσιν εἰς τὴν μάχην αὐπηλῶς, οἱ δὲ Τρῶες ἀλαλᾶζοντες).

Αἰεῖος, ἡ, οἱ, ὁ εἰς τὴν αὐλὴν ἀνήκων, «αἰαυλαίαι θύραι» ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, τουτέστιν ἡ πύλη ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ ἢ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἄγρουν, σ 239, φ 49· «οὐδὲς αὐλείος» τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας, Ὀδ. α 404. Ἐκ τοῦ

Αἰή, ἡ (ἄω, ἄημι)· ἀ) ἡ «αὐλή», οὐ μόνον ἡ ἐξωτερικὴ ἢ τὰς οἰκονομικὰς χρεῖας θεωραπύουσα, ἐν ᾗ καὶ βουστάσια καὶ ἱπποστάσια καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι γῆραι ὑπάρχον, ρ 266, 297, γ 442, πρὸλ. Δ 433, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ ἡλιόσπαστος, ἐνθα ἡ αἴθουσα (ἰδ. τὴν λ.) εὐρίσκει, Ζ 247, η 430· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «αὐτῆς θύραι ἢ θύρετρα» ἡ μέταυλος θύρα, ἢ ἐκ ταύτης τῆς αὐλῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἄγουσα, φ 389, ἐνταῦθα ὅμως ὁ Ἀμεινὶ ἐκλαμβάνει αὐτὰς εἰς τὴν σημασίαν τῶν «αὐλείων θυρῶν», γ 437 (τοῦλάχιστον κατὰ τὸν Ἑγχοφ). Αὐλή τις ὑπῆρχε καὶ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἀχιλλεύου, 2 452, καὶ τοῦ ἀντροῦ τοῦ Πολυφύρου ι 231 πρὸλ. 484· 6) ἡ τὴν αὐλὴν περικλείων παῖδος, «αὐλόγυρος», (ἢ ἡ καὶ ἐν τῇ καθορισμένῃ τοῦλάχιστον περὶ τοῖς Μακεδονικοῖς Ῥωμαῖνοις περιωριστὰ εἰς ταύτην τὴν σημ. «αὐλή») Ε 438, ι 184, ε 5· γ) συνεκδοχ. πᾶς ἡ οἰκία, (ἢ ὡς τὸ Γαλλ. la cour καὶ ἐντεῦθεν καὶ παρ' ἡμῶν ἡ Αὐλὴ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς οἰκίας) δ 74, πρὸλ. α 425.

Αἰῶν, ἡ αὐλέω, αὐλόω, ὁ ἤχος τοῦ αὐλοῦ,

ἡ αὐλήσις· οὕτως ἐξ εἰκασίας ὁρθῆς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' τὸ κ 40 «περιστεναγίζεσθαι αὐλή» ἀντὶ τοῦ πρότερου «αὐλῆς». (|| Ἄλλοι δὲ προσέτιμησαν τὴν γραφὴν αὐδῆ, καὶ ὁ Δύντζερους παρέλαβεν εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν· περιστεναγίζετ' αὐδῆ).

Αὔλιζομαι (αὐλή) ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ., κυρ. ἐν τῇ αὐλῇ συναθροίζομαι, ἔπειτα, ἐν ὑπαίθρῳ περικλειομαι, μαυρίζομαι, ἐπὶ βοῶν καὶ γοῶν, *Οδ. μ 265, ε 442.

Ἀύλιον, τὸ (αὐλή), ἀγροτική καλύβη, ἀγροτικὸς οἰκίσκος, *Γ. Ἑρμ. 403.

Αὔλις, ἰαός, ἡ, ποι., τόπος διατριβῆς καὶ μάστις πρὸς διανοικτέρευσιν, κατάλυμα, σταθμός, (Τουρκ.) «κονάκι», *Γ. Ἑρμ. 74. «αὐλιν ἔθεντο» κατέλυσαν, I 232, «αὐλιν ἐσίμεναι» ζηροῦσαι τὸ κατάλυμά των, γ 470.

Αὔλις, ἰαός, ἡ, χωρίον τῆς Βουωτίας παρὰ τὸν Εὐβοϊκὸν πόρον, ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος, ὅπου συνηθροίσθη ἅπας τῶν Ἑλλήνων ὁ στόλος, ἵνα ἐκπλευσῇ κατὰ τῆς Τροίας, τὰ νῦν «Βαθό», B 303, 496.

Αὔλιος, ὁ (ἄω=φωσφ.) 1) μουσικὸν ὄργανον ἐμπνευστὸν καλᾶμινον ἢ εὐλίον, ἢ οὐστίνον ἢ μεταλλινον, ὅπερ τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ ἀπαραίτητου στομίου, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ βαθυτέρου τόνου πρέπει νὰ φαντασθῇ τις ὅμοιον πρὸς τὴν σημερινὴν hautbois ἢ clarinette, αὐλός, «φλιγγέρα», ἰδίως, «σουραῦλι», (Τουρ. «ζουρνάς») K 43, Σ 493, *Γ. Ἑρμ. 434. (Περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ αὐλοῦ ἴδ. Εὐστ. εἰς Σ 493). 2) πᾶς κάλαμος, σωλὴν ἢ ὅτι δῆποτε καλαμειδὲς πρᾶγμα, ὅθεν ὁ σωλὴν τῆς αἰγλήης, εἰς ὃν εἰσέρχεται τὸ ζύλον τοῦ ὄρατος, «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ αὐτῆς» P 297, καὶ δὲ αἱ ὀπαί, εἰς ἃς ἐμβαίνει τῆς πόρπης τάξι-στρα, τ 227. (Κατὰ τὸν Δοιδερλίνου συνκείμετο ἡ «περόνη» ἐκ αὐῶ χρυσῶν σωληνίσκων ὧν ὁ εἰς εἰσέρχεται εἰς τὸν ἑτερον καὶ διὰ τινος συστροφῆς ἐστερεούτο) μεταφ. «παχύς αὐλός»· ῥεῦμα παχὺ, ὅσον τὸ ἐκ σωλήνος ἐξερχόμενον, κρουσθὲς, («ὅθεν τοῦ αἵματος ἀναφορά, κατὰ τὸν Εὐστ.) γ 48.

Ἀυλῶν, ἦνος, ὁ (αὐλός), στενὴ διόδος μεταξὺ ὄρων, φάραγξ, στενὴ κοιλάς, *Γ. Ἑρμ. 95.

Αὐλῶπις, ἰαός, ἡ (αὐλός, ὦψ), ἐπὶ περιεπαλαίης τινός, «τρυφαλείας», κατὰ τὸν Ησύχιον ἢ διόπτρας ἔχουσα, *Ιλ. E 482, / 353, II 795. (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. ἡ εἰς στενὴ καὶ μακρὴν, τοῦτέστιν αὐλίσκων ἀποσπλήγγουσα εἰς ὃν ὁ λόφος ἐμβάλλεται· κυρίως ἢ ὁμοιάζουσα αὐλόν, ὅψιν αὐλὸς ἔχουσα, ὅθεν ἐπιμήκης, κωνοειδὴς κατὰ τὸν Οὐδέσιον).

Αὔως, η, οη (ἄω, αῶω), ξηρός, πεξηραμένος, «ξύλα» Ψ 327, σ 308 κ. ἀ. «βοῆ» M 437, P 493. Τὸ οὐδ. «αῶον» ὡς ἐπὶ ῥ. περὶ ἧχου ἐκ ξηρῶν παραγομένου πραγμάτων, M 460, N 444.

Ἀῦπνος, οη (ἄ, ὦπνος), αὔπνος, ἄγρυπνος· ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ὕπνον, ε 404, κ 84, τ 594. β.) ἐπὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν τις δὲν κοιμᾶται, «νῶς, νύκτες» I 323, τ 340.

Αῦρη, ἡ (ἄω, ἄρη), πνοή, αὔρα, «ὀπωρινή» *Γ. Ἑρμ. 437. πρὸ πάντων ἡ ἀροστέρᾳ πνοή, ἡ αὔρα ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ πρῶνι, ε 469, (|| Παρὰ τοῖς Μακεδονικοῖς Ῥωμαίοις «αὔρα» = ὄρυς).

Αῦριον (αὔρη, κυρ. αὔρετ. τοῦ ἐπιθ. αὔριος· τοῦτέστιν ὁ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αὔρας, τὴν πρῶταν, βεβαίως τὴν ἐπιούσαν, ἀνέμων) «αὔριον» Σ 269, α 272 κ. ἀ. εἰς τὸ μέλλον, (|| ὡς ἐν τῷ Θεοκρίτῳ ἐκείνῳ «αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον» 4, 44 καὶ ἐν τῇ καθομῇ.) σ 23 «εἰς αὔριον» δι' αὔριον, Θ 538, μέχρι τῆς αὔριον, λ 354. «αὔριον ἐς» η 318 (ἐνθα πρὸ τοῦ Εὐδοῦ ἐγράφετο ἐς καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἐπόμενον «τῆμος»).

Αὔσταλός, η, οη, ποι. (αὔω, αὐστός) κυρ. ξηρός, αὐχμηρὸς, περὶ δέρματος ἀνθρώπου παρημελημένου ἔχοντος τὸ σῶμα, ἀλουστον δηλ. καὶ μὴ ἡλεημένον, ὅθεν ῥυπαρός, τ 327 τ.

Αὐτάγρετος, οη (αὐτός, ἀγρέω), ποι. ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετος, αὐτὸς ὅς' ἐαυτοῦ αἰρεθεῖς, ἢ ὅτι τις αὐτός (ἐξ οἰκείας αὐτοῦ θελήσεως) ἐκλέγει «εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι» εἴθε νὰ παρεῖχον ἐλευθέρην ἐκλογὴν κτλ. π 448 τ. «αὐτάγρετων ἐστὶ μοι» μετ' ἀπαρμυ. ἐκ τῆς ἐλευθέρως θελήσεώς μου ἐαρτάται, *Γ. Ἑρμ. 474.

Αὐτάρ, ἐπικ. σύνδ. (ἐκ τοῦ αὐτ' ἀρ.), ὡς καὶ τὸ ἀτάρ, ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τιθέμενος· ἀ.) εἰς ἐνδείξιν ἀντιθέσεως, ἀλλὰ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, δέ, A 433 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ὡς ἀπόδοσις τοῦ μέν, B 402, 403, τ 513, 515 «αὐτάρ τοι» ἀλλ' ὅμως, Θ 45. β.) εἰς ἐνδείξιν μεταδόσεως καὶ ἀπλῆς ἀκολουθίας, ὡς ὁ Δέ καὶ Ἄτάρ, ἔπειτα, δέ, A 488, Γ 48, 345, Γ 38· ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄρα» B 403, ἢ «ἔπειτα» B 406 κ. ἀ.

Αὔτε, ἐπὶ ῥ. ποι. (ἐκ τοῦ αὐ καὶ τε)=αὔ. 1) πάλιν, «πίσω» A 202, 578 κ. ἀ. «τίπτε» αὐτε· διὰ τί πάλιν A 202 κ. ἀ. «πῇ δ' αὐτε» κ 284. (|| Ἐν τοῦτοις τὸ «αὐτε» καὶ τῆς καθομῆλου τὸ «πάλιν» σημαίνει τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λέγοντος· διότι πάντοτε καὶ ὅτ' καὶ εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν γίνεται τὸ λεγόμενον). 2) πάλιν, ἀφ' ἐτέρου, δέ (namely, ἀντιθέτως δηλ. πρὸς τὸ προηγούμενον, A 237, Δ 324 κ. ἀ. πλγ. ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ Δέ «δ' αὐθ'» A 370· τίθεται μετὰ τὸν Νῆν ἀντὶ τοῦ Δέ, Γ 234, 237, 244, γ 5· σημαίνει δὲ καὶ τὴν μετεβασιν καὶ ἀκολουθίαν, ὡς ὁ «δὲ, αὐτάρ, ἀτάρ» π. γ. «Δαρδανίων αὐτ' ἤρχεν—Αἰνείας» B 820 κ. ἀ.

Αὔτε, ἐπὶ ῥ. ποι. (αὔω, μόν. κατ' ἐνερ. ἢ παρ. 1) μεγαλοφώνως καλῶ, «φωνάζω» *Ιλ. Γ 50, P 582 κ. ἀ. «τινά» A 252. 2) ἐπὶ πραγμάτων ἡ γῶ, ἡ χολογῶ, «βροντῶ» M 460.

Αὔτη [υ-], ἡ, ποι. (αὔω) φωνή, κραυγή.

τ 422, Α 466 (ὅπου δ Οὐόλφ. γράφ. «φωνή»)· ἰδίως ἡ πολεμικὴ κραυγὴ, ἀλαλαγμός, Ο 478 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «πόλλος» Ζ 328 κ. ἀ. ἔθεν καὶ ἡ μάχη αὐτή, Α 383.

Αὐτῆμαρ, ἐπ. ἐπὶρ. (αὐτό, ἡμαρ) τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημερόν, Α 84, Σ 450, γ 344.

Αὐτίκα [..-], ἐπὶρ. (αὐτός), εὐθύς, ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν, πολλάκις «αὐτίκα νῦν» «τώρα εὐθύς» ι 356 κ. ἀ. «μὰλ' αὐτίκα» κ 444· «αὐτίκ' ἄρα, αὐτίκ' ἐπεὶ» εὐθύς, εὐθύς ἀφ' οὗ «αὐτίκ' ἔπειτα» ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Η 322· «αὐτίκα καὶ μετέπειτα» τώρα εὐθύς καὶ μετέπειτα, ξ 403· μετὰ κατοχῆς, ὅσον «αὐτίκ' ἴοντι» εὐθύς μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ε 367, ρ 327. —Πολλάκις τίθεται ἀσυνδέτως πρὸς τὰ προηγούμενα Β 442, ι 456 κ. ἀ.

Αὐτίς, ἐπὶρ. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ αὐτῆ). 1) πάλιν, «πίσω», Η 208 κ. ἀ. (1). συνάπτονται εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας μετὰ τοῦ «πάλιν» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «πίσω πάλιν» ὡς «πάλιν ὅτις ἀποφέρειν» Ε 257 (ἐνθα ἐπαυξάνει τὴν ἐπίτασιν καὶ ἡ Ἀπό· «ἐλεύσομαι αὐτῆς» Μ 369, Ν 753 κ. ἀ. 2) ἀκολούθως, εἰς τὸ μέλλον, Α 440, Γ 440.

Αὐτμή [-..], ἡ, ἐπ. (αὐ, αὐω). 1) ἀναπνοή, πνοή, ἀνεμός, περὶ ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων, Ι 609, Κ 89· περὶ τοῦ πνεύματος, ἀέρος τῶν φυτῶν, Σ 474, περὶ ἀνέμων, λ 400, 407. 2) ἀτμός, ἀτμός, καπνός, Ε 474, μ 369· φλογώδης καπνός, φλόξ, ὃ ἐν Μακεδονίᾳ λεγόμενος ἰδίως εἰς ταύτην τὴν σημ. «λαμνός» (ἐκ τοῦ λάμπω) Φ 366, γ 289, ι 389.

Αὐτμῆν [-..], ἑνός, ὁ, ἐπ. = αὐτμή, Ψ 765, π 290.

Αὐτοδιδάκτος [-..], ὁ (αὐτός, διδάσκω), ὁ αὐτός ὑφ' αὐτοῦ διδαχθεὶς, γ 347 f.

Αὐτοδίδω, ἐπὶρ. εὐθύς, ἀμέσως, πάραυτα, Ο 449 f. (Ἦτοι ἐκ τοῦ αὐτός καὶ ἰδός, οἶοναι ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδού, ἡ, πολύ πιθανώτερον, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αὐτός, ὡς τὸ «μαψίδως» ἐκ τοῦ «μάψ»).

Αὐτοέτης, ἐπὶρ. (αὐτός, ἔτος) κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τουτίστιν ἐντός ἐνός ἔτους, γ 322 f.

Αὐτοέκ, ἐπὶρ. (αὐτός) σημ. τὴν ἀπὸ τινος διαστελλομένην τόπου κίνησιν, «αὐτοῦθε, ἀπ' αὐτοῦ» Υ 420· συνήθ. μετὰ προθ. «αὐτόθεν ἐξ ἰδρώων» ἀπ' αὐτοῦ (ἀπὸ τῆς ἰδράς) ὅπου ἐκβλήθη, τουτίστιν ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδρῶν, ν 56, «αὐτόθεν ἐκ διαφοροῦ καθήκοντος», ρ 420, Τ 77.

Αὐτοός, καὶ πρό φων. αὐτοός, ἐπὶρ. (αὐτός) σημ. τὴν ἐν τινι διαστελλομένην τόπῳ στάσιν, «αὐτοῦ» Γ 428, ι 496 κ. ἀ. πολλάκις ἔπεται παραίτερός τις προσδιορισμός, οἶον ι 29· «παρ' αὐτοῖσι» (σημ. ἐπὶ τόπου ὅτι τὸ «παραυτίκα» ἐπὶ χρόνῳ) αὐτοῦ πλησίον, Ψ 447.

Αὐτοκόνη [-..] ὄρος, τὸ, ἀνωτρίτιον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλολίδος, οὐ μακρὰν τῆς Φωκαίας, Τ. Ἀπ. 35. Ὁ Πάγαν διώρθωνεν Ἀκρακάνης, ἐν

νοσὴν διὰ τούτου τὸ παρά Στράβ. 43, 4, 2. 54. 68 Κάναι λεγόμενον.

Αὐτοκαίγνητι, ἡ (αὐτός, κασιγνήτη), ποι. ἡ γνησία ἀδελφή, κ 437 f.

Αὐτοκαίγνητος, ὁ (αὐτός, κασιγνήτος), ποι. ὁ γνησίος ἀδελφός, αὐτάδελφος, *Ιλ. Β 706, Γ 238 κ. ἀ.

Αὐτολίκος [-..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλονίδος, πατὴρ τῆς Ἀντικλίας, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς, κατοικῶν ἐν τῇ Παργασσῇ, περιβόητος διὰ τοὺς δόλους αὐτοῦ καὶ τὰς πανουργίας, τ 394 ἐξ. Ἐκλεψε τὴν περιφρημον περιβεφαλαίαν τοῦ Ἀμύντορος τοῦ ἐξ Ἑλαιῶνος, «πυκινὸν δόμον ἀντιπρήσας» Κ 267. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ἰθάκην ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀδυσσεύς, ὑποσχθεὶς καὶ δῶρα εἰς αὐτὸν νά δώσῃ ὅποτεν ἤδησῃ, τ 409 ἐξ.

Αὐτομάτος, ἡ, ὄν (αὐτός, μέμας), αὐτοκινήτος, αὐθόρμητος, ὁ ἀφ' αὐτοῦ πράττων τι *Ιλ. Β 408, Ε 749· οὕτως κεῖται ἐπὶ τῶν θαυμασίων τριπόδων τοῦ Ἡφαίστου, τῶν αὐτοκινήτων, Σ 376.

Αὐτομέδων, ὄντος, ὁ (αὐτός, μέδων), υἱὸς τοῦ Διῶρους, ἡνίοχος τοῦ Ἀχελλίου, Σκύριος, Ι 209, Ρ 429.

Αὐτοπόη, ἡ, θεραπευτὴς τῆς Πηνελόπης, σ 482.

Αὐτόπορος, ὁ. 1) Ἀχαιοὶ τις ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Α 304. 2) εἰς τὴν Τρώην ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Η 694.

Αὐτοπικί [-..], ἐπ. ἐπὶρ. (αὐτός, νύξ), κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, *Ιλ. Θ 497 f.

Αὐτοπρεπής, ἑς (αὐτός, πρέπω), ἡμαρτημένη γραφή ἐν Τ. Ἑρμ. 86. Τὰς διαφόρους αὐτῆς διορθώσεις (πάσας ἀνεπαρκεῖς) ἴδε παρὰ τῇ νεωτάτῃ ἐδότῃ τῶν Ἰωνων Βασιμειτέρῃ ἐνθ. ἀ.

Αὐτός, ἡ, ὁ. Α') αὐτός, αὐτός ὁ ἴδιος, «αὐτός» (πάντοτε μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ κατ' ὄνομα, «αὐτός μου, -σου, -του» αὐτοῖ μα, -σαι, -των') τίθεται 1) κυρίως πρὸς ἀντιδιαστολήν προσώπου τινὸς ἀπὸ παντὸς ὅτι ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχειν οἶον «αὐτοί» περὶ τῶν νεωτῶν ἀντιθετικῶς πρὸς τὰ πλοῖα, Η 338, «αὐτός» περὶ τοῦ δεσπότη ἀντιθετικῶς πρὸς τὸν δούλον, ἡτοῦ ἀργυροῦ πρὸς τοὺς ὑπηκόους, Ζ 48, Θ 4· περὶ τῶν γυνάμενων ἀντὶθ. πρὸς τὰ τέκνα, Β 37, Γ 304, Τ. Δημ. 2) περὶ τοῦ σώματος ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ψυχὴν, Α 4, περὶ τοῦ θεοῦ Ἰρακλίου ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ εἶωλον αὐτοῦ, 602· κ. ἀ. τ.—θεν 2) κατὰ τὴν ἐκείνου πτώσιν τῆς ἀντιθέσεως σημαίνει ἐννοίας, τὰς ὁμοίας αἱ νεώτεροι γλῶσσαι ἐκφράζουσι δι' ἄλλων λήξεων, οἶον ἀ.) μάλιστα, «κάν»· οὐ· αὐτῆς Ἐκείνης· οὐτε αὐτῆς κἄν τῆς Ἐκείνης, Ζ 454 κ. ἀ. β.) ἀκριβῶς, «σωστά, ταα» ὑπὸ λόφον αὐτὸν· ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Γ 645 κ. ἀ. γ.) μετὰ τῆς προθ. Σύν, μαζὶ μ, μὲ ὅλον τὸ, «αὐτὴ σὺν φόρμῃ» μὲ ὅλη τὴν φόρμῃ, καθὼς τὴν ἐκρά-

τει, I 194, «αὐτὴ σὺν πύλῃ» τὴν κεφαλὴν μὲ ὄλην τὴν περικεφαλαίαν, E 498, πρὸς. v 148· καὶ ἄνευ δὲ τῆς δύν, «ἐν χειρὶ θῆσω δῶα ἵπ-
πους αὐτοῖσιν ὄρεσιν» θά ἐγχειρίσω δῶα ἵππους
μὲ ὄλην τὴν θύσαν, ἄνευ δὲ τῆς θύ. v 290·
ὡσαύτως, Θ 24, Ψ 8, θ 186, υ 249· δ' αὐ-
τοῦ ὄρετος, ἀφ' ἐαυτοῦ, ἴδιος αὐτοῦ, ἐκου-
σῶς, ὡς «ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω» P 234· «οἱ δὲ καὶ
αὐτοὶ παύσονται» E 168· ε.) καὶ αὐτόν, μό-
νος, B 233, Θ 99, N 729, α 53, ε 8, ο 344.

8) Συναπτομένη μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀπο-
ἀναδεικνύει αὐτὸς, πῶν ἄλλο πρόσωπον ἀπο-
κλείουσα, «ἐγὼ αὐτός» A 437 ἢ «αὐτὸς ἐγὼ»
ω 324 κ. α. β.) ἐν ταῖς πλάγιας πτώσεσιν ἐκ-
φράζει τὴν αὐτοπάθειαν, ὅτε συνήθως ἡ αὐτὸς
τίθεται μετὰ τὴν προσωπικὴν, ὅστις καὶ τλαίη,
οἱ τ' αὐτῇ κῆδος ἄρῃται· K 307, Γ 54, Π 47
κ. α. (||) Ἐνταῦθα σημαίνεται ὅτι συναπτομένη
μετὰ τῶν προσωπικῶν εἰς ἐνδεῖν αὐτοπαθείας
οὐδέποτε συντίθεται αὐτῷ ὥστε ν' ἀποτελῇ μίαν
λέξιν, ὡς ἐν τῇ περὶ λόγῳ· ὅθεν «ἐμὲ αὐ-
τόν, σὺ αὐτῷ» οὐδέποτε δεῖ ἐμμενόν, σεαυτῷ).
Ἐνταῦθα δὲ μόνον ἡ αὐτὸς ἐκφράζει ὅτι καὶ μετὰ
τῆς προσωπικῆς συναπτομένη, ὡς «αὐτὸν ἐλέη-
σον, Ω 503· ἄχος· περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάν-
των» ἀντὶ τοῦ περὶ ἐμαυτοῦ τ' αὐτοῦ, φ 249. (Ἐν-
ταῦθα δὲν καταλείπονται αἱ περιπτώσεις, ἐν αἷς ἡ
προσωπικὴ ἀντωνυμία παραλείπεται ὡς περιλε-
γανόνη ἐν τῇ ῥήματι καὶ ὑπὸ τῆς καταλήξεως
αὐτοῦ ἰκανῶς ἀναπληρουμένη, ὡς «αὐτὸς ἐν
κλισίῃσιν ἦσθαι ἡλαιομαί» N 252· ὡσαύτως· Π
332, P 332· «αὐτοὶ τρεῖς ἄσπετον» κ. α.) 4)
Ἐνταῦθα τίθεται μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν
ἡ αὐτὸς κατὰ γεν. πτώσιν, ἵνα μᾶλλον ἀνα-
δείξῃ τὸν κτήτορα· (||) ἡ ὁρθότερον ὅταν ἡ κτη-
τικὴ ἀντωνυμία ταυτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ἰσχυρι-
σθαι τὸν ῥήματος, τοῦτοστιν ἐπὶ αὐτοπαθείας·
«τὰ σ' αὐτῆς (σὰ αὐτῆς) ἔργα κόμισε» τὰ ἰδία
σου ἔργα, «τὴν δίκην σου τὴν δοῦλε ἀ» ὡσαύτως,
Z 490· αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο·
ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτιῶν, α 7 (ὅου τινεῖς
γράφουσιν αὐτοὶ κατὰ τὸν γ 33 κ. α.).

Β.) Σημαίνει τὴν ταυτότητα, ὡς αὐτός, ὁ
ἴδιος· M 225, θ 107, κ. α. Τὰ δὲ ἄλλα ἔχει
σπανίως παρ' Ὁμ. A 338, Z 391, η 55, 326.

Γ.) Ἐν ταῖς πλάγιας πτώσεσιν σπορίως εὐρί-
σκαται παρ' Ὁμ. μὲ τὴν αὐτὴν σπ. ὡς καὶ
παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀντὶ τοῦ τῆς καθιλουμένης
«τοῦ, τῆς, τον, τὴν, των, τους, τα»· ἐπειδὴ ἀντὶ
τοῦτο εἶνε ἐν χρήσει αἱ πλάγιας πτώσεις τοῦ «ὁ,
ἡ, τὰ» ἢ αἱ προσωπικαὶ «ὁ, οἱ, εἰς ἐν τῇ αἰτ.
προτίτε καὶ τὸ «μιν»· οἷον E 45, π 370. (||)
Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ διαρτῶθαι αἰτιατ. «αὐ-
τόν» ἢ καὶ ἄλλως παρέλκουσα εἰς τὴν αὐτοῦ, δ
ἐ. ἐνὶ πόνοι· Μόνον ἐν τῇ M 204 γραμμα-
τικαὶ τινεῖς ἀρχαῖοι ἐξέλαβον αὐτῆς τοιαύτην
σημασίαν καὶ ἔγραψαν ὡς· ἐγκλιτικὴν «ὡς γὰρ
αὐτὸν ἔχοντα», ὥστε γὰρ θεωρεῖται ὡς ἀντικείμενον

τοῦ «ἔχοντα», ἢ, ἀλλὰ εἶνε περιττόν κατὰ τὸν Διν-
δάρφιν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν μοναδικὴν ταύτην
περίστασιν, δυνάμενοι ὁρθῶς νὰ ἐρμηνεύσωμεν
αὐτὸν τὸν ἔχοντα, αὐτὸν τὸν ἴδιον ὅστις τὸν
ἐκράτει.

Δ.) Ἐν ταῖς παρ' Ὁμ. εὐρισκομέναις συνθέ-
σεσι σημ. α.) ἀφ' ἐαυτοῦ, ἐξ ἰδίας θυνά-
μεως, ὡς «αὐτόματος, αὐτοδίδακτος»· β.)
ἀποκλεισθὲν παντός ἄλλοτρίου καὶ ἑτερογενοῦς,
μόνον, ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς «αὐτοσχεδὸν,
αὐτοχόωνος»· γ.) ταυτότητα, ὡς «αὐτόστις,
αὐτονοχί»· ὡσαύτως καὶ «αὐτοκασίγητος»· ἀδελ-
φός ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς.

ΑἰΤΟΣΤΑΣΙΣ [-...], ἡ, ἐπ. (αὐτός, στάσις),
ἡ ἐκ τοῦ πλησίον μάχη, καθ' ἣν τινεῖς μόνον
μόνον ἴστανται, συμπλοκή, ἡ ἐκ τοῦ συστά-
δην μάχη, N 325 f.

ΑἰΤΟΣΚΕΔΑΛΙΑ [-...], ἐπ. = ΑἰΤΟΣΚΕΔΩΝ, Π 319 f.
ΑἰΤΟΣΚΕΔΑΙΑ, ἡ, παρ' Ὁμ. 4) ἡ ἐκ τοῦ συ-
στάδην μάχη, ἡ συμπλοκή, μόνον κατὰ δοτ.
καὶ αἰτ. ὡς «αὐτοσχεδὸν μῆται χεῖρας τε μέ-
νος τε»· ἐκ τοῦ συστάδην (ἐκ τοῦ πλησίον) νὰ
συμπλέξωμεν χεῖρας καὶ ῥάμην, O 540· «αὐ-
τοσχεδὸν πλησίον, βάλλειν, αὐτάζειν τινὰ» ἐκ
τοῦ πλησίον, διὰ τῶν ἀγγεμάχων ὅπλων, M 492,
P 294, λ 536. 2) «ἐξ αὐτοσχεδῆς» αὐτοσχε-
δῶς, ἐκ τοῦ προαίρου, Γμ. Ἑρμ. 55. Ἐκ τοῦ
ΑἰΤΟΣΚΕΔΩΝ, ἐπ. ἐπὶ (αὐτός, σχεδόν), ἐξ
ὁλοκλήρου πλησίον, πολλά πλησίον, συμ-
πίπτει, ὡς «μάχεσθαι» στήθος πρὸς στήθος
μάχ. O 386, «αὐτάζεσθαι τινὰ» ἐν συμπλο-
κῇ πληγῶν τινά, P 273, γ 293· «ὀρμασθαι»
N 496.

ΑἰΤΟΥ, ἐπ. τοπικόν (κυρ. γεν. τοῦ αὐτοῦ).
4) «ἀπ' αὐτοῦ», ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ, πολλάκις
μετὰ τινος περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «αὐτοῦ ἐν
Τροίῃ» N 237, «αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατῇ» κ 96,
«αὐτοῦ παρὰ κλισίῃσιν» O 656· αὐτοῦ ἐνθα·
αὐτοῦ δά, Θ 207· «καθὶ αὐτοῦ» Γ. Ἀπ. 374,
«που αὐτοῦ ἀγρῶν» αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ἀ-
γρούς, δ 639, «αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς»· ἐκεῖ δά
ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, θ 68. 2) χρονικῶς
(ὡς καὶ τὸ Γερμ. auf der Stelle = ἐν τὸν τόπον,
μετέπειτα ἐκ τῆς τοπικῆς εἰς χρον. σημ.) εὐθύς,
ἀμέσως, πάραυτα, O 349, Φ 425, ε 250, ι
303, ω 474.

ΑἰΤΟΦΙ, ΑἰΤΟΦΙΣ, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. ὄνικ. καὶ
πληθ. τοῦ αὐτοῦ, πάντοτε μετὰ προσβ. «ἀπ' αὐ-
τοῦ» = ἀπ' αὐτῶν, A 44, «παρ' αὐτοῖς» = παρ'
αὐτῆς, M 302, N 42, «ἐπ' αὐτοῖς» αὐτὰ· δ ἐ.
ἐπ' αὐτῶν (= ἐπ' ἐαυτῶν) ἐκθνήντα, καθ' ἐαυτοῦς,
τοῦτοστιν ἕκαστος· ἐν τῇ αὐτοῦ χώρα, εἰς τὸν
τόπον του, Γ 255. — Ἀντὶ ἐπὶ = αὐτοῦ ἐκλαμ-
βάνεται ὑπὸ τινων (καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολ.) τὸ «παρ'
αὐτοῖς» Γ 440, Ψ 640· ἀλλ' ὁρθότερον κατ'
ἄλλους = παρ' αὐτοῖς.

Ἀντίφονος, ὁ, Θεωδοῦς τις, πατήρ τοῦ Πο-
λυφόντου, Δ 393.

ΑἰΤΟΧΟΩΝΟΣ, ὄν, ἐπ. = αὐτόχωνος κατὰ
συναίρ. ἐκ τοῦ αὐτοχόωνος (ἐκ τοῦ χόων, συναίρ.
χώνη) αὐτόχυτος, μόνον (τοῦτοστιν χονδρά)
χυμένος, ὅς· ἐξήλθεν ἐκ τῆς χόωνος, ἄνευ τι-
νος περαιτέρως διὰ τῆς σμίκλης ἐπεξεργασίας
(κατ' ἄλλους δὲ στερεός, «ἀτόφους» = αὐτο-
φύης, massif, οὐχὶ κενός) οἷον «σῶλος» Ψ 826 f.

ΑἰΤΩΕ ἢ ΑἰΤΩΙΣ, ποι. 4) οὕτως, ἀκριβῶς
οὕτως, κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν τρόπον, ὡς ἰρσο
modo, «αὐτως ὥστε γυναικα» X 425, ὅθεν
ἐπικ. «ὡς (ὁ Βέκκ, ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεινός, γρά-
φει) δ' αὐτῶς» (ὁ Βέκκ ἐν τῇ Β'. γράφει ἐν τῇ
φράσει ταύτῃ αὐτῶς) = αὐτῶς, Γ 339, γ 64
κ. α. 2) οὕτως ὡς μέχρι τοῦδε, πάντοτε
ἀκόμῃ οὕτως, «πάντα ἔτσι» σχετικῶς πρὸς
προηγούμενην τινὰ κατάστασιν, Σ 338, υ 336,
υ 430 (||) ἐν καὶ δύνανται τὰ χωρία ταῦτα καὶ
κατὰ τὴν 4) σημ. νὰ ἐρμηνευθῶσι· ἀκριβέστερον
ὁρίζεται διὰ τοῦ «ἐν», «λέξης, λευκός ἐν αὐ-
τῷ» Ψ 268, πρὸς. Ω 443. 3) οὕτως ὅπως
ἔχω, σχετικῶς πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν,
«ἀλλὰ καὶ αὐτῶς ἀντίον ἐμ' αὐτῶν» καὶ ἔτσι
καθὼς εἶμαι, E 255· «ἀλλ' αὐτῶς ἐπὶ τάφρον
ἴων» ἀλλ' ἔτσι καθὼς εἶμαι, ὁπλοῖς, Σ 498·
«δίδωμι δὲ σοι τὸ δ' ἄβλαν αὐτῶς» χωρὶς ν' ἀγω-
νισθῇς, Ψ 620, πρὸς. ζ 443 (ὅπου ἀναφέρεται
εἰς τὸ ἐπόμενον «ἀποσταδὰ» οὕτως ὅπως ἦτο
μακρὸν), μ 284. Συγχῆ ἡ φρ. «καὶ αὐτῶς» καὶ
ἄλλως, καὶ ἄνευ τούτου, A 520, I 599· ὅθεν
4) οὕτως, ἀπλως, χωρὶς τινος λόγου,
«ἔτσι» οἷον «ἐμ' αὐτῶς ἦσθαι δευόμενον» νὰ
κἀνωμαι ἔτσι μὲ τὰ χεῖρα ἀδελφῶν, A 433· (||) τὸ
παραδείγμα τοῦτο δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ κατὰ
τὰ προηγούμενα, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ζ 443)
«ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρούρης» ἀλλ' ἔτσι μόνον ἐν-
βάρος τῆς γῆς, ο 379, πρὸς. δ 665, ε 454, π 343·
ἐνταῦθα μᾶλλον ἀντίκειναι τὸ ἀνωτέρω «ἡ κεῖται
αὐτῶς ἀκρότης» υ 430· πολλάκις συναπτεται μετ'
ἄλλων ἐπιρρ. οἷον «μᾶψ, ἀκλῆς αὐτῶς κτλ.»
ὅθεν σημ. καὶ ματαίως, εἰς μάτην, «ἔτσι»
αὐτῶς ρ' ἐπέεσσ' ἐρδαινόμεν· B 342, πρὸς. A
388, O 342, Π 447, Φ 406. (Οἱ ἀρχαῖοι γραμ-
ματικοὶ διακρίνουσι τὸ αὐτῶς = μᾶτην ἀπὸ τοῦ
αὐτῶς = οὕτως, πρὸς. Σχολ. εἰς A 433 καὶ τὰ
ME· ὁ δὲ Βούττμαννος γράφει πανταχού αὐ-
τῶς, ὅπερ θεωρεῖ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ οὕτως
τοῦναντίον δὲ ὁ Ἑρμαννός καὶ Ὁλβριος παρα-
δέχονται ὡς ὁρθὸν τύπον μόνον τὸ αὐτῶς, ὡς
ἐπὶ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲ Αἰολ. τονισμόν, καὶ οὕ-
τως· ἔγραψαν ὁ Σπίτζ. καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἐκθ.
ὁ δὲ Οὐόλφριος ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ἔγραψεν αὐτῶς, ἐν
δὲ τῇ Ὀδ.: αὐτῶς· Ὁ δὲ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι
εἶνε δύο ὁμόφωνοι μὲν, κατὰ δὲ τὴν παραγω-
γὴν καὶ σημασίαν διάφοροι λέξεις, ἡ μὲν ἐκ τοῦ
αὐτοῦ, σημαίνουσα τὸ οὕτως, ἡ οὕτως ὅπως μᾶ-
χρι τοῦδε, ἀλλ' οὐδέποτε τὰς ἀπλως καὶ ὡς ἐτυ-
γεν· ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἀγρ. αὐατός, ὅπερ ἐκ τοῦ
αἰτῆ, καὶ σημ. τὸ ἀνάρμοστον καὶ ἡμαρτημένον,

τὸ ἄκαρπον καὶ ἰψευσμένον, τὸ μάταιον. ἢ Ἀπί-
θανον).

ΑἰΧΕΝΙΟΙΣ, ἡ, ὄν, εἰς τὸν αὐχένα ἀνήκων,
εἰνόντες, τίν. τοῦ αὐχίνος, γ 450 f.

ΑἰΧΕΝ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, «ἐπὶ
τινι» Βατρ. 57 (συγγ. τῇ εὐχαμαι).

ΑἰΧΗΝ, ἐκκε, ὁ, πρᾶχλος, «σίνχι», τὸ
ὅπισθεν μέρος τοῦ λαμποῦ τῶν τε ἀνθρώπων, οἷον
E 447, P 49, ι 372 κ. α. καὶ τῶν ζώων, οἷον
E 164. (Κατὰ τὸν Δοιδερλινον ἐκ τοῦ αὐχέν.
||) Εὐλογώτερον ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ἔχω (= νεῖος
Λατ., νεῖς Σανσκρ.) εἰς τὴν σημ. τοῦ αὐχέν.
Ἀλλ' οὐδὲ ταύτην τὴν ἐτυμολ. θεωρεῖ ἀναμφί-
βολον ὁ Κούρτιος).

ΑἰΧΜΗ (αὐχμή) κυρ. εἶμαι ξηρός, ἔπειτα
εἶμαι αὐχμηρὸς, (οἷον αἱ ἀπλως) ῥυπαρός,
Λατ. squiere, ω 250 f.

ΑἰΧΜΗΣ, ΚΕΛΑ, ἐν (αὐχμή) = αὐχμηρός,
ῥυπαρός, Γμ. 18, 6.

1. Αἰψ, ποι. κυρ. ξηραίνω, ἔπειτα ἀνάπτω,
«ἀνάω» (ἢ καὶ «ἀνάδω»), παίρνω φω-
τιά, «ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὐτῷ» πῦρ δηλ., ἵνα
μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἀνάψῃ φωτιὰν ἀπὸ κανὲν ἄλ-
λο μέρος, ε 490 f.

2. Αἰψ, παρὰ. αὖτον, ἀόρ. α. τρισύλλαβος, ἥντα
καὶ αὖσα [-...]. 4) ἀμέτ. α.) «φωνάζω», βοᾷ
τραυγάζω, «χουάξω», πολλάκις μετὰ τῶν
ἐπιρρ. «μακρόν, μέγα, δεινόν» Γ 84, Θ 160, Σ
447 κ. α. «ἐπὶ μακρόν αὖσαν» ζ 447· «φωνῇ
ἦσαν» μὲ (δυνατὴν) φωνὴν ἐφώναιε, ω 530·
6) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἡχῶ, ἡχολογῶ,
βροντῶ, N 409, 444. 2) σπαν. μεταδοτικῶς,
καὶ τινὰ μεγαλοφώνως, «φωνάζω» A 464,
N 77, ι 65.

ΑἰΑΙΡΕΩ καὶ ποι. ἀποαίρω, A 230, 275,
(||) ὡς τὸνιστὸν ὄχι· ἀποαίρω, ἀλλ' ἀποαι-
ρῶ ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποαίρειτο· ἀφαι-
ροῦ, προσεκτ.) μὲλ. ἀφαιρῶ, ἀόρ. ἀφαιρῶ καὶ
μετο. ἀφαιρῶ, μέσ. μὲλ. ἀφαιρήσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἰ. ἀφαιρόμεν καὶ ἐπ. ἀφαιρόμεν. 4) Ἐ-
νεργ. ἀφαιρῶ, σηκῶνω, «θυρεόν» ι 343, «σι-
τον ἡ τραπέζης» τ 64· ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ.
προσβ. ὁνοῖ χαριστικῶς «τινὶ σῖτον» ε 455. 2)
Μέσ. ἀφαιρῶ τι πρὸς ὀφελός μου, «ταῦτα ὡ-
μοῦν» V 544. Ἰδὲ· 6) ἀφαιρῶ τι παρὰ
νόμῳ, βίβλως ἀρπάζω, «τί» Ψ 544, «το-
νός τι» ι 673, 694, ι 335. (Ἐν τούτοις τοῖς
χωρ. ἐνταῖσιν) γ 249, «τινὰ κοῦρην» A 275,
«τινὰ κῆδος» X 48, «τινὶ γέρας» A 464, «τινὶ
νόστιμον ἡμαρ» α 9, μεταφ. «νόστον, νίκην»
Π 82, 69.

ΑἰΦΑΛΑ [-...], ὄν, ἄνευ φάλου (ὅπ. ἴδ.) τοῦ-
τόστιν ὄνυ μεταλλίνης προσβολῆς, πρὸς. λ.
ἀμφίφαλα. (Κατ' ἄλλους δὲ ἄνευ ὀφθαλμῶν ἢ
ἀσπίδων, κατὰ τὸν Βούττμαννον ἄνευ τούτου
μεταλλίνου «κυνή» K 258 f.

ΑἰΦΑΡΑΓΓΗ [-...], μόνον ἐπ. ἀόρ. ἰ. ἀφ-
εῖρον καὶ ἀπῆμυρον, O 521, Π 466. 4)

της Ἀθηνᾶς, Ε 330 ἐξ. Ὅπου περιγράφεται χα-
ρίσασθαι τὴν γυνή, παραβάλλεται πρὸς τὴν Ἀφρο-
δίτην, Τ 282, Ω 699, ε 44. Ἡ ἔδρα τῆς θελη-
κτικῆς δυνάμεως, δὲ ἥς ἡ θεὰ αὐτὴ δαμάζει
θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, εἶνε δὲ περιβύχτος αὐτῆς
κεστός, ὅστις περιλαμβάνει τὸν ἥμερον, τὸν πό-
θον, τὴν θωπεῖαν καὶ τὴν ἀπατηλὴν πειθῶ, ἥτις
δαλεάζει καὶ τῶν φρονιμοτάτων τὸν νοῦν, Ξ 214
ἐξ. Αἱ χάριτες περιέπουσι καὶ θεραπεύουσιν αὐ-
τήν, σ 492, θ 364, Ε 338. Τὰ ἐπιθετα αὐτῆς,
ἄπ. ἴδε, εἶνε «χρυσή, φιλομειδίη, εὐστέφανος»,
ἐν δὲ τοῖς Ὑμνοῖς «καλυκώπις, ἐλικοβλέφαρος,
λοστέφανος, φιλοστέφανος, χρυσοστέφανος, γλυ-
κυμείλιχος, Κυπρογενής, πολυχρύσος». Εἶνε
σύμμαχος τῶν Τρώων, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἔδωκε τὴν
πρώτην τοῦ πολέμου ἀφορμὴν, Ε 349 ἐξ. πρὸς
Ω 30. Αἱ κυριώταται χάραι, ἐν αἷς ἐλατρεῖτο,
ἦτο ἡ Κύπρος Ὑμ. 5, 9 (ὅθεν «Κύπρις», ὅπ.
ἴδε) καὶ ἰδίως ἡ Πάφος, θ 363, ἐτι δὲ τὰ Κύ-
θηρα (ὅν. «Κυθέρεια», ὅπ. ἴδε), ἅπερ διὰ τοῦτο
καλοῦνται «ἑζῖθεα» Ο 432. 2) συμβολικὴ ἐκ-
φρασις, ὡς καὶ ὁ Ἄρης (ἴδ. τὴν λ.) ἀντὶ τοῦ
φιλότης, συνουσία, χ 444.

Ἀφρονέα, ποι. (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, πρᾶτ-
τω ἀνόητα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστί,
Ο 404 †.

Ἀφρός, ὁ, „ἄφρός“ τοῦ ὕδατος, Ε 599, Ξ
403, Φ 325. ἔπειτα τοῦ παρωργισμένου λέον-
τος, Ὑλ. Γ 468.

Ἀφροσύνη [-υ-], ἡ (ἄφρων), ἀφροσύνη
„ἀνοήσια“, Η 110. ἐν τῇ πληθ. αἱ ἐκδηλώσεις
τῆς ἀφροσύνης, „ἀνοήσιαι“ π 278, ω 451.

Ἀφρων, ὁ (ἄφρων), ἄφρων, ἀνόητος, ε-
σόνετος, Π 842, ζ 487 κ. ἀ., τοῦναντίον ἀ-
πύφρων ψ 42. παράφρων, ἔξω φρενῶν, πρὶ
τοῦ Ἀρείου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 764, 875.

Ἀφύλλος, ὁ (ἄ, φύλλον) ὁ ἀνεύ φύλλον,
ἐστερημένος τῶν φύλλων, Β 425 †.

Ἀφιεργέτος [-υ-], ὁ, ἐπ., ἰλύς, καὶ ἄλλα
ἄλλα ὑπὸ πλημμυροῦντος ποταμοῦ παραγμένη
βλῆ, ἰλυώδης συρφετός, Α 495 †. (Κατὰ τὸν
Δοιδερλ., εἰς δὲ ἀνεύ ἀποχρῶντος λόγου διαρέ-
σκει ἡ παραδεδομένη σημασία, παράγεται κ τοῦ
σφύζω, ὅθεν ὁ σφυγμός, καὶ σημαίνει τὴν κυ-
ματώδη ἐξόγκωσιν τῶν ὑδάτων). Παράγεται συνή-
θως ἐκ τοῦ

Ἀφύζω [-υ-], ἐπ., μέλ. ἀφύζω, ἄφρ. = ἤφρ-
σα καὶ ἐπ. σα, μέσ. ἄφρ. ἤφρσμεν, καὶ ἐπ.
σάφμεν. 1) Ἐνεργ. ἀντλῶ, «οἶνον ἀφ' ἧ ἐκ
κρητῆρος» Α 598, ι 9. καὶ μετὰ μόνον γεν.,
οἶον «πολλὸς δὲ πῖθων ἠφύσσετο οἶνος» πολλὸς
δὲ οἶνος ἠνέχετο ἐκ τῶν πῖθων, ψ 301 ἐν ἀμ-
φιφορεῖσιν. εἰς τοὺς ἀμφορεῖς, (ἔνα μείρη ἐν αὐ-
τοῖς) ε 349, ι 465. μεταφ. «οὐδὲ σ' οὐ ἐνθάδ'
ἄτιμος εἶναι ἀφρονος καὶ πλοῦτον ἀφρίων» δὲν
ἔχω κατὰ νοῦν, ἐν φ' εἶμαι ἀτίμητος ἐνταῦθα
χάριν σου νᾶ ἀντλῶ (τοῦτέστι νᾶ σπασαρεύω)
πλοῦτον ἀφρονον, Α 471. (Αὕτη εἰνὲ πῖθωνω-

τάτῃ ἐρμηνείᾳ κατὰ τὸν Οὐόλιον καὶ Ναί-
γελσάχ, θεωρουμένου δηλ. ἐκείνου τοῦ σ' = σοί,
δοτικῆς χαριστικῆς. Ὁ δὲ Βέντλεϋ; καὶ ἄλλοι
μὴ παραδεχόμενοι τὴν τοιαύτην ἐκβολὴν γρά-
φουσι «σοί οἶω». Ἀλλὰ ἐρμηνεύεται, καθ' ὅς τὸ σ'
θεωρεῖται πτωσίαι αἰτία, οὐδαμᾶς ἔχονται πι-
θανότητος. 2) Μέσ. ἐμαυτῇ, χάριν ἐμαυτοῦ,
ἀντλῶ «ὑδωρ» ε 359 κ. ἀ. «οἶνον» οἶνου ἐνέ-
πλησε τὸ ποτήριόν του, Π 230, «οἶνον ἐκ κρη-
τῆρος» Γ 295, «ἀπὸ κρητ.» Κ 579. μεταφ.
σπασαρεύω, ἐπισπασαρεύω περὶ ἐμαυτόν, «ἀμφὶ
δὲ φύλλα ἠφυσάμην» η 286 — περὶ τοῦ «διὰ δ'
ἐντερὰ χαλκός ἠφυσε» ἴδε διαφύσεια.

Ἀχαιαί, αἱ, ὀηλ. πληθ. τοῦ Ἀχαιοῦ, ε 449,
ε 542.

Ἀχαιαί, ἁδός, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶς,
Ἀχαιική: ὡς οὐσιαστ. Ἀχαιά, Ε 424, Ο 248,
ε 404 κ. ἀ.

Ἀχαιικός, ἡ, ὅν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶς,
«ἁδός» Ν 349 «Ἄργος» 1 444, Τ 445.

Ἀχαιίς, ἰδός, ἡ, 1) Ἀχαιική «γαῖα» Α
254, Π 424 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἀνεύ τοῦ γαῖα, Γ
75 (ὅπου κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ Ἄργος,
τὴν Πελοπόννησον, σημ. τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα)
κ. ἀ. σημ. τὴν χώραν τῶν Ἀχαιῶν, οἰοῖται
Ἀχαιῶν (οὐχὶ τὴν μετέπειτα οὕτως ὀνομασθεῖ-
σαν). 2) εὐσπικ. γυνή, ἡ Ἀχαιά, 1 395 φ
251. περιφρονητικῶς Ἀχαιῶδες, οὐκίτι Ἀχαιοί.
τοῦτέστι γυναῖκες οὐχὶ ἄνδρες, (||. ὥστε ἡ περι-
φρόνησις ἔγκειται εἰς τὸ γένος καὶ οὐχὶ εἰς τὸ
ἔθνος), Β 235, Π 96.

Ἀχαιοί, οἱ, ὄνομα τοῦ ἐθν. Ἀχαιοῦ, ὁ, ἦσαν
ἡ ἰσχυροτάτη τῶν Ἑλλήνων φυλὴ ἐπὶ τοῦ Τρωϊ-
κοῦ πολέμου, ἔχουσα τὴν κυριωτέτην αὐτῆς
ἔδραν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἰδίως ἐν τῇ μετέπειτα
Θεσσαλίᾳ τῇ Φθιώτιδι, Β 684, κατοικοῦσα ὅμως
καὶ ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Πελοποννήσου, ὅταν
ἐν Λακωνίᾳ, Μεσσηνίᾳ (ὅθεν Α 759 οὕτως ὀνο-
μαζόνται οἱ Πύλιοι) καὶ μάλιστα ἐν Ἀργεῖ, Ε
444. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἐν Ἰθάκῃ, α 90 καὶ
ἐν Κρήτῃ τ 475 κατοικοῦντες Ἀχαιοί. (Κατὰ
τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἀχαιοὶ τῆς Πελο-
ποννήσου ἐκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐπιθροαιμόντων
Δωριέων, περνωρίστησαν εἰς τὴν βορειοδυτικὴν
παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἐξ αὐτῶν με-
τέπειτα ὀνομασθεῖσαν Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
νότον χωρία τινα, οἷον αἱ Ἀμύκλαι ἐν Λακωνίᾳ
καὶ πολλὰ τῆς Μεσσηνίας, διατήρησαν ἐπὶ πο-
λὺν χρόνον τὸν Ἀχαιῶν αὐτῶν πληθυσμόν.
Τὸ δὲ ὄνομα Ἑλλᾶδον κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ
Ἀχαιοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰδοῦ, ἐγγόνου δὲ τοῦ
Ἑλλήνου, Ἀπολλ. 1, 7, 3). Παρ' Ὁμ. σημ. πολ-
λάκις τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τὸ ἐπικρατέστερον πάν-
τας τοὺς Ἑλλήνας, Α 2, α 90 κ. ἀ.

Ἀχάρης [-υ-] (ἄ, χάρις), ὅχι εὐχάριστος,
δυσάρεστος, συγκρ. -ίστερος, ο 392 †.

Ἀχάριστος [-υ-], ὁ (ἄ, χαρίζομαι) = τῇ
προηγ. θ 236 †.

*ΛΧΕΙΡΗΣ [-...], ἔκ (ἀ, χειρ) ἄχειρ, ἄνευ χειρῶν, ἐπιθ. τῶν καρπίνων, Βατρ. 300.

*ΛΧΕΑΪΔΗΣ [-...], ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Ἀχέ-
λφους, ποταμοῦ· ἁ.) ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίδος πη-
γάζων, μετὰ τὸ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας διαρ-
ρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὁ
νῦν Ἀσπρὸπόταμος, Φ 494· β.) τῆς Φρυ-
γίας ἐκ τοῦ ὄρους Σιπύλου πηγάζων, Ω 646
(ἐνθα τινεὶ θέλουσι νᾶ ἀναγνώσασιν· Ἀχελῖον
ἢ Ἀχελῖαιον).

ἈΚΕΡΑΙΟΣ, ἡ, ἄγρια πιδιὰ, ἄγρια χαδιὰ·
ἡ θάμνος ἀκανθώδης εὐχρηστος ἐν τοῖς φράγμοις,
Ξ 40 f. (ἡ. πυγῇ, τῇ ἀχράϊ· ἄδος, ἡ χαδιὰ).

ἈΚΕΡΑΪΣ [-...], ἰσοτ., ἡ, λευκῇ, „λευκά“
populus alba Διν., *Ἰλ. N 389, Π 482. (Συνή-
θως παράγεται ἐκ τοῦ Ἀχέρων, διότι ἐνομίζετο
ὅτι μετηνέχθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ἐκ τοῦ Ἀ-
δου, ἀλλ' ἡ παραγωγή αὕτη ἐπλάσθη κατὰ τοὺς
μετέπειτα χρόνους, ὅτε οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀ-
γῶναι νικηταὶ διὰ τῶν κλάδων ἢ φύλλων αὐτῆς
ὡς ἱεροῦ δένδρου τοῦ Ἡρακλέους ἐστεφανοῦντο·
πιθανωτέρη λοιπὴ ἡ διάφορος γραφὴ ἀχελῷαις,
εἴτε ὡς δένδρον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχελφου
μάλιστα φυόμενον, εἴτε ἐν γένει ὡς παρὰ τὰ θ-
άσατα προκύπτον. Ὁ δὲ Δουδερλ. παράγει τὴν
*ἀχειρωΐδα· ἐκ τοῦ γρώε, οἰοῦναι ἄγρους, λευ-
κῇ, καθ' ὃ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ἐνόμισεν).

*ΑΧΕΡΗΝ [-...], οὐτος, ὁ, ποταμὸς τοῦ Ἀδου,
εἰς ὃν εἰσβάλλουσιν ὁ Πυρραγιέθων καὶ ὁ Κω-
κυτός, *Ὀδ. κ 513. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ
ἄχου· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ οὐ-
σιαστικὸν τοῦ ἄχρους).

ἈΧΕΪΑ [-...], ἐπ. (ἄχος) στενάξω, λυποῦ-
μαι, θλίβωμαι, μόνον κατὰ μεταφ. *ἀχέων·
ἀν. πτ. I 642 κ. ἁ. μετ' αἰ. *θυμὸν· θλίβεται
ἡ ψυχὴ μου, E 869 κ. ἁ. *κῆρ· ἡ καρδιὰ μου,
E 399· *τινός· ἐνεκὰ τινος ξ 40, π 438, καὶ
μετὰ τοῦ *ἐνεκα· φ 348.

1. ἈΧΕΛΗ [-...], ἐπ.=τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ με-
τοχ. *ἀχέων· B 724, λ 494, *τινός· ἐνεκὰ τινος,
B 694, Σ 446, καὶ μετὰ τοῦ *ἐνεκα· T 298.

2. *ΑΧΕΡ, ἀρχαῖον καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ· ἡ γλῶσ-
σῃ, ἐκφωνῶ, *ἀχέειν· ἀμφοβολὸς γραφὴ Ὑ.
Δήμ. 479, ἀνθ' ἧς κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἰλίου
ἐγρέψεν ὁ Βαουμ. *γχανεῖν.

ΛΧΟΜΑΙ. 1) εἰμὶ αἰ. φορτωμένος, *νηός·
ἔχθετο τοῖσι νέεσθαι· ἦτο φορτωμένη ἡ ναὺς
τῶν ἱνὰ ἐπιστρίψῃ, σ 457· β.) μεταφ. εἰμὶ
βεβαρημένος, *ὀδύνησι· ὑπὸ τῶν θλίψεων, E
354· μετ' αἰ. *ἀχθομαι ἔλκος· εἶνε τὸ ἔλκος
μου ἐπαχθός, E 364. 2) ἰδίως ἐπὶ ψυχικῶν
καταστάσεων, λυποῦμαι, βιασθῶμαι, ὀδη-
μῶμαι, ἀγανακτῶ, *κῆρ· ἡσθάνετο βάρος εἰς
τὴν καρδίαν του, ἐστενωχερεῖτο, A 274, 400·
μετὰ μεταφ. *ἔχθετο δαμναμένους Τρωεῖν·
ἐλυπεῖτο διὰ τὸ ἐνικνῶντο ὑπὸ τῶν Τρώων, N 352
(τὸ *ἔχθετο· τὸ ἐν E 366, ε 338 ἀνήκει εἰς τὸ
ἐχουμαι)· ἐκ τοῦ

ἔχουσι, εἰς, τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (συγγ-
γρ. ἄγω) βάρος, φορτίον, T 247, γ 342 κ.
ἁ. *ἄχθος ἀρούρη· παροιμιώδης περὶ οὐδενὸς
λόγου ἀξίου καὶ ἀχρήστου ἀνθρώπου, Σ 404,
ω 379.

*ΑΧΙΑΚΕΪΣ, ἡ, καὶ ἈΧΙΑΚΕΪΣ (διὰ τὸ μέ-
τρον), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, βασι-
λεὺς τῶν Μυρμιδόνων καὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλ-
λήνων, ὁ ἦρωις τῆς Ἰλιάδος. Παιδαγωγὸς αὐτοῦ
ὤπηρεν ὁ Φοῖβις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, ὁ καὶ
εἰς τὴν Τροίαν μετ' αὐτοῦ ἀκολούθησας, I 438
εἰς, τὴν μουσικὴν ὄρει· καὶ λατρεῖν ἐδιδάχθη
παρὰ τοῦ κενταύρου Χείρωνος, A 832. Τίς αὖ-
τοῦ εἶνε ὁ Νεοπτόλεμος, (ἰδ. τὴν λ.).—Ὁ Ἀ-
χιλλεύς εἶνε ὁ ἀνδρείωτατος καὶ ὠραῖωτατος πίν-
των τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων βῆμα τοῦ σώμα-
τος, τῆς δὲ ψυχῆς σφοδρὸ πάθος, ἀλλὰ καὶ καρ-
δία εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς διακρίνουσι αὐτὸν
πάντων τῶν ἄλλων. Κατὰ τινὰ τῶν θεῶν ἀπό-
φασιν ἔχων νᾶ ἐκλέξῃ μετὰ τὸ μακρὸν μῆν, ἀλλ'
ἀδύτου, καὶ βραχέος ἀλλ' ἐνδοῦτος βίου, I 440,
προετίμησε τὸν τελευταῖον τοῦτον, καὶ οὕτως
παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ
φίλου αὐτοῦ Πατρόκλου ὠδήγησεν ἐν πεντήκοντα
νευσὶν Ἕλληνας, Μυρμιδόνας καὶ Ἀχαιοὺς εἰς
τὴν Τροίαν, B 681, Π 468, ὅπου διαρκούσης
τῇ πολιορκίας δώδεκα μὲν πόλεις παραλίους, ἐν-
δεκα δὲ μεσογίους ἐπάρησεν, I 328, μετὰ δὲ
τούτων καὶ τὴν Λυρνησάν, ὅπου ἡγμάλυττε τὴν
Βρισηίδα, A 392, B 690. Ταύτην δὲ ἀδίκως ἀ-
ναγκάσθεις ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος νᾶ δώσῃ εἰς
αὐτόν (ἰδ. λ. ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ) ὠργίσθη ἐπιμόνον
κατ' ὅπως ὀργὴν, (ἡ μῆνις αἴτη τοῦ Ἀχιλλεύος
εἶνε τὸ θέμα τῆς Ἰλιάδος) καὶ ἀποσφύρειται τοῦ
λοιποῦ πάσης μάχης, καὶ ἐπέμφθη μὲν πρὸς αὐ-
τὸν ὑπὸ τοῦ μετανοήσαντος Ἀγαμέμνονος πρεσ-
βεῖα, ἧς πολλὰ τὸν παρεκάλει καὶ πολλὰ ὑπε-
σχέθη, ἀλλ' ὁ ἐκπαθὴς ἦρωις δὲν ἐξέρχεται εἰς
μαχὴν, μέχρις οὗ ὁ θάνατος τοῦ Πατρόκλου ὑπὸ
τοῦ Ἑκτορος (Π 827) συνδιαλέττει μὲν αὐτὸν
πρὸς τὸ Ἀγαμέμνονα, T 56, ἐξάπει δ' ἐν τῇ
φυγῇ τα φοβερὸν ἐκδικήσας πάθος, ἔπειρ μετὰ
μεγάλῃ ἐν ταῖς Τρωϊκάς φάλαγγιν αἰματοχυ-
σίαν (T-Φ) μόλις δύναται τὸ αἶμα τοῦ Ἑκτο-
ρος (χ 33 εἰς) καὶ ἡ ἀτίμωσις τοῦ πύθμετος
αὐτοῦ νᾶ τορῇ, χ 395 εἰς, φ 24. Ἀποθνήσκει
δὲ κατὰ τὸ Ὁμ. μαχόμενος, ω 37, ε 340. (Τὸ
ὄνομα ἐτυμολογεῖται παλλαχῶς, ἀλλ' ἄνευ τινός
βεβαιότητος κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. ἐκ τοῦ ἄχου
καὶ λαός).

ἈΧΑΪΕ, εἰς, ἡ, δμῖ γλῶσση, „καταγνιὰ“ πλά-
τος, „σκατόδι“ T 321, ω 357· μάλιστα δὲ τὸ
σκότος τὸ θανάτου, „σκατόδι“, ὁ θάνα-
τος Π 344 γ 88 κ. ἁ. εἰ δὲ ζάλη, σκοτο-
δινία ἐπὶ ληθουρίας, E 696, καὶ ἐπὶ σφοδρῇ
λύπῃ, T 49 (τὸ οὐ μακρὸν ἐν τῇ ὀνομ. ἢ αἰ.),
ἈΧΑΪΩ, εἰ (ἀχλύς), ἀρ. ἡχλύς [-...], σκα-
τίζομαι, κλύομαι ὑπὸ ἀχλὺς, σκά-

τους ἢ ὁμίχλης, „σκοτεινιάζω“ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ, μόνον Ὁδ. μ. 406, ε 304.

ἄχνη, ἡ, κυρίως τὸ λεπτότερον καὶ ελαφρότερον παντὸς πράγματος, τὸ ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ ἐπιπολάζον καὶ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, „ἀθέρα“, ἀφρός (ἐν τῇ μεταφορ. σημ.), „ἄχνη“ (τὸ λεπτόν αλευρον, σημασία προσθετέα εἰς ὅσας ἀπαριθμεῖ ὁ Κορ. Ἀτ. 4, 712). ὅθεν 1) τὸ λεπτόν ἄχυρον, Ε 499. 2) ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης, „ἀλός“, Δ 426, ε 403 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ ἀλός, Α 307, Ο 626.

ἄχνηται [···], (αχ-) ἐπ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνέστη. ἔ. παρὰ λυποῦμαι, θλίβομαι, βαρυνῶ, ἔ. ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ ὡς Α 103. ἴδιως μετ' αἰ. *κῆρ· Τ 57, κ 67 κ. ἀ. ἔτι δὲ *κῆρ ἄχυνται ἐν θυμῷ· θλίβεται ἐνδομύχως ἡ καρδία μου, Ζ 524· ὅπερ καὶ ἄλλως λέγεται *ἄχνηται θυμός· ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν· Ξ 38, ε 469· καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης *ἄχνώμενοι· περιλυπαί, κ 370, λ 5 κ. ἀ. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. σημαίνουσιν τὸ ἐνεκά τινος, ἢ περὶ τινος, Θ 425, 317, λ 538 κ. ἀ. σπανιώτερον τὸ *περὶ τινι· Ὑ. Δῆμ. 77· ἀπαξ μόνον περὶ λέοντος Σ 320· πρὸλ. ἸΚΑΚΙΖΩ.

ἄχολος, ὄν (ἄ, χολή), *φάρμακον· τὸ τῆς χολῆς, δηλ. τῆς ὀργῆς κατευναστικὸν φάρμακον, δ 224 τ.

ἄχομαι=ἄχνηται, μόνον Ὁδ. σ 256, τ 459. —Τῆς αὐτῆς ρίζης τῷ

ἄχος, ἑὸς, τὸ, (πεποιημένη λ.) ποι. πόνος, ὁδὸν πάντως τῆς ψυχῆς, ὅθεν λύπη, θλίψις, ἀθυμία, πυγνότατον παρ' Ὁμ. *ἄχος μετόπισθεν· τουτέστι μετάνοια, γ 345· πληθ. *ἄχα· λύπαι, „βάσανα“, Ζ 413, τ 467· *ἐμοὶ δ' ἄχος· ἐγὼ δὲ λυποῦμαι, Ε 739· μετὰ γε τοῦ αἰτίου· *ἐμοὶ ἄχος· σθένος ἔσται· λύπη περὶ σοῦ θά μὲ καταλάβῃ, Δ 469· Ἀλνείας· 7 293.

ἄχρετον, ἐπὶ (χωρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπὶ ἄχρετος, ὄν), ἀχρήτως, ματαίως, ἀσκόπως· ὅθεν ἀτόπως, ἀναρμύστως, ἐν οὐ δέοντι· εὐρίσκειται μόνον Β 260· ἄχρετον ἰδὼν· εἶψα ἀσκοπον βλέμμα, περὶ τοῦ Θεραίου, ὅστις πληγὰς λαδὼν παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐν τῇ ἀηχανίᾳ καὶ συγχύσει του, δὲν ἐβλεπε μετὰ θάρρους πρὸς ὠρμημένον τι σημεῖον, ἀλλ' ἀπρίτως ἐπὶ δειλίᾳ καὶ ἀσκόπως· (κατ' ἄλλους δὲ σημαίνει ἀσκοπον ὅψιν λαδὼν, τουτέστι μορράσαι· ὁ πρόσωπον)· προσέτι καὶ ἐν τῇ σ 463· ἄχρετον ἐγέλασσαν· κατὰ μὲν τὴν κοινὴν ἐρμηνείαν ἐγέλασε καὶ ὑπόκρισιν, ἐπίπασεν γέλωτα, κατὰ δὲ τὸν Γερμαν. μεταφρ. Οδυσσεὺς μόλις ἐγέλασεν, ἡ Πηνελόπη δηλ. ἤτις ἂν αἰ ἐνδομύχως εἶνε περίλυπος, οἶλε ὅμως πρός τὴν ταμίαν νά φανῇ ἀτάραχος. Ἀλλ' ἡ Πηνελόπη οὔτε λόγον οὐδένα ἔχει ἵνα ἀποκρύψῃ τὰ ληθῆ αὐτῆς αἰσθητά ἀπὸ τῆς ταμίας, οὔτε ἄλλως φαίνεται τοιαυτὸν τι πράττουσα. Ὅθεν ὀρθοῦρα ἡ ἐρμηνεία· ἐγέλασεν ἀσκόπως, τουτέστι· νεύε λόγῳ

ὃ δὲ μάταιος· αὐτὸς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἄσκοπος γέλωτος εἶνε ἐκεῖνος, εἰς δὲ φέρεται τις ἄνευ φανεροῦ λόγου, ἵνα περιγέλασθαι τρόπον τινὰ αὐτὸς ἐκείνῳ δὲ ἀσκοπὸν τινα καὶ παρὰδουεῖ ἐπὶ νοῖαν (ὡς ἐνταῦθα τὸ νά θέλῃ ἡ Πηνελόπη νά ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς μνηστῆρας ἄνευ ἰδιαίτερης ἀφορμῆς, πρὸλ. ς. 464 ἐξ.) τὴν ὁποῖαν ὅμως δὲν δύναται νά καταστῇ. Ὅταν δὲ τι αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγέλασθαι παραλύει οὕτως τὸν ἀπὸ τῶν ἄλων περιγελῶν, τὸν ὁποῖον φοβεῖται. Ὁ δὲ Δουδερλαῖνος ἐν μὲν τῷ τῆς Ὁδ. χωρίῳ ἐρμηνεύει ὀρθῶς τὴν λ., ἐν δὲ τῷ τῆς Ἰλ. ἐκλαμβάνων αὐτὴν=ἀπάλεμον, ἐρμηνεύει ἀπιδάμων τὸ χωρίον· ἔλαβεν ὅψιν (ἃ πρότερον θρασὺς καὶ ἀνδριζόμενος) δειλὸν καὶ ἀπολέμουν.

ἈΧΗΜΟΣΙΝΗ [...··], ἡ, ποι. (ἄχρήμων), ἀκτημοσύνη, ἐνδοσία, πενία, ρ 502 τ.

ἈΧΗΜΕΤΟΝ, ὄν (ἄ, χρηστός), ἀνωφελές. Τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶ ματαίως Βατρ. 70.

ἈΧΡΙ, πρό φων. **ἈΧΡΙΣ** (συγγ. τῷ ἄκρος) ἐπὶ.

1) τοπικὸν μέχρι τῆς ἄκρας· ἄ) μέχρι (τινός, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἄκρα), ἕως *γράφειν ἔε σὶ δάσειον ἄχρι· τοῦ ἡγγιστοῦ τὸ κόκκαλον ὅσον νά τὸ τζουγρηνίσῃ, Ρ 599· β.) ἐντελῶς, „πέρα καὶ πέρα“ Δ 522, Η 324. 2) χρονικὸν μέχρι, ἕως, μετὰ γεν. *ἄχρι μάλα κνέφας· μέχρι βαθύς σκοτός, ἕως οὐ καλὰ σκοτεινιάσῃ, σ 370. (ἢ Κατ' ἄλλους· δὲ παράγ. ἐκ τοῦ χρίω· ἕως οὐ νά ἐγγίσῃ, νά χρίσῃ).

ἈΧΡΗΜΗ, ἡ (ἄχυρον) τὸ μέρος τοῦ ἀλωνίου, ὅπου καταπίπτει τὸ ἄχυρον (κατ' ἄλλους· σωρὸς ἄχυρου) Ε 502 τ.

ἈΧ, ἐπικ. ἐπὶ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, πολλάκις μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ἄψ ἰέναι, ἀπίαναι, νέεσθαι, ἀναχωρεῖν, χάζεσθαι, ὄθειν, στρέφειν κ.τ.τ.· ἄψ διδύναται ἀποδοῖναι, Χ 277· ἄψ ἐκλήθη· ἐστράφη ὀπίσω, Ζ 467· ἄψ ὀρῶ· βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποστρέφω (ἀπὸ τινος) τὴν ὄψιν, Γ 325. 2) πάλιν, ἐκ νέου, Ε 505, Ι 420, ι 314 κ. ἀ. ἄψ πάλιν· Σ 280, ἄψ αὖτις· Θ 335, Ο 364.

ἈΧΕΙΔΗΣ (ἄ, ψεδος), ὄν. Νηρηίδας, Σ 46.

ἈΝΙΣ, ἴδωσ, ἡ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀφίς (ἄπει) συνάφεια, σύναμμα, „κόμπας“ (ἡ μάλλον κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀτ. 4, 598 ἡ „τζίπα“, τοῦ δικτύου ἢ ἄλλου τινος δικτυωτοῦ πλέγματος τὸ κενόν, ἀκτυλλίδιον), ἡ τράπα, ἡ καὶ θηλειὰ τοῦ δικτύου)· ἀφίδες λίνου· Ε 487 τ.

ἈΝΟΡΡΟΣ, ὄν (ἄψ, ῥέω), ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥέων, ἐπὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις κύκλῳ περιρρέων τὴν γῆν ἐπ' ἀνέρχεται εἰς τὸ βεθρῶν του, μόνον Σ 399, ο 65.

ἈΝΟΡΡΟΣ, ὄν, (ἄψ, ὀρ-, ὀρνωμι) πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, τρέγων, ὀπισθόρμητος, ἄφορροι ἐκίμενος· Φ 456, ἀπονέοντα· Γ 313, Ω 330.—Συγνότερον εἶνε τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐνικού ὡς ἐπὶ ὀπίσω, ἢ καὶ πάλιν, ὡς ἀφορρὸν βαίνειν, ἀπονέεσθαι, καταδύειν κ. ἀ· Η 413, Μ

74, κ 538 κ. ἀ. «ἄψορ. προσφάναι» ἀποκρίνασθαι, ι 282· ἀλλ' ἐν ζ. 504 σημ. τὸ πάλιν πρὸς τινα ὁμιλῶ. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. κατὰ συγχωρῆν ἐκ τοῦ ληϊσμοῦ παραγομένην).

ἄνωσ, ποσ, τὸ (ἄνω), συναφεία, ἀρθρωσις, „κλειδωσις“ ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ μέλη, οἷον «λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα» ἐλύθησαν (ὑπὸ τοῦ ὕπνου) πα-
σαι αἱ ἀρθρώσεις του, μ 794, σ 489.

ἄν, ἐπ., ἐξ οὗ μόνον ἐνεστ. ἀπαρφ. ἄμεναι ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, μέλ. ἀπαρφ. ἄσιν, ἀόρ. ἀ. ἄσα, ἀπφ. ἄσαι, εὐκτ. ἄσαιμι, μέσ. μέλ. ἀπφ. ἄσεσθαι, καὶ ἀόρ. ἀ. ἄσασθαι. 4) κερέννυμι, „χορταίνω“ μετὰ ζιτ. προσ. καὶ γεν. πράγμα. «ἄσαι Ἀρηα αἵματος» τὸν Ἀρην μὲ αἷμα, Ε 289, Χ 267, «ἔππους δρόμου» Σ 281, «τινὰ ὄψου» Ι 489· μεταφορ. περὶ τοῦ δόρατος, «τε-
μένην ἥροος ἐμεναι ἀνδρομέου» ὅα χορτάση σῆμα ἀνθρώπων, (ἐνθα ὁ ἐνεργ. τύπος κεῖται εἰς μέσην σηκισίαν, ὡς καὶ τὸ τῆς θαυομίλουμ. „χορταίνω“, Ξ. ἀμέσ. κατωτ.) Φ 70· ὡσαύτως «γούσι μὲν ἔσα καὶ ἄσαι» νά κορεσθῇ, Ψ 457.

2) Μέσ. κερέννυμαι, „χορταίνω“, οἷον «ἦτορ σίτοι» χορταίνω τὴν ψυχὴν μου (τὴν ὁρεῖν μου) Τ 307. «κλαυθμοῖς» Ω 747. Πρὸς δὲ καὶ λ. ἑἴμην. (ἢ. Τὸ α εἶνε μακρόν· κατ' ἄλλους δὲ εἶνε βραχὺ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ μακρόν ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις· ὅθεν τὸ ἀπαρφ. ἐν τῇ Φ 70 διπλασιάζεται τὸ μὲ ἄμεναι).

ἄπρος, ον (ἔ, ὥρα) «πόδες» τῆς Σκύλλης, μ 89 f. Κατὰ μὲν τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ «ὥρα», μὴ ὥρατος, ἀσχημος· κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν ἄπρος, μὴ ὥριμος, μὴ λαβὼν τελείαν ἀνάπτυξιν, συνεσταλμένος, „ξαρωμένος“, ἢ „ξουριασμένος“, νανοφυής· ἀπαράδεκτος φαίνεται ὡς Κλάσσην ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἀείρω, καὶ ἡ ἰμηνεία εὐκίνητος, πανταχόσε

ἐξαπλούμενος (ἢ. μάλιστα διὰ τὸ πρὸς τὴν ἑλιν. εἰκόνα τῆς Σκύλλης ἀσυμπίσαστον· οἱ λαῖμοι οἱ «περιμήκεις» ἦσαν οἱ ἀρπάζοντες τὴν λείαν, καὶ ὅχι οἱ πόδες, οἵτινες τούναντιον καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν, ἐξ ἧς ἡ τερατώδης δυσειδία, καὶ διότι ἔμενον ἐν τῇ σπηλαίῳ, δὲν ἔπρεπε νά ἦναι οὕτε εὐκίνητοι οὕτε μακροί, ἀλλὰ συνεσταλμένοι). Κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν=ἐμπρόσθιοι, ἐκ τοῦ ἀείρω, (ἢ. ὥσως διὰ τὴν παρὰ Βεκκέρφ μαρτυρίαν Ἀνεκδ. 476, 47).

ἄηρτο, ἰδ. ἀείρω.

ἄττω, ἐπ. κοιμῶμαι, ἰδίως ὕπνον βαθύν, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ὑπνου» μόνον Κ 459, κ 548. Κατὰ τὸν Βούττμαννον σημ. κυρ. τὸ „φο-
χαλίζω ἢ ρουθουνίζω“ (κατ' ἐπίκτασιν ἔκ τινος ἀρχαίας ῥίξης λα, ὅθεν τὸ ἄεσα, ἰάω. ἢ. Ὁ δὲ Δύντξερς μεταφράζων διὰ τοῦ λατ. car-
pere παραδέχεται τὴν ἰτίραν τῶν ἀργ. ἰρμη-
νείαν, καθ' ἣν τὸ ρι σημαίνει· ἀπανθίζω, ὡς ἐκ τοῦ ἄωτος παραγόμενον. Ἄλλ' ἵκανῶς ἀνή-
ρισε τὴν τοιαύτην ἰρμηνείαν ὁ Βούττμαννος ἐν τῇ Λεξιλ.).

ἄωτος, ὁ, ἢ ἄωτος, τὸ (παρ' Ὀμ. ἀδιάκριτον τὸ γένος, ὁ δὲ Πίνδαρος ἔχει τὸ ἄρα, μεταγενέ-
στεροι δὲ ποιηταὶ τὸ οὐδ'· παράγεται ἔκ τινος ἀρ-
χαίου ῥήματος λα, ἄημι) κυρ. τὸ λεπτότατον, εἰς πᾶσαν πνοὴν καὶ τὴν ἀσθενεστάτην κινούμενον ἔριον, λατ. hoccus, „φλόκκος“· συνεκδοχικῶς δὲ ἔκ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕψωμα, «κακαλυμμένος αἰὼς αὐτῶ» σκεπασμένος μὲ τὸν φλόκκον, (μὲ τοὺς φλόκκους) τοῦ προβάτου, μὲ τὴν μαλλίνην „φλοκκάπαν“, ὅποια ἦσαν τὰ σκεπάσματα τῶν ἡρώων χρό-
νων, α 443. «εὐστροφῶ αἰὼς αὐτῶ» μὲ εὐστρο-
φον, „στρεμμένον“ φλόκκον τοῦ προβάτου, του-
τέστι μὲ τὴν σφενδόνην, Ν 599· ἐν γένει δὲ ὁ μαλ-
λὸς τοῦ προβάτου, ι 434· «λίνοιο λεπτόν ἄω-
τον» λινόιν λεπτότατον ὕψωμα, σινδόνην, Ι 664.

B

B

B, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλιν. ἀλφα-
βήτου· ὅθεν σημειοτ. τῆς δευτέρας βραχυδίας.

βᾶλιν [v.] ἐπιβ. (βαίνω), μὲ τὸ σύνθημα
βήμα, καθὼς τις βαδίζει (τὸ ἀντίθ. δρομαίως),
Ν 516 f.

*βαλίζω [v.] (βάδος), βαδίζω, προχωρῶ
βάδην „προπατῶ ἢ προβατῶ“ Τμ. Ἑρμ.
210, 320.

βᾶζα, ποι. (μέλ. βᾶζω), παρακ. παθ. βέθα-
γμαί, λαλῶ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ, «ἀνεμώλια, με-
ταμώνια, νήπι» ὁμιλῶ „λόγια τοῦ ἀνέμου“ (λό-

βᾶζω

γους μηδαμινούς), παιδαριώδης, Θ 355, σ 332, δ
32 κ. ἀ. «ὀνείδεα βέζεις» ὀδυστικὸς λόγους προ-
φέρεις, ὀβριζεις, ρ 461 «ἄρτια, πεπνυμένα βᾶζεις»
ἄρθα, συνετὰ ὁμιλεῖς, Ξ 92, Ι 58, θ 240· «διχα
βᾶζω» διάφορα ὁμιλῶ, διχογνώμω, γ 427· «εὐ
βᾶζουσι» καλοὺς λόγους ἔχουσιν ἀνὰ στόμα (τὸ
ἀντίθ. «κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν») σ 468· καὶ
μετὰ διπλ. αἰε. «βᾶζω τινά τι» ὡς τὸ σύνθη.
«λέγω τινά τι» Ι 58, Π 207· παθ. «ἔπος βέ-
δαται» λόγος εἰρηται, ρ 408. (ἢ. Τὸ ρ. ἐσώθη
ἐν τῇ καθομιλ. μάλιστα κατὰ μέλ. καὶ ἀόριστον,

οἶον „εἴαζε. θά βαῖη“ (ἤχησε, θά ἤχησῃ, ὥστε ν' ἀκουσθῇ κτλ.).

ΒΑΘΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ὁ. ΒΑΘΥΣ.

ΒΑΘΟΣ [-], ΕΟΧ, τό, „βάθος“ = β. λίμνης = Βατρ. 86.

ΒΑΘΥΛΙΝΗΕΙΣ [-...], ΕΕΣΑ, ΕΝ, ὁ βαθύς ἔχων δίναν, τούτεστιν ὑδάτων συστροφάς, Φ 15, 603 κ. ἀ. πλχ. καὶ ΒΑΘΥΛΙΝΗΣ, ΟΥ, ἐπικ. ἐπιθ. ποταμοῦ, Υ 73 κ. ἀ. τοῦ Ὀλκεανοῦ κ 544.

ΒΑΘΥΖΗΝΟΣ [-...], ποι. (βαθύς, ζώνη), ἐπιθ. τῶν γυναικῶν, βαθύς ἐξωσμένη, τούτεστιν ἄχι εὐσταθῶς ὑπὸ τοῦ μαστοῦ, ἀλλ' ὀλίγον ὑπερῶν της ὀφθαλμοῦ, ὥστε ἡ μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐσθῆς, ἥτις ὡς τοιαύτη ἀπαιτεῖ βαθύτινα ζώσιν (πρόβλ. ΕΚΚΕΛΙΝΗΕΛΟΣ), νά σχηματίζῃ πλοῦσις; πυγῆς καὶ βαθύς κόλπους (πρόβλ. ΒΑΘΥΚΟΛΠΟΣ). (Π. Τὸ ἐπιθ. τοῦτο ἄχι μόνον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ „εὐζώνος“, καθ' ὃ τινες λέγουσιν, ἀλλὰ μάλιστ' εἶνε ἀντίθετον αὐτοῦ (πρόβλ. ΒΙΖΟΝΟΣ)· χαρακτηρίζει δὲ γυναῖκα μαλθακὴν, καὶ ἐνδυμασίαν ἡδυσπῆχ, καὶ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὰς Ἀσιατικὰς γυναίκας, Τριφάδας, Περσίδας κ. λ. περὶ ὧν καὶ συνηθέστατα λέγεται) I 394, γ 154.

ΒΑΘΥΡΙΣ [-...], ΤΡΙΚΟΣ, ὁ, ἡ ποι. (βαθύς, ὄρις) ὁ βαθύς, τούτεστιν πυκνὰς τρίχας ἔχων, πυκνὸ μαλλος, ἐπιθ. τῶν προβάτων, Υ. Ἀπ. 442.

ΒΑΘΥΚΛΗΡΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (βαθύς, κληρός), πλοῦσιον ἔχων κληρον, πολυκτῆμων, βαθύ-πλοῦτος, Ἐπιγ. 16, 4.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ [-...], ἄος, ὁ, ὁδὸς τοῦ Χάλκωνος, Μυρμιδῶν, ὑπὸ τοῦ Γλαύκου φανευθεῖς, Π 594.

ΒΑΘΥΚΟΛΠΟΣ, ΟΝ, ποι. (βαθύς, κόλπος), βαθύς ἔχουσα κόλπους, ἡ δηλ. μεγάλους καὶ ἐξέχοντας ἔχουσα μαστούς, ἡ ὀρθότερον, βαθύς, μέγας ἔχουσα τοὺς ὑπὸ της ἐσθῆτος ὑπεράνω της ζώνης (ὁ. ΒΑΘΥΖΗΝΟΣ) σχηματιζομένους κόλπους ἐπιθ. τῶν Τριφάδων, Π. Σ 122, 339, Ω 245, καὶ τῶν νομφῶν, Υμ. Ἀφρ. 258. (Εἶνε λοιπὸν κατὰ τὸν Ἀπολλ. σχεδὸν=βαθύζωνος· οὐδὲ φαίνεται πολὺ ὀρθὴ ἡ τοῦ Δοιδερλείου διάκρισις ὅτι τὸ μὲν βαθύκολπον, χαρακτηριστικὸν τῶν Τριφάδων, σημ. ὅτι ὁ στεινοδερμὸς, τὸ λεγόμενον στρόφιον, ἐφορεῖτο βαθύς· τὸ δὲ βαθύζωνον ὅτι ἡ ζώνη της μέσης ἐφορεῖτο εἰς βάθος· οὗτοι τοῦ στρωφίου οὐδεμίαν παρ' Ὀμ. γίνε-ται μνεία).

ΒΑΘΥΛΕΙΜΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπ. (βαθύς, λειμών) ὁ βαθύς ἔχων λειμῶνας, ἐπιθ. πόλεως, I 454, 293.

ΒΑΘΥΛΙΩΝ [-...], ΟΝ, ποι. (βαθύς, λίαν), ὁ βαθύς ἔχων λίαν (ὁδε τὴν λ.) εὐφορία, «τέ-μενος» Σ 350 f.

ΒΑΘΥΝΑ [-] (βαθύς), βαθύνω, κοιλαίνω, «χωρῶν» Υ 421 f.

ΒΑΘΥΡΡΕΪΤΗΣ [-...], ΑΝ, ὁ, Φ 495 καὶ ΒΑΘΥΡ-ΡΟΗΣ, ΟΝ, ποι. (βαθύς, ρέων), ὁ βαθύν ρέων ἢ βα-θύρον ἔχων, τούτεστιν βαθύς, ἐπιθ. τοῦ Ὀλκεανοῦ, Η 422, Ξ 444, λ 43 κ. ἀ. τοῦ Σάβου, Φ 8.

ΒΑΘΥΣ [-], ΕΪΑ, καὶ ἐπικ. ΒΑΘΕΗ, ΒΑΘΥ, καὶ ἐκατάλ. Υ. Ἀτμ. 388· ὑπερθ. ΒΑΘΙΣΤΟΣ, Η 146.

1) „βαθύς“ ἢ „ὕψηλός“ κατὰ τὸ σημεῖον ὅπου θεωρεῖται ἱστῶμενος ὁ λέγων, οἷον „ἄλς“ Α 532, «τάφρος, Τάρταρος» Η 344, Θ 481 κ. ἀ. πολλὰ εἶνε βάθια· τὸναντίον δὲ «ἡλύον» ὕψη-λὴ ἀκτὴ (κατὰ δὲ τὸν Ναίγελσθαχ· ἡ βαθεῖαν ἄμμον ἔχουσα) Β 92· «αὐλή» κατὰ τινὰς μὲν ὕψηλόν ἔχουσα περιβολὸν ἐπαμένως βαθεῖα κατ' ἄλλους δὲ ὕψηλὸς περιβολος (ὁ. ΑΪΛΗ), Ε 142, ι 239· μεταφ. «βαθεῖα φρήν» τὸ βάθος τῆς ψυχῆς, Τ 125. 2) βαθύς, τούτεστι πυ-κνός «ὕλη, ξύλοχος» δάσος πυκνόν, Ε 556, Α 445 κ. ἀ. «λήιον» πυκνόν (ἡμεῖς λέγομεν συνη-θέστερον: „ὕψηλόν“) σπαρτόν, Μ 447 κ. ἀ. «ἄμαθος» βαθεῖα ἄμμος, Ε 587, «ἄηρ» νέφος ἢ ομίχλη πυκνή, Φ 7, ι 144· «λοτλαψ» πυκνή, τούτεστι σφαδρὰ ἢ διαρκής, Α 305. 3) ὁ πολὺ ἔχων βάθος, μεγάλων (εἰς τὸ ἐσωτερικόν, ἢ ἐν-δομύχως) ἔχων ἔκτασιν, εἰς βάθος ἐκτεινόμενος, „βαθύς“, οἷον «ἄγκος» βαθεῖα ὄραγξ, Υ 490· ὡσαύτως «κόλπος» Β 560, «νεῖς» ἐκτεταμένη χέρσος, Κ 353. (Ὡσαύτως δ' ἐρμηνεύεται κατὰ τινὰς καὶ τὸ «βαθ. ἡλύον» ἐκτεταμένη παραλία, ὁ. ἀνωτ. 1) καὶ τὸ «βαθ. ὕλη, ξύλοχος» ὁ. ἀνωτ. 2).

ΒΑΘΥΣΚΙΟΣ [-...], ΟΝ (βαθύς, σκιά), βαθεῖαν ἔχων ἢ πυκνὴν σκιάν, Υμ. Ἑρμ. 229.

ΒΑΘΥΣΤΕΡΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (βαθύς, στέρ-νον) ἡ ἔχουσα βαθύς, τούτεστιν ἰψηλὰ, ἐκτετα-μένα στέρνα, ἐπομ. βαθύκολπις, ὡς σημεῖον τῆς εὐφορίας, «αἶς» Ἀποστ. 4, 13.

ΒΑΘΥΣΚΟΙΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. ὁ μὲν βαθύς, ὁ δ. πυκνὸς σκηνὸς κατὰφυτος, ἐπιθ. τοῦ Ἀσωποῦ, Π. Δ 383, Υμ. 8, 3.

ΒΑΘΥΤΡΙΧΑ, ὁ. ΒΑΘΥΡΙΣ.

ΒΑΙΝΩ (ΒΑ-), μέλ. βήσμαιν ἀφ. ἀ. μεταβατ. ἔδωκα· ἀφρ. β'. ἔδην καὶ ἐπ. βῆν, γ'. δύν. ἐδή-την καὶ βήτην, γ'. πληθ. ἔδωσαν καὶ ἐπ. βῆσαν, ἔδωαν, βάν, ὑποτ. βῶ καὶ ἐπ. βέλο, εὐκτ. βαίην, ἀπαρφ. βήμεναι καὶ βῆναι, μετοχ. ἴς, βῆσα, βάν· παρακ. βέθηκα· εἰς τοῦτον ὑπάγοναι καὶ οἱ συγ-κεκοιμένοι ἢ κατὰ τὰ εἰς μὴ σχηματιζόμενοι τύποι βεδάσι, ἀπαρφ. βεδάμεν, μετοχ. βεσῶς, βεβαύσι· ὑπερσ. ἐδεθήκειν, κατὰ συγκοπ. γ'. πληθ. βέβασαν (οἱ συγκεκοιμ. οὗτοι τύποι πάντες χροσὶ τὴν ρίζ. συλλαβὴν ΒΑ βραχεῖαν)· μέσ. ἀφρ. β'. ἐδήσατο, βήτητο=ἔβη, Γ 262, Ξ 229 κ. ἀ. (πρότερον ἔγρ-φετο (ἐδῆσατο· ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς οὗτος ἐπὶ ἀμεταβάτως διαθέσει· οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ μεταβάτ. οἷον «ἀνεβήσμενοι» σ 474) ἐσοβελίσθη ὑπὸ τοῦ Σπινζνέρου καὶ Βεκκέρου).—Ὁ παρ' Ὀμ. σπάνιος παρκ. βέθηκα, Ο 90, πρόβ. Υ 481, Π 69, ἔχει μόνον τὴν σημ. „ἐπὶ ἡ γὰ“, ἡλθον· οἱ δὲ συγκεκοιμένοι σχηματισμοὶ βέβασ κ. ἐξ. ἔχουσι τὴν σημ. τοῦ ἐνσπ. ὑπάγω, καὶ ὁ ὑπερσ. ἐδε-θήκειν τὴν τοῦ ἀφρ. ἢ παρατ. πρόβλ. Α' 1, β' 1).

Α') Ἀμετ. 1) κυρ. διανοίγω τὴν ἀκλὴν ὕδην

•βαίνω ἀμφί τι, περί τινας• μὲ ἀνοικτὰ σκέλη καθῆμαι ἐπὶ τινος, παίρνω ἢ ἔχω τι ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη μου, καθιστάμενος• ε 374, 430· ἐνταῦθεν δ'· „διασκελλίζω“, ὃ ἔ. ἀναίγω τὰ σκέλη, ἵνα βαδίσω, „κινῶ ἢ ἐκκινῶ“· οὕτω μετ' ἀπαρφ. •βη δ' ἔμεν• ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, ἤρχισε νὰ βαδίσῃ, Δ 499, Ε 467 κ. ἀ. πλχ. •βη δὲ θέειν• ἤρχισε νὰ τρέχῃ, Β 483, «ἔλασαν» Ν 27· ὅθεν ὁ παρακ. •βιόσα• (κυρ. εἶμαι ἤδη ἐκινήμενος) σημ. βαδίζω, καὶ ὁ ὑπερσ. •ἐδεσθήκει• ἔχει τὴν σημ. ὅτε μὲν τοῦ ἀορ. ὅτε δὲ τοῦ παρατατ. 2) βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, καὶ δ' ἀ.) χωρῶ, προχωρῶ ἐν πρώτοις, διὰ τὸ μάχων, καθ' ὅμιλον, ἀνά στρατόν, ἐπὶ χθονί· Ὁμ. πλχ. «κατὰ κράτα» Γ 93 κ. ἀ. τ. «ἀμφί τινι» περί τινος βαδίζω, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, Ε 299, πρβλ. ΛΗΦΘΑΙΝΟΝ· «σαυλα ποσὶ βαίνουσα», ἐπιτεταδευμένως, ὑπερηφάνως, „καμαρωμέναι“, βροδῶς βαδίζουσα (περὶ γελώνης) Γ. Ἑρμ. 28. πρβλ. ΠΙΝΑΞ δ'·) ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ ὀριζομένου καὶ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ κίνησις, οἷον «νόφι, ἔξω θυμάτων» κ. ἀ. Ὁμ. πλχ. «ἀπὸ πύργου χμαῖος» κατέβη, Φ 529· «κατὰ τινος» καταβαίνω τι, οἷον «βη δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνον» Α 44, Ο 79, Π 677· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀντὶ ὀρισμοῦ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ κίνησις, ἐν νηυσιν (νῆεσσιν)· ἀποπλεῖν, Β 354, γ 434, ν 347· (ἄλλοι δὲ μεταφράζουσι τὴν φράσιν ταύτην· ἐπιβιβάζονται εἰς τὰς ναῦς) ω 304· «καὶ δὴ οἱ Μέντωρ ἔβη» μόλις πρὸ ὀλίγου τοῦ ἀνεχώρησε (τὸν ἐγκτελίπει) ὁ Μέντωρ, γ 249· ὅθεν μεταφ. περὶ ἀφύγων «ἐννέα βεδάσαν ἐν-αυτοί» παρῆλλον, Β 434, «ἰκμάς ἔβη» ἐξέλιπεν ἡ ὑγρασία, Ρ 392, «πῇ ὄρκια βήσεται ἡμῖν», τί θά γείνουσιν, τοῦ πᾶν οἱ ὅρκαι μας, Β 339· ὡσαύτως «πῇ ἔβαν εὐχολαί», Θ 229· γ'·) ὀριζομένου τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἡ κίνησις, μεταβαίνω, προσέρχομαι, ὑπάγω, ἀναβαίνω, ἐξ κλισίην, εἰς ἰδού· Ὁμ. πλχ. «πρὸτ' ἄρου» Χ 24, «πρὸς δόμα» κ. ἀ. «ἐπὶ τινος» ἀναβαίνω, οἷον «ἐπὶ νηός» Ν 665, «ἐφ' ἵππων» Σ 332, «ἐπὶ πώγου» Ζ 386 «εἰς δῖφρον» Ε 837· «ἐπὶ τινα» ὑπάγω πρὸς τινα, Β 48 κ. ἀ. «ἐπὶ τινι» προσέρχομαι εἰς τινα, Ρ 574· «οἰκόνδε, Δουκίηνδε» καὶ μετ' ἄλλων εἰσιεατ. μετὰ τοῦ δε, Ὁμ. πλχ. Ἐπὶ ἐχθρῆς δὲ κινήσεως, ἀπέρχομαι, ἐρημῶ «ἐπὶ τινι» Α 460, Π 754· «β. μετὰ να» καταδιώκω τινα, Ἰδ. ΜΕΤΑ, καὶ ἰοῦς δ'·) μετ' ἄλλων πραιτέρων προσδι-ορισμῶν, ἐκπεριμένον ἢ διὰ προθέσεων, οἷον «β. μετ' ἔχνη» ἀκλουθῶ τὰ ἔχνη, ἔπομαι, γ 30 κ. ἀ. «β. μετὰ πατρός, ἀκούην» ἀπέρχομαι ἵνα περὶ τοῦ πατρὸς ἀκούσω, δ 704 κ. ἀ. «ἔβη κατὰ δαίτα» ἀ· δεῖπνον, Α 424, «ἀμφί τινι βαίνω» κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· βαδίζω ἡ περιφέρωμαι περὶ τινα, ὁρότερον δὲ ὑπεράνω ἢ πρὸ τινος ἢ πρὸ τινα ἵσταμαι (πρὸς ὑπεράσπι-

σιν), κυρ. ἐπὶ ζώων, οἷον Ε 299· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ε 477, 359, 510, πρβλ. ΛΗΦΘΑΙΝΟΝ καὶ ΛΗΦΙ· ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ ἀνεστ. ἐκφραζούσης τὸν τρόπον τοῦ βαίνειν, οἷον «ἔβαν φέρουσαι» Β 302, «ἔβη ἀίεσσα» Ἰδ. ΛΙΞΕΝ 4) Α'·) ἀ.) ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ μέλλοντος, ἐκπερὸς τὸν σκοπόν, οἷον «ἔβη ἐξεναρτίων» Α 404, «ἀγγελέων» δ 24.

Β'·) Μεταβ. ὁ ἀ. ἀορ. «ἔβησα» ποιητ. ἔχει διάθεσιν ἐνεργ. μεταβατ., σημ. ὀηλ. ἐποίησα βαίνειν, ἔπομ. ὠδήγησα, ἀνεβίβασα, κατεβίβασα κ. τ. οἷον «ῥάτας βῆσεν ἀφ' ἵππων» Π 810· «ἀμφοτέρους εἰς ἵππων βῆσε κακῶς ἀκόντας» κατεβίβασεν, Ε 464, «βῆσαι ἵππους ἐπὶ Βουπρασίου» ἀγαγεῖν, Α 756. (ἢ) Ἰσαύτως καὶ ὁ μέσ. ἀορ. ἔβησάμην ἐν συνθέσει, ἀνεβίβασα χάριν ἑμαυτοῦ ἢ εἰς τι τῶν ἑμαυτοῦ ἐν τῇ μοναδικῇ παραδείγματι «νῶ ἀναβησάμενοι» α 474) πρβλ. ΕΙΣΘΑΙΝΟΝ, ἙΚΒΑΙΝΟΝ.

ΒΑΛΛΕΙΟΝ, ΕἶΝΟΝ, ΕἶΝΟΝ, εἰς τὸν Πάγχον ἢ τὴν λατρίαν αὐτοῦ ἀνέκων, βαλχίκοις, ὅθεν ἐνθουσιῶν, μεθύνων, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, Γμ. 48, 46.

ΒΑΛΛΑΝΟΣ [νν.], ἢ, ὁ καρπὸς τῆς δρυὸς („βαλανιδίς“) „βαλανιδίς ἢ βελανιδίς“, ἢ ὁ καὶ τότε καὶ νῦν εἰς τροφὴν μάλιστα τῶν χοίρων χρήσιμος, κ 242, ν 409.

ΒΑΛΙΟΣ [νν.], ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλῖος=ἐχὼν στίγματα λευκά, „παρβαλός“ ἢ ἡ μάλλον, ἐν τῇ αὐτῇ χρήσει καὶ σήμερον περιωδήσεως τῆς λέξεως μετὰ μόνης τῆς τονικῆς παραλλαγῆς, „βάλιος“ ὑπερ προφ. ἡ δῆλος, ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου λευκὸν φέρων στίγμα) ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλεύς ὁ „Βάλιος“, καθ' ὃ καὶ σήμερον οὕτως κοινωνοῦνται πολλοί· οἱ ἵπποι ἐν Ἑλλάδι, Π 449 (Κατὰ τὸν Σχολ. σημ. ἢ λ. τὸν ταχύν).

ΒΑΛΛΩ, μέλ. ἴων. βαλέω ἀντὶ τοῦ βαλῶ ἀορ. δ'. ἐβάλον, δ'. ἐν. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. Αἰολ. καὶ Δωρ. βάλθηθα, βάλοισθα, Ο 574, μ 224· παρακ. βέβληκα· ὑπερ. βεβλήκασι (συχν. μὲ σημ. ἀορ. Ε 66, 73, 664, γ 258, ἐνθα τὸ «βεβλήκειν» εἶνα γ'. προσ. ὡσαύτως καὶ στ. 275 ἀντὶ τῆς πρότερον γραφ. βεβλήκει· παρακ. παθ. βέβλημαι, γ'. πληθ. ἴων. βεβλήκαται ἀντὶ τοῦ βέβληνται, ἐπικ. βεβόλημαι (ὅπερ εὐχρηστον μόνον μεταφορ. ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων, Ἰδ. Ι, Α', 3, δ', ἐν φ' ὁ ἄλλος παθ. παρακ. τίθεται κατὰ τὴν κυρ. σημ. ἐπὶ σωματικῶν παθημάτων) μετοχ. βεβλημένος, ὑπερσ. βεβλήμην καὶ γ'. πληθ. ἴων. βεβλήκατο ἀντὶ τοῦ βέβληντο· ἐκ δὲ τινος μέσ. ἀορ. μὲ παθ. σημ. ἐβρίσκονταί γ'. ἐν ἰδλήτοι, ἀπαρφ. βλήθηα μετοχ. βλήμενος, ὑποτ. γ'. ἐν. βλήται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ βλήθηαι, ρ 472, εὐκτ. δ'. ἐν. βλετο κτλ. καὶ μέλ. βλήσομαι ἐν συνθ. συμ-βλήσθαι (Ἰδ. ΕΥΝΑΓΙΑΝ).—Ο Κλάσσων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μετοχὴ βεβλημένος ἔχει πάντοτε παρακμ. σημασίαν, ἢ δὲ βλήμενος μόνον ἀορίστον. I) Ἐνεργ. Α'·) Μεταβ. I) ῥίπτω (ῥή-

χνω"), „πετω“ α.) κυρ. «λύματα εις βλα» Α 314, «τι ἐν πυρί» Ε 429, «πῦρ ἐν νηυσίν» ῥίπτω φωτιάν (ὑπερ διάφορον ὁπωσποῦν τοῦ «βάλλω φωτιάν») Ν 629 «εὐνάς» ἀγκυροβόλω, Ι 437 κ. ἀ. ἰδίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν ῥιπτομένων παντοίων ὄπλων, «βέλος» ἐπὶ τῆς πέτρας, ἣν ὁ Κούκλωφ ῥίπτει, Ι 495· «χαλκόν, ἰόν ἐν στήθεσιν» ἀκόντιον, βέλος εἰς τὰ στήθη, Ε 346, υ 62· ὅθ, ἄνευ πτ. τοξεύω, ἀκοντίζω, Α 52, Θ 282 κ. ἀ. β.) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπλέκω, «εἰς κακόν τινα» μ 221, «μετὰ νεῖκος» εἰς ἐριδος ἐμπλέκω, Β 376. 2) ἐν γένει κινῶ καὶ ὁρμ. α.) ταχέως καὶ ὁρμητικῶς, ῥίπτω, ἐλαύνω, ὠθῶ, «ἐτέρωσε ὄμματα» ἀποστρέφω ἀλλὰ ὅστε τὰ ὄμματα, «ῥίπτω ἄλλου τὰ ῥήματα» π 179, «τοὺς ἵππους πρόθεο» προελαύνω, Ψ 572, 639, «νῆα πρὸς πέτρας» ὠθῶ, «ῥίπτω ἔξω», ἐκβάλλω, μ 71· πρόλ. καὶ ἀποπλάττω β.) ἀπλῶς κινῶ, μετακινῶ, ὅταν «κάρη ἐτέρωσε» κλίνω, «γέρνω» Θ 306, Ψ 697· ὅταν ταῦτόν τῳ τίθῃμι «βάλλω» (καὶ «βαζώ, βάνω, βαίνω») ὅταν «μῆλα ἐν νηυσί» Ι 470, «τι ἐν χειρὶ τινος» ἐγχειρίζω, Ε 374· «πῆχυν, χεῖρα, ἀμφί, περί, πρὸς τινι» ῥίπτω τὰς χεῖρας περὶ τινός, τοῦτέστιν ἐναγκαλιζομαι, «Ὀμ. πλχ. «ἀάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις» χύνω, δ 414, 498· «χεῖρας ἀείρων βάλ. ποτὶ γαίῃ» ὠφωνα καὶ ἄνευ τὰς χεῖρας νὰ πίπτωσι κατὰ γῆς, ἀνέσκιον, ὡς σημ. τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀποθνήσκοντος, λ 424 (ἡ ἐρημνεία αὕτη εἶνε ὁρθότερα τῆς συνήθους, καὶ ἦν τό «χεῖρας βάλλον» συνάπτεται μετὰ τοῦ «περὶ φασγάνῳ»)· φύλλων χθαμαλὰ βεβλήταται εὐνάι· σπιδῶδες φύλλον, «εἶνε ῥηγμέναι χαμηλά» λ 494· ἰδίως δὲ ῥίπτω τι ἐπάνω μου, «βάλλω» ἐπὶ ἐνδομάτων, ὄπλων κ. τ. τ. «ἀμφὶ ὤμοις αἰγίδα» Σ 204, «σπεῖρα ἀμφὶ ὤμοισι» δ 245, «ἀμφὶ τινι ῥάκος» ξ 341 κ. ἀ. πλχ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅταν «κύνεα ἀμφὶ ὀρέεσσιν» Ε 722· «ἐφ' ἱστέῳ βέβλητο ἐπίτονος» ἦτο προσήρημένος, προσδεδεμένος, μ 423· καὶ μεταφ. «φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι β.» φιλικὴν μεταξὺ τῶν δύο ἐμβάλλω, Δ 46· «ὑπνον ἐπὶ βλεφάροις» α 364· ἢ «ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι» οἱ ἀθάνατοι ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου (τὴν πεποιθήσιν) μὲ ἐμπνέουσι, μὲ φωτισουσιν, α 200. 3) κτυπῶ α.) κυρ. τι ἢ τινὰ διὰ μακρόθεν ῥιπτομένου, βέλους, ἀκοντίου κ. τ. τ. κτυπῶ, «εὐρίσκω», ὅθεν καὶ «πληγώνων» «τὸν ἐβάλλ' Ἀπόλλων», τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἤθρεν ὁ Ἀπόλλων, ὅ ἐ ἀπέθανεν αἰωνίως, η 64 κ. ἀ. πρόλ. Ο 478, «τινὰ δουρί» Ε 73, «ὄϊσιν» Ε 393· «στήθος χερμαδίῳ» Ξ 412, «τινὰ λάτρεσι» Γ 80 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ βληθέντος μέρου, «τινὰ στήθος» κτυπῶ τινα εἰς τὸ στήθος, Δ 480 κ. ἀ. «τινὰ μηρόν διστέῳ» Α 583· ἔτι δὲ «τινὰ κατὰ ἡ πρός τι» Ε 66, Α 444, καὶ μετὰ μόνης ὀργῆς, ὅτε «χερμαδίῳσι, βέλεσι» Μ 155, π 277, «ἐλκος τὸ μιν βάλεν ἴφι» (κατὰ ξιφῆμα)

πληγῇ, ἣν ἐπήνεγκεν κτυπήσας αὐτὸν διὰ βέλους, Ε 795, Π 511· ἄνευ πτ. [στοχάζομαι] εὐστοχῶ, ἐπιτυχάνω, Ι 458, τούναντιον τοῦ ἁμαρτάνω, Α 350, Ν 460· ἐπομ. ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπῶ, καταβάλλω, ἐξαπλώνω, «τινὰ ἐν κονίσι» Θ 456· β.) μεταφ. «ἄχει, πένθει βεδολημένος» ὑπὸ λύπης, πένθους τετρωμένος ἢ καταβεδλημένος, Ι 3, κ 247 (ὅπου παρὰ κείται καὶ ἡ αἰτ. τοῦ μέρους «κῆρ» καὶ Ι 9· ἥτορ»). 4) προσβάλλω, προσπίπτω τινί, «ραθάμιγες ἐβάλλον ἄντυγα» σταγόνες (αἵματος) ἔρραινον τὸν τροχόν, Α 536, Γ 504, «ἡνίοχον κονίης ραθάμιγες ἐβάλλον» μόρια κονιορτοῦ προσέβαλλον τὸν ἥν. ἡ ἐπιπτον ἐπὶ τὸν ἡνίοχον, Ψ 502, «κτύπος οὐατα βάλλει» προσβάλλει τὰ ὠτα, Κ 533, «τόπον ὅστις βάλλει ἡέλιος» τὸν τόπον, «κτυπῶ ὁ ἥλιος» μὲ τὰς ἀκτίνας, ε 479.

Β.) Ἀμετάβ. πίπτω, ὁρμῶ, περὶ ποταμοῦ «εἰς ἄλα βάλλει» εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, Α 722· «ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσιν» φορᾶδες περὶ τὸ τέρμα τρέχουσαι, ἐλαύνουσαι, Ψ 462. (Ὁρμότερον ἄλλοι συνάπτουσι τὴν ἐρῶσιν μετὰ τοῦ βαλοῦσαι· περικάμψασαι τὸ τέρμα. ἢ Ἐάν δὲ ἔν τῳ ἐτέρῳ παραδείγματι ἰννοήσωμεν ὡς ἀντικείμενον· τὰ ὕδατα (ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν), ἐκλείπει ἡ ἀμετάβαστος αὕτη διάθεσις τοῦ ῥήματος).

II.) Μέσ. 1) βάλλω τι ἐμαυτῷ (ἀναβάλλομαι), ῥίπτω τι ἐπάνω μου· «ἀμφ' ὤμοισιν εἴφας, τόξα» Γ 334, Γ 372 κ. ἀ. «αἰγίδα» Ε 738 κ. ἀ. 2) μεταφ. «βάλλωμαι ἐν θυμῷ χόλον τινί» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀργὴν ἐναντίον τινός, Ξ 50· ἰδίως «μετὶ ἡ ἐνὶ φρεσὶ, ἐν θυμῷ βάλλομαι», «βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου», συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι, «σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι» «συλλογίσου το καλὰ», Α 297, λ 454, κ. ἀ. ἔπ δὲ καὶ ἐνθυμήσου το καλὰ, ὅταν μ 218 κ. ἀ. «ἐν θυμῷ δ' ἐβάλλοντο ἔπος» ἐφύλαξαν τὸν λόγον εἰς τὴν καρδίαν τῶν, ἐνεστερνίσθησαν τὴν συμβουλὴν, Ο 566· σημ. δὲ καὶ τὸ νομίζω, Γ 45, «νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλομαι» ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἔχω κατὰ νοῦν, Ι 435.—ἄνευ πτ. «ἐτέρως ἐβάλλοντο» ἄλλως ὥρισαν ἢ διέθεσαν, μετέδιδον γνώμην, α 234· (τοῦτο κατὰ τὸν Νίτσην καὶ Σπitzbergον· ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ἐβάλλοντο· ἰδ. ΒΟΪΛΟΜΑΙ).

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, ποι. κατὰ τινὰς μὲν φελλίζω, βατταρίζω, «ψευδίζω» (ἢ ἡ ἐλλων «ἀσαφῆ (καὶ τρέμουσαν) φωνὴν προέειπε», «πιάνεται ἡ γλῶσσά μου, τρέμει ἡ φωνὴ μου»)· κατ' ἄλλους δὲ (ὑπὸ φόβου ἢ ῥέγου) τρέμω, «κτυπῶ τὰ δόντια», Κ 375 τ. (Ἀμφοτέρω τὰς ἐρμηνεύας παρέχουσι τὰ σχόλια. Πιθανώτατα εἶνε ἡ πεποιημένη· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ ἱερεικὸν τοῦ βαζω· ἐπιθυμῶ νὰ ὀμιλήσω· κατ' ἄλλους δὲ ὅχι τόσοσιν πιθανῶς σύνθετος· ἐκ τοῦ βάξω καὶ βαίνω, οἷον· τρέμω πόδα τε καὶ ὀδόντας).

ΒΛΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔσαν, γδ. ΒΛΙΝΟ.

ΒΛΠΠ, 4) ἐμβάπτω „βουτώ“, ὅσον «πέ-
λινον ἐν ὕδατι» (ἵνα στομαῶσω, σκληρύνω δηλ.
αὐτόν) ι 392 f. 2) βάπτω, χρωματίζω,
„βάφω“ Βατρ. 223.

ΒΑΡΒΑΡΩΦΩΝΟΣ [v...], ON (βάρβαρος, φωνή)
ὁ βάρβαρον καὶ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων, ἐπιθ. τῶν
ἑαυτῶν, B 867 f. (κατὰ τὸν Νίσιαν· ὁ δὲ Δου-
δερλεῖνος ἀποδίδον ἐς τὴν λ. βάρβαρος τὴν μεθ'
ὅμι. σημασι. ἐρμηνεύει τὴν προκειμένην λέξιν·
ὁ μὴ Ἑλληνιστὶ λαλῶν).

ΒΑΡΒΙΣΤΟΣ, η, ON, γδ. ΒΡΑΣΙΣ.

(ΒΑΡΕΠ) = ΒΑΡΙΟΠ, εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐπιχ.
μετοχ. «βεβαρημένος» βεβαρημένος, «αὐτῶν βε-
βαρηότες» ὑπὸ ὅλων βεβαρημένοι «οἰνοβα-
ρεῖς», μεθύνοντες, Ὅδ. γ 439, τ 422. (||. Ἐν
τῇ καθομιλ. εὐχρηστον εἶνε τὸ ῥῆμα τοῦτο εἰς
μὲν τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐν τῇ συνθέσει „ἀποδαρε-
μένη“ β. ἐ. ποῦ βεβαρημένη = ἔγκυος· τὸ ἀ-
πλοῦν δὲ „βαρὺ“ = κυττω).

*ΒΑΡΟΣ, τό, „βαρός“ Βατρ. 94.

*ΒΑΡΙΒΡΟΜΟΣ [v...], ON, ποι. (βαρὺς, βρόμος),
βαρυδροντῶν, βαρυκροτῶν, Ἀποσπασμ. 72.

ΒΑΡΙΟΠ [v...], (βαρὺς) εἶμαι βεβαρημένος,
αἰσθάνομαι τὸ βάρος· «βαρύνει μοι ὦμα· ὅπ'
αὐτοῦ (τοῦ ἔλκου)» αἰσθάνομαι βαρύν τὸν ὥμόν
μου ὑπὸ τῆς πληγῆς, B 519 f.

*ΒΑΡΙΚΤΙΠΟΣ [v...], ON (βαρὺς, κτύπος) ὁ
βαρέως κυττω, τοῦτοστι βροντῶν, περὶ τοῦ
Διός, Ὑ. Δῆμ. 4, 334, 444, 460.

ΒΑΡΙΝΟ [v...], (βαρὺς), ἀρ. ἀ. ἐδάρινα, παθ.
ἀρ. ἀ. ἐδάρυνθαι καὶ ἐπ. παρακ. βεβαρηῶς (γδ.
ΒΑΡΕΠ) εἶδω ἡ προσηνῶν βάρος, βαρύνω, ε
321· μετ' αὐτ. ποια. E 664, A 584. — Παθ.
«βαρύνομαι γυῖα, χεῖρα» αἰσθάνομαι, ἔχω βά-
ρος ἐς τὰ μέλη μου, εἰς τὰς χεῖρας, T 465, Γ
480 «κῆρ πύλιμι βαρυνθέν» κεφαλὴ ἔχουσα
τὸ βάρος, τῆς περιφαλαίας, Θ 308.

ΒΑΡΙΣ [v...], εἰς, γ, ἀ. ὁ ἔχων βάρος, „βα-
ρὺς“, σιτιβαρὺς «χεῖρ» ἡ βαρὺ χεῖρ A
219, P 48, Φ 510, σ 36· συχν. ἐν τῇ φρ. «βα-
ρείας χεῖρα· ἐποίει» A 89· ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις τοῖς
παραδείγμασι δύναται νὰ ἔχη τὸ ἐπιθ. τὴν ἐφε-
ξῆς σημ. β.) ὁ προσηνῶν βάρος, καταθλι-
πτικός, ἐπαυχθῆς, ἀφωδράς, „βαρύνω“, ὁ δ-
δύναται ὀλιβεραῖ, E 447· «ἐτη, ἔρς, κακοτῆς» B
414, σ 233, T 55, K 71 «κῆρας» Φ 548· γ.)
περὶ τόνου φωνῆς, ἰσχυρός, δυνατός, βαρὺς,
«φθόγγος» ι 257. Ἰδίως τὸ οὐδέτι. τὸ τε ἐν. καὶ
πληθ. «βαρὺ καὶ βαρέα» ἐπιρροητικῶς βαρέως,
ἡ βαρεά (πρὸς βαρjά) δυνατῶς, «βαρέα
στενάχω» „βαρεῖνα στενάχω“, Θ 334, ε 420
κ. ἀ.

ΒΑΡΙΣΤΕΝΑΣΙΝ [v...], ΟΥΣΙΑ, ON, ἐπ. («βα-
ρὺ στενάχων») βαρέως στενάχων, „βα-
ρεῖνα στενάχων“ ὅλ. A 453, I 46 κ. ἀ.
(Ἀπὸ τοῦ Βαρκ. καὶ ἐξῆς γράφεται χωριστὰ
«βαρὺ στενάχων»).

*ΒΑΡΙΦΘΟΓΓΟΣ [v...], ON, ποι. (βαρὺς, φθόγ-
γος), βαρύφωνος· ἐπιθ. τοῦ λέοντος, βαρέως
βρυχώμενος, Ὑ. Ἀφρ. 460.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ [v...], ἡ, θηλ. τοῦ βασιλέως, (||.
κατὰ τὸ ἱερεύς-ἱέρεια), βασίλισσα, περὶ τῆς
Πηνελόπης καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Φαίακων,
Ὅδ. δ 770, η 244 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ βασιλιά-
παις, περὶ τῆς Νηυσικίας, ζ 445.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ [v...], ΗΥΣ, ὁ, 4) βασιλεὺς, ἀρ-
χων, ἡγεμὼν, ὅς ἐν γένει ἀρχηγός, A 9. Ἐπὶ
τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων βασιλεὺς ἑκαλεῖτο ὁ ἀρ-
χων παντός ὅμου ἢ κοινότητος, ὅστις ἐλάμ-
βανε τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ τὴν ὑπερέχουσαν αὐ-
τοῦ ἀνδρείαν, σύνεσιν ἢ διὰ τὰ πλούτη του· κα-
θὼς δὲ πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ αἴτε σωματικαὶ καὶ αἱ
πνευματικαὶ ἐθεωροῦντο θεὰ δῶρα καὶ μάλιστα
τοῦ Διός, οὕτως καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· διὰ
τοῦτο καλεῖται ὁ βασιλεὺς «διογενής» καὶ «διο-
τρέφης» καὶ «θεός» (γδ. τὰς λ.). — Καθ' ἕκαστον
τὰ καὶ ἔργα τοῦ βασιλέως («δικὴ βασιλῆων»,
δ 694) ἦσαν τὰ ἑξῆς: α.) συνεκάλετο τὰς ὁμο-
σίας συνελεύσεις (ἀγοράς τοῦ δήμου) καὶ ἐκείνου-
ν αὐτάς, B 50 εἰς. I 33, ε 26· β.) ἦτο ἀρ-
χηγός τοῦ λαοῦ ἐν πολέμῳ· γ.) ἔκρινε καὶ ἀπε-
φάσισε περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου (δικάζει), II 542,
τ 409, 410· δ.) ἐθυσίαζε δημοτελεῖς τινας θυ-
σίαις, B 402—412, γ 5 εἰς. 444 εἰς. Ἡ δύναμις
αὐτοῦ ἦτο περιωρισμένη· οὐδὲν ἐδύνατο ν' ἀπο-
φασίσῃ, πρὶν ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῆς γερουσίας
(«βουλῆς γερόντων») τῆς συνισταμένης ἐκ τῶν
ἐπιφανέστερων ἀνδρῶν τῆς κοινότητος, σπουδαίου
δὲ τινος προκειμένου, καὶ τῆς συνέλευσεως ἢ
«ἀγορᾶς» τοῦ δήμου. Ἀπολαύς δὲ καὶ τι-
μὰς («γέρας») εἶχε: α.) προεδρίαν ἐν ταῖς δη-
μοσίαις συνεδριάσεσι, καὶ μεζύονα μερίδα ἐν ταῖς
εὐωχίαις, Θ 462· β.) τεμάχιον γῆς πρὸς καλ-
λίεργειαν, οἷον αἱ κτήματα τοῦ στέμματος, («τῆμε-
νος») Z 494· γ.) δικαίωματα ἢ τέλη δικασι-
κὰ («θμιστε») I 456, ἐκτός τῶν ἐκουσίων δω-
ρεῶν («δωτῖναι»). Σύμβολα τοῦ βασιλικοῦ
ἀξιώματος ἦσαν τὸ «σκήπτρον» χρυσοῦν ὁ. ἐ.
χρυσόδηλον (ὅθεν «σκηπτοῦχος» ὁ βασιλεὺς), A
404 εἰς. καὶ αἱ παρακαλουθούσαι αὐτὸν καὶ θε-
ραπεύοντες «κῆρυκες». 2) βασιλοῦπαις, καί-
πας ἐν γένει εὐπατρίδης, ἔχων μικρὰ ἢ με-
γάλα κτήματα, α 394, θ 44, 390. 3) κῆρυξ,
δεσπότης, «ἀφφέντης» (αὐθέντης) Σ 556.
— Κατ' ἀρχάς ἦτο ἡ λ. ἐπιθετοῦ ὅθεν «ἀνὴρ
βασιλ.» Γ 470, T 482 κ. ἀ. καὶ τὸ ἐπ. συγ-
κριτικὸν «βασιλεύτερος» μεγαλύτερος· βασιλεύς,
βασιλικώτερος, I 460, 362, K 239· «βασι-
λεύτερον γένος» ο 533· καὶ ὑπερθετ. «βασιλεύ-
τατος» ὁ μέγιστος βασιλεὺς, I 69 f. (Ἐκ τῶν
πολλῶν ἐτυμολογιῶν ἡ ὀλιγώτερον ἀπίθανος, καὶ
μνήμης τινός ἀξία εἶνε ἡ ἐκ τοῦ βαίνω (τοῦ
μεταδῶν. = κινῶ) καὶ λαός, οἷον τὴν λαόν·
ὁδηγῶν, ὅμοιον πρὸς τὸ Γερμ. Hefzug).

ΒΑΣΙΛΕΥΩ [v...], (βασιλεύς) εἶμαι βασιλεύς,·

βασίλειος, κυβερνῶ, ἀπολ. B 203· «ἐν ἰθακή» 6 47· «κατὰ δῆμον» γ 52· εἶμαι βασιλίσσα, «ὕπο Πλάκω» Z 425· «Πύλου» λ 285· μετὰ δοτ. B 206.

ΒΑΣΙΛΗΙΟΣ [v.v.], ἴη, ἥιον, Ἰων. ἀντί τοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (βασιλεύς) βασιλικός, «γένος» π 401 f.

ΒΑΣΙΛΗΣ [v.v.], ἴδω, ἡ (ἐπιθ. θηλ. τοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ) βασιλική «τιμή» Z 493 f.

ΒΑΣΚΕ, μόνον ἐν τῇ τοπικῇ φρ. «βάσκ' ἔθι» «πῆγαινε γλήγορα», τρέχε, σπεῦσον, Ἰλ. B 8, Θ 399· προστ. ἐτέρου τινός τύπου τοῦ βαίνω, πρβλ. ΕΠΙΒΑΣΚΗ. Ὁ ἀσυνῆτος συνδυασμός τῶν δύο τούτων συνωνύμων προστακτικῶν ἐκφράζει τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς ἀνάγκη νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προσταγή· οὕτως ἡμεῖς διπλασιάζομεν τὴν προστακτικὴν εἰς τοιαύτην περίστασιν «πῆγαινε, πῆγαινε» ἢ καὶ συνώνυμα συνδυάζομεν «τρέχε, πῆγαινε». Διὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀνάγκη τὸ ἔθι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπλοῦν παρακλεισματοῦ, ὅσον τὸ ἄγε, (||. Ὁ Δοιερλεῖνος ἀναφέρει τὸ μὲν «βάσκε» εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ ὁρμὴν πάσης κινήσεως, τὸ δὲ «ἔθι» εἰς τὸ τέρμα. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν θά ἦτο προστακτικὴ τῆς φράσεως «βῆ δ' ἔλθαι» καὶ θά ἀντιστοιχεί πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. «κίνησε νὰ πῆ» ἢ «σῆκου νὰ πῆ»).

ΒΑΣΙΛΩ, μέλ. σω, «βαστώ», «λάζω, τόξω». Ὁδ. λ 594, φ 405 «φόρτον νύτοις» Βατρ. 78. (Παράγεται ἐκ τοῦ βα-, βαίνω, βιάζω).

ΒΑΤΗΝ, ἀντί τοῦ ἐδῆτην, ἔδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΑΤΙΕΙΑ [v.v.], (πίθων ἐκ τοῦ βάτος, οἶονε βατότοπος), λόφος τις περιφανὴς ἔμπροσθεν τῶν Σακίων πυλῶν παρὰ τὴν πόλιν Τροίαν, κατὰ τὸν μῦθον τῆς Μυρίνης (ἔδ. τ. λ.) B 843.

*ΒΑΤΟΔΡΟΜΟΣ [v.v.] (βάτος, ὁρέπω) βάτους ὁρέπων, τουτέστι κόππων ἢ ἐκρίτων (ἵνα κατασκευασθῇ εἰς αὐτῶν αἱμασίαν, πρβλ. σ. 488 καὶ λ. Αἱμασία) Ἰ. Ἐρμ. 490.

ΒΑΤΟΣ [v.v.], ἡ, «ὁ βάτος», καὶ ἐν γένει πᾶς θάμνος ἀκανθώδης, «ἀγκάθι» ω 230 f.

*ΒΑΤΡΑΧΟΜΙΟΜΑΧΙΑ [v.v.v.v.], ἔπος (ἐπικὴν ποίημα) κωμικόν, (||. παρωδία τῆς Ἰλιάδος, διότι ἐν αὐτῇ παρίστανται μάχόμενοι βάτραχοι πρὸς τοὺς μύς· μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ στόμφου τῆς φράσεως, ὡς οἱ ἥρωες ἐν τῇ Ἰλιάδι. Τὸ ποίημα τούτο ὑπὸ πολλῶν μὲν ἀρχαίων ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ὀμηρον, ἀλλ' ἀναγνωρῆται εἶνε ξένον τῆς μεγαλοφύας τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ. Πόλις ἐποχῆς καὶ τίνος ποιητοῦ ἔργον εἶνε, τούτο μένει ἀμφιβόλον. Ἡ ἀρίστη τοῦ κειμένου ἐκδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Βαουμειστέρου γενομένη ἐν Γοττλῆγγ 1852, ἐν ᾗ καὶ πολλὰ καὶ καλὰ ἔρουναι καὶ σκέψεις περὶ τοῦ ποιήματος).

*ΒΑΤΡΑΧΟΣ [v.v.], ὁ, βάτραχος, «βαθρακός» καὶ «βαρθακός», Βατρ.

ΒΕΒΑΣΙ, ΒΕΒΑΜΕΝ, ΒΕΒΑΣΑΝ, ΒΕΒΑΨΕ, ἔδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΒΑΡΘΩΣ, ἔδ. ΒΑΡΕΘ.

ΒΕΒΗΚΑ, ΒΕΒΗΚΕΙΝ, ἔδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΒΗΚΕ, ἔδ. ΒΙΑΖΩ.

ΒΕΒΛΗΑΤΑΙ, ΒΕΒΛΗΑΤΟ, ἔδ. ΒΛΑΛΩ.

ΒΕΒΛΗΑΤΟ, ἔδ. ΒΛΑΛΩ.

ΒΕΒΡΩΘΩ, ἐπ. τύπος τοῦ βιβρώσκω, τρώγω, κατατρώγω, «βεβρώθεις» Δ 35 f. (Κατὰ τινας εἶνε ἀορίστου ἢ παρακειμένου σχηματισμός· κατὰ τὸν Βούττυαννον ὅμως ἀνήκει εἰς ἐπίτακτικόν τι ῥῆμα βεβρώθω, ἐκ τῆς ρίζης βρο- μετὰ παρενθήκης τοῦ θ).

ΒΕΒΡΩΚΩΣ, ΒΕΒΡΩΣΤΑΙ, ἔδ. ΒΙΒΡΩΣΚΩ.

ΒΕΗ, ΒΕΙΟΜΑΙ, ἔδ. ΒΕΟΜΑΙ.

ΒΕΙΩ, ἐπ. ἀντί τοῦ βῆ, ἔδ. ΒΑΙΝΩ.

ΒΕΛΕΜΝΩΝ, τό, ποι.=βέλος, μόνον κατὰ πληθ. «βέλεμνα» βέλη, ἢ ἀκόντια, καὶ ἐν γένει μακρόθεν ριπτόμενα ὅπλα, βλήματα μόνον Ἰλ. Ο 484, 489, X 206.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ, οὐ, ὁ (ἐκ τοῦ Βέλλερος καὶ φων: φονεύς τοῦ Βελλέρου, ἢ ἐκ τοῦ ἔλλερα=τὰ κακά, τὰ ἐλθρά, κα φων: ὁ φονεύς τῶν κακῶν ἠρώων κ. ἄ. τ.) ἐπίθετον τοῦ Ἰππονόου, υἱοῦ τοῦ Γλαύκου, ὅστις κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ἐφόνευσεν ἢ ἀπροσεξίας ἡγεμόνα τινὰ τῶν Κορινθίων Βάλλερον, Z 455· ἔδ. Ἰππονόου.

*ΒΕΛΩΝΗ, ἡ (βέλος), «βελόνα» Βατρ. 430.

ΒΕΛΟΣ, εὐς, τό (βάλλω). 1) μακρόθεν ριπτόμενον ὄπλον, ἱεῖσμα, κατ' ἐξοχ. τὸ ἀκόντιον, τὸ βέλος, (λατ.) «σαγίττα», Ὁμ. πλ. πρβλ. Θ 543 (ὑπ' ἄλλων ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται: πληγή)· ἔπειτα πᾶν ἐν γένει πᾶν κατὰ τοῦ πολεμίου ριπτόμενον, βλήμα, οἷον λίθος, E 439, βράχου τεμάχιον, ι 495, θρεῖον ριπτόμενον κατὰ τινος, ρ 464· ποιητ. περὶ τῶν πράξεων βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, δεῖ ὧν ἐπέρχεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἔδ. ἈΓΑΘΟΣ, ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τοῦ τοξοῦματος τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπιφέροντος τὸν λοιμόν, Α 54· «ἐκ βέλων τινὰ ἔλκω» ἐκτός τοξοῦματος, ἐκτός βολῆς βέλου, ὅπου δὲν φθάνουν τὰ βέλη, Δ 465· ὡσαύτως «ἔρχομαι ἐκ βέλων, Π 668, 678, πρβλ. E 430. Μεταρ. αἱ ὀδῶνες τῶν τοκτοῦσιν λέγονται «βέλο» ὅζω, ὅρμις, τότε προεῖται—Εἰσθίοναι· Α 269.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, η, ον, ποι. ἀνών. συγκριτικόν τοῦ ἀγαθός, μόνον τὸ οὐδ. ἐν τῇ φρ. «βέλτερόν ἐστι, ἢ βέλτερον» μετ' ἀπαρεμφάτου καλλίτερον, προτιμότερον εἶνε, E 84 κ. ἄ καὶ «βέλτερον εἰ» ζ 282.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ον, ἀνών. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, ρ 48, ὅπου ἡ ἀρχαιοτέρα γραφή εἶνε βέλτιον ἀντί τοῦ βέλτερον.

ΒΕΝΘΟΣ, εὐς, τό, ἐπ. ἀντί τοῦ βάθος, (ὡς τὸ πένθος=πάθος) ἰδίως ἐπὶ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, «ἀλός» Σ 36, 38 κ. «ὅς τε θαλάσσης πάθος βένθος οἶδε», περὶ τοῦ Ἀτλαντος, ὅτι γε-

νόσκει τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης, ὡς σημεῖον τῆς μυστηριώδους αὐτοῦ σοφίας καὶ πανουργίας· (δὴ καὶ «ὀλοφθρων» αὐτοῦ καλεῖται) α 53, δ 386· «βένθεα ὕλης» τὰ βάθη, τὰ ἐνδότεστα τοῦ ὕδατος, ρ 346· «ἄλδς βένθεαδε» εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, δ ε. εἰς τὴν βαθεῖαν θάλασσαν, δ 780, θ 54.

ΒΕΟΜΑΙ καὶ **ΒΕΙΟΜΑΙ**, ἑ. ἐνικ. βέη, ἐπικόν ρ. μέλλω νὰ ζήσω, κυριώτατα «οὐ δὴν θνήσκον βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος» Ἰλ. Π 852, Ω 434· «τί νυ βείομαι, σὺ ἀπο- τεθνήσκεις» πρὸς τί νὰ ζήσω; τί τὴν ὀλέω τὴν ζωὴν μου; X 434· «οὐτι Διὸς βέομαι φρεσίν» δὲν θὰ ζῶ, ἔ. ε. δὲν θὰ διζῶ τὸν βίον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός, O 194. (Κατὰ τινὰς μὲν εἶνε μέλλων τοῦ βιώω, ὅμοιος μὲ τὸ κείν (ἑπ. ἰδ.)· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτακτικὴ ἔχουσα σημασ. μέλλωντος (ἢ κα. τοιαύτη μάλιστα ἀρμολεῖ ἐν τῇ X 434). Ἰπὲρ τῆς πρώτης γνώμης, (ἢ ἢν καὶ ὁ Κούρτιος καὶ ὁ Δυντῆρος ἀποδέχονται) μαρτυρεῖ ἡ φανερὰ πρὸς τὸν θάνατον ἀντίθεσις ἡ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χωρίοις ἐκπύρουσα. Παράγεται δὲ ἐξ ἀρχαίου τινὸς ἀγρ. ῥήματος **ΒΕΪΗ**, ἡ ὀρθότε. ἐκ τῆς ρίζης **βι-**, ἐξ ἧς: βίος, βιών· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζης **βα-**, βαίνω, καὶ ἐσήμερον τὸ κατ' ἀρχαίαν: βαδίζω ἀναστρέφομαι. Πρβλ. δὲ καὶ λ. βιών).

ΒΕΡΕΘΡΟΝ, ὃ, ἀρχαιότερος σχημ. ἀνὴρ τοῦ βέαραθρονι· χίσμα, λάκκος, κοιλότης τῆς γῆς ἀπόκρημνος, πρὶ τοῦ Τερτίρου, Θ 14, καὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Σκύλλης, π 94. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον, οὗ τὴν γνώμην ἀποδέχεται ὁ Κούρτιος, ἐκ τῆς ρίζης **βερ** ἢ **βωρ**, ἐξ ἧς: βιβρώσκω βορά, Δατ. νοῦμο=βέαραθρον).

ΒΗ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ βῆν, ἰδ. **ΒΑΙΝΑ**.
ΒΗΛΟΣ, ὁ, ποιητ. (ἐκ τῆς ρ. **βα-**) βαθμὴς, φλιζ, „κατώρλι(ον)“, Ψ 202· ὡσαύτως καὶ Ἰλ. A 594, θ 23, ὅπου ἄνευ ἀνάγκης ἱερμηνεύεται: οἰκία, κατοικία.

ΒΗΜΑ, τὸ (βαίνω), βῆμα, πάτημα, „πα- τημασιδ“, Ἑνας, Ἰ. Ἑρμ. 222, 345.

ΒΗΜΕΝ, **ΒΗΚΕΝΑΙ**, ἰδ. **ΒΑΙΝΟ**.

ΒΥΣΑ, ἡ, πόλις τῶν Λοκρῶν, B 532.

ΒΥΣΑΜΕΝ, **ΒΥΕΚ**, **ΒΥΣΕΤΟ**, ἰδ. **ΒΑΙΝΟ**.

ΒΥΣΣΑ, ἡ, κοιλ. (βαθύς), κοιλὰς, φάραγξ, γαράδρα, P 283, Σ 588, τ 435, Ἰ. Ἀπ. 284, συνήθ. «οὐρεὶς ἐν βύσσει» Γ 34 κ. ἀ. πλη.

ΒΥΤΑΡΜΗΣ, **ΟΝΟΣ**, ὁ, ἐπ. (βα-, ἄρμος), ἀρμονικῶς βαίνειν, χορευτῆς, μόνον Ὅδ. θ 250, 383.

ΒΙΛΗ (βία, βίη) καὶ ἐκ τινος ἀρχαιότερου καὶ Ἰωνικοῦ τύπου **ΒΙΛΟ**, (ὥστε ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ μόνον ἐπικό: εἶνε, εἰς δὲ τὸν ἐνεστώτη ἀγρ.) παρακ. βιδίχα, K 445, 472, Π 22· μέλα ἐνεσ. γ'. πληθ. βιδόνται κατ' ἐπ. ἐπικτ. ἀντὶ τοῦ βιδόνται, λ 503, ἰδκτ. γ'. πληθ. βιδάτο ἐπ. ἀντὶ τοῦ βυρντο, A 467· παρακ. γ'. πληθ. βιδόνται, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐδόνται, ψ 9· μέλα. μέλ. βιδόμαι· μέλα.

ἀγρ. βιδισάμην. (Τὸ ἐνεργ. βιάζω εὐρίσκεται κατ' ἐνεστ. μόνον μ 297· τὰ δὲ βιάζομαι κατ' ἐνεστ. καὶ παρακ. ὡς ἀποθ. μὲν εὐρίσκεται πολ- λαχοῦ παρ' Ὁμ., μὲ παθητικ. δὲ σημασίαν μόνον ἐν τοῖς ὑπὸ τὰ Α'. ἀναφερομένοις χωρίοις).

Α'.) Ἐνεργ. „βιάζω“, ἀναγκάζω, πιέζω, στενοχωρῶ, «τινά» μ 297· μεταφ. «ἄγος βιδί- καν Ἀχαιοὺς» K 445, 472· ὅθεν παθ. «βιάζε- σθαι βελέεσσι» στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βιῶν, A 576, O 727, Π 402. Β'.) Ὡς ἀποθ. „βιά- ζω“, στενοχωρῶ, «τινά» A 467, Π 823, X 229, η 278, ρ 348· «παῖδας ἐβίσατο ὄνος» ἐνίκησε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, καὶ δὲν ἠναγκά- σθη ὑπὸ τῶν ροπήλων νὰ προχωρήσῃ, A 558· «τινά φεῦδαι» ἐξαπατῶ, Ψ 576· μετὰ διπλῆς αἰε. «μισθόν τινα» διὰ τῆς βίας ἀποστερῶ τινα τὸν μισθόν, „τοῦ κρατῆ τὸν μισθόν“, Φ 454.

ΒΙΑΙΟΣ, ὡ, ὄν (βίη), βίαιος, περιέχων βίαν «ἔργα» δ 236 τ'. ἔτι δὲ βιαιοπραγῆς· **Κη- ρες**· Ἰμ. 7, 47.—Ἐπὶρ. βιαίος διὰ τῆς βίας, Ὅδ. θ 237, χ 37.

ΒΙΑΣ, **ΑΝΤΙΟΣ**, ὁ, 4) εἰς τῶν ἑταίρων τοῦ Νέστορος, οἷον ὑποστράτηγος αὐτοῦ, A 290. 2) εἰς Ἀθηναίος, N 694. 3) εἰς τῶν Τρώων, Γ 460.

ΒΙΛΗ, ἰδ. **ΒΙΛΩ**.

ΒΙΒΑΣ, **ΛΕΑ**, **ΛΗ**, ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀγρ. βιδη- μι, ἐτέρου τύπου τοῦ βαίνω, «μακρὰ βιδάς» μακροῖς βήμασι βαδίζων, Η 243, Ω 307, ε 450· «ὕψι βιδάοντα» υπερηφάνως βαδίζοντα, N 374.

ΒΙΒΑΣΘΗΝ, **ΟΓΕΑ**, **ΟΝ**, ἐπ. μετοχ. ἐκ τοῦ ἀγρ. βιδάσθω (ἐκ τοῦ βιδάω)=βαίνω, βαδίζω, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μακρὰ βιδάσθων» μὲ με- γάλα βήματα βαδίζων, μόνον Ἰλ. N 809, Ω 676, Π 534. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος, ἀπορρίπτων τοῦτον τὸν τύπον προτιμῶν τὴν γραφὴν ἐνδὸς χει- ραγρ. «βιδάσκων» καὶ εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα ἀναγῆ καὶ τὸν τύπον «βιδάσκων», ἰδ. **ΒΙΒΑΣ**).

ΒΙΒΛΗ, ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ βαίνω, βαδίζω, «πέλωρα βιδῆ» γιγαντιαίως βήμασι βαδίζει, Ἰ. Ἑρμ. 225· θαμιστικῶς τύπος τοῦ παρακ. βιδάσκων, ἐν τῇ Ἰ. Ἀπ. 433. Πρὸ τοῦ Βεν- κέρου ἐγγράφητο μετοχὴ τοῦ ῥήματος τοῦτον· βιδῶν, ὡσα, ἐν τῇ Γ 22 καὶ λ 539· τὰ δὲ νῦν γράφεται: βιδάς, ὡσα.

ΒΙΒΡΑΣΚΗ, ἐπ. ἀγρ. ὁ, ἔδρων, Ἰ. Ἀπ. 427· παρακ. βιβρώκα· παθ. μέλ. βεδρώσμαι, τρώ- γω, κατατρώγω, μετ αἰε. X 94· μετὰ γεν. τοῦ ὀλγυ «βεδρωκάς βοός ἐργεται ἀγραλλίμο» μέρος τοῦ βοός, γ 403· «αἰσώματα βεδρώσεται» θὰ φαγωθοῦν, δ 203.

ΒΙΗ, ἡ, ἰσχύς, ἀντὶ τοῦ βία, ἐπ. ὁπ. βίηρις, Ὁμ. πολ. κυρ. βιηλ. τοῦ βίος, ὅθεν κυρ. 4) ζωικὴ δύναμις, ζωὴ, νίη, ἐπὶ τῇ ὁμείων γε βίος ἀφελώμεθα γαλλίμω ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν τὴν ζωὴν σου, χ 249. 2) ἐν γένει ἰσχύς, δύμητι, ἀλκῇ, βία, „δύναμις“ ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ

ζώνων, Ὁμ. πολυχ. «βίη καὶ κάρτος» ν 443, σ 439· σπανιότερον περὶ πνευματικῆς δυνάμεως «ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φροσύνη» Γ 45· ἐπὶ αἰσθητικῶν, οἷον «βίη ἀνέμων» Η 243, Ψ 743· πολλάκις περιφραστικῶς ἐπὶ ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τὸ «μένος, σθένος κ.τ.τ., οἷον «βίη Διομήδεος, Ἑλένοιο, Αἰνείαο, Πριάμοιο, Ἡρακλῆος» Ε 784, Ν 758 κ. ἀ. ἢ μετὰ ἐπιθέτων ἐκ κυρίων ὀνομάτων παραγώγων, οἷον «β. Ἑτεοκλήσειν, Ἡρακλήσειν, Ἰφικλήσειν» Δ 386, Ε 638, λ 290· κατὰ λέξιν μέν: ἡ ῥώμη τοῦ Διομήδεος, Ἡρακλέους κ.τ.λ. ἢ κατὰ περίφρασιν δὲ ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς καθομ. «ἡ γενναϊότης του, ἡ ἐνδοξότης του, ἡ λογιότης του, ἡ πανιερότης του» (=ὁ γενναϊότατος, ἡ ἐνδοξότατος, ἡ λογιότατος, ἡ πανιερότατος Διομήδης, Ἡρακλῆς κ.τ.λ.—«βίη» διὰ τῆς βίης, ο 234· «βίη ἀέκοντος» Ἰδ. λ. λέκων. 3) βιαιοπραγία, βιαιά πράξεις, παραβίασις, ο 329· συνήθ. κατὰ πληθ. Ε 524, «βίαι ἀπαίσεις» γ 246, λ 448, ρ 540. (Ταύτην τὴν σημ. δὲν παραδίδεται ὁ Δοιδερλ.).

ΒΙΗΝΑΡ, οὐρανός, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Α 92.

ΒΙΟΥΛΛΗΜΙΟΣ, οὐκ (βίος, θάλλω), ὁ ἐν τῇ βίῃ θάλλων, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς εὐρισκόμενος, Γ. Ἀφρ. 490.

ΒΙΟΣ, ὁ, ζωὴ, Ὁδ. ο 491, σ 254, Βατρ. 33· (ἢ «Ἐν τῇ καθομῇ. σώζεται μὲν ἡ λ., ἀλλ' εἰς τροπ. μόνον σημ.», βίος·=περιουσία).

ΒΙΟΣ, ὁ, ἐπ. τὸ τόξον, Α 49, λ 270 κ. ἀ. (ἢ «Ἡ παραγωγή ἀμφιβολίας· σχολαστικὴ εἶνε ἡ ἐκ τοῦ βίος, ὡς ὄντος δὲθεν κατ' ἐξοχὴν τοξικός τοῦ βίου πῶν ἀρχαίων. Ὁ Κούρτιος σχετίζει αὐτὴν πρὸς τινὰ Σανσκριτ. λέξιν σημαίνουσαν τὴν νεύρην, ἢ ὅπως σαφῶς διακρίνεται, Δ 425).

ΒΙΟΤΗ, ἡ=βίοτος, βίος, δ 565 f.

*ΒΙΟΤΗΣ, υἱός, ἡ=βίοτης, Γμ. 7, 40.

ΒΙΟΤΟΣ, ὁ, παῖς (βιώω). 1) βίος, ζωὴ, Η 504, Ν 563 κ. ἀ. «μῦτρα βιότοιο» τὸ μέτρον τοῦ βίου τὸ ἐν ἐκάστῳ ἐπιμετρηθῆν, Δ 470, μ 328. 2) τὰ (μέσα τὰ) πρὸς τὸ ζῆν, περιουσία, «βιός», τό, Ε 544· «β. ἀλλότριος» ξένη περιουσία, α 460, 377, «βίος καὶ κτήματα» Ε 423, 426. Ἐν τῷ ο 446, 456, ὁ λόγος περὶ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου· «δῶμα—ἐνὶ πλεῖον βιότοιο» τ 580, γ 78.

ΒΙΟΤΑ (βίος), ἀόρ. 6'. ἐβίων, προστ. βιώτω, ἀπαρρ. βιῶναι· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐβιόσαμην. Ἔτι δὲ καὶ ἐκ τινος ἀποθ. ῥήματος ἀ. πληθ. βιόμεσθα μετ. σημ. παθ. Γ. Ἀπ. 528, ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφ. ἀντικατέστηκε τὸ βεβόμεσθα ἐκ τοῦ βέομαι, ὅπ. Ἰδ. 4) Ἐνεργ. ζῶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Θ 429, ε 359 κ. ἀ. 2) Μέσ. ζωογονῶν, διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, σώζω τινός τὴν ζωὴν, «σὺ γάρ μ' ἐβίωσσο» μόνον Θ 468.

ΒΙΟΤΑΤΟ, ΒΙΟΤΑΝΤΑΙ, ΒΙΟΤΑΝΤΟ, Ἰδ. ΒΙΛΑΝ.

*ΒΛΑΒΕΡΟΣ, ὁ, ὄν (βλάπτω) «βλαβερός» Γ. Ἐργ. 36.

ΒΛΑΒΩΜΑΙ, ἀρχαιότερος σχηματ. τοῦ βλάπτομαι, διασωθεὶς ἀπαράλλακτος σήμερον «βλάβωμαι» καὶ ἐνεργ. «βλάδω» παρ' Ὁμ. μόνον γ'. ἐν. «βλαδεται» Ἰδ. ΠΑΛΗΤΑ.

*ΒΛΑΙΕΟΣ, ὁ, ὄν, καμπύλος, κυρτός, ἰδίως ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐκωθεν κυρτούς, «στραβοπόδες» Βατρ. 299.

ΒΛΑΠΤΩ, ἀόρ. ἀ. βέλαφα· παρκ. παθ. βέδλαμαι· ἀόρ. ἀ. παθ. ἐβλήφθην· ἀόρ. 6'. παθ. ἐβλάθην, Ψ 464, 545. 1) κωλύω τινά τρέχοντα, ἐμποδίζω, παραλύω, «τινά» ν 22· «τινά καλεῖσθαι» τινά ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς, α 495, «γούνατα» παραλύω, κάμνω νά τρέμουν, Η 274· ὅθεν παθ. «βλάδεται γούνατα» τρέμουν, κλονοῦνται, Τ 466, ν 34· «βλάδιν (Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐβλάθην) ἄρματα καὶ ἵππων» ἐμποδίσθησαν, ξυνείναν ὅπῃ, Ψ 615· πβλ. 387 «βέλεμενα Διόθεν βλαφθέντα» ματαιωθέντα ὑπὸ τοῦ Διός, Ο 489, πβλ. 484· «βλαφθέντες ἐνὶ ὄζῳ» κρατηθέντες, ἐμπλεχθέντες εἰς κλάδον, Ζ 39, «ἐν ἀσπίδι» Ο 647· «βλαφθέντα κατὰ κλόνον» ἐμπλεχθέντα εἰς τὴν ταράχην, τὸν συνωθησὶν τῆς μάχης, Π 334· 6'. μεταφ. διαταράττω, θορυβῶ, «γλῶσσά, βλάπτω» φρένας· Π 724, ε 478· καὶ ἄνευ τοῦ «φρένας» Ι 507, φ 294, «τινά» ψ 14, «βλαφθεὶς» φρενοβλάθης, Ι 542· ὅθεν «βλαδεται ἀγορητή» θορυβεῖται, συγγέται, Τ 82· ἐπομ. καὶ ἀπατῶ, Χ 45. 2) «βλάδω» βλάπτω, Βατρ. 480· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «βεβλαμμένος ἦτορ» τὴν καρδίαν, ὁ ἔ. φονευμένος, Π 660, ἐνθα ὑπ' ἄλλων γράφεται «βεβλημένος» πιθανώτατα.—Π σημ. 4) εἶνε μόνον ἐπική.

ΒΛΑΠΩ, Ἰδ. ΒΛΑΛΩ.

ΒΛΕΜΕΑΪΝΟΜΑΙ, ἐπ. 4) συναισθάνομαι τὴν δυνάμει μου, ἐπαίρομαι, θραύνομαι, πάντα μετὰ τοῦ «σθένει» συνήθ. κατὰ μετοχ. «σθένει βλεμεαίνων» ἐπαυρόμενος ἐπὶ τῇ δυνάμει του (κατὰ τὸν νεώτερον Γερμ. μεταφρ. Μιγκούτς: ἐν τῇ πληθύνει τῆς δυνάμεως του) *Ιλ. Θ 237, Μ 42, Τ 36, «περὶ σθένει βλεμεαίνει» ὑπεραίρεται ἐν τῇ δυνάμει του, Ρ 22, 435. 2) =ΜΕΜΕΑΪΝΩ, ἐπιθυμῶ, ὀργῶ, Βατρ. 275. (Παράγεται, ὡς λέγουσιν, ἐκ τοῦ βλῆω κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ φλῆω, φλέψ· κατὰ τὸν Δυντῆρον ἐκ τοῦ ἀγρ. ὡς. βλέμος, ὅπ. σημ. ἀφροῖναι. Φαίνεται πῶς πιθανώτερα ἢ τὸς Δοιδερλ. παραγωγή ἐκ τοῦ βλέπω, βλέμμα, καὶ ἡ ἐρμηνεία: ῥίπτω βλέμμα θαρσαλέον ἢ ἡ μάλλον συχνὰ βλέπω, ἢ ὅπως ἐπιστήσω τῶν ἄλλων τὴν προσοχὴν εἰς τὸ συχνὰ βλεπόμενον πρᾶγμα, ὅθεν ἐπαίρομαι, ἢ ἐξ ἐνδομύχου ὀρέξεως· ἐλπίσμενος πρὸς αὐτό, ὅθεν ἐπιθυμῶ).

ΒΛΕΠΩ, «βλέπω» «ὄρους» Βατρ. 67.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ [..], τό (βλέπω) «γλῆφαρον» ἢ «μματοφυλλον», μόνον κατὰ πληθ. Κ 26, ε 274 κ. ἀ. καὶ κατὰ διττόν, ρ 490.

ΒΛΗΕΤΑΙ καὶ ΒΛΗΜΕΝΟΣ, ὁ, ὄν, Ἰδ. ΒΛΑΛΩ.

ΒΛΗΤΡΟΝ, τὸ (βάλλω), σύνδεσμος, γόμφος, καρφίον, «ἐυστόν κολλητόν βλήτροισι» (πρόλ. ΚΟΛΛΗΕΙΣ) Ο 678 φ. (κατ' ἄλλους δὲ: κρίκος σιδηροῦς, δι' οὗ δύο ἐξοὰς εἰς τὴν συμβάλλονται).

ΒΛΗΧΗ, ἡ, πεποιημένη λ. „τὸ βέλασμα“, «οἶων» ρ. 266 φ.

ΒΛΟΣΙΡΟΣ [-ω-], ἡ, ὅν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους, σέβας ἢ φόβον ἐμπνέων (δεινός, σεμνός κατὰ τὸν Εὐστάθ.) φοβερός, ἄγριος, οἷον «πρόσωπα, ὄφρες» Π 242, Ο 608 (κατ' ἄλλους πιθαν. συγγ. τῇ ΒΛΟΡΟΣ, ἴδ. τ. λ., ἐπομ. σφριγῶν, περὶ προσώπου, οἷον τὸ πληθυντικὸν τοῦ Ἀλάντος, περὶ δὲ τῶν ὄφρων: πυκνός. Ὁ δὲ Δοιδερλ. σχετίζων τὴν λ. πρὸς τὸ βλέπω, βολή, βλεμναίνω, ἐρμηνεύει: ὁ ἔχων βλέπος, τοῦτοστι βλεμμα διαπεραστικὸν ἢ ἐκφραστικόν). Ἐντεῦθεν

ΒΛΟΣΙΡΟΠΙΣ [-ω-], ἡ (βλοσυρός, ὤψ), ἡ ἔχουσα βλοσυρόν· τοῦτοστι φοβεράν ὤψιν, ἀγριωπία, ἐπιθ. τῇ Γοργόνῃ, Α 36 φ.

ΒΛΟΡΟΣ, ἡ, ὅν, ἐπ. (βλώσκω, ἢ ἡ κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ βλαθ-, βλάστη, βλαστάνω), ὑψηλός, ὑψικρμύς, ραδινός, ἐπιθ. τῶν δένδρων, Ν 369, Π 483, ω 234.

ΒΛΩΣΚΩ, ποι. (ἀντί τοῦ μλώσκω, ἐκ τῆς ρίζ. ΜΩ-), ἀόρ. ὅ. ἡμολον, παρακ. μὲμβλωκα (ἀντί τοῦ μεμύλωκα), ὑτάγω, ἔρχομαι, «μολοῦσα ποτὶ μέγαρον» Ζ 286, Α 173, γ 44 κ. ἀ. ἐπὶ νηῶν «αἱ (νῆες) δεδρω μολοῦσαι» Ο 720· μεταφ. ἐπὶ χρόνου, «πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ ἡμέρα» Ω 784, ρ 490.

ΒΟΛΓΡΙΟΝ, ὃ, ἀσπίς ἐκ βοείου δέρματος μόνον Μ 22, π 297. (Κατὰ τὸν Σχολ. ἀπιθάτως «ὡς ἐξ ἀρίων βοῶν γενομένον»· ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὡς βοός ἀγρη, τοῦτοστιν τὸ ἀπὸ τοῦ βοῦς ἀγρευθέν, ἀφαιρηθέν, πρόλ. ΖΗΛΓΡΙΟΝ καὶ ΒΟΗΗ).

ΒΟΛΓΡΙΟΣ, ἰ, χεῖμαρρός· τις ἐν Λακρίδι παρὰ τὸ Θρόνιον, ἐπὶ Στράβωνος (9, 4, 4) Μάνης καλοῦμενος, Ε 533.

ΒΟΛΗ (βολή), ἀόρ. ἀ. ἐδάψα, μετοχ. βοήσας· καὶ Ἰων. συνηρ. βώσας, δοτ. βώσαντι, Μ 337. (ἢ ἡ τοιαύτη συναίρεσις παρατηρεῖται καὶ σήμερον ἐν τῇ καθολοίᾳ. „βώθησα“=ἐδοήθησα, „χασσάμερῶ“=χασσάμερῶ, „διανώθηκε“=διανοήθηκε, ἴδ. Φιλ. Γ. 429.). Ὁ ἐνεσ. πάντοτε ἐπεκτείνεται ἐπικ. βιάα (βοά), βοῶσιν (βοῶσιν), βοῶν (βοῶν). 1) φωνάζω, Β 97 κ. ἀ. «μακρά β.» φωνάζω μακράν ὃ ἐ. παρατεταμένην φωνήν, ἐπομ. μακρυά, Β 224 «βοῶ σμερδνά, σμερδαλία» φοβερά Ο 687, θ 305, περὶ ἀλέκτορος, φωνῶ (ἢ «πρὶν ἀλέκτορα φωνήσαι» Εὐάγγ.) „κράζω“ (δὸν „ἐκραε“ ὃ πετεινός) Βατρ. 193. 2) ἐπιφύγων, ἰχθῶ, ἡχολογῶ, „βοῦζω“ (ἴδε βοή), «κούρα βοάα ποτὶ χέρσον» τὸ κύμα μυκάται, „μυοκρίζει“ (συντριβόμενον) εἰς τὴν ξηράν, Ξ 394· «ἡόνες βοῶσιν» ἀντηχοῦσιν, Ρ 265.

ΒΟΛΙΟΣ καὶ ΒΟΛΟΣ, η, ὄν (βοῦς), ἐκ βοός,

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

„βηιδινός“, ὅν «δνθος βόρος» ἢ ἐν τῇ καθομ. „βουνιά“, Ψ 777· ὃ ἐκ δέρματος βοείου, οἷον «ἰμάς» Χ 397, Ψ 324, «κνημίδες» ω 238. — Ἐντεῦθεν οὗσ. ΒΟΕΙΗ καὶ ΒΟΕΗ ἐξοπ. δορά· ἀ.) δέρμα βοός, „βοιδοτόμαρον“, Α 843, Ρ 389, Σ 582, χ 364· «βολη ἀδίκητος» ἀκατέρ-γαστον ὃ βοός, υ 2· ὅ.) ἡ ὑπὸ βοείου δέρματος κεκαλυμμένη ἀσπίς, Ρ 492, πρόλ. καὶ ποίε· γ.) ἐκ τοῦ βοείου δέρματος ἰμάς, „λουρί“ Γ. Ἀπ. 487, 503 (ἐνθα ὁ Βούττηαν. καὶ ὁ Γράσσοφ γράφουσι «βοῆας» ἐκ τοῦ ἐπομ.).

ΒΟΕΪΣ, ἡ, ὃς, ἰμάς ἢ λωρίαν ἐκ βοείου δέρματος, δι' οὗ τὰ ἱετὰ ἀνεδιβάζοντο, Ε 426, Ο 294, Γ. Ἀπ. 407.

ΒΟΗ, ἡ, φωνή, κραυγή, „βοή“ ι 404, κ 448 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ θρηῶν „βογκητός“ Ζ 465, Ξ 265· ἰδίως δὲ ἡ ἐν τῇ μάχῃ βοή, ὃ ἀλαλαγμός, ὅθ. ἡ φρ. «βοῆν ἀγαθός» ἐπιθ. ἐξόχων ἡρώων, ἱκανός εἰς ἀλαλαγμόν, ἐπομ. εἰς μάχην (κατὰ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐδός· ὁ μεγαλόφωνος ἐν τῇ μάχῃ) Β 408, κ. ἀ. πλγ. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ τόνου τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς κιθάρας, Σ 495· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ, βογκητοῦ τῆς θαλάσσης, ω 48 (ἢ ὅστις μάλιστα ἐν τῇ καθομῇ. λέγεται „βοή“ καὶ ἐν γένει εἶνε εὐχρηστος ἡ λ. εἰς μεταφ. μάλιστα σημασίαν). Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παρὰ γ. ἐκ τοῦ ποίε, ἢ ὅπωςδὴποτε εἶνε πεποιημένη.

ΒΟΗΘΟΙΑΙΣ, οἱ, ὃς, οἱὸς τοῦ Βοηθόου=ὁ ἔ-τεωνεύς, δ 34.

ΒΟΗΘΟΣ, ὄν, ποι. (βοή, θέω)=βοηθός, ὃ εἰς τὴν βοήν τῆς μάχης τρέχων, «ἔρμα» Ρ 484· περὶ τῶν ἡρώων ὀρμητικὸς εἰς τὴν μάχην, Ν 477.

ΒΟΗΛΕΪΗ [-ω-], ἡ (βοηλέτης, βοῦς-ἐλαῖον) βοῶν ἔλασις, βοῶν ἀρπαγή, τὸ συνηθέστατον εἶδος τῆς ληστείας κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους· ὅθεν ἐν γένει ληλασία, ληστεία, Α 672 φ.

ΒΟΗΤΗΣ, ὅς, ἡ, ποι. ἀντί τοῦ βόησι, βοή, κραυγή, α 369 φ.

ΒΟΡΟΣ, ὃ (συγγ. τῇ βόρας), λάκκος, ἡγοσ-θα. γοδρνα“, Ρ 58, λ 95 κ. ἀ. ἰδίως „γοδρ-να“ (=πλυνός, ἐπ. ἴδ.) Ξ 92.

ΒΟΙΩΝ, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλίας· τῆς Πελασγιώ-τιδος, οὗ μακρὰν τὴν Φερῶν, Β 742· Ἐντεῦθεν Βοιωτὶς, ἰαός, ἡ, ἡ παρὰ τὴν Βοιωτὴν λίμνη, τὴν σήμερον Κερλά, Β 744.

ΒΟΙΩΤΙΑΣ, ἰω, ἰας, Βοιωτικός, Βοιωτός, Ρ 597, κατὰ πληθ. Ξ 476.

Βοιωτός, ὃ, κάτοικος τῆς Βοιωτίας, χώρα· Ἑλληνικῆς, αὕτως ὀνομασθεῖσιν ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ ἢ ἐκ τῶν πλουσίων αὐτῆς νομῶν, Β 494, 540.

ΒΟΛΗ, ἡ (βάλλω) βολή, „ρήξιμον ἢ ῥηξιά“, (ἢ τόξον ἢ ἀκόντισμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πληγὴν), ρ 283, ω 461, μεταφ. «ὀφθαλμῶν βολαί» βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν, Ὁδ. δ 450· (ἢ ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθομῇ. μετὰ τὸν Δωρ. τῶ-πον „βολά“, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φρ. „ἡμιά βολά, θυὸ βολαῖς κτλ.“ ἀντὶ τοῦ ἁπλῆς, οἷς κτλ. ἐπὶ δὲ ἐν

Θράκη „βολή“=βόλος, Πανδ. Τόμ. II, σ 423).
ΒΟΛΑΜΑΙ, ἴδ. ΒΟΛΑΘΑΜΑΙ.

ΒΟΜΒΙΝΑ, ῥ. πεποιημένον, ἐκφράζον τὸν ἀνδρῶν
ἦχον τῶν καταπιπτόντων ἡχηρῶν πραγμάτων,
οἷον αἰχμῆς, περικεφαλαίας, πρήγυ, βροντῶ,
„μπουμπουνίζω“ N 530, II 418· ἐπὶ δὲ συ-
ρίζω, „βοῶζω“ ἐπὶ τοῦ ὀρυκτικῆς ῥιπτομένου
πράγματος, οἷον λίθου, Θ 490, καὶ ἐπὶ τῶν κω-
πῶν τῶν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ὕδατος παραφερο-
μένων, μ 204.

ΒΟΩΝ, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ βοῶν. ἴδ. βόλῃ.

*ΒΟΡΒΟΡΟΚΑΪΤΗΣ, ὁ (βόρβορος, καίτη) ὁ ἐν τῇ
βορβόρῃ κοιταζόμενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου,
οἷον Λασποκρεβιδάτης, ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΒΟΡΕΪΣ, ΛΟ, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ βορέας,
γεν. βορέω, Ξ 395. 1) ὁ βορέας ἢ ἀκριβέστε-
ρον ὁ βορέας βορειανατολικὸς ἄνεμος, „βορέας“
(προφ. βορjάς) E 324, ε 296 κ. α. 2) ὡς κύρ.
ὄνομα, ὁ βορέας, πρόσωπον μυθικόν, κατὰ τὸν
Ήσιόδ. Θεογ. 379, υἱὸς τοῦ Ἀστράλου καὶ τῆς
Πόως, κατοικῶν ἐν Θράκῃ, I 5. Ἦντο ὁ ἐραστὴς
τῶν φορβάδων τοῦ Ἐργυθινοῦ, ἐξ ὧν ἐγέννησε
τὰς δώδεκα ἐκείνας ταχέας πώλους, Γ 223 ἐξ.
[Βορέη: ἐν ἀρχῇ στίχου εἶνε κατὰ συνίζησιν δι-
σύλλαβον, προπερόμενον ὡς συνηρημ. Βορjή, I
5, Ψ 495].

ΒΟΡΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, ἐπ. (βόσκω) τροφή, βοσκή,
T 268 f.

ΒΟΣΚΗ, μέλ. βοσκήσω, παρατ. μέσου θαυμασι-
κὸς τύπος βοσκέσκοντα, μ 335. 1) Ἐνεργ. α.)
„βόσκω“, εἰς βοσκήν ἢ νομὴν ἐλαύνω, ἐξάγω,
κυρ. περὶ τῶν βουκόλων, „βοῦς“ O 518· β.)
τρέφω, „βόσκω“ „αἴτας“ ι 424, „κήτεα“ μ
97, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λ 365, ε 325· „γαστέ-
ρα“ τρέφω, γεμίζω τὴν κοιλίαν, ρ 228, 559. 2)
Μέσ. „βόσκω“ τουτέστιν εἶμαι ἐν τῇ βοσκῇ,
τρέφομαι, „λειμώνι“ ἐν τῇ λειδαίῳ, φ 49,
„ἐβόλογον κατὰ“ E 462· περὶ τῆς Προδάρχης
„παρὰ βόον Ὀκεανοῖο“ ἐν τῇ ἔδοσε παρὰ τὴν
σχολήν, II 451· ἀπολ. Γ 223, μ 335· ἐπὶ πτη-
νῶν, Θ 694· μετὰ αἰτ. βόσκων κατατρέφω ἢ
φθίρω, „λεωῶνα“ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλῶν.
„βόσκω τὰ λειβάδια“ Γ. Ἐργ. 232 πρὸλ. 559.

ΒΟΤΑΝΗ [-ν-], ἡ (βόσκω), βοσκή, χορτόν,
„γρασίδι“, N 493, κ 414.

ΒΟΤΗΡ, ΠΡΟΣ, ὁ, ποι. (βόσκω), ὁ ποιμὴν,
„βοσκός“ O 504 f.

*ΒΟΤΗΣ, ΟΥ, ὁ, ποι.=βοτήρ, Ἐπεγ. 11, 4.

ΒΟΤΩΝ, ΤΟ, (κυρ. οὐδ. τοῦ βοτῶς ἐκ τοῦ βό-
σκω) πληθ. „βοτᾶ“ βοσκήματα, ποιμνία, Σ
521 f.

ΒΟΤΥΛΑΝ [-ν-], ἐπὶ (βότρυς) πυκνῶς ὡς οἱ
βότρυες, σωρηδόν, περὶ ἐσμοῦ μελισσῶν, „βο-
τρυδὸν πέτονται“ B 89 f.

ΒΟΤΥΡΙΣ, ΤΟΣ, ὁ, σταφυλή, „σταφύλι, σταμ-
πι“, Σ 562 f. Γ. μ. 6, 40.

ΒΟΥ- (βοῦς), ἐν συνθέσει κατὰ τοὺς ἀρχαίους
σημ. τὸ ὑπερμέγεθος, τὸ τεράστιον, οἷον ἐν τῇ

βούλιμος, βούθρωστις, βούπαις, ἴδ. βοῦ-
γλίσις, II. Οὕτως ἐν τῇ καθομιλ. οὐ μόνον αὐτὴ
ἡ συλλαβὴ βου- χρησιμεύει εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν
ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῇ „βούσκα“=μεγάλα σκά
(Πανδ. Τόμ. II, σ. 423), ἀλλὰ καὶ τὸ θεο-
(οἷον „θεοτρέλλος, θεόκουτος, θεόσιτο, θεοκά-
ρατος“), προστιθεμένης δὲ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ
εὐτελοῦς καὶ τοῦ χονδροειδοῦς, τὸ γαῖδουρο-
(οἷον „γαῖδουρόηχος“, ὁ ἑ. σφοδρὸς καὶ βραγ-
χάδης).

ΒΟΥΒΑΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (βοῦς, βόσκω). ὁ ὑπὸ βοῶν
βοσκόμενος, βόας τρέφων, „αἰγίβοτος δ' ἀ-
γαθὴ καὶ βουβάτος“ τρέφει καλὰς αἰγας καὶ
βόας, ν 246 f.

ΒΟΥΒΡΑΣΤΙΣ, ἡ, ἐπ. (βοῦ-γ. διδρῶσκω), κυρ. ἡ
ἀκόρεστος πεῖνα, βουλιμία, „λίμα“, (ἐκ
τῆς ἀδηφαγίας τῶν βοῶν, II. ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ
μεγεθυντικοῦ μορίου βοῦ-, ἔπ. ὅς) ἐν γένει δὲ
λιμὸς, πεῖνα, Ω 532 f. πρὸλ. μογγλίου. (II.
Σημειώσιον ὅτι οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ ἐξεδέχοντο
τὴν λ. καὶ μεταφορικ. ἐπὶ τῆς μεγάλης καὶ θυμο-
δόρου λύπης· ἄλλοι δὲ ὡς κύριον ὄνομα δαιμο-
νος κακοποιοῦ λατρευομένου ἐν Σμύρῃ).

ΒΟΥΓΑΝ, ἄνος, ὁ, κυρίως οἱ τὰρ τὰ αἰδοῦτα
ἀδίνει· λέγονται βουδῶνες, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ περὶ
τὰ αἰδοῦτα χώρα, τὰ ἀπόκρυφα Δ 492 f.

ΒΟΥΓΛΙΟΣ, ὁ, ἐπ. (βοῦ-, γαίω) ὁ ἐπὶ τῇ ρώ-
μῃ αὐτοῦ γαυρῶν, γαῦρος, ἀλαζών, μόνον
ἐπιτυκτικῶς καὶ σκωπτικῶς κειμένη ἡ λ. „βου-
γλίε“ „γαῖδουροκαμαρωμένε“, N 824, σ 79. (Ὁ
Δοιδερλεῖνος ἐρμηνεύει ταύτην μὲν τὴν λ. μετὰ
τοῦ ἰδοῦσθαι· ὁ ἐπὶ βοῇ, ὁ ἑ. ἀσπίδι, γαίω, τὴν
δὲ λ. βουθρῶστιν, ὡς βιβρώσκωσαν τὰς βόας,
τουτέστιν οἰστριηλατοῦσαν, ὡς ὁ ἄστρος τὰ ζωα,
λίαν ἀπθάνωσ' ἴδ. ἀναιτ. λ. βοῦ-).

ΒΟΥΔΕΙΟΝ, ΤΟ, (ἡ Βούδεια κατὰ Στέφ. τὸν Βυζ.)
II 572 πόλις ἀγνώστου θέσεως· πιθανῶς τῆς
Μαγνησίας κατὰ τὸν Στέφανον, ἢ τῆς Φθιώτιδος
κατὰ τὰ σχολ. τὰ Ἑνετικά.

ΒΟΥΚΟΛΕΑ (βουκόλος), παρατ. θαυμαστ. βουκο-
λέσκων, Φ 448. 1) Ἐνεργ. βόσκω βόας, ἔχω
ἢ φέρω βόας εἰς βοσκήν, ἀπολ. Ξ 445· μετ'
αἰτ. „βοῦς“, Φ 448, κ 85. 2) Μέσ. ἡ μάλ-
λον παθ. νέμωμαι, „βόσκω“ πρὶ ἵππων, Γ
224, πρὸλ. βοσκῶ.

ΒΟΥΚΟΛΙΩΝ [-ν-], ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου
=ὁ Σφηλός, O 338.

*ΒΟΥΚΟΛΙΝ, ἡ, ἀγέλη βοῶν, βουκόλιον (II.
„βουκολιό“, ἐν δὲ Κυθήροις „βουκολέα“ ἡ
μάνδρα, ἐνθα συναγελᾶνται οἱ βόες· „βουκο-
λίας ἐπέτελλεν“ τὰ βουκόλια ἢ μᾶλλον τὴν ἐπι-
μέλειαν τῶν βοῶν ἐπέτερεπεν) Γ. Ἐργ. 498.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΝ, ΑΝΟΣ, ὁ, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ
Λαομέδοντος, ἀνὴρ τῆς Ἀδαρδαρίας, Z 22.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἀχρ. κο-
λέω, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κέλλω, οἷον ἐν
βοηλάτης, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πέλα) ποιμαίνων,
βόσκων τοὺς βόας, „βουκόλος, ἀγελαδάρης“

βουζονέω (βουζόνος), σφάζω βόες, Π 466†.
 *ΒΟΥΦΟΝΟΣ, ΟΝ (βους, φον-), ὁ φονεύων ἢ
 σφάζων, θυσιαζών βόας, Υ. Έρμ. 436.

ΒΟΥΗΙΣ, ΙΔΟΣ, ἡ, ποι. (βους, ὦψ), ἡ ἔχουσα
 βλέμμα βόος, τουτέστι σταθερόν, σθεαρόν, ἢ
 ἡρεμὸν καὶ ἀτάραχον βλέμμα (κατὰ τὸν Δοι-
 δερλεῖνον· συνήθως δὲ ἐρμηνεύεται: ἡ ἔχουσα
 ὀφθαλμοὺς βόος, τουτέστι μεγαλόφθαλμος)
 ἐπὶ θ. ἐξ ὧν γυναικῶν, Γ 444, Π 40, *Ἀλήη·
 Σ 40· ἰδίως δὲ *βουήπις πάντις Ἡρῆ· Α 554
 κ. ἄ. πλγ.

ΒΟΥΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (=βούτης κατὰ τὸν Δουδερλ.
 ἐκ τοῦ βούτω, οἷον· βουκόος) παρ' Ὁμ. ὁ ἀρε-
 τιστὴς τοῦ Ἀρκτοόρου, ὁ πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ
 τῆς Ἀρκτοῦ, ε 272.

ΒΡΑΔΥΤΕ [-], ΕΙΑ, Ύ, συγγρ. ΒΡΑΔΥΤΗΝ (ἀντὶ τοῦ
 συνηθετέρου βραδυτέρως), Κ 226· ὕπερθ. «βρά-
 διστος·» Υ 310, 530 (ἀντὶ τοῦ συνηθ. βράδιστος)
 βραδύς, «ἀργός, ἀργακίνητος·» ἀ.) κυρ. Θ
 404, ο 329 κ. ἄ. δ.) μεταφ. νωθρός, «νόος·»
 Κ 226. (συγγ. τῇ βαρύς).

ΒΡΑΔΥΤΗΣ [-], ἦτορ, ἡ (βραδύς), βραδυ-
 τής, νωθρότης, Τ 441†.

ΒΡΑΧΙΩΝ [-], ΙΟΝΟΣ, ὁ, βραχίων, Μ 389·
 ὁ πλῆθ. σ 69· «βρ. προνόος·» τὸ ἀνώτατον μέ-
 ρος τοῦ βραχίονος, τὸ πρὸς τὸν ὤμον, Ν 532
 (ἀνθ' οὗ στ. 529 ἀπλῶς «βραχίων» κεῖται, πρβλ.
 Π 510 καὶ 519), Π 323.—Μόνον ἔνθ. ἀνωτ. εὑ-
 ρίσκεται.

(ΒΡΑΧΙΩ) ἐπ. ῥ. ἐξ οὗ θ'. ἀορ. γ'. ἐν. ἔδραχε
 καὶ ἀνευ ἀνέστησε βράχες, λ. πεποιημένη, «βρον-
 τῶν», κρατῶ, δουπῶ, ἰδίως ἐπὶ ἀφύχων πραγ-
 μάτων, οἷον ἐπὶ κλαγγῆς τῶν ὅπλων· γαλκός,
 τεύχεα· Δ 420, Μ 396, Ν 484, Ξ 420, Π
 506, «φύγινο·» ἄζων βροχόσυνη [ἐκρίεν] ἔ-
 τριζεν, ἐστέναξεν, ὁ φ. ἄζων ὑπὸ τοῦ βάρους
 (τῆς Ἀθηνᾶς), Ε 838· ἐπὶ τοῦ δούπου τῆς γῆς,
 Φ 387· ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ κυμαίνοντος καὶ
 ὀρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, Φ 9· ἐπὶ τοῦ φύ-
 φου τῆς θύρας, φ 49· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βρυ-
 χήμου τοῦ τετραμένου Ἀρεως, Ε 859, 863
 καὶ ἐπὶ τοῦ ὀδυνήρου μυκηθμοῦ τοῦ τετραμένου
 ἵππου, Π 468 (ὅπου δὲν εἶνε ὀρθόν νά θεωρη-
 ται ὡς κεῖμενον ἐπὶ τοῦ δούπου τοῦ ἐκ τῆς
 πτώσεως τοῦ ἵππου, καθὼς φρονεῖ ὁ Σπύτζνε-
 ρος, παρασυρθεὶς ἐκ τοῦ ἐπομένου «καὶ δ' ἐπε-
 σεν ἐν κονίῃσι»).

*ΒΡΕΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ
 κρανίου, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, Βατρ. 234.

ΒΡΕΜΑ, ῥ. ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτι.
 ταῦτον τῇ Λατ. fremitu, παταγῶ, μυκῶμαι,
 περὶ τῆς κυμαίνοντος θαλάσσης, Δ 425· ὡσαύ-
 τως τὸ μέσον «βρέμονται» Β 240· ἔτι δὲ περὶ
 ἀνέμου, Ξ 399. (Συγγ. τῇ βροντῇ).

ΒΡΕΦΟΣ, τό, ἐμβρυον, τὸ μήτω τεχθέν
 (πωλάριον) Υ 266†. (ἢ ἀμφιβολός ἡ ἐτυμολ.).

ΒΡΕΧΜΟΣ, ὁ, ἐπ.=ΒΡΕΓΜΑ, Ε 386†.

ΒΡΙΑΡΕΩ [-], ὁ, ἐκατόγχευ, θαλάσσιος

γίγας, ἰδ. Αἰθαίριον (σημ. τὸν ἄλκιμον, ἢ στιβα-
 ρόν) ἐκ τοῦ

ΒΡΙΑΡΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐπ. (βριῶν), βαρύς,
 στιβαρός, «κόρυς·» *Ἰλ. Α 373 κ. ἄ. «τροφά-
 λεια·» Τ 384.

ΒΡΙΩΝ, ποι. (συγγ. τῇ βριῶν) γίνουμαι βαρύς,
 αἰσθάνουμαι ἐμαυτὸν βαρύν, βαρύνομαι, Δ 223†.

ΒΡΙΗΝΥΟΣ [-], ὄν (βρι-, ἡπύω), βαρύφω-
 νος, βροντοφώνος· *Ἀρης· Ν 524†.

ΒΡΙΘΟΣΓΗ [-], ἡ, ἐπ. (βριθός), βάρος, *Ἰλ.
 Ε 839, Μ 460.

ΒΡΙΩΙΣ [-], ΕΙΑ, Ύ, ποι. (βριῶν) βαρύς, ἐ-
 πιθ. τοῦ δούρατος, «ἐγχεος·» Ε 746, α 400 κ. ἄ.

ΒΡΙΩΝ [-], ποι., μέλ. βριῶν, ἐπ. ἀπφρ. βρι-
 σίμεν, Τ Δήμ. 456· ἀορ. α. ἔδρασα· παρκ. ὅ·

μέ σημ. ἐνεστ. βέβριθα. 1) κυρ. εἶμαι βεθα-
 ρημένος, ἢ φορτωμένος, εἶμαι πλήρης

βριῶν, «βριάζω» (ἢ ἀδελφον ἂν ἐκ τοῦ βριῶν
 τοῦ παρ' Ἡσίοφ, Έργ. Β, ἐξ οὗ βριαρός, ἰδ.

ἈΓΑΠΗ, ἡ, ἐκ τοῦ βριῶν, ὥστε νά γράφηται
 «βριῶζω» ὅπερ πιθανώτερον), τινὲς ἢ τινός, οἷον

«σταφυλῆσι μέγα βριθούσα ἀλκή·» πλήρης στα-
 φυλῶν, «φορτωμένη σταφυλίᾳ», Σ 564, «βρι-
 θῆσι (ὁ δὲ Βαυμλεῖνος γράφει ὅρις· βριθῆσι) δέν-
 δρεα καρπῶν·» τ 442, «βέβριθι (ἡ ναὺς) σάκεοσι

καὶ ἔγχεσιν·» ἔδρασε κτλ. π 474, «ταρσοὶ μὲν τυ-
 ρῶν βριθόν·» ι 219, ο 334. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέ-
 σον «μήκων καρπῶν βριθομένη·» Θ 27· ὑπὸ

λαϊκάτι βέβριθε γλῶσσιν· πᾶσα ἡ γῆ (ὑποκ. αὐτῶν) ἐπι-
 βαρύνεται ὑπὸ τῆς βροχερᾶς καταγίδος, Π 384·

μεταφ. «ἐρις βέβριθα·» βαρεῖα, Φ 385. 2) με-
 ταφ. ἀ.) ἐπὶ στίφους τινός μετὰ πάσης τῆς δυ-
 ναμείως, μεθ' ὅλου τοῦ βάρους αὐτοῦ ἐπι-
 πίπτουτος, ἐφορμῶντος κατὰ τῶν πολεμίων,

Μ 346, 359, Ρ 233, 512· β.) εἶμαι βαρύς,
 τουτέστιν ἰσχυρός κατὰ τι, ἐπομ. ἰσχύω, ἐπι-
 κρατῶ, ὑπερνικῶ, «ἐέδονοισι βριςα·» διὰ δώ-
 ρων ὑπερισχύσας (κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν, εἰς τὴν

κυρ. σημασίαν κεκμῆνον τοῦ ῥήματος, ὁ μὲ δῶρε
 φορτωμένος) ζ 459.

ΒΡΙΜΗ [-], ἡ, ἐπ. βάρος, «ρμή·» μεταφ.
 ὀργή, Γμ. 28, 40.

*ΒΡΙΛΑΡΜΑΤΟΣ [-], ὄν, ἐπ. (βρι-, ἄρμα)
 ἐπιβαρύνων τὸ ἄρμα, στιβαρός, ἐπιθ. τοῦ

Ἀρεως, Γμ. 7, 4, πρβλ. Ε 838 (περὶ τῆς Ἀ-
 θηνᾶς).

ΒΡΙΣΕΓΓΕ [-], ἡ, ὄν, υἱὸς τοῦ Ἀρδους, βα-
 σιλεὺς τῶν ἐν Πηλῶσφ Δελέγων, ἡ ἱερὺς ἐν

Λαυνησσφ, Α 392, πρβλ. Β 685 κ. ἄ.

ΒΡΙΣΙΩΙΣ [-], ΙΔΟΣ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βρισηίως
 =Ἰπποδάμεια (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α 484)

αἰχμάλωτος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἀχιλλέως φονεύ-
 σαντος κατὰ τὴν ὁλῶσιν τῆς Λαυνησοῦ Μόνητα

τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Τ 291—
 300, Α 676. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἀφαιρε-
 θεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 484, Β 689 ἐξ.

ἀπεδόθη πάλιν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν συνδιαλλαγὴν
 τῶν δῶν ἡρώων, Τ 246.

βρομέω, ἐπ. βρομέω, περί μου, Π 642 f.

Ἐκ τοῦ

βρόμος, ὁ (βρέω), πάταγος, κριγμός περί τοῦ πριζόντος πυρός, Σ 396 f. ἔτι δὲ καὶ περί τοῦ βρότος ἡχοῦ τῶν αὐλῶν (ἴδ. Αἴολος) Γ. Ἑρμ. 452, πρὸλ. Γ. 25, 40.

βροντή, ἀφ. ἐβρόντησα, „βροντῶ“ πάντοτε περί τοῦ Διός, Θ 433, ρ 415 κ. ἀ. ἐκ τοῦ βροντή, ἡ „βροντή“ „Διός“ Ν 796, „Ζηνός“ υ 421 κ. ἀ.

βρότεος, ἐη, ον, ἐπ.=βρότειος (βροτός) εἰς θνητῶν ἀνθρώπων, ἀνθρώπειος «φωνή» τ 545 f. Γ. Ἀργ. 47.

βρότειος, ἐεσα, ἐν, ἐπ. (βρότος) αἱματώδης, καθημαγμένος, «ἔναρα» αἱματομένη λά-φορα, Ζ 480 κ. ἀ. «ἀνδράγρια» *Ιλ. Σ 509.

βροτολοίγις, ὄν, ἐπ. (βροτός, λοιγός) ἀνθρωποφθόρος, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Ε 31 κ. ἀ. πλχ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον θ 445.

βροτός, ὁ, ἡ, ποι. θνητός, ὡς ἐπιθ. «βρο-τός ἀνὴρ» Ε 604 κ. πλχ. «βροτοὶ ἄνδρες» μόνον ε 197, συγκν. ὡς οὗς. ἀνθρωπός, διὰ καὶ λαμβάνει ἐπιθ. τὸ θνητός, οἷον η 240, πρὸλ. Σ 362 τὸ θηλ. «ἡ βροτός» ε 331. (Ἑτυμολογείται ἐκ τοῦ μέλρωμαι, (μύρος, mors) ἀντὶ τοῦ μαρτύ, βροτός, ἢ ὡς ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ πρυσφύωμαι «μωρέ» ἔγινε (μρέ), «βρέ»).

βρότος, ὁ, ἐπ. κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τὸ ἐκ τινὸς πληγῆς ῥέον ἢ ῥέυσαν ἤδη αἷμα, ἐν Ἰλιάδ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιθ. «αἱμα-τώεις» (ὅπερ ὁ Γερμ. Οὐόσος μεταφρ.: αἱματώδης θάνατος) ἄων Η 425, Ε 7, Σ 345, Ψ 41. «μέλας βρ.» φ 489. Κατὰ τὴν σχολίον εἰς Σ 7, βρότος εἶνε «οὐ πᾶν αἷμα, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ πεφανεμένου» καθ' ἕτερον δὲ τὴν «βρότος ὁ ἐξ αἵματος ῥύπος» καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην τοῦ-των τῶν ἐρμηνειῶν τὸ ἐπιθ. «αἱματώεις» ὅθ' ἡτο πάντη περιττόν καὶ ἀσήμικτον· κατὰ δὲ τὴν δευ-τέραν θὰ ἐσήμαινεν ἡ λ. ἐξ ἀνάγκης αἷμα τὸ μὲν ἤδη ἐκρυσσαν, τὸ δὲ εἰσθεῖ ἐκρέον· ἀλλὰ φυσικώ-τερον εἶνε νὰ δεχθῶμεν μετὰ τοῦ Δοιδερλείου ὡς θεμελιώδη καὶ κυρίαν σημ. αὐτῆς τὴν ῥοήν ἢ τὸ ῥεῦμα, ἢ μάλλον πᾶν ὅτι ἐξέρχουσαν ἢ ἐκρέει, ὅθεν «βρότος αἱματώεις» εἶνε ῥοὴ αἵμα-τος, αἱματοχυσία, ἢ μάλλον αἷμα κεχυμένον. Ἄν δὲ ἡ λ. παράγεται ἐκ τοῦ μύρωμαι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἢ ἐκ τοῦ ῥέω κατὰ τὸν Δάμριον (Ἰολ. ῥοτός) μένει ἀμφίβολον· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ σημ. τῆς περιωρίσθη ὡς καὶ τοῦ λύθρου (ἴδ. τ. λ.) εἰς τὸ αἷμα καὶ μάλιστα εἰς ἐιδικὴν τινα τοῦτου κατὰστασιν, καθ' ἃ λέγει ὁ σχολια-στής, καὶ ἐντεθεν ἐξηγεῖται πῶς αἱ λ. «βρο-τός», βροτῶν «ἄνευ περαιτέρου προσδιορισμοῦ σημαίνουσιν: αἱματώδης, αἱματοῦν». Ἐκ τούτου βροτός, ἐπ. αἱματοῦν, καθαίμασσω, «βε-βρωτωμένα τεύχεα» λ 44 f.

βρόχος, ὁ, ἀγχνήνη, «σχοινί» (διὰ κρέμα-σμα) *Ὀδ. λ 278, χ 472.

*βρίκω [-], πρ. κατατρώγω, διὰ τῶν ὀ-δόντων συντρίβω, „βρούκανίζω“, περί τῆς γνάθου τῶν ἵππων, Ἐπ. 14, 43. (ἢ συγγ. τῷ βρόχω=κτυπῶ τοὺς ὀδόντας, ὅθεν ὁ βριγμός, καὶ βρουχόμαι).

ΒΡΙΓΕΙΑΙ [-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ Βρυσηαί (Παυσ. 3, 20, 3) ἀρχαία τῆς Λακωνίας πόλις νοτιοδυ-τικῶς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ χρόνου τοῦ Παυσα-νίου πάλαι ἤδη ἐξηφανισμένη, Β 583, (ἴσως ἐκ τῆς λ. βρύσις).

ΒΡΙΧΛΟΜΑΙ [-], ποι., ἀποθ. παρ' Ὁμ. μό-νον παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. βίδρυχα, μεταχ. βε-δρυχῶ, καὶ ὑπερθ. ἐδεβρύχην, βρυχόμαι „σκούζω“ καὶ „βρουχιόμαι“, (γ' ἐν βρου-χάται ἐν Κυθήραις Πανδ. ΙΒ' σ. 454), ἐπὶ τῆς κρᾶνγῆς καιρίως πληγωμένου, Ν 393, Π 486, καὶ ἐπὶ τοῦ πατάγου ἢ μυκηθμοῦ τῶν κυμά-των, Ρ 264, ε 442, μ 242 (ἐνθα ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐξῆς γράφεται «ἐδεβρύχην» κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐδεβρύχην ἀντὶ τῆς συνήθους γραφ. ἐδε-δρύχην (ἢ λ. πεποιημένη συγγ. τῷ βρόχω, βρί-κω, ὅπ. ἴδε).

βρίκω [-], βρίθω, σφριγῶ, ἔχω δηλ. πλη-θύναν δυνάμει, πλεονάζω, „βρυάζω“ «ἔρνος ἀνέχ' βρύει» Ρ 56 f.

βρίμνη, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ.=βρωμα, ἔδεσμα „φαγητόν, φαγεύ“, *Ὀδ. κ 477, 379 κ. ἀ. Γ. Δῆμ. 394.

βρώσις, κας, ἡ (βιδρώσκω), ἐδωδή, „φαγεύ, φαγητόν“ Τ 240 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) α 494 κ. ἀ. (ἢ Ἡ λ. ἐαῶθη ἐν Κυθήραις „βρώση“ =ὄψον Πανδ. ΙΒ' σ. 454).

βρωτός, ὁ, ὄν, ἐπιθ. ῥηματ. (βιδρώσκω) ἐδω-διμος „φαγώσιμος“ Βατρ. 30.

βρωτός [-], ἴος, ἡ, ποι.=βρωσις, ἐδωδή, „φαγεύ“ μόνον Τ 205, α 407. (ἢ Κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ τρώγειν, οἷον τὸ «ἐδωτός», ἐν ᾧ ἡ «βρωσις» σημ. καὶ τὸ ἔδεσμα).

βύβλιος [-], η, ον, ἐκ βύβλου, ὃ ἐ. παπύ-ρου, πεπομφένος, οἷον «ὕπλον νεός» ρ 394 f. Κατὰ τινα πρ' Εὐσταθίου σημειώσιν βύβλος εἶνε ὅχι ὁ Αἰγυπτιακός πάπυρος, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζον σχοινία, ἀλλὰ ἡ κένναβος ἢ ἄλλο τι φυτὸν ἰσώδες.

*βυός [-], ὁ, βάθος, „βύθος“ (Φιλολ. Γ'. 427) Βατρ. 449.

βύκτης, ογ, ὁ, ἐπ. (βύζω), ὁ ἡχητικός ἢ „βούζων“ ἢ συριζών, ἐπομ. σφασκός, ἐπιθ. τῶν ἀνέμων, κ 20 f. (Ἄν εἶνε ὁρθή ἢ ἐκ τοῦ βύα, ὅπ. ἴδε, παραγωγή).

*βύρα, ἡ, δορά, δέρμα, „τομάρι“, Βατρ. 427.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΥΩ, ἐπ. (βυσσός, δομεῖν), κυρ. ἐν τῇ βυσσῷ=βυθῷ οἰκοδομῶ, ὅθ. μεταφ. κρύπτω τὴν εἰς τὰ βέθη τῆς καρδίας μου, ἐνδομύχως διανα-σῶμαι, βουλευσάμην, σχεδιάζω, πάντως κα-κόν τι, *Ὀδ. ι 316, ρ 468, 494, «κακὰ φρεσὶ» θ 273, ρ 66, «μύθους ἐνὶ φρεσὶ» δ 676.

ΒΥΣΣΟΣ, δ=ΒΥΘΟΣ, τὸ βάθος (τῆς θαλάσσης) Ω 80 f.

ΒΥΑ [υ.], μέλ. βύσω, παρακ. καθ. βέδυσμαι πληρωθῶ, „γεμίλιζω, στοιβάζω“ μετά γεν. „τάλαρος νήματος βεδυσμένος“ πεπληρωμένος, „στοιβαγμένος“ δ 134 f.

ΒΥΛΟΣ, ἡ (πιθάν. ἐκ τοῦ βάλλω || τοῦταντίον λίαν ἀπίθανον καθιστᾷ τὴν παραγωγὴν ταύτην ὃ ἐν τῇ καθομιλ. τύπος τῆς λ.) „σφάλως“, σ 374 f.

ΒΥΜΟΣ, ὁ (βαίνω), βύσις, ὑπόδαθρον, ὅθεν βάθρον ἀγάλματος, η 400. ἄρματος βύσις ἢ θέσις, Θ 444· ἰδίως τὸ θυσιαστήριον, „ἱερόι ἢ θεῶν βωμοί“ Β 305, Α 808 κ. ἀ. πλγ. (διαφέρει δὲ τῆς ἐσχάρας κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν βωμός, ὑπερκείμενος πολὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἔχει βαθμίδας ἢ ἀνάδοιν, ἡ δὲ ἐσχάρα εἶνε ἀπλὴ κατὰ γῆς κεκλιμένη βάσις).

ΒΥΡΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Περιήρους, ἀνὴρ τῆς Πολυδώρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, Π 477,

πρόβλ. Ἀπολλῶ. 3, 13, 4. 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, Ε 44.

ΒΥΝ Δωρ.=βούν, ἴδ. βοῦς.

ΒΥΣΑΝΤΙ, ἴδ. βόλν.

ΒΥΣΤΡΕΠ, ποι. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι (εἰς βοήθειαν μάλιστα) „τινά“ μ 124 f. Βατρ. 76 (διὰ τοῦ ἀγρ. βοήστης—βώστης ἐκ τοῦ βοάω, κατὰ τὸν Λόδεκκ, || ἀκριβοτέρον δὲ ὁ Δοιδερλεῖνος ἐκ τοῦ βοάξω, ἐξ οὗ Βοάκτης ὄνομα ποταμοῦ τινος, καὶ βοάξ συνηρ. βώξ ἰχθύς τις φωνητικὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ῥημ. βοαστήρ· ὅπως δὲ ἐκ τοῦ ἐλαστήρ γίνεται τὸ ἐλαστρεῖω, οὕτως καὶ ἐκ τοῦ βοαστήρ βοαστρεῖω καὶ συνηρ. βωστρεῖω).

ΒΥΣΤΙΝΕΙΡΑ [υ.υ.], ἡ, ἐπ. ἀνδρας („παλληκάρια“) τρέφουσα, ἐπιθ. τῆς Φοίης, Α 435 f. (διὰ τοῦ ἀγρ. βωτίς=βόσις, διατροφὴ, ἐκ τοῦ βόσχω καὶ ἀνὴρ).

ΒΥΤΗΡ, ὁρος, ὁ, ἐπ. (βόσκω) „βοσκός“, ὡς ἐπιθ. μετὰ τοῦ „ἀνὴρ“ Μ 302, ξ 402, ρ 200.

Γ

Γ

γαλήνη

Γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅθεν σημαίνει τὴν τρίτην βαφιδίαν.

ΓΑΙΑ, ἡ, ὡς καὶ αἶα, ὅπ. ἴδε, ποι.=γῆ (ὁ τύπος οὗτος παρ' Ὁμ. μόνον Φ 63, λ 467, 482, ν 233, ἔτι δὲ καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἴδ. κατωτ.). 1) ἡ γῆ, ὡς παγκόσμιον σῶμα, „πειράτα γαίης“ τὰ πέρατα τῆς γῆς, Θ 479 κ. ἀ. ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν θάλασσαν, θ 46, ε 46. 2) μέρος τῆς γῆς, χώρα, εἰς τὴν γεωγραφικὴν σημασίαν τῆς λ., οἶον, „Ἀγαίης γ.“ Ἀχαϊκὴ χώρα ἢ Ἀχαΐα, Α 254, Η 124· „Αἰθιοπῶν γ.“ Αἰθιοπία, Ψ 206· „Φαιήκων γ.“ ε 280 κ. ἀ. ἰδίως συγγόν „πατρίς γαῖα“ πατρίς (ἴδ. τ. λ.)· γεν. πληθ. γαῖων, θ 284, μ 404, ξ 302. 3) γῆ, ὡς φυσικὸν σῶμα, ἔδαφος τῆς γῆς, „γαῖα μέλαινα“ „ἡ μαύρη γῆ“ Β 699, Ο 715 κ. ἀ. „χυτὴ γαῖα“ ὁ τόμος, τὸ μνημα, Ζ 464, πρόβλ. λ. ΚΑΤΕΣΘ, Α') 1) γ'.) χῶμα, οἶον „ὕμεις πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γέννησθε“ Η 99· ὅθεν «κωφὴ γαῖα» ἄλλαν γῶμα λέγεται τὸ πῦμα τοῦ Ἑκτορος, Ω 54—ἴδε κύρ. ὄν. ΓΑΙΑ ἢ, Ὑμ. 30· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον «Γῆ» Γ 404, Τ 259, Λατ. Tellus, γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Ἑκατογχείρων, Κυκλώπων καὶ Τιτάνων. Ἐκ τούτου

ΓΑΙΗΟΣ, Η, ΟΝ, γήινος, οἶον «υἱὸς υἱὸς τῆς Γῆς» ὁ Τίτυος, η 324.

ΓΑΙΗΟΣΚΟΣ, ΟΝ, ποι. (γαῖα, ἔχω) τὴν γῆν ἢ

τὰς χώρας περιβάλλων (ἐν ὕδασι), ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ι 483, α 68 κ. ἀ. κατὰ δὲ τὸν Δύντρερον ὁ κρατῶν, ὁ ε. συνέχων τὴν γῆν κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερον ὁ βασιλεύων ἢ φέρων τὴν γῆν. (Πάντη διάφορον ἐρμηνεύει, τὴν ἐν τοῖς Ἀνεκδ. τοῦ Βεκκ. σ 229, ἀκολουθεῖ ὁ Δοιδερλεῖνος· ὁ ἐπὶ τῇ ὁχλήματι γαυριῶν ἢ ἀγγελλόμενος, ἐκ τοῦ γαίω καὶ ὄχος).

ΓΑΙΩ, ἐπ. μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, γαυριῶ ἰπὶ τι, «κό-δεῖ γαίω» χαμαράνων, περὶ τοῦ Βριάρεω, Ἀρεως καὶ Διός, μόνον Ἰλ. Α 405, Ε 906, Θ 51, Α 81. (Εἶνε ἡ ῥίζα τῶν λ. ΓΑΙΡΟΣ, ΓΑΙΡΙΘ, ΓΑΝΙΜΑΙ, ΓΗΘΕΩ κτλ.).

ΓΑΛΑ, ΑΚΤΟΣ, τό, „γάλα“ «λευκόν» Δ 434 «γλυκερόν» δ 88 κ. ἀ.

ΓΑΛΑΘΗΝΟΣ [υ.υ.], ὄν, ὁ εἰσέτι γάλα θηλάζων, „βυζακτάρικος, βυζανιάρικος“, τροφερός, «νεβροί» Ἰδ. δ 336, ρ 127 (κατ' ἐπέκτ. διὰ τοῦ ἀγρ. γαλαθῆς ἐκ τοῦ γάλα καὶ θάω).

ΓΑΛΑΞΙΑ [υ.υ.], ἡ, ὄνομα νόσφης, ἀκούου τοῦ τῆς Περσεφόνης, Ὑ. Δῆμ. 423.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ [υ.υ.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

ΓΑΛΗΝ [υ.υ.], ἡ, γαλή, „νουφίτσα ἢ ποντικονοφίτσα“, κατὰ δὲ τὸν Κορ. Ἀττ. 4, 73 καὶ „γαλιτσα ἢ γαλιδα“, καὶ ἐν γένει „γατα“, Βατρ. 9.

ΓΑΛΗΝΗ [υ.υ.], ἡ, ἡρεμία, ἡσυχία (ἰδίως τῆς

Θαλάσσης), γαλήνη, (Ἰταλ.) „μπανάσσα“ «γαλήνη νημεύει» νήμεος γαλήνη, ε 301, 432· ὅθεν ποι. καὶ ἀντί τοῦ: γαλήνιος θαλάσσα, οἶον «γαλ. λιουκή» κ 94, «ἐλαύνω γαλήνην» πλῆω τὴν γαλήνην θαλάσσαν, η 349.

ΓΑΛΩΣ [-], ἡ, γεν. ΓΑΛΩΠ, ὄν. πλ. γαλῶρ, ἀνδραδὲλφον, *Ἰλ. Γ 422, X 473 κ. ἀ. (συγγ. τῇ Λατ. glos).

ΓΑΜΗΡΟΣ, ὁ (γαμέω), „γαμβρός“. 1) ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς, Z 249 κ. πλχ. 2) ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς, E 474, N 464.

ΓΑΜΕΩ [-] (γάμος), μέλ. γαμέω καὶ ἴων. γαμέω, I 391, α 522· ἄορ. ἀ. ἔγημα· μέσ. μέλ. γαμέσμαι καὶ ἐπ. σσ, I 394· μέσ. ἄορ. ἀ. ἔγημα· ἴων. 1) Ἐνεργ. ἔχω ἢ κάμνω γάμον, ἐπὶ ἀνδρὶ, ἐπομ. νομφεύομαι, (καταγρ.) „ὕπανδρεύομαι“ λαμβάνω γυναῖκα, «τινὶ» I 388, λ 479 κ. ἀ. «ἀλογον» (ἢ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς προλήψεως· διότι πρὸ τοῦ γάμου δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθῇ ἄλογοι) I 399, φ 72· μετὰ γεν. διακρ. *Ἀδρήστοιο θυγατρῶν· μίαν τὴν θυγατρ. τοῦ Ἄδρ. E 421· ἀπολ. δ 208. (ἢ Ἰσάως ἐρηυνεύει καὶ τὸ α 36, καὶ περ ἐπὶ μοιχοῦ κείμενον τοῦ Ἀγχιθέου, διότι αὗτος «ἐνήσαστο» καὶ φανεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐνομφεύθη τὴν Κλυταιμνήστραν). 2) Μέσ. ἀ. ἐπὶ γυναϊκί, κυρ. ὕπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα, ἀπολ. α 274 (ἢ. ἔνθα ὁ Δουδερλίνος στίχει τὸν στίχον ὡς εἶχε «μητέρα δ' εἴ τοι θυμὸς ἐφορμάται, γαμέσσαι» καὶ εἰσαρτᾷ τὸ ἀπρφ. «γαμέσθαι» ὅχι ἐκ τοῦ «ἐφορμάται», ἀλλ' ἐκ τοῦ «ἄνωγι» καὶ καταστρέφει οὕτως τὸ φυσικώτατον ἀνακόλουθον, ἀντί τοῦ ὅπου αἱ μὲν κανονικῇ συντάξει θὰ ἦτο «μητέρα δ' εἴ τοι θυμὸς ἐφορμάται γαμέσθαι, ἀψ ἴεναι», ὁ δὲ ποιητὴς δὲν ἰδοῦσάν ἀντί τοῦ «ἄνωγι» ἀψ ἴεναι· νὰ θέσῃ τὸ ἰσοδύναμον «ἀψ ἴτω» ἀδιαφορῶν περὶ τῆς ἀνακολουθίας) «τινὶ» E 428 κ. πλχ. 6.) ἐπὶ τῶν γονέων, λαμβάνω γυναῖκα καὶ ὅσω εἰς τὸν υἱόν μου, «Πηλεΐς μοι γυναῖκα γαμέσσεταί· ὁ πατήρ μου Πηλεΐς θά μοι δώσῃ γυναῖκα, I 394 (ἔνθα ὁ Βέκκ. γράψει κατὰ τὸν Ἀρίστηρχον: γε μέσσεταί, ἴδ. μαίομαι).

ΓΑΜΟΣ [-], ὁ, ἀ. τοῦ γάμου ἡ τελετὴ ἢ ἑορτὴ, „γαρά“ «γάμον τεύχω, ἀρτῶ» κάμνω γάμον, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου, α 277, δ 770· ἴδιως ἢ κατὰ τὸν γάμον εὐωχία, T 299· «γάμοι εἰλαπίναι τε» Σ 491, πρὸλ. α 226, δ 3· 6.) συνοικέσιον, σύζευξις, α 272, N 382 κ. ἀ. (ἢ. Πάσας ταύτας τὰς σημ. ἔχει ἡ λ. „γάμος“ καὶ ἐν τῇ καθομῇ. Χωρὶς τοῦ Ὁμ. ἀναφερόμενα εἰς τὸν γάμον εἶνε καὶ τὰ εἰρη: ζ 25, 28, α 424 εἰ. ψ 443 εἰ. ζ 63, κ 7).

ΓΑΜΦΙΑΪ, αἱ, μόνον κατὰ πληθ. εὐχρηστον αἱ γνάθοι ἢ σιαγόνες μόνον τῶν ζώων, *Ἰλ. N 200, P 489, T 394. (ἢ. Ὁ Κούριος σχετίζει καὶ ταύτην τὴν λ. καὶ τὴν συνώνυμον γαμφή πρὸς τὸ γόμφος, γομφίον, καὶ τὸ Σανσκρ. gumba, ἄπερ σημ. τὸν ὀδόντα· ἀλλ' ἀμφιβάλλω

δὲν δύνανται ἡ λ. αὕτη νὰ χωρισθῇ τῆς λέξεως γαμφός, ἥτις ἀναντιρρήτως σχετίζεται πρὸς τὴν γνάμπτω, κάμπτω).

ΓΑΜΦΑΝΥΣ, ἴκος, ὁ, ἡ, γαμφῶδες τουτέστι καμπύλου: ἔχων ὄνυχας, «αἰγυπῖος» Π 428, π 217, X 302.

ΓΑΝΑ [-], ποι. (γάνος) στίλβω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «γανῶντες, γανῶσαι» κατ' ἐπίκτ. ἐπικ. ἀντί τοῦ γανῶντες, γανῶσαι κυρ. ἐπὶ ἐστλδωμένου ἢ ἡγανωμένου· μετᾶλλου, N 265, T 259· μεταφ. «πρασταὶ γανῶνται» εὐθαλεῖς, θαλεραί, η 428· ἐπὶ ἄνθρωπος *Τ. Δῆμι. 40. ἢ. Ἐκ ταύτης τῆς ρίζης ἔχει ῥῆμα ἢ καθομῖλουμ. μόνον μεταβ. „γανῶναι“.

ΓΑΝΥΜΑΙ [-], ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποι. ἀποθ. (γαῖω)· μέλ. γανύσομαι, ἐπ. σσ, E 504, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπὶ τινι, μετᾶ δοτ. «ἄνδρι οὐ γανύσσεταί» E 504, T 405, μ 43· «γάνυται φρένα» χαίρει ἐνδομύχως, ἢ εὐφραίνεται ἢ καρδίᾳ του, N 493.

ΓΑΝΙΜΩΔΗΣ [-], εὐς, ὁ (γάνουμαι, μῆδος) υἱὸς τοῦ Τρωῆς, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου· κάλλιστος δὲ ὢν τῶν τότε νεανίσκων ἀνηπάσθη ὑπὸ τῶν θεῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς οἰνοχόος τοῦ Διὸς ἀντί τῆς Ἥρας καὶ διάγῃ μετὰ τῶν ἀθανάτων, E 266 καὶ T 232. ἢ. Ὁ τρόπος τῆς ἀρπαγῆς παρ' Ὁμ. δὲν μνημονεύεται.

ΓΑΡ [-], σύνδ. (γε, ἄρα) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως τιθέμενος, συνενῶν ἐν αὐτῇ τῶν δύο μόριων «γε» καὶ «ἄρα» τὴν σημασίαν. (ἢ. Κυρίως λοιπὸν σημαίνει ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει τῇ ἐξακολουθεῖ τὸν γὰρ ἐκφερόμενον ἐμφατικῶς ἐκφέρεται ὡς τι θετικὸν καὶ ἀναντιρρήτον γε· γόνος· ἦτο λοιπὸν κυρίως τὸ μόριον ταῦτα, ὡς καὶ πάντες οἱ σύνδεσμοι τὸ καταρχάς, ὅχι σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπὶ ῥῆμα τὴν ἀνωτέρω ἔχον ἐνονοῖαν, καὶ πολλὰ καὶ μετὰ ταῦτα διέσωσε τὴν θεμελιώδη ταύτην σημασίαν (ἴδε κατωτέρω). Ἐκ ταύτης δὲ τῆς κυρίας σημασίας παρήχθησαν φυσικώτατα κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Βαυμλίνου αἱ συνδεσμικαὶ σημασίαι, αἵτινες καὶ μᾶλλον εἶνε εὐχρηστοί καὶ δῆ. 1) αἰτιολογικός, ἐκφέρων τὸ αἶτιον τοῦ προηγούμενου διότι, A 9, 54, 77, 120 κ. πλχ. Πολλάκις ἡ διὰ τοῦ Γὰρ ἐκφερόμενη αἰτιολογία προλαμβάνουσα προηγείται τοῦ αἰτιολογουμένου, ὅτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ παρενθετική, ὁ δὲ Γὰρ νὰ μεταφραζῇται διὰ τοῦ, διότι βεβαίως, διότι, ὡς εἶνε γνωστὸν, διότι— δὲ καὶ ὅχι διὰ τοῦ ἐπειδὴ, (ἐν καὶ πολλὰ τῶν τοιούτων χωρίων κατατάσσονται ὀρθότερον εἰς τὴν 3) σημ.) M 326 εἰ. T 456 εἰ. 890 εἰ. N 334 εἰ. α 304 εἰ. ε 434 εἰ κ. ἀ. Πολλάκις ὅμως ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰτιολογουμένου τιθεμένη διακειμένη ἀντωνομία ἢ τὸ ἐπὶ ῥῆμα «τῶ»=διὰ ταῦτα ὑποδεικνύει τὴν αἰτιολογικὴν σφίλιν, οἷον B 803 εἰ. H 73 εἰ. P 221 εἰ. H 328. Μάλιστα δὲ συνήθως εἶνε ἡ παρενθετικὴ αὕτη αἰτιολογία

μετά τὰς προσφωνήσεις, ὅσον Π 73, α 337, κ 474, 490, 226, μ 326. Ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγόμενον ἐξοπακούεται, Α 423, Α 408.

2) ἐπεξηγηματικός, δηλαδὴ, Α 260 ἐξ. ι 200, 318 ἐξ. Θ 148 κ. ἀ. καὶ μάλιστα μετὰ δεικτικὰς ἀντωνυμίας. 3) συμπληρωτικός ἢ βεβαιωτικός (δὴλ. ὅχι πλέον σὺνδεσμός, ἀλλὰ μάλλον ἐπιρρήμα, ἔχον τὴν θεμελιώδη καὶ κυρίαν τοῦ μορίου σημασίαν, πολλὴν ἐπομ. συγγένειαν πρὸς τὸ δὴ) βέβαια, βεβαίως, δα· ἰδίως· ἀ.) εἰς ἐπιφωνηματικὰς καὶ εὐκτικὰς προτάσεις, ὅσον «αὖ γάρ, εἰ γάρ, εἴθε γάρ» ἀρμυρτε δα, ἀ;— δα· (ἢ σημ. δὴλ. ὅτι τοῦτο χωρὶς τινος ἄλλου εὐχεται ὁ ἐυχόμενος, ἄλλο πλὴν τοῦτου βεβαίως δὲν ἐπιθυμεῖ), Δ 489, Κ 536, Σ 272, ι 523, ο 469, Β 371, Π 432 ἐξ. ζ 214, Ν 825, σ 513· β.) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις, ὅσον «πῶς γάρ, τίς γάρ» (ἢ καὶ σημ. ὅτι ἡ ἐρώτησις εἶνε πολλὰ φυσικὴ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐκφραζομένη ἀμφιβολία ἔχει ἀποχρῶντα λόγον, ἢ ὅτι ἐν τῇ ἐρώτησει περιέχεται βεβαία ἄρνησις, ὅσον «πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάλους; Ἀχαιοί, οὐδάρως γάρ (βεβαίως) δώσουσι, Α 423· μόνον ἐν τῇ τοιαύτῃ χρήσει ἐσώθη καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ ὁ «γάρ», ὅσον «μὴ γὰρ ἔκαμε καὶ κανόνα καλόν»=βεβαίως ὅχι) Κ 61, 424, Σ 482, «τίς γὰρ ἀνὴρ...»=οὐδεὶς γὰρ ἀνὴρ, κ 383, 501, ο 509.

4) Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐρμηνεύεται καὶ ὁσάκις μετ' ἄλλων μορίων συνδυάζεται, ὅσον «ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως, Π 242 (ἢ καὶ ἐξῆθεν ἐννοουμένης τῆς ἐναντιωματικῆς προτάσεως, ἣν αἰτιολογεῖ ὁ Γάρ: ἀλλ' οὐ ποιήσω ταῦτα· οὐ γὰρ σ', ἐθέλω βαλῆιν)· ἀλλ'—οὐ γάρ σ' ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μακίσθα προτέρω—τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον· Ξ 355 ἐξ. (ἐνθα ὁ Ἀλλὰ ἀνήκει εἰς τὸ: τοὶ μὲν κτλ. τὰ δ' ἐν τῇ μεταῖθ' παρενθετικῶς κεῖνται) κ. ἀ.—γὰρ δὴ· διότι ἤδη, διότι πλέον καὶ μετὰ μέλλοντος διότι πλέον τοῦ λοιποῦ, ἢ διότι βεβαίως, (ἴδε δὴ) Β 304, Ε 383, ε 23 κ. ἀ.—γὰρ οὖν·=ἐπιτακτικώτερος γάρ, Ο 232· «γὰρ βᾶ, γὰρ τε, γὰρ τοι, καὶ γάρ» (ἴδε τὰ ἄλλα μέρη). [Τὸ α τοῦ γάρ ἐκτείνεται, ἐπομεινὼν δὴν βραχέων συλλαβῶν, Β 39 κ. ἀ.]

ΓΑΡΓΑΡΟΝ (γ-), τὸ, ἡ νοτιά κορυφὴ τῆς ἐν Τροίᾳ Ἰδῆς, ἐφ' ἣς ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διὸς («τέμενος καὶ βωμός») Θ 48, Ξ 292, 362 (ἢ. Περὶ τῆς παραγωγῆς σημ. τῆς λ. ἴδ. Κορ. Ἀττ. 4, 76).

ΓΑΣΤΗΡ, ἑρσὺ καὶ σπλην. ΓΑΣΤΡΟΣ, ἡ, 1) κοιλία, κοιλιά· ὁ δ. ἀ.) ἡ κάτω κοιλία, τὸ πρόσκοιλιον (ἢ «προκοιλία» λέγεται ἐν Ἀθήναις· ἡ λ. εἶνε ἀξία νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ ἀρχ. Ἑλλ. Λεξικά), Δατ. venter, Ν 352, Ρ 343 κ. πλ.χ. κοιλία μητρός, μήτρα, Ζ 58· β.) ἰδίως ὁ στόμαχος, «βόσκω γαστέρα» γεμίζω τὴν κοιλίᾳ μου, ρ 228, Βατρ. 57· «γαστέρι νέκυν πενθῶ» μὲ τὸν στόμαχόν τουτέστι διὰ τῆς

νηστείας πενθῶ τὸν νεκρόν, Τ 225· ἔθεν μεταφ. πέντα «γαστήρ δὲ ἐ κίλεται» ζ 433, η 216, πρὸλ. σ 344, Βατρ. 57. 2) κοιλία πλήρης κοπανιστοῦ κρέατος καὶ αἵματος ὁ δ. ἄλζε, γλουκανικόν· σ 44, υ 25.

ΓΑΣΤΗΡ, ἡ, κοιλία ἀγγείου, ἰδίως δὲ τοῦ τριπόδου, Σ 348, Θ 437 (ἢ ἡ λ. ἐσώθη εἰς ὁπωσδήποτε συνεκδοχικώτεραν σημασίαν, «γᾶστρα» καὶ «γαστέρα» ἴδ. Φίλοστ. Γ'. 128).

ΓΑΥΡΟΣ, ὁ, κάδος, εἰς ὃν ἀμέλγουσιν, «καρδάρη», ι 223· f. (θεωρεῖται συνήθως Ἀσιατικὴ λέξις. Ὁ δὲ Δοιδεῖρλ. σχετίζει αὐτὴν μὲ τὸ γάλλον. ἢ ἴσως οὐδ. ἐτυμολογικῶς ἀσχετος εἶνε ἡ λ. πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης «γαυάθρα», ἥτις ἀγνοῶ κατὰ πόσον ὀρθῶς γράφεται συνήθως διὰ τοῦ ε).

ΓΑΥΡΟΣ (συγγ. τῇ γαύῳ) ποιῶ γαῦρον τὸ μεσ. «γαυροῦμαι» φέρομαι γαύρως, γαυρίω, Βατρ. 267. (ἢ. ἢ λέξις καὶ κατὰ τύπον καὶ κατὰ σημασίαν ἀσχετὴ ἐν τῇ καθομιλουμένη κατὰ τὸν Κορ. Ἀττ. 4, 78).

ΓΑΥΡΗΝ, ἴδ. Δοιδεῖρλ.

ΓΕ, μόριον ἐγκλιτικόν, ὅπερ χρησιμεύει εἰς ἐμφατικὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως, εἰς τὴν παρῆκεται, καὶ φέρει ταύτην εἰς ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλην ἢ ῥητικῶς ἐκφραζομένην ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγόμενῃ. Ὅθεν καὶ συνήθως κεῖται εὐθὺς μετὰ τὴν λέξιν, τῆς ὁποίας τὴν ἐννοίαν ἀναδεικνύει σπανίως δὲ, ἐπὶ στενῆς πλοκῆς τῶν λέξεων, προτάσσεται αὐτῆς, ὡς Α 299 κ. ἀ. ἢ δὲ ἀνάδειξις δυνατόν νὰ ᾖ ἐπὶ τὸ μείζον, τουτέστιν ἐπίδοσις, ἢ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, ὁ δ. ἐλάττωσις, καὶ τὸ γε εἶνε ἡ ἐπιδοτικόν, σηματικόν· μάλιστα, ἢ ἐλαττωτικόν: τοῦλάχιστον· ἀλλὰ πολλοὶ τὸ μόριον τοῦτο δὲν μεταφράζεται, ἀλλ' ἐκφράζεται κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἐξαιραμένου τοῦ τόνου τῆς λέξεως τῆς ἐχούσης τὸ γε· «εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέφη, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον» ἐνθα διὰ τοῦ γε ἐξαιρεται ὁ χόλος ὡς ἀντιθέμενος πρὸς τὸν κότον, Α 81· «ὅρ' εὖ εἶδω εἰ ἐτέον γ' ἰθὺν τὴνδ' ἰκόμεθα» ω 239. Συχνότατα τίθεται μετὰ τὰς ἀντωνυμίας τὰς τε προσωπικὰς καὶ δεικτικὰς, ὅσον ἀ.) ὅταν ἐν διαζευκτικῇ προτάσει ἡ ἀντωνυμία ἀντιπλήθεται πρὸς αὐτὴν ἡ τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον πρόσωπον, τότε ἡ δευτέρα πρότασις λαμβάνει τὸ γε· «εἰπέ μοι ἡ ἐκὼν ὑποδάμνασαι ἢ εἰ γε λαοὶ ἐλθαίρουσι» γ 214, πρὸλ. ε 327, Κ 484, Μ 240· β.) ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἀντωνυμία θά ᾖ το περιττὴ ἐν τῷ περὶ λόγῳ, «πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης, ζῶει ὅγ' ἡ τέβνηκεν» ἐν ζῇ ἡ ἀπέθανεν, ε 431, πρὸλ. γ 90, Κ 504 κ. ἀ. πλ.χ. γ.) μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, αἵτινες συγκεφαλαιῶσι λόγον ἀναφορικόν, ἢ εἰς ἀ; αἱ ἀναφορικὰ ἀναφέρονται, ὅσον «ἔν μὲν (μῶνον) κ' ἐπικεικὸς ἀκούεμαι, οὕτως ἐπείτα οὕτω θεῶν τὸν γ' εἴσετα, οὗτ' ἀνθρώπων» Α 518 κ. ἀ.—Συνδυα-

ζόμενον δὲ τὸ γὰρ μετ' ἄλλων μορίων, ἐὰν μὲν προτάσσεται αὐτῶν, ἀνέκει εἰς τὴν προηγουμένην αὐτοῦ λ., ὡς ἐν τῇ « γέ μὲν » (ἀντί τοῦ μήν, ὅπ. ἴδε)· ἐάν δ' ἐπιτάσσεται, ἐξαίρει τῶν ἄλλων μορίων τὴν δύναμιν, ὅσον « εἴ γε, πρὶν γε, πάρος γε, ὅτε γε, ἐπει γε », ἀπ. ἴδε.—Πολλὰ γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἴδε E 287 ἐξ. X 266 κ. ἀ. [Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολος].

(ΓΕΓΑΛ) ΓΕΓΑΛΕΙ, ΓΕΓΑΛΕ, ἴδ. ΓΙΓΝΟΜΑΙ.

ΓΕΓΗΘΑ, ἴδ. ΓΗΘΕΑ.

ΓΕΓΩΝΑ, ποι. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. (τὸ δὲ γ'. ἐνικ. γέγωνε ἔχει καὶ ἀορ. σημ.) μεταχ. γεγωνώς· ὑπερά. γ'. ἐν. ἐγεγώνε· ἐκ τινος ἐντεσθεν παραγωγῷ ἐνεστῶτος (γεγωνένω) τὸ ἀπρστ. γεγωνέντι, M 337 καὶ ἐπ. γεγωνέμεν, ὅ 223 καὶ τὸ ἀ. ἐν. καὶ γ'. πληθ. τοῦ παρατατ. γεγωνέον, μ 370, ι 47· φωνάζω ἢ ὁμιλῶ ὥστε νὰ ἀκούωμαι, διὰ φωνῆς γίνονται ἀκουστός, καταληκτῆς, μόνον ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς· « ὅσον τα γέγωνε βούσας (τις) » ὅσον τις γίνεταί ἀκουστός (ἀκούεται) ἐὰν φωνάζῃ, ὅσον φθάνει ἢ φωνῇ τοῦ ἀνθρώπου, ε 400, ζ 294· « οὕτως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνέντι » δὲν ἦτο (τρίτος) δυνατόν νὰ φωνάζῃ καὶ ν' ἀκουσθῇ ἢ νὰ φθάσῃ ἢ φωνῇ του, M 337· « γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄπτω » ἐφώνεον (ὥστε ν' ἀκουσθῇ) εἰς ὅλην τὴν πόλιν, Ω 703· « οἰμώζε μετὰ θεοῖσι γεγώνων » ὁρμήσας· ἐφώνεον πρὸς τοὺς θεοὺς (ἢ ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Βέκκερον καὶ Ἄρεν μεταξὺ τῶν θεῶν, μεταξὺ τῶν ὑπόλων φαντάζεται ἑαυτὸν ὁ Ὀδυσσεύς) μ 370· « τινί » φωνάζω εἰς ἐπὶ τοῦτον, Θ 227, ρ 161 κ. ἀ.

(ΓΕΓΩΝΕΑ), ἴδ. ΓΕΓΩΝΑ.

ΓΕΙΝΟΜΑΙ (μζ. GEN-), ἀορ. ἀ. ἐγεινέμην. 1) Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ ἔχουσι παθητ. σημ. γινώμμαι, « ἢ ἄρα γεννόμε' αἶσθ ἀμφότεροι » X 477 κ. ἀ. « γεννόμενοι » K 71, δ 208 (μετὰ τὸν Βέκκ. οἱ νεώτεροι, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ἄμεις, γράφουσιν εἰς ταύτην τὴν σημ. γίνομαι). 2) Ὁ δὲ μέσ. ἀορ. ἀ. γεννώ ἐπὶ πατρός, E 800 κ. ἀ. καὶ τίκτω ἐπὶ μητρός, A 280 κ. ἀ. « ὑπὸ τινι » ἔκ τινος τίκτω, « μὲ τινα γεννώ », A 299· « ἐπὶν γένεαι αὐτός » ἀφ' οὗ τοὺς γεννήσας, υ 202, (ἐνθα τὸ γένεαι εἶνε ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ γίνεσθαι).

ΓΕΙΤΩΝ, ὅσοι, ὁ, γείτων τῆς οἰκίας, « γείτονας » ἢ τῆς χώρας ὁμορος. Ὀδ. δ 46, ε 489, ὡς ἐπὶ. γειτονικός, ι 48, Βατρ. 67. (ἢ Ἐτυμολογείται πιθανῶς ἐκ τοῦ γίειν-γι, πρὸλ. τὸ γήϊτης, μεσόγεια· περὶ δὲ τῆς σημασίας τὸ Lat vicinus παρὰ τὸ vicus).

ΓΕΛΑΣΤΟΣ, ἢ, ὄν (γελᾶω), ἀξιογέλαστος, γελοῖος, « ἔργα » 0 307 (ἐνθα ὑπάρχει διάφορ. γραφῇ « ἀγέλαστα », « ὅχι διὰ γέλοιον », ἢν προτιμᾷ ὁ Δοιδερλ. ἢ. καὶ Δυνέζερσι, ὅστις παραδύως τονίζει τὴν λ. ἀγελαστός).

ΓΕΛΩ, συνήρ. γελῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. γελῶω, μεταχ. γελῶντες καὶ γελῶντες, σ 441 (ἔπερ ὁ Ἄρεν ὡς ἀντιβαίνειν εἰς τοὺς περὶ ἐπεκτάσεως

κανόνας· μεταβάλλει εἰς γελοιοῦντες· ἴδε καὶ λ. ΓΕΛΟΙΟΝΤΕΣ)· ἀορ. ἀ. ἐγελασσα, ἐπ. σσα. 1) Κορ. « γελασῶ », ἐπὶ τινι· B 270· « μάλα ἡδύ » μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, « ἀπὸ τὴν καρδίαν » A 378, « ἡδὺ γέλασαν » υ 358· « γέλισαν » μὲ τὰ χεῖλη ἢ μᾶλλον μέσ' ἑς τὰ χεῖλη τῆς, ὅ ἔ. χαιρεκάκως, O 402, « εὐδὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ » « κ' ἐμένα γέλασ' ἢ καρδοσλά μου », ὅ ἔ. ἐνδομύχως ἐχάρην, ι 443· « ἀπαλόν, ἀγρετον, ἀλλοτρίους γναθμοῖς, θακρυδόν, Σαρδάνιον γελῶ » ἴδ. τὰ ἐπὶ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων « γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς » ἐγέλασσε δὲ πᾶσα ἢ γῆ περὶ ὑπὸ τῆς λαμπηρόντος τοῦ χαλκοῦ, T 362. Ὑ. Δῆμ. 14. (Ὁ Δοιδερλ. ἐκλαμβάνων τὴν λ. ὡς ῥηματικὸν τύπον τοῦ ἐπὶ. ἀγλαός, θεωρεῖ τὴν μὲν 1) σημ. μεταφορικῇ, κυρίαν δὲ τοῦ ῥήματος σημ. τό· λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστράπτω, καὶ κατὰ ταύτην ἐρμηνεύει τὸ T 362· μεταφορικῶς δὲ τότε θά ἐρμηνεύθῃ τὸ χωρίον τοῦ Ὑ. Δῆμ. 14, ἔπερ ἐμὴ μῆθη καὶ ὁ Κάτουλλος Ἐπιθάλ. Πηλ. καὶ Θέτιδ. ε. 284 ἐξ.—Μεταφορ. μεταχειρίζεται ἡ καθομιλουμένη ζ τὰ « γ' ἡδύ » ζ τὸ ἐναντίον « κλαίω »).

ΓΕΛΟΙΩ, ἔτερος ἐπ. τύπος τοῦ γελάω, « γελαῶ » ἀορ. ἀ. ἐγελόησα, Ὑ. Ἄφρ. 49· παρατ. γ'. πλ. γελοίων, υ 347 (ἐνθ' οὗ ὁ Βούττην. προετίμα τὴν ἀρχ. γραφὴν γελῶων)· ἴδ. ΓΕΛΟΙΟΝΤΕΣ.

ΓΕΛΟΙΟΣ, ἢ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελοῖος (γέλωι) καταγέλαστος, ἢ γέλωτα διεγείρων, B 245 ἢ.

ΓΕΛΟΙΟΝΤΕΣ, υ 390, θεωρεῖται ποι. ἀντὶ τοῦ γελῶντες· ἀλλὰ πρέπει βεβαίως κατὰ τὸν Βέκκ. καὶ Ἄρεν νὰ γραφῇ γελοιοῦντες· μεταχ. τοῦ ΓΕΛΟΙΑ. Ἐν δὲ τῇ Β'. ὁ Βέκκ. κατὰ τρεῖς ἀντίγραφα ἔγραψε γελῶντες, ὡσαύτως ζ ὁ Ἄμεις.

ΓΕΛΩ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, ἴδ. ΓΕΛΑ.

ΓΕΛΩΣ, ΠΤΩΣ, καὶ Αἰολ. ΓΕΛΩΣ, ὁ, A 599, O 326 (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β', ἀλλ' ὁρθῶς ἀντιτάσσει ὁ Ροῦμπφ τὰ χωρία· O 343, 344, ἐνθα Αἰολ. συσταλὴ δὴν χωρεῖ), ὅτ. ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΩΤΙ, σ 400 (ἐνθα εὐκὲς τῶν νεωτέρων γράφουσιν αἰτιατ. γέλω ἀνευ λόγου), αἰτ. ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΩΤΑ, υ 8, 346 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐξ ἀρχαίων ἐκδόσεων γράφ. γέλων) καὶ ΓΕΛΩΝ, σ 350, (ὅπου μετὰ τὸν Βέκκ. γράφεται γέλω), γέλως, « γέλοισα », τὰ.

ΓΕΝΕΪ, ἢ, ἴων. ἀντὶ τοῦ γενεά. Α'-) γενεά, ὅ ἔ. 1) « γένος, γενεά » (προφῆρ. γενιά), Z 445, 452, T 244 κ. ἀ. « γενεὴ τέ τόκος τε » τὸ γένος (ὅ ἔ. οἱ πρόγονοι) καὶ οἱ ἀπόγονοι, H 428, σ 457· « πάντων ἀνθρώπων βῆσθαι γενεὴν τε τόκον τε » O 441· ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς « τοκῆας » T 203, Z 244, T 244, πρὸλ. T 105· ὡσαύτως « γενεὴν τινὸς εἰμι » εἰμὶ τινος· ἀνέκει εἰς τινα κατὰ τὸ γένος, Φ 487, σ 225· Αἰτωλὸς γενην· Αἰτωλὸς τὸ γένος, Ψ 471· « ἔστι μοι γενεὴ ἔκ τινος » ἔλκω τὸ γένος, κατὰ μοῖρα ἐκ τινος,

Φ 457· β.) εἰς στενωτέρων σημ. οἰκογένεια, Τ 306, πρὸλ. α 222 κ. α. ἔκγονοι, ἀπόγονοι, φ 191· γ.) τοῦ γένους χαρακτηρισ. ἡ τύπος, «γενεὴν ἀγγιστα ἐφάκει» Ξ 474, δ 27· ὅθεν δ.) εὐγένεια, Α 786· ε.) ἐπὶ ζώων, γένος, Γαλλ. race, Ε 265, 368. 2) γενεά (Γαλλ. génération), ἡλικία, σύγχρονοι (Λατ. aequales) Ζ 446· ὅθεν α.) ἡλικία ἡ «ζωή» τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον περίπου 33 ἔτη, ἡγοῦν τρεῖς γενεαὶ ἀποτελοῦσιν 100 ἔτη) Α 250, Ψ 790, ξ 323, π 294· β.) ἡλικία ἐν γένει «γενεὴ ὁπλοτέρως, νεώτερος» Β 707, Φ 439, «γεν. ὁπλοτάτος, νεώτατος» Η 453, Ι 58, «γεν. πρότερος» Ο 469. Β.) τύπος γενετῆς, «γενεὴ καὶ πατὴρ ῥουρα» Τ 390, α 407, υ 193· καὶ περὶ τῆς καλῆς τοῦ ἀέτος, α 474.—(Ἰδ. Σπίτζερν Εχευρ. IX, § 2, σελ. 7 ἐξ.).

ΓΕΝΕΟΛΗ, ἡ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ: γενεά. 1) γένος, γενεά, ἐπ' ἀνθρώπων «εἰμὶ γενεόλης ἢ ἐκ γενεόλης» κατάγομαι ἐκ τινος, δ 232, ν 430· «οἱ αἱετὶς ἐξ αἱματός· εἰμὶ γενεόλης» (ἢ οἷντας ἐξ αἱματος) κατάγονται ἀπὸ σοῦ, καὶ ὅχι ἐκ τοῦ αἱματος τοῦ γένους σου εἶνε, σημ. λοιπὸν τὸ «ἐξ αἱματος» τὸ γνήσιον καὶ στενὸν τῆς συγγενείας) Τ 441· ἐπὶ ἵππων γένος, Γαλλ. race, Ε 270. 2) τόπος γενετῆς ἢ παραγωγῆς, πατρίς, «ἀργόρου» Β 857. 3) ἀπόγονος, Ἰ. Ἀπ. 136 (Ἰδ. Σπίτζερν Ενθα ἀνωτ. § 3, σελ. 12).

ΓΕΝΕΙΑΣ, ἄδωε, ἡ, ποι. πώγων, γενειάς, «γενεῖα», τὰ, πληθ. π 176 φ.

ΓΕΝΕΙΑΝ (γένειον), ἀορ. α. μετοχ. γενεῖσθαι, ἀποκτῶ γένειον, «βγᾶλλω γένεια», *Ἰδ. σ 476, 269.

ΓΕΝΕΙΟΝ, τό, ἡ γενειάς, «τὰ γένεια», «γενεῖον ἀπτομαι» ἢ λαμβάνω τινὰ τοῦ γενεῖου, ἡ πώγων· εἰς ἐνδοκίαν θεωρεῖται ἢ ὅταν παρακαλῶ, ὡς καὶ σήμερον πολλὰκις γίνεται, Κ 454, π 473 κ. α. [Ἰδ. τὴν ἐτυμολογ. ἐν λ. ΓΕΝΤΕ].

ΓΕΝΕΙΣ, ἰορ. ἡ (ΓΕΝ-) γέννησις· ὅθεν ἀρχή, πηγή, μόνον περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς γενάρχου τῶν θεῶν «γένεσις θεῶν» *Ἰδ. Ξ 204, 302.

ΓΕΝΕΤΗ, ἡ, γέννησις, «ἐκ γενετῆς» Ω 535, σ 6, Ἰ. Ἑρμ. 440.

ΓΕΝΝΑΙΟΣ, η, ον (ἐκ τοῦ γέννα, ἡ, ποι.=γένος) ἀνύλλος (ἴδιος) τῆς καταγωγῆς, «οὐ μαι γενναίον» δὲν εἶνε (ἴδιον τῆς καταγωγῆς) τοῦ γένους μου, Ε 253 φ.

ΓΕΝΟΣ, τό (ΓΕΝ-). 1) τὸ γεγεννημένον, τὸ ἔκγονον, ὅ. α.) γένος, «γενεά», οἰκογένεια «γένος πατέρων αἰσχυρόμενον» Ζ 209, θ 583, α 533 κ. α. «ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῆ» ὅπου εἶνε καὶ τὸ σὸν γένος, ἡ «γενεά σου» ἡ πατρίς σου, ζ 35· β.) γένος ὡς σύνολον ὁμογενῶν ἀτόμων, «γένος ἀνδρῶν» τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, «ἡμιθέων γ. ἀνδρῶν» Μ 23, Ἰμ. 31, 48· βωδῶν γένος· υ 240· ὅθεν γ.) «ἀνδρῶν γένος» γενεά, ἡλικία, γ 245, δ 63· δ.) περὶ

ἀτόμων, γόνος, ἀπόγονος, Τ 424· «θετον γένος» ἡ χίμαρα, Ζ 480, «ὅτον γένος Ἰοχέαιρα» Ι 538. 2) καταγωγή, γέννησις, γένος «ἀμφοτέρωσιν ὁμόν γένος» Ν 354· «γένος εἰμὶ ἐκ τινος» εἶμαι κατὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν ἐκ τινος, Ε 544, ξ 199 κ. α. καὶ ἄνευ τῆς ἐκ, αἶον «γένος εἰμὶ τινος» Φ 486 κατάγομαι ἐκ τινος· «ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ» κατάγομαι ἐκ τῆς Ἰθ. ο 265, πρὸλ. α 269· «ὅθεν ἡμιόνων γένος» Β 852, «γένει ὕστερος» νεώτερος, Γ 245· (Ἰδ. Σπίτζερν, ἐνθ. ἀν. § 4, σελ. 4).

ΓΕΝΤΟ, γ. ἐν τοῦ ἀορ. ἐξ ἀχρήστου τινός θέματος, Αἰολ.=ἐλετο, ὡς τὸ κέντο=κέλετο, ἐλαθε, ἔπιασε, μετὰ αἰτ. Θ 43, Ν 25, 244, Σ 476, 477. (ἢ Ἐγνεῖν δηλ. τὸ ἔλετο διὰ συκοπῆς ἔλετο, τοῦ δὲ λ τραπέντος εἰς ν, ὡς ἐν τῇ ἡν-θον=ἡλθον, καὶ ἀντιστροφῶς πνεύμα=«πλέμμα», πνεύμων=«πλεμάν», προέκυψε τὸ Γέντο=γέντο· ὁ δὲ Κούρτιος προτιμᾷ νὰ ἀναγάγῃ τὴν λ. μάλλον εἰς τινὰ ῥίζαν γεν, σημαίνουσιν τὸ λαμβάνω).

ΓΕΝΤΕ [-], τορ, ἡ, αἰτ. πληθ. γένους, συνηρ. γένος, λ 320, σταγών, «σταγόνι», ἀνθρώπων, Ψ 688, καὶ ζώων Α 416 κ. α. (ἢ συγγ. τῇ γένειον, γνάθος, γναθμός, Λατ. gena, Γερμ. Kinn).

ΓΕΡΑΙΟΣ, ἡ, ον (κατὰ συστολὴν ἀντὶ τοῦ: γηραιός), γέρων, «γέρας» οἶον «ἄττα γεραῖ» Ρ 561· ἴδιως διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος, ὡς οὖσ. «ὁ γεραῖός» «ὁ γέροντας» Α 35· «αἱ γεραῖα» «γεροντισσαι» Ζ 87.—Συγκρ. ΓΕΡΑΪ-ΤΕΡΟΣ, η, ον, Ι 60, γ 362.

ΓΕΡΑΪΕΡ (γέρας), κυρίως διὰ τινος δώρου τιμῶ, βραβεῖον τινὰ, ἐν γένει τιμῶ, «τινὰ νύττοις» τιμῶ τινὰ προσφέρων εἰς αὐτὸν νύττα, «πλάται» Η 324, Ε 437, «ἀγαθοῖς» ς. 444.

ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριο καὶ ὅμορος ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὸ καταρχὰς ὑπῆρχε ναὸς καὶ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος, τὰ νῦν τὸ μὲν ἀκρωτήριο Κάβο-Μαντιλι, ἡ δὲ πόλις ὁμωνύμως, γ 477.

ΓΕΡΑΝΟΣ [-], ἡ, «γερανός», *Ἰλ. Β 460, Γ 3. ΓΕΡΑΡΟΣ [-], ἡ, ον (γερᾶρω), σεβάσμιος, ἔντιμος, ἐπὶ τῶν ἡρώων, Γ 470.—Συγκρ. ἈΤΕΡΟΣ, η, ον, *Ἰλ. Γ 224.

ΓΕΡΑΣ [-], ἰορ, τό, πληθ. ἐπ. γέρα κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ γέρας, γεν. γεράων (συγγ. τῇ γῆρας). 1) ὄψων οὐδόμενον τιμῆς ἐνεκεν, βραβεῖον· α.) τὸ ὄψων, ὅπερ δίδεται εἰς τινὰ, ἵνα τιμηθῇ, οἶον εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ ἀρχηγούς τοῦ στρατοῦ μέρος τῆς λαΐας, πρὶν αὕτη κληρωθῇ εἰς πάντας· ἐξ ἴσου, ἴδιως ὅπλα ἡ ὠραὶα γυναικὸς αἰχμάλωτοι, η 40, πρὸλ. Α 418, Ι 334· συχνότερον δὲ μίζων μερὶς κρέατος καὶ οἶνου, δ 66· «γέρας» ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς πρὸς τιμὴν διδόμενον, Α 49· β.) πᾶσα πράξις γινομένη πρὸς τιμὴν τινος, οἶον τὸ κείρεσθαι τὴν κόμην καὶ δακρύειν πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν, δ 497, Η 457. 2) τιμὴ, ἀξίωμα, ἴδιως ἡ βα-

εὐλεία, Υ 182, λ 184, ο 522. «τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων» αὕτη εἶνε ἡ τιμὴ, τὸ προνόμιον τῶν γερόντων, Δ 323, Ι 422, η 150, λ 175.

* ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ὄν (γέρας), τιμητικὸς, πρὸς τιμὴν γινόμενος ἢ ἐκδόμενος, «νῦτα γεράσιμος» Υ. Έρμ. 422.

ΓΕΡΗΝΙΟΣ, ὁ, ἐπιθ. τοῦ Νέστορος, κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν ἐκ τῆς Γερηνίας, πόλεως ἢ χώρας τῆς Λακωνίας· παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον (Παυσ. 3, 21, 7· Στράβ. 5, 4, 4. Λέγεται ὁ τόπος καὶ τὰ Γέρηνα, Στράβ. 8. ἀνωτ. πρὸλ. 3, 29, καὶ τὸ Γέρηνον κατὰ τὸν Εὐστάθ., ἀνέχε δὲ κατ' ἄλλους εἰς τὴν χώραν Μεσσηνίαν), ἐνθα ὁ Νέστωρ ἐγεννήθη ἡ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρακλέους ἀλυσιν τῆς Πόλου κατέφυγεν, Β 336 καὶ Σχολ. αὐτόθι, κ. ἀ. (Κατὰ δὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ἀπαλλων. καὶ Σουίται· ἔντιμος ἐκ τοῦ γέρας· τέλος κατὰ τὸν Γαβελὸν ἐκ τοῦ γέρων καὶ τῆς ρίζ. κρ- καὶ σημ. τὸν ἔχοντα λαμπρόν καὶ ζωηρόν γέρας. || Τὴν αὐτὴν ρίζαν παραδίδεται καὶ ὁ ἄνδρες, δι' ἄλλης ὁμοίας ἀδού παράγωον τὴν λ· ὑποθίεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐσ. γέρην (κατὰ τὸν ἔρην) ἢ ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐσάτως οὐσ. γερήνη (κατὰ τὸν γαλήνη) καὶ ἡ φρ. «γερήνιος ἱππότης» = «γέρων ἱππὴλιτα».)

ΓΕΡΟΪΣΙΟΣ, η, ὄν, εἰς γέροντας (γερουσιασός) ἀνέκων, γεροντικὸς, ἢ μάλλον γερουσιαστικὸς, «ὄρκος» Χ 149, «οἶνος» ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς δῆμου γέροντας προσειρόμενος, Δ 259, ν 8.

ΓΕΡΩΝ, ὄντος, ὁ, κλητ. ΓΕΡΩΝ, γέρων, «γέροντας», Α 26, γ 226 κ. πλχ. «ἄλιος γέρων» Ἰδ. λ. ἄλιος· πληθ. «οἱ γέροντες» οἱ πρεσβύτεροι καὶ προύχοντες τοῦ λαοῦ οἱ διαφέροντες τῶν ἄλλων κατὰ τὴν πείραν, τὴν συνέσιν, τὸν πλοῦτον κ. τ. τ. καὶ ὁ συμβουλευὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως προσκαλούμενος, Β 53, Δ 344, ε 44· πρὸλ. λ. ΒΟΓΛΗ καὶ ΒΑΣΙΛΕΪΣ.—Ως ἐπιθέτον συνηθέστατα μετὰ ἄρσεν. οὐσιαστ. «πατὴρ γέρων» Δ 358, κ. ἀ. τὸ οὐδ. «γέρον σάκος» παλαιὰ ἀσπίς, γ 184.

ΓΕΥΩ, δίδω εἰς τινα νὰ γευθῇ, «γεύω» παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. γεύομαι, μέλ. γεύσομαι, ἀορ. ἀ. ἐγευσάμην, «γεύομαι» καὶ «γεύω» μετὰ γεν. «προικὸς Ἀχαιῶν» ρ 443 (μόνον ἐνεσθῆα εἰς τὴν κυρ. σημασίαν)· μεταφ. αἰσθάνομαι, δοκιμάζω τὴν ἐνέργειάν τοις, (|| ὡς ἔ· ἐν τῇ καθυμνί. «πρώγῳ» ὅταν ἐν τῇ φρ. «ἐφαγὲς ἔβλυν, μὲν σπαθὴ, τουφεκίδι» κ.τ.τ.) «χειρὼν» υ 184, «δοῦρός ἀκωκῆς, οἷστο» Φ 61, φ 98· «γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγγχείσιν» θά δοκοικιμάσωμεν ἀλλήλους διὰ τῶν ὁράτων, Υ 258.

ΓΕΥΓΡΑ [-.-], ἡ, ποι. ἀ. χῶμα, πρόχωμα, ἐγειρόμενον ἵνα ἐμποδίσῃ ποταμοῦ τινος τὴν πλημμυραν, «τὸν δ' οὐτ' ἄρ τι γέφυραι ἐεργμέναι Ἰσχανόωσι» Ε 88, 89 (ἐσφαλμένη εἶνε ἡ ἐρμηναία· γέφυραι, «γεφυρία», ἐν καὶ ὁ Δαΐδερλ. καὶ Βαουμάστειρ θέλουσι νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐ-

τὴν)· β'.) πληθ. μεταφ. κατὰ τῶν ἀρχαίων τὴν ἐρμηνείαν τὰ μεταῦ τῶν φαλάγγων διαλείμματα, ἔξοδοι ἢ διόδοι, δι' ὧν μάλιστα ἡδύναντο τις νὰ φύγῃ, Δ 371, Φ 378, 533, λ 160, Υ 427· κατ' ἄλλους δὲ ὁ μεταῦ τῶν ἀντιμαχομένων στρατῶν χώρος, τὸ ἄλλως μεταίχμιον λεγόμενον, τὸ πεδὶον τῆς μάχης.

ΓΕΥΓΡΑ [-.-], ἀορ. ἀ. ἐπ. γεφύρωσα, ἐγέρω πρόχωμα, ἐπομ. διὰ προχώματος ἐμποδίζω μετ' αὐτ. «πτελεῖ γεφύρωσεν ποταμόν» ἢ καταπεσούσα πτελεῖ ἀνέστειλεν ὡς πρόχωμα τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ, *Ιλ. Φ 245· «κίλευθον» διὰ χῶματος ἢ καταχῶματος (δι' οὗ ἐπλήρωσεν τὴν τάφρον) ἐξωμάλυνε τὴν ὁδόν, Ο 357. Κατὰ δὲ τὸν Δαΐδερλ. γεφυρώω=γεφυρώνω, ὁ ἐ. κατασκευάζω ἐπὶ τινος γέφυραν).

ΓΥ, ἡ, συνηρ. ἐκ τοῦ γέα=ΓΑΙΑ, ὅπ. Ἰδ.

ΓΥΓΕΝΗΣ, ἑός, ὁ, ἡ (γῆ, ΓΕΝ-) ὁ ἐκ τῆς γῆς γεγεννημένος, ἐπιθ. τῶν Γυγάντων, Βατρ. 7. ΓΥΟΚΑ (γυίω), μέλ. ἥσω, ἀορ. ἐπ. γήθησα· ὁ ἐνιστ. μόνον Σ 450· συνηθέστατος ὁ παρακ. γέγηθα μὲ σημ. ἐνιστ. χαίρω, ἀπολ. Θ 278 κ. ἀ. «γ. φρένα» Θ 559, «κατὰ θυμόν» Ν 416, «θυμῷ» η 489 κ. πλχ. χαίρω εἰς τὴν καρδίαν ἢ χαίρει ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ μου· «γῆθησεν ἦτορ» η 269. Τὸ αἶτιον τῆς χαρᾶς ἐκφέρεται συνήθως κατὰ μετοχὴν· «γῆθησεν ἰδών» Α 330, μ 88 κ. ἀ. «νῦν δὲ που Ἀγίλλης κῆρ γηθεῖ, φόνον Ἀχαιῶν δερκομένην» ἀνωμάλως ἀντὶ «δερκομένου» Σ 140-3 διὰ τοῦ «ὄτι» Ρ 567, ε 444, ἡ διὰ τοῦ «οὐνεκα» σ 284· σπανίως δι' αὐτ. «τάδε» Ι 77· «εἰ νῦν Ἐκτωρ γηθήσει προφανείσα (ἐλλοι· «προφανέντε», ἀγ καὶ τὸ ὑποκ. εἶνε θεληκόν)» ἐν ὁ Ἐκτωρ θά χαρῇ, διότι ἡμεῖς θά ἐμφανισθώμεν, Θ 377, 378· (συντάσσεται τὸ βῆμα ἐνεσθῆα μετ' αὐτ. ζευγματικῶς, ὑπολανθανούσης ἐν αὐτῇ τῆς ἐννοίας τοῦ ὁρᾶν).

ΓΥΘΟΣΥΝΗ [-.-], ἡ, ἐπ. χαρὰ, μόνον «γηθοσύνη» ὑπὸ χαρᾶς, ἀπὸ τῆς χαρᾶς *Ιλ. Ν 29, Φ 390, πληθ. Υ. Δῆμ. 437. Ἐκ τοῦ

ΓΥΘΟΣΥΝΟΣ [-.-], η, ὄν, ἐπ. (γηθῶ) περιχαρής, εὐφρόσυνος, μόνον Η 422, λ 540 (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀντὶ τοῦ «γηθοσύνη» γράσους «γηθοσύνη» (Ἰδ. τὸ προηγ.) πρὸλ. Υ. Ἀπ. 437)· «τινὶ» διὰ τι, οὖν «γάρμη» Ν 82, «οὐρῷ» ε 269· «γηθ. κῆρ» εὐφρόσυνος τὴν καρδίαν, Δ 272.

ΓΥΡΑΣ, Ἰδ. ΓΥΡΑΣΚΩ.

ΓΥΡΑΣ, ἁος, τό, ὅστ. γύρας, γύρα (ὁ Βέκκ. γράφ. γήραι) λ 136 (ἀλλοτ' ἐγράφετο γήρα)· τὸ γήρας, «τὰ γηράματα», Ε 153, ε 46 κ. ἀ. τούναντιον· νεότης· Σ 80.

ΓΥΡΑΣΚΩ, ἀορ. β'. ἐγήρα (ὡς τὸ ἔδρα κατὰ τὸν Βούττιμαννόν· ἄλλαι δὲ θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τούτου παρατακτικόν τοῦ γηράω, ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ δὲν εἰρίζεται) Η 448· μετοχ. γηράς, Ρ 197· γηράσκω, «γηράζω» Β 663 κ. ἀ. μεταφ. ἐπὶ καρπῶν ὠριμάζω, η 120.

Γῆρυς, γος, ἡ, φωνή, κραυγή, Δ 437 (ἡδ. τὸ ἐπὶ μ.).

Γῆρυς (γῆρυς) ποι., Δωρικ. γαρύω, φθέγγομαι—τὸ μέτ. ψάλλω, *Γ. Ἑρμ. 426. (||. Τὸ ῥ, ἐπώθη ἐν τῇ τῆς καθομιλοῦμαι, γαρούζω ἢ γκαρούζω) ὅπερ συνθηκώτερον μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ὀγκηθίου τῶν ὄνων καὶ διὰ τούτο ὑπὸ τινῶν σχετίζεται πρὸς τὸ ὀγκῶμαι, ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐπὶ φωνῆς ἀνθρώπων καὶ λίαν πολλὰς σεβαστῶν αὐτοῦ δὲ ἀκούεται καὶ τὸ ῥηματικὸν „ἡ γαρύζω“=„λαλέω“).

Γίγαντες, οἱ, καὶ ἐν. Γίγας, ἄνθρωπος, ὁ (κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ γίς=γῆ, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ γε καὶ γα-, γέγας). 1) φυλὴ γιγαντώδης, ἄγρια, εἰς τοὺς θεοὺς ἐχθρὰ, κατοικοῦσα περὶ τὴν Τ-πέριαν οὐ μακρὰν τῆς Θρινακίας, διὰ δὲ τὰς κακουργίας αὐτῆς ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, η 59, 206, κ 420. Κατὰ τὸ η 206 εἶνε συγγενεῖς τῶν Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) Κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 405 εἶνε πελώριοι ἄνθρωποι πόδας ὀφεισσοῦντες ἔχοντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, οἵτινες θέλοντες ν' ἀναδύσιν τὸν οὐρανὸν ἐκεραινωθήσαν ὑπὸ τοῦ Διὸς, Βατρ. 7, Ἀπολλ. 1, 6, 4. Κατὰ τὰς νεωτέρων ἐρμηνειῶν εἶνε τὰ σύμβολα τῶν ἀγρίων, ἀκαταστάτων δυνάμεων τῆς φύσεως.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ (ΓΕΝ-, ΓΑ-) ἀποθ., μέλ. γενήσονται ἄορ. ἐγενόμην, καὶ θαμιστ. σχηματ. γενέσκειτο, λ 208* παρακ. γέγονα καὶ ἐπ. γέγας, γ'. πληθ. γεγάσι [παραλήγουσα μακρὰ], ὁ. πληθ. γεγάτε [παραλήγουσα μακρὰ], Βατρ. 443 (ἀνθ' οὗ ὁ Θῆρας ἀναγινώσκει γεγάσι) μετοχ. γεγάς [α μακρόν], ἀπαρρ. γεγάμεν.—Σημ. γίνομαι, ὁ ἐ.

1) γεννώμαι, παράγομαι, ὅθεν α.) ἐπὶ ἀνθρώπων γεννώμαι «ἐξ ἐμέθεν γεγάσθα» I 456, δ 112* «οὐκ ἐσθ' οὗτος ἀνὴρ—οὐδὲ γένηται» δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος—οὐδὲ θά γεννηθῇ (ὅστις κτλ.) ζ 201, π 437. Ὁ παρακ. ἔχει πολλάκις σημ. ἐνεστώτος, «ὀπλότεροι γεγάσι» εἶνε νεώτεροι, Δ 323, ν 460, «τοῖς, οἷ νῦν γεγάσι» οἵτινες τώρα ὑπάρχουσι, ζωσι, ω 84* ὁ. ἐπὶ ἀφύγων παράγομαι, φύομαι, «γίνομαι», συφθαίνω, «γίνεται ἀνθεα» Β 468 «τάδε οὐκ ἐγένοντο» Γ 476 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπων χάριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς, «οὐκ ἀνέγνω ἐλπομένην τάδε γέναιτο» κυρ δὲν δύναται νά γείνωσι ταῦτα εἰς ἐμέ ἐλπίζοντα, ὁ ἐ, δὲν δύναμαι νά ἐλπίσω ὅτι ταῦτα θά γείνωσι, γ 228 (||. πρὸλ. τὰς φρ. ἐστί μοι βουλομένη, ἡδομένη κτλ.=βουλομαι, ἡδομαι κτλ. ἢ ἔγω ὁρεῖν, εὐχαρίστησιν, ἀναλόγως ἄρα καὶ ἐνταῦθα=οὐκ ἀν ἐλπομένην ἔγωγε τάδε), «ὅπως γένετο αὐτῶν» Δ 488, «ποθὴ Δαναοὶ γένετο» Δ 471* «τί νύ μοι μέγιστα γένηται» τί θά μοι συμβῇ ἐπὶ τέλους; ὁ ἐ. τί μέ περμένει ἀκόμη; ε 299* (||. «εἰ νῦν ὑπερ ἄλλα νόστον ἔδωκε νηοσὶ θεῶσι γενέσθαι Ὀλύμπιος» ἀν ἐδίδον (ἐπιδόκει) αὐτὸν Ὀλύμπιος νά γείνη εἰς ἡμᾶς νόστος κτλ. ὁ 473, ἐνθα δὲν εἶνε οὐδὲ κατὰ

τὸ φαινόμενον περιττὸν τὸ γενέσθαι, οὐδὲ χρησιμεύει, ὡς λέγει ὁ Ἀμεῖς, «ἵνα ἐπικῶς ἐξάρη τὴν ἐννοιαν τῆς πραγματοποιήσεως», ἀλλ' ἔχει γῶραν ἢ σύνταξιν καὶ σημασίαν τοῦ διδῶμαι, ἢν ἴδε αἰσῶμι ἐν τέλ.). 2) μεταβαίνω εἰς τινα κατὰστασιν, «γίνομαι τίς», εἰς δὲ τοὺς παρρηχμ. χρόνους ἔγεινα, ὁ ἐ. εἶμαι (ἐνίοτε καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα ἔχει ταύτην τὴν σημ. ὡς ὁ 362) ἢ δὲ κατὰστασις, εἰς ἣν τις μεταβαίνει ἐκφράζεται α.) δι' οὐσιαστικοῦ «χάρμα τινί» χαρὰ εἰς τινα, Ζ 82, «φῶς τινί γίνομαι» γίνομαι φῶς (σωτηρία) εἰς τινα, Θ 282, «μέληπθρα τινί» Σ 479 παρρημῶδης ἢ φράσις «ἕδωρ καὶ γαῖα γένονται» νά γείνηται νερό καὶ χῶμα, ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλομένης «νά γείνη χῶμα καὶ σάκκη» ἢ «νά γείνη σάκκη καὶ πούλθερη (Λατ.) ἢ κορναχτός», [ἐξώλεις ζ προώλεις] Η 99* «πάντα γίγνεται» λαμβάνει παντοίας μορφάς (ὁ Πρωτεύς), «ἔτι θέλεις γίναται», δ 417, πρὸλ. 458* ὁ. ἐπὶ ἐπαθέτοις «τοῖσι πόλεμος γλυκίων γένετο» Β 453 κ. ἀ. πλχ. γ') δι' ἐμπροθέτου πτώσεως «ἐπὶ νηυσὶν» ἐπιθαίνω, Θ 480 «κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαι» I 669 «δύης ἐπὶ πῆμα γίγν.» εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀθλιότητος ἐρχομαι, ζ 338 «πρὸς ὁδοῦ γίγ.» προσδεύω, Δ 382.

ΓΙΓΝΕΣΘΑ, μέλ. γνώσονται ἄορ. ἔγνω, μετοχ. γνώος, ὑποτ. γνώ καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. γνώω, πληθ. ἀ. γνώομεν, γ'. γνώωσι, εὐκτ. γνώητε, προστ. γνώθι, ἀπρρ. γνώωσι καὶ ἐπ. γνώμεναι.—Σημ. γνωρίζω, ὁ ἐ. α.) λαμβάνω γνώσιν, πεῖραν τίνος, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, μετὰ αἰτ. ἢ προτάσεως ἐιδικῆς διὰ τοῦ ὅτι, ἢ ὁ ἐκπεφωμένης, Ε 824, Ψ 640, φ 209, Θ 440 κ. ἀ. ἢ μετὰ πλαγίας ἐρωτήσεως «γνώμεναι εἰ μὴ ἀπαντὶς ἀθλῶνται φροέουσι» Φ 266 κ. ἀ. Ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐξαρτωμένης προτάσεως τίθεται εἰς τὴν κυρίαν πρότασιν ὡς ἀντικείμενον, ὡς «οὐδὲ νῦν πῶ με ἔγνω, ὡς θεός εἰμι» Χ 40. «Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνώης, ποτέροισι μετ' ἐπὶ» Ε 83* συντάσσεται δ' ἐπὶ καὶ μετὰ μετοχ. «ἔγνω μιν οἰωνόν ἐόντα» Ο 532, πρὸλ. Ε 435* «ἔγνω δὲ προρέοντα» ε 444 καὶ μετὰ γεν. ὡς τὸ συνώνυμον: αἰσθάνομαι, «γνώ χωομένοιο» παρετήρησεν ὅτι ὠργίσθη, Δ 357, «γνώτην ἀλλήλων» φ 36, ψ 109* «εὐ νύ τις αὐτὸν γνώσεται» καλῶς θά γνωρίσῃ τε αὐτόν, θά ἐννοήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ (εἰ ὅσον ἔχει νά πάθῃ) Σ 270* ὁ. γινώσκω τινά ὅτι εἶνε ἐκεῖνος ὅστις τῇ ὄντι εἶνε, «τὸν γνωρίζω» Ε 815, η 234 κ. ἀλ. πλχ. «γίγν. τινά ἀσπίδα» ἐκ τῆς ἀσπίδος, «ἀπὸ τῆς ἀσπίδος» Ε 182* γ') ἔγνω γινώσιν ἢ πεῖραν τίνος πράγματος, εἶμαι ἐμπειρὸς τίνος, «ὀρνίθας» εἶμαι ἐμπειρὸς τῆς ὀρνίθασκοπίας, γνωρίζω (καταλαμβάνω ἀπὸ) ὀρνίθασκοπίας, ὁ 439.

ΓΛΑΓΟΣ [-], εὐς, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γάλα, *Πλ. Β 471, π 643 (||. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ γάλα, γλακτ[οφάγος], luc, γεν. luctis).

ΓΛΑΚΤΟΦΑΓΟΣ [-ω-], ΟΝ, ΚΑΤ' ΕΠΙΚ. συγχοπὴν ἐκ τοῦ γλακτοφάγος, ὁ τρώγων γάλα, ἐπώνυμον τῶν Ἰπποκόλων, Ν 6. (|| Ἄλλ' ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ. ἐν τέλει).

ΓΛΑΪΚΗ, ἡ, ὄνομα. Νηρηίδος, Σ 39.

ΓΛΑΪΚΙΑΝ, μόνον κατὰ μεταγ. ἐπικ. ἐπεκτεταμένην «γλαυκίων» ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, βλέμμα σπινθηροβόλον, ἐπὶ λέαντος, Γ 472 τ. Ἐκ τοῦ

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, ὄΝ (γλαύσω=λάμπω), λαμπρός, λάμπων, σπινθηροβόλων, ἀπαστίλβων, (κατ' ἄλλους πιθανώτερον ἴσως κυανούς, «γλανός») ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης Π 34 τ.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σισύφου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελεροφόντου, Ζ 454, σπαργηθεὶς, ὡς λέγει ὁ μῦθος, ὑπὸ τῶν ἀφηνιασάντων ἵππων του ἐν Ἰωλκῷ κατὰ τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας τοῦ Πελίου· κατ' ἄλλους δὲ συνέβη ταῦτο ἐν τῇ Βαιωτικῇ πόλει Ποτινναί, ὅθεν καὶ τὸ μεταγενέστερον αὐτοῦ ἐπὶθ. Ποτιννός.

2) υἱὸς τοῦ Ἰππολόγου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελεροφόντου, ἀρχηγὸς τῶν Λακίων, ξένος τοῦ Διομήδους, Β 876, πρὸς. Ζ 449 εἰ. 3) ποιμὴν τις, Ἐπιγ. 44.

ΓΛΑΥΚΩΠΙΣ, ἸΔΟΣ, ἡ (γλαυκός, ὠψ) αἰ. συνήθ. γλαυκώπις, σπαν. γλαυκώπιν, α 156· ἐπιθeton τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ πυρώδεις, φλογερούς, σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ γλαυκός ἡ βαθεὶς κυανοῦ χρώματος ὀφθαλμούς ἔχουσα «γαλανομμάτα», ἀλλὰ ἐπικρατούσης μέλλον τῆς ἐννοίας τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ φοβεροῦ βλέμματος (κατὰ τὰ Βενετ. σχόλ. «ἀπὸ τῆς πρὸς τὴν πρόσοψιν τῶν ὀφθαλμῶν καταπλήξεως») Α 206 κ. ἀ. πλχ. καὶ ὡς οὐσιαστικὸν ἡ Γλαυκώπις=Ἀθηνᾶ, Θ 373, 406, γ 436. (Κατὰ δὲ τὸν Ναιγελσβαχ γλαυκώπις εἶνε ἡ γλαυκός ὀφθαλμοῦς ἔχουσα, τουτέστιν ἀτεινῶς προσβλέπουσα, πρὸς. βοώπις, ἐλκωπις).

ΓΛΑΥΦΑΙ [-ω-], αἰ, πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀλαχόθεν ἄγνωστος, Β 712.

ΓΛΑΥΦΡΟΣ [-ω-] ἡ, ὄΝ (γλάφω), ἐγγεγλωμένος, ἐπομ. κοῖλος, λαξευτός, ἐπιθ. τῶν ἄντρων ἢ σπηλαίων, Σ 402, 6 20· ὡσαύτως καὶ «πέτρα» κοῖλος βράχος, πέτρα λαξευτή, Β 88, Ε 533· ἰδίως δὲ τῶν «νηῶν» Β 454 κ. ἀ. πλχ. ἔτι δὲ τῆς «φόρμιγγος» θ 237, τοῦ «λιμένος» βεβαίως τοῦ ὑπὸ λόφον περικυκλωμένου, μ 305.

ΓΛΗΚΗ, ἡ, 1) τὸ λαμπρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ κόρη, καὶ ἐν γένει ὁ βολβός τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ε 494, ι 390. 2) καράσιον, «κοσκία» «κακὴ γλῆνη» || ὕδρις πρὸς ἄνθρωπον, ὅστις κατὰ τὴν δημώδη παροιμίαν «εἶνε ἀπ' ἐξω κοσκία καὶ ἀπὸ μέσα πανοσκόλι» || κατ' ἄλλην «ἔχει θεωρίαν ἐπισκόπου καὶ καρδίαν μυλωνᾶ», πρὸς ἄνθρωπον δηλ. διλούν, Θ 464 (ἐκ τοῦ γλάω, γλαύσω κατὰ τὸν Δοιδερῆ. ἐκ τοῦ γλάω, || Νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι ταύτην καὶ τὴν ἀπομείνην λ. εἰς ῥίζαν τινὰ ΓΛΑ, ση-

μαίνουσιν τὸ λαμπρὸν, λευκὸν, εἰς τὸ γάλα, γαλήνη, γέλω, γέλω=λάμπω).

ΓΛΗΝΟΣ, ΕΟΣ, τό, (γλάω, γλαύσω) ἀγαλμα, πόσιμημα, «ποικίλημα» κατὰ τὸν Σχολ. ι2 492 τ.

ΓΛΗΚΑΝ, ΑΝΟΣ, ἡ, Ἰων.=βαλκάν, «φλησκοῦνι ἢ μάλλον βλησκοῦνι» (ὅ ἐ. βληχώνιον), παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὀρθότ. «γληφω-νάκι» (=γληχωνάκι) φυτόν τι ὅμοιον μὲ τὸν ἡδύσμον (Κορ. Ἀτ. 5, 49 εἰ.). Γ. Δήλ. 209.

ΓΛΙΣΑΣ [-ι-], ΑΝΤΟΣ, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Βαιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν εἰς τὴν ὁπώραν τοῦ Ἰπλάτου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausανίου (9, 49, 2, πρὸς. Σπράβ. 9, 2, 32) ἡρεπικωμένη, Β 504· (τοῦ Ἀριστάρχου τὴν γραφὴν Γλίσας ἀποδοκιμάζει ὁ Βέκκερος).

ΓΛΟΥΓΟΣ, ὁ, τὸ κυλόμενον, (Κορ. Ἀτ. 4, 269, πρὸς. τὸ Γερμ. Hinterbacken) ἢ κυλόμεριον, «κυλωμέρι» || Γ. Ε 66, Ν 634· πληθ. τὰ ἐπίσθια, «κώλος, κώλοι», Θ 310.

ΓΛΥΚΕΡΟΣ [-ω-], ἡ, ὄΝ, ποι=γλυκός, καὶ μεταφ. εὐχάριστος, εὐφρόσυτος, «συκαί, μέλι, ὕπνος, νόστος κ.τ.π.» η 416, υ 69, Κ 4, χ 323 κ. ἀ.—Συγκρ. γλυκερώτερος, ε 28.

ΓΛΥΚΙΣΤΙΜΟΣ [-ω-], ΟΝ (γλυκός, θυμός) μειλιχίος, γλυκύς, Γ 467 τ.

ΓΛΥΚΙΜΕΛΙΧΙΟΣ [-ω-], ΟΝ (γλυκός, μέλιχος), μειλιχίος, «γλυκομ(λη)τος» || Γμ. 5, 49.

ΓΛΥΚΙΣ [-ω-], ΕΙΑ, ἡ, συγκρ. γλυκίων, Α 249 κ. πλχ., κυρ. «γλυκός» «νέκταρ» Α 598 κ. ἀ. μεταφ. εὐχάριστος, γλυκύς, «ὑπνος, ξημερος, αἰών» Α 116, Γ 439, ε 152.

ΓΛΥΦΑΝΟΣ [-ω-], ὁ (γλύφω), γλυφίς, σμ(λ)η, Γ. Ἑρμ. 44.

ΓΛΥΦΙΣ [-ω-], ἸΔΟΣ, ἡ (γλύφω) ἡ ἐγγλυφή, τὸ χάραγμα, πληθ. αἱ δύο ἢ τέσσαρες γλυφίδες, ἐγγλυφαί, αἱ κατὰ τὸ ὅπισθεν ἄκρον τοῦ βέλους, εἰς τὰς ὁποίας ἐναρμόζονται τὰ περὰ, Δ 422, φ 449.

ΓΛΩΣΣΑ, ἡ, 1) ἡ «γλῶσσα» τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῶων, Α 249 κ. ἀ. «γλῶσσας τάμνειν» ἐκτέμνειν τὰς γλῶσσας τῶν θυμάτων, γ 332, 344. (Αἱ γλῶσσαι ἐκτείνονται μετὰ τὰ δάκτυλα κατὰ τὴν θυσίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκτείνοντο δηλ. καὶ ριπτόμεναι εἰς τὴν πυρὰν ἐκείνου, Ἀθην. Α, σελ. 46 Β.). 2) «γλῶσσα», ὡς ὄργανον τοῦ λόγου, διαλέκτος, Β 804, τ 475· «γλῶσσα» ἐμμέλκτο· ἡ γλῶσσα ἐστὶ πολυμιγής, Δ 438, Γ. Ἀφρ. 443.

ΓΛΩΧΙΣ, ἸΝΟΣ, ἡ (γλώξ, γλῶσσα) κυρίως πᾶσα γλωσσόειδής προβατὴς, «γλωσσίδι» ὅθεν πιθανῶς ἡ εἰδὸς τι ἀγχιότερον ἢ ἀγκίστων ἔχουσα ἄκρα τοῦ ἔσχατος (πδ. τὴν λ.) ἢ κατ' ἄλλους ἡ ἄκρα τοῦ ζυγοδέσματος, (πδ. τὴν λ.) ι 274 τ.

ΓΝΑΘΜΟΣ, ὁ, ποι. (γνάω, κνάω), γνάθος, σιαγών, «σαγάνι» καὶ ἑπαιτα παρειά, ἀνθρώπων τε καὶ ζῶων, Ν 674, Π 405, π 475 κ. ἀ. «πάντας ὁδόντας γναθμῶν ἐξελάυναι σὺς ὡς ληϊδοτείρη»· ἐκκρούω πάντας τοὺς ὀδόντας· ἐκ-

των σιαγόνων, τοῦ βγάξις ὅλα τὰ δόντια, σ 29, ἴδ. καὶ ἀλλοτρίσις.

ΓΝΑΘΟΣ [-], ἡ=ΓΝΑΘΜΟΣ, Ἐπιγ. 14, 43 (αὐτός εἶνε ὁ συνήθης ἐν τῇ περὶ λόγῳ σχηματισμός τῆς λ.).

ΓΝΑΜΠΟΣ, ἡ, ὅς, 1) καμπτός, καμπύλος, «ἐλικες» Σ 401 «ἀγκιστρον» δ 369, «γένος» Α 416. 2) εὐκαμπτος, εὐλόγιστος, σταθερόν ἐπιθετόν των μελῶν τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου σώματος, Α 669, Ω 359, λ 394, ν 398 κ. ἀ. (ὁ δὲ Ἄμειξ καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύει κατὰ τὴν 1) σημασίαν: τὰ καμπύλα, τὰ εὐκαμπῆ μέλη, χεῖρας ὀχλ. καὶ πόδας) μεταφ. «γναμπτόν νόημα» εὐκαμπτος διάθεσις ψυχική, μαλακή καρδία, Ω 44. Ἐκ τοῦ

ΓΝΑΜΠΗ, ἀφρ. ἀ. ἐπ. γνάμψα, κάμπτω, λυγίζω, «ἐν γόνου κάμψε», Ψ 731 f. (Κατὰ τὴν Δοῦερλ. συγγεν. τῇ γόνου. ἢ. Πιθανώτερον δὲ κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ταύτῃ τῇ παρ' Ἑουγίη κνάμπτω=κάμπτω).

ΓΝΗΣΙΟΣ, ἡ, ὅς (κατὰ συγγ. ἐκ τοῦ γενήσις, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ γένος, ὡς τὸ γενήσις ἐκ τοῦ γένος), γνησίως κατάγωγῆς, γνήσιος, νόμιμος, «υἱός», τούαντίον «νόθος», μόνος Α 102, ξ 202.

ΓΝΪΣ, ἐπίρ. (κατὰ συγγ. διὰ τοῦ ἀφρ. γόνος ἐκ τοῦ γόνου, κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ τὸν Εὐρ.) γονυκλιτῶς, «γονατιστά», εἰς τὰ γόνατα, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «γνύς ἐριπτεῖν» Ἰλ. Ε 68, 309, Θ 329, κ. ἀ.

ΓΝΩ, ΓΝΩΜΕΝΑΙ, ΓΝΩΜΕΝ, ἴδ. ΓΙΓΝΑΣΚΗ.

ΓΝΩΡΙΜΟΣ, ὅς, κυρ. δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, ὅπου. γνωστός, γνώριμος, π 9 f. (ἢ. Παράγ. ἐκ τοῦ ἐν μόνῃ τῇ καθομῇ. περιωθέντος οὗς. «γνώρα»=γνωριμία, ὡς ἐκ τοῦ ὄρα-ὄριμος: ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ ρ. γνωρίζω).

ΓΝΩΤΟΣ, ἡ, ὅς, ποι.=ΓΝΩΤΟΣ, ἐπίρ. ῥημ. (ἐκ τοῦ γνωστικῶν). 1) γνωστός, φανερός: «γνωτὸν δὲ καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν» γνωστὸν, φανερόν καὶ εἰς ἓνα μικρὸ παιδί, Η 404, ω 182.

2) συγγενής, ὡς οὐσίας. ἐξ αἵματος συγγενής, παντός βαθμοῦ Γ 174, Ξ 485, ὅθεν ἀδελφός, Ν 697, Ρ 35, Χ 234.

ΓΝΩ, ΓΝΩΣΙ, ἴδ. ΓΙΓΝΑΣΚΗ.

ΓΟΛΗ, ποι. καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. γούω, ἀπρρ. ἐπ. γοήμεναι, Ξ 502, εὐκτ. γ'. πλ. γούοιεν (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γούοιεν) α 190. παρτ. ἐπ. γούων, κ 567. μὲν γούοισαι, Φ 424. ἀφρ. ὅς. ἐπικ. γούω, Ζ 500. θαμιστ. παρτ. γούσκεν θ 92. ὁρηνῶ, σκούζω, συνήθ. ἀπολείμ. κατὰ μετοχ. Ε 412, δ 721 κ. ἀ. μετ' αἰτ. προσώπ. «ὁρηνῶ τινα» Φ 424, Χ 353, 363, Ω 664, λ 495, «πύτμον τι νός» Π 857. (ἢ. Ὁ Κορ. Ἄτ. 1, 302 σημειώνεται ὡς σαφόμενον ἐν τῇ καθομῇ. τὸ ρ. γούομαι=γούομαι, ἴδ. καὶ Πασσάου Τραγ. Ῥωμαίικ. 437, 34), ὅπερ ὁμοίως γραπτὸν «γούομαι» ὡς συνήρημ. ἐκ τοῦ γούομαι αὐτῷ λέγεται καὶ θεάζομαι=θεάζομαι, ἴδ. ΑΓΑΠΑΣ).

ΤΑΜΦΟΣ, ὁ, σφῆν, «ἡ σφῆνα», «καρροὶ ἐόλινον», ε 248 f. (ἢ. Ἡ λ. ἐσώθη «γούφ-φως» ἀλλ' εἰς ἀλλήν πλέον σημ.=ισχίον).

ΓΟΝΕΥΣ, ὁ, γεννήτωρ, πληθ. οἱ γονεῖς, Ἰγμ. Δῆμ. 241.

ΓΟΝΗ, ἡ (ΓΕΝ-) τὸ γεγεννημένον, ὁ γόνος, ἀπόγονος, μόνον Ω 539, δ 755.

ΓΟΝΟΣ, ὁ (ΓΕΝ-) 1) γέννησις, καταγωγὴ ἀρχή, α 246, δ 207, λ 233, τ 466, Ἰ. Ἄφρ. 404, «γόνος ἐκάτοιο» Ἰ. Ἄπ. 90 (ἐνθα ὁ Φράγξ καὶ ὁ Βαουμίστ. γράφουσι: γονή).

2) τὸ γεγεννημένον, γόνος, ἀπόγονος, Ε 635 κ. ἀ. πλγ. ὡς περιληπτικὸν «νεώτατος γόνος» ὁ νεώτατος τῶν ἀπογόνων, Γ 409, λ 436. ἐπὶ ζώων μ 130.

ΓΟΝΟΣΕΛ, ἡ (γουνός, οἰονεῖ: λοφώδης) ἐπ. ἀρχαιότερος σχηματισμός τοῦ Γουνοῦσσα, πόλις τῆς Ἀχαιῶν αὐτὴ μακρὰν τῶν Σακουνίων ὁρίων, Β 573. Πρὸς. Περσ. 5, 18, 7.

ΓΟΥΤ, τὸ, Ἰων. γεν. γούνατος, μόνον Φ 594, καὶ ποι. γουνός, Α 547, τ 450. ὄνομ. πληθ. πολλάκις γούνατα καὶ γούνα, γεν. γούνων, ὅτι γούνασι, ἐπ. γούνασι, Ι 488, Ρ 451, 569 (ὅπου ὁμοίως μετὰ τὸν Σπίτζνερ. γράφεται γούνασι). Σημ. γόνου, «γούνατον» Ὁμ. πλγ. «γόνου κάμπτω» κλίνω τὸ γόνου, ὅ ἐ. κάθημαι, ἀναπαύομαι, Η 448, Τ 72 κ. ἀ. «ἐπὶ γούνασι καθίζω» καθίζω τινὰ εἰς τὰ γούνατά μου, Ι 488 «ἐπὶ γούνασι ὄηκε» τὸν ἐβάλεν εἰς τὰ γούνατα (τοῦ Αὐτολύκου), τ 404, «μὴ ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφῆσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λάβῃ (νὰ μὴ βάλῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γούνατά του υἱὸν εἰδικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομῇ. ἐκπερομένη, Ι 455. τὸ δὲ «ἐπὶ γούνα ἵσταμαι» σηκώνομαι εἰς τὰ γούνατα, περὶ ὀλιγοδρανούς ἀνθρώπου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.—Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γούνατα ὡς τὴν κυριωτάτην ἔδραν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ὅθεν αἱ φρ. «γούνατά τινος λύω» παραλύω τινός τὰ γούνατα. τὴν δύναμιν, ὅ ἐ. καταβάλλω, φονεύω, Ε 476 κ. ἀ. εἰ δὲ καὶ «γ. ὑπόλυω» (ἐν τμησί) Α 579, ξ 69 κ. ἀ. «λύεται γούνατά τινος» παραλύουν (τρέμουν) τὰ γούνατά τινος, Φ 444 κ. ἀ. «δαρῶν γούνατα» Φ 52, 270. ὡσαύτως «γ. βλάπτω» παραλύω, Η 271. «βλάβεται γούνατ' ἰόντι» παραλύουν, τρέμουν τὰ γούνατα κατὰ τὸ βιάσασθαι, Τ 466, ν 34, «εἰσέκοι μοι φίλα γούνατ' ὀρήρη» ἐφ' ὅσον τὰ γονατῖκά μου (ἡ παδράκιά μου) ἀκόμῃ κινεῖνται, Ι 610, σ 433, «ὥς τινι γούναθ' ἔποιτο» εἴθε τοιοῦτοτρόπως νὰ ἀκολουθῶσι, νὰ ὑπακούωσι («νὰ σὲ ἀκούουν») τὰ γούνατά σου Δ 344.—Κατὰ τὰς ἱκετεῖας συνειθίζον οἱ ἱκέται, καὶ ἐν γένει πάντες οἱ θερμῶς καὶ ταπεινῶς παρακαλοῦντες, νὰ λαμβάνωσι (πιάνωσι) τὰ γούνατα τῶν ἱκετευομένων, ὅθεν αἱ φρ. «ᾤψασθαι γούνων» Α 512 «γούνων ἢ γούνα λαμβάνω» Α 407, 500, ξ 447, «ἔλεν γούνων» Φ 71 «γούνατά τινος ἱκέσθαι» Σ 457, γ 92 κ.

ἀ. «γέρας βαλεῖν ποτὶ ἢ ἀμφὶ γούνασι τινος» ζ 310, η 142, «ἀντίον ἔλθειν γούνων» προσπίπτω εἰς τὰ γόνατά τινος γ 463 «λιτανεύω, λίσσασθαι γούνων» κ 481, χ 337 ἢ «ὑπὲρ γούνων» χ 338, πρὸλ. γούνασι «γούνα κύνων» ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ «φιλω τὰ πόδια», θ 371 «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» παροιμ. ἐξαρτάται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, Ρ 544, α 267, π 426. (Πόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ τροπικὴ καὶ παροιμιώδης αὕτη φράσις ἀμφισβητεῖται, ἀν ὅλ. ἐκ τῶν εἰς τὰ γόνατα τῶν θείων ἀγαλμάτων κατατιθεμένων ὡρύων, ἢ ἐκ τῆς ἐν ταῖς ἀνωτέρω φράσεσιν ἐπικρατούσης ἐννοίας τῶν γονάτων, ὅπερ πιθανώτερον πρὸλ. τῆς καθομῆ. τὴν ἀνάλογον φρ. «εἶνε εἰς τὸ χεῖρ» τινός. Ὁ Γ. Ἑρμάννος: *Oriens*. τόμ. 7, σ. 94 παραδέχεται ἄλλην τινὰ ἐρμηνείαν ἥττον πιθανήν).

Γόον, ἐπ.=Γόον, ἰδ. Γόα.

Γόος, ὁ ποι. (γούω) θρήνος, κοπετός, «σχοῦσι μόνον», μετὰ κλαυθμῶν, (πρὸλ. δ 758) «γ. τινός» ἐνέκα τινος, δ 113 «γ. καὶ στεναγῆ» π 444, ἰδίως θρήνος ἐπὶ νεκροῦ, Σ 346, Ψ 40, 14, (ἢ τὸ «γού» αἰσθάνεται ἐν τῇ Κρητικῇ διστίχῳ παρὰ Πασσάων Τραγ. Ρωμ. 474 «ποιός τὰ λέγει τὰ γού σου καὶ ποιός τὰ διηγᾶται» παρὰ τοῖς αὐτοῖς λέγεται καὶ «γοητός»).

Γόον, ἰδ. Γόα.

Γοργεῖος, η, ον (Γοργῶ) εἰς τὴν Γοργῶ ἀνῆκων, «Γοργεῖα κεφαλὴ» Ε 744, λ 634.

Γοργυῖος [γούγ], ἀνος, ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Καττιανείρας τῆς ἐξ Αἰσχύνης, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, θ 302.

Γοργῶ, ἡ, γυν. Γοργούς (οἰονεὶ φοβερά ἐκ τοῦ γοργός, λατ. *torvus*, συγγ. τὸ ὄργη), φοβερόν τι τέρας, οὐ ἰδίως ἡ κεφαλὴ φρίκην ἐμποιοῦσα μνημονεύεται, θ 349, Δ 36. Καὶ ὁ μὲν Ὁμ. ὑποθέτει αὐτὴν ἐν Ἀδου, Α 634 (ὁ δὲ Ἡσίοδος ἔχει μετέπειτα τρεῖς ἀναφέρουσι Γοργούς, Σθενώ, Εὐρύαλην καὶ Μίδουσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ἀντὶ κόμης ὅφαις εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ κατὰ τὸν Πόσιδ. Θεογ. 274 κατήκοντο πέραν τοῦ Ὀκεανοῦ πρὸς δυσμὰς. ἢ. Ἐν τῇ καθομῆ. ἡ λ. «Γοργόν» σημ. κυρίως μὲν θαλάσσιόν τι τέρας, οἷαι αἱ Σειρήνες· τροπικῶς δὲ τὴν ἀγριότητα καὶ αὐθιμον καὶ ἀδόλητον γονατῆα).

Γόρτυς ἡ Γόρτυς, ἱκος, ἡ (παρὰ Στράβ. 10, 4, 7 καὶ ἡ Γόρτυς ὀνομαστικῇ· ἀλλ' αὐτῶ, β. 43 καὶ γυν. Γόρτυς) μία τῶν ἀξιολογώτατων πόλεων τῆς Κρήτης παρὰ τὸν ποταμὸν Ληθαίου, ἥτις ἐρείπια σήμερον σώζονται (ἢ καλούμενα Μητρώπολις) οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου τῶν Ἀγίων Δέκα, Β 646, γ 294.

Γοῖν (γέ, οὖν) τοῦλάχιστον, μόνον ἐν τῇ «εἰ γοῖν» Ε 258 καὶ «ἐμὲ γοῖν» Π 30' ἀλλ' ἀμφοτέρω μετὰ τὸν Σπῆτιζενρον ὠμωρῶθησαν ἐκ χειρογράφων εἰς τὰ «εἴγ' οὖν» καὶ «ἐμεγ' οὖν».

Γοιγάζομαι, ἐπ. ἀποθ. (γούνα, γόνυ) μὲλ. γουάζομαι, κυρ. γονατίζω συνήθως· δὲ γονυ-

κλιτῶς ἢ γονοπετῆς δέσμαι, παρακαλῶ, ἱκετεύω, «πίπτει εἰς τὰ πόδια» τινός, Α 427· ἀπολ. Α 430· «ὑπὲρ τινος» Ε 655· τινός ἢ πρὸς τινος· παρακαλῶ τινὰ δι' ὄνομα ἢ δι' ἀγάπην τινός, λ 66, ν 324· τὸ δὲ «γούνων γουάζομαι» ἱκετεύω τινὰ ἀπτόμενος τῶν γονάτων, Χ 345, πρὸλ. γ. 338, (ἰδ. Γόιν).

Γοῖνᾶτα, Γοῖνᾶσι, Γοῖνᾶσει, ἰδ. Γόιν.

Γοῖνεῖτε, ὁ (γουνός) ἀρχηγός τῶν Ἀρκάδων ἐν Τροίᾳ Β 748.

Γοῖνούμαι (γούνα, γόνυ), ποι.=Γοῖνάζομαι (ὅπ. ἰδ.) γονυκλιτῶς ἱκετεύω, μετὰ αἰτ. Ι 583, Φ 74 κ. ἀ. «λίσσονται γουνούμενοι» παρεκάλουν γονυπετῆς, Χ 240 (πρὸλ. ζ 442 «γούνων λίσσονται λαβάν») «πολλὰ θεούς γουνούμενος» δ 433· δεόμενος τὰ ζω (ὑπάρχοντα τοῖς θεοῖς) κ 524, πρὸλ. γ. 526.

Γοῖνός, ὁ (γόνυ, γωνία), καμπή, ὕψωμα τοῦ ἰσθμοῦ, λόφος, βουνός, οἷον «γουνός Ἀθηνῶν» λ 323 ἢ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. (Κατ' ἄλλους δὲ κυρ. ἐπὶ γερρόνησιζόντων λόφων, οἷον τὸ Σούνιον, ὅπερ ὁ Πρόδοτος Δ, 99 ὀνομάζει «γουνὸν Σουνιακόν»)· συνήθως «γουνός ἀλώης» ὁ λόφος τοῦ καλλιερρημένου ἀγροῦ, ἢ μᾶλλον ὁ καλλιερρημένος λοφώδης ἀγρός, Ι 534, Σ 57, 438 «ἀνὰ ἡ κατὰ γουνὸν ἀλώης οἰνοπέδιο» εἰς τὸν κατὰφυτον λόφον τοῦ ἀμπελώνα, ἢ εἰς τὸν κατὰφυτον λοφώδη ἀμπελῶνα, α 193, λ 493. (Ἄλλοι δὲ περὶ αὐτοῦ τὴν λ. ἐκ τοῦ γεν-, γόνος, καὶ ἐρμηνεύουσιν ἑδάφος γόνιμον, «γ. ἀλώης» καρποφόρος ἀγρός· ἢ ἥταν πιθανώ· διότι ὁ «γουνός Ἀθηνῶν» εἶνε ἥμισυ εὐφρος).

Γραῖα, ἡ, γραῖα, «γρηῖα, γερρόντισσα» α 438 τ. (κυρ. θηλυκὸν τοῦ ἀγρ. γρατός=γραιός).

Γραῖα, ἡ, χωρίον πανίρρατον τῆς Βοιωτῆς πλησίον τοῦ Ἰλίουποδ (Στράβ. 9, 2, 10), κατὰ τὸν Πausan. ἡ μετέπειτα Τάναγρα, Β 498.

Γραπτός, ἰος, ἡ, ἐπ. ἀμυχή, «ἀγχιδύλωμα, ξύσιμον, τσουγρᾶνισμα» π. χ. ὑπ' ἀκανθῶν, ω 229 τ. (ὅπου τὸ «γραπτός»=γραπτός).

Γραψή, ἀόρ. ἀ. ἔγραψα, ἀμύσσω, χαράσσω, «τσουγρᾶνίζω», «πτόσιν» περὶ τὴν αἰχμῇ τοῦ δόρατος, Ρ 599· εἶνεν ἐγχαράττω, «σκαλίζω», οἷον «γράφας ἐν πίνυκι θυμοφθόρα πολλά» ἐγχαράξας εἰς διπτευον πολλά σημεῖα θανατηφερά Ὅλ. Ζ 168 (ἐνθα ἐννοεῖται εἰδός τι εἰκονικῆς ἢ συμβολικῆς γραφῆς πρὸλ. Οὐόλφ. Προλεγ. σ. 81 ἔξ. ἰδ. καὶ σημεῖα).

Γράνικος [-], ὁ, ἴων.=Γράνικος, ποταμός τῆς μικρᾶς Μασίας, τὰ νῦν Οὐστῆαλα ἢ Σαῦσι γρηῖ, ἢ κατ' ἄλλους Κοτζίτ, Μ 24 (ἐκ τοῦ Γραῖ, ὅστις ἦν ἀρχηγός ἀποικίας, καὶ νίκη κατὰ Στράβ. 43, 4, 3).

Γρηῖς, ἡ, ἐπ. καὶ γρηῖς, ἴων. ἀντὶ τοῦ γραῖς· πλὴν τῆς ὀνομ. ἀπαντᾷται καὶ ἡ δοτ. γρηῖ, κλ. γρηῖ, χ 44 καὶ γρηῖ, χ 481· γραῖα, «γρηῖα, γερρόντισσα», Γ 386 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὅλ.) α 494· «γρηῖς· παλαιή» τ 346, εἶν εἶναι περι-

φρονητικόν ὡς τὸ τῆς συνήθειας, „παλαιόγραφα“, ἀλλὰ σημ. ὅτι καὶ τὸ «γρ. παλαιγενής» Γ 386, καὶ κατὰ κλητ. «γρῦ παλαιγενής» χ 393 τὸ προθεβηκός τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

ΓΡΟΙΝΟΣ, ὁ=ΓΡΕΙΝΟΣ, παλ. δαυλός, „κούτσουρον“, ἐπομ. πυρκαϊά, Ἀποσπ. 67.

ΓΥΛΩΝ [γυλ-], τό, ποι. 1) κοίλωμα, ἡ κύρτωμα, „κυσφάρι“, ὅσον «γύαλον θώρακος» κατὰ μὲν τὸν Φαίδον ὄχι μέρος τι τοῦ θώρακος, ἀλλὰ ἡ κύρτωσις ἐν γένει, ὅθεν=τὸν κυρτὸν θώρακα, κατὰ δὲ τὸν Διοδωρετιανὸν τὸ ἐμπροσθεν τῶν ὤμων μερὲν, ἐξ ὧν συνέκεντρο ὁ θώραξ (ἴδ. τὴν λ.), τὸ τὰ στέρνα καλύπτων, ὅπερ βεβαίως ἦτο κυρτὸν ἢ καμαρωτὸν, ὡς καὶ τὸ ὀπισθεν, Ε 99, 489, N 587, P 314. Τὰ δύο ταῦτα μέρη ἐνονοῦνται ἐν τῇ «θώραξ γυλῶσιν ἀρηρώς» Ο 530. 2) κοιλιάς, φάραγξ, Γ. Ἀπ. 396, Τμ. 23, 3. (Πηθανῶς συγγ. τῇ κοιλίᾳ κατὰ δὲ τὸν Διοδώρ. ἐκ τοῦ γύης.—|| Γυποπτεύω ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν κτ-, εἰς ἣν καὶ τὸ κοίλος, καὶ πολλαὶ ἄλλαι λέξεις, ὅσον κύμα, κύλον, κυ-έω κλησιάζει δὲ περισσώτερον εἰς τὸ τῆς καθομιλ. „γυφύα“, ὅταν μάλιστα ὄχι ἀπιθάνως ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ λ. εἶχε τὸ διγαμμο- γύφ-αλον).

ΓΥΓΑΪΗ [-ιη] λίμνη, ἡ, 1) ἡ Γυγαλία λίμνη τῆς Λυδίας κατὰ τὴν ὑπὸ ῥεῖαν τοῦ Τριώλου, οὐ μακρὰν τοῦ Καδρύου, ἡ μετέπειτα Κολοή (Στράβ. 43, 4, 5), Υ 394. 2) ἡ νόμφη τῆς λίμνης, ὡσαύτως «Γυγαλίη λίμνη» καλοῦμένη, μήτηρ τοῦ Μεσθίου καὶ τοῦ Ἀντίφρου, Β 863 (ἐκ τοῦ γύγης, ὁ ἔ. ὑδρόβιον πτηνόν).

ΓΥΙΔΙΑΝΕ, Ἐπιγρα. 43, 43, διεφθαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ Ἑρμάννος προτείνει τὸ ἀγυιάτη.

ΓΥΙΩΧ, τό, 1) μέλος, πάντοτε κατὰ πληθ. «τά γυῖα» τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον κινούνται καὶ κάρπτονται, ἰδίως γόνατα, πόδες, βραχίονες, χεῖρες, Ε 422, Ψ 772 κ. ἀ. μόνον ἐν τῇ νόμφῃ στίχῳ Ω 514 κεῖται ἐπὶ ἑλῶ τοῦ σώματος ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς «πραπίδας» «παδῶν γυῖα» τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν (|| ἡ μᾶλλον ἴσως κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἔν ἐν δυνάμει, οἱ πόδες) Ν 542· ὅθεν συγγαί αἱ φρ. «γυῖα λύειν, γυῖα λύνει, ὑπάλυντο» (ὡς καὶ «γόνατα λύω κτλ.» ἴδ. τόσι) Δ 469, Π 6, Π 34 κ. ἀ. «τρήμος, κάματος ἑλλάξας, ὑπὸ λυθὲ γυῖα» Γ 34, Ε 844, Θ 452, Η 213 κ. ἀ. «γυῖα ἐλαφρὰ τίθημι» κάμνω τὰ μέλη ἐλαφρὰ, Ε 422, «ἐκ θέας εἶλετο γυῖων» ζ 440. 2) κοιλία μητρός, Γ. Ἑρμ. 20.

ΓΥΙΩΧ (γυῖος), γυῖωσι, παραλῶμα, χαλαρώωμαι, ἀδυνατέζω, «ἴππους» Ψλ. Θ 402, 416.

ΓΥΜΝΟΣ, ἡ, ὅν, „γυμνός“, (ἀκούεται προσφωμένον ἢ „γυθμνός“) Χ 510, ζ 136, συνήθως ὁ ὅπλων γυμνός, ὁ ἔ. ἄοπλος, Π 845, Ρ 744 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον «γυμνὸν τάξον» τὸ ἐκτός τῆς θήκης τοῦ τάξου, τῆς καλουμένης γωρυτοῦ (ἴδ. τὴν λ.), λ 607 «γυμνός ὀϊστός» τὸ ἐκτός τῆς φαρέτρας βέλος φ 417. Ἐκ τούτου

ΓΥΜΝΟΑ, μέλ. ὥσω, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐγυμνώθην

γυμνῶναι παρ' Ὁμ. μόνον παθ. γυμνῶνομαι, ἐκδύομαι, καὶ μάλιστα, πλὴν τοῦ ζ 222, ὅπου κεῖται ὁ ἐνεστ. «γυμνωσθαί», πάντοτε εἰς ἀόρ. χρόνον, καὶ συντ. μετὰ γεν. ὅσον «ρακίαν ἐγυμνώθη» ἀπεδύθη τὰ ῥάκη, χ 4· ἰδίως ἐπὶ τῶν μαχητῶν ἀφοπλίζομαι, «γυμνωθεῖς» κ 344 «γυμνωθεῖς βραχίον» ὁ μὴ κεκαλυμμένος ὑπὸ τῆς ἀσπίδος, Μ 389 «στέρνον γυμνωθέντα» Π 342, 400 «ὅτε μ' στρεφθέντι μετὰ φρενα γυμνωθεῖη» εἰς ὃν τινα ἤθελαν γυμνωθῆ τὰ νῦτα κατὰ τὴν στρεφθῆν, Μ 428 «τεῖχος ἐγυμνώθη» Μ 399. —Μόνον ἐνθ. ἀνωτ. εὔρηται ἡ λ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ, ΕἶΗ, ΕἶΟΝ (γυνή) γυναικεῖος, „γυναικῆσιος“ «βουλαί» λ 437 φ.

ΓΥΝΑΙΜΑΝΗΣ [-ιη], ἐν, γεν. ἑός (γυνή, μαίνομαι) ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας μαινόμενος, περὶ τοῦ Πάριδος, Ψλ. Γ 39, Ν 769.

ΓΥΝΑΙΟΣ, Η, ΟΝ=γυναικεῖος, «γύναια δίδωρ» πρὸς γυναῖκα δίδόμενα, *Ὁδ. λ 524, ο 247.

ΓΥΝΗ [-ιη], ἡ, γεν. γυναικός, γυνή, „γυναῖκα“ καὶ ἄ.) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνδρα, Ο 683, ἀδιάφορον ποίας τάξεως ἢ ἡλικίας· ὅθεν συγγαί ἐπὶ τῶν θεραπευτικῶν ἐν τῇ Ὁδ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ περιφρονήσεως, «γυναικὸς ἄρ' ἀντί τέτοιο» ἀναμφιδόλου ὡς γυνή ἐπλάσθη, Θ 463· πολλάκις μετὰ ἐτέρου κατηγορηματικοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅσον «γυνή ταμῆ, δέσποινα, γρηύς, ἀλειτουργίς, θυμῶν γυναικῆς κτλ.» 6.) γυνή ἡ ἔγγραμμος, ἡ σύζυγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρθένον, Ζ 460, Θ 523, μ 42· περὶ παλλακίδος, Ω 497· γ.) ἡ δέσποινα, κυρία, „κυρά“, ζ 423 κ. ἀ. πλγ. 8.) ἡ θνητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θεάν, Ξ 345, Π 476, κ 228.—Ὡς ἐπιθετον κεῖται κατὰ τὸν σχολιαστὴν Ω 58 «γυναικα θήσατο μαζόν» ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον· ἀλλ' ἡ πλοκή αὐτῇ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ μᾶλλον κατὰ τὸ σχῆμα τὸ κατ' ὄλον καὶ μέρος (ἐθήλασε γυναῖκα, ὁπλ. μαζόν). [Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ΓΕΝ-, γυνή ἢ Αἰολ. γυνή, οἰονεῖ γενέτωρ].

ΓΥΡΑΪ [-ιη], αἱ (δηλ. πέτραι) ὁμαῖς σκοπέλων, κατ' ὅν ἐν ἐναυγήσεν Αἴας ὁ Δοκρός, κατὰ μὲν τὸν Εὐστ. πλησίον τῆς Μυκόνου, ὁρθότερον δὲ παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας Καφηρέα, δ 500· πρὸλ. Κόιντ. Σμυρν. 44, 570. Τὸ ἐπίθ. ΓΥΡΑΪΟΣ, ΑἶΗ, ΑἶΟΝ, Γυραῖός, ὅθεν «Γυραῖη πέτρα» δ 507. Ἐκ τοῦ

ΓΥΡΟΣ, ἡ, ὅν, ἀκαμπύλος, „γυρτός“, κυρτός «γυρός ἐν ὤμοισιν» κυρτοῦς ἔχων ὤμους, τ 246 φ.

ΓΥΡΤΙΛΑΥΣ [-ιη], ορ, ὁ, υἱός τοῦ Γυρτίου=ὁ Τρῆτιος, Ξ 542.

ΓΥΡΤΑΝΗ, ἡ (Γυρτῶν, ὄνος, παρὰ Στράβ. 9, 3, 49) πόλις τῆς Πελαγονικῆς, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου παρὰ τὸν Πηνειόν, Β 738.

ΓΥΨ, ΓΥΨΙΣ [-ιη], ὁ, ὅς, πλ. ἐπ. γύψοσι, γύψι (Τουρκ.) „καρτάλι“, Δ 237, λ 578 κ. ἀ.

ΓΥΡΕΤΟΣ [-ιη], ὁ, ἡ θήκη τοῦ τάξου, φ 54 φ. (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφίδολος κατὰ τινας· συγγ. τῇ χωρέω).

Δ

δαίζω

Δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-
βήτου, καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον τῆς τετάρτης ρα-
ψωδίας.

Δ'. 1) = ΔΕ, ὅπ. ἔδε. 2) = ΔΗ, ὅπ. ἔδε ἐν τέλει.
ΔΛ [-], μόριον ἀχώριστον, ἀρκτικὸν λέξεων,
ἐπιτακτικὴν ἔχον σημ. ὅλως, «πέρα καὶ πέρα»
κατὰ τινὰ: ἐκ τοῦ διὰ παράχθιν.

ΔΛ-, ριζικὸς τύπος τοῦ διδάσκω, σημαίνων
τὸ διδάσκω καὶ διδάσκειν ἢ μανθάνω. Ἐξ
αὐτοῦ ἔχει ὁ Ὅμ. τοὺς ἑξῆς σχηματισμούς: ἀόρ.
β'. ἐνεργ. μὲ ἀναδιπλασ. διδαι· παρακ. μετοχ.
δαδώς· παθ. ἀόρ. β'. ἐδάην, ὑποτ. δαῶ καὶ ἐπ.
δαίω, ἀπρρ. δαῖναι καὶ ἐπ. δαῖμεναι, μετοχ.
δαίς, Ὑμ. 49, 5· μὲλ. δαῖσσομαι· ἐνεργ. παρακ.
δεδάηκα· παθ. παρακ. μετοχ. δεδαήμενος, Ὑ.
Ἑρκ. 483· καὶ ἀπρρ. μέσου ἐνεστ. (ἐκ τοῦ
δέδαα) δεδάσσομαι. [Ἐν ἅπασιν τοῖς τύποις
ἡ ρίζα ΔΛ εἶναι βραχέα]. 1) διδάσκειν μόνον
ἐν τῇ ἐνεργ. β'. ἀόρ. δίδω· «τινά τι» ζ 233, θ
448· μετ' ἀπρρ. υ 72. 2) διδάσκειν, μαν-
θάνω, πεῖραν λαμβάνω, ἐπομ. γινώσκω,
ἐξεύρω κατὰ πάντα: τοὺς λοιποὺς σχηματι-
σμούς, ὅσων «οἱ δ' οὐτὶ φίλον δαῖμεναι» ν 335,
μετ' αἰτ. «ταῦτα» Z 450, δ 267· «ὅσα πένθο-
μαι, δαῖσσαι» γ 487· «ὅρα δαίω, ἡ—ἡ» ὕνα
μάθω ἄν—ἡ, Φ 61· μετὰ γεν. «πολέμοιο δαῖ-
μεναι» εἶμαι ἔμπειρος πολέμου, Φ 487· «τινὸς»
γινώσκω τινά, «ἐμεῖς δαῖσσαι» θά μὲ γνωρίσης,
θά μὲ μάθης, τ 325· «δεδώς»· δεδωγμένος,
μαθὼν, «ἐκ θεῶν» ρ 519· «δεδάηκε θεῶν»
ἐμυθεν ἀγῶνα, θ 434· «οὐ δεδαηκότες ἀλήτην»
ἄπειροι ἀμύνης, β 64. — Ὁ μέσ. ἐνεστώς (ἐκ
τοῦ δέδαα) «δεδάσσομαι γυναῖκας» νά διδάξης
σεαυτὸν ἐξετάζων, δ ε. νά ἐξετάσης, νά καταμά-
θῃς τὰς γυναῖκας, π 316 (πρὸς Δῆα καὶ Δέλεο).

ΔΛΗΜΝ, ὄν, γεν. ὄνομ. (δαῖναι), ἔμπειρος,
εἰδήμων, «ἐπιτήδεος», «ἐκτενὴς» O 414,
«ἐν πάντεσσι» ἔργοισι· Ψ 674· μετὰ γεν. «ἄθλων»
θ 160 «ὀρχήμοιο» θ 263, «δαίτρονάνων» π 253.
ΔΛΗΡ [-], ἔρος, ὁ, κλητ. ΔΛΗΡ, Z 344, ἐπ.,
ἀνδρᾶδελφος, Ὑλ. Γ 480 κ. ἀ. (Ἡ γεν. πληθ.
«δαίρων» εἶνε διὰ τὴν συνίζησιν διττύλαδος,
Ω 769).

ΔΛΗΤΑΙ, ἔδ. ΔΛΗ.

ΔΛΙ, ἐπ. δοτ., ἔδ. ΔΛΙΣ, N 286.

ΔΑΙΔΑΛΕΟΣ [-], ἡ, ὄν, ποι. κατ' ἐπέκτ. ἐκ
τοῦ δαίδαλος, τεχνικός, ἐντεχνος, καλῶς
πεποιτικλμένος, καλλιτεχνικός· ἐξεργασμένος,
ἐπὶ σκευῶν καὶ ὅπλων «ζωστήρ» Δ 135, «ἐν-
τα» Z 418, «ὀρόνος» κ 315· ὡσαύτως α 134.
Ἐκ τοῦ

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, ποι. ἐντέχνως ἢ τεχνιέντως
ἐξεργάζομαι ἢ ποιικίλλω «λέχος χρυσοῦ, ἀρ-
γύρου» ψ 200 «πάντοσε σάκος» Σ 479 (κατὰ
τὸ ΜΕ. ἐκ τοῦ δαίω=καλλίζω, κυρ. λοιπὸν ἐπὶ
τορευτικῆς ἐργασίας). Ἐντεθεν

ΔΑΙΔΑΛΟΝ [-], τό, ποι., κυρ. οὐδ. τοῦ δαίδα-
λος· ὡς οὐσ. σημ. τεχνικὸν ἔργον, τεχνούρ-
γημα, ἰδίως μετέλλινον, ἴσως ἀνάγλυφον, τ 227·
συνήθ. κατὰ πληθ. «δαίδαλα πάντα»· πάντα
τεχνουργήματα, E 60· «δαίδαλα πολλά, πόρπας
τε γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρους»·
πάντα ταῦτα μετέλλινά τεχνουργήματα, Σ 400·
ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνυφαντῶν καὶ κεντητῶν ἀπεικο-
νισμάτων, Σ 479.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ [-], ὁ (δαίδαλλω) κυρ. ὁ Τεχνι-
τής, ὄνομα περιηγητικόν, δι' οὐ σημαίνεται οἰσιρᾶ
Ἀττικῶν καὶ Κρητικῶν τεχνιτῶν, ὅτινες διανοί-
ξαντες τὰ σκέλη τῶν τέως αἰγυπτιάζοντων ἀγαλ-
μάτων, ἐδωκαν εἰς αὐτὰ ζωὴν καὶ κίνησιν. Εἰς
τὸν Δαίδαλον ἰδίως ἀπεθίδοντο ἔργα ζωοποιή-
σων, ὅσων καὶ τ. π. καὶ ἀρχιτεκτονικά, τὰ δὲ με-
ταλλουργικά ἐθεωροῦντο προϊόντα τῆς Ἡφαί-
στείου τέχνης. Καὶ ὁ μὲν Ὅμ. ἀναφέρει τὸν
Δαίδαλον ὡς ἐν Κνωσῇ τῆς Κρήτης χάριν τῆς
Ἀριάδνης χορὸν τινα τεχνουργήσαντα, πρὸς ὃν
παραβάλλει τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τῆς ἀσπί-
δος τοῦ Ἀχιλλέως ποικιλλέντα, Σ 592· πρὸς
Δέκκην καὶ χορὸν κατὰ δὲ τὴν Ἀττικὴν παρά-
δοσιν ἦτο οἶος τοῦ Ἀθηναίου Εὐπαλάμου καὶ
πατὴρ τοῦ Ἰκάρου· φονεύσας δὲ διὰ φθόνον τὸν
μαθητὴν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Τάλων ἐφυγεν εἰς
τὴν Κρήτην, ὅπου κατεσκεύασε τὸν λαβύρινθον,
καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Σικελίαν, Ἀπολλ. 3, 45, 8.

ΔΑΙΖΩ, ποι. (δαίω)· μέλ. δαίω· ἀόρ. ἐδάϊα·
παθ. παρ. μετοχ. δεδαίμενος· ἀ.) διαίρω,
«χωρίζω» τι ζ 434· ὅθεν διαβόηγνυμι, δια-
σπῶ, διασχίζω, «χιτῶνα χαλκῷ» B 446, H
247, Π 841 κ. ἀ. «κόμην χερσίν» ἀποσπῶ, Σ
28· «δεδαίμενος ἦτορ» πληρωμένος εἰς τὴν
καρδίαν, τοῦ ὁποίου διετρυπήθη ἡ καρδία διὰ τοῦ
βέλους, P 535· ὅθεν καταβάλλω, φονεύω,
ἀπολ. Φ 33, «ἵππους τε καὶ εὐερας» A 497·
καὶ μάλιστα τὰ παθ. «χαλκῷ δεδαίμενος» διὰ
τοῦ ἱεροῦ φονευόμενος, Σ 236, X 72 κ. ἀ. πληθ.
ἔτι δὲ καὶ ἀνευ τοῦ «χαλκῷ» T 319, Φ 447·
β.) μεταφ. «δαίζωτο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι»· ἐπα-
ράττετο ἡ καρδία εἰς τὰ στήθη (ὑπὸ λύπης καὶ
ταραχῆς) I 8, O 629· «ὄρμαινε δαίζόμενος κατὰ
θυμὸν δοχθάδα, ἡ... ἡ»· ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν
διχα διηρημένην ἔχων τὴν καρδίαν, ὁ ἐ. ἀμφε-
ταλαντεύοντα μεταξὺ δύο γνώμων, Σ 20, «ἔχων

ἐσπαράγμην τὴν καρδίαν (ὑπὸ φροντίδος ἢ λύπης) ν 320.

ΔΑΙΚΤΑΜΕΝΟΣ [ν.ν.], η, ον, ἐπ. (δαίς, κτείνω) ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, *Πλ. Φ 446, 304.

ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, ἰη, οἶ. 4) κυρ. ἐκ θεοῦ προερχόμενος, θεός, «νός» *Υ. *Ερμ. 97. 2) ὁ φέρον ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐνέργειαν θεοῦ τινος ἢ δαίμονος, ὁ ὑπὸ θεοῦ τινος ἢ δαίμονος κατεχόμενος ἢ λαμβανόμενος, (ἢ ἡ μήπως μᾶλλον· ὁ δαιμόνιος, ὁ ὑπεράνθρωπος, ὁ ἐξοχος, ὁ ἐκτακτός, ἴδ. ΔΑΙΜΟΝ 2)· παρ' *Ομ. μόνον κατὰ κλητ. ὡς προσφώνημα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, (Α 564, Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ.) εἶτε ἐπὶ καλοῦ ὡς φιλοφρονητικόν, ὅταν τὸ Ἄττικ. θαυμάσιζ, μακάριε, πολλαχῶς δὲ μετὰ πολλῆς εὐνοίας ἐλαφρῶς ἐπιτιμητικόν, ὡς τὸ τῆς καθομιλουμένης καυμῆναι, «παράξενος» (ἢ ἰδιότροπος) ποῦ εἴσαι! Ζ 407, Ξ 443, φ 474· εἶτε ἐπὶ κακοῦ ὡς σφόδρα ἐπιτιμητικόν καὶ ἀνειδιστικόν ἀνῶντε, «θεότρελλε», «δαίμονισμένε», σκληρέ, καὶ τὰ τούτων ὁμοκα, Α 564, Β 490, 200, Γ 399, Δ 31, δ 774, σ 45 (ἢ ἀλλ' ἐνταῦθα μᾶλλον ἡπίως ἐρημνέον)· εἶτε δὲ καὶ ὡς ἐπιφώνημα συμπθελεῖς ἐκφραστικόν, ὡς τὸ «καυμῆναι, δυστυχισμένε, ἀτυχε, ἄμοιρε» καὶ τὰ τούτων ὁμοκα, Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ. *Εκ τοῦ.

ΔΑΙΜΟΝ, ονομα, ὁ, ἡ, 4) ταῦτόν τῳ θεῷ, θεῷ, ὠριζόμενον θεῶν προσώπων, ὅταν τῆς Ἀφροδίτης, Γ 430, *Γμ. 18, 22· «πρὸς δαίμονος ἐποικνεῖν» Τ 488· διὸ καὶ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ «θεῷ» ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ζ 172 καὶ 474, φ 496 καὶ 201· καὶ κατὰ πληθ. οἱ θεοί, Α 222, Ζ 445. 2) ἑξαίρετον αὐτὸ πνευματικὸς στοιχεῖον, ἡ θεότης, ἡ θεία οὐσία, ἡ τὰ γινώμενα παράγουσα καὶ τὸ σύνθετον μέτρον τῶν ἀνθρωπίνων ἐνέργειων ὑπερδύνουσα, ἡμεῖς ἄοριστος νοεῖται καὶ εἰς οὐδὲν ὠριζόμενον προσώπων θεῶν ἀποδίδεται, Ε 438, πρὸλ. 1600. *Ἐν τούτοις πῶν μεσοπαύοντων ἐκείνων ὄντων μεταῦ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, τῶν ἰδῶν λεγομένων δαιμόνων οὐδὲν ἔχον· ὑπάρχει παρ' *Ομ. Ὁ δαίμων διέπει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, π 64· πέμπει πρὸς αὐτοὺς τὰ εὐτυχήματα καὶ εἶνε ὁ προστάτης τῶν, φ 204, πρὸλ. γ 27· ὅθεν ἡ φρ. «σὺν δαίμονι», ἴδ. κατωτ., ἀλλὰ καὶ τὰ δυστυχήματα, τὰς νόσους κ.τ.π. ὅταν δ 134, ε 396· ὅθεν «κακὸς δαίμων» κ 64, «δαίμονος αἶσα κακὴ» λ 64· διὸ πολλάκις τύχη, δυστυχία ἢ εὐτυχία, ὅταν «τοὶ δαίμονα δώσω» θά σοι δώσω τὸν δαίμονα, τοῦτέστι τὸν θάνατον, Θ 466· «πρὸς δαίμονα» ἐναντίον τῆς θείας βουλήσεως, ἐναντίον τῆς ἐμπαρμένης, Ρ 98, 404· τὸναντίον «σὺν δαίμονι»· σὺν θεῷ, μετὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, Α 792, Ο 403. (Παράγεται κατὰ τινάς· μὲν ἐκ τοῦ δαίω, οἷον δαίωμεν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δα-, δαῖναι=δαῖμων, οἷον εἰ-ζήμων· ἢ· *Ἐν τῇ καθομιλουμένη· ἔχει μόνον κα-

κὴν σημασίαν· «ὁ δαίμων»=ὁ κακὸς δαίμων, ὁ διάβολος).

ΔΑΙΝΓ' = δαίνυσσ, ἴδ. ΔΑΙΝΓΜΙ.

ΔΑΙΝΓΜΙ [-], ἐπ. (δαίω)· μέλ. δαίω· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐδαισάμην· ἐπικούς· σχηματισμοῦ· ἔχει τοὺς ἑξῆς· γ' ἐν. τῆς εὐκτ. μέσης· διαθέσεως· δαίνωτο (ἀντὶ τοῦ-ὑπο), Ω 665, γ'. πληθ. δαίνωτο, σ 248, β'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰ δαίνω, δ ε. δαίνω (ἀντὶ τοῦ ἐδαινυσσ) Ω 63. 4) *Ἐνεργ. διανέμω, μοιράζω, δίδω εἰς ἕκαστον τὴν μερίδα του, μόνον ἐπὶ τοῦ ἐστῆντος ἢ ἐστιάτορος, «δαίτω τινι» (ἐστῆν τινι) «δίδω εἰς τινὰ τραπέζην» ἢ προσκαλῶ τινι εἰς γεῦμα, Γ 70· «τάφον, γάμον» παρέχω εὐωχίαν ἐπικηδεῖον («μακαρία») ἢ γαμήλιον, γ 309, Τ 299, δ 3, *Γ. Ἀφρ. 142. 2) Μέσ. ἐστιάωμαι, φιλέωμαι, «τρώω», περὶ τῶν δαιτυμόνων, σπολ. Ο 99, Ω 63 κ. ἀ. Ω 665· μετ' αἰτ. «δαίτω» γ 66· «δαίτην» η 50 «εἰλαπίνην» Ψ 204, «κρέα» κ 462· περὶ θεῶν «ἐκατόμβας» Ι 535.

ΔΑΙΤ [ν.], ἰδοα, ἡ, πρωτόθετος σχημ. τοῦ Ἄττ. δαίς. 4) (ἐκ τοῦ δαίω=καίω) «δαίτω», μόνον πληθ. πυρσοί, α 428, σ 310 κ. ἀ. 2) (ἐκ τοῦ δαίω=κόπτω) ποι. μάχη, σφαγή, μόνον ἐν πῇ ἀποσκευῇ. δοτ. «ἐν δαί [ν.] λυγρῇ ἢ λευγαλή» Ν 286, Ξ 387 κ. ἀ.

ΔΑΙΣ, τόα, ἡ (δαίω=κόπτω, διανέμω) κυρ. μερίς, ὅθεν ἔπειτα ἐν γένει τὸ χάσμα δαίπνον, γεῦμα, ἐν ᾧ ἕκαστος τὴν μερίδα του λαμβάνει, *Ομ. πλγ. περὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, θυσία, Ω 69, «δαίς ἐῖση» ἴδ. εἶση, Δ 48 κ. ἀ. «δ. πείρα» γεῦμα παχὺ, ἀφθονον, Τ 180, «δ. θάλασσα» δαίπνον θαλερόν, Π 475 κ. ἀ. «δ. ἀγαθή» σ 507· ἔπειτα ἀπλῶς τροφή, «φαγέτω» σ 279 καὶ βορά ἀγρίων θηρίων, Ω 43· (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀρίσταρχος ὀρθῶς ἔσπεξε πρὸ τοῦ βροτῶν, ὥστε νὰ συναφθῇ μετὰ τοῦ δαίτω ἵνα ἀφαιρέσῃ ἢ ἀρπάξῃ τῶν ἀνθρώπων τὴν τροφήν, καὶ νὰ μὴ ἔχη πλέον ἢ λ. τὴν σημ. βορά).

ΔΑΙΤΗ, ἡ, ἐπ.=τῇ προητ. Κ 247, γ 44, η 50, ρ 220.—ΔΑΙΤΜΕΝ ἐπὶ. ἐκ τοῦ γεύματος, κ 216 f.

ΔΑΙΤΡΕΪΑ (δαίτρος), μέλ. σω, κατατέμνω (κόπτω εἰς τεμάχια) τὸ κρέας καὶ ἐπομ. τὸ διανέμω, Ξ 433, σ 323· ὅθεν ἐν γένει διανέμω, μοιράζω, ὅταν τὴν λείαν, Α 688, πρὸλ. 705.

ΔΑΙΤΡΩΝ, τό, ἐπ. (δαίω=κόπτω), «μοῖρα», μερίς «δαίτω, πίνω» τὸ ὠριζόμενον μέτρον τοῦ οἶνου πίνω, Δ 262 f.

ΔΑΙΤΡΩΣ, ὁ (δαίω=κόπτω) ὁ ταμίας ἢ διανομέας τοῦ κρέατος [κρεοδαίτης ἐν Σπάρτῃ], δοτὶ ἔκοπτεν εἰς τὰ τεμάχια τὸ κρέας καὶ παρέθετεν αὐτὸ οὕτως εἰς τοὺς δαιτυμόνας, *Οδ. α 441, δ 57, ρ 331. *Ἐκ τούτου.

ΔΑΙΤΡΟΓΗΝ [-ν.], ἡ κατατομή καὶ διανομή τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας, π 253 f.

ΔΑΙΤΙΜΩΝ [-ν.], ὄνομα, ὁ, ὁ οἰκιστὴς καὶ ἐστιάτης μετέχων, ὁμοστράπετος, *Οδ. η

402, θ 66 κ. δ. «ἀνδρῶν δαιτυμόνων» ο 467, χ 12. ἐπὶ τῶν συνήθων ὁμοτροπέων κεῖται ἡ λ. μόνον δ 624 κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Νίτση. Ἐκ τοῦ

ΔΑΙΤΙΣ, ἴσις, ἡ, ἐπ.=ΔΑΙΣ, δαιτυνον, γεῦμα, X 496 †.

Δαίταν, ὄρος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, φανεύεις ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Θ 275.

Δαίτηρας [·,·], ὄσις, ὁ, ἡ, κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν ἐκ τοῦ «δαίς» καὶ «φρήν» ἐμπειροπόλεμος, κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν. κυρ. φιλοπόλεμος, μάχιμος, καὶ ἐν γένει ἄνδρως, σύνθεσις ἐπιθετικῶν τῶν ἡρώων, B 23, δ 370 κ. δ. πλγ., μάλιστα τῆς Ἰλ., ἀλλ' ἀποδίδεται ὁμοῦ καὶ εἰς τὸν Τηλέμαχον, δ 263, καὶ εἰς τὸν εἰρηνικὸν βασιλεῖα τῶν Φαίαιων, ζ 256, θ 8, 13, καὶ εἰς τὸν τεχνίτην Ἠλοῦδον, θ 373, εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ὀδυσσεύς, ο 333 καὶ εἰς τὴν Περσεφόνην, Γ. Δῆμ. 360. Διὰ τοῦτο ὁρθότερον κατὰ τὸν Νίτσην παράγεται ἐκ τοῦ «δαῖναι» καὶ σημ. περὶ μὲν πολεμιστῶν λεγόμενον τὸν δεδοκιμασμένης, ἀποδοδευγμένης ἀνδρείας, περὶ δὲ εἰρηνικῶν ἀνθρώπων τὸν ἐμπειρον, τὸν εἰδήμωνα. (Ὁμοίως ἑρμηνεύει καὶ ὁ Δύντσερ. τὴν λ., ὥστε παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ρίζης δα, δαι καὶ τὴν σημ. ἐμπειρος, εἰδήμων, θεωρεῖ ἀρμόζουσαν εἰς πάντα τὰ χωρία ἐπομένως περὶ μὲν πολεμιστοῦ λέγεται ὡς ἐμπειροπόλεμος, περὶ δὲ τεχνίτου ὡς εἰδήμονος τῆς τέχνης του, περὶ δὲ γυναικῶν, διὰ τε τὴν φρόνησιν ἐν γένει, καὶ ἰδίως διὰ τὴν περὶ τὰ «ἔργα γυναικῶν» δεξιότητα. Κατὰ τῆς ἐντέλης παραγωγῆς καὶ ἑρμηνείας τοῦ Πουτμάνου· α.) (δαίς, φρήν) ἐμπειροπόλεμος, φιλοπόλεμος, (πανταγὸς τῆς Ἰλ. τλήν Ω 325) καὶ β.) (δαῖναι) συνετός, φρόνιμος (πανταγὸς τῆς Ὀδ.) ὁρθῶς ἀντιλέγει ὁ Νίτσης ὅτι ὁ «δαίτηρας Ὀδυσσεύς» ὁ ἐν Ὀδ. (η 468, φ 379, χ 202 κ. δ.) βεβαίως δὲν εἶνε διάφορος τοῦ ἐν Ἰλ., ὁ δὲ ἐν τῇ φ 46 Ὀρσίλοχος δὲν δύναται ἄλλως νὰ νοηθῇ ἢ ἐμπειροπόλεμος, ὡς καὶ ὁ ἐν τῇ χ 243 Πόλυδος.

Δαίτη (ρίζα δα), ποι., διττὴν ἔχει σημασίαν, τὴν μὲν καίω, τὴν δὲ μερίζω, χωρίζω.

Α.) καίω· εἰς ἐνεργητικὴν διάθεσιν μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρτα. ὁ δὲ β' παρακ. δίδημι καὶ ὑπερσ. δέδην μόνον εἰς μεταφορ. σημ. τὴν 2) β'. τοῦ δὲ μέσ. ἀορ. β'. ἡ ὑποτ. δάηται εἰς παθ. σημ. Γ 316, Φ 375. 4) Ἐνεργ. μεταβ. καίω, ἀνάπτω, «πῦρ» I 214, η 7 «φλόγα» ἀνάπτω, Σ 206, 227. Ἐποίησιν πυρπολῶ· δαίτ' οἱ ἐκ κόρυθος· πῦρ· τοῦ ἦναψεν (ἡ Ἀθηνᾶ) εἰς τὴν περικεφαλαίαν (ὥστε νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς περικεφαλαίας) πῦρ E 4, πρὸς 7. 2) ἡ παθητ. φωνὴ καὶ ὁ β'. παρακ. δέδην ἔχουσιν ἀμετάβ. διάθεσιν καίωμαι, φλέγομαι, φέγγω· α.) κυρ. «δαϊόμενον πῦρ» Σ 227, Φ 343, «δαϊόμενα δένδρεα» ε 64, «δαϊόμενον σίλας» Θ 75· β.) μεταφ. «ὅσσι δαίεται» σπανηροδολοῦσιν αἱ

ὀφθαλμοὶ (λέοντες), ζ 432 «πορὶ δ' ὅσας δαδῆι» «φωτὰ ἔκαιαν (ἢ μάλλον ἔδραζαν) τὰ ὀμμάτια του (Ἐκτορος)» M 466· «πολεμος, μάχη ἐναπὶ τε δέδης» «ἄναψε (μαίνεται) ὁ πόλεμος» Γ 48, M 35 ὡσαύτως «στέφανος πολέμοιο» N 736· «ὅσας δέδῃ» ἡ φῆμη ἦναψεν, ὅ ἐ. διεδόθη ταχέως, B 93, «οἰμωγὴ δέδης» ὀρήγος ἀκούεται, υ 353.

Β.) μερίζω μόνον τὸ μέσ. δαίωμαι (τὸ δὲ ἐνεργ. εἶνε δαίζω), μέλ. δάσσομαι, ἐπ. σσ. ἀορ. α. ἰδοσάμην, ἐπ. σσ. παρακ. δίδασσαι, γ'. πλῆθ. δαδαίεται, α 23. 4) χωρίζω εἰς μέρη, διαίρω, «κομματιάζω», ὅσον «κρέα» ο 440· «πάντα ἀνδιχα» εἰς δύο, Σ 544, X 420· διανέμω, μοιράζω, «πάντα» ε 335, 368, «κτῆματα» υ 246 κ. δ. «τί τιαι» διανέμω εἰς τινὰς τι, ὅσον «κρέα μνηστῆρσι» ρ 332.—Παθ. διαίρομαι, κατὰ παρακ. A 425· περὶ τῶν Αἰθιόπων «διγθὰ δαδαίεται» εἶνε εἰς δύο διηρημένοι, α 23· «διγα δέωσται» ο 442· «τριχὺ δέωσται» O 489. 2) βίαιως χωρίζω, κατασπαράττω, διασχίζω, περὶ τῶν σαρκοφάγων θηρίων, Ψ 21, σ 87· μεταφ. «δαίεται μοι ἥτορ ἀμφὶ τινι» σπαρτίττεται (Lat. dilaceratur) ἡ καρδιά μου περὶ τινος (ὑπὸ τῆς φροντίδος), α 48.

Δάκρυ, ἀορ. β'. ἔδακον, ἴων. καὶ ἐπ. ἀπρρ. δακτείν· «δαγκάνω, δακνών» περὶ τῶν κυνῶν, Σ 585, περὶ μύδος Βατρ. 47, περὶ μύδας δαγκάνω, «τοιμῶ», P 572· «δάκρυ φρένας Ἐκτορι μῦθος», ὁ λόγος ἐδάκκυεν εἰς τὴν καρδίαν τὸν Ἐκτορα, E 493. (Ὁ ἀορ. β'. ἐν τῇ Ἰλ.—ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ Βατρ.).

Δάκρυ [·,·], τό, ποι.=Δάκρυον, «δάκρυ», ἐν ὀνομ. καὶ αἰτ. B 266, δ 114 κ. δ. πλγ. δοτ. πλῆθ. δάκρυσι, I 570, Ψ 46 (Lat. lacrima).

ΔΑΚΡΥΟΡΙΣ [·,·], ΚΕΣΑ, ΕΝ, πολυδάκρυς, ὁ ἐ. 4) πολλὰ δάκρυα χύνων, Z 455, ρ 8· κ. δ. πλγ.—Τὸ οὖν. ἐπιφρηματικῶς «δακρυῶν γέλω» γέλω μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς (ὀδύμωρον), Z 484. 2) πολλῶν δακρύων πρόξενος, «πόλεμος, μάχη» E 737, II 388, N 765, II 436, P 512.

Δάκρυον [·,·], τό, «δάκρυ» «δακρυῶν» ἐπ. γεν. P 696, δ 705· «δάκρυα χέω, λείδω, εἴδω, βάλλω» δάκρυα χύνω, Ὁμ. πλγ.

ΔΑΚΡΥΠΑΪΩ, ἐπ. (δάκ. πλέω) κυρ. πλέω ἢ κολυμβῶ εἰς τὰ δάκρυα, ὅπῃ ἐν τῇ καθομῖλ. «πνίγσθαι εἰς τὰ δάκρυα» λέγεται, τ 422 †. περὶ ἀνθρώπου ὑπὸ μύθῳ κλαίοντος (ἢ Ἀμείν· αὐτοῦ γράφει «δάκρυ πλύνων»).

ΔΑΚΡΥΕΩΝ [·,·], ἔοστα, ἐπ. (δάν. χέω) δάκρυα χύνων, κλαίων, μόνον κατὰ μεταφ. A 357, λ 483 κ. πλγ. (νῦν δὲ μετὰ τὸν Βίκα ἐν τῇ Β' γράφεται διηρημένως· δάκρυ χέων).

ΔΑΚΡΥΤΑ, ἀορ. α. ἰδάκρυσα, παρμ. παθ. ἐεδάκρυμαι, [τό υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχὺ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις μακρόν] ἀμετάβ. «δακρύζω», κλαίω, A 349 κ. πλγ. «τίπτε διδάκρυ»

γαγών τήν λ. ἐκ τοῦ δῆν, δηναιοί=ἀρχαῖοι· νομίζω ὅτι συμφωνοτέρως πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ μυθικοῦ τούτου προσώπου ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ δα (πρόβλ. δα-φαινός, δά-σκιος) καὶ νάω, οἶοντι ὁ πολλοὶς νάμασι τὴν χώραν ἀρδεύσας. Τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος εὐρίσκεται καθ' αὐτὸ ἐν τῇ καθομῇ. „ναός“= αὐλὰς ὕδατος εἰς ἀρδευσιν τῶν κήπων· πρόβλ. καὶ τὸ πλγ. σύνηθεῖ κύρ. ὄνομα πόλεως „Νάουσα“· ἴδ. Πρωτοδίκου Ἰδιωτικά κτλ. σ. 49).

ΔΑΝΩΣ [-], ἡ, ὅν (δαίω) ἐπρός, κατατίηρος, «ζύλα» τὰ καύσιμα, σ. 322 f.

ΔΑΝΣ [-], τὸ, ἐπ. (δαίω), τεμάχιον δαδίου καδόνειον, πυρρός, δᾶς, Λ 647, δ 300 κ. ἀ.

ΔΑΠΕΔΩΝ [-], τὸ, 1) τὸ δάπεδος, τῆς γῆς, λ 677. 2) συνηθέστερον τὸ δάπεδος τῶν δωματίων, τὸ „πάτωμα“, ἡ τῆς αὐλῆς, Δ 2 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλ.), δ 627 κ. ἀ. πλγ. (Ἡ συνήθης ἐτυμολογία ἐκ τοῦ δα Δωρ.=γῆ ἀπερὶβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἄρεος· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κ. ἀ. τὸ δα εἶναι ταῦτόν τῳ διὰ, ζα καὶ εἶναι ἐπιτακτικόν, πολὺ πατημένον ἢ ὁμαλὸς τύπος).

ΔΑΠΗΤΑ, ποι., μέλ. δάφη, σπαράττω, „ἐσχιζέω“, περὶ τῶν σαρκοφάγων ὁρῶν, Λ 481, Π 439· μεταφ. περὶ τοῦ δόρατος «χρόα» „τσουγρὰνίζω, χαράζω“ [ἀμύσσω] Ν 831· περὶ τοῦ πυρός «οὐτὶ δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν» δὲν θὰ τὸν δώσω εἰς τὴν φωτιά νὰ τὸν φάγῃ, ἀλλ' εἰς τὰ σκυλιὰ, Ἰλ. Ψ 483· πρόβλ. ΔΑΡΑΛΗΤΑ.

ΔΑΡΔΑΝΙΑΣ [-], ὅν, ὁ, υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου= ἀ.) ὁ Πρίαμος, Γ 303 κ. ἀ. 6.) ὁ Ἴλος, Δ 166, 372· γ.) ὁ Ἀγχισης, Γ. Ἄφρ. 178.

ΔΑΡΔΑΝΙΗ [-], ἡ, Δαρδανία. 1) ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας· παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης, κτίσμα καὶ καθέδρα τοῦ ἀρχαίου βασιλεῦς Δαρδάνου, Υ 216, πρόβλ. Στράβ. 13, 1, 24, διάφορος τῆς Αἰολικῆς πόλεως Δαρδάνου, 70 σταδίων νοτιώτερον τῆς Ἀδύτου κειμένης· πέραν τοῦ Ροδίου παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, Στράβ. Ε. ἀνωτ. 28. 2) μικρὰ χώρα ἀνωτέρω τῆς Τροίας παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, ὑπὸ τὸν Αἰνείαν διατελοῦσα (κατὰ Στράβ. 13, 1, 33 ἀπὸ Ζελεῖας· μέχρι Σιδήμιοις)· παρ' ὅμ. μόνον οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται Δάρδανοι.

ΔΑΡΔΑΝΙΟΣ [-], ἰμ, ἰον, ἐκ τοῦ Δαρδάνου ἔχων τὴν ἀρχὴν ἢ ὀνομαζόμενος, οἷον «πόλις» Ε 789, Χ 194, ἴδ. Σκαλιαί.—Οὐσιαστ. οἱ Δαρδάνιοι=Δάρδανοι, ἀπ. ἴδ., Β 819.

ΔΑΡΔΑΝΙΣ [-], ἰαπε, ἡ, ἐπιθ. ὀηλ. τοῦ προηγ. ὡς οἰσιαστ. ἡ Δαρδανίς (γυνή) Σ 422, 339.

ΔΑΡΔΑΝΙΩΝ [-], ὅν, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, πλθ.=Δάρδανοι, «Τρῶες καὶ Δαρδανίωες» Π 414 κ. ἀ.

ΔΑΡΔΑΝΟΙ [-], οἱ, ἑνικ. «Δάρδανος ἀνὴρ» Β 704· οἱ Δάρδανοι, κυρ. οἱ κάτοικοι τῆς ἀνωτ. ΔΑΡΔΑΝΙΑΣ 2) (ἴδ. τὴν λ.), ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἀρ-

χόμενοι (Β 819), ἦσαν ἡ ἀρχαιοτέρα φυλὴ τῆς χώρας, ὅθεν ἡ φρ. «Τρῶες καὶ Δάρδανοι» Γ 456, Η 348.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Βατείας, ἀπέβηκεν ἐκ τῆς Ἀρχαδίας εἰς τὴν Σαμοθράκην καὶ ἐντεῖθεν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ὅπου ἐκτίσας τὴν πόλιν Δαρδανίαν καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ γενάρχης τῶν Τρώων, διότι ἐκ τῆς Δαρδανίας ἐκτίσθη ἡ Τροία, Γ 245 ἐξ. 304. Ἀπολλ. 3, 12, 4. 2) υἱὸς τοῦ Βιάντος, εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Υ 460. 3) ὡς ἐπιθ. ἴδ. τὸ προηγ.

ΔΑΡΔΑΛΗΤΑ, ἐπ. ἐπιτακτικώτερος τύπος τοῦ δα-πτω, ἀπ. ἴδ., (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀταρτηρός ἐκ τοῦ ἀτηρός. || Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ β. ὡς ἐκτενέστερον τύπον τοῦ δαίρ-ω δ. ἐ. σπαράττω, μόνον κατὰ τὴν κατέληξιν διάφορον τοῦ παρ. Πσυγ. δαρδάλινω, ὅπερ ὅμως σημ. μαλόνω) κατασπαράττω, Λ 479· μεταφ. «κτῆματα, χρήματα» κατατρίβω, καταναλίσκω, σπαταλῶ, Ε 92, π 345.

ΔΑΡΗΣ [-], ὅς, ὁ, ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου τοῦ ἐν Τροίᾳ, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ε 9 ἐξ. ΔΑΡΔΑΛΗ [-], ἐπ. ἀόρ. δαρδῶν καὶ ἐπ. ἰδρα-θον, κοιμῶμαι, μόνον κατ' ἀόρ. σ. 443 f.

ΔΑΣΙΣΚΕΤΟ, ΔΑΣΙΣΘΑΙ κ. τ. λ. ἴδ. ΔΑΙΩ.

ΔΑΣΚΙΟΣ, ὅν, ποι. σκιερὸς, πολὺ σκιερὸς, σκύκιος, «βλῆ» Ο 273, ε 470, Γ. Δῆμ. 386 (κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ σκιά). ΔΑΣΜΟΣ, ὁ (δαίω) διανομή, «μοιρασιά» Α 466 f. Γ. Δῆμ. 86.

ΔΑΣΠΑΝΤΙΣ, ἡ, δυσπρόσιτος, φοδερὰ, φρικώδης, ἐπ. ἐπιθ. τῶν Ἑρινύων, ο 234 f. (Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολα· κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ δα καὶ πελάω, κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ δα καὶ πλῆσσω κατ' ἀναλογίαν τοῦ τειχεσι-πλήτης· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ δᾶς καὶ πελάω· ἡ μὲ τὴν δᾶδα προσερχομένη, ἡ τὴν δᾶδα ἐπισπένουσα).

ΔΑΣΥΜΑΛΛΟΣ [-], ὅν, ποι. (δασύς, μαλλός) ὁ δασὺν μαλλόν ἔχων, ι 423 f.

ΔΑΣΙΣ [-], εἴα, τ, πυκνόθριξ, πυκνὸς ἐν γένει, «δασύς»· ῥῆπτες, δέρμα· Ὅδ. Ε 49, 51.

ΔΑΤΕΟΜΑΙ (δαίω), ἑτερος ἐπικ. τύπος, κατ' ἐνισ. ἢ παρὰ. εὐχρηστοί, τοῦ ΔΑΙΩΝΑΙ. 1) ἀ.) ἀλλπθ. μοιράζομαι, διανεμόμαι, «ληΐδα» μοιραζόμεθα, διανεμόμεθα μεταξὺ μας τὴν λείαν, Γ 138, 280· μεταφ. «μὲνος Ἀρῆας δατίζονται» μοιράζονται μεταξὺ των τοῦ Ἀρεὸς τὴν ὀρυμνίαν, δ. ἐ. ἐξ Ἰσού πισματωδῶς ἐκατέρωθεν μάχονται (κατ' ἄλλους δὲ μάχονται ἐναλλὰς ἐπικρατοῦντες) Σ 264· «χθόνα πασαι δατεῖντο» διανεμόντο, δ. ἐ. κατεμετροῦν μὲ τοὺς πόδας, ἐν γένει κατεπά-τουν τὴν γῆν, Υ 421. (Ἡ Ἐνταῦθα ἴσως ἀρθώτερον ἀνήκει καὶ τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον χωρίον «δατ. τινὰ ἐπισπένουσαι» Γ 394) β.)

ἀπονέμω ἑμαυτῷ, τοῦτέστιν ἀποδέχουμαι περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν θυσιῶν εὐφραίνοντων, ἐν τῇ νόθῃ στήλῃ. Θ 550. 2) μοι-ράζω, διανέμω «κρέα» α 442 «τινὰ ἐπισώ-τροις»· κατὰπατῶ, συνθλῶ τινα (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. διακόπτω) διὰ τῶν τρογῶν, Γ 394.

ΔΑΥΛΙΣ, ἰσος, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ λόφου κειμένη αὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Β 520, || ἡ μετέπειτα Δαυλία, νῦν δὲ «Δαυλία», χωρίον οὐχὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Δαυλίδος, ἀλλ' εἰς τοῦς πρόποδας τοῦ λόφου κείμενον (ἐκ τοῦ δαυλός=δάσος, οἰονεὶ κατὰφυτος).

ΔΛΦΗΝΗ, ἡ, τὸ καὶ νῦν ὡσαύτως ὀνομαζόμενον δένδρον „δελφινὴ“ ε 183 f. Γ. Ἀπ. 396.

ΔΑΦΟΙΝΟΣ [-], ὅν, καὶ ΔΑΦΟΙΝΕΏΣ, ὅν, Σ 538 f. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ φοινός), κυρ. αἰ-ματόχρους, ἐρυθρός ὡς τὸ αἷμα, „κατα-κόκκινος“, «εἶμα αἷματι δαφοινόν» ἡμίτιον κατακόκκινον ὑπὸ τοῦ αἵματος, Σ 538· ἐπειτα πυρός, ξανθός ἢ ἐρυθρόφαιος, ἐπὶ λέοντος, Κ 23, δράκοντος, Β 308, Γ. Ἀπ. 304, Θωύς, Α 475.

ΔΕ, σύνδεσμος κατὰ σημ. ἡ ἀντιθετικὸς ἢ συμ-πλεκτικὸς. 1) ἀντιθετικὴν (ἢ ἐναντιωματικὴν) δύναμιν ἔχει ἀλλὰ, ὅμως, δέ, ἀ.) συνήθως ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, ὧν τὸ πρῶτον κῶλον ἔχει τὸν «μὲν» ἢ δὲ. μέν· ὅς.) πολλάκις καὶ ἄνευ προη-γουμένου μέν, ὅταν ὁ λέγων δὲν θέλει νὰ προ-παρασκευάσῃ τὴν ἀντίθεσιν, ἢ ὅταν τὸ πρῶτον κῶλον ἀσθενῶς ἀντίκειται πρὸς τὸ δεύτερον, οἷον Α 408· «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ—ἀλγε» ἔχουσι· α 33· συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπαναλαμβάνομένης ἐν τῇ δευτέρῳ κῶλῳ τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης συνω-νόμου λέξεως, οἷον «ὡς Ἀχιλεὺς θάρσεν—θάρσεν δὲ καὶ ἄλλοι» Ω 484, «σάκος εἶλε—εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος» Ξ 9 καὶ 42· (|| τοιαύτη πλοκή ἐν τῇ περὶ λόγῳ φυλάττει τὸν μέν)· ὡσαύτως καὶ τῆς ἐρωτηματικῆς λέξεως ἐπανα-λαμβάνομένης, οἷον «τίς δαίς, τίς δὲ θυλός;» α 225, Α 362, ξ 487 ἔξ. Ἐν ἄλλαις δὲ ἐρωτή-σεσι τιθέμενος μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις ἔχει μᾶλλον ἐναντιωματικὴν δύναμιν, ἐπακουσμένου τοῦ πρὸς ὃ ἡ ἐναντίωσις, «Ἐκτορ, τίη δὲ σύ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἦσαι;» Ο 244, «τίς δὲ σύ ἔσαι—ὅς μ' εἶρεαι ἄντην;» Ο 247· «τίς δ' οὔδε χῆ;» ε 332 (|| ὁ τοιοῦτος δὲ ἐκφέρεται ἐν τῇ καθο-μῇ. διὰ τοῦ «μὰ» ἢ «μ'», οἷον «μὰ διὰ τί καθῆσθαι ἐδώ;—ἔμ διὰ τί μ' ἐρωτᾷ;» ἐνθα ὡσαύ-τως ἐπακούεται τὸ πρὸς ὃ ἡ ἐναντίωσις). 2) Ὁ συμπλεκτικὸς δὲ συμπλέκει ἐξωτερικῶς προτάσεις, ἐν αἷς πάντως καὶ τίς ἀντίθεσις ὑπάρ-χει, καὶ δύναται μὲν νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ καὶ, ἢ ὅπως νὰ μείνῃ ἀμετάφραστος (ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ νὰ μείνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρ-χαίᾳ). Ἰδίως ἀ.) ἐπὶ μεταθέσεως ἀπὸ πράγμα-τος εἰς ἕτερον πρᾶγμα, ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἕτεραν ἐννοίαν, Α 43—49, ε 4 ἔξ. ὅς.) εἰς πρότασιν μᾶλλον ἐπισηγοῦσαν ἢ ἀκριβέστερον ὀρίζουσαν

τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅτε συνηθίστητο· εἶναι δ· γάρ, οἷον «ἀλλὰ πῶς», ἄμφω δὲ νεωτέρῳ ἐστὸν ἔμετο· Α 259, 520, πρὸς Β 26, Π 48, Ι 496. 3) Καὶ ἐν ταῖς ἀποδόσεσι τιθέμε-νος ὁ δὲ ἔχει ὅτε μὲν ἀντιθετικὴν ἢ ἐναντιωμα-τικὴν, ἄλλοτε δὲ συμπλεκτικὴν δύναμιν· ἀντιθε-τικὸς μᾶλλον εἶναι ἀ.) μετὰ τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις, «εἰδὲ καὶ μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι» τότε πλέον, «ἄμ τότε» κτλ. Α 437, Ε 261, Ι 301, Μ 246, Ρ 455, π 247· ὅς.) ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ὀνομαστικῶν (παράβολικῶν) καὶ ἀναφορικῶν προτάσεων, οἷον «οἱ περ φύλλων γενεή, τοῖς δὲ καὶ ἀνδρῶν» Ζ 446· η 408· συμ-πλεκτικὸς δὲ μᾶλλον ἐν ἄλλαις συσχετικαῖς προτάσεσιν, ἐν αἷς συνάπτεται τὸ ἡγούμενον πρὸς τὸ ἐπόμενον ὡς ἂν ἦσαν ὅλως ἄσχετα καὶ ἀπ' ἄλ-λήλων ἀνεξάρτητα, οἷον ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν χρονικῶν προτάσεων, τῶν ἐκφερομένων διὰ τοῦ «ἐπεὶ» Α 58, Π 449· διὰ τοῦ «ἐπειδὴ» Π 499· διὰ τοῦ «ὅτε» καὶ «ὅποτε» Ε 439, λ 591· διὰ τοῦ «ὅτε» Μ 373, υ 56, 73, διὰ τοῦ «ὅφρα» Δ 421, ε 426· διὰ τοῦ «ὥς» Α 494, Κ 507, δ 421, ε 366· διὰ μετοχῆς· σειρὴν κρεμάσαν-τες πάντες δ' ἐξάπτεσθε· Θ 20 (ἔπου ὁ Βέκκε-ρος γράφει «εἰς ἔξάπτεσθε»). 4) Μετ' ἄλλων μο-ρίων συναπτόμενον φυλάττει μίαν τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, οἷον «καὶ δέ»· «καὶ δέ σοι αὐτῶ» ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ αὐτὸν, Ψ 80, «καὶ δ' ἄλλῃ» τοῦναντίον καὶ ἄλλον, Ψ 494, Ω 370· «καὶ δὲ σέφασιν» καὶ ὅμως, καὶ ἐν τούτοις, π 448· ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐπόμενον «σὺ δ' οὐκ ἔρα τοῖος ἦσθα» ζ 420· «καὶ δέ» δὲ προσέτι, δ 391 κ. ἀ. «ὅδε δὲ» δὲ τέλος πάντων, Π 94· «ὅς τε» (|| ὅπου ὁ μὲν Δὲ εἶναι ἀντιθετικὸς, ὁ δὲ Τὲ χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν τῶν ἀντιθετικῶν μερῶν οἷον «ὃν Βριάρειον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίων» τὸν ὁποῖον Βριάρειον κα-λοῦσιν οἱ θεοί· καὶ οἱ ἄνδρες δὲ πάντες καλοῦ-σιν αὐτόν, ἀλλ' Αἰαλῶνα, ὅπερ ἀπλοῦστερον ἐκ-φέρεται παρ' ἡμῖν· οἱ δὲ ἄνδρες πάντες Αἰγαίω-να) Α 403, ζ 408, κ 3, ξ 87. Ταυτόν συμβαί-νει καὶ ἐν τῇ συνδασμῇ «μὲν τε—δὲ τε» Ε 439· ἴδε μέν· [Ὁ δὲ ἐκτείνεται πρὸ ὕψους ἐν θέσει, ω 299].

ΔΕ, μόριον ἐγκλιτικὸν ἀχώριστον. 1) προσαρ-τώμενον εἰς τὸ τέλος ὀνομαστικῶν μάλιστα σχη-ματισμῶν, αἰτιατικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ση-μαίνον τὴν κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρὸς τι, οἷον «κλισίην δε, Θρήκην δε, οἶκον δε» κ. ἄ. εἰς τὴν κλισίαν, εἰς τὴν Θρήκην, κτλ. ἐπαυμένον ἐνίοτε περαιτέρου προσδιορισμοῦ διὰ τοῦ εἰς ἐκφερομέ-νου, α 47. Ἐν τῇ φρ. «Λιδός δε» προσαρτᾶται μὲν εἰς γενικὴν, ἀλλὰ ἐπακούσθαι αἰτιατικῆς «δόμον» ἢ τ. τοιοῦτον, ἴδ. Ἀΐδην καὶ Ἀΐε. Σπανιότερον προσαρτᾶται εἰς ἐπιθετα, «ὃν δε δόμον δε» εἰς τὴν οἰκίαν του. 2) Προσαρτᾶται εἰς τὸ τέλος ἀντωνυμιῶν δεκτικῶν, ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν δεξιάν, «ὅδε, τοιαῦτα κτλ.» (Τοῦτο πᾶν ὡς

εἶνε διέφορον τοῦ προλαβόντος τοῦ σημαίνοντος τὴν κίνησιν, καὶ ἴσως προέκυψε ἐκ τοῦ ἀή).

ΔΕΛΑΤ', ἀντὶ τοῦ δέατο, ἐπ., ὁ μόνος σχηματισμός ἐκ τινος ἀπρηχαιωμένου β. δέαμαι (||. ὅθεν παρ' Ἱνδουλῶν δέαται· φαίνεται, δοκεῖ) ζ 242 f. «πρόσθεν μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι» μοι ἐφ' ἄνῃ ἀσχημος. (Κατὰ τὸν Βούττιμαννον παράγεται ἐκ τοῦ δ'. ἀορ. «δαλναι»=ιδεῖν, ἐξ οὗ τὸ παθητικόν: δέαμαι ἀντὶ τοῦ: δάμααι=φαίνομαι. Πρὸ δὲ τοῦ Οὐολφίου γραφομένου δάατ' ὑπῆγατο εἰς τὸ δολέσμαι, ὅπ. ἴδε). ||. Νεώτεροι δὲ γλωσσολόγοι ἀνάγουσι καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ τὸ ἀπαξ ἐιρημένον δέατο εἰς τὴν ρίζαν διρ, τὴν σημαίνουσαν φῶς καὶ λάμψιν, ἐξ ἧς παράγεται οὐ μόνον τὸ δα-ά-σατο καὶ δι-α-το. ἀλλὰ καὶ τὸ δέ-ε-λος (δῆλος) καὶ (Ζεύς) Δίδος, καὶ εὐ-δι-ος καὶ ἄλλα διαλεκτικώτερα).

ΔΕΓΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΔΕΚΟΜΑΙ.

ΔΕΛΛΑ, ΔΕΛΛΑΣ, ΔΕΔΑΛΗΚΑ, ΔΕΔΑΛΜΕΝΟΣ, ΔΕΔΑΛΗΣ, ἴδε ΔΑ-

ΔΕΛΑΙΣΤΑΙ, ΔΕΔΑΣΤΑΙ, ἴδε ΔΑΙΩ Β').

ΔΕΔΑΓΜΕΝΟΣ, ἴδε ΔΑΙΩ.

ΔΕΔΗΚ, ΔΕΔΗΚΗ, ἴδε ΔΑΙΩ Α').

ΔΕΔΑΤ, ἐπ. ΔΕΙΔΙΑ, ἴδε ΔΕΙΔΩ.

4. ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ, ο 450 καὶ ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, μόνον ἐνιστ. καὶ παρατατ. (δείκνυμι) δεξιόσμαι, «χαίρετόν», «τινα δεξιερῇ χειρὶ» *Οδ. υ 497. «δέπασι» μὲ τὰ ποτήριον ὑποδέχομαι τινα, ὅχι πίνων εἰς ὑγίαν του, ἀλλὰ προσφέρων εἰς αὐτόν, σ 424, ἀπολ. γ 44.

2' ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΕΔΜΗΑΤΟ, ἴδ. ΔΑΜΑΩ.

ΔΕΔΗΜΕΝΟΣ, μτχ. παθ. πρκ. α.) τοῦ δαμάω, Κ 2' β'). τοῦ δέμα, Σ 245. ἴδ. τοῦ ἐνεστώτος.

ΔΕΔΟΚΗΜΕΝΟΣ, ἐπ. μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ Ἰων. δέχομαι=δέχομαι, προσμίνων, καθάρσων, Ο 730 f.

ΔΕΔΟΡΚΑ, ἴδ. ΔΙΡΚΟΜΑΙ.

ΔΕΔΑΓΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΔΑΛΕΩ.

ΔΕΛΑΟΣ, η, οη, ἐπ. «δῆλος, φανερός, προφανής» σῆμα = Κ 466. πρβλ. λ. ἐτακίλοε.

ΔΕΙ (ἐκ τοῦ δέω) β. ἀπρόσωπον, «πρέπει, εἶνε χρεια», παρ' Ὁμ. μόνον I 337. ἀλλάχου δὲ μεταχειρίζεται τὸ «χρή».

ΔΕΙΔΕΚΤΟ καὶ ΔΕΙΔΕΧΑΤΟ, κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ διδέκτο καὶ δεδέχατο ἴδ. ΔΕΙΚΝΥΜΙ.

ΔΕΙΔΗΜΩΝ, οη, γεν. οηος, ἐπ. (δείδω), δειλός, Γ 56 f.

ΔΕΙΔΙΑ κτλ. ἴδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΕΙΔΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ (Υ. Έρμ. 463 δεδίσκειαι Ἐγραψεν ὁ Πείρων ἀντὶ τοῦ συνήθους τιτύσκειαι), ἀποθετ. (δείδω), μέλ. δειδί, οκαι· ἀπρω. ἀορ. α. δειδί· ασθαι. 1) μεταβ. φόδω, «φοβίζω, τρομάζω, σκιάζω» τινά, Δ 484 (ὅπου ὅμως κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημαίνει φοδοῦμαι) Ν 840, Ο 496 κ. α. «τινά ἀπὸ νεκροῦ» ἀποτρέπω, διὰ φόβου ἀποδιώκω τινά

ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, Σ 464. 2) ἀματ. φοδοῦμαι, δειλίω, Β 490, *Ιλ.

ΔΕΙΔΟΙΚΑ, ἴδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΔΩ, μόνον α. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. (ἐκ τοῦ δεῖδια σχηματισθὲν διὰ τοῦ δεῖδιω, δεῖδιω)· μέλ. δεισομαι· ἀορ. α. ἔδεισα· ἐπ. ἔδδισα (ὑπερ κατὰ τὸν Βούττιμαννον, μεθ' οὗ συμφωνεῖ καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', γραπτίον ἔδεισα, μεθ' ἐνός δ, διότι ἀρχαῖον ἦτο ἔδδισα) μετοχ. δεισας· παρακ. δειδοικα· ἔκ. δειδοικα· παρακ. β'. δέδισ (ἐπ. δειδω, πληθ. δειδιμεν, δεῖδιτε, δεῖδισαι, προστ. δεῖδιθι, Ε 827 κ. α. ὑπερσυντ. γ', πληθ. ἐδεῖδισαν, Ε 790 καὶ δειδισαν Ο 652)· ἐνικ. τοῦ παρακ. με σημ. παρατ. δεῖδιε Σ 34, Ω 358· ἀπαρστ. δεῖδιμεν, ι 274.—'Εν πᾶσι τούτοις τοῖς τύποις τὰ εἶνε βραχύ) μὲ σημ. ἐνεστ. 1) ἀμετάβ. φοδοῦμαι, «εἶμαι περίφοδος, πολλάκι· ἀπολ. Α 39· «περί τινι» περί τινας, Κ 240, Τ. Δῆμ. 247· μετὰ τοῦ «μή» καὶ ὑπατάκτ. ἡ εὐκτιχῆς συνήθως (σπανίως καὶ ὀριστικῆς, ὅσην = 300 «μή πάντα νημερτῆ εἶπεν» μήπω· ἀληθῆ· ἦν δα εἶπε) «δεῖδω μή τι πάθῃσι» Α 470, ε 449· σπανιώτερον μετ' ἀπαρεμφάτου, ὅσην ὑποδέχθαι· ἐφοβήθησαν νά παραδεχθῶσι Η 93, Ο 299· «μήτε θεῶν τό γε δεῖδω· μήτε ἐν' ἀνδρῶν ὄψασθαι» μή φοδοῦ περί τούτου μήτε τινα τῶν θεῶν μήτε τῶν ἀνθρώπων, μήπως τό ἴδῃ, ἢ μή φοδοῦ μήπως ἴδῃ τοῦτο εἴτε τις τῶν θεῶν εἴτε τῶν ἀνθρώπων, Σ 342· ||. τὸ παράδειγμα τοῦτο δύναται νά ἀναχθῇ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. σημ. 2) μεταβ. φοδοῦμαι τινα ἦτι Α 434 κ. α. πλγ. «μήτε σύγ' Ἀρην τό γε δεῖδω· μήτε νά φοβῇσαι σύ περί τούτου τὸν Ἀρην, μήτε νά ἔλγῃ σύ τοῦτον τὸν φόβον ἀπὸ τὸν Ἀρην Ε 827· σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῦμαι, εὐλαβεῖσθαι, σέβωμαι (Λατ. vereor)· θεός· ε 389, γ 39, «σημάντορες» Δ 431, πρβλ. Ω 146· συνάπτεται μετὰ τοῦ τίω, ὅσην «τίει καὶ δεῖδι» π 306, (||. ὡν ἀντίθετα εἶνε τὰ ἐπόμενα, κατὰ τὸ χριστὸν λεγόμενον σῶζω, τοῦ μὲν δεῖδιε τὸ «οὐκ ἀλλοίγαι» τοῦ δὲ τίει τὸ «ἀτμῆ»).

ΔΕΙΔΑΙΩ, μόνον ἀορ. α. μετοχ. δειλιήσας, ἦτοι εἶραι δειλινός, ἐσπερινός, ὃ ε. περιμένω μέχρις ἐσπέρας, ρ 599 f· «σὺ δ' ἔρχοι δειλιήσας» πῆγαντι πρὸς τὸ δειλινόν (ἢ ὅταν βραδυάσῃ)· ἢ κατ' ἄλλους· δειπνῶ, τρώω· τὸ δειλινόν, πρβλ. 602, 606. Τὴν προτίραν ἐρμηνείαν ἀπορρίπτουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Ἐκ τοῦ

ΔΕΙΔΑΟΣ, οη (δεῖλη), ἐπ. «δειλινός», ἐσπερινός, «δείλων ἡμᾶρ» ἢ πρὸς ἐσπέραν ἡμέρα, ὃ ε. τὸ μέρος αὐτῆς τὸ πρὸς ἐσπέραν ρ 604· «δείλος ὁψὲ δύων» Φ 232. (||. Ἐν τῇ χωρίῳ τούτῳ τὸ ἐπιθετὸν δειλός· ἐλαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν. ἴσως δὲ εἶνε καὶ ἕτερος τύπος οὐσιαστικός· ὁμόφωνος τῇ ἐπιθετικῇ, καὶ σημαίνων τὸ μετὰ μεσημέριαν μέρος τῆς ἡμέρας, «τὸ δειλόν». Ἀξιοσημείωτος δὲ εἶνε ἡ συγγένεια τῆς λ. πρὸς τὸ Ἀλβανικόν diel ἢ djel ὃ τ. ἡλιος).

ΔΕΙΚΑΝΑΛΟΜΑΙ [ω...], ἐπ., ἀποθ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐπεκτεταμένου παρτατ. δεικανώνωτο (δείκνωμι), = ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ, ὑπ. ὄδ., οἶον «δέπασιν, ἐπέεσσι» Ο 86, σ 414, ω 410.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ [-ν-] (ρίζ. ΔΕΙΚ), μέλ. δείξω, ἀόρ. α. δείξα, συνήθ. ἀνευ αὐτήσ., μέσ. ἀόρ. ἐδείξα-μην, γ. Ἐρμ. 367· παρακ. μέσ. δεῖδεγμαι, ἐπ. (=δεδεγμαι) ἐξ οὗ γ'. πληθ. δεῖδεχεται γ'. ἐνισ. τοῦ ὑπερσ. δεῖδεκτο, Ι 224, καὶ γ'. πληθ. δεῖδεχάτο· δεικνύω, „δείχνω“. 1) Ἐνεργ. α.) φέρω εἰς φῶς, φανερώνω τί τι, περὶ τῶν θεῶν «σῆμα, τέρας» φανερώνω σήμερον, γ 474, Ν 244 «ἔργα» γ.μ. 31, 49· β.) ἐπιδεικνύω, δακτυλοδείκτω, «Ἀλέξανδρον Μενελάω» Γ 452, «ἔκαστα» Τ 332, «ὁδόν» δειχνύω τὸν δρόμον, μ 25, ὅθεν γ.) δεικνύω, διδάσκω, „δείχνω“ κ 302. 2) Μέσ. α.) δεικνύω τι, τι, Ψ 704, «εἰς τινα» δεικνύω τινα, ἀποτείνονται πρὸς τινα, γ. Ἐρμ. 367· β.) = ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ, ὑποδέχομαι, δεξιοῦμαι „χαίρειται“ Ι 496, δ 59. Ὁ μέσ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἔχει σημ. ἐνεστ. καὶ παρτα. Χ 435· «δεπάεσσιν (δοτ. ὄργ.) δεῖδεχάτ' ἀλλήλους» μὲ ποτήρια ὑποδέχοντο ἀλλήλους, „ἐκερνούσεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον“ Δ 4 «κυπέλλοις» Ι 671 πρὸλ. 224, «μύθοισι» (ἢ. ὑποδέχονται διὰ λόγων, ἀνευφημοῦντες, η 72, ἔνθα ὁ Δόντις ἀνάγει τὸ «δεῖδεχάται» ὅχι εἰς τοῦτο τὸ ρ., ἀλλ' εἰς τὸ δέχομαι).

ΔΕΙΛΗ, ἡ, τῆς ἡμέρας τὸ πρὸς ἑσπέραν, „δειλινόν“ καὶ „δειλί“ τὸ, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἑσπέρας, Φ 441†, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς συναφείας μετὰ τοῦ «ἡώς» καὶ «μέσον ἡμέρας». (Κατὰ τὸν Βούττμαννον ἐκ τοῦ εἴλη, ὅ εἰ. καύσων, κυρ. λοιπόν ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε ὁ μέγιστος καύσων, ὁ μετὰ μεσημβρίαν, ἢ. ὡ. καὶ ΔΕΙΛΟΣ ἐν τέλει). Ἐκ τούτου

ΔΕΙΛΟΜΑΙ, κλίνω πρὸς ἑσπέραν, «δείλετο τ' ἡέλιος» κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἔγραψεν ὁ Ἀμεινὸς ἀντὶ τοῦ δύσετο, η 289† (ἢ. ὁ δὲ Δόντις ἀπὸ τῶν θεωρῶν τὸν ῥηματικὸν τοῦτον σχηματισμὸν κλίνει μάλλον εἰς τὴν ἀθέτησιν τοῦ πτ(ίχου).

ΔΕΙΛΟΣ, ἡ, ὄν (δείδω) α.) δειλός, ἄναδρας, (τοῦναντίον τοῦ ἄλκιμος) Ν 278· β.) κακός, ἐλασινός, Α 293 (κατὰ τὸν Δουδερλ. σημ. ἐνταῦθα μόνον τὸν ἀδύνατον, ἀσθενῆ). Περὶ τοῦ η 354 ὡ. λ. ἐγγλῆ. Ἰδὼς γ.) ἀόλιος, δυστυχής, τάλαις, δειλαίος, „δόλιος“ πρὸς ἐκφράζειν μάλιστα τῆς συμπαθείας καὶ λύπης διὰ τὰ παθήματα τοῦ ἄλλου, οἷον περὶ τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου Ρ 670, Ψ 63, πρὸλ. ι 65· «ὦμοι ἐγὼ δειλός» ε 299· «ἃ δειλὰ ξείνων» ε 364, φ 288, «ἃ δειλοί» Α 444, 846 κ. α. «δ. βροτοί» περὶ τῶν ἐν ἀνίχνῃ καὶ σκότει οἰκούντων Κιμερίων, λ 49, καὶ ἐν γένει ὡς ἐπίθετον τῶν βασιανιζομένων ἀνθρώπων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μάκαρας θεοὺς Φ 464, μ 341 κ. α.

ΔΕΪΜΑ, ἀτοξ, τὸ (δείδω), φόβος, τρόμος, ἐκπληξίς, Ε 682†. Ἐκ τούτου

ΔΕΙΜΑΙΝΩ, μέλ. ανθ. φοβοῦμαι, γ. Ἀπ. 404.

*ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ [-ω-], ἡ, ος, ἐπ. φοβερός, ἐπί-φοβος «ὄπλων», Βατρ. 289.

ΔΕΙΜΑΤΟ, ΔΕΙΜΟΜΕΝ, ὡ. δέμα.

ΔΕΪΜΟΣ, ὁ (τὸ προσηγορικὸν δειμός) ὁ Τρόμος, ἐν Ἰλ. προσωποποιημένον μυθικὸν ὄν, ὑπερήτης καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἀρεως, ὡς ὁ Φόβος, Δ 440, Α 37, Ο 419· κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον υἱὸς τοῦ Ἀρεως, Θεογ. 934.

ΔΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν (δείδω) α.) φοβερός, τρομερός, ἐκπληκτικὸς, «αἰγίς» Ε 739, «πέλωρον» Β 321, «Χάρυδης» μ 260· καὶ μάλιστα τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ β. «δεινὸν αὐτεῖν» φοβερά φωνάζω, Α 40 «τέρκομαι» φοβερόν προσβλέπω, ῥίπτω φοβερόν βλέμμα Γ 342, «δεινὰ ἰδὼν» Ο 43· ὅθεν β.) ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ καθομλ. „φοβερός“, μέγας, ὑπερμεγέθους, θαυμάσιος, «θεός» Ζ 385, «σάνκς, ἄορ. μελίη, ὄπλα» Ὁμ. πλγ. «ἀγορή» ἡ μεγάλη Η 346 (κατ' ἄλλους δὲ ἡ θαυμάσιος) γ.) πᾶν ὅ, τι οὐ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καταπλήττει, ποιεῖ, ἐμποιεῖ σέβας καὶ θαυμασμόν, σεβάσιμος, ἀξιολαύμαστος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «αἰδοῖτο» Γ 472, Σ 394, ο 22, ε 234. [Ἐνιστε τὸ πρὸ τοῦ δ βραχὺ φωνῆεν ἐκτείνεται, διότι ἡ λ. εἶχε κατ' ἀρχάς τὸ F].

ΔΕΪΟΣ, οἰε, τὸ, ποι. =δεός, μόνον ἐν τῇ φρ. «ὕπαι δειούς» Ο 4, Κ 376 (κατὰ τὸν Ἀρεως καὶ ἄλλους ἐκ κακῆς γραφῆς ἀντὶ τοῦ «δέος»).

ΔΕΙΠΝΩ, ἀόρ. δειπνήσα, ὑπερσ. δεδειπνήκει ρ 359, δειπνῶ, τρώγω τὸ δειπνον (ὡ. τ. λ.) Τ 304, Ὀδ. πλγ. γ. Ἀπ. 497. Ἐκ τούτου

ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΣ, ὁ, ὁ καιρὸς τοῦ δειπνου, ρ 470† (κατὰ τὸν Σχολ. «δειπνηστος» εἶνε ὁ καιρὸς τοῦ δειπνου, καὶ «δειπνηστὰς» τὸ δειπνον αὐτό).

ΔΕΙΠΝΙΖΩ, ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀόρ. α. δειπνίσσας, παρέχω τινὶ δειπνον, δίδω νὰ δειπνήσῃ, μετ' αἰτ. Ὀδ. δ 535, λ 444.

ΔΕΙΠΝΩ, τὸ, παρ' Ὁμ. τὸ πρῶτον τακτικὸν γεῦμα, ὅπερ συνήθως ἐγένετο τὴν μεσημβρίαν ἢ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ μεσημβρίαν ὥρας, Α 86, Σ 560, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, οἷον πρὸ τῆς μάχης ἢ ὅταν μέλλῃ τις ν' ἀποδημήσῃ, καὶ πρότερον (πρὸλ. Β 381, Τ 474, 275, 346, ι 314, ο 77, 94, 500) καὶ ὀψιότερον (ρ 176) ὅθεν τὸ κύριον γεῦμα (dinner) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἄριστον» καὶ «δῶρον» Θ 53, Κ 378, ο 316. Κεῖται καὶ ἐπὶ ἱππων, φορβή, Β 383· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κυνῶν, Ἐπ. 44, 2. (Κατὰ τὸν Δουδερλ. ἐσήμαινε τὸ δειπνον, ὅπερ κατ' αὐτὸν παράγεται ἐκ τοῦ δάπτω, κατ' ἀρχὰς τρυφεῖν, φαγετόν, ἔπειτα „δαγκωσιὰ“, φαγεῖ, τέλος πρόγευμα, γεῦμα, δειπνον. ἢ. Περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς ἐτυμολογίας πρὸλ. τὰς λ. δάπ-ανας, δαπ-άνη, δαφ-ίλης, καὶ τὸ Λατ. dap-s).

*ΔΕΙΡΑΣ, ΔΕΟΣ, ἡ (δεῖρα) ῥάχις ἢ σπειρὴ ὀρέων, Γ. Ἀπ. 284.

ΔΕΙΡΑΣ, ἴδ. ΔΕΡ. ΔΕΙΡΗ, ἡ, λαϊμός Γ 396, Μ 204, Ε 435, φ 208 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΔΕΙΡΟΤΟΜΕΩ (τέμνω), μέλ. ἤσω, κόπτω τὸν λαϊμόν, ἀποκεφαλίζω Φ 89, 535, Ψ 474, Χ 349.

ΔΕΙΣΗΝΟΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, Ρ 247.

ΔΕΚΑ [·ω·], οἱ, αἱ, τά, „δέκα“ Ι 422, ι 460 κ. ἀ. τίθεται δὲ καὶ εἰς ἑκφρασίαν ἀρίστου πλήθους ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Β 489, Δ 347.

ΔΕΚΑΚΙΕ [·ω·], ἐπὶ, „δέκα φορές“, δεκάκις, Ψλ. 379, Χ 349.

ΔΕΚΑΣ, ΔΕΟΣ, ἡ, δεκάς, „δεκαρέα ἡ δεκαριά“ Β 426, π 245.

ΔΕΚΑΤΟΣ [·ω·], η, ον (δέκα), δέκατος, Β 329, ι 83 κ. ἀ. ὡς στρογγύλος ἀριθμός Θ 404, π 48, τ 294.

ΔΕΚΑΧΙΣΤΟΙ [·ω·], αἱ, α, ἐπ. δεκαχιστοί, αἱ, α, Ε 800, Ξ 448.

ΔΕΚΤΗΣ, ΟΥ, ὁ, ἐπ. (δέχομαι), κυρίως ὁ δεχόμενος τι, (||. τουτέστιν ὁ μὴδὲν ἀπορρίπτων) ὅθεν ὁ ἐπαλτης, δ 248 ρ.

ΔΕΚΤΟ, ἴδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

*ΔΕΛΤΟΣ, ἡ, ὁ πῖναξ, ἐν ᾧ γράφουσι, κατὰ πληθ. Βατρ. 3.

*ΔΕΛΦΕΙΟΣ, Η, ΟΝ (Δελφοί) Δελφικός, «βαυμός» Γ. Ἀπ. 496 (ἐμφασημένη γραφή ἴδ. Βαουμ.).

*ΔΕΛΦΙΝΙΟΣ, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐφ' ᾧ μάλιστα ἐν Κνωσῇ, Κρήτῃ καὶ ἀλγ. ἐτιμαζομένη ἐπιγραφὴ τῶν Κρητῶν ἀποικίας, ἦτοι ἐκτίσας τὴν Κρίσαν, Γ. Ἀπ. 495 ἴδ. καὶ Πaus. 4, 49, 1. Ἐκ τοῦ

ΔΕΛΦΙΣ, ΙΝΟΣ, ὁ, ὁρότερος ἢ δελφίν (κατὰ τὸν Βούττμαννόν), ὁ δελφίς, τό „δελφίνι“ φ 22, κ 96.

*ΔΕΛΦΟΙ, ὄν, οἱ, τὸ περιώνυμον τῆς Φωκίδος μαντεῖον, Γμ. 27, 14, παρ' Ὁμ. λέγεται Πυθῶ.

ΔΕΜΑΣ, τό, ποι. μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον κατ' αἰτ. (δέμα). 1) κατασκευὴ τοῦ σώματος, σῶμα, ἀνάστημα συνήθως τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. πλχ., κείτῃ δὲ συνήθιστα ὡς αἰτ. τοῦ κατὰ τι, ὡς «δέμας μικρός, ἄριστος» δέμας ἀθανάτοισιν ἐκτετὴν κ.τ.ε. συνάπτεται μετὰ τοῦ «φυή» Α 415, ε 242 ἢ μετὰ τοῦ «εἶδος» Ω 376, ξ 477, α 251· ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦ «αὐδή» δ 268· περὶ ζώων μόνον κ 240, ρ 307 ἐν γένει σῶμα, ὅταν «δ. νεκρόν» Βατρ. 106. 2) ὡς ἐπὶ ὁμοιάζει πρὸς τὸ Lat. instar καὶ τὸ Ἑλλ. δίκην, σημ. δηλ. ὡσάν, ὡς «δέμας πυρός» δίκην πυρός, ὡσάν πυρ, «ὡς οἱ μὲν μάργναντο δέμας πυρός αἰθιόμενοι» Δ 596, Ν 673, Ρ 366, Σ 1.

*ΔΕΜΝΙΟΝ, τό, ἀκίποτε κατὰ πληθ., κλίνη κρέββατος, «κρεβάτι», θ 277 κ. πλχ. «δε-

μνία τίθημι», «σταίνει τὸ κρεβάτι», δ 297, τ 599, Ψλ. μόνον Ω 644 «δ. στόρεσάν», «στρωσαν τὸ κρεβάτι», δ 304. Ἐκ τοῦ

ΔΕΜΑ, ὁ ἐνεστ. Γ. Ἐρμ. 87, 488, παρ. φ 492, ἀορ. ἀ. εἶδεμα, ὑποκ. κατ' ἐπ. συστολήν δημωμεν ἀντὶ τοῦ δειμωμεν, Η 337· παθ. παρακ. δειδμημαί μετ. ἀορ. εἰδεμιάμην. 1) Ἐνεργ. κτιζω, οἰκοδομῶ, «πύργον» Η 337, «τείχος» ἐγείρω, Ι 349· «ὁλόαντες πλησίον ἀλλήλων δειδμημένοι» Ζ 245, 249. 2) Μία ἐμαυτῶ οἰκοδομῶ, «οἶκον» ζ 9.

ΔΕΝΔΙΛΑΝ, ἐπ. μόνον κατὰ μετοχ. πλῆγ(ως) προσβλέπω, ῥίπτω πλῆγ(ως) βλέμμα, ὅθεν διὰ πλῆγ(ως) βλέμματος νέω ἡ κάρνω νέωμαι (||. κατὰ τὸν σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. Γ, 284 «ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπινεύω») «δενδύλλων ἐξ ἑκαστον» Ι 480 ρ. (Ὁ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει· στρέφωμαι· ἐπομ. τρέπωμαι πρὸς τινα, ἐκ τοῦ ἀγγρ. δένω, ἐξ οὗ δόνω, δόναξ, ὁ δὲ Φαίσις· εἰκάζει ὅτι ἡ λ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ δινέω κατ' ἀναδίπλωσιν).

ΔΕΝΔΡΕΟΝ, τό, ἀρχαιότερος Ἰων. καὶ ποι. σχηματισμός τοῦ „δένδρον“, Ν 437, ε 328 πλχ. [Τὸ δενδρέφ, δενδρέων, διὰ συνίζησως λαμβάνονται ὡς διττόλογα, Γ 452, τ 520].

ΔΕΝΔΡΗΚΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ (ἐκ τοῦ δένδρος, ὅπου καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον „δένδρος“=τῇ προηγ.) δένδρῳδης, πολὺδενδρος, «νήσος» α 54, «ἄλσος» ι 200, Γ Ἀπ. 221.

ΔΕΞΑΜΕΝΗ [·ω·], ἡ, ὄνομα Νηρηίδος (ἐκ τοῦ προσήγορ. δεξαμένη=γράφω, στέργω) Σ 44.

ΔΕΞΙΔΑΝΗ, ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεῖου=Ὁ Ψείνορας, Η 45.

ΔΕΞΙΩ, ἡ, ἡ δεξιὰ χεὶρ, ὡς σημεῖον δεξιόσταις, ὑποσχέσταις, Κ 542· ὅ. ὑποσχέσταις, λόγος διδόμενος, συνθήκη, Β 344, Δ 450 (κυρ. ὁλ. τοῦ δεξιός, οὐσιαστικὸς δόναμιν λαβόν).

*ΔΕΞΙΟΜΑΙ, ἀποθ. (δεξιὰ), δίδωμι εἰς τινα τὴν δεξιάν χεῖρα, δεξιόσμαι «χεῖροί δ' ἔδε ἰώντο» Γμ. 5, 46 (ὁ Δοιδερλ. παράγει τὸ ρ. ἐκ τοῦ δεξιός καὶ τὸ ἐρμηνεύει· δεξιάν τουτέστι δεκτὴν ἐμαυτῇ ποιοῦμαι· ἐν δὲ τῇ προκειμ. χωρίῳ· ἐχαίρειται μετὰ τὰς χεῖρας. Περὶ τοῦ ἐκτεταρ. σχηματισμοῦ πρὸς ἀνιόν· ὁ τύπος δεξιόσμαι, ὅντινες παραδέχονται, εἶνε κατὰ τὴν Λόδοκκ ἐσφαλμένος).

ΔΕΞΙΟΣ, ἡ, ὅς (συγγ. τῇ δέχομαι ἢ δεικνύμι). 1) „δεξιός“, ὁ πρὸς τὴν δεξιάν χεῖρα, «μαζός» Δ 484· «ὡς» ρ 46· «ἐπὶ δεξιᾷ» πρὸς τὰ δεξιὰ, τούναντιον «ἐπ' ἀριστερᾷ» Η 238. Ὑσώτως· «ἐπὶ ΔΕΞΙΟΙΣ» Ν 308 ρ. 2) αἰσιος, εὐτυχής, εὐνοϊκός, ἰδίως ἐπὶ οἰωνῶν καὶ ἄλλων θείων σημεῖων· διότι ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας οἰωνοσκόπους τοὺς βλέποντας πρὸς βορρᾶν τὸ μὲν αἰσιον σημεῖον ἐφαίνετο δεξιόθεν, δ ἔ. ἐξ ἀνατολῶν, τὸ δὲ ἀπαισιον ἀριστερῶθεν, δ ἔ. ἐκ δυσημῶν, Μ 239· ὅθεν «ὄρνις δεξιός»=αἰσιος, Ν 821, δ 454 κ. ἀ. πρὸς ἐπὶ.

ΑΚΕΙΟΣ, ΕΠΙΔΕΙΞΙΟΣ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλε-
νον, ὅχι διὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἀλλὰ διότι πᾶν
ὅ, τι ἰσχυρόν, ἀγαθόν, εὐάρεστον, κατὰ τι ἱκανῶς
γενικὸν συμβολικὸν ἔθος, φαίνεται πρὸς δεξιάν
κείμενον, ὅθεν καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ λέγεται οὕτως
ὡς ἰσχυροτέρα καὶ ἐπιτηδαιότερα. || Ὁ Ἀμείν
φρονεῖ ὅτι δὲν ἐδίδετο προτομή εἰς τὸ πόθεν
ἀλλ' εἰς τὸ πότε ἡ πτῆσις τῶν οἰωνῶν ἐγένετο·
ὅθεν ὁ πρὸς δεξιάν ἢ ἀνατολὰς ἱπτάμενος ἐθεω-
ρεῖτο αἰσιος, τούναντιον δὲ ὁ πρὸς ἀριστεράν ἢ
οὐσιμάς.—Τὴν σημασι. ταύτην ἔπαισεν ἡ καθομι-
λουμένη ἐν τῇ εὐχῇ, «ὁ θεὸς δεξιὰ» (νὰ τὰ
φέρη) καὶ «πάντα δεξιὰ»).

ΔΕΞΙΤΕΡΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποι. (κατ' ἐπέκτασιν
ἐκ τοῦ δεξιός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συγ-
κοπ. ἐκ τοῦ δεξιότερος), ἐπ. δοτ. «δεξιτερῆρι»
Ω 284, ο 148, τ 480, δεξιός, ὁ πρὸς δεξιάν,
«κνήμη» Δ 549 κ. ἀ. «χεὶρ» Π 408, α 424
κ. ἀ. καὶ μόνον «δεξιτερῆ» ὡς οὐς. ἡ δεξιὰ Α
504, Φ 490, Χ 320.

ΔΕΞΟ, ἴδ. ΔΕΚΟΜΑΙ.

ΔΕΚΝΤΩΝ, ἴδ. ΔΙΔΗΜΙ.

ΔΕΟΣ, ΟΙΣ, τό, 4) φόβος, πολλάκις μετὰ
τῶν καταλλήλων ἐπιθ. «χλιυρόν, ἀκήριον» (ἴδ.
τά: λ.) Θ 77, γ 42 κ. ἀ. 2) ἀφορμὴ φόβου,
«φόβος» (|| κατὰ Πλάτ. «προσδοκία μέλλον-
τος κακοῦ»)· οὗτοι ἐπὶ δέος· δὲν ὑπάρχει
ἀφορμὴ φόβου, δὲν ὑπ. φόβος, Α 545, ε 347,
μετ' ἀπαφρ. «σοὶ οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι» Μ
246.—πρόλ. ΔΕΙΟΣ.

ΔΕΠΑΣ [-υ-], ΛΟΣ, τό, ἐπ., δοτ. κατὰ συναίρε-
σιν δέπαι (πρύτερον δέπα) κ 316, πλ. οὐδ. δέ-
πα (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δέπασ) ο 466, τ 62,
υ 453· δοτ. πληθ. δεπάεσαι καὶ δέπασιν, Ο 86·
ἐκπωμα, ποτήριον μάλιστα χρυσοῦν, γ 44
κ. ἀ. καὶ τορευτικῶς ἐπιτεργασμένον, Α 632·
«δέπα· ἀμφικύπελλον» (ἴδ. τ. λ.)· καὶ ὡς μέ-
τρον «δέπας οἶνου» «ἔνα ποτήρι κρασί», πο-
τήριον (πλήρες) οἶνου, Σ 545, ο 446.—Συνήθως
μὲν εἶνε ποτήριον ἀλλὰ «δέπας» λέγεται καὶ
μεγάλῃ τις φιάλῃ, ἐν ᾗ παρασκευάζεται ὁ κυκεὼν,
Α 632, ἴδ. Ἀσκληπιόδην τὸν Μυρλεανὸν παρ'
Ἀθην. ΙΑ', 24 σ. 783 Α, ὅστις νομίζει φιαλῶ-
δες τὸ δέπας.

ΔΕΡΚΟΜΑΙ, ποι. ἀποθ., παρατ. θαμιστ. δερκέ-
σκετο, παρακ. δειδορκα, ἀόρ. β'. ἔδρακον. 1) ἀμετ.
βλέπω, κυττάζω, Ὅμ. πλχ. «ἐμεῖς δερ-
κόμενοι ἐπὶ γῆνι» ἐν ὅσῳ ἐγὼ ἔχω τὰ «μῆ-
τια μου ἀνακίττα ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ. ἐν ὅσῳ
ζῶ, Α 88, τ 466 κ. ἀ. «δ. διόν» προσδύλετω
φοδερὰ, Γ 342, Ψ 815. Ὁ παρακ. ἔχει σημ.
ἐνεστ. «πῶρ ὀφθαλμοὶσι δειδορκίς» μετ' ὀφθαλμοῖς
βλέπων, φλογερὰ βλέμματα ρίπτων, τ 446 (|| ἐνταῦθα τὸ μὲν «πῶρ» σημ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ «δειδορκίς», (πῶρ δερκομαι σημ.
βλέπω οὕτως, ὥστε ἐκπέμπω πῶρ ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν) τὸ δὲ «ὀφθαλμοίς» εἶνε δοτ. ὄργαν. 2)
μετὰ. βλέπω, μετὰ αἰτ. Ν 86, Ξ 441.

ΔΕΡΜΑ, ΛΤΟΣ, τό (δέρω), δέσμα, καὶ μάλι-
στα· ἀ.) τὸ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκδραίν, δορά,
«τομάρι» 1548, ε 24 κ. πλχ. σπανιώτερον β'.
τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος ἔτι καταπεφυκὸς δέσμα
τοῦ ἀνθρώπου, π 341, ν 434· γ') τὸ ἐξεργα-
σμένον δέσμα, «πετοί» (ἴταλ.) (ἴδ. λ. λειπίς) Ζ
417· ἀσκόλ, «δερμάτι» β 291.

ΔΕΡΜΑΤΙΝΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, δερματινός, ἐκ
δερματος, «τροποί» Ὁδ. δ 782, θ 63.

ΔΕΡΟΝ, παρατ. ἐπ. = ἔδερν, ἴδ. ΔΕΡΝ.

ΔΕΡΙΤΩΝ, τό (δέρω) τὸ στεατώδες δίκτυον, τὸ
ἐπίπλοον, τὸ περικλεῖον τὰ ἐντόσθια, «σκέ-
πη» «δέρτρων ἔσω δύνοντες» εἰσδύνοντες μέσα
εἰς τὴν σκέπην (οἱ γῆπε· οἱ κατατρώγοντες τὸ
ἦπαρ τοῦ Τιτυοῦ), λ 579 φ.

ΔΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. ἔδερν, ἐκδέρω, «γδέρνω»
μετ' αἰτ. «βόν» Β 422, «μῆλα» θ 64, κ 533
κ. ἀ.

ΔΕΣΜΑ, ΛΤΟΣ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ δεσμός (δέω),
μόνον κατὰ πλ. «δέσματα» 1) δεσμοί, δε-
σμά, «δέματα» α 204, θ 278. 2) τὸ κύ-
ριον δέμα, κεφαλὸς δεσμά, τὸ συνέχον τὴν κό-
μην τῶν γυναικῶν, Χ 468.

ΔΕΣΜΕΤΑ, δένω, δεσμεύω, Ὑμ. β, 17. Ἐκ τοῦ
ΔΕΣΜΟΣ, ὁ (δέω), πλ. οἱ δεσμοὶ παρ' Ὁμ., ὅ τὰ
δεσμά Ὑ. Ἀπ. 420, Ὑμ. 7, 43, πᾶν ὅ, τι συ-
σφίγγει ἢ συνέχει, δεσμός, δεσμά, «δέμα»
Ε 349, μ 54 κ. ἀ., εἰ δὲ τὸ «καπίστρι» Ζ
507, τὸ καλωδίον («παλαμάρι») ν 400,
τῆς θύρας ὁ ἱμάς, φ 241· ὁ κόμβος θ 443,
447· ἡλως, «καρφίον» (εἰς προσήλωσιν τῶν
λαβῶν τῶν τριπόδων) Σ 379.

ΔΕΣΠΟΝΑ (δεσπότης), μέλ. σω, εἶμαι δε-
σπότης, κύριος τινος, Ὑ. Δῆμ. 366.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἡ, κυρία, «κυρά», περὶ τῆς Ἐ-
λένης, Ἀρήτης καὶ Πηνελόπης Ὁδ. η 53, ο
374 κ. ἀ. «ἄλογα» γυνὴ δεσποίνα· ἡ κυρία
σύζυγός του, «ἡ γυναικά του ἡ κυρά» γ 403,
η 347.

ΔΕΣΠΟΤΕΥΩ [-υ-], ὄν, εἰς δεσπότην ἀνή-
κων, δεσποτικῶς, «λέχος» Ὑ. Δῆμ. 444.

ΔΕΤΗ, ἡ (κυρίως θηλ. τοῦ δετός ἐκ τοῦ δέω,
ὡς οὐσ. λαμβανόμενον) δέμα ἐόλων πύκνης,
δαδίου, «δεμάτι δαδί», ἐπομ. πυρρός, κατὰ
πληθ. Ὑλ. Α 554, Ρ 663.

ΔΕΥΝΕΣΙΟΙ, ἴδ. ΔΕΙΤΑ.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [-υ-], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκά-
λου (=τῷ ἐπομ.), ὁ ἑ. υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος=ὁ
Ἰδομενεύς, Μ 447, Ν 377, Ρ 608. (Κατ' ἄλ-
λους· δὲ πιθανώτερον ἔγενεν ἐκ τοῦ Δευκαλιω-
νίδος κατὰ συγκοπήν).

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [-υ-], ΠΝΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ
Μίνως καὶ τῆς Πασίφης, πατήρ τοῦ Ἰδομε-
νέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ἀργοναυτὴς καὶ
εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ν
451. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνώπιον τῆς Πηνελόπης προσ-
ποιεῖται ὅτι εἶνε υἱὸς του, τ 480. 2) εἰς τῶν
Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς, Ὑ 478.

ΔΕΥΡΟ, ἐπὶ ῥ. δ.) κυρ. τοπικὸν πρὸς τὰ ἰδῶ, „ἰδῶθε ἢ ἰσὶ δῶ“ μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων. Α 453, δ 384 κ. ἀ. Περὶ τοῦ συνδύασμοι «δεῦρο τοῦ ἰκάνει» ἴδ. ὅακ ἐν τέλει. Ἐνίοτε συντάσσεται καὶ μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων, τὰ ὅποια ὅμως περιλαμβάνουσι τὴν ἑννοίαν προηγηθείσης κινήσεως, οἷον «δεῦρο παρίστης» Γ 405, «δεῦρ' ὦ!» „ἔλα μαζί μου, ἔλα νὰ πῆμι“, Γ 130, θ 292, ὅθεν ὁ παρακλυσματικόν, „ἔλα“, „ἐμπρός“, „ἔξέ“, οἷον «ἄγε δεῦρο», „ἔξέ δέ, ἔλα δέ“ (=ἄγε δέ, ἔλα δέ) Α 314, Χ 254, «δεῦρ' ἄγε» Θ 145, «δεῦρο νῦν» Γ 285 κ. ἀ. μετὰ πληθ. ῥήματος κείναι τὸ «δεῦτε», ὅπ. ἴδ. (ἴδ. Γ 240 πρῶτος ὁ Διόδωρος, μεθ' ὃν ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι νεώτεροι, ἔγραψε ἀκριβῶς κατὰ τὸν Σχολιαστὴ καὶ τὸν Ἡρωδιανόν).

ΔΕΥΤΑΤΟΙ [-], Π, ΟΝ, ὁ τελευταῖος, ὁ ἔσχατος, ὑπερθ. τοῦ δευτέρου, Τ 51, α 286, φ 342.

ΔΕΥΤΕ, ἐπὶ ῥ. παρακλυσματικόν, ὡς τὸ δεῦρο (ὅπ. ἴδ.), ἀλλὰ συνηθέστατα μετὰ πληθυντικῶς εἴτε ἀντοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτε, φίλοι» Ν 481, Χ 450 κ. ἀ. εἴτε μετὰ τοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτ' ἄγετε» Η 350 «δεῦτ' ἴμεν» Ξ 428· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἑνικοῦ ῥήματος, οἷον «δεῦτ' ἄγε» θ 44. (Κατὰ τὸν Βούτση μόνον ὄχι παλὺ πιθανῶς συνίστανται ἐκ τοῦ «δεῦρ' ἴτε»).

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, Π, ΟΝ, „δευτέρως“ 1) κατὰ τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν, «πρῶτος, δεῦτε, τρίτος» Ψ 264, «δευτέρως ἦλθε» ὁ ἱ. κατόπιν, Κ 368, Χ 207, «δεῦτε, ἄγος» δευτέρως, ἄλλη λύση, Ψ 46, μετὰ γεν. «ἴμεθα δ.» κατόπιν ἡμῶν, μετ' ἡμέ, Ψ 248. 2) κατὰ τὴν τάξιν ἢ αἶψαν, περὶ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι μετὰ τὸν πρῶτον ὑπολειπόμενου, Ψ 265, 498.—Τὸ οὐδ. «δευτέρον» πολλάκις ὡς ἐπὶ δευτέραν φοράν, πάλιν, „δευτέρον“ (Φιλίστ. Γ, 129) Ψ 46 κ. ἀ. συνάπτει μετὰ τοῦ «αὐ» ἢ «αὐτε» Ζ 284, Η 148 κ. ἀ. «δεῦτε αὐτῶν» γ 464, τ 65, χ 69· ὡσαύτως ἐκλαμβάνουσι τινες καὶ τὸ πληθ. «δευτέρα» Ψ 538, ὅπερ ὅμως ἄλλοι ὀρθότερον δευτερετα, ὅ ἑ. δευτέρον βραδύτον, ἐξημερεύουσιν (ὡς ἐπεξηγήσαν τοῦ προηγουμένου «ἀέθλον») οὐδὲ εἶνα ἀνάγκη διὰ τοῦτο, ὡς ἤθελεν ὁ Βόθης καὶ ὁ Ἀρενί, νὰ γραφῇ «ἀέθλια».

1. ἀκίῃ (μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ενεργ. τε καὶ παθ.) βρέχω, βάνω, βαντίζω, „μουνσεύω“ μετ' αἰ. «γατὰν, παρτιάς» Ν 655, θ 522, «ἐμματα δάκρυσι» η 260, παθ. 1570, Ρ 361 κ. ἀ. «ὅτε γλάγυς ἄγγεα δαύει» ὅταν τὰ ἄγγεα εἶνε βρεγμένα ἀπὸ τοῦ γάλας, Β 474, Η 613.

2. ἀκίῃ, κυρ. δι' ἡμ. Αἰολ. ἢ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δέω.

1) τοῦ ενεργ. μόνον ἀορ. ἀ. ἰδεύσης=ἰδέχης, ὅ ἑ. παρ' ὀλίγον, σχεδόν, οἷον «ἰδεύσας δ' αἶμον ἄκρον ἰκίσθαι» ἐχρησάθη δὲ νὰ φθάσῃ τὴν ἄκρην τοῦ σῆκους, ὅ ἑ. δὲν ἐφθασεν, ἢ παρ' ὀλί-

γον ἐφθασε, ι 510 (483), (ἄλλοι ὅμως ἀφαιρούμενοι τὴν στίλβιν τὴν μετὰ τὸ «τυτθόν» συνάπτουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ «ἰδεύσας» ἐξημερεύοντες ὀλίγον ἐχρησάθη, ὀλίγον ἔλειψε ἢ καὶ ἀφίνουσι τὸ «δε» εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ὅπερ σπάνιον, ἢ ὅπως διαγράφουσιν αὐτὸ, διότι τὰ «οἶλιον» ἔχει διγαμμοῖα.—Συνθ. 2) μέσ. δεύομαι, μέλ. δεύομαι· ἀ) στεροῦμαι, ἔχω χρεῖαν, „μοῦ λείπει“, μετὰ γεν. Β 428, η 492 κ. ἀ. συχνόν τὸ «οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύεταί εἰς» Α 468 κ. ἀ. «θυμὸς δευόμενος» στερούμενος τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκων, Γ 294, Γ 472, «οὐ δεύομαι πολέμοιο» δὲν μοῦ λείπει πόλεμος, ἔχω ἱκανὸν πάλ. Ν 310, ἀπολ. «δευόμενος» ἐνδεής· Χ 492, ὁ ἑ. λείπομαι, μένω ὀπίσω, εἶμαι ὑποδεέστερος, «μάχης πολλὸν ἰδεύετα» ἐν τῇ μάχῃ ἡμεῖς πολλὸν ὀπίσω, Ρ 442, μετὰ γεν. προσηύπου «ἄλλα πάντα δεύει Ἀργείων» κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ὑπολείπειται τῶν Ἀργείων, Ψ 484, πρὸς Ε 636, δ 264. (ἢ. Τὸ ῥήμα σώζεται ἐν τῇ καθομιλοῦν μόνον κατὰ μετοχὴν μετὰ τοῦ διγαμμοῦ καὶ σύνθετον: „τὰ πιδεγόμενα“ λέγουσιν οἱ Αἰγαιοπελάγται, τοῦλάχιστον οἱ Ψαρινοὶ, τοῦτέστι τὰ «ἐπιδεγόμενα» (=ἐπιδέχόμενα) τὰ ἄλλως λεγόμενα „τὰ χρειαζόμενα“, τὰ πρὸς τινι πράξιν ἀναγκαῖα ὄργανα, οἷα τὰ πρὸς τὴν θήραν, τὴν ἀλιεῖαν κ.τ.τ.).

ΔΕΧΑΤΑΙ, ΔΕΧΟΑΙ, ἴδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μέλ. δέχομαι ἀορ. ἀ. ἰδεῖσθαι· παρακ. δέδεγμαι ἢ δέγμαι (ὅθεν γ. πληθ. ἐπὶ δέχεται Μ 442)· ὑπερ. ἰδεδέγμην ἢ ἰδέγμην μετοχ. δεδεγμένος ἢ δέγμενος· μετ' ὅλ. μέλ. διδέχομαι=δέχομαι ἐπὶ ἀορ. συγκομ. ἰδεῖσθαι καὶ δέκτο· προστ. δέξω· ἀπαρρ. δέχθαι (ἰδιαίτερος τύπος τοῦ παρακ. εἶνε τὸ ἀεσοκμηέμενος, ὅπ. ἴδ.). 1) δέχομαι, ἀποδέχομαι, παραδέχομαι ὅ,τι μοὶ δίδεται, παρέχεται, ἀποινα· Α 20 κ. ἀ. πλχ. «τί παρά τινος» Τ 10 κ. ἀ. καὶ μόνον «τί τινος» Η 100, Ξ 203, Ω 303· ἀλλὰ τὸ «χρυσὸν ἀνδρός ἰδέξασθαι» σημ. ἰδέγθαι χρυσὸν ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της, ἐπώλησεν τὸν ἄνδρα της ἀντὶ χρυσοῦ, λ 327, μετὰ δοτ. «δέχομαι τί τινι» σημ. δέχομαι τι παρά τινος χάριν αὐτοῦ (εἴτε ἵνα ἀπαλλάξω αὐτὸν τοῦ βάρους, εἴτε ἀπλῶς ἵνα δέξω εὖνοιαν πρὸς αὐτόν) Β 486, Ο 87, ο 282, π 40, ἴδ. ἴδ. ἀ. ἀποδέχομαι, καταδέχομαι ἐπὶ θεῶν· ἱρά· Β 420, «πρόφρων» Ψ 647 ἐπὶ ἀνθρώπων· ὁ ἑ. ὑποδέχομαι, φιλοῦμαι, «τινά» τ 36, «ἐν μεγάροισι» Σ 331, «ἐν δόμοισι» ρ 440, γ·) „δέχομαι“, ὑπομένω, «χαλεπὸν μῦθον» υ 274, «Κῆρα» τὸν θάνατον (ἴδ. κέρ) Σ 415. 2) εἶμαι ἐτοιμὸς πρὸς ὑποδοχὴν, «περιμένω» καὶ μάλιστα ἀ) ἐχθροῦς ὑπομένω, ὑφίσταμαι, „δέχομαι“. Παρ' Ὁμ. μετὰ τὴν τὴν σημασίαν εὐρίσκεται μόνον ὁ παρακ. δέδεγμαι ἢ δέγμαι· μετ' ὅλ. ἐνεστ., ὁ ὑπερσυντ. ἰδεδέγ-

μην ἢ ἐδέχμην» ἀντί παρτατ., ἢ μετοχ. «δε-
δεγμένος καὶ δέγμενος» καὶ ὁ μέλ. «δεδεξομαι»
(ἀλλ' οἱ σχηματισμοὶ αὗτοι δὲν τίθενται καὶ ἀπο-
κλειστικῶς μὲ ταύτην μόνην τὴν σημ., πρὸλ.
«χρὸσόν δεδεξο» X 340, «δέκτο δεπας» O 88
κ. ἀ.)· πολλὰκις μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, ὡς «τόν
δε δεδεξομαι δουρί» E 238, «ἔγχει» O 745,
«κατὰ πληθὺν δεδεξο» (Ἐκτορα)· Γ 377· περὶ
τοῦ κυνηγοῦ, «καρτερῶ» Δ 407· καὶ περὶ κά-
πων, ὅτινες «ἀνδρῶν καὶ κυνῶν κολοσυρτόν
δέχεται» M 147· β'.) ἐν γένει περιμένω,
προσδοκῶ μετὰ τοῦ «ὀπότε, εἰσὶν» πότε,
ἔως οὗ B 794, K 62, Σ 324 μετ' αὐτ. ἢ ἀπρῶ.
«φῶτα ἐλεύσεσθαι» ι 513, μ 230· ἐπὶ ἀφύγων
«ἰππῆας τὰδ' αἰεὶ δεδεγμένα κατ' ἐν ἀγῶνι»
(ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ. «τὰ σῦκα σὲ προσ-
μένουν νὰ τὰ φάγῃς») Ψ 273. 3) ἀμετάδ.
ἀναδέχομαι (Lat. excipere) μόνον ἐν τῷ «ὡς
μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ» μοι ἀκολου-
θεῖ πάντοτε τὸ ἐν κακὸν κατόπιν τοῦ ἄλλου,
T 290.

δέκω, μέλ. ἡσιω· ἀόρ. ἀ. μετοχ. δεψήτας, ζυ-
μῶνω, μαλακώνω, «κηρόν» μ 48 f.

4. ἀέκ, ἀπρῶ. δεῖν Tm. β, 12· μέλ. δέσω· ἀόρ.
ἀ. ἐδεσα καὶ ἀνέψ. δεσα· προστ. γ'. πληθ. δε-
σάντων μ 50· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐδεράμην καὶ θαμι-
στικ. δεσάσκητο Ω 15· παθ. παρακ. δεδεμαι
(ἔτερος τόπος ἐπικ. δίαμμι, ὅπ. ἴδεj. 1) Ἐνεργ.
„δένω“ ἀ.) κυρίως δεσμεύω «τὴν δεσμὴν ἢ
ἐν δεσμῷ» E 380, K 443, «χέτρος ἱμασίν» Φ
30· «τὴν χεῖράς τε πύδας τε» „δένω χειροπό-
δαρα“ μ 50· «γαλῆν ἐν κερῆμιν δέδετο» ἔμε-
νε δεσμευμένος ἐν αὐτῇ εἰρκῇ, K 387· «νῆες
δέδοντο» ἦσαν δεμένα, ἀραγμένα, κ 92· «ἐκ
τινος ἢ παρὰ τινος» προσδίδωμι εἰς τι, ἢ ἀπὸ τι-
νος, K 475, Θ 514· β'.) μεταφ. «μένος καὶ
χεῖρας» δεσμεύω τὴν προθυμίαν καὶ τὰς χεῖρας,
Ξ 73· ὅθεν μετὰ γεν. κωλύω ἀπὸ τινος, ἐμ-
ποδίζω, «τὴν ἀλεούθου» κωλύω τὴν ἀπὸ τῆς
δόξης, τοῦ ἀπόπλου, θ 380, 469· «πῶς ἂν ἐγὼ
σε δέσω» „πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ σε δέσω“ ὁ ε.
πῶς δύναμαι νὰ σε υποχρεώσω νὰ τηρήσῃς τὸν
λόγον σου, θ 352. 2) Μέσ. δένω τι ἐπάνω
μου, ἢ ἐπὶ τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἢ τι τῶν ἐμαυ-
τοῦ «ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα» ὑπαδέομαι, „ποδέ-
νομαι“ B 44, α 96, β 4 κ. ἀ. «περὶ ἢ παρὰ
τι» Θ 26, P 290· «ὄπλα ἀνὰ νῆα» β 430·
«ἐπὶ κληῖσιν ἐρετρά» θ 37· «δίφρου ὀπισθεν»
ὀπισθεν τοῦ δίφρου μου, Ω 15· «δράγματα ἐν
ἐλλεδαοῦσι δέοντο» οἱ Ἰερσταὶ ὕδρον (ἐκαστος
καθ' ἑαυτὸν) τὰ δράγματα, Σ 553.

2. ἀέκ. Δ') στεροδομαι, μοῦ λείπει, μό-
νον ἐν τῷ «ὅσων (=ἐδέξεν) ἔμετο ἀρῆς ἀλκῆ-
ρα γενέσθαι» ἔμε ἐστερήθη (ἐγὼ τοῦ ἔλειψα),
ὅστις ἐδυνάμην νὰ ἀποτρέψω ἀπ' αὐτοῦ τὸν ὀλε-
θρον, δ' ε. ἐστερήθη τὴν συνδρομήν μου, Σ 400 f.
B'.) ἀπρόσωπον δεῖ, ὅπ. ἴδεj.

Δ' (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἡδῆ) μόριον περι-

λαμβάνον ἐν ἑαυτῇ δύο σημ. τὴν μὲν χρονικὴν,
τὴν δὲ ὀριστικὴν ἢ ἀφοριστικὴν. Τίθεται δὲ οὐδέ-
ποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως, πλὴν ἐν τοῖς ἐπικοῖς
συνδυασμοῖς «δὴ τότε, δὴ γάρ» καὶ «δὴ πάμ-
παν», ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ ἀποκλίνον πρὸς
τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένην λέξιν. 4) ὡς χρονι-
κὸν ἀναφέρεται εἴτε εἰς τὸ παρόν, εἴτε εἰς τὸ
παρελθόν, εἴτε εἰς τὸ μέλλον, καθ' ὅσον τι παρ-
ίσταται ὡς ἀπροσδοκῆτως ἢ προῶτως γενόμενον,
ἢ τοῦναντίον ὡς πρὸ πολλοῦ προσδοκώμενον καὶ
βραδύναν, ἥδη, πλέον, μέχρι τοῦδε, ἢ τέ-
λος πάντων, ἔτι δὲ νῦν, «τώρα», πρὸ ὀλί-
γου· V. ἀ.) ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρόντος, «τώρα,
τώρα δέ», «καὶ δὴ μοι γέρας ἀφαιρήσεσθαι ἀπει-
λεῖς» A 461· V. β'.) ἐπὶ παρελθόντος· «ἡ μὲν δὴ
ποτ' ἐμόν ἐπος ἔκλυες» ἤκουσας ἤδη (μέχρι τοῦ-
δε) ἄλλοτε τὸν λόγον μου Ξ 234 (εἰς ὅμοιον
τινα συνδυασμὸν κεῖται τὸ «ἥδη» A 453). «ὅκτω
δὴ προῆκα οἰστοῦς» ὅκτω ἤδη (μέχρι τοῦδε—
πρᾶγμα ἀπροσδοκῆτον) βέλη ἐξετόξευσα, Θ 297
κ. ἀ. πληγ. καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ἀριθμητικά,
ὡς «ἐννεα δὴ» B 134 κ. ἀ. «καὶ δὴ» καὶ
ἥδη, μ 330, «δὴ γάρ» διότι πλέον, P 546, α
494 κ. ἀ. «ὡς δὴ» καθ' ἃ ἥδη, P 328, χ 33
«ὅς δὴ σφισιν σχεδὸν ἔστιν» ὅστις πλέον (τέλος
πάντων) εἶνε πλησίον των, θ 284· «ὅψε δὴ Με-
νέλαος ἀνίστατο» ἀργὰ τέλος πάντων, Η 94 κ.
ἀ. πληγ. γ'.) ἐπὶ μέλλοντος· ῥητέροις γάρ μαλ-
λόν Ἀχαιοῖσιν δὴ «ῥεσθε ἐναίρεμεν» τοῦ λοιποῦ
πλέον θά ῥεσθε κτλ. Ω 243.—Πολλὰκις συνδυά-
ζεται τὸ Δὴ μετὰ χρονικῶν μορίων, «νῦν δὴ,
τότε δὴ, ὅψε δὴ» ἐν δὲ τῷ συνδυασμῷ «δὴ
νῦν» δυνατόν τὸ μόριον νὰ ἀνήκῃ εἰς τὰ προη-
γούμενα, πρὸλ. 2) γ'.) 2) ὡς ὀριστικὸν ὀρίξε-
τὸν βαθμὸν ἢ τὴν κατατὶν ἐννοίας τινός ἢ συμ-
πληροῖ τὰ προηγούμενα, μεταφραζόμενον κατὰ
τὴν ἐκάστοτε συνῆμιν διὰ τοῦ «δὴ», σωστά,
μάλιστα, λοιπὸν. Ἰδίως ἀ.) μετὰ ῥημάτων
μάλιστα πρᾶτακτ. ἐγκλίσεως, «ἄγε δὴ» = „ἔ-
δε“, „ἔλα δὴ“ A 62, Γ 444, «φράζεσθον δὴ»
Υ 115· πολλὰκις μετὰ τοῦ «μὴ» οἷον «μὴ δὴ—
ἔλπεο» μὴ ἐλπίζῃς δὴ, Υ 200· «μὴ δὴ με ἔλωρ
ἔσῃς» E 684· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ φόβου ση-
μαντικὰ ῥήματα καὶ ἐν γένει ἐπὶ τελικῆς σημα-
σίας τοῦ μὴ, Ξ 44, Η 84, σ 10 κ. ἀ. β'.) μετὰ
ἐπιθέτων ἔχει τὸ Δὴ σημασίαν περιοριστικὴν
ἀναλόγως τῆς ἐννοίας αὐτῶν, «ὠκύμορος δὴ μοι
ἔσσεαι» Σ 95 καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ὑπερθετι-
κῶν «κράτιστος δὴ» ἰσχυρότατος πάντων A
266· γ'.) μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἀναδεικνύει
αὐτάς, οἷον «ἐκεῖνος δὴ» ἐκεῖνος δὴ, ἢ ἀναμι-
μνήσκει καὶ ἀνακεφαλαιοῖ τὰ προηγούμενα, «τοῦ
περ δὴ θυγάτηρ» τοῦτου λοιπὸν Z 398 «τὰ
δὴ νῦν πάντα τελεῖται» ταῦτα λοιπὸν B 380 κ.
ἀ. πληγ. «ἄλλοισιν δὴ» εἰς ἄλλους δὴ, ἄλλοι δὴ
εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους, A 295. 3) μετὰ
μορίων συνδυαζόμενον εἶνε ὅτε μὲν χρονικόν,
ὅτε δὲ συμπληρωτικόν ἢ ὀριστικόν· ἀ.) μετὰ τῶν

παικῶν συνδέσεων «ὡς δὴ, ἵνα δὴ» διὰ νά—
δᾶ, E 24, «ὡς δὴ ὄφελον» ἀ: ἥτο δᾶ δυνατόν,
α 247· β:.) μετ' αἰτιολογικῶν ἢ εἰδικῶν συνδέ-
σεων εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρονικῶν, ἴδ. 4) β:.)
«ὡς δὴ» εἰρωνικῶς: ὅτι δὴθεν, A 410, καὶ ἀντί
τοῦ ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ δᾶ, δ 373· γ:.) μετὰ τῶν
ἐρωτηματικῶν εἶνε ἀποκλειστικόν, ὅ ἐ. περὶ μό-
νου τοῦ προκειμένου καὶ κυρίως περὶ αὐτοῦ
γίνεται ἡ ἐρώτησις: «πῇ δὴ» (ἐν τῇ καθομι-
λουμένη προτάσει) «πῆς μου τοῦτο δᾶ»
καὶ ἔπειτα ἐπιφέρωμεν τὴν ἐρώτησιν: πῶς) B
339· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλαγίᾳ ἐρωτήσει: «ἔ-
σπετε ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος
ἦλθεν»· εἰπέτε μοι ποῖός δᾶ ἦτον ἐκεῖνος; ὅστις
κτλ. A 249· δ:.) περὶ τοῦ «εἰ δὴ» ἴδ. κί· ε:.)
μετὰ τῶν βεβαιωτικῶν μορίων ἐκφράζει τὸ
ἀναμφισβήτητον τῆς βεβαιώσεως «ἦ δὴ, μάλα δὴ»
«ἔ δᾶ», βεβαιώτατα, χωρὶς ἄλλο, A 573 κ. ἀ.
ἴδ. ἡ ὡσαύτως: καὶ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων
«οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἔσσεσιν καὶ Ἀχαιοὺς
μῆρνασθαι»· εἰν ὅδ' ἀρήσωμεν δᾶ κτλ. E 32 (ἦ
δὲν ὅδ' ἀρήσωμεν τέλος πάντων).—Κατὰ τὸν
Νοίευσσάχ εἰς Ἰλ. A 431, 338, 510 τὸ Δὴ
κινῶνται ἢ μάλλον ἐκθίβεται ἐν ταῖς «δ' οὕτως,
δ' αὖτε, δ' αὖ»· συνίζανται δὲ ἐν τῇ «δὴ ἀ-
γρην» μ 330, «δὴ ἔδδομον» μ 399 «δὴ ἀγ-
ρῶνα» η 364· καὶ περὶ μὲν τοῦ «μὴ δ' οὕτως»
εἰν εἶνε ἀμφισβόλια ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ Δ=δὴ· περὶ
δὲ τοῦ «δ' αὖ, δ' αὖτε» (ἄνω δ' Ἀρτουγγ
«δὴντε, δαῦ»· γράφει) ἀμφισβόλλεται ὑπὸ τινῶν
ἂν τὸ Δ' εἶνε Δὴ ἢ Δε. (ἢ. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ
τὸν Ἀρτουγγ καὶ τοὺς ἄλλους μοριολόγους· ὁ
δὲ νεώτερος τούτων Βαυμλίτσης, σχετίζων τὸ
μόριον πρὸς τὸ δὴλος καὶ ἄλλας ῥίξας σημαι-
νοῦσας τὸ φῶς, θέτι ὡς κορίαν καὶ μόνην αὐτοῦ
σημ. τὸ προδήλως, φανερά, εἰ ἄπαντος,
βεβαιῶς, ἀναρῶν οὕτω τὴν ἐκ παρανοήσεως
καὶ παρεξηγήσεως προσελθούσαν χρονικὴν σημα-
σίαν. Τὸ μόνον τῆς καθομιλουμ. μόριον, ὅπερ
ἀπανταχοῦ σχεδὸν ἐρμηνεύει ταύτην τὴν μίαν καὶ
μόνην σημασίαν τοῦ Δὴ εἶνε τὸ «δᾶ», (ἐνισχοῦ
δὲ καὶ τὸ «δᾶ», ὅπερ προφέρεται δέ, οἷον μετὰ
τῶν προστακτικῶν «ἔλα δέ, πῇ γινε δέ, ἀε δέ
(=ἀγε δὴ)» κ. ἀ.) δὲ οὐ πολλὰ μὲν τῶν ἀνωτέρω
παραδείγματων ἡρμηνεύσαμεν, πλείονα δ' ἐτι ἡδύ-
ναμεθα νᾶ ἐρμηνεύσωμεν, ἂν ἡκολούθοιμεν τοῦ
Βαυμλίτση τὴν ἄλλως ῥηθῆναι καὶ εὐφρᾶ διαφάνειν).

ΔΗΘΑ=ΔΗΝ, ἐπ. (κατ' ἐκθλῶσιν «δὴθ» B 435)
ἐπὶ πολλὸν χρόνον, ἐπὶ πολὺ, E 104, α 49,
γ 336 κ. ἀ. «δὴθ· μάλα» παρὰ πολλὸν χρόνον
E 587.

ΔΗΘΑ [.-], βραδύνω, χρονατριβῶ, A

27, μ 421.

ΔΗΚΟΝ, ὀντοί, ὁ, υἱὸς τοῦ Περγᾶσου, Τρώες,
ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, E 534. (Πα-
ράγεται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Δηκῶν=Δηκᾶν,
ἐπερ εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ δη, καὶ τοῦ ἀχρ.
κᾶω=κτείνω, οἷον αὖ ἐν τῇ μέλῃ φονεύω).

ΔΗΤΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰω. ἀντί τοῦ δᾶτος, ποι. (δατ.),
ὀλέθριος, ἐχθρικός, «δ. πῶρ» ἐξολοθρευτικόν
πῶρ Ἰλ. B 445, Z 334 κ. ἀ. «πύλεμος» H
449, 474 κ. ἀ. «δ. ἀνὴρ» πολέμιος, Z 481 κ.
ἀ. πλχ. ἐτι δὲ καὶ ἀνευ οὐσιαστικοῦ «δῆτος»
πολέμιος B 544, A 373 κ. ἀ. πλχ. [Τὸ εἶνε
βραχὺ μακρῶς δᾶ οὕτως τῆς ληγουσῆς, τὸ η
ἀποτελεῖ συνίζησιν B 445, 544].

ΔΗΙΟΠΤΗΣ [.-], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου
ὑπὸ τοῦ Ὀδ. φονευθεὶς, A 420.

ΔΗΙΟΤΗΣ, ΠΤΟΞ, ἡ (δῆτος), συμπλοκή, μέ-
χη, Γ 20, E 348 κ. ἀ. σφαγή, φόνος, X 64,
«αἰνή δ.» φοβερὰ, πεισματώδης μέχη, μ 257.

ΔΗΙΟΚΟΣ, ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, O 341.

ΔΗΙΩ, κατὰ συναίρ. δηῶν (δῆτος), μίλ. δηῶ-
σαν ἀόρ. ἐδήωσαν ἀόρ. παθ. ἐδηῶθην, ἐξολο-
θρεύω, ἀφανίζω, καταβάλλω, μετὰ αἰτ. καὶ
δοτ. ὄργαν. «ἔγχεϊ, γαλκῶ» Θ 534, δ 220 κ.
ἀλλχ. «μάλιστ' ἐπὶ Ἰλ. «ἀλλήλων ἀμφὶ στη-
θεσσιν ἀσπίδας δόχουν» τὰς ἀσπίδας περὶ τὰς ἐπὶ
ἀλλήλων συνέτριβον, E 452, M 425 κ. ἀ. «λό-
χοι ἑλκον δηῶσαντες» σπαράζαντες, H 458· ἐτι
δὲ «γαλκὸς δηῶσας» Z 548 «δηῶμα περὶ τινος»
μάχουμαι, Z 495. (Τὸ δηῶσι, ὡς καὶ τὸ ἀρόω
καὶ ἄλλα ῥήματα εἰς ἡμ., ἐκτείνεται κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς ἡμ. ῥημάτων, οἷον «δηῶσι, δηῶ-
σιν κτλ. Ὁ τόπος δὴ ἡμ. εἰν ἐκρίσεται παρ'
Ὀμ., οἱ δὲ συναίρ. τύποι δόχουν, δηῶσιν τίθεν-
ται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

ΔΗΙΠΤΡΟΣ [.-], ὁ, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Σθενέ-
λου, E 325.

ΔΗΙΠΤΡΟΣ [.-], ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ
Ἑλένου φονευθεὶς, I 83 κ. ἀ.

ΔΗΙΦΟΒΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑ-
κάβης, εἷς τῶν πρώτων ἡρώων μεταπὶ τῶν
Τρώων, M 94, N 456 ε:—Κατὰ τὸ δ 276 ἐπο-
ρεύθη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ δου-
ρεῖου Ἰπποῦ, καὶ κατὰ τὴν μετέπειτα παράδοσιν
ἔγενε σύζυγος αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πά-
ριδος, Εὐριπ. Τρωᾶδ. 952.

ΔΗΛΟΜΑΙ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀποθ. (ἀμ-
φισβόλον ἂν παράγεται ἐκ τοῦ δαίω καὶ συγγ. τῇ
Λατ. delen) μίλ. δηλήσομαι, ἀόρ. ἀ. ἐδηλήσα-
μην. 1) διαφθείρω (ποδαντίον; οὐνίημι) Γ.
Ἑρμ. 544· συνήθως φθείρω, βλάπτω, μετ'
αἰτ. «ρίνόν» γ 278, «ἵππους» Ψ 428· τραυ-
ματίζω καὶ φονεύω, λ 401, «τὴν γαλκῶ»
γ 368· Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρκια· προσβάλλω,
κακοποιῶ ἐναντίον τῶν συνθηκῶν τοὺς Ἀχ. A
67, 72. 2) ἐπὶ πραγμάτων καταστρέφω,
ἐξολοθρεύω, διαφθείρω· «καρπὸν» A 456, θ
444, ν 424· ὅρκια ὑπερβῶσι· παραδύνω («χα-
λῶ») τὰς συνθήκας δι' ἐπιτορίας, Γ 407· ἀποθ.
βλάπτω, προξενῶ βλάβην, «σὴ βουλὴ δη-
λῆσται» Z 402· «ὕπὲρ ὅρκια» παρὰ τὰς συν-
θήκας βλάπτω A 236, 271.—Ἐκ τούτου.

ΔΗΛΗΜΑ, τό, ποι. βλάβη, καταστροφή
«δηλήματα νηῶν» λέγονται οἱ κακοὶ ἀναιμοί

μ 286 f. «δηλήμα βροτοῖσιν ἔσσαι» γ. Ἄπ. 364.

ΔΗΛΗΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δηλέομαι), ἐπιθλαδής, ἀλέθριος «θεοί» κακοποιοί, Ω 33· ὡς οὐσιαστ. καταστροφεύς, ὁλετήρ «βροτῶν δηλήμων» σ 85, 146, φ 308.

ΔΗΛΗΤΗΡ, ΗΡΟΣ, ὁ (δηλέομαι), ὁλετήρ, διαφθορεύς, Ἐπ. 14, 8.

ΔΗΛΟΣ, ἡ, νησίδιον τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς τὰς Κυκλάδας ἀνήκον, μετὰ πόλεως ἡμιονόμου, τόπος γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἰδ. τὴν λ.) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ὀρτυγία καλουμένη, ζ 162, γ. Ἄπ. 16, 61.—Ἐπιθ. Θηλ. ΔΗΛΙΔΕΣ, ΛΑΟΕΣ, Δηλιακῆ, γ. Ἄπ. 167. (Πῶθεν ὡς ἐκ τοῦ δηλος, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἶφνης ἐδηλώθη (ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης), ἵνα δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς Ἥρας καταδικασμένην Ληϊώ, ἐπιτοκὸν ἤδη οὖσαν. || Τὴν σήμερον λέγονται, Δηλαιοί· αὐτῇ τε καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησιδία).

ΔΗΛΟΣ, Η, ΟΝ (ἐπ. ΔΕΛΟΣ, ὅπ. Ἰδ.) φανερός, καταφανής, υ 333 f.

ΔΗΜΗΤΗΡ, γεν. ΤΕΡΟΣ καὶ ΤΡΟΣ, αἰτ. ΔΗΜΗΤΕΡΑ καὶ ΔΗΜΗΤΡΑ (πῶαν.=γῆ μήτηρ), ἡ Δημήτηρ, Λατ. Ceres, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γαίας, ἀδελφὴ τοῦ Διὸς, μήτηρ τῆς Περσεφόνης ἐκ τοῦ Διὸς, σύμβολον τῆς καρποφόρου καὶ γονιμοποιῶς δυνάμεως τῆς φύσεως· ὅθεν ἰδίως προστάτις τῆς γεωργίας καὶ ἐπομένως τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως καὶ τῶν θεσμῶν (ὅθεν «θεσμιοφόρος» παρὰ τοῖς μετέπειτα) Ε 500, Ξ 326, πρὸλ. Β 696. Ἐρώσα τὸν Ἰασιῶνα ἔπεικεν ἐξ αὐτοῦ (κατὰ τὸν Ἰσίοδον) τὸν Πλοῦτον, ε 125. Ἡ κυριωτάτη πηγὴ τοῦ περὶ αὐτῆς μύθου εἶνε ὁ Ἦμ. εἰς Δημήτηραν. (|| Ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ἀποδίδεται· αὐτὴν τὸ ἐπιθετον «ξανθὴ» (Ἰδ. τὴν λ.) πῶαντες διὰ τὸ ξανθὸν ἢ πυρὸν τοῦ ὀρίμου σίτου).

ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣ, ὅς, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δημιουργός (δημιος, ἔργον) ὁ δημόσιόν τι καὶ κοινωφελές ἔργον ἔχων, καὶ οὐδενός ὡς ἰδιαιτέρως καὶ ἀποκλειστικῶς θεράπων, ὅθεν ὁ εἰς τὴν κοινωνίαν ὑφέλιμος, ἐπιθετον τῶν μάντεων, Ιατρῶν, ἀρχιτεκτόνων, αἰσῶν, ρ 383 (ἀν καὶ ὁ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι οἱ αἰοδοὶ δὲν συγκρατεῖσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντιδιατέλλονται πρὸς τοὺς δημιουργούς) ἔτι δὲ καὶ τῶν δημοσίων κηρύκων, τ 135· μεταφ. «ὄρθρος» ἡ πρὸς ἐργασίαν εὐθετος πρωία γ. Ἐρμ. 98.

ΔΗΜΙΟΣ, ΟΝ (δημιος) εἰς τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ἀναφερόμενος, δημόσιος, εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἀποβλέπων, κοινωφελής, «αἰκός» υ 263· «πρῆξις» δημοσία, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ «ἰδίη» γ 82· «δ. αἰστανῆται» ὑπὸ τοῦ λαοῦ αἰρετοὶ διαίτηται, θ 259, «δημιόν τι ἀγορεύω» κοινωφελές, θ 32, δ 314.—Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ. «δήμια πίνω» πίνω ἐκ τοῦ δημοσίου, Ρ 250. (Κατὰ τὸν Νίτσην σημ. πίνω ἐκ τοῦ οἴνου, ὅστις κοινός ὑπὸ πάντων τῶν Ἀχαιῶν εἰσιερί-

ρετο εἰς τὴν κλισίαν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἵνα πίνωσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ γέροντες, πρὸλ. Γ 174).

ΔΗΜΟΒΟΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (δημος, βιβρώσκω) ὁ καταβιβρώσκων τὸν δῆμον τουτέστι τὰ τοῦ δήμου (|| ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τρώγει (ὡς τὸ κόκκαλον)· τρώγει τὰ πράγματα τοῦ) «δ. βασιλεύς» Α 234 f.

ΔΗΜΟΓΕΡΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (δ. γέρων) ὁ γέρων τοῦ δήμου, ὁ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ αἶωμα αὐτοῦ παρὰ τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως προτιμώμενος. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. ἐσώθη καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα σχεδὸν τὸ αὐτὸ «δημογέρων»). Ἰλ. Γ' 449· καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τίθεται, Α 372.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ὁ, τυφλὸς Φαίᾳς αἰοιδός, ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ, θ 44 ἐξ. ν 27 ἐξ. (ἐκ τοῦ δήμου καὶ ὀρχομαι, οἰνοὶ ὁ παρὰ τῷ δήμῳ εὐπρόσδεκτος).

ΔΗΜΟΘΕΝ, ἐπὶ. ἐκ τοῦ δήμου, τ 497 f. (|| ἔνθα τὸ «δημόθεν» συναπτέον πρὸς τὸ «ἀγείρας» πρὸλ. ν 14).

ΔΗΜΟΚΛΗΣ, ΟΝΤΟΣ, ὁ, ἄγαμος υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Δ 499.

ΔΗΜΟΛΕΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόος, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθείς, Γ 395 ἐξ.

ΔΗΜΟΠΟΛΕΜΑΣ, ὁ, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, χ 242, 269.

Δῆμος, ὁ, 4) ὁ δῆμος, ὁ λαός· α.) τὸ σύνολον τῶν κατοικῶν χώρας τινὸς ἢ πόλεως, λαός, κοινότης (Λατ. populus, Β 547 κ. α. «μέγα πῆμα πόλη(τε) παντὶ τε δήμῳ» Γ 50· ὡσαύτως μετὰ τοῦ «πόλις» Ω 706, λ 14· ε.) ὁ λαός, οἱ πολλοί, τὸ πλῆθος, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ εὐγενῆ, «δῆμον ἀνὴρ» ἀνὴρ ἐκ τοῦ λαοῦ, Β 188, 198, Α 328· «λιττόμενος» βασιλεὺς τε πάντα τε δῆμον· τὸν βασιλέα καὶ ὅλον τὸν λαόν, η 157· ψ.) ἡ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κατοικουμένη χώρα ἢ χωρίον (|| πρὸλ. τοὺς μετέπειτα δῆμους, τῆς Ἀττικῆς π. χ. καὶ τοὺς σήμερον ὡσαύτως καλουμένους)· ἐκ δῆμου ἔλασαν· Ζ 458· Βουνοὶ μάλα πῖνα δῆμον ἔχοντες· Ε 740· πρὸλ. Π 437 καὶ 514· Λυκίης ἐν πῖνι δῆμος· καὶ ἀλλαγὸς ὡσαύτως μετὰ γεν.· ἐν δῆμῳ Ἰθάκης, Τρώων, Φαιάκων κτλ.· «κατὰ δῆμον» ἐν τῇ γῶρᾳ, δ 167. Μεταφορικ. «δῆμος Ὀνειρων» ἡ χώρα τῶν Ὀνειρων, ω 42. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ δέμῳ, οἰνοὶ κτίσθαι κατὰ δὲ τὸν Ῥόστ ἐκ τοῦ ΔΑΜ-, δαμάω· οἱ ὑποταταγμένοι).

Δημός, ὁ, τὸ λίπος, τὸ «ἀλειμμα» (κυρ. τὸ ἐπιπλοον, ἡ «σκέπη» Λατ. omentum) τῶν ζώων, Χ 501, ξ 428 κ. α. ἡ καὶ τοῦ ἀνθρώπου Θ 380, Α 818 κ. α.

Δημοῖτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθείς, Γ 457.

Δημοφρών, ΟΝΤΟΣ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Δημοφῶν (ἐκ τοῦ φῶν, οἰνοί· λάμψις τοῦ δήμου,

πρβλ. ME.) υἱός τοῦ Κελεῦς καὶ τῆς Μεταναί-
ρας, δὲ ἡ Δημήτηρ ἀνέθρεψεν ἐν Ἐλευσίνῃ, Γ. Δῆμ. 234.

Δημά, οἴτε, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῦς καὶ τῆς
Μεταναίρας, τῶν Ἐλευσινίων, Γ. Δῆμ. 409.

Δῆς, μόρ. ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πολλὸν χρό-
νον, ἐπὶ μακρόν, Λατ. diu, P 695, G 161 κ.
πλχ. «μάλα δὴν» A 446 κ. ἀ. «δὴν οἰχόμε-
νος» πολλὸν ἤδη χρόνον λείπων, G 245, «οὐδὲ
δὴν ἦν» δὲν ἐξῆσε πολλὸν χρόνον, Z 431, 439,
H 426 κ. ἀ. (κυρ. δὲ δὴν) ὅθεν τὸ πρὸ αὐτοῦ
βραχὺ φωνήεν ἐν ταῖς φράσεσι «οὐδὲ δὴν, μάλα
δὴν, ἐπὶ δὴν» ἐκτείνεται σταθερῶς). Ἐκ τούτου
ΔΗΝΑΙΟΣ, ἡ, ὅς, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πο-
λυχρόνιος, μακρόβιος, E 407 f.

ΔΗΝΕΑ, τῆ, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. (συγγ. τῇ
δὴν), βουλαί, ἀποφάσεις, ἐπινοήματα,
«θεῶν» ψ 82. «ἡπια δ.» εὐμενῆ φρονήματα, Δ
361 ἐπὶ κακοῦ, μηχανεύματα, δόλοι, μη-
χανορραφίαι, δολοπλοκίαι, «δ. ὀλοφύια»
κ 289.

Δηόα, γδ. ΔΗΙΟΑ.

ΔΗΠΟΤΕ καὶ ΔΗΠΟΥ παρ' Ὁμ. εἶνε εἰσαὶ ἀγνω-
στα ὅπου δὲ τὸ «ποτέ» καὶ «πού» ἀκολουθεῖ
μετὰ τὸ «δὴ», ἡ σύμπτυσις εἶνε παντάπασι τυ-
χαία καὶ ἑκάτερον μόριον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν
αὐτοῦ σημασίαν ὅθεν τὸ «δὴ ποτε» = ἤδη ποτέ,
ἡμῶς φορὰ δὲ ζ 162. «οὐκ ἂν δὴ ποτε» ἤγε
ποτέ δὲ δὲν θὰ τὴν ἐπαίρει, Γ 274 (ὅπου ὁ Οὐδύ-
ριος ἔγραψε: δὴ ποτε): «δὴ που» βεβαίως κάπου,
«οὐ δὴ που ὅστις» αὐτοῦ δὲ τὰ κόκκαλα τίς
ἔσται, α 161 (H. «χωόμενος, ἢ δὴ που» =
χωόμενος τούτῳ δὴ, ὅ (= οὗ) που, ὁ δ. ὀργιζό-
μενος: δι' αὐτὸ δὲ, δι' αὐτὸ σωστέ, διότι κάπου
κτλ.) Ω 736. πρβλ. ποτέ, ποί καὶ ΔΗ.

ΔΗΡΙΑΟΜΑΙ [...], ἀποθ., ποι., ἀπαρτ. τοῦ ἐνεσ-
θ. δηρίασθαι κατ' ἔκτ. ἀντὶ τοῦ δηρίασθαι, παρὰ
γ' πληθ. δηριόωντο κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδη-
ριόωντο: ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ ΔΗΡΙΑΟΜΑΙ μέσ. ἀορ.
ἀ. δηρισάμεν [τὸ ἰ μακρόν], O 76 καὶ παθ. ἀορ.
γ'. δῆρε, δηριωθήτην (ταυτόσημον μὲ τὸν μέσ.
ἀορ.) Π 756.—Σημ. μάχομαι, διαμάχομαι
(διὰ τῶν ὀπλῶν ἐρίζω) Π 96, 756 «περὶ νε-
κροῦ» P 734 καὶ διὰ λόγων ἐρίζω, φιλονει-
κῶ, «ἐπέσοι» O 76, «ἀμφὶ τινι» M 424. Ἐκ τοῦ

ΔΗΡΙΕ, ιοε, ἡ, ποι. ἐρίζ., φιλονεικία, ἀγών,
P 458, ω 515.

ΔΗΡΟΣ, ἡ, ὅς, ποι. (δὴν) = ΔΗΝΑΙΟΣ, ἐπὶ μα-
κρόν διαρκείας, μακρός, «δερὸν χρόνον» μακρόν
χρόνον, Z 206, Γ. Δῆμ. 282. συνήθως τὸ οὐδ.
δερὸν ὡς ἐπὶ πολὺν χρόνον, μακρόν χρό-
νον, B 298, α 203 κ. ἀ. «ἐπὶ δερὸν» ἐπὶ μα-
κρόν, I 445.

ΔΗΙΣΚΕΤΟ, γδ. Δ ΔΕΑ.

Δῆκε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐδήσε ἐκ τοῦ Δ ΔΕΑ, ἡ
ἀντὶ τοῦ ἐδήσε ἐκ τοῦ 2 ΔΕΑ, ἔπ. γδ.

Δῆα, ἐπ. μέλλων ἡ ἐνεστώς μὲ σημ. μέλλον-
τος ἐκ τῆς ῥίζης δα-, εἰς οὐ μόνον εὐρίσκοντα

τά «δῆκε, δῆσκον, δῆκα» θὰ εὕρω, θὰ τόχω,
μετὰ αἰτ. «δῆκε, ἄλως» ζ 294. «πῆματα» λ
445. «οὐκ ἄνωσιν δῆσκον» γδ. λ. ἄντις: «οὐκ-
εἰ δῆκατε τάκωρ Ἰλίου» δὲν θὰ ἐπιτόχηται τὴν
καταστροφὴν τοῦ Ἰλίου, I 448, 685.

Δηά, οἴτε, ἡ, ὄνομα τῆς Δημήτρος ἐν τῇ Γ.
Δῆμ. 47, 214, 492 (πῶς αὖτε ἐκ τοῦ προηγ. Δῆα,
οἶονε ἡ μέλλουσα νὰ εὕρῃ, ἡ ζητοῦσα. «γυ-
ρεύουσα» τὴν ἀρπασθεῖσαν δὴλ. θυγατέρα τῆς
Περσεφόνης).

Δία, γδ. Ζεύς.

Διά [...], ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὰ εἶνε
μακρόν, οἶον Γ 357, Δ 41, H 234, A 435].

Α.) Πρὸς συντασσμένην ματὰ γεν. καὶ αἰτ.
κυρ. σημ. τὸ διὰ μέσου. 1) Μετὰ γενικῆς
μόνον τοπικῆς σημαίνει: α.) τὴν διὰ μέσου τι-
νός πράγματος κίνησιν καὶ διαπέρσιν (μὲ σκο-
πὸν ἐπιστροφῆς) «δὲ ὤμου ἴλθεν ἔργος» διεπέρ-
ρασε τὸν ὤμον, Δ 484. «Ἰούσαν διὰ προμάχων»
ἔδμησε κατ' εὐθείαν διὰ μέσου τῶν προμάχων,
P 284. «βάν διὰ δώματος» διήλθον τὸ δῶμα
(H. ἄλλοι γράφουσι κατὰ τὴν Ὁμηρ. συνήθειαν
«διὰ δώματα» ἴδε κατωτ.) ο 409 κ. ἀ. Ἐνταῦθα
ἀνέκει καὶ ἡ τροπικὴ φράσις «πρῶτος διὰ πάν-
των» κυρ. ἀφ' οὗ διέλθω πάντας ἐμφανίζομαι
πρῶτος, διαπρίτω, διακρίνομαι μετὰ πάντων,
M 404. (Πρὸς ἀκριβοτέραν δὲ ἔκφρασιν τῆς
σημ. ταύτης συνάπτεται πολλάκις μετὰ τῆς Ἐκ
καὶ Πρὸ γδ. αἰετ. καὶ διαπρὸ): β.) ἀντὶ τῆς
ἐπιστηματικῆς τῆς διαπείρας, ἀπλῶς κίνησιν διὰ
μέσου ἢ ἐν τινι ἢ κατὰ τι «διὰ νῆσου ἰών»
πορευόμενος κατὰ τὴν νῆσον ἢ ἐν τῇ νήσῳ, μ
335, «βῆ διὰ προμάχων» ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον
τῶν προμάχων, Δ 495. «διὰ νῆος ἰών» βαδί-
ζων ἤδε κίεσκε κατὰ τὴν νῆσον ἢ ἐν τῇ νήῳ, μ
206 κ. ἀ. 2) Μετὰ αἰτιατικῆς: α.) τοπι-
κῶς τὴν ἐν τινι κίνησιν κατὰ μίαν ἢ πολλὰ διευ-
θύνσεις ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου,
μόνον ποι. «διὰ δώματος πομπῶς» A 600,
«ἐξελάμενος διὰ βήσας» P 283, «ἐρχόμενος
κατὰ ἄστρο διὰ σφίρας» διὰ μέσου αὐτῶν, ἡ 40.
«διὰ ὑσμίνης» διὰ μέσου ἢ ἐν τῇ μέσῳ τῶν μα-
χῶν, κατὰ τὰς μάχας, B 40 κ. ἀ. πολλάκις δὲ
καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασ. μὲ τὴν 1) α.), οἶον
«διὰ σκόλοπας καὶ τάρφον ἔβησαν» διέβησαν
τούς σκόλοπας καὶ τὴν τάρφον, Θ 343, O 4.
τροπικ. «οὐκ ἐν διὰ στόμα ἄγεται μῦθος» δὲν θὰ
ἔβη τὸν λόγον νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ στόματός του,
«δὲν θὰ ἔβγαινε τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ»
E 94. β.) χρονικῶς τὴν ἐπὶ τινι χρόνον διερ-
κίαν, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ἄπρ ὄνεται ὅτι
μὲν χρονικῶς, ὅτι δὲ τοπικῶς νὰ ἐξηγηθῇ,
θεωρουμένης τῆς νυκτός ὡς σκοτεινῆς τιμῆς ἐκτέ-
σεως, B 57, Θ 510, ο 8 κ. ἀ. γ.) τὴν πλ-
τίαν: ἔνεκα, ἐξ αἰτίας: σπανιώτερον ἐν τῇ ἱλ.,
συχνότερον ἐν τῇ Ὁδ. «δὲ ἀτασθαλία: ἔπαθον
κακόν» ψ 67. «δὲ ἀφραδίας κτεάνων» ε 524. ἡ
ἰδιαιτέρον διὰ μέσου, διὰ συνεργίας, τῇ

μεσολαβήσει, «διὰ μαντοσύνην» διὰ μέσου τῆς μαντ. Α 72 «Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς» Ο 74 «δι' ἐμὴν ἰδίτητα» Ο 44 «διὰ μῆτιν Ἀθηνῆς» Κ 497 (ἀποτίθεται ὁ στίχος) «νοήσαι δὲ Ἀθηναίην» τῇ βοηθεῖ τῇ; Ἀθηνᾶς, Θ 520, πρὸς λ 276, ν 421 κ. ἀ. τῇ; Ὀδ.

Β') Ἐπίβλημα ἄνευ πτωτικῶς, «πέρα καὶ πέρα» μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ διὰ καὶ διὰ τὸ ἄπ. ἴδε.

Γ') Ἐν συνθέσει σημ. ἀ) τὴν διὰ μέσου κίνησιν· β') τὴν συντέλειαν ἢ συμπλήρωσιν· ἐξ ὅλου κτήρου, ὅλοτελως· γ') χωρισμὸν ἢ διαίρεσιν ἢ διάστασιν· δ') ἀμοιβαίτητα ἢ ἀντιμεταβολήν· ε) κατὰ τὸ μέσον ἢ ἐν τῷ μεταξύ, οἷον «διάλευκος» ἐν τῷ μεταξύ λευκός.

ΔΙΑ-ΠΑΙΝΩ, ἄορ. β'. διέδην μετοχ. διαδᾶς. 1) ἀμει. στένω μὲ τὰ σκέλη μου ἀνοικτά («διὰ σκέλα») «εὐ διαδᾶς» Μ 458. 2) μεταβ. «διασκέλιζω» ὑπερβαίνω, διαβαίνω «τῆ φρον» Μ 50, «εἰς Ἡλιδά» περὶ εἰς τὴν Ἡλιδά, δ 635.

ΔΙΑ-ΤΙΓΝΩΣΚΩ, ἄορ. β'. ἀπαρρ. διαγνώσκω, διακρίνω, διαγιγνώσκω «τινὰ» Ἰλ. Η 424, «εὐ δ. ὅσπερ» Ψ 240, 470.

ΔΙΑ-ΓΛΩΦΩ, ἄορ. β'. μετοχ. διαγλῶφω, διορύττω, σκάπτω, κοιλαίνω, «εὐνὰς ἐν ψαμάθοισι» σκάπτων ἀνοίγω, δ 438 τ.

ΔΙΑ-ΓΡΑΦΩ, ἄορ. β'. διήγαγον. 1) διαπεράω, διαπεραίνω τινα (μὲ πλοῖον) υ 487 τ. 2) διὰ γω, διατρίβω, «περὶν» οἷον «αἰῶνα» διὰ γω τὸν βίον, περὶ τὴν ζωὴν μου, Ἰγ. 19, 7.

ΔΙΑ-ΔΙΔΩΜΑΙ, Ἰων. καὶ ποι. διανέμω, διαμοιράζω «παῦρα» Ι 433 (ἐν τμήσει). Πρὸς ΔΙΑΔΑΤΕΟΜΑΙ.

ΔΙΑ-ΔΑΠΝΩ, ποι. ἄορ. ἀ. διέδωπα, διασχιζώ, διατρύπω Ἰλ. Ε 858, Φ 398.

ΔΙΑ-ΔΑΤΕΟΜΑΙ [-ω...], ἐπ. διανέμω, μοιράζω, «κτῆσιν» Ε 458 τ. (ἐν τμ.).

ΔΙΑ-ΔΕΡΚΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., ἄορ. β'. διέδρακον, διορῶ, μετ' αἰτ. Ε 344 τ.

ΔΙΑ-ΔΗΛΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. διαφθείρω, ὅθεν κατασπαράττω, Ε 37 τ.

ΔΙΑ-ΔΕΙ, ἴδ. ΔΙΑΗΜΙ.

ΔΙΑ-ΕΙΔΟΜΑΙ, ἐπ. μέσ. μέλ. διαίστομαι. 1) μεταβ. ἀφίω νὰ διαφαινηται, καταδεικνύω τι τῶν ἑαυτοῦ «ἢν ἀρετὴν» Θ 535. 2) ἀμεταβ. διαφαινομαι, καταφαινομαι, ἀρετὴ διαίδεται· Ν 277.

ΔΙΑ-ΕΙΠΕΪΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ διαίπειν, ἴδ. ΔΙΕΪΠΩ.

ΔΙΑ-ΕΙΝΑΙ [-ω...], ἐπ. προσ. διᾶ (κατὰ τὸν Βέκκ. πρὸ αὐτοῦ δ' ἐγράφετο διᾶει ὡς ἐκ τοῦ διαῖνω) διαπνέω, διὰ μέσου πνέω, μετ' αἰτ. Ὀδ. ε 478, τ 440.

ΔΙΑ-ΘΕΚΩ, ἐντελῶς θειώνω, «καταθεισαφώνω», διὰ θεῖου (διὰ τῶν καπνῶν δηλ. αὐτοῦ καυομένου) καθαρίζω «μέγχεον καὶ δῶμα» τὴν αἰθούσαν καὶ τὸν πρόδομον, τὰ μεμολυσμένα, χ 494 τ.

ΔΙΑ-ΘΡΙΠΤΩ, ἄορ. β'. παθ. διετρίβω (τὸ υ βραχύ), συντρίβω «ξίφος διατρυφέν» Γ 363 τ. ΔΙΑΙΝΩ [-ω...], ἄορ. ἀ. εἰδῖνα, ὑγραίνω, βρέχω τινα, Φ 202, Χ 495, παθ. «δαίνετο ἄνω» Ἰλ. Ν 30. (Συγγ. τῷ λαίνω, δεύω, διερῶς κατὰ τὸν Λόβεκκ.).

ΔΙΑΙΡΕΩ, ἄορ. β'. διελον καὶ ἀναυξ. διελον, διαιρῶ, διαχωρίζω, μετ' αἰτ. Γ 280 τ. (ἐν τμήσει).

ΔΙΑ-ΚΕΛΩ, ἐπ., ἄορ. ἐκέαα καὶ ἐπ. σσα, σχίζω, διασχίζω, «ξύλα» Ο 323 τ. ἐν τμ.

ΔΙΑ-ΚΕΙΝΩ, ἄορ. ἀ. ἀπαρρ. διακέσαι, κυρ. διακόπτω, ὅθεν μεταφ. μηδενίζω, ματαιώνω, «χαλῶ» «ἔπος» χαλῶ τὸν λόγον, Θ 8 τ.

ΔΙΑ-ΚΛΑΪΩ, ἄορ. ἀ. διέκλασα καὶ ἐπ. σσα, συντρίβω, «τόξον» Ε 246 τ.

ΔΙΑ-ΚΟΣΜΩ, 1) Ἐνεργ. διατάττω (δ' ἐτάττω χωριστά), διαιρῶ «διακοσμηθῆναι εἰς δεκάδας» Β 426· «διὰ τρίχα κοσμηθέντες» εἰς τρεῖς τάξεις διακοσθενται, Β 655, ι 457, πρὸς τρίχα· ἐπὶ δὲ καὶ παρατάττω, Β 476. 2) Μέσ. διατάττω (βᾶλλον εἰς τῶν), «συγυρίζω», διαλέκω, «διαρμύζω» (ἴδ. Φίλκ. Γ', 429) «μέγαρον» χ 457.

ΔΙΑΚΡΙΔΩΝ [-ω...], ἐπὶ β'. (διακρίνω) κυρ. χωριστά, ὅθεν ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν «δ. ἀριστος» Ἰλ. Μ 403, Ο 108.

ΔΙΑ-ΚΡΙΝΩ [-ω...], μέλ. Ἰων. διακρινέω ἀντὶ τοῦ διακρίνω ἄορ. ἀ. διέκρινα· παθ. ἄορ. ἀ. διακρίθην καὶ διεκρίθην· εὐκτ. β'. πλ. διακρινθεῖτε· ἀπαρρ. ἐπ. διακρινθήμεναι· μετοχ. διακρινθείς.

1) Ἐνεργ. διακρίνω, ἀποχωρίζω, «φεχωρίζω», ὅσον «αἰπόλια» Β 475· β'. χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων μαχομένους Η 292, 397, Ρ 531· «μένος ἀνδρῶν» διαλύω Β 387· μεταφρ. διὰ τῆς ὁράσεως διακρίνω, «εἰσχωρίζω, βλέπω» «σημα» τὸ σημεῖον, Θ 495. 2) Παθ. μετὰ μέσ. μέλλοντος, σ 449, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι, «διακεκρυμένος» ἀποκεχωρισμένος, ι 220· διατρούμαι, δίσταμαι, διαχωρίζομαι, «διέκριθεν» Β 845· β'. ἐπὶ μαχομένων ἢ ἐριζόντων ἀπαλλάττομαι, ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι (διαλυθῆσθαι τῆς ἐριδος), Γ 98, Γ 441· «οὐ γὰρ ἀναιμῶς γε διακρινέσθαι ὅτω μνηστῆρας καὶ κείνων» διότι ὅχι ἄνευ αἵματος νομίζω ὅτι θὰ ἀπαλλαγῶσιν οἱ μνηστῆρες καὶ ἐκεῖνοι, «ὅν θὰ γλυτώσων χωρὶς αἵμα», σ 449, υ 480. (ἢ Ἐν τοῖς ὑπὸ τὴν σημ. 2) παραδείγμασι ἐπικρατεῖ νομίζω, ἢ μέση μᾶλλον ἢ ἡ παθ. διᾶσθαι· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ μέσ. ἄορ. εἶναι εὐχρηστος ὁ παθ., ὅπως τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις μέσοις ῥήμασι γίνεσθαι καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, ὁ παθ. ἀντικατέστησε τὸν ἐκλιπόντα μέσ. ἄορ.).

ΔΙΑΚΤΟΡΟΣ, σύνθετος ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἀγγέλου καὶ θεράποντος τῶν θεῶν καὶ μάλιστα τοῦ Διὸς (ἐν τῇ Ἰλ. ἐκτελεῖ καθήκοντα ἀγγελιαφόρου ἢ ἡ Ἰρις, πρὸς Β. 786) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνδυα-

ζόμενον μετὰ τοῦ Ἀργειφόντης· «διάκτορος Ἀργειφόντης» Β 403, Φ 497, Ω 339, α 84 κ. ἀ. πλγ., ἐπὶ δὲ μετὰ τοῦ «Ἑρμείας» θ 335, μ 390, σ 349, Γ. Ἑρμ. 392, Γ. Ἀφρ. 147. (Συνήθως ἐτυμολογῆται ἐκ τοῦ διαίγω, «ὅς διαίγει τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν ἢ τὰς ψυχάς (τῶν ἀνθρώπων)» κατὰ τὸν Εὐστ. εἰς Β 403· κατὰ δὲ τὸν Βούτυραννον ἐκ τινος ἀργ. ρίζης διάκω, διώκω ἀμετ.=τρέφω, ἐπομ.=διάκονος, „διάκος“, ὑπηρέτης. Ὁ δὲ Ν(τ)ης καὶ Ἀμεις ἐμμένουσιν εἰς τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνεύσιν πομπόσ, ὁδηγός).

ΔΙΑΛΕΓΟΜΑΙ, ἐπ. ἀόρ. ἀ. διελεξάμην „διαλέγω“ τι κατ' ἑμαυτὸν, κατὰ διάνοιαν, ἐπομ. διαλογίζομαι, «τίη μοι ταῦτα διελέξατο θυμός;» ἵνα τί διελογίσθη ταῦτα ἡ ψυχὴ μου; Πλ. Α 407, Ρ 97, Χ 422.

ΔΙΑΛΕΓΩ [..υ..], καταθερίζω, ἐπομ. κατακόπτω, «χρῖτῶνα» Πλ. Γ 359, Π 253.

ΔΙΑΜΕΛΕΙΣΤΙ, ἐπ. ἐπὶρ. κακώς ὅφ' ἐν γεγραμμένον ἀντι τοῦ: διὰ μελεῖστί, ἴδ. ΜΕΛΕΙΣΤΙ.

ΔΙΑΜΕΤΡΙΩ, διαμετρῶ, καταμετρῶ, «χῶρον» Γ 345 f.

ΔΙΑΜΕΤΡΙΤΟΣ, ἡ, ὅς (διαμετρίω), καταμετρήμενος «χῶρος» Γ 344 f.

ΔΙΑΜΕΙΔΟΜΑΙ, ποι. ἐντονώτερον μῆδομαι, ὅπ. ἴδε, ἀόρ. ἀ. διεμεσάμην, Ἑπγ. 4, 42.

ΔΙΑΜΟΙΡΑΖΟΜΑΙ, ποι. διαμοιράζω, χωρίζω εἰς μερίδας, «ἐπταχ πάντα διμοιράστω» διήρσε πάντα εἰς ἐπτά μερίδας, Ξ 434 f (ὅπου ἐν τῷ ἐπομένῳ «τὴν ἴαν» συνήθως μὲν εἰσπακούεται τὸ «μοῖραν» ἐκ τοῦ διμοιράστω ὃ δὲ Ἀμεις ἐκλαμβάνει τὸ ἐπὶθ. ὡς οὐσιαστικόν κατὰ τὸ «ὕγρη, ἀμβροσίη» καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα).

ΔΙΑΜΠΕΡΕΣ, (καὶ ἐν τμ. «διὰ δ' ἀμπερές» Α 337, Ρ 309, Φ 422) ἐπὶρ. 1) „πέρα καὶ πέρα“ καθ' ὅλον τὸ μῆκος, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καθ' ὅλον τὸ πᾶχος, Κ 325, ε 480· «βέλος δ. ἐξέρυθ' ὄμρου» ἐξέλιχσε τὰ (καθ' ὅλον τὸ πᾶχος τοῦ ὄμρου εἰσδύσαν) βέλος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ ὄμρου, Ε 112· (|| τοῦτο δ' ἐκαλεῖτο «βελουκία κατὰ δωσπῶν» ἥτις πολλὰκις ἦτο προτιμότερα τῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἐξολιχῆς)· μετὰ γεν. Μ 429, Γ 362· «κλήρυον πεπάλαχε διαμπερές» κληρωθῆσε τώρα, ὅλοι πέρα καὶ πέρα, πάντες ἀνεξαρτήτως, Π 471· ἐν δὲ τῷ γ 490 «εὐ μᾶλ' ἀποστρέφαντες διαμπερές ὡς ἐκέλευσε» τὸ διαμπ. κατὰ τινος εἶνε ἐπίτασις τοῦ «εὐ μᾶλ» (|| ὅπερ ὅμως μοι φαίνεται ἀνεπίδεκτον πλείονος ἐπιτάσεως· ὅθεν πιθανώτερον εἶνε περαιτέρως προσδιορισμός τοῦ «ἀποστρέφαντες» στρέφαντες ὅπως εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐντελῶς ὅπως) τὸ δὲ «εὐ μᾶλ» σημαίνει: ἀσφαλῶς ἐπιτηδεύς). 2) ὡς χρονικὸν σημ. τὸ διαρκῶς, ἀπαύστως, Κ 334, σ 496 κ. ἀ. ὡσαύτως καὶ «διαμπερές αἰεὶ, διαμπερές ἡμῶν πάντα» Ο 70, Π 499, δ 209 κ. ἀ. (Ἐκ τοῦ διὰ, ἀλλὰ καὶ πέρα, ἢ ἐκ τοῦ ἀνα-

πεῖρα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ΔΙΑΠΕΡῶ μετὰ παρενθήκης τοῦ μ).

ΔΙΛΝΑΙΣΑ [..υ..], ποι. ἐπὶρ. (διὰ, ἀνά, δίχα) διττωσ, «μερμηρίζω» μὲ δῶν γνώμας εἶμαι, μετὰ δὲ δῶν γνώμων ταλαντεύομαι, Α 489, Γ 455 ἐπομένου «ἦ-ἦ» «σοὶ διάνδιχα δῶκε» διηρημένως, ὃ ἐ. δυσὶν θάτερον σοὶ ἔδωκεν Πλ. Γ 37.

ΔΙΑΝΕΩ [..υ..], μὲλ. ὤσω· ἀόρ. ἀ. διήνυσσα, τελειώνω, διέρχομαι «ὁδόν, κέλευθον» Γ. Δήμ. 384, Γ. Ἀπ. 408· «κακότητά διήνυσεν ἀγορεύων» διηγούμενος τὴν δυστυχίαν του ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, ὃ ἐ. διεξήλασε τὴν δυστυχίαν του, ρ 547 f.

ΔΙΑΠΕΙΡΩ, διαπερῶ, διατρυπῶ, «διὰ δ' αὐτοῦ πέτρην ὁδόντων» Π 403 f ἐν τμ., ἀλλὰ δύναται ἢ πρόθεσις καὶ μετὰ τῆς γεν. νὰ συναφῇ διὰ τῶν ὁδόντων του διεπέρασε (τὸ ἀκόντιον).

ΔΙΑΠΕΡΩ, μὲλ. διαπέρω· ἀόρ. ἀ. διεπέρα· ἀόρ. ἑ. διεπράθην ἀπρφ. διαπραθίην Ω 32 κ. ἀ. ἐπ. ἀντί τοῦ διαπραθῆν μετ' ἀόρ. διαπραθόμην. 1) Ἑνεργ. πυρῶν, καταστρέφω, ἐρημύνω «πόλιν, ἔστω» Α 367, γ 430 κ. ἀ. πλγ.

2) Μῆς. μετ' παθ. σημ. πορθοῦμαι, καταστρέφομαι, ἐρημνίζομαι, μόνον «διεπράθετο πόλις» Ξ 384.

ΔΙΑΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ γ', ἐν. τοῦ ἀόρ. ἀ. «διέπτατο» [α βραχὺ] διέπταμαι, ἱπτάμενος διέρχομαι τινα ἔκτασιν, Ο 83, 472, καὶ περὶ βέλους Ε 99 ἐν τμ., ἔτι δὲ ἀρίπταμαι, α 320.

ΔΙΑΠΛΕΚΩ, μὲλ. ζω, συμπλέκω, διαπλέκω, Γ. Ἑρμ. 80.

ΔΙΑΠΑΗΣΩ, διαχωρίζω κτυπῶν, διασχίζω, «ὄρῳ» Ψ 420 f.

ΔΙΑΠΟΡΕΩ=ΔΙΑΠΕΡΩ, ἐπ. ἴδε, μετοχ. τοῦ ἀόρ. ἀ. «διαπορήσας» Β 694 f.

ΔΙΑΠΡΑΗΕΙΣ, ἴδ. ΔΙΑΠΕΡΩ.

*ΔΙΑΠΡΕΩ, Ξξέχω, διαπρέπω, διακρίνομαι, Γ. Ἑρμ. 354.

ΔΙΑΠΡΗΣΩ, ἴων. ἀντί τοῦ διαπρέσω, φέρω εἰς πέρας, ἀποπερατῶ, τελειώνω μετ' αἰτ. «κέλευθον» Ε 243· μετὰ γεν. (εἰς ἣν ἐξυπακούεται ἡ αἰτ. «ὁδόν ἢ κέλευθον» καὶ ἑλλείπει ἡ πρόθεσις Ἐκ κατὰ τὸν Ναιγελσδαχ || κατ' ἄλλους δὲ ὁρθότερον εἶνε γεν. τοπική, τῆς ἐκτάσεως, οἷα καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. ἐσώθη, «τοῦ κάμπου, τοῦ τοχου, στερίας πηγαίνω»)· διέπρησον πεδίον· Β 785, Γ 44, Ψ 364· μετὰ μετοχ. «ἡμῶν διαπρήσον πολέμων» μαχόμενος διηγούμεν τὰς ἡμέρας Γ 326· «καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὕτι διαπρήσαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα» καὶ ἐπὶ ἔν ὁλόκληρον ἔτος διηγοῦμαι ὅλα τὰ βάσανά μου δὲν θὰ τὰ ἐτελείωνα, Ε 497. (Ἄλλοι δὲ συνάπτοντες τὸ «ἅπαντα» πρὸς τὸ «διαπρήσαιμι» ἐρμηνεύουσιν ἐπὶ ἔν ἔτος διηγοῦμαι τὰ βάσανά μου, δὲν θὰ τὰ ἐτελείωνα ὅλα· ἀλλ' ἡ ἔννοια μένει κατ' ἀμφοτέρας τὰς ἐρμηνείας ἢ αὐτή).

ΔΙΑΠΡΟ, „πέρα ὡς τὴν ἄκραν, πέρα καὶ πέρα“ E 66, 538, γ 295 κ. ἀ. πλγ. μετὰ γεν. «τῆς δὲ διαπρὸ αἰγμὴ γαλιεῖ παυμένη θώρηκε πελάσθη» διαβρήξασα δὲ ταχέως τὴν ἀσπίδα ἢ σὺν ἀιγμῇ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θώρακα, E 284. (Ὁ Οὐδῶλιος ἔγραψεν ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ὑφ' ἐν διαπρὸ, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. γ 295 διηρημένως διὰ πρὸ νῦν δὲ γράφεται πανταχοῦ ὑφ' ἐν).

ΔΙΑΠΡΕΣΙΟΝ [...], ἐπὶ εἰς πολλὴν ἔκτεσιν, ἐπὶ πολὺ, ὅθ. ἀ.) τοπικόν «πρὶν πεδίον διαπρῆσιον τετυγχεῖς» λόφος, ὅστις ἐτυχε νὰ καταλαυδάνῃ τὴν πεδιάδα ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, Ἰλ. P 748. Συνήθως ὅθ.) ἐπὶ ἡχοῦ μεταφορῶνως, διαπρῆσιος, „δυνατὰ“, ὅσον «ὁ ἦρσεν» Θ 227 κ. ἀ. πλγ. «κιθαρίζω» T. Ἀρρ. 50. Κυρ. οὐδέ τοῦ

ΔΙΑΠΡΕΣΙΟΣ [...], ὅθ., ἐπὶ πολὺ ἐκτείνοντες, ὅσον «ὀλολογαί» μακρὰν ἀκούμεναι, T. Ἀρρ. 49. «δ. κεραιστής» ληστής ἐντελής, T. Ἐρμ. 336 (καὶ αὐτοῦ. Συνάδοντες, καθ' ὅν εἶνε Αἰολ. ἐκ τοῦ διαπρὸ· κατὰ δὲ τὸν Διόδωρ. ἐκ τοῦ παρὰ ἢ παρὲν, οἶονεῖ ὁ διαπρῶν, εἰσδύον πανταχοῦ).

ΔΙΑΠΤΟΙΕΝ, διαπτοῖω, „τρομάζω, σκιάζω“, διαλεπ. „θεοσταζω“ (Φύλιστ. Γ', 214) «ἐπέσει γυναῖκα», σ 340 τ.

ΔΙΑΡΠΑΞΑ, ἀρπάζω, σπαράττω, περὶ λύκων, «μῆλα» II 355.

ΔΙΑ-ΠΥΡΗΛΑΛΑΜΙΑ, ἴδ. ΠΥΡΗΛΑΛΑΜΙΑ.

ΔΙΑΡΡΑΙΩ, ποι. μέλ. σω. ἀορ. ἀ. ἀπρρ. διαρραῖσαν 1) κυρ. συντρίβω «νῆα» μ 290, σπαράττω «(κύνες) διαρραῖσαι μεμαῶτες (κάπρον)» P 727. «(Ἀχαιοί) διαρραῖσαι μεμ. (Τρῶας)» νὰ τοὺς „ξεσχίσωσι“, B 473, α 231, π 428. 2) μεταφ. καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω «πόλιν, οἶκον» A 713, B 49 «στράτον» I 78 (τοῦναντίον: σώσει). Ὁ μέλ. μέλ. διαρραῖσμαι ἔχει παθ. σημ. | διαρραρήσμαι | «τάχα δ' ἄμμε διαρραῖσσεσθαι οἶω» θά καταστραφόμεν, θά ἀφανισθόμεν, Ω 333.

ΔΙΑΡΡΗΓΝΥΜΙ [...], διαρρήγνυω, διασπῶ, μόνον ὡς μέλ. «ἐπάλλεις» M 308 τ ἐν τμήσει.

ΔΙΑΡΡΗΓΝΗΝ, ἐπὶρ. (διαρρήγνηναι) ρῆτώς, «φανερά» T. Ἐρμ. 313.

ΔΙΑΡΡΗΠΤΑ, διὰ μέσου τινὸς ῥίπτω, μόνον ἐν τῷ (ἡμ.) παρ. «διαρρίπτασκεν διστόν» τ 575 τ, (II. ἐνθα παρατηρητέον ὅτι ἀνωμαλῶς ἐτέθη τὸ συνδυακτικὸν φωνήεν α πρὸ τῆς θαμιστ. καταλ. σκον τοῦ παρατακτικοῦ ἀντὶ τοῦ ἐν ἀλλὰ τούτου ἔχομεν καὶ ἄλλα παραδείγματα, ἴδ. Κρυγῖον περὶ Διαλεκτικῶν §. 32, 4, 5 Ἑλλ. μεταφρ.).

ΔΙΑ-ΣΕΓΟΜΑΙ [...], ἐξ οὗ μόνον τὸ γ'. ἐν. τοῦ ἐπ. συγκακοιμένου μέλ. ἀορ. ὅθ. «διέσσυτο» διὰ μέσου τινὸς τρέχω, σπεύδω, ὀρμῶ «διέσσυτο λαόν» διέτρεχε τὰς πόλεις B 450. (II. Ἐνταῦθα δεῖ φαίνεσθαι ὅτι ὁ τύπος τοῦ ῥήματος εἶνε ὑπερσυντελ. μὲ σημ. παρ.τ.) καὶ μετὰ γεν. «τά-

φροιο» διὰ μέσου τῆς τάφρου ἐξώρμησεν (εἰς τὴν πεδιάδα) K 494. «ἐκ μεγάρου» δ 37. «μεγάρου» X 460. «αἰγμὴ διέσσυτο» εἰσίδυσεν, εἰσεχώρησε (διὰ τοῦ μηροῦ) E 664. «στέρνοιο» εἰσέλασε διὰ τοῦ στέρνου, O 542.

ΔΙΑ-ΣΚΕΔΑΝΥΜΙ [...], μέλ. ἀσω. ἀορ. διεσκέδασα, διασκορπίζω «δόρατα» Ὅδ. ε 370. διαλύω, συντρίβω «νῆα» η 275. μεταφρ. «ἀγλαῖα, τινί» σκορπίζω τινὸς τὸν κόμπον, τὴν τροφήν, τὴν ἀλαζονίαν, ρ 244 (ἴδ. καὶ ἀγλαίη).

ΔΙΑ-ΣΚΙΔΝΥΜΙ, ποι.=τῷ προηγ. διασκεδάζω, διαλύω «νέμεα» E 526 τ.

ΔΙΑ-ΣΚΟΠΙΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. ἐκ τῆς σκοπιᾶς πανταχοῦ περισκοπῶ, βλέπω, ὅθ. κατασκοπεύω «ἐκαστα» Ἰλ. K 388, P 252.

ΔΙΑ-ΣΧΙΖΩ, ἀορ. ἀ. διέσχισα παθ. ἀορ. ἀ. διέσχισθην, σχίζω τι εἰς δύο, „ξεσχίζω“ ὅσον «ἰστία» ι 71—«νεῦρα διέσχισθην» II 316.

ΔΙΑ-ΤΑΜΝΩ Ἰων. ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀορ. ὅθ. διέταρον, διακόπτω μόνον ἐν τμ. «ἵνα τάμη διὰ πάντων» Ἰλ. P 522, 618. Ἐπὶ δὲ πρόλ. ΜΕΛΕΙΣΤΙ.

ΔΙΑ-ΤΕΛΕΥΤΑ, ἀποτελεσιώνω, ἀποπερατῶ μετ' αὐτ. T 90 τ ἐν τμ.

ΔΙΑ-ΤΙΟΗΜΙ, ἀορ. ἀ. γ'. ἐν. διέθηκε, θέτω καὶ ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὅθ. προσηκόντως «θεμελία» T. Ἀπ. 254, 294.

ΔΙΑ-ΤΙΝΑΣΘΗ [...], ἀορ. ὅθ. διετίναξα, τινάσσω (ἢ „τινάζω“) τῇδε κίχκετσε, ἐπομ. συντρίβω «σχεδίην» ε 363 τ ἐν τμ.

ΔΙΑ-ΤΜΗΓΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ διατέμνω, ἀορ. ἀ. διέτηγα ἀορ. ὅθ. διέτμαγον παθ. ἀορ. ὅθ. διέτμαγην. 1) Ἐνεργ. ἀ.) διατέμνω, κατατέμνω, κατακόπτω «κηροῖο τροχόν τυτθά» μ 474 «δύρου χαλκῷ» θ 507. μεταφ. «νηχόμενοι λατρεῖα διέτμαγον» κολυμβῶν διέσχισα τὰ κύματα, η 276, πρόλ. ε 409. ὅθεν ὅθ.) διασχίζω, διασπῶ, διαχωρίζω «Τρῶας» Φ 3, «νῆας» γ 291. 2) Παθ. καὶ Μέλ. διαρρήγνυμαι („σκάζω“), διασκορπίζομαι «σανίδες διέτμαγεν» (Δωρ. καὶ ἐπ. ἐκ τοῦ διέτμαγην) M 461, P 354, ἀποχωρίζομαι A 531, II 302.

ΔΙΑ-ΤΡΕΧΩ, ἀορ. ὅθ. διέδρομον, διατρέχω, διαπλέω «κέλευθα, ὕδωρ» Ὅδ. γ 477, ε 400.

ΔΙΑ-ΤΡΕΩ, ἀορ. ἀ. διέτρετα, ὑπὸ οὐδὸς διαλύομαι, σκορπίζομαι Ἰλ. A 484, 486 (ἐν τμ.) P 729 «διέτρεσαν ἄλλοις ἄλλος».

ΔΙΑ-ΤΡΙΒΩ [...], ἀορ. ἀ. διέτριψα. 1) κυρ. ἐντελῶς τρίβω, κατατρίβω «ταῖς χερσὶ ρίζαν» A 847. 2) μεταφ. ἀ.) ἀναβάλλω, ἀναστέλλω, „ἐμπαδίζω“ ὅσον «τὰ πάντα» δ 265. «χόλον» τὴν ἐκρήνην τῆς ὀργῆς, Δ 42. ὠπταῦτως «μητράς γάμον» υ 344. μετὰ διπλῆς αὐτ. μόνον ε 204 «διατρίβει Ἀχαιοὺς γάμον» κρατεῖ (παρταίνει) τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναβάλλουσα τὸν γάμον τῆς (μὲ τὸν γάμον τῆς) ὅθ.) ἐπὶ χρόνου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετῶ, ἐξυπακουομένη

της αἰτ. « χρόνον », κατατρέβω τὸν χρόνον, χρονотρέбω, T 430· μετά γεν. « ὁδοῖο » κατατρέβω τὸν χρόνον τῆς ὁδοῦ, ὁ δ. χρονотρέбω με τὸ ταξίδι, ὁ 404. (|| Ὁρθότερον ἐρμηνεύεται ἡ γεν. αὐτῇ, ὡς τοπική, κατὰ τὴν δδόν, ἴδ. ὁδός).

ΔΙΛ-ΤΡΙΧΑ [..υ.], ἐπὶρ. εἰς τρία μέρη, ὅπερ μετὰ τὸν Οὐόλφιαν πανταχοῦ πλέον γράφεται διηρημένως « διὰ τρίχρα » πλὴν ἐν τῇ Ἰ. Δήμ. 86, ἴδε ΤΡΙΧΑ.

ΔΙΑΤΡΙΓΙΟΣ [..υ.], ὄν, ἐπ. (διὰ, τρύγη) « ὄρυχος » ω 342 f· σιρά κλημάτων, κλημα ἢ κληματαριά, αἰ φέρουσα καρπὸν, κυρ. αἰ τρυγέτον παρέχουσα, (κατὰ τὸν Εὐστάθιον κατ' ἄλλους δὲ « ὁ διὰ μέσου τρύγη (με σίτον ἢ ἄλλον καρπὸν) κατασπεύρομενος » ἢ σιρά τῶν κλημάτων, ἦτοι ἐν τῇ μεταξὺ εἶνε καὶ μετ' ἄλλον τινα καρπὸν ἐσπαρμένη).

ΔΙΑΤΡΙΦΑΝ, ἴδ. ΔΙΑΤΡΙΦΤΗ.

ΔΙΑΦΑΙΝΟΜΑΙ μόνον κατὰ μέσ. διδῶ. διὰ μέσου φαίνομαι, μεταξὺ τίνος εἶμαι ὁρατός, μετά γεν. « νεκρῶν » μεταξὺ τῶν νεκρῶν, Θ 491· περὶ δὲ καιομένου πράγματος, διαλαμβάνω, ι 379.

ΔΙΑΦΕΡΩ, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. με παθ. σημ. « διοίτομαι » διαφέρομαι, διχονοῶ, Γ. Ἑρμ. 255 f.

ΔΙΑΦΟΕΙΡΩ, μέλ. ἐπ. διαφείρω, N 623· παρὰ. ὁ. διέφορα. 1) μεταθ. ἐντελῶς φείρω, καταστρέφω, « πόλιν » N 623. 2) ἀμετ. ἐν τῇ ὁ. παρὰ. ἀπόλλυμαι (ἀπόλλωλ), Λατ. perii, « διέφορας » ἡ χάθος, εἶσαι χαμμένους· Ἰλ. O 428.

ΔΙΑΦΟΡΕΩ, κυρ. φορῶ τῆδε κἀκεῖσε, διαδίδω « κλέος » τ 333 f (ἐν τμ.).

ΔΙΑΦΡΑΖΩ, μόνον ἐν τῇ ἐπ. ὁ. ἀορ. μετ' ἀναδιπλ. διεπεφραδὸν, ῥήτῳ, φανερά λέγω, « φανερώμεν »· τι τινι Σ 9, Γ 340, ζ 47, ρ 590.

ΔΙΑΦΥΣΣΩ, ἀόρ. α'. διήφυσσα καὶ ἐπ. ἀφύσσω. 1) κυρ. ἐξαντλῶ « αἶνον » π 140. 2) μεταφ. ἔκσπῳ, ἔκσπαρξίτῳ (πρὸλ. τὸ Λατ. haurire παρὰ Οὐόργ. Αἰν. II, 600) « πολλὸν διήφυσσα σαρκό· ὀδόντι » πολλὴν σάρκα ἐξέσπαζε (ἐβγάλε) διὰ τοῦ ὀδόντος, π 440 ἐν τμ. « διὰ δ' ἔντερα χαλκός· ἦφυσε » ὁ σιδήρος τοῦ ἔλυσσε τὰ ἔντερα, N 507, ε 517.

ΔΙΑΧΙΩ, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐπ. ἀορ. α'. διέχευαν, κυρ. χέω τῆδε κἀκεῖσε, παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ. διαμελίζω, « κομματιάζω » (καὶ μάλιστα εἰς μεγάλα τεμάχια) ἐπὶ τῶν θυμάτων « βουν, ὄν » H 316, γ 456, τ 424.

ΔΙΑΔΕΚΑΛΩ [..υ.], ἦ, « δασκάλα, δασκάλισσα », Γ. Ἑρμ. 356. Ἐκ τοῦ

ΔΙΑΔΕΚΑ [..υ.], ἀορ. α'. διδάξα καὶ ποι. ἐδίδασκησα, Γ. Δήμ. 144, παρὰ. παθ. δεδιδασμαι, διδάσκει, I 442, τινα, A 832· μετά διπλ. αἰτ. Ψ 307, θ 484· μετά αἰτ. προσώπου καὶ ἀπαρρ. « δάσκει ἔργα ἐργάζεσθαι » υ 422, πρὸλ. α 384.—Παθ. διδάσκειται, μαθητὴν « τι πρὸς

τινος » A 834. Ἡ μετοχὴ συντάσσεται καὶ μετά γεν. ἔχουσα τότε σημ. οὐσιαστικὸς ὁφον « διδάσκόμενος, πολέμιος » μαθητῆς τοῦ πολέμου, (|| κατὰ τὸ « τῶν εὐ εἰδῶς » ἔμπειρος) Π 841.

ΔΙΔΗΜΙ [..υ.], ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ δέω « δένω », ἐξ οὗ παρὰ. γ'. ἐν. « δίδῃ » = ἐδίδῃ A 403 καὶ προστακτ. γ'. πληθ. « διδέντων » μ 54 (ὡς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ πρότερον συνήθους δεινόντων ἐκ τοῦ δέω).

ΔΙΔΟΙ, ΔΙΔΟΙΣΘΑ, ΔΙΔΩΝ, ΔΙΑΔΟΝΑΙ, ἴδ. ΔΙΔΗΜΙ. ΔΙΑΓΜΑΝ [..υ.], ὄν, ἐπ. ὁ διδύμος ἀδελφός, « διδυμάρκισ » μόνον κατὰ δὴκ. καὶ πληθ. Ἰλ. Π 672, 682, συνάπτεται μετὰ τοῦ « πατρ » E 548, Π 26. Ἐκ τοῦ

ΔΙΔΥΜΟΣ [..υ.], ἡ, ὄν, διπλῶς, « αὐλός » (ὁπ. ἴδε) τ 247· κατὰ πληθ. διδυμοί (|| κατὰ τὸν Σχολ. ἀκολουθοῦντα ἴσως τὴν γνώμην τοῦ Ἀριστάρχου συμφυεῖς ἀλλήλοισι, « κολλημένοι ») Ψ 644 (πληθ. ἐκ τοῦ διπ. || Πιθανότερον δὲ κατὰ τὸν Δοιερλίτινον δι' ἀναδιπλασιασμοῦ τοῦ δῶ-ο, ἀντὶ τοῦ διδυμ-ος. Ὁ δὲ ἀναδιπλασιασμός· ἔγενεν ἐξ ἔκφρασις ἰδιαίτηρας τινὸς τῶν δύο σχέσεως· τῆς φυσικῆς συνπάρξεως ἢ συμφύσεως).

ΔΙΔΗΜΙ [..υ.], ἐπ. ἀπαρρ. διδόμεν καὶ διδόναι (ἀντὶ τοῦ διδόναι) Ω 423· προστ. διδῶμι, γ 380· παρὰ. γ'. ἐν. ἀνάξ. διδου (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. διῶμι) καὶ γ'. πλ. διδουσαν, ρ 367, καὶ διδον, ἐδιδον, Γ. Δήμ. 327, 437· μέλ. δώσω καὶ μετ' ἀναδιπλ. διδώτω (διδώτομεν, υ 358, ἀπαρρ. διδώσειν, ω 344, κατὰ τὸν Λόβεκκ. κατ' ἄλλους δὲ εἶνε μέλ. ἐκ τοῦ διδῶμι) ἀορ. α'. ἐδώκα καὶ ἐπ. ἔδωκα μόνον ἐν τῇ ἐνικ. τῆς ὁριστικῆς ἀορ. ὁ. ἐνεργ. (ἔδων) μόνον ἐν τῇ πληθ. τῆς ὁριστ. ἔδομεν κτλ. γ'. πληθ. ἔδωσαν, Π 470, ὑπότ. δῶ, ι 356 ὁρ. Π 27, συγκρίτον τὸ γ'. ἐν. δῶμι, πληθ. δῶμεν, Ψ 537, θ 389, καὶ κατ' ἔκτασιν δώσωμεν, Π 299, γ'. πληθ. δώσω, Γ 66, καὶ κατ' ἐπ. ἔκτασιν δώσωσι, A 437, I 436, 278· ἢ ε κτ. συγχή, προστ. δός, ι 365, ἀπαρρ. δόσω, δόμεν, δόμεναι παρὰ. παθ. διδομαι, ἐδρίσκονται δ' ἐπὶ παρ' Ὁμ. ἐκ τοῦ Διδῶμι ἐνεστ. ὁ. ἐνικ. διδοῖς καὶ διδοῖσθα, T 270 (ἐσφαλμένως πρότερον διδοῖσθα, ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ B'. διδοῖσθα), γ'. ἐνικ. διδοῖ, προστ. δίδου, γ 58. Τίλος θαμιστικ. ἀορ. ὁ. δάσκων, δόσκε, ε 382, τ 76. Δ) « διδῶμι », δωροῦμαι, « τι τινι » A 123 κ. ἀ. πλχ. πολλάκις προστίθεται καὶ ἀπαρρ. ἐπὶ περὶ τὸν προσδιορισμὸν (εἰ· ἐνδείξιν τοῦ σώματος) « δώκε τεύχεα Ἐρεοβαλίωνι φορῆναι » ἔδωκε τὰ ὅπλα εἰς τὸν Ἑρεῦθ. νά (διὰ νά) τὰ φορῆ. Π 449· « τεύχεα καλὰ δῶτα πόλεμον δε φέρεσθαι » ἵνα τὰ συμπαράλαβῃ εἰς τὸν πόλεμον, A 798 (|| ἐνθα τὸ ἀπαρρ. εἶνε μέσον καὶ ἄχι παθητικόν), πρὸλ. ε 268, Ψ 183 κ. ἀ.—Ἰδίως α'. διδῶμι εἰς τοὺς θεοὺς, προσφέρω, ἀφιερω· « θεοῖσιν ἔκατόμβας, ἔρα » Π 450, α 67· ὁ. διδοῖν θεῶν,

δίδω, παραχωρῶ, χαρίζω¹ «ἐργος, νίκη, κῆδος». Ὅμοι. πλ.χ. Ἰδοῦνός καὶ τὸ παθητ. «οὐ-
τοι δέδοται πολέμια ἔργα» δὲν εἶναι δεδομένα
(ἀπὸ τοῦ θεοῦ) εἰς σὲ τὰ πολυμικά ἔργα. E 428
(ἐνθα καὶ μόνον καίται τὸ παθητικόν)· πολλάκις
καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρὸς τι-
μωρίαν δεδομένων «ἀλγεα, κήδεα, ἄσας» A 96,
Σ 431, T 270, η 242² «πάραι τοι δαίμονα δώ-
σω» θά σοι δώσω τὸν κακὸν δαίμονα, τὸν ὀλε-
θρον. Θ 466 (|| μοναδική ἡ φράσις παρ' Ὁμ.
ἀνθ' ἧς ἡ καθομ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντίστρο-
φον, ὅταν «θὰ σὲ δώσω εἰς τὸν διδύλον»³· πρὸλ.
μόνον τὸ I 571)· γ' μετ' αὐτ. τοῦ προσ. καὶ δο-
τικῇ πράγματις «παραδίδοι, ἀφίνω», ἐγκα-
λεῖται «νέκην πορτί» ω 65, Ψ 483 «Ἐκτορα
κυσίλ» Ψ 21, «τινὰ ὀδόνειν, ἀχίεσι» E 397,
p 567, τ 467· δ'.) περὶ γυνέων, δίδω εἰς γυ-
ναῖκα, ὑπανδρεύω, «δίδω» [ἐκδίδωμι], «θυ-
γατέρα ἀνδρί» T 291, καὶ ἀνεν δοτ. Z 492. A
228, δ 7· «ἀνδρὶ μητέρα δώσω» (λέγει ὁ Τη-
λέμαχος) b 224 «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτὴν» τὴν
ὑπανδρεύσαν εἰς τὴν Σάμην, o 367. 2) θέλω νὰ
δώσω, προσφέρω. Γ. Ἀημ. 327, πρὸλ. I 519.

3) περὶ θεῶν, «δίδω», παραχωρῶ, «ἀφίνω»,
συγχωρῶ, εὐδοκῶ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. «αὐ-
τὸν πρηνέα δὲ πασιεῖν» Z 307· ἰδίως ἐν ταῖς
προσευχαῖς, Γ 322 κ. ἀ.

ΔΙΕ, ἴδ. ΔΙΕ.

ΔΙΕΚΡΕΩ, ἴδ. ΔΙΕΚΡΩ.

ΔΙΕΔΑΜΟΝ [..], ἴδ. ΔΙΑΤΡΕΧΩ.

ΔΙΕΪΠΟΝ, ἐλλειπτ. ἀόρ. β'. ἐξ οὗ μόνον προστ.
διαίπει, ἀπαρρ. διακίπμεν (διαΐειπμεν) ἐπ. ἀντὶ
τοῦ διαίπειν, ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς εἶπον
τινί, K 425, «διακίπμεν ὀλλήλοισι» δ 245.

ΔΙΕΪΡΟΜΑΙ, ἐπ. (ῥομαί) μόνον κατ' ἐννεστ. διερ-
ρωτῶ, ἐξετάζω (πολυρωτῶ, πολυεξετάζω)⁴
A 550, O 93, δ 492 κ. ἀ.

ΔΙΕΚ, ἐπ. (διὰ, ἐκ) διὰ μέσου ἕως ἔξω,
«πέρα καὶ πέρα», O 424, p 61 κ. ἀ. (Ὁ
Οὐόλφ. ἐν Ὁδ. ἔγραψε διηρημένως δι' ἐκ· ἀλλὰ
σήμερον πανταχοῦ γράφεται ὡς ἐν, πρὸλ. ΔΙΑΗΡΩ).

ΔΙΕΛΛΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. διηλατῶ. 1) μεταβ. διὰ
μέσου τινὸς ἐλαύνω, ἀφίνω νὰ διέλθῃ, μετὰ
αὐτ. καὶ γεν. «ἵππους τάφρσαι» τοὺς ἵππους (τὸ
ἄρμα) διὰ μέσου τῆς τάφρου, K 364, πρὸλ. M
420· διὰ μέσου τινὸς (μέτα εἰς τι) «ἐμπήγῃ,
χώνω» «ἐγ' ἄρ' λαπάρης» τὸ ἄρμα διὰ μέσου τῆς
λαπάρης, ἢ μέτα εἰς τὴν λαπάρεν, II 318 «ἄρμα
ἀσπίδος» N 461 κ. ἀ. 2) ἀμεταβ. διατρέχω,
μετ' αὐτ. «ὄρη» T. Tριμ. 96.

ΔΙΕΛΘΕΜΕΝ, ἴδ. ΔΙΕΡΧΟΜΑΙ.

ΔΙΕΜΑΙ [..], ἐπ. μέσ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐνεργ.
διημα, ὅπερ ἐπὶ τῶς ἐστὶ ἐν τῇ συνθέτῃ ἐκείνῃ,
ὅπ. ἴδ.) κληρόμενον κατὰ τὸ τίθεμαι, παρ' Ὁμ.
ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον γ' πληθ. διένται καὶ ἀπαρρ.
διεσθαι, «σκιάζομαι», φεύγω, τρέχω περὶ
ἵππων «διένται πεδίοιο» φεύγουσι διὰ τῆς πεδία-
δος, Ψ 475· περὶ λίοντος «σταθλοτο διεσθαι»

φεύγω ἢ διώκομαι ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, M 304.
Ἄλλα χωρία ἐνταῦθα ἀναφερόμενα ἴδ. ἐν λ. ΔΙΑ.
ΔΙ-ΕΞ-ΕΙΜΙ, διὰ μέσου τινὸς ἐξερχομαι, Z
393 f.

ΔΙ-ΕΞ-ΕΙΡΟΜΑΙ, ἀκριβῶς ἐρωτῶ ἢ ἐξετά-
ζω, «τινὰ τι» περὶ τινος, (ἴδ. ΠΙΡΑΤΛΗ) K 432 f.

ΔΙΕΠΕΦΡΑΔΕ, ἴδ. ΔΙΑΦΡΑΞΩ.

ΔΙΕΠΡΑΘΩ [..], ἴδ. ΔΙΑΠΕΡΩ.

ΔΙΕΠΤΑΤΟ, ἴδ. ΔΙΑΠΕΤΟΜΑΙ.

ΔΙ-ΕΠΩ, παρρ. διεπὼν καὶ ἐπ. διεπὼν, φρον-
τίζω περὶ τινος, διέπω, διοικῶ, κυβερνώ,
«ἔκαττα» A 706, p 46 «τὸ πλεῖον πολέμοιο»
A 466, «στρατόν» B 207, «ἀνέρας σκηπανίῳ»
διὰ τῆς ῥάβδου διεπεν, ὁ ἐ. ἀπεδίωκε τοὺς ἀν-
δρας, Ω 247.

ΔΙ-ΕΡΓΩ Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ διεργῶ, μόνον
ἐν τῇ Ἰων. παρρ. γ'. πληθ. διεργὼν (ὁ ἐ. δι-
εργῶν), χωρίζω, διαχωρίζω, μετ' αὐτ. «τοὺς
διεργὼν ἐπάλαιε» M 424 f.

ΔΙ-ΕΡΕΣΣΩ, ἀόρ. διήρεσα καὶ ἐπ. σσα, διὰ μέ-
σου τινὸς κωπηλατῶ, «χερσί» μετὰ τὰς χετ-
ρας Ὁδ. m 444, ε 351.

ΔΙΕΡΩΣ, ἡ, ὅν, λ. ἀμφιβολοῦ σημασίας, εὐρι-
σκομένη μόνον ἐν Ὁδ. ζ 201 «οὐκ ἐσθ' αὐτός
ἀνὴρ, διερὸς βροτός, οὐδὲ γέννηται ὅς κεν Φαιή-
κων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται, δημοτῆτα φέρων»
καὶ i 43 «ἀνὴρ ποδὶ φευγόμεν». Ἑρμηνεύεται
δὲ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ὑγρὸς, νωπὸς, γλω-
ρῶς, ὡς ἐκ τοῦ ΔΙΑΙΩΝ, ἐπομ. μεταφορ. ζωη-
ρὸς, ἀκμαίος, ἐρρῶμενος, ἄρα ζῶν, «ζων-
τανός» (ὁ Εὐστ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἔρμην.
«ζῶν, σπουδαῖος»)· ὅθεν «διερὸς βροτός» ζωη-
ρὸς, ζωντανὸς θνητὸς, καὶ «ὁ ποδὶ» μετὰ ζωη-
ρόν, ταχὺν ποδα. Ὁ δὲ Νίτσης ἐκλαμβάνων τὸ
«διερὸς» ἀντὶ τοῦ ὑγροῦ, liquidus, ῥέων, ἐπομ.
εὐκίνητος, συντάσσει ὡς ἑξῆς: «οὗτος ἀνὴρ,
ὅς κεν ἵκηται φέρων δημοτῆτα, οὐκ ἐστὶ διερὸς
βροτός οὐδὲ γέννηται» καὶ ἑρμηνεύει: ἐκείνος ὁ
ἀνὴρ ὅστις ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων,
φέρων πόλεμον, δὲν εἶναι οὐδὲ θὰ ᾔνε εὐκίνητος
καὶ ὑγιής καὶ μεταξύ τῶν ζώντων. Ὅχι πολὺ
πιθανώτερά εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Γερμ. μεταφρ.
Οὐδοσίου (δὲν κινεῖται ἐκείνος ὁ θνητός, οὐδὲ θὰ
ζήσῃ) καθ' ἣν λαμβάνεται ὡς ὑποκείμενον τὸ
«οὗτος βροτός» καὶ κατηγορ. τὸ «ἐστὶν ἀνὴρ
διερὸς». Ὁ δὲ Λέρνιος παράγων τὴν λ. ἐκ τοῦ
«διεμαι» ἑρμηνεύει ἐν μὲν τῇ i 43 φυγὰς, φεύ-
γων, ἐν δὲ ζ 204 μεταβαστ. ὁ εἰς φυγὴν τρέ-
πων fugator, ἐπομ. φοβερός, ἐπίφοβος, καὶ
χωρίζει διὰ κώλου τὸ «οὐδὲ κ. ἐ.» ἀπὸ τῶν
προηγούμενων. Ταύτην τὴν ἑρμηνείαν ἀκολουθεῖ
καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὅπως δὲ ἀπίθανος ἡ ἑρμηνεία,
ἣν ὁ Ἀμείν. οὐκ οἶδ' ὅπως ἐτεχνάσθη. (|| Πα-
σῶν τούτων τῶν ἐρμηνειῶν πιθανώτερά μοι φαί-
νεται ἡ τοῦ Δυντζέρου, καθ' ἣν ὡς πρὸς μὲν τὴν
σύνταξιν παραβάλλεται τὸ ἐν τῇ i 204 χωρίον
πρὸς τὸ ἐν τῇ π 437 (καὶ πρὸς τὸ τῆς καθο-
μ. ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι λεγόμενον, «δὲν ἐγεν-

νήθη οὐδὲ θά γεννηθῇ, ἥ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ θά ὑπάρξῃ ἐκεῖνος πρὸς θά μὲ δειρὴ ἐμένα· π. χ.) τὸ δὲ «διερός βροτός» ὡς καὶ διὰ τῆς στίξεως ὑπεδείξαμεν, εἶνε ἐπεξηγήσει τοῦ «οὗτος ἀνὴρ», ἥ δὲ λ. «διερός» ἐκ τῆς ρίζης δι-, ἐξ ἧς καὶ τὸ δι-μαι, δέδια, καὶ δειλός, καὶ δεινός καὶ δι-δω, παραγομένη σημαίνει ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὸν δειλόν. Νομίζω δὲ ὅτι ἐστὶ μάλλον ἐπιτυχ-χάνει τις τοῦ ἀληθοῦς, πρῶτον μὲν ἐὰν συνδυάσῃ τὴν σύνταξιν τοῦ Δυντξέρου πρὸς τὴν λεκτικὴν ἐρικνεύειαν τοῦ Λερσίου, ὅ. ε. τὸ μὲν «διερῷ ποδί» = φογὰδι, ταχέϊ, τὸ δὲ «διερός βροτός» = φοδερός, δεινός ἀνθρωπος, εἰρωνικῶς ἐννοούμενον· δὲν ἐγεννήθη ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, «τὸ φοβερόν τὸ παλλη-κάρι», οὐδὲ θά γεννηθῇ κτλ., ἔπειτα ἐὰν τὴν σύνταξιν τοῦ Δυντξέρου μεταφράσῃ τις ὡς ἑξῆς: νά θεωρήσῃ τις μόνον τὸ «βροτός» ὡς ἐπεξηγήσειν τοῦ «οὗτος ἀνὴρ», ὥστε νά ἔχωμεν ταύτην τὴν ἔννοιαν: δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ φοβερός ἀνὴρ, ὁ θνητός (δηλ. μεταξὺ τῶν θνητῶν) οὐδὲ θά ὑπάρ-ξῃ κτλ.).

ΔΙ-ΕΡΧΟΜΑΙ, μέλ. διελεύσασθαι. ἀόρ. β'. διηλ-θον ἀπρφ. ἐπ. διελθόμεν. 1) κυρ. α.) διέρ-χομαι, διὰ μέσου τινός βαδίζω, μετ' αἰτ. «πῶς» διασχίζω τὸ ποταμὸν, Γ 498: «ἄστου» Ζ 392: μετὰ γεν. «μεγάρου» ζ 304: ἀπολ. Ω 716: β'. εἰσδύω, διαπερῶ ἐπὶ βελῶν, μετὰ γεν. «χρόσι» διὰ τοῦ δερματος εἰσδύω, Υ 400, ἀπολ. Υ 263, Φ 876. 2) μεταφ. «μετὰ φρεσὶ πάντα διέρχομαι» διασκοπῶ πάντα, διαλογί-ζομαι, Υ. Ἀφρ. 277.

ΔΙΕΣΣΤΟ [-...], ἴδ. ΔΙΑΣΣΤΟ.

ΔΙΕΤΜΑΓΕΝ, ἴδ. ΔΙΑΤΜΗΓΟ.

ΔΙ-ΕΧΩ, ἀόρ. β'. διέσχον, μόνον ἀμεταβ. δια-περῶν τι ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω πέρα ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος», «διὰ δ' ἔπτατ' οἰστός, ἀντικρὺ δὲ διέσχε» ἐόγγικον ἀντικρὺ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, Ε 100 (ὅπου ἡμαρτήθησεν μεταφρ. ὁ Φαίσις: διήλθε κατ' ἐθέλειαν· ὠνάτως καὶ Α 253, Γ 446 καὶ ἐν τρ. «δι' ὤμου ἐγγος ἔσχεν» Ν 520, Ξ 431).

ΔΙΕΧΜΑΙ, ἐπ. καὶ Ἰων., ἀποθ., μέλ. διζήσομαι, π. 239. 1) ζήτῳ, «ηγυρεύω» τινά, Δ 88, ὁ 90: ἐπομένους τοῦ «εἶπου» Ν 760. 2) ζήτῳ ἢ προσπαθῶ νά ἀποκτήσω, νά ἐπιτύχω, ἐπιζητῶ, ἀπολ. «ἐκαστος μνάσθω ἐθένοισιν δι-ζήμενος» ἄς μανῇ ἕκαστος ἀνησυχῇ, ζητῶν ἢ προσπαθῶν νά ἐπιτύχῃ (γυναικα δηλ.) διὰ δώ-ρων, π. 391: μετ' αἰτ. «νόσταν» λ 100 «νόσταν τινί» ζήτῳ νά ἐπιτύχω χάριν τινός τὴν ἐπιτρο-φὴν, ψ 253, «φάρμακον» α 246, «πληθύν» ζήτῳ νά ἔχω πλῆθος Ρ 221.

ΔΙΖΕΙ [-...], ῥησι., ὁ, ἡ (ζυγόν) «διζυγεῖ: ἔπι-ποι» ἔπιποι ἂν ὅσο ζευγνύμενοι ἴδ. Ε 495, Κ 473: (ὁ Γράσιος παραδίδεται ὡς ἐναι. ὀνο-μασι. τὸν τύπον διζυγοσι, τὴν δὲ πλῆθ. γενο-μένην κατὰ μεταπλασμὸν).

ΔΙΖΩ (δι:) μόνον παρὰτ. διζῃ, ἀμφιβάλλω,

διατάζω, «εἶμαι μὲ δὴ γνώμαις», ἔπομ. «ἡ—ἡ» Π 713 f. (Κατὰ τὸν Διοδωρ. ἀντὶ τοῦ διύζω ἐκ τοῦ δύο).

ΔΙΩ [-...], ἡ, Δία κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἡ νῆας: Νάξος, ὀνομασθεῖσα οὕτως (θεία) ὡς ἱερὰ τοῦ Διούσου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους μικρὰ τις νῆας: οὐ μακρὰν καὶ ἀπέναντι τοῦ Πρακλείου τῆς Κρήτης, «ἐν Δίῃ» λ 325: ἴδ. λ. ΔΙΩΔΑΝΗ.

ΔΙΩΚΟΙΣΙ, ΔΙ, Α, Ἰων. ἀντὶ τοῦ διακόςισι, ἴδ. Θ 233, Γ 383.

ΔΙΩΝΕΚΗΣ, ἐς (διὰ, ἡνεκῆς ἐκ τοῦ ΕΝΕΚ-, ἡνεκα, ἀορ. τοῦ φέρω) συνεχῆς, ἀδιάκοπος, Λατ. CONTINUUS, μόνον τοπικόν, μακρός, «ῥά-βδοι» Μ 297: «νῶτος» Η 324, Ξ 437: «ρίζαι» Μ 434: «ἀτραπιτοί» συνεχεῖς, ἀδιάκοποι ὁδοί, ν 495: «ὥλις» αὐλαὶ διήκουσαι ἀπὸ τοῦ ἐνός μέ-χρι τοῦ ἄλλου ἄκρου α 375.—Ἐκ τούτου ἐπὶρ. ΔΙΩΝΕΚΕΩ, ἀδιάκοπος, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους: ὅθεν ἐκτενῶς, διεξοδικῶς «ἀγορεύω» η 244, μ 56: ἔπομ. ἀκριβῶς, ὀριστηκῶς δ 836. (Ὁ δὲ Διοδωρ. ὥστι: ἀνάγει τὸ -ἡνεκῆς εἰς τὸ «ἀνήκω» φθάνω μέγιστος ἂν ἢ μέχρι τέ-λους, ἐρικνεύει τὰ μὲν ἐπὶρ. διὰ τοῦ ἐντελής, ἔπειτα, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἀκριθεῖς ὁδοί, διὰ τοῦ μακρός: τὸ δὲ ἐπὶρ. πάντοτε διὰ τοῦ ἐν-τελῶς: εἴτε κατ' ἔκτασιν, ἤγουν ἀνελλιπῶς, ὡς ἐν τῇ η 244, εἴτε κατ' ἔντασιν, ἤγουν μετὰ βεβαιότητος, ἀσφαλῶς, ὡς ἐν τῇ δ 836).

ΔΙΥΡΚΕΑ, ἴδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΤΑΙ, ἴδ. ΔΙΩ.

ΔΙΥΜΙ [-...], πέμπω ἢ ῥίπτω διὰ τινος μετὰ γεν. καὶ μόνον ἐν τρ. «διὰ δ' ἔπτα σὺ ἡ-ρουν» ἴδ. φ 328, ω 477.

ΔΙ-ΙΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. διζομαι ἀόρ. δικό-μην [-...] μόνον μεταφ. διεξέρχομαι διη-γασθῆναι «πάντα» ἴδ. Ι 61, Γ 186.

ΔΙΠΕΤΗΣ [-...], ἐς (διός, πίπτω) ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἡ οὐρανόσ πεσών, οὐρανόπεμπτος, ἐπὶθ. τῶν ποταμῶν, ὡς ἐκ τῶν ὑδάτων παραγομένων, Π 174, Ρ 263: «Ἀλφειῖος» (ὁ δὲ Νεῖλος) δ 477.

ΔΙΠΕΤΗΣ [-...], ἐκ (διός, πίτομαι) ὁ μέχρι Διός ἢ μέχρις οὐρανοῦ πετόμενος, ὕψιπέτης, οὐρανόπέτης, «οἰωνοί» Υ. Ἀφρ. 4.

ΔΙΣΙΣΜΙ, ἔχει μόνον τὸν ἀμετάβ. ἀόρ. β'. διίστην, γ'. δοῖα διαστῆτην: παρὰτ. α. πλῆθ. διίσταμεν καὶ μέσ. ἐνεστ. διίσταμαι α.) κυρ. ἐρχομαι, δια(ἀπο)χωρίζομαι, ἀπομακρύ-νομαι, Μ 86, Η 470, Ω 718: ἐν δὲ τῇ πα-ρακ. σημ. στέχω μακρὰν, «τῆ δὲ νῶι διί-σταμεν» διὰ τὴν στέχωμεν μακρὰν ἀλλήλων (καὶ δὲν μαχόμεθα): Φ 436: «θαλάσσα διίστατο» διηνοίχεται, Ν 29: β'. μεταφρ. ἐρχομαι εἰς διάστασιν, διχονοῶ, ἴδ. Α 6.

ΔΙΚΑΖΩ [-...], (δικη), μέλ. ἀσώ. ἀόρ. α. διδι-κασα, ἐπ. σσ. 1) ἔνεργ. δικάζω «κρίνω» ἀπολ. Φ 579, λ 547: «ἀμοιβήδης δὲ δικάζον» (γέροντες δηλ., ἴδ. 503) ἀπεραινόντο ἐν ἀλλὰς τὴν γνώμην των, Σ 506: μετὰ δατ. «Τρωσέτε

καὶ Δαναοὶ δικάζετε» ἄ: κρίνη, ἄ: ἀποφασί-
ζη μεταβ. τῶν Τρώων καὶ Δαναῶν Θ 431· «ἐς
μέσον ἀμφοτέρωσι δικάσατε» κρίνατε ἀνὰ μέσον
τῶν δύο, δηλ. πότερος ἔχει τὸ δίκαιον, Ψ 574·
ἐν γένει ἀποφασίζω, «κρυπτάδι» Α 512.

2) Μέσ. δικάζομαι, ἔρχομαι εἰς δίκην,
«κρίνομαι», λ 346, μ 440.

ΔΙΚΑΙΟΣ [-], Η, ΟΝ (δίκη) «δικαιο» ὁ ἔ.
ἀ.) δίκαια φρονῶν καὶ πράττων, δικαιο-
σύνην ἀσκήων πρὸς το θεοὺς καὶ ἀνθρώπους,
φιλοδίκαιος, αὖς ὁ Χείρων Α 832, οἱ Ἄδριοι
Ν 6, Τ 181 κ. ἀ. τοῦναντίον εἶνε οἱ μνηστῆρες
«οὐδὲ δίκαιοι» Ε 282· ὡσαύτως καὶ τινες τῶν
Ἀργείων ἡρώων γ 133 καὶ οἱ Κύκλωπες θ 375,
ι 475, ν 201, οὗτοι δὲ μάλιστα διότι παραβιά-
ζουσι τὸ παρά πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἱερὸν τῆς ἐ-
νίκας δίκαιον· ὁ.) ἐπὶ πράξεων συμφωνῶν πρὸς
τὸ δίκαιον «ἐπὶ βῆθέντι δικαίῳ» ἐπὶ δικαίῳ ῥη-
θῆντι λόγῳ σ 414· «οὐ δίκαιον» μετ' ἀπαρτ. ο
294. Συγγκρ. -ότερος Τ 181 καὶ ὑπερβ. -ότατος
Α 382, Ν 6.—ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπὶ ῥ. κατὰ τὸ δίκαιον
καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὰ ἔθνη, ὅπως πρέπει,
«μνᾶσθαι» ξ 90 ρ.

*ΔΙΚΛΗΝΟΣ [-], ΟΝ, ποι. (δύο, κέρατα) ὁ δύο
δικέφαλος Βατρ. 300.

ΔΙΚΛΗΠΟΛΟΣ [-], ὁ, ἐπ. (δίκη, πολέω) ὁ
εἰς δίκας ἀσχολούμενος, δικαστής, Α 238·
«ἀνὴρ» λ 186.

*ΔΙΚΕΡΟΣ [-], ΟΥΟΣ, ὁ (δύο, κέρατα) ὁ δύο
ἔχων κέρατα, ἐπὶ θ. τοῦ Πανός. Τημ. 18, 2.

ΔΙΚΗ [-], ἡ, 1) κατ' ἀρχ. ἔθους, ἔθιμον,
δίκαιον τὸ κατὰ παλαιοὺς ἐπικρατέσαν, «δίκη
βασιλῆων» δ 691 «δ. θεῶν» τ 43 «δ. ἑωύων»
ξ 59 κ. ἀ. ἡ συνήθεια τῶν βασιλέων, θεῶν κτλ.
«μνηστῆρων οὐχ ἴδε δίκη τὸ πάροικε τίτυκτο»
μεταβ. τῶν μνηστῆρων δὲν ὑπῆρχε πρότερον
τοῦτο τὸ ἔθιμον, ἡ οἱ μνηστ. δὲν εἶχον ταῦτα τὸ
ἔθιμον, σ 275· ἔτι δὲ τὸ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν
φορὰν τῶν πραγμάτων συμφωνῶν «αὕτη δίκη
ἐστὶ βροτῶν» αὕτη εἶνε ἡ φύσις, ἡ τύχη, ἡ εἰ-
μαρμένη τῶν θνητῶν, λ 218· «ἡ γὰρ δίκη, ὅπ-
ποτε» τοῦτο συνήθως γίνεται, ὅποτε—τ 468.

2) δίκαιον, δικαιοσύνη «δίκης ἐπιθευῖς
ἔχω» δικαιοσύνης ἐνδεὲς ἔχω, στερούμαι τὸ δι-
καίον μου, Τ 180· ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὴν ἰ-
σχύν, τὸ «σθένος» Π 542, ἡ τὴν «βίαν», «δι-
κη» ἐξελαύνω» ἀποδίδωμι τὸ δίκαιον (ἐκ τῆς
ἀγοράς) Π 388, «τίω» τιμῶ τὴν δικαιοσύνην,
ξ 84, «δίκην εἰπὲν» περὶ τοῦ δικαστοῦ, ἀπα-
φαίνομαι ἢ λέγω τὸ δίκαιον, ἀποφασίζω, Σ 508·
ἑ.) κατὰ πληθ. «δίκαι» ἀπονομῆ τῶν δι-
καίων, δικαιοσύνη, Π 542, γ 244, ι 215·
ἐπὶ δὲ καὶ τὰ δίκαια· «νέκυες δὲ μιν ἀμφὶ δι-
κας εἶροντο ἄνακτα» οἱ νεκροὶ περὶ αὐτῶν (κα-
θήμενοι ἢ ἱστάμενοι) ἡρώων τῶν ἄνακτα δικαί,
ὁ ἔ. ποῖος ἔχει δίκαιον, λ 370. 3) δίκη, ὑπό-
θεσις δικαστικῆς, «δίκην δίδωμι καὶ λαμβά-
νω» δίδω δίκαιον καὶ λαμβάνω, ὁ ἔ. φέρω τὴν

ὑπόθεσιν ἐνώπιον δικαστοῦ ἵνα αὐτὸς ἀποφασίσῃ,
Υ. Έρα. 312. 4) λόγος δικανικὸς ἢ ἐπι-
χειρήμα δικανικόν «δίκη» δικανικῶς κατὰ
τὸν Εὐστάθ. Ψ 542. (II. Ὁ δὲ Δόντιζρος ἐκ τῶν
νεωτέρων ἐκλαμβάνει τὴν δοτικὴν ἀντὶ τῆς παρὰ
τοῖς μετέπειτα ἐμπροθέτου σὺν (ἐν) δίκῃ, ὁ ἔ.
δικαίω).

ΔΙΚΛΙΣ, ἴσος, ἡ, ἡ διπλῇ, διπλοῦν κλε-
σιμον, δύο θυροφύλλα ἔχουσα, «πύλαι, θύ-
ραι, σάνιδες, Μ 435, ρ 268, ε 345. (Κατὰ τι-
νας μὲν ἐκ τοῦ κλέϊς, ἐπομ. κυρ.=κλέϊς· κατ'
ἄλλους δ' ἐκ τοῦ κλίνω).

ΔΙΚΤΙΟΝ [-], τό, τῶν ἀλίων τὸ δίκτυον,
«δίχτυ» χ 386 ρ (ἐκ τοῦ δικεῖν=ρίπτειν·
κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ δέχομαι).

ΔΙΝΕΪΝ καὶ ΔΙΝΕΑ [-], ὁ πρώτος τύπος μό-
νον ἐν τῇ ἐνέστ. καὶ θαμιστικ. παρὰ. δινεῖ-
σκιν ἐκ δὲ τοῦ δινέω ἀόρ. ἀ. ἐδίνεσα παθ. ἀόρ.
ἀ. δινηθείς. 1) μεταβ. περιστρέφω, συστρέ-
φω, «στρεφογυρίζω» «σόλον» Ψ 840· «ζεύ-
γεα» Σ 543· «μοχλόν» συστρέφω ὡς τὴν τρο-
πὴν, ι 388. 2) ἀμεταβ. συστρέφομαι ὡς
στροβίλος, «γυρίζω ἢ φέρω γύρα» περὶ χο-
ρευόντων Σ 494, 606· ἐν γένει δὲ περιφέρο-
μαι, ἀναστρέφομαι, «κατὰ μέσον» Δ 544·
«παρὰ θίνα» Ω 42· «κατὰ οἶκον» τ 67· ἐπὶ
πτηνῶ ἐναερίως περιτρεφόμενος ἢ περιπταμέ-
νου Ψ 875.—Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. δινέομαι
περιστρέφομαι, περιέρχομαι, «περὶ πόλιν»
Χ 465 «ὅσπερ δινέσθην» συνεστρέφοντο οἱ ὁ-
φθαλμοί, Ρ 680· «καππεσε δινηθείς» κατέπεσε
συστραφείς χ 85· (ἀλλ' ὁρθότερον γράφουσιν ὁ
Βέκκερ, Ἄρμεϊς καὶ Δόντιζερ. ἰδνωθείς ἐκ τοῦ
ἰανόη) «κατὰ νῆσον δ.» περιφέρομαι ι 433·
«ἐπὶ ἄσπερ δινηθῆναι» π 63. Ἐκ τοῦ

ΔΙΝΗ [-], ἡ, στροβίλος, συστροφὴ τῶν
ὕδρων τοῦ ποταμοῦ, Φ 213, ζ 416· πληθ. Φ
41, 432. Ἐκ τοῦτου

ΔΙΝΗΕΙΣ [-], ΕΙΣΑ, ΕΝ, πολυδίνης, πολ-
λὰς ἔχων συστροφάς, ἐπὶ θ. τῶν ποταμῶν, Β
877, λ 242 κ. ἀ. πλη.

ΔΙΝΑΙΟΣ [-], ἡ, ὅς (δινέω=δινέω): κυρίως
συνεστραμμένος· παρ' Ὀμ. δὲ γυρτός, κυρτός,
διὰ τὸν ποταμὸν στρογγυλεμένος, τὸν νευτός, «λέ-
χεα» Γ' 394· «κλισίη» τ 36· «ἀσπίς ῥινοτοί
βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτή» ἀσπίς διὰ βοῶν δερ-
μάτων καὶ χαλκοῦ ἐστρογγυλεμένη, κυλιτερῶς
ἐξεργασμένη, (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ὁμαλῶς καὶ
καλάρως ἐξεργασμένη ὡς διὰ τῶνον) Ν 407.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ [-], ΕΩΣ, ὁ, ἡ (Διὸς, γένος) ὑπὸ
τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἐκ Διὸς καταγόμενος,
σύνθετος ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων καὶ βασιλέων, ὡς ὑπὸ
τοῦ Διὸς, τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων, τεταγμέ-
νων καὶ προστατευόμενων, Α 337, ε 352 κ.
ἀ. πλη.

ΔΙΟΥΞ [-], ἐπὶ ῥ. (Διὸς) παρὰ τοῦ Διὸς,
κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, Ο 489, Ω 194, 561.

ΔΙΟΥΣΙΒΙΗ μέλ. σω, διὰ μέσου τινὸς το-

ξεύω, «τινός» τ 578, φ 76, 97· ἀπολ. «καί κεν διοιτεύσεται» ἐδύνατο τὸ μεταβῆ (τῶν δυνασκεμένων) διάστημα νά διαταξεύσῃ, διὰ τοῦ βέλους νά περάσῃ, ὅ εἰ. κείνται (οἱ ἀκόπειλοι) εἰς ἀπόστασιν ταξέυματος, *Ὁδ. μ 402.

ΔΙΟΙΣΤΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΙΑΦΕΡΩ.

ΔΙΟΙΤΟ, ἴδ. ΔΙΕΜΑΙ.

*ΔΙ-ΟΙΚΝΕΩ, διέρχομαι, *Υμ. 48, 40.

ΔΙΟΚΑΉΣ, ΠΟΣ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ἑγγονος τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Μεσσηνίας, Ε 542 ἐξ. Παρ' αὐτῷ διενικητέρευσεν ὁ Τηλέμαχος γ 488, ο 186· πύθωνος ὑπάρχους τοῦ Ἀγαμέμνονος, πρβλ. I 451. 2) εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑλευσίνος, ὃν ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τελευτὴν τῶν ἱερῶν μυστηρίων, *Υ. Δῆμ. 474 (ἐν δὲ στῆχ. 153 εὐρίσκεται ἡ γέν. Διόκλου ὡς εἰς ἀντιστοιχίαν Διόκλου).

ΔΙΟΛΑΥΜΑΙ [-.-], μεταβ. ἐξαφανίζω τὸ δὲ μέτ. καὶ ὁ β'. παρακ. διόλωλα ἀμυστῶ. ἐξαφανίζομαι, ἐξαοὺ θρασυήμασι «οὐδ' ἐτι καλῶς οἴκας ἐμός διόλωλε» καὶ ὅχι πλέον ἀνεκτῶς (ἢ εἰ. ἀνασχεδόντως) ἐξαφανίζεται ὁ οἶκος μου, β 64 f.

ΔΙΟΜΗΧΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, αἰχμαλώτης τοῦ Ἀχιλλέως, I 655.

ΔΙΟΜΗΧΗΣ, ΕΩΣ, ὁ, αἰτ.-αμ καὶ-ακα, υἱὸς τοῦ Τυδείου καὶ τῆς Δηϊπύλης, ἄρα τὸ γένος Αἰτωλῶς (Ψ 470), ἀνὴρ τῆς Αἰγιαλείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἀργούς καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς πόλεως Ἀργούς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν Ἰσχυρῆς πεδιάδος (ἴδ. *ΑΡΓΟΣ I) B 442. Μετέσχε καὶ αὐτὸς τῆς δευτέρας ἐπὶ Θύβας στρατείας τῆς τῶν Ἐπιγόνων, Δ 406 καὶ ἐπέπλευσεν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ 80 νεῶν, B 567, 568. Εἷς εἰς τῶν ἀνδρειωτάτων τοῦ Ἀργαίου στρατοῦ (πρβλ. «Διομήχους ἀριστοῖαν» ἡ τῆς Ἠλ.), ἀνταλλάσσει μὲ τὸν Γλαύκων τὸν πατρικὸν αὐτοῦ ξένον, τὴν πανοπλίαν του, τὴν χιτῶν πρός τὴν χρυσοῦν, Z 230. Καὶ κατὰ μὲν τὸ γ 480 ἐξ. εὐτυχῶς ἐπανερχεται εἰς τὸν Ἀργος· κατὰ δὲ τινα μεταγενεστέρων παραδόσεων μετὰ τὴν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀπέπλευσεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν, ὅπου ἐκίττει τὴν ἐν Ἀπουλίᾳ πόλιν Ἀρπυιαν (Αρπυ).

ΔΙΟΝ, τὸ, πόλις τῆς Εὐβοίας παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Κήνησιον (, Λιθάδα) τὴν σήμερον, *Α-γιά, B 538.

ΔΙΩΝΤΙΟΣ [-.-], μόνον λ 325· ἐπ. Διώνυσος, ὁ, Z 432 ἔ. πλγ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἀνατρεφεί· ὑπὸ τῶν νεμερῶν τοῦ εὐδύρου δρύος Νύκτος, (ἴδ. τὴν λ.) E 325. Ἐκ τῶν κατ' αὐτὸν ὁ Ὁμ. γινώσκει προσεῖτι τὴν ἐν Θράκῃ λατρίαν αὐτοῦ καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας Λυκοβργος μὴ ἀνεγόμενος τὸν μέθυσον ποταμὸν θεῶν, ἀναγκάζει αὐτὸν νά καταφύγῃ εἰς τὴν θαλάσσαν πρὸς τὴν Θέτιν, Z 432 ἐξ.—Ἐν τῇ λ 325 ὑπαινίσσεται τὸν πρὸς τὴν Ἀριάνην ἑρωτὰ του· ἐν παρόσῳ δὲ ἀναφέρεται καὶ ὡ 74. Ἐντε

κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν νεωτέρων τὸ συμβόλον τῆς φυτικῆς δυνάμεως τῆς γῆς καθ' ὅσον αὕτη ἀναφαίνεται ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν πολυχόμων ὀπωρῶν, ἱπομ. ὁ θεὸς τῆς ἀμπελοουργίας καὶ δοτήρ τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ εὐφροσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, *Υμ. 6. 25. 26. (Κατὰ τὸν Οἰύσιον εἶνε ὁ Διώνυσος κυρ.=θεὸς τῆς Νύκτος· κατὰ δὲ τὸν Πέργα=θεὸς νόχιος).

ΔΙ-ΟΠΤΕΙΩ, ἀκριδῶς παρατηρῶ, κατασκοπεύω, K 434 f.

ΔΙΟΠΤΗΡ, ἦρος, ὁ, κατὰ σκοπεύς, K 562 f. ΔΙ-ΟΡΙΣΣΩ, ἀορ. ἂ μετοχ. διορύσας, «τάφρον» σκάπτω ἢ ἀνοίγω διώρυγα, φ 420 f. ἐν τμ.

ΔΙΟΣ, ΔΙΑ, ΙΩΝ (ἀντὶ τοῦ διος, ἐκ τοῦ Διός) κυρ. ἐκ Διὸς καταγόμενος «διον γένος Ἰοχέαιρα» I 538· συνήθ. ὅμως ἐν γένει θεός, ὑπεράνθρωπος, σεπτὸς, ἔξοχος, ὑψηλός, μέγας, ἰσχυρός, λαμπρός, ἀριστος· ὁ) ὡς ἐπὶ θ. τῶν θεῶν μόνον κατὰ θηλ. γένος, οἶον «δια θεά» σεπτή, πάνσεπτος θεά, K 290· «δὲ Ἀφροδίτη, Ἥώς δια» κ. ἄ. τὴν αὐτὴν (ἄχι ὑπερθετικῇ) σημ. ἔχει καὶ τὸ «δια θεῶν» E 484 κ. ἄ. πλγ. αὐταύτης καὶ «δια Χάρυβδος» μ 404· β.) ἐπὶ ἐξόχων ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν γένων μάλιστα διὰ τὸ γένος, τὴν τάξιν, τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡθικὴν ἀξίαν, εὐγενεῖα, γενναίως ἐνάρετος, οἶον «διος ὑφορδός» π 56 καὶ ἄ. «δὲ Εὐμείας» π 464· δ. Φιλαιτίας· φ 240· ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐθνῶν ὀλοκλήριον· διῶι Πελασγοί, διῶι Ἀχαιοί· γ 446, τ 499, 477· «διῶι ἐταῖροι» (Σαρπηδόνης) E 692· γ.) ἐπὶ ἐξόχων ζώων οἶον «δ. ἵππος» εὐγενής, ὁ ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, Θ 483, τοῦ Ἀδράστου, Ψ 346· δ.) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἶον ἐπὶ θαλάσσης, A 444 κ. ἄ. πλγ. ἐπὶ τῆς γῆς, E 347, Ω 532, ἐπὶ τοῦ αἵθερος, Π 365, τ 540, ἐπὶ τῶν ποταμῶν, B 522, M 24, ἐνθα περιλαμβάνεται ἡ ἐννοια τοῦ ἀπεράντου καὶ μεγάλου μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμμεσον οἰαν ἐπενεργεῖαν εὐρισκομένου. Ὡσαύτως τίθεται καὶ ἐπὶ ἀρχαίων, σεβαστῶν πόλεων, οἶον τῆς Ἀρισθῆς, B 836, Ἥλως, B 645, A 686, 698 καὶ Λακεδαίμονος, γ 326, ν 440, πρβλ. ἱεροῦ.

ΔΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριέμου, Ω 254.

ΔΙΩΣΚΟΡΙΟΙ [-.-], οἱ, υἱοὶ τοῦ Διὸς, κατ' ἔθογῃν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, μόνον ἀτηρημένως γραφόμενοι «Διὸς κοῦροι» *Υμ. 33, 4. 9. πρβλ. *Υμ. 46.

ΔΙΩΤΕΦΗΣ [-.-], ἔξ, ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς τραπεῖς ἢ ἀνατρεφείς. Ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων καὶ ἀριστῶν τοῦ λαοῦ, ὡς τὸ «διογενής», B 496 κ. ἄ. πλγ. «αἰξήτο» B 660· ἐτι δὲ ἐπὶ θ. τοῦ Σκαμάνδρου, Φ 223, «ἄνθρωποι» ὡς γεννηθέντες ἐκ θεῶν ἢ συγγενεῖς αὐτοῦν, ε 378.

ΔΙΠΛΑΞ, ἄκος, ὁ, ποι. διπλοῦς, «μέ θυω διπλάσι» «δημιός» Ψ 243.—Ὡς οὖν ἡ, (ἐξυπακ. γλαῖνα) διπλοῦς μανδύας, γλαυκὸς διπλῆ, ἣν δύναται εἰς δις νά περιβληθῇ, («ὦν ἐξ

διπλὴν ἀμφιέσθαι» κατὰ τὸν Σχολ.) προβλ. «διπλὴ χλαῖνα» καὶ «διπτυχὸς λώπη»· τούναντιον εἶνε ἀπαλοῖς, ὅπ. ἰδ. (Ὀλιγώτερον πιθανὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν φρονούντων ὅτι εἶνε ἱμάτιον διπλῆς ὕφης οὕτως, ὥστε ἡ μὲν κυρία ὕψις νὰ ᾖ λευκή, τὰ δὲ κοσμητάματα πορφυρᾷ ἢ ὅτι εἶνε ἐκ διαιτού υφάσματος) Γ 426, X 444, τ 244.— (II. Ἐάν τις δὲν ἀρέσκεται εἰς τὴν ἐκ τοῦ διπλῆς παραγωγὴν, δὲν εἰσέρω ἂν δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ ἐτυμολογήσῃ τις τὴν λ. ἐκ τοῦ δι καὶ πλάξ=ἐπιφάνεια ὁμαλὴ ἢ ἐκ τοῦ πλέκω, ὡς νομίζει ὁ Κούρτιος ἐν τῇ Ἑτυμολογικῇ).

ΔΙΠΛΟΟΣ, Η, ΟΝ, συνηρ. μόνον ἐν τῇ θηλ. διπλή, διπλοῦς «χλαῖνα διπλή»=ΔΙΠΛΑΕ, ὅπ. ἰδ., K 434, τ 226 «ὅθι διπλός ἦν τετο θώρηξ» Δ 433, Υ 443, ἰδ. ἈΝΤΟΜΑΙ.

ΔΙΠΤΥΧΟΣ, ΟΝ, ὁ δῶω ἔχων πτυγὰς «λώπη δ.»=ΔΙΠΛΑΕ, ὅπ. ἰδ., ν 224.—Ἐτι δὲ καὶ αἰτιατ. ἐνικ. μεταπλαστικὴ διπτυχα (ἐκ τῆς ἀγρ. ὀνομ. ΔΙΠΤΥΞ) ἐν τῇ φρ. «διπτυχα ποῦ» (εἰς ὑπακ. «κνίστην» ὅπ. ἰδ.) κάμνω δύο διπλὰς ἢ διπλῶν τὴν κνίσαν, A 464, γ 458, μ 364. (II αἰ. διπτυχα εὐρίσκεται καὶ παρὰ τῇ Ἀπολλων. τῇ Ροδίῳ, B, 32).

ΔΙΣ, ἐπὶ δ. δ. «δῶω φορατὶς» ἢ «δῶω βολατὶς» i 494 f. (ἐκ τοῦ δύο ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ΔΙΣ).

ΔΙΣΘΑΝΗΣ [-], ΕΣ, ἐπ. ὁ δ. ἀποθανών, μ 22 f.

ΔΙΣΚΕΪΝ, ΔΙΣΚΕΩ, ΡΙΠΤΩ τὸν ΔΙΣΚΟΝ, «δίσκω ἐδίσκεον ἀλλήλοισι» διὰ ΔΙΣΚΟΥ, ΡΙΠΤΟΝΤΕΣ τὸν ΔΙΣΚΟΝ, διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, θ 488 f. Ἐκ τοῦ ΔΙΣΚΟΣ, ὁ (δισκῖν, ἀορ. τοῦ ἀγρ. ΔΙΚΗ=ΡΙΠΤΩ) «δίσκος» στρογγύλος, ὁμαλός, λίθινος ἢ σιδηρός (ἰδ. ΣΚΑΟΣ) ἢ καὶ ξύλινος, ὅτε μὲν ἔχων ἐν τῇ μέσῳ ὀπὴν καὶ ἱκάντα, ἵνα τῇ βοήθειᾳ τούτων ὅσον δυνατόν μακρὰν ῥιπθῇ, ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τούτων. II Δισκοβολία ἦτο ἡδὴ ἐπὶ Ὀμήρου συνήθης παιδιὰ, B 774, δ 626, ἐν ᾗ τὰ βράβειον ἐλάμβανεν ὅστις ἔρριπτεν αὐτὸν ἀπώτατα, ἰδ. μάλιστα θ 486· ὅθεν ΔΙΣΚΟΙΤΑ τὰ, ἐπ. (εὐρον), τὸ διάστημα, εἰς ὅσον ὁ ΔΙΣΚΟΣ ῥίπτεται, οἶονεἰ ΔΙΣΚΕΥΜΑ, «ἐς ΔΙΣΚΟΥΡΑ λείπετα» εἶχε μείνη ὀπίσω ὅσον ῥίπτει τις τὸν ΔΙΣΚΟΝ μακρὰν, Ψ 523 f. Τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ «δίσκου οὖρα» Ψ 434, προβλ. ΟΪΡΟΝ.

ΔΙΤΤΟΣ, Η, ΟΝ, ΔΙΠΛΟΣ, Βατρ. 64.

ΔΙΦΛΑ [-], ΖΗΤΩ, «γυρεύω» «τίθεα» ὁστροφα ζητῶ, περὶ τῶν κολυμβητῶν, π 747 f. ΔΙΦΡΑΣ, ΛΟΣ, ἡ=τῷ ἐπομ., ἁμαξία, Ἑπωρ. 45, 8. (II. ἔνθα καὶ ἄλλη γραφή: ΔΙΦΡΑΝ).

ΔΙΦΡΟΣ, ὁ, 4) τοῦ ὀχήματος· τὸ ἔδρανον (τὸ κάθισμα), τὸ χώρημα, τὸ κύτος («κουτίον») ἐντὸς τοῦ οὗοιου κἀθηνται ἢ ὅτανται οἱ ὀχοῦμενοι (τὸ κατ' ἀρχὰς βεβαίως ἢ ἐκ σανίδων ἐπὶ τοῦ ἄξονος κρητὶς) E 460, A 748, P 464, Ψ 432 κ. ἀ. Τὰ πλάγια αὐτοῦ ἦσαν στρογγύλα, ὅπισθεν δὲ ἀνοικτὰ, ἵνα ἀνέρχεται ὁ ὀχοῦμενος,

ἱκάντες δὲ ἐντεταμένοι συνερχον αὐτὸν πρὸς τὸν ἄ. ο. ν. α., E 727. Ἐνίστι σημ. καὶ ὅλον τὸ πολέμικόν ἄρμα μόνον ἐν Πηϊδί, K 305, Π 379 κ. ἀ. εἰ δὲ καὶ ἁμαξίαν ὁδοιπορικὴν με δῶω ἔδρα, γ 324. 2) ἀπλοῦν θρανίον (ἄνευ ἀνακλίντρου ὀπισθεν) «σκαμνί» Γ 424, Z 334, δ 717 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ διφρος, οἶονεἰ δῶω ἀνθρώπους φέρων, τὸν μαχητὴν καὶ τὸν ἡνίοχον).

ΔΙΧΑ [-], ἐπὶ δ. διττῶς, «εἰς δύο» ὅσον «δίχα πάντα ἡρίθμεον» ἁριθμῶν διήρσα εἰς δύο ὁμάδας, κ 203· «δίχα δέσονται» εἰς δύο μέρη, ο 442. 2) μεταφ. διττῶς, κατὰ δύο τρόπους ἐν ταῖς φράσεσι «δίχα δὲ σπιν ἦν ὥανε βουλή, δίχα μερμηρίζω, δίχα θυμὸς ὀρώρεται, δίχα θυμὸν ἔχω, δίχα θυμὸς ἄητο, δίχα βάζω», ἰδ. τὰ ῥήματα καὶ ὀνόμα.

ΔΙΧΟΛΑ, ἐπὶ ποι. ἀντὶ τοῦ δίχα, εἰς δύο μέρη «τοὶ διχθὰ δεδαίεται» α 23· μεταφ. «διχθὰ κραδίη μέμονε» διττῶς πάλλεται ἡ καρδία μου, ταλαντεύονται μετὰ δύο ἀποφάσεων, Π 435.—Ἐκ τοῦτοῦ

ΔΙΧΟΔΑΙΟΣ [-], Η, ΟΝ, ἐπ. διττός, διπλός, «Κήρες» *Π. I 441.—Τὸ αὐδὲ ἐπιρρήματι κω: Ξ 21.

ΔΙΚΟΜΗΝΟΣ [-], ΟΝ (δίχα, μὴν), κατὰ τὸ μέσον τοῦ μῆνός, κατὰ τὴν πανσέληνον, «σέληνη δίχα» ἢ διχάζουσα τὸν μῆνα, ἢ πανσέληνος, ἡ πλῆθουσα, Γ 32, 41.

ΔΙΨΑ, ἡ, «δίψα» *Π. A 642, T 466.—Ἐκ τοῦτοῦ

*ΔΙΨΑΛΕΟΣ [-], Η, ΟΝ, ποι. «διψασμένος», Βατρ. 9.

ΔΙΨΑΝ (δίψα), «διψῶ» A 584 f.

ΔΙΨΑ [-], ἐπ. θέμα τοῦ διείδω. 4) Ἐκ τοῦ ἔνεργ. μόνον τὸ γ'. ἐν. καὶ πλ. τοῦ παρατ. ἀνεν αὐτήσεως αἶε καὶ αἰόν· ἀ.) «φροδίζομαι», τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω, «περὶ ἄστου» Φ 234· δ.) φροδίζομαι, «περὶ γάρ οἱς νηυσὶν Ἀχαιῶν» πολὺ φροδίζω (ἦτο περὶ τῆς) περὶ τῶν νεῶν τῶν Ἀχαιῶν, I 433, A 357, «ποιμένι λαῶν» E 556. 2) Ἐκ δὲ τοῦ μετ. μόνον τὸ γ'. ἐν. καὶ πλ. τῆς ὑποτ. διηται, διώνται, καὶ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. διοίτο, ἔχει δὲ σημ. μεταβατ. φροδῶ, «φροδίζω», διώκω, τρέπω εἰς φυγὴν τινα, Π 497, «δελίους» M 276, «μητέρα ἀπὸ μεγάρου» ἀποδιώκω, υ 343· «ἵππους προτὶ ἄστου» ἐλαύνω πρὸς τὴν πόλιν, O 681 «τινὰ πεδίων δε» X 456 «κνώδαλον, ὅτι διήτο» ὁ τιδήποτε ἦθελε καταδιώξῃ (ὁ κύων), ρ 347· προβλ. X 489· «μάχην νεῶν» τὴν μάχην ἀπὸ τῶν νεῶν ἀποκρούω, Π 246.—Πρόβλ. περὶ τούτου τε τοῦ ῥήματος χ τοῦ αἰσῆλιν Ἑρμ. εἰς Αἰσγ. Πέρσ. 701.

ΔΙΨΩ, ἀορ. ἐπ. διώσω ἀντὶ τοῦ διέωπα, διαβρήγνω, κατακρημνίζω «κρημόν» Φ 244 f. αἰάκη (διώ) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Α'. Ἐνεργ. βάλλω τινα εἰς ταχέαν κίνησιν, διώκω, «διώχων» ὅθεν 4) ἀποδιώκω, ἀποπέμπω

«διώκω δ' οὐτ' ἔγωγε» σ 409 (κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν. σημ. τρέχω κατόπιν τινός, καί κεῖται σαρκαστικῶς), ἐπὶ δὲ κινῶ, ἐλαύνω, «παίρνω ἢ βάλω ἢ ὑποκατατίθω», «ἄρμα καὶ ἵππους Οὐλυμπόνδε» Θ 439 «νῆα» ἐλαύνει ὁ ἀνέμος ἢ αἱ κῶραι, ε 332 ἀπὸ μ 282, καὶ παθ. «ἡ δὲ νῆς ἤλθετο ῥίμῃα θυωκυμένη» ταχέως ἐλαυνόμενη, ν 462. 2) καταδιώκω, «κυνηγῶ» (τοῦναντίον: πεύγω) τινά, Ε 672, περὶ ὁρνέου ἀρπακτικοῦ, Ν 64 ἀπολ. Ε 223, Θ 107 κ.ά. 6.) διώκω [αἰρῶ], καταλαμβάνω, «παίρνω» Χ 499, 200 γ'.) μεταφ. τρέχω κατόπιν τινός, ἐπιδιώκω τι «ἀνίχθα» ἀνατιθέμενα, ἀνέφικτα ἐπιδιώκω, Ρ 73. 3) ἀμεταβ. ταχέως ἐλαύνω, τρέχω ἐπὶ ἡνιόχου, Ψ 344, 424, 499· ἐπὶ ἵππων, Ε 223· ἐπὶ πλεόντων, μ 182· ἐν γένει τρέχω, σπεύδω, «Υ. Ἑρμ. 350. Β'.) Μέσ. σχεδόν ὡς μεταβ. «διώκετο πεδίον» προθύμως κατεδίωκε διὰ τῆς πεδιόδος, Φ 602· «δόμον» τὸν ἀπέπεμπε ἀπὸ τῆς οἰκίας του ὡς ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ, σ 8.

Διώνη [-], ἡ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ Διός, Ε 370, Υ. Ἀπ. 93. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 353 θυγάτηρ τοῦ Ἰκεανοῦ καὶ τῆς Τιθύος· ἡ κατὰ τὸν Ἀπλδ. 1, 4, 8 θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ. (Εἶνε ἐσχηματισμένον βεβαίως ἐκ τοῦ Διός).

Διώνειος [-], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Διόνειος, ὅπ. 102.

Διῶρης, κοσ. ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκίως, ἡγεμὼν τῶν Ἑπειῶν, φρονεῖς ὑπὸ τοῦ Παιρόου, Β 622, Δ 348. 2) πατὴρ τοῦ Λδοιμέδοντος, τοῦ ἡνιόχου καὶ ἑταίρου τοῦ Ἀχίλλεως, Ρ 429.

ΔΜΠΕΙΣ, ΔΜΠΟΤΑ, ἴδ. ΔΑΜΠ.

ΔΜΠΕΙΣ, 102, ἡ (δαμάω) ἡ δαμασσις, ὁ δαμασμός, «ἵππων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε» νά ἔχη τῶν ἵππων τὸν δαμασμόν καὶ νά ἀναγκαιεῖται τὴν ὁρμὴν αὐτῶν, ἡ δαμάσας τοὺς ἵππους νά ἀναγκαιεῖται τὴν ὁρμὴν αὐτῶν, (συναπαρμένον τοῦ «ἐχέμεν» διὰ τοῦ λεγομένου ἐνέχυματος μὲ διαφόρον σημ. πρὸς τε τὴν «δμῆσιν» καὶ πρὸς τὸ «μένος») Ρ 476 f.

ΔΜΠΕΤΡΑ, ἡ, ποι. δαμάστρια, ἐπὶ 0. τῆς νυκτός Ξ 249 f, κυρ. θηλ. τοῦ

*ΔΜΠΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ποι. δαμαστής, Υμ. 21, 5.

ΔΜΠΤΗΡ, ορος, ὁ, πρόσωπον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς πλασθέν, υἱὸς δῆθεν τοῦ Ἰάσονος βασιλέως τῆς Κύπρου, ρ 443.

ΔΜΠΗ, ἡ, ποι. (δαμάω), κυρ. ἡ δεδαμασμένη· ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλευθέρω δηλ. γεγεννημένη, καὶ δὲ τὸν νόμον τοῦ πολέμου εἰς δουλείαν περιελθούσα (διάφορος ἀπὸ τῆς «δούλης») μόνον κατὰ πληθ. Σ 28, προλ. Ι 658, Ω 643· ἔπειτα ἐν γένει δούλη, θεράπαινα, ὀπηρέτρια, α 147 κ. ἄ. πλη. καὶ ὡς ἐπὶ 0. «δμῶαι γυναῖκες» Ζ 323, Ι 477, π 408, γ 396 κ. ἄ. — Ἐχρηστέμεον εἰς διαφόρους οἰκιακὰς ἐργασίας, οἷον ἐκαθάριζον τὴν οἰκίαν, ἤλθον τὸν σι-

τον, ἐποίησαν τὸν ἄρτον, ὕφαινον, ἐμαγεύεον κτλ. προλ. Λαμπίλοχ. [Κατὰ τινὰς πρέπει νά ἔχη ἴση ὑπογεγραμμένον εἰς τὸ ω].

ΔΜΠΕ, αὐς, ὁ, ποι. (δαμάω), κυρ. ὁ δεδαμασμένος, ὅθεν αἰχμάλωτος, ἐλευθέρω δηλ. γεγεννημένος, ἐν πολλῇ δὲ εἰς δουλείαν περιελθὼν (διάφορος τοῦ «δούλος») α 398· ἐν γένει δ' ἔπειτα δούλος, ἀνδράποδον, ὡς ἐπὶ τὸ παλὸ κατὰ πληθ. συνηθέστατον ἐν τῇ Ὀδ., τῆς δὲ Ἰλ. μόνον Τ 333. Ὁ ἐνικ. ἀριθμ. εὗρίσκειται δ 736, λ 490, ω 257· ὁ δὲ δούκ. «δμῶαι» σ 244, γ 414· καὶ ὡς ἐπὶ 0. «δμῶαι ἄνδρες» π 305.—Οἱ δμῶαι ἐχρηστέμεον εἰς βαρυστότερας οἰκιακὰς ἐργασίας, ἐσθίζον ἐύλα, εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κτηνῶν, ἐφύλαττον τὰ ποίμνια καὶ ἐγεύεον τοὺς ἀγρούς (Κατὰ τὸν Νίτην «δμῶαι» εἶνε ἐν γένει ὁ δούλος, εἴτε ἐκ γενετῆς τοιοῦτος, εἴτε ἀργυρώνητος, εἴτε αἰχμάλωτος).

ΔΝΟΠΑΛΙΣ, ἐπ. μέλ. ζῶ, ῥῆμα εὗρισκόμενον Δ 472 «ἀνὴρ ἀνδρ' ἔδνοπαλίζεν» καὶ Ε 512 «τὰ σά βέκεα δνοπαλίζεις», λαβὼν δὲ πολλὰς παραγωγὰς καὶ ἐρμηνείας. Κατὰ μὲν τὸν Λδοικκ ἐκ τοῦ ἀχρ. ΔΝΟΠΑΛΗΣ ἢ ΔΝΟΠΑΛΩΣ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀχρ. οὐσ. ΔΝΩΣ (ὅθεν τὸ «δονεῖν» καὶ ὁ «δοναῖ») καὶ τοῦ ἡέλαπ ἐσχηματίσθη, σημ. δὲ τὸ τινάσσω, διασείω, ῥίπτω τῆδε ἀκκέσται (ἐν τῇ Ε 512 ἀντὶ τοῦ φορῶ ἢ περιβάλλομαι)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ Αἰολ. γνήφαλλον=κνήφαλλον, καὶ σημ. διατινάσσω ὡς ὁ κναφεύς (ὅθεν τινὲς ἐρμηνεύουσι τὸ Ε 512 ὅα καθάρσις, «ἡεπλύνθη» τὰ βέκη σου)· ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἐκ τῆς Σανσκρ. ῥίζης palh, κεφ (ὅθεν νέος, γνῶφος, ἑνόςφας) καὶ ἐρμηνεύουσι τυλίσσω, κρύπτω, φρονεῖν. || Τέλος ὁ Δύνηζρος παράγει ἐκ τοῦ ἀχρ. ΔΝΟΠΑΛΩΣ, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίζ. ΔΝΗ-, καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ ἀπτομαι, λαμβάνω, ὅπερ ἀρμόζει ἐπ' ἴσης εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία.

ΔΝΟΦΕΡΩΣ, ἡ, ὅν. ποι. (δνόςφας, συγγ. τῇ νέφας) σκοτεινός, ζυφερός, μέλας, «μαδρῶς», «νύξ» ν 269, ο 50, «δύωρ» Γ 145, Π 4.

ΔΟΛΕΣΑΤΟ, ἐπ. ἑλλειπτ. μέσ. ἄορ. ἄ. ἐξ τοῦ προσέτι καὶ γ'. ἐν τῇ ὑποτακτ. δοῦσεται (ἐπ. ἀντὶ τοῦ δοῦσεται) εὗρίσκειται, σημ. φαίνεσθαι, [δοκῶ] «ὥς δὲ οἱ φρονέοντες δοῦσεται κέρδιον εἶναι» [σκοποῦνται δὲ οὕτως ἰδοῦν αὐτὸν κέρδιον εἶναι], σκοπεύομενος δὲ οὕτως ἐνόμισεν· ἐπὶ εἶνε ὑπερλειπνότερον, Ν 458, ε 471 κ. ἄ. πλη. «ὥς ἂν τοι πλήμνη γει δοῦσεται· ἀχρον ἰδέσθαι κύκλου» οὕτως ὥστε νά φανῇ ὅτι ἡ πλήμνη ἐρθασεν (ἤγγισε) τῇ ἀχρῳ τοῦ τροχῶ (|| ὑπερβολικὴ ἔκφρασις τῆς αἰνιδικῆς ἐρως τοῦ ἔρματος, στηριζομένη εἰς λόγους ὑπνικαίους, κατὰ τὸν Φαίον) Ψ 339. (Παράγεται κατὰ τὸν Βούττι. ἐκ τοῦ «δέεται» (ἴδ. ΔΕΑΤ')=φαίνεται, κατὰ τροπὴν τοῦ εἰς ο. Ἄλλοι δὲ ἤσαν πιθανῶς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δοῖν, καὶ ἐρμην. κυρίως ἀρφειβάλλω, ἐνδοσιζῶ, ὅπως εὗρίσκειται παρ' Ἀπολλ. τῷ Ἰοδίμ· ἀλλὰ πρέπει παρ'

αὐτῇ νά θεωρηθῇ διάφορον τοῦ προκειμένου
ρήμα. || Ὁρθότερα ἴδ. ἐν λ. ἀκάτ'.

δοιή, ἡ, ἐπ. ἀμφιβολία, ἀδυστασία, «ἐν
δοιῇ (εἶναι)» ἐνδοιάζειν, I 230 †.

δοῖος, ἡ, ὄν, ἐπ. διττός, μόνον κατὰ δύσιν.
«δοῖω» Γ 236 κ. ἀ., ἀκλιτ. Ω 648· συνθηθέτερον
κατὰ πληθ. δοιοί, αἱ, ἀ=δύω, ἢ ἀμφοτέροι, αἱ,
α, Ε 728 κ. ἀ. πλη. — Τὸ οὐδ. πλη. «δοῖα» ἐκ-
λαμβάνεται κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη ὡς ἐπὶ β. «ὅμοι
κακῶν ἔμπισεν οἴκῳ δοῖα» διττῶς β 46· (κατ'
ἄλλους ὅμως καὶ ἐνταῦθα σημ. δύω, καὶ εἶνε ἐ-
πανόρθωσις τοῦ ἐν. «κακῶν»· ὅθεν ὁ Βέκκ. καὶ
οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοται, πλην τοῦ Ἀρμεῖος, στί-
ζουσι μετὰ τὸ «οἴκῳ»· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔγρα-
ψε «κακά» καὶ μετὰ τὸ «ἔμπισεν» ἔστιξε κόμ-
μα, ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ἀρενς).

δοκεῖν, ποι. (δέχομαι), παραφυλάττω, και-
ροφυλάκτω, «καρτεροῦ», τινά, Ν 345, Π 313·
ἐν γένει παρατηρῶ, παραδοκῶ, τηρῶ, «Ἰ-
ρίωνα» Σ 488, ε 274· ὡσαύτως «κύων (λέον-
τα) ἐλίσσόμενον δοκεῖ» παρατηρεῖ, προσέχει
εἰς τοῦς ἐλίσσους· τοῦ λέοντος, ἵνα καιρίως ἐπι-
πίσῃ κατ' αὐτοῦ, Θ 340· πρόσλ. Ψ 325. — Ἡ
μετοχή «δοδοκημένος», Ο 730, ἦν τινες ἐν-
ταῦθα ὑπάγουσι καὶ ἐνεργητικῶς ἐκλαμβάνουσιν,
ἀνήκει εἰς τὸ ΔΕΧΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδε.

δοκέω, ἀφρ. ἀ. ἔδοξα Ὑ. Ἑρμ. 208, ποι.
ἔδοκησα κ 415. 1) μεταβ. νομίζω, «παρ-
βῶ», πιστεύω μετ' ἀπαφρ. «δοκέω νικήσειν
Ἑκτορα» Π 492. — Συνθ. 2) ἀμετ. φαίνο-
μαι μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπφρ. «πέπλος οἱ δο-
κέει χαριέστατος εἶναι» Ζ 90· «ὡς μοι δοκεῖ
εἶναι ἄριστος» I 403, υ 93· «δόκησε σφίσι θυμὸς
ὡς ἔμεν» ἐφάνη δὲ εἰς αὐτοῦς· ὅτι ἡ ψυχικὴ των
διάθεσις ἦτο τοιαύτη, κ 415. (|| Ὁρθότερον ὁ
Δάντζερους ἐρμηνεύει στίχων εἰς τὸ «θυμὸς», ὅπερ
ἐκλαμβάνει ὑποκείμενον τοῦ «δόκησε» = ἐνόμι-
σεν ἡ ψυχὴ των, καὶ τότε τὸ παραδείγμα τοῦτο
ἀνήκει εἰς τὴν 4) σημ.). Σπανιώτερον μετὰ μέλ.
ἀπφρ. «δοκέει δὲ μοι ἔσεσθαι» Ζ 338.

δοκός, ἡ, δοκός, «δοκάρι», κυρ. ἡ στηρί-
ζουσα τὴν στέγην, Ρ 744 καὶ τ 38 κ. ἀ. (|| ἡ
φαίνεται, παράγεται ἐκ τοῦ ΔΕΧ-ομαι).

δόλιος, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δόλος),
δόλιος, ἀπατηλός, «πονηρός», μόνον ἐπὶ
πραγμάτων, ὡς «ἔπει» ι 282, «τέχνη» δ 455,
529· «κύκλος» ὁ ἀπατηλὸς κύκλος, τὸν ὁποῖον
οἱ κνηγοὶ διὰ δικτύων καὶ παγίδων περὶ θηρίων
τι σχηματίζουσι, Ὅδ. δ 792. — Ἐπὶ δόλιος
Βατρ. 93.

Δόλιος, ὁ, δολιός· τις τοῦ Λαίρτου, πατήρ
τοῦ Μελαμβίου καὶ τῆς Μελαμβοῦς, δ 735.

Δολίκατος [-ω-], ὄν, ὁ δολιχόν (μακρόν)
αὐλὸν (καλάμι) ἔχων, «αἰγανέη» ἀκόντιον,
ἔχων μακρόν τὸν αὐλὸν (ἴδ. τ. λ.) ἢ τὸ καλάμι
τῆς αἰγῆς (λόγχης), ι 456 †. (Ἐσφαλμένως
ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν· ὁ ἔχων μακρόν τὸ ξύλον,
εἰς ὃ προσαρμόζεται ἡ αἰχμή).

ΔΟΛΙΚΟΔΕΙΡΟΣ [-ω-], ὄν, ἴδ. ΔΟΛΙΚΟΔΕΙΡΟΣ.

Δολικός [-ω-], ἡ, ὄν, μακρός· ἀ.) ἐπὶ τό-
που, «ἔγχεα, δόρυ» Δ 533, Θ 474· β.) ἐπὶ χρό-
νου «νοῦσος, νύξ» λ 472, ψ 243· ἐπὶ χρό-
νου τε καὶ τόπου ἐνταῦθα «δόος» δ 393, «πλόος»
γ 469. — Τὸ οὐδ. «δολιχόν» ὡς ἐπὶ β. Κ 52.

*Δόλιχος [-ω-], ὁ, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἑ-
λευσίως, Ὑ. Δῆμ. 455. (Ἐσφαλμένως ἐτονίζε-
ται πρὸ τοῦ Οὔσοσ. Δολιχός).

ΔΟΛΙΚΟΣΚΙΟΣ [-ω-], ὄν, ἐπ. ὁ δολιχὴν (μα-
κράν) σκιὰν ἔχων ἢ ῥίπτων, μακρόσκιος,
ἐπὶ β. τοῦ δόρατος Γ 346 (|| ὅχι διότι, ὡς οἱ
Ἀραβες δικαίως ἐν τῇ γυνῇ αὐτῶν καὶ ἀδενδρῶν
χώρᾳ νομίζουσιν, μακροτάτη σκιὰ εἶνε ἡ τοῦ
δόρατος, ἀλλ' ἵνα χαρακτηρίσῃ ποιητικῶς ὁ Ὀμ.
τὸ μακρόν δόρυ), τ 438 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΕΙΣ, ΕΙΣΛ, ΕΝ, ποι. (δύλος), πλήρης
δόλου, δολερός, πανουργός «Κίρκη» ι 32,
«Καλυψώ» η 245· μεταφ. ἐπὶ δεσπῶν, «περὶ
γὰρ δολέοντα (δεσμοῦ) τέτυκτα» ἦσαν μέ πολ-
λὴν πανουργίαν μεμηχανεμένα, θ 284.

ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, σφ, ὁ, μόνον κατ' αἶτ. «δολο-
μήτα» Α 540 † καὶ ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, ι, ἐπ. (δόλος,
μήτις) ὁ δολίος ἔχων σκοπούς, δολόφρων
δόλιος, πανουργός, ἐπὶ β. τοῦ Αἰγίσθου καὶ
τῆς Κλυταμένηστρας, Ὅδ. α 300, δ 525, λ 422.

Δόλοπος, οἷ ἴδ. Δόλοψ.

Δολοπίης [-ω-], ἴοκος, ὁ, πατήρ τοῦ Ὑψή-
νορος, Τρώς, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου, Ε 77 (ἐκ
τοῦ δόλοψ).

Δόλος, ὁ (δέλεαρ) 1) κυρ. δέλεαρ, «δό-
λωμα» πρὸς ἀλίσταν τῶν ἰχθύων, μ 252· ὅθεν
2) πᾶσα τέχνη ἢ μηχανή, πᾶν δόλιον μέσον
τοῦ συλλαμβάνειν ἢ ἀπατᾶν τινα, ὡς ὁ δού-
ρειος ἵππος, θ 493, οἱ δεσμοὶ ἢ τὰ δεσμάτα,
ἅπερ ἔστησεν ὁ Ἥφαιστος εἰς τὸν Ἄρη, θ 276·
«δόλος ξύλινος» ἡ παγίς, τὸ «δόκανον», ἡ μυά-
γρα, Βατρ. 116· ἐν γένει δόλος, ἀπάτη, πο-
νηρία, πανουργία, Ὀμ. πλη. «δ. κακότεχνος»
πονηρὸς δόλος, Ο 14· ὡσαύτως «κακοὶ δόλοι»
Δ 339· ἴδως ἡ δοτ. «δόλω» μὲ δόλον, δολίως,
τοῦναντι. «κράτει» Π 142 ἢ «ἀμφαδόν» α 296·
πολλάκις τὸ πληθ. «δόλοι» Γ 202, Ζ 487, γ
449 κ. ἀ.

*ΔΟΛΟΦΡΑΔΗΣ [-ω-], ὁ δόλια φραζόμενος,
δόλ. διανοούμενος, δόλιος, Ὑ. Ἑρμ. 282.

ΔΟΛΟΦΡΟΔΕΗΣ, ΟΥΕΛ, ὄν, ἐπ. ὁ δόλους φρο-
νῶν ἢ ἐπισπῶν, μόνον κατὰ μετοχ. (κατὰ τὸν
Κλάσσην ἐκ τοῦ δολόφρων παράγωγος) Γ
405, κ 339 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΦΡΟΔΕΪΝΗ [-ω-], ἡ, ἐπ. ἡ δολερὰ διά-
θεσις ἢ γνώμη, ἀπάτη, πληθ. αἱ δολιότη-
τες, πανουργίαι, Ὑλ. Τ 97, 142, Ὑ. Ἑρμ.
364.

Δόλοψ, ὄπας, δ, 1) ἐθν. ὄν. οἱ Δόλοπες ἦσαν
ἰσχυρὰ φυλὴ τῆς Θεσσαλίας· παρὰ τὸν ποταμὸν
Ἐνιπέα, I 484, μετέπειτα δὲ εἰς τὰς ὑπηρείας
τῆς Πηνόου. 2) κύρ. ὄν. ἀφρ. (δόλοψ=κατά-

σκοπος κατά τὸν Ἠρώδη· α.) υἱὸς τοῦ Ἀλμυρού, ἑγγονοῦ τοῦ Ἀσπιδόκτου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φρονεούσης, Ο 525 εἰς 535· β.) υἱὸς τοῦ Κλυτίου, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Α 302.

Δόλων, ἦρας, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρυπύδου, Τρώς, ὅστις θελήσας ὡς κατάσκοπος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσεύς ἐφρονέθη, Κ 314 εἰς (ἐκ τοῦ δόλος, οἶονεὶ δολερὸς).

Δόμονας, ἐπὶ. οἶκος, εἰς τὴν οἰκίαν, Ω 747 ἔξ πλ.χ. ἔτι δὲ καὶ «ὄνδε δόμονος» εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, Π 145, α 83 κ. ἄ. Σημ. καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ἀνδρῶν, χ 479. Ἐκ τοῦ δόμος, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δῆμω), κυρ. ἡ οἰκοδομή, τὸ οἰκοδόμημα, ὅθεν 1) κατοικία, οἰκία· α.) ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῶν θεῶν, συνήθ. ἐν κ. Ζ 89 ἔξ πλ.χ. ἡρώδης· «δ. Ἐρεχθίδος» η 81. «Ἄιδος δόμος» ἡ κατοικία ἡ τὸ βασίλειον τοῦ Ἄιδου, ε 524 κ. ἄ. ἀλλὰ ἔξ πλ.χ. «Ἄιδος δόμος» Χ 52· β.) ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, σπαν. ἐν κ. Β 513, Ζ 242, «δ. Πηλῆϊος» Σ 60· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθυντικῶς, ἐπειδὴ αἱ κατοικίαι τῶν εὐπορούντων, περὶ ὧν μάλιστα ὁ λόγος παρ' Ὀμήρῳ, συνήθως ἐκ πολλῶν οἰκοδομημάτων συνείκνυτο, Ε 198, Ο 57 ἔξ πλ.χ. γ.) ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν ζώων, οἷον τῆς μένους τῶν προβάτων, τῆς κυφίλης τῶν μελισσῶν, Μ 304, 169. 2) δωμάτιον, καὶ μάλιστα ἡ σήμερον λεγομένη αἰθουσα εἰς διατριβὴν τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἐστιατόριον, α 285, Χ 294.

Δολακίς [..], ἦρας, ὁ, ποι. καλαμών, τόπος καλαμάφυτος, Σ 376 φ. Ἐκ τοῦ δόλας, ἄκος, ὁ (δονέω), 1) κάλαμος, «δόλακος» καλᾶμια, Κ 467, Ε 474, Ὑ. Ἐρμ. 47. 2) ὅτι ἐκ καλᾶμου κατασκευάζεται, οἷον τοῦ βέλους ὁ κορμὸς, Α 584. (|| Ἐν Κυθῆραις λέγονται σήμερον «ἀ-δονάκια» αἱ μικραὶ ῥάβδοι (καλᾶμια βεβαίαι) αἱ ἐν ταῖς κυφίλαις τῶν μελισσῶν, ἐξ ὧν αὗται κρημνίσαι τὸ κηρόμελιν των. Πανδύρ. Τόμ. ΙΒ'. σ. 286).

Δολίχ, δόρ. ἄ. ἐδόνησα· μέλ. γ'. ἐν. δονήσεται, κινῶ τῆδε κἀκεῖσε, διασεύω, διαταράττω μετ' αὐτ. περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις κινεῖ τὰ δένδρα, Ρ 55, καὶ διώκει τὰ νέφη Μ 157· «οἵστρας βόα· ἐδόνησε» ἐνέδωκεν εἰς ταράχην, διατάραξε, χ 300.—Μέσ. μέλ. μετὰ παθ. σημ. Ὑ. Ἀπ. 270.

Δόλα, ἡ (δοκέω) ἡ γνώμη, προσδοκία, «ἀπὸ δόξης» παρὰ προσδοκίαν, Κ 325, λ 343.

Δορός, ὁ (δέρω) ἐπ. ὁ δωμάτινος ἄσχος, «δερματίν» Ὁδ. β 334, 380.

Δορπία, δεῖπνον, Υ 44, ο 302 κ. ἄ. Ἐκ τοῦ δόρπον, τὸ, τὸ δεῖπνον, τὸ τὴν ἐσπέρην ἡ νύκτα παρατείναν, Τ 207, Ω 2, ε 429 πληθ. «δόρπα» Θ 503· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει γεῖμα καὶ μάλιστα πρόγευμα Ὑ. Ἀπ. 514.

Δορυ, τὸ, γεν. δοῦρατος καὶ δοῦρος (ἐντὶ τοῦ

δόρατος, ὅπερ παρ' Ὀμ. ἐν εὐρίσκειται), δοτ. δοῦρατι καὶ δοῦρι, αἰτ. δόρυ· δοῦτα, δοῦρε· πληθ. δούρατα καὶ δούρα, γεν. δούρων, δοτ. δούρασι καὶ δούρεσσι. 1) ξύλον καὶ μάλιστα· α.) ζῶν, θαλερόν, κορμὸς δένδρου, δένδρον, ξ 167· συνήθ. β.) νεκρὸν ξύλον, δοκὸς καὶ πᾶν ἄλλα οἰκοδομήσιμον, Γ 61, Μ 36, π 162 κ. ἄ. ἡ ναυπηγήσιμον ξύλον, ὅπερ ἰδίως λέγεται «δόρυ νήιον ἢ δούρα νεῶν» Ρ 744, Β 135· γ.) ὅ,τι εἶνε ἐκ ξύλου κατασκευασμένον, οἷον «δόρυ κοῖλον» ὁ δούρειος ἵππος, θ 507· ἰδίως ὅμως τὸ ξύλον, ὁ κορμὸς τοῦ δούρατος, τὸ «κοντάρι» τὸ «στελιζάρι ἢ στελίζικ» «μελινον δ.» Π 844 κ. ἄ. πρὸλ. ἐγκοε· ὅθεν πολλάκις συνεκδοχ. τὸ δόρυ, τὸ ἀκόντιον, «κοντάρι», ὡς ὅπλον ἢ μακρόθεν ῥιπτόμενον ἢ ἀγχέμαχον, Ὀμ. πλ.χ. ἔτι δὲ καὶ παλὸν τὸ κατὰ τὴν θύραν, Μ 303. (Οἱ Ὀμηρικοὶ ἔνρουσι φέρουσι συνήθως ἐν τῇ μάχῃ ἢ ἀλλαγῇ δύο δούρατα, Α 43, α 256)· ὅθεν ποι. πόλεμος, μάχη, οἷον «δοῦρι πόλεμον πύρραι» διὰ πολέμου καταστρέφω πόλιν, Π 708· πρὸλ. ς. 57.

Δορυκαὸς, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Λιάντος φονευθεὶς, Α 489.

Δορσοεινῆς, ἐς, ὁ δυνατός εἰς τὸ δόρυ, ἢ δυνατόν ἔχων δόρυ, Ὑμ. 7, 3.

Δόσις, ἰοε, ἡ (δίδωμι), δόσις, δῶρον, «δόσις», πληθ. «δόσια» ἐν δημοτικ. ἄσματι, Κ 213, ς 208 κ. ἄ.

Δούτεια, ἡ, ἐπ. ἡ δίδουσα Ἐπ. 7, 4, 0ηλ. τοῦ αὐτοῦ, ἦρας, ὁ (δίδωμι) ὁ δίδων, «αἰτία» ὁ δίδων σίτον, Τ 44 φ., Ὑμ. 7, 9.

Δούλειος, ἡ, ὁ (δούλος) δουλίκος, ω 252 φ. Δούλη, ἡ, δούλη, θεράπαινα, ὑπηρέτρια, «δουλα», κυρ. ἡ ἐκ γενετῆς δούλη, 0ηλ. τοῦ Δοῖλου, Γ 409, δ 42 κ. ἄ.

Δούλιος, ἡ, ἰοη (δούλος), δουλίκος, μόνον ἐν τῇ φρ. «δούλιον ἡμᾶς» ἡμέρα δουλείας, ἡμ. καὶ ἦν τις ὑποδουλοῦσα, Ζ 463, ρ 323.

Δουλίχιον, τό, νηὸς τοῦ Ἰονίου πελάγους νοτιοανατολικῶς κειμένη τῆς Ἱθάκης, ἀνήκουσα κατὰ τὸν Ὀμ. εἰς τὰς Ἐχινάδας καὶ ὑπὸ τῶν Ἑπαιῶν κατοικοῦμένη· εἰς αὐτῆς ἡγάγετο πολιορκία· εἰς τὴν Τροίαν ὁ Μένης (|| ἐν δὲ τῇ ξ 336 μνημονεύεται βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου Ἀκαστος) εἶπε δὲ κατὰ μὲν τὸν Στράβ. ἡ νηὸς Δουλίχη· κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν νήων Ἑλλήνων ἡ παρὰ τὸ ἀνωτῆριον Σάκχα καταποντισθεῖσα νηὸς Κακάδα· κατ' ἄλλους· δὲ τὸ μέρος τῆς Κεῖφλληνίας τὸ ἀπώτερον τῆς Ἱθάκης ἐκαλεῖτο Δουλίχιον (τὸ δὲ πλησιέστερον Σάμη) Β 625, α 246, π 247.—Δουλιχίδης, ἦρας, εἰς τὸ Δουλίχιον. Β 629, ξ 397.—Δουλιχίης, ἦρας, ὁ κάτοικος τοῦ Δουλιχίου, α 427, 395, 424.

Δουλιχόδερος [..], ὡν, ἰων. ἀντὶ τοῦ δουλιχόδ. ἐπ. ὁ δουλιχὴν (μακρὰν) δεῖρην (λαίμον) ἔχων, «μακρολάιμος ἢ μακρολαίμης», ἐπὶ τοῦ κύκνου, Ὑλ. Β 460, Ο 692.

ΔΟΥΛΟΣΥΝΗ [-υ-], ή, δουλεία, χ 423 f.
ΔΟΥΠΗ, ως επί το πολύ ποι. (δούπος) ἀόρ. ἀ
ἐδούπησα, Α 45, παρακ. β'. δέδουπα, προξενῶ
δούπον (ἰδ. τ. λ.), ή κρότον ἀμύλυν, βροντῶ,
ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων «δούπησε
πισών» ἐδρόντησε καθὼς ἔπεσεν (πρβλ. τὴν φρ.
«ἐφαγ' ἐνα βρόντον»!) Ε 42 κ. ἀ. πλγ. καὶ ἀνευ
δὲ τοῦ «πισών», πίπτω μὲ βρόντον (|| πρβλ.
τῆς καθομιλουμ. τὸ «ψοφῶ», ὅπερ σημαίνει
κατ' ἀρχὰς μόνον τὸ κροτῶ κατήντησεν εἰς
τὴν σημ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ζώων
καὶ μισγνῶν ὀνθρώπων, ἰδ. Κοραῆ 'Ατ. 4, 265)
N 426, «δεδουπότας Οἰδιπόδαο εἰς τάφον» Ψ
679. Πρβλ. ἐπιγαούπη.

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ, ποι. λ. πεποιημένη, πᾶς κρότος
ἀμύλυν (δοῦρ ή δοῦρ ἐν τῇ καθομιλουμένη)
μάχηται μὲν ὁ κατὰ τὴν μάχην ἐκ τῆς συμ-
πλοκῆς ή πτώσεως παραγόμενος, κλαγγή,
βρόντος, πάταγος, K 354, H 635 κ. ἀ. «δοῦ-
πος ἀκόντων» κτύπος, Α 364, H 364 κ. ἀ.
ἀλλ' καὶ «δοῦπος ποδῶν» π 10, πρβλ. Ψ 234.
Tίλεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς ή τοῦ πατάγου
τῆς θαλάσσης, ε 401, μ 202, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥύ-
θου τοῦ καταβρέσαντος χειμάρρου.

ΔΟΥΡΑΤΕΟΣ [-υ-], ή, ὄν, ἐπ. (δόρυ) ἐύλινος,
«ἵππος» ὁ δούρειος, ἔυλινος ἵππος, *Οδ. θ 493,
512 «ὀδευτοί» 'Υ. Ἑρμ. 421.

ΔΟΥΡΙΚΕΪΑ, ἐς, ἐπ. (δόρυ, ἐνεργεῖν, κατὰ δὲ
τὸν Δαιδερλ. δόρυ, ἀνήκω) μόνον οὐδ' ὡς ἐπὶ β.
ἔως οὗ φθάνει τὸ ἀκόντιον, μέχρις ἀκον-
τίου βοῆς, ή ὅσον ἀκόντισμα, K 357 f.

ΔΟΥΡΙΚΕΙΤΟΣ, ὄν, ἐπ. (κλειτός) Ε 55, 578,
ο 52 καὶ ΔΟΥΡΙΚΕΙΤΟΣ, ὄν (κλυτός) Β 645, ρ
71 κ. ἀ. πλγ. περιφρημος διὰ τὸ ἀκοντί-
ζειν, περιούρητος ἀκοντιστής, «εἰς τὰ κον-
τάρη ἔξακουστός», ἐπιθ. τῶν ἡρώων.

ΔΟΥΡΙΚΤΗΤΟΣ, ή, ὄν, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ
δουρικτήτος (δ. κτύπος) διὰ τοῦ δοράτος, διὰ
πολέμου κατακτενημένος, I 343 f.

ΔΟΥΡΟΣ, ΔΟΥΡΪ, ἰδ. ΔΟΥΡ.

ΔΟΥΡΟΔΟΚΗ, ή, (δ. δέχομαι) δοροδόγη, δο-
ρατοθήκη, κατασκευασία πρὸς υποδοχὴν τῶν
ἐπεριδομένων δοράτων (κατὰ τινας μὲν τὰ δια-
έσματα τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κίονος κατ'
ἄλλους δὲ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο παραστά-
δων τὸ παρὰ τὴν εἴσοδον ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ μέ-
γαρον τὴν αἰθούσαν τῶν ἀνδρῶν) α 428 f. (||
Οὐδέτερον τῶν ἐρηνησίων τοῦτων ἐπαρκεῖ ὅθεν
ὀχι ἀλογός μοι φάνηται ή ὑπόνοια τοῦ Δουριζέρου
εἶναι εἶναι οἱ δύο στίχοι παρέμδλημα μεταγενέστε-
ρον πρβλ. ρ 29, 30).

ΔΟΥΧΙΟΣ, ή, ὄν, ποι. καὶ δοχμός, ή, ὄν, ἐπ.
λοξός, πλάγιος «δοχμῷ ἀίσταντε» εἰς τὰ πλά-
για ή πλάγιος ὁρμάντες, δεξιὰ ή ἀριστερά, M
448. Τὸ οὐδ' πλγθ. ὡς ἐπὶ β. «πάραντά τε δόχ-
μιά τ' ἔλθον» Ψ 416 f. (Ἡ παραγωγή ἀμεί-
βουον ἀπίθανος ή τοῦ Δαιδερλ. ἐκ τοῦ λοξός).
Ἐκ τούτου

*ΔΟΧΜΩ, ἐπ. πλαγίζω τὸ παθ. κόπτω,
«σκούδω», 'Υ. Ἑρμ. 146.

ΔΡΑΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (δράσσομαι) ὅσον δύναται
τις νὰ πιᾷ μετ' τὴν χεῖρα, ὅσον χωρεῖ ή χεῖρ,
«δρομή» (ἰδ. Κορ. Ἀτ. 2, 407) «φουδκα»,
ὅσον ὁ θεριστής πιάνει εἰς τὴν χεῖρά του ἵνα θε-
ρίσῃ, «δράγματα ταρφέα πίπτει» Α 69, Σ 552.
(κατ' ἄλλους δὲ ὅσον ὁ θεριστής συλλέγει, ἵν' ἀ-
ποτελέσῃ τὸ δεμάτι).

ΔΡΑΓΜΕΪΑ, ἐπ. (δράγμα), συλλέγω δράγμα-
τα, ἵνα ἀποτελέσω δεμάτια, Σ 555 f.

ΔΡΑΪΝΗ, ἐπ. (δράω) θέλω ή ἐπιθυμῶ νὰ
πράξω τι, K 96 f.

*ΔΡΑΚΑΝΟΝ [-υ-], τὸ, πόλις καὶ ἀκρωτήριον
τῆς Ἰθάκης, 'Υμ. 26, 4.

ΔΡΑΚΙΟΣ [-υ-], ὁ, ἡγεμὼν τῶν Ἑπειῶν, N 692.

ΔΡΑΚΑΝ [-υ-], ὄντος, ὁ, θηλ. ΔΡΑΚΑΙΝΑ, 'Υ.
'Απ. 300, δρᾶκων, «δράκος», μέγας ὄφις,
καὶ παρ' Ὀμ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. μυθώ-
δες ζῶον, Β 309, Α 40, M 202, X 93, δ 457.
(Ποθῶνς ἐκ τοῦ δερκομαι).

*ΔΡΑΞ, ΑΚΟΣ [-υ-], ή, δράγμα, «φουδκα»
«πῆλος» Βατρ. 240. Ἐκ τοῦ

ΔΡΑΣΣΟΜΑΙ, ἀποθ., παρακ. δέδραγμα, δράτ-
τομαι, πιάνω, «ἀδράχτω», ἀόρ. «ἀδραξα»,
μετὰ γεν. μόνον κατὰ μετοχ. ὡς «δεδραγμέ-
νος κόνιος» 'Υλ. N 393, H 486. «δραζάμενοι
κορύθων» Βατρ. 456. (Κατὰ τὸν Λόδεκκ ἐκ
τοῦ δράω).

ΔΡΑΤΟΣ [-υ-], ή, ὄν, κατὰ μετᾶθεσιν ἀντὶ τοῦ
δαστός (δέρω), «γδαρτός» «σώματα» Ψ
469 f.

ΔΡΑΩ [-υ-], ἐπ. γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ.
δρώωσι, εὐκτ. δρώομι, εἶμαι ἐνεργός, κατ'
ἐξοχὴν ὑπηρετῶ, θεραπεύω ὡς θεράπων,
*Οδ. ο 317, 324.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ [-υ-], ή, Σ 351 f καὶ ΔΡΕΠΑΝΟΝ,
τὸ, σ 368 f τὸ δρέπανον, «δρεπάνι», ἐκ τοῦ

ΔΡΕΠΗ, κόπτω, ἀποκόπτω μετ' αἰτ. «ἀν-
θεα» 'Υ. Δήμ. 425. συνηθέστερον τὸ μέσ. δρέ-
πω ή κόπτω ἑμαυτῇ, δι' ἑμαυτὸν «φύλλα»
μ 357, 'Υ. Δήμ. 429.

*ΔΡΗΣΜΟΣΥΝΗ [-υ-], ή (δράω), ὑπηρεσία,
θεραπεία, «ιερών» 'Υ. Δήμ. 476.

ΔΡΗΣΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Εὐρύα-
λου φονευθεῖς, Z 20.

ΔΡΗΣΤΗΡ, ἦρος, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δρα-
στήρ, ἐπ. (δράω) σημ. τὸν ὑπηρετήν, θερά-
ποντα, Π 248 τὸ θηλ. ΔΡΗΣΤΕΙΡΑ, ή θεράπει-
να, *Οδ. κ 349, π 345.

ΔΡΗΣΤΟΣΥΝΗ [-υ-], ή, ἐπ., ἐνέργεια, δρα-
στηριότης περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ο 321 f.

ΔΡΜΙΣ [-υ-], εἴλ, ἴ, ὄξος, διαπεραστικός,
κοπετός, «βέλος Εἰλεθυίας» τὸ οὐ βέλος
τῆς Εἰλ., τροπικῶς αἱ ὠδίνες (οἱ πόνοι τῆς γυ-
ναϊκῆς) Α 270 μεταφ. σφοδρός ὁρμητικός,
πεισματώδης, «χόλος» Σ 322, «μένος» ω
349 «μάχη» Ο 696.

αρίας [-] (πληθ. τὰ δρία παρ' Ὑσιόδ. Ἑργ. 3. Ἰμ. 528) ποι., δρυμός, δάσος, «δρίος ὕλη» ξ 353 f. [Τὸ γένος τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμ. ἀδελον, ἐπειδὴ ἐκτός τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικ. οὐδεμία ἄλλη πειθισί ἀπαντᾷται] μόνον παρὰ τῇ Ὀππιανῇ καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ εὐρίσκεται «τὸ δρίος». Κατὰ τὸν Λόδεσκ παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρ. δρίς=δρύς· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. κατ' εὐθεσίαν ἐκ τοῦ δρύς ἀντὶ τοῦ δρύος f].

ΔΡΥΜΟΣ, ὁ (δρυμῖν, δέδρομα, χρόνοι τοῦ τρέχων). 1) ὁ δρύμος, «τὸ τρέξιμον» (τῶν ἱππῶν) Σ 284· ἀρματοδρομία τῶν ἀνδρῶν, Ψ 321, 718, πρὸλ. 526, καὶ ἀπλως διὰ τῶν ποδῶν δρύμος, ὁ 421, Βατρ. 96. 2) τὸ στάδιον, ὁ κύπος, ἐνθα γίνεται ὁ δρύμος, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ἱπποδρομίαν, Ψ 324, ὁ 605. (ἢ Ἐν τῇ καθομῇ. ἢ λ. «δρύμος» σημα. τὴν αὖν).

ΔΡΥΑΙ [-], ΑΥΤΟΣ, ὁ, 1) «ἢ τῶν Λαπιθῶν, Λ 263. 2) πατὴρ τοῦ βασιλέως Λυκούργου, Ζ 130.

ΔΡΥΝΙΟΣ [-], Η, ΟΝ, δρύνιος, ἐκ δρύος, «δρένιος» (ἢ ἑ. δρυένιος), φ 43 f.

ΔΡΥΜΟΣ [-], ὁ, μόνον κατὰ πλ. «τὰ δρυμὰ» δάσος δρυῶν, καὶ ἐν γέν. πᾶν δάσος, Λ 448, κ 150, 197.

ΔΡΥΑΧΟΣ, ὁ (δ. ἔχω), πλ. «δρύοχοι» κατὰ τὸν Εὐστάθ. τὰ δρύνα εἰς δύο στίλους ἐμπηγμένα ξύλα ἢ πέσσαλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔκειτο ἐπ' αὐτῶν στηριζόμενον τοῦ ναυπηγοῦ μένου πλοίου τὸ ἀκάφος, τ 574 f. («Ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι τὰς δρύνας πλευρὰς τοῦ ἀκάφους, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσηλθόντα πάντα τὰ λοιπὰ ξύλα τὰ ἀποτελοῦντα τὰ πλάγια αὐτοῦ· ἀλλὰ ταύτην τὴν ἐρμηνείαν ἀναιρεῖ ὁ Γράσος, ὁ γράψας «περὶ τοῦ πλοίου παρ' Ὀμήρω». Ἐν τούτοις ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια. Τρίτην ἦτον πιθανὴν ἐπένοισεν ὁ Δουδερλίνος, ὅστις ἐννοεῖ τὰ καθ' ἕναστον δένδρα τῆς δένδροστυχίας. Ἐν τῇ ἀνωτ. χωρίῳ τῆς Ὀδ. παραβάλλει ὁ Ὀδ. πρὸς τοὺς δρύοχους τοὺς στιχητῶν ἐστῆταιμένους πελέκεις.)

ΔΡΥΩΝ, ΟΥΑΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεῖς Γ 457. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, πατὴρ τῆς Δρυόπης, Ἰμ. 18, 34.

ΔΡΥΪΤΑ, ΔΥΡ. ἔδρυψα· μῆσ. ΔΥΡ. ἔδρυψάμην.

1) ἀποξέω, «ξύνω, τσουγρανίζω», σχίζω, κόπτω «πρυμνὸν βραχίονα ἀπὸ μυῶνων» ἐσχίζων ἀποπρυμνῶ τὸν ἀκρον βραχίονα ἀπὸ τῶν μυῶνων, Π 324. 2) μῆσ. σχίζομαι διὰ τῶν ὀνύχων, «παριάζ» ὁ 453. (ἢ Τὰ μὲν ῥῆμα τοῦτο δὲν σώζεται ἐν τῇ καθομῇ· σώζεται ὅμως ὄνομα παράγωγον ἐξ αὐτοῦ, ἢ δρύμη· κατὰ πληθ. «αἱ δρύμαι», αἵτινες καὶ «δρύμαι» προφέρονται (φανερὰ ἀπόδειξις ὅτι δὲν γράφεται ἢ λ. διὰ τοῦ ι). Λέγονται δὲ οὕτως αἱ πέντε πρώται ἡμέραι τοῦ Αὐγούστου, διότι κατὰ τὴν τοῦ λαοῦ δεισιδαιμονίαν δρύπτουσι, ὁ ἑ. σχίζουσι, κομματιάουσι πάντα τὰ κατ' ἐκείνας τὰς

ἡμέρας πλυνόμενα ἡμέτια ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ριπτόμενα δικτυα).

ΔΡΥΣ, ΑΥΤΟΣ [-], ἡ, δρύς καὶ κατ' ἔξοχ. «δένδρον», Μ 432, ι 186· ἦτο τοῦ Διὸς ἱερά, ὅθεν δι' αὐτῆς χρησιμοῦται ὁ Ζεὺς ἐν Ἀωδῶνῃ, ξ 328. — Παραομιλῶς καίτοι ἡ λ. ἐν ταῖς εἰσῆς φράσεσιν «οὐκ ἀπὸ δρύος οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἔσσι» τ 463, ὅπερ κατὰ τινες μὲν σημαίνει· δὲν κατὰγεσσι οὔτε ἐκ δρύος οὔτε ἐκ πέτρας, δηλ. δὲν εἶσαι ἀγνώστου καταγωγῆς, ὡς ἔλθεται· ὑπὸ δρύν ἢ πέτραν εὐρεθεῖ· κατ' ἄλλους δὲ· δὲν κατὰγεσσι ἐκ τοῦ ἀγρίου δάσους, ὡς αἱ πανάρχαιαι ἄνθρωποι, οἱ ἄγριοι αὐτόχθονες, (ἢ Οὐδὲν τούτων πιθανόν· ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνι (Ἀπολ. 34 E, Παιτ. 544 D, Φαίδρ. 273 B) καὶ ἄλλοις χρήσεως τῆς παροιμίας φαίνεται ἡ ἀληθὴς αὐτῆς ἐρμηνεία· δὲν εἶσαι οὔτε ἀπὸ ξύλου, οὔτε ἀπὸ πέτραν γεννημένος, (ἐκ τοῦ πραχιστοτάτου καὶ ἐτελεσστάτου δηλ. φυσικοῦ προϊόντος) ἀλλ' ἀπὸ ἀνθρώπων, ἐπομένως ἔχει γονεῖς. Κατήντησε λοιπὸν τὸ «ἀπὸ δρύος καὶ ἀπὸ πέτρης» νά σημαίνῃ τι μηδαμινόν, ἀνάξιον λόγου, γελοῖον. Ἐντεῦθεν ἐρμηνεύεται ὀρθότατα ἡ ἄλλη παροιμιακὴ χρῆσις τῆς λ. παρ' Ὀμ. Χ 426 «οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρύος, οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαρίζειν» δὲν εἶνε τώρα καὶρὸς νά ὁμιλῇ τις μηδαμινὰ πράγματα, ἢ κατὰ τὴν ἀνάλογον τῆς καθομῆ. παροιμῖαν «ξύλα, κοῦτσουρα, δευλιὰ καμμένα», οἷαι τῶν νέων αἱ ἐρωτικαὶ φλυαρίαι. Ἀπίθανος ἄρα ἡ ἄλλη ἐρμηνεία ἀπὸ δρύος καὶ ἀπὸ πέτρας ὀαρίζειν, πούτεστι καθήμενον ὑποκάτω δρύος ἢ πέτρας ἡσύχως φλυαρεῖν καὶ ἀνακοινεῖσθαι, ἣν ὁ Δουδερλίνος καὶ Ἑρμάννος ἀποδέχονται). Κυρίως δρύς εἶνε πᾶν δένδρον διὸ παρὰ Σοφοκλ. Τραγ. 763 ὀνομάζεται αὕτως ἡ πεύκη, παρ' Εὐρίπ. Κόκλ. 645 ἡ ἐλαία· (ἢ κατ' ἔξοχην δὲ ὀνομάσθῃ ἔπειτα δρύς τὸ εἰδικὸν δένδρον ἡμετέρας, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «δένδρον» πρὸλ. «πεινῶς»=ἀλέκτωρ, «ἄλογον»=ἵππος).

ΔΡΥΤΟΜΟΣ [-], ΟΝ ποι. ἀντὶ τοῦ δρυτοῦσας (τέμνω), δένδρτομός, ξυλοτόμος, ξυλῶν, «ξύλασχιστής, ξυλάς», Ἰλ. Α 86, Π 633 καὶ ὡς οὐσιαστ. Ψ 315.

ΔΡΥΤΟΜΙ, ΔΡΥΑΣΙ, ἴδ. ΔΡΥΗ.

ΔΥ, ἑπ. ἀντὶ τοῦ ἔατ, ἴδ. ΔΥΗ.

ΔΥΛΑ, ὀρθότερον αὐτῶ (κατὰ τὴν Λόδεσκ) ἑπ. κακῶ, εἰς δυστυχίαν ἐμβέλλω, βασανίζω «ἀνθρώπους» υ 493 f (ἐνθα τὰ δυνάμει εἶνε γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐπικ. ἐκτετακ. ἀντὶ τοῦ δυσος, κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς αὐτὸ ῥῆμ. ἴδ. ΔΥΙΟΝ). Ἐκ τοῦ

ΔΥΗ [-], ἡ, δυστυχία, συμφορά, βάσανος, Ὀδ. ξ 215 κ. α. «δύς ἐπὶ πῆμα γινέσθαι» ἔρχομαι εἰς τὸν πλεονεκτῆς συμφοράς, εἰς τὴν ὀλεθρίαν, δαιμόνιαν συμφορὰν, ξ 338. (Κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ δύω, οἰονεῖ καταδύσθαι, καταστροφή, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δεύομαι, κυρ.

ἔνδεια, στέρησις (|| κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον πρωτότυπος ἡ λ., συγγενὴς πρὸς τὴν Σανσκρ. *ῥίζαν du* καὶ τὴν Σλαβ. *dan*, καὶ σημ. κυρ. πνίξις, στενωχωρία, βάσανος).

ΔΥΗΝΑΘΟΣ [-...], ὄν (δύη, πάσχω) δεινοπαθής, «βασανισμένος», Γ. Έρμ. 486.

ΔΥΜΑΣ [-], ΑΝΤΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Φρυγῶν, πατήρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἐκάβης, Π 716. 2) εἰς τῶν Φαίακων, ζ 22.

ΔΥΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΔΥΟ.

ΔΥΜΗ [-], ἡ, πόλις παράλιος τῆς Ἀχαΐας, ἀρχαιότερον καλουμένη Στράτος, νῦν δὲ Καρινίτσα, Γ. Ἀπόλ. 425.

ΔΥΝΑΜΑΙ [-...], ἀποθ. μέλ. δυνήσονται ἄδω. ἐπ. ἐδυνάσθη, Ἰων. ἐδυνάσθη Π 465, ε 319, δύναμαι, ἔχω δύναμιν, «εἰμπορῶ, δύνομαι», ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαφ. Ὁμ. πλχ. «ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει» ὅσην δύναμιν ἔχω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, Γ 360. «Ζεὺς δύναται ἔπαντα» ὁ Ζεὺς εἶνε παντοδύναμος δ 237. «μέγα δύναται» ἔχει μεγάλην δύναμιν α 276 (ἐνθά, ὡς καὶ λ 414, τὸ υ μακρὸν δυνάμει τῆς ἁρσεως) κ. ἀ. «οὐ δύναμαι» μοι εἶνε ἀδύνατον, ν 331. Ἐκ τούτου.

ΔΥΝΑΜΕΝΗ [-...], ἡ (κυρ. ἡ ἰσχυρά) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΔΥΝΑΜΙΣ [-...], ἰος, ἡ, «δύναμις», ἰσχύς, Ὁμ. πλχ. «εἰ μοι δυνάμις γε παρήη» ἂν εἶχα τὴν δύναμιν, ἂν ἤμην εἰς κατὰστασιν, ε 62 κ. ἀ., ἰδίως ἡ σωματικὴ δύναμις, «δύναμις καὶ χεῖρες» ν 237 κ. ἀ. «ὅση δυνάμις πάρεστιν» ὅσον ἀρκεῖ ἡ δύναμις μου, ὅσον δύναμαι, Θ 294, «πάρ δύναμιν» ὑπὲρ δύναμιν, Ν 787.

ΔΥΝΑ [-], ἕτερος τύπος τοῦ δύνω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. τῆς ὀριστ. καὶ μετοχ. (λ 379) = δύνωμαι, Θ 43, θ 84 κ. ἀ., ἴδ. ΔΥΟ.

ΔΥΟ [-] καὶ ΔΥΟ, «δύω» (προσφ. ὁῦω), παρ' Ὁμ. ἄκλιτον μετὰ τε δοτικ. καὶ πληθ. «τῶν δύο μοιράων» Ρ 253. «δύω κανόνισσα» ἄραυρα Ν 407. «δύο δ' ἄνδρες ἐνέεικον» Σ 498. «δύο ἥματα» α 142. «σύν τε δύο» Κ 224. || μετὰ δοτικ. συγγενήτων «δύο δαῖρες, δύο ῥῶτε, δύο θῆρε, Ἀτρεΐδα δύο», «δ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροισιν» Γ 286.

ΔΥΟΚΑΪΔΕΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ δώδεκα, ἄκλ. Ζ 93, θ 59 κ. ἀ.

ΔΥΟΝ, ἐξ οὗ τὸ δύνωσι. ἴδ. ΔΥΟ.

ΔΥΣ [-] μόριον ἀχώριστον, σημαίνον τὸ κακόν, μισητόν, δύσκαλον, διὰ προτασσόμενου τῶν μὲν καλῶν ἐχόντων σημασιὰν ὀνομάτων ἐκφράζει τούναντιον, τῶν δὲ κακῶν τι σημασιάντων ἐπιτείνει τὴν κακότητα.

ΔΥΣΑΪΣ [-], ἐς, κακῶς πνέων, ἐναντίος, σφοδρὸς, ἐπιθ. τῶν ἀνέμων, αἵτινες ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου πνέουσιν ἢ διὰ τῆς σφοδρότητος αὐτῶν κινδύνον φέρουσιν εἰς τοὺς ναυτιλλομένους, Ε 865. ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ψ 200, μ 289.—

Ἦ γεν. πλ. δυσασίων ἐγένεε κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ δυσάειν, ν 99.

ΔΥΣΑΜΜΟΡΟΣ, ὄν, ἐπ. λίαν ἄμοιρος ἢ κακόμοιρος, ἴδ. Γ 315, Χ 428, 485, Ω 727.

ΔΥΣΑΡΙΣΤΟΤΟΚΕΙΑ (ἄριστος, τίκτω) ἡ πρὸς δυστυχίαν τῆς τεκοῦσα τὸ ἄριστον τέκνον, ἡ δυστυχίᾳ μὴ τηρ. τοῦ ἡρωϊκοῦ τέκνου, ἐπιθ. τῆς Θέτιδος, Σ 34 f.

ΔΥΣΕΠΙΛΟΣ, ὄν, ἐπ. ἡ κακοὺς βώλους ἔχουσα, ἄγονος, λεπτόχρῆτος, Ἐπ. 7, 3.

ΔΥΣΕΟ, ΔΥΣΕΤΟ, ἴδ. ΔΥΟ.

ΔΥΣΕΧΙΑΛΟΣ, ὄν, ὁ κακὸν ζῆλον ἔχων, ὁ ε. 1) ἀδύθυμος, η 307 f. 2) κακόζηλος: ὁ τὰ κακά, ἐπικίνδυνα ζηλῶν, «βίος» (ὁ τοῦ κολουμήτου) Ἐπ. 8, 2.

ΔΥΣΗΛΕΓΗΣ, ἐς, (δυσ, λέγω) ἐπ. κακῶς πλάγιόζων, ἐξ ἀπλώνων, ἐπιθ. τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου, Γ 454, γ 325. (Ὁ Δωδερλ. καὶ ὁ Ἀμεῖς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δυσ καὶ ἀλγῶ, ἄρα σημ. ἀλγεινός, κακῶδυνος).

ΔΥΣΗΛΟΣ, ἐς, κακῶς ἔχων. 1) φοβερός ἢ χυλῶν, βροντοφώνος, ἐπιθ. τοῦ πολέμου (διὰ τὴν κλαγγὴν τῶν ὁπλῶν) Β 686 κ. ἀ. 2) κακότητος, ἀπαισίας (οὐ περ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶνε κακὸς αἰωνός), ἐπιθ. τοῦ θανάτου, Π 442, Σ 464. ἐν γένει ἀποτροπαιος, μισητός, πινί, Γ. Ἀπ. 64.—ἴδ. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀχ-, ἀκαχίζω λοιπὸν λυπηρός, ἀλγεινός).

ΔΥΣΘΑΛΗΣ, ἐς, ἐπ. κακῶς θάλλων, ψυχρὸς, «χερμῶν» Ρ 549 f.

ΔΥΣΟΥΜΑΙΝΗ [-...], ἐπ. (δύσθυμος) εἶμαι δύσθυμος, ἀθυρῶ, Γ. Δήμ. 363.

ΔΥΣΕΚΕΛΛΟΣ [-...], ὄν, κακόφρωνος, θυροβώδης, «φοβός» Π 357 f.

ΔΥΣΗΚΛΗΣ, ἐς, ὑπὸ φροντίδων βεβαρημένος, κακοπαθής, περιλυπός, κακομέριμος, «νός» ε 466 f.

ΔΥΣΚΛΕΗΣ, ἐς, κακὸν ἔχων κλέος, ἀκλεής, ἄδοξος, μόνον ἴδ. Β 415, Γ 22 (μόνον κατ' αὐτ. «δυσκλέα» ποιητ. ἀντὶ τοῦ δυσκλεῖα).

ΔΥΣΚΟΝ, ἴδ. ΔΥΟ.

ΔΥΣΜΕΝΗΣ, ὄν, ἐπ. (δυσμενής), δυσμενῶς ἔχων μόνον κατὰ μετοχ. ἄρσεν. ἐν. καὶ πινθ. Ὁδ. ε 72, ο 344.

ΔΥΣΜΕΝΗΣ, ἐς (δυσ-, μένος) κακὸν μένος (δυσμενῶν) ἔχων, δυσμενής, ἐχθρὸς, «ἄνδρες» Κ 400, θ 217 κ. ἀ. πλχ. Ὡς οὐα Γ 62, ζ 481 κ. ἀ. πλχ.

ΔΥΣΜΗΤΗΡ, ἔρος, ἡ, ἐπ. κακὴ μήτηρ, «κακομητὴρ», ψ 97 f.

ΔΥΣΜΟΡΟΣ, ὄν, ποι. κακὸν ἔχων μόρον, «κακόμοιρος», δυστυχίᾳ, Χ 60, α 49 κ. ἀ.

ΔΥΣΠΑΡΗΣ [-], ἰος, ὁ, ὁ δυστυχίαν πρόξενος, ἄρα μισητός Πάρις, οἷον θά ἦτο ἐν τῇ καθομῇ. Κακοπάρις (ἢ μὲ ἀίχρονον τινα χρωματισμὸν Σκυλλοπάρις, Βρωμοπάρις) ἴδ. Γ 39, Ν 769.

ΔΥΣΠΕΜΦΕΛΟΣ, ὄν, ἐπ. ἐπιθετον τῆς τρικυ-

μιώδους, ἐπομ. ἐπικινδύνου θαλάσσης, Π 718 f. (ἡ παραγωγή ἀμφιβολῶν ἀνυπόστατος εἶνε ἢ ἐκ τοῦ πέμπτου τινὲς δὲ θεωροῦσι τὴν λ. τῆς αὐτῆς ρίζης μετ' τὸ πέμψιγ, πομφόρ, πομφόλυξ, οἷον δὲ κακῶς καὶ ἐπικινδύνου φου-σινῶν (πόντος) ὁ Δουδερλ. ἐκ τοῦ ἀγρ. φέλω = αὐξάνω, φουσκῶνω, ὃ δὲ φαίνεται ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πέσσω, οἷον δὲ δύσπεπτος, δύσκολος. Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύοντες τὴν λ. «δυσχεῖμερος καὶ τραχεῖα» (ὁλλασσα) ὁ Ζηρόδοτος ἔγραψε πληθ. «δυσπέμφοι εἶεν» ἐννοῶν ὑποκείμενον τὸ «πολλοί» καὶ ἡρμηνεύει τὴν λ. διὰ τοῦ δυσάρεστοι, ὃ ἔ. δυσκόλως ἀρεσκόμενοι. || Πιθανώτερα φαίνεται ἡ δευτέρα ἐτυμολογία, ἢ ἐκ τοῦ ἀγρ. πέμ-φω, ἐξ οὗ πέμφις κτλ.).

ΔΥΣΠΟΤΗΣ, ἔσ., ὁ πολλοὺς καὶ κακοὺς ἔχων πότους, ἐπίπανος, ἐπιμαχθος, «κάματος» ε 493 f.

ΔΥΣΠΟΤΗΣ, ὅν, δυστοχής, ἄθλιος, ἐλλει-νός, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων X 477, ζ 206 κ. ἀ. Ὡς οὖν. «δυστήνων παίδες» υἱοὶ δυστυχῶν γονέων Z 427. (Παραγίνεται δὲ κατὰ μὲν τοῦ ἀρχαίου, πρὸς οὗ καὶ ὁ Λουκιῶς συμφωνεῖ, ἐκ τοῦ ἀθηναι: ὁ κακὴν ἔχων στάσιν, κυρίως κατ' ἐπὶ-κτασιν ἐκ τοῦ ἀγρ. δυστήν κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ στένω ὁ βαρὺ στενάζων κατὰ δὲ τὸν Δου-δερλ. ἐκ τινος ἐπιθ. δυστός, ὅπερ ἐκ τοῦ δυσ-, κατ' ἐπέκτασιν).

ΔΥΣΠΟΤΗΣ, ὅν, ἐπὶ βαρέα ὑπαμένειν, βαρέως βραχνιζόμενος, ἐλλεινός, Γ. Ἀπ. 512.

ΔΥΣΧΕΙΜΕΡΟΣ, ὅν (χέμα) ὁ ἔχων (ὑποκει-μενος εἰς) κακὸν ἢ βαρὺν χειμῶνα, ἐπίθετον τῆς Δωδώνης, Ἰλ. B 730, Π 234.

ΔΥΣΧΕΙΜΟΣ [-.-], ὅν (ὄνομα Ἰαλῶ. ἀντὶ τοῦ ὀνομα) ὁ κακὸν ἔχων ὄνομα, ὅθεν μιση-τός, ἀποτραπέαιος, «μοῖρα» M 416, «ὥς» τ 374.

ΔΥΣΗΡΕΟ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ὥρος=οὔρος, φύλαξ) μέλ. ἡσσαι, ἐπίπνον, ἐπιμοχθάν νυκτο-φυλακὴν ἔχων ἢ φυλάττων «περὶ μήλα» ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν φυλάσσοντων τὰ πρόβατα, K 483 f (ἐνθα πρότερον μὲν ἐγράφετο μέσ. «δυσωρῆσανται» ἀπὸ δὲ τοῦ Σπιτζιέρου κατὰ τὸ Λεξ. τοῦ Ἀπολλ. ἐγράφη τὸ ἐνεργ. «δυσωρῆ-σωσι». Κατὰ τοῦ Δουδερλ. τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ ὥρα σημ. κακὸν χρόνον ἢ κακὰς ὥρας διάγω. || Τέλος κατὰ τὸν Δουδερλ. τὸ δυσ-ωρ-ῆω, σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐ-ωρ-ῆω, ἀ-ωρ-ῆω, ὀλιγ-ωρ-ῆω, ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὥρα, καὶ σημ. ἔχω κακὰς φροντίδας, οἷον δὲ κακοφροντιστῶ, κακομεριμνῶ).

ΔΥΑ [-.-], ἀόρ. ὅ. ἔδυν [-.-] γ' ἐν. δὲ ἀντὶ τοῦ ἔδω, θαμισσι. τύπος δύσκον, Π 274. ὑποτ. δύω γ' ἐν. τῆς εὐκτ. δὴ (ἀντὶ τοῦ δύνη) σ 318, υ 286 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βακκίρ. ἐγράφετο ὑποτ. δύνη) ἀπαρρ. δύναι, ἐπ. δύνεμαι μετοχ. δύς παρακ. δίδουκα [-.-]. Μέσ. ἐνεστ. δύσμαι

μέλ. δύσμαι ἀόρ. ἀ. ἐδυσάμην, οὗ τὸ δ'. καὶ γ' ἐν. μόνον κατὰ τὸν ἐπ. σχηματ. (ἐ)δύσατο, (ἐ)δύσατο πρσπ. δύσατο, T 36. εἰς τοῦτον τὸν ἀόρ. ὑπάγεται καὶ ἡ μετοχ. δύσόμενος, α 24, ἢν τινες ἐσφαλμένως θεωροῦσι μετοχ. τοῦ μέλλον-τος.—Ἀπαντες οὗτοι οἱ τόποι καὶ ὁ κατ' ἀρχαίαν ἐνεργ. μεταβατ. (καὶ παρ' ἄλλοις ἐν χρήσει μετὰ ταύτην διάθεσιν) ἐνεστώς δύω, ὅστις μόνον κατὰ μετοχὴν δύων ἐφρίσκεται Φ 232 (ἀλλα-χού δὲ ὁ ἐνεστώς εἶνε ἀπνα καὶ ἀπυμαι) ἔχου-σιν ἀμετάβατον σημ. εἰσδύω, εἰσχωρῶ. Καὶ δὴ: 1) τοπικῶς ἀ.) ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν, εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, εἰσ(ε)βαίνω μετ' αὐτ. «πόλιν» εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν, η 48 «Πύον» Φ 515, «τεγοί» O 345, «δύναι σπείος» «γῶννομαι» ν 366, «δύματα» p 336, «πόντον» βοῦζομαι, «βουτῶ» O 19. ὡσαύ-τως «κόλπον θαλάσσης» Σ 140, «γαίαν» γῶ-νομαι εἰς τὴν γῆν, ὃ ἔ. ἀπαθνήσκω Z 49, ω 46. ὡσαύτως «δόρον Ἀἰδὸς αἶμα» Γ 322, H 431 «νέφεα δύναι» κρύπτομαι ὅπως τῶν νεφῶν (περὶ τῶν ἀστέρων) A 63. «γῆπε δέρτρον ἔσπε δύνου-τε» ἔδ. δέρτρον. Σοχρῶ αἶφρ. «πόλεμον, μά-χην, ἔμιλον δ.» εἰσδύω, «γῶννομαι» εἰς τὸν πόλεμον κτλ. Z 485, E 63, A 537 κ. ἀ. ὡσαύ-τως «σπαρτόν, μνηστήρας» K 221, p 276 «θεὸν ἀγῶνα» Σ 376. μετὰ πρόθεσιν «εἰς πάνταν» ε 352. «ὑπὸ κόμα, ὑπὸ πόντον» Σ 445, λ 253. «εἰς Ἀἴαο» μ 383. «βέλος εἰς ἐγκέφαλον δὲ» εἰσέδυσεν, ἐγύθη, Θ 85. «δύσκον εἰς Ἀλάντα, ἐγύθη εἰς τὸν Ἀλάντα, δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του, ἵνα προφυλαχθῇ, Θ 272. «μέση κατὰ σπείους δέδουκεν» μέχρι τῆς μέσης εἶνε χωσμένη ἐντὸς τοῦ σπηλαίου μ 93. ἀπολ. «δύνει ἀλοφῇ» εἰσ-δύει τὸ ἀλεῖμμα, P 392. «πᾶν αἶμα ἔδω ἔφρος» Π 340, Φ 418. ὅ.) μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων «κάματος γυῖα δέδουκεν» κατέχει τὰ μέλη ἐγ-χωρήσας E 811. «δύναι δόνον μένος Ἀτρεί-δαο» A 268. «δὲ μιν Ἀρης» εἰσῆλθεν εἰς αὐ-τόν ὁ Ἀρης, δηλ. ἡ φιλοπολεμὸς ὁρμή, P 210. «δὴ καρδίην ἄχος» σ 348. «Μέλιαχρον ἔδω γύλας» κατέλας I 553. «κρατερὴ ἔ λῦσα δέ-δουκεν» κατέχει I 239. μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἄφρ' ἔτι μάλλον δὴ ἄχος καρδίην—Ὀδυσσεύς» ο 286.

2) ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, μετ' αὐτ., κατὰ τὰ φαινόμενον μεταβατικόν, ἐνδύομαι, «νδύ-νομαι», περιβάλλομαι, «δύναι, δύομαι, δά-ναι, δύσασθαι τούχια, ἔντα», Ὁρ. πλγ. μάλι-στα τῆς Ἰλ., «κυνέην» βάλλω τὴν περιερχομένην, E 845 κ. ἀ. «χιτῶνα» Σ 416, Ψ 739. καὶ μετὰ δοτικῆς προστίει εἰς ἀπρόβητον «τούχια δύνουν» περιβάλλομαι τὰ ὅπλα εἰς τοὺς ὤμους, Π 64, «ἔντα χροί» I 596, εἴτε ἐμπροθέτου «χρυσὸν περὶ χροί» Θ 43, «περὶ στήθεσιν, ἀμφ' ὤμοισιν» Γ 328, 332 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτίας. ἢ δοτ. μετὰ τῆς ἐν «δ» πλοισιν ἐν ἔδωτην» K 254, 272, «ἐν τούχισι δύνοντο» ω 496, πρβλ. Ψ 431, «ἐν ἀσπίδι» E

377: «τι δὲ καὶ «ἐς τεύχεα» χ 204 (ὑπερ ὀρθότερον ὡς τμήσις ἐκλαμβάνεται) μεταφ. «δύομαι ἀλκήν» ἐνδύομαι, ἀναβάλλομαι δύναμιν (|| πρὸς τὴν Γραφῆς «ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον») I 234, T 36. 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἄστρον δύω, βασιλεύω «ἡλίου δ' ἄρ' ἔδω, δύσσοτο δ' ἡλίου» Όμ. πλχ. «Βοώτης ὀψέ δύνω» ε 272, «δυσσομένου Ὑπερίονος» α 24, «δείλος ὀψέ δύνω» ΐδ. ΔΕΙΚΛΟΣ. [Τὸ υ βραχὺ ἐν τῇ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρσι., ἐν δὲ τῇ λοιπῇ χρόνους μακρόν, ὡς καὶ ἐν τῇ δύνω. Όθεν τὸ δύω ὅταν ᾖ ἐν ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. β', ὡς Z 340, H 493 κ. ἀ., ἔχει τὸ υ μακρόν].

ΔΩΔΕΚΑ [v...], ΐδ. ΔΩΔΕΚΑ.

ΔΩΔΕΚΑΒΟΙΟΣ [v...], ον, ποι. (βοῦς) δώδεκα βούων ἀΐταν ἔχων, Ψ 703 f.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ [v...], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ δωδεκάτου, «ἡώς» ἡ δωδεκάτη αὐγή, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡ δωδεκάτης ἡμέρας, A 493: ΔΩΔΕΚΑΤΗ ἡ, (ἔσπερα. ἡμέρα) ἡ δωδεκάτης ἡμέρας, Φ 246, b 374.

ΔΩΔΕΚΑΕΙΚΟΣΙΜΕΤΡΟΣ [v...], ον, «τρίπους» περιλαμβάνων ἐκαστὶ δύω μέτρα, Ψ 264 f.

ΔΩΔΕΚΑΕΙΚΟΣΙΠΥΧΟΣ [v...], γ, «ξυστόν» εἰκοσιδύω πύχους μακρόν, εἰκοσιδύω πύχων, O 678 f.

Δῆ, τό, ἐπικ. ἀποικιοκείμενον ἀντὶ τοῦ δῶμα, οἰκία, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἐν. A 426, α 476 κ. ἀ.

Δῶκεκα, ἀνλ., Z 248, κ β κ. ἀ. πλχ., διὰ συναιρέσεως ἐκ τοῦ ἀρχαιοτέρου μόνον παρὰ ποιητῆς εὐρισκομένου τύπου Δῶκεκα, B 637, ι 459 κ. ἀ. Λέγεται ποιητικῶς καὶ «δωκαίδεκα», ὅπ. ΐδε.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ [v...], η, ον, A 425, Ω 781 καὶ δ 447: πρὸς ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ.

ΔΩΔΕΚΑΙΟΣ, αἶψ, αἶον, ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Δωδωνῆς, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἱεροῦ τοῦ ὑπάτου τῶν θεῶν, (ΐδ. τὴν ἐπομ. λ.). Ὁ Ἀχιλλεύς ἐπικαλεῖται αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ὡς θεὸν τοῦ γένους τῶν Αἰακίδων, H 233 (ἐνθα καὶ μόνον εὐρίσκεται τὸ ἐπίθ.).

ΔΩΔΕΚΗ, ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις χώρας εὐρόρου παρὰ τοῦς εὐδῶρους πρόποδας τοῦ ὄρους Τομάρου, ἥτις περιλαμβάνετο κατὰ τὰ Βενετ. σχολία εἰς τὴν Μολοσσίδα τῆς Ἡπείρου, ἀρχαιότερον δὲ εἰς τὴν Θεσπρωτίαν (πρὸς Στράβ. 7, 7, 41) ἔκλειτο κατ' ἀρχὰς Ἑλλοπία, Ἡσιόδ. Ἀπόσι. β4 ἐκδ. Γοττλιγγ. Κατὰ τὸ B 750 ἐκ τῶν περὶ αὐτὴν τόπων ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν Τροίαν οἱ Περφαίδοι, οὗ καὶ ὁ Πρόδοτος ἦτο· αὐτοὶ ἐννοεῖ κατοικοῦντες, 7, 485. Ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ παρακειμένου Τομάρου ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐλατρεῖτο ὁ Ζεὺς ὁ Δωδωνάτος καὶ ἔκειτο τὸ ἀρχαιοτάτον καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περιδῶντον αὐτοῦ μαντεῖον. Πρῶτος κατὰ τὸν μῦθον ὁ Δευκαλίων ἀνέγειρεν εἰς αὐτὸν ναόν, ὅπου κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2, 52 περιστερά τις ἦλθεν ἐκ

τοῦ ἐν ταῖς Αἰγυπτιακαῖς Θήβαις μαντεῖου διαφυγοῦσα καὶ δ' ἀνθρωπίνης φωνῆς προσέταξε νὰ ἰδρυθῇ μαντεῖον τοῦ Διὸς. Ὁ δὲ Στράβων 7, 7, 40 ἐξ. ἀρνούμενος τὴν Αἰγυπτιακὴν ταύτην ἀρχὴν ὀνομάζει Πελταγικὸν ἱεῖσμα τὸ μαντεῖον, πρὸς τὸ ἐπίθ. «Δωδωνάϊς, Πελταγικέ» Π 233. Ἐγρηγοροῦτον δ' ἐν αὐτῇ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Σελλοί (ΐδ. τὴν λ.) «ἀνιπτόποδες, χαμαῖσθαι», μετέπειτα δὲ πρεῖς προδεδηκῆναι τὴν ἡλικίαν ἱερεῖαι, αἱ καλούμεναι Πελαιάδες (Στράβ. 7, 7, 42), εἰκάζοντες ὅτ' ἐκ τοῦ ψευδίσματος τῆς ἱερᾶς δρυὸς (ε 327, τ 296), ὅτ' ἐκ τῆς πηΐσεως τῶν ἁγίων περιστερῶν (πελεῖων). Ποῦ ἔκειτο, εἶνε ἀμφιβόλον, πιθανῶς ὅχι μακρὰν τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, καὶ κατὰ μὲν τὸν Πουκεσίβη παρὰ τὸ χωρίον Προσκύνησις, (|| κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τοῦ λόφου Καστρίτσα, ὅπου σώζονται ἐρείπια ἀνατολίου τεύχους). — Ἐκτὸς τῆς Ἡπειρωτικῆς Δωδωνῆς φαίνεται ὅτι ἐν ὑπῆρξί καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ ὁμώνυμοι τοῖς, ἥν πολλοὶ τῶν νεωτέρων παραδέχονται ὡς τὴν παρ' Όμ. μνημονευομένην, καὶ εἰς τούτων ὁ Βούρσιαν νομίζει ὅτι διὰ τῶν Σελλῶν μεταβλήθῃ εἰς τὴν Ἡπείρον ἡ λατρεία τοῦ Διὸς, ἄλλοι δὲ τούτωντιον πιστεύουσιν ὅτι ἐκ τῆς Ἡπείρου μεταναστεύσαντες λαοὶ μετήνεγκον καὶ ταύτην τὴν λατρείαν. (Παραράγεται ἡ λ. κατ' ἄλλους μὲν ἦσαν πιθανῶς ἐκ τοῦ δοῦναι, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὑπάρχοντος Δωδωνος, || κατὰ δὲ τὸν Φαίτιν πεποιημένη λέξις, οἰοεῖ: Δωνδῶν ἐκ τοῦ ἡγῶν κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς δρυὸς καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν πηγῆς, ἔπειτα δὲ τοῦ παροικιῶντος «Δωδωνάϊου χαλκίου» κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίξ. αἰτ. περὶ ἧς ΐδ. λ. ΔΕΛΑΤ' ἐν τέλει, ἐσχηματίσθη δι' ὧν, ἔκ κατὰ συγκοπὴν διω, δῶν, ἐνταῦθεν δὲ κατ' ἀναδιπλασιασμόν δωδωνῆν. Εἰς τὸ αὐτὸ φέρει καὶ ὁ ἕτερος τύπος τῆς λ. ὁ Θεσσαλικὸς λεγόμενος: Βω-δῶν).

Δῆμ καὶ Δῆμι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Δῆ, γέν. τῆς ὑπατ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ Δίαδμι, ὅπ. ΐδε.

Δῆμα, αἶος, τό (δέμα). 1) οἰκία, κατοικία, συνήθ. πληθ. «δῶματα» κατοικίαι εἰς θεῶν εἰς ἀνθρώπων, «δῶμα Ἀΐδα» ὁ Ἀΐδης, O 251, μ 24. 2) δωματίον μάλιστα τῶν ἀνδρῶν ἡ αἴθουσα, τὸ μέγαρον, Z 346, ρ 544 κ. ἀ. πλχ. τῆς Ὁδ. (|| ἡ λ. σφίεται ἐν τῇ καθομῇ, σημαίνει ὅμως τὴν ἐπιπέδον καὶ ὀριζώντιον στέγην τῶν οἰκῶν, terrasse).

Δωρέομαι, ἀποθ. (δῶρον), ἀορ. ἰδωρησάμην, δωροῦμαι, χαρίζω «ἔπους» K 557 f.

Δωρητός, η, ον (δωρέομαι) δῶρα δεχόμενος [δωροδοκῶν], διὰ δῶρων ἐξελισσόμενος, I 526 f.

Δωρικῆς, ῥος, ἡ, πληθ. οἱ Δωριεῖς, οἱ Δωριεῖς, μίς τῶν κυριωτάτων φυλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀπὸ τοῦ Δῶρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑλληνος οὕτως ὀνομασθεῖσα, Παλαίθεον κατοικοῦντες παρὰ τὸν Ὀλύμπον, ἀπέκησαν ἔπειτα εἰς

τὴν Δωρίδα τὴν πρὸς τῇ Οὔτρῃ, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ἐν Ὁδ. τ 477 μνημονεύονται Δωριεῖς ἐν Κρήτῃ.

Δάριον, τό, χωρίον τῆς ἐπικρατείας τοῦ Νέστορος, Β 594, κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25 ἄγνωστον. (Ἐν τούτοις τινὲς μὲν θεωροῦσιν τὴν λ. ὄνομα πεδιάδος ἢ ὁροῦ· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν ὡς τὴν Ὀλουργίαν τῆς Μεσσηνίας· κατὰ δὲ τὸν Πausan. 4, 33, 7 ἔκειτο μεταξύ Ἀνδανίας καὶ Κυπαρισσίας παρὰ τὴν πηγὴν Ἀχαΐαν, ὅπου αὐτὸς καὶ τὰ εἰρηπία εἶδε τῆς πόλεως· κατὰ τὸν Ἰῆλλ οὐ μακρὰν τοῦ νῦν Σιδηροκάστρου).

Δαρίξ, ἴσως, ἢ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 45.

Δῶρον, τό, (δίδωμι) πᾶν ὅ, τι δίδεται, „δῶρον“ Ρ 225, α 314 κ. ἄ. ἰδίως τὸ ξένιον δῶρον, ὅπερ ὁ ξενίζων δίδει εἰς τὸν ξενιζόμενον, δ 589, 600. ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμενον, ἀνάθημα, Ζ 293, Θ 203. «δῶρα θεῶν» χάρισματά των θεῶν (|| „θεοῦ χάρισματά“ ἂν καὶ ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὴν φρ. ἐπὶ πνευματικῶν ἢ ἠθικῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου).

Υ 265, α 442. «δῶρα Ἀφροδίτης» χάρισματά τῆς Ἀφροδίτης, τοῦτέστι καλλονή, φιλοσύνη, ἐρασιμότης, Γ 54, 64. «ὑπνοῦ δῶρον» Η 482, π 484 (|| ἡ γεν. «ὑπνοῦ» εἶνε γεν. τοῦ περιεχομένου, ἢ ὅπως ἄλλως λέγεται, ἐξ ἀντικειμένου, διότι ὁ ὕπνος εἶνε τὸ δῶρον, τὸ δίδόμενον).

Δῶς, ἢ, ὄνομα τῆς Δήμητρος, Τ. Δήμ. 422 ἐξ ἀμφιβόλου ἀναγνώσεως, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐόλφιος ἔγραφε Δηῶ Ἰδ. Βαουμ. εἰς τὸ παρατεθὲν χωρ. Δατήρ, ηρος, ὁ, ἐπ.=δοτήρ, «δωτήρες ἑάων» θ 325 f.

Δατήρη [-], ἢ, δῶρον, χάρισμα, προσφορά, Γ 455, ε 268, λ 352.

Δάτιον πεδίον, τό, ἐκαλεῖτο τὸ ὑπὸ ὀρέων περιλειόμενον μεταξύ Μαγνησίας, Φθιώτιδος καὶ τῆς Πελασγικῆς πεδιάδος παρὰ τὴν Ὀσσαν κείμενον πεδίον, Τμ. 15, 3. Ὁ Βούρριαν ταῦτιζε τοῦτο τὸ ὄνομα πρὸς τὸ τῆς Δωδώνης.

Δατά, οὔτε, ἢ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 43.

Δατήρ, ορος, ὁ, ἐπ.=δοτήρ. «δωτῶρ ἑάων» καλεῖται ὁ Ἑρμῆς, θ 335 f. ζ Τμ. 16, 42. 29, 8. Δάσει, Ἰδ. ΔΙΔΩΜΙ.

E

E

εἰνός

Ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς πέμπτης βραχυδίας.

Ε (Fé) ἐν. αἰτ. 4) τῆς τριτοπροσώπου αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας ἐγκλιτικῇ, κειμένη καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν, Δ 497 (ὅπου ὀρθοτονεῖται) κ. ἄ. Ἀντ' αὐτῆς ἐπικῶς τίθεται καὶ ἡ ἐέ (Fé), ἣτις δὲν ἐγκλίνει τὸν τόνον, Υ 474, Ω 434. «ἐ αὐτόν, ἐ αὐτήν» ἀντὶ τοῦ Ἀττικῶς συνήθους ἑαυτόν, ἑαυτήν, θ 396, ε 162 κ. ἄ. 2) τῆς δεκτικῆς ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, Γ 408, δ 333 κ. πλγ. Σπαγιώτατα ὡς οὕδ. Α 236 καὶ ὡς θηλ. πληθ. Τ. Ἀφρ. 267.

Ε, κατ' ἐκθλιψιν ἀντὶ τοῦ εἶα, ὅπερ ἐπ.=ῆν, ε 222. (|| Κατ' ἄλλους ὅμως καὶ ἐνταῦθα γράφεται ἄνευ ἐκθλιψῆς εἶα, ὅπερ χάριν τοῦ μέτρου κατὰ συνήθειαν προφέρεται καὶ βραχύνεται πρὸ φωνήεντος, κατὰ τὸ «χρυσέω ἀνά σκήπτρῳ» ἐν ἀρχῇ στίχου).

ΕΑ. 1) [υ], ἐν ἄρσει δὲ υ-, Δ 324, Ε 887] ἐπ.=ῆν, Ἰδ. κίμνι. 2) [υ-] ἐκ τοῦ εἶα, ὅπ. Ἰδ. ἄ.) προστάξ. τοῦ ἐνεστ. καὶ β'. γ. ἐν. τοῦ παρ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶα.

Εἶα, γ. ἐν. τοῦ ἐνεστ. τοῦ εἶα, ὅπ. Ἰδ.

Εἶαην, Ἰδ. ἈΓΝΙΜΙ.

Εἶαδα, Ἰδ. ἈΝΔΑΝΩ.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Εἶαη, Ἰδ. ΕἶΑΗ.

4. ΕΑΝΟΣ [-], ἢ, ὄν, ἐπ. ἐπιθ. τὸν ἑνὸς ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων εἰς περιβολὴν χρησιμευόντων πραγμάτων, εὐδιάχυτος, μαλακός, λεπτός, (τοῦναντίον δύσκαμπος, „ἀπόξυλος“, σκληρός) «πέπλος» *Ἰλ. Ε 734, Θ 385 «ἐάνη λι-» συνδύει μαλακῇ, Σ 352, Ψ 254. «κασσίτερος ἐάνος» εὐδιάχυτος, εὐπερίβλητος, εὐκαμπος, μαλακός, Σ 613. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους, πρὸς οὓς καὶ ὁ Λόβεικ συνάδει, ἐκ τοῦ εη, ἐννυμι, κυρίως ἄρα· ὅν ἐκόλωσε τις ἐνδύεται, καὶ εἶνε κατὰ τὸν Φαῖον τῆς αὐτῆς ῥίζης ἢ καὶ ἡ αὐτὴ ἴσως λέξις πρὸς τὴν ἑπομ. (|| Σύμφωνος εἶνε καὶ ὁ Κούρτιος, ὅστις τὴν δυσκολίαν τὴν ἐκ τῆς χρονικῆς διαφοράς τοῦ α εἶρει διὰ παραδείγματος ὁμοίου ἐκ τῆς Σανσκριτικῆς). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει μόνον διὰ τοῦ περιβλή-τος, ἐνδύτος· ὅθεν τὸ «πέπλος ἐάνος» εἶνε ὑφασμα περιβλήτων ὁ εἶ. ἱμάτιον ὡσαύτως καὶ τὸ «ε. λιτ». Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ Βούττμαννος, θεωροῦντες τὰς λ. διαφόρου ῥίζης παράγουσι τὴν προκειμένην ἐκ τοῦ εἶα).

2. ΕΑΝΟΣ [-] (Fean.) ὁ, ἅπασι δὲ μόνον καὶ εἰς ἑαυτὸν (Fean.) Π 9, ἱμάτιον, ἐσθῆς τῶν θεαινῶν καὶ ἐσθῶν γυναικῶν, *Ἰλ. Γ 385, 449, Ξ 478, Φ 507, Τ. Δήμ. 476. [Κατὰ τὸν Φαῖον

εἰς Γ 385 σχηματίζει τὸ ἑα- διὰ συνειδήσεως μιαν συλλαβὴν μακράν].

ἑαῖα, ἴδ. ἄγνισμι.

ἑαρ (ἑάρ), ἑαρος [..], τό, ἐπ. γεν. εἵαρος, "Υ. Δήμ. 474, καὶ ἦρος, "Υ. Δήμ. 455, ἑαρ, „ἀνοιξις“, Ζ 448, „ἑαρ νέον ἱστάμενον“ ἑαρ νεωστὶ ἀρξάμενον, τ 519.

ἑαρινός, ἡ, ὄν, ἴδ. εἰαρινός.

ἑασι, ἐπ. ἀντί τοῦ εἰσι, ἴδ. εἰμί.

ἑαται, ἑατο, ἴδ. ἡμαι.

ἑάφθῃ (ὁ Οὐόφθ. ἐάφθῃ) ἐπ. γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἀορ. ἄ. δις μόνον εὐρισκόμενον «ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάφθῃ καὶ κόρυς» Ν 543 καὶ «ἐπ' αὐτῇ δ' ἀσπίς ἐῖφθῃ καὶ κόρυς» Ε 419, πιθανῶς ἐκ τοῦ λήπθῃ ἀντί τοῦ ἥφθῃ, μετὰ συλλαβικῆς δηλ. καὶ ὄχι χρονικῆς αὐτίσεως. Σημ. λοιπὸν κυρ.: ἡ ἀσπίς ἔμεινε προσσητημένη, συγκατέμεινε, δὲν διέφυγε, δὲν ἀπεσπάσθη. (Ταῦτα ὁ Σπίτζερ. καὶ Δοιδερλ. ὀρθότερον ἢ κατὰ Φαίτην ἐρμηνεύοντα προσεκολλήθη, συμπαρακολλούθησε ἢ κατ' ἄλλους: ἐπικατέπεσε· πρὸς τὸ "Ομ. «ἐῖφθῃ» ἐκ τοῦ ἐλάφθῃ. "Ο Βούττημαν. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παθ. ἀορ. ἄ. τοῦ ἔπομαι κατὰ τροπὴν φωνήεντος. Δι' γνῶμαι τῶν ἀρχαίων διαιροῦνται μετὰ τοῦ ἔπω, ἔσω καὶ ἄπτω).

ἑλῶ, ἐπ. δὲ καὶ εἰλῶ, Α 550, Ρ 659, Γ 439· κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου συναίρεται, οἷον ἐῶ, ἐῖ, ἐῖρμι, ἡ ἐκτείνεται ἐπ. ἐῖφ· παρατ. γ'. ἐν. ἑα ἀντί τοῦ εἶα, καὶ θαμνι. αὐτοῦ τύπος εἵατκον καὶ εἵατκον μέλλ. ἐῖσω· ἀορ. ἄ. εἵασα καὶ ἐπ. ἑασα. Σημ. „ἀφίνω“, ὅ ἐ. 1) ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, ἀπολ. Ρ 449, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. «τοῦδε δ' ἑα φινύθειν» „ἀφρησέ τοις (καὶ κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ: ἄφρς „ἄς του:“) νὰ πᾶν νὰ χαθεῖν» Β 346, Ε 465· «τὰ προτετύχθαι ἐῖσωμεν» ὅα ἀφῆσωμεν νὰ ἦνε γεγεννημένα, ὅ ἐ. ὅπως ἔγειναν, Σ 442· «οὐκ ἐῶ» δὲν ἀφίνω, ὅ ἐ. ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω, Δ 55, τ 25 κ. ἄ. 2) παραμέλω, παραβλέπω, ἀλιγμῶ, δὲν δίδω προσοχήν, „ἀφίνω νὰ πᾶν ἡ τὸ καλόν“ οἷον «γόνον» Γ 260, «ἔππου» Δ 226· «τινά» ἀφίνω ἡσυχον, Δ 42, Γ 704, Ω 557, 596, 684 κ. ἄ. ἀφίνω ἀβλαβῇ Ε 448 κ. ἄ. Ο 87, «ὄρχαν» ξ 471, ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπαρρ. «κλέψαι» Ω 74. 3) [ἀπέχωμαι] παραλείπω, „ἀφίνω, παραίτω“ μετ' αἰτ. ξ 444· ἀπολ. Φ 221. [Τὸ α βραχὺ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρατ., μακρόν δὲ πρὸ τοῦ σ. "Π ὀρίστ. «ἐῖ» καὶ ἡ προστ. «ἑα» λαμβάνονται διὰ συνειδήσεως ὡς μονοσύλλαβα, τὸ δὲ «ἑῶμεν» ὡς δισύνλλαβον, Ε 256, Κ 344, καὶ τὸ «ἑῖπουσιν» ὡς τρισύνλλαβον, φ 233].

ἑλῶν, ἴδ. εἶν.

ἑβδόματις [..], ἡ, ὄν ποι. ἀντί τοῦ ἑβδομος, Π 248, κ 81.

ἑβδόμος, ἡ, ὄν (ἐπὶ) ἑβδομος, Τ 447, μ 399.

ἑβαντο, ἴδ. βάλαν.

ἐγγεγάσι, ἴδ. ἐγγίγνομαι.

ἐγγίγνομαι, ἐπ. (ἐν, γείνομαι) μόνον εἰς τὸ γ'.

πληθ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. «ἐγγείνωνται» ἐγγ-γεννῶ, γεννῶ ἐντός τινος, «εὐλάς» Τ 26 τ.

ἐγγίγνομαι, μόνον εἰς τὸ γ'. πληθ. τοῦ παρ-ρακ. ἐπικ. ἐγγεγάσι [..], γίνομαι ἐντός τινος· ὁ δὲ παρ-ρακ. εἶμαι (ἢ διατρίβω) ἐντός τινος, ἐνοικῶ «τοὶ ἄλλοι ἐγγεγάσι» ὅσοι ἐν τῇ Ἰλ. κατοικοῦσιν, Ζ 493, «τίνες ἄνδρες ἐγγεγάσι» τίνες (τί) ἄνθρωποι εἶνε οἱ κάτοικοι, ν 233.

ἐγγνᾶμνῃα, μόνον ἐν τη. ἴδ. γνᾶμνῃα.

ἐγγυαλίξαι [..], (γυαλόν), μέλ. ἐγγυαλίζω, ἀορ. ἄ. ἐγγυαλίξα, κυρ. ἐγγχειρίζω, ἔπειτα παρ-αδίδω, ἀπὸνέω «σκήπτρον τι» Γ 199· «ἔπ-πους» Ψ 278, «ἔδνα» Θ 348· μεταφ. «τιμὴν, κῦδος» Α 353, Ο 491 κ. ἄ. «κράτος» Α 492 κ. ἄ. «κέρδος» Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ «σοφὸν ἐπιγόνημα ἐμπνέσθῃ ὁ Ὀλ. ψ 440· «τινά τι» παρ-αδίδω τινὰ εἰς τινα, π 66.

ἐγγύειν (ἐγγυή), δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ μέλ. ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, «δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυάι ἐγγυάσθαι» Θ 354 τ. ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἐρμηνεύεται. Κατὰ τινες μὲν: τῶν ἀθλῶν, ἀθροῦσιν ἀθλῶν εἶνε βεβαίως καὶ αὐταὶ αἱ ἐγγυήσεις, ὥστε νὰ ἐγγυᾶται τις ὑπὲρ αὐτῶν (ὡς ἐνστάθη ὑπὲρ τοῦ Ἀρεως ὁ Ποσειδών) δι' αὐτὸν τοῦτον: ὑπὲρ ἀναξίων ἀνθρώπων ἀντὶ τῶν βεβαίως εἶνε (πρόδεξιαν ἀξίαν οὐδὲ ἀσφάλειαν ἔχει) καὶ ἐγγυητὴς νὰ γείνηται. Ἄλλοι δὲ, οἵτινες δὲν παραδέχονται τὴν τοιαύτην τοῦ «δειλῶν» παρ. Ὀμ. σημασίαν, ἀναφέρουσι τὸ «δειλῶν» εἰς τὸν Πρῆστον καὶ ἐρμηνεύουσιν ἄνθρωπος ἀδύνατος καὶ ἑλαυνός, ὅσος ἐγώ, ἔχει εἰς τὴν ἐγγύησιν, τὴν ὅποιαν λαμβάνει, ἀδύνατον καὶ ἀσθενῆ ἀσφάλειαν, καὶ τὸσον ἀδύνατον, ὅσον εἶνε αὐτός· διὸ δὲν δύναται διὰ τῆς βίας νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἐγγυητὴν νὰ εκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσιν του. Ὑπὲρ τῆς ἐρμηνείας ταύτης συνηγορεῖ μὲν ὁ ἐπόμενος στίχος· ἀλλὰ τότε εἶνε ἀνάγκη τὸ «ἐγγυᾶσθαι» νὰ ληφθῇ εἰς σημ. ἀπέχουσαν τῆς συνήθους, τὴν τοῦ λαμβάνω ἐγγύησιν, παραδέχομαι ἐγγυητὴν. Παράδοξος δὲ ὅα ἡτο πρόστι καὶ ἡ γενικὴ ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐρμηνείᾳ τοῦ χωρίου.

ἐγγύειν [..], ἡ (ἐν, γυθῶ) ἐγγύησις (κυρ. διὰ παραδόσεως ἐνεχέου, ἔπειτα δὲ ἐν γένει ἐγγύησις) Θ 354 τ. ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ἐγγύειν [..], ἐπὶ β. (ἐγγύς) 1) τοπικ. κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον, ἔπειτα (ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ «κἀθῆναι ἐκ δεξιῶν») πλησίον, ἐγγύς, „σιμὰ, κοντά“ «ἔρχομαι, ἵσταμαι» Ε 72, Η 219, Κ 508 κ. ἄ. «ἐγγύθεν εἶμι» εἶμαι πλησίον ζ 279· μετὰ γεν. Α 723, καὶ δοτ. «ὁ γὰρ οἱ ἐγγύθεν ἦεν» Ρ 554 «ἐγγ. ἔστηκα τι» ω 446. 2) χρονικ. μετὰ δοτ. «ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῶν» ὁ φόνος τοῦ πλησιόθεν, Σ 433, Τ 409. 3) ὡς πρὸς τὸ γένος «ἐγγύθεν εἶμι τι» εἶμαι ἐκ τοῦ πλησίον συγγενῆς, η 205.

ἐγγύειν [..], ἐπὶ β. ἐπ. (ἐγγύς). 4) τοπικ.

ἐγγύς, πλησίον, „σιμά, κοντά“ Π 344 κ. α. μετά γεν. «Πριάμοιο» Ζ 347, η 29 κ. α. 2) χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλίγον, Κ 254, μετά δοτ. Χ 300.

ἐγγίε [-υ.], ἐπίρ. 1) τοπικ. πλησίον, „σιμά, κοντά“ ἢ ἀνευ πτώσεως ἢ μετά γεν. Π 225, ν 228 κ. α. πλχ. 2) χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλίγον, Χ 453, κ 86.

ἐγκαίθεα, ἴδ. ἀσκήα.

ἐγκίρα, ἄορ. α. ἡγεῖρα, καὶ ἀναδῖ. ἔγειρα· μέσ. ἄορ. β'. κατὰ συγκοπ. ἡγρόμην καὶ ἐγρόμην· ἀπρρ. ἐγρέσθαι καὶ μετ' τονισμὸν ἐνεστώτως ἐγρεσθαι, ν 424· παρακ. β'. ἐγρήγορα, εἰς δὲ ὑπάρχοντα καὶ οἱ πηχματισμοὶ ἐγρήγορθε, ἐγρηγόρθαι, ἐγρηγόρθασι, περὶ ὧν ἴδ. κατωτέρ. Β').

Α') Ἐνεργ. 1) ἐγείρω, „σηκώνω“, ἐξυπνίζω, Κ 146· „τινάξω ὑπνους“ σηκώνω ἀπὸ τῶν ὑπνους, Ε 443, „ὀπνώνοντας“ ε 48. 2) διεγείρω, κινῶ, παροξύνω, Ε 208, Ο 242, „Ἄρῃα“ τὸν Ἄρην, δ ε. „ἐκκινῶ τὸν πόλεμον“, συγκροτῶ τὴν μάχην· μεταφ. „πόλεμον, φύλοπιν, πόνον, μάχην“ (ἢ ἀπὸ τοῦ διωροσυντά· ἢ ἀπὸ τοῦ θηρία κοιμώμενα ἢ ἡσυχάζοντα) ἢ πλχ., ὡσαύτως „μῆνος“ τὴν τολμήν, τὸ θάρρος διεγείρω, Ο 232, 554. Παθητ. ἐγέρθη, ἐγέρθησαν (=ἐγέρθησαν) παθ. ἐγέρθησαν, ἐγέρθησαν Ψ 287 (ἐκ διωροσυντά· ἢ ἡσυχάζοντα) καὶ τοῦ συγκομμ. β'. ἄορ. καὶ τοῦ ἐγέρθησαν, ἐξυπνῶ, „σηκώνομαι“ (ἐξυπνίζομαι) α. 400 „ἐγρεο“ „ἐγύπνα, σήκου“, ἐξυπνῶ, ψ 5, ἐξυπνῶ Β 44· „ἀμφὶ πυρὶ ἐγέρτο“ ἐξυπνῶ περὶ τὴν πυράν, Η 434. Ο 232· „ἐγέρθησαν“ σημ. εἰμαι ἐξυπνῶ, ἔχει δὲ παρὰ τὸ παθ. ἀντιλήϊον „ἐγρήγορθε“ (ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρθε) Π 371, ὡσαύτως καὶ ἀπρρ. (ἢ ἐξυπνῶ τονισμῶ) „ἐγρήγορθαι“ Κ 67 καὶ τὸ γ'. πλθ. „ἐγρηγόρθασι“ Κ 419. (Κατὰ τὸν Λόδοκον τὸ θ εἶνε ἐνταῦθα τοῦ μέτρου γάρην παρενθήκη).

ἐγκάτα [-υ.], τὰ ἐπ. τὰ ἐντός, τὰ ἐντὸς, „τὰ ὡς(ε)κτά“ μόνον κατὰ πλθ. Α 476, ε 293· δοτ. πλθ. „ἐγκασι“ Α 438. (Κατὰ τὸν Δοιδερλὸν εἶνε πλθ. τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος ἐπὶ ἐγκάτας τοῦ παρ' Ἰησοῦ κρᾶτη μόνον εὐρισκομένου, ὡς ἐκ τῆς Ἐν καὶ Κατὰ παράγεται).

ἐγκάτα-πύνημι [...-], ἄορ. α. ἐγκατεπύνημι πύνημι καλὰ ἢ στερεὰ ἔξω· „ἐξω· κούλα“ τὸ ἐξω· εἰς τὴν θύκην, λ 98 f.

ἐγκατατίθημι, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν τοῦ συγκομμ. μέσ. ἄορ. β'. „ἐγκατέθετο“ καὶ ἐν τῇ προστακτ. τοῦ αὐτοῦ „ἐγκατάθεο“ καταβάτω ἐντός (τινὸς τῶν ἐμαυτοῦ), ἐγκρύπτω, εἰμάντω κόλπῳ· βάλ्लω ἢ κρύπτω μέσα εἰς τὸν κόλπον μου, Ξ 219, 223· μεταφ. „τὴν ἀτην θυμῷ“ ἐμβάλλω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅ ε. ἀναλογίζομαι, ψ 223· „τελαμῶνα τῇ ἐγκατέθετο τέχνη“ ἐνέβαλε τὸν τελαμῶνα εἰς τὴν τέχνην του, ὅ ε.

ἔκαθεν αὐτὸν ὑποκείμενον τῆς τέχνης του λ 614. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι κατ' ἀναλογίαν τοῦ προηγούμενου χωρίου ψ 223· ἐπενόησαν· ἢ ὁ Δύντις θεωρεῖ τὸ „ἐπὶ τέχνη“ = ἐφ' τεχνήντι θυμῷ· ἐνέβαλεν εἰς τὸν τεχνικόν του νοῦν· ἄλλοι δὲ διώρθωσαν τὸ χωρίον ὡς ἐξῆς· „ὅς κείνη τελαμῶνι ἐπὶ ἐγκατέθετο τέχνην“).

ἐγκείμαι, μέλ. ἐγκείσομαι, κείμαι ἐντός τινος, „εἴμαι“ κείμαι ἐντός τῶν ἱματίων μου, περὶ νεκροῦ, Χ 513 f.

Ἐγκέλαδος (οἰονεῖ Θοροδίας, τουρκ. Σιαματάς), υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν ἑκατογχείρων Γγάντων, τῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφορμησάντων, Βατρ. 285.

ἐγκερλάννιμι [...-], ἄορ. α. ἐνκέρασσα, ἐντός τινος κερνώ, μίγνῶ, „ἀνακατώνω“ „οἶνον“ Θ 189 f.

ἐγκέρλιν, ἑτερος τύπος τοῦ προηγ., δπ. ἴδε, μόνον ἐν τμ. „ἐν δὲ τε οἶνον κρατήρην κερώντο“ (γ' πλθ. τοῦ παρατ. ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκερώντο) υ 253 f.

ἐγκέφαλος, ὁ (ἐν, κεφαλῇ) κορ. ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ὑπάρχων, ἐξυπακ. μυελός, ὁ ἐγκέφαλος, „ὁ μυαλός, τὰ μυαλά“, Γ 300, Θ 85, ε 290, 458.

ἐγκιθαρίζω [-υ.], ἐνὸς πιον ἢ μεταδύ τινον κιθαρίζω, παίζω τὴν κιθάραν, Γ. Ἄπ. 204. (Τὸ χωρίον Γ. Ἐρμ. 47 εἶνε διεφθαρμένον· διωρλώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Βαουμίστερ, κατὰ τὸν Σινδεδθινόν „μεσσηματίας κιθαρίζων“).

ἐγκλαῖον [-υ.], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐγκλινω) „ἔξομαι“ κάτω νενευκῶς ἢ κεκυφῶς, „σκυφτά“ κάθηναι, Γμ. 22, 3· (ἢ κατ' ἄλλους δὲ· πλαγίως, πλαγιασμένος ἢ ἐξηπλωμένος κάθηναι).

ἐγκλῖνω [-υ.], παρακ. παθ. ἐγκλινμαι, κλίνω πρὸς τι, πλαγιάζω, μεταφ. „πόνος ὑμῖν ἐγκλίνεται“ εἰς ὑμᾶς ἀπώκεται ὁ κόπος, ὑμᾶς ἔχει πλακῶσει ὁ κόπος τοῦ πολέμου, Ζ 78 f.

ἐγκόκη, ποι. σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, μόνον κατὰ μετοχ. „στόρεσαν λέγος ἐχονέουσας“ ἔστρωσαν μετὰ σπουδῆς, Ω 648, η 340, ψ 294. (Παράγ. ἐκ τοῦ κόνέω, κόνις· ἢ κορ. ἐγείρω κοινορτόν ἐκ τῆς σπουδῆς· ὁ δὲ Δοιδερλ. λίαν ἀπὸθάνως θεωρεῖ τὴν λ. συγγενῇ πρὸς τὸ ἄγρ. ἐγκω, ἐξ οὗ τὸ ἡνεγκον).

ἐγκοσμεν, διατάττω (βάλλω εἰς τᾶν, διακοσμοῦ) τι ἐντός τινος „τεῦχα νηῖ“ „συγυρίζετε“ τὰ ὅπλα ἐντός τοῦ πλοίου, ο 248 f.

ἐγκρύπτω, ἄορ. ἐνέκρυφα, κρύπτω τι ἐντός τινος· „βαλὼν σποδὴ“ ε 488 f. Γ. Ἐρμ. 416.

ἐγκρίλιν, ἴδ. κτελίν.

ἐγκρίρ [-υ.], ἴων. καὶ ποι. ἄορ. α. ἐνέκυρσα, [ἐντυγχάνω], συναντῶ, μετά δοτ. „φάλαγτι· ἀπῆντησεν ἔπασεν ἐπάνω“ εἰς τὰς φάλαγ. Ν 445 f.

ἐγρεμάχη [-υ.], ἡ, ἐπ. ἡ τὴν μάχην διεγείρουσα, κινούσα, ἐπίθετον τῆς Παλλάδος, Γ. Δῆμ. 424.

ἔγρεο, ἔγρεσθαι, ἐγρήγοροι, ἐγρήγορασι, ἔγρηγορον, ἔδ. ἐγείρω.

ἔγρηγορον, ἐπ. ἐκτετ. ἀντὶ τοῦ ἐγρηγορῶν, ἐκ τοῦ ἐγρηγοράω, γρηγορῶν, ἔξυπνος, νέος τύπος τοῦ ἐνεστ. ἐκ τοῦ παρὰ. ἐγρήγορα (ἔδ. λ. ἐγείρω) σχηματισθεῖς, μόνον ὁ 6 π. (||. Ἡ δὲ καθομιλοῦμαι καὶ ἐπιθετοὶ σχηματίζουσιν „γρήγορος καὶ ἐπίγ. γρήγορα“, ὅπερ προσφέρει γλήγορος καὶ γλήγορα, ὡς καὶ τὸν Γρηγόριον λέγει Γληγόριον).

ἔγρηγορτί [...], ἐπ. ἐπίγ. (ἐγρήγορα), ἐγρηγορότως, ἔξυπνος, K 482 π.

ἐγρήσω, ἐπ. (ἐγείρω, ἐγρήγορα) γρηγορῶ, εἶμαι ἔξυπνος, μόνον κατ' ἐνεστ. A 551, P 660, ὁ 33, 53.

ἐγχείη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγχείη, ἔδ. ἐγκέφα.

ἐγχεατε, γος, ἡ „τὸ χέλυ“, πληθ. ἐγγέλυες Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐγγέλεις. *Il. Φ 203, 353 (ἐκ τοῦ ἔγχε κατὰ τὸν Λόδεκκ' πρόλ. τὰ Λατ. anguis=ὄφις, anguilla=ἔγγελος).

ἐγχεσίμωρος [...], ὄν, ὁ εἰς τὸ δόρυ ἐπιπλήθειος, συνειθισμένος, ἐξησκημένος, ἐπιθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν, B 692, 840, Π 434, γ 488. (Ἡ ἐτυμολογ. εἶνε ἀμφίβολος. Τῶν ἀρχαίων τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσιν «οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι». Ἀπολλών, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ μῶρος, μοῖτρα «οἱ περὶ τὰ ἔγχη τὸν μῶρον ἔχοντες ἢ ἐπιφέροντες», ἢ ὧν ἡ μοῖτρα εἶνε νὰ φέρωσι δόρατα· ἄλλαι παραγωγαὶ ἀπὸ θαντοῦ εἶνε ἢ ἐκ τοῦ μῶλος κατὰ τρυπὴν τοῦ λ εἰς ρ καὶ ἢ ἐκ τοῦ μωρός, οἰανεῖ· ὁ δὲ διὰ τοῦ δόρατος μαινόμενος. ||. Νεώτεροι ἐτυμολογοῦσι μνήμη· αἷται εἶνε ἢ παρὰ Κουρτίρ, καὶ ἢ παρὰ γεται τὸ δεύτερον μέρος ἐκ τῆς ῥίξης: MER (μέριμνα), MOR (μεμορία) καὶ θεωρεῖται τὸ ἐγχεσίμωρος=ἐγχεσίμων, καὶ ἢ τοῦ Δυντξέρου παραγωγὸς αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐπιθετοῦ μωρός τοῦ ἐκ τῆς ῥίξης MA (μαίωμαι=ἐπιθυμῶ), καὶ ἐρμηνεύονται: ὁ τῶν δοράτων ἐπιθυμητής (φιλος). Ἐκατέρω τούτων ἀρροῖται καὶ εἰς τὰς λ. «ἰώμωρος» καὶ «ὕλακώμωρος». Ἡμεῖς τολμῶμεν νέαν παραγωγὴν ἐκ τῆς ῥίξης. MAR (μάρμαρ) ὥστε τὸ μὲν «ἐγχεσίμωρος» καὶ «ἰώμωρος» νὰ ᾖνε ὁ διὰ τῶν δοράτων καὶ διὰ τῶν βελῶν μαχόμενος· τὸ δὲ «ὕλακώμωρος» ὁ διὰ τῶν ὑλακῶν πολεμίων, ἀποκρούων τὸν ἐχθρόν).

ἐγχεσπάλαις [...], ὄν (ἐγχος, πάλαι), ἡ τὸ δόρυ πάλαιων ἢ τινάσεων, ἐπιθετοὶ προθύμων ἀκοντιστῶν *Il. B 131, Ξ 449, O 603.

ἐγχεῖα, ὄν. ἐν. ἐγχεῖη ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγχεῖη, ἡ 10· ἀντ. ἀ. ἐνέχευα καὶ ἐνέχεα (ἐνέχε'α) γ'. πληθ. ἐνέχεαν· μέσ. ἀντ. ἀ. ἐνεγευάμην. 1) Ἐνεργ. ἀ.) γύνω ἐντός τινος, ἐγχεῖω, «κερναῖ» «ὕδωρ, σῖνον» Σ 347, ζ 77 κ. ἀ. «οἶνον δεπᾶσαι», «κερναῖ, βάλλω κρασί εἰς τὰ ποτήρια», ἡ 10· δ'. ῥίπτω ἢ βάλλω ἐντός τινος ἐπὶ ἔργων πραγμάτων, οἷον «ἄλφιτα δόροισι» 6 354, 380. 2) Μέσ. (||. στή. τὴν μετὰ

προθυμίαις καὶ χαρᾷ ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου) «γρηῖς—ἐνεγευάτω ὕδωρ» ἵνα νίῃη τοὺς πόδας τοῦ Ὁδ. τ 387, (πολλ. ἐν τμ.).

ἔγκος, εὐς, τὸ, δόρυ, ἀκόντιον, «κοντάρι» Γ 338, κ 445 κ. ἀ. πλγ.—Τὸ δόρυ συνέκειτο ἐξ ἐνὸς μακροῦ ξυλίνου κονταρίου, ὅπερ συνήθως ἦτο ἐκ ξύλου μελίας καὶ ἐκαλεῖτο ἰδίως δόρυ, καὶ ἐκ τῆς αἰχμῆς, ἥτις ἦτο σιδηρᾶ ἢ χαλκῆ, καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἕτερον μέρος διὰ τοῦ αὐλοῦ (ἔδ. τὴν λ.), εἰς ὃν εἰσέδουε ὃ ἐσφίγγετο τὸ δόρυ. Τὸ μήκος αὐτοῦ ἦτο τοῦλάχιστον ἐξ ποδῶν τὸ δὲ τοῦ Ἐκτορος λέγεται «ἐνδεκάπηχυ» Z 319. Τὸ ἕτερον ἄκρον (ὁ σφυρωτήρ) ἦτο ὡσαύτως σιδηρὸν ἢ χαλκοῦν καὶ ἀπέληγεν εἰς ὀξύ, ἵνα ἐμπηγνύηται εἰς τὴν γῆν ἐν καιρῷ ἀναπαύσεως, K 152, X 224. Ματεχειρίζοντο δὲ τὰ δόρυ ἦτο ἐκ χειρὸς ὡς ἀγγέμαχον ὄπλον, ἢ μακρόθεν αὐτὸ ῥίπτοντες· διὰ τοῦτο δὲ καὶ δῶμα ἔφερον δόρατα, ἵνα, ἂν τὸ ἕτερον εἰς μάτην ἐξακοντισθῇ ἢ συντριβῇ ἀπέβαιναν ἀχρηστον, ἔχωσιν εἰς χρῆσιν τὸ ἕτερον, Γ 48, M 208.

ἐγκριμπτῶ, μέσ. ἀντ. ἀ. ἀναῶς. ἐγκριμψα· παθ. ἀντ. ἀ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐγκριμψθεῖς· προσωθῶ, προστριβῶ διὰ τῆς βίας, ἐν χρήσει εἶνε μόνον ὡς ἀμετάβ. προστριβῶμαι, προσεγγίξω, παρέρχομαι πλησιέστατα, «περὶ καλλητὰ» οἶον «τῆς (τέρματι) σὺ μάλ' ἐγκριμψα» πλησιέστατα παρελάσα, Ψ 334.—Συνήθ. παθ. «ἐν νόσση ἵππο· ἀριστερὸς ἐγκριμψθήτω» ὡς ὁδηγηθῇ ὁ ἀριστερὸς ἵππος αὐτῶς ὥστε νὰ παρέλθῃ καλλητὰ εἰς τὴν νόσσαν, Ψ 338, πρόλ. 434· «αἰχμὴ ὁστίρ ἐγκριμψθεῖσα» μέχρι τοῦ ὅπου εἰσελάσσα E 602· «ἀσπίδ' ἐγκριμψθεῖς» προστριβέεις ἢ προστριβῶς· εἰς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἐπ' αὐτὴν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τοῦ μολαιῶδους πέτρου (||. αὐτῇ ἢ ἐρμηνεῖα παρέχουσα τὴν ἐννοίαν· ὅτι ὁ μὲν μολαιῶδης πέτρος ὁ εἴπω τὴν ἀσπίδα πατάξας παρέλυσε τὰ γόνατα τοῦ Ἐκτορος, ἢ δὲ ἐπ' αὐτὸν καταπεσοῦσα ἀσπίς τὸν ἀνέτρεψε ἐπιπτόν, εἶνε, νομίζω, ὀρθότερα τῆς ἄλλης· ὅτι ὁ Ἐκτωρ ἐξετανώθη κρατῶν σφιγκτά, ἢ σφιγγῶν πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀσπίδα) Π 272· ἀπολ. «νωλεμέ· ἐγκριμψοντο» συνωθοῦντο P 443, «στῆ ῥα μάλ' ἐγκριμψθεῖς» ἐστάθη πολὺ πλησίον εἰσροῦμαι, N 446· μετὰ δοτ. «πύλῃσιν» *Il. P 403.

ἐγῶ, καὶ πρὸ φωνήεντος Δωρ. καὶ ἐπ. ἐγῶν, E 808, T 440· γεν. ἐπ. καὶ Ἰων. ἐμέο, ἐμετο, ἐμεσ (ἐγκλ. με) καὶ σπαν. ποιητ. ἐμέθεν, A 523, O 243· δοτ. ἐμοί (ἐγκλ. μοι)· αἰτ. ἐμέ (ἐγκλ. με), Ὁμ. πλγ. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Γέ, Eragk, A 282, α 215 κ. ἀ. πλγ., ὅπερ πρότερον ἐγράφετο παρ' Ὁμ. ἐνίστε χωριστὰ ἐγὼ γε, ὡς ἐντονιώτερον ὄφθην κατὰ τὴν δυσπαράδεκτον γνώμην τοῦ Λόδεκκ' ἀλλὰ σήμερον γράφεται πανταχὸς ὡς μία λ. Τὸ μ' =μοι εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ φρ. «μ' οὔφ» δ 367. (||. Τὸ ἐγῶν δὲν ἔλαθεν ὡς εὐφωνικόν τὸ ν, ἀλλ' εἶνε μάλλον

στον ἀπολειψίδιον (λείψανον) τοῦ Δωρ. «ἐγώνη» τοῦ ἀποίου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν Δωρικωτέραν πως ἔσῳσεν ἢ καθομιλοῦμαι. ἐν τῇ αὐτῇ ἀντιφωνίᾳ λέγουσα «ἐμένα, ἐσένα» Κορ. Ἀτ. 4, 479). Περὶ τοῦ πληθ. ἴδ. ἡμέτε.

ΕΛΛΗΝ, ἴδ. ἀλ-.

ΕΛΛΗΝΟΣ [-ω-], ἡ, ὅν, ἐπ. εὐχάριστος, γλυκύς, νόστιμος, ἐπιθ. τοῦ ἐλλοίου, Ξ 472 f, Ὑ. Ἀπρ. 63. (Παράγ. κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐρη-νευτάς καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ ἡδύς, ἡδουμαι κατὰ δὲ τὸν Βούττμανν. ἀπιθά-νωσις ἐκ τοῦ εἰδύς).

ΕΛΛΗΝΟΣ [-ω-], τό (ἔδος) τό ἔδαφος, ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵδρῃται τι, «νήος» τό κατάστρωμα, ε 249 f. (|| Ὁ Κούρτιος ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν ἐλ ἐξ ἧς ὁδός, ὁδός, οὐδας).

ΕΛΛΕΙΣΤΑ, ΕΛΛΕΙΣΤΕΙΝ, ΕΛΛΕΙΣΤΕΙΝ, ἴδ. ἀλλοίω.

ΕΛΛΕΜΕΤΟ, ἴδ. ἀλλομ.

ΕΛΕΚΤΟ, ἴδ. ἀλέκομαι.

ἘΛΕΜΑ, ἄτοξ, τό (ἔδω) ἔδεσμα «φαγεῖ, φαγητόν», Βατρ. 31.

ΕΛΜΑΙΝΑΙ, ΕΛΜΩΣ, ἴδ. ἔλω.

ΕΛΜΥΤΕ, τῶς, ἡ, ἐπ. (ἔδω) «φαγεῖ», τό τρώγειν, συχνὰ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «πόσις» «φαγεῖ καὶ πίει» ἢ μονοθ. φαγοπότιον «ἐδη-τύος καὶ πόσιος ἐξ ἔρον ἔντα» ἐκορίσθησαν τρώγοντες καὶ πίνοντες, Α 469, α 450 κ. ἀ. ἐν γένει τροφή, ζ 250.

ΕΛΜΕΝΑΙ, ἴδ. ἔλω.

ΕΛΛΟΝ, τό, που μόνον κατὰ πληθ. «τά ἔδνα» καὶ ἐπ. ἔδνα (ἡ ἐλ.) νυμφικὰ δῶρα, ὅ ἐ. ἀ.) δῶρα ὑπὸ τοῦ μνηστήρος διδόμενα εἰς τὴν νύμφην, τὰ ἰδιαίτερος νῦν «δῶρα» ζ 459, ο 48 κ. ἀ. δ'.) δῶρα, τό ὅποια ὁ μνηστήρ δίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς νύμφης καὶ δι' αὐτοὺς ἀγοράζει τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκα του, (|| ὅπως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γερμανοῖς ὑπῆρχαν ἡ συνήθεια αὕτη (Γαλιτ. Γερμ. III. καὶ Φ. Ἰωάννου αὐτόθι) καὶ παρὰ τοῖς νῦν ἀπογόνοις τῶν Λακώ-νων) II 478, 490, X 472, 0 318 γ'.) προίξ, «τά προικία», τὰ πάλαιον τῆς ἑλλάδος «δῶρα» ὡσαύτως λεγόμενα, δι' ὧν ὁ πατὴρ προικίζει τὴν νύμφην, α 277, 6 496. (Ἐν μὲν τῇ Ἰλ. εὐρίσκεται μόνον ὁ τύπος «ἔδνα», ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ἔφεδνα, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ἀμφότεροι οἱ τύποι. Παράγεται δὲ κατὰ τὸν Ἀπολλ. τὸν Δύσκολον καὶ τὸ ΜΕ. διὰ συστολῆς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἡδανον, ὅπερ, συγγεν. τῷ ἑλλανός, ἐκ τοῦ ἡδύς. || Ταῦτα καὶ ὁ Κούρτιος ἐπιδο-κιμάζει).

ΕΛΛΟΠΑΙΖΕΙΝ, ἴδ. ἀλλοπαλίζω.

ΕΛΛΟΝ, καὶ ἐπ. ΕΛΛΟΝ (ἔδνα) δωροῦμαι διὰ γαμηλίων δώρων «προικίζω», μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. ἀ. «ἐδωνάσατο θυγάτρα» ἵνα προικίσῃ τὴν θυγατέρα του, 6 53 f.—Ἐκ τούτου

ΕΛΛΟΝΤΗΣ, καὶ ἐπ. ΕΛΛΑΝ. (ἔφεν.), αἱ, ὁ, ὁ προικιστής, ὅ ἐ. ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, N 382 f.

ΕΛΩΜΑΙ, ἴδ. ἔλω, ἐλπίω.

ΕΛΩΣ, ΕΩΣ, τό (ἔζομαι). 1) τό κάθισθαι, «κάθισμα» «οὐχ ἔδος ἐστίν» διὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα, διὲν εὐκαιρῶ νὰ καθίσω, ὁ καιρὸς ἐπείγει, Α 648, Ψ 205. 2) ἔδρα, ἔδρανον, τό ἐνθα ἢ ἐφ' οὗ τις κάθηται, Α 534, 581 («ἐξ ἔδων» ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει «ἐξ ἐδρών») κ. ἀ. πλη. 3) κατοικία, κατοικη-τήριον, «ἀθανάτων ἔδος» λέγεται ὁ Ὀλυμπος, Θ 456, ζ 42 κ. ἀ. ὅθεν περιγραφικῶς «ἔδος Ὀδ-λύμποιο» ἢ Ὀλυμπική κατοικία, Ω 244 «Μά-καρος ἔδος» ἢ καθέδρα τοῦ Μάκαρος, Ω 544. Μεταφ. ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵδρῃται τι, βάθρον, ἐφ' οὗ ποιητ. θεωρεῖται πόλις ἱδρυμένη, Θιμέ-λια, κρηπίς, τόπος, ἔδαφος «ἔδος Ὀχέης» Δ 406, «ἔδ. Ἰθάκης» τοποθεσία, ν 344.

ΕΛΡΑΘΟΝ [-ω-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἑδάρθον, ἴδ. ἀαρ-οάνω.

ΕΛΡΑΜΟΝ, ἴδ. τρέχω.

ΕΛΡΗ, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔδρα (ἔδος).

1) ἔδρα, κάθισμα, θρόνιον, T 77 κ. ἀ. «ἔ-δραι» σείραι καθισμάτων, οἰοῦντι ἐξέδρα, B 99, γ 7, 34, 6 46. 2) τόπος ἐνθα τις κάθηται, τι-μητικὸν κάθισμα, τρόπον τινὰ προεδρία «τίειν τινὰ ἔδρην» [τιμᾶν τινα προεδρίαν] Θ 462, M 311. Ἐκ τούτου

ΕΛΡΙΔΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ., ἀπαρρ. ἐδριάσθαι κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδριάσθαι παρὰ. ἐδριόωντο κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδριάντω, καταλαμβάνω τὴν ἔδραν, κάθημαι, K 198, γ 35.

ΕΛΡΗ [-ω-], ἀόρ. ὅ', καὶ ἑλρη [-ω-] γ'. πληθ. ἀντὶ τοῦ ἔδουσιν Δ 222, Α 263, ἴδ. αἶα.

ΕΛΩ, εἰς τὸν ἑναστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ποι., ἐπ. ἀπαρρ. ἔδμεναι μέλ. ἔδομαι, Δ 237—παρὰ. ἐπ. μετοχ. ἐδῶν, παθ. παρὰ. ἐπ. ἐδῶμαι, γ 56—θαμὶς παρὰ. ἔδεσσι, X 504. Σημ. «τρώγω» μετ' αἰτ. «Δημήτερος ἀκτὴν» N 322 «σττον» 0 222 κ. ἀ. ἐπὶ ζῶων τρώγω, βιβρώσκω, K 569, O 636, κ 243 κ. ἀ. ἐπὶ σκυλῶν, Ψ 400, φ 393—μεταφ. τὸ τῆς καθομῆς. «τρώγω», ὅ ἐ. καταναλίσκω, καταστρέφω, ἀφανίζω, «στί-κον, κτήματα» α 375, π 431 «ἔδουσιν ἡμίτε-ρον ἀμάκον» «τρώγουσιν τὸν κόπον μα» ζ 447 «καμάτω καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες», «τρώ-γοντες τὴν καρδίαν του», κατατροχόμενοι ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς λύπης, ι 75, πρὸλ. κ 379, Ω 429. Πρὸλ. δὲ καὶ ἐεοία, ἔεω, φαρ-ῖν. Ἐκ τούτου

ΕΛΩΗ, ἡ, «φαγεῖ, φαγητόν», τροφή, T 467, γ 70 κ. ἀ. τροφαί [ἐπιτήδεια], τροφουσία, P 225—φαρβή, Θ 504.

Εἰ, ποι. ἀντὶ τοῦ εἶ, ἴδ. ὅφ.

ΕΛΑΝΑ, τὰ, ΕΛΑΝΟΝ, ΕΛΑΝΤΗΣ ἐπ. ἀντὶ τῶν ἑΛΑΝ, ΕΛΑΝΟΝ, ΕΛΑΝΤΗΣ, ἀπ. ἴδε.

ΕΙΚΟΣΑΒΟΙΟΣ (ἔφεικ.), ὅς, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰ-κοστ. (εἰκοσι, βοῦς) εἴκοσι βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τιμὴ εἰκοσάβοιος» ἀποζημίωσις εἰκοσι βοῶν, γ 57.—Οὐδ. πληθ. «εἰκοσάβοια» τιμὴ (εἴ, ε) εἰκοσι βοῶν Ὀδ. α 434.

Εἰκόσι, Εἰκοσίν, ἴδ. Εἰκοσι.

Εἰκόσιος (ἔρικ.), ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκόσιου, μὲ εἰκοσι κόπας, ι 322 f. || Πρὸς τὸ μεταγενέστερον «πεντηκόντιος», ὅπερ Ἰων. καὶ πεντηκόντιος λέγεται (ἐκ τοῦ ἐρ-, ἐρέσσω, ἄλλος σχηματισμός ἀντὶ τοῦ συνηθετέρου εἰς -ήρης).

Εἰκοσιότος, ἦ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκοσιότος, ὅπ. ἴδε.

Εἰσίλειον, ἴδ. Εἰσίλειον.

Εἰσιλάμενος, Εἰσιλάμην, Εἰσίλαο. 4) ἴδ. Εἰσίλαο.

2) μέτ. ἀορ. τοῦ Εἰμί, Ο 415.

Εἰσιλάω, Ο 544, ἴδ. Εἰμί.

Εἰσιλάομαι, Εἰσιλάω, ἴδ. Εἰσιλάομαι, Εἰσιλάω.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάομαι, ἴδ. Εἰσιλάομαι.

Εἰσιλάω, ἴδε Εἰσιλάω.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, Εἰσιλάμενος, Εἰσίλας, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, ἴδ. Εἰσίλας.

Εἰσιλάω, ποι. ἀποθ. (ἐλ-) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ἀναούζει. καθέζομαι, «καθίζω», καθήμαι, «ἐν τινι» Ο 150 κ. ἄ. πλχ. σπανιώς. «ἐς τι» δ 51, «ἐπὶ τινι, ἢ ἐπὶ τι» Ζ 354, Θ 443, Μ 472 «κατὰ κλισίους» γ 389 «ποτὶ βωμόν» χ 379 «ὁράζε» ἔξω, χ 375 μεταφ. «κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἐξέστην» ἔκλινον πρὸς τὴν γῆν, ἐχαμύλωναν, Θ 74, ἐν ἀθετομένῃ στίχῳ. (Ὁ Βούττιανος καὶ Ἀρενς δὲν παραδέχονται ἐνεστώτα ἐζομαι ἀντὶ τοῦ ἔζομαι καὶ διὰ τοῦτο διορθοῦσι τὸ «ἐξεσι» τῆς Ὁδ. κ 378 εἰς «ἐξεσι» ἐκ τοῦ ἐξομένην, ὅπερ εἶνε κατ' αὐτοῦ μόνον ἀοριστος. Περὶ δὲ τοῦ «ἐξεσι» ὅτι ἔχει ἀορ. σημ. διασχυρίζεται καὶ ὁ Κλάσσην.—Ἐνεργ. τύπος ἔξω, ἐξ οὗ συνηθως παράγουσι τοὺς χρονικοὺς σχηματισμούς «εἰσα, εἰσάμην, ἔσσομαι» δὲν ὑπάρχει, ἴδ. Εἰσα).

Εἰ, Ἰων. γ'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ἦ, ἐκ τοῦ Εἰμί.

Εἰκε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦκε, ἴδ. Ἰημι.

Εἰην, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἴδ. Εἰμί.

Εἰνάναν, ἴδ. Ἀνάναν.

Εἰος, ἴδ. Εἰς.

Εἰς, γεν. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦς· τὸ δὲ Εἰς ἐκ τοῦ Εἰος.

Εἰσο, Εἰσι, ἴδ. Εἰμί.

Εἰσ' κατ' ἐκθλ. ἀντὶ τοῦ Εἰσι.

Εἰσιρα, ἦ, ποι. κυρ. ἡ κόμη, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, πληθ. Ἰγμ. δ, 4. Ἐν Ἰλ. καίται μόνον πληθ. ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τῶν ἵππων, Θ 42 ἔτι δὲ καὶ ἡ ἵππουρις («ἄλογουρα») τῆς περικεφαλαίας λέγεται οὕτως Ἰλ. II 795, T 382· κυμαίνω δὲ καὶ αἱ τρίχες τοῦ μύου (ποντικῶς) Βατρ. 207. (Ἐτυμολογείται ἐκ

τοῦ ἄχρ. θέρω καὶ εἶνε συγγενῆς τῇ ἐπομένη λ., κυρ. λοιπὸν σημ. τὴν ἐπιμελεμένην κόμην, κατὰ τὸν Δοιδερλ.).

Εἰσιρα, θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, καλ- λιεργῶ, Φ 347 f. (Πιθωνῶς ἐκ τοῦ ἄχρ. θέρω, θεραπεύω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ εἶος, εἶω).

Εἰσιρα, ἦ, ποι. ἀντὶ τοῦ εἶωλον- τῆς (εἶωλον) ὁ μετέχων ἐπιχειρήσεως τινος (καὶ μάλιστα ἐκστρατείας) οὐχὶ ἀναγκαζόμενος, ἀλλ' ἐκούσιως, δ 292 f.

Εἰσιρα, μέλ. εἶωλον· παρ. ἦθελον καὶ εἶω- λον, Ἰων. θαμῆς. εἶωλεσκον· τοῦ ἐνεστ. ὑποτ. ἐπικ. εἶωλεσκον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον (ἀντὶ τῆς εὐκτ. εἶωλεσκον) ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, I 397. «εἶωλον», ἐπιθυμῶ (ἴδ. βούλομαι) συχρόν παρ' Ὁμ. μετ' ἀπαρφ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρφ. «ἐκ δ' εἶωρε κύνες κλήρος, δν ἄρ' εἶωλον αὐτοί» δηλ. ἐκθρεῖν, II 182. «ἢ εἶωλεις ὄφρ' αὐτὸς ἔλχῃ γέρας, αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς ἦσθαι» Α 433. (|| εἶωλα ἀφώτατα γνωματεύει ὁ Ναιέγλωσθαχ ὅτι τὸ «ὄφρ' ἔλχῃ» ἐξαρτάται ἐκ τοῦ εἶωλεις καὶ εἶνε ἀνάγκη ἀπαρεμφάτου—ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς σπανίας μὲν τὸ πάλαι, νῦν δὲ παντελῶς ἐκ- νικησάσης ταύτης συνηθείας ἐν τῇ καθομιλου.— καθὼ καὶ τὰ ὅμοια, Ζ 361, Δ 465, Ε 690, καὶ ἀπορρίπτει καὶ τὴν στίξιν τὴν πρό τοῦ «ὄφρ'» καὶ τὸ ἀποπὸν ἀνακόλουθον δι' οὗ ζη- τοῦσα ἄλλοι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ «αὐτὰρ»)· «μηδ' εἶωλ' σὸς ἐριζέμεναι» Β 247· καὶ ἀπολ. μάλιστα κατὰ μεταχρῆν, ὁπότε καὶ ἐκούσιως, εὐχρηστικῶς ἐρμηνεύεται, Κ 556, γ 234, πρὸς 27. «οὐκ εἶωλον» παρὰ τὴν θέλησιν, ἀκου- σίως, Δ 300· μετὰ τοῦ ἀρνῆ. ἐνίστα σημ. δὲν ἔχω ἀρεῖν, δὲν ἐπιθυμῶ, καὶ τρώπον τινὰ δὲν ὀφείλω, μετ' ἀπαρφ. Ν 406, γ 424· ὅθεν καὶ ἐπὶ πραγμάτων «(τὸ ὕδωρ) οὐκ εἶωλε προ- ρεῖν» Φ 366. (Ὁ νεώτερος τύπος εἶωλον, δν παρηκλῶνισεν ἡ Ἀριστάρχους ἀνάγνωσις εἶω- λον ἐν Ὁδ. ο 347, ἀνάγκη, φαίνεται, πάλιν νὰ ἐπανέλθῃ, ἐκτός ἂν θελήσῃ τις κατὰ τὴν πρότα- σιν τοῦ Δυντζερ. ν' ἀθετήσῃ τὸν στίχον).

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 4) πᾶν ὁμῶς συνειθι- σμένον καὶ συμβαδὸν πλῆθος, στίφος, ἔθνος, εἴτε ἀνθρώπων, οἷον «ἐταίρων, Ἀχαιῶν» Ὁμ. πλχ. «λαῶν» τὸ πλῆθος τῶν πολεμιστῶν, Ν 495. «νεκρῶν ἔθνος» κ 526· εἴτε ζώων σμῆ- νος, ποιμνίου «χοπάδι» οἷον μελισσῶν, χη- νῶν, χοίρων, Β 87, Δ 59, ξ 73.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 5) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 6) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 7) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 8) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 9) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 10) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 11) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 12) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 13) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 14) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 15) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 16) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 17) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 18) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 19) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 20) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 21) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 22) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 23) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 24) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 25) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 26) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 27) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 28) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 29) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 30) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 31) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 32) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 33) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 34) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 35) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 36) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 37) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 38) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 39) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 40) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 41) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 42) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 43) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 44) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 45) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 46) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 47) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 48) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 49) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 50) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 51) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 52) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 53) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 54) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 55) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 56) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 57) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 58) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 59) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 60) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 61) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 62) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 63) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 64) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 65) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 66) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 67) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 68) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 69) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 70) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 71) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 72) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 73) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 74) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 75) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 76) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 77) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 78) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 79) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 80) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 81) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 82) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 83) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 84) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 85) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 86) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 87) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 88) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 89) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 90) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 91) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 92) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 93) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 94) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 95) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 96) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 97) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 98) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 99) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 100) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 1) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 2) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 3) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 4) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 5) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 6) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 7) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 8) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 9) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 10) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 11) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 12) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 13) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 14) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 15) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 16) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 17) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 18) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 19) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 20) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 21) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 22) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 23) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 24) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 25) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 26) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 27) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 28) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 29) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 30) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 31) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 32) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 33) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 34) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 35) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 36) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 37) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 38) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 39) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 40) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 41) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 42) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 43) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 44) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 45) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 46) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 47) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 48) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 49) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 50) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 51) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 52) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 53) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 54) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 55) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 56) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 57) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 58) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 59) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 60) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 61) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 62) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 63) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 64) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 65) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 66) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 67) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 68) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 69) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 70) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 71) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 72) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 73) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 74) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 75) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 76) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 77) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 78) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 79) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 80) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 81) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 82) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 83) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 84) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 85) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 86) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 87) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 88) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 89) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 90) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 91) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 92) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 93) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 94) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 95) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 96) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 97) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 98) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 99) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε. 100) εἶω, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

μετοχ. εἰδώς, εἶμαι συνειδησμένος, συνει-
θίζω μετ' ἀπαρρ. Θ 408, ρ 394 κ. ἀ. Ἡ παθ.
μετοχ. «εἰδώς» κεῖται ἀπολ. ὁ συνειδησμέ-
νος, συνήθης «μελλον ὅφ' ἡνώχω εἰδωτόι θραυ-
οῖσταν» ὑπὸ τὸν συνήθη ἡνώχω, ἴλ. Ε 234.

εἰ, ἐπ. καὶ ἄωρ. καὶ αἰ, ὅπ. ἴδ. Α') σύνδε-
σμος ὑποθετικός, τιθέμενος δηλ. ἐν τῇ ἡγουμένῃ
τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου. 1) μεθ' ὀριστικῆς πᾶν
κυριωτάτων χρόνων (ἐνεστ. μέλλοντος καὶ ἀορ.)
ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς τι βέβαιον καὶ ἀναμ-
φιβολον, οἷον: μετὰ ἐνεστ. Α 478, ἀορίστου Α
290, μέλλ. Α 435. Τὸ ἐπόμενον τότε τίθεται ἢ
καθ' ὀριστικ. Υ 26 (ἐτι δὲ καὶ προστ. Α 473) ἢ
κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, Α 293, Ζ 429· ἐνίοτε
δὲ καὶ παρασιωπᾶται, ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ
λόγου ὑπονοούμενον, οἷον «εἰ δ' ἐθέλεις—δαήμε-
ναι» Ζ 450, Φ 487, (ἢ. ἔνθα ἐνυπακούεται τὸ
ἀκούσον, ἢ ἐγὼ σοι ἔρω). 2) μεθ' ὑποτακτ. ὁσά-
κις ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς προῖον μὲν τῆς
διανοίας, ἀλλ' ἔνδεχόμενον ὅμως (ἢ παρίχον ἐλ-
πίδω) νὰ πραγματοποιηθῇ· καὶ τότε παρὰ τὸν
Ἄστικας πεζογράφ. κεῖται ὁ ἐάν (πρὸς δὲ τὴν
ἐπ. διαλ. ἰσοδυναμεῖ συνήθως ὁ «εἰ κε» Υ 377,
κ. ἀ. «εἰ κε», ἴδ. αἰ, καὶ ἀ. «εἰ-άν» Γ 248
(ὅστις ἀπαντᾷται ἐνίοτε καὶ παρ' ἄλλοις ποιη-
ταῖς, σπανιωτάτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενέστε-
ροις πεζογράφοις)) ε 224, η 204 κ. ἀ. Τὴν αὐ-
τὴν σημ. ἔχει καὶ ἐν τοῖς συνδυασμοῖς «εἴ ποτε»,
εἰποῖ, εἴπαρ, εἴ γ' οὖν, καὶ εἰ «μ 96, ξ 373,
Α 340, Ε 258, Ι 318. Μ 322 κ. ἀ. Τὸ ἐπόμε-
νον τίθεται ἢ καθ' ὀριστ. ἀρχικοῦ χρόνου (ἢ
προστ.) ἢ καθ' ὑποτ. ἀορ. καὶ ἐνεστ. (ἢ μετὰ
τοῦ Ἄν) Α 437 κ. ἀ. ἢ κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ
Ἄν, Α 97. 3) μετ' εὐκτ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεω-
ρῆται ὡς ἄπλοον τῆς διανοίας προῖον, ὁλγω-
ρουμένης πάσης προσδοκίας περὶ πραγματω-
ποιήσεως ἢ μὴ, «Τρῶες μέγα κεν κεχαρομένο-
ι, εἰ τῶδε πάντα πυθόμεθα» οἱ Τρῶες θὰ εἶχαν με-
γάλην χαρὰν, ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι μανθάνουσι
ταῦτα πάντα Α 257, α 255. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται
κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μόνην
ὀριστικὴν, Κ 223. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προτάσει τί-
θεται ἐνίοτε ὁ «εἰ κε» μετ' εὐκτικῆς, ὁσάκις ἡ
ὑπόθεσις παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλης συνήθως πα-
ρασιωπούμενης ὑποθέσεως ἐξηρημένη, Α 60, Ζ
50, δ 76. (Ἐν ἴλ. Ε 273, ε 496 κ. ἀ. μετέ-
βαλε τὸ κε ὁ Πέγκ. ἐν τῇ Β'). 4) μετὰ τῶν
ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὀριστ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις
ἐάν ᾔνε πραγματικὴ, ἀληθής, ἀλλὰ τοῦναντίου
αὐτῆς ἀληθεύρ. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται τότε· α.)
συνήθως πάλιν καθ' ὀριστικὴν χρόνον ἱστορικοῦ
μετὰ τοῦ Ἄν, ὅτε καὶ τοῦ ἐπομένου ἡ πραγμα-
τικότης συναναγρῆται, «καὶ νῦν κ' ἐτι πλέανος—
κτείνε Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ θρ' οἷόν νῆσται Ἐκτωρ»
θὰ εἶχε φονεύσῃ ἐτι περισσοτέρους· ὁ Ὀδ., ἂν δὲν
ἐβλάπτε ταχέως ὁ Ἐκτωρ (ἀλλ' εἶδον ὁ Ἐκτωρ,
καὶ δὲν ἐφονεύσεν ὁ Ὀδ.) Ε 679 ἐξ. δ 363. β.)
κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ὡς

δυνατὴ μόνον παρίσταται, Β 80, 81, Ε 341, 342.

Β') Μόριον εὐκτικόν, κυρίως ὅμως πρότασις
ὑποθετικοῦ λόγου ἂνευ ἀποδόσεως, εἴθε, «ἂν
ποτε», μετ' εὐκτ. Π 559, Ω 74· ἴδ. τὴν φρ.
κῖα' ἄγε. Συνηθέστερον εἶνε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ.
τὸ εἶδε, εἰ (ἢ αἰ) γάρ, βπ. ἴδ.

Γ') Μόριον διστακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, τι-
θέμενον εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσεις (ἢ ὅσαι κατ'
εὐθείαν ἐκφερόμεναι οὐδεμίαν ἐρωτηματ. λέξιν
ἔχουσι προτεταγμένην) μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἐκ-
φράζοντα ἐρώτησιν, ἀπορίαν, διαταγμὴν κτ. φέ-
ρεται δὲ εἰς ὀριστ. Α 83, Ε 483. Ὅταν δὲ ἡ
πλαγία ἐρώτησις ᾔνε πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη,
τίθεται τὸ εἰ κε ἢ ἢν μεθ' ὑποτακτ. Ο 32, γ
216. Αὐτὸ τοῦτο τὸ Εἰ, φερόμενον εἰς ὑποτακτ.
ἢ εὐκτ., τίθεται καὶ μετ' ἄλλα ῥήματα, χωρὶς
ὅμως νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑπο-
νοούμενου «σκοπεῖν, πειρᾶσθαι» ἢ τ. τ., τελικοῦ
λόγου μαρτὴν ἔχοντος· ἵνα ἴδωμεν, ἵνα δοκι-
μᾶσμεν ἂν, οἷον «ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα εἴμι—
αἴκ' ἐὼλῃσιν ἔλθειν» ἵνα ἴδω (δοκιμᾶσω) ἂν θὰ
ἐλθῇ νὰ ἔλθῃ (ὅπερ συντομωτέρον ἐκφέρεται·
ἐπάρχω πρὸς τὸν Ν., ἵσται θελήσῃ νὰ ἔλθῃ) Κ
65· ὡσαύτως Α 797 κ. ἀ. Φέρεται δὲ καθ' ὀριστ.,
ὅταν ἡ πλαγία ἐρώτησις τρόπον τινὰ κηρύσσεται
ἀνεξάρτητος, ἐκφερομένη ὡς ἀπ' εὐθείας, οἷον
Μ 59 (ἔνθα ἄλλως ἤρμοζεν ἡ εὐκτική).

Δ') Τὸ εἰ τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, πᾶν δὲ
ἄλλο μόριον ἔπειτα εἰ γάρ, εἰ δέ, εἰ καί, εἰ
μή· κτλ., ἄπαρ ἴδ. ἐν οὐκείῳ τόπῳ, ἐπὶ καὶ δὲ τὴν
ἐκτέραν θέσιν ἐν τοῖς ἐξῆς: «καὶ εἰ» καὶ ἂν,
καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, «οὐδ' εἰ» «καὶ
εἰ... οὐ», «ὡς εἰ» ὡς ἐάν, ἴδ. ἡκέτι.

Εἰαμενὴ, ἢ, χώρα ὀχθαμλή, ὠγρά, χλοερά,
κειμένη παρὰ τοῦς ποταμούς καὶ τὰ ἔλη, λει-
βάδιον, ἴλ. Α 483, Ο 634. (Ἡ συνήθως ἐτυ-
μολογία ἐκ τοῦ ἥμαι=κᾶθημαι, ὥστε εἰαμενὴ=
ἡμένη, «καθιστή» (πρὸς. Θεοφρ. Εἰδ. 43, 40
«χῶρος ἥμενος») ἱκανῶς ἐπολεμίσθη ὑπὸ τοῦ
Κλάσση, ὅστις ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὸ εἰω, ἔννυ-
μι καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ἔδαρος παχὺ, περι-
βεβλημένον τὴν ἀνθηρὰν χλόην τῶν λειμώνων».
Πρὸ τοῦ Σπιτζνέρ. ἐγράφετο κακῶς «εἰαμενὴ».
Ὁ δὲ Βούττμαννος σχετίζει τὴν λ. ἀναμύστωσις
πρὸς τὸ ἡϊών καὶ ἡϊόσις).

Εἰανός [·...], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐανός, Π 94.

Εἰαρ, ροῦ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐαρ, ὅπ. ἴδ.

Εἰαρινός [·...], ἢ, ὅν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐαρι-
νός (ἔαρ), τῆς ἀνοίξεως, «ὥρῃ εἰαρινῇ» ἢ ὥρα
ἡ εἰαρινή, ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως, Π 643, σ 367·
«ἀνθεα εἰαρινά» Β 89.

Εἶατα, εἶαζκον, ἴδ. εἶα.

Εἶαται, εἶατο, ἴδ. ἡμῆι.

Εἶατο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦντο, ἴδ. εἶμι.

Εἶω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀεῖω, σταλάζω, στάζω,
«δάκρυον εἶω» χύνω, Π 44, δ 453, θ 534 κ.
ἀ. Τίθεται ἐκεῖ μόνον, ὅπου διὰ μετρικούς λό-
γους ἐν χωρὶς τὸ λείδω.

Εἰ γάρ. 1) διότι ἐάν εἰς ὑποθετικούς λόγους, N 276, P 456, σ 306. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀρμεν. σημ. τὸ «εἰ γάρ» καὶ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίοις, ἐνθα δηλ. τίθεται τὸ ῥήμα κατ'εὐκτ. μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ καὶ, οὐδὲν ἄλλο ἢ εὐχὴν (|| ἢ δὲ ἐνισχυτὴ φαινόμενη σχέσις τῆς προτάσεως πρὸς τὴν ἀποδοσὶν αἱρεται διὰ τῆς ἀσυνδύτου συναφείας, ἥτις πολὺ ζωνηροτέρα καὶ ἀρμολογικωτέρα εἶνε παρὰ τὴν διὰ τῆς ὑποθετικῆς σχέσεως σύνδεσιν). 2) συνήθ. εἴθε νά, „ἀν ποτὲ νά, ἂς ἦτο δυνατόν νά“, μετ' εὐκτικῆς, Θ 538, P 551, πρὸλ. Αἱ γάρ.

Εἰ γέ, συνδυασμός ἐκφράσεων ἐντονώτερον τὸ ἐάν, ἐάν δηλαδὴ, „ἂν τάχα“, si quidem, συνήθως χωρίζεται δι' ἄλλων λέξεων, «εἰ δύνασαι γε» A 393, Σ 427· ἀχώριστος δὲ μόνον ἐν τῷ «εἰ γε μὴν εἰδείης» ε 206.

Εἰ γοῖν, ἴδ. γοῖν.

Εἰ δ' ἄγε, φράς. παρακλεισματοκή, „ἔλα δέ, ἄε δέ“ (ἄγε δὴ) ἐμπρός, Ψ 579, ι 37 κ. ἄ. πλχ. Συνδυάζεται μετὰ τῶν μορίων «νὺν, δὴ, μὴν» καὶ συντάσσεται μετὰ προστ. α 271, θ 478, μ 412, Α 302 κ. ἄ. καὶ μετὰ τοῦ «δεσπο» P 685. Συντάσσεται καὶ μεθ' ὑποτ. ἢ μέλ. τῆς ὁρστ. ι 37, I 167· καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος «εἰ δ' ἄγε μοι, ὁμοῖα, νημερτέα μυθῆσθαι» Z 376, ἢ καὶ αὐτὴ κατὰ πληθ. «εἰ δ' ἄγετε—πειρηθῶμεν» X 381. (Κατ' ἀρχὰς ἐνοεῖτο ἡ φρ. ὡς ὁλόκληρος ὑποθετικός λόγος κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῥήματος τοῦ ἡγουμένου=εἰδὲ βούλει, ἄγε· ἔπειτα δὲ κατήντησεν ὡς μόριον παρακλεισματοκῆν· ὅθεν εὐρίσκεται καὶ ἐν ἀποδόσει (ὑποθετικοῦ) λόγου θ 834, πρὸλ. X 379. (|| Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι, καθ' ἃ καὶ ὁ Δούτζερους εἰκάζει, τὸ εἰ δὲν εἶνε τὸ ὑποθετικὸν μόριον, ἀλλὰ παρακλεισματοκῆν τι=εἰα (πρὸλ. τὰ παρ' ἡμῶν ναυτικὰ παρακλεισμάτα „εἰα“ μὲλα, „εἰα“ λέσα), ὅπερ ἐν τῇ καθομιλουμ. μόνον γειὰ προφέρεται „γειὰ πές μου, γειὰ γράψε“). Τὸ δὲ «δ'» τὸ μεταξὺ εἶνε, νομίζω,=δὴ).

Εἰδαίμωσ[ι], υ, ον, ἐπ. (διὰ τοῦ ἀγρ. εἶδαλος, ἐκ τοῦ εἶδος ||, ὡς τὸ: κυδάλμιος ἐκ τοῦ: κδοος) εὐεῖδης (|| ἀνάλογον τὸ τῆς καθομιλουμ., ὁψερός, καὶ τὸ Λατ. speciosus) ω 279 f.

Εἶδαρ, ατος [ι], τό, ἐπ. (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. εἶδαρ ἐκ τοῦ εἶδω) φαγητόν, „φαγεῖ“ ι 84, φορδὴ τῶν ἵππων, E 369, N 35, δέλσαρ („δολωμα“) τῶν ἰχθύων μ 252· «εἶδατα» φαγητά, α 440· «ἄνθρωπον εἶδαρ» ἴδ. ἀνθρωπος.

Εἰ δέ, 1) ἐάν δέ, εἰς πλήρεις προτάσεις, ἴδ. λ. εἰ, εἰ μέν. 2) ἐλλειπτικῶς ἐν ἀντιθετικῇ κώλοισι, ὅπου τὸ ῥήμα ἐξυπανοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου «εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ (ἐξυπακούεται: φεύγειν ἐθέλουσιν), φευγόντων» ἐάν δὲ (θέλουν) καὶ αὐτοὶ (νὰ φύγουν) δὲ φύγουν, I 46, πρὸλ. ζ. 262, Φ 487 (|| ἐνθα λείπει ἡ ἀποδοσις, ὡς: εὐκόλως ὑπονοούμενη: ἄγε πειρήθητι ἢ τ.τ.).

Εἶδω, ἀντὶ τοῦ εἶδω, ὑποτ. τοῦ οἶδα, ἴδ. (εἶδω B).

Εἰδωμένον, ἴδ. εἶδω B).

Εἰ δὴ, 1) ὑποθετικόν, ἐάν δά, ἐάν τῇ δυνάμει, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ πλέον, (δὲ καθὼς βλέπω, καθὼς εἶνε φανερόν, ἢ καθὼς λέγεται, καθὼς ἀκούω) μεθ' ὁριστ. «εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε θαμῶ» ἀφ' οὗ δά, καθὼς ὅλοι βλέπομεν, καθὼς εἶνε φανερόν, Α 62, M 79, II 66, α 327, «ἀλλ' εἰ δὴ καὶ» ἀλλὰ καὶ ἂν δά (καθὼς πάντες γνωρίζομεν, ὁμολογοῦμεν) N 114, Σ 420, Ω 440· «εἰ δὴ ποῦ τι»—ἔστιν· ἐάν τυγχόν εἶνε, (καθὼς λέγουσιν ὅτι εἶνε δυνατόν), ρ 484, «εἰ δὴ μὴ μιν ἔπερνε» ἐάν δηλ. δὲν τον ἐφύνουσε (καθὼς εἶνε δυνατόν, ἢ πιθανόν) γ 359· μετὰ μέλ. Ω 57, φ 469 κ. ἄ. «εἰ δὴ σοὶ—ὑπεῖξομαι» ἐάν μέλλω (καθὼς θέλει, ἀπαντεῖς) νά ὑποχωρῶ, Α 294 (ἂν καὶ παρ' ἄλλων θεωρεῖται ἀόρ. ὑποτακτ.), Φ 463· μετ' εὐκτ. «εἰ δὴπου καὶ πόντω—γένοιτο» ἐάν ἦτο δά καὶ εἰς τὴν θάλασσαν (καθὼς εἶνε πολλοὶ οἱ ἀλιεύοντες) II 746· ὡσαύτως ι 456.

2) διστακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, ἂν τῇ δυνάμει «οὐ σάφα εἶδα, εἰ δὴ» ρ 484, α 207.

Εἰδομένη, ἢ, θυγάτηρ τοῦ Πρωτεύως, ἐνάλιος (θαλασσία) θεοτὴς, Z 366 (ἐκ τοῦ εἶδος καὶ θεά, σίονται θεῖαν ἔχουσα ὄψιν || κυρ. δηλ. θηλ. τοῦ Εἰδόθεος, ὡς ἡ Φιλοθέη, εἶνε τὸ θηλ. τοῦ Φιλόθεος), ἢ μετέπειτα καλουμένη Θεανόη.

Εἶδομαι, εἶδον, ἴδ. εἶδω Α).

Εἶδος (Εἶδος) εὐσ, τὸ (εἶδω) ὄψις, τὸ ἐξωτερικόν· μαρφή, συνήθ. τῶν ἀνθρώπων, δ 44, 264· πολλάκις ὡς αἰ. τοῦ: κατὰ τι «εἶδος· ἄριστος, ἀγνός, κακός, ἀλίγιος» κ.τ.τ. συνδυάζεται μετὰ τοῦ «φυτὴ, θέμας», ἄπ. ἴδε, B 58, Ω 376· λέγεται ὅμως καὶ περὶ κυνὸς ρ 308.

(εἶδω) (ρίζα εἶδω) βλέπω, διακρίνω, ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. καὶ παρὰ τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀχρηστον, ἐν δὲ τῇ μέσῃ ἐπικόν. Οἱ δ' ἐξ αὐτοῦ παραγόμενοι χρόνοι διαίρουσιν εἰς δύο τάξεις, ὧν ἡ μὲν ἐκφράζει τὴν κατ' αἰσθησιν, τὴν διὰ τοῦ ἐπιτηδέου ὁργάνου ὁρασιν, ἀπανώτερον δὲ τὴν νοεράν, ἢ δὲ ἄλλη ἀποκλειστικῶς τὴν νοεράν. Η λ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Εἶδον, Εἶδεν, Εἶδα, Εἶδης κτλ. || πρὸλ. τὸ Λατ. video.

Ι. εἰς τὴν πρώτην τάξιν ὑπάγονται: Α') ὁ ἐνεργ. ἀόρ. εἶδον, ἐπ. ἴδον, ἀπρφ. ἴδεν, ἐπικ. δὲ καὶ ἴων. ἴδειν, μετοχ. ἴδων, ὑποτ. ἴδω καὶ ἐπ. ἴδωμι X 450, εὐκτ. ἴδοιμι, καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. εἶδομαι καὶ ἐπ. ἴδομαι, προστ. ἴδοι, ἀπρφ. ἴδωσθαι, ὑποτ. ἴδωμαι.—Σημαίνουσι δὲ Α) βλέπω ἔχρησιν ἀμειψουσιν ὡς ἀόριστοι παρ' Ὀμήρ. καὶ Ὀράμαι· α.) κυρίως, συχνότατα παρ' Ὀμήρ. «ὀφθαλμοῖσιν ἴδεν ἢ ἴδωσθαι» εἶδα μὲ τὰ ῥμμάτια μου, ὅ ἐ σαφῶς, B 456 κ. ἄ. «ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι» σὲ ἴδω ἔμπροσθέν τ' ἐ τὰ ῥμμάτια μου, ἢ μὲ τὰ ῥμμάτια μου, Α 587, Σ 435, θ 459· πολλάκις κατ' ἀπαρμυγματον εἰς: περαιτέρον ὁρισμὸν ἐνόηματός τινος, «θαυμα ἴδωσθαι» θαυμαστόν ἴδεν, θαυμα

εἰς τὰ ἡμέτερα τῶν ἀνθρώπων, Ε 725 ἔ. πλχ. «εὐρύτερος ὡμίσειν ἰδεῖσθαι» φαίνεται (εἶναι εἰς τὰ ἡμέτερα τῶν ἀνθρώπων) εὐρύτερος κατὰ τοὺς ὁμίους, δ. ἔ. ὅστις τὸν ἴδῃ τὸν εὐρίσκει εὐρύτερον, Γ 494. β.) ἐν γένει βλέπω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, «ὅφρ' ἴδῃτ' αἰ κ' ὅμιν ὑπέρσχη χειρὰ Κρονίων» Δ 249, πρβλ. Τ 444 κ. α. «νόστιμον ἡμῶν ἰδεῖσθαι» νά ἴδω τὴν ἡμ. γ 233 ἔ. πλχ. Ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ «οὐκ ἴδε χάριν αὐτῆς (ἀλόγου)» δὲν ἐκατέλαβε, δὲν ἀπήλαυσε τὴν χάριν τῆς, περὶ πολεμιστοῦ εὐδὲς μετὰ τὸν γάμον φανευθέντος Α 243. (Ὁ Εὐρ. ἐρμηνεύει: οὐκ ἔχασεν ἐπὶ τῇ συμβίωσει αὐτῆς οὐδ' ἐπὶ τῇ τεκνοποιήσει· ἄλλοι: δὲν εἶδε τὰς χάριτας, τὰ θεία γὰρ τῆς· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύοντες τὴν χάριν διὰ τοῦ εὐγνωμοσύνης, ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ προηγούμενον «πολλὰ δ' ἴδωκε»: δὲν τῆς ἐγνώρισε (ἀνταπέδωκε) τὴν χάριν δι' ὅσα ἔλαβε παρ' αὐτῆς· γ.) «κυττάζω», μανθάνω, «ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέκονται» νά ἴδω, νά μάθω τί ἔγινε, Χ 450, «πειρήσομαι ἴδὲ ἴδωμαι» α. δοκιμάσω καὶ α. ἴδω, ζ 426, πρβλ. φ 459. δ.) μεταφ. «ἐνὶ φρεσὶ» κατὰ νοῦν βλέπω, ἐννοῶ, Φ 61. 2) προσδίδωμι, κυττάζω, ρίπτω τὸ βλέμμα πρὸς τι, «ἔστινα» Β 274 καὶ πλχ. «πρὸς τινα» μ 244, «ἐς οὐρανόν» Γ 364 κ. α. «ἐπὶ πόντον» Ψ 443 «κατ' ἐνὸπια, εἰς ὅπια» κατὰ πρόσωπον, Ο 320, γ 405, φ 407, «ἐς ἄντα, ἄντην, ἄντα ἰδεῖν» ἴδ. τὰς λ. «ὑπόδρα, ἀρχετον κτλ. ἰδών» ἴδ. τὰς λ. β.) ἐπιπ. παθ. καὶ μέσ. ἴνεσθαι. ἰδομαι, ἀρ. α. εἰσάμην καὶ εἰσαίμην, μετοχ. εἰσαμένος καὶ εἰσαίμενος, (ἴδ. καὶ ἰσάμην). 4) φαίνομαι, ἀναφαίνομαι, «ἄστρα εἶδεται» φαίνονται, φέγγουσιν, Θ 559 «εἶδεται ἡμῶν» φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα τοῦ κτλ. Ν 98· μεταφ. «ὅ τοι κήρ εἶδεται εἶναι» τοσούτῳ σοι φαίνεται ὅτι εἶναι θάνατος Α 228, Β 245, πρβλ. ι 14 κ. α. πλχ. καὶ ἄνευ τοῦ: εἶναι Ξ 472· «εἶσατο ὡς ὅτε βινόν» ἴδ. ταύτην τὴν λ. «εἶσατ' ἦμεν ἐς Λημόνα» ἐφάνη (προσποιηθῇ) ὅτι ὑπάγει Ο 283 ἴδως 2) ὁμοιάζω, εἶμαι ὁμοίως, μετὰ δοτ. «εἶσατο φλογγὴν Πολίτην» ἐξωμοιώθη κατὰ τὴν φωνὴν μετὰ τὸν Πολ. Β 794, Υ 81, ε 268 κ. α.

Η.) Παρακ. ὀίδα, ὀῖσθα καὶ ὀῖδας: α 337 † (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις γράφουσιν: ἰδης, β'. ὑπερσ. Ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἰδεις), πληθ. ἴδμεν, ἴστε, ἴσασιν ὑποσ. εἶδω, ἐπ. ἰδῶμι Ξ 235, πληθ. εἶδομεν ἀντὶ τοῦ: εἰδόμεν, εἶδετε ἀντὶ τοῦ: εἰδῆτε, εἰδῶσιν ἐκστ. εἰδείην· προστ. ἴσθι· ἀπρρ. ἴδμεναι καὶ ἴδμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ: εἰδέναι· μετοχ. εἰδώς, ὤτα, ὄε, ὄων ὅηλ. δοτ. ἐνικ. ἰδύθι Α 365, πληθ. ἰδύθισι, ἴδ. λ. πρηνίζει. Ὑπερσ. α. πρόσ. ἴδεα ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ἴδειν, β'. πρόσ. ἐπ. ἡείδης, ἡείδεις, ἡείδῃσθα ἀντὶ τοῦ: ἡείδεις, γ'. πρόσ. ἡείδῃ, ἡείδεις (ι 206), ἡείδεν, ἡείδε, ἡείδῃ ἀντὶ τοῦ: ἡείδεις, πληθ. γ'. πρόσ. ἴσαν ἀντὶ τοῦ: ἴσαν (Ξ 405). Μῆλ. εἶσομαι, σπανιότερον ποι. εἰδῶσθαι

ἀπρρ. εἰδῶσθαι (ι 257).—Σημ. κορ. «ἔγω ἰδωμένα», ἱπομ. 4) εἰςέυρω, καταλαμβάνω, γνωρίζω, Ὅμ. πλχ. συνδυάζεται μετὰ τοῦ «εὖ» ἢ «σάφα» ὡς καὶ μετὰ τοῦ «φρεσὶ, ἐν φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν» Ὅμ. πλχ. «εἰδότες» ἐν γνώσει μ 456. Ὁ Εἰς αὐτοῦ ἐξαρτώμενος λόγος ἐκφέρεται συνήθως παρ' Ὅμ. διὰ τοῦ «ὡς, ὅτι, ὅπως» καὶ «ὅ» (ἀντὶ τοῦ: ὅτι) Ξ 497, ὡς πλῆγλα δὲ ἐρώτησις διὰ τοῦ εἰ, ἢ διὰ τοῦ ἡ—ἡ (ἢ κατὰ δὲ τὴν ἀραιφνεστέραν παράδοσιν ἡ—ἡ) Κ 342 ἢ καὶ δι' ἐνός μόνου ἡ, δ 409 (ἢ ἡ ὁρῶτερον εἰπέναι ἀπυρότως «οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὄγ' ἢ πέθνηκεν» καὶ δὲν εἰςέυρομεν (ἀν) ζῇ ἢ ἀπέθανε) σπανιότερον διὰ μετοχῆς, Ρ 402, η 244, φ 29, ω 405, ἔτι δὲ (κατὰ τὸν Κλάσσειν) καὶ Α 424, φ 440. Ὁ μῆλ. «εἰδῶσθαι» καὶ «εἶσομαι» Α 548 σημ. θά μάθω Α 546, ζ 257, η 327. ἴδως α.) «χάριν εἶδα» γνωρίζω χάριν, Ξ 235. β.) ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, «εἶλα εἰδότες ἀλλήλοισι» φίλοις ἔχαντες πρὸς ἀλλήλους διαθέσιν, γ 277· ὡσαύτως «ἦπια εἰδέναι τινί» ἦπια ἔχει διάθεσιν, Η 73, ν 405, ο 557, «κεχαρισμένα εἰδέναι» ἴδ. λ. χαρίζω· «ἀθεμίστια εἶδ.» ἀσεβῆ, ἀνομοῦν, φιλάδικον ἔχ. διάθεσιν, ι 489 κ. α. πλχ., (ἢ διότι παρ' Ὅμ. καθ' ὃ ὁρθῶς παρατήρησαν οἱ νεώτεροι, γινώσκειν καὶ δύνασθαι, εἰδέναι καὶ ἀσκεῖν, ἐπίστασθαι καὶ πράττειν, τοῦτοστι θεωρεῖν καὶ πράξει εἰσὶν ἀπ' ἀλλήλων ἀχώριστα). 2) εἶμαι τινος εἰδήμων, ἐμπειρὸς (ἐπίσταται), μετ' αἰτ. «πολεμῆμα ἔργα» Α 719 κ. α. γυναικὸς ἀμύμονα ἔργ' εἰδυται 1 270, πρβλ. Γ 202. Οὕτως μάλιστα μετὰ πληθ. οὐδεὶς οὐσιαστ. ἢ ἐπιθ. «νοήματα, μῦθια, δῆνεα, κέρδεα, αἵματα, πεπνυμένα, ἄρτια, ἀθεμίστια κτλ. εἰδώς» ἴδ. ταύτας τὰς λ. «ἴσασθαι καὶ μετ' ἀπορμῆ· οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν» Η 238. Σπανιότερον μετὰ γεν. «ὅς σάφα θυμῷ εἰδῆι τεράων» Μ 229, «ὅς πάσης εὐ εἰδῆ σοφίης» Ο 442· συνηθέστατα ὅμως ὅταν τὸ ῥῆμα ᾔνη κατὰ μετοχὴν, οἶαν «ὅτῳ εὐ εἰδώς» ἐμπειρὸς λίαν τῆς τοκτικῆς, Β 718· ὡσαύτως «μάχης, πολέμων, αἰχμῆς, θυοῦδος ἀλκῆς, θήρης, οἰωνῶν, θεοπροπῶν κτλ.» ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἔχει καὶ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ: ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐμπειρὸς κ.τ.τ.

εἰδωλον, τό (εἶδω), ὁμοίωμα, εἰκὼν παρ' Ὅμ. τό φάσμα τό πρῶ: τι πανμοιούμενον, Ε 449 κ. ε. ἴδως δὲ κατὰ πλ. «εἰδῶλα καμώντων» (τὰ ὁμοιώματα) αἱ σκῆαι τῶν ἀποθανόντων, Ψ 72, λ 476 κ. α. ὡσαύτως καὶ ἐνικ. Ψ 404. (ἢ τὴν αὐτὴν σημ. φυλάττει ἡ λ. οὐ μόνον ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν περιωρίσθη εἰς τὰ ὁμοιώματα (εἰδῶματα) τῶν Ἑλληνικῶν θεοτήτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθολικῇ, ἐν ἣ πλὴν τούτων σημ. καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἀποκρίω μετρηφισμένους (masques), οὓς ὁ Ἀθηναῖκός λαὸς καλεῖ «εἰδῶλα», ὅθεν καὶ ἡ φρ. «γίναμα»

«ἰδωλο» μεταμφειννυμαι „εἰδωλον“ ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ ἄγαν ἐψευθυμένη γυνή).

εἶεν, ἰδ. εἰμί.

Εἰοαρ, ἐπ. ἐπὶρ. (εὐ06ς) εὐ06ς, ἀμέσως *Ἰλ. E 337, A 579, M 353, N 412 κ. ἀ.

Εἰοε, ἐπὶρ. εὐκτικόν, εἴθε, ἄμποτε (ἄν ποτε) μετ' εὐκτ. B 33, πρὸλ. Αἰοε.

εἰ καί, 1) μετ' εὐκτ. καὶ ὀριστ. ἐάν καί, Λατ. si etiam, οὕτως ὥστε ὁ καὶ ἐπιδοτικῶς ἀποδίδεται εἰς τινὰ τῶν παρακειμένων λέξεων II 623, ζ 342, η 494. 2) ἄν καί, μ' ὅλον ὅτι Λατ. etiam, si, εἰ, ὅτε ὁ καὶ ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐναντιωματικὴν πρότασιν, Ψ 832, λ 356, σ 376· πρὸλ. καὶ εἰ καὶ Σπίτζερρον εἰ; Ἰλ. Eχεοrs. XXIII. 3) εἰς πλαγίως ἐρωτή- σεις ἄν καὶ B 367.

Εἰ κε, εἰ κεκ ἐπ.=ἐάν, ἰδ. εἰ A) 2) καὶ αἰ.

Εἰκε, 1) ἐν. παρ. τοῦ εἰκα. 2) ἰδ. εἰοικα.

Εἰκελος (Εἰκελος), η, ον, ἐπ. καὶ Ἰων. (εἰ- κω) ὁμοιος, μετὰ δοτ. N 330, κ 304 κ. ἀ. «εἰκελον» ἐπιρρήματ. (ὡς τὸ: ἴσον ἢ: ἴσα) ὁ- μοίως, λ 207· πρὸλ. ἰκελες.

Εἰκοσάκις [...], ἐπὶρ. εἰκοσάκις „εἰκοσὶ φασαί“ I 379 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γρά- ρει εἰκεικ.).

Εἰκοσι (Εἰκ.) ἄκλ. ἀριθμ. „εἰκοσι“ A 25 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' Εἰκ.) B 355 κ. ἀ. ἐπ. ἐκίκοσι (Εἰκ.), πρὸ φωνήεντος: εἰκοσιν, Z 217, μ 78 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐκθιόσεται τὸ ι πρὸ φωνήεντος, B 212.

Εἰκοσινῆριτος [...], (Εἰκ.), ον, μόνον X 349 † «εἰκοσινῆριτ' ἄποινα», ὅπερ συνήθ. ἐρ- μινεύεται εἰκοσαπλάσια λύτρα. (Ἄλλ' ἢ συνή- θης παραγωγή τοῦ «νῆριτος» (ἐκ τοῦ: νή-ἐρίζω) καὶ ἡ ἐρμινεῖα ἀναντιρρήτως εἰκοσι εἶνε ἀνυπόστατος· ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τοῦ σχολιαστοῦ: πρὸς εἰκοσιν ἐριστὰ ἦτο ἐρί- ζοντα καὶ ἐξιούμενα). Πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Δοιδερλ. καὶ ἄλλων νεωτέρων ἀνάγνωσις «εἰκοσι νῆριτ'» ἦτις καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους δὲν ἦτο ἄγνω- στος. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὸ «εἰκοσι» ἐλκό- μενον ὑπὸ τοῦ προηγουμένου «δεκάκις» κεῖται εἰς τὴν σημ. τοῦ: εἰκοσάκις καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ «στήσωσιν ἄγοντες» οὐδ' ἐάν δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις (ἐλθόντες) φέρωσιν ἐνταῦθα καὶ στή- σωσιν ἀναριθμητά λύτρα (νῆριτ' ἄποινα). Τὸ δὲ νῆριτος, ον ἐπὶρ.=νῆριμος, ἀναριθμητος || ἐκρίσκειται παρ' Ἡσιόδῳ Εργ. κ. Ἦμ. 514 «νῆ- ριτος ὕλη». Πρὸλ. καὶ τὸ κύρ. ὄν. Νῆριτον, ὅρος Ἰθάκης.

Εἰκοστός (Εἰκ.), ἡ, ὄν, ἐπ. ἐκικοστός (Εἰκ.) εἰκοστός, ε 34, Ω 765.

Εἰκτο, εἰκτον, εἰκτην, εἰκγία, ἰδ. εἰοικα.

1. Εἰκα (Εἰκω), ἰδ. εἰοικα.

2. Εἰκα (Εἰκω), μέλ. εἴω· ἀόρ. εἴα καὶ ἐπ. θαμιστ. αὐτοῦ τύπος: εἴασκε. 1) ἀμετάβ. ὑπο- χωρῶ, ὑπείχω, ὁ ἐ. ἀ.) ἀποσύρομαι, ἀπολ. καὶ μετὰ τοῦ «ὀπίσω» E 606· «τινὶ» εἰς τινὰ

ὑποχωρῶ, ἢ ἀπ' ἐμπροσθεν τινος, M 48· μετὰ γεν. τοπικῆς «εἴω πολέμου» ἀποσύρομαι ἐκ τοῦ πολέμου, E 348, «προθύρου» σ 40· καὶ μετ' ἀμφοτέρων ἅμα τῶν πτώσεων, «χάρμης Ἀργείων» ἀποσύρομαι ἐκ τῆς μάχης ἀπ' ἐμ- προσθεν τῶν Ἀργείων (ὑποχωρῶν εἰς τοὺς Ἀρ- γείους) Δ 509, χ 91· ἐτι δὲ παραχωρῶ ἢ ὑποχωρῶ ὑπὸ σπασμοῦ, Ω 400, δ 14· 6') μεταφ. ὑπείχω, ὑποχωρῶ, ἀπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος «τινὶ τι» τινὸς εἰς τι, X 459, λ 545· καὶ μετὰ δοτ. «εἴω πόδεσσι» εἶ- μαι κατώτερος κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ζ 224. Ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος: ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, (δὲν ἀνδίαταμαι), εἶμαι τρωτός, X 321. Μετὰ δοτ. ἀφρημένων ὀνομάτων: ὑπεί- κω, ἐνδίδω, κατέχομαι, «ἄκνη καὶ ἀφρα- θήσι» K 422, N 225· «βῆτε καὶ κάρτεϊ» ν 443, σ 439 κ. ἀ. «ὑβρεῖ» ζ 262· «πενίη» ζ 457· «ῥ θυμῷ εἴα» ἀκολουθήσας τὴν ἐπιθυ- μίαν τοῦ, I 598. 2) μεταβ. χαλῶ, χαλαρῶ, ἀφίγῶ, «εἴσις ἡνία ἔππῃ» Ψ 337.

Εἰλαπινάκη [...], ποι. (εἰλαπίνη) εὐωχοῦ- μαι, συμποσιάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. Ξ 241, B 57, ρ 436, 440. Ἐκ τούτου:

Εἰλαπινάτῃς [...], οἶ, ὁ, ποι. συμπο- σιαστής, ὁμοτράπεζος, P 577 †.

Εἰλαπίνη [...], ἡ, ποι. εὐωχία, ἐστ(α)σις, ἰδίως ἢ κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ θυσίας, «γεῦμα, τραπέζι» K 217, α 226, λ 445. (Κατὰ τινας ἐκ τοῦ: λάπτω, λαφύσσω· κατ' ἄλλους δὲ ἥκιστα πιθανῶς ἐκ τοῦ: πίνω κατ' εἴλας· ὥστε κυρ. νὰ σημαίνῃ συμπόσιον).

Εἰλαρ [...], (Εἰλ.), τὸ, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. (εἴλω) ἔρκος καὶ φυλακὴ (Ἀπολλῶν.), προφύλαξις, ὁχύρωμα· οὕτως ὀνομάζεται τετ- ραχό· τι «εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» ἀσφάλεια τῶν νηῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, H 338, Ξ 56, «κύμα- τος εἰλαρ» ἀποτροπὴ (προφύλαξις ἀπὸ) τοῦ κύ- ματος, ε 527.

Εἰλάτινος [...], η, ον, ἐπ.=εἰλάτινος, ἐκ ξύλου ἐλάτης, Ξ 289, B 424.

Εἰλε, ἰδ. Αἰρέω.

Εἰλεῖοιγαι, αἰ, κατὰ τὸ A 270 θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. αἱ τὰς πικράς μὲν ὠδύνας ἐπιπέμπουσιν εἰς τὰς τιχτούσας, ἀλλὰ καὶ παρι- στάμεναι εἰς αὐτάς καὶ τὸν τοκετὸν διευκολύ- νουσιν θεαί. Ὁ πληθ. ἀπαντᾷται καὶ T 449· ὁ δὲ ἐνικ. T 403, Π 487. Προδήλως περὶ μᾶς ὁ λόγος σπήλαιον ἐχούσης ἐν Ἀμνισσῇ τῆς Κρή- τος, τ 488. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 922 ἡ Εἰ- λεῖθια ἦτο μία μόνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἰδ. Ἀπολλ. 4, 3, 4. (Παράγεται δὲ κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ: εἴλω, εἰλέω, οἰονεῖ: διὰ τῶν ὠδύνων στενοχωρούσα καὶ στεροφουσα· κατ' ἄλλους δὲ σχετίζεται πρὸς τινὰ Ἑβραϊκὴν λ. σημαίνουσαν τίχτω).

Εἰλέσιον, τὸ, χωρίον τῆς Βοιωτίας· οὐ μα- κρὰν τῆς Τανέγρας, B 499. (Κατὰ τὸν Στράβ.

9, 2, 17 γραπτέον: Είλειςον („Βάλτο“) «διὰ τὴ ἐπὶ ἔλκεσιν ἰδρῶσθαι»).

ΕΙΛΕΨ, ἴδ. ΕΙΛΑ.

ΕΙΛΑΔΟΤΟΝ, ΕΙΛΑΔΟΤΟΜΕΝ, ἴδ. ΕΡΧΟΜΑΙ.

ΕΙΛΙΠΟΥΣ, ΠΟΔΟΣ, ὁ, ἡ, (εἰλω, πούς) ἐπ., τοὺς πόδας συνελίττων, συστρέφων, ἐπιθ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς πόδας (ἰδίως τῶν ὀπισθίων τοῦ ἀστραγάλου), χαρακτηρίζον δηλονότι τὸ βραδὺ καὶ βαρὺ βᾶδισμα τῶν βοῶν (ἢ τοῦναντίον: ἀραιόπους ἐπὶ τῶν εὐκινήτων καὶ εὐλαφῶν ἵππων, ἴδ. τ. λ.). Εὐρίσκεται μόνον κατὰ ἄστ. καὶ αἰτ. πληθ. Z 424, α 92 κ. ἄ. (Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τοῦ εἰλίσσω. Ὁ ἵπποκρ. Περὶ ἄρθρ. 7 ἐρμηνεύει τὴν λ.: διὰ τὸ περιστροφάδην ὁδοιπορεῖν).

ΕΙΛΙΣΣΑ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΕΙΛΙΣΣΩ.

ΕΙΛΩΝ καὶ ΕΙΛΩΜΗΝ, ἴδ. ΑΙΡΕΩ.

ΕΙΛΙΓΑΤΑΙ, ἴδ. ΕΙΛΙΓΩ.

ΕΙΛΩΝΑ [-ω], τό, ποι. (εἰλῶν), κάλυμμα, περικάλυμμα, ζ 479 τ ἢ. «εἴ τι που εἰλωμα σπείρων ἔγες» ἂν ἴσως εἴχῃ τι τοιοῦτον (ράκος) ὡς περιτελιγμά τῶν βούχων σου.

ΕΙΛΩΦΛΩ [-ω] (Εἰλ.), στροφαλλίζω, στροβιλίζω, συστρέφω, «φλόγα» Υ 492 τ.

ΕΙΛΩΦΛΑ [-ω] = τῇ προηγ., ἐν τῇ μετώχ. τοῦ ἐνεστ. εἰλωφῶν κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰλωφῶν, συστρέφω, Α 456 τ.

ΕΙΛΩΤΑ (Εἰλ.) ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰλῶν, μῆλ. ὥσω παρακ. παθ. εἰλωμαι, γ'. πληθ. Ἰων. εἰλόταται ἀντὶ τοῦ εἰλυνται, μετοχ. εἰλυμένος. Σημ. περιβάλλω, τελλίσσω, περικαλύπτω, μετ' αἰτ. «καὶ δὲ μιν αὐτὸν εἰλῶσω ψαμάθοισιν», Φ 349 (ἐνταῦθα κυρ. σύνθετ. κατεῖλῶ ἐν τρήσει). Τοῦ παθ. ἀπαντᾷται μόνος ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. «ἄλλα δὲ πάντα εἰλόταται» Μ 286, «νοκτεῖ εἰλόταται κεφαλαί» υ 352, «αἶματι καὶ κόνεισιν εἰλωτα» Π 640. Ἰδίως ἡ μετοχή, «εἰλυμένος ὦμος νεφέλη» ἔχων τοὺς ὦμους περιτελιγμένους μὲ νεφέλην, Ε 486, «βολῆς» Ρ 492, «χαλκῶ» Σ 522 «σάκεσι» Ε 479 κ. ἄ. (Τὸ υ πανταχοῦ μακρόν, πλὴν ἐν τῇ εἰλόταται).

ΕΙΛΩ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστ. εἰλόμενος καὶ εἰλίκω ἐπ. ἀντὶ τοῦ: εἰλέω (ρίζα κε), ἄορ. ἄ. ἔλσα, ἀπαρφ. ἔλσαι καὶ ἔλλσαι, μετοχ. ἔλσας παρακ. παθ. ἔλμαι, μετοχ. ἐέλ- μένος. παθ. ἄορ. β'. ἐέλην (κατὰ τὸ ἐστάλην ἐκ τοῦ ἐτέλλω), γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἄλεν (α βραχύ) ἀντὶ τοῦ ἄλησαν=ἐέλησαν, ἀπαρφ. ἄλλαι καὶ ἀλήμναι, μετοχ. ἄλεις, ἔλσα, ἐν. Ἀπαντεῖ οὕτως οἱ τύποι εἶνε ἐπικοί καὶ ἔχουσι τὸ διαγαμ- μα φίλσαι, ἐφέλην κτλ.—Κορ. σημ. στενοχωρῶ, «στρυμῶναι». Α') Ἐνεργ. ἄ.) συνωθῶ, στενοχωρῶ, πιέζω ἰδίως τοὺς πολεμίους, Θ 245· μετὰ ἐμπροθ. αἰτ. ἡ δοτ. «κατὰ πρόμνησιν ἔλσαι» Α 409, «ἐπὶ πρόμνησιν» Σ 447, «Τρώας κατὰ ἄστου» Φ 225, «ἐς ποταμόν» Φ 8· καὶ ἐπὶ ἐνδρ. μόνου «τινὰ ἐν μέσσοις» Α 443 (περὶ ἀνέμου καὶ θαλάσσης Β 294, τ 200): ἀλλὰ καὶ

μετὰ ψήφης δοτ. «θαλάσση ἔλσαι Ἀχαιοὺς» Σ 294, «θῆρας ὁμοῦ» συνελώνω, λ 573. Ὅθεν παθητ.: συνωθῶμαι πιέζεσθαι, στενοχωροῦμαι, στρυμῶναι, «ἐς ποταμόν ἐλόντο» Φ 8, «νηυσὶν ἐπ' ἐέλμενοι» Μ 38· ἀπολ. Θ 245· «νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασε» μὲ τὸν κεραυνὸν κτυπήσας ὁ Ζεὺς συνέτριψε τὸ πλοῖον, ε 432, η 250 (ἐνθα ὁ μὲν Ζηνοδότος ἀνεγίνωσκεν «ἐλάσας» ὡπερ προτιμᾷ ὁ Δοιδερλ., ὁ δὲ Ἀμείδι ἀπιθάνως μεταφράζει τὸ «ἔλσας»: καταπίεσας εἰς τὰ κύματα, ὁ ἐ. καταδύσας). β') ἐγκλείω, ἐμπερικλείω, «στρυμῶνω μέσσα», Σ 447, «ἔλσαν ἐν μέσοις» τὸν περικύκλωσαν, Α 443, «εἴλει ἐνὶ σπηϊ» ἐκράτει ἐγκλεισμένους, μ 240, «εἰλκον ἐν στείνοι» γ 460. Παθητ. ἐγκλειομαι «κατὰ ἄστου ἐέλμεθα» Ω 622, πρὸλ. Σ 287· ὅθεν γ') ἀπείργω, κρατῶ μακράν «Διὸς βουλήσιν ἐέλμενος» ὁ Ἄρης, Ν 524· ἐνταῦθα ἴσως ὁρότερον ἀνάγεται καὶ τὸ ἀνωτ. παρατεθὲν Β 294 «ὄν περ ἄλλαι-εἰλῶσι» ὅταν δηλ. αἱ θύλλαι τὸν κρατῶσι μακράν.

β') Μίσ. συνωθῶμαι, συσσωρεύομαι, συγκεντροῦμαι, «στρυμῶνομαι», ἀμφιβίην Διομήδεος εἰλόμενοι» Ε 782, «ἀνδρῶν εἰλομένων» ὅταν οἱ ἄνδρες εὐρίσκονται εἰς στενοχωρίας, Ε 203. Εἰς ταύτην τὴν σημ. ἀπαντᾷται μάλιστα ὁ παθ. ἄορ. «οἱ δὲ εἰς ἄστου ἄλεν» συνεισέπεισαν, συνεισώρμησαν, Χ 42 «Ἀργείους ἐκέλευσε ἀλχημένοι ἐνθάδε» νδ̄ συγκεντρωσάν ἐνταῦθα, Ε 823 «ἐς τεύχος ἄλλαι» Π 744, «ἐπὶ πρόμνησιν» Σ 76, 286. Ὅθεν «ἄλεν ὕδωρ» συβρέυσαν ὕδωρ, Ψ 420· β') συστήλλομαι, «μαζεύομαι, ζαρώνω», «τῇ ὑπο πᾶς ἐέλη» ὑποκάτω αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ἐμαζεύθη, ἐκρῶθη ὅλος, Ν 408, Υ 278, «ἥστο ἄλεις» συγκύψας ἐκέθητο, ἐξάρωσε καὶ ἐκάθητο, Π 403· ἐέλη τε χανών «συνεστράφη πρὸς τὸ κηδίσαι (κατὰ τὸν Σχολ.), ἀνοίξας τὰ χεῖλη συστρίφεται καὶ τρόπον τινὰ συλλέγει τὰς δυνάμεις τοῦ πρὸς τοῦ ἀγῶνα, γγρυιάζει καὶ μαζεύεται» (περὶ λέοντος ὁ λόγος) Υ 468· ὡσαύτως καὶ περὶ πολεμικοῦ εἰς ἄμυναν ἐτοιμαζομένου καὶ συγκεντροῦντος τὰς δυνάμεις τοῦ «Ἀχιλλεῖα ἄλεις μένεν» Φ 574, πρὸλ. Χ 308, ω 538.

ΕΙΛΩ (Εἰλ.) ΑΙΩΣ, τό, Ἰων. (ἐννομεῖ) ἱμάτιον, «φύρεμα» ἐν γένει παντός εἴδους ἔνδυμα, Σ 538· διὸ πολλάκις πληθ. Χ 454, δ 253 κ. ἄ. «εἴματα» ὅλη ἡ στολή, δ 3 καὶ εἰς ἐπεξηγήσιν τοῦ «χιτῶνος καὶ φέρεος» ζ 214 (ἐρμηνευτέον: πρὸς ἔνδυμασίαν ἢ: ἵνα ἐνδυθῇ).

ΕΙΜΑΙ, ἴδ. ΕΝΝΙΜΙ.

ΕΙΜΑΡΤΑΙ, ΕΙΜΑΡΤΟ, ἴδ. ΜΕΪΡΟΜΑΙ.

ΕΙ ΜΕΝ—εἰ δέ, μόρια ἐκπρόξοντα τὴν ἀντίθεσιν δὴν ὑποθετικῶν λόγων, Χ 49, δ 831 κ. ἄ. Ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐτέρου τῶν ὑποθετικῶν λόγων ἀπασιπτάται, ὡς ἐκκλῶν ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξυπακουμένη, οἷον «εἰ μὲν δώσωσι γέρας (ἐξυπακ.: καλῶς) εἰ δέ κε μὴ δώσωσι» Α 435.

ΕΙΜΕΝ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐσμέν, ἴδ. εἰμί.
ΕΙΜΕΝΟΣ, ἴδ. ἔΝΝΗΜΙ.

Εἰ μὴ. 1) ἔάν δέν, πῖσι, τίθεται εἰς τὸ ἡγα-
μενον τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ὅλη ἡ πρό-
τασις εἴνε ἀποφατική (ἴδ. μὴ), B 156, 261· συν-
τάσσεται δὲ παρ' Ὁμ. μεθ' ὀριστ. καὶ εὐκτα.

2) πλὴν, ἐκτός, ἀνευ ῥήματος, συγχύτατα
μετὰ τὸ «ἄλλος» Σ 193, μ 326. (||. Εἰς τοιαύ-
την σημ. μεταγίγνεται ἡ καθομιλ. τὸ „ἀμμή“
= ἄν μὴ, εἰ μὴ, ὅπερ κατήντησε διὰ τὴν συγ-
γένειαν τῶν ἐννοιῶν εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀλλὰ· ἴδ.
Καρατζ. Ἀττ. 2, 40).

Εἰμί (ὁέμ. ἐπ), ἔχει παρ' Ὁμ. τοὺς ἐξῆς σχη-
ματισμούς: Ἐνεστ. 6'. ἐν. εἰς (Βέκκ. ἐν τῇ Β'.
εἴς), Δωρ. καὶ ἐπ. ἐσσί, ἀ. πληθ. ἐπ. καὶ Ἰων.
εἰμέν, γ'. πληθ. ἔασι | .-ω]· ὑποτ. ἐπ. καὶ Ἰων.
ἔω καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. εἴω, γ'. ἐν. ἔησι καὶ κατὰ
συναίρ. ἔσι, T 202, 9 580, γ'. πληθ. ἔωσι καὶ
κατὰ συναίρ. ὦσι, Ω 274· εὐκτ. εἴην, ἐν δὲ τῇ
6'. καὶ γ'. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἔοις, ἔου· ἀπαρρ.
ἐπ. ἔμενοι, ἔμμενοι· ἔμεν, ἔμμεν· μετοχ.
ἐπ. καὶ Ἰων. ἐών (ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθεις σχημα-
τισμοὶ ὄντες, ὄντας· εὐρίσκονται ἐν Ὁδ.), Παρ-
ρ. ἀ. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. ἔα Δ 431, E 887, Ξ
222, 352, ἐπ. δὲ ἡ α. E 808, 6 313 κ. ἀ. καὶ
ἔον, ἔσκον (ἐν Ἰλ. O 82 ὁ Βέκκ. καὶ Φαῖσις
ἔγραψαν ὡς ἀ. ἐν. ἦν· ἀλλ' ὀρθῶς διετήρησεν ὁ
Διόδωρος τὴν συνήθ. γραφήν· ἔην, ἥτις εἴνε ἀρ-
μοδιωτάτη εἰς τὴν ἐννοίαν· Ὁ δὲ Σπιδζερ δια-
τηρῶν καὶ αὐτὸς τὴν γραφ. εἴην ἐκλαμβάνει αὐ-
τὴν εὐκτ. τοῦ· εἴμ. — Ἐν δὲ Ἰλ. A 762 ἀντὶ
τοῦ ἦν γράφεται μετὰ τοῦ Σπιδζερ. ἔον), 6'.
ἐν. ἔσθα καὶ ἐπ. ἔησθα (ἐν Ἰλ. E 898 παρε-
δύθη ὁ Σπιδζ. ἀρχαίων τῶν σχηματισμῶν·
ἔσθας, ὅν ἀπαρρίπτει ὁ Δόδερκ.) γ'. ἐν. ἦν,
ἐπ. καὶ Ἰων. ἔην καὶ ἐπ. ἦην, ἦεν, ἔσκε, 6'.
δυϊκ. ἦστην E 40, 6'. πληθ. ἦτε Π 557, γ'.
πληθ. ἦσαν, καὶ πολλάκις ἐπ. καὶ Ἰων. ἔσαν
(ἐν Ὁδ. u 106 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἔγραφεν·
εἴατο ὡς γ'. πληθ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦντο, ἐκ τοῦ
μέσ. παρ. ἦμην· τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ γρά-
φουσιν· εἴατο=ἦντο, ἴδε ἡμῶι). Μέλλ. ἔσομαι
σπανιώτερον, συγχύτερον δὲ τὸ ἐπ. ἔσομαι, 6'.
ἐν. συνήθ. τὸ ἐπ. ἔσσεαι, τὸ δὲ ἔσαι μόνον A
563, γ'. ἐν. ἔσται, Δωρ. ἕ. ἐπ. ἔσσεται B 393,
N 317 (ἀπαρρίπτει, τ 302) 6'. δυϊκ. ἔσεσθον
φ 216 (ὡς γ'. δυϊκ. π 267), ἀ. πληθ. ἐσόμεθα
6 64 καὶ ἐπικ. σσ, ω 432, γ'. πληθ. συνήθ. ἔ-
σονται, τὸ δὲ ἔσονται τῆς μὲν Ἰλ. μόνον A
546, τῆς δὲ Ὁδ. πολλαχῶς. — Ἐγκλίνοισι τὸν
τόνον πάντες οἱ σχηματισμοὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς
ὀριστ. πλὴν τοῦ παρ' Ὁμ. οὐδαμῶς εὐρισκομέ-
νου εἴ. Δέν ἐγκλίνεται δὲ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς 1)
σημ., ὅτε καὶ τὸ γ'. ἐν. τονίζεται· ἔστι. Ὡσαύ-
τως τονίζεται τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἐν ἀρχῇ
πρότασις ἡ μετὰ τὰ μέτρα· οὐκ, εἰ, καί, ὡς
ἡ μετὰ τὰ ἐκθλιόμενα· τοῦτ', ἀλλ'. Ὡσαύτως
δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ τὸ 6'. πληθ. ἔστε ω 331,

ἀν καὶ ὁ Ἀμεῖς δὲν ἐγκρίνει ταύτην τὴν ἀνα-
λογίαν.

Σημ. 1) ὡς λ. κατηγορηματικῇ· ἀ.) „εἴ-
μαι“, ὑπάρχων, „τὰ τ' ἔόντα τὰ τ' ἐσόμενα
πρὸ τ' ἔοντα“ καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα
καὶ τὰ παρελθόντα, A 70, „εἴη κεν καὶ τοῦτο“
δυνατὸν νὰ ἦναι καὶ τοῦτο, „καὶ αὐτὸ εἰμωρεῖ
νὰ γένη“ ο 435· ἔτι δὲ=πάρειμι, εἰμαι πα-
ρών, B 434· ἰδίως „εἴμαι εἰς τὴν ζωὴν“, ζω,
„οὐ δὴν ἦν“ δὲν ἔζησε πολὺν χρόνον, Z 434,
„ἔτι εἰσι“ ο 423· ὅθεν οἱ θεοὶ λέγονται „αἰὲν
ἔόντες“ οἱ αἰώνιοι· „οἱ ἐσόμενοι“ οἱ μεταγενέ-
στεροι, Ὁμ. πλ. 6'.) „ἔστι“ μετ' ἀπαρρ.=ἔξε-
στιν, εἶνε δυνατόν, ἐπιτρέπεται, „ἔστι μὲν
εὐδεῖν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν“ ο 392
„εἴ τι που ἔστιν“ ἂν ἴσως ἦν δυνατόν, δ 493·
πολλάκις μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ „πάρ δύναμιν οὐκ
ἔστι πολεμῆσαι“ N 787, „οὕτως ἔστι καταδῆ-
μεναι“ M 65, πρβλ. ε 437, γ 460. Τὸ πρόσω-
πον τίθεται συνήθως ἐν τῇ τοιαύτῃ φρ. κατὰ
δοτ. ἀλλὰ καὶ κατ' αἰτ. Ξ 63, 6 310· γ'.)
„ἔστι“ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου· ἔστι μοι=εἶνε
εἰς ἐμέ, δηλ. ἔχω, „εἰσὶν μοι παῖδες“ K 470,
πρβλ. u 365, γ 24 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ καταστάσεων,
„σοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσεται“ θά ἔχης κα-
τήφειαν καὶ ὄνειδος, P 537, „ὄφρα οἱ εἴη πί-
νειν“ διὰ νὰ ἔχῃ νὰ πίνῃ, ι 248, πρβλ. α 264.

2) ὡς ῥ. συνδετικόν· „εἴμαι“ ἀ.) συνάπτει
συνήθως οὐσιαστικὸν ἢ ἐπιθ., ἀλλὰ ἢ ἐπὶ ῥήματι,
οἶον, „ἀκέων, ἀκήν“ Δ 22, 6 82, „ἐγγύς“, ὅπ.
ἴδ., κ. ἀ. „Κουρήτεσσι κακῶς ἦν“ οἱ Κουρ. εἴ-
χον κακῶς, I 554· „διαγινῶναι χαλεπῶς ἦν“
χαλεπῶς εἶχε, χαλεπὸν ἦν, H 424· ἔστιν οὖ-
τως· ἔχει οὕτως, Ω 373, πρβλ. κ 446. (||. Τὴν
μετ' ἐπιθ. σύνταξιν τοῦ· εἰμί ἔχει καὶ ἡ καθο-
μιλ. „ἔτσι εἶνε, καλὰ εἶσαι· πῶς εἶσαι;
ἄσχημα εἴμεθα“·) 6'.) μετὰ γεν. σημ. τὴν
κτῆσιν, ἢ τὴν καταγωγὴν· „αἵματος εἰς ἀγαθοῖα“
εἶσαι (κατάγεισαι) ἀπὸ καλοῦ αἵμα, δ 614, ἢ τὴν
βλῆν· „οἶκον ἔσαν μέλανος κυάνιοι“ A 24· γ'.)
μετὰ μετοχ. χρησιμεύει εἰς περιφρασιν καὶ μά-
λιστα χρόνων ἱστορικῶν, „τετληότες εἰμέν=τε-
τλήκαμεν, E 873, „βλήμενος ἦν“ Δ 211. (||.
Ἐντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. περιφρα-
στικοῦ παρακειμένου, ὅστις καὶ μόνος ἐπικρα-
τήσας παρηγόμισε τὸν μονολεκτικόν· „εἶνε
γραμμένους, εἶνε καμωμένα, εἶνε ῥαμμένα“ ἀντὶ
τοῦ· γέγραπται κτλ. καὶ ἔνεργ. „ἔχω γραμμέ-
νον κτλ.“ ἀντὶ τοῦ· γέγραφα κτλ.) δ'.) μετὰ
δοτ. τοῦτε προσώπου καὶ τῆς μετοχ. σχηματί-
ζει φράσεις· „εἶμαι δὲ κεν ἀσμένῃ εἴη“ εἰς ἐμέ
δὲ θά ἦτο εὐχάριστον, Ξ 108. 3) μετὰ προθ.
„ἐκ πατρός ἀγαθοῦ εἶναι“ κατάγεισθαι, Ξ 443,
„εἴμ' ἐκ Παιονίης“ εἶμαι ἀπὸ τῆς Παιονίας, Φ
454, Ω 397. Τὸ εἰμί συχνότατα παραλείπεται,
μάλιστα ἐν χρόνῳ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. B 138, Γ
391, Θ 230 κ. ἀ. (ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ. Θ
307)· σπανίως τὸ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, οἶον

τῆς ὑποτακτ. μετὰ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ μόριον Κέν, Ξ 376, καὶ τῆς προστ. Ν 93.

Εἶμι (ὅρα. ἰα), ὄριστ. ἐνεστ. ὅ. ἐν. Αἰολ. εἴ-
σθα, Κ 450, π 69· προστ. ἴθι, ἴδ. τὴν λ. ἰδι-
αιτέρως ὑποτ. ἴω, ἴης, ἐπ. ἴησθα, Κ 67, ἴη
καὶ ἐπ. ἴησι, ἀ. πληθ. ἴομεν ἐπ. ἀντί τοῦ ἴω-
μεν, γ'. πληθ. ἴωσι· εὐκτ. ἀ. ἐν. ἐπ. εἴην Ο 82
(|| ἀλλ' ἐνταῦθα ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς εὐκτ.
τοῦ ἐνεστ. εἶμι: „εἴθε νὰ ἦμην, ὅς ἦμην ἐκεῖ
καὶ ἐκεῖ“, ὅπου πρότερον δηλ. ὑπῆγε) γ'. ἐν.
ἴσι, ἐπ. εἴη Ω 139, Ξ 496 (|| καὶ ἐνταῦθα ὀρ-
θότερον λαμβάνεται ὡς εὐκτική τοῦ ἐνεστ. εἶμι,
ἴδ. κατωτ.) καὶ εἴη Τ 209· ἀπαρρ. εἶναι πληχ.
ἐπ. ἴμεν πληχ. καὶ ἴμεναι σπανίως ἐν Ἰλ. (διε-
ξίμεναι) Ζ 393, ἐν δὲ Ὀδ. πληχ. (ἐνθα ὁ Βέκκ.
ἐν τῇ Β' διωρῶσεν εἰς: εἶναι) καὶ ἴμεναι Υ 365·
μετοχ. ἴων. Παρτι. ἴων, Ἰων. καὶ ἐπ.
ἴια, ὅ. ἐν. ἴιες καὶ ἐπ. ἴες, γ'. ἐν. ἴιεν, ἴιε
καὶ συνηρ. ἴεν, ἴιε καὶ ἐπ. ἴεν, ἴε, γ'. δυϊκ.
ἐπ. ἴτην, ἀ. πληθ. ἐπ. ἴομεν κ 251, λ 22, γ'.
πληθ. ἴιον καὶ ἴισαν, ἐπ. ἴσαν. Ἐκτός δὲ
τούτων ὑπάρχει καὶ τις μέσ. μέλλ. εἰσάγει καὶ
ἀόρ. ἀ. εἰσάμην (ἴδ. σημ. Β') εἰς οὐς δύναται
νὰ καταλήξῃ τις καὶ τὸν ἐνεστ. ἴεμαι (ἴδ. τ. λ.).
Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. ἔχει καὶ παρ' Ὀμ. ἥδη μέλ-
λοντικὴν σημασ. ἴδ. Α'). 2) γ'), ἂν καὶ διατη-
ρεῖ ἐν καὶ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν.

Θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία: ὑπάγω („πάω“)
„πηγαίνω“ (ὀρθότερον „παγαίνω“). Α').
Ἐνεργ. 1) κυρ. διὰ τῶν ποδῶν κινεῖσθαι, βα-
δίξω, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω, ὁδεύω, παρεύο-
μαι μετ' ἐπιρρ. τρόπου «ἀχὼν, σιγῇ» Ἰλ. πληχ.
τόπου «εἴσας, θύραζε, οἰκαδε, εἰσω, ἄσπον» Ὀμ.
πληχ. «αὐτὶς ἵεναι» ἀπίαναι, ἐπανέρχεσθαι Κ
468· «ἵεναι ἀντία, ἀντίον, ἄντα τινός» ὑπάγω
ἐναντίον τινός, ἴδ. τὰς λ. μετὰ προθέσεων «εἴς
τι, ἐπὶ τι, εἰς Ἀἴθρα» ἴδ. Αἴθης· Ὀμ. πληχ.
«ἐπὶ δόρπον» Θ 395, «ἐπὶ τινα» πρὸς τινα, Κ
55 καὶ ἐναντίον τινός ἐχθρῶς, Ω 43 «κατὰ
στράτόν, κατὰ λαόν, μετὰ λαόν» ἐν τῇ στρατο-
πέδῳ, μετὰ τῶν στρατιωτῶν βαδίξω, Β 444,
463, πρὸλ. Π 789, Η 307, «μετὰ σὺνποση-
ρας» Θ 457, «ὑπὸ γαίαν» ὑπὸ τὴν γῆν, Σ 333,
«πρὸς ἢ παρὰ τινα» πρὸς τινα, Ὀμ. πληχ. τὸ δὲ
«παρὰ ρόνον, παρὰ θίνα» κατὰ μήκος ἢ κατὰ
τὴν ἔκτασιν τοῦ ρέθρου, τοῦ αἰγιαλοῦ, λ 22, δ
433, «ἐκ τινος» ἐξέρχομαι, Α 415 κ. ἀ. «διὰ
τινος» μ 335. Τὸ αὐτὸ σημ. καὶ ἄνευ τῆς Διά,
μετὰ μοναχῆς γενικῆς, «ἴων πεδίου» παρευόμενος
διὰ τῆς πεδίου, Ε 597. Ὁ πρὸς ἐν ὅρος, ἢ τὸ
τέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ μοναχὴν
αἰτ. «ἡμέτερον ὄω» α 476, «χορὸν Χαρίτων»
σ 494. Ἀλλ' ἡ αἰτ. αὕτη δὲν πρέπει νὰ συγγέ-
ται πρὸς τὴν αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου: «ὁδὸν ἵε-
ναι» πορεύεσθαι ὁδόν, «πηγαίνω τὸν δρό-
μον», κ 403. Μετὰ μετοχ. τοῦ μέλλ. σημ. ὅτι
ἡ κίνησις γίνεται μὲ τὸν ἄμεσον σκοπὸν πράξεώς
τινος, «εἰσι μαχησόμενος» πηγαίνει ἵνα πολέ-

μήσῃ, εἰς τὴν μάχην, Ρ 447· ὡσαύτως καὶ μετὰ
ἀπαρρ. τοῦ μέλλ. Ο 544, (ὅπου κεῖται τὸ ῥήμα
μέσον: «τὼ μὲν εἰσάσθην—τεύχε' ἀπ' ὤμων
συλῆσιν») ἢ καὶ ἄλλου χρόνου «εἴη τις εἰπεῖν»
ἀ: ὑπάγῃ τις νὰ εἴπῃ, Ξ 496. (|| Ἀλλὰ τὸ χω-
ρίον τοῦτο ἐρμηνεύεται ὀρθότερον, λαμβανομέ-
νου τοῦ εἴη ὡς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεστ. εἶμι· καὶ
τότε ἡ ἐννοια εἶναι: ἀ: ἥτό τις, ἀ: εὐρίσκατό τις
πρόθυμος νὰ εἴπῃ). 2) μεταφ. ἀ.) ἵπταμαι,
πετώ ἐπὶ πτηνῶν, Π 756, γ 304 καὶ ἐντόμων,
δ 87· ὅ.) «ἐπὶ νηὸς ἵεναι» πλέω, Ὀδ. γ') ἐπὶ
πραγμάτων, χωρῶ, εἰσχωρῶ, «πίλεται: εἰσι
διὰ δουρός» Γ 61, (ἴδ. καὶ σημ. Β') «κατὰ λαι-
μόν ἱεῖν—βρῶσις» „καταβιβάζει“, Τ 209· ἐπὶ
νέφους, καπνοῦ, θυέλλης, ἐπέρχομαι, ἀνέρχα-
μαι, κατέρχομαι, Δ 278, Φ 522, Ν 796·
ἐπὶ ἄστρον: ἐπιτίλλω, Χ 317, Ψ 226 ἐπὶ τοῦ
ἡλίου: ἀνατίλλω, κ 194· «τέταρτον ἔτος εἴσι» θὰ
παρέλθῃ, θὰ τελειώσῃ, τρέχει, „πάει“ („εἶνε
τώρα τρία χρόνια ἔς τὰ τέσσαρα“) δ 89 (κατὰ
τὸν Εὐστάθ. καὶ ἄλλους: ὁ δὲ Νίσιος ἐρμηνεύει:
θὰ ἐλθῇ τὸ τέταρτον ἔτος, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς
τοὺς στ(χ. 406 καὶ 407). Β') Τὸ μέσον ἔχει
τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «ἔκτωρ
ἀντ' Ἀλάντος εἰσάσας» Ο 415, γ 89 κ. ἀ. «ἐς
περιωπὴν» ἀναβαίνει εἰς τὴν σκοπιάν, Ξ 8, ἐπὶ
δύρατος, βέλου: κ.τ.λ. «διαπρὸ δὲ εἰσάτο» διηλ-
οε, Δ 138, Ν 194 κ. ἀ. «ἄλλον σκοπὸν» εἰς
ἄλλον σκοπὸν—θὰ τραπῶ, θὰ ὀρμήσω, γ 7. [Τὸ
εἶνε βραχὺ—μόνον δ' ἐν τῇ: ἵομαι ἐνίστα χάριν
τοῦ μέτρου μακρόν, ἴδ. ἵεμαι].

εἶν, ποι. ἴθως ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐν, ὅπ. ἴδε.

Εἰνάβετε [-ν-] (εἰνάβετε), ἐπ. ἐπὶ(κυρ. οὐδ.
τοῦ ἐπιθ. εἰναετής, ἐκ τοῦ ἐννά εἶκος) ἐπὶ ἐν-
νέα ἔτη, Σ 400, δ 448, Ξ 240.

Εἰνάκις [-ν-], ἐπὶ(ρ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννάκις ἢ
μᾶλλον ἐνάκις=ἐννεακίς „ἐννέα φοραίς“ Ξ
230 f.

Εἰνάλιος [-ν-], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνά-
λιος, θαλάσσιος, «κῆτος» τίρας θαλάσσιον, δ
443 (ἀθετεῖται ὁ ς. ὑπὸ τοῦ Δυντῆρ.), «κορώνη»
Ὀδ. ε 67.

Εἰνάνκει [-ν-], ἐπ. ἐπὶ(ρ. ἐννέα, νύξ) ἐπὶ
ἐννέα νύκτας, Ι 470 f.

Εἰνάτερες [-ν-] (εἰνάτ.), αἰ, ἐπ., αἰ γυναῖ-
κες τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλας, σύννυμ-
φοι, «συννυφάδες» Ἰλ. Ζ 378, Χ 473, Ω
769. (Ὁ ἐνικός μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς.
Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀπὸ ἰ-
ων: ἐκ τοῦ ἐνναίου. || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον
καὶ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους: λ. πρωτότυ-
πος, συγγενὴς τῇ Λατ. janitri-c-es καὶ Σλα-
jnitri).

Εἰνατος, η, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννατος.

Εἰνεκα, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνεκα,
ὅπ. ἴδε.

Εἰνί, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐν, ὅπ. ἴδε.

Εἰνόδιος [-ν-], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνό-

διος (δόδος), ὁ ἐν τῇ δόδῳ, ὁ κατὰ τὴν δόδον, II 260 f.

Εἰνوسیγαιος, ἴδ. ἐννοσίγαιος.

Εἰνوسیφυλλος, ὄν (ἐνοσις, φύλλον), οἶονει κινυσιφύλλος, ἢ σεισιφύλλος, ὁ κινῶν, σαίων τὰ φύλλα του, ἐπ. ἐπιθ. ὀρέων, II. διὰ τὸ σύνδεσθρον καὶ ἀνευθῶδες αὐτῶν, B 632, i 22 κ. ἀ.

Εἰεσκε, ἴδ. εἴκα.

εἶο, ἐπ. γεν. ἀντὶ τοῦ οὐ, ἑαυτοῦ, Δ 400. «ἀπὸ εἶο» ἀπ' ἐκτουτοῦ, χ 49.

Εἰκυῖται, ἴδ. εἰοικα.

εἶος, ἴδ. εἶε.

εἶπα, εἰπέμεναι, εἰπέμεν, ἴδ. εἶπον.

εἶ περ, ἂν ἄλλως, ἂν τῷ ὄντι μεθ' ὀρίστ. N 461, v 443· συνήθως σημαίνει ἂν καὶ, θε-
δοσθῶ ὅτι, καὶ ἂν, ὅσον καὶ ἂν, Δ 460, Π 47, θ 408 κ. ἀ. καὶ συντάσσεται μετ' εὐκτ. σπα-
νήως μὲν μοναχῆς: u 42, 49, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ ἂν ἢ Κέν: B 123, 597 κ. ἀ. Συνη-
θεστέρα μετὰ τὰ μόρια ταῦτα εἶνε ἢ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἂν ἢ Κέν: A 580, θ 355 κ. ἀ. συνη-
θεστέρα δὲ μοναχῇ ἢ ὑποτακτ.: A 81, Δ 55, α 488 κ. ἀ. πλχ. (Κατὰ τὸν Ἄρεν τιθεταὶ ἡ μὲν ὀρίστ. ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελ-
θὸν ἢ περιέχῃ καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ μὴ γεγενη-
μένου (μὴ πιστευτοῦ), ἢ δὲ εὐκτ. καὶ ὑποτακτ. ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται ὡς ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι ἔχουσα χωρὶν ἢ ὡς γενικὴν τινα ἐν-
νοίαν ἐκφράζουσα ἄνευ μερικωτέρου χρονικοῦ προσηγορισμοῦ. Εἰς δὲ τὰ χωρία τὰ πρὸς τοῦτον τὸν κανόνα διαφωνοῦνται: i 35 «εἴπερ ναίει» καὶ r 4 f «εἴπερ μὴνίει» ἀποκλιθεὶς ὁ Ἄρεν τὴν ὑπο-
τακτικὴν ἐν δὲ τῷ II 417 «εἴπερ ἀδείης τ' ἐσσι καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» διορθῶναι μὲν «εἴ-
περ τ' ἀδείης καὶ αἰεὶ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» ἐκ-
λαμβάνει δὲ τὸ «ἔστ'» ὡς μέλλοντα (ἴδ. η 321) ἀντὶ τοῦ ἔσται, ὅπερ διὰ τὴν πρὸς τὴν ὑποτα-
κτικὴν συγγένειάν του δύναται ἐνταῦθα νὰ τεθῇ ἀντ' αὐτῆς).—Τὸ «εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμ-
πιος»—εἰς ἐδέων στυφελίξει» A 580 εἶνε κατὰ τὴν συνήθη στίξιν πρότασις ὑποθετικῆ, τῆς ὁποίας ἀποσυμπάται ἡ ἀπόδοσις: δύναται ἢ δύναται' ἂν, ἥτις ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιπερομένης αἰτιολογίας «ὃ γὰρ πολὺ φέρτατος». Ὁ δὲ Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσιος στίξιν μετὰ τὸ «Ὀλύμπιος ἀστεροπη-
τῆς», ὅπου κατ' αὐτὸν λήγει ἡ ὑπόθεσις, δέχεται τὰ λοιπὰ: «εἰς ἐδέων στυφελίξει» (εὐκτικ.) ὡς ἀπόδοσιν (II. ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν τὴν στίξιν καὶ ἐρμηνεύειν δὲν εὐδοῦται ἡ εὐκτικῇ).

εἶ ποθεν, ὑποθετικῶς, ἔαν ποθεν, ἂν ἀπὸ κανένα μέρους, I 380· ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῷ λόγῳ, α 115.

εἶ ποῖ, ποῖ. ἀντὶ τοῦ: εἶ ποῖ, ἂν ποῖ-
θενά, *Ὁδ. μ. 96, p 495.

εἶπον, ἐπ. εἵπονται, ἴων, θαμν. εἵπεσκον, ὑποτ. εἵπω καὶ ἐπ. εἵπωμι χ 392, β'. ἐν. ἐπ. εἵπρσθαι, εὐκτ. εἵποιμι, ἀπρρ. εἵπειν, μετόχ. εἵπών. πρσστ. εἵπέ, ἐκ δὲ τοῦ αἰ. ἀορ. εἶπα,

β'. πληθ. εἵπατε γ 427, φ 498 (δ' Ἀρίσταρχος ἔγραψε καὶ εἵπας ἀντὶ τοῦ: εἵπας A 552, Δ 25). ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἕτερος ἐπ. πόπος: ἔσπε-
τε. II λ. ἔχει τὸ δίγαμμα: Γεῖπον, ἔΓειπον χλ.
—Σημ. λέγω, ὁμιλῶ, Ὁμ. πλχ. μετ' αἰτ. πρίμματος «ἀτάσθαλον» χ 314 κ. ἀ. «περὶ τι-
νος» ο 347· «ἀμφὶ τινι» ε 364 καὶ μετὰ μο-
ναχῆς γενικ. «εἵπέ μοι πατρός» εἵπέ μοι περὶ
τοῦ πατρός λ 474· «εἵπειν τινι ἢ πρὸς τινα»
μετ' ἀπαρρ.=κελεύω, λέγω πρὸς τινα νὰ κάμῃ
τι, ο 76, χ 262· «ἐν τισι» μεταξὺ τινῶν, «ἐν
Ἀργείοις μύθον» φ 271 κ. ἀ. ὡσαύτως: καὶ
«μετά τισι» π 336. Μετ' αἰτ. δὲ προσώπου:
ἀ.) προσαγορεύω τινά, M 240, P 237· β.)
ὀνομαζέω, λέγω, ἀποκαλῶ τινα, A 90, «ἐ-
σθλόν τινα» τ 334· γ.) περὶ τινος ὁμιλῶ Z
479 (ἐνθα τὸ «ἐκ πολέμου ἀνόντα» ἀποδο-
τέον εἰς τὸ «εἵπῃσι» ὅα εἴπῃ τις περὶ αὐτοῦ
ἐπανερχομένου ἐκ τοῦ πολέμου)· «εὐ εἵπειν τι-
να» καλῶς περὶ τινος ὁμιλῶ, α 302.

εἶ ποτε, 1) ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ ἂν ποτέ,
ἂν καμμίαν φορὰν, μεθ' ὀρίστ. A 39, 394,
μεθ' ὑποτ. A 340 «εἶ ποτε δὴ» ἂν δὲ καμμίαν
φορὰν A 503 (II. ἐνθα τὸ Δὴ καθιστᾷ βεβαίω-
τέραν τὴν ὑπόθεσιν): «εἶ ποτ' ἔην γε» ἢ φρ. αὐ-
τῇ ἐκφράζει ἀλγυνήν ἀνάμνησιν ἀγαθοῦ ὑπάρ-
ξαντός ποτε, ἀλλὰ μηκέτι ὑπάρχοντος, (II. διὰ
τὴν στέρησιν τοῦ ὁποῖου, ὀλίγον χρόνον διαρκέ-
σαντος, τοσοῦτον σήμερον λοιπεῖται τις ὥστε ἀμ-
φιβάλλει ἂν ποτε ὑπῆρξε!) οἷον «δαῖρ αὐτε
ἐμὸς ἔσκε, εἵ ποτ' ἔην γε» Γ 480, ο 268 (ἄνευ
τοῦ Γέ) A 762, Ω 426, τ 345, ω 289. (II.
Πάντη λοιπὸν ἀπίθανος ἡ τοῦ Γ. Κουρτίου διόρ-
θωσις: ἡ ποτ' ἔην γε). 2) ἐν πλαγίῳ ἐρωτημα-
τικῷ λόγῳ, ἂν ποτέ, μετ' εὐκτ. B 97 κ. ἀ. πλχ.
εἶ ποτ, ἂν πούθενά, ἂν ἴσως, εἴτε ὑποθε-
τικῶς εἴτε ἐν πλαγίῳ ἐρωτήσῃ, Γ 450, δ 493.

εἶ πως, ἂν κάπως, ἂν ἴσως, ἂν εἴνε τρό-
πος, ὑποθετικῶς τε καὶ ἐν πλαγίῳ ἐρωτήσῃ, N
807, κ 447.

*Εἶραφιήτης [ν.], ογ, ὁ, κλητ. Εἰρασιώτα,
ἀόριστον ἐπιθετον τοῦ Βάκχου, Γμ. 26, 2, ἀμ-
φιδούλου παραγωγῆς. Πιθανῶς κατὰ τὸν Οὐέλσε-
λερ ἐκ τοῦ ἔρραος (ἐρράφος)=κρίος, κριόμορ-
φος, ἐρίφειος· κατὰ δὲ τὸν Πάριον διονυζέ-
το καὶ Ἐριφος ὁ Βάκχος καὶ Ἐρίφη ἡ τροφὸς
αὐτοῦ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἐρέφω,
οἰονεῖ: στεφανοσκαπῆς, ἐστεφανωμένος).

εἶργα, ἴδ. ἐργα.

Εἶρεσις, ὁ, δουλειά, δουλοσύνη, αἰχμα-
λωσία, ἡ ἄλλως δεσμοκτήριον θ 529 f. (Πα-
ράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἱ εἶρω, ὅπερ ἀνάγεται
εἰς τὴν ῥίζαν εἶρε, ὅθεν servus).

*Εἶρεσίαι, αἱ, πόλεις τῆς Ἑστιάωτιδος Θεσ-
σαλίας, Γ. Ἀπ. 32. Ὁ Βασιμύστης γράφει
ἀντὶ τοῦ *Εἶρεσίαι κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ
Ῥυγκηνίου Πειρεσίαι· ὁ δὲ ἴλγεν ἐννοεῖ ὅχι
πόλιν, ἀλλὰ νῆσον τὴν Irrhesiam τοῦ Πλινίου.

ΕΙΡΕΣΙΗ, ἡ (ἑρσσω) κωπηλασία *Οδ. κ 78, λ 640, μ 225.

*ΕΙΡΕΣΙΑΝΗ, ἡ (εἶρος) κυρ. κλάδος ἑλας· ἔρια καὶ καρπὸν ἀπαρχὰς περιμετρημένους, τὸν ὅποιον ἐν Ἀθίναϊς κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Πυρραϊσίων καὶ Θωρηκίων παῖδες ἀμφιβαλεῖς ἐν ξυσίαισι περιέφερον καὶ ἐκρέμουν εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκίων, (|| ἀνάλογόν τι πρὸς τὸν παρ' ἡμῶν ἀνθινον ἢ ἄλλως· χλοερὰν στέφανον τὸν κατὰ τὴν πρώτην Μαΐου ἀνωθεν τῆς εἰσόδου τῶν οἰκίων κρεμύμενον, τὸν καὶ αὐτὸν Μαΐον καλούμενον)· ἔπειτα τὸ ἅμα τὸ φυλλόμενον κατὰ τὴν παραπομπὴν τῆς Εἰρεσιώνης· καὶ τέλος πᾶν ἀρχαῖον ἑπαιτικὸν ἔσμα, οἷον τὸ ἐ. τῶν Ὀμηρικῶν ἐπιγραμμάτων, τὸ ἐπιγραφόμενον Εἰρεσιώνη.

ΕΙΡΕΤΡΙΑ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑρέτρια, γνωστὴ πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, Β 537.

Εἶρη, ἡ, τόπος συνελεύσεως, «βουλευο-
τήριον, ἀγορά» (κατὰ τὸν Σχολ.) κατὰ πληθ.
Σ 534 f. Εἰκάζουσι τινες ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ
2 Εἶρη.

Εἶρημαι, ἴδ. 2 Εἶρη.

Εἶρήνη, ἡ (1 εἶρω· || κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ
2 εἶρω, οἰονεῖ· τὸ ἀπὸ κοινοῦ εἰρημένον, τὸ
συναμολογημένον) εἰρήνη, ω 486· «ἐπ' εἰρή-
νης» Β 797, I 403.

Εἶριον, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔριον, ὅπ. ἴδε.

Εἰροκόμος, ον (εἶρος, κοίμω) ὁ ἐργαζόμενος
τὰ ἔρια, ἐριουργός, Γ 387 f.

Εἶρωμαι, ἴων. καὶ ἐπ. ῥ., ἀπαθ., ἀπαρμω-
εῖσθαι παρὰτ. εἰρόμην· μέλ. εἰρήσομαι η 237.

1) κυρ. κάμνω νά μοι εἴπωσιν ἢ λέγω δι' ἄλ-
λου ἑμαυτῶν, ἐπομ. ἔρωτῶ, τινά, Α 535 «θεῶν
βουλάς» ζητῶ τὴν γνώμην τῶν θεῶν, συμβου-
λεύομαι τοὺς θεοὺς π 402, περὶ τινος προσώ-
που Ζ 239, Ω 390· τι Κ 416, τινά τι=τινὰ
περὶ τινος, ε 237, θ 549· ὡσαύτως καὶ λ 570
(ἐνθα ἡ «ἀμφι» πρὸς τὸ «ἤμενοι καὶ ἐσταό-
τες» συναπτικῶς, ἴδ. ΔΙΗΝ 2) ἐν τίλει· «ἀμφι
πόσι· περὶ τοῦ συζύγου τ 95· «πόσις· πέρι νό-
στιμον ἡμᾶρ· περὶ τοῦ συζύγου τὴν ἡμέραν τῆς
ἐπανόδου· πόσι θά ἐπιστρέψῃ, ρ 574· ἴδε καὶ
ἔρωμαι. 2) λέγω=2 εἶρω Β).

Εἰροκόμος, ον, ἐπ. (εἶρος, κόκος) ἐρίου πό-
κου· ἔχων, πολύμαλλος, «μαλλιαρός», ἐπιθ.
τῶν προβάτων, Ε 437, ι 443.

Εἶρος, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ἔρος, ἔριον,
«μαλλί» *Οδ. δ 433, ι 426.

Εἰρήται, Εἰρίομαι, Εἶρη, ἴδ. Εἶρη.

1 Εἶρη, ποι (ῥίζα· γεν. Λατ. sero) μόνον
κατὰ μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἐρμένος (ἐρ-
μένος) καὶ ὑπερσ. ἔρτο (ἐέρτο), συνείρω,
συναρμολογῶ, συνθέτω, «ἀραδιάζω, ὀρ-
μαθιάζω» «ὄρμος ἡλέκτροισιν ἐρμένος· ὄρ-
μος συγκείμενος ἐξ ἡλέκτρων α 296, Γ. Ἀπ.
404, «ἔρτο» α 460.

2 Εἶρη, μέλ. ἐρέω, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ
ἔρω· παθ. παρακ. εἰρημαι ὑπερσ. γ'. ἐν. εἴρητο·

μετ' ὅλ. μέλ. εἰρήσομαι· παθ. ἀορ. ἀ. μετοχ.
ῥηθεῖς. Ὁ ἔνος. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ εὐρίσκεται μόνον
καθ' ἐν. ἀ. πρόσ. δ 462, λ 436, ν 7· τοῦ
δὲ μέλλοντος ὁ συνήθης τύπος εὐρίσκεται Γ.
Δήμ. 406.—Σημ. Α') Ἑνέρη. 4) λέγω, ὁ-
μιλῶ τι Α 363, «οὐ μὲν τοι μέλει εἰρήσεται
αἶνος» εἶν ὁδ ἦνε εἰ· μάτην (ῥωρεῖν) εἰρημέ-
νος ὁ ἔπαινός σου Ψ 795, «τίνι τι» Α 297.

2) ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω, κοινοποιῶ,
«ἔπο» Α 449· «φῶς· ἐρίουσα» ἔνα ἀναγγέλλῃ
τὸ φῶς, ὅτι δηλ. ἐξημέρωσε, Β 49, Ψ 226. Β')
Μέσ. εἶνε ταυτόσημον τῇ ἐνεργητικῇ Α 513,
λ 542. (Ἄλλ' ὁ Φαίσις καὶ Ἀμείβαν· ἐλαμβάνου-
σιν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σημ. τοῦ ἐρωτῶ
(ἴδ. Εἶρωμαι), ὁ μὲν πρῶτος ἐν τῇ πρώτῃ χω-
ρίῳ ὡς ἐρωτηματικὴν παράκλησιν ἐκφράζον (τὸν
παρακάλει καὶ τὸν ἡρώτα νά εἴπῃ καὶ ἢ ὅχι),
ἀμφότεροι δ' ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ, ὡς περὶ
ἀμοιβαίας ἐρωτήσεως ὄντος τοῦ λόγου.—Πάν-
τες οἱ ἀνωτέρω σχηματισμοὶ πλὴν τοῦ ἐνστα-
τος εἶνε ἐν κοινῇ χρήσει· οἱ δὲ ἐλλείποντες ἀνα-
πληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνστατος ΦΗΜΙ καὶ τοῦ ἀο-
ρίστου Εἶπον.—Ὁ μὲλ. ἐρέω=ἔρω, θά εἴπω,
δὲν πρέπει νά συγχυθῇ πρὸς τὸν ἐπικ. ἐνστατός
ἐρέω=ἔρωτῶ).

Εἶροτά, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐράτης (ὑπερ
μόνον κατὰ παρατατ. εὐρηται· ἡρώτα α 423 f· ||
ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐκδύται γράφουσιν·
εἰρώτα· ὥστε ὅχι) μόνον κατ' ἐνστα. «(ἐ)ρωτῶ»
«τίνά τι» περὶ τινος, (|| καὶ ἡ καθολικισμ. συν-
τάσσει τὸ ῥῆμα μετὰ διπλῆς αἰτ., οἷον «θὰ σὲ
ῥωτήσω ἔνα πράγμα») *Οδ. δ 347, ι 364, ρ 438.

Εἶρ, ἴων. Δωρ. καὶ κατὰ τὴν παλαιάν Ἄτιαν.
ἔε (ὁ πρῶτος σχηματισμός παρ' Ὀμ. μόνον πρὸ
φωνήεντος εὐρίσκεται, ἀλλ' οὐχὶ ἀποκλειστικῶς·
πρὸ δὲ συμφώνου μόνον ἐν τῇ· εἰσδάνων, ἴδ.
ΚΙΣΒΑΪΝΗ)· πρῶθ. συντασσομένη μετ' αἰτ. ζ ση-
μαίνουσα τὴν εἰς τὰ ἴσα ἢ περίε· πρᾶγματός τινος κί-
νησιν. 1) τοπικῶς· ἀ. εἰς· ἐκτραπὸν τοῦ τόπου
τῆς κινήσεως, εἰς, πρὸς, «οὐχομαι ἐς Θήβην»
Α 366, δ 244 κ. ἀ. «εἰς ἐλάτην ἀναβαίνω» Ε
287, καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ τέρμα ἦνε πρόσωπον,
«εἰς Ἀγαμέμνονα» Η 312, «εἰς Μενέλαον» γ
347, πρβλ. Ο 402, Ρ 709, ξ 427 κ. ἀ. (ἐν οἷς
δὲν δύναται πάντοτε νά ἀναφῇται εἰς τὸν περὶ
τὰ πρόσωπον τόπον ἢ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, ξ
475, Μ 288)· μετὰ τὰ ὀράσεις σημαντικὰ ῥή-
ματα σημ. τὸν σκοπὸν τῶν βλεμμάτων· «εἰς ὥκα
ἰδεσθαι» βλέπ. κατὰ πρόσωπον, 1373 κ. ἀ. «εἰς
ὁράνόν ἰδεῖν» ἀναβλέπ. εἰς τὸν οὐρανόν, Γ 364,
καὶ μεταφορ. «εἰς γενεὴν ὁρίων» ἀποβλέπων
εἰς τὸ γένος, Κ 239, πρβλ. σ 249, τ 514. Ἐπὶ
δὲ τὸ τέρμα τῆς ἐκτίσεως, οἷον «ἐκ κεφαλῆς—
ἐς πόδας ἄκρου» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Π
640, πρβλ. Χ 397· 6') «εἰς ἐκτραπὸν τῆς νείας
καταστάσεως, εἰς ἣν τις μεταβαίνει» «τρέπεσθαι
εἰς ὀργηστὴν» α 424, «ἔμην ἐς Θήβην» τ 429·
ὡσαύτως· «εἰς μάχην, εἰς πόλεμον ἵεναι» κ. ἀ. π.

πλγ. γ') εἰς ἔκφρασιν ποσωτικοῦ τέρματος ἢ ἐνδείξιν διαιρέσεως· «ἐς δεκάδας διακοσμηθῆναι» κατὰ δεκάδας διαιρεθῆναι, ταχθῆναι, B 126· δ') εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέτρου ἢ βελούου «ἐς δίσκουρα λείλειπτο» ὅσον εἶνε τὰ δίσκουρα (ἴδ. τ. λ.) W 523. 2) χρονικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ τέρματος, ἔως, μέχρι, «ἐς ἡλίον καταδύντα» μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, A 604 ἢ πλγ. (καί· κατὰ ἡ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γ 138) «ἐς ἡώ» λ 375· ὡσαύτως «ἐς τί ἐτι» ἔως ποτε ἀκόμη, E 465· «εἰς ὅτε» μέχρις ὅτου, G 99· «ἐς τῆμον» ἔως τότε, η 318 κ. ἄ. τ. β') εἰς ἐνδείξιν χρονικῆς διαρκείας, ἐπί, «ἐς ἐνιαυτόν» ἐπὶ ἓν ἔτος Φ 444, δ 593, λ 356 «ἐς θέρος» τὸ καλοκαίρι, ἢ ὡς τὸ καλοκαίρι, ξ 384, «εἰς ὥρας» κατὰ τὰς ὥρισμένας ὥρας τοῦ ἔτους ι 135. 3) αιτιολογικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν σκοποῦ ἢ ἀποτελέσματος, πρὸς, «διὰ» ὅταν «ἐς πόλεμον θεωρήσαστο» E 737 κ. ἄ. «εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν» I 102, «μολεσθαι εἰς ἀγαθόν» W 305 (ὅπου ἄλλοι τὸ «εἰς ἀγαθόν» εἰς τὸ ἐπόμενον «φρανένον» ἀπηθροῦσιν ὅχι πιθάνως) «πείσεται εἰς ἀγαθόν» ὁ ἀπειρήθης πρὸς ὕψους του, «διὰ τὸ καλὸν του», A 789· «ἐς φόδον ἀνδρῶν» O 340, «ἐς φιλότητα συνέγειν» συνδιαλλάττειν, Γ. Έρμ. 507· «με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσαστε» πρὸς δυστολίαν μου, μ 372· ὡσαύτως καὶ «ἐς μίαν (ἐξυπακ. γνώμην) βουλευόμεν» βουλευθέντες ἔλθωμεν εἰς μίαν γνώμην, ὁμοφύφησμεν, B 379· β') εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως ἢ ἀναφορᾶς, ὡς πρὸς «ἐς φύσιν» Βατρ. 32.

Σημ. 4) Ἡ εἰς κεῖται πολλάκις μετὰ τῶν στάσεων σημαντικῶν βημάτων ἀντὶ τῆς Ἐν μετὰ δοτ. ὅπου τὰ βήματα ταῦτα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως, «ἐφάνη τις εἰς ὁδόν» O 276, «ἐς πεδίον προφανέντες» Ω 332, «ἐς ὁρόνους ἔχοντο» δ 51. 2) Ἡ εἰς ἐνίστε κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται μετὰ γενικῆς δὲ ἑλλειψιν ἐξυπακουμένης αἰτιατ. «εἰς Ἰλίδας» (ἐξυπακ. δόμον) ὡσαύτως· Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· Ω 460, πρὸλ. 482, Z 379, θ 418, «εἰς Αἰγύπτου (ἐξυπακ. ὕδωρ)» δ 584. || Τὴν ἑλλειπτικὴν ταύτην σύνταξιν διασώζει καὶ ἡ καθομιλουμένη· ἵς τοῦ Γεωργίου, ἵς τῆς θείας μου. 3) Ἡ εἰς πολλάκις ἀναστρέφεται, τουτέστι κεῖται μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν τῆς, «μάχην ἐς» O 59, γ 137, η 348, ο 544· καθ' ὑπερβάσιν χωρίζεται διὰ πλεονίων λέξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς τῆς «τῶ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεας ἄριστα βήτην» Θ 115 (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἐπὶ ῥήμα καὶ ἐν τῇ «ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν» A 142, ἐνθα μάλλον εἶνε τμησις, ἴδ. εἰσαγγέλων). 4) Ἡ εἰς πλεονάζει ἐν τῇ φρ. «εἰς ἄλαδε» κ 354 κ. ἄ. (|| Ὅμοιος πλεονασμὸς ἐοῖσκεται καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦθεν, ἀπὸ ἑ ἀρχῆς).—Ἐν συνθέσει σημαίνει μάλιστα τὴν εἰς τι κίνησιν, ἢ προσθήκην.

Εἶς, μία, ἓν, γεν. ἐνός, μιᾶς, ἐνός, ἑνός, μία, ἓν α', ἐπιτίσινεται ἐν τῇ φρ. «μία μούνη» ψ 227 ἢ «μ' οἴη» η 65 κ. ἄ. ἢ δὲ ὑπερθετικῶς ὡς «εἰς οἰωνὸς ἀριστος» M 243, ἢ διὰ τοῦ ἄρθρου «ἡ μία» Γ 272.—Ἐτερος ἐπικ. σχηματ. εἶνε· ἴος, ὅπ. ἴδε.

Εἶσα (εἶσα ἑ-) ἐπ. ἀόρ. ἄ. ἐνεργ. ἑλλειπτικῶς, εἰς ὃν ὑπάγεται ὡς παρατατ. τό· εἶσον (ὅπερ κατὰ τὸν Ἄρεος εἶνε ἡμαρτημένος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ· ἔσσαν η 463), μετοχ. ἔσας, ἔσασα, κ 364, ξ 280· μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐσάμην, γ'. ἐν. ἐπικ. ἐσάσατο ξ 295.—Σημ. «καθίσω, βάλω νὰ καθίσω», «ἐν κλισμοῖς, ἐς ὁρόνους, ἐπὶ ὁρόνους» Ὁμ. πλγ. «κατὰ κλισμούς» κ 233· ἰδρῶν, «σταίνω», τάττω, «βάλλω», τοποθετῶ, «εἶσιν (δημον) Ἐγερῆ» κατήκισε, ζ 8 «σκαπὸν» W 359· «εἰσὲ μ' ἐπὶ βουσί» μ' ἔταξεν ἐπὶ τῶν βοῶν, μ' ἔβαλεν ἐπιστάτην εἰς τὰ βόδια, υ 240· «εἶσαι λύχον» σταίνω καρτέρη, ἐνέδραν, Δ 392, δ 531· «τινὰ ἐπὶ νηός» Γ. 7, 49· ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «ἐσάσατο» ξ 295. (Οἱ ἑλλειπτικαὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ· ἰαρία), πρὸλ. ἐφέσια.

Εἰσαγγεῖρα, μόνον ἐν τῇ σχηματ. Εἰσαγγεῖρα [···]. 4) Ἐνεργ. συναθροίζω, συλλέγω εἰς τι, «ἐρέτας ἐς νῆα» A 142, π 349 (ἐν τμ.). 2) Μέσ. συναθροίζομαι ἐντὸς τινος ξ 248· μεταφ. μετ' αἰτ. «θυμὸν» ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, O 240, Φ 447.

Εἰσάγω, εἰσάγω [···], ἀόρ. β'. εἰσάγαγον, εἰσάγω, «ἐμβάζω», ὁδηγῶ, ἄνευ προσόμοιο. κ 233· μετ' αἰτ. «Λαοδικὴν εἰσάγουσα» Z 252 (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει ἀμετάβατον τὸ· εἰσάγουσα=άγουσα εἰς Λαοδικὴν, ἐν ᾧ μετέβαινεν εἰς τῆς Λαοδικῆς), «βοῶν» τ 420· μετ' αἰτ. τοπικῆς· «δόματα, δόμον» εἰς τὴν οἰκίαν, Ὁμ. πλγ., ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἐταίρους Κρήτην» ὁδηγ. τοὺς ἐταίρους εἰς τὴν Κρήτην, γ 491, πρὸλ. δ 43· μεταφ. «ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες» εἰσχετεύσαντες τοὺς ὀρμητικὸς ποταμούς, M 48.—Τὸ μέσ. «ἀργίονας εἰσαγάγοιτο» νὰ παραλάβῃ ὡς ἱερεῖς του, ἢ νὰ παραλάβῃ ἱερεῖς εἰς τὸν νῆόν του, Γ. Ἄπ. 389.

Εἰσαορῆν, ἐσαορῆ, εἰσαορῆ, «εἰ ποὺ εἰσαορῆσαι» Ἀλέξ.· ἂν ἡθελεν ἴδῃ ποθεν εἰς τὸ πλῆθος τὸν Ἀλέξ., Γ 430 f.

Εἰσαορῆν [···], ἐσαορῆ. ἐπ. ἀόρ. ἄ. εἰσάκουσα, εἰσακούω, ὡς ἀμετάβ. Θ 97 f. «φωνήν» Γ. Δήμ. 285.

Εἰσαλάττω, ἐσάλα. ἀποθ. ἀόρ. ἄ. ἐσάλατο καὶ ἀόρ. β'. συγκεκομμ. ἐσάλατο, εἰσπηδῶ, πηδῶ μέσα, μετ' αἰτ. «τεῖχος, πόλεις» *Ἰλ. M 438, 466, N 679.

Εἰσάμην, ἐπ. 4) μέσ. ἀόρ. ἄ. τοῦ· εἶσα (Λ). 2) μέσ. ἀόρ. τοῦ· εἶμι, ὅπ. ἴδε.

Εἰσαναβαίνω [···], ποι. ἀόρ. β'. εἰσανέβην, ἀπρρ. εἰσαναβῆναι, ἀναβαίνω καὶ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνων ἐμβαίνω καὶ ἀπλῶς

ἀναδύω μετ' αὐτ. «Ἰλιον» Z 74, «λέχος» Θ 294, «ἀκτὴν» Σ 68, «ὕπερθε» π 449 κ. ἀ. εἰσ-αν-άγω [..], ἀναδιδάξω εἰς τι, «τινὰ εἴρερον» ἀπάγουσιν εἰς δουλείαν ἢ εἰς τὰ δεσμωτήριον, || ὅπερ πιθάνως ἔκειτο ἐντὸς τοῦ ἁ-στεος, θ 529 f.

εἰσ-αν-είδω [..], ἑλλ. ἀόρ. ἔρριψα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἰς, μετ' αὐτ. «οὐρανόν» ἀνέβλεψα εἰς τὸν οὐρανόν, *Ιλ. Π 232, Ω 307.

εἰσ-άν-ειμι [..], ἀνέρχομαι εἰς τι «οὐρανόν» περὶ τοῦ ἡλίου ἀνερχομένου (ἐκ τοῦ *Ω-κεανοῦ) εἰς τὸν οὐρανόν, Η 423 f.

εἰσ-άντα καὶ εἰσ-άντα, ἐπ. ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον «εἰσάντα ἰδών» P 334, π 458, πρὸλ. ε 247, λ 443 κ. ἀ. «εἰσάντα ἰδέσθαι» μόνον ε 247.

εἰσ-αν-εικάνω [..], ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ἐπομένου, «πατέρα» Ξ 230, γ 99.

εἰσ-αν-εικνέομαι [..], ἀποθ. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. εἰσ-αν-εικνέομαι, φθάνω ἐρχομαι εἰς τι, μετ' αὐτ. «Ἰλιον» X 47, «τινὰ» πρὸς τινα, ν 404, α 38, «κοῖλον σπῆος» ἐφικνέομαι, ἐπιτυγχάνω (ῥίπτων μέσα εἰς) μ 84.

εἰσ-βαίνω, καὶ εἰσ-β. ἀόρ. εἰσέβησα, ἀόρ. β'. εἰσέβην, 1) μεταθ. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. ἀ. εἰσ-βιβάξω, «ἐμβάξω» (|| ἐν τῇ καθομιλουμένη ὁ ἐνεστ. «σεβαίνω» = εἰσβαίνω ἔγει καὶ μεταβατικήν σημ.) «ἐκατόμην» A 340 ἐν τμ. 2) ἀμεταθ. εἰσέρχομαι, «ἐμβαίνω» καὶ «σεβαίνω» (μάλιστα ὅμως ἐν τῇ ἀόρ. «σέβηκα») K 573, ἀνευ προσδιορ. M 59, ἰδίως ἐμβαίνω εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι «οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον» (ἰδ. εἰς ἐν ἀρχ.) ι 430, 479 κ. ἀ.

εἰσ-έρχομαι καὶ εἰσ-, ἀποθ. μόνον κατ' ἀόρ. β'. εἰσέδρακον, εἰσέρω, βλέπω μέσα εἰς, βλέπω, διακρίνω «εἰσέδρακον ὄντην» εἶδα μέσα εἰς τὰ ῥμάτια, Ω 223, μετ' αὐτ. ι 446.

εἰσ-αίωμαι καὶ εἰσ-, (ἰδ. δύν.) εἰσδύω, εἰσχωρῶ «ῥώνομαι», «ἀκοντιστὴν ἐσδύσαι» θά εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἀκοντισμόν, Ψ 622 f.

εἰσ-είδω, ἐπ. εἰσίδω, ἑλλειπτικ. ἀόρ. τοῦ εἰσορᾶν, ὅπ. ἰδ.

εἰσ-εἰμι, ἔρ-εἰμι, εἰσέρχομαι, «μετ' ἀνδρας» εἰς τοὺς ἄνδρας, σ 184 μετ' αὐτ. μοναχῆς, «οὐκ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοῦς εἴσεται» δὲν θά ἔλθω (φανερῶς) εἰς τὰ ῥμάτια τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 463.

εἰσ-ελάττω, ἐπ. εἰσελάττω, ἀόρ. εἰσέλασα, εἰσελάυνω, («παίρνω ὑποστά» καὶ) «ἐμβάξω», «ἔππου» O 385, ἀνευ προσδ. «ποιμὴν εἰσελάων» x 83, καίτοι καὶ ἐπὶ νηός, «ἐνθ' οἷ γ' εἰσέλασαν» (ἔξωπακ. νηζ.) κοπιηλάτουσιν εἰσ-ήγαγον, προσδύρασαν, «ἐμβάσαν τὸ πλοῖον, ἢ ἐμβήσαν μετὰ τὰ κουπιά» ν 443.

εἰσ-έρω (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐσφερῶ) μέλ. ὤσω, εἰσελκῶ, σῶρω μέσα εἰς, μετὰ διπλ. αἰτιατ. «νῆα σπῆος» μέσα εἰς τὸ σπῆλαιον, μ 317.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

εἰσ-έρχομαι, ἔερχ. μέλ. ἐσελεύσομαι, ἀόρ. β'. εἰσῆλθον, ποι. εἰσῆλθον, εἰσέρχομαι, ἐμ-βαίνω, μετ' αὐτ. «Μυκῆνας, πόλιν, τέγος κ.τ.τ.» *Ομ. πλγ., ἀλλὰ καὶ «οἰκόνδε» Z 365 (ἐνθα ὁ Ἄρεν καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων προτιμῶσι τὴν γραφήν: οἰκόνδε ἐλεύσεσθ.). Μεταφ. «μένος ἀνδρας ἐσέρχεται» P 457, «πείνη δῆμον» ο 407.

εἶσθ (εἶσθη), ἡ, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην εἶνε ἐπικὸν ἐπιθετον μόνον εἰς τὰ θηλ. γένος εὐ-ρισκόμενον καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐκτενέστερος τύ-πος τοῦ ἴσος, ὅπερ μετὰ τοῦ προσθέματος γ γί-νεται: εἶσαι, η, οη (ὅτι ὁ τονισμός: εἶσος δὲν εἶνε ὀρθός, ἀποδεικνύει ὁ ἀναντιρρήτος τονισμός τοῦ ἴσαι ὁ ἐν τῇ ε 475 καὶ ζ 274), σημ. ἀρα ἴσος, aequalis, ἐν ταῖς λέξ. φρ. ἀ.) «δαίς εἶ-ση» δειπνον ἰσυνέμετον (ἐν τῇ δὲλ. ἕκαστος τῶν δειπνούντων ἴσην μερίδα λαμβάνει) A 468 κ. ἀ. πλγ., ὀρθότερον: δειπνον ἢ γεῦμα ἀρμό-διον, πρίπον, κατάλληλον, δίκαιον, ἀνάλογον (ἰδ. κατωτ.) β'. «νῆς εἶσαι» ἰσορροποῖ αἶ-πρὸς μηδετέραν πλευρὰν μάλλον ῥέπουσαι, (ὀρ-θότερον ὁ Ἄμει καὶ ἄλλοι ἰσομέτροι, ὁ ἔ συμ-μέτρως καὶ κανονικῶς ναυπηγημένοι) A 306, γ 40 κ. ἀ. γ.) «ἀσπίς πάντοσ' ἴση» ἡ παν-ταχῶς ἴση, τουτέστιν ἡ ἐκ τοῦ κέντρου πρὸς ὅλα τὰ μέρη ἐξ ἴσου ἐκτεταμένη: κυκλωτε-ρῆς ἢ εὐκυρτος, Γ 347 (ἰδ. κατωτ.) δ'. «ἔπ-ποι σταφύλη ἐπὶ νῆτον ἴσαι» ἔπποι ἐπάνω εἰς τὰ νῆτα εὐθεταί («σταγί» ὡς ἡ στάθμη, B 765 (|| ἐνθα ὀρθότεραν προτείνω γραφήν τὴν ἐξῆς: σταφύλη ἐπὶ νῆτον ἴσαι = κατὰ τὰ νῆτα ἐπὶ στάθμῃ εὐθεταί, πρὸλ. τὴν φρ. «ἐπὶ στάθμῃ ἰ-σθάνειν») ε.) «φρένας ἔνδον ἴσαι» φρένας ἴσαι πρὸς ἐαυτὰς διαμίνουσιν, ἀγαθαί, σταθεραί, ὀρθαί, λ 337, ε 478, σ 249, (πρὸλ. τῆς καθο-μιλουμ. τὰς φρ. «ἔγει ἴσιο κεφάλι, ἴσια μυα-λά» καὶ τοῦναντίον «στραβὸ κεφάλι, στραβὰ μυαλά»). — Κατὰ δὲ τὸν Ἄρεν τὸ θηλυκὸν τοῦτο τὸ μεμονωμένον ὡς τὸ «ἀμπίλισσα» ἔχει ἀρσ. ἀγρ. εἶς, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς ρίζ. εἰκ-, ση-μαίνει δὲ ἐπεικῆς, ἀρμόδιος, προσήκων, κατάλληλος, ἐπομ. ἀγαθός, ὥρατος ὡσαύ-τως: φρονεῖ καὶ ὁ Γράσοφ, ὅστις τὸ ἐν τῇ Γ 347 διαρθάνει «ἀσπίς πάντοσ' ἴση» νομίζων ὅτι μό-νος ὁ σχηματισμός ἴσος ἔχει τὴν σημ. ἴσος. *Οχι πολὺ διαφερὸν γνώμην ἔχει ὁ Δοιδερλ., ὅστις τὴν σημ. ἴσος μόνον ἐν τῇ νηὶν κατα-λόγῳ (τῇ μεταγενεστέρῃ) B 765 παραδίδεται, ἄλλοι δὲ πανταχοῦ τὴν σημ. ὥρατος, ἀγα-θός, ὡς ἐκ τοῦ: εἰδέσθαι παραγομένη: τῆς λ., ἰδ. εἶσα. — || Τὸ τῆς καθομιλουμ. ἐπιθ. «ἴσος, ἴσια, ἴσιο» πλὴν τοῦ ὅτι μαρτυρεῖ οἰονεῖ διὰ ζωῆς φωνῆς τὴν ὑπαρξὴν καὶ δευτέρου διαγμ-ματος (=Fiefos, ἰδ. Κουρτίου Ἑλλ. Ἑτοιμολ. σ. 339) ἔχει καὶ τὰς σημ. ὁμαλός, εὐθύς, κανονικός, σύμμετρος, δίκαιος, ἀτιν: ἀρι-στα ἰρμηνεύουσι πάσαι τὰς ἀνωτέρω φράσεις).

εἶσα, ἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶς, ἰδ. εἶμι.

ΕΙΣΘΡΩΣΚΩ, ΕΙΣΘΡ. μόνον κατ' ἰσθρ. β'. ἔσθωρον ἐπ. ἀντί τοῦ εἰσθρόω, εἰσπληθῶ, ἄνευ προσδ. *Ψλ. Μ 462, Φ 48.

ΕΙΣΙΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΙΣΙΗΜΙ.

ΕΙΣΙΖΟΜΑΙ, ΕΙΣΙΖ. καθίζω ἐμαυτὸν εἰς τι, «λόγον» εἰς ἐνέδραν Ν 285†.

ΕΙΣΙΗΜΙ, εἰσπέμπω τὸ μέσ. εἰσορμῶ, εἰσέρχομαι, «αὐλὴν εἰσιέμεναι» ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσελθῶσιν εἰς κοίτην, γ 470†. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἀπαρεμφατικός ἐνεστ. τοῦ εἴσεμι, ἴδ. Κρυγ. Διελ. 38, 3, 1 (Ἑλλην. μετάφρ.).

ΕΙΣΙΟΜΗ, ἡ, ἐπ. (εἴσεμι) εἰσοδοῦς, εἴσπλους, ζ 264†.

ΕΙΣΚΑΛΩ, ΕΣΚΑΛ. εἰσκαλῶ, καλῶ μέσα. Τὸ μέσ. εἰσκαλῶ πρὸς ἐμαυτὸν, Ω 493† (ἐν τρ.).

ΕΙΣΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, μόνον ΕΣΚ. καταβαίνω εἰς τι, μετ' αἰτ. «ὄρχατον» ω 222†.

ΕΙΣΚΩ (Εἰσίκω) κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἐκ τοῦ ἱεκα, ὅπ. ἴδ. 1) ἐξαισιώων ἢ ἐξισιώνω: κἀμνω ἴσων καὶ ἀπαρῶλλον, «αὐτὴν ἵσκειν (ἤϊσκειν) δέκτη» ἐξομολογῶ με ἐπαίτην, μετρημένον τοῦ εἰσπαίτης, δ 247, ν 313. 2) παρομοιάζω, θεωρῶ ὅμοιον ἢ ἰσότημέν, «Τυδεΐδῃ αὐτὸν πάντα εἴσκω» τὸν θεωρῶ κατὰ πάντα ὅμοιον με τὸν Τυδεΐδην, Ε 184, πρὸλ. Ω 371: «τάδε νυκτὶ εἴσκει» ταῦτα, τὰ παρ' ἡμῶν, με νύκτα παρομοιάζει, σκοτεινὰ τῇ φαίνονται, ι 362: «τὸ μὲν εἴσκειν ἔσων ἴστων νηὸς» εἰκάζομεν ὅτι ἦτο τόσον, ὅσος ὁ ἱστός τοῦ πλοίου, ι 321: ὅθεν παρὰβῆλλω τινά τινα, Γ 497, ζ 452, θ 459. 3) ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος εἰκάζω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, κρίνω, νομίζω, ἄνευ προσδ. δ 448, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. λ 363, «ἡ ἄρα δὴ τι εἴσκειν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἰνὸς ἀντὶ πεφάσθαι» ἄρα γε κρίνομεν πως (τοῦ κόπου) ἄξιον τρεῖς ἀντὶ ενός νὰ φονευθῶσιν; ὃ ἐ. δὲν εἴμεθα τόσον εὐτελεῖς ὥστε νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τρεῖς ὑμετέρους ἀντὶ ενός ἡμετέρου, Ν 446, Φ 332.

ΕΙΣΜΑΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἐσεμασάμην καὶ ἐπ. σσ, ἐγγίζω, μόνον μεταφ. συγκινῶ «θανῶν μάλᾳ με ἐσεμασάσατο θυμὸν» ὁ θάνατός του πολὺ μου ἤγγισε τὴν καρδίαν, πολὺ με συνεκίνησε, *Ψλ. Ρ 564, Γ 425.

ΕΙΣΝΟΕΩ, ἐπ., ἀόρ. ἀ. εἰσενόησα, ἐννοῶ, κατανοῶ, παρατηρῶ τινά, Ω 700, λ 572 κ. ἀ. ἐν τρ. Φ 527, «ἔγνω» Υ. Ἑρμ. 218.

ΕΙΣΟΔΟΣ, ἡ, εἰσοδοῦς, «ἐμβόσασα» κ 90†.

ΕΙΣΟΙΚΝΕΩ, ποι. εἰσέρχομαι, ἡ ἐρχομαι εἰς, μετ' αἰτ. «χορόν, νῆτον» *Ὀδ. ζ 157, ι 420.

ΕΙΣΟΙΚΕ, πρὸ φωνηέντος ΕΙΣΟΙΚΕΝ, μετὰ δὲ τὸν Βέκκ. κατὰ διάστασιν εἰς ὃ κε (κεκ), ἐπ. σὺνδ. 1) ἔως αὐτοῦ, ἔως οὗτου, συντάσσ. συνήθως: ἀ.) μεθ' ὑποτ. ἐκκρεζούσης προσδοκώμενόν τι τέρμα, Β 332, Ε 466 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἀνέγκουσι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς ἡ συνεσταλμένη ὑποτακτικὴ ἀθροιστικὴ μέλλων τῆς ὁρίστ. Γ 409, Δ 433: ὡσαύτως: θ 318 «εἰσάκε—ἀποδώσει ἔδνα», ἔθνα ὃ μὲν Διὶ ἄνθρωποι διατρεφῶντες εἰσάει τὸν μέλλοντα,

ὃ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρεδέχθησαν τὴν διόρθωσιν τοῦ Νίτση: ἀποδοῦναι. Μετὰ ἐντες. ὁρίστ. συντάσσ. Υμ. 47, 45: β.) μετ' εὐκτικῆς: Ο 70, γ 443 κ. ἀλχ. 2) ἐν ὕψει, μεθ' ὑποτ. Ι 609, Κ 89.

ΕΙΣΟΜΑΙ. 1) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ οἶδα, ἴδ. Εἶδα Β'. 2) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ: Εἶμι.

Εἰσ-οπίω, ποι. ἐπὶ. κατόπιν, εἰς τὸ (μετέπειτα) μέλλον, Υ. Ἄφρ. 104.

Εἰσ-οράω, μετοχ. εἰσοράων κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ εἰσορῶν μέλ. εἰσόφωμαι: ἀόρ. εἰσεῖδον: μέσ. ἐνεστ. ἀπαφρ. εἰσοράσθαι κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰσορᾶσθαι. 1) Ἐνεργ. προσβλέπω, «κυττάζω», θεωρῶ, μετ' αἰτ. Θ 52, ζ 26: ἰδίως δὲ σημ. τὰ ἀντιτρεφ. παρομαρτούσης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ θαυμασμοῦ, ι 466, ἡ τοῦ σεβασμοῦ, «εἰσορᾶν τινα ὡς θεόν» θεωρῶ τινα καὶ ἐνταῦτ' εἰδοῦμαι ὡς θεόν, Μ 312, «ἴσα θεῶ» ο 520: ἔτι δὲ βλέπω ἀπλῶς, Ε 212, α 448 κ. ἀ. 2) Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν (ἢ μετὰ διαφέροντος) βλέπω, Υ 495. Πολλὰς ὁμοίας ὅχι διάφορον τοῦ ἐνεργ. «οὔρατον πέλειται φῶς εἰσοράσθαι» εἶνε οὔρατον εἰς τὴν ὄρασιν τὸ φῶς, Ξ 345, «ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράσθαι» ὡς ἀθάνατός μοι ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ὄψιν, με ὄψιν (ἐξωτερικὴν) ἀθανάτου μοι ἐμφανίζεται, γ 246.

Εἶσοα, ἡ, ον, ἴδ. Εἶσπ.

ΕΙΣΩΦΟΜΑΙ, ἴδ. ΕΙΣΟΡΑΩ.

Εἰσ-ητόμαι, ἀόρ. ἀ. εἰσεπάμην, πετῶ μέσα εἰς, μετ' αἰτ. «πάτην» Φ 494†.

Εἰσ-φέρα, μόνον ΕΣΦ. 1) Ἐνεργ. φέρω, κομίζω, μεταφέρω εἰς, «εἶσω ἐσθῆτα» η 6: 2) Μέσ. συμπαραφέρω, συμπαρασύρω «ποταμός πεύκα» Α 495.

Εἰσ-φορέα, μόνον: ΕΣΦΟΡ. ἕτερος τύπος τοῦ προηγ. *Ὀδ. ζ 91, τ 32.

Εἰσ-κίω, μόνον ΕΣΚ. ἐγγίω: τὸ μέσον χύνομαι εἰς τι, εἰσέρω, εἰσορμῶ, μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. συγκομ. μεταφρ. «ἐσέχυντο κατὰ πύλας» ἐχύθησαν εἰς τὰς πύλας, *Ψλ. Μ 470, Φ 610.

Εἶσω καὶ ΕΣΩ, Ω 455, 484, η 50, ἐπὶ. τοπικὴν κινήσεως σημαντικὴν (ἐκ τῆς εἰς). 1) πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ μέσα, «εἶσω ἀσπίδ' ἔαζε» διέβρῃς τὴν ἀσπίδα πρὸς τὰ ἔσω, Η 270: ὡσαύτως: «ὅστιά εἶσω ἐβόλασιν» Σ 96, «εἰπεῖν, ἐπαγγέλλειν εἶσω» γ 427, φ 229, δ 775: πολλὰκις μετ' αἰτ. προτασσομένης τοῦ ἐπὶ. καὶ ἐφαρτωμένης ἐκ τοῦ ῥήματος, «ἴλιον εἶσω, οὐρανὸν εἶσω» Α 71, Θ 519, Ρ 459, «πολὺν εἶσω» ο 40: ἐπιτάσσεται δὲ ἡ αἰτ. ἐν τοῖς ἑξῆς: Φ 425, Ω 455, 484, 499, ψ 24. Μετὰ γεν. μόνον η 435, ο 290. 2) ἐντός, ἐνδον κατὰ τινος ἐν τῇ η 43 «εἶσω δόρπον ἐκόσμαι» ἀλλ' ὀρθότερον ἐνταῦθα ἐρμηνεύει ὁ Ἀμεῖς καὶ Δύντιζρος: εἰσφέρουσα παρέθετε δεῖπνον: ἀλλαγῶς δὲ κεῖται κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐπειδὴ καὶ ἡ κίνησις συνεκφράζεται, ὡς ἐν πολ-

λοῖς τῶν ἀνὰ. — ὦστε ἡ 2) αὕτη σημ. φαίνεται μάλλον ἀνόμαρτος.

ΚΙΣΑΠΟΣ, ὄν, ἐπ. (εἰς, ὦψ) ὁ κατὰ πρόσωπον εὐρισκόμενος, μετὰ γεν. «είσωποι ἐγένοντο νεῶν». ἦλθον κατὰ πρόσωπον τῶν νεῶν, «ἀντίκρουσαν τὰ πλοῖα». Ο 653 f. (|| Κατὰ ταύτην τὴν ἐρμηνείαν ὑποκείμενον τοῦ: ἐγένοντο εἶναι οἱ Τρῶες· ἀλλ' ὁ σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. εἰς B, 751 ἀναφέρει καὶ τὴν σημ. ἐσώτεροι, ὃ δὲ Ἀπολλ. εἴσω τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἂν ἦνε ἀληθὴς ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ὑποκείμενον τότε τοῦ: ἐγένοντο εἶναι: οἱ Ἀργεῖοι. Ταύτην δὲ τὴν ἐρμηνείαν θεωρεῖ καὶ ὁ Σχολ. ὀρθοτέραν ἐν τοῖς ἐξῆς: «ὑπέστειλαν ἑαυτοὺς ὑπὸ τὰς ναῦς καὶ ἐν τὰς αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἀνέλαβον αὐτούς».)

Εἶται, ἴδ. ἔννιμι.

Εἴτε-εἴτε, ἂν-ἢ, εἴτε-εἴτε, σύνδ. ἐν πλαγίᾳ συνθέτῳ ἐρωτήσει· ἀ.) μεθ' ὅρ. A 65, γ 90· β.) μεθ' ὅπος. M 239.— Μετὰ τὸ «εἴτε» ἀκολουθεῖ ἐνίοτε τὸ «ἢ καὶ». B 319. Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. γράφει πανταχοῦ «ἢ τε-ἢ τε» πλὴν ἐν τῇ M 239, ὅπου γρ. «εἴτε-εἴτε».

Εἴτε ἀντὶ τοῦ εἴητε, ἴδ. εἰμί.

εἴη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶω, Δ 55.

εἴη, ἴδ. εἰμί.

εἴπω, ἴδ. ἐοῖ.

εἴπον, ἴδ. ἐλῶ.

εἴπῃ, ἴδ. ἐοῖ.

ἐκ, πρὸ φων. ἐξ. Α') Πρὸς μετὰ γεν. ἐν τῇ καθομῇ. ἐκφραζομένη διὰ τῆς ἀπὸ μετ' αὐτ.

4) τοπικῶς· ἀ.) εἰς ἐνδείκνυται ἐκ τῶν ἐνδοθεν ἢ τῶν περὶ τινὸς τόπου ἀπομακρύνσεως, βεβαίως μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων «ἵνα ἐρχεσθαι, κ.τ.τ.» A 269, γ 319 κ. ἀ. «φυγεῖν ἐκ παλῆμου» H 118. «ἐκ χειρὸν ἐλίσθαι, σπᾶσθαι» I 344, A 239 κ. ἀ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «ἀναστῆναι ἐξ ἔδρας» Ὁμ. πλγ. καὶ «μετέειπεν ἐξ ἔδρης» ὠμίλησεν ἐκ τῆς θέσεώς του, «ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ» T 77. «ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔρχεν» Θ 213. (|| ὅσον (μέρος: τῆς πεδιάδος) ἀπελάμβανεν ἡ ἀπεχώρησις ἢ τάφρος τοῦ πύργου (ἡ περὶ τὸν πύργον), ἐκ τῶν νεῶν θεωρούμενον, τουτέστιν ὅσον ἦτο μεταξὺ τῶν νεῶν καὶ τῆς τάφρου διάστημα. Ὁ δὲ Φαίσις ἀπ' ἑαυτοῦ παρ' ἑμὲ ἐρμηνεύων συνάπτει τὴν «ἀπὸ» μετὰ τῆς γεν. «πύργου»· β.) εἰς ἐνδείκνυται διὰ ἀποστάσεως, ἐκτός, «ἐκ βελῶν» ἐκτός τοῦ σώματος, A 163, E 430 κ. ἀ. «ἐκ καπνοῦ καταβῆναι» π 288· γ.) καὶ μετὰ τῶν ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων τίθεται ἡ Ἐκ, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν ἐν τῇ ῥήματι περιλαμβανομένην ἐννοίαν τῆς προηγηθείσης κινήσεως ἢ διευθύνσεως ἢ ἀπομακρύνσεως, ὅταν «ἐκ δίφρου γονατίζω, A 430 «αὐτοῦθεν ἐκ δίφρου καθήμενος», «ἀπ' ἐκείνου ἐκάθητο, ἀπὸ τὸν δίφρου», φ 420 (|| ἀνέκει τὸ παράδειγμα «μᾶλλον εἰς τὴν σημ. α'.) «στὰς ἐς Οὐλύμπιον» E 154, «ἐκ πασσαλοῦ

κρέμασεν φόρυγγα» «ἀπὸ τὸν π.» θ 67. Ὁσαύτως καὶ «δέν, ἀνάπτειν τι, προσφυῆς ἐκ τινος» (ἴδ. τὰς λ.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «δέναι ἀπὸ τι» ὡσαύτως «εἶμι ἐκ τινος» προσαρτῶμαι εἰς τι ἢ συνέχομαι μετὰ τινος, A 38, πρὸλ. ρ 266 καὶ ζ 497. «δατέ οἱ ἐκ κόροθος πῦρ» ἐξήρχετο ἐκ τῆς κ. πῦρ καὶ ἔκαιε (ἢ καίόμενον πῦρ) E 4. «ἐκ ποταμοῦ χροῖα νίχτο» ἐνίπτετο «ἀπὸ τὸ ποτάμι» ὃ ἐ. ἐλάμβανεν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐνίπτετο, ζ 224· ὅθεν δ.) τίθεται εἰς ἐνδείκνυται μεταβάσεως ἢ ἀπομακρύνσεως ἐκ τινος καταστάσεως, «ἐκ χόλου μεταστρέφειν ἥτορ» K 407, «ἐξ ὕπνου ἐγείρωμαι, ἀνορούω κ.τ.τ.» (ἴδ. τ. λ.), «ἐκ πομπῆς ἀνέναι» θ 568, «ἐκ κακότητος ἐρύσαι, ἐκ θανάτου σαῖσαι κ.τ.τ.» ε.) εἰς ἐνδείκνυται χωρισμοῦ (ἐξαιρέσεως) ἐκ τινος πλῆθους, «ἐκ πολλῶν πίσυρες» O 680, Σ 434, «ἐκ πάντων μάλιστα» Δ 96 κ. ἀ. 2) χρονικῶς: εἰς ἐνδείκνυται ἐκ τινος χρονικοῦ σημείου ἀμέσως μεταβάσεως, εὐθὺς μετὰ, ἀμέσως μετὰ, «πίνειν ἐκ βοτάνης» εὐθὺς μετὰ τὴν βοσκὴν, N 439, κατὰ τινος καὶ Π 365. Ἰδίως δὲ σημ. τὴν χρονικὴν ἀρχὴν «ἐκ τοῦ, ἐκ τοῦτο, ἐκ τοῦδε» ἐκτοῦ, ἀπὸ τοῦ, A 439, O 295, O 69. «ἐξ οὗ, ἐξ οὔτε» ἀπ' οὗ, A 6, G 27. «ἐξ ἀρχῆς» α 188, «ἐκ νεότητος» E 86, «ἐκ γενετῆς» Ω 535. 3) αἰτιολογικῶς: ἀ.) εἰς ἐνδείκνυται κατὰ γῆρας: «εἶναι, γίγνεσθαι ἐκ τινος» (ἴδ. τ. λ.), ἔτι δὲ καὶ πάσης ἐν γένει ἀρχῆς, ἢ ὀρμητηρίου, ὅθεν προέρχεται, «ὄναρ ἐκ Διὸς Ἰσταν» A 63· ὄναρ, κενεῖλιον ἐκ τινος· ο 538, α 313. «κλόιν ἐκ τινος» παρὰ τινος, τ 93· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «ἐξ ὕδατος κρύσταλλος» πάγος, X 452, καὶ ἐν γένει ὅπου ἡ Ἐκ μετὰ γεν. καίται ὡς προσδιορισμὸς ὀνόματος, ὅταν «ἀνεμας ἐκ πόντου» ι 285, «ὄσσα ἐκ Διὸς» κ. ἀ. τ. (|| τὰ ὅποια ἐκφέρονται παρ' Ἀττικοῖς ἢ προαυθεμένου τοῦ Ἄρου πρὸ τῆς προβάσεως ὄσσα ἢ ἐκ Διὸς, ἀνεμας ὃ ἐκ πόντου, ἢ συμπληρουμένης τῆς ἐννεύσεως διὰ μετοχῆς, εἰς ἣν ὁ ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς ἀποδίδεται: ἀνεμας ἐκ τῆς θαλάσσης ἐγερθείς) β.) εἰς ἐνδείκνυται τοῦ αἵθου ἐπὶ τῶν παθητικῶν καὶ ἀμεταβάτων ῥημάτων, ὅπως ἡ Ἐκ τίθεται, «ἐφίληθεν ἐκ Διὸς» B 669, «ἀπολίσθαι ἐκ τινος» Σ 407· πρὸλ. A 308, η 70· ὅθεν καὶ «ἐσχάτω ἐκ τινος» G 184, α 224· γ.) εἰς ἐνδείκνυται τῆς αἰτίας «ἐκ θεοφῶν πολεμῶν», «ἐκ θεοῦ», συνεργαῖα τῶν θεῶν, P 404, πρὸλ. E 384, «ἐξ ὀλιγηπέλης κακαρήστα θυμὸν» ε 468, «μήνιος ἐξ ὀλοῆς» γ 435, «ἐκ πατέρων φιλόττης» ἐκ τῆς φιλίας τῶν πατέρων, α 497· πρὸλ. καὶ τὸ ἐν λ. ἀέκοντα 3). Ἐντεῦθεν αἱ ἐπιρρηματικαὶ φρ. αἱ τρόπου μᾶλλον σημαντικαὶ «ἐκ θυμοῦ φιλεῖν» ἐκ ψυχῆς, I 486, «ἐξ ἔριδος μάχεσθαι» ἐρίζων ἢ μάχεσθαι, Π 441, δ 443· «ὀνομάζω ἐκ γενετῆς» κατὰ τὸ γένος, K 68.

Ἡ Ἐκ πολλῶς χωρίζεται διὰ λίξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, A 409 κ. ἀ.,

δυναστεύεται, ὃ ἐ τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ τονίζεται «καύματος ἕξ» Ε 865, «πολίην ἕξ ἐπράθομεν» (ὁ Βέκκ.: ἐπείραθ.) Α 125, «οὐρανὸς ἕκ κατέπαλτο» (ὁ Βέκκ.: ἐκατέπα.) Τ 351, «τῶν ἕξ» Γ. Ἀπ. 336, ἰδ. καὶ ἐξαπονομέσθαι ἐπὶ δὲ προσδιορίζεται περαιτέρω ἐν ταῖς συνθ.: διέκ, παρέκ, ἱπέρ, ἀπ. ἰδ.

Β'). Ὡς τοπικὸν ἐπὶ ῥῶ. εὐρίσκεται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐν τμησὶ μάστιγα συνήθη σημασίαν: ἕξω, «ἐκ δ' εὐνᾶς ἐβάλον» Α 436, Ν 394 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω Γ, γ'. τοπικὴν αὐτῆς σημ. «ἐκ δ' ἀργύρεον τελαχίωνα» «καὶ ἀπ' ἐκατ' ἕκαμεν ἀργυροῦν τελαχίωνα, ὃ ἐ. ἐκείθεν δὲ (ἐκ τοῦ σάκου) ἐξήρτησεν ἀργ. τελ. Σ 480.

Γ'). Ἐν συνθέσει σημ. ἡ Ἑκ. ἀ.) ἀπομάκρυνσιν. Β'). ἀρχήν γ'. ἐντέλειαν. (ἢ. ἢ καθομιλοῦν. διέσωσε τὴν πρόθεσιν, ἢ. ἢ ἕξ-) μόνον ἐν συνθέσει, πλὴν τινῶν σταθερῶν φράσεων, ἢ. ἢ ἀρχῆς, ἢ. ἢ ἐπίτης, ἢ. ἢ ἀργού (ὃ ἐ. ἢ ἔργου) ἢ. ἢ αἰτίας καὶ τῆς ἀνωτέρω παραθεσίσης, ἢ. ἢ θεοῦ, καὶ μόνον εἰς τὴν α.) καὶ γ'. σημ., προσέθηκε δὲ ἀντὶ τῆς β.) ἄλλην, τὴν τῆς Ἀπό ἐν συνθέσει, ὅταν ἑξαβαλῶν=ἀπομαλῶν, ἕξπα=ἀπέπα, ἑξαγράφω=ἀπογράφω. Πάσχει δὲ πάλιν τὰ ἑξῆς: ἀφαίρεσιν: ἕ-, ἀφαίρεσιν καὶ ἐπέκτασιν ἐκ συλλαβικῆς αὐξήσεως προελθοῦσαν: ἕξ-, ἀφαίρεσιν καὶ συμπνευματισμὸν πρὸ τοῦ δ: ἕ- (γόνυ, ἕδονα), ἕδε καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 465—467. 294. 454. 481. 205).

Ἑκάβη [-ω-], ἢ. Δατ. Hecuba, θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος, βασιλεῖος τῆς Φρυγίας, ἀδελφὴ τοῦ Ἰοίου καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, Ζ 251 ἑξ. II 748.

Ἑκάβητος [-ω-] (Ἑκάβητος) ὁ, (ἐκάς, ἔργον), ὡς καὶ τὸ «ἐκχέβλος» ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, μακρὰν ἐπιτυγγάνων (κατὰ δὲ τὸν Νίσιαν) ὁ μακρόθεν βάλλων, ῥίπτων, ἐπώνομον τοῦ Ἀπόλλωνος καθ' ὃ φρονέοντος διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ, ὡς ἐπιθέτον μὲν: Ε 439 κ. ἀ. θ 323, ὡς οὐσιαστ. δὲ: Α 447. Ὁ Δουδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ: ἐκάς καὶ ἔργω: ὁ μακρὰν ἀπεργῶν, ἀλεξίκακος, Δατ. avertuncus).

Ἑκάβη [-ω-], ἰδ. καίω.

Ἑκάβη [-ω-] (Ἑκά.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐπὶ: (ἐκάς) ἀ.) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, ἀπὸ μακρυᾶ Β 456 κ. ἀ. τῆς Ἰλ. β.)=ἐκλε, μακρὰν, μόνον ἐν τῷ «ἐκαθεν δὲ τε ἄστου φάσιν» ρ 25.

Ἑκάβη [-ω-], ἰδ. καίω.

Ἑκάβη [-ω-] (Ἑκά.), ἢ. θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Τενεσίου, αἰχμαλωτὸς λαχούσα εἰς τὸν Νέστορα, Α 624 ἑξ.

Ἑκάς (Ἑκάς), ἐπὶ: (ἐκ) μακρὰν, «μακρυᾶ» Ν 263 κ. ἀ. καὶ μετὰ τὰ κινήσεις σημ. ῥήματα: Ν 592 κ. ἀ. Πολλάκις ὡς πρόθ. μετὰ γεν. (καὶ κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, Ν 263, Γ 354, ξ 496, ρ 73) Ε 794, Ν 407 κ. ἀ. καὶ μετὰ τῆς Ἀπό, «ἐκ δὲ δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν» «μακρυᾶ ἀπὸ τοῦ τείχεος» Σ 256.—Σ. γκριτι.

Ἑκατέρω (Ἑκ.) η 324 τ. Ὑπερβ. ἑκατῆτα (Ἑκ.) Κ 413 τ.

ἑκάστοι [-ω-] (Ἑκ.) ἐπὶ: ἐκασταχοῦ, εἰς ἑκαστον τόπον, γ 8 τ.

ἑκάστος (Ἑκ.), ὡ, οη, ἑκάστος, «καθ' ἑνα» (καθ' ἑνα) Β 451 ὁ πλῆθυν. τοῦ ἀρσ. καὶ ὀηλ. σπανιώτερος, Γ 4, ι 464, 220, ω 447. Ὡς περιληπτικὸν συντάσσεται πολλάκις μετὰ πληθ. ῥήματος: Α 606, Κ 245 κ. ἀ. Πολλάκις μετὰ ὄνομα ἢ ἀντωνυμίαν πληθ. τίθεται ἑνικῶς καὶ ὁμοιοπτῶς ἡ ἑκάστος ὡς ἀκριβέστερος προσδιορισμός, «ἑνας ἑνα», «χωριστά» «οἱ δὲ κληρὸν ἐστηρίξαντο ἑκάστος» Π 473 «πᾶσιν ἐπιστῖον ἑστῶν ἑκάστος» ζ 265 κ. ἀ. πλχ.

ἑκάτερος [-ω-] (Ἑκ.), ἢ. καὶ πρὸ φων. ἐκάτερος (ἑκατέρω) ἑκατέρωθεν, «ἀπὸ τὰ δύο μέρη» Α 27, α 335, ι 430 κ. ἀ. μετὰ γεν. (ἢ. Τὸ δὲ «ἐκατέρωθεν ὁμίλου» Γ 340 ἔρμηνευ. τῶν ὄχι ἐκατέρωθεν τοῦ ὁμίλου, ὅπερ ἀποπον, ἀλλ' ἐξ ἐκατέρου τοῦ ὁμίλου, ὁ μὲν ἐκ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ τῶν Τρώων).

Ἑκάτη [-ω-], ἢ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσαίου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἔγγονος τοῦ Κόλου καὶ τῆς Φοίδης, ὡς φίλη στενὴ τῶν Ἑλευσινίων θεοτήτων ἀναφερομένη ἐν τῷ Γ. Δῆμ. 25, 52 ἑξ. Κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν τῶν ἀθεοτυμῶν στίχων τῆς Ἰσιδ. Θεογ. 409 ἑξ. ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς αὐτὴν δύναμιν καὶ τιμὰς ἐν οὐρανῷ, ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς (ἔθεν καὶ: τρίμορφος ὀνομάζεται καὶ πολλάκις ὑπὸ τῆς τέχνης ἐν τρισὶ μορφαῖς παρίσταται). Ὡς νυκτερινὴ θεὰ αἰληναία φαίνεται ἐν τῷ Γ. Δῆμ. 52 κρατοῦσα λαμπάδα. Ἡ λατρεία αὐτῆς ἐπεχωρίσθη μάλιστα κατὰ τὰ ἀρκτῆα παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ πρὸ πάντων ἐν Σαμοθράκῃ, ὅπου θεομαρτυροῦνται κοῦσα ἐν τῷ Ζηροῦντιον ἄντηρ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀναφαίνεται ὡς στενὴν ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν Ἀρτεμιν (πρὸς ἣν καὶ ἐταυτίσθη ὡς πεληναία θεοτῆς) καὶ πρὸς τὴν Περσεφόνην. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὡς ἑφορος τῶν μυστικῶν μαγευθῶν. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἐκάτος, οἰονεῖ μακρόθεν ἐνεργούσα· ἀλλ' ἴδε καὶ λ. ἑκάτος).

ἑκατηνεκάτης [-ω-] (Ἑκ.), λο, ὁ, ἐπ. (ἐκατος, βάλλω) μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν ἢ μακρόθεν ἐπιτυγγάνων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 370, Ε 444 τῆς Ἀρτεμίδος Γμ. 8, 6. —Ὡς οὐσιαστικὸν ἀπαντάται, Ο 234.

ἐκατόγχερος [-ω-], οη (ἐκατόν, χεῖρ), ἐκατόγχειρ, ἐκατόν ἔχων χεῖρας, ἐπὶ τοῦ Πριάμου, Α 402 τ. (ἢ. Κατὰ τὸν Δουδερλῆνον: ὁ ἔχων ἑπείρου δύναμιν τῶν χειρῶν).

ἐκατόζυγος [-ω-], οη, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ ἐκατόζυγος, ἐπ. (ἐκατόν, ζυγόν, ὅπ. ἰδ.) κυρ. ἐκατόν ἔχων ζυγά (=ἑδῶλια τῶν κωπηλατῶν) ἐκατόντορος, ἐκατοντάκωπος, ἐκατόν ἔχων κώπας, «νῆος» ὑπερβολικὴ ἔκφρασις πελωρίας νῆος, Γ 247 τ.

ἐκατόμω, ἢ. (ἐκ. ὄου), κυρ. θυσία ἐκατόν

βοῶν· ἀλλ' οὐδὲ παρ' Ὀμ. ἤδη φυλάττεται ἡ κυριολεξία οὔτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, οὔτε ὡς πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ ἀναφέρεται Z 93, 415 ἐκατόμβη δώδεκα θαυάλεων, γ 8, 59 ὀγδοήκοντα ἐνὸς ταύρων, Ψ 446 πενήκοντα κριῶν (1 ἐνταῦθα ὅμως ἡ θυσία τῶν προβάτων εἶνε ἰδιαίτερα, ἄλλη παρὰ τὴν ἐκατόμβην), A 315, α 25 κ.ά. ἀνέμικτος ταύρων καὶ αἰγῶν ἢ ἀρνεῶν ὅθεν ἐν γένει σημ. πανηγυρικὴν ἐπίσημον θυσίαν (11. διότι κατὰ τὸν Εὐστάθιον μεταγίρζεται πολλάκις ὁ ποιητὴς τὸν ἀριθμὸν ἐκατὸν καὶ ἀορίστως εἰς ἐνδεῖν τοῦ πολλοῦ πλῆθους, οὕτως π. γ. ἐν τῇ ἐκατάγγχειρος, ἐκατόζυγος, ἐκατόμπεδος, ἐκατομπαλῆς, ἐκατόμ-
πυλος).

ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐκ. βοῦς) ἐκατὸν βοῶν ἄξιαν ἔχων, «θύσανος, τεύχεα» *Ψλ. B 449, Z 236 «ἐκατόμβοιον» ὡς οὐσιαστικὸν ἄξια 100 βοῶν, Φ 79.

ΕΚΑΤΟΜΒΕΟΣ, ΟΝ (ἐκατ. πόος) ἐκατὸν πόδας μακρὸς, μήκος ἔχων 400 ποδῶν, Ψ 464 f. (ὁ Σπίζερ. θέλει νὰ γράφῃ: ἐκατόμπεδος).

ΕΚΑΤΟΜΠΟΛΙΣ, Ι (ἐκατ. πόλις), ἐκατοντάπολις, μὲ τὰς 100 πόλεις, «Κρήτη» B 649 f.

ΕΚΑΤΟΜΠΥΛΟΣ [·ν·], ΟΝ (ἐκ. πόλη) ἐκατοντάπυλος, μὲ τὰς 100 πόλεις, ἐπιθ. τῶν Αἰγυπτιακῶν Θεῶν, I 383 f.

ΕΚΑΤΟΝ [·ν·], ἄκλ. ἀριθμ., «ἐκατόν» Ὀμ. πλ. γ. ἐπὶ δὲ καὶ ὡς ἔκφρασις ἀορίστου πλῆθους, οἷον B 448, Ξ 181 (11. ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ φρ. «ἐκατὸ φορεῖ»). Ὑσάτως δὲ φαίνεται, ἐκληπτίαν καὶ ἐν πολλοῖς συνθέτοις «ἐκατόμπολις» πρὸς τ. 174) καὶ ἐκατόμπυλος» ὡς ἐκατόμνη.

ΕΚΑΤΟΣ [·ν·], ὁ (ἐκάς), μακρόθεν ἐπιτυγχάνων, ἐφικνούμενος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, *Ψλ. H 83, Y 295. Ὡς οὖν. A 385, Y 71. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τινος ἀγρ. ἀορ.: ἐκαῖν, ἐκάναι, συγγενεύοντος πρὸς τὰ «ἐλκεῖν, ἐκῶν, ἐκῆτι» σημ. ὅτι ὁ ἐνδιδοῦς, ὁ χαριζόμενος, ἐλεήμων, ἴλσις, ἡμεγαλόχαρος» (οὐ μεγάλη ἡ χάρις). Ὅθεν καὶ ἡ Ἑκάτη = «Μεγαλόχαρη» ἢ «Ἐλεοῦσα». Ὑσάτως ἡρμήνευε τὰς λ. καὶ ὁ Γ. Ἑρμάννος).

ΕΚΒΑΛΙΝΑ, ἀορ. ἀ. ἐξέδησα, ἀορ. β'. ἐξέδην. 1) ἀμεταβ. ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω» (κατὰ μετάβ. ἐκ τοῦ ἐμβαίνω=ἐκβαίνω), ὁῖως ἀποβαίνειν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Γ 443, ε 445, κ 403 κ. ἄ. «πέτρης ἐκβαίνοντα» ἐξέρχόμενον ἐκ τοῦ βράχου, ὅπως ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐκρύπτετο, Δ 407.

3) μεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. ἀ. ἀορ. καὶ μέλ. ἐκ-εἰδάζω, ἀποδιδάσκω, μετ' αἰτ. A 438, ω 301. — Συγχ. ἐν τῇ.

ΕΚΒΑΛΛΩ, ἀορ. β'. ἐξέβαλον, καὶ ἐπ. ἐκβαλον. ἀ.) ῥίπτω ἔξω, πετώ «κῶμα ἐκβαλε τὸν ἐπὶ γέρας» τὸν ἑρρίψεν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τ 278 «δῶρ ἐκτοσε χειρός» ἐκ τῆς χειρός ἑρρίψε, ε 277 «εὐνάς» ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, A 436, ο 484 «τὴν ἀμφροῦ» E 39 ὅθεν

β') ἀποσπῶ, ἐκσπῶ «τίνι τι» καὶ μετὰ γεν. οἷον «βίον χειρός» ἀποσπῶ ἐκ τῆς χειρός («πετῶ ἀπὸ τῶ γέρου») τὸ τῶν, O 468, «δοῦρα» κἀπτω, ε 244 γ.) ἐκβάλλω («ἐγβάλλω ἢ ἐγβάλλω» [=ἐγβάλλω=ἐκβάλλω] ὅπερ εὐχρηστότερον ἐν τῇ ἀορ. «ἐδγαλῶ»), ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, «χειρὸς ἔγχεος» Ξ 419, «δάκρυα» τ 362 μεταφ. «ἔπος» «ἐπέταξα ἐναν λόγον» Σ 324, δ 303. ΕΚΒΑΣΙΣ [·ν·], ΙΟΣ, ἡ (ἐκβαίνω) ἀποβάσις, ἀποβάθρα, τόπος ἀποβάσεως, «ἀλός» ε 440 f. ΕΚΒΑΨΕΩ, ποι. ἀορ. β'. ἐξέμολον καὶ ἐπ. ἔκμολον, ἐξέρχομαι, A 604 f.

ΕΚΓΕΓΙΓΜΕΝ, ΕΚΓΕΓΙΓΟΝΤΑΙ, ΕΚΤΕΓΕΓΑΤΗΣ, ΕΚΤΕΓΑΨΕ, ΕΚΤΕΓΑΨΙΑ, Υδ. ΕΚΓΙΓΝΟΜΑΙ.

ΕΚ-ΓΕΛῶ, ἀορ. ἐξέγελασά καὶ ἐπ. σσ. γελῶ δυνατόν, γελῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἡ «ἐκαρδί-ζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια», Z 471, π 354, α 35.

ΕΚΓΙΓΝΟΜΑΙ, ἀποθ. ἀορ. β'. ἐξεγενόμην ἐκ τοῦ ἐπ. παρακ. ἐγέλασα εὐρίσκονταί γ' οὕτως ἐκ-γεγάτην, ἀπαρ. ἐπ. ἐκγεγάμεν, μετοχ. ἐκγεγάμεν, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπικός τις μέλ. ἀνισ. ἐκγεγάμεν, I. Ἀφρ. 498. Σημ. κατὰ γομαι ἢ γεν-νῶμαι ἐκ τινος, μετὰ γεν. E 248, 637, Y 234 κ. ἄ. κ 438 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «Πορθεῖ» Ξ 415. Ἐκ τούτου

ΕΚΓΟΝΟΣ, ΟΝ, ὁ ἐκ τινος γεγεννημένος ἢ κατὰ γόμενος. Ὡς οὖν: γόνος, γέννημα ἀπόγονος, E 813 «ἡ ἐκγονος» θυγάτηρ, λ 236.

ΕΚΔΕΨΩ, ἡ γδέρνω, κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἀ. «ἐκδέσας» κ 49 f.

ΕΚΔΕΨΟΜΑΙ, ἀποθ. δέχομαι ἢ λαμβάνω παρὰ τινός τι, μετὰ χαριστ. δοτ. καὶ αἰτ. «οἱ εἰ σῆκος ἐξέδχοντο» «τοῦ ἔπαινον τὴν ἀπιδά» (ἵνα τὸν ἀνακουφίσωσι) N 740 f.

ΕΚΔΕΨΩ, ἀορ. ἐξέδησα, πρὸς δέλω, δέλω τι εἶς τι, κ 96 (ἐν τῇ). «σανίδας» τὴν θύραν δένω, ὁ ἐ. κλειῶ, γ 474 μετὰ γεν. «δρὸς ἡμῶν» τὰς δρῦς προσίδεν εἰς τὰς ἡμῶνας, δηλ. ἔκτυον ἐμπροσθεν τῶν δρυῶν τὰς ἡμῶνας, ἵνα σῶρωσι τὰ δένδρα, Ψ 421.

ΕΚΔΗΨΟΣ, ΟΝ, κατὰ δέηλος, περιφανής, «μετὰ πᾶσιν» μετὰ πάντων, E 2 f.

ΕΚΔΙΑΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. β'. ἐκδιαβάντες, διαβαίνειν διὰ τινος ἀπὸ ἀκρου εἰς ἄκρον, μετ' αἰτ. «τάφρον» K 498 f.

ΕΚΔΙΔΩΜΙ [·ν·], ἀορ. β'. πρὸστ. ἐκδοῦτε, ἀπο-δίδω, εἰδω ὁπίσω, Γ 458 f.

ΕΚΔΙΚΟΣ [·ν·], ΟΝ (δίκη), δικαιοσύνη ἀσκήν ὅθεν ἐκδικητικὸς, τιμωρὸς, «δύμα» (τοῦ θεοῦ) Βατρ. 97.

ΕΚΔΙΝΩ [·ν·] = τῇ ἱερομέν. ὧς, «χρῆσθαι» α 437. (11. ὕστερ εἶναι ὁ μόνος ἐν τῇ καθομ. σωζόμενος τύπος τοῦ ῥήματος, ἡ γδύνω, εἰς μεταβατικὴν ὁμωτ. σημ. καὶ ὅχι εἰς ἀμεταβ. ὡς παρ' Ὀμ.).

ΕΚΔΙΩ, ἀορ. ἀ. ἐξέδησα, ἀορ. β'. ἐξέδυν καὶ μετοχ. ἐκδύς. 1) μεταβ. ἐν τῇ μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. ἐκδύω, ἡ γδύνω, ἀποδύω, μετὰ διηλ. αἰτ.

•τινὰ χιτῶνα• ἐδράζω τινός τὸν χιτῶνα, Ε 344.

2) τὸ μέσον μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. α.) ἐκδύομαι, ἐδράζω τὴν ἀπ' ἐπάνω μου, «τεύχεα» Γ 414, «χλαῖναν» Ε 460 β'.), «ἐγγλιστρῶ», «ἐφεύγω», ταυτίσται λαθραῖως καὶ μετὰ σπουδῆς ἐξέρχονται, μετὰ γεν. «μεγάρου» χ 334 μεταφορ. διαφεύγω, ἀποφεύγω μετ' αὐτ. «ὄλεθρον» ἐν τῷ ἀθετομένῳ στίχ. Π 99, ὅπου μετὰ τὸν Σπείζερνον γράφεται: ἐκδύμεν, ὃ ἐ. ἐκδύμεν (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ: ἐκδύμεν) εὐκτ. τοῦ παθ. β'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ πρότερον: ἐκδύμεν (ἐπ. ἀπαρρ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β').

ΕΚΕΪΘΙ, ἐπὶ τοὺς τοπικὸν στάσεις, ἐκεῖ, ρ 40 f. ΕΚΕΙΝΟΣ, η, ο καὶ ἀρχαιότερος Ἰων. καὶ ποι. σχηματ. ΚΕΙΝΟΣ (ἐκεῖ), «ἐκεῖνος» (καὶ διασκευτικῶς, «ἐκεῖ»); «Ὁμ. πλχ., ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμούς, ἀλλὰ συχνότερον τὸν δεύτερον. Μετὰ οὐσιαστ. ἄνευ ἄρθρου «κεῖνος ἀνὴρ» α 238: δεκτικῶς δὲ κείμενον ἐπέχει τόπον ἐπὶ. «καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης» καὶ τώρα παρίσταται εἰς αὐτόν ἐκεῖνος ἐκεῖ, ὁ Ἄρης, Ε 604, α 239: ὡσαύτως δὲ καὶ μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας συντασσόμενον, «κεῖνος ὅγε» ἐκεῖνος ἐκεῖ, Γ 394.—'Η δοτ. ΚΕΙΝΗ ὡς ἐπὶ β'. II. «ἀπ' ἐκεῖ», δι' ἐκείνων τῶν θυρῶν, ν 414.

ΕΚΕΚΑΣΤΟ, ἴδ. ΚΑΙΝΙΜΑΙ.

ΕΚΕΚΑΣΤΟ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΕΚΕΚΑΙΤΟ, ἴδ. ΚΑΙΝΟ.

ΕΚΗΑ, ἴδ. ΚΑΙΟ.

ΕΚΗΒΟΛΗ (Γεκ.) ἡ μακρόθεν τόξευσις ἢ εὐστοχία, κατὰ πληθ. Ε 54. Ἐκ τοῦ

ΕΚΗΒΟΛΟΣ (Γεκ.), ὅν (ἐκεί, ἐκάλω) ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν (κτυπεῖν) τοξέων ἢ ἐπιτυχάνων, ὡς τό: ἐκατηβόλος, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 14. Καὶ ὡς οὐσιασ. *Ιλ. Α 96, 410.

ΕΚΗΛΟΣ, ὅν, ποι καὶ ΕΚΗΛΟΣ, ἐπ. ἴδε, ἡσυχος, ἀμέριμνος, ἀτάραχος «ἐκῆλον δαίνυμαι» τρώγω μετ' τὴν ἡσυχιάν μου, Ε 805, θ 344, μ 304 κ. α. «πίνω» ξ 167, φ 309, «ἐκῆλοι κτήματα δαρδάρπτουσι», ξ 91 κ. α. «ἐκ. κἀθημαι» Α 75, «ἐκ. τέρπομαι» Ε 759 κ. α. ἀκωλύτος, ἀπείρακτος, ἐλεόθερος, ἐν ἡσυχίᾳ, I 376, Z 70, P 340: μεταφ. «ὕδαρ ἀρούρης» ἀνέγγικτον, χειρῖζον, (τοῦναντίον: φερέσδιον) Γ. Δῆμ. 454. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττη, συμφωνοῦντο: καὶ τοῦ Κουρτίου, συγγεν. πρὸς τὸ: ἐκῆν, ἐκῆτι, μετ' τὴν ἐπιθετικὴν κατάληξιν: ἡλος· κατ' ἄλλους δὲ ἡτεον πιθανῶς ἐκ τοῦ: κῆλέω, ἡ συγγενὲς πρὸς τὸ: ἀκῆ, ἀκῆν, ἀκαλός).

ΕΚΗΤΙ (Γεκ.), πρόθεσις μετὰ γεν. κατὰ (μέ) τὴν θίλησιν, ἐπομ. ἐξ αἰτίας παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ θεῶν: χάριτι, μετ' τὴν δύναμιν, ὅταν «ἐκ. Ἑρμείω», Ἀπόλλωνος, Διός· *Ὁδ. ο 349, τ 86, υ 42 κ. α. (Πιθανῶς ἀρχαία δοτικὴ, συγγ. πρὸς τὸ: ἐκῆν).

ΕΚΘΝΗΣΚΩ, ἀποθνήσκω, μόνον ἐν τῇ φρ. «γέλιπ ἐκθνον» (ἐπ. ἀορ. = ἐξέθανον) «ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ γέλοια» α 100 f.

ΕΚΘΟΡΩΝ, ἴδ. ΕΚΘΟΡΑΙΩ.

ΕΚΘΟΡΑΙΩ, ποι. ἀορ. β'. ἐξέθορον καὶ ἐπ. ἔκθορον, ἐκπῆδον, πηδῶ ἔξω, φ 539: μετὰ γεν. «προμάχων» Ο 573, «δύφρου» Π 427, ἐπὶ τοῦ παλιωμένου κλήρου «ἐκθ. κυνέης» (ἢ καὶ ἄνευ τοῦ «κυν.») ἐξεπήδησαν, Π 182, κ 207 κ. α. «κρεδὴ μοι ἔω στηθίων ἐκθρώσκει» κυρ. πηδῶ ἡ καρδία μου ἔξω ἀπὸ τὰ στηθία, ἐν τῇ καθομ. «ὁ φῶγῃ ἡ καρδία μου ἀπὸ τὸ στῆθος», τόσον ὀηλ. σφοδρῶς πᾶλλεται, Κ 94. Πολλᾶκι ἐν τμ.

ΕΚΚΑΘΑΙΡΩ, καθαρίζω, «ἐκκαθαρίζω» μετ' αὐτ. «σύρους» Β 453 f.

ΕΚΚΑΙΔΕΚΛΑΡΩΣ [..v.], ὅν, ἐπ. (ἐκκαίδ., δῶρον) ἐκκαίδεκαπλάμιος δεκάεξ παλαμῶν (μήκος ἔχων) Δ 409 f. (II. Τὸ τελευταῖον συνθετικὸν μέρος: ἀρρ. παραγόμενον ἐκ τοῦ δο-, δίδωμι, δὲν σῆμ. τὸ διδόμενον πρᾶγμα, τὸ δῶρον, ἀλλὰ τὸ δίδον, ὃ ἐ. τὴν χεῖρα, καθ' ἡ καὶ ἐν τῇ Ἀλδανικῇ γλῶσσῃ ἡ χεῖρ ἀορ λέγεται, καὶ τῆς Γερμανικῆς δὲ δύναται ἀ. παραβλήθῃ τὸ Gabe = δῶρον καὶ Gabel = περόνιον, δι' οὗ ὥσπερ διὰ χειρὸς εἰσάγομεν τὰ εἰσάματα εἰς τὸ στομάχον).

ΕΚΚΑΛΕΩ [..v.], μετοχ. τοῦ ἀορ. α. ἐκκαλέσας καὶ μετ. ἀορ. α. ἐν τμ.: «ἐκ δὲ καλεσάμενος». 1) Ἐνεργ. καλῶ τινα ἔξω, κ 474, Ω 582. 2) Μετ. καλῶ τινα πρὸς ἑμαυτὸν, ω 4, τ 45, φ 380.

ΕΚΚΑΛΥΠΤΩ [..v.], μετ. ἀορ. α. μετοχ. ἐκκαλυψάμενος, ἀποκαλύπτω, «ἐσοκεπάξω» ἀποκαλύπτομαι, «ἐσοκεπάξω» α, 479 f ἐν τμ.

ΕΚΚΑΤΑΠΑΛΛΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΑΛΛΩ.

ΕΚΚΑΤΕΪΔΩΝ, ἀορ. τοῦ ἐκκαθοράω, βλέπω ἀπὸ τινος κάτω, μετὰ γεν. «Περγάμου» Δ 508 (πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγράφετο: ἐκ κατ.).

ΕΚΚΙΩ [..v.], ἐπ. ἐξέρχομαι, ω 492 f ἐν τμ.

ΕΚΚΛΕΠΤΩ, κλέπτω, ὃ ἐ. κρυφίως: ἐξάγω (ἐπὶ προσώπου ὡς ἐν τῇ φράσει τῆς κοθομῆ. «τὴν ἐκλεψέ».) Α 390 f.

ΕΚΚΛΑΪΩ [..v.], (μόνον ἐν τῇ παθ. ἀορ. ἐξεκλήσθην) κυλῖον ἐκδάλω. Τὸ παθ. κυλίσμενος πίπτω ἔξω, «ἐκ δόφρου» κυλίσθεις ἔπεσεν ἐκτός τοῦ δόφρου, Z 42, Ψ 394.

ΕΚΚΛΑΝΘΑΝΩ [..v.], ἐπ. ἀορ. β'. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ: ἐκκλάθων, μετ. ἀορ. β'. ἐξεκλάθην, καὶ ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἐκκλαθέμενη [ἐν τῇ ἀορ. τὸ α βραχύ], 1) Ἐνεργ. κἀμνω ἐξ ὀλοκλήρου ἡ διὰ παντός νά λησιμονήσῃ, μετὰ διπλ. αὐτ. «Μοῦσαι (Θάμυριν) ἐκκλάθων κιθαριστὸν τὸν ἑκάμην νά λησιμονήσῃ τὴν κιθαριστικὴν τέχνην, Β 600, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτ. καὶ γεν. «Πῆρς ἐκκλαθούσα (Δία)» Γμ. Ἀφρ. 40. 2) Μετ. ἐντελὲς ἡ διὰ παντός λησιμονῶ, μετὰ γεν. «ἀλκή» Π 602, «γάμοιο» γ 224 κ. α. καὶ μετ' ἀπαρρ. κ 557.

ΕΚΚΛΕΩ, ἴδ. Α ΚΑΙΩ.

ΕΚΚΛΟΛΩ [..v.], σπανιότερος ποι. τύπος τοῦ ΕΚΚΛΑΝΘΑΝΩ, «ἐκ δέμα πάντων ληθάνει» η 224 f.

ἐκαήεις, εφε, ἡ, ποι (ἐκλήθω), παντελῆς λήθη, ω 485 f.

ἐκ-λήν, μέσ. μέλ. ἐκλύσσομαι, λύω, ἐλευθερώνω, ἀπαλλάττω. Τό μέσ.=ἐνεργ. «τινά κακῶν» ἀπαλλάττω τινά τῶν κακῶν, κ 286 f.

ἐκ-μαίωμαί, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐκμάσσοτο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεμάσσοτο, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἐπαμ. ἐπινόω, «τέχνην» γ. Ἐρμ. 544.

ἐκ-μείρομαι, ἀποθ., παρακ. ἐξέμωρα (|| μέσημ. ἐνσωπτος) ἐξαιρέτως μετέχω, ἔχω ἐξαιρετόν μέρος, «θεῶν τιμῆς» θεῶν τιμῆς, ε 335 f.

ἐκ-μολαίνω, ἴδ. ἐκβαίνω.

ἐκ-μολῶ, ἀόρ. ἀ. μετοχή ἐκμολήσας, «βουζαίνω ἢ βουζάνω» ἐξ ὁλοκλήρου, «αἷμα» Δ 218 f || ἐβόζατο τὸ αἷμα ὁ Μαχάων, μετὰ τὸ στόμα βεβαίως, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε οἱ παρ' ἡμῶν Μαχάωνες, τῶν ἐμπαικτῶν δὲ χερσῶν οἱ διασημώτεροι, καὶ αἷμα καὶ πῶν διὰ τοῦ στόματος ἐκμολῶν ἐκ τῶν ἐλκῶν.—Ὅτι τὸ βουζάνω παράγεται ἐκ τοῦ μυζᾶω, περὶ τούτου ἴδ. Κορ. Ἄντ. 2, 87 καὶ ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἐν Φιλίπ. 3, 217 λ. παλαβήζω).

ἐκ-παγᾶω, ὄν (κατὰ μετὰ. ἀντὶ τοῦ ἐκπαγοῦ ἐκ τοῦ ἐκπλήσσω) ἐκπληξιν ἢ τρόμον ἐμπαίων, ἐκπληκτικός, τρομερός, φοβερός, δεινός, ἐπὶ προσώπων, Α 446 (ἐ.ὸα κείται τὸ ὑπερθ. ἐκπαγλύτατος, ὡς καὶ Σ 170, γ 389) κ. ἀ. ἐπὶ πραγμάτων, «χειμῶν» ε 522, «ἔπσα» Ο 498, ρ 246.—Τὰ οὐδὲ ἐκ-ΠΑΓΑΛΩΝ καὶ ἐκ-ΠΑΓΑΛΑ ἐκπληκτικῶς (ὡς καὶ τὸ ἐκπάλαν, Α 268, ε 348 κ. ἀ.) δεινῶς, «φοβερά, τρομερά» ὡς ἐκπαγλὸν ἐπεύχομαι, Ν 413 κ. ἀ. ἐν γένει ἐξ ἐφόδων, καθ' ὑπερβολήν, «ἐκπαγλὰ φιλεῖν» ἀγαπᾶ τρομερά, Γ 416, Ε 423, «ἐκ. ἐχθαίρειν» λ 560.

ἐκ-παίφασσα, ἐπ. ἐκφαίνομαι, ὡς ἀστραπὴ ἐξορμῶ, Ε 803 f.

ἐκ-πάλλω, μόνον ἐν τῇ συγχεομῇ. μέσ. ἀόρ. β'. ἐκπαλτο, πρό δασυνομένον φωνήεντος ἐκπαλθ', ἐκτινάσσω. Τό μέσ. ἐκτινάσσομαι, ἐξακοντίζομαι, «μυελὸς σφονδυλίων ἐκπαλτο» Γ 483 f.

ἐκ-πατάσσω [·ν·], ἐκκραύω, «κτυπῶ καὶ βγάζω ἔξω». Τὸ παθητικὸν μεταφορ. «φρίνας ἐκ-παταγμένους» τοῦ ὁποῦ αἱ φρίνες κτυπηθεῖσαι ἐξεβλήθησαν, ἐπετάχθησαν ἔξω, «ἔμυαλισμένους», ἀνότητος, σ 327 f.

ἐκ-πέμνω. 1) ἐκπέμνω, στέλλω ἢ πέμπω ἔξω, π 3, «δώματός τινα» ἀποβάλλω ἐκ τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς οἰκ., σ 336 «κευθήλια ἀνδρας ἐξ ἀλλοδαπούς» Χ 381, «θεμελίαι πετρῶν καὶ λίθων» ἐξίστα καὶ ἐβρύπτε τὰ θεμέλια τῶν κορμῶν καὶ πετρῶν, ὅ ἐ. τοὺς κορμούς καὶ τὰς πέτρας τῶν θεμελίων (εἰς τὰ κώματα) Μ 28, (|| καὶ συνοδεύω ἔξω ἔξω, Ω 681). 2) Μέσ. πέμνω ἐπ' ἐμαυτοῦ «τινά δόμοιο θύραζε» ἀποπέμνω τινά ἐκ τῆς οἰκίας μου, υ 364.

ἐκπέποται, ἴδ. ἐκπίνω.

ἐκ-περάω, ἀόρ. ἀ. ἴων. ἐξέπερσα, διαπερῶ, τρυπῶ ἔως ἔξω, ἀνευ προσδιορισμοῦ, ἐπὶ βέλους καὶ ἀκοντίου, Π 346, κ 462 «ἀντικρὺ» εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ν 652 «λαῖμα μέγα» διασχίζω, διαπλέω, η 35, ι 323. (|| Τῆς καθουίλου. τὸ «ἔπερνω» ἢ «ἐπερνώ» ἔχει τὴν εἰδικὴν σημασίαν τοῦ ὑπερβαίνειν, ὑπερβάλλω, προτερῶ).

ἐκ-πέροω, μέλ. ἐκπέρω, ἀόρ. ἐπέπερα καὶ ἐπ. ἐκπερ. ἐκπορῶ, καταστρέφω, «χαλῶν» ὡς «πόλιν, Ἴλιον» Ἰλ. Α 49, 464 κ. ἀ. ἴδ. καὶ πέροω 2).

ἐκ-πέσσειν, ἴδ. ἐκπίπτω.

ἐκ-πέτομαι, ἀποθ., ἀόρ. β'. ἐξέπταν, πετώ ἔξω, Βατρ. 245.

ἐκ-πεφίγμαι, ἴδ. ἐκφύω.

ἐκ-πίνω [-], ἀόρ. β'. ἐκπινω ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξέπιον, παρακ. παθ. ἐκπέπομαι, πίνω καὶ ὁλοκληρίαν, κενώνω, «ἀδειάζω» Ὁδ. ι 353, χ 56.

ἐκ-πίπτω, ἀόρ. β'. ἐξέπεσον καὶ ἀνευ αὐτῆς ἐκπεσον, ἀπαρφ. ἴων. ἐκπέσειν, ἐκπίπτω, καταπίπτω, ὅ ἐ. πίπτω ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ κάτω, μετὰ γεν. «δύρου» Ε 584, «ἵππων» ἐκ τῆς ἀμάξης, Γ 479 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπ. «τότον οἱ ἐκπέσει χειρὸς» τοῦ κατέπεσιν ἐκ τῆς χειρὸς, Θ 329, «δάκρυ οἱ ἐκπέσει» Β 266, π 46. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. τὸ «ἔπεφτω» λέγεται μόνον μεταφορικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐπὶ τοῦ παραχμάσαντος ἢ δυστοχῆσαντος ἢ ταπεινωθέντος, «ἔπεσε»).

ἐκ-πλίνω, ἀόρ. β'. παθ. ἐκπλήγην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγην, καὶ γ', πληθ. ἐπ. καὶ Δωρ. ἐκπλήγην ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγην, Σ 225, κυρ. κτυπῶ ἔξω, ἢ κτυπῶν ἐκβάλλω μεταφορ. ἢ μᾶλλον κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειν. «φρίνας» (ὅπερ πολλάκις καὶ τίθεται, ὡς ἐκ γάρ πληγῇ φρίνας» Π 403, πρβλ. Ν 394) ἐκπλήττω, «τρομάζω» (μεταβ.), «κάννω τινά νά τὰ χάζη» (δὴλ. τὰ μυαλά του), Θορυβῶ, σ 234. Τό παθ. «τρομάζω» (ἀμετ.), Θορυβοῦμαι, «τὰ χάνω» Σ 225.—ἴδ. ἐπὶ τὸ παλὸν ἐν τιμήσει.

ἐκ-ποτέομαι, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐκπέτομαι, καθίπταμαι, πετώ ἐκ τινος, «Διός» ἐκ τοῦ Διός, ὅ ἐ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (αἱ νηῖδες τῆς χιόνης) Γ 357 f.

ἐκ-πρεπῆς, ἐκ. γεν. ἐός (ἐκπρίπω), διαπρίπτω, διακρινόμενος «ἐν πολλοῖς» Β 483 f.

ἐκ-προ-καλέω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκπροκαλέω καὶ ἐπ. σσ. προσκαλῶ ἔξω τὸ μέσ. πρὸς καλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, «τινά μεγάρων» ε 400 f. «ἀπὲκ μεγάρων θύραζε» γ. Ἀπὸλ. 144.

ἐκ-προ-κίω, μετοχ. τοῦ ἀόρ. β'. ἐκπροκίω, ἐξέρχομαι καὶ ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «λόχον» σ 545 f.

ἐκ-πτίω [-], ἀόρ. ἀ. ἐξέπτωσα, ἀποπτῶω.

«στόματος Ἀλφην» ἐκ τοῦ στόματος τὸ ἀλφυρὸν ὕδωρ, = 322 f. (||. Ἡ καθομιλουμένη διέσωσε τὸ ῥήμα „ξεφύτω“, ἀλλ' εἰς μεταφορ. σημ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, ἅπαντα ἐκ τῶν ἄκρων ἀπολύουσι (τρόπον τινὰ ἐκπύουσι) τὸ ὑφάδιον καὶ κατ' ἐκείνα τοὺλάχιστον διαλύονται. Ἐκ τούτης δὲ τῆς σημ. μετέπεισε εἰς ἄλλην μεταφορ. ἐπίση: ἐν τῇ παρουσιᾷ φράσει „τὰ ἔξω τῆς“=ἀπέθανεν κυρίως διέλυσε τὰ ἑαυτοῦ ἢ διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνέστηκε. Τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἶχον καὶ οἱ ἄρχαιοι, ὡς φαίνεται τοὺλάχιστον ἐξ ἡμῶς: τινὲς φράσεις τοῦ Ἀριστοφάνους παρὰ Πολυδ. Ζ' 64 «ἀνήτω κροχὺδα μαστιγουμένη» ὅ ἐ. „ἀπὸ τὸ ὅλο θά τὰ ξεφύσω“, κατὰ λέξιν θά ξεφύσω τὸ φάδι μου).

ἐκ-πυθάνομαι, ἀόρ. δ'. ἐξεπυθόμην, μόνον κατ' ἀπαρχ. ἐξέτ' ὤω, ἐρωτώ, ἐπομένου τοῦ ἀπορηματικοῦ «ἦε, ἦ», *Ἰλ. K 308, 320, ἐν τρι.

ἐκρέμω, παρατ. τοῦ κρέμαμαι.

ἐκρέμω, ἐκρέω, „τρέχω ἀπὸ“, μόνον ἐν τρι. N 655, γ 455, ι 290.

ἐκ-ρήρημι [-..], ἀόρ. ἀ. ἐξέρρηξα, διαρρήγνυμι, „σπῶ“ «νευρὴν» *Ἰλ. O 469 ἀποσπῶ, μετὰ γεν. «(τὸ ὕδωρ) ἐξέρρηξεν ὁδοῦ» μέρος τῆς ὁδοῦ εἶχε παρασύρῃ τὸ ὕδωρ, Ψ 424.

ἐκ-σάω, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκ-σώζω, ἀόρ. ἀ. ἐξέσάωσα, σώζω, „γλυτώνω“ Ἐκ πινος, Δ 12, «τινὰ θαλάσσης» δ 501.

ἐκ-τείγω, ἐκδιώκω: εὐχρηστον μόνον τὸ μέσον: ἐκσείωμαι, τοῦ συγκομ. ἀόρ. γ' ἐν. ἐξέσαστο, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐξέσθην, ἐσορμῶ, τρέχω ἔξω, μετὰ γεν. «πυλέων» II 4 «φάρυγος ἐξέσαστο οἶνος» ἐξέχθη, ι 373· μεταφορ. «βλεφάρων» ἐρυγεν ὁ ὕπνος, μ 366· «αἰχμὴ δ' ἐξέσθη» ἡ λόγχη (διατρύψασα τὸ καὶ τὸ) ἐξηλθε, „ἐβγῆκε“, E 293.

ἐκ-σπάω, ἀόρ. ἀ. ἐξέσπασα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐξέσπασάμην καὶ ἐπ. σσ. 4) Ἐνεργ. ἀποσπῶ, ἐξελκύω, ἐκσύρω, E 859 κ. ἀ. 2) Μέσ. ἐξελκύω κτλ. τι τῶν ἑμαυτοῦ, «ἐργος στέρονοιο» τὸ ἀκόντιόν του, *Ἰλ. Δ 330, II 255 κ. ἀ.—Πολλάκις ἐν τρι. (||. Τῆς καθομιλ. τὸ ἔεσπῶ ἢ „ἐξεσπᾶν“ ἔχει σημ. ἀμετάβ. διαβόρῃς εἰς τὴν ἐξορμῶν, ἐκρήγνυμαι καὶ συχνὰ κεῖται μεταφορ.).

ἐκ-στρέφα, ἀόρ. ἀ. ἐξέστρεψα, ἀνατρέπω, ἐκσπῶ, „ἐξέρριζώνω“ «ερνος βόθρου» P 58 f.

ἐκτα, ἐκτασθαι, ἴδ. κτείνω.

ἐκτάσις [-..], ἴδ. ἴδ. ἐκτάσθην, ἐκτείνω) ἐκταταμένος, ἐκτενής, μακρός, «χλαῖνα» K 434 f.

ἐκταμε, ἴδ. ἐκτάμνω.

ἐκ-τάμνω, ἐπ. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐκτέμνω, ἀόρ. β'. ἐξέταμον, ἐπ. ἐκταμόν· ἀ.) ἀποκόπτω, «μηρούς» A 460 κ. ἀ. «τοὺς, ὅστων μηρούς» βέλος ἀποκόπτω (ἀποσπῶ) ἐκ τοῦ μηροῦ, A 515, 829 β'.) „κόπτω σύρριζα, ἔξερριζώνω“, «αἰγερὸν» Δ 486, «νήλιον» Γ 62,

«ρύπαλον» ἀποκόπτω, ι 320, «ἄλιν» M 149.

ἐκταν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκτασθαι, ἴδ. κτείνω.

ἐκτανίη [-..], ποι. καὶ ἴων. ἀόρ. ἀ. ἐξετάνυσα καὶ ἐπ. σσ. παθ. ἀόρ. ἀ. ἐξετανύσθην. 4) ἐκτείνω „ἐξαπλώνω“, ἴδ. ἐκτανίη. Τὸ παθ. ἐξαπλάσμαι, «ἐξετανύσθη ἀμπελος» *Τρι. 6, 38. 2) ἐξαπλῶ (ἡρέμα καὶ ἡσυχως) Δ 844 κ. ἀ. ἐξαπλώνω, (μετ' ὀλιγωρίας καὶ βιαίως) „ἐξαπλάρωνω“ ἐν κόνι· Ω 49· «ἐπὶ γαίῃ» κατὰ γῆς, P 58. Παθ. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη», ἐξαπλάρῃ ἐνάσαιελα· II 274.

ἐκ-τελέω, ἐπικ. ἐτελεῖν, I 439, δ 7· μέλ. ἐκτελέω, ἐπ. καὶ ἴων. ἐκτελέω, B 286, K 405· ἀόρ. ἀ. ἐξετέλεσα, ἐπ. σσ. παθ. παρακ. ἐκτετέλεσμαι, ἀόρ. παθ. ἐξετέλεσθην. 4) τελεσιώνω, ἀποτελεσιώνω, ἀποπερατῶ, «ἐργον, ἀεθλον, ψῆρος» *Ὀδ. πλγ. Τὸ παθ. ἐπὶ χρόνου «μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῖντο» ἐτελεῖωναν οἱ μῆνες καὶ αἱ ἡμέρ. λ 294, ε 293· «ὁδόν» διανύω, κ 41. 2) ἐκτελέω, τελέω «γάμον» δ 7, «ἀλγέα» διαπράττω, λ 280, «τινὶ γόνον» I 493, «ὑπάσχεσιν, ἀπειλῶν, νοήματα, ἔπος» ἐκτελέω, ἐκπλήρω, B 286, I 245, K 405, γ 99· καὶ ἐν τρι.

ἐκ-τίωμι [-..], ἀόρ. δ'. μετοχ. ἐκθείς, ἐκθέτω, θέτω ἔξω, «ἀέχος» ψ 479 f.

ἐκ-τινάσσω [-..], κτινάζω ἔξω, ἐκτινάσσω, μόνον ἐν τρι. παθ. ἀόρ. ἀ. καὶ ἐν τρι. «ἐκ δ' ἐκτιναχεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ἐκτιναχθήσαν) ὁδοῦντες», «ἐκτιναχθήσαν ἢ ἐπετάχθησαν ἔω τὰ ὀδόντα», II 348 f. (||. Τῆς καθομιλουμένης «ἐκτινάζω» ἔχει ὅπως οὖν διάφορον σημασίαν τινάζω ἐντελέως, καλῶς, καὶ μεταφ. „τόν ἔξωτιναξέ“ τοῦ ἀφίρρεσε τὰ πάντα),

ἐκτοθεν, ποι. ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ: ἐκτοσθεν, ἐκτός. (||. Τὸ «ἐκτοθεν αὐλῆς» *Ὀδ. ι 239, ὅπερ εἶνε ἐπετήγῃς τοῦ ἐν τῇ προηγ. στίχ. «θύρη»· τινὲς μὲν διώρθωσαν εἰς τὸ «ἐντοθεν», ὅρ- ὅστερον δ' ἐρμηνεύεται, ἐάν θεωρήσωμεν τὴν γεν. αὐλῆς: οὐχὶ συντακτικὴν τῆς ἐκ- (ἐκτός: τῆς αὐλῆς), ὅπερ ἄτοπον, ἀλλὰ διαιρετικὴν τῆς ἐν τῇ ἐπιφ. τοπικῆς ἐννοίας (κατὰ τὸ: ποῦ γῆς, ἐνταῦθα τῆς αὐλῆς κ. τ. τ.): εἰς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς τὸ ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου). «ἐκτοθεν μνηστήρων» ἐκτός τοῦ κύκλου, μακρὰν τῶν μνηστήρων, α 433. Ἀλλαχοῦ τὸ ἐπίρ. δὲν εὐρίσκεται.

ἐκτοσί, ἐπίρ. ἐκτός, ἔξω, μετὰ γεν. μόνον *Ἰλ. O 391, X 439.

ἐκτόρεος, ἐμ. ἐκός, «ἐκτόρειος, εἰς τὸν Ἐκτορα ἀνήκων, τοῦ Ἐκτορος, «χιτών» B 446.

ἐκτορέν, διατρύπων ἐξάγω, «αἰῶνα» *Τ. Ἐρμ. 42 (ἴδ. λῖον 2)).

ἐκτοριεῖς [-..], αἰ. ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐκτορος, ὁ Ἀστυάναξ, Z 404.

ἐκτός, ἐπίρ. (ἐκ) ἐκτός, ἔξω, «εἶναι» Δ 451 «ἐκτός ἀπὸ κλισίης», «ἔξω ἀπὸ τῆς σκηνῆς» K 451· συνήθως μετὰ γεν. μοναχῆς, ἐκτός, μακρὰν, «τείχεος» I 67, μ 219 κ. ἀ.

ἔκτος, ἡ, ον (ἕξ), ἔκτος, Β 407, γ 415.

ἔκτοσε, ἐπὶ β. ἔξω μετὰ γεν. «γεῖρας» Ε 277†.

ἔκτοσσε, πρό φων. ἔκτοσσει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. ἐπὶ β. (ἔκτος), ἔξωθεν, «ἀπ' ἔξω» Η 344, Κ 334, τὸ ἀντὶ. «ἐντοσε» Κ 263. Κεῖται καὶ ὡς πρὸς μετὰ γεν. «τὶ γλος» Ι 352 «αὐλῆς» η 412, χ 383 κ. ἀ. πρὸ β. ἔκτοσσει.

*ἔκ-τρέφω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐξεθρεφάμην, ἀνατρέφω, τὸ μέσ. ἀνατρέφω ἑμαυτῷ, Υ. Δήμ. 224, Βατρ. 30.

ἔκ-τιγνῃ, ἀόρ. β' τοῦ κτυπία.

*ἔκ-τιφλόω, ἐντελῶς τυφλώνω, «ἀποτυφλώνω», Βατρ. 244.

*ἔκτιρ, προσ. δ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης καὶ πατὴρ τοῦ Ἀστυάνακτος, ὁ ἄριστος τῶν Τρωικῶν ἡρώων καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Τρώων, διαφέρων κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος, Β 846, Ζ 369 ἔξ., Η 233 ἔξ., Ο 284 ἔξ., Π 712 ἔξ. Φανεύεται ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Χ 3, 78 ἔξ., Ψ. Ἀχιλλεύς. (Συνήθ. παρὰ γεται ἐκ τοῦ: ἔχω, οἰκνέει κατέγων ἢ συνέγων καὶ φυλάττω, πρὸ β. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 393 Α).

ἔκτιρ (ἔκτ.), ἡ, ἐπ., πενθερά, *Πλ. Χ 454, Ω 770 (τὸ τὴν ὅπου λ.).

ἔκτρος [-ος], ὁ, ἐπ., ὁ πενθερός, *Πλ. Γ 172, Ω 770. (Π. ἡ λ. αὐτὴ τε καὶ ἡ προηγ. εἶνε πρωτότυπος, Λατ. *socer*, *socerus*, *socrus*, Σλαβ. *svetrŭ*, Γερμ. *Schwaher*. ἡ ρίζα λοιπὸν τῆς λ. ἡ ἀρχαία ἦτο σ'ἔκτορ).

ἔκ-φαίνω, μέλ. ἐκφανῶ, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐξεφάνθην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεφάνθην, παθ. ἀόρ. β'. ἐξεφάνην. 1) Ἐνεργ. φανερώνω, φέρω εἰς φῶς, «φώσσει» περὶ τῆς Εὐλειθίας, Τ 404. 2) Παθ. μόνον ἐν τῷ ἀ. καὶ β'. ἀόρ. λάμπω, ἐξαστράπτω, «ὅσας δεινὸν ἐξεφάνθην» Τ 17 συνήθ. ἐκφαίνωμαι, γίνομαι φανερός, ἐβγαίνω ἔξω καὶ φαίνωμαι ἢ ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν, Δ 468, Ν 278 κ. ἀ. μετὰ γεν. τοπικ. «Χαρόδδισ» ἐκ τῆς Χαρ., μ 441.

ἔκ-φέρω, μέλ. ἐφέσω. 1) μεταβ. φέρω ἔξω, μεταφέρω, Ε 234, Ψ 259 κ. ἀ. ἰδίως ἀ. ἐκφέρω (νεκρόν) εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω, Ψ 675, Ω 786. β'. λαμβάνω ὡς βραδείον, «ἀεθλον» Ψ 785. γ'. ὑπεξαιρῶ, κρυπῶς μεταφέρω τι ἔξω, ο 470. δ'. φέρω τέλος πάντων, «μισθοσὶ τέλος ὕρα ἐξέφερον» ἐπέφεραν τέλος πάντων τὸ τέλος τῆς μισθώσεως καὶ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ μισθοῦ, Φ 450. 2) ἀμεταβ., ἐξυπακουσμένης τῆς ἀντωνυμ. «ἑμαυτὸν», προτέρῳ, «ἐξαπνῶ», κατὰ τὸν ὁρόμον, Ψ 759, 376.

ἔκ-φεύγω, ἀόρ. β'. ἐξέφυγον καὶ ἐπ. ἐκφυγον.

1) διαφεύγω, «ἔεφεύγω» ἀνευ προσδ. τ 234 μετὰ γεν. τοπικῆς «ἀλός» ψ 236. «ἐνθεν ἐκφύγομεν» μ 212 ἰδίως ἐπὶ τῶν ριπτομένων

βελῶν, ἀκοντίων κ.π. «πετώ» Α 380, «γεῖρος» Ε 18, Ξ 407 κ. ἀ. 2) μετὰ αἰν. ἀποφύγω (κινδυνόν τινα), «γλυτώνω», οἷον «ὄρμην» Ι 355, «θάνατον, Κῆρας, κακότητα» Α 362, δ 512, ε 414, ἐπὶ δὲ «γάμον» τ 457.

ἔκ-φνιμι, προσφέρω, ἐκφώνω, «ῥγάξω ἀπὸ τοῦ στόμα μου» μόνον κατ' ἀπαρχ. τοῦ μέσου ἐνεστ. μέσ. σπμ. ἐνεργητ. «ἐνὶ ἐκφάσθαι ἔπος» *Ὀδ. κ 246, ν 308.

ἔκ-φύεσθαι, ἐκτίνω φωνάζω (ἰδ. φύεσθαι), «δίνης» ἐκ τῆς δίνης Φ 213. (πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἐγγράφετο διηρημένως: ἐκ φθ., ὅπως καὶ νῦν ἐπὶ παρὰ Βαυρλαίνην).

ἔκ-φύκη [-ος], ἐξαφανίζω, καταναλίσκω, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. «ἐξέφωτο οἶνος» εἶχε καταναλωθῇ, ἐκλήπη, *Ὀδ. ι 163, μ 329.

ἔκ-φύρη (ἰδ. τύπος τοῦ ἐκφύρω) ἐκφύρω: «ἐβγάξω ἔξω», «νίκω», χ 454, ω 417. Τῇ παθ. «κόρυβες νῆων ἐκφύροντο» ἐξεφύροντο, μεταφύροντο ἔξω τῶν νηῶν, Τ 360.

ἔκ-φνῃ, ἰδ. ἐκφύγη.

ἔκ-φν [-ος], παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ἔχοντος ἀμετάβητον σημ.: ἐκπεφυται (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκπεφυκται), εἶμαι φυτρωμένος («ἔεφυτρωμένος») ἢ γεγεννημένος, «ἐνὸς ἀγένης» ἔξ ἐνὸς λαίμου ἐκφυόμεναι, «φυτρωμένα» (τρεῖς κεφαλαί) Α 40†.

ἔκ-χυω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπ. ἐκχυάμην, ὑπερσ. παθ. ἐξεκχύμην, μέσ. ἀόρ. β'. συγχεομαι. ἐκχυτο καὶ ἐκχυτο, μετοχ. ἐκχόμενος. 1) Ἐνεργ. ἐκχέω, «χύνω ἔξω», ἐπὶ σπονδῆς «οἶνον» Γ 296. 2) Ὁ μέσ. ἀόρ. ἀ. κατ' ἑμαυτόν, ἢ πρὸς χρηστὴν μου χύνω ἔξω, «οἶστούς» χ 3, ω 478. 3) Παθ. μετὰ τοῦ συγχεομαι. ἐπὶ ἀορ. β'. μεταφ. «χύνομαι», χύδην ἐξέρχομαι, Φ 300, Π 259, «ἵπποθεν» ἐκ τοῦ (δουρεῖου) ἵππου ἐχύθησαν, θ 513, «ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χαμαὶ χύντο χολάδες» ἐκ τῆς ἔντερα ἐχύθησαν κατὰ γῆς, Δ 526, Φ 181, «δεσμὰ μελαθρόφιν ἐκέκχυντο» ἐκ τῆς στήλης ἦσαν διακεχυμένα (τὰ ἐν εἴδει δικτύου κρεμάμενα) δεσμὰ, θ 279.

ἔκ-κύν, ἐκοῖτα, ἐκόν. 1) ἐκουσίτως, αὐθορμήτως, ἀνευ βίας, Γ 66, (τὸ ἐναντιοῦ: «ἀέκοντι θυμῷ») Δ 43 κ. ἀ. 2) ἐν γνώσει, ἐπιτηδῆς, ἐκ προθέσεως, Κ 382, δ 372. (Π. Αἰ λ. ἔχουσι τὸ Κ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀ-έκων, ἀ-έκητι, γέγκαλον (=ἐκκλον)=ἦσαν κατὰ τὸν Ἡσυχ. καὶ ἐκ τοῦ ἐκχλος, δ. ἐ. ἐκκλος, ἐκκλος).

ἐλάαν, ἰδ. ἐλάϊνω.

ἐλάϊν, ἡ, ἐλάϊα (τὸ δένδρον) «ἐλαία» Ρ 53, ν 404 κ. ἀ. Ἦτο ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν «ἐλρή» ν 372.

ἐλάϊνεος [-ος], ἡ, ον, *Ὀδ. ι 320, 394 καὶ ἐλάϊνης, ἡ, ον, ὁ ἐκ εὐλοῦ ἐλαίας, «ἐλαίησις» (Π. ἐν Ἀττικῇ δὲ καὶ «λάινας» ἐν τῇ φρ. «λάινα εὐλα ἢ λαίνεῖς») Ν 612, ε 236.

ΕΛΑΙΟΝ, τό (ἐλαίη), ἔλαιον, „λάδι“ (=ἐλά-
ειον, ὑποκορ. τοῦ ἐλαίου) καί „λαϊόλαδο“
(πρός διάκρισιν ἄλλου ἐλαίου ἐξ ἄλλων καρπῶν)-
ἰδίως δὲ τὸ μύρον, ἢ μυρέλαιον, δι' οὗ κλείφον
τὸ σῶμα μετὰ τὸ λουτρίον ἥτο εὐσεμον, ὅθεν
«εὐώδες» Ε 339, «ροδοέν» Υ 186 ἰδ. καί λ.
ΔΙΠΑ.

ΕΛΑΣΑ, ΕΛΑΣΣΑ, ΕΛΑΣΣΑΚΕ, ἰδ. ΕΛΑΪΝΑ.

ΕΛΑΣΟΣ [.-], ὁ, εἰς τῶν Τριῶν ὑπὸ τοῦ Πα-
τρόκλου φωνευθεῖς, Π 696 (ἐκ τοῦ ἐλάω οἶοναι
Ἐλάτης).

ΕΛΑΣΙΟΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΙ (κυρ. συγκρ. τοῦ ἐλα-
χίου, ὑπάρχειται ὅμως ὡς τοιοῦτον εἰς τὰ θετικόν
μικρόν, μικρότερον, κατώτερον, Κ 357,
Χ 284.

ΕΛΑΣΤΕΡΕΑ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω,
ἐλαύνω, ζευγηλᾶτω «ζεύγεα» Σ 543 f.

ΕΛΑΤΗ [.-], ἡ. 1) ἐλάτη, „ὁ ἔλατος“ τὸ
δένδρον τὸ παρὰ Λιν. rīnus ulmus, Ε 239, 560.

2) τὸ ἐξ ἐλάτης πεποιημένον, ἢ κώπη, «ξε-
στής ἐλάτης» ταῖς κώπαις, Π 5, μ 472. (|| Παράγ. πῶθεν· ἐκ τοῦ ἐλάω, ὅχι ὅμως κατὰ τὴν
σχημαστικὴν ἐρμηνείαν: διὰ τὸ ἐλαύνειν τὴν νῆα,
ἀλλὰ διὰ τὸ εὐμεγες καὶ ραδιῶν τοῦ δένδρου,
διότι τοῦ ἐλάω ἡ κυρ. σημ. εἶναι κινῶ τι εἰς
μῆκος.).

ΕΛΑΤΗΡ [.-], ὅρας, ὁ (ἐλαύνω), ὁ ἐλαύνων,
ἰδίως δὲ 1) ὁ ἱππηλάτης, ὁ ἡνίαχος, (ἀλλὰ
μόνον ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις) *Πλ. Δ 445, Δ 702,
Υ 369. 2) «ἐλατήρα βοῶν» κλέπτειν β., *Υ.
Ἑρμ. 14.

*ΕΛΑΤΙΟΝΙΣΜ [.-.-.-], ἀφ. ποι. ἀντὶ τοῦ
Ἐλατίδης, υἱός τοῦ Ἐλάτου = Ἰσχυς, *Υ.
Ἄπ. 210.

ΕΛΑΤΟΣ, [.-], ὁ. 1) ἡγεμὼν τῶν Λαπιθῶν
κατοικῶν ἐν Ἀκρίσῃ τῆς Θεσσαλίας, πατήρ τοῦ
Καινίως, Πολυμήμου καὶ Ἰσχυος. 2) εἰς τῶν
συμμάχων τῶν Τριῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος
φωνευθεῖς, Ζ 33. 3) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πη-
νελοπῆς, χ 267.

ΕΛΑΤΡΕΥΣ, ΕΒΕ, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Φαί-
ακων, θ 114, 129 (κυρ. ὁ Κωπηλάτης).

ΕΛΑΪΝΑ, ποι. ἐλάω, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἐλάω (ὅθεν
ἀπαρφ. ἐλάαν ἀντὶ τοῦ ἐλάν, Ρ 495 κ. ἀ.) πα-
ρατατ. ποι. ἔλυν ἀντὶ τοῦ ἐλαόν, Ω 696. μέλ.
ἐλάσω, Ἄττ. ἐλάω καὶ γ'. πληθ. ἐπ. ἐλάωσι, Ν
315, η 349. ἀορ. ἀ. ἤλασα, ἐπ. ἔλασα, ἔλασσα
καὶ θαμιστ. ἐλάσσακε, ὑποτ. β'. ἐν. ἐπ. ἐλάση-
σθα· μέλ. ἀορ. ἀ. ἤλασάμην, ἐπ. σσ' παρακ. παθ.
ἐλήλαμαι ὑπερσ. ἤληλάμην ἢ ἐληλάμην, γ'. πληθ.
ἐληλάδετο ἢ ἐληλέδατο (κατὰ τὸν Βέκκ. Φαίταιν
καὶ Ἀμείν) ἢ ἐληλέατο (κατὰ τὸν Βούττη. καὶ
Δινδόρφ.) η 86 (ἐνθα συνήθως καὶ παρὰ Οὐδῶφ.
ἐγράφετο: ἐρηρέδατο), γ'. ἐν. ἤληλατο, Ε 400.

Α'. Ἐνεργ. 1) ἐλαύνω, κινῶ, βάλλω εἰς
κίνησιν, ὁδηγῶ, παίρνω ἔμπροσθέν· ἐπὶ
ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, μετ' αἰτ. «μῆλα
ὑπὸ σπείος» εἰσέλασε, «ἐμδασε» τὰ πρόβατα εἰς

τὸ σπήλαιον, Δ 279, ε 337. Ἰδίως· ἀ.) «ἔππου»,
ἄρματα, νῆα· ἀφίνω νὰ τρέχῃ, (τὸ πλοῖον) νὰ
πλέῃ, ν' ἀρμενίζῃ, Ε 236, η 409. ὅθεν «νῆος
ἐλαυνομένη» προσπλῶν πλοῖον, ν 455. β'.)
«παίρνω ἔμπροσθέν» διὰ τῆς βίας, ἀρπάζω,
«βοῶς» Α 454, ε 405 κ. ἀ. γ'. διώκω, φέρω
εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, «κακοῦς εἰς μέ-
σον» Δ 299 «οἱ δὲ μὲν ἄδην ἐλῶσι καὶ ἐσσύ-
μενον πολέμοιο» Ν 345, ἰδ. τὴν ἐρμηνείαν ἐν λ.
ΔΔΗΝ· (ὁ δὲ Σπείζηνρος, στήζων κόμμα μετὰ τὸ
«ἐλῶσι», ἐξαρτᾷ τὴν γεν. «πολέμοιο» ὅχι ἐκ
τοῦ «ἄδην», ἀλλ' ἐκ τοῦ «ἐσσύμενον», σύμφω-
νον ἔχον καὶ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσιον· ||
ἀλλή δὲ ἐρμηνεία (κατὰ τὸν Φαίταιν καὶ Δύντζερ.)
τούτου τε καὶ τοῦ ἔπομ. χωρίου εἶναι νὰ θεωρη-
ται ἡ γεν. ὅχι συντακτικῇ τοῦ «ἄδην», ἀλλὰ
γεν. τοῦ τόπου ἡ τῆς ἐκτάσεως· ἐν τῇ πολέμῳ·
«ἔτι μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κατότητα» ε 290·
«χεῖρ δὲ εἴρη δόδυνητι ἐλήλαται» ἡ χεῖρ βασα-
νίζεται ὑπ' ἀγχιδούων διαπεραστικῶν, Π 548·
δ'. ἀποδιώκω, ἐξελᾶσθαι «ἄνδρα ἐκ δήμου»
Ζ 158. 2) κτυπῶ, ῥίπτω μὲ ὀρμήν, μετ'
αἰτ. πράγματι, «κὴρὴ πρὸς γῆν» ρ 237· μέ-
λισσα ἐπὶ ὄπλων «διὰ στήθεσσι δόρυ» Θ 259,
«ἔγχος ἐν σάκει» Υ 259 κ. ἀ. Παθ. «ὁσσοῖς διὰ
ζωστήρος ἐλήλατο» εἶχε ῥυθῆ διὰ μέσου τοῦ ζ.,
εἶχε διαπεράσῃ τὸν ζώστηρα, Δ 435, «ὡμῶν ἐνι»
Ε 400, Ν 595. Ἰδίως· ἀ.) «τινά» πλήττω
[παίω], «κτυπῶ» καὶ «πληγῶναι» (μὲ ὄπλον
μόνον ἀγγέμαχον) «ἐλαύνω τινα ἱφει» Δ 409·
καὶ μὲ ὀπλῶν αἰτ. «ἐλ. τινα ἱφεί κόρησιν» κτυ-
πῶ τινα μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν κεφαλὴν, Ν 576,
πρὸλ. 614· «οὐλὴν πατέ με σὺ· ἤλασε λευκὴ
δόδυντι» μοὶ ἐπροξένησε πληγώσας με, φ 249·
ὅθεν ἐν γένει β'.) κτυπῶ «τινά σκήπτρῳ» Β
499, «πέτρῃ» δ 507, «χλόνα μετώπῳ» γ 94·
γ'.) «πόντον ἐλάτῃσι» πλήττω τὴν θάλασσαν μὲ
τάς κώπας, Η 5, «γαλήνῃ» η 349· ὅθεν «ἐλαύ-
νοντες» κωπηλατοῦντες, ν 22. 3) ἐλαύνω με-
ταφορ. ἀ.) ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν μετᾶλλων,
ἄτινα διὰ τῆς σφύρας ἐλαύνονται, δ. ἐ. ἐκτείνονται,
σφυρηλατῶ, «ἀσπίδα» Μ 296, «πύχας» Υ
270· β'.) ἐκτείνω, κάμνω τι κατὰ τινα διεύ-
θυνσιν, «τραδῶ» (Λατ.), «ἔρκος, τεῖχος, τάφρον»
Η 450, Ι 349, Σ 564· «τεῖχος ἀμφὶ πόλει» ἐγείρω
τεῖχος περὶ τὴν πόλιν, ζ 9 κ. ἀ. «χάλασαι τοί-
χοι ἐληλέδατο» η 86· «ὄγκον» σχηματίζω σει-
ρὰν θεωρισμένου καρποῦ, Α 68· γ'.) ποι. «κο-
λιρὸν ἐλαύνω» κάμνω παρατεταμένον θόρυβον (||
ὡς ἐν τῇ καθομῇ, «σύρω φωνήν», ἢ «τρα-
δῶ ὑπνον») Α 575· δ'.) «ἐλαύνω δίκην» ἰδ.
ΕΒΕΛΛΙΝΑ. 4) ἀμεταβ. (ἐξυμ. ἐαυτόν) πορεύο-
μαι, τρέχω, «μᾶστιεν ἐλάαν» ἐκτόπησε μὲ
τὴν μᾶστιγα (τοὺς ἔππους) ἵνα τρέχωσιν (ἢ ἵνα
τρέχῃ ἡ ἡμάδα) Ε 366 κ. ἀ. «βῆ δ' ἐλάαν» ἐκί-
νησε νὰ ὑπάγῃ (ἐπαγοόμενος) Ν 27, καὶ ἐπὶ
πλοίων, γ 457, μ 424, 276. Β'.) Ὡς μέσον
εὐρίσκεται μάλιστα εἰς τὴν σημ. Α'.) 1) β'.)

ἐλαδὺν χάριν ἑαυτοῦ, πρὸς θεοῦ μου, μετ' αὐτ. δ 637, «ἵππου· ἐν Τρώων» K 537, A 682, «ῥύσια» A 674 κ. ἀ. (|| Τοῦ ῥήματος τούτου ἡ καθομιλ. ἔστωσιν δύο σχηματισμοί: „λάμνω“=ἐλαδὺν εἰς τὴν σημ. τοῦ κωπηλατοῦ, πρὸλ. A') 2) γ'· και „ἐλα“ προστακτ. τοῦ ἐλάω ἀμετάβ.=ἐλθε, πρὸλ. A') 4) ἀλλὰ καὶ τούτα, ὡς καὶ τὰ συνώνυμα τῆς ἀρχαίας: ἄγε, ἴθι, δεῦρο, χρησιμεύει καὶ ὡς ἐπὶ παρακαλεσματοῦ, οἷον „ἐλα εἰπέ, ἐλα φάτε“).

ΕΛΑΦΡΟΛΟΣ [·...], ὄν (ἐλαφρός, ἐάλλω) ὁ τὰς ἐλάφους (θηρέων) κυτπῶν, «ἀνὴρ ἐλ. ὁ θηρευτής, κυνηγός, P 349 κ.†.

ΕΛΑΦΟΣ, ὁ, ἡ, ἐλαφός, ἐλάφι καὶ ἰάφι· A 413, δ 335 κ. ἀ. «ἐλάφοιο κραδίην ἔχων» τούτῳσι δειλός. (|| Ἡ καθομιλ. ὀνομάζει τὸν σφόδρα δειλὸν „λαγὸκαρδον“ καὶ „καρδίαν λαγῶν“ ἔχοντα) A 225, πρὸλ. N 102.

ΕΛΑΦΡΟΣ, ὁ, ὄν, συγκρ. ἐλαφρότερος, ὑπερθ. -ότατος (συγκρ. τῷ ἐλαφός, ἴδ. ἐλάος). 1) ἐλαφρός, ὁ ἑ. εὐκίνητος, ταχύς, «ἀλαφρός καὶ ἀλαφρός» ἐπὶ πτηνῶν, X 439, «πνοή» T 416, «γυῖα» E 422, N 64, ἐπὶ ἀνθρώπων μετ' αὐτ. τοῦ κατὰ τι, «πόδας» α 464, ἡ μετ' ἀπαρρ. «θελεῖν» εἰς τὸ τρέχειν, γ 370, καὶ μετὰ δοτ. «ἐλαφρότατον ποσὶ κραιπνύται» V 749. 2) ἐλαφρός κατὰ τὸ βάρος, ὁ ἑ. κοφός, «ἄλας» M 450. Μεταφ. ἐλαφρός, ὁ ἑ. ἀνὴρ ἐπαχθής, «πόλεμος» X 287.—Τὸ ἐπὶ ἐλάφῳ εὐκόλως, ἀπόνως «πλῶσιν» ε 240 κ.

ΕΛΑΧΙΣΤΟΣ [·...], ὁ, ὄν, ὑπερθ. τοῦ ἐλαχός, ἐλάχιστος, μικρότατος, Γ. Ἑρμ. 375.

ΕΛΑΧΟΝ, ἴδ. ΛΑΓΧΑΝ.

ΕΛΑΞΕΙΝ [·...], εἶλ, ἑ, μικρός, βραχύς, ταπεινός. Τὸ θετικόν εὐρίσκεται μόνον παρ' ἐπικ. ἐν τῷ θηλ. ἐλάχεια προπαροξύτονον, Γ. Ἀπ. 497 καὶ ὡς Ζηνοδότοις ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ «λάχεια» ε 416, κ 509, ἣν ἠκολούθησεν μὲν ὁ Γερμ. μεταφρ. Οὐόσσιος, περιέδεχθησαν δὲ ὁ Βόθης καὶ Βέκκερος ἐν τῇ B'. Τὸ δὲ ἀρσενικ. παρὰ γραμματικούς.

ΕΛΑΝ, ἀργ. ποι. τύπος τοῦ ἐλάειν, ὅπ. ἴδε. ΕΛΑΘΟΜΑΙ (ἐλῆδ.) καὶ συγχρότερον ἐΕΛΑΘΟΜΑΙ (ἐλῆδ.) ἐκ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, „ὀρέγομαι“, μετὰ γεν. E 276, V 122, ε 240· μετ' αὐτ. E 481, α 409· μετ' ἀπαρρ. «τῶν τις καὶ μᾶλλον ἐλλόθεται ἐξ ἔρον εἶναι» ὦν τὴν ἐπιθυμίαν θέλει μᾶλλον τις νὰ κορέσῃ, N 638, δ 462, ε 249, σ 164· ἀπολ. ω 399. Ἀπαξ μόνον κεῖται εἰς παθητ. διάθεσιν «ὦν τοι ἐλλέσθω πόλεμος κακός» ἔρως σοι ἐπιθυμητός ὁ κακὸς πόλεμος, Π 494.

ΕΛΑΡ, μόνον ἐν τῇ ἐπεκτετατ. σχηματ. ἐΕΛΑΡ (ἐλῆδωρ) τό, ἐπ. ἐπιθυμία, ἔφσις, «κραίνω, ἐπικραίνω, τελευτῶ» ἐκπλήρω, ἐκτελῶ ἐπὶ θ. A 44, θ 242, O 74, κ 242 κ. ἀ.

ΕΛΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶλε, ἴδ. αἶρεν.

ΕΛΕΑΙΡΟ, ἑ. ἐπ. τύπος τοῦ ἐλεῖν· θαμισ.

παρ. ἐλεαίρισκον, ἐλεῖν, εὐσπλαγχνίζομαι, „λυποῦμαι (τινα)“, ἀπολ. κ 399, ρ 367· μετ' αὐτ. «παῖδα» Z 407, δ 828 κ. ἀ. πονδύζεται μετὰ τοῦ «κῆδομαι» B 27, A 665.

ΕΛΕΓΓΕΙΝ, ἡ, ἐπ. (ἐλέγγω) ὀνειδος, ὕβρις, κατατρίχυν, X 400, V 342, 408, ε 38, ρ 255.

ΕΛΕΓΧΕΣ, ἑ, γεν. ἐοε, ποι. (ἐλέγχω) κατατρίχυν, περιουρίσμενος, „ἐντροπισσόμενος, καταφρονημένος“. Τὸ θετικόν «ἐλεγχε» μόνον A 242, Ω 239· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρίσκεται τὸ ὑπερθετικ. «ἐλέγγιστος» B 285 κ. ἀ. κ 72. Διὰ τοῦτο προτείνει ὁ Ἀρην νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τοῖς ἐρμημένοις χωρίοις θετικόν ἐπὶ θ. εἰς τὸ οὐσιαστ. ἐλέγγεα, ἴδ. τὴν ἐπημ. λ.

ΕΛΕΓΧΟΣ, τό, ὀνειδος, ὕβρις, αἰσχος, „ἐντροπή“, «ἐλεγχος ἐσται» A 314· «ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγγεα ταῦτα γένοιτο» ρ 329· ἰδίως σημ. τὴν αἰσχρὰν δειλίαν ἐν ταῖς προσωπώσεσι (ἐνθα κεῖται τὸ ἀφρημένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου) «κάκ' ἐλέγγεα» ἀνδρῶν καὶ φανῶν ἡ ἄτιμοι καὶ δειλοί, B 235, E 787, καὶ ἀνευ τοῦ ἐπὶ θ. «κακά» Ω 260. ἴδε καὶ τὴν προηγ. λ. (|| Τὴν τοιαύτην ὕβρισκὴν σημασίαν ἔχει ἐν τῇ καθομιλ. τὸ σύνθετον „ἐσέλχι“ (=ἐσελέγχω, πρὸλ. διὰ τὴν σύνθεσιν τὸ παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ. ἐξαπάτη) μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰγαιοπλάγταις σύνθεσις).

ΕΛΕΓΧΩ, ἀορ. ἀ. ἡλέγξα, ὕβριζω, ἀτιμάζω, ἀνειδίξω, „ἐντροπισκῶ“ «τινά» ρ 424· ὅθεν ἀτιμάζω, ἐξουθενίζω, ματαιώνω, «μὴ σύγε μῦθον ἐλέγχε μὴδὲ ποδας» μὴ ματαιώσης τοὺς λόγους καὶ (τὸν κόπον τῶν ποδῶν) τὸν δρόμον των, I 522.

ΕΛΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἐλεῖν, ἴδ. αἶρεν.

ΕΛΕΙΝΟΣ, ὁ, ὄν (ἐλεός) ἀ. ἄξιος ἐλέους, συμπαθείας, οἰκτιρμοῦ, ἐλεεινός, Φ 273, τ 253 κ. ἀ. β'. συμπαθείας, ἐλεήμων, „πονετικός“ «δάκρυον» δάκρυον συμπαθείας ἡ συμπαθητικόν, O 534, π 249.—Συγκριτ. «ἐλεεινότερος» Ω 504. Ὑπερθ. «ἐλεινότερος» O 530.—Οὐδ. πληθ. «ἐλεεινά» ὡς ἐπὶ β. „ἐλεεινά“, ἐλεεινῶς, B 344, X 37, 408.

ΕΛΕΙΝ (ἐλεός), ἀορ. ἡλέησα, ἐπ. ἐλέησα, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, „λυποῦμαι (τινα)“, πονῶ (τινα)“ Z 484, θ 350, ν 182 κ. ἀ. «τινά» X 423· ὅθεν οἰκτεῖρω, „κλαίω (τινά)“ P 346, 352. Ἐκ τούτου

ΕΛΕΙΜΩΝ, ὄν, γεν. ὄνωε, ἐλεήμων, εὐσπλαγχνός, „πονετικός“ ε 494 κ.

ΕΛΕΙΑΙ, αἱ (ἐλεός), νύμφαι τῶν ἐλῶν, τῶν βάλτων, Λατ. *nympha palustres*· οὕτως γράφεται τῶρα κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἠλέν, Γρ. Δημ. 23, ἀντὶ τοῦ ἐλαται ἴδ. αὐτοῦ. Βασου.

ΕΛΕΙΝΟΣ, ὁ, ὄν, ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινός, Γ. Δημ. 285.

ΕΛΕΙΝΤΕ, ἴδε, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλεός, εὐσπλαγχνίς, αἰσχος, ὄψ. ε 82, ρ 451.

ΕΛΕΙΤΟ, ἴδ. αἶρεν.

ΕΛΕΛΙΞΩ, ποι. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἐλίσσω. **Ο** ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκειται, ὃ δὲ παρὰ **Τμ.** 28, 9. Συνήθως εἶνε ὁ ἐνεργ. ἀφρ. ἀ. ἐλελίξω, καὶ ὁ μέσ. ἐλελίσσῃην, καὶ ὁ παθ. ἐλελίγῃην, καὶ τοῦ μέσ. ἀφρ. β'. τοῦ συγκροτ. τὸ γ'. ἐν. ἐλελίξω, N 538. 1) κλονῶ, συστρέφω, μετ' αἰτ. «σχεδὶν» ε 344· παθητ. μ 416· ἐν γένει κἀμινω νὰ τρέμῃ, διασειῶ, κραδῶναι, ἡτταντάζω, «Ὀλυμπον» A 530, Θ 494. Τὸ παθ. τρέμω, σείσθαι «ἐλελίγῃη γαῖα» ἐσίσθη ἡ γῆ, X 448, «ἐλελίξετο πέπλος» ἐκυμῶνται, **Τ.** Δῆμ. 483. 2) ταχέως τρέπω εἰς φυγὴν, ἐπὶ αἰνῶντος τροπῆς τῶν πόλεμιστῶν ἔμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ, μετ' αἰτ. P 278· μάλιστα οὗ τὸ παθ. εἰς ταύτην τὴν σημ. τρέπωμαι, [ἐγκλίνω], «οἱ δ' ἐλελίγῃησαν» E 497, Z 406, A 244, 588 κ. ἀ. 3) τὸ μέσ. ἀ.) ταχέως συστρεφόμενος κινῶμαι, ὁρμίζω, περιστρίψομαι ἐπὶ ὀρκοῦ, B 346, A 39· β') ὡς τὸ παθητ. τρέμω, κλονοῦμαι, κραδαίνομαι, «ἔγχεος ἐλελίξω» N 538.

ΕΛΕΚΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Αἰῶς καὶ τῆς Αἰῆδας, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδῶντος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, γυνὴ τοῦ Μενελάου, μήτηρ τῆς Ἑρμιόνης. Περιδότης διὰ τὸ κάλλος γενομένη ἀπῆλθον ὑπὸ τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν καὶ οὕτως ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, B 161, Γ 94, 421 ἐξ. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Σπάρτην, δ 484 ἐξ.

ΕΛΕΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης, περιδότης μάντις, Z 76. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν μόνος τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ἐπιζήσας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἑπείρον καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Νεοπτολέμου ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην, Πaus. 2, 23, 6. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίου, E 707.

ΕΛΕΟΡΕΚΤΟΣ, ON (ἔλος, τρέφω) ὁ ἐν τοῖς ἔλοις τεθραμμένος, «βαλτοῦρεμμένος» ὅσον «σέλιον»· τὸ εἰς βαλτώδεις τόπους φύομενον, B 776 f. (|| Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε ὕδατοτραφής.—Ὁ Σπίλκερος καὶ Βέκκερος ἐναντίον τῆς ἐτυμολογίας καὶ τοῦ M. E., στηριζόμενοι εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσταθίου καὶ τῶν χειρογράφων, φιλοσοφίαν τὴν λέξιν).

ΕΛΕΟΣ, ὁ, τὸ ἔλεος, εὐσπλαγγνία, Ω 44 f.

ΕΛΕΟΣ, ὁ, ἡ μαγευτικὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς τὸ κρέας κόπτεται, «χρεατοσάνιδον» 1 243, ζ 432.

ΕΛΕΣΚΩ, ἴδ. Αἰρέω.

ΕΛΕΤΟΣ, ἡ, ὅκ, ἐπ. καταληπτὸς, ὃ ἐ. δυνατόν· νὰ καταληφθῇ, νὰ συλληφθῇ, νὰ πιεσθῇ· ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἔλθειν οὕτως λειστή οὐδ' ἐλετή· (ἐνθα τὸ ἀπαρρ. δηλοῖ τὸ ἀποτέλεσμα ἢ παρεπόμενον) 1 409 f.

ΕΛΕΥ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔλου, β'. ἐν. τῆς προστ. τοῦ μέσ. ἀφρ. β'. τοῦ αἰρέω, ὅπ. ἴδε, N 294.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, π, ON, (ρίζ. ἔλεω-) «ἐλεύθερος»· μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐλεύθερον ἡμῶν» ἢ ἡμέρα

τῆς ἐλευθερίας, ὃ ἐ. ἡ ἐλευθερία αὐτῇ (τοῦναντίον «δούλιον ἡμῶν») **Ἰλ.** Z 455, Π 834, Γ 493 καὶ «ἐλεύθερος κρατὴρ» κρατὴρ τῆς ἐλευθερίας· κρατὴρ πληρούμενος εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας, Z 528.

ἙΛΕΥΣΙΝΙΣΜΟΣ [-ου-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑλευστίνου, θεμελιωτοῦ τῆς Ἑλευστίνου (Ἀπολλ. 4, 5, 2)=ὁ Κελεός, **Τ.** Δῆμ. 403.

ἙΛΕΥΣΙΝΙΟΙ [-ου-], οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλευστίνου, **Τ.** Δῆμ. 267 (κυρ. ἡ συλλαβ. ἐν εἶνε μακρὰ, ἐνταῦθα δὲ μόνον βραχύνεται). Ἐκ τοῦ:

ἙΛΕΥΣΙΝ, ἴσως, ἡ (ἐλευσι=ἐρχομαι· ||. πρόβ. Ὀρκομικός=Ἐρχομένους ἐν ἐπιγραφῇ καὶ ἐπὶ νομισμάτων), πόλις καὶ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Ἰπποβοωντιῶτα φυλὴν, διζήσιμος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Δήμητρος, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Ἑλευστίνια μυστήρια, καθ' ἃ μεγαλοπρεπεῖς πομπαὶ ἐνιστάμεν ἐκπύοντο ἐκ τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Ἑλευσίνα. Σήμερον καλεῖται ὡσαύτως Ἑλεψίνα, **Τ.** Δῆμ. 97, «Ἑλευστίνος δήμος» αὐτοῦ. 490.

ΕΛΕΦΑΙΡΩΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ. (συγγ. τφ ἔλω), μετοχ. τοῦ ἀφρ. ἀ. «ἐλεφράμενος» διὰ κενῶν ἐλπίδων ἀπατῶ, διαψεύχομαι, ἐπὶ ὄνειρων τ 565 (ἐνθα σχετίζεται πρὸς τὸ ἐν ζ. 564 «ἐλέφας», ὅπ. ἴδε, ἐνθα γίνῃ τὸ λογοπαίγνιον)· μετ' αἰτ. Ψ 388.

ΕΛΕΦΑΣ, ἄκτος, ὁ, ὁσποῦν ἐλεφαντινὸν ἢ ὀρθότερον ἐλεφαντινὸς (ὁδοῦ τοῦ ἐλέφαντος, Τουρκ. «φίλ-ντισα») παρ' Ὁμ. μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. δίδται τοῖς ἐλέφαντας ἀκόμη ἀγνοεῖ· τοὺς δὲ ἐλεφαντινὸν, οὓς ἐλάμβανον διὰ τοῦ ἐμπορίου, φημίζει ὡς κόσμημα, E 583, ἐν ἱστορίᾳ πρὸς τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, δ 73· μνημονεύει «κολεῶν νεοπρίστου ἐλέφαντος» θ 404, καὶ κλειδοῦ λαβὴν ἐξ ἐλέφαντος φ 7· ἐπαινεῖ αὐτοῦ τὴν λευκότητα, σ 496. (Τὰ ἀπατηλὰ ὄνειρα διέρχονται διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης, τ 563· διότι κατὰ τὸν Σχολιαστ. αὐτοὶ οἱ ἐλέφας διὰ μὲν τῆς λάμψεως αὐτοῦ ἐπαγγέλλεται φῶς· διὰ δὲ τὸ μὴ διαφανὲς ἀπατᾷ. ||. Ἄλλ' ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι ὁ λόγος τῆς διακρίσεως τῶν ἀπατηλῶν καὶ ἀληθευόντων ὁνείρων κατὰ τὰς πύλας δι' ὧν διέρχονται, εἶνε ἡ παρήχησις· ὅτι οἱ μὲν διερχόμενοι δι' ἐλέφαντος ἐλεφαίρονται (ἀπατῶσι), οἱ δὲ διὰ κεράων κραίνουσιν ἔτυμα (ἀληθεύουσι)· διὰ δὲ τῆς παρήχης τῆς ταύτης προτίθεται ὁ ποιητής· νὰ καταστήσῃ εὐμνημονεωτέρον τὸν περὶ κατοικίας τῶν ὁνείρων ὑπάρχοντα παρὰ τφ λαφύ μῶλον. Οὕτως ἐρμηνεύουσι τὸ γινώσκον ὁ Ναιφέσδαχ, Ἀμεί· καὶ Δύντζερς).

ΕΛΕΦΗΝΑΡ, ὄρος, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκιδόντος, ἡγῶν τῶν Ἀδάντων, B 540, Δ 462.

ΕΛΕΦΩ, ὄνος (ἐκ τοῦ ἔλος, οἶον· Βάλτος· ὅθεν καὶ δασύνει τὴν λ. ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'), ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας καίμενον βορειοδυτικῶς τῆς Τανάγρας, B 500, K 266. Ὡς κατοικίαν τοῦ Ἀμύντορος θέτουσιν αὐτὸ οἱ γραμματικοὶ (ἴδ.

Στρίβ. 9, 5, 48) ἐπὶ τοῦ Παρνασσού· ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ χωρίον ὡς ταυτόν τῃ Ἡάδῃ ἐπ. 10.

ΕΛΗΛΑΔΤΟ, ΕΛΗΛΑΤΑΙ, ΕΛΗΛΑΤΟ, ΕΛΗΛΕΑΤΟ, ΕΛΗΛΕΣΑΤΟ, ἴδ. ΕΛΑΪΝΟ.

ΕΛΗΛΟΓΩΣ, ΕΛΕΜΕΝ, ΕΛΟΚΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΡΧΟΜΑΙ.

ΕΛΙΚΗΝ [-υ-], ὄνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, Γ' 423.

ΕΛΙΚΗ [-υ-], ἡ, περιδελπτοῦ παρὰλιος πόλις τῆς Ἀχαΐας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰωνος καὶ ἔχουσα λαμπρὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Β' 573, Θ' 203. Τὸ ε'. ἔτος τῆς 404 Ὀλ. (πρ. Χ. 373) καταποντισθεῖς ἔνεκα σεισμοῦ, Στρίβ. 8, 7, 2.

*ΕΛΙΚΟΒΕΛΑΡΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. (ἐλῖ, ὅπ. ἴδε, βλῆφορον) ὁ ἔχων καμπύλας, ἡμικυκλικά βλέφαρα, τοῦτοιςιν ὁ ἔχων ὠραίους στρογγύλους ὀφθαλμούς· Γμ. 5, 42.

*ΕΛΙΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (ἐλίσσω), ἐλικοειδής, καμπύλος, „στρεμμένος“· Γμ. Ερμ. 192.

*ΕΛΙΚΩΝ, ὄνος, ὁ, περιδελπτοῦ τῆς Βοιωτίας ὄρος, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, τὸ κατὰ τινας μὲν σήμερον λεγόμενον Ἐλατίας (ἀλλ' οὕτως ὀνομάζεται νῦν ὁ Κιθαίων) κατ' ἄλλους δὲ Ἀλικῶνα, ἡ κατὰ τι ἐπ' αὐτοῦ κείμενον χωρίον Ζαγορά, Περρ. 1. Κατὰ τὸν Γμ. 24, 3 ἦτο τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος.

ΕΛΙΚΩΝΙΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, εἰς τὸν Ἐλικῶνα ἀνέκων. Ἦς οὗτ. «ὁ Ἐλικῶνος» εἶνε ἑπωνυμία τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ χωρίου Γ' 404 ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεως Ἐλίκης, ἐνθα ὁ Ποσειδῶν κατ' ἐξοχὴν ἐτίματο, ἴδ. λ. Ἐλίκη καὶ Πρὸδ. 4, 448. Κατὰ τὸν σχηματισμὸν ἡμῶς ὁρβότερον φαίνεται παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἐλικῶνος τοῦ ὄρους τῆς Βοιωτίας (ἴδ. Ἰλγεον εἰς Γμ. 24, 3 καὶ Πανσ. 9, 24, 4).

ΕΛΙΚΩΝ [-υ-], (Ἐλ.), ὄνος, ὁ, (ἐλίσσω, ὅψ) κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν ὁ εὐστροφὸν ἔχων τὴν ὄψιν (ὄρασιν), ὁ παχέως ἢ εὐκόλως περιδελπῶν (ἐπομένως φειδρά καὶ χαρισπᾶ ἔχων βλέμματα, δι' ὧν φυσικῶς ἐκφράζεται ἡ ζωηρὰ αἰσθησις) κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀπολλων. παραγωγὴν, ἣν καὶ ὁ Οὐάβιος καὶ ὁ Καίπινος παραδέχονται, ἐκ τοῦ ἐλῖς, ἐπομ. ὁ ἐλικοειδής, στρογγύλους ὀφθαλμούς ἔχων, στρογγυλόφθαλμος, „στρογγυλομάτης“ (πρὸλ. πύπης), ἐπιθετὸν τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Α' 389, Γ' 490, Π' 569, Ρ' 274 κ. ἀ. ἰδιαίτερον θηλυκὸν ἐλικοπίης Α' 98† ὡς ἐπιθ. τῶν Μουσῶν Γμ. 33, 4. (Κατὰ δὲ τὸν Βέργκιον ἐλίκωψ εἶνε ὁ μελανόφθαλμος „μαυρομάτης“).

4. ΕΛΙΣ (Ἐλ.), ἱκος, ὁ, ἡ, (ἐλίσσω) ἐπιθ. ἐστραμμένος, περιστραμμένος, καμπύλος· ὡς ἐπιθετὸν τῶν βοῶν ἀναφέρεται, ὡς τὸ Λατ. canorus, συνήθως εἰς τὸ ἐλικοειδὲς τῶν καράτων· καμπυλόκωρος. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἀπολλων. ἀναφέρουσιν αὐτὸ εἰς τὰ σκέλη ἢ

μαλλόν εἰς τὸ ἐλικοειδὲς βάδισμα τὸ εἰς τοὺς βοῦς ἰδιόζον, οἰονεῖ ἐλικοδάρμων (Ἀμείν.) κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ. οὐλόθρις (τὴν κεφαλὴν) καὶ κατὰ τὸν Βέργκιον μελέγχρους. Ἦς ἐπὶ τὸ πολὺ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἐλικοπιδες» Μ' 293, Φ' 448, α' 92· καὶ μετὰ τοῦ «εὐρομέτωποι» λ' 289· μοναχὸν κεῖται χ' 292, ω' 68.

2. ΕΛΙΣ (Ἐλ.), ἱκος, ἡ, οὗτ., κυρίως τὸ περιστραμμένος, „στρεμμένος“. Ἰδίως δὲ πληθ. τὰ ψέλλια, „βραχιόλια“, κατ' ἄλλους δὲ ἐνώτια „σκαυλαρίκια“ Σ' 404†. Γμ. Ἀφρ. 87.

ΕΛΙΣΣΑ (Ἐλ.), ὡς ἐπὶ τὰ πολ. ποι., παρὰτ. ἐλίσσω, Μ' 49, ἀρ. ἀ. ἐνεργ. μετοχ. ἐλίσσας, μέσ. ἀρ. ἀ. ἐλίσσμεν, ἀρ. παθ. μετοχ. ἐλίσσῃς.

Α.) Ἐνεργ. ἀ.) στρέφω, περιστρέφω, „στροφογυρίζω“· παθ. «ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας» Φ' 44. Ἰδίως ε'.) ἔξυπαι. «ἵππου» γυρίζω (τὸ ἄρμα) «περὶ τέρματα» Ψ' 309, 466· «ἐλίσθεις» ἐπιστραφεῖς, ἀπὸ τῆς φυγῆς δηλ. Μ' 74. (|| Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἀνήκει κατὰ τὴν διόθεσιν εἰς τὰ ἐπόμενα). Β.) Μέσ. 1) περιστρέφωμαι, περιπλέκομαι, «ἀμφί τι» Γμ. 6, 40· μετ' αἰτ. Γμ. 32, 3· συσπειροῦμαι, „κουλουριάζομαι“, ἐπὶ δράκοντος «περὶ χεῖρ» Χ' 95· ἐπὶ κυλίσσης, Α' 347· ἐπὶ τῆς ῥιπτομένης καλὺροπος („μαγκούρας“) συστρέφομαι, Ψ' 846· ὅθεν στρέφομαι ἐνθεν κἀκεῖθεν, [καλινδοῦμαι], „στροφογυρίζω“ (ἀμεταβ.) κυλίωμαι, Φ' 44, ο' 24, 28· τρέχω ἐνθεν κἀκεῖθεν, „κλωθογυρίζω, φέρω γόρσις“ Μ' 408, Ρ' 728, ο' 28· περὶ τοῦ Ἠραϊστοῦ, «περὶ φύσας» Σ' 372, περὶ τοῦ Ἑκτορος, Μ' 49 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοῦται, πλην τοῦ Βαθύμλειου, κατὰ τι χειρόγραφον γρ-φουσι: ἐλίσσας)· περὶ κάπρου, «διὰ βίσας» Ρ' 283, πρὸλ. Θ' 340. 2) ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. στρέφω, περιστρέφω, «κεφαλὴν σφαιρηδόν» Ν' 204.

ΕΛΕΚΣΙΠΕΠΛΟΣ [-υ-], ὄν, ἐπ. (ἐλκω, πίπλος) οὗ τις ὁ πίπλος (διὰ τὸ πολὺ μῆκος) ἐλκεται, (σύρεται), μακρόπεπλος, ἐπιθ. τῶν Τριπιδίων γυναικῶν, Ζ' 442, Η' 297, Χ' 405.

ΕΛΕΚΣΙΤΩΝ [-υ-], ὄν (ἐλκω, χιτών) ὁ φέρων χιτῶνα ποδήρη, ἐλκόμενον (συρόμενον) κατὰ γῆς, μακρογίτων, ἐπιθ. τῶν Ἰωνῶν, Ν' 684†. Γμ. Ἀπ. 447.

ΕΛΕΩ, ἐπ. ἐπεκτετατ. τύπος τοῦ ΕΛΕΩ· παρὰτ. ἔλκεον, Ρ' 395· μέλ. ἐλκήσω ἀρ. ἀ. ἐλκήσω· ἀρ. παθ. μετοχ. ἐλκήσῃς· ἐλκω, ἐλκώω ἐνθεν κἀκεῖθεν, „σέρνω, τραβᾶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ“, «ἐκύνω» Ρ' 395· ἀπάγω αἰχμάλωτων «ἐλκήσας» ὀγάτρης· Χ' 62· ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν περὶ πύργα τι, σπαράττω, Ρ' 558, Χ' 336· «Λητὼ ἔλκησε» ἐπράθηεν, ὁ ε'. βίαν εἰς αὐτὴν ἐπὶνεγκεν, ἡτίμασε τὴν Λητῶν, λ' 580.

ΕΛΕΝΟΜΟΣ, ὁ (ἐλκώω), ἀπαγωγὴ βίαια, Ζ' 465†.

ΕΛΚΟΣ, ἐκος, τό, ἡ, «πληγή» (ἡ ἔμποιος καὶ κατὰ τοῦτο διάφορος τοῦ τραύματος κ.τ.τ.)· ἐλ-

κατ' ὕδρου· ἡ πληγὴ ἡ ἐκ τοῦ δῆγματος τοῦ ὕδρου ἐπιγενομένη, *Πλ. Β 723. Πολλάκις κατὰ πληθ. Γ 49 κ. ἀ. (¶. Π λ. σῶζεται ἐν τῇ καθομῇ. ὁπωσὺν μεταδεδιγμένη καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγνώριστος, «ἀρχος», Ψ. Φιλίστ. Γ, 216, 217, πρὸς καὶ τὸ Λατ. ulcus).

ἐλκυστάζω, ἑτερος ἐπικ. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἐλκύνω καὶ ἔλκω, «στέρνω, τραδῶ» μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. *Πλ. Ψ 487, Ω 21.

*ἐλκίη, μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἔλκω, εἰς ὃ ἐκνεύει τινες γλῶσσαι, οἷον τὸν ἀόρ. ἐλκυσσά (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλκυσσά) Βατρ. 235· ἄλλοτε δὲ ἔκνετο καὶ παρ' Ὁμ. ἐν τισι γλώσσαις, ἐν οἷς τῶρα ἀποκατεστάθησαν σχηματισμοὶ ἐκ τοῦ ἐλκίη, Ψ. Σιπύρην. εἰς Ρ 558.

ἔλκω, ἀπαρ. ἐλκύνεσθαι καὶ ἐλκύνειν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔλκειν, μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρτι, ὅστις οὐδὲ ἀξίηται λαμβάνει ἐν Πλ. ζ' Ὁδ., τὸ δὲ ἔλκον εὐρίσκεται μόνον Γ. Δήμ. 308 (ἐνθα ὁ Οὐόλφ. ἔγραψεν: ἔλκον). Α') Ἐνεργ. ἔλκω, σῶρω, «τραδῶ» ἐπὶ ἐπιφύγων τε καὶ ἀφύγων, μετ' αἰτ. «πὺνὰ ποδός» ἀπὸ τοῦ ποδάρη, Ν 383, π 276, σ 40, 42· «ἐκ διόροιο» Π 409, «ὥσπτόν ἐκ ζωστήρος» Δ 213· ὥσπτόως καὶ «βέλος, ἔγχος» Ὁμ. πλγ. «ἄροτρον νεστό» τὸ ἄροτρον διὰ τοῦ ἀγροῦ, Κ 353· ὥσπτόως καὶ περὶ ἡμιόνων, Ρ 743· «ῥπν-νετόν ἄν' ἔλκετον βόε οἶνοπε πηκτόν ἄροτρον» π 32· Ἰδίως: ἀ.) ἔλκω, «τραδῶ» «νευρῆν» τὴν νευρὰν τοῦ τόξου πρὸς ἐκτόξευσιν, φ 449· πλήρη: ἡ φρ. «ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαζών καὶ νεισρα βόεια» Δ 422, πρὸς ἀνέκωρ· β.) ἀνελκύνω, ἀναστῶρω, «ἀνασηκύνω, τραδῶ ἐπ' αὐτῷ» οἷον «τάλαντα» τὴν πλάστιγγα, Θ 72, Χ 212· ἰστία βρεθῆναι· β 426, ο 291· γ.) καθελκύνω «εἰς ἄλα» ἢ «ἄλας» σῶρω τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν (ἐκ τῆς ξηρᾶς) Β 132, 162, γ 433 κ. ἀ. Τὸ καθ. Ξ 400· δ.) ἐφελκύνω, ἐπισῶρω, κἀμω ν' ἀκολουθήσῃ, «νύκτα» Θ 486. Ω) σῶρω κατὰ γῆς, «ἔκτορα περὶ σῆμα» Ω 52, 417· «δοκὸν ἐξ ὄρεος» σῶρων μεταφέρω, Ρ 743· ἀνευ προσηδίου. Υ 405. Β') Νέσθ. ἔλκω τι τῶν ἐμαυτοῦ, «ἔξω» Α 494· «γαῖτα· ἐκ κεφαλῆς προθελύνου» «τραδῶ τὰ μαλλιά μου ἀπὸ τοῦ κεφαλὴ σύριζα», Κ 45· «τόξον ἐπί τι» ἐν τῷ τῷ τῷ μου ἐναντίον τινος, Α 583, «ἐπισκύνων» (Ψ. π. λ.) περὶ λέοντος, Ρ 436, «δῖον πυρὸς ἀσπότηρι» πλησιάζω περισσώτερον τὸν διερὸν μου εἰς τὸ πῦρ, τ 306.

ἐλάαιε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλάειε, Ψ. λαμβάνω.

*Ἑλλάς, ἄλως [..], ἡ, τὸ καταρχὰς πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνος κτισθεῖσα. Καὶ πῶς μὲν ἔκνετο εἶνε ἀγνωστον, ἀνῆκε δὲ μετὰ τῆς Φθίας εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἀργυλλέως καὶ ἦτο ἡ ἔδρα τῆς ἀρχῆς πῶν Αἰακιδῶν, Β 683. Ὡσαύτως δὲ ὠνομάζετο καὶ ἡ περὶ ταύτην τὴν πόλιν μεταρ' Ἀ-σσωπὸς καὶ Ἐνιπείως χώρα, ἥτις μετὰ τῆς Φθίας ἀπετίλει τὸ κράτος τοῦ Πηλείως, Γ 395, Π 395,

λ 496.—Συνδραζομένη μετὰ τοῦ «Ἀργεος» δη-
λοῖ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, Ψ. (Αργος 4) δ.).

ἐλλαλασός [..], ὁ (ἐλκω), δεσμός ἀγύρι-
νος, «καλχυμῶσχοινον ἢ δεματικόν», δ' οὐ
δένονται τὰ δεμάτια, Σ 553 f, Γ. Δήμ. 436.

*ἐλακίνα (ἐν, λείπω), ὡς ἀμετάδ., ὑπολεί-
παι, ἐν τῇ νοθευομένῃ σελ. Γ. Ἀπ. 243,
Ψ. αὐτόθι Βαουμ.

Ἑλλην, ἦνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἕλληνες, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τῶν παναρχαίων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ τοῦ Ἑλ-
λήνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος οὕτως ὀνομα-
σθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον κατοίκει περὶ τὸν Παρ-
νασσόν ἐν Φωκίᾳ, ὕστερον δὲ μετενάστευσεν εἰς
τὴν Θεσσαλίαν, Ἀπλδ. 4, 7, 3. Παρ' Ὁμ. δὲ
κυρίως οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως καὶ
χώρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἀποδιώξαντες τοὺς Πε-
λαγονοὺς προήχθησαν εἰς μεγάλην δύναμιν, Β
684. Ἐπειδὴ δὲ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοὶ ἦσαν
τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν Ἑλληνικῶν
φυλῶν, ὁ Ὁμ. ὀνομάζει πάντας ἄνθρωποι τοὺς Ἑλ-
λήνας ὅτε μὲν Πανέλληνες, ὅτε δὲ Πανα-
χαιοὺς. Ψ. τὰς λ.

*ἐλαύεσθαι, ὁ, τρυπέσθαι ὁ πόντος τῆς
Ἑλλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, τῆς ἐν
αὐτῇ καταποντισθεῖσης, ὁ νῦν ἱσθμὸς τῶν Δαρ-
δανελλίων, ἢ (Τουρκ.) «τὰ Μπογάζι», Β 845,
Μ 30.

ἐλαίσαμην, ἐλαίσετο, Ψ. αἰσθόμαι.

ἐλαίτανε, Ψ. αἰτανεῖν.

ἐλαός, ὁ, νεβρός, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλά-
φου, «ἐλαφόπουλον», «ποικίλος» τ 228 f.
Συγγεν. τῇ ἐλαφῷ. (¶. Παρά τιτι τῶν παλαιῶν
γραμματικῶν ὁρθῶς ἴσως ψιλοῦται ἡ λ. Περὶ δὲ
τῆς ἐτυμολογίας ταύτης τῆς λ. καὶ τῆς ἐλά-
φου, Ψ. τοῦ ἡμετέρου λογίου Ι. Ν. Οἰκονομίδου
Ἑποικία Λοκρῶν σελ. 99 ἐν τῇ σημειώσ.).

ἐλαοίμι, ἐλαο, ἐλαομην, Ψ. αἰρίειν.

ἐλαος, τό, βάλτος, ἡ πεδίον κάθυτρον,
ποδὸς βοσκῆς ἐπιτήδειον, λειβάδιον, Υ 224, ξ
474, «ἐλαρηνὲ ἔλεις» βαλτώδης κοιλίς ἢ κατὰ-
φυτος βάλτος, Δ 483.

Ἑλαος, οἶε, τό. 1) πόλις παράλιος τῆς Λα-
κωνίας, ἀνωτέρω τοῦ Γυθείου, κατὰ τὸν μῦθον
κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλείου τοῦ υἱοῦ τοῦ Περ-
σείως, πλυνῶς δὲ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῶν
περὶ αὐτὴν ἐλῶν. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις κα-
τεστράφη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐ-
τῆς ἐγενίαν θουλοπάριοι (εἰλωτες), Β 584. 2)
χωρίον ἢ χώρα τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Ἀλφειὸν
ποταμόν, ἐπὶ Σπάρδωνος ἥδη ἀγνωστός, Β 594.

ἐλάοσι, Ψ. ἐλαίνο.

*Ἑλπίνωρ (Ἑλπ.), ὄρος, ὁ, κλπ. Ἑλπίνωρ,
εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις μεθῶν
ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Κίρκης, ἀφῆκε
δὲ ἀποπνιθῆσαι κατέπεσεν ἐκείθεν καὶ συνέτριψε
τὸν ἀγκύνα του, κ 552. Ὁ Ὀδυσσεύς τὸν βλέ-
πει πάλιν εἰς τὸν Ἀδην, λ 54.

ἐλπίς (Fελπίς), ἴδου, ἡ, ἐλπίς, «ἐν ἐλπίδι· αἶσα» [ἔστιν ἐν ἐλπίδι] ὑπάρχει ἀκούη ἐλπίς (Fδ. Αἶσα), *Oδ. π 101, τ 84, *Υ. Δῆμ. 37.

ἐλπίς (Fελπίς), ποι. 1) Ἐνεργ. παρέχω ἐλπίδα, «δίδω ἐλπίδα», κάμνω νά ἐλπίζω, τρέφω ἢ βόσκω μέ ἐλπίδα, μετ' αἰτ. B 91, v 380.—Συνήθ. 2) Μέσ. ἐλπιόμαι, ἐπ. ἐλπομαι (ἐFέλπ.)· παρατ. ἐλπίσθην ἀνευ ἀσκήσεως, πλήν ἐν ἡ 419· παρακ. ἐλπίτα (ἐFελπίτα) καὶ ὑπερσ. ἐώλεον μέ σημ. ἐνεστώτος καὶ παρατατ. ἐν γένει προσδοκῶ, «περιμένω (τι νά γείνη)», νομίζω, X 499, X 216, ζ 297· ἐπὶ κακοῦ, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω, N 8, O 410· καὶ ἀπολλ. ἐν παρενθέσει, «ἐλπομαι», ὡς τὸ τῆς καθομιλ. «πιστεύω, θαρρῶ» Σ 494, ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐλπίτα» *Υ. Δῆμ. 227· μετ' αἰτ. «νίκα» N 609, O 539, φ 317· συνήθως μετ' ἀπαρρ. Γ' 412, «οὐδ' ἐμὲ νῆδ' ἔ' οὐτοι· ἐλπομαι γενέσθαι» H 499, O 496 κ.ά. Συνήθιστα τὸ ἀπαρρ. εἶνε χρόνου μέλλοντος, M 261, γ 375 κ.ά., ἀλλὰ καὶ ἀορ. H 499, O 288, καὶ ἐνσπ. Γ 40, N 309, καὶ παρακ. O 410, ζ 297. (H. Ἀλλὰ σημειώσιον ὅτι ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀποκλίνει εἰς τὴν τοῦ νομίζω, πιστεύω). Πολλάκις ἔχει τοὺς ἐξῆς προσδιορισμοὺς «θυμῷ, κατὰ θυμόν, ἐν στήθεσσι, ἐν φρεσίν Ἐλπ.» καὶ «θυμὸς ἔλπεται» P 395, φ 96 κ.ά.

ἐλποῦ (Fελπ.), ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλπίς μετ' ἀπαρρ. B 280, ζ 314.

ἐλπίς, ἐλπίς, Fδ. εἶλα.

ἐλπίς, Ἀττ. ἐλῶ, μόνον ἐν τῇ παθ. ἀορ. ἀ. ἐλῶσθην, κάμπτω, στρίφω, ἐλίσσω. Τὸ παθ. ἐλίσσομαι, συστρέφομαι, κύπτω, «προπύρριθε ποδῶν» Ω 540· «ὕπὸ γαστέρ' ἐλυσθεῖς» ὑπὸ τὴν γαστέρα προσκολήθητε, συσταλεῖτε, «συμμάχουθε» ι 433· «βυβάς ἐπὶ γαστρὶ ἐλυσθή» ἔγυρε καὶ ἐκωλύετο κατὰ γῆς, Ψ 393. (H. Ἐτυμολογικῶς ὑπάγεται εἰς τὴν ῥίζ. Fελ, ἐξ ἧς παράγεται καὶ τὸ εἰλῶ, ἐλυσμα, δλ-σος καὶ ἀλέω, ἀλευρον καὶ τὸ Λατ. volno, volumen),

ἐλχ' ἀντὶ τοῦ ἐλκε, Fδ. ἐλκα.

ἐλας ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλαον, Fδ. ἐλαίνα.

ἐλαρ (Fέλ.) τό, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ., ποι. (ἐλεῖν) ἄγρα, λεία, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀτάφων πτωμάτων, τὰ ὅποτα γίνονται λεία τῶν πολεμίων («ἐλαρ καὶ κύρμα») E 488, 684, P 667 κ.ά. ἡ ἀρπαγὴ τῶν ὀνείων, γ 274, ἡ τῶν θηρίων καὶ ὀνείων, ω 292 κ.ά. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἰς ἀρπαγὴν προκειμένων, λάφυρον, ἐρμαῖον, v 208, «ἐλωρ Πατρόκλοιο ἀποτέμνει» ποινήν διὰ τὴν σκύλευσιν τοῦ Π. (κυρ. διὰ τὸν φόνον τοῦ Π., ὅστις κατέλιπεν αὐτοῦ τὸν νεκρόν ὡς ἐλωρ τῶν πολεμίων, ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ὕβριν αὐτῶν) Σ 93. (Μόνον ἐνταῦθα παρ' Ὁμ. κεῖται ὁ πληθ.).

ἐλαρῖος (Fελ.), τό, = τῷ προηγ., A 4 ἡ ἐμπαλῖος [Fελ.], ἐπὶ. (ἐμπαλῖος) πεζῇ, διὰ τῆς, «μὲ τὰ πόδι» O 505 ἡ.

ἐμπαλῖος, ἀορ. B'. ἐνέδην, ἐπ. ἐμπαλῖος, ὡς ἐμπαλῖος, ἐμπαλῖος, ἀντὶ τοῦ ἐμπαλῖος, παρακ. ἐμπαλῖος, ὑπερσ. γ'. πληθ. συγκακῶ, ἐμπαλῖος ἀντὶ τοῦ ἐμπαλῖος, μετοχ. ἐμπαλῖος. A'. ἀμετάβ. 1) «ἐμπαλῖος», ἐμπαλῖος, «ἐπὶ ἐμπαλῖος» B 614 (ἐν τμ.). «ἐμπαλῖος Πύλονος» ἐμπαλῖος εἰς τὸ πλοῖον διὰ τὴν Πύλον (ἐπὶ τῆς νῆος πλῆθον εἰς τὴν Π.), δ 656 κ.ά. «ἐμπαλῖος ἐν νηί» B 720 κ.ά. ἀνευ προσδιορ. B 649 κ.ά. 2) κατ' αὐτὸ ἀνευ προσδ. ἐρχομαι, προσέρχομαι, πηγαίνω, x 164 (H. ἐνθα ἡ δοτ. «τῷ» συναπτῶς κατὰ τὸν Δύντζερν πρὸς τὸ «ἐρυσάμην» καὶ ὄχι πρὸς τὸ «ἐμπαλῖος»· «ἐμπαλῖος» εἶνε τοῦ Ἀντιλόχου τὸ πρὸς τοὺς ἵππους τοῦ κλέουςμα (ἐν τῇ ἵππαδρομῇ) τρέχοντα, ἐμπρός, Ψ 403· ὁ παρακ. σημ. ὄχομαι, ἵπποι καὶ δρυκεῖς ἐμπαλῖος· E 499· μεταφορ. «μολυβδαῖνα κατὰ βοῶς κίρας ἐμπαλῖος» ἐπιχειρῶν, (H. ἡ μολυβδῶν ὑποκειμένη, ἐπειδὴ τὸ κίρας τοῦ βοῶς περιέβαλλε τὸ σχοινίον τὸ πρὸς τῇ μολυβδαίνῃ, ἵνα προφυλάττῃ αὐτὸ ἀπὸ τῶν θηγμάτων τῶν ἰχθύων), Ω 84. 3) ἐμπαλῖος, ἐμπαλῖος, H 94. B'. μεταβ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐνέδην, ἐνέδην, μετ' αἰτ. λ 4.—Πολλάκις ἐν τῇ τῇ.

ἐμπαλῖος, ἀορ. B'. ἐνέδην, ἐπ. ἐμπαλῖος, ἀπαρρ. ἐμπαλῖος. A'. Ἐνεργ. 1) ἐμπαλῖος, «ρίπτω μέτα», κατὰ δὲ τὰς διαφόρους συναφείας, εἰς ἃς ἐντάσσεται τὸ ῥήμα, σημ. εἰσακοντίζω, ἐνθέτω, ἐγγίτω, ἐμποιῶ, «πῶρ νηὶ ῥίπτω πῶρ εἰς τὴν ναὺν, O 598, «νηὶ κεραυνῶν» μ 445, «τὴν πόντον» Σ 258, «φάρμακα κρητῆρι» B 330 «τὴν χερσίν» ἐγγίπτω, Σ 248 «χειρὶ» B 37 κ.ά. «χερσίν Ἀχιλλῶς ἐμπαλῖος», «τὸν ἔφερον εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Ἀχ.» Φ 47, «τὴν εὐνὴν» βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, Σ 85, «χαλινούς γαυφῆλιν» T 394, «ῥήγας» ῥίπτω εἰς τὴν κλίνην, στρώω, δ 298· μεταρ. «νέκας τι» ἐμποιῶ, προτῶν, διεγείρω, A 444. 2) μεταρ. ἐπὶ τῇ ψυχῇ «ἔμερον θυμῷ» πόθον εἰς τὴν ψυχὴν ἐμπαλῖος, ἐμποιῶ, ἐμπνέω, διεγείρω, Γ' 439, «μένος τινὶ» K 366, καὶ μετὰ δευτ. δοτ. «σθένος τινὶ κραδίη, θυμῷ» Σ 451 κ.ά. «καὶ τοὶ θεοὶ ἐμπαλῖος θυμῷ» «ὁ θεὸς σ' ἐφώτισε» τ 485. 3) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. εἰς τὴν φρ. «κίρας ἐμπαλῖος» (ἐμπαλῖος χεῖρας) νά βάλουν χεῖρα εἰς τὰ κίρα, ἡ μολυβδῶν (ἐμπαλῖος) νά βάλωσιν, νά ῥιπτοῦν εἰς τὰ κίρα, δ. ἐ. νά ἐπιταχύνωσι τὴν κίρα, A 489.—Nίσις, ἐμπαλῖος τῶν ἐμπαλῖος ἢ εἰς ἐμπαλῖος, «ἐν δὲ κλῆρῳ ἐμπαλῖος» ἐμπαλῖος ἐκαστος τὸν κλῆρόν του (εἰς τὴν περιουσιασίαν) Ψ 352· μεταρ. «ἐμπαλῖος θυμῷ» βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, διανοοῦμαι, K 447, Ψ 313.

ἐμπαλῖος [Fελ.], ἐν τινὶ (χώρῳ ἢ πόλει) βασιλεύω, μετὰ δοτ. B 572, α 413.

ἐμπαλῖος [Fελ.], ὁ, (ἐμπαλῖος, γύρα) οἶον, «Γουκαλοπιδόχῃ· ἡ Γουκαλοπιδόχῃ»

(κατὰ τὸν Δημ. Ζήνον: Ἐμπασοτζουκάλης), κωμικὸν ὄνομα μῦθος, Βατρ. 137.

ΕΜΒΕΒΑΣΑΝ [-...], ΕΜΒΕΒΑΣΕ, ΕΜΒΕΗ και ΕΜΒΗΗ, ἔμβη, ἔμβη, ἔμβη, ἔμβη.

ΕΜ ΒΡΕΜΟΜΑΙ, ἀποθ., „βοῦζω, συρίζω μέσα εἰς: „ἀήτης ἰστίον ἐμβρέμεται“ συρίζει ὁ ἄνεμος εἰς τὸ πανί, Ο 627 f.

ΕΜΒΡΕΘΩ, τό, (βρῶω), κυρ. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός, εἰσέτι ἀγέννητον τέκνον, παρ' Ὁμ. δὲ τὸ νεογνὸν ἄνθρωπον, Ὅδ. ι 245, 309, 342.

ΕΜΕΘΕΝ, ΕΜΕΩ, ΕΜΕΟ, ΕΜΕΓ, Ὡ. ΕΓΩ.

ΕΝΕΜΗΚΟΝ, ἔδ. ΜΗΚΟΜΑΙ.

ΕΜΕΝ και ΕΜΕΝΑΙ, ἔδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΕΝ και ΕΜΕΝΑΙ, ἔδ. ΙΗΜΙ.

ΕΜΕΩ, „ξερνῶ“, „αἶμα“ Ο 41 f.

ΕΜΙΚΤΟ, ἔδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

ΕΜΜΑΘΕ, ἔδ. ΜΑΘΑΙΝΩ.

ΕΜΜΑΘΗΣ [-...], ἐπ. ἐπὶ τῷ ταχέως, εὐθύς, ἀμέσως, „ἀπορούς“ Ε 836, „ὁπάουσε“ ε 485 (πιθάνως: ἐκ τοῦ μαπέω=μάρπτω κατὰ τινὰ Σχολ. τοῦ Ὁμ. καὶ τὸν Λόδεκκ.).

ΕΜ-ΜΕΜΑΙΕ [-...], ΓΙΑ, ὅς, ἐπ. (ἔδ. ΜΕΜΑΙ), ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, ὀξύς, Ὡδ Ε 442, 240, 330 κ. ἀ.

ΕΜΜΕΝ ὥς ΕΜΜΕΝΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἔδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΜΕΝΕΣ, ἐπ. οὐδ. τοῦ ἐμμενῆς, πάντοτε ὡς ἐπὶ ἑκλαμβανόμενον καὶ μετὰ τοῦ „αἰ“ συνδυαζόμενον „ἐμμενῆς αἰ“ πάντοτε σταθερῶς, ἀδιάλειπτως, διηνεκῶς, Κ 364, ι 386 κ. ἀ.

ΕΜΜΟΡΑ, Ὡ. ΜΕΙΡΟΜΑΙ.

ΕΜΜΟΡΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἐμμορα, μεῖρομαι) μέτοχος, μετὰ γεν. „τιμῆς“ Ο 480 f, Ὡ Δῆμ. 484.

ΕΜΟΣ, ΕΜΗ, ΕΜΟΝ, ἐπὶ θ. κτητικ. (ἐμοῦ) εἰδικός μου, Ὁμ. πλχ., σπανιότερον μετὰ τοῦ ἄρθρου συνηρημ. „οὔμος“ Θ 360 ἐπιτείνεται ἢ μάλλον ἀντιπαρατίθεται διὰ τῆς γεν. τῆς αὐτῆς „ἐμόν αὐτοῦ χρεῖος“ β 45, Ὡ Ἀπ. 328, „ἐμὴ ἀγγελίη“ ἢ περὶ ἐμοῦ ἀγγελία, Τ 337.

ΕΜΠΑΙΩΜΑΙ, ἐπὶ ἀποθ. μόνον κατ' ἐνίστ. καὶ παρ. φροντίζω περὶ τίνος, εἶδω ἀκροασιν, προσέχω, μετὰ γεν., „θεοπροπίης“ ἐν Ὡ μόνον Π 50, α 445, „ἐμῶν ἐμπαίω μύθων“ α 271 ἄπαξ μόνον συνετέχθη μετ' αἰ. „ἰκέτας“ π 422. (Ἡ παραγωγή ἀμφιβολία ἢ „Ἄλλ' ἔδε τὴν λ. ΕΜΠΑΙΟΣ. Τὸ β. ἔπωσεν ἢ καθομιλ. κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀτ. 4, 572, ἀλλὰ σύνθετον „συνεμπαίωμαι“).

ΕΜΠΑΙΟΣ, ὄν, ἐπ. ἐμπειρος, εἰδήμων, μετὰ γεν. „ἐργων“ Ὅδ. υ 379, ἐνθα τὸ αἰ κεῖται βραχύ, φ 400. (ἢ φαίνεται ὅτι εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τῆς ρίξ. πα-, ἐξ ἧς τὸ πά-ομαι, πέ-παμαι, =κείσθαι, κατέχω ὅθεν πολυ-πά-μιον, ἔδ. τ. λ. Κυρ. λοιπὸν τὸ ἐμπα-ι-ος=κατόχος, καὶ ἔπειτα εἰδήμων, ἐμπειρος κατὰ τὴν αὐτὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν, καθ' ἣν ἡ καθομιλ. λέγει „κατέχω, καταλαμβάνω“ τὸ ἐννοῶ, γινώσκω, εἶμαι εἰδήμων. Ἐκ τοῦ ἐμ-πα-ος ἔγενε τὸ ἐμπαίωμαι).

*ΕΜΠΑΛΙΝ [-...], ἐπὶ τῷ (πάλιν), ὁπίσσω, Ὡ Ἐρμ. 78.

ΕΜ-ΠΑΣΣΩ, ἀορ. ἀ. ἐνέπασα, ἐπ. σσα, κυρ. πασπαλίζω ἐντός· μεταφ. ἐνεργάζομαι, ἐνυφαινω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μετ' αἰ. Γ 426 καὶ ἐν τμ. Χ 444.

ΕΜΠΕΔΟΣ, ὄν (ἐν, πέδον) κυρ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἰστάμενος, στερεός, ἀμετακίνητος, „λέχος“ φ 203 ὅθεν 4) στερεός, ἀκράδαντος, „τέλος“ Μ 9, 42 ὅθεν ἀμετάδλητος „χρῶς“ Τ 33 „τοῖσιν ἐμπεδα κεῖται (γέρα)“ ἀβλαβή, ἀκέραια, σῶα, Ι 335 „βίη, ἔς, μένος, νόος“ ἀπαρμειωτός, ἀμετάτρεπτος, Ὁμ. πλχ. β') ἐπὶ χρόνου διαρκής, διηνεκῆς, ἀδιάλειπτος, „φυλακή“ Θ 524, „κομιδή“ θ 453 γ') μεταφ. σταθερός, εὐσταθής, ἀμετάπειστος, „ἦτορ, φρένες“ Ζ 352, σ 215 „(Πρίαμος) ἐμπεδος οὐδ' ἀσεισῶν“ Τ 483.—Τὸ οὐδ. ΕΜΠΕΔΩΣ ἐπὶ τῷ ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, Ρ 434, „μένειν“ Ε 527 ἐπιτείνεται ἐν τῷ συνδυασμῷ „ἐμπεδ. ἀσφαλῶς“ ν 86 „ἀσφαλῶς ἐμπεδὸν θέειν“ Ν 444, τ 443.

*ΕΜ-ΠΕΛΑΖΩ, μέλ. σω, ἀμετάβ. πλησιάζω ἀδύμῳ“ Ὡ Ἐρμ. 523.

ΕΜΠΕΡΕΙΣ, ἔδ. ΕΜΠΗΤΑ.

ΕΜ-ΠΗΓΝΥΜΙ [-...], μέλ. πῆξω, „ἐμπηγνῶ“ μόνον ἐν τμ. Ε 40, γ 83.

ΕΜΠΗΣ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐμπαῖ, ποιητ. λ., (κυρ. ἐν πᾶσι) εἰς πᾶσαν περίστασιν (πρόβ. τὸ Γαλλ. toutefoits) „μεῖ δλα ταῦτα“, ὅ ἐ. ἀλλὰ, ὁμῶς ὅθεν πολλάκις „ἀλλ' ἐμπης“ ἀλλ' ὁμῶς, ὁ 400 κ. ἀ. ἢ προηγουμένου τοῦ Δέ, Α 562, γ 209 ἀλλὰ καὶ ἐπομένου, Ε 491 ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Καὶ „ἀλλὰ καὶ ἐμπης“ Β 297, Τ 422, „καὶ ἐμπης“ ε 203. Ὡσαύτως καὶ ἐνθα παρά τιναν ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐν γένει, ἐντελῶς, πανταπασιν (ἢ καὶ ταύτην τὴν σημ. τῆς λ. θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη ὁ Βαυμλετν: ἐν τῇ νεωτάτῃ Περί μορίων τῆς Ἑλληνικῆς πραγματείας) Ε 474, Τ 308, τ 302 κ. ἀ. τίθεται μετὰ τὴν αὐτὴν σημ. καὶ ἐν ἀιολογικῇ λόγω „τόρ' ὅμει· εὐχεσθαι—σιγῇ ἐφ' ὁμείων, ἵνα μὴ Τρῶες γε πόθωνται, ἢ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὕτως δειδύμεν ἐμπης“ ἐπειδὴ κανένα „πάλιν“ δὲν φοβούμεθα (ὑπενοῦνται καὶ ἂν μᾶς ἀκούσωσι) Π 496, πρόβ. Μ 326, Ρ 632, ε 499, ε 481. Ὡθεν καὶ ἐπὶ ἀπροσδοκήτου, ἐνθα ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ „μά“ ὡς „ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων—φαίνοντ' ὀρθαλμοί· ὡσεὶ πυρὸς αἰθόμενος“ τ 37, ὡσαύτως καὶ σ 354.—Συχνὰ τίθεται εἰς τὰς ἀποδόσεις μετοχῶν ἐναντιωματικῶν ἐχουσῶν τὸ «περ» Ρ 229, Ω 522, λ 354 κ. ἀ. πολλάκις δὲ καὶ ὑπερβαίνει, ὡς καὶ τὸ «ὁμῶς» πάσχει, τίθεται ὁμοῦ μετὰ τὴν μετοχὴν, ὅτε τὸ «περ ἐμπης» δύναται νὰ μεταφράσῃ τις διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἂν «Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν, πίνοντά περ ἐμπης» ὅσον καὶ ἂν ἐπινεν, ἡττολεῖται περὶ τὸ πίνειν, Ε 1, ο 364 κ. ἀ. ἢ

γνώμη τῶν ἀρχ. γραμματικῶν, καθ' ἣν ἐν Ξ 174 καὶ σ 354 σημαίνει ὁμοίως, δὲν φαίνεται ὀρθή. (Ὁ Δοιδερλ. σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ ἐμπεδον ὡς πρῶτην αὐτῆς σημ. ὑποθέτει τὸ βεβαίως καὶ ἀναμφισβήτως).

ἐμ-πίμπλημι (μόνον ἐν τμ.) καὶ ἐμπύμπλημι. ἄορ. ἄ. ἐνέπλητα· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐνεπλησάμην, ὅθεν ἐπ. ἀπαρφ. ἐνιπλήσασθαι η 224· παθ. ἄορ. ἄ. ἐνεπλήσθην, ἀπαρφ. ἐνιπλήσθηναι μέσ. ἄορ. β'. ἐπικ. συγκακοῦμαι. μέ. παθ. σημ. ἐμπλήτο, Φ 607, μ 447 ἔ. πληθ. ἐμπλήντο, θ 46. 4) Ἐνεργ. ἄ.) πληρῶ, „γεμίζω“ «βέεθρα ὕδατος» τὰ βέεθρα μέ ὕδωρ Φ 344 κ. ἄ. μεταφ. «θυμὸν ἀδονάνω» τ 447 ὅθεν β'. κορέννυμι, „χορταίνω“ ρ 503.—Παθ. πληραῖμαι, „γεμίζω“ (ἀμεταβ.) «αἵματος ἐνεπλήσθησαν ὀφθαλμοί» Π 348· μεταφ. «ὕψος ἐνιπλήσθησαν ὀφθαλμοί» νὰ κορεσθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπὸ (ὅ ἐ. βλέποντες) τὸν ὁδόν λ 452. 2) Μέσ. πληρῶ ἑμαυτὸν ἢ τι τῶν ἑμαυτοῦ, μετά γεν. Φ 607 κ. ἄ., κορέννυμαι η 221 (ἐνθα ὁ Ἀρεῖς γράφει ἐνιπλήσθη-ναι) «μεγάλην νηδύν» ἐπλήρωσε τὴν μεγάλην τοῦ κοιλίαν, ι 296· μεταφ. «ἀγρίου μέντος θυμὸν» ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τοῦ ἀγρίου ὀργῆς, X 342.

ἐμ-πίπτω· ἄορ. ἐνέπεσον καὶ ἀναβῆ. ἔμπεσον.

1) ἐμπίπτω, πίπτω μέσ.α, μετά δοτ. «πόν-τω» δ 508, «πέτρῃ» Δ 408, «πῦρ ἔμπεσε νη-σί» Π 443, «ἐν ὕλῃ» Α 453· «ἐνέπεσε ζωστή-ρι ὀστός» ἔπεσε τὸ βέλος κατὰ μέσον τοῦ ζω-στήρος, Δ 434. 2) μεταφ. ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων ἐμπίπτω, εἰσαρμῶ, „πίπτω μέσ.α“ μετά δοτ. «ὕσμινη» Α 297, Π 84, «προμάχοις» Ω 526· β'.) ἐπὶ καταστάσεων· «κακὸν μοι ἔμπε-σον οἶκῳ», «ἔπεσε μέσ' ἑς τὸ σπῆτι μου», β 45, ο 345· ἐπὶ ψυχικῶν διαθίσεων· «χόλος, δίδω-πεσε θυμῷ» εἰσέδωκεν εἰς τὴν ψυχὴν, ι 436, Ξ 207, Ρ 623, καὶ μετά διπλ. αἰτ. Π 206· γ'.) «ἔπος μοι ἔμπεσε θυμῷ» ὁ λόγος ἐπλήθευσε μοι, ημοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, μ 266.

ἐμπαεῖος, σ 449, τ 380 καὶ ἐνίπαεῖος, η, οη, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμ-πλεος, πλήρη, „γεμά-τος“ μετά γεν. *Ὁδ. ε 443, ρ 300, φ 78 κ. ἄ. μόνον κατὰ τοὺς ἐπικ. σχηματισμοῦ.

ἐμπαῖγαν, ἐπ. ἐπῖρ. (ἐμπλήσσω), ἐμπλή-κτως, ἀσυνέτως, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως υ 432 φ.

ἐμπαῖν, ἐπ. ἐπῖρ. (ἐν, πλάω· πλάζω) ἐγ-γύς, πλησίον μετά γεν. Β 526 φ.

ἐμπαῖεστο, ἐμπαῖντο, ἐμπαῖντο, ἰδ. ἐμ-πίμπλημι.

ἐμπαῖεσο, ἰδ. ἐνιπαῖεσο.

ἐμ-πνέω, ἐπ. ἐμπνέω, ἄορ. ἄ. ἐνέπνευσα καὶ ἐπ. ἔμπνευσα. 1) εἰσπνέω, ἐμφυσῶ, φυσῶ ἐπ' αὐτῷ εἰς «μαλ' ἐμπνέοντε μεταφρέ-νῃ» φυσῶντες (ἵπποι) πολλὰ πλησίον τῶν ὀπι-σθίων (τοῦ προτρέχοντος ἵππου) Ρ 502, μετ' αἰτ. «μέσων ἱστίων» εἰς τὸ μέσον τοῦ ἱστίου (ὁ

ἀνεμος), *Υμ. 6, 33. 2) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμ-πνέω ἐπὶ θεῶν «μένος, θάρσος τινί» Κ 482, ι 384 κ. ἄ. μετ' ἀπαρφ. «φάρος ὑφαίνειν» τ 438 (ἐνθα ὁ Ἀρεῖς συνάπτει τὸ «φάρος» πρὸς τὸ «ἐνέπνευσε»).

ἐμ-ποιέω, μέλ. ἤσω, ἐντίθημι, ἐγκατα-σκευάζω, «πόλας ἐν πύργοις» Η 438 (ἐν τμ.) Σ 490.—Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. Υ. Ἐρμ. 527 ἐν τμ.

ἐμπολάω (ἐμπολή), παρσι. γ'. πληθ. ἐπικ. ἐπεκτ. ἐμπολόωντο, ἀγοράζω. Τὸ μέσ. ἀγορά-ζω ἑμαυτῷ «βίστον» Ο 456 φ.

ἐμπορος (ἐν, πόρος), πᾶς ὅστις ἐπὶ ἕνους πλοίου πλέει τὴν θάλασσαν, ἐπιβάτης, „τα-ξιδιώτης“, δ 319, η 300.

ἐμ-πρησθ, ἰδ. ἐνιπρησθ.

ἐμπριβύτης [-ω.] (ἐν πυρί, βαίνω) ὁ ἐν πυρὶ βαίνων, ὁ ἐπὶ τοῦ πυρός ἱστάμενος, ἐπῖθ. τοῦ «τρίποδος» Ν 702 φ.

ἐμ-φονέω, ἔτερος τύπος τοῦ ἐμφέρω, φέρω μέσ.α μόνον παθ. μετά δοτ. «κύμασι» φέρο-μαι ἐπὶ τῶν κοματῶν, *Ὁδ. μ 449, ε 309.

ἐμφυλος [-ω.] (ἐν, φυλον) ὁ εἰς τὰ αὐτὰ φυ-λον, ἔθνος ἀνθρώπων, ἐγγύριος, ἐντόπιος, ἐγ-γενής, «ἀνὴρ» ο 273 φ.

ἐμ-φύα [-ω.], ἄορ. ἄ. ἐνέφυσαν· ἄορ. β'. ἐνέφυν· παρακ. (ἐμπύρκα) μόνον γ'. πλ. ἐμπεφύασι καὶ μεταφ. ὅηλ. ἐμπεφύα. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἐνερ-γῷ, μέλ. καὶ ἄορ. ἄ. ἐμφυτεύω, ἐμπνέω, ἐμ-πνέω, «θεός μοι ἐν φρεσὶν οἶμας παντοίας ἐνέ-φυσεν» μοι ἐνέπνευσε παντοία ἔσματα, γ 348.

2) ἀμει. ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. β'. ἄορ. καὶ παρακ. φυτρῶναι ἐπάνω εἰς τι, μετά δοτ. «τρίχες κranίῳ ἐμπεφύασι» Θ 84 ὅθεν μεταφ. προσκολλῶμαι εἰς τι, σφίγγο-μαι περὶ τι· ὡς· ἔχετε ἐμπεφύα· οὕτως ἀντ-εγχετο, ἐκρέματο εἰς αὐτὰ προσκεκολλημένη, περιστρέφεται εἰς αὐτὰ, Α 543· μετά δῶν δοτ. «ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ» (ἀντὶ τοῦ ἐνέφω) ἐκολ-λήθη εἰς τὴν χεῖρά του, ὁ δ. ἀσφίγγε τὴν χεῖρά του, X 253 κ. ἄ. πλγ. «ἐν χεῖρεσσι φάοντο» ω 440· Πρβλ. λ. ὁλῶς.

ἐν, παρ' Ὀμ. δὲ πολλάκις καὶ ποι. ἐκί, ἐπ. κίκα, σπαν. κίκιν, Θ 499, Ο 450, ι 447, κ 340, μ 256 (πάντοτε ἐν τῇ β'. ποδῖ). Α'.) Πρὸθ. μετά δοτ. ἥς ἡ πρώτη σημ. εἶνε ἐντότ. 1) τοπικῶς· ἄ.) «ἐν γαίῃ, ἐν δώματι» κ. ἄ. π. «ἐν Ἀργεῖ, ἐν Τροίῃ» κ. τ. π. Ὀμ. πλγ. β'.) ἐν τῷ μέσῳ, περικυκλωσιν ὑπὸ «ἀφ' ὧν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι» περικυκλωμένοις ὑπὸ αἰθέρος καὶ νεφελῶν, Ο 492· ὅθεν ἐπὶ προσώπων, μεταξὺ, «ἐν Δαναοῖσιν, ἐν Τρώεσσι, ἐν ἀθανάτοισι» κ. ἄ. τ. ὅθεν καὶ ἐνὶ πῶν, Ἀπ. κοῖνη (τοῦτίστιν ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀκρατῶν) «ἐν πῶσι» 6 494, π 378. Μεταφ. ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἢ ἰσωτερικῶν (ψυ-χικῶν) καταστάσεων, ἐν αἷς τις εὐρίσκειται, «ἐνὶ πολέμῳ, ἐν φιλόσῳ, ἐν πένθει» Δ 258, Π 302, X 483 κ. ἄ. «ἐν νόσῳ» ω 96· γ'.) πρὸς τινι, τὸ προσπρηκτόν, προσκεκολλημένον, προσπρη-

(ΔΕΣΙΚ. ΟΜΗΡ.)

μοσμένον εἶναι τι, «ἐν εἴρει ἦλος» Α 29, «νευρή ἐν τούτῳ» Ο 463, δ' ἐπὶ τινος «χρῶν κατατίχεται ἐν ὄρεσιν» τ 205, «ἐν ἵπποις» Α 498, ε.) παρὰ τινι «ἐν ποταμῷ» Σ 524, ε 466, ὅθεν ζ.) εἰς τροπικὰς φρ. σημ. τὴν βᾶσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεται τι ἢ τὸ πῶθεν τι ἐξαρτᾶται, «εἶνε εἰς τὸ χέρι» «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» Ἰδ. ΓΟΝΤ' «νίκης πεῖρατ' ἔχοντ' ἐν θεοῖσι» Η 402, Ἰδ. ΠΕΪΡΑΣ' «ἐν γὰρ χερσὶ τέλης πολέμοιο» Π 630, «δύναμις γὰρ ἐν ὕμνῳ» δῶτι δόνασθε ὑμεῖς, κ 69, 2) χρονικῶς, «ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ» κατὰ τὴν εἰαρινὴν ὥραν, Η 643, σ 367, 3) αἰτιολογικῶς, α.) τὸ ὄργανον ἢ μέσον δι' οὗ, «ὁρᾶν, ἴδεν ἐν ὀφθαλμοῖς» Α 587, Γ 306, κ 383, «Ἐν τῇ φρ. «ἐν χερσὶ λαθεῖν» ἔχει μᾶλλον τοπικὴν ἐννοίαν ἢ πρόθεσιν, λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, «παίρνω ἵς τὰ χεῖρια», Ε 299, πρὸς λ 164, ὡσαύτως καὶ τὸ «κατακτείνεσθαι ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσιν» Ε 558, Η 405, δ.) ἀναλογίαν, «ἐν μοίρῃ» ὅ ἐκ κατὰ μοῖραν, γ 54, «ἐν καρῇ ἀστὴ» Ι 378.

Σημ. 1) Πολλὰκις κεῖται ἡ Ἐν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντὶ τῆς Εἰς, μετὰ τὴν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ἐπειδὴ σημαίνεται διὰ τούτων ἅμα καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν παρεπομένη ἡρεμία «ἐν γούνασι πίπτειν» Ε 370, συγχωρᾷ αἰ φρ. «βάλλειν, πίπτειν ἐν κονίῃσι, ἐν χερσὶ τιθέναι, ἐν χεῖρεσσι λαθεῖν» ὡσαύτως ἔξεσθαι ἐν τινι, δησαι ἐνὶ δεσμῷ, ἐν πείδαις· μετὰ τὴν ῥημάτων «χέω, ἀφύστω κ. ἄ.» Ἰδ. τὰς λ. καὶ τὰς: «ἐν τεύχεσιν ἐνδύνομαι» Ψ 434, 2) Ἐνίστα τίθεται μετὰ τὴν Ἐν γενική, ἐξυπακουσμένου οὐσιαστικοῦ τινος κατὰ ὁμοίαν, «ἐν Κίρκης» ἐξυπακ. «οἴκη» κ 282, Ἰδῶς: «ἐν Ἀἰδο» ἐξυπακ. «δόμοις» Χ 389 κ. ἄ. πλχ. «ἐν Ἀλκινόοιο» η 432 «ἐν ἀφνειοῦ πατρός» Ζ 47, 3) Τίθεται ἐνίστα καὶ μετὰ τὸ πτωτικόν, Σ 248, δ 427, μ 403, συγχρότερον ἢ ἐνί, ἥτις τότε κατ' ἀναστροφὴν τοπίζεται ἐνί, Η 224, Ι 53 κ. ἄ.

Β.) Ὡς ἐπὶρ, μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἐν δέ» ἐν τῷ δέ ἢ ἐπ' αὐτῷ δέ, Α 488, α 54, ε 340 κ. ἄ. ὅπου πολλάκις ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς πρόθεσις ἐν τυχῇσι κειμένη μετὰ τοῦ δέ, Β 588, Η 554. Πολλὰκις κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεστί, ἐν νῃ, Ε 740 κ. ἄ. ἢ μάλιστα ἡ ἐνί, Ἰδ. ἐν νῇ.

Γ.) Ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοπικὴν σημ. ἐν τῷ κτλ. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων, ὅταν «ἐμφυλός, ἐνεύνατος».

ΕΝ, οὐδ. τοῦ εἰς, ὅπ. Ἰδ.

ΕΝΑΪΡΗ, ποι., ἀπαρρ. ἐπ. ἐναίρεμεν· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐνηράμην. 1) φονεύω, διαφθείρω μετ' αἰτ., ἐν δὲ τῇ Ἰλ. συνθήκῃ: φονεύω ἐν τῇ μάχῃ, ὅθεν καὶ λαμβάνει τὸν προσδιορισμὸν «χάλακρ, τόξῳ» «πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναίρεμεν» πολλοὺς Ἀχαιοὺς ἔχεις νῆα φονεύης, Ζ 229, «κατ' οὐρεα θήρας» Φ 485. Τὸ μέσον ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργητ. καὶ συντάσσεται μετ' αἰτ. Ε 43, Ζ 32, Ξ 545, Η 92, ω 424 μεταφ. «μη-

κέτι χρῶς καλὸν ἐναίρεο» μὴ διαφθείρης τὸ ὥρατόν σου ὄμμα, τ 263. (Κατὰ τὸν Βούττιμαν· ὁ δὲ εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐν καὶ αἶρω, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τοῦ ἐνεραῖ, σημ. ἄρα κυρίως: πέμποι εἰς τὸν Ἀδην).

ΕΝΑΪΣΙΜΟΣ, ὀν. 1) προμηνύων, προαγγέλλων, τὴν εἰμαρμαρμένην (τὴν τύχην), προφητικὸς, Λατ. fatalis, «σήματα» Β 353, «ὄρνυθες» δ 482, «ἐναΐσιμα μυθήσασθαι» προσω- νίσασθαι, τὰ μέλλοντα προειπεῖν, δ 459, 2) προσήκων, πρέπων, ἐπιεικῆς, δίκαιος, «ἀνὴρ» Ζ 524, κ 383, «φρένες» σ 220, «νόος» ε 490, «ἄρω» Ω 425, Γ. Δῆμ. 369, «ἐναΐσιμα ἐργάζεσθαι» πράττω ὅ, τι εἶνε δίκαιον καὶ πρέπον, τὰ καθήκον μου, ρ 324.—Τὸ ἐνικὸν οὐδ. λαμβάνε- ται ὡς ἐπὶρ. «οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον» δὲν ἦλθον εἰς τὸν προσήκοντα καιρὸν, ὅταν ἔπρεπε, Ζ 549.

ΕΝΑΪΣΤΙΚΙΟΣ [..ω..], ὀν, ποι. ὁμοῖος, ἴσος, «τινὶ» Ε 5 κ. ἄ. «θεοῖς αὐδῇ» κατὰ τὴν φωνήν, Τ 250, α 371 κ. ἄ. πλχ.

ΕΝΑΛΙΟΣ, ἐπ. εἰναλίος, ὅπ. Ἰδ.

ΕΝΑΛΟΣ [..ω..], ὀν (ἐν, ἄλς), παράλιος, ἐπι- θαλάσσιος, περὶ τῆς Μιλήτου, Γ. Ἀπ. 480.

ΕΝΑΜΕΓΑ [..ω..], ἀμέλγω ἐν τῷ, «ἀρμέγω μέσῃ», μετὰ δοτ. τ 223 φ.

ΕΝΑΝΤΑ [..ω..], ποι. ἐπὶρ. ἀντικρύ, ἀπέναντι, μετὰ γεν. Γ 67 φ.

ΕΝΑΝΤΙΒΙΟΝ [..ω..], ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐναν- τίου βίος ἢ ἀντιστάσεως γινομένης, ἐν γέ- νει δὲ ἐναντίον, ἐχθρικῶς, συνάπτεται μετὰ τοῦ «μάχεσθαι, πολεμίζειν, στήναι, μέναι» Θ 468, Κ 454, Φ 266, ε 270, «ἐναντιό. ἐλθεῖν ἐν πολέμῳ» Γ 430.

ΕΝΑΝΤΙΟΣ, ἡ, ὀν. 1) ὁ ἀπέναντι, «ἀντι- κρυνός», ὁ κατὰ πρόσωπον, Ζ 247, μετὰ δοτ. Ι 490, κ 89, ζ 329, 2) ἐναντίος, ὁ ἐ. πολέμιος, μετὰ γεν. «Ἀχαιῶν» Ε 497 κ. ἄ. πλχ. Συγχρότητα λαμβάνεται ἡ ἐν. αἰτ. τοῦ οὐδ. ΕΝΑΝΤΙΟΝ ὡς ἐπὶρ. α.) ἀντικρύ, κατὰ πρόσω- πον «ἔξεσθαι τινός» ψ 89, «ἐναντίον ὧδε κά- λεσον», «ἔδω ἔμπροσθέν μου», τ 544, «νικεῖν τινι» ὑβρίζω τινὰ κατὰ πρόσωπον, Γ 252, «μί- μνειν» ἀνθίσταμαι ἐναντίον τινός, Ν 406, μετὰ δοτ. Ο 304, δ.) εἰς ἀπάντησιν, ἐναντίον, κατὰ (τινός) «ἔλθετν τινός» ε 278, «ἔναι τινός» Φ 574, «ἔστασθαι τινός» Ν 448, ὅθεν «μάχε- σθαι τινός» Γ 97, «ὄρνυσθαι» ὄρμην ἐναντίον, Α 429.

ΕΝΑΣΕ, Ἰδ. ΝΑΣΕΩ.

ΕΝΑΡΑ [..ω..], τὰ, ἐπ. μόνον πλθ., λάφυρα, ἰδίως τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ ἀφαιρού- μενα ὄπλα, σκευὰ, Λατ. spolia· «βροντοέοντα» καθημαγμένα, Ἰλ. Ζ 68, 480 κ. ἄ. (Κατὰ τὸν Βούττιμαν· ὁ δὲ εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ ἐναίρεω κατὰ δὲ τὸν Δοι- δερλ. ἐκ τοῦ ἀναίρεω, κυρ. ἀνάρα. Ὀλιγώ- τερον τοῦτο πιθανόν).

ΕΝΑΡΓΗΣ, ἐς, ὁράτος, ὀφθαλμοφανής, πρό- δηλος, φανερός, «φανερωμένους», ἰδίως ἐπὶ

τῶν θεῶν τῶν αὐτοπροσώπως ἐν τῇ ἀληθινῇ αὐ-
τῶν μορφῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανερωμένων,
«χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς» ἐπικλίνοντο
εἶναι οἱ θεοὶ ὅταν «φανερώωνται», Γ 434, γ
420, η 204 «ὄνειρον» «ὀλοφάνερον», δ 844.
(Παράγεται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ ἀργός=λευ-
κός, φωτεινός· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐν ἔργῳ).
ἐΝ-ΑΡΗΡΩΣ [-..], γία, ὅς, μετοχ. τοῦ παρακ-
τοῦ ἐν-απαρίσχω (αρ-) μόνον ὡς ἐπιθετον, ἐν-
ηρμοσμένοις, στερεωμένοις, ε 236 f.

ἐΝΑΡΙΣΗ [-..], ποι. (ἐναρε), μέλ. βω, ἀόρ. ἀ.
ἐνάρισα, κυρ. ἐκδύω παλῆμιον φρονεῦντα, «γυ-
μνώνω», μετ' αἰτ. Ἰλ. πλγ., μετὰ δὲ αὐτ.
«τινά ἔντα» ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, σκυλεύω,
Ἰλ. P 487, X 323 (ὅπου ἄλλοι τὴν αἰτ. τοῦ
προσώπου ἦσαν ὀρθῶς ἑρμηνεύοντες ἐκ τοῦ «κα-
τακτάς»)· ὅθεν ἐν τῇ μάχῃ φρονεύω, E 155,
460, 731 κ. ἀ., ἐν γένει φρονεύω A 194.

ἐΝΑΡΙΘΜΙΟΣ [-..], ον, ὁ ἐν ἀριθμῷ ὢν,
συναριθμούμενος «ἄλλην ἐνέησιν ἐναριθμιον
εἶναι» ἵνα συμπληρωσῇ τὸν ἀριθμὸν, μ 65· με-
ταρ. ὁ ἐν λόγῳ ὢν, ὁ λογιζόμενος τι, δ-
στις «λογαρίζεται», τιμᾶται «οὔτε ποτ'
ἐν πολέμῳ ἐναριθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ» B 202.
(|| Κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν· οὔτε ποτὲ
ἐν πολέμῳ λογιζόμενος, ὃ δ. ἔχων ἀξίαν τινά
οὔτε ἐν τῇ βουλῇ· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ὅστις
ἀπορρίπτει τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὡς προϋποθέ-
τουσαν βουληφόρον ἄνδρα τὸν Θαρσίτην, ὅπου
ἄτοπον, σημαίνει· οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ φανό-
μενος, ὡς ἀπόλεμος καὶ ἄναλκς, οὔτε ἐν τῇ βου-
λῇ συγκαταλεγόμενος, ὡς μὴ βουλευτής).

ἐΝΝΑΣΑΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννῶσαν, ἴδ. ΝΑΪΑ.
ἐΝΑΤΟΣ [-..], η, ον, ἐπ. εἰνατός, B 295· ὁ
ἐννατος Ἰλ. B 843.

ἐΝ-ΑΥΛΟΣ, ὁ, ποι. 1) κυρ. ἡ κοίτη, ἡ τὸ
ρεῖθρον ὀρηκτικῶν γεμαρῶν, ἡ ἡ τάφος,
«χανδάν», Ἰλ. Π 74· ἔπειτα αὐτὸς αὐτός ὁ
χειμαρῶνς ἡ χειμαρῶς Φ 283, 312. 2)
αὐλὸν, φάραγγι, χαράδρα Ἰλ. Αφρ. 74, 124.

ἐΝ-ΔΕΙΚΝΥΜΙ [-..], γινώσκειν, φανερώ-
νω. Μόνον τὸ μέσ. εὐρίσκειται παρ' Ὁμ. «Πη-
λεΐδῃ ἐνδείξομαι», ἔξυπακ. «λόγον», θά φανερώ-
σω (εἰπω) τὸν λόγον μου εἰς τὸν Πηλεΐδην, ἡ
θὰ ἐξηγήθω πρὸς τὸν Πηλ. T 83 f.

ἐΝΔΕΚΑ [-..], ἄκλιτον, «ἐνδεκα» I 329, ε
403.

ἐΝΔΕΚΑ-ΠΥΧΤΕ [-..], γ, ἐνδεκα πύχεις
μακρὸς, «ἐγγχος» Ἰλ. Z 349, Θ 494.

ἐΝΔΕΚΑΤΟΣ, η, ον, ἐνδεκάτος, Ω 666—
= ἡ ἐνδεκάτη, ἔξυπακ. ἡμέρα, ε 374 κ. ἀ.

ἐΝ-ΔΕΞΙΟΣ, η, ον. 1) ὁ ἐν δεξιῇ, ὁ ἐκ δε-
ξιῶν, ὁ πρὸς δεξιάν, δεξιός, «σῆματα» σημεῖα
δεξιά, τουτέστιν αἰετα, εὐτυχίαν προμηνύοντα,
I 236· ἴδ. ΔΕΞΙΟΣ.—Ως ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἐΝ-
ΔΕΞΙΑ, πρὸς δεξιάν, «δεξιὰ». Ἡ διαδοχὴς
αὕτη ἐθεωρεῖτο ἐν τοῖς συμποσίοις, ἐν ταῖς συνε-
λεύσεσι κ.τ.τ. αἰετα καὶ ἑτηρεῖο αὐστηρῶς, ὥς

ἐν τῇ «οἶνογορίῃ» A 597, κατὰ τὴν κλήρωσιν
H 184. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ἑπαιτείαν ὁ
Ὀδυσσεὺς πρὸς δεξιάν ἑπαιτεῖ, p 366. 2) ἐπι-
δεξιός, ἐπιτεχνάσιος, Ἰλ. Ἐρμ. 454.

ἐΝ-ΔΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἐνέδησα, δένω, δεσμεύω ἐν-
τός (τινος), προσδέω, «ἐμπλέκω» ε 260·
«νευρήν» O 469· μεταφορ. «Ζεὺς ἐνέδησέ με
ἀπὸ» με περίπλεξεν εἰς ἁμαρτίαν, B 414, I
48· πρὸς ἐνέπτα.

ἐΝΔΑΙΛΟΜΑΙ [-..], ἐπ. ἀποθ. (ἐνδός) εἶμαι
ἐν ὑπαιθρῳ, Ἰλ. 32, 6.

ἐΝ-ΔΙΗΜΙ [-..], ἐπ., παρατ. γ'. πληθ. ἀναῦξ.
ἐνδύσαν ἀντὶ τοῦ ἐνδύεσσαν, ἀπαυδίσκω, Σ
584 f. Πρὸς ΔΙΚΕΜΑΙ.

ἐΝΔΙΝΑ [-..], τὰ (ἐν, ἐνδον), μόνον Ψ 806 f.,
κατὰ τινες μὲν τὰ ἐνδύσθαι, «τὰ σωματικά»,
|| κατ' ἄλλους δὲ τὰ ἐντός τοῦ πανοπλίου οἰα-
δεῖσθαι μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἀπλησιμένου, ἐφ'
ὅσον καλύπτονται ὑπὸ τῶν ὅπλων.

ἐΝΔΙΝΩ [-..], ον, μεσημβρινός, ὁ περὶ με-
σημβρίαν μόνον «ἐνδὸς ἤλθε» δ 450 γ· «ἐν-
δοῖσι ἐκόμισθα» A 726. (Παράγεται ἐκ τῆς ἐν
καὶ τῆς ρίζ. διν (ἐξ ἧς τὸ Διός, διος κτλ. καὶ
τὸ Λατ. dies), κυρ. ὁ αὐθριος, λαμπρὸς σῶρα-
νός, ὅθεν ὁ χρόνος ὁ περὶ μεσημβρίαν, ὅτε μά-
χιστα αἰθριάζει καὶ διαλάμπει ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ
περὶ τὴν πρωΐαν καὶ ἑσπέραν εἶναι ὁμιχλώδης καὶ
ἦσαν λαμπρά, πρὸς. εἴαιοις, ἥνιοι, ἥνιοις).

ἐΝΔΟΘΕΝ, ἐπὶ β. (ἐνδον) 1) ἐνδοθεν, ἐντός
μέσας, «ἐπακούειν» δ 283, ο 404. 2) ἐσω-
τερικῶς, «ἀπὸ μέσας», «Ζηὺς που τοιῷδε—
ἐνδοθεν αὐλή» τοιαύτη ἐσωτερικῶς, «ἀπὸ μέ-
σας», δ 74, 293, 467· μετὰ γεν. «ἐνδοθεν αὐ-
λῆς» ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐντός τῆς αὐ-
λῆς, Z 247.

ἐΝΔΟΘΙ [-..], ἐπ. ἐπὶ β. (ἐνδον) ἐνδοθεν, ἐντός
Z 498 κ. ἀ. ἐσωτερικῶς, «μέσας», μετὰ τοῦ
«θυμός» μέσα ἡ καρδιά, A 243, ε 345 κ. ἀ.
τοῦναντίον τοῦ «θύρησι» γ 220· μετὰ γεν. Σ 287·
ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς ἀπείδος, T 274.

ἐΝΔΟΝ, ἐπὶ β. (ἐν), ἐντός, «μέσας», ἴδιως ἐν-
τός τῆς οἰκίας, ἐν τῇ οἰκίᾳ, Λατ. domi, Ὁμ.
πλγ. «ἐνδον εἶναι», «μέσας» (= τὸ ὅσπερ) K
378, π 202 κ. ἀ. μετὰ γεν. «Διὸς ἐνδον» ἐν τῇ
ἐνός οἰκίᾳ, T 43, πρὸς. T 200.

ἐΝ-ΔΟΥΠΗ, ἀόρ. ἀ. ἐνδούπησα ἀναῦξ. ἐμπί-
πτω μετὰ δοῦπου, πίπτω μέσα μὲ βρόν-
τον, μετὰ δοτ. «μέσφ ἐνδούπησα» Ὀδ. μ 443,
ο 479.

ἐΝΔΟΥΚΕΩΣ [-..], ἐπὶ β. ἐπιμελὲς, μετὰ
προσοχῆς, προθύμως, μετὰ ζήλου, ἐξ ὁ-
λης ψυχῆς, πιστῶς, ἐν Ἰλ. σπανίως, «τρέ-
φειν» Ψ 90, «φειδασθαι» Ω 158, «ὁμαρτεῖν»
Ω 438· συχνά ἐν Ὀδ. μετὰ τοῦ «φίλει», πέμ-
πειν, λούειν, κορεῖν» ε 62, 337, κ 65, 450, ω
242 κ. ἀ. ἐνδουκ. κρῆ ἤσθιε· μετ' ὄρεται, ε 409.
(Παράγ. κατὰ τινες μὲν ἐκ τῆς ἐν καὶ ὡς οἰα-
νται· εἰσχωρητικῶς, πρὸς. περὶ τοῦ παρενδού

π τὸ ἀτρεκέως ἐκ τοῦ τρέω, κατὰ δὲ τὸν Δουτζερὸν ἐκ τοῦ δοκέω, κατ' Αἰολ. τροπήν τοῦ ο εἰς υ καὶ σημ. κυρίως μετὰ προσδοκίας, προσοχῆς, ἐπομ. ἐπιμελῶς: ὡσαύτως φρονεῖ καὶ ὁ Δουδερλ., ἂν καὶ δὲν παραδέχεται τὴν Αἰολ. τροπήν. || Νεωτέρα δὲ γνώμη τοῦ Δουτζερῶν ἐν τῇ ἐκθ. τῆς 'Οδ. εἰς η 236 εἶναι: ὅτι παραγεται ἐκ τοῦ ἄχρ. ἐνδυνῶ, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ἄχρ. δύκος (πρόβλ. ἐνδύκος ἐκ τοῦ: δίκη)=δεύ- κας (ὅθεν τὸ ἐπιθ. λαττικῆς καὶ τὸ κόρ. Πολυδεύκης=πολυπρεπής, ἐκπρεπής): τοῦτο δὲ τὸ δεύκος σημ. ὄχι κατὰ τὸν Σχολ. τὸ γλεῦ- κος, ἀλλὰ τὸ προσήκον, πρέπον· ὅθεν ἐνδυνῶ=πρεπόντως, προσήκοντως).

ΕΝΔΥΝΑ [-.] = ἐνδύομαι, μόνον κατὰ παρατ. ἐν- δύνει ἀντὶ τοῦ ἐνδύνα, ἐνδύομαι, περιβάλλο- μαι, «χιτῶνα» Β 42, Κ 21· μεταφορ. «ἐν δὲ οἱ ἦτορ δυν' ἄχρ.» ἡ καρδία τοῦ περιεβλήθη λό- πην, Γ 367. || Τὸ ν προτλαχθάνει τὸ ρ. τοῦτο καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «ἐνδύνω, ἐνδύνουαί».

ΕΝΔΥΝΑ [-.] ἀορ. ἄ. ἐνδύσα· ἀορ. δ'. ἐνδύνω, μετοχ. ἐνδύς· μέτ. ἀορ. ἄ. ἐνδυσάμην. 1) με- ταβ. ἐνδύνω, περιβάλλω (τινά), «ἐνδύνω» Βατρ 160. 2) Τὸ μέτ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. δ'. ἀορ. καὶ παρακτ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, «ἐν- δύνομαι», μετ' αἰτ. «ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα» Ε 736· ἐν τμ. «ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκόν» *Ιλ. Β 578, Α 16.

ΕΝΕΗΚΑ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνέηκα, ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ.

ΕΝΕΙΚΑΙ, ἴδ. ΕΥΡΗ.

ΕΝΕΙΜΙ (εἰμί), ἄ. πληθ. ἐπ. ἐνεμην, Ε 477, εὐκτ. γ'. ἐν. ἐνέην· παρατ. γ'. ἐν. ἐνέην, γ'. πληθ. ἐνεσαν, ἐνυπάρχω, εἶμαι ἢ εὐρίσκαμαι μέ- σα, ἀπολ., «Ὁμ. πληθ. καὶ ἐν τμ., ἐπὶ δὲ μετὰ δοτ. «ἄργυρος ἀτάφθ' ἐνεστιν» κ 45· μετ' ἐπιρ. «οἶ- κος ἐνεσσι γένος» Ω 240· «ὀλίγος ἐπὶ θυμὸς ἐνέην» Εμοὶ δ' ἔλ., ὀλίγη ζωὴ ὑπέλειπετο ὅτι ἐν ἐμοί, Α 593· ὅθεν καὶ μετὰ δοτ. προσώπου σημ. ἔχω τι, «εἰ γὰρ κτεον δέ μοι ἦτορ ἐνέην» ἀν εἶχα γὰρ κτλ. Β 590· πρόβλ. Ρ 456.—Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἐνι ἀντὶ τοῦ ἐνεσσι ἢ ἐνεσσι (|| εἶναι δ' ἔλ. ὄχι ἑταίροι τύπος συγκε- κομ. τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ ἡ πρόθεσις ἐνί, ἦτις, ἦταν ἑυπακούεται τὸ ῥῆμα εἰμί, ἀναδιδόζει τὸν τόνον, ἴδ. καὶ ἰάβη, ἐπὶ καὶ ἄνα), Ξ 444, Σ 53, Υ 248, ι 426 (ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐ- τῶν) σ 355 «ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἡδαιαί» δὲν ἔρμει φρένας· οὐδὲ σπυρί· («κουκοῦσαι») φ 288.

ΕΝΕΚΑ καὶ ΕΝΕΚΕΝ, ρ 288, 310, ἐπ. καὶ Ἰων. ΕΝΕΚΑ Α 474, β 491 κ. ἄ. πρόθεσις μετὰ γεν. ἐνεκα, αἰτίας, διὰ (μετ' αἰτ.)· ὅτι μὲν προτάσσεται, ὅτι δὲ ἐπιτάσσεται τῆς γενιᾶς.

ΕΝΕΚΥΡΕ, ἴδ. ΕΚΚΥΡΕ.

ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ, Β 602, ἐπ. ΕΝΝΗΚΟΝΤΑ, τ 174, ἀκλιτον ἀριθμ. ἐνενήκοντα, «ἐνενήντα».

ΕΝΕΝΗΘΟΝ, ΕΝΕΝΗΠΤΕ (ἀνθ' οὗ ἐσφαλμένη ἀνά- γωσις ἐνένησπε), ἴδ. ΕΝΗΠΤΑ.

ΕΝΕΝΑ καὶ ΕΝΝΕΝΑ, ποι., προστ. ἐνεπε, εὐκτ.

ἐνέποιμι, μετοχ. ἐνέπων· παρατ. ἐνεπον· ἐν- ταῦθα ὑπάγεται οὐ μόνον κατὰ τὴν σημ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὅρον (ἴδ. τὸ τέλος) καὶ ὁ ἀορ. ἐνι- σπον, δ'. ἐν. ἐνισπες, Ω 388, προστ. ἐνισπε, μό- νον δ 642, συνήθως δὲ ἐνίσπες (ἀλλὰ μόνον ἐν τέλει στίχου) Α 486, Ξ 470, γ 401 κ. ἄ. (|| 'Ὁμοίαν προσθήκην τοῦ ε εἰς τὸ τέλος τοῦ δ'. ἐκ. τῆς προστ. ἔχει ἡ καθομιλοῦμαι ἐν τῇ «διέξ» = ἰδὲ καὶ «πέξ»=εἰπέ), ἀπαρφ. ἐνισπείν, ὑποτ. ἐνίσπω, εὐκτ. ἐνίσποιμι· μέλ. ἐνέψω, Π 447, β 437 καὶ ἐνισπήσω, ε 98. 4) λέγω, διηγοῦ- μαι, ἀφηγοῦμαι, ἀγγέλλω, «μῦθον, ὄνειρον» Β 80, Θ 442, «ἄνδρα μοι ἐννεπε» ψάλλε μοι (κατ' ἄλλους ὀνόμασέ μου) τὸν ἄνδρα, ἢ μάλλον εἰπέ μοι τὸν ἄνδρα, ὅ.ε. εἰπέ μοι περὶ τοῦ ἀν- δρός, α 4· ὡσαύτως «μνηστήρων θάνατον» ω 414· «τοῦ παιδὸς μῦθον» εἰδῶσιν περὶ τοῦ παι- δός, λ 492. 2) λέγω, ὁμιλῶ, διαλέγομαι, «πρὸς ἀλλήλους» Α 643. (Κατὰ μὲν τὸν Βούτ- τμαννὸν εἶνε τὸ ρ. τοῦτο ἐκτενέστερος τύπος τοῦ εἰπαίν: ἐπ-, ἐμπ-, ἐνεπ-· κατὰ δὲ τὸν Δοι- δερλ. παρήχθη τὸ ἐννεπ. (συνεσταλμ. ἐνεπ.) ἐκ τοῦ ἀναφίπειν, ὅ.ε. κυρίως μεγαλοφώνως εἰπεῖν· || οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι παράγουσι τοὺς ἀνωτέρω σχηματισμοὺς ἐκ τινος ρίζης σεν-, (ἀρχ. Λατ. sec=dic-) ἐξ ἧς καὶ ὁ ἀνωτέρω δ'. ἀορ. ἐνισπον καὶ τὸ ἔσπετε καὶ θεσπέσιος, καὶ ἄσπετος, ὥστε τὸ ἐνέπω=ἐνίσπω, κατὰ τὸ Αἰολ. ἔτεν-να=ἔτεν-σα=ἔτεινα).

ΕΝΕΡΕΙΑ, ἀορ. ἄ. ἐνέρεισα, εἰσωθῶ, «ἐμ- πήγω, χιώνω» «μοχλὸν ἀφθαλμῷ» ι 383 γ.

ΕΝΕΡΟΕ, πρό φων. ΕΝΕΡΟΕΝ, καὶ ΝΕΡΟΕ, ΝΕΡ- ΟΕΝ, ἄπ. ἴδε, ποι. ἐνέρ. 4) κάτωθεν, Ν 75· ἀντιθ. τοῦ «ὕψοθεν» Υ 57, ν 463· δ'.) κάτω ι 385 (|| καὶ ἐγταθῶ ἐρηγνεύειν: κάτωθεν· ὥστε εἶναι ἀντιθέτων τοῦ ἐν τοῖς ὀλίγοις ἀνωτέρω «ἐρῶπερθεν»: ἐγὼ μὲν ἀνωθεν, οἱ δὲ ἄλλοι κά- τωθεν) «οἱ ἐνερθε θεοί» οἱ καταχθόνιοι θεοί, «οἱ θεοὶ ἀπὸ κάτω», Ξ 274. 2) μετὰ γεν. ὑποκάτω, «ἀπὸ κάτω»· ἐν. 'Αἰδέω· Θ 46· καὶ ἐπιτασσόμενος ἐκ τινος γεν. «θάρρηκος ἐν», ἀρχαῖ- νος ἐν· Α 234, 252 (|| ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.).

ΕΝΕΡΟΙ, οἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (κυρ. ἐνφε- ροι, Λατ. inferi) οἱ κάτω, οἱ καταχθόνιοι, εἴτε θεοί, εἴτε ψυχαὶ ἀνθρώπων, *Ιλ. Ο 488, Υ 61, Γ 44μ. 358. (Παράγεται ἐκ τῆς προθ. 'Εν, ἐξ ἧς ἄχρ. ἐνερ, Λατ. infer, || ὅθεν καὶ τὸ ἐνερ-θεν, καὶ κατ' ἀποκοπὴν νέρθε).

ΕΝΕΡΤΕΡΟΣ, η, ος, ποι. συγκρ. τοῦ ἐνερσι, κα- τώτερος, καταχθονιώτερος, «ἐνέρτερος οὐρα- νίωνων», || τοῦτέστι μεταξὺ τῶν καταχθονίων ἢ κατωτέρω ἐν τῇ Τάρταρῳ, ἐνθα ὁ Κρόνος καὶ οἱ Τιτᾶνες, Ε 898, πρόβλ. «ἐνέρτεροι θεοί» Ο 225.

ΕΝΕΣΑΝ, ἐπ. ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ.

ΕΝΕΣΙΗ καὶ ἐπ. ΕΝΝΕΣΙΗ, ἡ (ἐνέμη) παρα- κέλευσις, προτροπή, προσταγή, «καίνης ἐν- νεσίην» κατὰ τὰς διαταγὰς ἢ εἰσηγήσεις ἐκεί- νης, Ε 894 γ.

ἘΝΕΣΘῆΡΙΚΤΟ, ἴδ. ἘΝΕΣΘῆΡΙΖΩ.

ἘΝΕΘΉ, ἡ, ἐπ. (ἐνήμη), [περόνη, πόρπη] „χαρφίτσα, θηλυκωτήρι“, Ξ 480.

ἘΝΕΤΟΙ, οἱ, ἔθνος τι τῆς Παφλαγονίας (ἀμνημόνευτον παρὰ τοῖς μετέπειτα) Β 852. Ἡ μεταγενεστέρη παράδοσις ἐσχέτιζεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐνετοὺς (Venetos), οὓς καὶ ἀπογόνους τῶν ἄλλων ἐθεώρει. Παρὰ Στράβ. 5, 4, 4 ἐξ-πνευματίζονται Ἐνετοί.

ἘΝ-ΕΪΔΩ, ἐγκοιμῶμαι, „κοιμῶμαι μέσα“ μετὰ δοτ. *Οδ. γ 350, υ 95.

ἘΝΕΥΝΑΙΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἐν, εὐνή), παρ' Ὁμ. οὐσιαστ. «τὸ ἐνεύναιον» πᾶν τὸ ἐν ᾧ τις εὐνᾷται, στρώμα, „στρωσίδι, στρώσις“. *Οδ. ξ 34· πλ. π 35.

ἘΝΗΕΪΗ, ἡ, ἐπ., ἡπιότης, φιλανθρωπία, „καλοσύνη“. Ρ 670 f. Ἐκ τοῦ

ἘΝΗΗΣ, ἔς, ἐπ. (ἀντιθ. τοῦ ἀπηνής), ἡπιός, μαλακός, φιλόφρων, Ρ 204, Φ 96, Ψ 232, 648, θ 200. (Ἡ παραγωγή ἀμφιβολος. ἢ ἴσως δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ νεωτέρα ἐτυμολογία ἐκ τῆς ῥίζ. ἈΓ, αἰω (ἐπαύω), αἰσθάνομαι, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ὁμ. ἐπ-η-τήσ- ὥστε τὸ ἐπιθετόν θά ἐσήμαινε κυρ. εὐαίσθητος).

ἘΝ-ΗΜΑΙ (ἡμαι) ἐγκαθόμηναι, καθόμηναι μέσα, δ 272 f.

ἘΝΗΡΑΤΟ, ἴδ. ἘΝΑΪΡΟ.

ἘΝΘΑ [-ν], ἐπῖρ. (ἐν), 1) τοπικόν, δεικτικόν, στάσεις σημαντικόν, ἐνταυθα, αὐτοῦ, ἐδῶ, ἐκεῖ· ἐπὶ δὲ καὶ ἀναφορικόν ἀντὶ τοῦ θη, ὅπου, Α 610 κ. ἀ. Σπανιώτερον εἶναι κινήσεως σημαντικόν, ἐκεῖσε, Ν 23, γ 295 κ. ἀ. συγχὴ ἡ φράσις «ἐνθα καὶ ἐνθα» ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Β 476 κ. ἀ. πλ.χ. ἐπὶ δὲ σημαίνει ἡ φρ. καὶ τὸ τῆδε κακεῖσε, Β 462 κ. ἀ. (ἢ ὥσπερ αὐτὸν ἐρμηνεύσαν καὶ τὸ β 243, καὶ ὅχι κατὰ τὸν Δόντιον νὰ μὲ ὑπάγῃσι καὶ νὰ μὲ φέρωσιν ὀπίσω)· καὶ κατὰ ῥήκος καὶ πλάτος, Η 456, κ 347· πανταχόθεν, καθ' ὅλα· τὰς διευθύνσεις, Κ 264, η 86· ἡ ἐνθα ἢ ἐνθα· ἡ τῆδε ἢ ἐκεῖσε, δ ἔ. καθ' ὅταν ὀδηγοῖται δεξιόθεν, σ 574. 2) χρονικόν, τότε, τότε λοιπόν, Β 455, α 44 κ. ἀ. ἐπιτείνεται πολλακίς διὰ τοῦ «ἐπειτα», ὅπερ γινώσκεται ἀπ' αὐτοῦ διὰ μίαν· ἡ δὲ αὖ λίσσων ἢ διὰ μόνου τοῦ Δέ, «ἐνθα—ἐπειτα» ἡ 496 καὶ ἀ. πλ.χ.

ἘΝΘΛΑΕ [-ν], ἐπῖρ. (ἐνθα) τοπικόν. 1) κινήσεως σημαντικόν, ἐκεῖσε, τῆδε, πρὸς τὰ ἐδῶ, Δ 479, π 8 κ. ἀ. 2) στάσεως, ἐκεῖ, ἐδῶ, Β 296, β 54 κ. ἀ.

ἘΝΘΕΝ, ἐπῖρ. (ἐν), 1) τοπικόν· ἀ.) δεικτικόν ἐκεῖθεν, ἐντεθεν, „ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐδῶ“, Κ 479· «ἐνθεν—ἐπὶρωθὲν δὲ» ἀφ' ἐνός· ἐπὶ δὲ τὸ ἄλλο μέρος, μ 235· «ἐνθεν μὲν—ἀφ' ἐνός μὲν—μ 59 (τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόδοσις ἀνακολουθίως ἔπεται στίχ. 73)· «ἐνθεν—ἐνθεν» μετὰ γεν. Ὑ. Ἑρμ. 226· μεταφ. ἐπὶ καταγωγῇ· «ἐνθεν ἐμοὶ γένος, ὅθεν σοί» ἐκτεθεν ἔχω τὸ γένος μου, ὅθεν καὶ σὺ, Δ 58· β.) ἀναφορικόν ἀντὶ τοῦ ὅθεν,

ὁπόθεν, Ω 597 κ. ἀ. «οἶνος, δέπαρ, ἐνθεν ἐπινον», ἐξ οὗ, ὅθεν ἐπινον, δ 220, τ 62· προηγουμένου τοῦ «ἐνθα» ε 495. 2) χρονικόν, ἔκτατε, „ἀπὸ τότε“, μετὰ ταῦτα, Ν 744. (ἢ· πρὸς τῆς καθομιλουμένης τὸ „καὶ ἀπ' ἐκεῖ“=ἐπειτα, μετὰ ταῦτα).

ἘΝΘΕΝΑΕ, ἐπῖρ. (ἐνθεν) ἐντεθεν, ἐκεθεν, ὡς αὖ ἀπ' ἐδῶ, ὡς αὖ ἀπ' ἐκεῖ· Θ 527, Ι 363, λ 69 κ. ἀ.

ἘΝ-ΘΡΕΚΑ, ἀόρ. β'. ἐνθρονον ἀναβῆ. ἀντὶ τοῦ ἐνέθρονον, εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, „πηδῶ μέσα“, μετὰ δοτ. «ὀμίλῃ» Ο 623, «πόντῃ» Ω 79· «λὰς ἐνθρονον ἰσχύῃ» κυρ. ἐπὶ ᾧ λακτίσας εἰς τὸ ἰσχύον, δ ἔ. πηδῶντας ἐλάττωσεν αὐτὸν εἰς τὸ ἰσχύον, ρ 233.

ἘΝΘΥΜΙΟΣ [-ν], ὄν (ἐν, θυμός) ἐγκάρδιος, «μὴ τοι λίην ἐνθύμιος ἔστω» ὥς μὴ ᾔην τόσον εἰς τὴν καρδίαν σου, μὴ φρόντιζε τόσον περὶ αὐτοῦ, ν 424 f.

ἘΝΪ καὶ ἘΝΙ, ἴδ. ἘΝ καὶ ἘΝΕΙΜΙ.

ἘΝΙΑΥΣΙΣ [-ν], ὄν (ἐνιαυτός), ἐτήσιος, ἑνός· ἔτους, «οὗς» „χρονιάρχικος“, π 434 f.

ἘΝΙΑΥΤΟΣ [-ν], ὁ, ἔτος, «ὁ χρόνος», «Διὸς ἐνιαυτοί» τὰ ἔτη τοῦ Διὸς· καθ' ὃ κύριον τοῦ χρόνου, τῶν ἡμερῶν καὶ νοκτῶν, Β 434, πρὸς. ξ 93. Κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε βιδαίως ἡ λ. πᾶν συντετελεσμένον χρονικόν διάστημα, περιλαμβανόν ἐν αὐτῇ σειράν πολλῶν φαινομένων· ὅθεν «ἔτος ἦλλε, περιπελομένον ἐνιαυτὸν» ἦλλο τὸ ἔτος, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, α 46 κ. ἀ. «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν» ἴδ. ΤΕΛΕΣΦΟΡΟΣ. (ἢ ἔτυμολογία ἀμφιβολος· Ἡ ἐκ τοῦ ἔνος ἢ ἔνος δὲν φαίνεται ἐπαρκής· τοῦλάχιστον εἰς τὸν ἐτυμολόγον Κοῦρτιον).

ἘΝ-ΙΑΪΩ, ἐπ. ἐγκοιμῶμαι, ἐνοικῶ, *Οδ. ι 487, ο 557.

ἘΝ-ΙΗΜΙ, μέλ. ἐνήσω· ἀόρ. ἀ. ἐνήκα, ἐπ. ἐνήκα· ἀόρ. β'. μετοχ. ἐνείρ. 1) εἰσπέμπω, εἰσλαύνω, ἀφίνω (τινὰ εἰσάλλω) μέσα, Ξ 431, «πέλειαν» μ 65· μεταφ. «τινὰ μάλλον ἀγνοήσῃ» ἐμβάλλω τινα βαθυτέρω εἰς τὴν ὑπερφάν, ὃ ἔ. κάμνω τινα ὑπεροπτικώτερον, Ι 700· «πόνονσι» Κ 89· «ὁμοφροσύνησιν» φέρω εἰς ὁμόνοιαν, φίλιν, ο 498. 2) ἐμβάλλω, βάλλω ἢ ῥίπτω (μέσα) «τί τινι» καὶ σπανίως «ἐν τινι», σίον «πρὸ νηυσί» Μ 444· «ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ» τὸν ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, ὃ ἔ. τὸν (Ξάνθον) περιέχων διὰ πυρός, Φ 338· «νηα πύοντι» καθελκύω, β 293, μ 293, 401· μεταφ. «τινὶ ἀνελκίδα θυόν» ἐμπνέω εἰς τινα ἀνανδρον ψυχῇ, Η 656· «τινὶ θέρσας ἐνὶ στήθεσσι» Ρ 570, Τ 37· «τινὶ κότον» Η 449· «μένος» Γ 80, ν 387 (τὸ ἰ βραχὺ ἐν τῇ ἐνστα. μ 65, μακρόν δὲ ἐν τῇ περατ. Μ 444 ἴδε καὶ ἡμι). 3) ἐνιήνεες, οἱ, ἴων ἀντὶ τοῦ Αἰνιάνες, φύλον Θεσσαλικόν, κατοικοῦν τὸ μὲν ἀργυρότερον ἐν τῇ ὑπερφάν τῇ· Ὀσσῆς, μετέπειτα εἰς μεταξὺ Ὀσρύος καὶ Οἰτῆς, Β 749.

ἐνικλῶς, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐγκλῶς, κόπτω, „σπάνω“ μεταφ. μὴ δυνίζω, ματαιώνω, [ἀνακόπτω], μετ' αἰτ. *Ιλ. Θ 408, 422.

ΕΝΙΠΗΓΕ [-], ἦος, ὁ, ποταμός τῆς Θεσσαλίας, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ, (ἢ εἰς ἔν εισθάλ-λει ἐνούμενος πρότερον μετὰ τοῦ Ἀπιδανοῦ, νῦν Φερσαλιτικός), λ 238, 240· ἄλλοι δὲ ἐννοοῦ-σιν ὅχι ὁρθῶς τὸ ἐν Ἠλιδι παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ, ἴδ. Στράβ. 8, 3, 32. || Ὁ τῆς Θεσ-σαλίας ποταμός κατὰ μαρτυρίας ἀρχαίας καὶ ἄλλας καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν ἐγράφετο Ἐλιπεύς.

ΕΝΙΠΗ [-], ἡ (ἐνίπτω) λόγος αὐστηρός, ἐπι-τήρησις, ἐπιπλήξις, Δ 402· ἀπειλή, ε 446, 568, υ 266· ἐπιτίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐπιθέτων «ἀργαλή», ἔκπαγλος, κρατε-ρή· Ε 492, Ξ 404, κ 448.

ΕΝΙΠΑΕΙΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔμπαειος, ὅπ. ἴδ. ΕΝΙΠΑΗΣΑΟΣΑΙ, ἴδ. ΕΜΠΙΜΠΑΗΜΙ.

ΕΝΙ-ΠΑΪΣΣΗ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐμπλήσσω, ἀόρ. ἀ. ἐνέπληξα, μετοχ. ἐνιπλήξας, μόνον ὡς ἀμετάβ. ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. «τάφρω» Μ 72, Ο 344· «ἔρκει» χ 469.

ΕΝΙ-ΠΡΗΘΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐμπρήθω, μέλ. ἐμ-πρήσω, Ι 242, καὶ ἐνιπρ., ἀόρ. ἀ. ἐνέπρησα. 4) ἀνάπτω, πυρπολῶ, καίω, «νῆας, ἄστυ, νε-κρούς»· Θ 482, Ι 242 κ. ἄ. πλχ. συντάσσεται πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «πυρί», πλὴν ἐν Ι 389, καὶ μετὰ τῆς γεν. «πυρὸς αἰθόμενοις» Π 82. 2) ἐπὶ ἀνέμου ἐμπνέω, «φυσῶ μέσα»· ἐν δ' ἀνέμῳ πρῆσεν μέσον ἱστίον· ἐνέπνευσεν ὁ ἄνεμος κατὰ μέσον τοῦ ἱστίου, «ἐρύσθησεν ὁ ἄν. μέσ'» τὴν μέσσην τοῦ πανοῦς, *Ιλ. Α 484.

ΕΝΙΠΤΩ, ποι., κατ' ἐνεστ. εὐρίσκεται μόνον Γ 438, Ω 768 (ἐνθ' οὗ ἄλλοτε ἐγράφετο: ἐνίσσω), συνήθη δὲ ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ ἀόρ. 6'. ἐνένιπε (ἐνθ' οὗ ὄχι ὁρθῶς ἐγράφη κατὰ τὸν Βούττανον ὁ Σπιδίνερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδύται: ἐνέ-νιπτε) καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἡνίπαπε· κυρ. καθά-πτομαι, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. Ὅμ. πλχ., μετρωτέραν δὲ σημασ. ἔχει ἐν τῷ «κραδίνην ἡνίπαπε μύθῳ» ἐνεθάρρυνε, υ 47. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσδιορίζεται περαιτέρω διὰ δοτ., οἶαι αἱ εἴης «χαλεποὶν ὀνειδεῖσιν, αἰ-σχροῖς ἱπέσιν, χαλεπῶ ἢ κακῶ μύθῳ» Β 245, Γ 438, Ρ 444, σ 326· σπανιότερον διὰ μόνης τῆς δοτ. «μύθῳ» προσβάλλω τινὰ διὰ λόγου, Γ 427, υ 303 ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς, Ο 546, Ω 768, π 447, τ 65 κ. ἄ. ἀπολελ. σ 78, φ 84 κ. ἄ. (κατὰ τὸν Ῥόγκενον ἡ ῥίζα ἡ ἀρχικὴ εἶνε ιπ- (Λατ. ic-, ictus), ὅθεν ἱπος=μάγανον, πιεστή-ριον, κόπανον ἱππῶν λοιπὸν καὶ ἐν-ίπτω σημ. πῆλξ, στενοχωρῶ, κυπῶ· ὥστε δύναται νά πα-ραβληθῇ πρὸς τὸ μετέπειτα ἐπιπλήττω, καὶ τὸ τῆς καθουλομ. „κόπανίζω“, Σύμφωνος καὶ ὁ ἐτυμολόγος Κούρτιος καὶ ὁ Δοιδερλ. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ῥίζης νιπ-ῆ ἐκ τοῦ ἐνέπω παραγωγὴ εἶνε ἀπαράδεκτος).

ΕΝΙ-ΣΚΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνσκήμπτω· ἀόρ.

ἀ. ἐνεργ. μετοχ. ἐνσκήμψας, ἀόρ. παθ. ἐνσκήμ-φθην, „ἐμπήγω“, προσηλθῶν „καρφώνω“ τί τινι «οὐδεὶς καρήατα» τὰς κεφαλὰς εἰς τὸ ἔδα-φος προσήλωσαν, ἐκάρφυσαν, ὁ δὲ ἀμετακινήτως ἐνευσεν κάτω, Ρ 437. Παθ. „ἐμπήγομαι, καρ-φώνομαι“ «δόρυ οὐδεὶς ἐνσκήμφθη» Π 612, Ρ 528.

ΕΝΙΣΠΗ, ἡ, χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἥδη ἐπὶ Στράβωνος ἄγνωστον, Β 606, πρὸλ. Παυσ. 8, 25, 42.

ΕΝΙΣΠΟΝ, —ΕΣ, ΕΝΙΣΠΕΣ κτλ. ἴδ. ἐνέσπο.

ΕΝΙΣΣΩ, ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ ἐνίπτα, ὅπερ ἴδε, (κατὰ τὸ πέσσω καὶ πέπτω, || ἡ ἀκριβέ-στερον ἐκ τῆς ῥίζ. ικ=ιπ, Λατ. ic-, ictus, ἐν-ί-σσω=ἐνίσσω) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνει-δίζω, συνήθ. μετὰ δοτικῶν, οἶαι αἱ εἴ. «ἐκπά-γλοις ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσιν ἢ ὀνειδίοις» Ο 498, Χ 497, Ω 238, μετ' αἰτ. Ξ 238· «ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἡδὲ βολῆσιν» καθάπτομαι (προσβάλλω τινὰ) μὲ λόγους κακοῦς καὶ μὲ βολὰς (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ «καλούμενον ζεύγμα») ω 464. Παθ. μετοχ. ἐνισσόμενος ω 463.

ΕΝΙ-ΣΚΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐγχερίμπτω, Η 278, Ρ 405.

ΕΝΙΨΩ, ἴδ. ἐνέψω.

ΕΝΝΑΪΡΑ=ΕΝΑΪΡΑ, Βατρ. 274.

ΕΝΝΕΑ [-], ἄλλ. ἀριθ. „έννεα“ Ὅμ. πλχ., ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Π 725, λ 577. Φαίνε-ται ὅτι ὡς τριπλῆ τριάς εἴχεται ἱερὰν ὁ ἀριθμός, πρὸλ. Β 96, Ζ 474, γ 7.

ΕΝΝΕΛΑΒΟΙΟΣ [-], ὄν (ἐνν. βοός) ἐννέα βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τεύχεα» Ζ 236 τ.

ΕΝΝΕΚΑΚΑΙΔΕΚΑ [-], ἄλλ. ἀριθ. „δεκαευν-νεα“ Ω 496 τ.

ΕΝΝΕΛΗΧΤΕ [-], γ. (ἐνν. πῆχους), ἐννέα πῆχυν μῆκος ἔχων, Ω 270, λ 344.

ΕΝΝΕΛΑΧΙΟΙ [-], αἱ, α, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐν-νεακισχίλιοι, αἱ, α, „έννεα χιλιάδες“ Ε 860, Ξ 448,

ΕΝΝΕΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔνεον, ἴδ. νένω.

ΕΝΝΕΟΓΓΙΟΣ, ὄν (ἐνν. ὀργυιά) ἐννέα ὀρ-γυιάς μακρὺς, λ 342 τ' (ἀναγωνιστὸν κατὰ συνίχησιν τοῦ ε καὶ ο, || ὡς καὶ ἐν τῇ καθουιλ. πάντοτε συνίζονται αἱ δύο τελευταῖαι συλλα-βαὶ τοῦ ἐννέα).

ΕΝΝΕΠΩ, ἴδ. ἐνέπω.

ΕΝΝΕΣΙΝ, ἡ, ἴδ. ἐνέσιπ.

ΕΝΝΕΠΡΟΣ, ὄν, ἐπ., κατὰ τὴν συνήθη παρα-γωγὴν ἐκ τοῦ ἐννέα καὶ ὥρος ἢ ὥρα σημ. ἐν-νεαετής (πρὸλ. Πλάτ. Νόμ. 624 Β., Μίν. 319 Ε. καὶ Στράβ. 40 σ. 730)· καὶ αὕτη μὲν ἡ σημ. ἔχει γῶραν ἐν λ 344 καὶ τ 479 «ἐννέωρος βα-σίλευς» ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν (ὁ Μίνως καὶ ἐπει-τα συνετύγχανε μετὰ τοῦ Διὸς)· δὲν φαίνεται δὲ ἀρμόζουσα ἐν τῷ «ἐνν. ἀλειφάρ» Σ 354, ἡ «ἐνν. βοός, σίαλοι» κ 49, 390. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν Κλάσσαν παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀείρω μετὰ τῆς Ἐν καὶ ἐρμηνεύει ὁ μεταξὺ (ἄλλων) εἴ-

ΕΝ-ΣΤΑΖΩ, παρακ. παθ. ἐνέστακται, ἐνστάζω, ἐνσταλάζω, ἐμπνέω, μεταφορ. μόνον «εἰ δὴ τοι σοὶ πατὴρ ἐνέστακται μένος» Θ 271 f.

ΕΝ-ΣΤΗΡΙΖΩ, στηρίζω (μέσα) εἷς (τι), μόνον παθητ. «ἐγγεῖη γαίῃ ἐνστήρικτο» τὸ ἀκόντιον ἔμενεν ἔμπροσθεν εἰς τὴν γῆν, Φ 468 f.

ΕΝ-ΣΤΡΕΦΩ, στρέφω (τι) ἐντός (τινος). παθ. στρέφομαι ἐν (τινί) μετὰ δοτ. «μηρὸς ἰσχύϊ ἐνστρέφεται», Ἰδ. ἰσχύϊον, Ε 306 f.

ΕΝ-ΤΑΝΥΩ [ι.ω.], ἐπι=ἐντείνω· μέλ. ἐντανύσσω· ἀόρ. ἀ. ἐντανύσσει· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐντανύσσῃ· ἰμάν· τευντώνω μέσα (εἰς), «ἰμάντα βόας» ἰμάντα βόειον δέρματος (εἰς τὴν κλίην) Ὅδ. ψ 204 (ὅπως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Εὐσταθ. γράφουσιν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἔκταν.) «νευρήν» ἐντείνω (ἐν τῇ τσίφῃ), ὅ ἐστι τὴν τείως χαλάραν νευρὰν τοῦ τόνου τευντώνω, τ 587, φ 97, ω 471· ὅθεν· βίων, τόνον ἐντ. = ἐντείνω τὸ τόνον (καὶ οὕτως ἔχω ἑτοιμον πρὸς τόνον) τ 577, φ 73, 414, 430 κ. ἀ. Παθ. «τόνον ἐντανύσσει» (ὅπερ κέεται ἀντὶ μέλλοντος, Ἰδ. ΠΑΝΥΩ) ὅτι θά ἐνταθῇ, φ 92. Τὸ μέσον κέεται φ 403. (Ὅτι τὸ «ἐνταν. τόνον» δὲν σημαίνει τὸ ἐντείνω τὸ τόνον καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτοξεύω τὸ βέλος, ἀποδεικνύει μάλιστα τὸ φ 406 εἰς.).

ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐπὶ. (ἐν) «πρὸς τὰ ἐδω», «τρέπιν» I 604 f.

ΕΝΤΑΥΘΑ, ἐπὶ. (ἐν) «ἐδω», «κεῖσε» Φ 422, «ἦσο» σ 405, υ 262, «πόθεν» Γ. Ἀπ. 363.

ΕΝΤΕΑ, τέ, μόνον κατὰ πληθ., ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. 1) ὅπλα, πανοπλία, Ε 220 κ. ἀ. πληγ. «έντεα Ἀργεῖα» Κ 407, ψ 368. Ἰδίως ὁ θώραξ Κ 34, 73 κ. ἀ. (πρὸλ. Ἀθην. 493 C.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περιεργαλίαις, ἀσπίδος καὶ ὅρατος τ 47. 2) ἐν γένει τὰ σκευῆ, «καὶ τὰ» η 232, «νηός» Γ. Ἀπ. 383· (κατὰ τὸν Βούτυμανον παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐννυμ. καὶ σημ. κυρίως ὅτι τι ἐνδύεται).

ΕΝΤΕΙΝΩ, μόνον κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐντέταμαι, ἐντείνω ἢ ἐκτείνω ἐπὶ τινος. Παθ. «διφρος ἱμασιν ἐντέταται» ὁ διφρος τοῦ ὄρματος εἶνε ἐντεταμένος ὑπὸ (ἢ ἀποτελεῖται ἐξ) ἱμάντων (ἐπ' αὐτοῦ τετυμένων καὶ διασταυρουμένων, κατὰ τὸν Γράσοφ· κατ' ἄλλους δὲ: αἰωρεῖται καὶ ἱμάντων) Ε 728· «κυνὴ ἱμασιν ἐντέτατο» ἦτο ἐντεταμένη ὑπὸ διασταυρουμένων ἱμάντων (οἵτινες ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν τὸν σκελετὸν τῆς κυνῆς) Κ 263.

ΕΝΤΕΡΟΝ, τό (ἐντός). 1) ἐντερὸν, «ἄντερο», ἐνικῶς μόνον ἐν τῇ «ἐντερὸν σῖος» ὁ ἐχορδῆ, φ 408. 2) πληθ. τὰ ἐντερα (τοῦ ἀνθρώπου), Ν 507, Ξ 517 κ. ἀ.

ΕΝΤΕΙΕΡΡΟΣ [ι.ω.], ὄν, ἐπ. (ἐντεα, ἐργάζομαι), ὁ ἐν τῇ σκευῇ (τῇ ἱππείᾳ) ἐργαζόμενος, ὑποζύγιος, «ἡμίονοι» Ω 277 f.

ΕΝΤΕΙΘΕΝ, ἐπὶ. «ἀπ' ἐδω, ἢ ἀπ' ἐκεῖ» τ 568 f.

ΕΝ-ΤΙΘΗΜΙ [ι.ω.], παρατ. γ'. ἐν. ἐνέτιθαι (ὡς

ἐκ τοῦ τίθω)· μέλ. ἐνθήσω· ἀόρ. ἀ. ἐνέθηκα· ἀπρ. τοῦ ἀόρ. β'. ἐνθέμεναι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνθεῖναι· μέσ. ἀόρ. β'. ἐνέθημην, γ'. ἐν. ἐνθετο, προσ. ἐνθεο. 1) Ἐνεργ. ἐνθέτω, θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς, «σῖτον» ε 166, μ 347, ἐν τμ. «κῆρε» Θ 70· «νωτον ὄας» I 207· ἐπιθέτω, ἀπλώνω ἐπάνω «χλαίνας» Ω 646. 2) Μέσ. ἀ. θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς (ἢ κατ' ἐμαυτὸν ἢ προθύμως ἢ ἰδίως, σημαίνοντος δηλ. τοῦ μέσου τὸ διαφέρειν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ἐν τῇ φράσει τῆς καθομιλουμένης, «ἐδύλαμεν τὰ παντὰ μας, τὰ κωπὰ μας, ἐπῆραμε τὴν κουμπάνια μας») «ἰστόν, ἱστία νηϊ» δ 578, 784, 052, λ 3 (ἐν τμ.)· καὶ ἐπὶ προσώπων «τὴν λαγέεσσιν» Φ 424. Μεταφ. «μή μοι πατέρας ὁμοῖη ἐνθεο τιμῇ· μή μοι βάλλης εἰς ὁμοῖαν τιμῇν (καθὼς βλέπω ὅτι ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν) Δ 440· β'. θέτω ἢ βάλλω (τι) ἐν ἐμαυτῇ ἢ εἰς τὴν τιὴν ἐμαυτοῦ, μάλιστα μεταφορ. «ἔλαον ἔθλοιο θυμὸν» I 639· «χόλον θυμῷ» Ζ 326, ω 248· «κότον» λ 102· «ρῖθον θυμῷ» ἐνθυμοῦμαι, ἀποδεχόμεναι τὸν λόγον, α 364, φ 355.

ΕΝΤΟ, γ'. πληθ. τοῦ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἴην· Ἰδ. ΕΙΣΙΜΙ.

ΕΝΤΟΣ (ἐν). 1) ἐπὶ ἐντός, «μέσα» Κ 40, δ 341 κ. ἀ. 2) πρὸς μετὰ γεν. ἐντός, «καμένος ἐντός» Α 432 κ. ἀ. πληγ.

ΕΝΤΟΣΘΕΝ, καὶ ΕΝΤΟΣΘΕ, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ἐπικ. ἐπὶ=ἐντός, «μέσα», καθ' ἐαυτὸ Κ 262, μ 241 κ. ἀ. μετὰ γεν. Ζ 364, α 426· τίθεται καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς α 380, δ 443, ξ 494. — (Τύπον τινὰ ἕτερον τοῦ ἐπικ. τούτου ἐντοθεν παραδεδομένον ἐν τοῖς τοῦ Βεγκέρου καὶ Κραμέρου Ἀντικρίτοις παρέλαβεν ὁ Βέγκερς ἐν τῇ Β'. κατ' ἄλλου ἐκαστὴν εἰς τὸ κείμενον ἐν Ὅδ. ε 249, 338 ἀντὶ τοῦ ἐκταθεν· ἀλλ' ἴδε ὅμως τὴν λ. ταύτην).

ΕΝ-ΤΡΕΨΩ, μετατρέπω, μεταστρέφω, γυρίζω· μόνον ἐν τῇ παθ. ἐνσπ. «οὐδὲ νῦ σοι περ ἐντρέπεται ἦτορ· δὲν γυρίζεται, δὲν κἀμπτεται ἢ καρδία σου, δὲν συγκινεῖται, Ο 554, α 60· (Ἰδ. ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ).

ΕΝ-ΤΡΕΨΩ, τρέγω μέσα, μεταφ. κινεῖσθαι ἐλευθέρως ἐντός (τινος) «εἰ γὰρ ἐντρέγῃ» τὰ μέλη (ἐντός τῆς πανοπλίας) κινεῖσθαι ἐλευθέρως Τ 385 f.

ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ. «ἐντροπαλίζομενος» ἀποστρέφων τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὰ ὀπίσω, «γυρίζων ὀπίσω καὶ κοττάζων», Ζ 496, Φ 392· ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἀκούσιου ὑποχωροῦντος καὶ ἐπιθυμοῦντος εἰσεῖν νὰ μεταστραφῇ κατὰ τῶν πολεμίων, διό καὶ ἀποστρέφοντος πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσωπον, Ὅδ. Α 547, Ρ 409. (Τὸ ῥ. δὲν εἶνε θαμιστικόν, κατὰ τὸν Δόντζερν, ἀλλὰ σημ. κατ' αὐτὸν τὴν ἡμίσηαν μεταστροφήν, ἐν ᾗ τὸ «μετατρέπομαι» ὁλόκληρον.—) Παράγεται ἐκ τοῦ «ἐντροπαλός», ὅπερ μόνῃ ἢ καθομιλουμένην διέ-

σωσεν, ὃν καὶ εἰς μεταφορ. σημ. τὴν τοῦ αἰσχυνηλός, αἰδήμων, καθ' ἃ καὶ „ἡ ἔντροπιή“ καὶ τὸ β. „ἐντρέπομαι“ εἰς τὴν αὐτὴν σημ. διεισώθησαν, διότι καὶ ὁ αἰσχυρόμενος ἢ αἰδούμενος ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὃν αἰσχύνεται ἢ αἰδεῖται· τὸ δὲ „ἐντροπαλός“ ἐκ τοῦ „ἐντροπή“. Σημειωτέον ὅμως· ὅτι ὁ Ἡσύχιος ἀναγράφει καὶ λ. «τροπαλίζω» καὶ «τροπαλισμός»).

ἘΝΤΡΟΠΗ, ἡ, Ἰων. καὶ ποι. ἄντι τοῦ ἔντροπιῃ (ἐν, τρέπω), μεταστροφῇ, «ὁδὸς ἐντροπία» αἱ δ. μεταστροφαί, „τὰ στρεφογυρίσματα“, πανουργίαι, Γ. Ἑρμ. 245.

ἘΝΤΙΝΑ καὶ ἘΝΤΙΑ (τοῦτο μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. παρατατ.) (ἐντα) ἄορ. ἄ. μετοχ. ἐντύναι· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐντύνεσθαι. 1) Ἐνεργ. ὀπλίζω, συσκευάζω, παρασκευάζω, κοσμεῖν, διατάττω, «ἵππους» Ε 720, «εὐνὴν» στρώνω, ψ 289, «δέπας τινί» παρασκευάζω, ὁ δ. κινῶ, Ι 203, «αὐτοὺς» ἀρχίζω, μ 483· ἐν δὲ Ἰων. δ, 20 σημ. κρατύνω «εὐ ἐντύνασα ἑαυτήν» κοσμήσασα κλέως ἑαυτήν, Ξ 462. 2) Μέσ. ἄ.) παρασκευάζω ἐμαυτὸν, ἐτοιμάζομαι, ζ 33, ἰδίως κοσμοῦμαι μ 48, 6.) παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἐτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, μετ' αὐτ. «ὁδοὺς» γ 33, ο 500 κ. ἄ. «ὁριστόν» Ψ 124.

ἘΝΤΥΠΑΣ [-υ-], ἐπὶρ. (ἐν, τύπτω) κατὰ τινος μὲν κατὰ γῆς, κυλιόμενος, „πεσιμένος“, «ἐντυπά· ἐν χλαίνῃ κακαλυμμένος» ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς ἐγκυκαλυμμένος ἐν τῇ χλαίνῃ, περὶ τοῦ πενθοῦτος Πριάμου, Ω 463 f· κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον σφιγγιά, κολληγιά σκεπασμένος μετ' τὴν χλαίνα, ὥστε ἔωθεν νὰ διακρίνηται ἡ μορφή τοῦ σώματος. Παράγεται δὲ κατὰ τὸν Δυντίζερν ἐκ τινος ἐπιθ. Ἐντυπος=σφιγγιά κτυπημένος, ἐμπεπιεσμένος.

ἘΝΤΑΛΙΟΣ [-υ-], ὁ (Ἐνωί, ὅπ. ἴδε) ὁ Φοινικός, ὁ δ. ὁ Ἀρξὺς ὡς θεὸς τῶν μαγῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς οὐδασι. Ἰλ. Β 654, Η 466 κ. ἄ. ὡς ἐπὶθ. δὲ μόνον Ρ 211.

ἘΝΤΕΥΣ [-υ-], ἦος, ὁ βασιλεὺς τῆς Σκύρου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθεὶς, Ι 668.

ἘΝΤΥΠΙΟΣ, οκ (ἐν, ὑπνος) ὁ ἐν ὑπνῷ ἢ καθ' ὑπνον γινόμενος· τοῦτου τὸ ὄδ. ἐντύπιον λαμβάνεται ὡς ἐπὶρ. καθ' ὑπνον, «θεὸς μοι ἐντύπιον ἦλθεν δνεῖρος» θεὸς δνεῖρος μοι ἔβανη καθ' ὑπνον, Β 56, ξ 495. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ ἐν τῇ ἀνωτ. παραδ. «ἐντύπιον» ὡς αἰτ. τοῦ ὁδῆ. οὐσιαστικὸς ἐντύπιον, ἢ ἐπιρρηματικῶς ἐρμηνεύουσι· κατ' ἐντύπιον, ὁ δ. κατ' ὄναρ, καὶ τότε δνεῖρος θά ἦτο ὁ τῶν μελλόντων σημαντικός. || Βεδασμένη ἐρμηνεία).

ἘΝΤΑ [-υ-], ὅος, ἡ, τουτίστιν ἡ Φονική, θεὰ τοῦ πολέμου, Λατ. Bellona, σύμμαχος τοῦ Ἀρεως, Ε 333, 592 (ἐκ τοῦ ἐνώω, ἐνω=φονεύω κατὰ τὸν Ἡσύχιον).

ἘΝΘΑΛΙΟΣ [-υ-], ἐπὶρ. κατὰ πρόσωπον, ἀσκαρδαμυκί, ψ 94 f. (|| Ὁ Δυντίζερν· γρά-

φει ἄντι τοῦ «ἐπιδεσκέ» ἤλσκε, ὁ δ. ἀνιγνώριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδήλως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκνηή, ἡ, ἐπ. (ἐν, ὤψ) τὸ βλέμμα, ἡ ὄψις, μόνον κατὰ ὁδοι. ἐκνηή ὡς ἐπὶρ. λαμβανομένην, κατὰ πρόσωπον, φανερὰ, δημοσίως, Ἰλ. Ε 374, Φ 540.

ἘΝΑΠΙΑ, τὰ (ἐνώπιος· ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁ ἐμπρός· τινος, ἐκ τοῦ ὤψ) τὰ πλάγια τείχη τοῦ πυλῶνος, τοῦ ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς τὴν αὐλὴν φέροντος, ἅπερ ἐκατέρωθεν ὄντα τῆς εἰσόδου ἀναγκαίως καὶ πρῶτα ἦσαν ὀρατὰ εἰς τὸν εἰσερχόμενον (|| μῆτις· ὠνομάζοντο ἐνώπια διὰ τὸ ἐνώπιον εἶναι ἀπέναντι ἀλλήλων εἶναι.). Πρὸς ταῦτα συνειθίζον νὰ ἐπιδῶσιν ἔρματα, Θ 435, δ 42, γ 424, ἢ ἀπὸ τῶν πολέμων σκυλευθέντα ἔπλα, Ν 264. Ἐκαλοῦντο «παμφανόμενα», ὡς ἐκδιόουσι, διότι ἦσαν λευκὰ κεχρισμένα.

Ἐπ., πρῶθ. πρὸ φωνήεντος ἄντι τῆς ἐκ, ἢν ἴδε. ἴδε, ὁπρὸ. ἄκλιτ. ἴδῃ, Λατ. sex, Ε 270, ι 60. Ἐν συνθέσει τὸ ξ μεταβάλλεται εἰς κ πρὸ τοῦ κ καὶ π.

ἘΞΑΓΓΕΛΙΑ, ἄορ. ἄ. ἐξήγγελα, διδω εἶδῃ· σιν ἔξω, ἐκφέρω (λόγον), μνηνῶ, «τί τινα» Ε 390 f.

ἘΞΑΓΝΙΜΙ [-υ-], συντρίβω ἢ συντρίβων ἐκδᾶλλω, μόνον ἐν τμ. «ἔξ ἀγῖνα ἔατε» ἔσπευσεν ἡ ἔβγαλε τὸν λαμόν του· Ἰλ. Ε 461, Λ 473, Ρ 63.

ἘΞΑΓΟΡΕΪΑ, διηγεσθαι, ἐξομολογεσθαι, μετ' αἰτ. λ 234 f. (|| Ἡ καθυπαίτου. ἔχει τὸ μὲν ἔνεργ. „ἐξαγορεῖω“ μεταβατ. ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ τοῦ ἐπεισζήσαντος ἐκδῶτος τὰς ἀμαρτίας, τὸ δὲ μέσον ἐπὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ τοῦ ἐξομολογούμενου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ).

ἘΞΑΓΑ, ἄορ. ὁ, ἐξήγαγον, καὶ ἐπ. ἀναεῖ, ἐξάγαγον. 1) ἐξάγω, φέρω (τινὰ) ἔξω, «τινὰ» ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ γιν. τοῦ τόπου «μάχης, θαλοῦ» ἐκ τῆς μ. κτλ. Ε 35, 353, «ἐκ μεγάρου, ἐξ Ἄντροιο» ο 406, ο 54, «Ἀργεος» Ν 379. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς Εὐελθίας «τινὰ πρὸ φώσσε» ἐξάγω τινὰ εἰς φῶς, φέρω εἰς τὸν κόσμον, «ἐγεγεννηῖ» Π 488. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβατ. ἐξέρχομαι, «τύμβον γιόμεν ἐξαγαγόντες» Η 336, 433 (ἐκπορευόμενους, ἐξεληθόντες κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τὸν Εὐσταθ. καὶ τὸν Σπρίτζερν. Ὁ δὲ Φαίσις καὶ ἄλλοι συνάπτουσι τὸ ἐξαγαγ. μετὰ τοῦ «ἐκ πεδίου» ἐρμηνεύουσιν· ὅς ἐγεγίωμεν τύμβον συσσωρεύσαντες· γῶμα ἐκ τῆς πεδίου).

ἘΞΑΙΣΙΟΣ [-υ-], ὁ, εἰς τῶν Λαπιθῶν τῶν κατὰ τοῦ γάμου τοῦ Πειρίθου, Α 264.

ἘΞΑΙΕΤΕ [-υ-] (κρ. ὁδῆτ. τοῦ ἐξαίτης=ἐξίτης) ἐπὶρ. ἐπὶ ἔξ ἔτη, ἐπὶ ἐξαετίαν, γ 445 f.

ἘΞΑΙΝΥΜΑΙ [-υ-], ἐπικ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ πρσθ. ἀφαίρω, «παίρω» «θυμὸν» τὴν ζωὴν, Γ 459· μετὰ δύο αἰσπ. Ε 455· «νῆ ἐνὶ πρῆμνῃ ἐξαίνυτο ὄναρ» βραχυ-

λογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ: ἐλάμβανε τὰ ὅσα ἐκ τῆς ἀνάγκης· καὶ εἴτεν εἰς τὴν πρόμην τῆς νηός, ο 206.

ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ, ΟΝ· ἄ.) ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, δ 643· ὅ.) ἐξαίρετος, ἔξοχος, Β 227. Ἐκ τοῦ

ΕΞΑΙΡΕΩ, ἈΟΡ. ὅ.) ἐξεῖλον καὶ ἀναύξ. ἔβλεον, ἀπαρρ. ἐξέλεῖν· μέσ. ἈΟΡ. ἐξεῖλόμην καὶ ἀναύξ. ἐξεῖλόμην. 1) Ἐνεργ. ἐκφέρω, „ἐδγάλλω ἔξω“ Ω 229, φ 56, ἰδίως· ἐκλέγω, „διαλέγω“, ἐξάγω τι ὡς ἐξαίρετον, ἐδγάλλω ὡς τι χωριστόν, „τινί“ Α 627, „γέρα τινί“ Π 56, η 40 κ. ἄ. πλχ. — Συγνότην 2) Μέσ. ἐκφέρω, ἐδγάλλω ἔξω δι’ ἐμαυτὴν· ὁριστὸν φαιέρτης· Θ 323· ἰδίως ἄ.) ἀρπάξω, αἰχμαλωτίζω, ἀφαιρῶ, Β 690· τίνα· π 248 κ. ἄ. μετὰ τῆς „ἐκ“ 1334, Κ 267 κ. ἄ. θυμῶν, φρένας· εἴτε μετὰ δῶα αἰτ. „τινὰ θυμῶν“ Ο 460, Ρ 678, εἴτε μετὰ γεν. καὶ αἰτ. „τινός· φρένας“ Τ 437, „μελέων θυμῶν“ λ 204· μετὰ ὅστ. καὶ αἰτ. μόνον Ζ 234· ὅ.) ἐκ πολλῶν ἐξαίρω, ἐκλέγω ἐμαυτῶν, Ι 272, ξ 232.

ΕΞΑΙΡΩ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν τοῦ μέσ. ἈΟΡ. ἄ. ἐξήρατο ἔλαθεν, ἀπῆλυσεν [ἀπηνέγκαστο], „μισθούς“ Ὅδ. κ 84· Τροίης· ἐκ τῆς Τροίας ἔλαθε λίσυρα, ε 39, ν 437.

ΕΞΑΙΣΙΟΣ, ΟΝ (αἴσα) ἄ.) ὁ ἐκτός τῆς αἴσης, τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος, ἄδικος, ἀπρεπής, ὑπέρμετρος (|| τὸ ἐναντίον τοῦ ἐναίσιμου σημ. 2), „ἀρή“ Ο 598 (κατ' ἄλλους: ὀλεθρία), „οὐτέ τινα ῥέζας ἐξαίσιον“ δ 69· ὅ.) ὁ παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον πράττων ἄδικος, βίαιος· ἢ τινὰ που δέσας· ἐξαίσιον· ρ 577 (κατ' ἄλλους: δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ τῆς Ὅδ. χωρίῳ κεῖται ἐπιρρηματικῶς τὸ „ἐξαίσιον“ = ἐξαισίστως, παρὰ τὸ πρέπον, ὑπερμέτρως, ἄνευ λόγου).

ΕΞΑΙΣΙΣΤΑ [-], ἈΟΡ. ἄ. ἐξήϊσα· παθ. ἈΟΡ. ἐξηγήσθην, ἀμεταβ. ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, μόνον ἐν τμ. Μ 445· ὡσαύτως καὶ παθ. „ἐκ δέ μοι ἔγχοις ἤλχθη παλῆμψιν“ ἐξώρμησεν, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν, Γ 368.

ΕΞΑΙΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ., ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔξοχος, „οἶνος“ Μ 320, „ἐρέται“ ὅ 307, „ἐκατόμβαι“ ε 402, τ 366. (|| παραγωγή ἀμφιβολῆς· ἴσως ἐκ τοῦ αἵνυμαι, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐξαίρετος).

ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ἐπὶρ. ἐξαίφνης, „ἔξαφνα“ Ὅδ. Ρ 738, Φ 44.

ΕΞΑΚΕΟΜΑΙ [-], ἀποθ. ἈΟΡ. ἄ. εὐχτ. ἐξακεῖσθην, ἐντελῶς ἱατρεύω, „ἀποκαστρεύω“ Ι 507. Μεταφορ. θεραπεύω, καταπραΰνω· „χόλον“ Δ 36, γ 445.

ΕΞΑΛΛΟΩ [-], ἐπ., μέλ. ὥσω, ἐκτυφλῶ, „ἀπαστυφλώνω“ τινά, λ 403, Ν 343, „ὀφθαλμόν“ ι 453, 504.

ΕΞΑΛΛΗΛΩ [-], μέλ. ἔω· ἈΟΡ. ἐξάλαπα· ἀ, ἐκκενῶ „ἀδειάζω“, ἐξοικίζω, ἀναστὰς· „πολὺν“ δ 470· ἰδίως ἐν πολέμῳ ἐκπορεύω,

ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, „πόλιν, τεῖχος, νῆας, Ἴλιον“ Α 429, Ν 813, Υ 30 κ. ἄ 495.

ΕΞΑΛΛΟΜΑΙ [-], ἐπ. ἀποθ. ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Σ 586 ἐν τμ. φ.

ΕΞΑΛΛΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ συγκομ. ὅ.) ἈΟΡ. ἐξάλλμενος, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω, μετὰ γεν. „αὐλῆς“ Ε 442· „προμάχων, τῶν ἄλλων“ Ὅδ. Ο 574, Ρ 342, Υ 399.

ΕΞΑΛΛΩ [-], ἀποφεύγω, „κακὸν μόνον“ μόνον Ὅδ. 6, 54.

ΕΞΑΝΑΘΑΙΝΩ [-], ἐξερχόμενος ἀναθαίνω, „ἀκτὴν ἐαναθῆσαι“ (αἱ θεαί) ἐξελοῦσθαι (τῆς θαλάσσης) καὶ ἀναθῆσαι εἰς τὴν ἀκτὴν, Ω 97 φ. Οὕτως γράφ. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· ἐισα-
ναθῆσαι.

ΕΞΑΝΑΘΙΩΜΑΙ [-], ἈΟΡ. ὅ.) ἐξανέδον, μετοχ. ἐξανεύς, ἐκ τίνος ἀνέρχομαι, „ἀλός· ἐκ τῆς θαλάσσης, δ 405, ε 438· „ἀφ' ὕδατος· Βατρ. 433.

ΕΞΑΝΑΙΡΕΩ [-], ἈΟΡ. ὅ.) ἐξανέτλιν, ἐξάγω, ἐκφέρω, „ἐδγάλλω ἔξω“, μετὰ γεν. Ὅδ. Δῆμ. 255.

ΕΞΑΝΑΛΩ [-], ἈΟΡ. ἄ. ἀπαρρ. ἐξαναλῶσαι, κυρ. λύω τινά ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπομ. σώζω „ἀνδρὰ θανάτοιο“ Ὅδ. Π 442, Χ 480.

ΕΞΑΝΑΦΑΝΩ [-], ἀπροκαλύπτως, „ὀλοφάνερα“ ι 48 φ.

ΕΞΑΝΕΙΜΙ [-], (εἴμι) ἐπανέρχομαι ἐκ τίνος, μετὰ γεν. „ἄγρης“ Ὅδ. 48, 45.

ΕΞΑΝΕΙΜΙ [-], μετοχ. θηλ. πληθ. ἐξανιέσθαι, ἐκπέμω Σ 474, „ἐδγάλλω“ περὶ τῶν φυσῶν, „αὐτῆς“ Σ 474 φ.

ΕΞΑΝΙΩ [-], ἈΟΡ. ἄ. ἐξήνυσα. 1) ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, „βουλὰς“ Θ 370. 2) [διαχωρῶμαι] „τελειώνω“, τοῦτέστι φονεύω, Λατ. conficere, Ὅδ. Α 365, Υ 452.

ΕΞΑΠΑΤΩ [-], μέλ. ἦσω· ἈΟΡ. ἀναύξ. ἦσα, „ἐξάπαται“ τοῦτέστι ἐντελῶς ἀπατῶ, „τινά“ Ι 374, ι 444 κ. ἄ. Ἐκ τούτου

ΕΞΑΠΑΤΗΤΗΡ [-], ἥρωε, ὁ, τέλειος ἀπατεῶν. Ἀποστ. Ὅρ. 63.

ΕΞΑΠΑΨΕΩ [-], ἐπ., ἈΟΡ. ὅ.) ἐξήπαφον, ξ 379, ὅποτ. ἐξάψω, φ 79, μετοχ. θηλ. ἐξάπαφουσα, Ὅδ. Ἀφρ. 38, Ὅδ. Ἀπ. 379· ἈΟΡ. ἄ. ἀναύξ. ἐξάψησα, Ὅδ. Ἀπ. 376· μέσ. ἈΟΡ. ὅ.) μόνον κατ' εὐχτ. ἐξάπαρτο (μὲ σημ. ἐνεργ.) Ι 376, Ξ 460, ἐξάπατω, „ἔγχεσθαι, ἐξολογιάζω“, μετ' αἰτ. „Διός· νόον“ Ξ 460, „ἐπέσασιν“ Ι 376.

ΕΞΑΠΙΝΗΣ [-], ἐπὶρ. = ἐξαίφνης, „ἔξαφνα“, Ι 6, κ 557 κ. ἄ.

ΕΞΑΠΛΩ [-], ἐξάπλωνω· „ἐξήπλωτο δέμας· Βατρ. 406.

ΕΞΑΠΟΘΑΙΝΩ [-], ἐπ., ἈΟΡ. ὅ.) ἐξαπέθην, ἀποθάνω ἔξω· „νήος“ μ 306 φ.

ΕΞΑΠΟΔΙΔΟΜΑΙ [-], παλαιά ὑπὸ μὲν τοῦ Οὐδύφρου ἐξοδελισθεῖσα, ὑπὸ δὲ τοῦ Βέκκ. καὶ Ἀρίστου πάλιν ποκατασταθεῖσα γραφὴ τοῦ Ε

763 †, ἴδ. ἀποδίεμαι καὶ πρὸλ. αἶν. Ὁ δὲ Βαυμλεῖνος διετήρησε τοῦ Οδολφίου τὴν ἀνάγνωσιν, καθ' ἣν ἡ Ἑξ δὲν συντίθεται μετὰ τοῦ ῥήματος, ἀλλ' εἶνε συντακτικὴ τῆς προηγουμένης γενικῆς, «μάχης ἔξ ἄποδ.»

ἘΞ-ΑΠΟ-ΔΙΝΩ [ν.-ν.], ἐκδύνω, „γδύνω“, «ἐλματα» ε 372 †. Πρὸλ. αἶν.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΛΑΤΜΙ [ν.-ν.], ἐξολοθρεύω· εὐρίσκεται μόνον ἀμεταβάτως ἐν τῇ μέσ. ἀόρ. β'. ἐξαπολόμην, γ'. πληθ. ἐξαπολοῖατο Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξαπόλοιντο καὶ ἐν τῇ β'. παρακ. ἐξαπόλωλα, ἐξαφανίζομαι, γίνονται ἐκ τινος ἄφαντος, ἐκλείπω, μετὰ γεν. «Ἰλίου» ἐκ τοῦ Ἰλ. Ζ 60, «ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια» ἔγειναν ἄφαντα ἐκ τῶν οἰκίων τὰ κειμήλια, Σ 290, «ἡλῖος οὐρανοῦ» ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔγεινεν ἔκλειψι· ἡλίου ἐν τῇ οὐρανῷ, υ 337.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΝΕΟΜΑΙ, παλαιὰ ὑπὸ τοῦ Οδολφίου (γράφοντος «μάχης ἔξ ἄπον.» ὅπως εἰσέτι καὶ ὁ Βαυμλεῖνος) ἐξοβελισθεῖσα, ὑπὸ δὲ τοῦ Βεκκ. καὶ Φαίσιος πάλιν ἀποκατασταθεῖσα γραφὴ «μάχης ἔξ᾽ ἄπον.» ἴδ. ἀπονεόμαι, Π 252, Υ 242.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΝΙΣΤΗ [ν.-ν.], λαμβάνω ἐκ τινος (ὑδωρ) καὶ νίπτω· τοῦ (ὡς γράφει ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις, ἐξυπακουμένης τῆς γενικῆς· λίσθητος, ἀντὶ τοῦ συνήθους· τῇ) πόδας ἐξαπνίτεις· ἐξ οὗ συνείδηξεν νά νίπτῃ τοὺς πόδας, τ 387 †.

ἘΞ-ΑΠΟ-ΤΙΝΗ [ν.-ν.], „ξεπληρώνω“, ἱκανοποιῶ, καταπραύνω, μετ' αἰτ. «μητρός Ἑρινύας» Φ 442 †.

ἘΞ-ΛΗΤΩ, ἀόρ. ἀ. ἐξηψα, προσάπτω, ἐξαρτῶ, δένω «ἰμάντας» Χ 397, «πέπσμα κίονος» τὸ καλῶδιον εἰς τὸν κίονα προσάπτω, δένω ἀπὸ τοῦ κίονος, γ 466. «Ἑκτορα ἵππων» ἀπὸ τοῦ ἄρματος, Ω 54.—Τὸ μέσ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος, κρεμῶμαι, Θ 20.

ἘΞ-ΑΡΑΣΣΩ [ν.-ν.], κυτῶ ἢ καταβάλλω ἐκ τινος, συντριβῶ καὶ καταβάλλω, ἐν τμ., μ 422 †.

ἘΞ-ΑΡΝΑΣΣΩ, ἀόρ. ἀ. ἐξήρπαξα, ἀρπάσσω τινά ἐκ τινος, «τινά νέος» μ 400, Γ 380, Υ 443, Χ 597. (|| Καὶ ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὸ ἔν τῃ ἀόρ. καὶ ὄχι τὸ σ).

ἘΞ-ΑΡΧΩΣ, ὄν (ἐξάρχω), κάμνων τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζων, «ὀρθῶν ἐξαρχοι» (ὡς οὐσιας.) Ω 721 †.

ἘΞ-ΑΡΧΩ, 1) Ἑνεργ. κάμνω τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζω, ἀρχινῶ μετὰ γεν. «μολπῆς» Σ 606, δ 49, «γούσι» Σ 316 καὶ μετ' αἰτ. «βουλάς ἀγαθὰς» πρῶτος δίδω γνώμας καλὰς, Β 273, «χοροῦς» Γ 27, 48. 2) Μίσ. ἀρχομαι, «βούλης» μ 339.

ἘΞ-ΑΤΣΑΝ, ἐκφωνῶ, λέγω (διαβρῆθην) φανερά, «ἐξάδα, μὴ καθὲν νόμ.» Ἰλ. Α 363, Π 40, Σ 74.

ἘΞ-ΑΤΤΙΣ, ἐπὶ β. ἀ. χρονικῶς πάλιν, ἐκ νέου, Α 223, ε 337 κ. ἀ. β'. τοπικῶς ὀπίσω, «ἰών» Ε 434, δ 243.

ἘΞ-ΑΦΑΙΡΕΩ [ν.-ν.], ἀφαιρῶ ἐκ τινος· ἀπεν-

τάται μόνος ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἐξαφαιρόμην (μεσμη. ἐνεργ.) «φυγὴν τινος» τοῦ παίρων ἢ ὕγ᾽ ἄλλω τὴν φυγὴν, γ 446 †.

ἘΞ-ΑΦΤΩ [ν.-ν.] (ἀφύω=ἀφύσσω) ἐξαντλῶ, δ. ἐκ τινος ἀντλῶ «οἶνον» ε 93 †.

ἘΞ-ΕΙΔΩΝ (εἶδω) καὶ ἐπ. ἐξιδῶν, ἐλλειπτικῶς ἀόρ. τοῦ ἐξοράω, κυττάζω καλὰ, «μὲν ἔβλεπεν ὀφθαλμοῖσιν» „ἔνοιξε καλὰ τὰ ὀμμάτια του καὶ κύτταξε“, Υ 342 †.

ἘΞ-ΕΙΝΩ, ἐπὶ β. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξῆς, ἐφεξῆς, κατὰ σειρὰν, Α 448, α 445 κ. ἀ. πληγ. (κατὰ τὸν Λόδεκκ εἶνε κυρίως· γεν. θηλ. ἐπιθέτου τινὸς ἀντὶ οὐσιαστ. λαμβανόμενον ἐξείως).

ἘΞ-ΕΙΜΙ (εἶμι), β'. ἐνικ. ἐπ. ἐξίσθα υ 479, ἀπαρ. ἐξίμηναι, παρατ. γ'. ἐν. ἐξίει, ἐξέρχομαι, «θύραξ» Σ 448, Υ 367 μετὰ γεν. «μεγάρων» α 374, Γ. Ἀπ. 28. ἴδε καὶ ἐξίμηναι.

ἘΞ-ΕΙΠΩΝ (ἐκλείπον), ἐλλειπτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐκφῆμι, λέγω φανερά, ῥητῶς, διακηρύττω, τινί τι, Ι 64, Ω 654, α 443. Τοῦτου ὁ μέλλων εἶνε ἐξέρτω ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξέρω, «ὥδε ἐξέρτω» Α 242, ι 365 κ. ἀ. πολλάκις ἐν τμησί. «ἐκ τοῖ ἐρτω» Α 204, 233 κ. ἀ.

ἘΞ-ΕΙΡΟΜΑΙ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐξέρομαι, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ παρατ. ἐξέρετο, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, τινά, Ε 756, Ω 364, «βουλὴν» ἐρωτῶ τὴν γνώμην, Υ 45, ν 427.

ἘΞΕΚΤΑΙΣΩ, ἴδ. ἐκκταίω.

ἘΞΕΙΣΘΑ, ἴδ. ἔξειμι.

ἘΞ-ΕΛΑΨΩ, μέλ. ἐξέλτω, ἀπρρ. ἐπ. ἐξέλαυν Θ 527, λ 292· ἀόρ. ἀ. ἐξήλασα καὶ ἐπ. ἀνάβη, ἐξέλασα. 1) ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, ἐκπέμπω, ἐξάγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «τινά γαίης» Α 562, π 384, «τάφρου» Θ 235, «μηλα ἄντρου» ι 342, «ἵππου» Ε 25 ἢ 467, κ 83, «πάντας ὀδόντας γναθῶν» ἐκκρούω, «ὕγ᾽ ἄλλω» σ 29. Μεταφ. «δικὴν ἐξελάνειν» (ἐξυπακ. ἀγορῆς) ἐξορίζω τὸ δίκαιον Π 388. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπακ. ἵππου) ἐξέρχομαι ἑφίππος ἢ ἐφ' ἀμάδῃς, Α 360.

ἘΞΕΛΕΪΝ, ἴδ. ἐξαιρέω.

ἘΞ-ΕΛΕΩ, σύρω ἔω, μετὰ γεν. «θαλάμης» ε 432, «πηνόν» (ἐπ. ἴδε) παρέκ μέτον· Φ 762. Τὸ παθ. Α 214, ἴδ. ἄρηναι.

ἘΞΕΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐΞΕΙΝΑΙ, ἴδ. ἐΞΙΜΗΙ.

ἘΞΕΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔΞΕΙΝ, ἴδ. ἔΞΩ.

ἘΞ-ΕΜΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἐξήμεσα, ἐξεμῶ, „ἔερυνῶ“, Ὁδ. μ 237, 437.

ἘΞΕΜΗΟΡΕ, ἴδ. ἐκμεύρομαι.

ἘΞ-ΕΝΑΡΙΣΩ [ν.-ν.], ἐπ., μέλ. ἔσω, ἀόρ. ἐξενάρῃα, σκυλεύω, τουτῆστι τοὺς πεισόντος ἐν τῇ μάχῃ ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα, μετ' αἰτ. «τινά τεύχεα» Ε 454, Η 446, Ν 649 κ. ἀ. ὅθεν φανεῖται, Δ 488, Α 404 κ. ἀ. πληγ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον λ 272, γ 264.

ἘΞ-ΕΡΕΙΝΩ, ἐπ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἀπολεῖ. Υ 672 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «ἐκαστα» κ 44· ἐξερευνῶ, «πόρους ἄλως» μ 259. Μεταφ. «κὺθ᾽ ἄρα»

δοκιμάζω, Ἦ. Ἐρμ. 483. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «τινὰ μύθῳ» K 81.

ΕΞΕΡΕΪΝΑ, μετὰ ἐν τῇ γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. β'. ἐξερρίπη καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐξερρίπων κυρ. ῥίπτω κάτω, καταβάλλω. Ἀλλ' ὁ β'. ἀορ. ἔχει σημ. ἀμετάβ. καταπίπτω, περὶ ὁροῦς Ξ 414. «χαίτη ζεύγλης ἐξερίπουσα» ἢ ἐκ τῆς ζεύγλης καταπεσούσα χαίτη, Ἦλ. P 440, T 406.

1. ΕΞΕΡΕΪΝΑ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξερεῶ, μέλ. τοῦ ΕΞΕΡΙΝΟΝ, ὅπ. ἴδε.

2. ΕΞΕΡΕΪΝΑ, ἐπ. = ΕΞΕΡΕΡΕΪΝΑ, ἀπαντάται μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριτ. ἐξερέουσι, Ἰων. γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξερέησι, β'. ἐν. τῆς εὐκτ. ἐξερέοις, καὶ μετοχ. ἐξερέων. 1) Ἐνεργ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀπολελ. γ 416 μετ' αἰτ. «ἐκαστα» Ξ 375, «γόνον» τ 466, «κνημιόυς» δ 337, p 428 (ἐξερευνῶ, ὡς τὸ «ἐξερεῖναι» ἐν μ 259). 2) Τὸ μέσ. ΕΞΕΡΕΪΝΑΙ ὡς ἀποθ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτι. «ἐκ τ' ἐρέοντα» I 674, ἀποθ. ἐξερέεσθαι γ 24, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐξερέηται α 416, εὐκτ. γ'. ἐν. ἐξερέοιτο δ 449· τίθεται καθ' ἑαυτὸ ἢ μετ' αἰτ. «τινὰ» κ 63, γ 24 κ. ἀ. καὶ μετὰ πληγίας· ἐρωτῶνται· ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτουμένης ἡ 47. —Τὸ ἐνεργ. ἀπαντάται μόνον ἐν Ὁδ.

ΕΞΕΡΕΪΝΑ (ἐκ' ἐρεῶν), ἀορ. ἀ. ἐξερεῖσα (ἐκ' ἐρεῖ), ἐπ. σσ, καὶ ἀναδύ. ἐξερεῖσα, ἀορ. ἀ. Ἰων. θαμν. ἐξερεῖσας, ἐξελκύω, ἱσχύω (λατ. τραῖω) ἢ ὁ γόλλω ἔξω· τί τινος, «βέλος ὅμου» ἀποσπῶ τὸ βέλος ἐκ τοῦ ὅμου, E 412, «δόρυ μηροῦ» E 666, «ἰχθύας θαλάσσης» χ 386 «τινὰ ποδός» σύρω τινὰ ἀπὸ τοῦ ποδός (κρατῶν) ἔξω, K 490· ὡσαύτως καὶ «διερρον ῥυμιόυς» K 505 «μήδεα» Ἐγάλλω, σ 87 «τόξον χειρός» παίρνω ἢ ἀρτάζω τὸ τ. ἀπὸ τοῦ χεῖρος, Ψ 870.

ΕΞΕΡΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. ἐξήλυθον καὶ ἐξήλθον ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω» I 476, 576· μετὰ γεν. «κλισίης» K 440, «μεγάρου» φ 229.

ΕΞΕΡΕΪΝΑ, ἐπ., ἀορ. ἀ. ἐξηρώησα, παρεκτρέπομαι, ἐπὶ ἵππων, «ξεφεύγω», ἀφηνιάζω, Ψ 468 f.

ΕΞΕΡΙΝΑ [..v.], ἢ, ἐπ. (ἐξίημι), ἀποστολή, πρεσβεΐα, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐξερίην ἐλθεῖν» πηγαίνω εἰς ἀποστολήν ἢ πρεσβεΐαν (ὡς ἀπεσταλμένος ἢ πρεσβευτής) μόνον Ω 235, φ 20 ἴδ. ἈΓΓΕΛΙΑ.

ΕΞΕΤΗΣ (ἐκ' ἐτέης) ἐς (ἐξ, ἔτος) ἐξαστής, «ἵππος» Ἦλ. Ψ 266, 634. (Ὁξύνεται κατὰ τινὰς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐξετής).

ΕΞΕΤΙ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ὀρθότερον διηρημένως ἐξ ἔτι), πρόθ. μετὰ γεν. ἡδὴ, ἀπὸ, ἡ ἀπὸ τῶν καιρῶν, «ἐξέτι τοῦ ὅτε» ἐξ ἐκείνου ὅτε, ὁ ἔ. ἀφ' οὗ ἡδὴ, I 406, «ἐξέτι πατρῶν» ἀπὸ τῶν πατέρων ἡδὴ, «ἀπὸ τῶν καιρῶν ἀκόμη τῶν πατέρων» θ 245, «ἐξέτι κείνου» Ἦ. Ἐρμ. 509, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἐρμάννου ἀντὶ τοῦ συνήθους «ὡς ἔτι καὶ νῦν».

ΕΞΕΥΡΙΣΚΩ, ἀορ. β'. εὐκτ. ἐξεύρομαι, ἐξευρίσκω, τούτεστιν εὐρίσκω καὶ ἐξάγω εἰς φῶς (τινὰ ἢ τι) κεκρυμμένον, Σ 322 f.

ΕΞΗΛΕΘΗ, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὁδὸς γὰρ εἰς τὰ ἔξω, ὁδὴ γὰρ ἔξω, μετὰ γεν. B 806 f.

ΕΞΗΚΟΝΤΑ, ἄκλ. (ἐξ) «ἐξήντα» B 587, ξ 20. ΕΞΗΛΑΣΑ, ἴδ. ΕΞΕΛΑΪΝΑ.

ΕΞΗΛΑΤΟΣ [..v.], ὄν (ἐξελαύνω), σφυρήλατος, «ἀσπίς» M 295 f.

ΕΞΗΜΑΡ, ἐπ. ἐπὶ. ἐπὶ ἑξ ἡμέρας Ὁδ. κ 80, μ 397.

ΕΞΗΜΙΟΥΣ, ὄν (ἐξαμείβω), ἐξαλλασσόμενος· «ἐξματα» ἑκάστα πρὸς ἀλλήλῃν. «δὲ ἀλλήλας», ἢ. ὁ ἔ. πολλά καὶ καθαρά, θ 249 f.

ΕΞΗΛΑΦΟΝ, ἴδ. ΕΞΑΔΑΪΣΚΩ.

ΕΞΗΡΑΝΟΝ, ἴδ. ΕΞΗΡΑΪΝΑ.

ΕΞΗΡΑΤΑ, ἴδ. ΕΞΑΪΡΑ.

ΕΞΗΡΩΣΑ, ἴδ. ΕΞΕΡΑΪΝΑ.

ΕΞΗΣ, ἐπ. ἐξήης, ὅπ. ἴδε, (ἔγω, ἔξω) κατὰ σειράν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ὁδ. δ 449, 580 κ. ἀ.

ΕΞΙΗΜΙ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. ἀπαρρ. ἐξέμεν καὶ ἐξέμεναι ἀντὶ τοῦ· ἐξέιναι, εὐκτ. ἐξέειναι ἐν τμ. καὶ μέσφ. ἀορ. β'. γ'. πληθ. ἐξέιντο ἐν τμ. — ἐκπέμπω «τινὰ εἰς Ἀχαιοὺς» A 444, ἀφίνω (νὰ ἐξέλθῃ) «ἐπὶ πόλιν ἐξέμεναι» νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ θουρείου ἵππου, λ 534. (Ὁφίως κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Ἀμέτιος, φυλάττοντες τὴν συνήθη γραφήν· ἐξέμεναι). — Μέσ. ἐκβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπεὶ πότιος καὶ δεητός· ἐξέρον ἔντο» ἀφ' οὗ «ἐδγαλάν» ἢ ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ φάγωσι καὶ πίωσι, ὁ ἔ. «ἀφ' οὗ ἐδγαλν καλὰ καὶ ἔπειαν» A 469, B 432. Ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. τίθεται τὸ ῥῆμα ἐν ὁμοίᾳ φρ. «ἐξέρον εἶναι ρολῆς» N 638, «ἐπεὶ γόου ἐξέρον εἶην» Ω 227.

ΕΞΙΟΙΣΝΑ [..v.], ἐντελῶς εὐθύνω, κάμνω εὐθύ, «ἐτάζω», «δору νήιον» O 440 f.

ΕΞΙΟΝΚΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῇ β'. ἀορ. ἐξιοκῶν, πηγαίνω ἢ φθάνω ἀπὸ τινος τόπου εἰς, μετ' αἰτ. «θώκους» Θ 439, I 479, Ω 484. «τινὰ» πρὸς τινά, ν 206. (Τὸ εἶναι βραχὺ, διὰ δὲ τῆς αὐξήσεως γίνεταί μακρόν).

ΕΞΙΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΞΕΙΜΙ.

ΕΞΙΣΚΩ, κρατῶ ἔξω, «ἐξίχασι κεφαλὰς βερέθρου» (ἡ Σκύλλα) κρατεῖ τὰς κεφαλὰς ἐκτός τοῦ σπηλαίου, μ 94 f.

ΕΞΟΙΣΝΑ, ἴδ. ΕΚΦΕΡΩ.

ΕΞΟΙΚΝΕΩ, ποι., ἐξέρχομαι, ἐνεστ. γ'. πληθ. Ἰων. ἐξοικνεοσι, I 384 f.

ΕΞΟΙΚΟΜΑΙ, ἀπέρχομαι, πηγαίνω ἔξω· ὁ ἐνεστ. ἔχει σημ. παρακίε· «ἐς Ἀθηναίης» (ἐξου. δόμον) ἐξήλθεν εἰς τῆς Ἀθ., εἶπε ἔξω εἰς τῆς Ἀθηνᾶς πηγαμένην Z 379, δ 665 (ἐν τμ.).

ΕΞΟΛΛΑΜΙ [..v.], ἀορ. ἀ. ἐξώλεσα, ἐξόλω, ὀρέω, ἀφανίζω, τινά, p 597. «φρένας τινί»

βλάπτω τινός τας φρένας (,,χαλῶ τὰ μυαλά"), II 360, M 234 (ἐν τμ.).

ἐξ-οσολίζω, ὀρθιῶν, ὀδύρομαι, ,,σκούζω" Βατρ. 104.

ἐξ-ονομάζω, λέγω, δηλοποιῶ, ,,φανερώνω", ,,εγενήν" Γ' Ερμ. 59. Συχνότατα τίθεται ἐν τμ. ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν» ἀπετάθη καὶ εἶπε. (||. Π φρ. ἀπαντάται κατὰ τὸν Φαῖσιν πάντοτε ὅταν ἀμέσως μετ' αὐτὴν προσαγορεύεται πρόσωπόν τι οὕτως ὥστε ἐν τῇ προσαγορεύσει τίθεται ἢ τὸ ὄνομα τοῦ προσαγορευομένου προσώπου ἢ ἄλλο τι χαρακτηριστικόν, ὅσον «τίκνον, δαίμονι, δαιμονίη κ.τ.τ.» Α 361, δ 302 κ. ἄ. πλχ.

ἐξ-ονομαῖνα, ἄορ. ἄ. δ'. ἐν τμ. ὑποστ. ἐξονομήνη, ἄορρ. ἐξονομήναι, ὀνομαζέω, καλῶ τινα εἰς ὄνομα τος «ἄνδρα» Γ' 166, «γῆμον» νά ἀναφύρῃ τὸ ὄνομα τοῦ γάρμου, ζ 66, Γ' Αφρ. 253.

ἐξονομακλήδην, ἐπ. ἐπὶ. (ἔξ, ὄνομα, καλέω) ὀνομαστική, εἰς ὄνόματος «ὀνομαζέειν» Χ 415, δ 278 (ἐν τμ. «ἐκ δ' ὀνομακλήδην»), «καλέειν» μ 250.

ἐξ-ὀπίσθην [..], καὶ ἐξόπισθε, ἐπὶ. ἐπ. ἀντι τοῦ ἐξόπισθεν. 1) ὀπίσθεν, ,,ἀπὸ π'ίσω", καὶ ὀπίσω Α 298, Π 611, Ρ 327. 2) Ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. ὀπίσω «κεράων» Γ' Α 521.

ἐξ-ὀπίσθην [..], ἐπὶ. 1) τοπικόν, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, Α 461, Ν 436, Χ 467. Ὡς πρὸς μετὰ γεν. Ρ 357. 2) χρονικόν, κατόπιν, μετέπειτα, μόνον δ 35, ν 414.

ἐξ-ὀρίζω, σφύδρα ὀρύζω. Τὸ παθ. ὀργίζομαι σφύδρα Βατρ. 185.

ἐξ-ὀρμάω, ἄορ. ἄ. μετοχ. ἔξορμήσας, μόνον ἀνιστάω. ὀρμω (μετὰ σπουδῆς πλῶ) ἔξω «μὴ σε λήθῃαι κατ' ἔξορμήσασα» (ἡ ναὺς), μ 221 f.

ἐξ-ὀροῖν, ποι., ἐκπηδῶ, ἐκπίπτω, ἐν τμ., ἐπὶ τοῦ κλήρου, Γ' 325 ἐπὶ τῶν ἀνέμων ἐξορμῶ, κ 47.

ἐξ-οφέλλω, ἐπ. αὐξάνω, προσφέρω παρὰ πολλὰ «ἔειδνα» ο 18 f.

ἐξοχος, οκ, ποι. (ἐξέχω) κυρίως ὑπερέχων ὅθεν μεταφορ. ἔξοχος, [διαφέρων], ἐξαιρέτως, ἐπὶ ἀνθρώπων Β 188 κ. ἄ. «βους» Β 480, «αἴγες» φ 266, «τέμενος» Ζ 194, Γ' 484, «δῶματα» ο 227 (ὅπου ἐπιτίθεται διὰ τοῦ «μέγα» : πολὺ ἔσοχα) μετὰ γεν. «ἔχορος Ἀργείων» Γ' 227 κ. ἄ. καὶ μετὰ δοτ. «ἔχορον ἡρώεσιν» ὅ. ἐ. ἐν ἡρώεσιν, μετὰ τῶν ἡρώων, Β 483.— Τὸ οὐδ. ἐξοχον καὶ ἐξοχα ὡς ἐπὶ. ἔξοχως, πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως, «ἐφίλατο» Ε 61, «φύλιν, ἐγβαίρειν» ο 70 εἰ. «ἔμοι δόσαν ἔσοχα» ι 551. Ὡσαύτως πολλάκις καὶ μετὰ γεν. «ἔχορον ἄλλων» 1611, Ρ 358, κ 418 κ. ἄ. Ἐπιτίθεται πολλάκις τὸ ὑπερθετικόν «ἔχο» ἄριστος ἔχους ἄριστος, 1638, δ 629 κ. ἄ.

ἐξ-οιαν-ἰσθημι [..], μόνον ἐν τῇ δ'. ἄορ. τῷ ἔχοντι μέσ. σημ. «συνδιδί μεταφρένου ἔξοπανίστη ἀκήπτρου ὕπα» οἰδημα ἐξανίστη ἐκ τοῦ

(ἐπὶ τοῦ) μεταφρένου ὑποκάτω τοῦ ἀκήπτρου (ὑπὸ τὰς πληγὰς τοῦ ἀκήπτρου) Β 267 f.

ἐξ-οφαῖνα, ὑφαίνω μέχρι τέλους, ὑφαίνων τελευτώνω, «πέπλον» Βατρ. 182.

ἔξω, ἐπὶ. τοπικόν (εἰ). 1) στάσις; σημαντικόν, ἐκτός, ,,ἔξω" ἀπολελ. οὕτως ὥστε ὁ περαιτέρως προσδιορισμός ἐννοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου, Ρ 265, κ 95. 2) κινήσις σημαντικόν, ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω, «ἔξω χροός ἔλκειν» Α 457, «ἔξω βήτην μαγάρου» χ 378 συντάσσεται μετὰ γεν. καὶ τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ ῥημάτων συνδίδων μετὰ τῆς ἑκ προθέσεως, ὅσον «κραδίη ἔξω στηθεὶν ἐκθρόσκει» Κ 94, πρὸς μ 94.

ἔξω, μέλ. τοῦ ἔχω, ὅπ. ἴδε.

ἔο, ἐοῖ, ἀντὶ τοῦ οὗ, οἷ.

ἐοί, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴη, ἴδ. κίμῃ.

εἰκοῖα (Féfoika), αἰ, η, παρὰ. με σημ. ἔνερ. (ἐκ τοῦ εἰκα) γ'. εἰκοῖα, ἐπικ. ἔκτον, δ 27, μετοχ. εἰκοῖως (Féfoik.) καὶ ἄπαξ μόνον Ἀττικ. εἰκῶς (Féik.) Φ 254, συχνότερον τὸ θελ. εἰκυῖα ἄπαξ δὲ μόνον ὁ πληθ. καὶ εἰκυῖται (Féfoek.) Σ 418 ὑπερσ. εἰκυῖεν (Féfoik.) εἰς, εἰ, εἰκοῖα, ἐπ. εἰκῆτην (Féfoikēn) Α 404, Ν 379, γ'. πληθ. εἰκυῖσαν, Ν 402 (ἐνθα ὁ Βέικα γράφει Féfoik.). Εἰς τοῦτο ἀνάγεται καὶ ὁ ἐπικός παθ. σχηματισμός ἔκτο (Féfoikē) ὡμοιάζει, Φ 407 καὶ ἔκτο (Féfoikē) δ 796, ν 288, ν 157, ο 34. Ἐκτός τοῦ τύπου εἰκοῖα ὑπερσ. βεβαίως καὶ ἄλλος Féfoika, εἰς οὗ ὑπερσ. αποκοκοῖα, εἰκα (δ' ε. Féfoika, ἀντὶ τοῦ Féfoikai) ἐφαίνετο καλόν, Σ 520, ὅπερ συνήθως θεωρεῖται παρατατ. τοῦ εἰκα. 1) εἰκοῖα ὁμοῖος, ὁμοιάζω, μετὰ δοτ. ζ 246, η 209, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ κατὰ τι, «Μαχάονι πάντα» μετὰ τὸν Μαχ. κατὰ πάντα, Α 613, «δέμας γυναῖκ'» δ 796, «ἐλάτρηι» Ε 560 (ὅπου ὁ πληθ. εἰκοῖότες συνάπτεται μετὰ τοῦ εἰκοῖος δαμέντες διότινι διορροδοῖσι εἰκοῖότες) ἐπιτίθεται διὰ τοῦ «ἄντα, ἄγχιστα, εἰς ὅπα» ὅπ. ἴδε. συχνὰ τίθεται κατὰ μετοχὴν «νοκί εἰκοῖως» ὁμοῖος μετὰ νύκτα, δ' ε. φοδιδός, Α 47, πρὸς Γ' 451 κ. ἄ. «ἐπιδοσόμενοις ἐκῆτην» ὡμοιάζον μετὰ μέλλοντα: νά ἐπὶ, ὅ ε. ἐφαίνοντο ὅτι ἐμελλον νά ἐπὶ, Φ 379. 2) φαίνεται, νομίζω [δοκῶ, Λατ. videor mihi] χ 348, «εἰκοῖα δὲ τοι παραίδειν ὥστε θεῖ» νομίζω δὲ ὅτι ψάλλω παρὰ σοὶ ὡς παρὰ θεῖ. (Οὕτως ἐρμηνεύουσι κατὰ τὸν Εὐστ. ὁ Φαῖσις καὶ Δόντις: παλαιότεροι δὲ ἐρμηνεύονται καὶ ὁ Ἄρσις ἐκλαδύνουσι καὶ ἐνταῦθα τὸ ρ. εἰ τὴν ἐπομένην σημ.). 3) ἀρμόζει, πρέπει, προσήκον εἶναι, πάντοτε ὡς ἀπρόσωπον, καὶ πολλάκις ἀπολελ. «οὐδὲ εἰκεῖν» Α 119 κ. ἄ. μετὰ δοτ. προσ. 171 «ὡς σε εἰκοῖεν» χ 496 κατὰ τὸ φαινόμενον μετ' αἰτ., διότι ἔξοπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ ἄπαρρ. «καταλέχθαι» πρὸς Γ' 286 μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρρ. «ὅς σε εἰκοῖε κακόν ὡς διδιδισσέσθαι» εἰν σοὶ πρέπει νά φοβῆσαι ὡς ἀνάνδρως, Β 490, 233, κ

212 κ. α. ἡ καὶ μετὰ μόνης ἀπαρρ. «οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνόμεν» Δ 286, Ξ 212. Ἡ μετοχή πολλάκις ὡς ἐπιθ. ἀρμόδιοις, πρέπων, προσήκων, «μυθοὶ ἐοικότες» γ 124, «εοικότα μυθήσασθαι, καταλέξει» γ 423, δ 239 «εοικότι κέσται ὀλίθω» εὐρίσκειται εἰς τὸν ὀλιθρον, τοῦ ὁποῖου ἦτο ἄξιος, εἰλαβε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν, α 46· «ἐκὺστα ἄκοιτις» ἀρροφουσα, καταλήλως, δ ε. ἀρεστή σύζυγος, Ι 399.

Εὐοῖα, ἐπ. ἀντί τοῦ εὐος, ἴδε Εὐς.

Εὐοῖς, ἐπ. ἀντί τοῦ εὐίης, ἴδε Εἰμί.

Εὐοπα, ἴδε Εἰπα.

Εὐον, ἐπ. ἀντί τοῦ ἦν, ἴδε Εἰμί.

Εὐοργα (ἔργου), ἴδε Εἶργα.

Εὐορτῆ, ἡ ἐορτή, ἡγεορτή, *Ὀδ. υ 456, ρ 258.

Εὐός (εἶός), Εὐ, Εὐός, ἐπ. ἀντί τοῦ εὐς, ἡ, ὄν, ἀντων. κτητικ. (ἐκ τοῦ οὐ). 1) „δικός του“, ἑαυτοῦ «ὕιος, παῖδός εὐτο» Ν 522 κ. α. (ἀντί τούτου σήμερον ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀποκατεστάθη ἡ γραφή ἐπός (ἴδε Εἶς), ὅσον Σ 71, 438, κατὰ δὲ τὸν Ρίθδεκ πρέπει καὶ ἀλλαχού ν' ἀποκατασταθῇ, ὅπου ἐμπεριέχεται τι ἥθος)· σπανίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον «τὸν εὐόντε Πόδαργον» ἐκείνου τὸν Πόδαργόν του, Ψ 295, «τὰ δ' ὀώματα» Ο 58· ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τῆς αὐτοῦ, «εὐόν αὐτοῦ χρεῖος» τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρεῖαν, α 409, πρὸλ. Κ 204, δ 643. 2) ἀντί τοῦ σός, «ἐὴν γενεῇ» Βατρ 23, πρὸλ. 2 ὅς.

Εὐαγάλλομαι [..], μέτ. ἀγαλλομαι ἐπὶ τινι, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, τέρψιν ἔν τινι, μετὰ δοτ. «πολέμω» Π 91.

Εὐαγγέλλω, ἀόρ. ἀ. ἐπηγγέλλω, ἀναγγέλλω, διδῶ ἐδῆσιν «εἶσω» δ 775 f.

Εὐαίειρα [..], συναθροίζω, φέρω εἰς τὸ αὐτό, μετ' αἰτ. Α 426 f.

Εὐάγην [..], ἴδε Πήγνυμι.

Εὐαγαλίζομαι, ποι., ἀποθ., ἐγκαλλωπίζομαι, «καμάρωνω» «οὐδὲ ἔφηι δὴρὸν ἐπαγαλίσσασθαι» δὲν θά καμάρωση πολλὸν καιρὸν με αὐτά, δὲν θά τὰ χαρῇ πολλὸν καιρὸν, Σ 433 f.

Εὐάγω [..], ἀόρ. δ'. ἐπήγαγον, ἐπιφέρω, φέρω διαρκούσης τινὸς πράξεως, ἡ ὁδὸν εὐαναντίον τινός, «λῖν» Α 480 «ὡς ἐπάγοντες ἐπήσαν» καθὼς ἐπήρχοντο ἐπάγοντες (οἱ ἄνδρες οἱ ἐπακτῆρες τοὺς κύνες καὶ ὄχι, ὡς τινες ἐρμηνεύουσιν λαμβάνοντες ὑποκείμενον ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «ἄνδρες τε κύνες τε») τ 443. Μεταφ. προσρέπω, «φέρω» «τινὰ εἰς τὰ νερά μου, ἡ εἰς τὰ λόγια μου» ἡ «καταφέρω», ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «πεῖθω» ξ 392.

Εὐακίρα [..], ἐπ. ἀντί τοῦ ἐπαίρω, ἀόρ. ἀ. ἐπήκισα, «σηκῶν ἐπάνω», ὑψώνω, «κεφαλῶν» Κ 80· σηκῶν καὶ ἐπιθέτω, «τινὰ ἀμαξάων» Η 426, «τί κρατευτάων» *Ἰλ. Ι 244.

Εὐαοός, ἴδε Πάσχω.

Εὐαίγισα (αἴγισ), ἐπιπνέω, ἐφορμῶ περὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, Β 448, ο 293.

Εὐαῖνέα, ἐπ. μέλ. ἐπαινίσω, ἐπ. ἀόρ. ἐπήνησα, ἐπευφημῶ, ἐπιδιοκίμαζω, ἐγκρίνω, ἐπι-κροτῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολεῖ, Ψ 539, δ 673 κ. α. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. «μυθον» Β 335, ἡ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «Ἐκτορι» συναίνω εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἐκτ. Σ 342, «μυθόν τινι» *Τ. Ἑρμ. 457.

Εὐαῖνός, ἡ, ὄν, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐντονώτερον αἰνός, ἐπίφοβος, φοβερός, τρομερός, μόνον ἐν τῇ θηλ. «ἐπαινῆ», ὡς ἐπιθέτη τῆς Περσεφόνης καὶ μάλιστα πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ Ἄδου, Ι 459, κ 494, 534, λ 47. (Κατ' ἄλλους δὲ ἀντί τοῦ ἐπαινέτης, ἐπομ. σεμνῆ, σεβαστῆ. Ὁ δὲ Πούτμαννος νομίζων τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ ἄνευ ἀναλογίας, χωρίζει τὴν λ. οὕτως: ἐπ' αἰνῆ, καὶ ἐρμηνεύει καὶ ἐπ' αὐτῇ (τῇ Ἄδῃ) ἡ καὶ προσέτι ἡ φοβερά Περσεφόνη).

Εὐαῖσις, ἀόρ. ἀ. ἐπήϊσα, καὶ θαμιστ. ἐπαῖ-ξασκε, μετ' ἀόρ. ἀ. ἐπηῖξασκεν. 1) Ἑνεργ. ἐφορμῶ, ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, πολλάκις καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Β 446· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν μάχην σφοδρῶν κινήσεων, ἀπολεῖ, Ρ 462, Ψ 847 κ. α. ἐπὶ δὲ ἀ.) μετὰ γεν. «τινός» κατὰ τινος, Γ 323, «νέων» Ν 687 (ἀλλ' ἐν ἀμφότεροις τούτοις τοῖς χωρίοις δυνατόν ἢ γεν. νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ρ. ἐπαῖσις, ἀλλ' ἐν μὲν τῇ πρώτῃ νὰ ᾖ κτητική τοῦ «ἔπρος», ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ συντακτικῇ τοῦ «ἔχων»), «ἔκπων» Ε 263 (ἐνθα πάλιν δυνατόν ἢ γενική νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «μεινυρένος»). Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ φαίνεται μετὰ γεν. συντασσόμενόν· δ') μετὰ δοτ. προσωπικ. «Κίρκῃ» ἐπιτίθεμαι κ 295, 322· μετὰ δοτ. ὀργανικ. «ἔγγει» Κ 348, «δουρί» Α 361· ἔτι δὲ καὶ «τινὶ μέλῃσι» ξ 281. Αὕτη δὲ ἡ τελευταία σύνταξις οὐδαμοῦ τῆς Ἰλ. ἀπαντᾶται· γ') μετ' αἰτ. ὡς μεταδ. προσβάλλω, «μόλον ἔππων» Π 240 πρὸλ. Σ 459, «τεῖχος» Μ 308, «Ἐκτορα» Ψ 64. Οὕτως πάλιν οὐδαμοῦ τῆς Ὀδ. συντάσσεται. 2) Μίσ. ἀ.) κινεῖσθαι ταχέως, εἶμαι εὐστροφός, μετὰ γεν. «γέτρος ὧμων ἐπαίσσονται» ἀπὸ τῶν ὧμων, Ψ 628· δ') μετ' αἰτ. «ἐπαῖσθαι ἄεθλον» νὰ ἐφορμῶμαι εἰς (ἔνα λάβω) τὸ βραδέιον, Ψ 773.

Εὐαῖνέα, ἀόρ. ἀ. εὐκτ. ἐπαῖσις, ἐκτός τούτου ἢ προσέτι ζητῶ, μετ' αἰτ. Ψ 593 f.

Εὐαῖτιος, ὄν (ἐπὶ αἰτία), παῖστις, ὁ καθ' ὅσον τις αἰτίας, «οὐτιμὸν ὅμιες ἐπαῖτιος» δὲν μοι πταίετε βρετς, Α 335 f.

Εὐακοῖα [..], μέλ. ἐπακούομαι, *Υ. Ἑρμ. 556· ἀόρ. ἐπήκουσα καὶ ἀναύς. ἐπάκ. ἀκούω, (ἢ ἰδίως ἀνωθεν, ἐπομ. ἐπὶ ἀνωτέρου ἀκούοντος κατώτερον, ἐπακούω) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτ. «Ἠλίας θ' ὅς ἐπὶ ἐφορῆς καὶ πάντ' ἐπακούεις» Γ 277, λ 409 κ. α. «ἔπος» Ι 400, «ὀπποῦν κ' ἐπῆσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαι» Υ 250· ἔτι δὲ καὶ «Διὸς βουλὴν» ξ 328 κ. α. «τί τινος» τ 98, καὶ μετὰ πλῆγίας ἐρωτήσεως,

Σ 63· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμα. «βουλῆς» Β 443, Γ. Έρμ. 566.

ΕΠΑΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (ἐπάγω), κυρίως: ὁ κύνας ἐπάγων, ἴδ. ΕΠΑΓΓ, ἐπομ. κυνηγός, τ 435, «ἄνδρες ἐπακτῆρες» Ρ 135.

ΕΠΑΛΛΟΜΑΙ [..], ἐπ. ἀποθ., παθ. ἀορ. μετοχ. ἐπαλθεῖς, ἀποπλανῶμαι, πλανώμενος ἔρχομαι, μετ' αἰτ. τοῦ τόπου, «Κύπρον» ἀποπλανῶμαι εἰς τὴν Κύπρον, *Οδ. δ 84, «πολλὴ ἐπαλθεῖς» μετὰ πολλὰς πλάνας, δ 84, ο 476.

ΕΠΑΛΑΣΤΕΩ [..], ἐπ. ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐπαλαστίσας, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τινί, α 252.

ΕΠΑΛΕΪΦΩ [..], ἀλεῖφω ἐπάνω «ἐπὶ δ' οὐκ' ἀλεῖψαι ἑταῖρων κηρὸν δεψήσας» *Οδ. μ 47, 177, 200 (ἐνθα ἐρμηνεύονται ἐπάνω δὲ εἰ: τὰ ὡτα τῶν ἑταῖρων νὰ ἀλείψῃς κηρὸν μελιθεῖα κτλ.).

ΕΠΑΛΕΩ [..], ἐπ., μέλ. ἐπαλεῖχσω ἄ.) [ἀπειργῶ], ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω μετὰ δοτ. προσώπ. χαριστικῆς καὶ αἰτ. πράγμα. «Τρώεσσι κακὸν ἦμαρ» Γ 315 ἐν τμ. β'.) μετὰ δοτ. προσώπ. παρίσταμαι, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, Θ 365, Λ 428, Βατρ. 175.—*Ιλ. ΕΠΑΛΟΕΙΣ, ἴδ. ΕΠΑΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΛΑΣΣΩ, ἀορ. μετοχ. ἐπαλλάξας, ἀλλάσσω, «ἀλλάξω», ἐναλλάσσω κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τοῦ Ν 359† «πολέμοιο πείραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν» τὴν πλεκτάνην, τὸν βρόχον τοῦ πολέμου ἐξηπλῶσαν (Ζεὺς ὁ προστάτης: τῶν Τρώων καὶ Ποσειδῶν ὁ τῶν Ἀχαιῶν) ἐναλλάξ ἐπ' ἀμφοτέρων, δ. εἰ. διδόντες ὅτε μὲν εἰς τοῦτους, ὅτε δ' εἰς ἐκείνους τὴν νίκην. Ἄλλοι ὅμως ἐρμηνεύουσι τὸ «ἐπαλλάξαντες» μετὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τοῦ συνάψαντες, συνδῆσαντες, τοῦτέστιν οἱ δύο θεοὶ κρεταύντες: ἑκάτερος «πολέμοιο πείραρ» συνέπλεξαν αὐτά, καὶ ἔπειτα ἐξηπλῶσαν ἐπ' ἀμφοτέρων καὶ διὰ τούτου παρέτειναν ἐπὶ μακρὸν τὸν ἀγῶνα.

ΕΠΑΛΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΕΙΣ, ἴδ. ἢ (ἐπαλεῖω), ἔπαλες, προπύργιον, προμαχῶν, «προστέθει» (κατὰ τὸν Δουκάνγιον), Τουρκ. «μπεδένι», *Ιλ. Μ 258, Χ 3. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. τὸ τεῖχος μετὰ τῆς ἐπαλσεως).

ΕΠΑΛΤΗΣ, ἀο. ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 443.

ΕΠΑΛΤΩ, ἴδ. ΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΜΑΝΟΜΑΙ [..], ἀποθ., ἀορ. ἐπαμνηστέω, συσσωρεύω «στοιβεῖν», «εὐνήν» στρώμα φύλλον α 482†.

ΕΠΑΜΕΙΒΩ [..], ποι. μέλ. φω. 1) ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω «τεύχεα τινί» τὰ ὅπλα πρὸς τινά, Ζ 230. 2) Μέν. ἐναλλάσσω, ἐναλλάξ πηγαίνω τῇδε κάκεῖσε, μετ' αἰτ. «νίκη ἐπαμείβεαι ἄνδρα;» ἢ νίκη ἀλλάσσει τοὺς ἄνδρας, ὁ εἰ. μεταβαίνει ὅτε μὲν πρὸς τοῦτον, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνον, Ζ 339. *Ιλ. Ἐκ τούτου

ΕΠΑΜΟΙΒΑΔΙΣ [..], ἐπ. ἐπὶ β. ἀμοιβαῖως, ἐναλλάξ «πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφον ἐπαμοιβάδης» ἦσαν ἐκ φύσεως πυκνὰ πρὸς ἀλλήλους συμπεπλεγμένοι (οἱ θάμνοι), ε 484†.

*ΕΠΑΜΟΙΒΙΟΣ [..], οκ (ἐπαμειβος) ἀνταλλακτικός, «ἔργα» ἐμπόριον ἀνταλλακτικόν, Γ. Έρμ. 546.

ΕΠΑΜΙΝΤΩΡ [..], ὄρος, ὁ, ἐπ. (ἐπαμύνω) βοηθός, ὑπερασπιστής, π 263†.

ΕΠΑΜΥΝΩ [..], ἀορ. ἀ. ἐπήμυνα, ἀπρφ. ἐπαμύναι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, μετὰ δοτ. *Ιλ. Ζ 361, Μ 369, Σ 98' αποκλ. Π 540, Φ 344.

ΕΠΑΝΑΤΙΘΗΜΙ [..], ἐπ. ἀπρφ. τοῦ ἀορ. β'. ἐπανθήμεναι, ἐπιθέτω, θέτω ἐπάνω, «σανίδας» κλείω τὴν θύραν, Φ 535†.

ΕΠΑΝΩΗΜΙ [..], ἐπιπέμπω, ἀφίνω («ἀπολύω») τινά ἐναντίον τινός, «τινί τι» εἶπον «σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε» (γ'. ἐν. τοῦ ἀορ. ἀ.) Ε 405.

ΕΠΑΝΙΣΤΗΜΙ [..], ἐγείρω κατόπιν ὁ ἀορ. β'. ἐπανίστην ἀμετάβ. (κατόπιν ἄλλου) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι (ἐκ τῆς ἔδρας) σηκῶνομαι, Β 85†.

*ΕΠΑΝΤΙΑΩ [..], μέλ. ἄσω, ἀπαντῶ, Γ. Ἀπ. 152.

ΕΠΑΡΙΑΨΩ [..], ἢ (ἐπαρῖω), ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιδῆ, ᾤδῃ, ἔχουσα τὴν μαγικὴν δύναμιν (κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀμαθῶν) ν' ἀποθώκῃ τὸ κακόν, ὅταν ψάλληται ἐπὶ τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτοῦ, «ἔσορκισμός», τ 457†.

ΕΠΑΡΠΕΙΛΩ [..], ἀορ. ἀ. ἐπαρπίλησα, ἀπειλῶ, «φοβερίζω», μετ' ἀπρφ. Ξ 45, «τινί τι» Α 319, Ν 582' ἀπειλῶς» ν 427.

ΕΠΑΡΑΡΙΣΚΩ [..], ποι. ἀορ. ἀ. ἐπῆρσα, παρακ. ἐπάρηρα Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπάρρα, μετοχ. -ρηρῶς. 1) μετὰ β. ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐφαρμόζω, σφιγκτὰ προσαρμόζω, «θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε» ἔκλεισε καλὰ τὰς θύρας: Ξ 467, 339. 2) ἀμετάβ. ἐν τῇ παρακ. καὶ ὑπερφ. εἶλωι ἐφ(προσ)ηρμοσμένος, «κλείς ἐπαρήρει» Μ 456.

ΕΠΑΡΨΩ [..], ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπαρῶ, κατάρτα, Ι 456†.

ΕΠΑΡΨΩ [..], ὦ: ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἀορ. ἀ. ἀπρφ. ἐπαρῖσαι, βοηθῶ, μετὰ δοτ. Ψ 783, Ω 39, ν 394, ἐν τμ. Α 408.

ΕΠΑΡΨΕΙ, ΕΠΑΡΨΕΙΣ, ἴδ. ΕΠΑΡΑΡΙΣΚΩ.

ΕΠΑΡΚΕΩ, ἀορ. ἀ. ἐπάρκω, ἀποτρέπω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω «τινί τι» ἀπὸ τινός τι, «ὀλεθρόν τι» Β 873, καὶ μετὰ μόνῃς αἰτ. ἐμποδίζω, ρ 568.

ΕΠΑΡΟΓΡΟΣ [..], οκ (ἐπὶ, ἔρουρα), ἀγρότης, χωρικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸν βίον διέγων, λ 489†.

ΕΠΑΡΤΗΣ, ἐκ, ἐπ. (ἐπὶ, ἀρτίω), κατηρησμένος, ἑτοιμός, «ἐταίρος» *Οδ. θ 451, ξ 332, τ 289.

ἐπαρτύω [...], καὶ -ίνα [...], ἴ. Δῆμ. ἐπαρμόζω, ἐπιτίθωμι, κλείω «πῶμα» *Οδ. 6 447. Μεταφ. «πῆμα κακοῖο» ἡτοίμαζε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀλλότρου, ἐν τμ. γ 152. —Μέσ. «ἐπαρτύομαι δεῖπνον» παρασκευάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, ἴ. Δῆμ. 428.

ἐπαρτύνωμαι, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπαρτύνω. 4) ἔχει σημ. ἱεροτελεστικὴν καὶ τίθεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἱερουργίας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἢ ἀνώτατον πράγματός τινος προσφέρεται εἰς τὸν θεόν παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπαρτάμενοι δεσπάζουσι» ἀφ' οὗ ὁργίσαν (τὴν σπονδὴν) ἐγγέλαντες εἰς τὰ ποτήρια Α 471, I 476, γ 310 κ. ἀ. (Κατὰ τὸν Βούττιαννον σημ. «ἐγγέλω τὸ πρῶτον τοῦ οἴνου εἰς τὰ ποτήρια ἐπὶ σπονδῇ ἢ πρὸς σπονδὴν» οὕτως ὡς ἡ Ἐπί νὰ σημαίνῃ τὴν πρὸς ἑνα ἕκαστον τῶν σπονδῶντων προσέλευσιν τοῦ οἴνου χάριν). Ὁθεν 2) ἐν γένει προσφέρω «νέκταρ» ἴ. Ἀπ. 425 (ὅπου ἐν τινι τῶν χειρογράφων εὐρίσκεται ἡ γραφή «ἐπώρτα» κατὰ συγκοπήν ὡς ἀντὶ τοῦ ἐπωρτάζω, ἴδ. ἐπωρτά: ἀλλ' ἴδ. Βαουρ. αὐτόθι).

ἐπαρτύνω [...], ὁ, ποι. (ἐπαρτύνω), βαλ. ὁδός, Α 498 †.

ἐπαρτύνω, παθ. παρακ. ἐπάρτυσμαι, ἐπιμελῶς κατασκευάζω, «ἐπάρτυσται δὲ οἱ αὐτὴ ταίχῳ καὶ θριγκοῖσι» ἢ δὲ ἀλλή αὐτοῦ (τοῦ ἀνακτορίου, «τῶν ὀματίων») εἶνε καλῶς κατασκευασμένη (περιβελήμενη) μὲ ταίχῳ (καὶ ὄχι μὲ φράκτῃ) καὶ μὲ θριγκοῖς, ρ 266 †.

ἐπαρτύνω [...], ἡ, ὄν. ἐπ. (ἐπὶ, ἄσπον) ἄλλεπαλληλός, σωρηθὼν γινόμενος, ἐνικῶς «καὶ ἐπασσύτερον ὄρνυται» σηκώνεται τὸ κῆμα τὸ ἑνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, Δ 423 (ἢ ἐνθα ὁ ἐνικ. εἶνε περιληπτικός), ἄλλως δὲ κεῖται πάντοτε πληθ. Α 383, Θ 277, Μ 191, Π 418, π 366 (ἢ ἡ συγκριτικὴ βαθμὴ ἐκφράζει τὸ δεῖ μάλλον, ἢ βαθμῶδὸν περισσώτερον, οἷον ἐν τοῖς ὄντοι. παραδείγμασι καθ' ἣν ἑρᾶν περισσότεροι, τὸν ἑνα περισσώτερον τοῦ ἄλλου).

ἐπαρτύνω, ὁ (ἐπὶ, αὐτῇ) ἐπισυλῆς, αὐτῇ πρὸς διανοκτέρευσιν βοσκημάτων, ψ 358 †.

ἐπαρτύνω (ῥίξα ἀπρ., ἴδ. ἀπαρτύνω ἐν τέλει) παρ' Ὁμ. ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον τοῦ ἀόρ. β'. ὑποτ. ἐπαύρη, ἀπαρρ. ἐπαυρεῖν καὶ ἐπ. ἐπαυρέμεν ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ὁ ἐνεστ. ἐπαυρίσκομαι, Ν 733, μέλ. ἐπαυρήσκαμ ἀόρ. ἐπαυρήσῃ, ἐξ οὗ β' ἐν τῇ ὑποτ. ἐπαυρήναι καὶ ἐπαύρη, καὶ γ'. πληθ. ἐπαύρωμαι, Α 440. 4) Ἐνεργ. ἀ. λαμβάνω, τυγχάνω (τινός), ἀπολαύω, μετὰ γεν. «κτεάτων» Σ 302, ἀπολελ. ρ 81 β'. τροπ. πολλὰκις ἐπὶ τῶν βελῶν ψαύω, «ἐγγίξω», οἷον γαυομαί μετ' αἰτ. «χρόα» Α 373, Ν 649, Ο 346 ἀπολελ. Α 391 μετὰ γεν. «λίθου» Ψ 340. 2) Μέσ. μετέχω, ἀπολαύω, «χαίρομαι» εἴτε ἐπὶ καλοῦ (ὠφελος) εἴτε ἐπὶ κακοῦ (βλάπτωμαι) μετὰ γεν. «νόου»

ὠφελοςμαι ἐκ τοῦ νόου, Ν 733· εἰρωνικῶς «βασιλῆος» νὰ τὸν χαροῦν τὸν (κακόν) βασιλέα, νὰ ἴδωσιν τὸ καλὸν τοῦ βασ. Α 440· ὡσαύτως καὶ Ο 47· ἀπολελ. «ὄλω μιν ἐπαυρήσεσθαι» νομίζω ὅτι θὰ ἴδῃ τὸ καλὸν τῶν, θὰ ἀπολαύσῃ (θὰ γευθῇ τὸν καρπὸν τῶν) Ζ 333 β'. μετ' αἰτ. λαμβάνω, ἐπισύρω, «κακὸν μετίζω» σ 107.

ἐπαρτύνω [...], ἀόρ. ἐπάρτυσται [...], ἀντλῶν ἐπιγέω, «παίρνω καὶ χύνω ἐπάνω» π 388 †.

ἐπαρτύνω. 4) Ἐνεργ. ἐγείρω (ἐξυπνίζω) ἐπὶ σκοπῇ, ἐγείρω ἐπὶ τῆς, γ 434. 2) Μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, «ἐξυπνῶ» ἐπὶ τῆς, ἐπὶ σκοπῇ, Κ 424, υ 57, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκεκριμένῳ ἀόρ. ἐπέγρετο καὶ μετοχ. ἐπεγρόμενος.

ἐπαρτύνω, ἴδ. ἐπιτρέχω.

ἐπεί ἐπ. παρατ. τοῦ ἐπείναι, ἀντὶ τοῦ ἐπείναι.

ἐπεί (ἐπὶ) σύνδ. χρονικὸς καὶ αἰτιολογικός. 4) χρονικός: ἀφ' οὗ, «καθώς» ἀ. μεθ' ὀρίστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἱστικῶς γινόμενον, Α 57, 458, α 2 κ. ἀ. ἀφ' ὅπου, α 2 β'. 2) αἰτιολογικός: ἐπεί οὗ, «ὅτι» ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐπαρτύνω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι πιθανῶς γενησόμενον, συνήθως μετὰ τοῦ ἂν ἢ κεν (πρὸς καὶ ἐπὶ) «ἐπεί ἂν τότε πότιον ἐπίσπῃ» Ζ 442· ἄνευ τοῦ ἂν, ἴ. Ἀπ. 458· ὡσαύτως καὶ ὅταν πρᾶξι τι παρίσταται ὡς ἐπ' ἀναλαμβάνομένη ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι, Ο 363· μετὰ τοῦ κε, Β 475, Ρ 658 γ'. μετ' εὐκτι. ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς περὶ στασις ἐν τῷ παρελθόντι πολλῶς ἐπαναλαμβάνομένη, ὁσάκις Ω 44. Προσλαμβάνει καὶ τὸ ἂν ἢ κε, ἐάν ἢ περὶ στασις ἐπαρτύνω ἐξ ἄλλων περιστάσεων ἢ περὶ χη ἀπλήν, ῥωσσίαν, I 304, (ἴδ. ἐπὶ 2, β'). 2) αἰτιολογικός, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, λατ. quoniam, μεθ' ὀρ. Ζ 333 κ. ἀ. δύναται δὲ νὰ προσλάβῃ καὶ τὸ ἂν εἰς τὴν περιπτώσιν τὴν ἐν λ. ἂν Α' 1) ἀνεργητικῶς: ἐπεί οὗ κεν ἀνδρῶν γ' ἐπελάσῃ· ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη, ἢ δὲν θὰ ἐγίνετο ἄνευ ἰδρωτός, Ο 228.—Δύναται νὰ μεταφράξῃ τι τὸν σύνδεσμον τοῦτον καὶ διὰ τοῦ διότι ὅταν ἡ αἰτιολογικὴ πρότασις ἀκολουθῇ, Α 419, 453, Γ 214 κ. ἀ. Ἐνίοτε ὁ ἐπεί, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς προσηνέσεσι, κεῖται ἄνευ τῆς ἀρμολογίας ἀποδόσεως. Ὡς τοιαύτην τότε ὑπονοούμεν τὸ λέγω σοι τάδε, Γ 59, α 231, γ 403, ἢ δὲ ἄλλο ἀρμολογίᾳ ἐκ τῆς συναφείας λαμβανόμενον, Ν 68 ἐξ. (Κατὰ δὲ τὸν Γερμ. μεταφρ. Ὁόσσ., ἀνακολουθία: ἐπελάσῃ, ἡ ἀπόδοσις εἶνε ἐν γ. 73, πρὸς καὶ Σ 401 καὶ 414).

Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων ὡς ἐξής: ἀ.) «ἐπεί ἀρ.» Ε 269, α 185 ἢ «ἐπεί ῥα» Α 458, ρ 178, ἀφ' οὗ λοιπὸν, εὐθὺς ὡς ἔτι δὲ καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲ, α 263, ρ 185 κ. ἀ. β'.) «ἐπεί γε» ἐπειδὴ δὲ, ἐπειδὴ μάλιστα, Α 299 γ'.) «ἐπεί οὖν» ἀφ' οὗ ὅπως ὁῖ ποτε, Α 57, Γ 4 κ. ἀ. γ'.) «ἐπεί τοι» διότι

βέβαια, Α 461· ἐ.) «ἐπεὶ ἦ, ἐπεὶ περ» ἴδ. τοὺς συνδυασμοὺς τούτους ἰδιαιτέρως.—Ἐν τῇ συνδ. «ἐπεὶ τε» χρησιμεύει ὁ τέ εἰς στενωπὴν μόνον σύνδεσιν, Μ 393. ἴδε καὶ ἐπικία.—Συνήθως ὁ σύνδεσμος οὗτος τίθεται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἀλλ' εὐρίσκεται καὶ μετὰ μίαν ἢ περισσοτέρας λέξεις, ὅσων «αὐτὰρ ὅγ'» ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε· Ζ 474, Ξ 475 [Τὸ «ἐπεὶ οὐ» εἶνε διὰ συνήψεως δισύλλαβον ἐν τ 314].

ἙΠΕΙΓΕΙ, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, Μυρμιδόνων, ὑπὸ τοῦ Ἑκτόρος φονευθείς, Π 574 ἐξ.

ἐΠΙΚΙΑ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἀναφθ. Α.) Ἐνεργ. πιέζω, στενωχωρῶ, «ὀλίγον μιν ἄγχοις ἐπείγει» Μ 452· ὅθεν παθητ. «ἐπείγεσθαι βελέεσσι» πιέζομαι, στενωχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βελῶν, Ε 622, Ν 511, «λέως ἐπείγόμενος πυρὶ» πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός, ταυτίσσι θερμαινόμενος, Φ 362, πρὸλ. Α 457· β.) διώκω, καταδιώκω, ὠρῶ, «κευράδα ἦ λαγυρῶν Κ 311· ἴδιος ἐπὶ ὀνόματι, Ο 382, «ὦπα» Γ' Απ. 408, παθ. ν 415, «ἔρετμά» κινῶ ταχέως, ἐπιταχύνω, τὴν κοπήλασιαν, μ 205· ὅθεν ἐπιταχύνω, ἐπιπεύδω «ὦνον» ο 445· γ.) ὡς ἀμείβ. βιάζω, στενωχωρῶ, καταπείγω, «ἀνάγκη ἐπείγει» Ζ 86, «γῆρας» Ψ 623, πρὸλ. Γ' Αφρ. 234· β.) Μέσ. ἐπιπεύδω, ἐπιταχύνω χάριν (ἢ τί τῶν) ἐμαυτοῦ, «γάμον» ε 97, τ 442· Γ.) Ὁ παθ. τούτος ἔχει καὶ τὴν σήμ. βιάζομαι, στενωχωροῦμαι, ἔχω βίαν, «ἐπειγομένην ἀνέριον» Ε 501· ὅθεν απεύδω, μετ' ἀπαφρ. Β 354, Ζ 363.—ἴδιος ἡ μετοχ. «ἐπειγόμενος» ὡς ἐπὶ θ. α.) ἀπολεῖ, καταπείγων, ταχέως, ἐσπευσμένως, «βιαστικὸς» Ε 902, ε 519, λ 339· β.) μετὰ γεν. σπεύδων ἢ σπουδάζων πρὸς, μετὰ σπουδῆς ἐπιθυμῶν (τι) «βιαστικὸς δ' αἶψ'», «ἐπ. ὅδοι» α 309, 315, ν 284, «Ἀρης» Γ 442, «περὶ νίκης» Ψ 437· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαφρ. «ἥλιον δυναι ἐπειγόμενος» ἐπιθυμῶν ὅσον ταχίστα νὰ δόσῃ ὁ ἥλιος, ν 30. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

ἐΠΙΚΙΑΝ, σύνδεσμος μεθ' ὅπου. ἀφ' οὗ, Ν 285 (ἔνθα ὁ Βέκι. ἐν τῇ Β'. γράφει: ἐπεὶ κεν) †.

ἐΠΙΚΙΑ (οἱ νεώτεροι ἐκδοταί, πλην τοῦ Βαύμλεϊν, ἀκολουθοῦντες τὸν Πέκκερον γράφουσι πανταχοῦ ἐΠΚΙ ΔΗ) σύνδ. 1) χρονικός, ἀφ' οὗ, καθὼς, ἀφ' οὗ δὲ, ἢ ἀφ' οὗ (α) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὅριστ. χρόνου μάλιστα παρρηχημένου, Α 424 κ. ἀ. πλχ. «ἐπειδὴ πρῶτα» ἀφ' οὗ ἀπαξ, Α 235, γ 483· β.) μεθ' ὅπου. «ἐπειδὴ—δαμάσσεται» (ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαμάσθαι) ἀφ' οὗ τὸν δαμάσθαι, Α 478. 2) σπανιότερον αἰτιολογικός ἐπειδὴ δὲ, μεθ' ὅριστ. Ε 65, γ 214 κ. ἀ.—Ἐν κατὰ προσφωνήσεσι τίθεται ἀνευ ἀποδόσεως, ἥτις ὅμως εὐκόλως ἐννοεῖται, (ἴδ. ἐΠΚΙ ἐν τέλ.) γ 214 κ. ἀ. [Τὸ ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως, Χ 379, δ 43 κ. ἀ.].

ἐΠΕΙΔΟΝ, ἀφρ. β'. τοῦ ἐφοράν, ὅπ. ἴδε, μετ' αἰτ. Ἰδ. Χ 64.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἐΠΕΙΔ [ου], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἦ, πάντοτε μετὰ τὴν σήμ. ἐπειδὴ, διότι βέβαια, Α 469, ι 276 κ. ἀ. πλχ.—Κατὰ τὰ Βενετικά σχόλ. εἰς Α 456 γράφουσιν ὀρθότερον οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων ἐΠΕΙ Η. (Ὁ δὲ Βούττμανος θεωρεῖ ὀρθότεραν τὴν γραφὴν ἐΠΕΙΗ καὶ νομίζει ὅτι ὁ σύνδεσμος οὗτος εἶνε μὲν σύνθετος ἐκ τοῦ ἐπεὶ καὶ ἦ, ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ συνθέσει μετεβλήθη ὁ τόνος τοῦ ἦ· παραβάλλει δὲ ὁμοίαν συνθέσιν καὶ τόνου μεταβολῆς παράδειγμα τὸ ὅτιη. Ταῦτά φρονοῦσι καὶ ὁ Δίνδορφ καὶ Βαύμλεϊν. ἢ. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι τὴν χρῆσιν τοῦ ἦ ἐν τῇ μέσῃ τῆς προτάσεως βεβαιῶσι καὶ ἀρχαῖα παραδείγματα καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἥτις διετήρησε τὸ μόριον τοῦτο, προτέρησα ὡς μακρὸν ἐ).

ἐΠΕΙΗ, ἐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐΠΕΙΜΙ (εἶμι).

1. ἐΠΕΙΜΙ (εἶμι), παρτ. ἀ. ἐν. ἐΠικ. ἐΠήην, γ'. ἐν. ἐΠικ. ἐΠήην, γ'. πληθ. ἐΠικ. ἐΠήσαν. μέλ. ἐΠικ. ἐΠήσονται 1) εἶμαι ἢ ὑπάρχω ἐπὶ (τινος) ἢ παρὰ (τινι), ἀπολεῖ, Ε 427, ε 344 κ. ἀ. μετὰ ὁστικ. τοπικῆς «κάρη ὦμοισιν ἐΠήη» νξ μένη ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τῶν ὤμων, Β 259· μετὰ ὁσ. προσωπ. «οἷσιν ἐΠήστι κράτος» παρ' οἷς ὑπάρχει, Γ. Δήμ. 450. 2) ὑπολείπομαι, μένω κατόπιν, δ 756.

2. ἐΠΕΙΜΙ (εἶμι), παρτ. γ'. ἐν. ἐΠικ. ἐΠήην, γ'. πληθ. ἐΠήσαν λ 233, καὶ ἐΠήσαν τ 445· ἐΠικ. μέλ. ἐΠήσονται, ο 504· ἐΠικ. μέσ. ἀφρ. ἀ. ἐΠήσταμένη, Φ 424. 1) προσέρχομαι, πλησιάζω, ὑπάγω, μετ' αἰτ. εἶτε προσώπ. εἶτε τόπ. «ἀγρόν» ψ 359 κ. ἀ. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων «πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐΠήσιν» πρότερον θὰ ἐπλήθῃ εἰς αὐτὴν (θὰ τὴν καταλάβῃ) τὸ γῆρας, Α 29· «ὀρυμαγδὸς ἐΠήεν ἱρ-χομένοις» ἐπικολούθει, Ρ 744· ἐπὶ δὲ ὑπάγω ἀλλήλοδιαδόχως εἰς, δ 411, ο 504, πρὸλ. ἐΠΕΡΧΟΜΑΙ, ἐΠΟΙΧΟΜΑΙ. 2) ἴδιος ἐχθρικός ἐΠέρχομαι (κατὰ τινος), ἐπιτίθημαι, ἐφορῶ, μετ' αἰτ. Α 367, μετὰ ὁσ. Ν 482, πολλάκις ἀπολεῖ. Ν 477, τ 445, Ε 238· ἐν τμ. «ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες» Γ 476 κ. ἀ. πλχ.

ἐΠΕΙΟΙ, οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς βαρείου Ἰλίδος, οἵτινες παρήγον τὸ ἑαυτῶν ὄνομα ἀπὸ τοῦ Ἑπειοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδομῆϊνος, Β 619, ν 275, πρὸλ. Παισ. δ, 4, 4.

ἐΠΕΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πανοπέως, μυθικός τεχνίτης, ὁ κατασκευάσας τὸν δοῦρειον ἔκπον, Θ 493. Κατὰ τοὺς ἐπικηρδίστους ἀγῶνας τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Πατρόκλου ἐνίκησε μὲν εἰς τὴν πυγμὴν τὸν Εὐρύαλον, ἐνίκηθη δὲ εἰς τὸν δίσκον ὑπὸ τοῦ Ἡετίωνος, Ψ 664 ἐξ. 840.

ἐΠΕΙ-ΠΕΡ, σύνδ. χρονικός, χωριζόμενος πάντοτε δι' ἄλλης παρεμπιπτούσης λέξεως, ἐπειδὴ πλέον, ἀφ' οὗ πλέον, μεθ' ὅριστ. Ε 447, ο 484.

ἐΠΕΙΤΑ, ἐΠῖ. (ἐπὶ, εἴτα), ἐΠεῖτα, μετὰ ταῦτα, ἀκολουθῶς, «ἄστερα». 1) σημαίνει τὴν ἐν τῇ διηγήσει ἀπὸ πράξεως εἰς ἑτέραν πρὸς ἑν μεταβάσιν, εἴτε ἐπὶ παρελθούσων πράξεων εἴτε

ἐπὶ μελλουσῶν, Ψ 551, 6 60, «καὶ τότε ἔπειτα» καὶ τότε πλέον, Α 426. Πολλάκις ἔπεται μετὰ τὸ «πρῶτον» Ζ 260 κ. ἀ., καὶ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «αὐτίκα, αἶψα, ὧκα» Ἰδ. τὰς λ., ἔτι δὲ «ἐνθα δ' ἔπειτα» ἐκεῖ τὸ λοιπόν, ἢ τότε λοιπόν, Σ 450, η 496, κ 546 ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς τι πρόμνημονεύθεν, οἷον «εὖρε... μνηστῆρας... οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι... θυμὸν ἔτερπον» καὶ οὗτοι μὲν [οἱ μὲν δὲ] α 407 «ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρατο» καὶ ἡ μὲν εὐχὴ τῆς τοιαύτης ἦτο [τοῦτα μὲν δὲ ἡγήετο] γ 62, πρὸς κατωτ. 3). Ἐνίοτε κατόπιν μετοχῆς καίτοι πλεοναστικῶς ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτῆς, Ξ 223, Α 727 ἔξ. 2) τίθεται πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει εἰς ἀντιθέσιν αὐτῆς: α.) μετὰ χρονικὰς προτάσεις διὰ χρονικῶν μορίων ἐκφερομένα, «ἐπειδὴ σφαίρη περιήταντο, ὠργεῖσθην δὲ ἔπειτα» θ 378, πρὸς. Σ 545 ὡσαύτως μετὰ τὸ «ὅτε, ὅποτε, ὡς, ἥμος» Οἱ. πλγ. 6.) μετὰ ὑποθετικὰς προτάσεις διὰ ὑποθετικῶν μορίων ἐκφερομένα, «εἰ μὲν δὲ νῦν τοῦτο φίλον ἦτοισιν, Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα—ὀτρύνομεν» α 84, 6 273, Β 365 κ. ἀ. πλγ. ἢ καὶ διὰ τῶν ἀριστολογικῶν μορίων «ὅς κε» Α 547, Β 392 3) λοιπόν, τὸ λοιπόν (καθ' ὃ λέγει·) α.) ἐν ἐρωτήσεσι, «πῶς ἂν ἔπειτα» [πῶς δὲτ' ἂν], καὶ πῶς εἶνε δυνατόν, α 65 κ. ἀ. 6.) ἐν ἀλλεῖς προτάσεσιν, Ο 49, Σ 357, Ψ 818.

ἐΠΕΚΕΚΛΕΤΟ, Ἰδ. ἐΠΕΚΕΛΟΜΑΙ.

ἐΠΕΚΕΡΞΕ, Ἰδ. ἐΠΕΚΕΙΡΗ.

ἐΠΕΚΛΙΝΗ, ἀόρ. ἀ. ἐΠήλασα [..], παρακ. παθ. ἐΠελήλαμαι, «ἀπλῶνι, τεντώνω, (Λατ.) τραβῶ ἐπάνω», ἐκτείνω ἐπὶ τινος (Ἰδ. ἐΛΑΤΗΝΑ 3) «ἐπὶ δ' ὀγδοὺν ἤλασε γαλκόν» ἐπέθηκε δὲ ὀγδοὺν ἔλασα γαλκοῦ, Η 223, «πολύ· ἐΠελήλα γαλκός» πολλά γαλκοῦ ἐλάσματα ἐπέκειντο, ἦσαν ἐξηρμοσμένα, Ν 804, Ρ 493.

ἐΠΕΛΗΞΕ, Ἰδ. ἐΠΗΛΑΝΘΑΝ.

ἐΠ-ΕΜ-ΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ παρακ. ἐΠικ. ἐΠερβε-
θῶς, πατῶ ἐπάνω ὃ δὲ παρακ. ἵσταμαι ἐπὶ τινος, μετὰ γεν. «οὐδὲ» ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, Ι 382 †.

ἐΠΕΝΕΪΚΑΙ, Ἰδ. ἐΠΗΦΗΡΑ.

ἐΠΕΝΕΙΜΕ, Ἰδ. ἐΠΗΝΕΜΑ.

ἐΠΕΝΗΘΕΟΝ, Ἰδ. ἐΠΗΝΗΘΑ.

ἐΠΕΝΗΘΟΟ, γ'. ἐν. ἀρχαίου τινός ἐΠικ. παρακ. μετ' σημ. ἐνεστώτος, ὅπερ ὅμως εὐρίσκεται καὶ ὡς παρατατικός, ἐΠικαθήμεαι, ἐΠήκειμαι. Ἀπαν-
τάται τετράκις μόνον: περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερ-
αίου ὡς παρακ., ἀνευ τινός προσδ. «φειδνὴ ἐΠηνή-
νοθε λάχνη» ἀραὶ τρίχους ἐΠεκάθητο (ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς) Β 249, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γλαίνης «ἐΠηνή-
νοθε λάχνη» Κ 434 ἔπειτα ὡς ἐνεστ. μετ'
αἰ. μετ' τροπ. σημ. «οἷα θεοὺς ἐΠηνήνοθεν αἰὲν
ἰόντας» ὅποια (ἔξ ἐκείνων, τὰ ὅποια) ἐφαρμόζον-
ται (ἀρμόζουσιν) εἰς τοὺς αἰώνιους θεοὺς, Θ 365,
Ψ. Ἀφρ. 62. (Συνθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐΠαν-
θῶν κατὰ δὲ τὸν Βούττιμαν. εἶνε παρακ. μετ' Ἀττ.
ἀναδιπλ. τοῦ ἀχρ. ἐνθω ἢ ἐνέθω, ὅπερ σχε-

τίζει πρὸς τὸ ἔθος, ἦθος καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ
κάθηναι διαρκῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε
σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνήνοθα, ὅπ. Ἰδ., ἀντὶ τοῦ ἐΠα-
νήνοθε· κατὰ τὸν Γοίβελον τέλος ἐκ τῆς ῥίζης λη-
=πνέω, ἐξ ἧς τὸ ἀχρηστον ἀνέθω ἢ ἐνέθω, 6'.
παρακ. ἦνοθα καὶ μετὰ τὰς προθ. Ἐν καὶ Ἐπί· ἐΠηνή-
νοθα=ἐΠηνέω· ὥστε ἐν Β 249 καὶ Κ 434 ἡ
λάχνη ἐΠηνέει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῇ γλαί-
νῃ· ὡσαύτως, ἀλλὰ μεταφορικ. ἐρμηνεύει καὶ τὸ
θ 365).

ἐΠ-ΕΝ-ΤΑΝΩ [..], ἐΠεντείνω, τανύω, τεν-
τώνω ἐπάνω, «πέισμα» γ 467 †.

ἐΠ-ΕΝΤΙΝΩ [..] καὶ -ΤΙΝΩ [..], ποι. ὀπλι-
ζω, ἐτοιμάζω πρὸς τι, «ἐπέντες ἵππους» ἐτοι-
μάζει τοὺς ἵππους, Θ 374.—Τὸ μέσ. ὀπλιζο-
μαι, ἐτοιμάζομαι πρὸς τι, μετ' αἰ. «ἐΠεν-
τύνονται ἄεθλα» ἐτοιμάζονται διὰ (νὰ λάβωσι) τὰ
ἄεθλα, ω 89.

ἐΠ-ΕΠΟΙΚΑ 4) ὡς ἀπρόσωπον, παρακ. ἐΠέοικε
καὶ ὑπέρ. ἐΠέφικε, ἀρμόζει, πρέπει, εἶνε
προσῆκον, «τεριάζει», μετὰ δοτ. προσώπ.
καὶ ἀπαρρ. «σφῶν μὲν τ' ἐΠέοικε—ἐστάμεν» Δ
344, Χ 74, ἢ μετ' αἰ. καὶ ἀπαρρ. Α 426, Κ
446· ἀλλὰ καὶ ἀποκλ. «ὡς ἐΠέοικεν, ὡς
ἐΠέφικε» υ 293, ω 295· «ὦν ἐΠέοιχ' ἱκέντην
ἀντιόσαντα» (ἐνθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραλαμ-
βάνεται τὸ «μὴ δευῖσθαι» ἢ κατ' ἀναλογίαν
«τυγχάνειν ἢ μετολαρβάνειν») ὅσα ἀρμόζει (νὰ
λάβῃ) ἱκέντης προσελθόν, ζ 493, ξ 544. 2) ὡς
προσωπικόν, «ὅστις οἱ τ' ἐΠέοικε» ὅστις ἀρμόζει
εἰς αὐτόν, «τοῦ περιάζει» Ι 392.

ἐΠΕΠΟΙΟΜΕΝ, Ἰδ. ΠΕΙΟΠ.

ἐΠΕΠΛΗΓΟΝ, Ἰδ. ΠΛΗΣΣΑ.

ἐΠΕΠΑΘΕ, Ἰδ. ἐΠΗΠΑΘΑ.

ἐΠΕΠΟΙΟΙ, Ἰδ. ΠΕΙΟΑ.

ἐΠΕΠΟΝΟΚΙ, Ἰδ. ΠΛΕΧΑ.

ἐΠΕΠΤΑΡΕ, Ἰδ. ἐΠΗΠΤΑΙΡΑ.

ἐΠΕΠΤΑΤΟ, Ἰδ. ἐΠΗΠΕΤΟΜΑΙ.

ἐΠΕΠΤΥΤΟ, Ἰδ. ΠΥΝΟΑΝΟΜΑΙ.

ἐΠ-ΕΡΕΙΩ, ἀόρ. ἀ. ἐΠέρεια, ἐπὶ τινος στη-
ρίζω, ὠθῶ, ἐμπήγω, μετ' αἰ. «ἔγχος εἰς
κενέων» Ε 856· ἀποκλ., Α 235. Μεταφ. «ἴν'
ἀπέλεθρον» δύνανται ἄμετρον καταβάλλω, Η
296, ι 538.

ἐΠ-ΕΡΕΦΩ, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιτίτω
τὴν ὀροφήν, ἐπομ. ἐν γένει οἰκοδομῶ, ἀνε-
γείρω, ἐν τμ. Α 39 †.

ἐΠΕΡΡΩΣΑΝΤΟ, Ἰδ. ἐΠΗΡΡΩΜΑΙ.

ἐΠ-ΕΡΩ [..], ἀόρ. ἐΠέρωσα, ἐπ. σσα, ἐΠι-
σάρω, (Λατ.) «τραβῶ», «θῦρην κορώνη» ἀπὸ
(ἢ διὰ) τῆς κορώνης ἐΠέρωρεν («ἐπράβη») ὃ ἐ.
ἐκλαίει τὴν θύραν, Ὅδ. α 444· «στηλῆν» ἐλκύ-
σας ἐπάνω σταίνω, ἀνελκύσας ἐφίστημι, μ 44
(ἐν τμ.).

ἐΠ-ΕΡΧΟΜΑΙ, μέλ. ἐΠελεύσομαι· ἀόρ. 6'. ἐΠήλ-
θον, ποι. ἐΠήλυθον· παρακ. ἐΠελήλυθα. 1) προσ-
έρχομαι, πλησιάζω, ἔρχομαι ἢ πηγαινῶ
πρὸς τινα ἢ εἰς τι, μετὰ δοτ. προσ. Μ 200·

μετ' αὐτ. «ἄνδρα» ι 214, «ἐς ποταμόν» η 280, καὶ μετ' αὐτ. τόπος «ἀγρόν» π 27, «Ὀλυμπον» Ο 84· ἐπὶ καταστάσεων ἐπέρχονται, ὁ ἐκατόπιν ἢ (μάλιστα ὅταν συντάσσεται μετ' αὐτ. προσώπ.) ἀπροσδοκῆτως ἢ ἀνεπαίσθητως, «ἐπὶ κνέφας ἦλθε» Α 494, «Ἀχαιοὶ ἐπὶ ἔλθε νύξ» Θ 488, Ι 494 «τοῖσιν ἐπὶ ἦλθεν ὕπνος» ε 472, μ 311, «νοῦσος» λ 200, «ἐπὶ ἦλθεν μιν ὕπνος», «τόν ἦπρεν ὁ ὕπνος» ἢ «τοῦ ἦλθεν ὕπνος» δ 793, κ 31, ν 282. 2) ἐχθρῶς ἔρχονται ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός, ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «βουσί» Γ 91, «λέων μάλιστα ἐπὶ ἔλθων» Κ 485, Ο 630· μετ' αὐτ., (ἢ λογχῇ) «τμήδην αὐχέν' ἐπὶ ἦλθε» κοπιτέρᾳ ἐπὶ ἦλθε κατὰ τοῦ ἀόχενος, Η 262. 3) διέρχονται, περιέρχονται, ἐπὶ τόπων, ὡς τὸ λατ. *über*, «ἄγκισ» τὰς φάραγγας, Σ 321, «γαταν» δ 268, π 27.

ΕΠΕΣΒΟΛΗ, ἢ, ἐπ., ἀκριτος ἀθυροστομία, φλυαρία, «ἐπεσβολίας ἀναφανίσαι» Ὡα προφέρῃ «ρίπτει» τοὺς λόγους ὅπως ἔρχονται εἰς τὸ στόμα του, ἀκριτως, δ 159 f. Ἐκ τοῦ

ΕΠΕΣΒΟΛΟΣ, ὄν (ἔπος, βάλλω), ὁ «ρίπτων» τοὺς λόγους του, τοῦτέστιν ἀκριτος καὶ προπετῶς λαλῶν, ἀθυροστομος «λωδότηρ ἐπ.» ὀδριστης ἀθυροστομος, φλύαρος, Β 275 f.

ΕΠΕΣΟΝ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΕΠΕΣΘΟΝ, ἴδ. ΕΦΕΘΟ.

ΕΠΕΣΣΕΤΑΙ, ἴδ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ΕΠΕΣΣΕΤΑΙ, ἴδ. ΕΠΕΣΣΕΙΑ.

ΕΠΕΣΤΗ, ἴδ. ΕΦΙΣΤΗΜΙ.

ΕΠΕΣΧΟΝ, ἴδ. ΕΠΕΧΩ.

ΕΠΕΤΗΣΙΟΣ, ὄν (ἐπὶ, ἔτος) ὁ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, «καρπός» η 118 f.

ΕΠΕΥ, ἴον. ἀντὶ τοῦ ἔπει, ἴδ. ΕΠΟΜΑΙ.

ΕΠΕΦΘΗΚΑ, ἀόρ. ἐπεφθήκησα, ἐπιδοκίμαζω, ἐπαινῶ, ἐπικροτῶ, μετ' ἀπρφ. Α 22, 376.

ΕΠΕΨΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἐπεψύχομαι, ἀόρ. ἀ. ἐπεψύχην. 1) προσεύχομαι, θέομαι (ἐπὶ τινος περιστάσει, πρὸς θεόν τινα, «Δι, θεοί» Γ 350, κ 533 κ. ἀ., Βατρ. 2, μετ' ἀπρφ. ε 423, υ 238. 2) καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω ἐπὶ τινι ἢ διὰ τι. Ε 419, ψ 59 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσ. καυχῶμαι ἐπὶ τινι, τοῦτέστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ τινός, Α 431, Η 829· μετ' ἀπρφ. Κ 367.

ΕΠΕΦΘΟΝ, ἴδ. ΦΕΝ-.

ΕΠΕΦΡΑΔΟΝ, ἴδ. ΦΡΑΖΩ.

ΕΠΕΧΩ, ἀόρ. 6'. ἐπέχων καὶ μετοχ. ἐπισχών, μέσ. ἀόρ. 6'. ἐπεσχόμεν, ἐπικ. γ'. πληθ. τοῦ παρ. ἐπώχτω, ὁπ. ἴδε. Α'.) Ἐνεργ. 1) κρατῶ ἐπὶ τινός, ἐπὶ τινος, ἢ παρὰ τινι, πλησίον τινός, «πόδας» Ξ 241, ρ 410· ὅθεν παρ. ἔχω «οἶνον» Ι 489, «κοτύλην» Χ 494, «μαζὸν παιδί» Χ 83. 2) ἀμετ. κρατῶ κατεπάνω τινός (τοῦς ἵππους, ὅλην ἢ τὰ ὄπλα ἢ ἑαυ-

τόν) τοῦτέστιν ἐφορῶ, διευθύνομαι ἐναντίον τινός, «τί μοι ὦδ' ἐπέχεις» τ 74, πρὸλ. γ 75. 3) ἐπέχω, ἐμποδίζω, «σταματῶ» «ρεῖθρα» Φ 244· τροπ. «θυμὸν ἐνιπῆς» κρατῶ τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς βέρεως, υ 266· ὅθεν ἐπέχω (ἐξυπ. ἑμαυτόν), βραδύνω, «σταματῶ» (ἀμετάβ.) «Ἀντίνοος δ' ἐπ' ἐπέχε» φ 486.

4) ἐπέχω (τόπον), κατέχω, ἐκτείνωμαι ἐπὶ, μετ' αὐτ. «ἐπὶ πλέθρα» Φ 407· «ὅσον ἐπέχε» ἐφ' ὅσον ἐξετείνεται, ὅσον κατεχε, Ψ 490· ὡσαύτως «ὅπόσον ἐπέχε πῶρ» Ψ 238, Ω 792. Β'.) Μέσ. 1) κρατῶ ἑμαυτόν (ἢ τὸ ὄπλον μου) κατεπάνω τινός, σκοπεύω, «σημαδεύω, γ 45. 2) παρῆχω, ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ σημ. 1) «ὦν ἐπισχόμεναι» προσφέρουσαι ἀλλήλαις, ο 463. 3) [ἀναστέλλομαι] ἀνασηκῶναι (τι τῶν ἑαυτοῦ), «ἱανῶν πτόχας» Γ. Δῆμ. 476.

ΕΠΗΒΟΛΟΣ, ὄν (ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιβολος, ἢ μάλλον ἀντὶ τοῦ ἐπι-ή-βολος μετὰ παρενθήκης συνθετικῆς ἢ, ὡς ἐν τῇ ὑπερ-ή-φανος) κυρ. ὅστις «ἔβαλε χεῖρ ἢ εἶνε βαλμένος ἐπάνω τινός» ὅθεν κἀτοχος, κύριος, μετὰ γεν. «νηός, ἐρετῶν» δ 319 f.

ΕΠΗΒΑΡΟΝ, ἴδ. ΕΠΛΗΓΩ.

ΕΠΗΓΚΕΝΙΑΚΤ, αἰ, μακρὰι σανίδες, αἵτινες προσηλούμεναι εἰς τὰ ἱκρία καὶ τὰς σταμῖνας (ἴδ. τὰς λ.) συναποτελοῦσι τὰ πλάγια (τοὺς τοίχους) τοῦ σκάφους, πλοίου ἢ σχεδίας, ε 253 εἰ. f. Κατ' ἄλλους δὲ αἱ δοκοὶ αἱ ἐπὶ τῶν ὀρθῶν ἱκρίων καὶ σταμίνων ὀριζοντίως προσηλωμέναι καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους. (Παράγεται, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῆς βίβλης ΕΠΗΚ (ἐπὶ-η-ε-κ-ῆς κ.τ.τ.), ἣτις ἔ. ΕΠΗΚ γίνεται, κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ ἐπιηγεγιδες).

ΕΠΗΚΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπῆν, ἴδ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ΕΠΗΚΤΑΝΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἐκ τῆς ἐπὶ, αἰ καὶ τοῦ προσχηματισμοῦ τανος ἢ ἐκ τοῦ τείνω), συνεχῆς, «παντοσινός», αἰωνίως διαρκῶν, ἀέννητος, «ἀρόμοι» ν 247, «πλευνοί» ζ 86, «γάλα» ἀφθονόν, δ 89· ὡσαύτως «στος» σ 360, «κομιδή» ο 233, «λιόητες» Γ. Ἐρμ. 61, «κζλα» αὐτόθ. 143 (ἔνθα τὸ ἑκ κατὰ συνήθειαν εἶνε μονοσύλλαβον).—Τὸ οὖδ. ἐπηκτανον ὡς ἐπὶ β. πάντοτε, αἰωνίως, η 428· ἀφθόνως, ἐν ἀφθονίᾳ η 99, κ 427. (Πρότερον παρήγετο ἢ λ. ἐκ τοῦ ἔτος καὶ ἡρμηνεύετο· ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, ὁ ἐφ' ὅλον τὸ ἔτος ἑξαρκῶν, ἐπ. ἀφθονος).

ΕΠΗΚΕΝ, ἴδ. ΕΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ΕΠΗΛΑΘΟΝ καὶ ΕΠΗΛΑΥΘΟΝ, ἴδ. ΕΠΙΕΡΧΟΜΑΙ.

ΕΠΗΛΑΤΙΝ [..ω..], ἢ, ποι. (ἐπέρχομαι, ἐπὶ ἔλθω) μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Γ. Ἐρμ. 37, Δῆμ. 228, 230.

ΕΠΗΜΟΙΒΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἐπὶ, ἀμείβω) ἐναλλασσόμενος, ἐναλλάξ γινόμενος, «ὄχτης» δὴ σὺνταί συρόμεναι ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς θύρας παραστάδων κατ' ἀντιθέτους (ἀμειβίας) δυν-

θύνσεις, κατὰ δὲ τὴν συνάντησιν αὐτῶν καὶ προσαρμογὴν ὑπὸ τῆς κλειδῆς συγχρατούμενοι (Ἰδ. κληῖς) M 456 «γῆτωνες» πρὸς ἀλλαγὴν, ἀλλασσόμενοι, ξ 513.

ἐπημία, Ἰδ. ἡμία.

ἐπῆν, κατὰ κρῆσιν ἐκ τοῦ ἐπεί ἄν (ἦπερ κατὰ διάστασιν κεῖται Z 412· ἀλλὰ μετὰ τὸν Βέκκιν, πολλαχοῦ γράφεται ἡδ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπεῖ κε) ἀφ' οὗ, ὅταν. 1) μεθ' ὑποτ. ἀ.) εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐκ περιστάσεων μὲν ἐξαιρωμένης, ἀλλὰ προσδοκωμένης, A 468, Δ 239 κ. ἄ. πλ.χ., β'.) εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐν τῇ παρόντι ἢ μέλλοντι ἐπαναλαμβάνομένης II 5, λ 192 κ. ἄ. 2) μετ' εὐκτ. ἀ.) ἐν πλαγίαις προτάσεσιν, ἐν αἷς, ἂν ἦσαν εὐθείαι, ὅτε φαίνοται ἢ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ «ἐπὶ», T 208, U 227· β'.) εἰς ἔκφρασιν πράξεως ἐν τῇ περιλαμβανόμενῃ ἐπαναλαμβάνομένης, δ 222. Ἐν δὲ ταῖς χωρίαις δ 403, τ 450, ω 440 γράσσουσιν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκ τοῦ Εὐστάθ. ἐπεί.—Ἐν ταῖς περιστάσεσιν 1) β) καὶ 2) δ) δύνανται νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ ὁσάντις.

ἐπῆνεον, Ἰδ. ἐπῆνεον.

ἐπῆσα, Ἰδ. πῆνεμι.

ἐπιπῆ [..], ἐπ., ἐπευφημῶ, ἐπιδοκίμαζω, διὰ φωνῶν ὑποστηρίζω, μετὰ δοτ. Σ 502 f.

ἐπιπράτος [..], οκ, ποι. (ἐπί, ἐράω), ἐπέραστος, θελκτικός, χαρίεις, μόνον ἐπὶ ἀφύχων, «δαίς» ὁρεκτική, I 228, «εἴματα» θ 366, «ποτολίεθρον» Σ 542, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης δ 606, «ἄντρον» ν 103.

ἐπιπρετός, οκ (ἐπί, ἐρατρός)· ἀ.) ἀντὶ ἐπιπρήματος ἐπὶ τῆς κόπης, «ἵς τὸ κουπὶ ἢ ἵς τὰ κουπία» Ὅδ. δ 403· β'.) κόπας ἐχόντων, κωπηλατούμενων, «νῆες» πλοῖα μετὰ κουπιά, δ 559, ε 16 κ. ἄ.

ἐπιπρετός, ἐπ., ἐπ. (ἐπί, ἐρίφω), κυρ. ἐπιστεγάων· ἐπομ. ὡς στέγη ἐπικρεμαζόμενος, ἐπικείμενος, «πέτραι» κ 434, μ 59, «κρηνοί» μ 54.

Ἐπιπρίτος [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεΐδαντος ἐξ Ἀλύδαντος, ὃν προστεποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς ω 306.

ἐπιπρεα, Ἰδ. ἐπαρπίεκα.

ἐπῆσαν, Ἰδ. ἐπειμι (εἶμι).

ἐπητής, αἱ, ὁ, ἐπ. φρόνιμος, συνετός· (δὲν φιλόφρωνος, φιλόφρων, Ἰδ. ἐπητής) Ὅδ. ν 332, σ 428. (Τὴν ἐκ τοῦ ἔπος παραγωγὴν ἀποδεικνύει ὁ Δοδωνεὺς ἐσφαλμένην· κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρλ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπαίω, κυρ. λοιπὸν σημαίνει· ὅστις καταλαμβάνει, ἐννοεῖ, νοήμων, Ἰδ. καὶ ἐπητής).

ἐπιπρίμιος [..], οκ, ἐπ. (ἐπί, ἡτριον) κυρ. παρυφαζόμενος· ὅθεν ἄλλεπάλληλος, ὁ εἰς ἐπῆν εἰς τὸν ἄλλον, συχνός, πυκνός «πυρσοί» Ἰλ. Σ 214, «δράγματα ἐπητρίμα πίπτον» ἐπιπτον ἄλλεπάλληλα, Σ 352, «πολλοὶ καὶ ἐπητρίμοι πίπτουσι» T 226.

ἐπητής, ἴος, ἡ, ἐπ. (ἐπητής, ὅπ. ἴδε) φιλοφροσύνῃ, φ 306 f.

ἐπί. 1.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συντασσόμενη καὶ τὸ κατ' ἀρχάς μὲν σημαίνουσα τὴν τε στάσιν ἐπὶ τινος καὶ τὴν πρὸς τὰ ἐπάνω τινὸς κίνησιν· ἔπειτα δὲ καὶ καταστάσιν ἐσήμαινε καὶ τὴν ἐν τοῖς περὶ ἡ πληθύνειν τινὸς πράγματος διατριβὴν ἢ τὴν πρὸς ταῦτα κίνησιν.

Α'.) μετὰ γεν. συντάσσεται. 1) εἰς ἔκφρασιν γάσεως· ἀ.) ἐπὶ, ἐπάνω, «ἔζεσθαι, καθέζεσθαι, στήναι, κεῖσθαι, ἐρείδεσθαι ἐπὶ τινος» Ὅμ. πλ.χ. Ἰδ. τὰς λ. Ὡσαύτως «ἐφ' ἡπκων, ἐπ' ὀχέων» ἐφ' ἄρματος, Ω 356, Θ 455, «ἐπ' ἄγρου» εἰς τὴν ἐξωχὴν, εἰς τὰ χωράφια, α 490, «ἐπὶ νεῶν» Θ 528, «ἐπὶ γῆς» φ 41· τροπ. «ἐπ' εὐνάων νῆας ὀρμίζειν» κρατῶ τὰς ναῦς ὀρμημένας ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν (μόνον δὲ καὶ ὅχι δεδεμένας εἰς τὴν γῆν διὰ πεισμάτων) Ξ 77· Ὡσαύτως «ἐφ' ὕμειων» καθ' ὕμῃς αὐτοῖς, «μέτα πατρός», Π 495· β'.) πλησίον, παρὰ, «ἐπὶ κρατὸς λιμένας· ἐλάτῃ», ἐπάνω εἰς τὸν μυθόν, δηλ. κυρίως πλησίον τοῦ μυθοῦ, ν 402, «ἐστῆναι ἐπ' ὄγκου» Σ 557, πρὸλ. X 452. 2) εἰς ἔκφρασιν τῆς κινήσεως ἢ διεσθύνσεως, κυρίως ὁμῶς τοιαύτης, μεθ' ἣν ἐπεται στάσις, ἐπὶ ἐπάνω εἰς «βαίνειν (ὅπ. ἴδε) ἐπὶ νηός» ἀναβαίνειν, ἐπιβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον, «καθίζειν ἐπὶ θρόνου, κατατιθέναι ἐπὶ χθονός» κ. ἄ., Ἰδ. τὰς λ. ἀλλὰ καὶ εἰς ἔκφρασιν ἀπλῆς κινήσεως ἢ διεσθύνσεως, «προτρέπεσθαι ἐπὶ νηῶν» τρέπεται πρὸς τὰ πλοῖα, E 700, «παπτήνας ἐφ' ὀμίλου» A 546. 3) χρονικῶς εἰς ἔκφρασιν τοῦ συγχρόνου, «εἰς τὸν καιρὸν», «ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων» E 637, «ἐπ' εἰρήνης» ἐν εἰρήνῃ, ἐν καιρῷ εἰρήνης, B 797, I 403.

Β'.) μετὰ δοτ. 1) εἰς ἔκφρασιν στάσεως καὶ μάλιστα· ἀ.) ἐπὶ (τινος), ἐπάνω, «ἔξιν, ἔξεσθαι, ἥσθαι ἐπὶ δίφρῳ», Ἰδ. τὰς λ. «ἐπὶ χθονί» A 88, α 496, «καίειν ἐπὶ βωμῷ» Θ 240· β'.) πλησίον (τινός), παρὰ (τινὶ) «νέμεσθαι ἐπὶ κρήνῃ» ν 408, «ἐπ' ἐσχάρῃ ἥσθαι» η 160· «παῖς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν» λ 448, πρὸλ. Z 400 κ. ἄ. γ'.) τοπικὴν σημ. ἔχει ἡ πρόθεσις καὶ ἐν ταῖς εἰρησφάσεσιν· «οὐ γὰρ οὐρον κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν» «φύλακα ἐπάνω εἰς τὰ κτήματα» ο 89· πρὸλ. «οὐδὲν ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι» E 454, «ποιμαίνει ἐπ' ὄρεσι» εἰς ποιμὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, Z 25, A 406, «σημαίνειν ἐπὶ θυμῶν» νὰ ἔχη ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὰς ὑπερρετρίαις, χ 427· καὶ ἐπὶ καταφανέσσιρον ἐν ταῖς ἐξῆς· «βουσίην ἐπ' ἀλλοτρίῃς καθήμενον» καθήμενος ἐπάνω εἰς ἄλλ. βοῦς, ὡς ποιμὴν δηλ., υ 224, πρὸλ. «ὅς μ' ἐπὶ βουσίην εἰσεν» υ 209. Μεταφορικῶς τίθεται εἰς ἔκφρασιν τῆς καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾗ τις εὐρίσκειται ἢ ἀσχολεῖται, «περὶ μὲν σε τῶν ἡμῶν ἐνὶ πτολίεθρῳ ἡδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ» Δ 258, πρὸλ. 475, π 414· «οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός» «ἐπάνω εἰς τὰ ψεύματα» Δ 235· γῆ-

ρας καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται· τὰ ὅπουα „εἶνε εἰς τὸ κεφάλι (μας) τῶν ἀνθρώπων“, τοῦτέστιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐγκαινται, v 60. (II. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ παροιμιώδης φράσις «ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοσὶ καθήμενος» μένε ἔδω καὶ „καθῆσαι ὅσ' αὐτὰ γὰ σοῦ“ δ 369, ἰδ. εἰς). 2) συχνότερον τίθεται ἐπὶ κινήσεως καὶ μάλιστα ταιαύτης, μεθ' ἧν ἔπεται στάσις· ἐπάνω εἰς, ὅσον «κάππεσεν ἐπὶ γαίῃ», ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν (καὶ ἔμεινε κατὰ γῆς), «βῆναι ἐπὶ γούνασι, ἀποθέσθαι, καταθέσθαι ἐπὶ γούνατι» καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, ὅπερ ἰδ. καθ' ἑκάστον μετὰ γεν. καὶ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνεργείας «νῆα ἐπ' ἡπειροῦ ἔρυσαν ὕψου ἐπὶ φαιά-θαις» Α 483 εἰς. Ἐν δὲ εἰς ἔκφρασιν διευθύνσεως καὶ μάλιστα ἐχθρικῆς, ἐναντίου, κατὰ, κατεπάνω τινός, „ἰστα ἐπάνω“, ὅσον «ἰθύνειν, ἔχειν ἔππου· ἐπὶ τινι, ἰθύνειν ὁσπτόν, ἵνα βέλῃς ἐπὶ τινι, ἵνα ἐπὶ τινι» καὶ μετ' ἄλλων ῥημ., ὅπερ ἰδ. καθ' ἑκάστον· ὅθεν β'.) εἰς ἔκφρασιν στενῆς προσεγγίσεως, «ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δι-νῆναι» ἐπάνω εἰς τὸν ποταμόν, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ διλ., Α 490· «ἔλθεν ἐπὶ Κρήτεσσιν» προσῆλθεν εἰς τοὺς Κρήτας Α 251· γ'.) εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως τῆς μεταξὺ πράξεως τινος καὶ ἀντικειμένου, ὅσον «δικαίωτος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσεται» πρὸς ἄλλον, T 181· «ἐπὶ τινι ἀεθλεύειν, ἀεθλα κατατιθέναι» πρὸς τιμὴν τινος ἀγωνιθεῖσθαι Ψ 274, ω 94· «βοῦς ἐπὶ Πατρόκλην πέφεν» Ἀχιλλεύς· Ψ 776· (II. ἂν καὶ ἐν ταῖς τελευταῖαις χωρίοις δύναται καὶ τοπικῶς νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ ἑπὶ β'.) εἰς ἔκφρασιν προσθήκης, ἐπισυμ-πύσεως «ὄρχην ἐπ' ὄρχῃ» η 420, «ἐφ' ἔλκεϊ ἔλ-κος ἀρίσθαι» ε 430, «ἄλλα πολλὰ παρίσχομεν ἐπὶ τῇσι» πρὸς ταύτας, ἐκτὸς τούτων, I 639, πρὸλ. γ 412, χ 264· «ταχὺς ἔσκε ἵεναι ἐπὶ εὐ-δοί» πρὸς τῇ καλλόνῃ ἦτο ταχὺς εἰς τὸ τρέχειν, ρ 308· ὅθεν «οὐ γὰρ ἐπὶ γαστρί κύντερον ἄλ-λο» ἐκτὸς τῆς γαστρός, παρὰ τὴν γαστέρα δὲν ὑπάρχει ἀνασχυντότερον ἄλλο, η 246· ε.) εἰς ἔκφρασιν ἀκολουθίας, διαδοχῆς, μετὰ (τινα), «ἐπὶ τῇδε ἀνέστη» μετὰ τοῦτον ἀνέστη, II 463. 3) μεταφ. α.) εἰς ἔκφρασιν ἀφορισμοῦ ἢ αἰ-τίου, ὅσον «γελᾶν (ἔπ. ἰδ.) ἐπὶ τινι» B 270· «ἐπὶ τινι πολλὰ πᾶσχειν» ἔνεκα, χάριν τινός, I 492· ὡσαύτως «μογεῖν ἐπὶ τινι» Α 462· «πο-λύς ὀρυμαγδός ἐπ' αὐτῇ» K 483· β.) εἰς ἔκ-φρασιν τῆς ἀνταμοιβῆς, «ἔργον τελέσαι δῶρῳ ἐπὶ μεγάλῳ» K 304, πρὸλ. Φ 445, Υ. Δῆμ. 472, «ἐπὶ δῶρῳ» I 602 (ἐνθα Βεακρ., Φαίτας καὶ Βαυλ. γράφουσι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «ἐπὶ δῶ-ρων», ὅπερ ἐρμηνεύουσιν· ἐν ὅσῳ ἀκόμη ὑπάρ-χουσι, προσφέρονται δῶρα, ὡς ἀντίθετον τοῦ ἐν ς. 604 «ἄτερ δῶρων»· ὁ δὲ Διωδότης διατηρεῖ τὴν δοτ.)· γ.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς τι, „διὰ“ τι «οὐκ ἐπὶ χάριτι» N 104, «ἐπ' ἀρωγῇ» Ψ 574, «γαστήρα· ἐπὶ δόρπῳ καθε-μεῖα» τὰς ἐφυλάξαμεν διὰ τὸ δεῖπνον, σ 44.

4) εἰς ἐνδειξιν χρόνου καὶ μάλιστα διαρ-κείας χρονικῆς, «ἐπὶ ἡματι» ἐπὶ μίαν ἡμέραν; T 229, ἢ· μίαν ἡμέραν, ἡμέραν τινά, K 48, ε 284· ἀλλὰ μ. 405 καὶ ε 405 σημ. τὸ „καθ' (ἐκάστην) ἡμέραν“· «ἐπ' ἡματι τῇδε» κατὰ ταύ-την τὴν ἡμέραν, N 234· «ἐπὶ νυκτὶ» διὰ νυκτός, τὴν νύκτα, ἐν ὅσῳ εἶνε νύξ, Θ 529.

Γ'.) μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς εἰς ἔκφρασιν κιν-ήσεως ἢ διευθύνσεως καὶ ἰδίως· α.) κινήσεως πρὸς τὰ ἐπάνω, «βαίνειν ἐπὶ τι» ἀναβαίνειν, Z 386, M 373· «ἐπὶ θρόνον ἔζεσθαι» Θ 442· «ἤειραν ἐπ' ἀπῆναι» ἐσήκωναν ἐπάνω εἰς, Ω 590 κ. α.· β'.) ἐν γένει πρὸς τι τέρμα ἢ πρὸς τινα ὅρον, πρὸς, εἰς· «ἔρχεσθαι, ἰκνεῖσθαι, ἀ-γεῖν κτλ. ἐπὶ τι» Ὀμ. πλγ.· ἔτι δὲ ἡ «ἐπὶ τινι», ὅσον «βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην» B 18, K 18 κ. α. Μεταφ. «ἐπὶ ἔργῳ τρέπεσθαι, ἵνα» Γ 422, ε 427· Τὴν διευθύνειν σημ. ἐν ταῖς φράσεσιν «ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ» ἰδ. τὰς λ., ἰδίως δὲ τὸ τέρμα· μέχρι (τινός), „ἕως εἰς“ ἐν ταῖς εἰρη· «ἐπὶ πείρατ' ἀθλων ἔρχεσθαι» Ψ 248, «ἐπὶ ἡματι» μέχρι τοῦ ἡμέσεος v 444, «ὅσον ἐπὶ, τόσον ἐπὶ» ἐφ' ὅσον ἢ μέχρις ὅσου, ἐπὶ τοσοῦτον ἢ μέχρι τοσοῦτου, Γ 42, ε 254, ἰδίως δὲ· γ'.) ἐχθρι-κὴν κίνησιν, ἐναντίου, κατὰ, κατεπάνω, „ἔ-σια ἐπάνω“ (τινός) «ἐπὶ τὰς νῆας ἵνα» N 404, «ὄρουσθαι ἐπὶ τινι» Δ 590, «ἴθυσαν ἐπὶ τεύχεσσι» M 443 κ. α.· δ.) σημ. τοπικὴν ἔκτα-σιν, ἢ κίνησιν ἐπὶ τινος ἐπιφανείᾳ, «πλέειν, πε-ράειν, φυλάγειν ἐπὶ πάντων» H 88, B 459, 613, α 483 κ. α. «ἔμεν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν» ο 79, πρὸλ. δ 516· «σεύατ' ἐπὶ κόμα» ε 54· ὡσαύ-τως καὶ ἐπὶ τοῦ μέτρου τῆς ἐκτάσεως «ἐπ' ἐν-νέα καίτοι πλείω»· ἔκαστο ἐπ' ἐκτάσεως ἐννέα πλείωρων, ἢ κατεῖχεν ἐνν. πλείωρων ἔκτασιν, λ 577, «ἐπὶ πολλὸν ἵλισσεται» ἐπὶ μεγάλῃς ἐκ-τάσεως (ἢ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τέρματος) κά-μνει τὸν εἰλημόν, Ψ 320, «ῥα τε γαίαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει» ὅσα ἐπὶ τῇς ἐπιφανείας τῆς γῆς (καθ' ὅλην τὴν ἐπιφ. τῆς γῆς) ἀναπνέουσι καὶ ἔρπουσι, P 447, πρὸλ. B 765, σ 430 κ. α. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «ἐπὶ μᾶστακα πιέζειν, ἐλεῖν» πιέζω, πιάνω τὸ στόμα καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, δ 287, ψ 76· μεταφ. «πάν-τα ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο» καθ' ὅλην τὴν ἔκ-τασιν τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρ., Ω 535. 2) χρονικῶς εἰς ἐνδειξιν χρονικοῦ τινος διαστήματος καὶ ἰσχυρ. χρονικοῦ τινος τέρ-ματος «μένειν ἐπὶ χρόνον» ἐπὶ τινι χρόνῳ, B 299, ε 193· «παυνοῦχον εὐδεν ἐπ' ἤω καὶ μέ-σον ἡμέρᾳ» δι' ὅλης τῆς νυκτός μέχρι τῆς ἡμέρας· μασσημόβρις, η 288, ἢ μετ' ἐπιρ. «ἐπὶ ὁρῶν» ἐπὶ πολὺ. 3) μεταφ. α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκο-ποῦ, πρὸς τι, „διὰ“ τι «ἀναστῆναι ἐπὶ δόρ-πον» ἵνα δευπνήσῃ, μ 439· «ἐπὶ βοῶν ἔτω» ἀς ὑπάγῃ διὰ ἵνα βῇ, ἵνα λάβῃ βοῶν, γ 424· «πέλλειν ἐπ' ἀγγελίην» ἰδ. ἀγγελίαν· σπανιότα-ρον ἐπὶ προσώπων, «ἐπ' Ὀδυσσῆα ἵνα» ε 449.

«ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰδὼν ἔστε» εἶθε ἄριστοι πρὸς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν Z 79, δ 434· β'.) εἰς ἐκφρασιν τῆς συμφωνίας, κατὰ (τι) «ἐπὶ στάθμην» κατὰ τὴν στάθμην, ε 245, «ἐπὶ ἴσα» κατ' ἴσα, ἐξ ἴσου, M 436.

Π.) Ὡς ἐπιρῆμα πολλάκις παρ' Ὁμ. κεῖται μὲ τὴν σημ. ἐπάνω, πλησίον, προσέτι κτλ E 705, Σ 329, γ 464, 285· πολλάκις ὅμως πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς εἰς τὸ ῥῆμα ἀνήκουσα κατὰ τμησιν, ἐνίοτε κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν αὐτοῦ τιθεμένη «ἤλου' ἐπὶ ψυχῇ» ω 20, ἴδε κπὶ 1). Ἐπὶρ. εἶνε ἐν τῷ «ἤλοε δ' ἐπὶ» λ 90, 387, 467.

III.) Συντιθεμένη μετὰ ῥήματος ἔχει ὅλας αὐτῆς τὰς τοπικὰς σημ. τὰς ἐν συντάξει, ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ ἀκολουθίαν ἐν χρόνῳ, ἐπίτασιν καὶ μάλιστα διαδοχικὴν τῆς ἐνεργείας εἰς τι ἀντικείμενον, ὅσον ἔδραμον=ἀπλως ἔτρεξα, ἐπεδραμόν τινα=δρομαίος ἐπὶ τὴν δρόμον τι κ. ἀ. [Τὸ ἰ βραχύ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν ἄρσει ἐκτείνεται, A 515, X 123 κ. ἀ.].

ἐπι, 1) κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς Ἐπί, ὅταν ἐπιτάσσῃται εἰς πτωτικόν, K 304, P 447, Σ 304 κ. ἀ. πλγ. ἴδ. ἐπὶ II.) 2) ἀντὶ τοῦ ἔπεισι (ἴδ. ἔπειμι), ὑπάρχει (ἐν τῇ ἀναφερομένη περιστάσει) § 92· ὡσαύτως καὶ μ 209 «οὐ μὲν ὁ γὰρ τοῦδε μείζον ἐπὶ κακόν» ὑπάρχει, εἶνε ἀπλως (ἐνθα ὅμως ἡ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν συνιστᾷ τὴν τοῦ Ἄρεος εἰκασίαν ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἔπεισιν=ὅθ' ἐπέλθῃ· ὁ δὲ Ἄρειος κατ' ἀρχαίας μαρτυρίας γράφει ἔπει=καταδιώκει)· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ δοτ. A 515, λ 367· «ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος» ἐπικρέμαται καὶ εἰς ἐμέ, ἔγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου, Φ 410· μετ' ἀπρφ. «οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ—ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνει» δὲν ὑπάρχει—ἴνα κτλ. β 58.

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδῶς ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἐπὶ ἡλᾶ ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὕρον» ο 475, «Κηράς τι» β 316, «δεσμόν» ἐπιβάτω ἢ «δένω κόμπων» 0 413, «χεῖράς τι» ἀπλῶν τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ι 288, «ἐπὶ ἡλᾶν τάδε ἔργα» ἐπὶ ἡνέγκεν, «ἔπειρε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλμενος, ἴδ. ἐπ' ἄλλωμαι.

ἐπι-ἄλναι, ἴδ. ἐπ' ἄλναι.

ἐπι-ἄλκω [·ω·], ποι. ἀ. ἐπι-ἄλκω, «φω-νάξω ἐπάνω εἰς τι», ἐπαλαλάξω, II 403, N 835· β'.) ἐν γένει φωνάξω, κραυγάζω, Ὅδ. E 860, Σ 148. (Μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. εὐρίσκεται).

ἐπι-ἄλουν, τό (ἐπι-ἄλνω) κυρ. ἢ ὑπὸ τῶν ἐπι-ἄλτων διὰ τὴν ἐπι-ἄλσιν διδομένη ἀμοιβή, ναυλος, α 449.

ἐπι-ἄλινω, μέλ. ἐπι-ἄλινω, ἀόρ. ἀ. ἐπὶ ἄλινω, ἀόρ. β'. ἐπὶ ἄλινω, ἀπρφ. ἐπ. ἐπὶ ἄλινω, μέσ. μέλ. ἐπὶ ἄλινω (τὸ δὲ «ἐπὶ ἄλινω» τοῦ E 46, II 343 θεωρεῖται ὡς ἀόρ.) μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπὶ ἄλινω (ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς ἐπ. σχηματι-

σμοῖς ἐπεδύσαστο καὶ προστ. ἐπιδύσαστο). 4) ἀ-μετάβ. πατῶ, «πατῶ ἔς τὰ πόδια» μ 434, πρὸλ. E 666· συνθ. πατῶ ἐπάνω, ἀναβαίνω, ἐπι-ἄλινω· ἀ.) μετὰ γεν. «ἵππων, δὶφρου» εἰς τὴν ἡμάξαν, E 46, Θ 44, «πύργων, νεῶν» Θ 165, 512, «κροσσῶν» M 444, «γαίης» μ 282 κ. ἀ. μεταφ. ἐπὶ νεκροῦ «ἐπιβ. πυρῆς» τί-θεμαι ἐπὶ τῆς πυρῆς, Δ 99· β'.) ὑπάγω, ἔρ-χομαι, φθάνω [ἀφικνοῦμαι] εἰς, μετὰ γεν. «πόλεως» II 396, § 229, «γαίης» ι 83 κ. ἀ. μετ' αἰτ. «Πιερίην ἐπιδύσαστο» ἀφ' οὗ ἐπάτησεν εἰς τὴν Π. (κατ' ἄλλους δὲ: ὑπερδύσαστο τὴν Π.) Σ 226, ε 50· πολλάκις μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων «ἀναιδείης ἐπιδύσαν» ἡλθον, ἢ ἐφθασαν εἰς ἀναί-δειαν χ 424, «εὐφροσύνης» ψ 52, «τέχνης» ἀρχίζω, δοκιμάζω, Γ. Ἐρμ. 166, 465, «ὁπῆς» ἀρχομαι τῆς τελετῆς (ιεροπραξίας), Γ. Ἐρμ. 473, Δήμ. 211· γ'.) ἐχθρικοῦς ἐπὶ ἐρχομαι, II 69. 2) μεταβ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀόρ. ἀ.) ἐπι-ἄλινω, ἀναδιδάξω, «τινὰ ἵπ-πων» Θ 129, «πολλοὺς πυρῆς» I 346, «τινὰ πτῆρος» φέρω εἰς τὴν πατρίδα, η 223. Μετα-φορ. «εὐχλείης, σωφροσύνης» φέρω εἰς εὐχλείαν, σωφροσύνην, Θ 285, ψ 43, «τέχνης» τινὰ Γ. Ἐρμ. 166 (ἐνθα τὸ «ἐπιδύσαστο» ἐκλαμβάνεται ὡς ἐνεργ., ἀλλ' ἴδ. τὰς ὁρθὰς παρατηρήσεις τοῦ Βαουρ., ὅστις νοθεύει μᾶλλον τὸ «βουλεύων» τοῦ ἐπὶ μ. στίχου).

ἐπι-ἄλλω, ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐπι-ἄλλω, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπεβαλόμεν. 1) Ἐνεργ. ἀ.) μετὰ β. ἄλλω ἢ ῥίπτω ἐπάνω, ἐπι-ἄλλω, «ρίξην» Δ 846 (ἐν τμ.) «τρίχας» O 135, «τί τινα» W 435 κ. ἀ. «ἱμάσθην» (δηλ. ἵπποις) ἐπι-ἄλλω εἰς τοὺς ἵππους τὴν μάστιγα, μαστιγῶ, § 320· β'.) ἀμετάβ. προσεγγίζω, πλησιάζω, «ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλε» ἡ ναῦς προσήγγιζε, ο 297, Γ. Ἀπ. 427. 2) Μετ. ἀ.) «ἐπὶ κλήρους ἐβά-λοντο» ἔρριψαν ἐπάνω (εἰς τὴν περιουσίαν) κλήρους μεταξὺ τῶν, § 209· β'.) ῥίπτω ἐ-μαυτὸν ἐπάνω, ῥίπτομαι, πίπτω, τρέ-πομαι, μετὰ γεν. «ἐνάρων ἐπιβάλλομαι» πί-πτω (ἐπάνω) εἰς τὰ λάφυρα, τρέπομαι ἐπὶ τὰ λάφ. Z 68.

ἐπι-ἄλσκω, ποι.=ἐπι-ἄλινω 2), «κακῶν ἐπι-ἄ-σόμεν οἶα» Ἀχαιῶν· νὰ φέρης, νὰ ἐμβάλλῃς τοὺς Ἀχ. εἰς δυστυχίας B 234 f.

ἐπι-ἄλμεναι, ἴδ. ἐπι-ἄλινω.

ἐπι-ἄλινω, ὁρ. ἀ. ἐπ. (ἐπι-ἄλινω)· ἀ.) ἐπι-ἄλινω, ἀναδιδάξω «ἵππων» Ὅδ. σ 263· β'.) ἀναδιδάξω, ὁχευτής, «κἀπρος σὺν ἐπιδύτῳ» ὅστις ἀναβαίνει (ὁχεύει, «βατεύει») τὰς σὺς, χ 434, ψ 278.

ἐπι-ἄλινω, ἡτορ. ὁ (ἐπι-ἄλλω) κυρ. πᾶν δ, τι ἐπι-ἄλλεται, «ὁ σὺρτης» ι 2 453 f, II. κατὰ τὸν Σχολ. «μοχλός· ὁ ἐπιβαλλόμενος (ἐνν. ταῖς θύ-ραις) ἀπὸ τοῦχοις εἰς τοῖχον».

ἐπι-ἄλινω, μόνον κατὰ μέσ. μέλ. ἐπι-ἄλινω, ἴαν. ἀντὶ τοῦ ἐπι-ἄλινω. Τὸ μέσ. ἐπι-ἄ-

λοσμαι (εἰς βοήθειαν) * Θεοῦς * K 463, α 378, 6 443.

* ἐπι-βόσκομαι, βόσκω ἐπὶ τινος, τρέφομαι, * πρέσβει· Βατρ. 54.

ἐπι-βουκόλος, ὁ, ἐπ., βουκόλος (κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν ἐπιστατὴν βουκόλος), πάντοτε ἐν τῇ φρ. «βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ» * Ὁδ. γ 422, υ 236 κ. α.

ἐπι-βρέμα, ποι. αὐξάνω τὸν κρότον, ἰδ. τὸν πρισμὸν τινος, ἢ μετὰ κρότου, ἰδ. πρισμοῦ ἐπιτείνω, «τὸ (πῦρ) δ' ἐπιβρέμει ἕς ἀνέμου», P 739 f. (||. Ταύτην τὴν ἡμετέραν ἐρμηνείαν νομίζομεν ἠρωότεραν ἀντὶ τῆς συνήθους κροτῶ ἢ πρίζω ἐπάνω εἰς (τὸ πῦρ) διότι ἡ πρόθεσις, ὡς γνωστὸν, δύναιται νὰ καταστήσῃ μεταβατικὸν τὸ ἀμετάβητον βρέμω).

ἐπι-βρίση [-ι-], ἀφρ. ἄ. ἐπέβρισα, ἐπιβαρύνω, πίπτω μὲ ὄλον μου τὸ βάρος ἐπάνω, «ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος» E 94, M 286. Μεταφ. βαρὺς ἐπιπίπτω, βαρὺς ἐπέρχομαι, «μὴ ποτ' ἐπιβρίση πόλεμος» H 343, M 414· ἐπὶ καλοῦ «ὅπποτε Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεῖν» ὁπόταν αἱ ὦραι τοῦ Δ. βρῖθουσι (χαρπῶν δῆλ.) ἤθελον ἐπικαθίστη ἢ ἤθελον ἐπέλθῃ, ω 344.

ἐπιβροσόμεθα, ἰδ. ἐπιβόλα.

ἐπι-βύτηρ, ορος, ὁ, ἐπ. ποιμὴν ἐπάνω εἰς, «μύλων» ποιμὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, υ 222 f. Ἠβλ. ἐπιβοηκόλος.

ἐπι-βροσάμεθα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοστέω, ἐπιβροντῶ, ὅ ἐ. ἄνωθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἀναφερομένης περιστάσεως βροντῶ, «ἐπὶ δ' ἐγδοῦπυσαν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη» A 45 f.

ἐπι-βρίγνομαι, 1) ἐπέρχομαι ὅ ἐ. ἔρχομαι κατόπιν, ἐπὶ χρόνου, «ἔαρος-ὥρης» Z 148, (||. ἔνθα ἀρχαιότερον γράφετο «ἔαρος δ' ἐπιβρίγνεται ὥρη» γεννῶνται πάλιν τὴν ἀνοξίν (τὰ φύλλα)).

2) ἐφικνούμαι, φθάνω, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή γίγνεται» ὅσον φθάνει τοῦ δούρατος ἡ ὥρη, * Ἰλ. O 358.

ἐπι-βρίγνεσθαι, ἀφρ. β'. ἐπρίγνων, γ'. ἐν τῆς ὑποστ. ἐπρίγνῃ, ω 217, γ'. πληθ. τῆς ὑποστ. ἐπ. ἐπρίγνῃσι ἀντὶ τοῦ ἐπρίγνῃσι, γ'. ἐν τῆς εὐκτ. ἐπρίγνῃσι, γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, * Ὁδ. σ 30, ἀναγνωρίζω τινά, ω 217.

* ἐπιβρίγνεσθαι, ἡ, ὅς, ἐπικαμπῆς, κυρτός, ρόνος * Ἰ. Ἀφρ. 87 (ἐνθα ὁ Βασιμ. εἰς ἰδίαις αὐτοῦ εἰκασίας εἰσδιώκεν ὀρθῶς εὐγν.). Ἐκ τοῦ

ἐπι-βρίγνεσθαι, ἀφρ. ἐπρίγναμψα, κάμπτω, λυγίζω, Φ 478. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ, «γυρίζω» ἢ «γυρίζω τὰ μυαλά» (τινός) «ἐπρίγναμψε πάντας» Ἥρη B 14, «νόον ἐσθλῶν» I 514, «κῆρ» δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, * Ἰλ. A 569.

ἐπιβροσίν, -βρόσιν, -βρόσιν, ἰδ. ἐπιβρίγνεσθαι. ἐπιβροσίν, ἰδ. ἰδ. (ἐπὶ, γόνυ) τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος ἀσφαρκωμένον μέρος τοῦ σκέλους, μηρίαν, «μηρί», * Ὁδ. σ 74· «μαγάλιν ἐπιγουνίδα

ὀετο» ὅθ' ἔκαμνε χονδρά μηρία (τόσον καλὰ θὰ ἐτρέφετο), ρ 225.

ἐπι-βρίγναι, ἐπ. ἐπὶ. ἐπιπολαίως, «ζουγγρανίστῃ ἢ ζουστῇ», οἷον ἐπιγράβδην βάλε πῆχυν» ἀκρότατον ἐπέγραψε, ὀλίγον ἐπάνω τὸν ἐξουγράνισε, τὸν ἐξέγαρεν, «ἐχάραξε», Φ 466 f. Ἐκ τοῦ

ἐπι-βρίγναι [-ι-], ἀφρ. ἐπέγραψα· ἄ.) ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τινός), «ζουγγρανίστω, χαράζω», «χρόα» Δ 439, N 553· μετὰ δὲ αὐτ. «τινά ταρσόν» τὴν πτέρναν τινός, A 388, χ 280· ὅθεν β'.) «ἐπιγράφω κλήρον» ἐπιχαράσσω, ἦτοι διὰ διαφόρων χαραγμάτων σημειῶναι, (ὡς τὸ ἐν γ. 475· σημαίνομαι.) H 487.

* ἐπι-βρίγναι, ἀφρ. ἀπονέμω· ὀρνον· διδοῦναι προσίτι καὶ ὄρνον, * Ἰ. Ἐρμ. 383.

* ἐπιβρίγναι, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, ἔχουσα περιβόητον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὰ νῦν, «τὰ Πίδαυρα», B 561.

ἐπιβρίγναι, ἰδ. ἐπιβρίγναι.

ἐπιβρίγναι, ὄν (ἐπὶ, δεξιῶς), κυρ. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ, μόνον ἐν τῇ οὐδ. πληθ. ἐπιβρίγναι, ὡς ἐπὶ. «ὄρνον» εἰσῆς ἐπιβρίγναι· ἐγέρθητε κατὰ σειράν πρὸς τὰ δεξιὰ, τουτέστιν ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν κρατῆρα εἰς τὴν ἐντοιμὴν θέσιν καθημένους καὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῇ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπομένων, φ 141. Ἀὐτῇ ἡ διεσπασμένη ἰσομερὴς αἰσία, ἰδ. ἀκρίβης· ὅθεν «ἀστράπτων ἐπιβρίγναι» (ὡς σημεῖον ἐπιδοκίμασίας ἢ εὐτυχίας) B 353.

ἐπιβρίγναι, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιβρίγναι· ἄ.) ἄμιστος, ἐστερημένος, μετὰ γεν. «δαίτης ἔσσης οὐκ ἐπιβρίγναι» (ἐξουπ. ἰσμεν) «δὲν μὲς λείπει» I 225, «κρεῖων» M 299 κ. α. «ἄλλης λῶδης οὐκ ἐπιβρίγναι» (ἐξουπ. ἰσμεν) ἄλλη ἀτμὴ δὲν πᾶς λείπει, ὅ ἐ. πᾶσαν ἀτμὴν ἐπὶ αὐτῇ εἰς ἐμέ, N 622· ἀπολεῖ. «ὅς κ' ἐπιβρίγναι» (ἐξουπ. ἡ) ἐνδεής, πτωχός, E 481· β'.) ὑποδεής, ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. «βίης» ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, φ 183· μετὰ δὲ αὐτὴν γενικ. «βίης ἐπιβρίγναι» εἰμὲν Ὀδυσσῆας· εἰμὲν ὡς πρὸς τὴν δύναμιν κατώτερος τοῦ Ὀδῦς. φ 253, ἀπολεῖ, ω 174.—Τὸ οὐδέ· ὡς ἐπὶ. «ἐπιβρίγναι ἔχω δικῆς» ἐνδεής ἔχω, στεροῦμαι δικαισύνης, T 480. Ἐκ τοῦ

ἐπιβρίγναι, ἀφρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπιβρίγναι· ἄ.) ἀμοιβῶν, στεροῦμαι, μετὰ γεν. «χρυσὸς» B 224, Σ 77· «τούτων» α 374· β'.) ὑπολείπωμαι, ἐλαττοῦμαι, εἶμαι ὑποδεέστερος, κατώτερος, μετὰ γεν. πράγματος «μάχης» ἐν τῇ μάχῃ ἢ κατὰ τὴν μάχην, V 670, μετὰ γεν. προσώπων· πολλὸν κελὶνον ἐπιβρίγναι· E 636· μετὰ δὲ αὐτὴν γενικ. «μάχης» Ἀχαιῶν· E 383, (||. ἡ λ. αὕτη παρεσθῆναι μόνον κατὰ μάχην ὡς οὐσιαστικὸν παρὰ Ἰων. νοῦν, ὅτιναι λέγουσι «τὰ πιδεγόμενα» τὰ (πρὸς τι) χρειώδη, οἷα τὰ πρὸς τὸ κοινόν, τὴν ἀλίσταν κ.τ.τ. Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι τὰ «πιδε-

γούμενα⁴ εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπιδιδόμενα κατ' ἀλλοίαν προφορὰν τοῦ Ἰ' καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ου, σ' ἂν καὶ ἐν ἄλλαις μετοχαῖς παρατηροῦμεν: χρειαζόμενος, χαρούμενος, γραμματιζόμενος. Κατὰ δὲ τὴν σημ. εἶνε, πρὶν ἐπιδιδόμενα: ὡς ἐπιδιδέσθαι τις, ὃ ἐ. χρειάζεται, ταῦτόν λοιπὸν τῆς χρειάζομεναι).

ΕΠΙΔΙΔΜΕΙΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπιδιδμεύω, ἐπιδιδμεῖν, διατρίβω ἐν τῇ δῆμῳ, ἐν τῇ πατρίδι, π. 28 †.

ΕΠΙΔΙΔΜΙΟΣ, ὄν (ἐπί, δῆμος), ἐνδῆμιος, ἐγχώριος, ἐντόπιος, «ἀρπακτῆρες» Ω 262. «πόλεμος» ἐμφύλιος, Ι 614. «ἐπιδιδμῖός εἰμι» εἰμαι ἐν τῇ πατρίδι, α 494, 233.

ΕΠΙΔΙΔΑΜΙ, μέλ. ἐπιδιδώω. ἀορ. ἐπέδωκα· ἀορ. 6. ἀπαρρ. ἐπιδιδόναι. 1) Ἐνεργ. δίδω προσηύει, Ψ 559· δίδω (ἐπάνω εἰς, ἡ ὁμοῦ μέ τὴν θυγατέρα) προΐκα, «θυγατρί μελίστα» Ι 448 (ἐν τμ.), 289 (ἐν τμ.), 290. 2) Μέσ. α.) «θεοὺς θεοῦ· ἐπιδιδόμεθα» ἄς δώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοῖς, ἄς ἐπικαλεσθώμεν τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸν Σχολ. «ἑαυτοὶς μάρτυρας ἢ ἐπώπτας ποιήσωμεν, ἢ ἐπιμαστρωμέθα» (πρόλ. ζ. 255), Χ 254. Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τὸν σχηματισμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐπιδιδώον καὶ ἐξημενέουσιν: ἄς ἀναδιδώμεν εἰς τοὺς θεοὺς· ὅχι βεβαίως ὀρθῶς· 6.) δωροδομαί, διὰ δώρων τιμῶν, τινά, Κ 463 (καθ' ὃ τὸ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἔγραψαν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπιδωσόμεθα).

ΕΠΙΔΙΔΕΝΑΙ [...], μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἐπιδιδίνας, τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐπιδιδνηθεῖς. 1) Ἐνεργ. περιστρέφω, ὡς ὅτεν μέλλω τι νὰ ἐκσφινδανῶ, ἀπολεῖ, Γ 378, Η 269, Τ 268, ι 338· παθ. περιπίπτω, κἀμνω γόρους, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, 6 151. 2) Μέσ. περιστρέφω τι κατ' ἐμαυτὸν, μεταφ. «ἐμοὶ τὰς θυγᾶς πόλλ' ἐπιδιδέσθαι» τοῦτο ἢ καρδίᾳ μου πολλὰκις περιστρέφει καθ' ἑαυτὴν («γυρίζει ἀπ' ἐδῶ, γυρίζει ἀπ' ἐκεῖ») ὃ ἐ. πολλὰκις σκέπτεται καὶ ἐξετάζει τὸ πρᾶγμα, υ 218.

ΕΠΙΔΙΦΡΙΑΣ [...], ἄλως, ἢ, περιοχὴ, παρειαὶ τοῦ δίφρου (τοῦ θρόνου) Κ 475 †. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΔΙΦΡΙΟΣ [...], ὄν (ἐπί, δίφρος) ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου κείμενος, «δωρα ἐπιδίφρια τιθέναι» ὁμοῦ τὰ δωρα ἐπὶ τοῦ δίφρου (ἵστα τὸ ἐπιθέτον ἐπὶ τὸν τοπικὸν ἐμπροσθεὶς προσδιορισμὸν) ὃ δὲ Ἀμεί· κατὰ τὸν Γρόσιον ἐκλαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ «ἐπιδίφρια», καθὼς πολλάκις τὰ οὐδέτε· ἐπιθέτα ἐκλαμβάνονται, *Οδ. ο 51, 75.

ΕΠΙΔΑΜΕΙΝ, ΕΠΙΔΑΜΕΙΝ, ἴδ. ΕΠΙΤΡΕΧΩ, ΕΠΙΔΡΟΜΟΣ, ὄν (ἐπιδραμεῖν) κυρ. ὁ καθ' οὗ δύνανται τις νὰ τρέξῃ, εὐεπιθέτος, εὐέφοδος, εὐπρόσιτος, Ζ 434 †.

ΕΠΙΔΑΪΝΑ [...], ἀορ. 6. ἐπιδιδόναι, δῶω ἐπάνω (εἰς τὴν γῆν) ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Β 413 † (ἐν τμ.).

ΕΠΙΔΑΪΜΕΑ. ἴδ. ΕΠΙΔΙΔΜΙ.

ΕΠΙ-ΕΙΚΕΛΟΣ (ἐπιφεῖκ.), ὄν, ἐπ., ὁμοιος, ἀξιος νὰ συγκριθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «ἀθανάτοισι» ἢ «θεοῖς» Ι 494, ο 414 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλιάδος. (Ὁ Ἀμεί· παρατηρεῖ ὅτι αἱ μόναι πλοαί, ἐν αἷς ἡ λ. εὐρίσκεται, «ἐπεικέλος ἀθανάτοισι», καὶ «θεοῖς ἐπεικέλ' Ἀχιλεῦ» κατέχουσι πάντοτε τὸ τέλος τοῦ στίχου).

ΕΠΕΙΚΕΪΣ (ἐπιφεῖκ.), ἐς, (ἐπί, εἶκος) πρέπων, προσήκων, κατὰλληλος, «ἀμοιδή» μ 382, «τόμος· ἐπεικέης» Ψ 246.—Πολλὰκις τίθεται τὸ οὐδέτε· ἢ καθ' ἑαυτὸ «ὡς ἐπεικέης» καθὼς πρέπει, ἀρμόζει, Θ 431, ο 389 κ. ἀ. ἢ μετ' ἀπαρρ. «ὄν (μυθόν) κ' ἐπεικέης ἀκούειν» τὸν ὁποῖον εἶνε πρέπον νὰ ἀκούῃ, Α 547, Τ 21 ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. Ψ 50, πρόλ. 6 207.

ΕΠΕΙΚΤΟΣ, ἢ, ὄν (ἐπιφεῖκτός), ἐπ. (ἐπί, εἶκος). 1) Ὑποχωρῶν, ὑπείκων, φέιποτε μετὰ τῆς ἀρνίσεως· ἐμῆτος οὐκ ἐπεικτόν· ἀνένδοτον, ἀκαταβλήτων, Ε 892· «σθένος» ἀκαταμάχτητον, Θ 32 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἔγραψεν «ἀλαπαδόν») «πέρθος» ἀνάλειπτον, Η 549. 2) «ἔργα οὐκ ἐπεικτά» ἀφόρητα, κακὰ πράγματα (καθὼς ζ. «στέλεια ἔργα») ἢ ἀσυγγώρητα, ἀθέμιτα, ο 307.

ΕΠΕΙΜΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἴδ. ΕΠΕΜΕΝΟΙ.

ΕΠΕΙΚΕΣΜΑΙ, ἴδ. ΕΠΕΙΚΜΙ (εἶμαι).

ΕΠΙΔΕΛΟΜΑΙ (ἐπιφέλ.), ἀποθ., μόνον κατ' ἄνεσιν, ἐλπίζω ἐπὶ, ἔχω τὰς ἐλπίδας ἐπάνω εἰς τινα ἢ τι, μετ' ἀπαρρ. Α 545, ἐν τμ. Ω 494, «ἐπιελπόμενος τόγος, νεύρην ἐντανύσειν» ψ 426.

ΕΠΕΜΕΝΟΙ [...], (ἐπιφένν.) Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐφέννομαι, ἀορ. ἀ. ἐπ. ἐπέσσα (ἐπίψα), παθ. παρὰκ. μετοχ. ἐπειμένονος (ἐπιψέμ.). 1) Ἐνεργ. ἐπενδῶ, ἐφαπλώνω, ῥίπτω (σκέπασμα) ἐπάνω (τινός) μετ' αἰτ. «χλαῖναν» υ 443. Μεταφ. ἐν τῇ μετοχῇ «ἐπειμένονος» περιβεβλημένος, οἶον «ἀναδείξην ἐπειμένονος» (Π. πρόλ. τὸ Γραφικόν «ὁ ἀναβεβλημένος φῶς ὡς ἱστίον») ὅστις εἶνε «ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω» ἀναδεία, Α 449· ὡσαύτως καὶ «ἀλλήν» Η 464, ι 214 κ. ἀ. 2) Μέσ. σκεπάζομαι, «νεφέλην» ἐσκεπάσθησαν μετ' αἰτ. Ν 350 ἐν τμ.

ΕΠΙΔΕΛΕΟΣ [...], ὄν, ἐπ. σφοδρός, «χόλος» Ι 525.—Επιφ. ΕΠΙΔΕΛΕΩΣ σφοδρὰ, πᾶν, Ι 516, ζ 330, Τ. Ἐρμ. 487.—(Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλών. ἐκ τοῦ ζα- καὶ ὠφέλλω· κατ' ἄλλους· ἐπιθέτον ἐκ τοῦ ζα-, ἐπιτετιόμενον ὑπὸ τῆς προθ. ἐπὶ· κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ ζαω ἢ ἐκ τοῦ φλέω=φλέγω, πρόλ. «ζαεργής» κατ' ἄλλους ἄλλως).

ΕΠΙΗΛΕ, ἴδ. ΕΠΙΛΑΛΩ.

ΕΠΙΗΡΑ, ἐπ., ἴδ. ἨΡΑ.

ΕΠΙΗΡΑΝΟΣ [...], ὄν, ἐπ. (ἐπί, αρ-), εὐάρεστος, π. 313 †.

ΕΠΙΗΡΕΟΣ, ὄν, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός, Ἀποσπ. 56, πρόλ. ἨΡΑ.

ΕΠΙΘΑΡΣΥΝΩ, ἐνθαρσύνω, ἐμπνέω θάρρος, μετ' αἰτ. Δ 484 †.

ἐπισκεῖτε, ἴδ. ἐπιτίθημι.

ἐπίθημα, τό (ἐπιτίθημι) ἐπίθεμα, σκέπασμα, Τουρκ. „καπάκι“, „φοριαμὼν“ τῶν κιβωτίων, Ω 228 f.

ἐπιθρέσαι, ἴδ. ἐπιτρέχειν.

ἐπιθρέσκω, ἐπιπηδῶ, ἀναπηδῶ, „πηδῶ ἐπάνω“, μετὰ γεν. «νῆος» Θ 315· μετὰ δοτ. «τόμβου» ἐπὶ τοῦ τόμβου χοροπηδῶ (ὕδριστι-κως) Δ 177, ἀπολελ. «πόσσαν ἐπιθρεύσκουσι» (ἴπποι) πόσσαν μακρὰν πηδῶσιν *Ἰλ. Ε 772 (ἢ ἐνθα ὀρθότερον ἄλλαι γράφουσι: πόσσαν ἐπὶ θρώσκουσι=ἐπὶ τοσοῦτον πηδῶσι).

ἐπιούα [...], ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπιούασαι.

1) ἐφορμῶ, ἐπιπλήπτω, ἀπολελ. Σ 473, π 297. 2) ἐφίεμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ μετ' ἀπαρφ. *Υ. Ἐρμ. 475. (Κατὰ τινὰς δὲ, ἢ ἐν αὐτῇ ὁ Ἀπολλ., ὅστις μεταφράζει τὸ «ἐπιούα» ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, εἰς συνθετὴν ἐκ τοῦ ἰσθῶ ζ τῆς προτ. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἔχει τὸ ἀπάντοτε βραχύ. Τὸ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν, ἴδ. ἐπὶ Π) ἐν τέλει).

ἐπιίστην (ἐπιίστωρ), ὄρος, ὁ, ἡ, ἐπ. συνειδώς, μετὰ γεν. «μεγάλων ἔργων» συνειδώς, συνένοχος τῶν μεγάλων ἔργων, δηλ. τῶν κακῶν, φ 26 f. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐπιστήμων, ἐμπετρις, εἰδήμων τῶν μεγάλων, τοῦτέστι λαμπρῶν ἔργων, ἢ τῶν μεγ. κόπων, ἀγώνων).

ἐπικαίνεμαι, παρακ. ἐπικέκασμαι, διαφέρω, διακρίνομαι, ἐξέχω, «ῥεσέ περκαλμῆσι» κατὰ τὰς φρ. Υ 333 f. (ἐν τιμ.).

ἐπικαίω, καίω ἐπάνω τινός, «πῦρ» *Υ. Ἀπ. 491, 509· κατακαίω ἐπὶ βωμοῦ, ἐν τιμ. X 470, γ 9 κ. δ.

*ἐπικαμπίλος [...], ὄν, ἐπικυρτος, ἐπικευφός, „καμπυρτός“ μόνον *Υ. Ἐρμ. 90.

ἐπικάρ [...], διάφορος γραφὴ τοῦ «ἐπὶ κάρ». ἴδ. 2 κάρ.

ἐπικάρειος, ἡ, ὄν (ἐπὶ, κάρ), κυρ. „κατακέρφαλος“, προσκλινής, ἐμπρός κεκλιμένος, «αἱ νῆες ἐφέρουν ἐπικάρειαι» ἔτρεχον κατακέρφαλα, τοῦτέστι πρὸς τὴν πρῶραν κλίνουσαι, ε 70 f. (Κατὰ δὲ τὸν Σχολ.: πρὸς τὰ πλάγια κεκλιμέναι, κατὰ τὴν μετέπειτα συνθήκην σημ. τῆς λ.).

Ἐπικέστη, ἡ, παρὰ τοῖς τριχκοῖς Ἰοκάστη καλομένη, θυγάτηρ τοῦ Μενονκίως, γυνὴ τοῦ Λαίου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετ' οὗ ἐγέννησε τὸν Οἰδίπου. Οὗτος φονεύσας ἐν ἀγνοίᾳ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα καὶ λύσας τῆς Σφίγγος τὸ αἶνγμα ἔλαθεν εἰς ἀμοιβὴν γυναῖκα ὡσαύτως ἐν ἀγνοίᾳ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ μητέρα. Ἀποκαλυφθείσης δὲ τῆς ἀληθείας, ἡ Ἐπικέστη ἀπηγγέχνησεν ἑαυτήν, λ 271.

ἐπὶ-κείμαι, ἀποθ., μέλ. ἐπικείσσομαι, κείμαι ἐπὶ τινος, εἶμαι καλῶς κεκλεισμένος, ἐπὶ τῶν θυρῶν, ζ 49. Μεταφ. «ἐπικείσετ' ἀνάγκη» θά πέζη, σφίγγη, στενοχρῆ, Z 458.

ἐπὶ-κείρω, ἀορ. ἀ. ἐπέκρσα. 1) „κουρεῶ“ τι, περικύπτω, ἀκρωτηριάζω, ἡ ἐλατ-

τώνω, «φάλαγγας» Π 394. 2) μεταφ. κωλύω, διακόπτω, ματαίωνω, «μῆδεα» *Ἰλ. Ο 467, Π 420.

ἐπὶ-κέλαειν [...], ποι. ἐπικροτῶ, μεγαλοφώνως ἐπιδοκιμάζω, *Ἰλ. Θ 542, Σ 310 (ἐν τιμ.).

ἐπὶ-κέλευ, ποι. ἀορ. ἐπέκελσα, προσελαύνω, προσπελάζω, „σπρώχνω ἐπάνω“, «νῆας» τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, ι 448· συνήθως ἄνευ ἀντικειμένου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταδότης, προσορμίζομαι, „ἀράζω, καθίζω“ δηλ. τὸ πλοῖον εἰς τὸν ἀμμόδον αἰγιαλόν) *Ὀδ. ι 438, καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς «ἡ ἡπίερω ἐπέκελσε» προσήγγισεν εἰς τὴν ξηράν, „ἀράξεν, ἐκάθισεν“, ν 444.

ἐπὶ-κέλομαι, ἀποθ., ποι. ἀορ. β'. μετ' ἐπ. ἀναδελ. ἐπικεκλόμην, ἐπικαλοῦμαι, «Ἐρινός» I 454 f.

ἐπὶ-κεράννυμι [...], ἀορ. ἀ. ἀπαρφ. ἐπικρῆσαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεράσαι, ἐπικίρνω „γύνω ἐπάνω καὶ ἀνακατώνω“, ὅσον «οἶνον» γύνω ἐπὶ τοῦ ὑδάτος καὶ κίρνω (κατ' ἄλλους ἐπειτα κίρνω) η 464 f.

ἐπὶ-κερτομέω, 4) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, σκώπτω, χλευάζω, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. συναπτομένην μετὰ τοῦ «προσφάναι» Π 744, χ 494· εἰς ἡπιωτέραν σημασίαν πειράζω, ἀστείζομαι κείται Ω 649.

ἐπὶ-κεῖον, ἐπ., μέλ. εἶσω, ἀποκρύπτω, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως καὶ ἐν τοιαύτῃ τινὶ πλοκῇ, οἶαι αἱ ἐξῆς ταυτολογίαι, «ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω—νεικέσω οὐδ' ἐπικεύσω—εἰπὶ μοι μὴδ' ἐπικεύσης» κ.τ.τ. E 816, K 415, α 263 κ. δ. πλχ. «μύθον» δ 744.

ἐπὶ-κίαννυμι, ἐπ. (ἴτερος ποι. τύπος τοῦ ἐπὶ-σχεδάννυμι) διασκηδάζω, σκορπίζω ἐπάνω, εὐχρ. μόνον τὸ μέσ. διασσκορπίζομαι, ἐκτείνωμαι, μετ' αὐτ. «ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν» διαγίγεται ἐπὶ τὴν γῆν, B 850, «ἔσον τ' ἐπικίδναται ἰώ» ἐφ' ὅσον ἐκτείνεται, φωτίζει ἡ αὐγή, *Ἰλ. Π 451, 458.

ἐπὶ-κείν, ἐπ. ἐπαίνω, μετ' ἐπαίνου ἀποδέχομαι, μετ' αὐτ. «τὴν γὰρ αἰοῖδην μᾶλλον ἐπικείνους ἄνθρωποι μᾶλλον ἐπαίνουσι, μετὰ μείζονος ἐπαίνου ἀποδέγονται, α 354 f.

Ἐπικλήε, ἦσεν, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος φονευθείς, M 379.

ἐπὶ-κλήσις, ἴος, ἡ (ἐπικαλέω): α.) ἐπωνυμία, ἐπώνυμον, ἔχτινος ἀφορμῆς διδόμενον, μόνον κατ' αὐτ. «ἐπὶ κλήσιν» κατ' ἑαυτὴν κείμενη καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναπτομένην μετὰ τοῦ «καλῶ» ζ τῶν ὁμοίων, ὅσον «τὸν ἐπικλήσιν Κορινθίαν κίκλησκον» τὸν ὅποιον ὠνόμαζον μετὰ τὸ ἐπώνυμον Κορινθίαν, ἡ φερωνύμως ἐπεκάλουν Κορ., H 138, ὡσαύτως «Ἀστυνάξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλήσιν καλέουσι» οὕτως (μετὰ τὸ τὸ ἐπώνυμον) ἐπικαλοῦσιν ἡ φερωνύμως καλοῦσι, χ 506, ε 273, *Υ. Ἀπ. 386· β.) ἀπλῶς ἕτερον ὄνομα, «Σπερχεῖφι, αὐτὰρ ἐπὶ-

κλῆσιν Βώρη» τῷ καὶ (ἄλλως) Βώρη καλου-
μένη, Π 477.

ἐπι-κλίνα, παρακ. παθ. ἐπικέκλιναι, κλίνω
ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι· παθ. «πύλῃσιν ἐπικεκλι-
μέναισανίδες» προσκεκλιμένοι εἰς τὰς πύλας,
τοῦτέστι κεκλεισμένοι θύραι, Μ 421 f.

ἐπικλοσας, ον (ἐπὶ, κλέπτω=ἀποκρύπτω)
κρυφίνους, δόλιος, ὑπουλος, ὡς οὐσιαστικ.
ἀπατεῶν, λ 364, ν 294, «ἐπικλοσας μύθων»
δόλιος ἐν τοῖς λόγοις, Χ 284, «ἐπικλ. τῶων»
πανουργος ἐν τῇ δοκιμασίᾳ καὶ μεταχειρίσει τοῦ
τόξου, φ 397. (Κατὰ τοῦ Δουδερλὶ τὴν ἀπίθα-
νον ἐρμηνείαν «ἐπ. τῶων» εἶνε ὁ ὑποκεκρυμ-
μένος, «κρυφός» τοῦότης. || Κατὰ δὲ τὸν Δύν-
τzeron εἶνε ὁ ἐμπειρος τῶν τόξων).

ἐπικλίνα, ἐπιβρέχω, κατακλύζω, παθ.
«κύμασι» Βατρ. 69.

ἐπικλῶν, μέλ. ὤσω, ἀόρ. ἀ. ἐπέκλωσα, μέσ.
ἀόρ. ἀ. ἐπεκλώσαμην. 1) Ἐνεργ. κλῶθαι ἐπά-
νω τινός· εὐχρηστον μόνον μεταφορικῶς καὶ μά-
λιστα τὸ κατ' ἀρχάς ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες εἰς
ἐνα ἑκάστον ἐπικλῶσασιν τὴν τύχην του, ἐν γέ-
νει δ' ἐπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπονέμω, παρα-
χωρῶ, «διδῶ» τι, λ 439, «τὴν ὄλβον» γ 208,
π 64, «ῥῖτα Κρονίων ὄλβον ἐπικλῶσῃ (παρὰ
Οὐλοφ. ἐπικλῶσει) γαμῶντί τε γεινομένῳ τε»
δ 208. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ
μέσ. ὡς ἀποθετικόν ἐπὶ τῶν θεῶν προσρρίζω,
ἀποφασίζω «ὄλεθρον ἀνθρώποις» θ 579, «ὄτ-
ζῶν» α 496, μετ' ἀπαρρ. «οὐκόνδε νέεσθαι» α
48, «ζῶειν» Ω 525 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλιάδος).

ἐπι-κόπτα, κτυπῶ ἐπάνω, «βοῶς» δι' ἐνός
κτυπήματος εἰς τὴν κεφαλὴν φονεύω, γ 443 f.

ἐπικοιτῶ, βοηθῶ, συμμαχῶ, ἀπολεῖ. Ε
644 f. Ἐκ τοῦ

ἐπικόπτορ, ἑ (ἐπὶ, κόπτος, ὅπ. ἴδ.) βοηθός,
σύμμαχος ἴδ. Γ 488· περὶ τοῦ Ἄρεος «ἐπ.
βορτῶν» Γμ. 7, 9· ὡς Ἰηλκ. Φ 431.—Ὁ πληθ.
κεῖται πολλάκις ἐπὶ τῶν συμμαχῶν τῶν Τρώων,
Β 430, 815 κ. ἀ., πρὸλ. **ΤΗΛΕΚΛΕΙΤΟΣ**.

ἐπικράϊνα, ποι. (ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον
ὁ ἐνεστ. Γ-Ἑρμ. 534, καὶ τὸ γ'. ἐν. τῆς εὐχῆς
τοῦ ἀόρ. ἐπικρήνεις, Ο 599) συνηθέστερον κατ'
ἐπ. ἐπέκτασιν **ΕΠΙΚΡΑΙΝΙΝΑ**, παρακ. γ'. ἐν. ἐπε-
κράϊνεις, ἀόρ. ἀ. προστ. ἐπικρήνον, ἐκτελεῶ,
ἐκπληρῶ, «κάννω» «νῦν μοι τόδ' ἐπικρή-
νον ἐέλδωρ» ἴδ. Α 455, Ο 242, Π 238, «ἀ-
ρὴν τινος» Ο 599· ἀπολεῖ. «οὐ σπιν ἐπεκράϊ-
νεις» δὲν κηρύσκει Γ 302, πρὸλ. Β 449· «ῥά-
δος» —ἐπικραίνουσα οἰμούς (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ
Βασου. ἐκ διορθώσεως Γ· Ἑρμίνου ἀντὶ τοῦ
συνήθους θεοῦ) ἐπέων» Γ-Ἑρμ. 534.

ἐπικράτῃν [...], 4) ἀρχω, ἐξουσιάζω,
ἐκτείνεται τὸ κράτος μου, μετὰ δοτ. «νήε-
σιν» Κ 244, «νήεσιν» α 245 κ. ἀ. πλη., ἀπο-
λεῖ. ξ 60, ρ 320. 2) ἐπικρατῶ, νικῶ,
Ε 98.

ἐπικρατέες [...], ἐπὶ. (ἐπικρατής), κατὰ

κράτος, μετ' ὅλην τὴν δύναμιν, ἴδ. Π 67,
81, Ψ 863.

ἐπι-κρέμαμαι [...], ἀποθ. ἐπικρέμαμαι,
κρέμαμαι ἐπὶ τινος, Γ-Ἁπ. 284.

ἐπικρήνον, ἐπικρήνεις, ἴδ. ἐπικραίνω.

ἐπικρήσαι, ἴδ. ἐπικεράννμι.

ἐπικρίων [...], τό, ἐπ., κεραία, εἰς ἣν εἶνε
τὸ ἱστίον προσηρτημένον, Ὅδ. ε 254, 348.

ἐπικρέω [...], ἀόρ. ἐπέκρυσσα, ἐπιτογ-
γάνω, ἐντογγάνω, ἐμπίπτω, Γ 23 ἐν τμ.,
ἴδ. κτρέω.

ἐπι-λάμνη, ἀόρ. ἀ. ἐπέλαμψα, λάμπω ἐπά-
νω τινος, ἢ ἀνωθεν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ρ 650 f,
ἐπὶ τῆς σελήνης, Γ-Ἑρμ. 444.

ἐπι-λαοῖνα (παρ' Ὁμ. ἀχρηστον) καὶ ἐπι-
λῆσα, ἔξ οὗ παρατ. μέσ. ἐπελήθετο, δ 455, α
324, ἀόρ. ἐπέληθα, μέσ. μέλ. ἐπλήσομαι, μέσ.
ἀόρ. 6· ἐπελαθόμην [...]. 1) Ἐνεργ. ἐμποιῶ
λήθην, κάμνω (τινά) νά λησμονήσῃ, μετὰ
γεν. «ὕπνος ἐπέλησεν ἀπάντων» κάμνει νά λη-
σμονῇ τις πάντα, υ 85. 2) Μέσ. ἐπιλανθάνο-
μαι, λησμονῶ, μετὰ γεν. «Ἰθάκης» α 57,
Π 452, «τέχνης» δ 455, ἐν τμ. Κ 99.

ἐπι-λέγα, συλλέγω προσέτι, μόνον κατὰ
μέσ. διὰ θ. ἐν τμ. «ξύλα» Θ 507.

ἐπι-λείνω, ἐπ., χύνω ἐπάνω τινος, ἐπι-
χέω, ἰδίως σπονδῶν (οἶνον) ἐπὶ τῆς φλογός, γ
344, καὶ ἐν τμ. Α 463, γ 459.

ἐπι-λείπω, ἀόρ. ἐπέλειψα, ἀπολεπέω, «ξε-
φλουδίζω», «ῥζων» Γ-Ἑρμ. 409.

ἐπι-λείψω, ἐπιβλέπω, βλέπω μακράν,
«τόσσον τις ἐπιλεύσσει» ἐπὶ τοσοῦτόν τις βλέπει,
Γ 42 f.

ἐπίλησος, ον, ἐπ. (ἐπλήθω), λήθην ἐμ-
ποιῶν, μετὰ γεν. «φάρμακον κακῶν ἐπλήθον»
τὸ ὅποτον γάνει νά λησμονήσῃ τις τὰ κακά, δ
224 f. (Ὁ Βούττανος μετὰ τινος ἀρχαίων θέ-
λει νά γράψῃ ἐπὶ λήθην, ὡς οὐδ. μετοχ. τοῦ
ἐπλήθω).

ἐπίαῖσα, ἴδ. ἐπίασῶνα.

ἐπι-ἠκείω, ἐπικροτῶ, «ἐπελήκων ἄλλοι» οἱ
ἄλλοι ἐπικροτοῦν μετ' ἐπὶ παλάμῃς ρυθμικῶς πρὸς
τόν χορόν (|| ὡς καὶ σήμερον τοῦτο ὑπὸ τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν γένει συνει-
θίζεται) θ 379 f.

ἐπι-αἶγαν, ἐπὶ. ἐπιπολαίω, «ἔωδεσμα
ἢ ἔωπεσις» Ρ 599 f.

ἐπι-ιαλῶ, ἐπ., ἐπινεύω, «γεννώ», «κά-
μνω μετ' ὅτ' ἡμάτι», «τινί» σ 44 f, Γ-Ἑρμ. 387.

ἐπι-ἰσβεῖα, ἐπισκώπτω, χλευάζω, θ
323 f.

ἐπι-μαίνομαι, ἐπ. ἀποθ. ἀόρ. ἐπεμνήμην,
μαίνομαι ἐπὶ τινι, σφοδρῶς, μανιωδῶς
ἐπιθυμῶ τινος, «τρελλαινόμεαι» διὰ τι, κατὰ
τινας μετ' ἀπαρρ. «τῷ δὲ γυνὴ ἐπεμνήματο—φι-
λότῃτι μνήμην» Ζ 160 f. (κατ' ἄλλους δὲ ὁρ-
θότερον μετὰ θυμικῆς, ὥστε τὸ ἀπαρέμψατον

νὰ ἦνς περαιτέρως προσδιορισμός: „ἐτερῶν δὲ αὐτῶν ἢ γυναικῶν—διὰ τὴν κομιχὴν μαζ(του)“).

ΕΠΙΜΑΙΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἐπιμάσσομαι [...]., ἐπ. σσ, ἀόρ. ἀ. ἐπιμασάμενη, ἐπ. σσ. 1) ἐφάπτομαι, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, ψαύω („ψάχων“), „πασπατεύω“, μετ' αἰτ. «οἶων νῶτα» ι 441, «ἔλκος» ἐπὶ ἱατροῦ ἐξετάζοντος τὸ ἔλκος, Δ 490, «ἔλκος κώπην» ἤπτετο τῆς λαβῆς τοῦ ἔλφους, λ 534· μετὰ δοτ. ὄργαν. «μᾶστιγι ἵππου» καθάπτομαι, κτωπῶ, Ε 748, Ρ 430· «τινὰ βᾶδον» ἐγγίζω, ν 429, π 472, «χεῖρ' (ὃ ἐ. χεῖρ) καὶ ὄχι κατὰ τὸν Οὐδύφον· χεῖρ' ἐπιμασάμενος» λαβὼν (συλλαβὼν) διὰ τῆς χεῖρός, ἢ ὄχι τὸ ἔλφος καθ' ὃ ὑπὸ τινῶν ἐρμηνεύεται, ἀλλ' αὐτόν, τὸν Κώκλωπα, ὅπως πράττει ὁ μετὰ θάρρους καὶ ἀσφαλείας θέλων νὰ φανύσῃ, ι 302· ὡσαύτως καὶ τ 480. 2) ζητῶ νὰ φθάσω, τείνω πρὸς τι, μετὰ γεν. «σκοπέλων» μ 220. Μεταφορ. ἐπιζητέω, ἐπιδιδώμι, «νύστου» ε 344, «δῶριον» Κ 404· καὶ μετ' αἰτ. «πρὸς τέχνην» ἐπεζητεῖται τὴν τέχνην τοῦ ἀνάπτειν πυρ, Ὑ. Ἑρμ. 408.

ΕΠΙΜΑΡΤΥΡΩ [...]., ὁ, ἐπ., ὁ μάρτυς ὁ ἐπὶ τινος πράξεως (ἢ ἢ μάλλον ἴσως: ὁ ἔνοθεν, διότι μόνον ἐπὶ θεῶν λέγεται, Η 76, α 273).

ΕΠΙΜΑΣΣΟΜΑΙ, ἴδ. **ΕΠΙΜΑΙΟΜΑΙ**.

ΕΠΙΜΑΣΤΟΣ, ὁ (ἐπιμαίομαι) ἐπιζητήτορας, ἐκλεκτός, «ἀλήτης» ἐπαίτης ἐκλεκτός, εἰρωνικός, (πρὸς τῆς καθομῆ. τὴν εἰρωνικὴν φράσιν „πὺ τὸν διάλεξε“!) ο 377 τ. (ἢ. Κατὰ δὲ τὸν Δούτζερν: ὁ παρὰ πολὺ φιλαρθεύς, ἐγγιχθεῖς, ἐπομ. „τσαλακωμένος“, ρυπαρός, τὸ ἐναντίον τοῦ «ἀπροτίματος» (ἴδ. τὴν λ.) = ἀνέπαφος· ὁμοιάζει δὲ τότε πρὸς τὸ Λατ. *con-laminatus*, ὃ ἐ. *contag-minalus*, ἐκ τινος ὀνόμ. *contamen=contagio*).

ΕΠΙΜΕΙΔΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μεταχ. τοῦ ἀορ. «ἐπιμειδήσας», ἐπὶ τινος περιστάσεως ἢ συγχρόνως μειδῶ, „χαμαγεῖω“, συνάπτεται αἰτίποτε μετὰ τοῦ «προσέφη» Δ 356, Κ 400, γ 371· ἐπὶ τινι σκωπτικῶς μειδῶ, Κ 400.

***ΕΠΙΜΕΙΔΙΩ**, ὁ παρὰ ταῖς πεζογράφοις συνήθ. τύπος τοῦ προηγουμένου ῥήματος, Ὑμ. 9, 3 ἐν τμ.

ΕΠΙΜΕΜΦΟΜΑΙ, ἀποθ., παραπανοῦμαι, εἶμαι ὠργισμένος, „κακισμένος“ διὰ τι, μετὰ γεν. σημαίνουσης τὴν αἰτίαν, «εὐχολῆς» Α 65, πρὸς Β 225· «ἐνεκ' ἀρητήρος» Α 94· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, «ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι» π 97 (ἐνθα ἡ ἀντωνυμία «τι» = τίποτε: „παραπονέσαι τίποτε“, ὃ ἐ. ἔχεις κανὲν παράπονον, ἴδ. τίς 3), 415.

ΕΠΙΜΕΝΩ, ἀορ. ἐπέμεινα, περιμένω, προσμένω, ἀποκείλ., Τ 442, ρ 277, ἢ ἐπομένω τοῦ «ἔφα» α 309, «ἐν μεγάροις, ἔφα» διατρέβω μέχρις οὗ, δ 587· «ἐς αὔριον, εἰσέκε» λ 354· «ἔνα» Ὑ. Δῆμ. 460· ἔτι δὲ καὶ μόνος

ὑποτακτικῆς ἐπομένης, «ἐπίμεινον, τούχα δώ» „περίμενε, νὰ βάλω τὰ ὅπλα μου“ Ζ 340.

ΕΠΙΜΗΔΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., ἐπινόω, μηχανώμαι «δόλον τινὶ» δόλον κατὰ τινος, δ 437 τ.

ΕΠΙΜΗΝΙΑ [...]., εἶμαι ὠργισμένος, „μεανισμένος“, „μανίζω“ κατὰ τινος, μετὰ δοτ. Ν 460 τ.

ΕΠΙΜΗΝΗΣΙΟΜΑΙ, ἀορ. ἀ. ἐπιμνησάμενη καὶ ἐπεμνήσθην, ἀναμνησκομαι, ἀναλογίζομαι, „ἐνθυμούμαι“, μετὰ γεν. «παίδων» Ο 622 ἐν τμ., «ἐπιμνησάμεθα χάρις» Ρ 403· «τοῦ ἐπιμνησθεῖς» α 31, δ 489· μνείαν ποιοῦμαι, ἀναφέρω, «ὅτ' ἐπιμνησάμεθα σε» δ 491.

ΕΠΙΜΙΝΩ, ἕτερος τόπος ποιητικῆς τοῦ ἐπιμένω· ἐνδοιαστῶς, ἐμμένω, «ἐργμ» Ὑδ. ξ 66, ο 372.

ΕΠΙΜΙΞ, ἐπὶ. ἀναμίξ, „ἀνακατωτὰ ἢ ἀνακατωμένοι“ ἐπὶ ἀναμεμιγμένων ἵππων καὶ μαχητῶν, Α 525, Φ 46, Ψ 242· «κτείνονται ἐπιμ.» ἀδιακρίτως φονεύονται Ξ 60· ὡσαύτως «ἐπιμίξ μαινεται Ἄργε» λ 537. Ὑκ τοῖς:

ΕΠΙΜΙΞΩ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἐπιμίγνυμι, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐπιμίγνυμαι, ἔχω μετὰ τινος ἐπιμιξίαν ἢ κοινωνίαν, κοινωνῶ πρὸς τινα, μετὰ δοτ. ζ 205· ὅθεν ἔρχομαι πρὸς τινα, ζ 241. Ὑν Ὑλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμιξίαις συμπελέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, «Γρώσσει» Κ 548· ἀπολελ. ἀναμιγνύομαι εἰς τὴν μάχην, Ε 505.

ΕΠΙΜΝΗΣΙΑΜΕΘΑ, ἴδ. **ΕΠΙΜΙΝΗΣΙΟ**.

ΕΠΙΜΙΞΩ, ἀορ. ἀ. ἐπέμυξα, κυρ. λέγω ἢ κάμνω μὲ (τοῦτο δὲ εἶνε ἑκφρασις δυσσεβείας ἢ ἀδημονίας) ὅθεν, ἐπὶ τινὶ γογγύζω, ημεοῦρμουρίζω, μόνον Ὑλ. Α 20, Φ 457.

ΕΠΙΝΕΜΩ, ἀορ. ἀ. ἐπένεμα, ἀπονέμω, διανέμω, «οἶτον τραπέζην» διανέμω ἄρτον εἰς τὴν τραπέζαν, ἐπὶ τῆς τραπέζης, Ι 216, Ω 625· «οἶτον σφ' ἐνεμα» διένεμεν εἰς αὐτούς, υ 254.

ΕΠΙΝΕΥΩ, ἀορ. ἀ. ἐπένευσα, νεύω πρὸς τὰ κάτω, «κόρυθι ἐπένευε» ἐνευε πρὸς τὰ κάτω μὲ τὴν περικεφαλαίαν, ὃ ἐ. νεύων διὰ τῆς κεφαλῆς ἐπέσει τὴν περικεφ. Χ 314· ἰδίως „γινώσκω“ ἢ κάμνω νεῦμα (ὡς σημεῖον προσταγῆς ἢ συγκαταθέσεως) ὅθεν, κατανεύω, συγκατανεύω, μετὰ δοτ. Ι 620· «ὡς αἱ ὕπαστην ἥρωτον, ἐμφ' δ' ἐπένευσα κάρητι» Ο 75, Ὑ. Δῆμ. 469, 466, καὶ ἐν τμ. «ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε» κατένευσε διὰ τῶν ὀφρύων, Α 528, π 464, φ 434.

ΕΠΙΝΕΦΡΙΔΙΟΣ [...]., ον (ἐπὶ νεφρός) ὃ ἐπὶ τῶν νεφρῶν κείμενος, «δημό» Φ 204 τ.

ΕΠΙΝΕΩ, ἀορ. ἀ. ἐπένεσα, ἐπικλώθω (ἴδ. καὶ ταύτην τὴν λ.) „γινώσκω ἐπὶ πάνθεως“, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, «τινὶ τι» „κλώθω ἢ γράφω τινός τι“, ἢ ἀπονέμω εἰς τινὰ τι, «ἔσσα πὶ Αἴσα γεινομένην ἐπένεσε λίμν» ὅτι τῇ ἔκλωσεν εἰς τὸ νημά (τῆς ζωῆς) τοῦ ἢ ὅτι τῇ ἔγραψεν ἢ Μοῖρα

κατὰ τὴν γέννησίν του, ὃ ἐ. ὅτι τῇ προώρισεν ἡ Μοῖρα κατὰ τὴν γέννησίν του κλώθουσα τὸ νημά του, *Ἰλ. Γ 428, Ω 240.

ἐπι-νηέω, ἐπισωρεύω, ἐπιτίθημι, ἀνεκρούς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον* (ἐπιτακτικὸς τύπος τοῦ παρὰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπενήνεον, ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐξ εἰκαστῆς ἀποκατάστησεν || οἱ πλείστοι ὅμως παραδέχονται ὅτι ἐκ τοῦ ἀπλουστερίου νέω ἔγεινε κατ' ἐπέκτασιν καὶ ἐπίτασιν τῆς σημ. οὐ μόνον τὸ νηέω, ἀλλὰ καὶ τὸ νηνέω. ἂν καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον μόνον ἐν τῇ παρατατικῇ εὐρίσκεται) ἐπεσώρευον νεκροὺς ἐπὶ τῆς πυρᾶς, *Ἰλ. Η 428, 431.

ἐπι-νήκωμαι, ἀποθ. καλυμβῶ ἐπάνω, «μέσσω πόντον» Βατρ. 107.

ἐπικαίγιος, ὄν (ἐπὶ, νῶτον), ὃ ἐπὶ τῶν νῶτων φερόμενος, «ἐπινώτιον ἦγεν» ἐπὶ τῶν νῶτων ἔφερεν, Βατρ. 80.

ἐπί-εινος [-.-], ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπίκουινος, κοινός, «ἄρουρα» Μ 422 f.

ἐπι-οἰνοχοεῖν, ἀνωθεν, ἢ ἐπερχόμενος οἶνοχῶ, «θεοῖς» Γ. Ἄφρ. 205.

ἐπιόπτει, οὔ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπόπτης (ἐπόψμαι, ἐφοράω), ἐπιτηρητής, Ἐπ. 11, 4.

ἐπι-ορκέω, ἐπι-ορκῶ, ὁμνύω ψευδῇ ὀρκον, «πρὸς δαίμονας» ἐν ὀνόματι θεοῦ, Τ 188. Ἐκ τοῦ:

ἐπί-ορκος, ὄν, ψευδῶς ὀρκισθεὶς, μόνον κατ' οὐδέτ. «εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον» (ἐξορκ. ἐστὶ) ἐάν τις τοῦτων τῶν ὀρκίων ἦνε ψευδής, Τ 264. ὅθεν «ἐπίορκον» ὡς οὐσιαστ. ἐπι-ορκία, ψευδορκία, ψευδῆς ὀρκος, «ἐπὶ ὀμνυμι» Γ 279, Τ 260. ἔτι δὲ καὶ ὀρκος ψευδορκίης (ὡς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος), «ἐπίορκον ἐπώμοσε» Κ 332.

ἐπι-ορσσομαι, ἐπικ. ἀποθ. προσβλέπω (μετὰ συμπλοῆς) ἢ καθορῶ, «κυττάζω ἀπὸ μακροῦ», Ρ 381 f.

ἐπίογρα, τὰ, ἰδ. οἶτρον.

ἐπί-οιτρος, ὁ (οἶτρος), ἐπικ., ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, «ὄων» ν 405, ο 39. μετὰ δοτ. «Κρήτη» ἄρχων ἐν Κρήτῃ, Ν 450.

ἐπιόφωμαι, ἰδ. ἐφοράω.

ἐπι-πάζω, «πασπαλίζω ἢ κόκκιζω ἐπάνω» «φάρμακα» μόνον ἐν τῇ. *Ἰλ. Δ 249, Ε 404.

ἐπι-πειθομαι, ποι., παθ., μέλ. ἐπιπείσομαι, κυρ. καταπειθομαι, Ε 403, κ 406. ὅθεν ἐν γένει ὑπακούω, πειθομαι, «μόθω» Α 565, Δ 412, Τ 305. μετὰ δύο δοτ. (κατὰ τὸ ἀγῆμα τὸ καθ' ἑλὸν καὶ μέρος, ἢ τῆς δευτέρας δοτικῆς τιθεμένης εἰς ἐπε-ήγησιν τῆς πρώτης) «εἰ δέ μοι οὐκ ἐπίεσσ' ἐπιπείσεται» ἂν δὲν θά πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους μου, Ο 462, 478.

ἐπι-πλεμίζω, ἰδ. πλεμίζω.

ἐπι-πλέωμαι, ποι., ἀποθ., ἐπέρχομαι, μόνον κατὰ μετοχ. συγκροτημένην, «ἐπιπλούμενον ἔτος» τὸ ἐπερχόμενον καὶ οἶοντι καταλαμδάνον τοὺς ἀνθρώπους, *Ὀδ. η 261, ζ 287, μετὰ δοτ. ἐν τῇ. «ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» καταλαμδάνουσι τοὺς ἀνθρώπους, *ἔρχονται εἰς τὸ κῆ-
φάλι των, ν 60, ο 408.

ἐπι-πέτομαι, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἐπεπτόμην, καὶ ἐκ τοῦ ὅ. ἀορ. ἐπεπτόμην τὸ ἀπρφ. ἐπιπτόσθαι, ἐφίπταμαι, «πετῶ ἀπ' ἐπάνω», ἢ προσίπταμαι, ἢ πετῶν πλησιάζω, μετὰ δοτ. «εἰ-πόντι ἐπέπτατο ὄρνις» Ν 824, ο 460, 525. με-
ταφορ. ἐπὶ βέλους «καθ' ὅμιλον» Δ 426.

ἐπι-πλανάμαι, ποι., ἀποθ., προσπελάζω, πλησιάζω, ἐπιπολάζω, «χίων ἐπιπλνεται» (*Ὀλύμπω) ζ 44 f.

ἐπι-πλάζωμαι, ἀορ. ἀ. παθ. μετοχ. ἐπιπλάγ-
χθεις, περιφέρομαι, πλανῶμαι ἐπὶ τινος, μετ' αἰτ. «πόντον» ἐπὶ τῆς θαλάσσης, θ 14 f.

ἐπι-πλέω, ἐπιπλέω, πλέω ἐπὶ τινος, μετ' αἰτ. «ὕγρα κέλευθα» ἐπὶ τῆς ὕγρας ὁδοῦ, Α 312, δ 842, ο 474 «ἀλμυρὸν ὕδωρ» ι 227.

ἐπι-πλήσσω, μέλ. ἤσω, [πληγὰς ἐπιβέλλω], «κυττω ἀπ' ἐπάνω» «τόξω» μετὰ τὸ τόξον, Κ 500. Μεταφ. ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, «μαλῶ-
νω», μετὰ δοτ. *Ἰλ. Μ 241, Ψ 580 (ὅπου τὸ μ' = μοι).

ἐπι-πλέω, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιπλέω, πλέω ἐπὶ τινος, διαπλέω τι πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. «πόντον», μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «ἐπι-
πλώων» ε 284, ὅ. ἀορ. ὅ. ἐνικ. «ἐπέπλω» γ 45, καὶ μετοχ. «ἐπιπλῶς» Ζ 291, τοῦ δὲ ἀορ. ἀ. «ἐπιπλώσας» Γ 47, καὶ Βατρ. 80 (ὅπου σημ. τό: καλυμβῶ ἐπάνω, «πλέγω ἀπ' ἐπάνω»).

ἐπι-πνέω, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον -εῖω, ἀορ. ἀ. ἐπέπνευσα, ἐπιπνέω, πνέω («ψυθῶ») κατεπνέων τινός, ἀνάελ., Ε 698. ἰδίως ἐπὶ οὐροῦ ἀνέμου ἀπολελ., ι 439, «νῆϊ» δ 357.

ἐπι-πνιμύς, ἐνας, ἢ, βασκός, ἢ ἐπιτηροῦσα κατὰ τὴν βοσκὴν, μ 431 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει διηρημένως: ἐπὶ π.) f. Πρὸς τὰς λ. ἐπι-
βοσκός καὶ ἐπιήταρ.

ἐπι-πρέπω, διακρίνομαι, διαφαίνομαι ἐ-
πὶ τινος, «οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει» τί-
ποτε δουλικόν δὲν φαίνεται ἐπάνω σου, ω 252 f.

ἐπιπροέμεν, ἰδ. ἐπιπροΐμι.

ἐπι-προΐλλω, ἐπικ., ἀορ. ὅ. ἐπιπροΐηλα, ἐκ-
πέμπω, ἐξαποστέλλω, μετ' αἰτ. «θεοῦς» Γ. Δῆμ. 327. ἐπὶ πραγμάτων «τράπεζάν τινι» ἐμ-
πρὸς τινος παρατίθημι, Α 628 f.

ἐπι-προΐμι, ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπιπροΐηκε, ἀορ. ὅ. ἀπρφ. ἐπιπροΐμεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπι-
προΐναι. 4) ἐξαποστέλλω πρὸς, ἐκπέμ-
πω εἰς, «τινὰ νηυσὶν Ἴλιον εἶσω» Σ 439, Ι 520. μετὰ δοτ. τοπικ. καὶ ἀπρφ. τελικ. «τινὰ
νηυσὶν ἔλθην εἰς Ἀχιλ.» πέμπω τινὰ εἰς τὰς
ναῦς, ἵνα ὑπάγῃ πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, Ρ 708, Σ 558. ὅ. ἐπὶ βέλου, ἐκτοξεύω, «ἴον τινι» Δ 94. 2) ὡς ἀμετάβ. διεκθύνομαι πρὸς, «νή-
σασσι» (κυρ. ἐξοπακ. ναῦν) πρὸς: τὰς νήσους,
α 299.

ἐπι-προ-χέω, ἐκχέω, μεταφ. «ὀρῶν» ὀγά-
ζει ἀπὸ τοῦ στόμα τῆς (ἢ ἀηδὸν) Ἰμ. 18, 48.

ΕΠΙΠΤΑΙΡΑ, ἐπιπ., ἀόρ. β'. ἐπέπταρον, ἐπί τινας (περιστάσεις) ἢ συγχρόνως παρμύζονται, «τινὲς ἔπεισαν» εἰς τοὺς λόγους τινὸς ἐπάνω, ρ 543 f, ὅπερ θεωρεῖται καλὰ οἰονόγ· Γ. Ἐρμ. 297. || Τὴν σήμερον παρ' ἡμῶν ὁ πατριὰς ὁ ἐπιγινόμενος εἰς τοὺς λόγους τινὸς θεωρεῖται ὡς ἐπαληθεύων αὐτούς· ὅθεν μετ' αὐτὸν ἀκούεται συνήθως, «ἀλήθεια λέγεις».

ΕΠΙΠΤΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΕΠΙΠΕΤΟΜΑΙ.

ΕΠΙΠΛΕΟΜΑΙ, ἀποθ., Λατ. obire, παρέρχομαι, διαδιδίναμι πλησίον, «περὶν», μετ' αὐτ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ στρατηγῶν ἐξεταζόντων (ἐπιθεωρούντων) παρατεταγμένον στρατόν, «στίχας ἀνδρῶν» Γ 496, Δ 250 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ τοῦ πολεμιστοῦ, ἐπέρχομαι, διέρχομαι «στίχα; ἔγγει» ἵνα εὖρω κατάλληλον πρὸςβόλῃν, *Ιλ. Δ 264, 540.

ΕΠΙΡΉΞΑ, ποι., παρατ. θαμ. ἐπιρρίζσκον, ἐπὶ τινας ὀυσιάζω, ρ 244 f.

ΕΠΙΡΉΞΑ, ῥέπω, «γέρνω» ἐπάνω εἰς, ἴδως ἐπὶ τῆς πλάστιγγος· ὅθεν μεταφ. «ἦν ὁλεθρὸς ἐπιρρέπει» εἰς ἡμᾶς ἐπιπίπτει ὀλιθοί, Ξ 99 f.

ΕΠΙΡΉΞΑ, ὑπεράνω τινὸς ῥέω, ἐπὶ ποταμοῦ «μὴν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἡδὲ ἔλαιον» Β 754. Μεταφ. ἐπὶ πλήθει ἀνθρώπων, χύνομαι ἐπάνω εἰς τι *Ιλ. Δ 724.

ΕΠΙΡΉΞΙΑ, ποι. ἐπισπῶμαι, ἐπισύρω, ἐπιβάλλω, «ἐπιβλή; τὸν τρεῖς ἐπιρρήσσειον (παρατ. τύπος θαμιστ.)» «σύρτης», τὸν ὅποιον τρεῖς ἄνδρες ἔσυρον ὅπως τῆς θύρας («ἐβαλλον» εἰς τὴν θύραν), ἵνα κλείσωσιν αὐτήν, μόνον *Ιλ. Ω 434, 436.

ΕΠΙΡΉΜΙΤΑ, ἀόρ. ἐπιρρύψα, ῥίπτω ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, «δορά τινα» ε 310 f.

ΕΠΙΡΡΟΟΑΙ, σκ., ποι. τρέγων εἰς βοήθειαν, ὡς αἰσ. δ, ἢ, ἐπικουροῖ, βοηθεῖ, μετὰ δοτ. *Ιλ. Δ 390, Ψ 770 (μόνον γένου; θηλ.). Πρὸς ἐπιτάφιοις. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιρρύθω=ἐπέρχομαι μετὰ ῥόθου, ἐφορῶ. Ὁ δὲ Διοδερλ. παράγων τὴν λ. ἐκ τοῦ ἐπιρρύζω, ὅ ἐ. παρορμῶ ἢ ἐρεοίζω (τοὺς κόνας), ἐρμηνεύει αὐτήν· ὁ ἐμφυχῶν, ὁ ἐνθαρρύνων).

ΕΠΙΡΡΟΟΜΑΙ, ἐπ., μέσ. ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐπερρώσῃμην, σπουδάζω περὶ τι, μετὰ σπουδῆς κινεῖσθαι πλησίον τινός, μετὰ δοτ. «μύλαις δώδεκα ἐπερρώοντο γοναίαι» ἔτρεχον, ἐσπούδαζον περὶ τὰς μύλαις, α 107· χύνουμαι ἐπάνωθεν, ἐπὶ τῇ κόμῃ· γαίται ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτιοι» ἐγύθησαν ἢ ἐκυμάσσαν οἱ βόστρυχοι ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς, Α 529, πρὸς Γ. 26, 44, ἴδ. ῥάμμαι.

ΕΠΙΣΕΙΩ, μόνον ἐπ. ΕΠΙΣΕΙΩ, σκίω, πάλλω ἐναντίον τινός, «αἰγίδα» *Ιλ. Ο 230, «αἰγίδα πᾶσιν» Δ 467.

ΕΠΙΣΕΙΩ, μόνον κατὰ τὸν ἐπ. τύπον ΕΠΙΣΕΙΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀόρ. ἐπέσσευα, παθ. παρκα. ἐπέσσυμαι μετ' σημ. ἐνεστ., μετοχ. (ἀνω-

μάλως τονιζομένη) ἐπεσσύμενος· ὑπερσ. ἐπεσσύμην, ὅπερ εἶνε καὶ ἀόρ. β'. συγκοιμήμενος. Α') Ἐνεργ. 4) ἐπιπταπέμνω, παρορμῶ τινα κατὰ τινας, «ἐπαλλῶ», «κῆτός τινα» ε 424, «ὁμῶς ἐπιστεύας βαλεῖν κατὰ πέτρης» νά ἔαπολύσῃς (νὰ βάλῃς) τοὺς δούλους σου νά με ῥίψουν, ξ 399. 2) Μεταφ. «κακὰ τινα» σ 256, «ὀνειράτα» υ 87. Β') Παθ. ἴδως· ὁ παρακ. μετ' σημ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερσ. μετ' σημ. ἀόρ. κυρ. «ἐπαλλοῦμαι» 4) σπεύδω, τρέχω, προστρέχω, Β 86· ὅθεν «ἐπεσσύμενος» σπεύδων, ε 428, χ 340· «ἐ; τινα» Ν 757, «ἀγορήνδε» Β 208, «ἀπὸ κόπρου νομὸν δε» Σ 578· μετὰ δοτ. προσώπ. πρὸς τινα, δ 844· μετὰ γεν. τοπ. «πεδίοιο» διὰ τῆς πεδιάδος, «τοῦ κάμπου» Ξ 447, Χ 26· μετ' αἰτ. «νῆα» εἰς τὸ πλοῖον σπεύδω, ν 49, «δεμνια» ζ 20· μετ' ἀπαρρ. «ὁ δ' ἐπίσσυτο διώκεν», ὄρμησεν ἵνα διώκῃ, Φ 604. Μεταφ. «ἐπίσσυται τοι θυγὲς» ὄργη (πάλλεται), προθυμείται, ἐπιθυμεῖ, Α 473· μετὰ τοῦ «ἔρα» Ζ 364· μετ' ἀπαρρ. Ι 398· μετὰ τοῦ «ῶστε» καὶ ἀπαρρ. Ι 42· δ') εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπέρχομαι, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω, πολλάκις ἀπολεῖ, ἢ μετὰ δοτ. προσώπ. κατὰ τινας, Ε 459, 884, Ο 347, 593, Χ 227· μετ' αἰτ. «τείχος» εἰς τὸ τεῖχος, Μ 443, Ο 395· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἐπισσύμενον βάλε τείχους» ἐφορῶντα κατὰ τοῦ τείχους ἐκτύπησε Μ 383 (ἐνθα ἄλλοι συνάπτοντες τὴν γεν. πρὸς τὸ «βάλε» μεταφράζουσιν· ἔρριπεν ἀπὸ τοῦ τείχους). Μεταφ. ἐπὶ πυρός καὶ ὕδατος Ρ 737, ε 344.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ὁ (ἐπὶ, σκοπέω), κυρ. ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τι, ὅθεν α.) κατὰσκοπος μετὰ δοτ. «Τρώεσσι, νήεσσι» τῶν Τρ., τῶν νηῶν, Κ 38, 342· καὶ μετὰ γεν. «ὀδαίον» ὁ παρατηρῶν, ἐποφθαλμιῶν τὰ ἑμπορεύματα, ὅστις «ἔχει τὸ ῥμάτι του εἰς τὰ» Ο 463· δ') ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης, ὅθεν καὶ προστατής, περὶ τοῦ Ἑκτορος, Ω 729, «ἐπίσκοποι ἀρμονιάων» ἔφοροι τῶν συνθηκῶν (οἱ θεοί) Χ 225, (Ὁ δὲ Διοδερλ., ὅστις ἀρνεῖται τὴν σημ. α.), γράφει μετὰ τοῦ Ναυκίου ἐν *Ιλ. Κ 38 καὶ 342 «ἐπὶ σκοπόν» καὶ «ἐπὶ σκοπός» ἐν δὲ τῇ Ὁδ. παραδίδεται μετὰ τοῦ αὐτοῦ τὴν γραφὴν ἐπίστροφος).

ΕΠΙΣΚΥΝΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἐπισκυσάμην, ἐπ. σκ., ἐπὶ τινι ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, Ι 370, η 306, ἴδ. ΕΠΙΣΚΟΜΑΙ.

ΕΠΙΣΚΥΝΙΟΝ, τό, τὸ δέρμα τοῦ μετώπου τὸ κατὰ τὰς ὀφρύς, ὅπερ κατὰ τὰ διάφορα φυγικὰ πᾶθη διαφόρως κινεῖται, Λατ. superciliium· ὅθεν ἐπὶ παρωρυγισμένου λέοντος· «πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κᾶτω ἔλκεται» καταδιβάσει τὰς ὀφρύς, συνοφρυοῦται, Ρ 436 f. (|| Κατὰ τοὺς ἀρχαίους παράγεται ἐκ τοῦ σκύνω, ὅ ἐ. μεθερμηνεύμενον κατὰ τὰς νεωτέρας γλωσσολογικάς ἐρεῖνας, σχετίζεται πρὸς τὴν ῥίζαν σκνι, ἐξ ἧς τὸ σκύνος («σκουτί») καὶ σκύνλον=δέρμα, καὶ τὸ Λατ.

ob-scūrus, διότι τὸ ἐπισκύνιον σκεπάζει καὶ σκοτεινιάζει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ σκυθ-ρός καὶ σκυθ-ρωπ-ός).

ἐΠΙ-ΣΜΥΓΕΡΕΩΣ [...], ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἐπισμυγερῶς (ἐπίπνοος): ἐπιπύνω, ἀθλίως, σκληρῶς, «ἀπέτισεν» γ 495, «ναυτίλλεται» *Οδ. δ 672. (ἢ. Τὸ σμυγερῶς κατ' ἄλλους μὲν ἀντὶ τοῦ μογερῶς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ σμύ-γω=σμίχω (ὅπερ ἴδ.), ὅ. ἐ. καταστρέφω καὶ τότε τὸ ἐπισμυγερῶς σημ. ἀλεθρίως).

ἐΠΙ-ΣΠΑΣΤΟΣ, η, ον (ἐπισπάω), ὅτι τις ἐπισπᾶται, ἐπιστᾶει εἰς ἑαυτὸν, «κακόν» ὅπερ τις αὐτός εἰς ἑαυτὸν ἐπιστᾶει, οὐδὲρ αὐτός εἶναι αἴτιος, *Οδ. σ 73, ω 462.

ἐΠΙ-ΣΠΕΪΝ, ἴδ. ἐΦέπν.

ἐΠΙ-ΣΠΕΡΚΑ, 4) μεταθ. ἐπισπεύδω, ἐπι-ταχύνω, γ 451. «κέντρῳ» κεντῶν διὰ τοῦ κέν-τρον παρορμῶ (ἔξυπ. τοὺς ἵππους) Ψ 430. 2) ἀμετάθ. ἐσπέρμω, ῥαγδαίως ἐπιπίπτω, «ἀλλαι» ε 304.

ἐΠΙ-ΣΠΕΣΤΑΙ, ἐΠΙ-ΣΠΟΜΕΝΟΣ, ἐΠΙ-ΣΠΩ, ἴδ. ἐΦέπν.

ἐΠΙ-ΣΣΕΒΙΑ, ἴδ. ἐΠΙ-ΣΕΪΑ.

ἐΠΙ-ΣΣΕΪΩ, ἴδ. ἐΠΙ-ΣΕΒΩ.

ἐΠΙ-ΣΣΕΤΡΑΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐΠΙ-ΣΣΕΤΡΩΝ, ὅπ. ἴδ.

ἐΠΙ-ΣΤΑΔΩΝ [...], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐπιστάτη), προσ-ερχόμενος, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν τῷ προσ-ερχεσθαι, *Οδ. μ 392, ν 54, σ 425. «οἱ δ' ἄρα δόρυνοι ἐπιστάδων ὠπλίζοντο» τῆδε κάκιστος προσερχόμενοι, παριστάμενοι, ἐπιστάμενοι, π 453.

ἐΠΙ-ΣΤΑΜΑΙ [...], ἀποθ., παρατ. ἀναυδῆτος ἐπιστάτην, μέλ. ἐπιστήτομαι. 4) ἐννοῶ, κα-καλαμβάνω, γνωρίζω τι, εἶμαι εἰδήμων τινός, ἐπὶ σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἱκα-νότητος, μετ' αἰτ. «πολλά ἔργα» Ψ 705, 6 447 κ. ἀ., μετ' ἀπαρρ. «ἄρτια βάζειν» Ξ 92, «σάφα εἰπεῖν» Δ 404, «δαίδαλα πάντα τεύχειν» Ε 60, «πολεμίζειν» Η 243, «πᾶσιν ἐπίστατο μελι-χρῶς εἶναι» Ρ 674 κ. ἀ. πλη. ἐπὶ ζώων «ἵπποι ἐπιστάμενοι διωκόμενοι» γεφυροσμένους, Ε 222, Θ 406. ὅθεν σημ. καὶ εἶναι ἱκανός, δύναμαι «οὐδὲ οἱ ὁσέ' ἐπιστήτῳνται ἀλλέξαι» Φι 320, πρὸ ν 207. Ὅθεν ἡ μετοχ. «ἐπιστάμενος» σημ. καθ' ἑαυτὴν εἰδήμων, ἐμπειρος, νοήμων, «ἄνθρωπος ποῦ ἔχειρε, καταλαμβάνει», Τ 20, ν 313 κ. ἀ. «ἐπιστάμενοι πόδες» εἰρησκημένοι, Σ 599. ὅθεν καὶ συντάσσεται μετὰ γεν. «ἐπι-στάμενος φόρυγγος» ρ 406. βραχυλογικῶς δὲ καὶ ἐπομέν. κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μετὰ δοτ. «ἐπιστάμενος ἄκοντι (ἔξυπ. μάχεσθαι)» εἰς-ῶ-ρων μὲ τὸ ἄκοντιον (νὰ μάχηται) ἢ ἐμπειρος εἰς τὸ ἀκόντιον, Ο 282. 2) εἰς-ῶ-ρω, ἔχω γνωσιν ἢ εἰδήσιν τινος, δ 730. (Κατὰ μὲν τοὺς πλείστους εἶνε πῶντος Ἰων. τύπος τοῦ ἐφίσταμαι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἱστός, εἰδέναι). Ἐκ τῆς μετοχ. αὐτοῦ.

ἐΠΙ-ΣΤΑΜΕΝΟΣ, ἐπὶρ. φρονίμως, συνετῶς, «ἐπιτηδεύεις, ἐπιθεξίως, τεχνήνεται», Κ 255, ε 25 κ. ἀ. «εὖ καὶ ἐπισταμένως» Κ 265, ν 461.

ἐΠΙ-ΣΤΑΤΗΣ [...], ογ, ὁ (ἐπιστάτη), κυρ. ὁ ἐπερχόμενος μόνον ἐν τῇ φρ. «ὁ σὸς ἐπιστάτης» ὁ προσερχόμενός σοι, ὁ ἐρχόμενος ἐμπρός σου, ὁ ἐπαίτων σε, ρ 455 τ.

ἐΠΙ-ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ=τῷ ἐπομ., Βατρ. 73 (ἐνθα ὁ Φράγκος καὶ Βασιλ. γράφουσιν: ἐπιστοναχίζω). ἐΠΙ-ΣΤΕΝΑΧΟΜΑΙ, ἀποθ., στενάζω ἐπὶ τινι ἢ διὰ (εἰς) τι, Δ 434. ἐν τμ. Τ 304 κ. ἀ.

ἐΠΙ-ΣΤΕΦΗΣ, ἐς, πλήρης μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, ἡγεμῆτος ὡς ἐπάνω, μετὰ γεν. «καρητῆρας ἐπιστεφέας οἶνοιο» Θ 232, 6 431. Ἐκ τοῦ

ἐΠΙ-ΣΤΕΦΑ, μόνον ἐν τῇ μέσ. ἐπιστέφομαι, πληρῶ μέχρι στεφάνης, μέχρι χειλέων, ἡγεμίζω ὡς ἐπάνω, καὶ μόνον ἐν τῇ φρ. «καρη-τῆρας ἐπεστέφαντο ποτατο» Α 470, α 148 κ. ἀ. πρὸλ. Ἀθην. Α'. σ. 43 d, ΙΕ'. σ. 674 f. (Κατὰ δὲ τὸν Βούττιννον: πληρῶ οὕτως ὥστε τὸ ὕψος ὑψοῦμενον ὀλίγον ὑπεράνω τῶν χειλέων νὰ ἀπο-τελῇ αἶδος στεφάνης. ἢ. Ὁ δὲ Ἀρμεῖς, ἐπειδὴ τὸ στέφαν=πυκάζω, στοιβάζω, «πητακῶνω», ἐρ-μηνεύει τὸ ἐπιστέφω: γεμίζω καλῶ).

ἐΠΙ-ΣΤΗΝΗΝ, ον (ἐπίσταμαι), φρόνιμος, συνε-τός, π 374 τ.

ἐΠΙ-ΣΤΙΩΝ, τό (οὐδ. τοῦ ἐπίστιος, ἐκ τοῦ ἐπὶ, ἐστία, Ἰων. ἱστίη, κυρ. λοιπόν τὸ ἐπιστέγα-σμα τῆς ἐστίας, ἔπειτα δὲ ἐν γένει) ἢ σκέπη, στέγη, ἢ σκεπάζουσα τὰ εἰς τὴν ἑρῶν ἀνεύ-κυσμένα πλοῖα, ἅπερ διητηροῦντο ἀβλαβῆ, ἀνω-θεν μὲν ὑπὸ τοῦ ἐπιστίου προφυλαττόμενα, κατὰ δὲ τὴν βᾶσιν ὑπὸ τῶν πασσαλίων, ἐφ' ὧν ἐστη-ρίζοντο, μετ' ἄλλας λείξεις ἀπλοῦν τι νεώριον «πᾶσιν ἐπίστιον ἐστιν ἐκλάστη» πάντες (οἱ Φαία-κες) ἔχουσιν ἑκάστοις ἴδιον ἐπιστέγασμα διὰ τὰ πλοῖόν του ἢ νεώριον, ζ 265 τ.

ἐΠΙ-ΣΤΟΝΑΧΕΩ=ἐπιστενάχωμαι, ὅπ. ἴδ., ἀόρ. ἀ. ἐπιστονάχησα. ἐπὶ τῶν στεναγμῶν καὶ μυ-κηθμῶν τῆς θαλάσσης, Ω 79 τ.

ἐΠΙ-ΣΤΟΝΑΧΙΖΩ=ἐπιστεναχίζω, ὅπ. ἴδ.

ἐΠΙ-ΣΤΡΕΦΩ, στρέφω, «γυρίζω» τι πρὸς, μόνον κατ' ἀόρ. ἀ. Γ 370.—Τὸ μέσ. στρέφο-μαι, «γυρίζω» πρὸς, «πάντη» Τμ. 27, 10.

ἐΠΙ-ΣΤΡΟΦΑΔΗΝ [...], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐπιστρέφω) τῆδε κάκιστος στρεφόμενος, «δεξιὰ καὶ ἀριστερά», «κτείνειν» δεξιὰ καὶ ἀριστερά φε-νέω, δηλ. πανταχόσε στρεφόμενος, Κ 483, Ω 484, «τύπτειν» Φ 20, Χ 308, «βαδίζειν» οὐκ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ τῆδε κάκιστος ἀποκλίνειν, Ἰ. Ἐρμ. 210.

ἐΠΙ-ΣΤΡΟΦΟΣ, ον, ποι. (ἐπιστρέφομαι) ὁ ἀνα-στρεφόμενος, ἐπιμιζίαν, κοινωνίαν ἔχων, μετὰ γεν. «ἀνθρώπων» κοινωνικός πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, α 177 τ.

ἘΠΙ-ΣΤΡΟΦΟΣ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἀρχη-γὸς τῶν Φωκίων κατὰ τὴν πολιτοκίαν τῆς Τροίας, Β 547. 2) ἀρχηγὸς τῶν Ἀχιζώνων, σόμμα-χος τῶν Τρώων, Β 856. 3) υἱὸς τοῦ Εὐήνου, ἀδελφός τοῦ Μύνητος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχίλ-

λέως κατὰ τὴν εἰς τὴν Λαυρησσὸν ἐπιδρομὴν, Β 692.

ΕΠΙ-ΣΤΡΟΦΑ, ἔπειρος ποι. τύπος τοῦ ἐπιστρέφω, ἀμετάδοτον, ἑπαμίν. σημ. ὅτι τὸ ἐπιστρέφομαι (συχνά, ἐπανειλημμένως) στρέφομαι πρὸς, φοιτῶ μετ' αὐτ. «πόληας» ρ 486 f. μεταφ. «ὅν τε θαμναῖα ἐπιστροφῶσι μέμνηται» Γ. Ἑρμ. 44.

Ἐπίστωρ, ὄρας, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 693.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΙΑ [ι.υ.], τό (ἐπὶ, σφυρόν. κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπισφύριος), ἡ περιόνη (ἡ πόρπη (,κόπ-τσα) δι' ἧς τὰ δύο μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περικνημίδας συνήπτοντο, συνηρμύζοντο (ἐν-λουζόνοντο) πρὸς ἀλλήλα κατὰ τὰ σφυρά (ἀστραγάλους ἢ κάσινα) τῶν ποδῶν, Ἰλ. Γ 331, Δ 48 κ. ἀ.

Ἐπισχεδόν, ἐπὶ β. ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδὸν ἐρχομένοισι» Γ. Ἀπ. 3 (ἢ Μήποτε προτιότερον νὰ γράψωμεν: ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι = σχεδὸν ἐπερχομένοισι).

ΕΠΙΣΧΕΡΑ, ἐπ. ἐπὶρ. (ἐπὶ, σχερός) κυρ. κατὰ συνέχειαν, ἐφεῖς, κατὰ σειρὰν, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, «κτείνεσθαι, ἀναδιδίνειν, καταβάλλειν» Ἰλ. Α 668, Σ 68, Ψ 42α. (ἢ Τὸν τύπον τοῦτον τοῦ ἐπὶρ. τινὲς μὲν θεωροῦσιν ὡς ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπὶ σχερῶ προκύψαντα κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐκποδῶν, ἄλλοι δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθέτου ἐπισχερός κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἄνεω, καὶ τῶν παραθετικῶν ἐπιρρήματων εἰς τέρω καὶ τάτω).

ΕΠΙΣΧΕΣΙΝ, ἡ (ἐπέχω) τὸ κρατεῖν τι πρὸ ἑαυτοῦ ὅθεν πρόφασις, «ἐπ. μύθου» ρ 74 f. Ἰδ. πῆσοε. ἢ Τὴν ὁρὴν ἐρμηνείαν τῆς τε λ. καὶ τοῦ ὅλου χωρίου παρίκει ὁ Ἀρεῖς, καθ' ὃν ἡ «ἐπισχεσίη» αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν δύναται νὰ σημαίη τὴν πρόφασιν ἀλλὰ συναπτομένη μετὰ τοῦ «μύθου» σημαίνει: ἐκεῖνο, ἐρ' οὐ δύναται νὰ σταθῇ, νὰ στηριχθῇ ὁ λόγος (τοῦ «ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν» τουτέστι: τὴν πρόφασιν τοῦ ἐσθιῖν καὶ πίνειν).

ΕΠΙΣΧΕΣΙΣ, ἰος, ἡ (ἐπέχω) σταμάτησις: ἐκ δὲ τοῦ μέσου ἐπέχωμαι (κρατῶ ἑμαυτὸν) παραγομένη σημ.: ἐγκράτεια, φειδιῶ, ἀποχή, μετ' ἀπαρρ. «χαρίσασθαι» ἐν τῇ χαρίσασθαι, ρ 454 f.

ΕΠΙ-ΣΧΗ, ἔπ. τύπος τοῦ ἐπέχω, ἑπ. ἰδ. 1) κρατῶ πρὸς τι (κατὰ τινα διέκθυσιν), διευθύνω, ὀδηγῶ, «ἔππου» ἡνωθῶ, Ρ 465 2) ἐπέχω, «σταματῶ», ἀναστέλλω, «ἐπίσχετε θυμὸν ἑνοπῆς» υ 266 (κατ' ἄλλ. εἶνε ἐνταῦθα ἀόρ. β'. τοῦ ἐπέχω, ἑπ. ἰδ.).

ΕΠΙ-ΣΠΙΤΡΟΝ, τό, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπικῶς ἐπίσπιτρον, τὸ σιδηροῦν ἐπικάλυμμα τῆς περιφέρειας, τοῦ τροχοῦ (ἵπτι λήγεται, σπιτρον), «στεφάνι» Ἰλ. Ε 723, Α 537, Γ 394, Ψ 505, 519.

ΕΠΙ-ΤΑΝΙΑ [ι.υ.], μέλ. ὕψω, ἐπικ. ὕψω, Ἰων. καὶ ἐπ. «τανύξω, τανυῶνω, ἀπλώνω ἐπὶ

νω» ἐκτείνω ἐπὶ τινος: Μεταφ. «νόκτα ὕμιν-νη» ἐξαπλώνω νόκτα ἐπὶ τῆς μάχης, Π 567, «κληῖδα» ἐπιβάλλω, σῶρω, α 442. Μόνον ἐν τι.

ΕΠΙ-ΤΑΡΡΟΘΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. ἐπιτάρροθος, ἐπὶ κούρος, βοηθός, ἐπὶ ὁσῶν, μετὰ ὅτ. ἢ καὶ ἀπο-λελ., Α 366 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον Α 182, «Δαναοὶ μάχης» βοηθός τῶν Δαν. ἐν τῇ μάχῃ, Μ 480, Ρ 339. τὸ ὕλη. Ε 808, 828. (Κατὰ τὴν συνήθη γνῶμην παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιτάρροθος μετὰ παρενθήκης τῆς συλλαβῆς τα, ὡς: τὸ ἀταρ-τηρός, ἐκ τοῦ ἀτηρός. ἢ Ἄλλ' οὕτε τὸ ἀταρ-τηρός ὁρθῶς κατὰ παρενθήκην συλλαβῆς παρά-γεται (ἰδ. τ. λ.) οὕτε ἡ συλλαβὴ τα εἶνε εὐετή-γητος: ὅθεν ὁ Δόδεκx καὶ Δόντερος προὔπαθ-τουςιν ἄχρηστον ὄνομα τὰ ῥόθους ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀμφιβόλου εἶνε ἀρχῆς καὶ σημασίας).

ΕΠΙ-ΤΕΙΝΑ, ἐκτείνω, ἀπλώνω ἐπὶ τινος, μόνον μεταφ. «ἐπὶ νῦξ τίτατο βροτοῖσιν» λ 49. «ἐπὶ πάλαιος τίτατό σφι» Ρ 736.

ΕΠΙ-ΤΕΛΛΑ, ἀόρ. ἀ. ἐπιτέλλω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπιτελλάμην, παρὰ. παθ. ἐπιτέταμαι 1) Ἐ-νεργ. ἐπιβάλλω, ἀναθίτω, [ἐντέλλομαι], πα-ραγγέλλω, προστάσσω, «πολλὰ τι» Δ 229 κ. ἀ. «μυθόν τι» παραγγέλλω εἰς τινα λόγον, δίδω ἐντολήν, Α 840, ἐν τι. «ἀλόχῃ δ' ἐπὶ μύ-θον ἔτελλεν» ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐντολήν, ψ 349. «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» προσέταξεν αὐ-στηρὸν λόγον, αὐστηρὰν προσταγήν, Α 25, 326, Π 499. πολλάκις δὲ κατὰ τὴν χρεῖαν συντάσ-σεται μόνον μετὰ ὅτ. ἢ μόνον μετ' αὐτ. «Ἀθῆ-ναίη» Δ 64 κ. ἀ., «τινὶ ὥδε» ρ 9, «συνθεσίας» ἐντολὰς, Ε 320. μετ' ἀπαρρ. Β 84 κ. ἀ. «μῆλα πόλλ' ἐπέτελλε νῆσον ἀλεύσασθαι» πολὺ θερμῶς τὸν παρήγγελλε νὰ ἀποφύγῃ κτλ. μ 268. Τὸ δὲ τῆς Ἰλ. Ω 784 «ὦδ' ἐπέτελλεν, μὴ ποτε πη-μανείην», μοὶ παρήγγειλεν ὑποσχεθεῖς, μὲ ἔδε-θαίωσε, διεκνήρυξε. Παθ. «ἑμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο» τὰ πάντα εἰς ἐμὲ ἦσαν ἀνατεθειμένα, λ 524. μετ' ἀπαρρ. Β 643. 2) Μίσ. ἀ. ὡς: τὸ ἐνεργ. [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προ-σάττω, Α 295 κ. ἀ. πλ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «κελεύω» Κ 61, Γ 492. μετ' ἀπαρρ. Β 802, Κ 61, φ 241. μετ' αὐτ. «νόστου, ὅν ἐπέτελλας Ἀθῆνη», α 327, «ἀθίλους» λ 622, καὶ ἀπολελ., ρ 216.) ἀνατέλλω ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Γ. Ἑρμ. 374.

ΕΠΙ-ΤΕΡΠΝΕ, ἐξ. τερπνός, εὐχάριστος, «γῶρος» Γ. Ἀπ. 443. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙ-ΤΕΡΠΗ, μόνον κατὰ μέσην διὰ θ. τέρπη-μαι ἐπὶ τινι, εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ τι, μετὰ ὅτ. «ἔργου» Ε 228 f. «γέρουσι» Ἑκ. 12, 3. «ἥτορ» τέρπεται ἡ καρδίᾳ μου, Γ. Ἀπ. 446. ὡσαύτως «θυμὸν» Γ. Ἀπ. 204.

ΕΠΙ-ΤΕΤΡΑΠΤΑΙ, ἐπιτετράφαται, ἰδ. ἐπιτρέπω. **ΕΠΙ-ΤΗΔΕΣ**, ἐπὶρ., ἐπιτηδές, ἐπὶ ταῦτα (τῇ σκοπῇ) Α 442, ο 28. (Σύγκριται κατὰ μὲν τὸν Βούττιμαννον ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τὰδε ἢ τὰδε κατὰ δὲ τὸν Δαιδερλ. καὶ Δόντερον ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τῇδε ἢ δὲ συνήθως ἐρμηνεύει: ἰκανῶς ὅσον

ἀρκεῖ, ἐκ τοῦ ἐτόμου τῆς λ. εὐκόλως δὲν ἐξάγεται).

* ἐπι-τινῆ, μετοχ. ἀορ. ἀ. ἐπιτηρήσας, καιροφυλακῶ, «νύκτα» Γ. Δήμ. 245.

ΕΠΙ-ΤΙΘΗΜΙ, μέλ. ἐπιθήσω ἀορ. ἐπέθηκα τοῦ θ'. ἀορ. θ'. πληθ. τῆς εὐκτ. ἐπιθεῖτε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖσθε ἀπρφ. ἐπιθεῖναι μέσ. ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπέθηκατο μέσ. ἀορ. θ'. γ'. ἐνικ. ἐπέθετο, μετοχ. ἐπιθέμενος, ἐν γένει ἐπιθέτω, βάλλω ἐπάνω. Α'.) Ένεργ. 1) ἐπιθέτω, καταθέτω τι ἐπὶ τινος, παραθέτω, συνῆθ. «τὴν τι» ὅσον «κρατὶ κινέην» τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν Π 437, πρὸλ. = 232 κ. ἀ., σπανιότερον μετὰ γεν. «τινὰ λεχέον» καταθέτω, πλῆγίζω τινὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, 32 589, «φάρμακα» Δ 490· ἰδίως «ἔδρατα» φαγητὰ παραθέτω (ἐπὶ τῆς τραπέζης) α 140, «Ποσειδάωνι ταύρων μῆτρα» ὡς ὅμα παραθέτω, προσφέρω, γ 479, «Ἀπόλλωνι» ρ 267. Μετοφ. ἐπιβέβλω, ἐπιπέμπω, παρέχω, προξενῶ, «ἄλγεα Τρωῖ» Β 39, «πολλοὶ γὰρ ὅλ' ἐπὶ κλίνῃσι ἐνδρῶν, χαλεπ' ἄλγεα ἐπ' ἀλλήλοισι τίθεντες» πολλοὶ ἐξ ἡμῶν (τῶν θεῶν) ἐπέθεμεν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιπέμπαντες ἢ παρέχοντες ἀλλήλοις πολλὰς ὁδοὺς, Ε 384, «κακὸν μῶρον» Ψ. πλγ., «μῶτραν» Ὁδ. πλγ., «θεῶν» πρόστιμον ἐπιβάλλω, 6 492, «κράτας, αὐδὸς τινι» χορηγῶ, ἐμβάλλω, Δ 509, Ψ 400, 406, «μύθη τέλο» παρέχω, ἐκτίλειν εἰς (ἐκτελεῶ) τὸν λόγον (ἰδ. τέλει), Τ 407, Υ 369, «φρένα ἱερατοῖ» προσέχω τὸν νοῦν («ἔχω τὸν νοῦν μου») εἰς τὰ ἱερὰ, στρέφω τὴν προσοχὴν μου, Κ 46. (Π. Ὁρῶς ἐνταῦθα παραβάλλει ὁ Φαῖσις τὸ τῆς Γεν. 4, 4 «καὶ ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἐπὶ Ἀβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ ἐπὶ δὲ Κάν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχευε»). 2) προσθέτω, ἐφαρμόζω, προσκολλῶ, προσάπτω, «καὶ ἄλλ' ἐπιθεῖναι» Η 364, 391, Ψ 796, χ 62, «κορώνην» ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω (εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τόξου) Δ 414, «περόνην» ἐπιθέτω, ἐκάρριστα, τ 256. 3) θέτω, βάλλω τι εἰς τι, ἐμπρός τινος, ἵνα κλείσω, «λίθων θύρησι» ν 370, «θυρόν» ι 240, 314, «θύρας» κλείω τὴν θύραν, Ξ 169, χ 157. Ὅθεν περὶ τῶν Ὑρῶν λέγεται ὅτι εἶνε ἐπιτετραμέναι «ἡμὲν ἀνακλῖναι νέρος, ἡδ' ἐπιθεῖναι» νά ἀναπετάσῃσι καὶ νά ἐπιθέσῃσι τὰ νέφη, δι' ὧν κλείεται ὁ Οὐρανός, ὅ ἐ. νά ἀνοίξῃσι καὶ κλείσῃσι τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, Ε 731, Θ 395· ὡσαύτως «λόγον ἐπιθεῖναι» κλείω τὸν ἐνέδραν (τοῦ δουρείου ἵππου) λ 525.

Β'.) Τὸ μέτ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημ., πλὴν μετ' ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον, δηλ. ἐπιθέτω τι τῶν ἑαυτοῦ, ἢ ἐπὶ τινος τῶν ἑαυτοῦ «χεῖρας στήθεσιν τινος» Σ 317, Ψ 18, «κυνέην κρατὶ» εἰς τὴν κεφαλὴν μου, Ε 743, «στεφάνην κεφαλῆν» Κ 31.—Πολλάκις ἐν τμ.

ἐπιτιμῶμαι [—...], ὁρος, ὁ (ἐπιτιμῶ) ἐκδικητής, ὁ φυλάττων τὴν τιμὴν τινος, προ-

στάτης, μόνον ἐν τῇ φρ. «Ζεὺς ἐπιτε. ἱκετάων τε ξείνων τε» ι 270 f.

ΕΠΙ-ΤΑΨΝΑΙ, ἐπικ. μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἐπιτάττω, καρτερῶ, ὑπομένω ἐπὶ τινος περιστάσεως, «βαστῶ», μετὰ δοτ. «τῇ τοι ἐπιτάττω καρδίῃ μύθοισιν ἐμοῖσιν» ἀ; καρτερῇ ἢ καρδίᾳ σου εἰς τοὺς λόγους μου, ἀ; ἀκούῃ αὐτοῦ; μετ' ὑπομονῆς, Ψ. Λ. Τ 220, Ψ 594.

ΕΠΙ-ΤΟΛΜΑΙ, μένω ἐν τινι μετὰ τόλμης, καρτερῶ, καρτερικῶς ὑπομένω «βαστῶ τὴν καρδίαν μου» Ὁδ. ρ 238· μετ' ἀπρφ. «ἀκούειν» α 353.

ΕΠΙ-ΤΟΝΟΣ, ὁ, ὁπίσθιος «τόνος», ὅ ἐ. τὸ στροφάλιν τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱστοῦ εἰς τὴν πρῶμην διηκόν, τὸ ἀντίθετον τοῦ προτόνου, μ 423 f. Τὸ ἐκτείνεται ἐξ ἀνάγκης.

ΕΠΙ-ΤΟΞΛΟΜΑΙ, ἀποθ. τοξεύω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Ι' 79 f.

ΕΠΙ-ΤΡΑΨΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέπω, Π. ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Φαῖσιν θαμιστ. τοῦ ἐπιτρέπω, διαρκῶς ἐπιτρέπω, «Τρωσὶν ἐπιτραπέουσιν φυλάττειν» Κ 421 f.

ΕΠΙ-ΤΡΕΠΩ, ἀορ. ἀ. ἐπέτραψα, ἀορ. θ'. ἐπέτραπον, μέσ. ἀορ. θ'. ἐπετραπόμην, παρακ. παθ. ἐπιτρέπαιμαι, τὸ δὲ γ'. πληθ. Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπιτετραπέσθαι. Α'.) Ένεργ. 1) ἐπιτρέπω, παραδίδω εἰς ἐπίτροπον, ἐμπιστεύομαι, «ἀφίνω» (εἰς τὴν φροντίδα ἢ ἐπιτηρείαν τινος) «οἶκόν τινι» 6 226, «ἑκαστὸν τινι» ο 21, «θεοῖσι μῦθον» γ 289. Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἀπρφ. Κ 416, 434· καὶ ἄνευ αἰτ. «τοῖσιν ἐπετραπέομεν μάστιγα» (ἐξουκκ. ἐκ τοῦ προηγούμενου «φυλάττειν» τὸ ἀντικείμενον: τὸ φυλάττειν ἢ τὴν φυλακὴν) Κ 59· «θεοὶ ἐπιτρέπουν τι» αἰνῶ εἰς τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, τ 502, χ 289. Παθ. «ἔπιτετραπέσθαι λαοί» εἰς ὃν εἶνε ἐμπιστευμένοι οἱ λαοί, Β 25· ὡσαύτως περὶ τῶν Ὑρῶν, «τῆς ἐπιτετραπται Οὐρανός» Ε 730, 2) παραχωρῶ, καταλείπω «ἀφίνω», «νίκην τινι» Φ 473, «παῖσι κτήματα» εἰς τοὺς πατέρας κτήματα (μετὰ θάνατον) ἀφίνω, η 149 «γῆραι» (κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ἀλλ' ἐξουκκ. τὸ ἑαυτὸν) παραχωρῶ ἑμαυτὸν, ἐνδίδω, ὑποκύπτω εἰς τὸ γῆρας, Κ 79.

Β'.) Μέσ. τρέπω ἑμαυτὸν πρὸς τι, στρέφω τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, κλίνω πρὸς τι, μετ' ἀπρφ. «σοι θυμός ἐπετραπέτο εἰρεσθαι» ἤλπισε νά ἐρωτηθῇ, ι 12.

ΕΠΙ-ΤΡΕΧΩ, ἀορ. θ'. ἐπέδραμον ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐπιτρέξας Ν 409· παρακ. ἐπιπείδρομα. 1) προστρέχω εἰς πρὸς βοήθειαν εἴτε πρὸς ἐπιθεσὶν ἐναντίον τινός, Δ 524 κ. ἀ. 2) τρέχω κατόπιν τινός, περὶ ἀνδρῶν Κ 334, ἄρματος Ψ 504· ἔτι δὲ καὶ τρέχω μετὰ περισσοτέραν ὁρμὴν, περὶ ἵππων Ψ 448, 430, 447. 3) τρέχω ὑπεράνω (ἐπιπολεῖν), «τρέχω ἢ περνώ ἀπ' ἐπάνω», μάλιστα ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν τρέχω, ἀεπιπείδωντος ἔγχυος· μῶλις

ἐγγίσαντος τοῦ δόρατος τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπίδος, N 409. Μεταφ. «λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀγλή» ἐπιπολάζει, ἔ 45. ὡσαύτως «ἀγλός» ἐπικείται, ἐπιτάσσεται, v 357.

ἐπιτροχάδην [...], ἐπικ. ἐπὶ τρ. (ἐπιτρέχω), ταχέως, μετὰ σπουδῆς, «βιαστικά, τρέχοντα», «ἀγρεύειν» Γ 213, σ 25. (Κατ' ἀλλους δὲ ἐν μὲν τῇ τῆς Ἰλ. γωρίῃ: ἐπιτόμως, συντόμως, «παρτρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καιρία μόνον λέγων» κατὰ τὸν Σχολ., ἐν δὲ τῇ τῆς Ὀδ.: φλυαρώς, ἢ εὐγλώττως, μὲ εὐροίαν λόγου, κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν ἐν ἀμφοτέροις: μετὰ σπουδῆς ἀπειλητικῆς).

ἐπι-φύει, μέλ. ἐποίσω, φέρω ἐναντίον τινός, πάντοτε εἰς ἐχθρικὴν σημ. «γεγράφτιν» «βῆλιν χέρι ἐπάνω τινός», δὲ μεταχειρίζομαι, πειράζω, ὡς «κούρη» Γ 264, ἢ προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, π 438, «βαρεῖας χεῖρας» Α 89. «τινὶ Ἀρη» «πάλεμον κινῶ, ἐπιφέρω κατὰ τινος, Γ 432, Π 516, Γ 318.

ἐπι-φοῖλον [...], μετοχ. ἀορ. β'. ἐπιφύας, προφθάνω, καταφθάνω, Βατρ. 247.

ἐπι-φουέει, κυρ. ἔχω φθόνον πρὸς τινα, ἐπομ. (ἐνεκα φθόνου) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι τι, ἀποκορῶ τινα, μετὰ δοτ. ἢ 449 f.

ἐπι-φλέει, καταφλέω, «ὕλην, νεκρόν» *Ἰλ. Β 455, Ψ 52.

ἐπι-φράσσει, ἀορ. ἀ. ἐπεφρασάμην, ἐπικ. σσ, καὶ παθ. μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐπεφράσθην, ε 185. ἀ.) διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἀνέλετο, «βουλήν» Ν 741, Β 282. β.) παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι, Ε 665. γ.) ὁσον κτλ. «Φ 440, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νοῶν» θ 94, 533, «κατὰ θυμόν» Γ. Ἀπ. 402. γνωρίζω, σ 94. γ.) ἐπινοῶ, μελετῶ, παρασκευάζω «ὕλοδρόν τινα» ο 444. «ὅσον δὲ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύεται. ὅποιον λόγον ἐπενόησας (ἐπὶ τῷ σοί) νὰ εἴπῃς, ἢ μάλλον: ὅπως εἶνε ὁ λόγος, ὃν διανοήθῃς νὰ εἴπῃς, ε 483.

ἐπιφρονέει, (ἐπιφρων) εἶμαι προσεκτικός, φρόνιμος, μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. τ 383 f.

ἐπιφροσύνη [...], ἢ, ἐπ. προσοχή, φρόνησις, σύνεσις, *Ὀδ. ε 437, κατὰ πληθ. «ἀνελούβη ἐπιφροσύνας» ἀναλαμβάνω ἥδως προσεκτικόν, (ὁ δὲ Ἀμειν κατὰ τὸν Δοιδρλ.: φρόνιμα, συνετὰ μέτρα λαμβάνω) τ 22. Ἐκ τοῦ:

ἐπιφρων, ὄν (ἐπὶ, φρήν) ὁ ἔχων ἐπὶ τινος τὰς φρένας, [προσέχων τινὲ τὸν νοῦν], προσεκτικός, φρόνιμος, συνετός, ὅστις, «ἔχει τὸν νοῦν τούτῳ, ἐπὶ προσώπων, τούναντιόν τοῦ: ἀφρων, *Ὀδ. ψ 42. «ἐπιφρων βουλήν» π 242 καὶ ἐπὶ πραγμάτων «ἐπιφρ. βουλή, μῆτις» γ 428, τ 326.

ἐπι-φρονέει, μέλ. ἀορ. ἀ. β'. ἐνικ. ἐπεφρονήσω, προσφώνω «φωανάζω», Ἀποσπ. 42.

ἐπιχειρεῖ (ἐπὶ, χεῖρ) «βῆλιν χεῖρι ἐπὶ» (ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

νω εἴς: τι, ἐκτείνω τὰς χεῖρας ἐπὶ τι, «ἀπλώνω εἰς», μετὰ δοτ. «δεῖναι, σίτῃ» *Ὀδ. ω 386, 395.

ἐπιχεῖται, ἴδ. ἐπικέα.

ἐπι-χέα (ἴδ. χέα), ἀορ. ἀ. ἐπικ. ἐπέχευα, ἀπρφ. ἐπιχεῖται: μέλ. ἀορ. ἀ. ἐπεχευάμην: μέλ. ἀορ. β'. συγκαομ. ἐπέχυντο. 1) Ἐνεργ. ἐπιχέω, «χύνω ἐπάνω» «χερσὶν ὕδωρ» νήμιον ὁηλ., Ω 203, δ 242. «χέρυδα προχόμε» «χύνω νήμιον» (τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νήφιν τῶν χειρῶν) μὲ τὴν πρόχ., α 436. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μὴ ῥευστῶν πραγμάτων ῥίπτω ἐπάνω, «χυτὴν γαῖαν» Ψ 256, «θανόντι» γ 258, «σήμα» ἐ-γείρω (ἐπιχέων γῆν) Ζ 419. (Ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐν τμ.). Μεταφ. ἀπ. τινὶ ὕπνον. Ω 445, ε 396, υ 54 ἐν τμ., «ἀνέμων αὐτμένα» πνοὴν ἀνέμων ἐπιχέω, ὅ ἐ. ἐπιπέτω, γ 289 ἐν τμ. ὡσαύτως «δούρατα» Ε 618 ἐν τμ. 2) Μέλ. ἀ.) χύνω τι ἐπάνω δι' ἐμαυτόν, ἢ ἐπάνω μου, ὅσον «ἐπεχέυατο ὕλην» ἔβαλεν ἐντός τοῦ πλοίου τοῦ ἔρμα «σαδοβραν», ε 257. «χύνειν ἐπεχέυατο φύλλων» ἔρριπεν ἐπάνω τοῦ στρώμα φύλλων, ε 487. β.) «βίβλα» τὰ βέλη τοῦ Θ 458. β'.) ἐν τῇ ἐπικ. συγκαομ. β'. ἀορ. μεταφορ. περὶ πληθους ἀνθρώπων, «χύνομαι», ἐφορμῶ, «τοὶ δ' ἐπέχυντο» Ο 654, Π 295.

ἐπιχοῦνιος, ὄν (ἐπὶ, χούνη), ἐπίγειος, ἐπὶ τῆς γῆς ἐυρισκόμενος: ἀ.) ἐπίτετον τοῦ «ἀνὴρ, βρατός, ἐνθροῦπος» Α 266, Β 533 κ. ἀ. β'.) οὐσιαστ. κάτοικος τῆς γῆς, Ω 220, ρ 445, Γμ. 14, 2.

ἐπι-χράει, ἐπ., μόνον ἐν τῇ παρατ. ἐπέχραον [...], ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «ἀρνεσσιν, Τρώεσσιν» Π 352, 356. παρενοχλῶ «μητέρι μοι μνηστῆρες: ἐπέχραον» ἐπιτέθησαν κατὰ τῆς μητρός μου (διὰ τῆς μνηστῆρας αὐτῶν), «ἐφορτώθηκα τῆς μητρός μου, μου τὴν ἐστινοχώρησαν» θ 50 (ὅπου ἢ δοτικὴ εἶνε χαριστικὴ, σημ. τὸ πρόσωπον τὸ συμπαθεῖν πρὸς τὰ παθήματα τῆς μητρός).

ἐπι-χρίει, ἐπ., ἀορ. ἀ. ἐπέχρισα, ἐπιχρίω, «χρίζω ἢ ἀλείφω» τι ἀπ' ἐπάνω, μετ' αἰτ. «τόσον ἀλοιφῇ» φ 479, «παρεῖς» σ 472.— Τὸ μέλ. ἐπιχρίομαι, ἀλείφομαι (εἰς τὸ πρόσωπον) «ἀλοιφῇ» *Ὀδ. σ 479.

ἐπι-χράει, ψάω, «γγίζω» μεταφ. «δοτ' ὀλίγον περ ἐπιψάω, παραδίδωμι» ὅστις καὶ ὀλίγον μετέχῃ αἰσθήσεως (κατ' ἄλλους δὲ qui composit sane mentis, καὶ κατ' ἄλλους: ὅστις καὶ ὀλίγον δύναται μὲ τὰς φρένας νὰ αἰσθανθῇ) θ 547 f.

ἐπι-ιστάει, αἰ, ἐπικ. ἔρμαι, ἢ τόποι τῆς παραλίας: ἀνεμοσκαπεῖς, ἐνθα δύνανται τὰ πλοῖα προφυλαττόμενα ἀπὸ τῶν ἀνέμων νὰ ἀγκυροβολῶσι, ναυλόχεια, ε 404 f. ἴδ. ἱσθί.

ἐπι-ἰάν, ἴδ. ἐπικίμι (εἶμι).

ἐπικ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικέ, ἴδ. πέλας.

ἐπικέ, ἢ ἐπικέ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικέ, καὶ ἐπικέ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικέ, ἴδ. πέλας.

ἐΠΑΝΗΝΤΟ, ἴδ. ΠΕΑΛΩ.

ἐΠΟΙΣΑ, ἴδ. ἐΠΙΦΕΡΑ.

ἐΠΟΙΣΟΜΑΙ, ποι. 1) προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, ὑπάγω εἰς, ἀπολεῖ. α 113· «πάντοσε» E 508, «ἀνὰ στρατόν» A 383· καὶ ἐπὶ πράγματος ὑποκειμένου, ὅσον «κῆλα θεοῖο ἐπὶ χεῖρα πάντη ἀνὰ στρατόν» A 383. 2) μετ' αἰτ. προσώπ. α.) ὑπάγω πρὸς τινα, «μνηστῆρας» α 324· προσέρχομαι ἰκετιῶν ἢ ἐπαίτων, ρ 346, 351· β.) διέρχομαι, πᾶρέρχομαι, «περνῶ» ἵνα ἐπιθεωρήσω, ἐπὶ στρατηγῶν, Π 455 κ. ἀ. «πάντη» Z 81, «στῆλας ἀνδρῶν, πάντας» E 279, P 356 κ. ἀ. «πάσας ἐπύργετο» τὰς ἐπέρασεν ὅλας (τὰς φώκας ὁ Πρωτεύς) δ 451· γ.) ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι, προσβάλλω, «οὐρῆας» A 50, «Κύπριν χαλκῶ» E 330· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος «ἀγανοῖς βελέεσσι» κυτῶν μὲ «ἀγανὴν» (μαλακίαν) βέλη, ε 421, λ 473, ο 411, ἴδ. ἀΠΟΛΛΩΝ. 3) μετ' αἰτ. πράγματος ὑπάγω εἰς τι, περιέρχομαι, «τριγυρίζω» τί, «νηῶν ἔκρια» ἐπὶ γαίαν ἀπὸ τῶν ἔκρια τοῦ ἑνὸς εἰς τὰ τοῦ ἄλλου πλοίου, O 676· μεταφ. «ἐποίχομαι ἔργον» πηγαίνω εἰς (πράττω) τὸ ἔργον μου, «κυττάζω τὴν δουλειάν μου» Z 492, α 358 κ. ἀ., ἐν γένει δὲ ἀσχολοῦμαι περὶ τι, ρ 227, «δύρπον ἐποίχεσθαι» ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ δεῖπνον, ν 34, «ἰστόν ἐποίχεται», «τριγυρίζει εἰς τὸν ἐργαλειόν» (ἴδ. ἸΣΤΟΣ), A 34, ι 62 κ. ἀ.

ἐΠΟΜΑΙ, ἴδ. ἐΠΩ.

ἐΠΟΜΝΥΜΙ [-.-] καὶ ἐΠΟΜΝΥ [-.-], παρὰτ. ἐπώμνυνον ἐν Ὀδ. μέλ. ἐπομοῦμαι ἄορ. ἐπώμωσα, ὀρκίζομαι ἐπ' αὐτῷ (εἰς τινα περίστασιν), ἐπιθεθεῖαι τι δὲ ὄρκου, ἀπολεῖ. ο 437· μετ' αἰτ. «ὄρκον» A 233, ο 229· μετὰ τοῦ «μήποτε» καὶ ἀπαρρ. I 432, 274 (ἐν τμ.), «ἐπὶ ὄρκον» ὀρκίζομαι, κάμνω ψευδῆ ὄρκον, K 332.

ἐΠΟΜΦΑΛΙΟΣ [-.-], ὄν (ἐπὶ, ὀμφαλός) ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸν ὀμφαλόν, «βάλει σῆκος ἐπομφάλιον» ἐκτόπισε τὴν ἀσπίδα ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸν ὀμφαλόν, Η 267 f. (Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ αὐτὸ ἐπὶ ὀμφαλῷ τόπον ἐπιβ.).

ἐΠΟΠΙΣΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀπαρρ., αἰδεσθαι, φοβέσθαι, «Διός, θεῶν μῆνιν» ε 446 f., T. Ἀρρ. 291.

ἐΠΟΠΤΑΩ, «ψήνω ἐπ' αὐτῷ», «ἔγκατα» μ 363 f.

ἐΠΟΠΤΕΩ, κυρ. κυττάζω ἀπ' ἐπάνω ἰδίως ἐπιτηρῶ, ἐπιδίδωμι, «ἔργα ἐποπτέεσκε» (τύπ. ἴων. θαυμαστ.) π 440 f.

ἐΠΟΡΕΓΟΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ὄορ. ἐπορεύμενος, κυρ. ἐκτείνω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός (ἵνα προσβάλλω)· ἐπομ. προτείνω, προσβάλλω τὸ ὄορ εἰς προσβολήν, E 335 f.

ἐΠΟΡΝΥΜΙ [-.-] καὶ ἐΠΟΡΝΥ [-.-], ποι., παρὰτ. ἐπώρνω· ἄορ. ἀ. ἐπώρσα, προστ. ἐπώρσον· μέσ. ἄορ. ὅ. ἐπικ. αὐγέκομ. ἐπώρτο. Α') Ἐνεργ. 1) διεγείρω, ἐμπνέω, «μένος τινί»

T 93. 2) ἐπιπέρπω, στέλλω πρὸς τινα, περὶ θεῶν, «ἀνεμόν τινι» ε 409, «ἐπὶ δὲ—Ζεὺς ὤρσεν ἀνέμοιο ὀθέλλαν» M 253 κ. ἀ., «ὑπνον τινί» γ 429, «ὀϊζύν» η 271, «μόρσιμον ἤμαρ» O 613, «ἤμερον» T. Ἀφρ. 2. 3) πολλάκις εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπέρπω, παρορμῶ τινα, ἐναντίον τινός, μετ' αἰτ. καὶ δοτ., ὅσον «Ἀρηι ἐπώρσον Ἀθηναῖν» E 765, M 293, P 42, καὶ μετ' ἀπαρρ. Η 42, καὶ ἀναστροφῆς γινόμενης «ὤρσεν ἐπὶ χλοῦν ὅν» I 539. 4) Μέσ. ἐγείρομαι κατόπιν «ὤρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὖρος» γ 476 (|| ἔνθα ἡ πρόθεσις καίπερ ἀνήκουσα εἰς τὸ ῥῆμα ἐν ἀναδιβάσει τὸν τόνον, διότι παρμενίπτεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ῥήματος λέξις, πρὸς γ. 461)· ἐχθρικῶς ἐφορμῶ, ἐγείρομαι ἵνα ἐπιπείσω, Ψ 689, 759 (ἐν τμ.)· μετὰ δοτ. «Ἀχιλλῆι» Φ 324. ἴδε καὶ ὈΡΟΜΑΙ.

ἐΠΟΡΟΙΑ, ἐπικ., ἄορ. ἀ. ἐπόρουσα, ἀναπηδῶ κατὰ τινα, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, «ἔχοναμαι ἐπ' αὐτῷ τινός» α.) ἀπολεῖ. X 438· μετὰ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ ἐχθρικ. σημ. Γ 379, A 472 κ. ἀ., μετὰ δύο δοτ. «τινὶ δουρί» μὲ τὸ δόρυ π 320· ὅχι ἐχθρικῶς· τρέχω ὀρμητικῶς πρὸς τινα, E 793, «ἐν πόντῳ νηὶ θαλῇ» T. Ἀπ. 400. Μεταφ. «ὑπνος αὐτῷ ἐπόρουσε» ταχέως τὸν κατέλαβε, ψ 343 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· β.) μετ' αἰτ. «ἄρμα» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἄρμα, P 481.

ἐΠΟΡΟΣ, ἴδ. ἐΠΟΡΝΥΜΙ.

ἔΠΟΣ (Ῥέπος) ΕΟΣ, τό, λόγος, ἐν γένει πᾶν τὸ διὰ λόγου ἐκφραζόμενον· ἰδίως α.) λόγος, ὑπόσχεσις, «διαρκέσαι ἔπος» Θ 8, «τελεῖν» ε 44· β.) συμβουλή, γνώμη, I 400· γ.) χρησμός, μ 266· δ.) διήγησις, ἥμα ἀνέκδοτ., «ἔπος» θ 91, ρ 549· ε.) ἐπιθυμία, προσταγή, ε 242· (|| Οὕτως ἐν τῇ φράσει τῆς καθομιλουμένης «ὁ λόγος σου δύο δὲν γίνεταί» γ.) λόγος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ἔργον· ὅθεν «ἔπειτα καὶ γέρον ἀρήγειν» διὰ λόγων καὶ ἔργων βοήθω, A 77, λ 346, «ἔργον τε ἔπος τε» τυπικῇ ἐκφρασει σημαίνουσα τὸ ὅσον γενέσθαι, quid facio opus sit (κατὰ τὸν Σπίντζερν), O 234, λ 546 κ. ἀ.· ζ.) τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, σχεδὸν πρᾶγμα, εἰδήσις, A 652, P 704, «ῥητὶδὸν ἔπος» εὐκόλον πρᾶγμα, λ 446· συνάπτεται μετὰ τοῦ «μῦθος» δ 597, λ 564 (ἐνθα κατὰ τινα· τὸ μὲν «ἔπος» σημαίνει μᾶλλον τὸ περιεχόμενον, τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ «μῦθος» τὴν πνευματικὴν μορφήν τοῦ λεγομένου· τούναντίον δὲ κατὰ τὸν Ἀρμέν «μῦθος» εἶναι τι ἐξ ὑποκειμένου, εἶναι ἐκεῖνος ὁ λόγος δι' οὗ ἐκφάνεται τὸ αἰσθημα ἢ διανοήμα τοῦ ἀνθρώπου· «ἔπος» δὲ εἶναι τι ἐξ ἀντικειμένου, εἶναι ὁ τὴν ἀνωτέρω ἐκφανσιν παρακολουθῶν λόγος ὡς τι ἐξωτερικόν, ὅθεν καὶ ἡ διήγησις τῶν ὅσα τινε εἶδε καὶ ἔπαθε. (|| Πάσαι σχεδὸν τὰς ἀνωτέρω σημασίας διέσωσεν ἡ λ. καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

ἐπ-οτρύνω, ἀόρ. ἀ. ἐπώτρωνα, παροτρύνω, προτρέπω. Α'.) Ἐνεργ. 4) ἐπὶ προσώπων. ἀ.) ἐνθαρρύνω, προτρέπω, παρακινῶ, προσηύξω, συγχών ἐν τῇ φρ. «θυμός ἐποτρύνει» καὶ συναπτόμενον μετὰ τοῦ «ἀνύγει» Z 439 κ. ἀ. συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρφ. «ἐταίρους τάφρον διαβαινέμεν» M 50 κ. ἀ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρφ. μόνον O 258, κ. 534· ἀλλαγὸς δὲ ἀποδοτὰ ἢ δοτ. εἰς ἄλλα ῥήματα, οἷον Π 525 εἰς τὸ «κεκλύμενος», 6 422 εἰς τὸ «κίλευσεν» κ. ἀ. β'.) σπανιότερον εἰς κακὴν σημ. ἀντὶ τοῦ παροξύνω, ἐρεθίζω, παροργίζω, «ἐπώτρωνε δέ με εἰπών» Θ 185. 2) ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω, κινῶ, μετ' αἰτ. «πόλεμόν τινα» χ 452, «ἀγγελίας πολέεσσι» διενεργῶ, πέμπω εἰδήσεις εἰς τὰς πόλεις, ω 355. Β'.) Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν (προσθύμως) ἐκκινῶ (παρέχω), «πομπήν» θ 34. ἐποτρύνειος [..ω..], ιη, ιον (ἐπὶ, οὐρανός), ἐπουράνιος· ὁ ἐν τῇ οὐρανῷ διατρίβων, ἐπιθ. τῶν θεῶν, Z 429, 434, 527, ρ 484.

ἐπ-οχέομαι, μέσ. οχάζομαι ἐπὶ τινος, καθήμενος ἐπὶ τινος προχωρῶ, «ἔποις» K 330 (γδ. ἱήνος 2, α'.) «ἔποις καὶ ἄρμασι» *Ιλ. P 449.

*ἐπόνοιος [..ω..], ον, ποι (ἐπὶ, ὄψις) ὁρατός ὄθ. μεταφ. περίθλεπτος, περίφημος, *Υ. *Απ. 496.

ἐπόνομαι, γδ. ἐφοράω.

ἐπραοον, γδ. πέροω.

ἐπτά [..ω..], ἀχλ. ἐπτά, «ἐφτά» *Ομ. πλχ.

ἐπταπόκιος [..ω..], ον, ἐπ. (ἐπτά, βοείη), ἐπτά βοᾶς (τουτέστι βοεία δέρματα) ἔχων, «ἐπτάδιπλος», «σάκος» *Ιλ. N 220 εἰ. Α 543.

ἐπταέτης [..ω..] (ἐπταέτης), ἐς (ἐπ. ἔτος) ἐπταετής, μόνον ἐν τῇ οὐδ. «ἐπτάετες» ὡς ἐπφ. ἐπὶ ἐπτά ἔτη *Οδ. γ 305, ζ 259, ξ 238.

ἐπταπόδιος [..ω..], ον, ὁ, ἐπ. (ἐπ. πόδις) ἐπτά ποδῶν μῆκος ἔχων, ἐπτά ποδῶν, «θρήνους» O 729 f.

*ἐπτάπορος [..ω..], ον, ἐπ. (ἐπ. πόρος), ἐπτά πόρους τουτέστι πορείας ἢ τραχιὰς ἔχων, ἐπιθ. τῶν πλανητῶν, Υρ. 7, 7.

*Ἐπτάπορος [..ω..], ὁ, ποταμός· τῆς Μυσίας, M 20. Κατὰ τὸν Σερβά. 43, 4, 44, ἐλέγετο καὶ Παλύπορος· πηγάζων ἐκ τοῦ Τήνου ὄρους εἰσβάλλει μετὰ ἐπτά ἐλιγμούς (|| ὅθεν τὸ ὄνομα· πρὸς τὸ τῆς Θεσσαλίας ποτάμιον τὸ νῦν «Σαραντὰ-πορον» καλούμενον) παρὰ τὸ χωρίον Κελαινὰς εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

ἐπταπύλος [..ω..], ον, ἐπτά πόλεις ἔχων, ποι. ἐπιθ. τῆς Βοιωτικῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, Δ 406, λ 263, πρὸς. Ἀπολλ. 3, 6, 6.

ἐπταρον [..ω..], γδ. πταίρω.

ἐπτατο [..ω..], γδ. πέτομαι.

ἐπταλός [..ω..] (ἐπτά), ἐπταχώς, «εἰς ἐπτά», οἷον «δαίζω» διαρῶ εἰς ἐπτά μέρη, ξ 434 f.

ἐπω, παρατ. εἶπον καὶ ἐπ. ἔπον. Α'.) Ἐνεργ. μόνον ἐπικ., εἰμὶ (ἀσχαλοῦμαι, διατρίβω)

περί τι, μετ' αἰτ. «τεύχεα» περιποιῶμαι, καθαρίζω, κ.τ.τ. Z 324. Ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ μόνων τῶν εἰς; προθ. «ἀμφί, μετὰ, περί», αἵτινες ὅμως ὀρθότερον συνάπτονται πρὸς τὸ ῥήμα, γδ. λοιπὸν τὰς λ. ἀμφίκη, μεσκή, περιέκη. Ὁ Ἀμείας ἀκολουθῶν ἀρχαίαν τινὰ γραφὴν «ἔπει» ἀντὶ τῆς συνήθους «ἐπι» (γδ. τ. λ. εἰς τὴν σημ. 2), μ 209, ἀποδίδει εἰς τὸ ἐνεργ. καὶ μέσην σημ. (|| ἐν φῶ ὁ Βέκκερος διορθῶν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τῆς *Ιλ. Z 324 «περί κάλλιμα» ἀντὶ τοῦ «περικαλλία» θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀπλοῦ ἐνεργ. τύπου, εἰσάγων ἀντ' αὐτοῦ τὸ σύνθετον περίπτω ἐν τι. Περὶ δὲ τοῦ ἐτύμου τῆς λ. σημειωτέον ὅτι εἶχε κατ' ἀρχὰς τὸ σ ἐν ἀρχῇ· ὅθεν ὁ μέσ. ἀόρ. ἐσπόμην κτλ. καὶ τὸ λατ. σηγορ).

Β'.) Μέσ. ἔπομαι· παρατ. εἰπόμην καὶ ἐπ. ἐπόμην· μέλ. ἔφομαι· ἀόρ. β'. ἐσπόμην, προστ. ἐπ. σπείω, M 285, ἐσπέσθω, M 350, 363, ὑποτ. ἔσπωμαι, μ 349, εὐκτ. ἐσποίμην, τ 579, φ 77, ἀπαρφ. σπείσθαι, γ 424, ἐσπέσθαι, E 423, δ 38, μετ. ἐσπόμενος, K 246, M 395, N 570. (Τὸ ἐν τῇ ὑποτ., εὐκτ., ἀπαρφ. καὶ μετοχ. προτασσόμενον εἰς ἀποδόλλεται ὑπὸ τοῦ Βεκκείου ἐν τῇ Β'. (ἐν φῶ ἐν τῇ Α'. ἐκδ. ἐπόλατε τοὺς τύπους τούτους πάντας πλὴν τοῦ ἐσπέσθαι), ἐπὶ δὲ ὑπὸ τοῦ Θηραίου καὶ Ἀρναίου· ὁ δὲ Βούττιανος καὶ Σπύττινερς θεωροῦσιν αὐτὸ ὀρθόν καὶ ἀρχαῖον ἐπικόν, ἀπορρίπτουσιν ὅμως τὸν ἐνεστ. ἔσπεται, δ 826, ἀνθ' οὗ γραπτὸν ἔφεται ἢ ἔρχεται. Τὸ τελευταῖον εἰδείχθη ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν. Ὁ δὲ Φαίσις, Ἀμείας καὶ Βαυμλεϊνός συμφωνοῦσι πρὸς τὴν Α'. ἐκδ. τοῦ Βεκκείου). Σημ. ἔπομαι, ἀκολουθῶ. 1) ἐπὶ ἐμφύγων ὑπάρχει κατόπιν τινός, ἢ συνοδεύω, εἶμαι ἀπαδός, μετὰ δοτ. κατ' ἐοχὴν ἐπὶ πολεμιστῶν τῷ ἀρχηγῷ ἐπομένων, B 675· μετ' αἰτ. ἐμπροσθεῖται ἢ ἐπὶ ῥήματος εἰς ἔκφρασιν τοῦ τέματος τῆς ἀκολουθίας, οἷον «εἰς Ἴλιον» λ 468, «εἰς πόλεμον» λ 493 κ. ἀ., «ἐπεσ προτέρω» γδ. τὴν λ. ἐπὶ δὲ ὡς προστάτης καὶ βοηθός παρακολουθῶ, γ 376, O 204. Ἐπιτείνεται ἢ τροποποιεῖται διὰ τοῦ «ἔω» E 554, λ 372, 424 κ. ἀ., «μετὰ τινα» Σ 234, «μετὰ τινα» ἔζω κατόπιν τινός, οἷον «μετὰ κίλιον ἔσπετο» N 492, «σύν τινα» η 304· β'.) Μεταφ. ἐπὶ ἀφύγων· πόλλας ἐπὶ πλείων, τῶν παρακολουθούτων στρατηγόν τινα, B 524 κ. ἀ. ἐπὶ ἰδῶν «ὅσα εἰσι φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔσπεται» ὅσα ἀρμόζει νὰ δώσῃ τις προτρεὰ εἰς τὴν θυγατέρα του, α 278, 6 497. (|| Τὰ ἰδῶα παρακολουθῶν μετὰ τῆς συνοδίας τῆς νόμης, ὅπως καὶ σήμερον «τὰ προικιά» παρακολουθοῦσι τὴν νόμην εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ)· «τροφάλεια ἔσπετο ἔμα χεῖρ» ἐπηκολοῦθήσεν εἰς τὴν χεῖρα, «ἔμεινεν εἰς τὸ χεῖρ», Γ 376, «ἐπαλξῖς ἔσπετο» ἐπηκολοῦθησε καταπείσθαι, M 398· ὅθεν «πίσε ἐσπόμενος δαυρί» ἔπασεν ἀκολουθήσας εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ δόρατος, δ. ἀ. παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος, M 395, πρὸς. N

570· παρακολούθω. «κῶδος, τιμή, ἄτη» Δ 445, I 542, 544, «ἀλκή ἐκ Διός» παρακολουθεῖ δυνάμει ἐκ τοῦ Διός (προσρχομένη), Θ 440.

2) παρακολουθεῖ ὁ δὲ δυνάμει, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀκολουθήσω, II 454, ζ 349. Μεταφ. ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος «ὡς οἱ γούναθ' ἔπειτο» Δ 314, «χαίρες» ο 237.

3) εἰς ἐχθρικήν συμ. διώκω, καταδιώκω, τινί, Δ 454, 465, «ἀμφ' εὐτόν» Δ 474, Ο 277. Ταύτην τὴν συμ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ.

ἘΠΩΛΗΝΙΟΣ, ὄν, ἐπ. οὐδ. ἐπὶθ. ἀντὶ ἐπὶθ. (ἐπὶ, ὠλένη), ἐπὶ ταῖς ὠλέναις, ἐν ἀγκάλας Ἰ. Ἑρμ. 433, 540.

ἐΠΩΝΙΜΟΣ [-υ-], ὄν (ἐπὶ, ὄνομα=ὄνομα), ἐπωνομασθεῖς: ἐκ τινος ἀρρηγῆς λαθὼν ὄνομα, «Ἀλκυονίδην καλέσσκον ἐπώνυμον οὖνεκα κτλ.» ἔκάλουν αὐτὴν μέ τὸ ἐπώνυμον Ἀλκ. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς λυπηρᾶς τύχης τῆς μητρός) I 562, Ἰ. Ἀπ. 373. Ἀνευ ταύτης τινὸς προσδιορισμοῦ, «ὄνομα ἐπώνυμον» εἶνε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός, τὸ εἰς τὸν χαρακτήρα ἢ τινὰ τύχην αὐτοῦ ἀναφερόμενον, η 54, τ 409. II. Εἶνε τὸ παρὰ τοῖς μεταγενετέροις, φερώνυμος.

ἐΠΩΡΤΟ, ἴδ. ἐΠΩΡΤΙΜΙ.

ἐΠΩΧΑΤΟ, γ'. πληθ. τοῦ παθ. ὑπέρσ. τοῦ ἐπέχω, M 340 + «πᾶσαι πόλεις ἐπώχματο» πᾶσαι αἱ πόλεις ἦσαν ἐπικεκλεισμέναι (κατὰ τὸν Ἀπολλ. καὶ Πούχ.). Ἐκ τοῦ ἐπέχω σχηματίζεται δ'. παρακ. κατὰ τρεπὴν τοῦ ε εἰς ο καὶ μετ' αὐξήσεως ἐπωχα (πρὸς τὸ συνδωχικα καὶ ὀχέως) καὶ παθ. ἐπωγμαι, ἐξ οὗ τὸ ἐπώχματο. II δὲ φρ. «ἐπέρω τὰς πόλεις» κρατῶ τὰς πόλεις ἐπάνω, ὁ δὲ κλείω, εἶνε παντάπασιν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἄλλην «ἐπέχω τὰ ὦτα, ἐπέγω τὸ στόμα», «πᾶν» τὸ στόμα.

ἘΡΑΣΕ, ἐπ. ἐπὶθ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἔρα, Ἑρμ. Ερθε) γαμαί, «κατὰ γῆς» ἐράσε πίπτω ἢ χέω» M 457, II 459, ο 527 κ. ἀ.

ἘΡΑΜΙ [-υ-], παρὰτ. ἡράμην, καὶ ἐπ. ἐράμμαι, II 208, ἀποθ. ἀόρ. ἀ. ἡρασάμην καὶ σσ. (σφοδρῶς, περιπαθῶς) ἀγαπῶ μετὰ γεν. προσώπου, Γ 446, Ξ 328, λ 238 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ πράγματι, οἷον «πολέμου» I 64, «δούροιο» Ἰ. Δῆμ. 429.

ἘΡΑΝΝΟΣ, ἡ, ὄν, παρ. (ἐράω) ἐρατεινός, ἐπέραστος, ἀξιεράστος, τερπνός, ἐπὶθ. καλῶς κεκείμενον πόλεων, οἷον τῆς Καλυδωνος, I 534, 577, τῆς πόλεως τῶν Φαιάκων, η 48.

ἘΡΑΝΟΣ [-υ-], ὁ, γεῖμα δι' ἐράνου (συνεισφοράς) γινόμενον, τὸ Γαλλ. riquer-rique, α 226, λ 445. Κατὰ τὸν Νίτσην ἐράνος εἶνε ἐν γένει τὸ γεῖμα τῶν ἀνάγκων τὸ παρὰ τῷ βασιλεῖ, εἰς δ' ἕκαστος ἐξ ἰδίου συνεισφέρειν ὅ,τι ἐνόμιζε χρειώδες, ἐλέγετο δὲ οὕτως ἰδίως διότι ἦτα γεῖμα φιλικόν, συντροφικόν (παρὰ τὸ ἐραμαι δηλ.) δύνάται ἐπομένως ἐτυμολογικῶς νὰ περὶδραθῇ πρὸς τὰς Χριστιανικὰς ἀγάπας.

ἘΡΑΤΕΙΣΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐδ.

ἔρατος, τοῦ ἐκ τοῦ ἐράω κατὰ τὸν Δυντῆρον), ἀγαπητός, ἀξιεράστος, ἐπέραστος, τερπνός, παρ' Ὀμ. πολλάκις ἐπὶθ. πόλεων, τόπων, χωρῶν, «λειμών» Ἰ. Ἑρμ. 72, «ρέεθρα» Φ 218, «ὀμηλική, ἡγορή, ἀμβροσίη» Γ 475, Z 456, T 347, «δαίς» O 61, ο 447, «φιλότης» ψ 300, ἐπὶ προσώπων, δ 43, Ἰ. Δῆμ. 423· εὐπρόσδεκτος, I 230.

ἘΡΑΤΙΖΩ [-υ-], ἔτερος ἐπ. τύπος τοῦ ἐράω, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, «δρέγομαι» μετὰ γεν., πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κρείων ἐρατίζων» Ἰ. Δ. 551, P 660, Ἰ. Ἑρμ. 64, 287.

ἘΡΑΤΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν (ἐράω), ἀγαπητός, ποθητός, ἀξιεράστος, «δωρ' Ἀφροδίτης» Γ 64 + συγχὼν ἐν τοῖς Ὑμνοῖς. Τὸ οὐδ. «ἐρατόν» ὡς ἐπὶθ. Ἰ. Ἑρμ. 423, 455, ἀντικατεστάθη δὲ καὶ Ἰ. Ἀπ. 345 ἀντὶ τοῦ «ἀγῆτόν».

ἘΡΓΑΖΟΜΑΙ (Ἑργ.) ἀποθ. (ἔργον). 1) ἀμεταβ. ἐργάζομαι, ἐνεργῶ, «δουλεύω», ἀπολελ. ξ 272, Ἰ. Δῆμ. 439· ἐπὶ τῶν φροσῶν τοῦ μηχανίου («συγχανοῦ») Σ 469. 2) μεταβ. ἀ.) πράττω, διαπράττω, «κάμνω», μετ' αἰτ. «ἔργα» ο 72, «ἔργα ἀεικέα» ἀπρεπῆ πράγματα, I 733, «ἐναίσια» ρ 354· β.) κατεργάζομαι, «δουλεύω», οἷον «χρυσόν» γ 435.

ἘΡΓΑΘΩΝ (Ἑργ.) καὶ ἘΕΡΓΑΘΩΝ (ἘἙργ.) ἐπ. ἐπεκτεταρ. ἀόρ. τοῦ εἶργα καὶ εἶεργα, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τίνος, Δ 437, Ε 447.

ἘΡΓΑΣΙΩ [-υ-], ἡ (ἐργάζομαι) ἐργασία, Ἰ. Ἑρμ. 486.

ἘΡΓΙΝΟΣ [-υ-], ὁ, οὐδὲς Κλυμένους, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχαμενούς, Ἰ. Ἀπ. 297.

ἘΡΓΜΑ, τὸ, ποι. (ἔργ-) = ἔργον, πράξις, Ὑμ. 27, 20, 32, 49.

ἘΡΓΟΝ (Ἑργον) τὸ (ἔργ-)· 1) ἔργον, πράξις ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημ. «μέγα ἔργον» μέγα καθρόλωμα, θαυμαστὴ πράξις, οἷον K 282, N 366, ο 49· συνήθ. δὲ κακούργημα, οἷον γ 264, λ 272 κ. ἀ. Πολλάκις κατὰ πληθ. «θεσκελα, καρτέρα ἔργα» ἴδ. τὰ ἐπὶθ. καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἔπος, μῦθος, βουλή» ἴδ. τὰς λ, I 443 κ. ἀ. «ἔργα θεῶν» II 420. 2) ἔργον, ἐργασία, ἀσχολία, «δουλεία», «ἔργον ἐποιχομαι, ἐπὶ ἔργον τρέπομαι κ. τ. τ.» «κυττάζω τὴν δουλειά μου», ἴδ. τὰ ῥήμ., «νὺν ἐπλετο ἔργον ἅπασι» νῦν ἔχετε ὅλοι ἐργασίαν, M 274, συνήθως προσδιοριζόμενον ὑπὸ ἐπὶθ. ἢ οὐσιαστ. ἀποτελεῖ περιφρασιν, οἷον «πολεμῆμα ἔ.» E 428, 429, «θαλάσσια» θαλασσοπολία, B 644, ἡ ἀλ. εἰα, ε 67, «ἔργα γάμοιο» τὰ Ἀφροδίσεια, τὰ κατὰ τὴν συνουσίαν, E 429, ὕπερ καὶ «φιλοτήσια ἔργα» λέγονται, λ 286. Κεῖται καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον κυνός, ρ 343· ἴδιως δὲ εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις· ἀ.) «ἔργα ἀνδρῶν» γεωργία, ὡς εἰς τοὺς ἀνδρας ἰδιόχουσα ἐργασία, ο 98· ὅθεν καὶ «ἔργον» καλλιέργεια τῆς γῆς, ξ 222, καὶ «ἔργα» οἱ ἄγροί, τὰ «χωράφια» B 751, ξ 344 κ. ἀ.

«πίονα Ε.» εὐφοροὶ ἀγροί, δ 318 «πατρώια» 6 22, «ἐμά» κ 525, «ἐπὶ ἔργα ἵεναι» 6 427 κ. α. οἱ δὲ ἀγροὶ λέγονται καὶ «ἔργα βοῶν» κ 98· ἐντεσθεν καὶ περιουσία, ζ 65, σ 372· β.) «ἔργα γυναικῶν» πᾶσαι αἱ εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἀναφερόμεναι ἐργασίαι, ἰδίως δὲ τὸ κλῶθαι, ὑφαίνειν, κεντάν κ. α. τοιαῦται γυναικίαι ἀσχολίαι, I 428, 6 417, πρβλ. α 356· γ.) ἰδίως ἐν Ἰλ. τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, μάχη, «πόλεμος»· Δ 470, 539, ὅπερ καὶ «ἔργον μάχης» Z 522. 3) τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας, ἔργον, «ἔργα γυναικῶν» χειροτεχνήματα, Z 289, η 97, κ 223, «ἔργον Ἠφαίστου» τεχνούργημα, δ 617. 4) ἐν γένει πρᾶγμα, «ὑπόθεσις, δουλεία», ὅσον «πάν ἔργον ὑπεξέομαι» εἰς πάντα θά ὑποχωρῶ, A 294, πρβλ. I 527· «ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» πῶς θά γείνουν, θά τελειώσουν αὐτάς αἱ δουλείαι, Δ 44, ρ 78 κ. α. «ἀθανάτων» T 22· περὶ μεγάλῃς τινὸς πέτρας «μέγα ἔργον» E 303, Γ 286, κατὰ τινας μὲν=[μέγα χρήμα] «μεγάλο κομμάτι», κατ' ἄλλους δὲ μεγάλη ἐργασία, «μεγάλη δουλεία». II· Ἐν τῇ καθομιλ. ἐσώθη ἡ λ. μόνον ἐπὶ παύλῃ· σημ. φθόνος, κακία, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. «ἔργατα» (κατὰ τὸ «προσωπον—πλ. προσωπατ, ἄλογον—πλ. ἀλόγατα») κακίαι· ὅθεν καὶ «ἔργατάρ» φθονερός.

ἔργα (ἔργω) καὶ συνήθ. ἔργω (ἔέργω) Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔργων ἄορ. α. ἔρῃ· παθ. παρακ. ἔργμαι, γ'. πλ. ἐπ. ἔρχεται (ἀναύξ.) ὑπερ. γ'. πλ. ἔρχατο, κ 211 κ. α., καὶ ἔρχατο, P 354· μετοχ. τοῦ παθ. ἄορ. ἐρχόμε· (Παρά τοις Ἀττικ. τὸ μὲν φιλούμενον εἶργα σημ. ἀποκλείω, τὸ δὲ δαδυνόμενον εἶργα ἐγκλείω κατὰ τὸν Λόδεκκ. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ φιλούμενον· ὁ δὲ τύπος ἔργω εὐρίσκεται παρ' αὐτῶ μόνον W 72 «ἐργουσι», ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει· ἔέργω). Ἄλλος τύπος ἐκρ-γνιμι, ἐξ οὗ ὁ παρατ. ἔργνω, κ 238, ἐτι δὲ ἄορ. ἔργαθον καὶ ἔργαθον, ἄπ. ἰδ., Κυρίως σημ. ἀποχωρίζω, ὅ. κατὰ τὴν ἐκάστην συνάφειαν. 1) ἐγκλείω, περιορίζω, μετ' αἰ. «ἐντός ἔργω» B 617, 845, I 404, Σ 512, «δόμον» κλείω τὴν οἰκίαν, η 88, παθ. «ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ» Φ 282, «ἔταροι—ἐνὶ Κίρκης (ἐ υπ. δόμου) ἔργαται» κ 283, ἐπὶ ζῶον μανθρεύω, ι 224, ε 73, 411, «ἐνθά τε φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ» ὅπου τὸ διάφραγμα εἶνε ἐγκλεισμένον περὶ τὴν καρδίαν, II 481, «σάκεσσι ἔρχατο» ἦσαν περικλεισμένοι, περιβεβλημένοι διὰ τῶν ἀσπίδων, P 354, «γέφυραι ἐεργμένοι» κλεισμένα, τουτέστι στερεῶς συνεχόμενα προχώματα, E 89 (ὁ Ἑδώνος· pontes sub publicis firmati· II· ὁ δὲ Φαίσις, παραδεχόμενος ἀσυνήθην τινὰ βραχυλογίαν· προχώματα εἰς περιορισμὸν τοῦ ποταμοῦ προτεταγμένα), ἰδ. γένερα. 2) διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, «ἀμφὶς ἔεργει» τοὺς χωρίζει, N 706· «ὦμον ἀπ' αὐχένος» ἀποκόπτω, E 147· «ὄσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν» ὅσον

τόπον πρὸς τὸ μέρος τῶν νηῶν ἐχώριζεν ἡ τάφρος ἀπὸ (τὸν τόπον τὸν περὶ) τὸν πύργον, Θ 213. (II· Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τινας τῶν ἀρχαίων δὲ Σπύτιζνερους· ὁ δὲ Δύντζερς ἄλλων ἀρχαίων, πιθανῶς τοῦ Ζηναδότου, διόρθωσιν ἀκολουθῶν γράφει «ἐκ νηῶν καὶ πύργων», ἀλλὰ δὲν ὀρίζει σαφῶς τὴν ἔννοιαν, ἥτις τότε κατὰ τοὺς ἀρχαίους πρὸς τὸν πύργον τὸν πύργον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπὸ τούτων μέχρι τῆς τέφρου· «αἰετὸς ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων» αἰετὸς (διὰ μέσου τῶν ὄων στρατοπέδων διηπτάμενος) ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεχωρισμένον τὸν λαόν (τῶν Τρώων ἀπὸ τοῦ πρὸς δεξιὰν στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν), M 201· ὅθεν μεταφ. «τινὰ ἀπὸ τιμῆς» ἀποκλείω τινὰ τῆς τιμῆς, παραδίδωμι τὴν τιμὴν τινος, λ 503· β.) κρατῶ τινα μακράν, ἀπομακρύνω, ἀποσοβῶ, ἐτήλε τινα· 4) 72· «βέλος ἀπὸ χροῦς» Δ 130· μετὰ μοναχῆς γενικ. «μυτάν παιδός» Δ 131, ὡσαύτως «μυτὰ χροῦς ἐεργόμενη» P 571, «ἐεργόμενοι πολέμοιο» ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τοῦ πολέμου, N 525.

3) ἐν γένει στενοχωρῶ, ἀπωθῶ· «ἐπὶ νῆας ἔεργε» II 395, «κοχάτος ἐκτός νῆα» ἀπωθῶ ἐκτός τοῦ κύματος, μ 249.

ἔρῃ (ἔρῳ) ποι. (εργ-), παρατ. θαμιστ. ἔρδεσκον, μέλ. ἔρῳ, ἄορ. ἔρῃ, παρακ. ἔοργα (ἔ-For.), γ'. πληθ. ἔοργαν ἀντὶ τοῦ ἔοργασι Βατρ. 479, ὑπερ. ἔοργων, δ 693, ε 289. 4) [ποιῶ], πράττω, «κἀμνῶ», [διαπραττομαι], ἀπαλείω, Δ 29 κ. α. «ἔρῃον ὅπως ἐθέλει» ν 445 κ. α. «ἔργα» 6 236, τ 93· μετὰ δοτ. προσώπ. «τί τινα» E 201, ε 289· «φίλα» πρᾶττω εὐχάριστα εἰς τινα, φέρομαι πρὸς τινα φιλικῶς, σ 360. Πολλάκις μετὰ ὀνό αἰ. «κακὸν ἢ κακὰ τινα» Γ 351, I 540, «εὐ ἔρῃσι τινὰ» E 650. ἰδίως· 2) τελῶ, πράττω δηλ. ἱερὰν τινα πράξιν, προσφέρω, θυσιάζω «ἐκατόμβας, ἱερὰ θεῷ» B 306, A 707, η 202.

ἔρεβκενός, ἡ, ὄν, ἐπ. (ἔρεδος) σκαταίνου, ζοφερά· «νό· Ἰλ. A 659, N 425, 580, «ἀήρ» E 864, «νέφεα» X 309.

ἔρεβινθος, ὁ, «τὰ ῥεβίθι», Λατ. cicer, N 589 f.

ἔρεβος, κομ. τό, ἐπ. γεν. ἔρεβους, Θ 368, λ 37, Γ. Δῆμ. 409 καὶ ἔρεβουσι, I 572 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν τὸν Βούττιν γράφουσιν ἔρεβουσι) Γ. Δῆμ. 349, τὸ σκοτὸς τὸ ὑπὸ τὴν γῆν, τὸ καταχθόνιον, ὡς κατοικία τῶν νεκρῶν, «τὸ σκοτάδι», τὸ ἀνήλιον, Θ 368, II 327, κ 328, μ 84.—Ἐπὶ δὲ ἐρεβώσε εἰς τὸ σκοτάδι, σ 356 f. (II· Πιθανῶς συμβαίνει πρὸς τὸ ἐρέφω, ὅθεν ὀροφή, ὀρφνῆ, ὀρφνάτος κ.τ.τ.).

ἔρεβίνα, ἐπ. (ῥομαι) ἔρεβῳ, ἐξετάζω, μετ' αἰ. προσώπ. Z 476, κ 85 κ. α., πράγματα· «γενῆν» Z 445, Φ 453, καὶ μετὰ ὀνό αἰ. α 220, δ 137· ἐτι δὲ «ἀμφὶ τινα» περὶ τινος, ω 263.

ἀναζητῶ, τινά, Βατρ. 52. Μεταφ. ἐξετάζω, δοκιμάζω, ὅσον τὴν κιβάραν, Ἦρμ. 487· λέγω, ὁμιλῶ «ἐκαστα» Ἦρμ. 343 (ἐνθα ὁμως ὁ Βασυμ. ἐξ εἰκασίας Συνειδέσθην γράφει ἐρίδαινον).—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. ρ 305.

ἐρεοῖζα, ἐρεθίζω, ἰδίως παροργίζω, διε-
γείρω, παροτρύνω εἰς μάχην, μετ' αὐτ. Α 32,
«κερτομίαι, γλαστοῖς ἐπέσοι» Ε 419, ρ 394,
«μηκέτι μ' ἐρέθιζε» Ω 560, (λέων) «κύνες τ' ἀν-
δρας τε ἐρεθίζων» Ρ 638· ἐπὶ δὲ καὶ ἐρεθίζω
τινός τὴν περιεργίαν, κάμνω περιεργον, τ 45.
(«Ἄλλ' ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐρηκνέουσιν· δοκι-
μάζω, «πειράζω», ἐρεθίζω, ἵνα ἐκπράσῃ τὴν
γνώμην τῆς). Ἐκ τοῦ

ἐρέω (συγγ. τῇ ἐρις) ἐπ., ἐρεθίζω, παρορ-
γίζω, μετ' αὐτ. «μὴ μ' ἐρεθε» Γ 414, «ὄνει-
δίαι· ἐπέσοσιν τινα» Α 519· μετ' ἀπαφ. Ἦρμ. 7,
14· ἐπὶ φροντίζων ἔμενυνον θορυῶν, παρὰ τ-
τω, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, τινά, ὁ 813·
«ὁδεῖται μελεδῶνας ἀδυρομένην ἐρίθουσαν» τ 517.

ἐρεῖλα, ἀορ. ἀ. ἀναλύ. ἐρεῖσα καὶ μέσ. ἐρεῖ-
σάμην· παρακ. παθ. ἐρήρευσμαι, γ'. πληθ. ἴων.
ἐρηρέδαται ὑπερσ. γ'. ἐν. ἡρήρευστο, γ'. πληθ.
ἴων. ἐρηρέδαται παθ. ἀορ. ἡρήρεσθην. Α'.) Ἐ-
νεργ. 1) μεταβ. α.) στηρίζω, «στυλῶναι»,
«σκηνομεθ'» (Λατ.), μετ' ἀπαφ. πῶς. «πρός
τι, περί τι, ἐπὶ τινι ἢ ἐπὶ τινος» καὶ μετὰ μό-
νης δοτ., ὅσον «δόρυ πρὸς τεῖχος» Χ 112,
«θρόνον πρὸς κίονα» 0 66, 473, «ἀσπίδ' ἐπὶ
πύργῳ» Χ 97, παθ. «ἐπὶ μελήϊς ἐρεῖσθαι·
στηριχθεῖς ἐπὶ τοῦ ὁράτορος, Χ 225, «ἐν δὲ θρό-
νοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο» θρόνοι ἦσαν «γύρω,
γύρω εἰς τὸν τοῖχον στυλωμένοι» ἢ (κατ' ἄλ-
λους) καρφωμένοι, η 95, «οὐδεὶς δὲ σφιν χαίρει
ἐρηρέδαται» πύττουσιν, «ἀσκηνομεθ'» κατὰ γῆς,
Ψ 284, «λαε ἐρηρέδαται δῶ» Ψ 329, «χάλ-
κας τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα» ἦσαν ἰδρυ-
μένοι, ἐγγεγερμένοι, η 86. (Ἀλλὰ τώρα τὸ χω-
ρίαν γράφεται ὀρθότερον ἐληλέδατ' ἢ ἐλη-
λέατ' ἢ ἐληλέδατ' ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ὅπ. Ἰδ.).
Ἐπὶ δὲ βιαιῶς τι στηρίζω, ῥίπτω, ὅθεν
παθ. «ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶς ἡρήρεσθ'» ἐξηπλώθη,
ἔπεσε κατὰ γῆς ἀνάσκελα, Π 145, Α 144, Μ
192· ὅ' πείζω, ὠθῶ, «σπρώχνω», (ἐπει-
δὴ τὰ κινήτὰ διὰ τοῦ ἐρείσματος πιεζόμενα ὠ-
θεῖσθαι) μετ' αὐτ. «ἀσπίς ἀσπίδ' ἐρείδε, κόρυς
κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ» ἀσπίς ἐπέεζε τὴν ἀσπί-
δα κατ. (ποιητικὴ περιγραφή τοῦ συνασπισμοῦ)
Ν 131, Π 245, «ἐρ. τινά βελέεσσιν» πείζω τινά
διὰ τῶν βέλων, Π 108· ὅθεν παθ. ὠθεομαι,
εἰσδύω, ὅσον «διὰ θύρας ἡρήρευστο ἐγχοῦς»
εἰσέδυσεν, Γ 358, Η 252, Α 436. 2) ἀμεταβ.
μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ· γ 450 «ἀλλήλοισιν ἐρεί-
δουσαι» ἐρείδόμεναι πρὸς ἀλλήλας, στηριζόμεναι
ἢ μία εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἄλλης (ὁ λόγος περὶ
τῶν θεραπεινιδῶν, αἵτινες ἀνὰ δῶμα μετέφερον
τοὺς νεκροὺς ἐκ τοῦ τοῦ μεγάρου). Ἄλλ' οἱ νεώ-
τεροι ἐκδύται ἀποδοκιμάζουσι τὴν σημ. ταύτην,

γράφοντες· ἀλλήλοισιν ἐρείδουσαι· ἐρείδουσαι,
στηρίζουσαι ἐπ' ἀλλήλων τοὺς νεκρούς. Β'.) Μέσ.
ἐρείδουμαι, στηρίζομαι ἐπὶ τινος, «σκηνομε-
θ'» μετὰ δοτ. «σκήπτρω, ἐγγεί κ. τ. κ.» Β
409, Θ 496, Ξ 38 κ. ἀ., μετὰ γεν. «ἐρεῖσατο
χειρὶ γαίης» ἐστηρίχθη μετ' αὐτὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς
γῆς, Ε 309, Α 355. Ἀπολελ. στηρίζομαι κα-
λῶς εἰς τοὺς πόδας, «παίρνω δύναμιν»,
ὡς ὅταν τι ῥίπτῃ τις, ὅσον «ἐρεῖσάμενος βάλε»
Μ 457, Η 736, ἢ ὅταν παλαίῃ, ὅσον Ψ 735.

ἐρεῖκα, ἀορ. ὅ'. ἤρικον, ἐνεργ. διαῤῥηνόνω,
συντρίβω· εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ παθ., (χάλκεος
χιτών) «ἐρεῖκόμενος» διαῤῥηνγνύμενος, δια-
τρυπώμενος, γ 441, καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. ὅ'. ἀορ.
ἀμεταβ. «ῥικε κόρυς» διεῤῥάγη, «ἔσπασεν,
ἔσκαθεν» Ἦρμ. Ρ 294 (Εἰς ταύτην τὴν σημ. μό-
νον ποιεῖ). Τὸ ἐρεῖκα θεωρῶ τῆς αὐτῆς ρίζης
πρὸς τὸ ἔρρω· πρῖσσειν=ῥήγνυμι, σχίζω).

ἐρεῖκα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρῶμαι, Ἰδ. ἐρεῖκα.

ἐρεῖκα, παθ. ἀορ. ὅ'. ἤρικον· παρακ. παθ. ἐ-
ρήρευσμαι ὑπερσ. γ'. ἐν. ἐρήρευστο κατ' ἱπικ. συ-
στολ. «ἐπὶ τοῦ ἐρήριπτο» 4) μεταβ. καθ' ὅλους
τοὺς ἐνεργ. τύπους (πλὴν τοῦ ἀορ. ὅ'), κατα-
βάλλω, ἀνατρέπω, «κρημνίζω, ῥίπτω κα-
τὰ», «τεῖχος, ἐπάλλεις» Μ 258, Ο 356, 361·
παθ. «ἐρήριπτο τεῖχος Ἀχαιῶν» Ξ 45. 2)
ἀμεταβ. ἐν τῇ ὅ'. ἀορ. πείπτω, καταπίπτω,
ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ἐπ' ἀνθρώπων, «ἐξ ὅλων, ἐν
κονίῃ» Ε 47, 75· «ἔστη γυνὴ ἐρεῖπων» ἐστηρί-
χθη (τὸ λοιπὸν σώμα), ἀφ' οὗ κατέπεσεν εἰς τὰ
γόνατα, Ε 309 κ. ἀ. «ἤρικε πρηγνὴς» ἔπεσεν
ἐπίστομα, Ε 58 κ. ἀ. γ 296 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
Ἰδ.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδρων, Ν 389, Π 482, Φ
243. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ
ῥέπω).

Ἐρεμνοί, οἱ, ἔθνος μνημονεύμενον ὑπὸ τοῦ
Ὀρμ. ὁ 84 μετὰ τοῦ Σιδονίου, ὅπερ ὁ μὲν Ἀ-
μεῖς ταύτιζε πλυνθῆς πρὸς τοὺς Ἀραμαίους καὶ
ἀλλας ὁμόρους αὐτοῖς φυλάς, ὁ δὲ Ἑλλάνικος
καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων γεωγράφων (πρὸλ.
Στράβ. 16, 4, 27) πρὸς τοὺς ἐν Ἀραβίᾳ Τρω-
γλοδότας (ὡς φαίνεται ὅθεν καὶ ἐκ τῆς ἐτυμο-
λογίας τῆς ἐκ τοῦ ἐρα=γῆ καὶ ἐμβαίνω). Ἄλ-
λοι δὲ ἐξήτουν αὐτοὺς ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλοι
θεωροῦσιν αὐτοὺς κλάδον τῶν Αἰθιοπῶν.

Ἐρεμνός, ἡ, ὅν, ποι. (παράγεται ἐκ τοῦ ἐρεθ-
ος, ὡς τὸ σμ-νός ἐκ τοῦ σθ-α), σκοτεινός, ζο-
φερός, μέλας, «γαῖα» ω 406, Ἦρμ. 427·
πολλάκις συνοπονεῖται καὶ ἡ ἐννοια φουδρός,
φρικτός, ὅσον «αἰγίς, λατλαψ, νύξ» Δ 467, Μ
375, Υ 54, λ 606.

Ἐρεῖα, Ἰδ. ῥέζω.

Ἐρέομαι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρομαι, παρατ. ἐρέοντο,
Α 332, Θ 445, ὅπου ἐρέομαι, ρ 309, ἀπαφ.
ἐρέσθαι, ἐρωτῶ, Ἦρμ. ἐνθα ἀνωτ., ζ 298, ψ 106.

ἐρέπτομαι, ποι. ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ.
(συγγ. τῇ ἐρείπω) κόπτω διὰ τῶν ἐδόντων,

τρώγων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ γαστροφάγων ζώων, «λωτόν, κρι, πυρόν» Β 776, Ε 496, τ 553 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ «δημόν» (νεκρὸς) Φ 204. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τρωγόντων ὡμὸν τοῦ λιωτοῦ τὸν καρπὸν, ε 97. (|| Τολμῶ νά ὑποθέσω ὅτι τοῦτο τὸ ῥῆμα ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ δρέπω καὶ ὅτι εἰς ἀμφότερα τὰ ῥήματα ὑπόκειται πεποιημένη τις ῥίζα *λεκρ, λαρ*).

ΕΡΕΡΙΠΤΟ, ἴδ. ΕΙΡΕΙΠΟ.

ΕΡΕΣΙΝ, ἡ, ἴδ. ΕΙΡΕΣΙΝ.

ΕΡΕΣΣΟ (συγγ. τῇ ἐρίθω) κωπηλατῶ, «τραβῶ κουπί», πάντοτε ἀμετάβ. 1364, ι 490 κ. ἀ.

ΕΡΕΤΗΣ, οὔ, ὁ, (ἐρέσσω) κωπηλάτης, μόνον κατὰ πληθ. Α 442, β 349 κ. ἀ.

ΕΡΕΤΙΜΕΙΣ, ἄνδρες, ὁ (=ἐρέτῃ, ὄνομα ὄντων τῶν Φαίακων, θ 412).

ΕΡΕΤΙΜΩ, τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., κωπη, «κουπί» λ 77 κ. ἀ. «ἐρέτῃ» Α 774, ι 43, ψ 268 καὶ κατὰ πληθ. Α 435 «ἐρέτῃ» (κατὰ τῆς ἰλ.), δ 782, λ 125 κ. ἀ. πληθ.

ΕΡΕΤΡΙΑ, ἡ, ἴδ. ΕΙΡΕΤΡΙΑ.

ΕΡΕΥΓΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. β'. ἤρυναν. 1) ἀμετάβ. ἐρεύγομαι, ἐρῶ, «ἐρεύγομαι», «ἐρυνῶ», περὶ τοῦ Κύκλωπος: «ἐρεύγεται αἰνοδαρείων» μεθυσιμένος ἐξερυνῶσε, ι 374. β') μεταφ. ἐπὶ τῆς κυμαινόμενης θαλάσσης, ὅφ' ἥς τὰ κύματα μετὰ πάταγον εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκδράζονται, «ἐρευγομένης ἁλὸς ἕξω» ὅταν ἡ θάλασσα ἐξερεύγεται, ῥίπτῃ μὲ πάταγον τὰ κύματά της ἕξω, Ρ 265, «κύματα ἐρεύγεται ἡπειρῶνδε» τὰ κύματα ἐκδράζονται εἰς τὴν ἑρᾶν, ε 403, 438. γ') ἐν τῇ ἀόρ. β'. μοκῶμαι, βραχύνωμαι, «μκουγρίξω», περὶ τετρωμένου ἥρωος «ἤρυναν, ὡς ὅτε ταυρὸς ἤρυναν» Υ 403, 404, 406. 2) μετὰβ. ἐξερεύγομαι, «ἐρυνῶ», οἷον «φόνον αἵματος» τὸν αἱματιώδη φόνον, δ ε. τὸ φονικὸν αἷμα, τὸν φονευθέντος ὄλη. θηρίου, Π 462.

ΕΡΕΥΓΑΛΙΩΝ [-ων], ἄνδρες, ὁ, εὐγενεῖς Ἀρκὰς ἐν τινι πολέμῳ τῶν Ἀρκάδων καὶ Πυλίων φονευθεῖς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Η 436, Α 349.

ΕΡΕΥΩ, ἀόρ. ἔρευσα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἐρυθραίνω, «κοκκινίζω» «γατὰν αἷματι» *Ιλ. Α 394, Σ 329. (|| Ἐκ τούτου παράγεται τὸ ἐπιθ. ἐρυθρός).

ΕΡΕΥΝΑ (συγγ. τῇ ἐρίω), ἐρευνῶ, ἐξετάζω, «γυρεύω», ἀνιχνεύω, «ἔχνια ἔρ.» ἔχνηλατῶ, τ 436 ἐπὶ λείοντος «μετ' ἀνέρος ἔχνια ἀναζητεῖ τὰ ἔχνη τοῦ ἀνδρός, Σ 324, «τεύχεα» γυρεύω τὰ ὅπλα, χ 480 καὶ μετ' αἰτ. προσώπ. Υ. Ἑρμ. 476.

ΕΡΕΥΩ, ἀόρ. ἀ. ἔρεψα, στεγάζω, «σκεπάζω», οἷον «ὄροφον, θάλαμον καθύπερθεν» Ω 450, ψ 193 πρὸλ. ἐπεκρέφα.

ΕΡΕΥΟΕΙΣ, ἄνδρες, ὁ (κυρ. ὁ αἰών τὴν γῆνι ἐνοσγῶν) κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιότερους μύθους δὲν εἶνε ἀκόμη διάφορος τοῦ Ἐριχθονίου· κατὰ δὲ τὸν Ὀμ. εἶνε υἱὸς τῆς Γῆς (γηγενής), ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῇ νηφί,

καὶ ὡς ἀρχαιότατος ἥρωος τῶν Ἀθηνῶν λατρεύεται ὁμοῦ μετὰ τῆς πολιούχου θεᾶς, Β 547, η 81 (|| πρὸλ. καὶ Ἡρόδ. 5, 82, 8, 55). Κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον εἶνε υἱὸς τοῦ Ἡφαιστου καὶ τῆς Γῆς ἢ τῆς Ἀτθίδος, θυγατρὸς τοῦ Κραναιῶ, Ἀπολλ. 3, 14, 6. Ἐκ τούτου

ΕΡΕΥΩ, ἐπικ. (συγγ. τῇ ἐρίκω) ἀ.) διαβρηνύω, σπαράττω μεταφ. «θυμὸν δάκρυσι καὶ σταναγῇσι» τὴν καρδίαν βασανίζω μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοῖς, ε 83, 457. Παθ. «ὀδυνησίην ἐρεχθόμενῃ» Υ. Ἀπολλ. 358. β') φέρω, ὠθῶ, ἐλαύνω τῇδε κἀκεῖσε, «νῆα ἐρεχθόμενῃν ἀνέμοισι» φερομένην, παρασυρομένην, Ψ 317.

4. ΕΡΕΩ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, ἴδ. ΕΙΡΑ ἢ ΕΗΜΙ.

2. ΕΡΕΩ, ἐπικ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ΕΙΡΟΜΑΙ, ἐρῶ, «ἐρευνῶ, μετ' αἰτ. Ἐξ αὐτοῦ μέτοχ. «ἐρίων» Η 428, φ 34, ὑποτ. «ἐρίομαι» ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρίωμεν, δ: ἐρωτήσωμεν, Α 62, 332, εὐκτ. «ἐρίομαι» δ 192, λ 229.

ΕΡΥΜΟΣ, ἡμῖ, ἡμῶν (Ἀττ. ἔρημος, ὄν) «ἐρημος», ἀκατοίκητος, ἐγκαταλειπόμενος, «χωῖρας» Κ 520, «νῆσος» Υ 270, μ 354. «μῆλα» Ε 440.

ΕΡΥΡΕΔΑΤΑΙ, ΕΡΥΡΕΔΑΤΟ, ἴδ. ΕΙΡΕΙΔΩ.

ΕΡΥΤΙΑ [-ων] (ἐρύω), ἀόρ. ἀ. ἐρήτυσα, θαμνίστην, ἐρητύσασκε, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐρητύθην, γ'. πληθ. ἐρήτυθεν Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρητύθησαν ἀναύξητ. 1) Ἑνεργ. ἀ.) ἀναστήλλω, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω «φάλαγγας, λαόν» Α 567, Σ 303, πολλάκις μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἀγανὸς, μελιχλοῖς ἐπέσιον» Β 75, 164. παθ. ἐμποδίζομαι, περιορίζομαι, «ἐρήτυθεν καθ' ἑδρας» Β 99, 214 κ. ἀ. «ἐρητύοντο μένοντες» Θ 345, Ο 367, γ 155. β') μεταφ. κρατῶ, διαμᾶζω «θυμὸν» Α 192. παθ. «θυμὸς ἐρητύεται» Ι 635. μετ' ἀπρφ. «οὐδὲ οἱ ἀτρεμέας ἦσθαι ἐρητύει» ἐν φρεσὶ θυμῷ δὲν βαρύνει [τολμᾷ] ἡ καρδία του νὰ κἀθῇται ἡσυχίας, Ν 280.

2) Μετ. ὡς ἀποθ., μετ' αἰτ. «λαόν» Ο 723. (Τὸ υ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ ἐπομένης μακρᾶς συλλαβῆς· τούναντιον δὲ βραχύ, ἐπομένης βραχέας συλλαβῆς).

ΕΡΙ- [-ων], ἀχώριστον μόριον, ὡς τὸ ἀρι-, ἐπιτείνον τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, πολὺ (|| Ἐτυμολογικῶς φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ διαλεκτικὴ διαφορά τοῦ ΕΡΙ-, ὅπερ ἴδ.).

ΕΡΙ-ΛΙΣΧΩ [-ων], ἐπας, ὁ, μακρὸς τὸν αὐχένα, «μακρολίσχη» ἐπικ. ἐπιθέτοιο τῶν ἵππων, *Ιλ. Κ 305, Α 459 κ. ἀ.

ΕΡΙ-ΠΡΕΜΕΤΗΣ, οὔ, ὁ, ποι. (βρέμω), ὁ πολὺ «βροντερός», ὁ δυνατός βροντᾶς παράγων, ἐπιθ. τοῦ Διός, Ν 624 τ.

*ΕΡΙ-ΠΡΟΜΟΣ, ὄν, ποι. (βρέμω), πολὺκροτος, πολυτάραχος, «Διόνυσος» Τιμ. 6, 56.

*ΕΡΙ-ΠΡΟΚΑΟΣ, ὄν [-ων], ἐπικ. (βρόχω), ὁ ἰσχυρῶς μακρῶμενος, «δυνατὰ μουγγρίζων» «βοῶς» Υ. Ἑρμ. 416.

ΕΡΙΒΩΛΑΣ, ΑΚΟΣ, ὁ, ἡ, καὶ ΕΡΙΒΛΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. ὁ μεγάλους βώλους („σβώλους“) ἔχων, ἐπὶ γῆς παχείας καὶ εὐφόρου, ἥτις ἀροτριωμένη δὲν θρύπτεται, ὡς ἡ ἀμώδης, ἀλλὰ σχηματίζει μεγάλους βώλους, ἐπομ. ἐπιθετ. εὐφώρων χωρῶν. Ἰλ. πλχ. ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν δὲ Ὁδ. ἐκότερος ἀπὸς μόνον: ε 34, ν 233. ἔτι δὲ καὶ Ὑ. Δῆμ. 474.

ΕΡΙΓΑΙΩΠΟΣ, ΟΝ, καὶ ΕΡΙΓΑΙΩΠΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (γδοῦπος, δοῦπος, ἴδ. αἰγῆα) ὁ ἰσχυρῶς δοῦπῶν, δυνατὰ κτυπῶν, βροντῶν ἄ.) ἐπιθ. τοῦ Διός, „βροντερός“ Ε 672 κ. ἄ., ο 412, 480 [πάντοτε κατὰ τὸν ἄ. τύπον ἐρίγδ.] ὁ.) ἐπὶ πραγμάτων πολυπῶτατος, θαυσιδότης, „ἐρίδ. ποταμοί“ κ 515, „ἐρίδ. ἄκται“ Υ 50. „ἐρίδ. αἰθούσα“ Ω 323, γ 399. „ἐρίγδοῦποι πόδες ἵππων“ πολυκροτοί, Α 152. [Ὁ τύπος ἐρίδωπος μόνον ἐν τοῖς ἀνωτ. χωρίοις].

ΕΡΙΔΑΙΝΩ [-ω-], ἐπικ. ἐκτενέστερ. τύπος τοῦ ἐρίζω μέσ. ὁρ. ἄ. ἀπαρρ. ἐριδῆσθαι ἄ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, διαμάχομαι, „πιάνομαι, μαλύνω“ ἄντιον τινός· α 79, „μετ' ἀνδράσι“ φ 310. συνθ. ἐπὶ ἀπλῆς διὰ λόγων φιλονεικίας, λογομαχίᾳ „ἐνεκά τινος“ Α 574, „περὶ πτωχῶν“ σ 403, „ἐπίεστι“ Β 342. ὅθεν ὁ.) ἀμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι, „παραδγαίνω“, ἐριδαινόμεν ἔνεκα τῆς ἀρετῆς· κατὰ γέν. τὸν Ἀρίσταρχον: ἔνεκα τῆς ἀρετῆς αὐτῆς (δηλ. τῆς Πηνελόπης) κατ' ἄλλους δὲ: ἔνεκα τῆς αὐτῆς ἀρετῆς, δηλ. τοιαύτης ἐδόχου γυναικός, ὅσα ἡ Πηνελόπη (οὕτως ὥστε τὸ ἀφρημένον νὰ κηται ἀντὶ τοῦ προσώπου) ε 206. „ἀργαλέον δὲ πῶσιν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοί, εἰ μὴ Ἀχιλλεύς“ εἶνε δύσκολον εἰ: πάντας τοὺς Ἀχαιοὺς, πλὴν τοῦ Ἀχιλλέως, νὰ διαγωνισθῶσιν εἰς τὸ τρέχειν („νὰ παραβγοῦν ἔς τὰ πόδια“), Ψ 792. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων „Εὐρὸς τε Νότος τε ἐριδῶνται ἀλλήλοισιν... βαθέην πολεμιζέμεν ὕλην“ ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, ἵνα συνάψωσιν εἰς πόλεμον τὴν βαθεῖαν ὕλην (δηλ. τὰ δένδρα τοῦ βαθέως ὁρίου:) Π 765.

ΕΡΙΔΑΙΝΩ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐριδῶ, ἐρισμα, ἐρίζω), ἐρεβίζω, „πειράζω“ σφῆκας Π 260 φ.

ΕΡΙΔΩΠΟΣ, ΟΝ, ἴδ. ΕΡΙΓΑΙΩΠΟΣ.

ΕΡΙΖΩ (ἐρι), παρὰ. θαμιστ. ἐρίζεσκον θ 225. ὁρ. ἄ. γ. πλθ. τῆς εὐκτ. ἐρίσσειαν, μετοχ. ἐρίσας· μέσ. ὁρ. ἄ. ἐριτάμην, ὑποτ. γ. ἐνικ. ἐρίσσεια. Ἀ.) Ἐνεργ. 1) ἐρίζω, φιλονεικῶ, λογομαχῶ, „μαλύνω“ πρῶτον ἐπὶ λογομαχίας, καὶ ἔπειτα ἐπὶ πάσῃ ἐχθρικής διαθέσεως, μετὰ δοτ. Α 6, Ζ 131, Ν 409, „ἀντιβίην τι“ προπετῶς ἐναντίον τινός Α 277, „περί τῆς περι τῆς ἡ δικαίας μοίρας, Μ 423. ὅθεν 2) ἀμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι, ἀντιπαραβάλλομαι, „παραδγαίνω“, τιμὴ θ 377, σ 277. Τὰ πράγμα, περὶ οὗ ἡ ἄμιλλα, ὁ ἀγών, ἐκφέρεται ἄ.) κατ' αἶσ. „Ἀφροδίτη καλλός“ Ε

389, ε 243. ὁ.) διὰ τῆς περὶ μετὰ γεν., ὅσον „περὶ μύθων“ Ο 284, „περὶ τόξων“ θ 225. γ.) κατὰ δοτ. „ποσί, δρηστοσύνη“ Ν 325, ο 321. δ.) κατ' ἀπρρ. „χεροὶ μαχῆσασθαι“ σ 38. — Ἀπολελ. „Νέστωρ οἷος ἐρίξεν“ (αὐτὸς δηλ.) μόνος ἐδύνατο νὰ ἀντιπαραβληθῇ, Β 555. Β.) Μέσ., ἔχει τὴν τελευταίαν τῶν ἀνωτ. σημασιῶν, καὶ δύναται νὰ συντάσσεται μὲ διπλὴν δοτ., ὅσον „τινὶ τόξῳ“ Ε 172, „ἀνδρῶν κέν τις μοι ἐρίσσεια κτήμασι“ δ 80.

ΕΡΙΡΟΣ (ἐρίρρος), ΟΝ (ἐρι-, ῥρα, ἄρω), πλθ. κατὰ μεταπλασμὸν ΕΡΙΡΕΣ, πιστός, ἀγαπητός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθετον τοῦ „ἐταίροι“ Γ 47, ι 400 κ. ἄ. πλχ., καὶ ἐνικῶς „ἐρίρρος ἐταίρος“ Δ 256. ἀλλὰ καὶ τοῦ „αἰοῖδος“ α 346, θ 62, 474.

ΕΡΙΣΑΛΙΑ, ἔκ (ὁδάλω), εὐθαλής, ἀκμαῖος, πλούσιος, περὶ δένδρων Κ 467, Ρ 53, καὶ ἀγρῶν Ε 90.

ΕΡΙΣΟΙ [-ς-], ὁμισθωτός ἐργάτης, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ λεγόμενος „μισθοργός“, ὅθεν περὶ τῶν θηριῶν, ε 550, 560. ἐν γένει ὑπηρετήτης κατ' αὐτεῖαν μεταφορὰν „ἐλήμων γαστρός ἐρισος“ λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς γαστροῦ, ἡ κορδὴ, Λατ. crepitus ventris, Ὑ. Ἐρμ. 296. (Παράγεται κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ἐρίον καὶ σῆμ. κυρ. ἐρισουργός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐρις, ὅτε σῆμ. ἐκείνος τοὺς ἐργάτας, οἵτινες ἀπὸ κοινοῦ ἀναλαμβάνουσιν ἐπὶ μισθῷ ἔργον τινός τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀμιλλῶνται ἐν αὐτῇ).

ΕΡΙΣΤΑΙΣ [-ς-], ἔκ, ἐπικ. (κῶδος), περικλητής, ἐνδοξός, περιφημὸς, ἐπιθετον τῶν θεῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, ε 327, λ 631, Ὑ. Ἐρμ. 550, „γατα“ λ 576. λαμπρότος, ἐξαιρέτος „δῶρα θεῶν“ Γ 65, Υ 265, „ἥδη“ Δ 225, „δαίς“ Ω 802, γ 66 κ. ἄ. πλχ.

ΕΡΙΜΙΚΟΣ [-ς-], ΟΝ, ἐπικ. (μυκάσμαι), παλὺ, ἰσχυρὸς μυκώμενος, „δυνατὰ μουγρίζων“, ἐπιθ. τῶν βουῶν, Υ 497, Ψ 775, ο 235.

ΕΡΙΝΕΟΣ [-ς-], ὁ, „ἐρινός“ (προφέρεται: ὀρινός), „ἀγραιοσυχιά“, Λατ. caprificus, Φ 37, μ 403, 432. — Ἐν Ἰλ. ὡς τοπικὸν ὄνομα σημαίνει τόπον τινὰ πλησίον τοῦ Ἰλίου, ὅν ὁ Ἐρμ. μεταφραστικῶς Οδύσσειος μεταφράζει ἐρινεόλοφον κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 13, 4, 35 ἦτο γῶρός τις τραχὺς, ἐρινεῶν κατὰφυτος· „ἐρινεὸς ἡνεμόεις“ Χ 145. (ἢ ὅ τῶπος ἦτο πύθωνος ὑψηλότερος τῆς ἄλλης πεδιάδος, διότι ἐκείθεν μάλιστα ἀμειβάτος ἐστὶ πόλις καὶ ἐπιδόρουμ ἑλπετο πεύκος· Ζ 434. Πύθωνος δὲ ὀνομάσθη οὕτως οὐχὶ ἐκ πολλῶν, ἀλλ' ἐξ ἐνός μόνου ἐν περιφανεί πεφυτευμένου ἐρινεοῦ, καθ' ὃ καὶ σήμερον οὕτως λέγονται τοποθεσίαι τινές, ὅσον „Πλάτανος, Καστανιά, Σουκά“ κ.τ.τ.).

ΕΡΙΝΙΣ [-ς-], ἴσας, ἡ, πλθ. αἱ Ἐρινύες, συνηρ. Ἐρινος, Ι 454. ἡ Ἐρινύς, τιμωρὸς θεά, θεὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ὁ Ὅμ. δὲν μνημονεύει οὔτε ἀριθμὸν, οὔτε μορφὴν, οὔτε ὀνόματα αὐτῶν. Ὁ ἐνικ.

ἀριθ. εὐρίσκεται I 571, T 87, ο 234· συνήθ. δὲ κατὰ πληθ. I 454 ἐξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως τῶν εἰς πᾶσαν κακὴν πράξιν παρεπομένων καὶ μάλιστα τῆς κατάρτας τῆς ἐπιβαρυνούσης παντός κακούργου τὴν κεφαλὴν, ὅστις ἠτέθησεν εἰς τὰ ἱερῶτατα τῆς ἀνθρωπότητος καθήκοντα. Ὅθεν τιμωροῦσι τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς ἀπειθειαν τῶν τέκνων I 454, ε 135, λ 280, τὴν ἑλλειψιν τοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, συγγενεῖς καὶ ἱκέτας σέβασμος O 204, ρ 475, τὴν ἐπιπορίαν T 260 καὶ πάντα φόνον I 571. Ἐπειδὴ δὲ τιμωροῦσι τοὺς κακούργους ἐν τοῦτω τῇ κόσμῳ, ἀναφαίνονται ὡς πολέμιοι τῶν ἀνθρώπων καὶ παρασύρουν αὐτοὺς εἰς κακὰς πράξεις, T 87, ο 234. Πολλὰ γὰρ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν συμπίπτει πρὸς τὴν τῶν Ἀφροδ. καὶ ὡς τοιαῦται δὲν ἐπιτρέπονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πολυπραγματώσιν περὶ τῆς ἐλλείψεως αὐτῶν εὐχῆς, T 418. Κατοικουσὶν ἐν τῇ ακοῦτῃ τοῦ Ἄδου (ἐν τῇ Ἐρίδει), I 571, T 87, καὶ τιμωροῦσι τοὺς ἐγκληματίας καὶ μετὰ τῶν ἄλλων T 260, ο 78. Κατὰ τὸν Ἡσιόδου Θεογ. 223 ἀνέστησαν αὐτὰς ἡ Γαῖα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ ἀφ' οὗ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ δὲ Ἀπλό. 4, 1, δ' ἀνέβησαν τὰ ὄντομα αὐτῶν, Τισιφρόνην, Μίγ' ἔργον καὶ Ἀληκτιώ. 2) Ὡς προσήγορ. ὄνομα, κατάρτα «τῆς μητρός» Φ 442. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ Ἀρκαδικοῦ: ἐρινύς = ὀργίζομαι, Πaus. 8, 25, 4, ὑπὲρ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν ἐρι- (ἐριν)· κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ ἐκ τοῦ: ὀρίνω, ἐρίνω, ἱρευνάω ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω· ὅθεν ἡ ὀρθογραφία γραφὴ εἶνε: Ἐρινύς· ἀντὶ τῆς πρὸ τοῦ Σπειζζένρου: Ἐρινύς. || Οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνυψίσκουν καὶ ταύτης τῆς Ἑλληνικῆς θεότητος τὸ ὄνομα ἐν τῇ Σανσκριτικῇ λέξει Saranyū. — Τὸ υ μακρόν ἐν ταῖς τρισυλλαβίαις, βραχὺ δὲ ἐν ταῖς τετρασυλλαβίαις πεντάσιν).

ἘΡΙΟΝ, τό, Ἰων. καὶ ἐπικ. ΕἶΡΙΟΝ (ὑποκαρισ. τοῦ: εἶρος), «μὰ λλί», πολλάκις κατὰ πληθ. «εἶρια» I 388, σ 316 κ. ἀ. τὰ δὲ ἐνικ. «ἔριον» μόνον δ 424.

ΕἲΡΙΟΝΙΣ [-ων-], οἱ καὶ εἲΡΙΟΝΙΣΙΣ, ὁ (ὀνίνημι) ὁ σωτήριος, ἀγαθοποιός, λίαν ὠφέλιμος, σταθερόν ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, «Διὸς ἐρινύς» υἱός, θεῶν ἐρινύς δαίμων» T 72, Tm. Ἑρμ. 445 κ. ἀ. «ἐρινύνης» μόνον T 34, ο 322. Ὡς κύρι. ὄνομα ἀντὶ τοῦ Ἑρμῆς, Ω 360, 440.

ΕἲΡΙΣ, ἰαοε [-ων-], ἡ, αἰε. ἔριν καὶ ἐρίδα (ὁ πρῶτος τύπος σπανιότερος καὶ μόνον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ὀδ.). 1) ἔρις, φιλονεικία, διένεξις, «μάλωμα», «ἔρις καὶ νεῖκος» υ 267. «ἔριδι μάχεσθαι» μέ ἐρίδα νὰ μάχωνται, ὅ ε. νὰ λογαμαχῶσι, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Οὐδελφίου· κατ' ἄλλους δὲ πρέπει νὰ συναφθῇ τὸ «ἔριδι» μετὰ τοῦ «ἐνένηκε» (ἴδ. στίχημι) A 8, «ἔριδι ἐνελαύνειν» φέρω, ὥσθ τις εἰς διένεξιν, T 134, «ἐριν τίθεναι τίσιν» ἐμβάλλω φιλονεικίαν μεταξύ τινῶν, ἢ «ἔρ. στήσαι ἐν τισιν» διαγείρω

μεταξύ τινων φιλονεικίαν, γ 436, π 292. Πληθ. «ἔριδας νεικεῖν» φιλονεικῶ φιλονεικίας, ἔρχομαι εἰς φιλονεικίαν, T 254. Ἰδίως ἐν Ἰλ. περὶ μάχης, συμπλοκῆς, ἀγών, «πόλεμος» E 477, 732 κ. ἀ. πλγ., ἐνθα πολλάκις καὶ μετὰ τῶν συνωνύμων «πόλεμος, μάχη κ. ἀ.» συμπλέκεται· «ἔρις πολέμοιο» E 389, P 253, «ἔριδα ἐνέγειν Ἀρης» E 861 κ. ἀ., «ἔριδα προβάλλειν» A 529, «ἔρ. προφέρεισθαι» Γ 7, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. σημ. 2) ἀγών, διαγωνισμός, ἀμίλλα, ἴδιως ἐν Ὀδ., 30εν «ἔξ ἔριδος» ἀμιλλώμενος, ἐν διαγωνισμῳ, Π 441, δ 343, «ἔρις ἔργοιο» ἐργατικός (γεωργικός) διαγωνισμός, σ 366. «ἔριδα προφέρω» προτείνω ἀγῶνα, διαγωνισμόν, ἀμιλλώμαι ζ 92, «ἔριδα προφέρωμι τινι ἀέθλων» προκαλῶ τινά εἰς διαγωνισμόν, ο 240. — Προσωποποιουμένη ἡ Ἐρίς εἶνε ἡ θεὰ ἡ διαγείρουσα τὴν μάχην A 440, A 3 εἰ. E 535, ἀδελφὴ καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἀρείου E 548, T 48. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 223 θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Παρὰ ταῖς μετέπειτα εἶνε θεὰ τῆς διχονοίας καὶ φιλονεικίας.

ΕἲΡΙ-ΣΟΕΚΗΣ, ἔς, (σθίνος), «μεγαλοδυναμίας» πολὺ δυνατός, ἐπὶ τοῦ Διός, N 54, T 355 κ. ἀ., ο 289.

ΕἲΡΙΣΜΑ, ἄτοκ, τὸ (ἐρίζω) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος, τὸ περὶ οὗ ἡ φιλονεικία, μῆλον τῆς ἔριδος, διαφορά, A 38 εἰ, (ἐνθα ἴσως ἄλλοτε ἐγράφετο, ἔρισμα κατὰ τὴν ἰκασίαν τοῦ Λόδεκκ).

ΕἲΡΙ-ΣΤΑΦΥΛΟΙ [-ων-], οἱ, ποι. (σταφυλή), μεγαλοστάφυλοι, ὁ ἐκ μεγάλων σταφύλων παραγόμενος, ἡ δυνατός, «σίνος» *Ὀδ. I 414, 358. (ἢ Ὁ δὲ Δοντέρος φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνει ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις τὸν «σίνον» ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς ἀμπέλου ἀνευ τινός, νομίζω, ἀποχρώντος λόγου).

ΕἲΡΙ-ΣΤΕΡΑΓΟΣ [-ων-], οἱ, ποι. (στεραγῆς), πολυπέρατος, πολυτέραςχος, ἐπὶ τοῦ Πασιδωνος, T. Ἑρμ. 187.

ΕἲΡΙ-ΤΙΜΟΣ [-ος-], οἱ, ἐπικ. (τιμή), πολύτιμος, βαρύτιμος, «χρυσός» I 426, 268, «τρίπους» T. Ἀπ. 443, «αἰγίς» ἐντιμος, σεπτή, B 447, O 361.

ΕἲΡΙΦΟΣ [-ος-], ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐρίφιος, «κατολεῖ, τραγόπουλον» Π 352, ι 226 κ. ἀ.

ΕἲΡΙΦΙΑ [-ων-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τελχοῦ καὶ τῆς Λυσιάχης, γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου. Προσάγχευε ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐφένευσεν αὐτὴν ὁ υἱός της Ἀλκμαίων, λ 326, ο 244 εἰ. ἴδ. ἀμφιάραιος.

ΕἲΡΙΧΟΪΣΙΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ααρδάνου καὶ τῆς Βατείας, πατὴρ τοῦ Τρωῆς, περιούσιος διὰ τὰ πλοῦτα, T 220 εἰ.

ΕἲΡΙΩΠΙΣ, ἰαοε, ἡ (ἐρι-ῶψ) γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως, N 697, O 336. Ἐκ τοῦ:

*ΕἲΡΙΩΠΙΣ, ἰαοε, ἡ (ἐρι-ῶψ) μεγαλόφθαλμος, Ἑπύρ. 1, 2.

ΕΡΚΕΙΟΣ, ον, ἄττ. Ἐρκεῖος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔρκος, ἐπιθ. τοῦ ἐφεστῆτος (προστάτου τῆς οἰκίας) Διός, εἰς ὃν ὡς τοιοῦτον συνήθως ἰδρύετο βωμὸς ἐν τῇ αὐλῇ (ἐν τῇ ἔρκει) γ' 335 f.

ΕΡΚΙΟΣ, τό, περίφραγμα, περίβολος, «αὐλῆς» I 476, σ 102· κυρίως ὑποκοριστικὸν τοῦ

ἔρκος, κοε, τό (ἔργω). 1) περίφραγμα, φραγμός, «φράκτης, μάνδρα» ἐν γένει περιβάλλας, ὅς τις ὁ περὶ τοὺς ἀγρούς καὶ κήπους E 90, Σ 564, η 443, γ' Ἐρμ. 188, ἡ περὶ τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, φ 238, χ 442. Ὅθεν αὐλή, προαύλιον, Ω 306, ο 57, π 344 κ. ἄ. καὶ κατὰ πληθ. π 344, ρ 604, υ 464, φ 238· ὅθεν τροπικῶς «χάλικιον ἔρκος» εἶνε ὁ φραγμός ὁ ὑπὸ τῶν ἀσπίδων τῶν συνησπισμένων πολέμιων ἀποτελούμενος O 567. 2) «θηλειά» [ἄρκυς], δίκτυον πρὸς θήρευσιν τῶν πενηνῶν, χ 469. 3) Μεταφ. πᾶν ὅ, τι προφυλάττει ἀπὸ πινος, προπύργιον, προφύλαξις, ἀποτροπή, «ἔρκος ἀδόντων» λέγεται ἡ ἀσπίς καὶ ὁ ζωστήρ. Δ 437, O 646, «ἔρκ. βελίων» E 346· «ἔρκος Ἀχαιῶν, ἔρκος πολέμοιο» λέγονται οἱ ἔσοχοι ἥρωες ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Αἴας A 284, Γ 229 (ὁ Αἴας λέγεται καὶ «πύργος Ἀχ.»). Περιγραφὴν ἀποτελεῖ τὸ «ἔρκος ἀδόντων» ἀντὶ τοῦ αἰ. ὀδόντες (θεωρούμενοι ὡς περίφραγμα τῆς γλώσσης καὶ τοῦ στόματος) ἐν τῇ σταθερῇ φράσει «ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἔρκος ὀδόντων;» ποῖος λόγος διέφυγε τὸν φραγμὸν τῶν ὀδόντων σου; Δ 350, α 64 κ. ἄ. πληγ. «ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων» ὅψ' οὐ διέλλῃ τὸν φραγμὸν τῶν ὀδ. I 409, κ 328. (Παλαιοὶ ἐρμηνεύσαι καὶ τινες τῶν νεωτέρων ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἔρκος ὀδόντων» ἐπὶ τῶν χειλέων, ὡς προφυλασσόντων τοὺς ὀδόντας, ὅχι ὁρθῶς).

ΕΡΜΑ, αἰος, τό, Α'-) ἐκ τοῦ ἄγρ. ἐρέδω, ἐρείδω (κατὰ τὸν Δοιδερλ. = ἔρμα) πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει εἰς ὑποστήριξιν καὶ στήριξιν τινος· ἐπομ. 1) κυρ. στήριγμα, ἔρεισμα, ἐπὶ πόδα-θραν, ἰδίως αἱ δοκοὶ ἐκείναι, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ πλοῖον, ὡς αἱ ἀνελκύεται εἰς τὴν ἑρᾶν, ἵνα προφυλάττεται ἀπὸ τῆς σήψεως ἢ ἄλλων δυστυχημάτων, τὰ λεγόμενα «φαλάγγια» A 486, B 154. 2) Μεταφ. ἄ.) ἐπὶ προσώπων «ἔρμα πόλεως» τὸ στήριγμα, ὁ στύλος τῆς πόλεως Π 549, φ 124· β.) ἐπὶ βέλους «μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων» βάσις τῶν μακρῶν πόνων, βάθρον, ἐφ' οὗ τρώων τινὰ ἵστανται αἱ ὀδύναι, Δ 447 (ὁ Ἀρίσταρχος· ἡθεῖται τὸν στίχον τοῦτον ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐξομαρτύνει εἰς πολλὰ βεβαιωμένην ἐρμηνείαν).

β.) (ἐκ τοῦ εἶρω = ἀραδιάζω, συγγ. τῇ εἶρμός, ὅρμος· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀείρω) μόνον κατὰ πληθ. «ἔρματα» ἐνώτια, «σκουλαρχία», Ξ 182, σ 297.

ΕΡΜΑΙΟΣ, η, ον, ἑρῶς τοῦ ἔρματος, εἰς τὸν ἔρμην ἀφιερωμένος, «ἔρμ. λῶος» ἐν Ἰθάκῃ, ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὑπὸ τὰ Νήϊον ὄρεα, π 471.

ΕΡΜΗΣ, ὁ, παρ' Ὀμ. συνήθ. ἐπικ. Ἐρμείας,

γεν. Ἐρμείας, Ἐρμείω O 244 καὶ Ἐρμείω γ'. Ἐρμ. 443, γ' Ἀφρ. 449· δοτ. Ἐρμῆς E 435, ἐπικ. Ἐρμείας καὶ (ἐκ τοῦ πρωτοθέτου τύπου Ἐρμείας) Ἐρμῆς, (ὁ δὲ Σπείζων γράφει Ἐρμῆ) E 390, Ἐρμῆν γ' 18, 36· αἰτ. Ἐρμῆν, ἐπικ. Ἐρμείαν κλητ. Ἐρμῆ, ἐπικ. Ἐρμεία· Δατ. Mercurius, υἱὸς τοῦ Διός καὶ τῆς Μαίας (ἢ Μαΐαδος) O 335, E 434. Εἶνε μὲν ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς καὶ ἡ Ἴρις, ἀλλ' αὐτὸς ἀναφαίνεται μᾶλλον ὡς ἐπιτετραμμένος, ὡς μεσολαβοῦν πρόσωπον, ἐπομ. καὶ ὡς προστάτης, Ω 24 ἐξ. 347, ε 28· ὅθεν λέγεται διάκτορος (ἰδ. τ. λ.). Σύμβολα φέρει τὰ χρυσὰ πέλιδας, ε 45, καὶ τὴν θαυματουργικὴν ῥάβδον, δι' ἧς ἀποκοιμίζει καὶ κοιμωμένους ἐγείρει ὄσους θέλει, ε 47, ὅθεν χρυσόβραβις λέγεται. Εἶνε ὁ δοτὴρ τῶν ἐκ τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ ἐμπορίου ἀγαθῶν, καὶ ἐντεθεν ἐριστόνιος, ἀνάκκηται, σάκος. Διὰ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ καὶ πανουργίαν λέγεται ἐδωκόπος, καὶ προσπατάει, ποῖος συνετοῦς καὶ πανούργου; τ 397. Ὡς ψυχοπομπὴς (ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Ἅδην) μνημονύεται ω 4. Ἐν τῇ εἰς αὐτὸν ὕμνῳ ἐξομνέται ἡ γέννησις αὐτοῦ, ἡ ἐφεύρεσις τῆς ἐπταγόρου λύρας καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ βουκλοπία. (II ἔτυμολογία λίαν ἀμφίβολος. II. Κατὰ τινες πῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ταυτίζεται πρὸς Ἰνδικὴν τινα θεότητα Saramejas (= Ἐρμείας)· ἀλλ' ὅποια τις ἡ θεότης αὕτη καὶ κατὰ πόσον ἔχει τὰς αὐτὰς ιδιότητας πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρμῆν, περὶ τούτου διαφωνοῦσιν ἔτι).

ΕΡΜΙΟΝΗ, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Μενέλαιου καὶ τῆς Ἑλένης. Κατὰ μὲν τὸν Ὀμήρου ὑπανδρεύθη τὸν Νεοπτόλεμον, εἰς ὃν ἐν Τροίᾳ ἦδη ὁ Μενέλαος ὑπεσχέθη αὐτήν, δ 44· κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον πρότερος ἔχων τῆς αὐτῆς ὑπόσχεν ὁ Ὀρέστης, ἐφόνευσεν τὸν Νεοπτόλεμον καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἐρμιόνην, ἰδ. Εὐριπίδ. Ἀνδρομάχην. 2) πόλις τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος, σήμερον Καστρί. Ἐνταῦθα ὑπαίθετο ἡ εἴσοδος εἰς τὸν Ἅδην, B 560. Εὐρίσκειται καὶ ἕτερος αὐτῆς τύπος Ἐρμιών, ὄνος, παρὰ Σκύλακι καὶ Πολυδίπῃ II. καὶ Εὐριπίδῃ καὶ Ξενοφῶντι.

ΕΡΜΙΣ [-] ἢ ἔρμιν, ἴνος, ὁ (ἔρμα) στήριγμα, ἰδίως ὁ ποῦς τῆς κλίνης, μόνον Ὀδ. O 278, φ 198.

ΕΡΜΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, οὐ μακρὰν τῆς Σμύρνης ἐκβάλλων εἰς τὴν Θάλασσαν, τὰ νῦν Σαραμπατ, Γ 392.

ΕΡΜΟΣ, κοε, τό, ποι. βλαστός, «φυτάνι, κλωνάρι», ἐπὶ νεοφύτων δένδρων P 53, E 163· ἐν παραβολῇ «ἔδραμεν ἔρμος ἴσος» ὡς ἂν φυτάνι Σ 46 (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως), E 475 (περὶ τοῦ Τηλεμάχου).

ΕΡΡΑ, ἰδ. ἔρρα.

ΕΡΡΕΙΣ, εἰσα, ἐν, ποι. (ἔρρος). ἐρωτικὸς, ἐράσμιος, ἀτίερος· «σπειρο» γ' Ἀφρ. 264, «γέλω» γ' Ἐρμ. 34· «στόματα» γ' 32, 20.

(**ΕΡΟΜΑΙ**) ἐπικ. ἕτερος τύπος τοῦ **ΕΪΡΟΜΑΙ**, **ΕΡΕΟΜΑΙ** καὶ **ΕΡΕΑ**, ὅπ. ἰδ. Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἐκ τοῦ ἀορ. ἡρόμην ὑποτ. ἐρώμεθα, εὐκτ. ἔροιτο, ἀπρφ. ἐρέσθαι (ὅπερ πρὸ τοῦ Βακχέου ἐτανίζετο κατὰ τὸν Πρωιδίαν. ὡς ἐνεστ. ἐρεσθαι), προσ. ἔρειο ἀντὶ τοῦ ἔρεα, ἔρου Α 614, ἐρωτῶ, τινά, Α 332 κ. ἀ., μετὰ δὴ αὐτ. γ 243, «τινά περὶ τίνος» α 435, 403.

ΕΡΟΣ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ **ΕΡΗΣ**, ὅπ. ἰδ.

ΕΡΗΕΤΟΝ, τό (ἐρῶ) πᾶν ὅ,τι ἔρπει, τουτέστιν αὐτομάτως κινεῖται, ἐν γένει ζῶων, «ὅσα» ἐπὶ γαλῶν ἐρπετά γίνονται «ὅσα ζωα γίνονται (ὑπάρχουσιν) ἐπὶ τῆς γῆς (πᾶν ὅ,τι ζῇ καὶ κινεῖται) δ 448 φ.

ΕΡΗΙΖΩ, ἔρπω, σύρομαι, «σέρνομαι», ἐπὶ ἀνθρώπων, αἵτινες ὑπὸ λύπης ἢ γῆρατος καταβεβλημένοι μόλις κινούνται, «παρὰ πυρκαϊῆν» Ψ 223, «παρὰ θίνα» ν 220, «ἀνά γουνὸν ἀλώης» α 493. Κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ:

ΕΡΗΑ, παρτα. ἔρπον, ἔρπω, σύρομαι, «σέρνομαι», ὅταν «ἔρπον ῥίνοι» αὐτομάτως κινούνται τὰ δέρματα (ὡς ἐκ θαύματος) μ 395, «ἤμανος ἢ ἔρπων» καθήμενος ἢ περιπατῶν (προσερχόμενος) ρ 458· ἐν γένει περιπατῶ, κινούμαι «ὅσα τε γαλῶν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει» ὅσα ἐπὶ γῆς ἀναπνέουσιν καὶ κινούνται, τουτέστι ζῶσι, Ρ 447, σ 431, Ὑ Δήμ. 366.

ΕΡΡΑΖΑΤΑΙ, ἰδ. **ΡΑΙΝΩ**.

ΕΡΡΗΤΑ, ἰδ. **ΡΗΓΕΑ**.

ΕΡΡΑ, μέλ. ἐρρήσω, Ὑ. Ἐρμ. 259, ἐπιπόνως βαδίζω, κλονούμενος περιπατῶ, ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τοῦ χαλῶς Ἡφαίστου, Σ 424· ὅταν περιλυτός, ἐν ἀμηχανίᾳ περιφέρωμαι, πλανῶμαι, δ 367, Ὑ. Ἐρμ. 259. Ἰδίως: κατὰ δυστυχίαν ἢ πρὸς βλάβην ἔρχομαι ἢ ὑπάγω, «ἐνθαδὲ ἔρρων» ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἦλθον ἰδῶ, «ὅταν ἐτσάκισα τὸ ποδάρι μου καὶ ἦλθα» ἰδῶ (ὅ ἐ. καλλίτερα νὰ ἐτσάκισα τὸ ποδάρι μου παρὰ νὰ ἠρόμην ἰδῶ) Θ 239, Ι 364. Συνηθιστάτον μάλιστα κατὰ προστακτ. εἰς ἑκφρασίαν ἀγανακτήσεως «ἔρρε» «κρημνίσου, ἔ τόν διάβολον» Θ 164, κ 72, «ἔρρετε» Ω 239, «ἔρρέτω» α, «ἔ· πάγη ἔ τάνθεμα» Γ 349, «ἐκηλος ἐρρέτω» δ· «πάγη ἔ τὸ καλὸ, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ παρ' ἐμοῦ, ἀς κρημνισθῇ, Ι 377. (ἢ Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος: τὴν πρὸς τὸ ῥέω συγγένειαν δὲν βλέπω· τὴν πρὸς τὸ λατ. ερρο δὲν παραδέχεται ὁ Κούρτιος διότι εὐρίσκονται ἀνατίρητα ἔχνη διγῆμας ἐν ἀρχῇ, πρὸλ. Α 239).

ΕΡΡΩ, ἢ, ἐπ. καὶ λυρ., ἐν δὲ τῇ 4) σημ. πάντοτε **ΕΡΕΡΗ** (πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄρρω, παρὰ τοῖς Κρησὶ τοῦλάχιστον ἐλέγγο κατὰ τὸν Ἡούγ. ἄρσα).

1) δρόσος, «δροσιά» Ψ 598, ν 245, πληθ. Σ 351, «ἔρσαι αἵματι μοδαλαί» «σταγόνες» δρόσος αἵματι μειγμέναι, εἰ: ἐνδοεῖν θείας ὀρχῆς, Α 53. 2) Μεταφ. «ἔρσαι» ι 222, νεογέννητα ἀρνία, καὶ μάλιστα τὰ ὀψίγωνα, τὰ «ὀψιμα, ὀψιμὰ δίδει» (ἢ τὴν μεταφορὰν ταύτην τὴν ἀπὸ

τῆς δρόσου εἰς τὰ ὀψίγωνα ἀρνία μαρτυρεῖ ἔνθεν μὲν τὸ Γερμανικὸν Frischling, ἔνθεν δὲ τὸ τῆς καθομλ. δροσιά, δροσερόν ἐπὶ τρυφερῶν πραγμάτων, οἷον περὶ τρυφερῆς γυναίκας: «δροσιας τρέχουν ἀπὸ τὸ πρῶτον πόντης»).

ΕΡΥΘΕΙΣ, **ΕΣΣΑ**, **ΕΝ**, ἐπ. **ΕΡΕΥΘΕΙΣ** α.) δροσερός, τρυφερός, «νωπός», «ἐραθὴς λευτός» Σ 349, «κύπερος» Ὑ. Ἐρμ. 407· β.) μεταφ. ἐπὶ πτώματος νεωστὶ ἀποθανόντος πρόσφατος «ἐρῆεις καίται» Ω 449, «ἐρῆεις καὶ πρόσφατος» Ω 757.

ΕΡΥΛΑΟΣ [-υ-], ὁ, ἰδ. **ΕΡΥΛΑΟΣ**.

ΕΡΥΓΜΗΛΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, ἐπ. (ἐρυγνῶ), ἐκ βάθους μυκώμενος, «μουγγρίζων», ἐπὶ τοῦ ταύρου, Σ 580 φ. (ἢ Παράγεται μᾶλλον ἀμέσως ἐκ τοῦ ἐρυγμός, τονίζεται δὲ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: κίβδηλος, ἐκθλος, πέτληλος ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰσάγωμεν τὴν λ. μετὰ τοῦ γραμματικοῦ Τυραννίωνα καὶ κατὰ τὴν ἐπικρατεστίαν ἀναλογίαν).

ΕΡΥΓΩΝ, ἰδ. **ΕΡΕΥΓΟΜΑΙ**.

ΕΡΥΘΑΙΝΑ [-υ-], ποι. ἀντὶ τοῦ ἐρυθραίνω, κοκκινίζω, μόνον ἐν τῷ παθ. ἐρυθραίνωμαι, γίνομαι κόκκινος, κοκκινίζω (ἀμετ.) Ὑλ. Κ 484, Φ 21.

ΕΡΥΘΙΝΟΙ [-υ-], οἱ «ὀψήλοι» Ἐρυθ. πόλις τῆς Παφλαγονίας κατὰ τὸν Εὐστάθ., κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 12, 3, 10 δῶν παράλιον βράχοι, ὀνομαζόμενοι ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος Ἐρυθρίνους, Β 863.

ΕΡΥΘΡΑΙ, αἱ, ἀρχαία Βοιωτικὴ πόλις εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Κιθαιρώνας, ἐν τῇ Πλατατικῇ χώρῃ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Ἀσωποῦ, μητροπόλις τῆς Ἰωνικῆς πόλεως Ἐρυθρῶν Β 499. (ἢ Κατὰ τὴν διάκρισιν τοῦ Σχολ. τοῦ Ὅμ. οὕτως τονίζεται πλέον πανταχοῦ σχεδὸν τὸ ὄνομα ὅταν σημαίῃ τὴν Βοιωτικὴν πόλιν.—Τὴν σήμερον λέγεται Πηγὰ-δια πλησίον τοῦ χωρίου Κατσούλας.) Ἐκ τοῦ **ΕΡΥΘΡΟΣ**, ἢ, ὄν, κόκκινος, κοκκινωπός, «οἶνος» ι 463, μ 49 κ. ἀ. «νέκταρ» Γ 38, ε 93, Ὑ. Ἀφρ. 207 «γαλκός» Ι 365.

ΕΡΥΘΑΚΕΙΝ, **ΕΡΥΘΑΚΟΝ**, ἰδ. **ΕΡΥΘΑ**.

ΕΡΥΘΑΝΑ [-υ-] (ἢ **ΕΡΥΘΑΝΑ** [-υ-], κ 429 φ.) ἕτερος ἐπ. τύπος τοῦ **ΕΡΥΘΑ**, καλῶς, ἐμποδίζω, «κίβνον ἐρυκανώσαι» (κατ' ἐπ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ἐρυκανώσαι) α 499 φ.

ΕΡΥΘΑ [-υ-], ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ ποι. καὶ μέλι-στα ἐπ., μέλ. ἐρύξω· ἀορ. ἀ. ἐρυξά· ἀορ. δ'. μετ' ἀναδίπλ. ἐρύκαλον, Ε 321, Γ 458, Φ 594, καὶ ἐρύκαλον (τὸ α βραγύ), ἀπρφ. ἐπ. ἐρυκακίαι, λ 405. 1) Ἐνεργ. ἐμπαδίζω· ὅθεν α.) κατέχω, κρατῶ, δὲν ἀφίνω, «ἐνὶ μεγάροις γυναίκας» τ 46· ἰδίως ἐπὶ ξένων Ζ 217, α 14· καλῶς «πόντος: πολλοὺς ἐρύκει» Φ 59, «γῆ» Φ 62, «οἶκος» ρ 408, «ἄμφω δόλος καὶ δεσμός ἐρύκει» θ 347 κ. ἀ. β.) ἀναγκαιτίζω, σταματῶ «ἵππους» Γ 443, «λαόν» (ἀπὸ τῆς φυγῆς) Ζ 80, Φ 7. Μεταφ. «μείνος» Θ 178, «θυ-

μόν» τὴν καρδίαν δαμάζω, λ 405· «ἑτέρος με θυμὸς ἔρυκεν» ἄλλη σκέψις μὲ ἐκώλυσε, ι 302· γ'.) ἀποτρέπω, ἀποκραύω, ἀπωθώ, ἀπολεῖ. Α 352, Ο 297 κ. ἀ. «τινὰ μάχης» Σ 426· «κακὸν τινα» κακὸν ἀπὸ τινος, Ο 450, Ρ 292, «λιμόν τινα» ε 466· δ'.) διαχωρίζω [διίσταμαι] «ὀλίγος δ' ἐτι χῆρος ἐρύκει» Κ 461. 2) Μίσσ. ἀ.) ἐμποδίζομαι, χρονοτριβώ, δ 373, 466, ρ 17· «μή μοι ἐρύκεσθον» μή μου ἀργοπορήσετε, Ψ 443· β'.) μετ' αἰτ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «κυμὰ μιν ἐρύκεται» Μ 283. (Κατὰ τὸν Δοιδερόλ. ἐκ τοῦ ἐρύω).

Ἑρύλαος [-.-], ὁ (ἐρύω, λαός, οἶονεὶ σιωτῆρ τοῦ λαοῦ) εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φανεύεται, Π 414. (Ὡς τὸ γράφεται μετὰ τὸν Σπείζερρον ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ Ἑρύλαος).

Ἑρύμα [-.-], τὸ, (ἐρύομαι) ἀπέπασμα, προφύλαγμα, «ἔρυμα χρῶς» λέγεται ἡ μήτρα, Δ 437 †

Ἑρύμαθος [-.-], ὁ, ὄρος τῆς Ἀρχαδίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, ζ 403.

Ἑρύμας, ἄνθρωπος, ὁ, ὄνομα δύο Τρώων, τοῦ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδομενεύς, τοῦ δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φανευθέντος, Π 315, 415.

Ἑρύματος [-.-], ὁς, (ἐρύω, ἔρυμα) ὁ σύρων τὸ ἔρυμα, οἶονεὶ ἀρματοσύρτης, ἐπιθ. τῶν ἵππων, Ο 354, Π 370, μόνον κατὰ μεταπλασμὸν ἐν τῇ πληθ. -ματι, -αται.

Ἑρύπτολις, ι [-.-] (ἐρύω, πόλις), φύλαξ τῆς πόλεως, παλιούχος, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ζ 305 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ῥυσίπτ.) Ὑμ. 40, Α 28, 3.

Ἑρυνός, ὁ, ἕτερος τύπος τοῦ Ἑρύμα, προφυλακτήριον, Γ. Δῆμ. 230.

ἐρύω (ἔρ.), Ἴων. 3) ἐπ. εἰρήνη· παρατ. ἔρυον, Μ 238· μέλ. ἐρύσω (ἐπ. σσ) καὶ ἀντὶ τοῦ σι: ἐρύω, Α 454, Ο 354, Χ 67· ἀόρ. εἴρυσα, ἐπ. σσ, θ 85, καὶ πληθ. ἀναυξ. ἔρυσα καὶ ἔρυσσα· παρακ. παθ. εἴρυμαι, γ'. πληθ. Ἴων. καὶ ἐπ. εἰρύεται (ἴδ. καὶ κατωτ.) ὑπερσ. γ'. πλ. εἴρυοντο, Μ 454, Σ 69 καὶ Ἴων. καὶ ἐπ. εἰρύατο, Ξ 30, Ο 654. (Οἱ τύποι οὗτοι συνηθέστερον ἔχουσι μέσ. διάθεσιν). Μέσ. ἐρύομαι καὶ Ἴων. καὶ ἐπ. εἰρύομαι μέλ. ἐρύομαι, ἐπ. σσ, φ 425, καὶ εἰρύσομαι, Σ 276, ἀπαρρ. ἀντὶ τοῦ σι: ἐρύεσθαι, Ι 248, Ξ 422, Φ 588· ἀόρ. ἐρυσάμην (ἐπ. σσ) καὶ εἰρυσάμην πληθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ αὐτός με τὸν παθ. Ἐκτός δὲ τούτων ἔχει τὸ ῥήμα καὶ ἕτερον τοῦ ἐνεσθ. τύπον κατ' ἀναλογία τῶν εἰς μι ἐσχηματισμένων ἢ συγχεκομμένων καὶ ὁμοίων με τὸν παθ. παρακ. Ὁ τύπος οὗτος εἶναι: ἔρυμαι, εἴρυμαι, ἐξ οὗ γ'. πλ. εἰρύεται (ἴδ. κατωτ.)· συγνότερον εἶνε τὸ ἀπαρρ. ἔρυσθαι, εἴρυσθαι καὶ ἐκ τοῦ παρακ. β'. ἐν. ἔρυσσ, γ'. ἐν. ἔρυτο, εἴρυτο, γ'. πληθ. ἔρυοντο, εἰρύατο, (ὁ χρόνος οὗτος ἔχει καὶ ἀόρ. σημασ. Ε 23, 538). Οἱ διαφέροντες οὗτοι τύποι ἔχουσι πανταχού, πλην ἐν

χ 90, τὴν μεταφ. σημασ.: σώζω, φυλάττω. Σημειωτέον ὅτι οἱ τύποι οἱ μακρὰν ἔχοντες τὴν ἀρχομένην εἰρ- παρὰ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὅτε μὲν ἔχουσι τὸ δίγαμμα, ὅτε δὲ οὐχί, πρβλ. Ξ 75, Χ 306, ζ 265 κ. ἀ. καὶ Σ 276, Φ 588, π 463. [Π ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνὴ ἔχει τὸ υ βραχὺ πρὸ τοῦ σ· ἐν δὲ τῇ ἐνεσθ. καὶ παρατ. μεταξὺ μὲν δύο βραχέων συλλαβῶν τὸ υ εἶνε μακρόν, οἶον: ἐρύετο· ἄλλως δὲ βραχὺ, οἶον: εἰρυσέσθαι, Φ 588. Ἐν δὲ τῇ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ὡς καὶ ἐν τοῖς ὁμοφώνουσι μέσαις τύποις τὸ υ εἶνε ἄλλοτε μακρόν (εἰρύαται, Ξ 75, π 463, εἰρύατο, Ξ 30, Ο 654) καὶ ἄλλοτε βραχὺ (εἰρύαται Α 239, Δ 248, ζ 265, εἰρύατο, Χ 303) μακρόν εἶνε καὶ ἐν τοῖς: εἰρυνέος, ἔρυσσ, ἔρυτο].

Α'.) Ἐνεργ. 1) σύρω, ἐλκύνω, «τραβῶ» (λατ.), μετ' αἰτ. καὶ εἰς περαιτέρον προσδιορισμὸν μετὰ προθέσ. ἢ ἐπιρ. οἶον «πάλιν ἐρύω τινα» ἀποσύρω τινα, Ε 836, «οἷστον ἐξ ὤμοιο» ἐξελεγκύω, Ε 410, Π 863 κ. πληθ., «φῆρος κακὰ κεφαλῆς» ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σύρω, θ 85, «νευρήν ἐπὶ τινα» ἐντείνω τὴν νευράν (τοῦ τόξου) ἐναντίον τινός, Ο 464, «σειρήν» τὴν ἄλυσιν ἀνελεγκύω, Θ 23· ὡσαύτως «δῶρ ἐπ' ἄκρης» θ 508· «τινὰ ὑπὸ ζυγὰ» καθελεγκύω, σύρω ὑποκάτω, ι 99· ἰδίως ἐπὶ τῶν νηῶν, ἀνελεγκύω (εἰς τὴν ξηράν) ἢ καθελεγκύω, «εἰς ἄλλα» Α 444, ο 34 κ. πληθ., «νῆα ἡπειρόνδε ἢ ἐπ' ἡπείρου» κ 403, π 323, 359· παθ. «νῆες εἰρύαται ἐπὶ θινί» Α 248, Ξ 75· «προκρύσσαι» Ξ 35, πρβλ. δὲ καὶ Β'.) 2) ἀ.) 2) σύρω, ἐλκύνω διὰ τῆς βίας, ἐκ(ἀπο)σπῶ, «ἔγχος ἐκ χειρός» Ν 598, «ρίνον ἀπ' ὀστέσφιν» Ε 434, «κρύσας πύργων» Μ 258, «τινὰ χλαίνης» τραβῶ τινα ἀπὸ τῆς χλ. ἵνα ἐφελκύσω τὴν προσοχὴν του, Χ 493, ἰδίως «νεκρόν» ἀποσπῶ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν φίλων τοῦ πεσόντος, οὔτινες ἀπομακρύνουσι τὸν νεκρόν ἵνα προφυλάξωσιν ἀπὸ τῶν ὕβρεων τῶν πολεμίων, Ε 573, Ρ 581, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν, οὔτινες ἐλκύουσι τὸν νεκρόν πρὸς ἑαυτούς ἵνα σκυλεύσωσιν αὐτόν, Δ 467, Ρ 230, 419, Σ 540· β'.) ἐλκύνω, σύρω κατὰ γῆς, «σέρνω», οἶον «τινὰ ποδὸς διὰ δώματα» ρ 479, «περὶ σῆμα» Ω 16, «τινὰ εἶσω κουρί» σύρω τινα μέσα ἀπὸ τὰ μαλλιά, χ 488 κ. ἀ. τ. Ὅθεν ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων πτώματα σπαρασσόντων, «τινὰ πρὸ ἄστρος» Α 454, Ο 354, Χ 67.

Β'.) Μίσ. 1) σύρω, ἐλκύνω, τραβῶ τι, πάντοτε ὅμως μετ' ἀποφωρᾶς πρὸς τὸ ὑποκειμενόν, ἡγουν τὶ τῶν ἑαυτοῦ, ἢ ἐκ τινος τῶν ἑαυτοῦ, ἢ πρὸς ὠφέλειάν μου, οἶον «μάχαιραν» τὴν μάχαιράν μου, Γ 271, ὡσαύτως «φάσανον, ξίφος, ἄορ» [σπῶμαι], σύρω τὸ ξίφος μου κτλ. Ὅμ. πληθ. «δῶρ ἐξ ὠταλῆς» τὸ δῶρ μου, κ 165, «τόξον» ἐντείνω τὸ τόξόν μου, φ 425, ἵππον ἐς ἀκρόπολιν· εἰς τὴν ἀκρόπολιν των, θ 504, «νῆας» τὰ πλοῖά μου εἰς τὴν θάλασσαν, Ξ 79, ι 494· ἐρύσαντό τε πάντα· καὶ ἀπέσυραν τὰ

πάντα (ἀπὸ τῆς ἀνθρώπινης, ἐφ' ἧς ὥπτηντο, ἢ ἀπὸ τῶν ὀφελῶν πρὸς ἰδίων αὐτῶν χρήσιν: ἵνα φάγωσιν αὐτά) Α 466 κ. ἀ. πλγ. «χρυσὸν ἐρύσασθαι» μὲ χρυσὸν νά ἀντιστοιχάσῃ, νά ἰσογισῶσι, Χ 351 (κατ' ἄλλους: δεῖ νά ἐξαγοράσῃσι).

2) σύρω πρὸς ἑμαυτὸν, «τινὰ ἄσπον» τ 481: ἰδίως διὰ τῆς βίας σύρω, ἀποσύρω (πρὸς ἑμαυτὸν) «τινὰ μάχης, χάριν» Ε 456, Ρ 161, καὶ μάλιστα ἐπὶ νεκρῶν ἐν μάχῃ πεσόντων, «νέκον, νεκρὸν» ἀποσπῶ, σφαρπαζῶ, εἴτε ἐπὶ πολέμῳ σκυλεύσεις: χάριν, Ξ 422, Σ 474, «τινὰ» Ε 298, εἴτε ἐπὶ φιλῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν πολέμων ἀποσπομένους, Ρ 104, Σ 452.—Ὅθεν ἐν γένει 3) ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ κινδύνου, σώζω, «γλυτώνω» Ε 344, Α 363, Υ 93, 450: συνάπτεται μετὰ τοῦ «σώζω» γ 372: ἐπομ. καὶ ζ.) φυλάττω, πρῶτα τεύω, «ἐρύετο Ἴλιον» Α 403, «Λυκίην ἐρύετο» Π 542 κ. ἔ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων προφυλαττόντων «εἰρύσατο ζωστήρ» Δ 486, «σανίδες πόλιν» εἰρύοντο Μ 454, Ο 274, ε 484: ὡσαύτως καὶ «νῆες ὁδὸν εἰρύονται» φυλάττουσι τὴν ὁδὸν, εἶνε δίκην ὁχυρώματος (ἐρύματα) παρὰ τὴν ὁδὸν τεταγμέναι (κατὰ τὸν Ἰμειν κατ' ἄλλους: δεῖ εἶνε παρὰ τὴν ὁδὸν ἀνελευσμένα, ἢ: ἐμποδίζουσι τὴν ὁδὸν) Ξ 265: συνάπτεται μετὰ τοῦ «σάω» Κ 44: β.) ἀποτρέπω, ἀποκροῶ, ἀποσοῶ, ἐμποδίζω, «Κῆρα» Β 859, «ἦ (οἱ) πλείστον ἔρυτο» ἦτις μάλιστα ἀπέκρουσιν ἀπ' αὐτοῦ (τὸ δόρυ) Δ 438, πρὸλ. Ε 538, Ρ 518. Μεταφ. «Διὸς νόον» τὴν ὀλέσιν τοῦ Δ. ἐμποδίζω, Θ 443, «χάλον» δαμάζω, Ω 584: γ.) σύρω τι πρὸς ἑμαυτὸν, ἵνα διατηρήσω καὶ διαφυλάξω, ἐπιτηρῶ, διαφυλάττω, «Ὀύρα» ψ 229, «νῆα» Ε 259, «ἄκουιν» γ 268. Μεταφ. «φρῆσιν ἐρύομαι τι» φυλάττω τι ἐν ἑμαυτῷ, ἀποσιωπῶ, π 459, «οἱ τε θέματα πρὸς Διὸς εἰρύονται» οἵτινες τὰ δίκαια τὰ παρὰ τοῦ Διὸς διαφυλάττουσι, Α 239: δ.) «φυλάττω» τηρῶ, δὲν παραδίδωμι, «ἔπος, βουλὰς» Α 216, Φι 230: ε.) παρατηρῶ, «παραφυλάττω» π 463: κατασκοπεύω «θήνεα θεῶν» ψ 82.

ΕΡΧΑΤΑΙ, ΕΡΧΑΤΟ, ἴδ. ΕΡΓΩ.

ΕΡΧΑΤΑΙ, ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ ΕΡΓΩ, ἐμπερικλείει μόνον ἐν τῇ παρ. «οὗς ἐρχατόντο» (κατ' ἐπ. ἐπικτ. ἀντὶ τοῦ: ἐρχατῶντο) Ξ 45 f.

ΕΡΧΟΙΕ, ἴδ. ΕΡΓΩ.

ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἐλευσόμεαι (ἐκ τῆς ρίζης ΕΛΕΥΟ-)· ἀόρ. ἦλθον, ποι. ἦλθον, ἀπρφ. ἐλθεῖν καὶ ἐπικ. ἐλθέμεναι παρὰ. ἐπικ. ἐλθούθα, ἀ. πληθ. ἐπικ. ἐλθλούμεν Ι 49, γ 84, μετοχ. ἐλθλούως καὶ ἐλθλούως, Ο 84. 1) «έρχομαι», ὑπάγω, βαδίζω, ἀναλόγως δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐπικ., δι' ὧν πειραιτέρω προσδιορίζεται, ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἐπανέρχομαι καὶ κτλ. Ε 450, «ἐκ τινος» Ο 42, «αὐτίς, ἀψ, πάλιν ἐρχομαι» ἴδ. τὰς λ., ἀλλὰ καὶ ἀνευ τούτων τῶν προσδιορισμῶν ἔχει τὴν σημ. τοῦ: ἐπανερχομαι, α 408, β 30, κ 267, ο 428, (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. περὶ ἀποδημούντος: λέγομεν «πότε ἐρχεται: ἦλθεν», ἀλιγορομένους δηλ. τῆς πρὸς τὴν ἀποδημίαν σχέσεως καὶ θεωρουμένης τῆς ἐπανόδου ὡς ἀπλῆς ὁδοῦ)· ἀ.) ἐπὶ ἐμφύγων ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πλγ. Μεταφ. δεῖ καὶ ἐπὶ ἀλλοίως κινήσεως, ὅσον πλέω «ταξιεύω», Ν 472, λ 424 κ. ἀ. «ἐπὶ πόντον ἐρχεσθαι» διὰ θαλάσσης ὑπάγω, β 23: ταύναντιον «πεζὸς ἦλθε» Ε 204, Ρ 613: ἐπὶ πτήσεως τῶν τε πτηνῶν καὶ μελισσῶν Β 89, Ρ 755: β.) ἐπὶ ἀφύγων, ὅσον ἐπὶ νεκρῶν, «εἰ... ἐλθοι τεθνηὼς» Ρ 164, Σ 480: ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων: θυίλλης Ι 6, Μ 288, νεφῶν Δ 276, Π 364: ἐπὶ χρόνου ἀλλαγῆς «ἦλθε κνέρας, φάος» Θ 500, Ρ 615, «θίρος» λ 492 κ. πλγ., ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων «ἀρμενίζω» Ο 549, Ξ 334 κ. ἀ., «πολλὰς καὶ ἐπὶ τῶν ὀπλων Η 264, «ἔγχο: διὰ ἀσπίδος» Γ 357 κ. ἀ., «σῆμα κατὰ στόμα ἦλθε» σ 97, «γέρας ἐρχεται ἄλλη» ὑπάγει ἄλλοις, εἰς ἄλλον, Α 420: ἐπὶ καταστάσεων τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, «κακὸν ἦλθε» Ο 450, «θάνατος» ν 60, «τὸν δ' οἶσα περὶ φρένα: ἦλυθ' ἰωή» εὐθύς ἡ κριὴ ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ (ἢ ποιητικῇ περιφρασὶ τοῦ: ἦκουσεν) Κ 439, «περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος» περικύκλωσε τὰς φρένας τοῦ ὁ οἶνος, ταυτίσιν ἰσχύτισε τὸν νοῦν, τὸς αἰσθήσεις τοῦ, ι 362, «ὁδὸν διὰ χροῦ: ἦλθε» Α 398, «ἄχος ἀπὸ πραιπίδων ἦλθε» ἀπῆλθεν ἢ ἐξηλθεν, Χ 43 κ. ἀ. τ. 2) Συνατάσσεται ἀ.) μετ' αὐτ. τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως «κλιτήν» εἰς τὴν κλ. Α 332, «Ἀἰῶα δόμου» Χ 483: β.) μετ' αὐτ. τοῦ πειραιτέρω προσδιορισμοῦ, «ὁδὸν ἐρχομαι» πορεύομαι ὁδόν, «κῆμον δρόμον», γ 316, ἐπὶ δὲ καὶ: κῆμον ἐκδρομὴν πολεμικὴν (κατὰ τὸν Ναυγελῶαχ, κατ' ἄλλους: δεῖ ὑπάγω ὡς ἀπεσταλμένος, μὲ ἀποστολὴν) Α 454, «αὐτὰ κίλευθα» τὴν αὐτὴν ὁδόν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, Μ 225, «ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κίλευθα ἦλθωμεν» ἐλάδαμεν ἄλλην καὶ πάλιν ἄλλην ὁδόν, ι 262, «τηύσθην ὁδὸν ἐλθεῖν» ὑπάγω εἰς μάτην, κῆμον μάταιον δρόμον, γ 316, «ἀγγέλην, ἐξείσθην ἐλθεῖν» ἴδ. τὰς λ. γ.) μετὰ γεν. τοπικῆς «πειδίω» διὰ τῆς πεδιόδος: Β 804 (ἢ ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. «πηγαίνω τοῖου τοῖχου, τοῦ γ' αὐτοῦ, τοῦ κάμπου, τῆς στερεᾶς καὶ τοῦ πελάγου»)· δ.) μετὰ μετοχῆς, μέλλοντος μὲν εἰς ἐκφρασιν τοῦ σκοποῦ, «έρχομαι ἔγχο: εἰσάμενος» ὑπάγω ἵνα φέρω τὸ δόρυ, Ν 256, πρὸλ. Ξ 304: ἐνεστώτος δὲ ἢ παρρηχημένου εἰς ἐκφρασιν τοῦ τρόπου τῆς ἐλεύσεως, «ἦλθε θέουσα» Α 715, «ἦλθε φθάμενος» προλαβὼν ἦλθε, ψ 779, «βεδρωκίως: βασι: ἐρχεται (λίων)» ἔγχεον φαγωμένον μέρος βοῶς, γ 403, «αἶ κεν νέκυς ἡσυχυμένος ἐλθῇ» Σ 480.—Ἡ μετοχὴ «ἐλθών» χρησιμεύει ἐνίοτε εἰς πληρυστίαν καὶ περιγραφικωτέραν παράστασιν πράξεως: τινος, ἐν ᾧ φαίνεται πλεονάζουσα κατὰ τὸν νωότερον τρό-

πον τοῦ λέγειν, ὅσον «οὐ δύναμαι—μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσι» Π 521, 668. (|| Ὡσαύτως καὶ ἡ καθομιλουμένη διετήρησε τὸν φαινόμενον τοῦτον πλεονασμὸν λέγουσα «νὰ πὰ' (ω) νὰ πάρω, φάγω, πολεμήσω κτλ.»).

ἔρα, ἴδ. ἔραε.

ἔρα, ἐπικ. ἔρεν, ἴδ. εἶρα.

ἔραδιος, ὁ, ὄρνέου εἶδος, ardea major τοῦ Λίνου (καὶ ὄχι κατ' ἄλλους ardea stellaris, Γαλλ. héron), «δεξιός» αἰῶνι, καλὸς οἰωνός, K 274 f. (|| Νεώτερον ὄνομα Ἑλλ. τοῦ πτηνοῦ ἀναφέρει ὁ Κοραῖς Ἀττ. 5, 452 ἐκ τοῦ Δουκαγγίου «λάκρυα» μὲ ἐλήγησιν αρδεα (heronneau). Οἱ Γρατικοῦ ῥιζομαχοῦν τὴν ὀνόμαζαν καὶ ἀρδιόλαν. Ἐλέγετο δὲ καὶ μὲ ἀπαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου «ῥωδιός ὁ ἐρωδιός» κατὰ τὸν Ἰππόλιον, ὅστις φέρει καὶ ἄλλο ὄνομα τοῦ ὀρνέου «νυκταίετος, ὅρνεος ἱερὸς Ἦρας ὁ καὶ ἐρωδιός». Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Κοραῖς. Ἡ δὲ παραγωγή τῆς μὲν νεωτέρας λ. λάκρυα ἴσως εἶνε ἐκ τοῦ ῥ. λακίω κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ λακερά, διότι ἡ φωνὴ τοῦ ἐρωδίου ὁμοιάζει μὲ τὴν τοῦ πελαργοῦ (λάκ-λάκ) κατ' ὅ καὶ ὁ Ὁμ. ε. ἀν. γ. 276 εἶπε «κλήγξαντος ἄκουσαν», τῆς δὲ ἀρχαίας ἐρω-διός ἄγνωστος· πιθανῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης ἢ λ. μὲ τὴν Λατ. ardea καὶ μὲ τὴν παρὰ Ἰνδο-χίμ. παρεμφερμένην ἄραμος (=ἐρωδιός), ὅφ' ἦν ἴσως ὑπολαμβάνει ἡ ῥίζα ἄραα- ἢ ἄρα-).

ἔραειν, ἐπικ. (συγγ. τῷ ῥέω, ῥώομαι, Λατ. ruo). 1) ἀμετ. ῥέω, «τρέχω», ἐξορμῶ, «χύνομαι, πετάγομαι»· αἶμα ἐρωήσει περὶ δουρί· θά ῥέυσῃ, θά πεταχθῇ τὸ αἶμα σου περὶ τὸ (ἐμπεπηγμένον) δόρυ, A 303, π 444. Μεταφ. ἐπὶ πάσης ταχεύας ὁποιοῦσιν κινήσεως, ὅπως ὁδоруμ, ἀποσύρομαι, παύω, μετὰ γεν. «παλέμοιο, χάρις» N 776, Ξ 404, P 422, T 470, Ὑ. Δημ. 302· ἀπολελ. ἀποχωρῶ, «νέφος οὐποτ' ἐρωεῖ» πατὲρ δὲν ἀποχωρεῖ, δὲν διαλύεται, μ 75· ἐπομ. βραδύνω, ὅκνω B 479, X 145, «αἰ δ' (ἔποι) ἠρώησαν ὀπίσσω» ἔμειναν ὀπίσσω, Ψ 433. 2) μετὰδ. ἀποτρέπω, ἀποπέμπω, μόνον ἐν τῷ «τινὰ ἀπὸ νηδύν» N 37.

ἐραή, ἡ, ἐπικ. 1) πᾶσα βία κινήσεως, ῥύμη, ὁρμή, φερόα, πρὸ πάντων ἐπὶ βελῶν «βελῶν ἐραή» Δ 342, P 562, «δούρατος» A 337, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή γίνεται» ὅσον γίνεται (εἶνε) ἡ ὁρμή τοῦ δούρατος, ὃ ἐ. ἐφ' ὅσον ἐκινεῖται τὸ δόρυ ὁρμητικῶς φερόμενον, O 358· ὅθεν «δουρὸς ἐρωή» ὡς μέτρον ἀποστάσεως (|| ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «μὲ τουφεκιὰ τόπον») ἀκόντισμα, Ψ 529· 6') Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων «ἀνδρὸς ἐρωή» ὁρμή, δύναμις Γ 62, «λικμητῆρος» N 590, πρβλ. Ξ 448. 2) ὑπαγωγῆσις, παβσις, διακοπή «πολέμου» Π 302, P 764.—ἴλ.

ἔρας, ὅτος, ὁ, καὶ ἀρχαιότερος ποι. τύπος ἔρος, ἐξ οὗ ὁ Ὁμ. ἔχει πλὴν τῆς ὀνόμα. τὴν δοτ.

ἔρσ σ 212 ὅ πολλὰκις τὴν αἰτ. ἔρον· ἡ δὲ ὄνομα. ἔρος μόνον Γ 442, Ξ 294 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B' μετὰ τοῦ Ἄρεος ἐκ τοῦ Εὐσταθ. ἀποκατέστησε τὸ ἔρος), ἡ γεν. ἔρωτος Βατρ. 78, ἡ αἰτ. ἔρωτα Ὑ. Ἑρμ. 449. Σημ. ἔρως, «ἀγάπη», ὅταν «θεῶς ἔρος» ὁ πρὸς θεῶν ἔρως, Ξ 315, πρβλ. σ 242· ἐν γένει ὄρεξις, ἐπιθυμία, «πολέμου, γού», ἴδιως δὲ «πόσεως καὶ ἐδότητος», ἴδ. εἰσῆμι.

ἔρωτάν, ὁ κοινὸς οὗτος τύπος ἀντὶ τοῦ εἰρωτάω, φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἐκλείψῃ ἐκ τῆς ἐπικῆς διαλέκτου, ὅς ἐνδισκόμενος μόνον ἐν τῷ παρατ. ἠρώτα, ὅπερ οἱ νεώτεροι ἐκδίδουσι διωρθωσαν εἰρώτα, ἴδ. εἰρωτάν.

ἐς καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐς- ἀρχόμενα σύνθετα ζήτ. ἐν τῷ εἰς, εἰς-.

ἐσάατο, ἴδ. εἰσαάλομαι.

ἐσβη, ἴδ. ἐβέννιμι.

ἐσαίκα, ἴδ. εἰσαίω.

ἐσεάρακον, ἴδ. εἰσαέρωμα.

ἐσεακίεσθαι, ἴδ. εἰσέρχομαι.

ἐσεμάσσαιτο, ἴδ. εἰσμαίεσθαι.

ἐσέχιντο, ἴδ. ἐσέκω.

ἐσάατο, ἴδ. εἰσαάλομαι.

ἐσθον, ἴδ. ἐσθνιμι.

ἐσθίς (Ἑσθίης), ὅτος, ἡ (ἐννοεῖται), Λατ. vestis· ἡ ἐνδυμασία, Ὁδ. α 465, ε 339 κ. ἂ πλχ. 6') στρώματα, παπλώματα, (ἐν τῇ καθομιλ. διὰ μιᾶς λέξεως «στρωσις») ψ 290.

ἐσθία, κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἐσθω, ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἦσθι· μέλ. ἔσθωμαι, ἴδ. ἔσθω· ἄρ. ἔφαγον (ἴδ. φαγεῖν)· παρακ. ἐδήδοκα ἐξ οὗ μόνον ἡ συγκεκομ. μετοχὴ ἐδηδота Ὑ. Ἑρμ. 560· παθ. παρακ. ἐδήδομαι· τρώγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, «ἐσθιέμεν καὶ πίεμεν» 6 303, φ 69· μετ' αἰτ. ε 409. Μεταφ. «πάντας πῦρ ἐσθίει» τοὺς τρώγει (παραναίλασκει) τὸ πῦρ, Ψ 482, «οἶκος ἐσθιέται» ὁ οἶκος (δηλ. ἡ περιουσία του) τρώγεται, δ 348. (|| Ἀμφότερας ταύτας τὰς μεταφορὰς τοῦ βήματος ἔχει καὶ ἡ καθομιλουμένη).

ἐσθλος, ὁ, ὅς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., συνώνυμον τοῦ ἀγαθός· καλός, χρηστός, τίμιος, εὐγενής, ἱκανός· εἰς τὸ εἶδος του· ἡ) ἐπὶ ἀνθρώπων πάσης τάξεως (ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ συνώτου, ο 577) καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀναφερομένων, «θηρητῆρ» ἱκανός, ἐπωθέσις κυνηγός, Ε 51· «ἐν τινι» O 283· ὅθεν· ἀγαθὸς ἐν πολέμῳ, ὃ ἐ. ἀνδρείος, τοῦναντίον τοῦ «κακός» B 367, E 469 κ. ἂ. μάλιστα τῆς ἴλ., ἔπειτα· ἀγαθός τὴν καταγωγήν, εὐγενής, θ 553. ἴδιως ὡς οὐσιαστικόν «οἱ ἐσθλοὶ» οἱ εὐγενεῖς, οἱ εὐπατρίδαι, Ὁμ. πλχ. Πολλὰκις ἐν τούτοις συνεκφράζει καὶ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν φρονημάτων τὴν εὐγένειαν, ὅταν «ἐσθλὰ ἀγορεύω» λέγω καλοὺς, ὠραίους λόγους (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «κακὰ βυσσοδομούω») ρ 66, «φρένες ἐσθλαὶ» συνεταιρ., ε 417, λ 367· 6') ἐπὶ εὐγενῶν (γενναίων) ἔππων,

Ψ 348. γ.) ἐπὶ πραγμάτων. «ἐμαζαι» ε 242, «φάρμακα» σωτήρια, ὠφίλιμα, δ 228, «κτῆματα» πλοῦσι, λαμπρά, β 342, «δαίς» μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον, Α 576. ὅθεν ὡς οὐσιαστ. «ἐσθλά» τὰ ἀγαθὰ, πολὺτις, κ 523. δ.) ἀγαθός, εὐνοϊκός, αἰστος, «ὄρνιθες» ω 344, «ὑπαρ ἐσθλόν» εὐτοχὴς ἀλήθεια, πραγματικότης (κατ' ἀντιθ. τοῦ: ὄναρ) τ 547. πολλὰκις ὡς οὐστ. «τὸ ἐσθλόν» τὸ καλόν, ἡ εὐτυχία, κατ' ἀντιθ. τοῦ: κακόν) Ω 530, ο 488 κ. ἀ. καὶ πληθ. «τὰ ἐσθλά» ο 86, «ἐσθλόν ἐστι» καλόν εἶνε, ὠφέλιμον, Ω 304.

ἔσθος (ἔσθ.), εστ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐσθῆ, ἔνδυμα, «ἐφύρεμα», Ω 94 τ, Γρ. 34, 43, 44. ἔσθος, ποι. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἔσθ, τρώγῃ, βιβρώσκῃ, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 234, ι 479. ἐπὶ ζώων, Ω 445, ν 409. Μεταφ. «κεμηλία» «τρώγῃ», β 78.

ἔσθειν, ἴδ. εἰσθῆσθαι.

ἔσθμενοι, ἴδ. εἰσθῆσθαι.

ἔσθον, ἴδ. εἰμί.

ἔσθονμαι, ἴδ. εἰσθῆσθαι.

ἔσπερος (ἔσπ.), ον, ον. 1) ὡς χρονικόν ἐσπερινός, τὴν ἔσπεραν (γινόμενος), πάντοτε μετὰ ῥημάτων (ὅτε ἐπ' ἔχει τόπον ἐπιρρήματος) οἶον «ἐσπέρως ἀπονείμην» Φ 560, «ἐσπέρως ἔλθε» ι 335, πρὸλ. ξ 344 κ. ἀ. 2) ὡς τοπικόν, ἐσπέρως, πρὸς ἔσπεραν (καίματος), δυτικώς, «ἐσπέρως ἄνθρωποι» θ 29. Ἐκ τοῦ

ἔσπερος (ἔσπ.), ον, = τῷ προηγουμ. ἐσπέρως, ἐσπερινός, «ἀστήρ» Χ 348, «τότε δ' ἐσπερος ἔκλαγεν οἶος» Γρ. 18, 44.—Συνήθ. ὡς οὐσιαστικόν. ἀ.) ὁ ἐσπερος, = ἡ ἔσπερα, α 422, δ 786, σ 303. β.) τὰ ἔσπερα, αἱ ἐσπεριναὶ ὥραι, ρ 494.

ἔσπετε, ἐπ. προστ. ἐξ ἑτέρου τύπου τοῦ εἰπόν, ὅτι. ἴδε, ἀντὶ τοῦ εἴπατε, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι» Β 484, Α 218, Ξ 508, Π 442.

ἔσπῃμι, ἴδ. ἐσθῆσθαι.

ἔσσαι, ἔσσαι, ἔσθμενοι, ἴδ. ἐσθῆσθαι.

ἔσσειται, ἔσει, ἴδ. εἰμί.

ἔσσειοντο, ἴδ. εἰμί.

ἔσσο, ἴδ. ἐσθῆσθαι.

ἔσσιμαι, ἔσθμενοι, ἴδ. εἰμί.

ἔσθμενος [..], ἐπὶ. (ἐκ τοῦ ἐσθῆσθαι, ἴδ. εἰμί) ταχέως, μετὰ σπουδῆς, «βιαστικά», ἐσπευσμένως, Γ 85, ι 73 κ. πληθ.

ἔσθμενος, ἔσθμενος, ἔσθμενος, ἔσθμενος, ἔσθμενος, ἔσθμενος (ἀντὶ τοῦ ἐσθῆσθαι), ἔσθμενος, ἔσθμενος, ἴδ. εἰσθῆσθαι.

ἔσσο, ἴδ. ἐσθῆσθαι.

ἔστρον, ἴδ. ἐσθῆσθαι.

ἔστρον, ὅρος, ὁ πάσσαλος ἡ μάλλον πασσαλίσκος ὁ κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἀνωθεν ἐμπηγμένος. Ἐπ' αὐτοῦ ἐφηρμόζετο ὁ κρῖκος τοῦ ζυγοῦ, καὶ προσεδέοντο τὸ ζυγόμενον, δι' οὗ ζυγόν καὶ ῥυμὸς σφιγντά πρὸς ἀλ-

ληλα συνδέοντο, Ω 272 τ. (Παρίγεται κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ἐπ, ἴσθμ· κατὰ δὲ τὸν Γράσορ, ἐκ τοῦ ἴσθ, εἰλα, ἡ ἐκ τοῦ ἐσθῆσθαι (ι)).

ἔσθ', πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ ἔσσε, β 346, ζήτ. εἰμί.

ἔσχαρῃ, ἡ (ἔχω), γεν. καὶ δοτ. ἐσχα-ρόφιν, η 469, ε 59. 1) ἐστία, «στία, παραφωτιά» τόπος τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ ἀνάπτεται τὸ πῦρ, Ὁδ. πληθ. Ἐχρησίμευε πρὸ πάντων ἵνα ἐν καιρῷ ψύχους θερμαίνῃ τοῦ: ἐν τῇ οἰκίᾳ, (ὅθεν παρ' αὐτῇ ἐργάζεται ἡ οἰκοδομοῦσα μετὰ τῶν θεραπεινῶν, ζ 52, 305)· ἐπὶ δὲ καὶ ὡς μαγεύριον, υ 423, καὶ ὡς θυσιαστήριον, ξ 420. ἐν-τεῖθεν ἦτο καὶ τῶν ἱκετῶν τὸ ἄστυον «καθίστατο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίσει παρ πυρὶ» η 453 (ἐν καὶ ὁ Ἀμείν· νομίζει παρὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ὅτι παρ' Ὀμ. ἡ ἐστία διὲν ἐθεωρεῖτο εἶσθι τόπος ἱερός), πρὸλ. καὶ η 469, τ 389. 2) πᾶς ἐν γένει τόπος, ἐνθα ἀνάπτεται πῦρ, πυρά, «πω-τιά» «ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχαρά» «ὅσαι πυραί (τῶν νυκτοφυλάκων δηλ.) ἐν τῇ στρατοπέδῳ τῶν Τρώων, Κ 448 (κατ' ἄλλους δὲ: ὅσαι ἐρίαι, τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ὅσοι οἰκογενεῖς ἔρχονται τῆς Τροίας, πρὸλ. Β 425. Μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).—(||. Ἡ λ. ἐσθῆ ἐν τῇ καθομιλουμ., εἰς ταύτην μὲν τὴν παρ' Ὀμ. σημ. οὐχί, εἰς ἄλλην δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρ. εὐχρηστον, τὴν τοῦ μαγευτικοῦ σκεύους, «σκάρα», καὶ τὴν ναυπηγικὴν «σκαρί», καὶ ὁ Εὐστάθιος ἤδη ἐσημείωσεν. «Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχαρίον παραγωγῆς σίδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθεύρουσα τὸ καινόν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναι φησι. βουλομένη πάντως ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν» εἰς Ὁδ. η 453).

ἔσχατος, ὅσα, κυρ. ἐπικλῶς ἐπικτεταμένη μετοχ. τοῦ ἐσχατῆω ἡ -όω (ἔσχατος) ἔσχατος, τελευταίος, «δηλὸν ἐσχατόων» ἔσχατος, ὑπολειπόμενος τῶν πολέμων Κ 206. Γει δὲ «Ἀνθηδών, Μύρσιος» ἡ ἐπὶ τῶν μεθορίων, ἐπὶ τῆς ἐσχατῆς καίμην, Ἰλ. Β 508, 616.

ἔσχατις [..], ἡ, 1) τὸ ἔσχατον μέρος, ἡ ἐσχατία· ἀ.) τὸ ὄριον, τὸ ἄκρον, τὸ τέλος παντός τόπου ἡ πράγματος, οἶον τῆς πό- ρας Ψ 242, «νήσου, λιμένος» β 394, γ 294, ε 238 κ. πληθ., «Φοίνης» Γ 484, «πολέμοιο» τὸ τέλος τῆς μάχης, δηλ. τὰ τελευταῖα τῆς παρατάξεως εἴτε τὰ κέρατα εἴτε τὸ ὑπίσθιν, Α 524, Γ 328, «ἀγροῦ» δ 547, ε 489, σ 338. ὅθεν καὶ μόνον «ἐσχατὴ» τόπος ἐκτός τῆς πόλεως, ἀπόκεντρος (κατὰ τὴν παραλλῆλ) ξ 404. Ἐκ τοῦ:

ἔσχατος [..], ον, ον (πῖθαι. ἐκ τοῦ εἶ, εἶω) ὁ ἔσχατος, τελευταίος· μόνον εἰς τοπικὴν ση- μασιν, οἶον «θάλαμος» ρ 9, «ἔσχατοι ἄλλων» Κ 434, «ἔσχατοι ἄνδρες» οἱ Αἰθίοπες εἰς κοινοῦντες τὰς ἐσχατίας τῆς γῆς κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν θεωρίαν, α 23.—Οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ. ἔσχατα εἰς τὰ ἔσχατα, εἰς τὰ ἄκρα (τοῦ στρα-

A 247, η 130, «ἐπιάχειν» N 835, λ 83. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον=ἐτέρωθε, Γ 230, Z 247, "Υ. Έρμ. 366· ἀφ' ἐτέρου, «Πάτροκλος ἐτέρωθεν ἀναίνατο» A 647, φ 368.

ἐτέρωθεν [...], ἐπέρ. εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἀλλὰ ἄλλως, E 351, O 348, δ 534, «ἐνθεν—ἐτέρωθε» μ 235.

ἐτέρως, ἐπέρ. ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, α 234 f.

ἐτέρωθεν, ἐπέρ. α.) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, «νίκων ἑρώω» A 492, «καθίξιν» Γ 151· β.) πρὸς τὸ ἐν (ἢ ἄλλο μέρος), δέ. πρὸς τὰ πλάγια, «ἐκλήθη ἐπ.» γ 17 (ἐπὶ ἀπὸ θηήσκοντος), «κάρη βάλεν» ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν, Θ 306 κ. ἀ. γ.) πρὸς ἄλλα μέρη, ἀλλὰ ἄλλως, «λίσσεται» Y 231, «φοβεῖσθαι» π 163, «βάλλων ὄμματα» π 179.

ἐτέταλτο, ἴδ. ἐπιτέλλω.

ἐτετεύχαστο, ἴδ. τεύχω.

ΕΤΕΙΜΟΝ, καὶ ἀναύξ. ΤΕΤΙΜΟΝ, ἑλλειπτικός ἀόρ. β'. μετ' ἀναδιπλ. ἐκ τῆς ῥίζης TEM- (ὅπως ἐκ τῆς ῥίζ. FEN- ἔγεινεν ὁ ἀόρ. ἐπεφύον), ὑποτ. τίτρη, τίτρη, ἐντυγχάνω, εὐρίσκω, ἀπαντῶ, μετ' αἰτ. A 293, γ 254, "Υ. Δῆμ. 479, καταλαμβάνω, «ὄν γῆρας ἐτεμε» κατέλαβε, α 218.

ΕΤΕΤΙΚΤΟ, ἴδ. ΤΕΙΧΩ.

ΕΤΕΑΝΕΙΣ, ἴδ. οἰς, τὸς τοῦ Ποσειδῶνος, θεράπων τοῦ Μενέλαου, δ 25, ο 95, κατὰ τὸν Σχολ. οἰς τοῦ Ἀργεῖου καὶ ἔγγυος τοῦ Πέλοπος.

ΕΤΕΑΝΟΣ, ὁ, πάλιν τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἀσώπων (ἢ μετέπειτα Σκάρρη κατὰ Στράβωνα 9, 2, 24) B 497.

ΕΤΗΣ (ἔτης), οἰ, ὁ, ἀρχαία, ἰδίως ἐπ. λέξις, μόνον κατὰ πληθ. «ἔται» οἱ ἀνήκοντες εἰς τινὰ, ἑταῖροι, συνήθεις, φίλοι πάντοτε διακρινόμενοι ἀπὸ τῶν ἐξ αἵματος ἢ ἄλλως συγγενῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ συνδουσίᾳ «κασίγητοί τε ἔται τε» Z 239, ο 273 κ. ἀ. «ἔται καὶ ἀνεψιοί» I 464, «ἔται καὶ ἑταῖροι» (ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν φραστικὴν ἀφθονίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ «ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες») Π 295, «εἰσιτορες ἡδὲ ἔται» δ 46. (Κατὰ τὸν Νίσιον εἰνε οἱ ὁμόφυλοι ἢ οἱ πελάται, ὁπαδοί τινος, συγγ. τῇ: ὡς τῶν καὶ ἑταῖρος, ἢ κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους παράγεται ἐκ τῆς ἀντιωνυμικῆς ῥίζης ἐ-, ἐξ ἣ καὶ αἱ τριτοπρόσωποι προσωπικαὶ ἀντωνυμιαί, καὶ σημαίνει κυρίως τοὺς εἰς τινὰ ἰδιόξουντας, ἢ τοὺς ὀικιστάς.).

ΕΤΗΤΙΜΟΣ [...], οἰ, ποι. (κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἔτιμος) ἀληθής, ἀληθινός, γνήσιος, πραγματικός, πιστός, οἷον «ἄγγελος» X 438, «νόστος, μύθος» γ 244, ψ 72. Ἰδίως δὲ τὸ οὐδ. ἐτήτιμος ὡς ἐπέρ. τῇ ὄντι, ἀληθῶς, «ἀληθινά», «κίνηον δ' οὐδ' ἐτήτιμον» δ 157, Π 128 «ἔτι ἀγορεύω» ἀληθῶς, ἀληθῶς λέγω, α 174 κ. ἀ.

ΕΤΙ [...], ἐπέρ. (ἐκ τοῦ ἐπ, εἰμ). 1) χρονικόν· α.) ἐπὶ τοῦ παρόντος, «ἡκόμην», εἰσέτι,

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

E 254, Z 222, ο 303 κ. ἀ. «ἔτι καὶ νῦν» A 455, I 405· β.) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, K 493, «ἐνθάδ' ἐτι στείλοντες» ὅτι ἀκόμῃ ἦσαν καθ' ἀδόν, B 287, πρὸλ. δ 736· γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμῃ, καὶ τοῦ λοιποῦ, A 96, δ 756 καὶ μετὰ προστ. δ 230, ε 8. Μετὰ τῶν ἀρνητικῶν, [οὐκέτι], ὅχι πλέον, δὲν—πλέον, ἐπὶ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, «οὐ γὰρ ἐτ' ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται» B 43, «οὐδ' ἐτι δὴν ἦν» πρὸ πολλοῦ πλέον δὲν ὑπῆρχε, Z 439, δ 36, «οὐ γὰρ ἐτι Τροίην αἰρήσομεν» B 441 κ. ἀ. 2) προσθήκης σηματικόν, προσέτι, «ἀκόμῃ» συνάπτεται συνήθως μετὰ τοῦ «ἔτιρος», ἄλλος· Z 444, ε 323 κ. ἀ., ἰδίως δὲ μετὰ τῶν συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τοῦ βαθμοῦ «ἔτι μάλλον» E 97 κ. ἀ., «μᾶλλον ἔτι» σ 22. (Τὸ ἰμακρόν πρὸ τοῦ δὴν, δηρόν, ἀπ. ἴδε).

ΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΤΑΙΝΑΙ.

ΕΤΟΙΜΑΖΩ, μέλ. ἄσω, ἐπ. σσ, «ἔτοιμάζω», παρίζω, παρέχω, «γέρας» A 418, «κάπρον» Γ 197. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «ἱρὸν Ἀθήνη» προσφέρει θυσίαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, K 574, «ταύραυτι» ν 184. Ἐκ τοῦ:

ΕΤΟΙΜΩΣ, η, οἰ, Ἄττ. ἔτοιμος (ἀλλὰ καὶ ἔτοιμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις): α.) ἀληθής, φανερός, πραγματικός, «ἢ δὴ ταῦτά γ' ἔτοιμα τετεύχασται» τῇ ὄντι ταῦτα ἐτετελέσθησαν, E 53, «ἢ δ' ἄρ' ἔτοῖμα τίτκτο» καὶ τῇ ὄντι οὕτως εἶχε, O 384, «(μητίς) οὐ σφισιν ἦδε γ' ἔτοιμα» δὲν ἐπραγματοποιήθη, δὲν ἐτετελέσθη, I 425· β.) παρεσκευασμένος, «ἔτοιμος», οἷον «ὄνειαυτα» I 94, ε 453 κ. ἀ. Μεταφ. «πότμος» ὠριμένος, Σ 96. (Πῶθως συγγ. τῇ ἔτιμος).

ΕΤΟΡΟΝ, ἴδ. ΤΟΡΙΝ.

ΕΤΟΣ (ἔτος), βοκ, τό, ἔτος, «χρόνος» B 328, α 16 κ. ἀ. Ἐν τῇ πληθ. σημ. καὶ τὸν χρόνον, A 691, πρὸλ. ἐνιαυτός. (ἢ ἡ λ. περιεσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένῃ μόνον ἐμπρόθετος «ἔφ' ἔτος», ὅπερ προφερόμενον κατ' ἀποκοπὴν «φ' ἔτος» ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνυπόστατον ὑπόθεσιν ὅτι τὸ φ ἐκεῖνο δὲν εἶνε τῆς προσθέσεως, δασυνθὲν πρὸ τοῦ ψιλουμένου ἐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ μεθ-αύριον καὶ πληθος ἄλλων ὁμοίων παραδειγμάτων, ἀλλὰ τοῦ διγέμματος λείψανον).

ΕΤΡΑΠΟΝ, ἴδ. ΤΡΑΠΑ.

ΕΤΡΑΦΟΝ, ΕΤΡΟΦΟΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΕΤΙΜΟΣ [...], η, οἰ, ποι. (ἐκ τῆς) ἀληθής, γνήσιος, βίβαιος, μόνον κατ' οὐδ. «ἔτιμον» οἷον «ψεύσασθαι ἢ ἔτιμον ἔρω» δὲ ψευθεῖν ἢ ἀληθεῖν ὁ ἀ εἶπω; K 534, δ 440, 457, καὶ πληθ. «ἔτιμα» τ 203, 567. Τὸ οὐδ. ἐτιμος λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπέρ. ἀληθῶς, τῇ ὄντι, ὅπως καὶ τό: ἔτιον, Ψ 440, ψ 26.

ΕΤΩΣΙΟΣ, οἰ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐπέρ. ἐτός=μάτην) μάταιος, περιττός, ἀχρηστός, ἀσκοπός, ἀστοχός, «ἔλχος» τὸ μὴ ἐπιτυχόν, Γ 368· ψεύδους «βίλος» E 407, πρὸλ. P 633, «ὄρα»

ω 283, «πάντα ἐτώσια τίθημι» ματαίνω, γ. 256, «ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης» περιττόν βάρος τῆς γῆς, Σ 404.

Εὐ, ἐπ. εὖ (ἀλλὰ μόνον πρὸ δύο συμφώνων ἢ πρὸ διπλοῦ, ὥστε τὸ υ νὰ ᾔνε θέσει μακρόν) ἐπὶ, κυρίως εὐδότη τοῦ ἔτι, καλῶς, «καλά» ὃ ἐ. ἀ.) προσηκόντως, ἐπιτηδεύως, ἐπιμελῶς, «ἔρματα εὖ πεπυκατμένα» Η 777, «ἔρμα εὖ ῥαίνεται» Κ 438, «εὖ δόρυ θήγεσθαι» Β 382, «πῶν δ' εὖ λειψνάς» Δ 414, «τὰ μὲν εὖ κατέθηκε» ν 20, «εὖ δαιτάνενοι» ἀφ' οὗ καλὰ φάγητε, σ 408· ὅθεν «εὖ κατὰ κόσμον» κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, Κ 472 κ. ἀ. πλχ., «εὖ καὶ ἐπιταμένως» καλῶς καὶ ἐπιτηδεύως, Κ 265, ψ 197, «εὖ δάσασθαι» δικαίως προσηκόντως, καθὼς πρέπει, Α 368· ὁ.) ὀρθῶς, ἀκριβῶς, συνεπῶς, συμφύτατα ἐν τῇ φρ. «εὖ εἰδέναι» Α 385 κ. ἀ., «εὖ γεννώσκειν» Ε 128 κ. ἀ. «εὖ μηδεσθαι» σκέπτομαι ὀρθῶς, Β 360, «εὖ κρίνασθαι ἐταίρους» φρονίμως, συνεπῶς, δ 408· γ.) εἰς ἡθικὴν σημασίαν, καλῶς, χρηστῶς, τιμίως, «εὖ βαῶν» τὸ ἐναντίον «κακῶς φρονῶ» σ 468, «εὖ ἔρδω τινί» [εὖ ποῶ], εὐεργετῶ, Ε 650· δ.) ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἢ ψυχικὴν εὐεξίαν, καλῶς, ὑγιῶς, εὐτυχῶς, «μὲ ὑγίειαν, μὲ τὸ καλόν», ὅθεν «εὖ ζῶουσι» τ 79 κ. ἀ. «εὖ οἶκαδ' ἰκίσθαι» νὰ «πάγητε μὲ τὸ καλὸν εἰς τὴν πατρίδα, Α 49, γ 488 κ. πλχ., «εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέσθαι» σ 260· ἐ.) ὡς ἐπιτακτικόν, «εὖ μάλα» παρὰ πολὺ, ἰδ. ΜΑΛΑ, «εὖ πάντες» πάντες ὅμοι, κ 452.

Εἴ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, ὅπ. Ἰδ.

Εἴαγγέλιον, τό, δῶρον ἢ ἀμοιβὴ διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν, «συγχαρῖκια» (=συγχαρητήρια), Ὁδ. ξ 452, 466.

Εἴαγεῖν [..], Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐαγῶς, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ εὐαγῆς (ἔγος) καθαρῶς, ἀγνῶς, ἀγίως, Ὑ. Δῆμ. 275, 370.

Εἴαδε, Ἰδ. ἀναλκω.

Εἰαίμονιαι, ἀο, ἡ, υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος=ὁ Εὐρύπουλος, Ε 76.

Εἰαίμνη, ὀνομ. ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, πατὴρ τοῦ Εὐρύπουλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἑγχοнос τοῦ Αἰόλου, Β 736.

Εἰαοῖς, ἐπ. (ἄνθος), ἔχων ὠρατά ἄνθη, ἢ ἄφθονον βλάστησιν, «λάχνη» λ 320 φ., «χοροί» Ὑμ. 30, 44 (ἐν ἀμφιδόλῳ γραφῇ, ἰδ. Βαουμ.).

Εἰαοῖς, ἐοε, ὁ, πατὴρ τοῦ Μάρωνος, ι 497. Εἴβοια, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Βουτιάς διὰ τοῦ κυρίως λεγόμενου Εὐρίπου (ἐξ οὗ καὶ ἡ νῆσος ὅλη ἐν τῇ καθομολογῇ λέγεται Ἑγριπος). Κατοίκους αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Ὀμ. τοῦς Ἀδαντας. Ἰννομάσθη δὲ κατὰ μὲν τοὺς μυθολογικοὺς ἐκ τῆς Εὐβοίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ὁρρότερον δὲ ἐκ τῶν καλῶν αὐτῆς βοσκημάτων (εὐ, βοῦς), Β 535, γ 474.

Εἴβοτος, ὀν (βόσκω), κυρ. καλῶς, ἢ πολὺ βοσκόμενος, ὅθεν καλὰ ἢ πολλὰ ἔχων βο-

σκήματα, καὶ ἰδίως βόας, «Συρίη» ο 406 φ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐμηλος».

Εἴβοις, ὀν (βοῦς), πολύβοις, πολλοῦς ἔχων βόας, αἰτ. Εἴβοιν (κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννον: εὐδων) Ὑ. Ἀπ. 54.

Εἴγένειαι, ὀν, μόνον ἐπ. ἡΓΓΕΝΕΙΩΣ, ὁ καλὴν ἢ μεγάλην ἔχων γενεάδα, πυκνογένειος «λῆς, λέων» μεγαλοχαίτης, πυκνοχαίτης, Ο 275, δ 456 κ. ἀ.

Εἴγενῆς, ἐε, ἐπ. Εἴγενῆς καὶ ἡΓΓΕΝῆς (γένος) εὐγενῆς, ἐπατριδῆς, «ἀπὸ καλῶ γένος» Ὑ. Α 427, Ψ 81. Παρ' Ὀμ. πάντοτε εὐγενῆς τὸ δὲ ἡΓγενῆς μόνον ἐν τῇ Ὑ. Ἀφρ. 94.

Εἴγμα, ἀτος, τό (εὐχρημα), καθύχημα, ἀλαζόνευμα, «κενὰ εὐγματα» γ 249 φ.

Εἴγναμπος, ὀν, ἐπ. Εἴγναμπος (γναμπος), εὐκαμπής, ὠρατὰ ἔχων καμπάς, «καλῆδες», σ 294 φ.

Εἴλαιμονίη, ἡ (εὐ, δαίμων), εὐδαιμονία, εὐτυχία, Ὑμ. 10, 8 φ.

Εἴαίεας, ὀν, ποι. ἐπὶ θ. τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων ἐν γένει νήσων, πθανώτατα εὐδιάκριτος, περιφανῆς (εὐπερίοριστος κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸν Σχολ.) ἐκ τοῦ δηλός, ἀσυναίρετος δέελος καὶ δειελός, διότι αἱ νῆσοι, περιοριζόμεναι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, εἶνε φυσικῇ τῇ λόγῳ περιφανῆς, ἰδίως δὲ ἡ Ἰθάκη διὰ τὰς ὑψηλὰς αὐτῆς ἀκτὰς, θ 467, ι 21, ν 212, τ 432· ἐπὶ νήσων ἐν γένει, ν 234, καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως Κρίσης, Ὑ. Ἀπ. 438. (Ταῦτα κατὰ τὸν Πάσσαρον, Φαίαν καὶ Νίσην κατ' ἄλλους: δὲ: εὐήλιος, ὑποκαίμενος εἰς τὴν μετὰ μεσημβρίαν ἡλιακὴν θερμότητα, ἐκ τοῦ εὐ καὶ ἔλη μετὰ παρενθῆκης τοῦ δ (ἰδ. Εὐστάθ. εἰς ι 21), ἢ κατὰ τὸν Βουτtramann, ἀποδεχόμενον ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, ἐκ τοῦ εὐ καὶ δειελος=, δειλονόν. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι: ἐσπερίος, δυτικὸς, ἢ: εὐφώτιστος, εἶνε ἀνυπόστατοι).

Εἴαίκη [..], ἡ (δίκη)=εὐδικία, τουτέστι δικαιοσύνη καὶ ἀσκήσις ἢ ἀπόνομή αὐτῆς, κατὰ πληθ. «εὐδικίας ἀνέχω» ἀπονέμω δικαιοσύνην, τ 444 φ.

Εἴαμπος, ὀν, υ 302, ἀλλαχού ἐπικ. Εἴαμπος, (εὐ, δέμω), «καλοκτισμένος» καλῶς ψικοδομημένος, ὠρατός, Α 448, γ 24 κ. ἀ.

Εἴαη, μάλλον ποι., ἀπαρφ. ἐπ. εὐδόμεναι, ω 225· παρὰ θημιστ. εὐδόμεαι, Χ 503· μέλ. εὐδήσω. 1) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Β 2, δ 405, κ. πλχ., ἐπὶ δὲ καὶ πλαγιάζω (ἵνα κοιμηθῶ), «πέφτω», θ 397, λ 334, 392, 396· μετ' αἰτ. «γλυκὺν ὕπνον εὐδῶ», «κοιμῶμαι γλυκὺν ὕπνον» θ 445· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου ὕπνου, τοῦ θανάτου, Ε 482. 2) Μεταφ. ἡσυχάζω, παύω, κοπάζω ἐπὶ ἀνέμου, Ε 524. (Παρ' Ὀμ. εὐρίσκειται μόνον ἐνεστ. καὶ παρὰ—Συγγ. τῇ ἄεσσα, λαύω, ἐκ τοῦ θέμ. λα ἢ ληα).

Εἴαρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυ-

μήλας, εἰς τῶν πέντε ἀρχηγῶν τῶν Μορμιδόνων, Π 179 εἰς, ἴδ. ΠΟΛΥΜΗΝΗ.

ΕΥΕΙΔΗΣ (εὐφείδ.), εἰς (ἴδος), εὐειδής, „εὐμορφος“, „γυνή“ Γ 48 τ.

ΕΥΕΡΓΕΪΗ (εὐεργ.) ἢ (εὐεργίτης)· ἁ.) ἢ ἀγαθὴ, εὐγενὴς πρᾶξις, ἀγαθοεργία, τὸ ἐναντιον· κακοεργίη, Ὅδ. Χ 374· β.) εὐεργεσία, τὸ ἀγαθὸν τὸ εἰς τινα γινόμενον, „εὐεργεσίας ἀποτίνω“ ἀποδίδω τὰς εὐεργεσίας, „ἐπληρώσω τὰ καλὰ“ χ 235.

ΕΥΕΡΓΗΣ (εὐεργ.), εἰς, ἐπ. (ἐργάζομαι)· 4) καλῶς πεποιημένος, κατεργασμένος, „καλοκαμωμένος, καλοδουλευμένος“, οἷν· δῖρος· Ν 359, Π 743, „νήψ·“ 0 567 κ. ἀ., „λύπη“ ν 224, „χρυσός“ ι 202, ω 274. 2) καλῶς πεπραγμένος, ὅθεν πληθ. „εὐεργέα“ εὐεργεταί, δ 695, χ 319.

ΕΥΕΡΓΗΣ (εὐεργ.), ὅς, (ἐργάζομαι) ἀγαθοεργός, ὅστις „κάνει καλὰ“ (πράγματα) „καὶ ἢ κ' εὐεργός ἐστιν“ Ὅδ. λ 434, σ 422.

ΕΥΕΡΚΗΣ, εἰς, (ἔρκος) εὐπερίφρακτος, εὐπερίβλητος, καλῶς περισκελισμένος, „αὐλή“ Ι 472, ρ 389 κ. ἀ.· „θύραι“ ρ 267 (ἐνθα ὁ Δοιορλὴς προτιμᾷ τὴν παλαιὰν γραφὴν· εὐεργής).

ΕΥΕΓΓΙΟΣ [-ω-], ὅς, μόνον ἐπικ. εἴς. (ζυγός), ὁ καλὰ ζυγὰ τοῦτέστι ζεύγματα (ἴδ. εἰγός 3) ἔχων, στερεός, ἐπιθ. τῆς νηός, Ὅδ. ν 416, ρ 288 (κατ' ἄλλους δὲ· ἡ ἔχουσα καλὰ (ὠρατα) ζυγὰ, τοῦτέστι θρανία κωπηλατῶν).—Ἐπικ. ἡ λ.

ΕΥΓΗΝΟΣ, ὅς, μόνον ἐπικ. εἴς. (ζώνη), καλῶς ἐξωσμένος, ἐπιθ. χαρακτηριστικὸν τῆς γυναικείας χάριτος· διότι ἡ ζώνη ἢ περὶ τὴν μέσσην συσφιγγούσα τὸ ἱμάτιον καθιστᾷ εὐκίνητοίραν, εὐτραπελιώτεραν, ἄρα καὶ χαριεστέραν τὴν γυναῖκα, „γυνή“ Ὅδ. λ 429, ψ 261, 760, „τιθήνη“ Ζ 467, „Μετάνειρα“ Ὑ. Δῆμ. 242 κ. ἀ. Πρὸλ. ΒΑΘΙΣΤΑΝΟΣ.

ΕΥΓΗΝΗΣ, εἰς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΕΥΓΗΝΗΣ, ὅς, ἴδε, ἢ. Πρὸλ. καὶ ΕΥΦΟΙΝΗΣ.

ΕΥΓΗΝΗ, ἡ (ἡγήομαι), καλὴ ἡγεμονεία, κυβερνήσεις, τ 444 τ.

ΕΥΓΗΝΗΣ, εἰς, ἐπικ. (ἀνή), ὁ ἔχων καλὴν (ὄψιν) ἀκωκὴν, λίαν ὀξύς, κοπτερός, „αἰχμή“ Χ 319 τ.

ΕΥΓΗΝΗ, ἡ, θυγάτ. τοῦ Εὐήνοδ=ἡ Μάρπησσα, Ι 557.

ΕΥΓΗΝΟΙΔΗΣ, ὅς, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνορος=ὁ Λειοκρίτος, θ 242, χ 294.

ΕΥΓΗΝΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σαληπίου, βασιλεὺς τῆς Λυρνησοῦ, πατὴρ τοῦ Μόνητος καὶ Ἐπιστρόφου, Β 693. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρκίως καὶ τῆς Δημιονίκης, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, πατὴρ τῆς Μαρπήσσης, ἴδ. ΕΥΓΗΝΗ.

ΕΥΓΗΝΟΣ, ὁ, ἡ, ποι. (άνηρ), κυρ. ἀνδρεῖος· παρ' Ὀμ. δὲ ὡς ἐπιθ. τοῦ οἴνου καὶ τοῦ χαλκοῦ, τοὺς ἀνδρας ἐνισχύων, ἐξοπλίζων Ὅδ. δ 622, ν 49· ἡ εἰς τὸν ἀνδρα ἐμπρίπων, τιμῶν τὸν ἀνδρα. (ἢ. Ὁ δὲ

Ἄμεις κατιδὼν τὸ ἀνοπώστατον τῶν ἱερηνειῶν τούτων ἐπενόησεν ἄλλην ὀρθότεραν μὲν ἀλλ' ὁπωσοῦν ἐξεζητημένην· νομίζω ἀπλούτερον εἶναι τὸ ἐπιθ. τοῦτο, ἀρμόζον κυρ. εἰς ἀνδρας, σπμ. τὸν ἀνδρεῖον, ῥωμαλέον, μεταφερόμενον εἰς, κατὰ τινα βεβαίως προσωποποιήσιν τὸ κατ' ἀρχάς, εἰς τὸν οἶνον καὶ χαλκὸν φυλάττει μόνον τὴν ἔννοιαν τοῦ δυνατοῦ, ἰσχυροῦ (γενναῖος οἶνος, σκληρὸς χαλκός)· τὴν δὲ ἔννοιαν τῆς ἀνδρότητας ἐντελῶς ἀποβάλλει, καθ' ἃ καὶ ἐν ἄλλαι· λέξεσι τοῦτο γίνεταί παρὰ ποιηταίς).

ΕΥΓΗΝΟΣ, ὁρος, ὁ, πατήρ τοῦ Λειοκρίτου, ὅς, ἴδε.

ΕΥΓΗΣ, εἰς (ἄρω) καλῶς προσηρμοσμένος, εὐάρμοστος, εὐληπτος, „βολικός“, ἐπιθ. τῆς κόπης, Ὅδ. λ 424, μ 15 κ. ἀ. πλη.

ΕΥΓΗΤΟΣ [-ω-], ὅς (ἄρω), εὐκόλως ἀρυσόμενος, εὐάντητος, „ὕδωρ“ μόνον ἐν τῇ Ὑ. Δῆμ. 406.

ἢ. ΕΥΓΗΚΗΣ, εἰς (εἴ, ὄφνος) λέξις, ἣν ὁ Βίκυκρος παρέλαβεν εἰς τὸ Ὀμηρικὸν κείμενον, ἀκολούθησας τὸν Ἀριστοτάνην τὸν Βυζάντιον καὶ τὸν Ῥιανόν, οἵτινες ἐν τῇ Ψ 84 ἀνέγνωσαν εὐηφενέων ἀντὶ τῆς κακῆς ἰσχηματισμένης λέξεως ἐν-η-γενέων. Τὸ δὲ εὐηφενέων ἱερηνεῖς ὁ Ἡσύχιος εὐπλουταύντων. Ἡ αὐτὴ ἀντικατάστασις πρέπει νὰ γείνη καὶ ἐν τῇ Δ 427. Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τούτου εὐρέθη καὶ ὄνομα κύριον παράγωγον Εὐηφίνης ἐν τινι Θασίᾳ ἐπιγραφῇ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσῃ.

ΕΥΓΑΡΗΣ, εἰς (θάρσος), θαρρᾶλῆς, πλήρης θάρρους, τολμηρός, Ὑμ. 7, 9.

ΕΥΓΕΜΕΚΟΛΟΣ, ὅς, ἐπικ. ἡ ΕΥΓΕΜΕΚΟΛΟΣ, καλῶς (στερεῶς) τεθεμελιωμένος, „γαῖα“ Ὑμ. 30, 1 τ.

ΕΥΓΗΝΕΙΑ, ἀκμάζω, προκόπτω· ὅθεν μετὰ δοτ. τοῦ κατὰ τι, οἷον „κτῆνισιν“ κατὰ (ὡς πρὸς) τὰ κτήνη, Ὑμ. 30, 40 (συγγ. τῇ θάω, τιθήνη).

ΕΥΓΟΥΣ, ΤΡΙΠΟΣ, ὁ, ἡ, μόνον ἐπικ. ΕΥΓΟΥΣ, ὁ καλὴν ἔχων τρίχα (ἢ χαιτήν), ἐπιθ. τῶν ἱππων Ὅδ. Ψ 43, 304, 354.

ΕΥΡΟΠΟΣ, ὅς, μόνον ἐπικ. ΕΥΡΩΠΟΣ, ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ἡ καλὴν ἔχουσα θρόνον, ἢ· καλῶς ἐπὶ θρόνου καθήμενη, „καλοθρονισμένη“, Θ 565, ζ 48 κ. ἀ.

ΕΥΟΪ, ἴδ. ΕΥΟΪΣ.

ΕΥΟΪΜΟΣ [-ω-], ὅς (θυμός), καλῆς διαθέσεως, εὖνους, ἀγαθός, ε 63 τ. Ἐπὶ· ΕΥΟΪΜΑΣ, φαίδρως, „μετ' καλὴν καρδίαν“, Βατρ. 159. Ὑμ. 355 καὶ ΕΥΟΪ, ἐπὶ· ταπικ., κατ' εὐθεταν, „ταπεινός“, „εὐθὺς Πόλυνδος“ Ὑμ. Ἑρμ. 342, Βατρ. 157.—Ἀντὶ τούτου παρ' Ὀμ. μόνον ἰοΐς, ἰοΐ.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ὅς (ἵππος), ὁ καλὸς ἵππος ἔχων, ἐπιθ. τοῦ ἱσχυροῦ, Ὑ. Ἀπόλ. 210.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 447.

ΕΥΚΑΜΠΗΣ, ἑς (κάμπτω), ὥρταιν ἔχων καμπήν, «δρέπανον, κληίς» *Οδ. σ 368, φ 6, «τόξον» *Υμ. 27, 42.

*ΕΥΚΑΡΗΟΣ, ὄν, ἀφ' ὁνόματος ἔχων καρπούς, εὐφορός, «γαῖα» *Υμ. 30, 5.

ΕΥΚΕΑΤΟΣ, ὄν, ποι. ἀντί τοῦ εὐκέατος (κεῖ-ζω), εὐσχιστος, εὐκόλως σχιζόμενος, «κέδρος» ε 60 †.

ΕΥΚΗΛΟΣ, ὄν, κατ' Ἀιολ. ἔκτεταιν ἐκ τοῦ ἔκη-λος=ἀνετος, κυρ. ἔ'κηλος (ἰδ. ἔκηλος)· ἄ.) ἕσυχος, Α 554, εὐδιόθετος, φαιδρός, *Υ. Ἑρμ. 480· β.) ἀνενογλήτος, Α 371, ε 479.

ΕΥΚΑΙΗΣ, ἑς (κλέω), ἐπικ. ΕΥΚΑΙΗΣ καὶ ΕΥΚΑΙΗΣ, αἰτ. πληθ. εὐκλείας Κ 281, φ 334 καὶ εὐκλήεις Μ 318, ἐνδοξος, περίφημος, «οὐ μὲν ἦσαν εὐκλείας» δὲν μᾶς φέρει δόξαν, δὲν εἶνε πρὸς δόξαν ἡρώων, Ρ 415.—Ἐπίθ. ΕΥΚΑΙΩΣ, ἐπικ. ΕΥΚΑ., ἐνδοξέως, «ὀλέσθαι» Χ 410.

ΕΥΚΑΙΩ, ἐπικ. ἀντί τοῦ εὐκλείας, δόξα, καλὴ φήμη, ε 402, «τινὲς εὐκλείας ἐπίβησαν» ἀναβίβασον εἰς δόξαν, δόξατον, θ 285.

ΕΥΚΑΙΩΣ, ἰαος [-], ἡ (κλήτω, κλείω), εὐκλεί-στος, καλῶς κεκλεισμένη· εὐκλήεις ἀραρυτά θυ-ρη· εὐκλειετός (εὐκλείετος) ἡρμωσμένη, Ω 318 (*Ο δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἔγραψε πθανώτατα κατὰ τὸν Τρόφωνα εἰς κληίτ' ἀραρυτά=καλῶς διὰ κλειδῶν ἡρμωσμένη) †.

ΕΥΚΛΕΙΣΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντί τοῦ εὐκλειετός (κλώω), «καλοκλωσμένος», «χρῶν» *Υ. Ἀπ. 203.

ΕΥΚΛΗΜΙΣ [-], ἰαος, ὁ, ἡ, μόνον ἐπικ. ΕΥΚΛ. (κλήμις) ὁ καλὰς ἔχων (περι)κνημιῖδας, ἐν *Ιλ. ἐπιθ. τῶν Ἀχαιῶν, Α 17, Β 831 κ. ἄ., ἐν δὲ τῇ *Οδ. καὶ τῶν ἐταίρων. ε 402, ε 550, πάν-τοτε κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ.

ΕΥΚΛΟΜΟΣ, μόνον ἐπικ. ΕΥΚΛΟΜΟΣ, καλλίκο-μος, ὥρταιν (ἢ μεγάλην) κόμην ἔχουσα, ἐπιθ. τῶν καλῶν γυναικῶν, Α 36 κ. ἄ. πληθ., ἐν δὲ τῇ *Οδ. μόνον μ 389, *Υ. Δῆμ. 4.

*ΕΥΚΟΣΜΗΤΟΣ, ὄν (κοσμέω) καλῶς κεκο-σμημένος, μόνον *Υ. Ἑρμ. 384.

ΕΥΚΟΣΜΟΣ, ὄν (κόσμος), εὐτάκτος, μόνον ἐν τῇ ἐπιθ. ΕΥΚΟΣΜΗΣ, εὐτάκτως, ἐν καλῇ τάξει, χ 423 †.

*ΕΥΚΡΑΙΡΟΣ, ἡ, ὄν (κραίρα) εὐκέρως, καλὰ κέρτα ἔχων, ἐπιθ. βῶν, μόνον *Υ. Ἑρμ. 209.

ΕΥΚΤΙΜΕΝΟΣ [-], ἡ, ὄν (κτίω, κτίζω) ἐπικ. ἀντί τοῦ ΕΥΚΤΙΜΕΝΟΣ, ὅπερ εὔρηται *Υ. Ἀπ. 36 (ἀλλὰ διαρρήθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμ. ΕΥΚΤ.) εὐκτι-στος, «καλοκτισμένος», συγγέν ἐπιθ. πό-λεων, «Ἰαυλόος» Β 712, «πολιέθρον» Ε 129 κ. ἄ., «ἄγυις» Ζ 391· ἐπὶ δὲ νήσιον καλῶς κατεφικημένη, εὐπληθής, «Λέσθος» Ι 271, «Ἀλίνος» Φ 40, «νήτας» ι 130· ὡσαύτως «οἰ-κος, δόμος» δ 476, ε 533, ω 214· «ἀλωή» εὐ-στρωτον, καλοστρωμένον ἄλωνα, Υ 496· ὅταν δὲ σημαίνῃ τὸ ἀγροκήπιον, καλῶς γεωργημέ-νον, Ψ 77, ω 226, 336.

ΕΥΚΤΙΤΟΣ [-], ὄν (κτίω, κτίζω) ἐπικ. καὶ *Ἰων. ἀντί τοῦ εὐκτιστος, «καλοκτισμένος» *Ἀπ. Β 592 †, *Υ. Ἀπ. 423.

ΕΥΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (εὐχομαι), εὐκτός, ἐπιθυ-μητός, Ε 98 †.

ΕΥΚΥΚΛΟΣ, ὄν, καλοὺς ἔχων κύκλους (ἰδ. τ. λ.), ἐπομ. ἄ.) ἐν *Ιλ. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, εὐ-περιφερής, καλὴν ἔχουσα περιφέρειαν, Ε 453, 797 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ «κάνεον» Βατρ. 35· β.) ἐν *Οδ. εὐτρογος, καλοὺς ἔχων τρο-γούς, ζ 58, 70· (κατ' ἄλλους δὲ ἐν γένει· κυ-κλοτερής, καλὸν ἀποτελῶν κύκλον).

ΕΥΚΥΜΑΝ, ὄν, γεν. ὄνος (λειμῶν), καλοὺς (ἢ πολλοὺς) ἔχων λειμῶνας (λειβάδια), «νη-σας» δ 607 †.

ΕΥΛΗ, ἡ, (εἰλέω) σκώληξ, ὁ ἐν τῷ σεσηπότι κρέατι παραγόμενος, «σκούληκι» ἢ «μυγρό-ψυσαμῶ» (ἢ ἰδίως ἐν Πελοπονν. λέγονται «πε-τάκια» καὶ ἄλλα ὅς «πηδοῦλια»· οἱ σκώληκες τοῦ τυροῦ, Πανδ. Τόμ. Η'. σ. 463)· κατὰ πληθ. *Ἰλ. Τ 26, Χ 509, Ω 414. (ἢ *Η ρίζ. τῆς λ. εἶνε ΕΥΛ, ΕΥΛ (ἐξ ἧς ὑάλη=σκώληξ, ὑάλεται=σκωλική κατὰ τὸν *Πούχ.), ὅθεν εἰλῶω, εἰλύω, ἔλ-μις, λουλος κ. ἄ., κατὰ μετάθεσιν δὲ τῶν γραμμάτων ἔγενε ΕΥλα καὶ μετὰ τοῦ προσθέτου εἰς ΕΥλα=εὐλή. Τῆς αὐτῆς ρίζης εἶνε καὶ ἡ ἐπομ. λ.).

ΕΥΛΗΡΑ, τά, ἐπικ. ἡν(α, ἡν(αί, τῶν χαλι-νῶν οἱ ἡνάντες, Ψ 481 †. (Κατὰ τοὺς ἀρχαίους παράγ. ἐκ τοῦ εἰλέω, «οἰοῦναι εἰληρά ἀπὸ τοῦ περιεληθῆαι τοὺς ἡνάντας ταῖς χερσὶ τῶν ἡ-νιόχων»· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ εἰλῶ, «παρὰ τὸ εἰλεῖν τοὺς ἵππους» δῆθεν. *Ο δὲ Γρά-σοφ λίαν παραδόξως θεωρεῖ τὴν λ. ἐπίθ. (ἐκ τῆς ρίζ. λα) σημαίνειν τὸ· κατ' εὐχὴν, ἢ (ἐκ τοῦ ρήμ. λάω=δρῶ) τὸ· δῖ' ὁδερκῶς· ἢ· πρόβ. τὴν προηγ. λ. καὶ πρόσθετος ὅτι καὶ τὸ Λατ. loquim, «λουρεῖ», εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνάγεται, ἐπειδὴ εἶνε ἀντί τοῦ vloquim).

ΕΥΜΑΙΟΣ, ὁ, ὁ πιστός τοῦ *Οδυσσεὺς συδῶ-της (χαυροδοκός), υἱὸς τοῦ Κτητίου, βασιλέως τῆς νήσου Συρίας. Τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ ἀν-θρώπου ἰδ. ο 400 ἐξ., τὰς δὲ ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὸν *Οδυσσεῖα εἰς ἀρχ., ρ 200, χ 267 ἐξ. (Παράγεται ἴσως ἐκ τοῦ εὐ καὶ μα-, μέμα, καὶ σημ. εὐμενής, «καλοθελής»).

*ΕΥΜΕΛΙΝ, ἡ, ἰδ. ΕΥΜΕΛΙΝ.

ΕΥΜΕΝΕΤΗΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντί τοῦ εὐμενῆς, ὅπ. ἰδ., τοῦναντίον «δυσμενῆς»· ζ 485 †.

*ΕΥΜΕΝΗΣ, ἑς (μένω), καλὴν ἔχων διάθεσιν πρὸς τινα, εὐμενῆς, φιλικός, ἀγαθός, «ἥτορ» *Υμ. 21, 7 †.

ΕΥΜΕΛΗΣ, εὐς, ὁ (=Εὐβουλος, ὁ ε. συνετός, ἐκ τοῦ μῆδης), πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κηρυξ τῶν Τρώων Κ 314.

*ΕΥΜΗΚΗΣ, ες (μήκος), ἱκανῶς μακρός, Βατρ. 430.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ὄν (μήλον) καλὰ ἢ πολλὰ πρό-

βατα ἔχων, πολυπρόδατος, «Ὀρτογῆ» ο 406 f, Γμ. Ἀπ. 54.

ΕΥΜΗΛΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκίσιος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν τῶν ἐκ Φερῶν, Βοιωτῶν καὶ Ἰωλλικοῦ, Β 714. Κατὰ τοὺς ἐπὶ Πατρόκλημ ἐπικηδεῖους ἀγῶνας συνέβη αὐτῷ δυστύχημα, ὅπ. ἰδ. Ψ 288, 375 ἔξ. Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἰφθίμη, ἰδ. τ. λ.

ΕΥΜΕΛΙΗΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΕΥΜΕΛΙΗΣ (ἐδρίσκειται μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον), γεν. ΕΥΜΕΛΙΑ ἀντὶ τοῦ -λίω, ἢ -λ(αο, κυρ. ὁ καλὸν φέρων ἀκόντιον (ΜΕΛΙΝΗ, ὅπ. ἰδ.), ὅθεν ἔμπειρος ἀκοντιστής, ἰπθ. ἀνδρείων μαχητῶν, Δ 47, Ρ 9 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον γ 400, καὶ μάλιστα τοῦ Πριάμου, Δ 465, Ζ 449.

ΕΥΜΟΛΙΕΩ (εὐμολπος, εὐ ζ μελλπω) φάλλω καλῶς, «καλοτραγουδῶ», Γ. Ἑρμ. 478.

ΕΥΜΟΛΠΟΣ, ογ, ὁ, ἡγεμὼν τῶν Ἑλευσινίων, μυηθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Δήμητρος τὴν ἱεροτελεσίαν καὶ τὰ σεμνὰ ὄργια τὰ ἐν ταῖς Μυστηρίοις ὡς καὶ ὁ Τριπτόλεμος, Γ. Δήμ. 154, 475 ἔξ.

ΕΥΜΕΛΙΗ [-ω], ἡ, Γ. Ἑρμ. 325, παρεμφερμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Ἑρμάννος γράφει εὐμελίη (Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐμέλεια), ὁ δὲ καλὴ μελωδία, ὁ δὲ Βαουμ. εὐδία, ὁ δὲ εὐδία, αἰθρία.

ΕΥΝΑΖΩ=ΕΥΝΑΩ (εὐνή), μέλ. λέω, κοιτάζω (ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων προφ.: τσιουτιάζω, ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν εὐχρηστον), κατακλίνω, πλαγιάζω (μεταβ.), μετ' αὐτ. δ 408. —Τὸ μέν. κατακλίνομαι, πλαγιάζω (ἀμετάβ.), ὁ 1 κ. ἀ., «παρά τινι» ε 449, «παρά ῥηγμυτι θαλάσσης» δ 449, καὶ μετὰ μόνῃς δοτ., Γ. Ἀφρ. 491. ἐπὶ ὀρνίθων «κουρμιάζω», «τσιουτιάζω» (Ἀθην.), Ὁδ. ε 65.

ΕΥΝΑΙΕΤΑΨΝ, ψα, ον (ναίετω), καλῶς κατωκημένος, ἢ καλὸς πρὸς οἴκησιν, «πόλις, δόμος, μέγαρον» Β 648, Ζ 370, ε 400, «πόλις» Γ. Ἀπ. 475. Ὁρθότερον οἱ νεώτεροι χωρίζουσι τὴν παράθετον ταύτην λ. (ἰδ. μάλιστα δ 96) εὐ ναίετ, ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ ὁ Ἀμεῖν εὐ ναίετ.

ΕΥΝΑΙΟΜΕΝΟΣ, η, ον (ναίω) καλῶς κατωκούμενος, πολυάνθρωπος, «πόλις, πολιέθρον» Ἰλ. πλγ., «Βούδειον» Π 572, «Σιδονίη» ν 283. Ὁρθότερον οἱ νεώτεροι χωρίζουσι τὴν λ. εὐ ναίομ., ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εὐ ναίομ.

ΕΥΝΑΩ (εὐνή), μέλ. εὐνάζω, παθ. ὁρ. ἀ. εὐνῶν. 1) Ἑνεργ. (ἰδ. εὐνάζω) κατακλίνω, κοιτάζω, πλαγιάζω, συνθ. ἡσυχάζω ὅθεν μέγαρ. κατευναζώ, καθησυχάζω «γόνον» δ 758. 2) Παθ. κατακλίνομαι, πλαγιάζω (ἀμετ.) κοιτάζομαι, «κοιτάζω» (τσιουτιάζω) προφθ. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων), «εὐνῶναι τινι» Β 824, Π 476, «φιλότῃ ἢ ἐν φιλότῃ εὐνῶναι» Γ 441, Ξ 360. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων, κοπάζω, καταπίπτω, «πέφτω» ε 384.

ΕΥΝΗ, ἡ, γεν. ἐπικ. ΕΥΝΗΩΙ. 4) κοίτη, τό-

πος εὐθα τις κατακλίνεται, ἵνα κοιμηθῇ, 50εν ἀ.) ἰδίως στρωμνὴ, «στρωμα», κλίνη, «κρεβάτι», οἶον «θεαῖον» ω 645, «ἐξ εὐνήων» Ο 580, ε 2, γ 403, δ 307, π 34, ψ 479. ἐν γένει δ' α) στρατοπέδον, Κ 408, 464. φωλεὸς τοῦ θηρίου, Α 445, δ 338. στάβλος, «ἀχοῦρι» τῶν κατοικιδίων ζώων, ε 14. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνδαιτήματος τοῦ Τυφώως, Β 783 (κατὰ πλθ.) γ.) κοίτη (ἢ συζυγική), «εὐνῆς ἐπιβήμεναι» Γ 433, δ 333, «εἰς εὐνὴν φοιτᾶν» Ξ 296, «εὐνὴν ἱέσθαι» ψ 354, «λέχος καὶ εὐνή» θ 269. ὅθεν δ.) ὁμοκοιτία, συγκατάσπασμα, συνουσία «φιλότῃ καὶ εὐνῇ μιγνύναι» Γ 445 κ. ἀ. πλγ., καὶ κατὰ πλθ. θ 249, «οὐκ ἀποφύλοισι εὐναὶ ἀθανάτων» λ 249. 2) κατὰ πλθ. «εὐναί» λίθοι μεγάλοι, χρησιμεύοντες εἰς ὅτι σήμερον αἱ ἄγκυραι, ἐκ τῆς πρῆφας ῥιπτόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἀδυνατοῦντες, φαίνεται, νὰ κρατήσωσι τὸ πλοῖον, διὸ καὶ πάντοτε μετὰ τῆς βοῆς τῶν εὐνῶν (ἄγκυροβολίας) μνημονεύονται καὶ ἐκπρυμνήσια («πρυμάτσα»), σχοινία δηλ. χονδρά, δι' ὧν ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου προσδένεται εἰς τὴν ξηράν, Α 436, Ξ 77, ι 437, ο 498.

ΕΥΝΗΟΕΝ, ἐπικ. ἐπὶ. ἐκ τῆς εὐνῆς, «ἐπὶ τὸ στρωμα», υ 424.

ΕΥΝΗΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΕΥΝΕΑΣ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Γυψύλλης, ἐν Ἀθήνῃ γεννηθεὶς καὶ βασιλεύων, Η 468, Ψ 747. (Σημ. κυρ. τὸν ἔχοντα καλὰς ἢ πολλὰς ναῦς).

ΕΥΝΗΤΟΣ, οκ, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον ΕΥΝΗΤΟΣ (νέω, νήω, «γενέω»), εὐκλωστος, «καλογνεσμένος», οἶον «χιτών, πέπλος» Ξ 596, Ω 580, η 97. (Ἠ. τὸ διπλοῦν ν τοῦ ἐπικοῦ τύπου, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ γν ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν).

ΕΥΝΗΩΙ, ΕΥΝΗΩΙΣ, ἰδ. ΕΥΝΗ.

ΕΥΝΗΞ, ιοε, ὁ, ἡ, ποι. ἐςφερμένος, «οἶνος» Χ 44, «φυχῆς» ν 524. (Ἑτυμολογ. ἀμφιβολία).

ΕΥΝΟΜΙΑ, ἡ (νόμος), «νόμιμα, τήρησις τῶν νόμων, τούαντιαν τῆς ὁδῶς» ρ 487 f. Κατὰ πλθ. καίται Γμ. 30, 41.

ΕΥΞΕΤΟΣ, οκ, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον ΕΥΞΕΤΟΣ, οκ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπὶ θ. τρικατάληκτον εὐρίσκειται ω 273, 590, (ἔξω), καλῶς ἐξεσμένος, ἔξωμάλιστος, λεῖτος, «καλοῦροκατισμένος», ἐν γένει καλῶς κατεργασμένος: ἰδίως ἐπὶ φυλοεργημάτων, οἶον «ἀπὴνη» Ω 273, 578, 590, «ὀλότη» Η 5, «ἀσάμινθος» δ 48, «τράπεζα» ο 333, «ἀκοντις» ε 225.

ΕΥΞΟΣ, οκ, μόνον κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον ΕΥΞΟΣ (ἔξω), γεν. ΕΥΞΟΣ Κ 373 (ὡς ἐκ τοῦ ΕΥΞΟΥΣ)=ΕΥΞΕΤΟΣ (ἰδ. ἀνωτ. τὴν λ.), ἐπὶ φυλίων πραγμάτων, οἶον «ἔρμα» Β 390, «δόρυ» Κ 373, «τόξον» Δ 405 κ. ἀ., «τράπεζα» Α 629, «δοιροδόκη» α 428. ἐπὶ δὲ μεταλλίων μόνον ε 237 «σκήπαρον» λεῖτον, ἐσπιδωμένον. (Ἠ. Ὁ δὲ Δόντιζος, ἀμφιβάλλων ἀν. ἀρθῶς, ἐκ-

λαμβάνει ἐνταῦθα ἐνεργητικὸν τὸ ἐπιθ., καλῶς ξῖον).

Εὐορμος, ον, ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ποι. (ὄρμος) καλὸν ἔχων ὄρμον (τόπον, ἐνθα ἀγκυροβολοῦσι τὰ πλοῖα), *λιμὴν. Φ 23, δ 358, ι 436.

*Εὐοιστος, ον, ποι. (ὄχθος, ἔχω) ἐπιθ. τῆς γῆς: ἡ καλοῦς ἔχουσα ὄχθους, βάλους, ὅ ἐ. εὐ-φορος. (συνώνυμ. τῇ ἐριδωλαξί)· τούναντιον *δυσδωλος. *Επιγρ. 7, 2.

*Εὐπαις, δος, ὅ, ἡ (παῖς) πολλοὺς ἔχων παῖδας, *Γρ. 30, 5.

Εὐπατέρης, ἡ, ποι. (πατήρ), ἡ καλὸν ἔχουσα πατέρα, θυγάτηρ καλοῦ πατρός, εὐγενής, ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ Τυροῦς, Ζ 292, λ 235, χ 227.

Εὐπακίονις, εως, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. εὐπειθής), πατήρ τοῦ μνηστήρος Ἀντιόου, Ἰοακίσιος, α 383, φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Λαέρτου, ω 469 εἰς.

Εὐπεπλος, ον (πέπλος), ὥρατον ἔχουσα πέπλον, ἐπιθ. γυναικῶν, *Ἀχαιάδες. Ε 424, *ἀμφίπολος. Ζ 372, *Ναυσικάα. ζ 49 κ. ἀ.

Εὐπηγής, ἐς (πήγνυμι), ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐπαγής, συμπαγής, στερεός, *σφιγκτός, ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς κατασκευῆς, *μέγας ἡδ' εὐπηγής. φ 334 †.

Εὐπηκτος, ον (πήγνυμι), συμπαγής, σφιγκτὰ συνηρμοσμένος, *καλοδεμένος, ἐν γένει καλῶς κατασκευασμένος, *μέγαρον. Β 654, *κλισίη. Ι 663, *θάλαμος. ψ 41.

Εὐπαισιος, η, ον, ἐπικ. ἔπαι. (πλετος=πλείως) [εὐπλεως], πλήρης, *καλογεμισμένος, οἶον *πήρη. ρ 464 †.

Εὐπλεκής, ἐς, ἐπικ. ἔπλεκ. (πλέκω) εὐ-πλεκτος, *καλοπλεγμένος, *θύσανοι, δι-φοροι. *Ἰλ. Β 449, Ψ 436.

Εὐπλεκτος, ον, ἐπικ. ἔπαι. (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, *καλοπλεγμένος, οἶον *σειραί. *Ἰλ. Ψ 445 (ἐνθα κεῖται ὁ κοινὸς τύπος), *διφορός· καλῶς πεπλεγμένος, Ψ 335, κατὰ τινὰς μὲν διότι τῇ ὄντι αἱ παρειαὶ (τὰ τοιχώματα) τοῦ ὀφρου ἦσαν πλεκτά ἐκ λύγων ἢ ἄλλων τοιοῦτων ξύλων· κατ' ἄλλους δὲ διότι τὸ πλέκος λαμβάνεται καὶ γενικώτερον ἀντὶ τοῦ κατασκευάζω, ἐπομ. τούτων τῇ εὐπηκτος· κατὰ δὲ τὸν Ῥάμπεριον ἀπὸ θῆνης διὰ τὸ καμύλον τοῦ τοιχώματος τοῦ ὀφρου, ἐπομ. εὐκαμπής.

Εὐπλοία, ἡ, εὐπλοία, *καλὸν ταξίδιον, *καλὸς καιρός· πρὸς θαλασσοπλοῖαν, Ι 362 †.

Εὐπλοκάμις, ἰδος, ἡ, ἐπικ. ἔπαι., ἕτερος Ὀμηρικὸς τύπος τοῦ θηλυκ. τοῦ ἐπομένου ἐπιθ., ὅπ. ἰδ., μόνον ἐν τῇ *εὐπλ. Ἀχαιοί. *Ὀδ. δ 419, ι 542. (ἢ. Οὕτως ἐτόνισαν τὴν λ. οἱ πλεστοὶ τῶν νεωτέρων, ἀκολουθήσαντες τὸν παλαιὸν γραμματικὸν Ἰπρωδιανόν· ὁ δὲ Βέκκερ. τονίζει: εὐπλοκάμις).

Εὐπλοκάμος, ον, μόνον ἐπικ. ἔπαι. (πλόκαμος) ἡ καλοῦς ἔχουσα πλοκάμους (πλε-

ξίαι), ἐπιθετον γυναικῶν θνητῶν καὶ ἀθανάτων, Ζ 380, ι 425 κ. ἀ. πλ.χ. μάλιστα τῆς Ὀδ. Ἠ λ. ἐπική.

Εὐπαιγνής [-ν-], ἐς, ἐπικ. ἔπαι. (πλύνω), καθαρός, *καλοπλυμένος, *φαρός. *Ὀδ. θ 392, 425, ν 67.

Εὐποιήτος, ον, καὶ η, ον (ποιέω) καλῶς πεποιημένος, *καλοκαμωμένος, καλῶς κατεργασμένος, *ψάλαρα. Π 406, *θρόνοι. υ 450, *εἴματα. ν 369. Τὸ θηλ. εὐποιήται (ἐν π. γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ὁ δὲ Οὐόλφιος καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλην τοῦ Βεκκ. ἐν τῇ Β', ὁξύνουσι αὐτό) πύλα· Ε 466 (ἐνθα ὁ μὲν Ἀριστάρχ. ἔγραψεν *εὐποιήτοισι, ὁ δὲ Φαῖσις διηρημένως *εὐ ποιητήσι· ὡς καὶ Π 636 *εὐ ποιητάων), *βόες. (ἀσπίδες) Π 636, *εὐποίητο· πυργόρη· γ 434.

*Εὐπολέμος, ον (πολέμος), καλός ἡ εὐτυχής ἐν πολέμῳ, *Νίκη. *Γρ. 7, 4.

Εὐπρήσις (πρήσις), *κάμνω καλὰ, βάλω εἰς τὰ ξιν, τακτοποιῶ, διατάσσω, θαμνιστύπος· *εὐπρήσσεσκον. θ 259 †. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Βεκκέρ. καὶ ἐξῆς γράφεται κατὰ τὸν Εὐστάθ. διηρημένως *εὐ πρήσις.

Εὐπρηστος, ον (πρήσις), εὐφύσητος, σφοδρῶς ἐξερχόμενος, σφοδρός, μόνον *ἀντή. Σ 474 †· περὶ τοῦ φυσήματος τῆς φύσης (φυσεροῦ ἢ μη(ου)χανίου)· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἐπιθ. ἔχει ἐνεργ. σημασ. σφύδρα φυσῶν.

Εὐπριμνος, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πρύμνα), ὁ ἔχων στερεὰν ἢ ὥρασαν (κεκοσμημένην) πρύμναν, *νῆες. Δ 248 †.

Εὐπύργος, ον, ποι. (πύργος), καλοῦς ἔχων πύργους, *μετ' αὐτοῦ καλοῦς πύργους, οἶον *Τροίη. Η 74 †.

Εὐπῶλος, ον (πῶλος), καλοῦς ἡ πολλοῦς πῶλος (ἵππος)· ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἰλίου, Ε 551, δ 18 κ. ἀ.

Εὐράς, ἐπικ. ἐπὶ. (εὐρός), κυρ. κατὰ πλάτος· ὅθεν ἐκ τοῦ πλαγίου, πλαγίως, *Ἰλ. Α 254, Ο 541.

Εὐραφής [-ν-], ἐς, ἐπικ. ἐύραφ. (ράπτω), *καλοῖραμμένος, οἶον *δοραί. *Ὀδ. δ 354, 380.

Εὐρέης, ἐς, ἐπικ. ἐύρέης, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπομ., ὅπ. ἴδε, μόνον κατὰ γεν. *εὐῤῥετος ποταμοῦ (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ: εὐῤῥεῖος) *Ἰλ. Ζ 508, Ο 267 κ. ἀ.

Εὐρέτης, ογ, ὁ, ἐπικ. ἐύρέτ., γεν. λο (ρέω), ὁ καλῶς ῥέων, καλὰ, ὥρατα ῥεύματα ἔχων, ἐπιθ. ποταμῶν, οἶον *Σατινίαι. Ζ 34, *Ἀγυπτος. ὁ Νεῖλος, ζ 257.

*Εὐρίπαις [-ν-], ὁ, κυρ. μὲν πᾶς πορθμός, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ πύρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας, Βαυτίας καὶ Ἀττικῆς, τὰ νῦν *Ἑγρίπος, ἀν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποδίδεται συνικδοχικῶς εἰς τὴν νῆσον Εὐβοίαν, *Γρ. Ἀπ. 222. (Πθαν. παράγεται ἐκ τοῦ εὐ καὶ ῥίπῃ, ῥίπτω. ἢ. Πθανώτερον

δὲ ὁ Κούρτιος ἐτυμολογεῖ τ. λ. ἐκ τοῦ εὖ καὶ ῥ(ψ).

Εὐρίσκω, ὁ ἐνεστ. μόνον τ 458· μέλ. εὐρήσω Ὑ. Ἑρμ. 302· ἀόρ. εὐρον καὶ μέσ. εὐρόμην. Α'.) Ἑνεργ. 4) «εὐρίσκω» ὅτι ζητῶ, ἐξευρίσκω, ἐπομ. ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, μετ' αἰε. «μη- γος» Β 343, «μητιν» τ 458, «κακοῦ ἄκος» (ἴδ. τ. λ.) θεραπείαν εὐρίσκω, I 250, «τέκνωρ τι· ἀπαλλαγὴν τινα, δ 374, «τέκνωρ Ἰλίου» τὸ τέλος, τὴν ἄλωσιν τοῦ Ἰλίου, Η 34, I 48. 2) τυχαίως εὐρίσκω, [ἐντυγχάνω] ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων συγγνώστα, καὶ μετὰ μετοχ. «αὐτὸν ἤμενον» Α 498, Σ 753 κ. πλχ. Β.) Μέσ. εὐρίσκω ἐμαυτῇ, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ δι' ἐμαυτόν, «τέκνωρ» Π 472, «δόμα» τ 403, «θανάτου λύσιν ἑταίροις» εἰς τοὺς συντρόφους μου, ε 422· ὦθεν «οἱ τ' αὐτῷ κακὸν εὐ- ρετο» εὔρεν (ἐπέστυρεν) αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν κακὸν φ 304.

εὔροος, ὄν, ἐπικ. ἐῖρροος, ὁ καλῶς ῥέων, κατὰ, ὠρατὰ ῥεύματα ἔχων, ἐπιθ. ποταμῶν Ὑλ. Η 329, Φ 130.

Εὔρος, ὁ, Εὔρος, ἄνεμος νοτιστατολι- κός, εἰς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων παρ' Ὁμ., ε 295, 332. Εἶνε σφοδρὸς, Β 145, Η 765, καὶ ὡς εὐκρατὴ ἀναλθε τὴν χιόνα, τ 206. (Παράγε- ται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ αὔρα, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ ἡώς, ἢ Δωρ. ἄως, καὶ ἄρως, Λατ. auriga. Ὁ δὲ Κούρτιος σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ εὖω=καυσάλλω, αὔω=ἀνάπτω, αὔω=ξηραίνω). Εὔρος, εὐς, τὸ (εὐρύς), πλάτος, «φάρδος», λ 342 φ.

Εὔρα φῆς, Εὔρεϊτής, Εῖρροος, ἴδ. Εῖρα φῆς φ. Εὐράγγια [·υ·], ἡ, μόνον κατ' ὄνομας. καὶ αἰτ. τοῦ θηλυκ. (εὐρύς, ἀγυιά), εὐρείας ἀγυιάς ἔχουσα, εὐρύχωρος, «πόλις» ο 384· ἀλλχ. δὲ ἐπιθετον τῆς Τροίας, τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Μυκηναίων, Β 329, Δ 52, δ 246, η 80· «χθῶν» =εὐρυόδεια, εὐρείας ὁδοῦς ἔχουσα γῆ, Ὑ. Δῆμ. 16.

Εὐράλῃς [·υ·], ὄν, ὁ, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, χ 267.

Εὐράλοος [·υ·], ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Μηκίεως, Ἀργεῖος, Β 565, ἀνδρείος ἦρως, Ζ 20, καὶ ἐπι- θέμιος παλαιστής, Ψ 680. 2) εἰς τῶν Φαιάκων, παλαιστής (ικανός), θ 145.

Εὐρῳάτης [·υ·], ὄν, ὁ, 4) κῆρυξ τοῦ Ἀ- γαμέμνονος, Α 320, I 470. 2) κῆρυξ τοῦ Ὀ- δυσσεύς, Β 184, τ 246 ἐξ. (εὐρύς, βαίνω).

Εὐρυβίης [·υ·], ἀσ, ὁ, ποι. (εὐρύς, βίαι), εὐρείαν ἔχων δύναμιν, ἐκτεταμένον κράτος, «Κε- λεύς» Ὑ. Δῆμ. 295.

Εὐρυδάμας [·υ·], ἀντοξ, ὁ, 4) εἰς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἀθαντος καὶ Πολυδῶ, ὁ- νειροπόλος, ὄνειροκρίτης, Ε 449. 2) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς, σ 297, χ 283.

Εὐρυδαίη [·υ·], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κλυμένους, γυνὴ τοῦ Νίστορος, γ 452.

Εὐρύκλεια, ἡ (εὐρύς κλέος ἔχουσα) θυγ. τοῦ Ὀππος ἡ πιστὴ ταμῖα (οἰκονόμος) ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς, χ 391 ἐξ., δούλη ὑπὸ τοῦ Λαέρ- του ἀγορασθεῖσα, α 429, 430, καὶ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, τ 45 ἐξ., 491 ἐξ.

Εὐρυκρείη, ὄντοξ, ὁ (εὐρύς, κρείων), εὐρύ, ἐκτεταμένον ἔχων κράτος, μέγας βασι- λεύς, ἐπιθ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 402 κ. πλχ., γ 248 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ τοῦ Ηο- σειδῶνος Α 751. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' κατὰ πα- λαιάν γραφὴν ἔγραψεν: εὐρύ κρείων).

Εὐρύλοχος [·υ·], ὁ, ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἀρχηγὸς γενόμενος τοῦ ἐνὸς μέρους τῶν ἑταίρων ἤγαγεν αὐτοῦ, εἰς τὴν Κίρκην, κ 205, 441, ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ὀ- δυσσεύς εἰς τὸν Ἀδην, λ 23, συνεδούλευσε τὴν σφαγὴν τῶν ἱερῶν βοῶν τοῦ Ἰλίου, καὶ οὕτως ἔγεινε παραίτιος τοῦ θανάτου αὐτοῦ τε αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων συνεταίρων, μ 339, 417.

Εὐρύμαχος [·υ·], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυδῶ, δ 628, 629, μετὰ τοῦ Ἀντιόου ὁ περιφανέστα- τος τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, πανούργος καὶ δόλιος, α 399, ε 477, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς, χ 69 ἐξ.

Εὐρυμέλοισα [·υ·], ἡ, δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, τροφὸς τῆς Ναυσικαίας, η 8.

Εὐρυμέδων [·υ·], ὄντοξ, ὁ, 4) πατὴρ τῆς Περιδίας, βασιλεὺς τῶν Γηγάντων ἐν Ὑπείρῳ, η 58 (πρὸς Πινδ. Πυθ. 8, 15—49). 2) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ὁ εὐγενὴς ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέ- μνονος Δ 228. 3) ὑπέρτερος τοῦ Νίστορος, Η 414, Α 620.

Εὐρυμέτοπος, ὄν, ἐπικ., εὐρύ μέτωπον ἔχων, πλατυμέτωπος, ἐπιθ. τῶν βοῶν, Κ 292, γ 382 κ. πλχ.

Εὐρυμῖαης [·υ·], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου =ὁ Τηλεμος, εἰς τῶν Κυκλώπων, ε 509, καὶ μάλιστα ὁ μάντις αὐτῶν.

Εὐρυνόμη [·υ·], ἡ, 4) μία τῶν Ὑπεραν- δων, κατὰ τὸν Ἡσίοδ., Θεογ. 908, μήτηρ τῶν Χαρίτων, ἢ κατὰ Ἀπολλώνιον τὸν Ῥόδ., Α 803, πρὸ τῆς Ῥέας (ὡς σύζυγος τοῦ Τιτανοῦ Ὀφίωνος) βασίλισσα τοῦ Ὀλύμπου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν τὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου πεσόντα Ἡ- φαίστον, Σ 398 ἐξ. 2) ἑτέρα ταμῖα (οἰκονόμος) ἐν τῇ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκτός τῆς Εὐρυκλείας, ρ 495 ἐξ., τ 96.

Εὐρυνομός [·υ·], ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγυπκίου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ε 22.

Εὐρύνη (εὐρύς), ἀόρ. ὁ, εὔρυνα, πλατύω, ἀνοίγω, κάμνω εὐρύχωρον, «ἀγῶνα» τὸν πό- τον τοῦ ἀγῶνος, τωτέστιν ὀρίζω αὐτοῦ τὴν ἐκ- τῆσιν· (κατ' ἄλλους δὲ: ἐκτείνω ἢ ἀνοίγω τὸν κόλπον τῶν θεατῶν, ὡς ἐν τῇ «ἱζάνῃ εὐρύν ἀγῶνα» Ψ 258) θ 260 φ.

ΕΥΡΥΟΔΕΙΑ [-υ...], ἡ, μόνον θηλ. ὡς τὸ εὐρύα-
γυια, (εὐρύς, ὁδός) ἡ εὐρείας, ἐκτεταμένης
ὁδοῦς ἔχουσα, ἐπιθετὸν τῆς γῆς, ὡς μακρὰν
καὶ κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς διευθύνσεις δυναμένη
νὰ ὁδεύεται, «γῶν» Π 635, γ 453, κ 149 κ.
ἀ. Ὡσαύτως καὶ λ 32.

ΕΥΡΥΘΙΑ [-υ...], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐρύοδης, ὡς
ὄνομ. Ε 263, 6 146, ὡς κλητ. Π 241, Ὑμ. 22,
4 καὶ ὡς αἶτ. κατὰ μεταπλασμόν «εὐρύο-
πα» Α 498, Ω 206, Ξ 263, Ω 331, Ὑμ. 22,
2, εἴτε (ἐκ τοῦ οἰ-, ὀπποια, ὅψις) ὁ εἰς με-
γάλην ἔκτασιν ἐπιβλέπων, οἷον εἰς παντε-
πόπτῃς, εἴτε (ἐκ τοῦ ὄψ=ὄψα) κυρ. ὁ εὐρύ-
φωνος, μεγαλόφωνος, ὁ εἰς μεγάλην
ἔκτασιν βροντῶν, βροντῶφωτος, ἐπιθ. τοῦ
Διός. (Οἱ ἀρχαῖοι παρέχουσιν ἀμφότερας τὰς
ἐρμηνείας· τῶν δὲ νεωτέρων ὑπὲρ μὲν τῆς πρῶ-
της εἶνε ὁ Ἑῶνιος, Οὐόλφριος καὶ Θήρσιος· ὑπὲρ
δὲ τῆς ἐτέρας οἱ ἐκδοταὶ τοῦ Πασσιωεῖου Δε-
ξικοῦ, ἐπὶ δὲ ὁ Φαίσις, Δουδερλεῖνος, Ἀμείβης καὶ
Δύντξερρος ἐπ' ἐσχάτων. Καὶ τὴν μὲν πρῶτην
ἐρμηνείαν συνιστᾷ ἡ Ὀμηρικὴ χρῆσις, καθ' ἣν
τὸ ὄψ καίτε μόνον ἐπὶ τῆς κωνῆς τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἥχου τῶν
φυσικῶν φαινομένων· τὴν δὲ δευτέραν ἡ ἀναλο-
γία τῶν λοιπῶν ἐπιθέτων τοῦ Διός, ἅπερ πάντα
ἐλήφθησαν ἐκ φυσικῶν φαινομένων. Εἰς ὑποστή-
ριξιν ὅμως ταύτης τῆς σημ. τοῦ ὄψ, τοῦ ἥχου
τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀναφέρουσι λυρικόν τι
ἀπόσπασμα (τὸ παρὰ Βεργκίην ἐν τῇ συλλογῇ
τῶν λυρικ. ἀδόκτου. ἀπόσπασμα 94) «εὐρύοπα
κέλαδον ὕμνων», ἔνθα ὅμως οὐχ ἤττον περὶ
ἀνθρωπίνης κωνῆς μετεχειρίσθη τὴν λ. καὶ ὁ
λυρικός. Ὁρθότερον ἤθελε μεταχειρίσθαι τις πρὸς
τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸ συγγενὲς κατὰ τὴν σημ.
«βαρυόπης» τὸ παρὰ Πινδ. Πυθ. 6, 24 «Κρο-
νίδην βαρυόπην στεροπὴν τε κεραυνῶν τε πρό-
τανιν». Οὗ δὲ Γ.Μ. Οὐόσσιος καὶ ὁ Λουκάς ἐκ-
λαμβάνουσι τροπικῶς τὴν λ. ἀντὶ τοῦ παντε-
πόπτῃς, παντέφορος, ὁ περὶ πάντων προ-
νοῶν, ὁ πρῶτος μεταφράζει τὴν λ. ὁ τοῦ παν-
τός κυβερνήτης ἢ κοσμητήτωρ).

ΕΥΡΥΠΟΡΟΣ, ον (εὐρύς, πόρος) ποι., ἰδίως ἐπ.,
εὐρεῖς ἔχων πόρους, κατὰ πάσας τὰς ἐκτά-
σεις ἔχων περάσματα, ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, οἷον
τὸ **ΕΥΡΥΟΔΕΙΑ** τῆς γῆς. Ο 381, δ 432, μ 2.

ΕΥΡΥΠΤΑΛΗΣ [-υ...], ἥ, ἐπ. (εὐρύς, πύλη), εὐ-
ρείας, μεγάλας ἔχων πύλας, «Ἀΐδας δῶ»
Ψ 74, λ 574.

ΕΥΡΥΠΛΕΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Εὐάλεμονος, ἑγγα-
νος τοῦ Ὀρμένιου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμενίου τῆς
Θεσσαλίας, ἐκπεύσας μετὰ 40 νηῶν εἰς τὴν
Τροίαν, Β 736, ὅπου τιτρώσκειται μὲν ὑπὸ τοῦ
Πάριδος, θεραπεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Α
809 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυ-
παλαίας, πατὴρ τῆς Χαλκιοπῆς, βασιλεὺς τῆς
νήσου Κῶ, φρονεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐπαν-
ερχομένου ἐκ τοῦ Ἰλίου (Ἀπολλ. 2, 7, 1) Β

677 ἐξ. 3) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυό-
χης, ἀντιφῶς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς Μυσίας,
φρονεῖται ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, λ 320 ἐξ.

ΕΥΡΥΡΕΟΡΟΣ [-υ...], ον, ὁ εὐρύς ἔχων ρεῖ-
θρον, εὐρύρρειθρος, ἐν γέν. εὐρύς, «Ἀΐδας»
Φ 141 ϖ.

ΕΥΡΥΡΕΩΝ [-υ...], (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει
δηρημένως· εὐρύς ϖ., πρὸλ. **ΕΥΡΥΡΕΩΝ**), ον, ἐπ.,
ὁ εὐρέως βέων, εὐρύν ἔχων ροῦν, εὐρύρρους,
ἐπιθ. τοῦ Ἀΐδος, Ὑμ. Β 849, Π 288, τοῦ Ξάνθου, Φ 304.

ΕΥΡΥΣ, εἴα, ὅς, γεν. ἑός, εἴης, ἑός (ἐπ. αἶτ.
εὐρέα ἀντὶ τοῦ εὐρύν, Ζ 691, Σ 140, Φ 123),
πλατὺς, φαρδύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος,
συχνὸν ἐπιθ. τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τῆς θαλάσ-
σης, Β 159 «σάκος» Ν 608, «σπῆος» Ν 32,
«εὐρέες ὅμοι» Γ 227, «τεῖχος εὐρύ» παχύ, Μ
5, «Ἑλλήκη εὐρέα» Β 373, «Σπάρτη» λ 460,
«στρατός» ἐκτεταμένον στρατόπεδον, Α 229 κ. ἀ.
«κλῆος εὐρύ» ἐκτεταμένη φήμη, α 344 κ. ἀ.
ἔτι δὲ καὶ ἐκτεταμένη δόξα, γ 204 κ. ἀ., ἐπὶ
ἀνθρώπων «εὐρύτερος ὅμοισιν ἴσεν» Γ 494.—
Συγκρ. εὐρύτερος, Γ 194, Ψ 427.

ΕΥΡΥΣΘΕΝΗΣ, ἑς, ἐπ. εἰς μεγάλην ἔκτασιν
δυναμένος, «μεγαλοδύναμος», ἐπιθ. τοῦ Πο-
σειδῶνος, Π 455, Θ 201, ν 140.

ΕΥΡΥΣΘΕΙΣ, ὅς, ὁ υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ ἑγ-
γονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν. Τὴν
γέννησιν αὐτοῦ ἐπέταχυνεν ἡ Ἥρα, ἵνα αὐτὸς
καὶ μὴ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὸν ὄρκον τοῦ Διός
βασιλεύῃ τῶν ἀπογόνων τοῦ Περσέως, Τ 103 ἐξ.
123 ἐξ. Οὗτος λοιπὸν ὁ Εὐρύσθευς γενόμενος
κύριος τοῦ Ἡρακλέους ἐπέταξεν εἰς αὐτὸν τοὺς
γνωστούς δώδεκα ἄθλους, Ο 639, ὡν ὕστατος
ἦτο νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ Ἀδου τὸν κύνα (Κέρβερον)
Θ 363, λ 634.

ΕΥΡΥΤΙΑΝ [-υ...], ον, ὁ υἱὸς τοῦ Εὐρύτου=

ὁ Ἰφίτης, ϖ 14.

ΕΥΡΥΤΙΩΝ [-υ...], ὄνας, ὁ, εἰς τῶν Κενταύ-
ρων, ϖ 293, πρὸλ. Ἀπλ. 2, 3, 4.

ΕΥΡΥΤΟΣ, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ὡς δὲ
ἐλέγετο, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τῆς Μολιόνης,
ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου, Β 621, ἰδ. Ἀκτορίων.
Ἀμφότεροι ἐξεστράτευσαν εἰς βοήθειαν τοῦ Αὐ-
γείου κατὰ τῶν Πυλίων καὶ τοῦ Νέστορος, Α
709 ἐξ., ὡς καὶ κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐνε-
δρεύσας αὐτοὺς ἐφάνευσεν. Κατὰ τὸν Ἀπολλοδώ-
ρον 2, 7, 2 ἦσαν συμψῆες, ἐν δηλ. σῶμα ἔχον-
τες, δύνω δὲ κεφαλὰς καὶ τίσσερας χεῖρας καὶ
ισαριθμούς πόδας, κατὰ δὲ τὴν δύναμιν ὑπερέ-
βαλλον τοὺς τότε ἀνθρώπους. 2) υἱὸς τοῦ Με-
λανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Οἰχαλίας, Β 596, 730, ἡ τῆς ἐν Μεσση-
νίᾳ κατὰ τὴν Ὀδ. (ἰδ. Οἰχαλίη), πατὴρ τῆς
Ἰόλης, τοῦ Ἰφίτου, τοῦ Μολιῶνος κ. ἀ., περίφη-
μος τοξότης. Κατὰ τὸν Ὀμ. ἐφρονεῖται ὑπὸ τοῦ
Ἀπόλλωνος ὡς προκαλίσας αὐτὸν εἰς τὸ τοξεῖν,
Θ 224 ἐξ., κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον

ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὡς ἀποπονηθεὶς αὐτῇ τὴν Ἰολήν, Ἀπλδ. 2, 4, 8. Τὸ δὲ τόπον αὐτοῦ εἶλαβε παρὰ τοῦ υἱοῦ Τριτοῦ ὁ Ὀδυσσεύς, φ 32 ἐξ. (Παράγ. ἐκ τοῦ ἐπίθ. οἰονεῖ ὁ ἐντείνων τὸ τόπον).

Εὐρυφάσσα [-υ-], ἡ, ἀδελφὴ καὶ θυγατὶς τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἠλίου, τῆς Σελήνης· καὶ τῆς Πούρας, Ὑμ. 34, 2, 4. (||. θηλ. τοῦ εὐρυφάσῃ, οἰονεῖ „Φωτεινή“).

Εὐρυφύγις [-υ-], ἐς (εὐρ. φύω) εἰς μεγάλην ἔκτασιν αὐξάνων (φουόμενος), μεγαλοφυΐς ἐπὶ τοῦ κρῖντος (διὰ τοῦ ἀστάχους αὐτοῦ), «κρῖ» δ 604 τ.

Εὐρύχωρος [-υ-], ον, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, ἐπίθ. πάλων καὶ χωρῶν, Β 498, Γ 478, δ 365, λ 256 κ. ἀ. πλχ. (Κατὰ μὲν τὸν Σχολ. εἶνε ἐπικῶς συνεσταλμένος ἀντὶ τοῦ εὐρύχωρος· ὡσαύτως φρονεῖ καὶ ὁ Θήριος καὶ Νίταξ· καὶ Φαίαι· ὁ δὲ Πάσσαυρος καὶ Διοδερλ. καὶ Ἀρεῖς θεωροῦντες ὡς δευτέρον μέγεθος τὴν λ. χωρῆς, ἐρμηνεύουσιν· ὁ ἔχων εὐρεῖς χωροῦς, δηλ. τοποῦς πρὸς χορὸν).

Εὐρύκλις, εἶσα, ἐν (εὐρύς), εὐρυκλιθῶν, „μουχλιασμένος“, ὅρα ὑγρὸς (ἐπὶ τῷ τῷ), βορβορώδης, ἐπίθ. τοῦ Ἀδου, Γ 65, κ 512, φ 332, ω 40, «ὕπὸ ζῶφι εὐρύνεται» εἰς τὸ μουχλιασμένον σκοτεινόν, Ὑ. Δῆμ. 482. (Εἶνε περιττόν νὰ ἀφῇται τὴς ταύτης τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνείαν καὶ νὰ τραπῇ εἰς τὴν τοῦ σκοτεινός, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ εὐρύς (μουχλια) γεννᾶται ἐν τόπῳ σκοτεινῷ· ἂν καὶ ἀδύνατος δὲν εἶνε ἡ ἐτυμολογία, ἣν ὁ Διοδερλῆσιος, Ἀρεῖς καὶ Ἀρεῖς προτενοῦσιν, ὅτι δηλ. εἶνε ἡ λ. ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἡερόεις=σκοτεινός (||. διότι κατὰ τὸν Βούττυμαννὸν συγγενεὶς εἶνε αἱ λ. ἡώς (ἄφως, ἄβωρ) αὐγὰς, ἄηρ, ἥρι, ἡέριος, Εὐρος). Παντὶ δὲ ἀπὸθανος εἶνε ἡ τοῦ Ἀπολλ. καὶ Μῆ. παραγωγή ἐκ τοῦ: εὐρύς, καὶ ἡ σημ. εὐρύχωρος, ἀχανής).

Εὐρύππη, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος Ἀργίνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης κατὰ τὸν Ἀπλδ. 3, 1, 1, κατὰ δὲ τὸν Ὀμ. τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδ. 4, 173 καὶ τοῦ Σαρπηδόου ἐκ τοῦ Διός, ὅστις ἀναλαβὼν μορφήν ταύρου ἀπήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Κρήτην, Ξ 321. Τὸ ὄνομα αὐτῆς δὲν μνημονεύει ὁ Ὀμ. Κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 357 (ἄλλ' ὡς ὄνομα Ἰωκεανίδος), Βατρ. 79, Ἡρόδ. 1, 2. 2) ὡς ὄνομα ἡπείρου κατὰ πρῶτον ἐν τῷ Ὑ. Ἀπολλ. 254, 291, ἐνθα μόνον τὰ βόρεια τῆς Ἑλλάδος φαίνεται, οὕτως ὀνομαζομένη. (Κατὰ τὸν Ἡρόδ. «εὐρωπὴν, σκοτεινὴν, πλατὺν. Εὐρώπη ἡ χώρα τῆς δύσεως ἢ σκοτεινὴ» Δύσις, Ἑσπερία. Ὡσαύτως ἐρμηνεύουσι καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Πρέλλερ καὶ Διοδερλῆσιος, ὅστις θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἑτερον τύπον τοῦ Ἀφροδίτης. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ: εὐρωπὴς=εὐρύς, καὶ: εὐρώπη (εὐρ. χώρα)=ἐκτεταμένη, εὐρεῖα).

Εὔρι, εἶ, ἐπ. καὶ ἰων. ἤρις, ἡ, γεν. ἐπ. εὐρος,

αἶψ. εἶρις, Θ 303, σ 427 καὶ ἡίρις, Ε 628· οὐδ. ἡί, Ρ 456, Υ 80. Οἱ τύποι εἶ καὶ εἶ εἶνα μόνον ἐπιβόη. 1) καλός, ἀγαθός, ὠρατός, γενναίος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, Β 653, «μένος ἡδ» γενναία ὁρμή, δύναμις, Ρ 456. ἢ γεν. «ἔθος» γράφεται σήμερον πανταχοῦ ὁρθῶς ἀντὶ τοῦ: ἔθος (=ἑαυτοῦ), ὅσον «παῖδός ἔθος» Α 393 καὶ Ο 438, Ω 422, 550 (ὅπου μάλιστα κατὰ τὴν ἐσφαλμένην γραφὴν ἔπρεπε νὰ σημαίνη τοῦ σοῦ). Ἦδὲ ἡ λ. εἶρις. 2) γεν. πλθ. τοῦ οὐδέτ. «ἑλάν» ὡς ἐς ὀνόμαστ. τὰ ἑλ, «τὰ καλὰ», τὰ ἀγαθὰ, «πίθαι...δύρων, οἷα διδωμι κακῶν, ἕτερος δὲ ἑλάν» Ω 528, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι εἶνε οὐδέτ. Ἐκτός δὲ τούτου καὶ ἐν τῇ φρ. «θεοὶ δωτήρες ἑλάν» θ 325, 335, Ὑμ. 47, 42, 29, 8. (Ὁ δὲ Διοδερλ. ἐκ τοῦ: δύρων ἀναπληρῶναι εἰς τὸ ἐπίθ. ἑλάν τὸ συγγ. οὐσιαστ. δόσεων, ἢ παραδέχεται οὐσιαστικόν τι θηλ. «ἑλαι» οἰονεῖ: καλὰ ὅσπερ, καλωπῶναι. Ὁμοίως καὶ ὁ Γαιτλίγχιος, ὅστις ὑποθετο οὐσιαστικόν τι ἑλ=αὐτός).

Εὔρις, ἀρ. τοῦ εἶρις.

Εὔρεαμος, ον, μόνον ἐπικ. Εὔρεαμος, ποι. (εἶμα), ὁ καλὸν τουτέστι στερεὸν ἢ ὠρατὸν ἔχων εἶμα, κατὰστρωμα, εὐκατάστρωτος, „καλοστρωμένος“ (καὶ ὅχι κατὰ τινὰ παλαιὰν ἐρμηνείαν εὐζυγος, ἢ ἔχουσα καλὰ ζυγὰ τουτέστι θρανία καπηλατιῶν), ἐπίθ. πῶν νεῶν, Β 470, δ 390 κ. ἀ.

Εὔρεαρος, ον, μόνον ἐπικ. Εὔρεα, ἐπ. (εὐ καὶ σκαρβρός, σκαίρω) εὐκόλως σκαίρω, πηδῶν, „πεταχτός“, ἐπίθ. τῶν ἵππων, Ν 34 τ. Εὔρεκος, ον, μόνον ἐπ. Εὔρεα. 1) (ἐκ τοῦ σκοπός), ὁ καλῶς σκοπεύων, „σημαδεύων“ εὐστοχος, «Ἀρτεμις» λ 498 (Ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύουσι κατὰ τὴν ἐπομ. σημ.). 2) (ἐκ τοῦ σκοπεῖν) ὁ καλῶς παρατηρῶν, κατασκοπεύων, ὁξυδερκής, καλὸς κατασκοπεύς, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ω 24, 109, α 38, η 137.

Εὔρεαμος, ον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Εὔρεαμος, ὅπ. ἦδ.

Εὔρερος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Εὔσωρος, πατήρ τοῦ Ἀκάμαντος, Φρξξ, Ζ 8.

Εὔσταος, μόνον ἐπ. Εὔστει (ἱστημι), εὐσταθής, σταθερός, σταρεός, «μέγαρος» Σ 374, υ 258, γ 420, «θάλαμος» φ 178.

Εὔστεφανος [-υ-], ον, μόνον ἐπ. Εὔστει. (ἐκ τοῦ στεφάνη, ὑπερ κατὰ τὸν Ἀπολλ. εἰς Φ 514 εἶνε εἶδος περικεφαλαιᾶς, ||. δηλ. ὅχι δλόκληρον τὴν κεφαλὴν καλυπτούσης, ἀλλὰ μόνον τὸ ὑπερᾶνω τοῦ μετώπου, ὥστε μᾶλλον εἶδος μίτρας ἢ διαδήματος). 1) καλλιστεφάνος, καλὴν ἔχουσα στεφάνην, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 514, τῆς Ἀφροδίτης, θ 267, τῆς Μυκῆνης, δ 420 καὶ τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δῆμ. 224. (Κατ' ἄλλους δὲ ἀρχαίους ἐρμηνευτάς, πρὸς αὐτὴν συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὅχι περὶ κεφαλοδέσμου πρέπει νὰ νοηθῇ ἡ λ. ἀλλὰ περὶ ζώνης καὶ εἶνε=εὐζωνος. 2) ὁ καλὴν στεφάνην, τουτέστι ἐπὶ ἀλλεῖς,

τείχη ἔχουσα, ἔπομ. ὀχυρά, ἐπίθ. τῶν Θη-
ῶν, T 99, τδ. ΣΙΕΦΑΝΗ.

Εὐστρεπτος, ὄν, μόνον ἐπ. Εἴστρ. (στρέφω),
εὐστρεπτος, „καλοστρεψιμμένος, εὐπλε-
κτος, περί συνεστραμμένων ἱμάντων (λωρίων)
*Οδ. 6 426, α 291.

Εἴστρεψις, ἐκ, μόνον ἐπ. Εἴστρ. = τῇ προηγ.
κεῖται ἐπὶ σχοινίων, καλωδίων καὶ ἄλλων πλεκτῶν
καὶ συνεστραμμένων, ι 427, κ 167, ξ 346· ὡσαύ-
τως καὶ ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, O 463, καὶ
τῆς χορδῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἣν ὀνομάζει
«εὐστρεψὲς ἔντερον οἶος» φ 408.

Εἴστρωφος, ὄν, μόν. ἐπικ. Εἴστρ. (στρέφω) =
τῇ προηγ. „καλοστρεψιμμένος“ ὡς «οἶος
ἄνθος» τὸ μάλλινον σχοινίον τῆς σφενδόνης,
*Il. N 599, 716.

Εἴστρωτος, ὄν, ἐπ. (στρώννυμι) εὐστρωτος,
„καλοστρωμένος“, ὡς «λέχος» T. Ἀπρ.
458, Δήμ. 286.

Εἴτε, ποι. καὶ ἴων. 1) σύνδεσμος χρονικός
ὅτε, ἐν ᾧ, καθ' ὃν χρόνον· ἀ.) μεθ' ὅριστ. ἐν
τῇ προτάσει, ἐπομένῳ ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ἐξῆς
μορίων· ἐνθα, τῆρος δὴ, καὶ τότε δὴ, καὶ τότε
δὴ ῥα, τότε δὴ, ἔπειτα, τόγχα δέ, δ' ἄρα· Z 392,
ν 93, χ 182, ω 449, T. Ἀπ. 416, ρ 320, υ 73
κ. ἀ. πλ.χ. πολλάκις δὲ καὶ μόνος ὁ Δι' ἀκολουθεῖ
ἐν τῇ ἀποδόσει, M 373 κ. ἀ., ἥ καὶ οὐδὲν μόριον,
A 735. Δύναται δὲ ἡ τὸν εὔτε ἔχουσα πρότασις νά
τιθεταὶ καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν, E 396, Z 515 κ. ἀ.
(Il. Ἀχιὼν παρατηρήσεις· εἶπε ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ
«εὔτε» ἀρχαμένη περίοδος συνάπτεται ἀσυνδέ-
τως· πρὸς τὰ προηγούμενα, ὡς μόνου τοῦ
εὔτε ἐπαρκούντος)· β.) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Ἀν
ἀποτελεῖ χρονικὴν ἀοριστολογίαν ἐν τῇ μέλ-
λοντι, ἐκφράζει δηλ. περίστασιν ἣτις ὑποτίθεται
ὅτι γίνεται ἐν τῇ μέλλοντι, ὅταν, ἐάν ποτε,
καθ' ἣν περίπτωσιν (μέ ὑποτακτ.), ὡς A 242,
B 34, α 192, ρ 323 κ. ἀ. Συνήθως δὲ τότε ἡ
πρότασις ἡ ἔχουσα τὸν «εὔτε» ἀκολουθεῖ· ἀλλὰ
καὶ ἐντός τῆς ἀποδόσεως παρεντίθεται, ὡς
«ὁμῶς, εὔτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἑναίσχη ἐργάζεσθαι» ρ
320. Ἡ αὕτη ἔννοια ἐκφράζεται καὶ ἄνευ τοῦ
Ἀν, η 202· γ.) μετ' εὔτε, ἐκφράζει περίστασιν
πολλάκις ἐν τῇ παρελθούτι ἐπαναλαμβανομένην,
ὁσάκις, T. Γμ. 47, 8. 2) ἐπίρ. παρομοιώσεως,
ὡς, „καθὼς“ G 10, T 386, ἐνθα κατὰ μὲν
τὸν Βούττιμαννον πρέπει νά γραφῇ ἡ δ', κατὰ δὲ
τὸν Βαίγγελσδαχ ἡ αὐτὸ τοῦτο, ἡ ἡ δ', ὅπερ τότε
κατὰ συνίτησιν πρέπει νά προφέρηται, τδ. Σχολ.
καὶ Σπέρτζερ. αὐτόθι καὶ λ. ἡ γ. (Κατὰ τὸν
Βούττιμαννον καὶ Ἀρτουγγ εἶνε ἀρχαιότερος δια-
λεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὅτε· κατὰ δὲ τὸν Κα-
ππὶλλμαννον σύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ τέ, σημαί-
νει δὲ τότε τὸ εὐ κατ' αὐτὸν ἀκριδῶς, σωστά,
τὸ δὲ εὔτε ὡς ἐπίρ. χρόνος = ἀκριδῶς καθ' ὃν
χρόνον, „σωστά ὅταν“, ἐκφράζει δηλ. ὅτι πρᾶ-
ξις τις ἢ συμβᾶν τι εἴη τετελεσμένον ἀκριδῶς

καθ' ὃν χρόνον ἄλλη τις πράξις ἢ συμβεβηκὸς γί-
νεται. Il. Ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται ἀντὶ
τοῦ εὔτε τὸ ὅτι, ὡς „ὅτι γύρισα νά ἰδῶ,
ἐφυγε“.

Εὔτεϊκος, ὄν, ἐπ., ὅ· *εὔτεϊκιστος, ὄν μόνον
T. Ἀπρ. 412, (εὐ, τεῖχος) εὐτεῖχιστος, ἔπομ.
ὀχυρός, *Τροίη, Ἰλιος· A 429, B 443 κ. ἀ.
Μεταπλεπασμένη αἰτ. *πολὺν εὐτεῖχα· Π 57
(ἣτις διὰ τὸν τόνον δὲν δύναται νά ὑπαχθῇ εἰς
ὀνομαστ. εὐτεῖχης. Ἀλλ' ὁ Θῆρσιος καὶ Λούδικκος
γράφουσιν· εὐτεῖχέα).

Εὔτητος, ὄν, μόνον ἐπικ. Εὔτμ., ἐπ. (τέμνω),
εὐτήτος, „κολοκομμένος“, πάντοτε ἐπὶ
σκυτοτομικῶν ἔργων, ἱμάντων, τελαμώνων κττ.
*Il. H 304, K 567, Φ 30 κ. ἀ.

Εὔτρεψις, ἐκ, ἐπικ. Εὔτρ. (τρέφω), εὐτραφής,
παχὺς, „καλοθρεψιμμένος“ ὡς «αἷς, αἶψ»
*Οδ. ι 425, ξ 530.

Εὔτρησις, ἰοι, ἡ, χωρίον τῆς Βουωτίας πλη-
σίον τῶν Θεσπιῶν ἔχον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλω-
νος, B 502, πρβλ. Στρίβ. 9, 2, 28. (Κατὰ Στέ-
φανον τὸν Βυζάντ. ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν
δι' αὐτοῦ διερχομένων πολλῶν ὁδῶν).

Εὔτρητος, ὄν, ἐπικ. Εὔτρ. εὐτρήπτος,
„καλοτρυπημένος“ (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εὐ-
κόλως δυνάμενος νά τρυπηθῇ, ἔπομ. μαλακός,
τρυπερός) *λοβοί· E 182 f.

Εὔτρισις, τδ. λ. Εὔτρισις,
Εὔτροχος, ὄν, ἐπικ. Εὔτρ. (τροχός), καλοῦς,
ὠραίους ἔχων τροχούς, *ἄρμα, ἄμαξ· Θ
438, Ω 450, ζ 72 κ. ἀ.

Εὔτρητος, ὄν, ἐπ. (τυκτός), εὐποίητος, κα-
λῶς κατεσκευασμένος, „καλοκαμωμένος“,
ἐν γέν. εὐμορφος, *κλισίη· K 566, N 240, δ
423, *κυνή· Γ 336 κ. ἀ. *ἡμάσθη· Θ 44-
N 26.

*Εὔτμνος, ὄν, ἐπ. (ὕμνος), πολυῦμνητος,
κυρ. πολλοὺς ὕμνους ἔχων, ἀκούων, T. Ἀπ.
49, 207.

Εὔφημος (εὐφημος) κυρ. μεταχειρίζομαι εὐφή-
μους, τούτεστι καλοῦς, αἰσίους λόγους, ἡ ἀπο-
φεύγω τοὺς κακὸν τι προσκωινιζομένους (προση-
μαίνοντας), ἰδίως ἐπὶ θρησκευτικῶν τελετῶν, ὅθεν
ἐν γέν. εὐσεβῶς σιωπῶ, παρασκευαζόμενος εἰς
προσευχὴν, I 471 f.

Εὔφημος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τροϊάνοιο, σύμμαχος
τῶν Τρώων, ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, B 846.

*Εὔφωμις, ἐπίρ. ἐκ τοῦ εὐφημος (δπ. τδ.)
διὰ καλῶν λόγων, εὐνοϊκῶς, T. Ἀπ. 474.

Εὔφωτις, ὄν, ὁ, βασιλεὺς τῆς Ἐφώρας τῆς
παρὰ τὸν Σέλληεντα, ποταμὸν τῆς Ἠλίδος ἢ
Θεσπρωτίας, O 532 (τδ. Εὔφω).

Εὔφορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνου, ἐνὸς τῶν ἀν-
δρειστάτων Τρώων, ὁ πληγώσας τὸν Πάτροκλον
καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Π 806 εἰ., P
59. (Ὁ Πυθαγόρας ἐνόμειν ὅτι ποτὲ αὐτὸς ὀπθῆ-
ξεν οὗτος ὁ Εὔφορος, τδ. Διογ. Λαέρτ. 8, 4, 4).

Εὔφραδῆς [-ων], ἐπίρ. ἐκ τοῦ Εὔφραδῆ

(ὑπερ παρὰ τοῖς μετέπειτα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷται, ἐκ τοῦ φράζω) εὐφραδῶς, εὐγλώττως, «ἀγορεύω» τ 352 f.

Εὐφραῖνα, ἐπ. ἑὸφ. (ἀμφοτέρα παρ' Ὀμ.) (φρήν) μέλ. Ἰων. -ανέω, ἀόρ. εὐφρηνα. 1) Ἑνεργ. εὐφραίνω, παιδρύνω, εὐχαριστῶ, τινά, E 688, ν 44, «τινά ἐπέεσαι» E 402, «νόημα ἀνδρός» ο 82. 2) Μέσ. εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, G 344.

Εὐφρονέων, οὐσα, ον, ἐπικ. ἑὸφ. (φρονέω) καλὰ φρονῶν, «θέλων τὸ καλόν», εὐνοῦκός, ἐνταῦθα ὅμως σημ. καὶ τὸν εὐφρονόυντα, φρόνιμον (κατὰ τὸν Νίσιον)· εὐρίσκειται μόνον κατὰ μετοχὴν ἐν τῇ τοπικῇ στίχῳ «ὅσπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο» A 73, G 228 κ. πλχ. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀμείν· γράφουσι διερμηνεύς εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσειν δὲν εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ παράγωγον τοῦ εὐφρων=ἄττ. εὐνοῦσι).

Εὐφροῖνῃ [-ν], ἡ, ἐπικ. ἑὸφ. (ἀμφοτέρα παρ' Ὀμ.) εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, φαιδρότης, χαρά, Ὀδ. i 6, u 8, πλῆθ. ζ 156. Ἐκ τοῦ

Εὐφρων, ον, ἐπικ. ἑὸφρον (ἀμφοτέρα παρ' Ὀμ.) (φρήν). 1) εὐφρόσυνος, φαιδρός, «εὐχαριστημένος, χαροῦμενος», O 99, «θυμός» ρ 534. 2) Ἑνεργ. χαροποιός, εὐφραντικός, εὐχάριστος, «οἶνος» Γ 246 (|| Ἀλλ' ἴδ. καὶ τὰς λ. εὐήνηρ καὶ μελίφρον).

Εὐφύνη [-ν], ἡ (φῶν), καλὴν ἔχων φυήν (ἀνάσταμα), ὑψηλός, «πελὴς» Φ 243, «μηροί» εὐτραφεῖς, Πλ. A 147.

Εὐχαλκεῖ, ον, ποι. (χαλκός, ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατασκευασμένος, ἐν γένει ὠρατος, κομψός, «στεφάνη, ἀέλη» H 12, N 612, «λίβης» ο 84· «μελίη» ἢ καλὸν ἔχουσα χαλκὴν (δηλ. χαλκὴν αἰχμὴν) Γ 322.

Εὐχερής, ἐς (χείρ) εὐκαλός, κυρ. «καλός ἐς τὸ χεῖρ, καλόδοκος» Πατρ. 62.

Εὐχετάσθαι, ἑτερος ἐπ. τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχομαι, ἀπαρρ. εὐχετάσθαι, κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχετάσθαι, παρατ. εὐχετόωντο, κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ εὐχετόωντο. 1) μετὰ πεποιθήσεως ἢ φανερώς λέγω τι περὶ ἑμαυτοῦ, «τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται» λέγουσιν, α 172· ὅθεν καυχῶμαι, ὑπερφηανεύομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, «ἐπέεσαι» κομπορρήμονας, M 394, «ὑπέρβιον αὐτὸς εὐχ.» P 49, Γ 348, «κατέμεινον ἐπ' ἀνδράσι» ἐπάνω εἰς φονευμένους ἀνδρας καυχῶμαι, χαιρεκκαλῶ, χ 442. 2) εὐχομαι, προσεύχομαι, μετὰ δοτ. «Κρονίῳ» Z 268, «θεοῖσιν» O 369, μ 356· ἐν γένει δὲ δοξάζω, εὐχαριστῶ, εὐλογῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον ἐν συναφῇ πρὸς θεόν τινα, ὅσον «εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι δ' ἀνδρῶν» A 761· «τῷ κέν τοι ... θεῷ ὧς εὐχετόμην» Ἥθλια σὲ πρυσκυνῇ, λατρεύῃ, ὧς θεόν (εἰς εὐγνωμοσύνης), θ 467, X 394. Πρβλ. εὐχόμεαι.

Εὐχή, ἡ, εὐχή, προσεσχὴ, δέησις· ἐπόσχεσις, «τάγμα, τάξιμον» κ 562 f.

Εὐχῆναι, ορος, ὁ, οἶος (κατὰ δὲ τὸν Πασσαν. 4, 43, 5 ἔγγονος) τοῦ μάντιος Πολυίδου, N 663.

Εὐχομαι, ἀποθ., μέλ. εὐχομαι, ἀόρ. εὐξάμην (πανταχοῦ ἀναύητος, ὡς καὶ ὁ παρατ. εὐχόμεν). Θεμελιώδης σημ. λέγω τι φανερά ἢ μετὰ πεποιθήσεως, ἀσυστόλως· ὅθεν 1) καυχώμενος λέγω, πολλάκις μετ' ἀπαρρ. «πατρός εἰς ἀγαθὸν γένος· εὐχομαι εἶναι» E 143, Z 244, α 180 κ. ἀ. πλχ. (ἐνθα παρὰ τὴν ἑννοίαν τῆς δηλώσεως ὑπάρχει καὶ ἡ τῆς καυχήσεως, διότι κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν ἐποχὴν δὲν συνεστῆλλοντο οἱ ἀνθρώποι καυχώμενοι διὰ πᾶν ὅτι ἐνόμιζον ὅτι εἶχον προτίρημα)· ἀλλὰ καὶ κατ' ἑλλειψιν τοῦ ἀπαρρ. «ἐκ Κρητῶν γένος· εὐχομαι» καυχώμενος κατέγω τὸ γένος μου ἐκ τῆς Κρήτης, E 499· ὅθεν καυχῶμαι, A 91 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ κομπάζω, B 597, «αὐτὸς» A 388. 2) ὑπισχνόμηναι, «τάζω» μετ' ἀπαρρ. E 499· ἰδίως εἰς θεοῦ, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρρ. «εὐχετο Ἀπόλλωνι· βέξειν ἐκατόμην» A 149, Θ 526, ρ 50 κ. ἀ.—Ἐπειδὴ δὲ διὰ τούτου τοῦ τρόπου ἡλιπύζον ἀγαθὸν τι παρὰ τῶν θεῶν, ἐν γένει 3) δέομαι, προσεύχομαι, «παρακαλῶ»· «θεῶ» καὶ ἄντο πτωτικῶς, A 87, Z 240· συγχόν τὸ «μέγα, μέγχα εὐχομαι» μεγαλοφῶναι, κατανοητικῶς εἶναι, ὑπαύτως «πολλά» γ 54· ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ χαριστικῆς δοτ., ὅσον «αἶτε μοι εὐχόμεναι» ὑπὲρ ἐμοῦ, H 298, μετ' ἀπαρρ. B 404, φ 244, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρρ. α 453.

Εὐχος, τό, ποι. αὐχνημα, καύχημα, τοῦτέστι πᾶν ὅ, τι τις καυχᾶται, ὅθεν δόξα, τιμή, ἰδίως πολεμικὴ δόξα· συγχὴ ἢ φρ. «εὐχος δίδόναι τινι» οὐ μόνον περὶ τοῦ ἡττωμένου λεγομένη, ὡς διὰ τῆς ἡττῆς περιποιδόντος δόξαν τῇ νικητῇ, ὅσον E 285, 654, A 445, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν δόξαν συνετελεσάντων, H 81· πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «κλῆος» καὶ «νίκη» H 203, «εὐχος ὀρέγειν, πορνῇ τινι» N 327, X 430, γ 7 κ. ἀ. «εὐχος ἀπαυρᾶν τινα» στερῶ τινα τῆς τιμῆς, τῆς δόξης, O 462, «εὐχος ἀρεῖσθαι» λαμβάνω δόξαν, A 290 κ. πλχ.

Εὐχρῶς, ἐς, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ εὐχρῶος (χρῶς), καλόν, ὠρατὸν ἔχων χρῶμα, καλὸς χρώματος, εὐχρῶος, «δέρμα» E 24 (ἐνθα χαρακτηρίζεται οὕτως τὸ δέρμα διὰ τὴν καλὴν αὐτοῦ τρίχυν, πιστεύω· ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἦττον πιθανῶς· εὐρωστὸν, δυνατόν δέρμα).

Εὐχολή, ἡ, ἐπ. (εὐχομαι). 1) καύχησις, ἀλαζονεία, κομπορρημοσύνη, Θ 229· χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, ἀλαλαγμός (ἐπινίκιος), τούναντιον «οἰμωγή» A 450, Θ 64· 6') τὴς καυχῆσεως ἀντικείμενον, καύχημα, «εὐχολὴν τινα καταλείπω» B 460, A 473, X 433. 2) ὑπόσχεσις (πρὸς τοὺς θεοῦ), «τάγμα, τάξιμον» A 65, 93· ὅθεν προσεσχὴ, δέησις, παράκλησις, I 499, ν 357.

Υ. Έρμ. 37. 6.) ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον, κατὰ τὸν Σχολ. κράτημα, «ἐγμάτα νηῶν» ἀπερ ἦσαν λίθοι μεγάλοι, Ε 410. 2) πᾶν τὸ συγκρατοῦν, δεσμός, σύνδεσμος, συναγωγή, «ρήγνυναι ἐγμάτα πέτρης» ὅτι συνεῖχε τὸν λίθον μετὰ τοῦ βράχου: ῥίξας, θάμνους, χῶμα, Ψλ. N 439.

ἔχω (ῥίξα sēx-), ὑποστ. ῥ. ἐν. Αἰολ. ῥ. ἐπικ. ἐχθθα, T 480: παρὰ εἶχον καὶ ἐπικ. ἐχον, θαμιστ. τύπος αὐτοῦ ἐχέσκον· μέλ. ἔξω καὶ συνθηθέτερον σγήσω, ῥ. πρόσ. ἐν. Αἰολ. καὶ ἐπικ. σγήσειςθαι, Ψμ. Δίμ. 366 (κατὰ τὸν Έρμαν., ὁ δὲ Οδύσσεω γράφει σγήσεις θάρμ.)· ἀόρ. ἐσχον, ἀπρφ. σchein, ἐπικ. σχέμεν· μέσ. μέλ. ἔσμαι καὶ σγήσμαι· μέσ. ἀόρ. ῥ. ἐσχήμην, γ. ἐν. ἀνυῖτης. σγήσο μόνον II 248, Φ 344, πρόστ. σχέο Φ 329, καὶ συνηρ. σχαῶ, ἀπρφ. σχέσθαι, μετοχ. σχόμενος.—Έτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἀορ. εἶνε ἐσχεθαι, σχέθαι (μέτ. τὴν σημ. ἀνέχω, ἀναστέλλω, ἀναγκαιζω) ἐκ τινος ῥίξης ἐπεκτεταμένης διὰ τοῦ ὅ· κατ' ἀλλοῦς δὲ εἶνε τύπος ἐπιτακτικός τοῦ ἐσχον σημαίνων τὴν διαίρεσιν. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ ἀορ. σχηματίζεται νῆος ἐνεστώς ἐχω (II. ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ῥίξης sēx- μετ' ἀνακύπλαισμος καὶ συγκοπῆς τοῦ ε καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ σι: σι-σχ-σι-σχ-, ἴσχ-, ὅπως ἐκ τῆς ῥίξης στα- ἐγείνη σι-στα-, Lat. sisto, ἴσα-).—Θεμελιώδης σημασία εἶνε «κρατῶ» καὶ «ἐχω».

1.) Ένεργ. Α.) Μεταβ. 1) κρατῶ, «πιάνω, βασιτεύω»· ὁ·) κρατῶ διὰ τῶν χειρῶν, «χειραίν» Α 463 ἢ «ἐν χειρὶ τι» Α 44, Z 319, «μετὰ χειρὶν» Α 484, πρὸλ. N 200, καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ μέσου N 600, «ἐχω τινά τινας» κρατῶ ἀπὸ τινος, ὅσον «ποδοί, χειροί», «κρατῶ ἀπὸ τὸ πόδι, ἀπὸ τὸ χεῖρ» Δ 454, Α 488, II 763 κ. ἀ. πλχ. Πολύλαχος ὁ τιμωρὸς προσδιορισμὸς ἢ ἡ διεύθυνσις ἐκφράζεται διὰ προθέσεων καὶ ἐπιρρήματι, ὅσον «ἀντία ἀλλήλων» Ε 569, «ἀπὸ ὅ» Γ 262, «πρόσθεν» ε 344, «ἐντός» Ε 300, «ὑπὲρ πασσῶν» κρατῶ ὑπεράνω πασσῶν, [ὑπερέχει], ζ 407, «ἐχω τινί τι» κρατῶ τινός τι, ὅ ἐ. βοηθῶ, ἵνα κάμῃ τι, I 209. Μεταφρ. «φυλάκας» φυλάττω, I 4. 474, «ἀλασσοκλήν, ακοπήν» N 40 κ. ἀ. 0 302 κ. ἀ. ῥ. ὁ·) ἐπὶ ἐνδομάτων καὶ ὀπλῶν, φέρω, φορῶ, «ἐχω ἐπ' αὐτῶν μου», ὅσον «εἶμα ἀμφ' ὤμοισι» Σ 538, «χροὶ εἵματα» ζ 64, «κυνέην κεφαλῇ» ω 234, «σάκος ὦμφ» Γ 376 κ. ἀ. γ.) περιέχω, μεταφρ. σκεπάζω, προσφάττω X 322, Ω 730. Παθητικ. «πείρατα νίκης ἔχονται ἐν θεοῖσιν» ἡ ἐκδοσις τῆς νίκης ἀπόκειται εἰς τοὺς θεοὺς, H 402. ῥ.) κατέχω, συνέχω τινά (διὰ τῆς βίας ἢ ἡπλώς), II 204, α 498, «ἵππους» Δ 302, πρὸλ. 227, «σέρκας τε καὶ ὄστρα τινὰς ἔχουσι» λ 219 ὅθεν «ὄχητας εἶχον πόδας» συνεῖχον ἢ ἐκράτουν κακλεισμένους τὰς πόδας M 456, Ω

453. Μεταφ. «ἐν φρεσίν» διατηρῶ, B 33, «ἐν φρεσὶ μῦθον» φυλάττω μυστικὸν τὸν λόγον, ο 445· ὅθεν κατακρατῶ, καθυστερῶ, «χρήματα τινί» ο 230 ἔ.) [ἀνέχω], ἀναστέλλω, ἀναγκαιζω, «ἐμποδίζω, κρατῶ», ὅτε ἔχει τὸν μέλλοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ «σγήσω» M 4, P 482 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ «ἐξω» N 54, Γ 27, «κρατερὴ δ' ἔχεν ἱε' Ὀδυσῆος» Ψ 720, «ὁδοῦν» καταπαύω, Δ 848 κ. ἀ. πλχ., «κύμα» ε 434, «τινά τινας» ἀπὸ τινος ἀποτρέπω, ἐμποδίζω, B 275, N 687, μετ' ἀπαρφ. P 482, X 412. ῥ.) ἀντέχω, «βαστάω» καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πολεμίους, Δ 820, «οὐδὲ οἱ ἔσχεν ὄρεάν» καὶ δὲν ἀντίστην εἰς αὐτόν (εἰς τὴν ὁρμήν του) τὸ ὄρεον, II 740. ζ.) διευσθύνω, κινῶ, «κρατῶ κατεπάνω», συνθήκας «ἵππους, νῆας» Γ 263 κ. ἀ., μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «ἐπὶ τινί» Ε 240, ἢ μετὰ ἐπφ., ὅσον «Πύλονδε» Δ 760, «πεδόνδε» Γ 263, «ἐξω» κ 91 καὶ ἀπολεῖ. διευσθύνωμαι, καὶ ἐπὶ πλοίων, «ἀρμενίζω» II 378, γ 482 κ. ἀ. 2) ἐχω, κατέχω· ὁ·) [ἐκτελεσθαι]· περὶ παντός ὅτι ἀνήκει εἰς τινά ὡς ιδιοκτησίαν· ὅθεν «ἐχω κάλλος ἀπὸ θεῶν» ἐχω λάβη ἀπὸ τῶν θεῶν τὸ κάλλος, «ἐχω τὸ κάλλος ἀπὸ τοῦ θεοῦ» Γ. Ἀφρ. 77· ὅθεν παθητ. «τέλχεα ἔχονται» Σ 497 καὶ «μετὰ Τρώεσσιν ἐχ.» κατέχονται (τὰ ὄπλα σου) μεταξὺ τῶν Τρώων Σ 430· ἔτι δὲ «ἐχω» δηλ. γυνάικα, σύζυγον, N 373, δ 569, λ 270 κ. ἀ. Τὸ πληρεῖς εἶνε «ἐχω τινά παρακοντιν» Γ 53 κ. ἀ. «τοῦ περ θυγάτηρ ἔχει» Έκτορι· εἶχετο ὑπὸ τοῦ Έκτορος, ὅ ἐ. ἦτο σύζυγος τοῦ Έκτ. Z 398· ὡσαύτως δὲ καὶ ε 421 πρέπει κατὰ τὸν Ἀρεν· νά γραφῇ «Ἐρίων» (=Ἐρίωνι) ἔχετο· ἀντὶ τοῦ ἔλετο· ἔτι δὲ «ἐχω», δηλ. παρ' ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα ὡς φίλον, ἔχον. ξενίζω, ρ 545, ο 377, Γ. Ἀφρ. 232, 275· ῥ.) κατέχω, κατοικῶ ἐπὶ τε θεῶν, ὅσον «Ὀλύμπιον, οὐρανόν, Ὀλύμπια δώματα» Όμ. πλχ. καὶ ἀνθρώπων, ὅσον «πόλιν, γαίαν, οἶκον» ζ 477, 483 κ. ἀ. πλχ.· μετὰ ταύτης τῆς σημ. συνάπτεται καὶ ἡ ἐννοία τοῦ ἐχω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, εἶμαι κύριος, ἐπομ. ἐπιμελοῦμαι, ἐχω τὴν φροντίδα τινός, «πατρῶνα ἔργα» τοὺς πατρικοὺς ἀγρούς ε 22, «κῆπον» δ 737, πρὸλ. Ε 749, Θ 393, «ἵππους ἔχων ἀτίταλλε» Ω 280· γ.) «ἐχω» ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, «πόνον, ἄλγος, μένος» Z 525, Ε 895, 516 κ. ἀ., «ὀξύν» λ 467, 620, «λυγρόν γῆρας» ω 250.—Πολλάκις ἡ τὴν κατάστασιν σημαίνουσα λ. τίθεται ὡς ὑποκείμενον, τὸ δὲ πρόσωπον ὡς ἀντικείμεν. κατ' αὐτ., ὅτε τὸ «ἐχω» ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ καταλαμβάνω, κατέχω, «πιάνω», ὅσον «Δία δ' οὐκ ἔχεν ὕπνος» δὲν τὸν ἐπῖανεν ὁ ὕπνος, B 2, «Ἀχαιοὺς ἔχε φύζα» I 2. «ὠδίνουσιν γυναῖκα ἔχει βέλος» τὴν πιάνει, τὴν κτενέφ ἀδιακόπως τὸ βέλος Α 269.

ὡσαύτως: «ἔγη, ἀδελμονή, ἀνελχυνή, θάμβος ἔχει τινά» Ὁμ. πλγ., «γέλως ἔχει μεν με πιάνον τὰ γέλωτα, θ 314, «πένθος τινός ἔχει τινά» σ 324 ὡσαύτως: «κλέος ἔχει τινά» ἡ δόξα κομμετ τινα, Ρ 143, α 95. Καί ἔχει μόνον πρόσωπον, ἀλλά καί πράγμα δύναται νά ᾔνη τό ἀντικείμενον, «αἴθηρ ἔχει κορυφή» κατέχει, μ 76, μετά δῶμα αἵται. κατὰ τό σχῆμα: καὶ ὄλον καί μέρος, «οἶνος ἔχει τινά φρένας» ὁ ἔ. «τό κρασί χαλίζει τινός τόν νοόν, τόν κτυπᾷ εἰς τό κεφάλι, τό κρασί τόν πιάνει», σ 334, πρβλ. Ὑ. Ἄφρ. 208. ὅθεν παθ. «ἔρχομαι ἀσθματι» κατέχονται ὑπό ἀσθμ. «με πιάνει τό ἀσθμα» Ο 10 ὡσαύτως: «κακότητι, ἄλγος, ἀγέλεσι, οἰμωγῇ κ.τ.τ. ἔχουσι» Ὁμ. πλγ. δ.) εἶμαι ἡ ἔρχομαι εἰς ποῖαν τινα θέσιν ἡ διέσθηναι πρὸς τι ἀντικείμενον, «ἐπ' ἀριστερά» ἔχω ἡ ἀφίνα πρὸς τὰ ἀριστερά, γ 471, πρβλ. ε 277. ἔ.) ἔχω μετά τινος οὐσιαστικοῦ χρησιμεύει εἰς περιέφρασιν ῥήματος συγγενεῖς τοῦ οὐσιαστικοῦ, (ἡ ὡς καί ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λέγεται, «ἔχω ἐλπίδα, ἡσυχίαν, ὄρεϊν, πόνον» κ. ἄ. πολλά ἐν τῷ ἐλπίδω, ἡσυχίᾳ, ὄρεϊσιν, ἀφίνοι κ.τ.τ.) «μάχην ἔχω» Ξ 57, «δῆριν ἔχει περί τινος» ω 516, «ὕδριν ἔχω» ὕδριζω, εἶμαι ὕδριστής, α 368, ρ 169, «τινὴν ἔχω» λ 493, «ποθὴν ἔχω τινός» ἔχω πόθον τινός, Ζ 362 κ. ἄ. πλγ. ζ.) ἔχω τι ὡς ἐνέργειαν ἡ παρεπόμενον (ἀποτέλεσμα), ὅθεν [παρ- ἔχω], προξενῶ, παράγω, ἀποτελῶ, «κα- ναχὴν ἔχε» (ἡ κατὰ γῆ: περισσὸς περικεφαλαία) Π 105, «φόροιγγες βοὴν εἶχον» Σ 495, «Εὐ- λαίβοιαι πικράς ὠδύνας ἔχουσιν» Α 272. ζ.) ἔχω τὴν δύναμιν ἡ τὰ μέσα πρὸς τι, ἐπομ. δύ- ναμαι, ἔχω τὴν δύναμιν, μετ' ἀπρφ. «ἀμ- πνεσθαι» Π 110, πρβλ. Ω 212, «βύσκειν γασ- τέρ» σ 364 κ. ἄ. ἀλλὰ καί ἄνευ ἀπρφ. Ρ 334, «οἷα κ' ἔχωμεν» ὅπως δυνήσμεν, ο 281 (ἡ ἡ μάλλον: ὅτι ἔχωμεν, ὅτι εὐρεθῇ) ἡ.) ἔχω ἐν τῇ νή, «κατέχω», γνωρίζω, «ἵπ- πους δηρὸν τε μένος τε» γνωρίζω τὰ δαμάζω ἵππους καί νά κρατῶ τὴν ὁρμὴν των (κατὰ τό σχῆμα τό λεγόμενον ζευγμα) Ρ 476.—Ἡ μετοχὴ «ἔχων» τίθεται πολλάκις μετ' ἄλλου τι- νός ῥήματος, ὡς μὲν οἱ παλαιοὶ ἔλεγον, «φρά- σαι: ἐνεκα», τό δὲ ἀληθές, πρὸς ἐναργεστέραν ἔκφρασιν τοῦ πράγματος, οἷον «τόν ἔλαγε χειρὸς ἔχων» τόν ἔλαγε κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς, (ἡ ἡ καθομιλουμένη ἀναλύει τὴν μετοχὴν: «τόν ἔλαγε» τὸν ἔπιπαι ἀπὸ τό μέρι καί τόν ἔλα- γεν ἔω») Α 488, πρβλ. Ω 230, πρβλ. καί τῆς μετοχ. τοῦ ἄγω (ἰδ. τὴν λ.) τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Ἀλλοτε ὅμως ἐπισυνάπτει πέρατερόν τινα κα- τηγορηματικόν προσδιορισμὸν τοῦ ὑποκειμένου (ὡς καί οἱ μετοχ. ἄγων, φέρων), οἷον «διέκ- μεγάρω βεδῆκα ἔγρος ἔχων» ἐξήλασε κρατῶν (ἡ με) τὸ ἔγρος, ρ 52 κ. ἄ. πολ.

Β.) Ἀμετάδ. ἀντέχω, «βαστώ». 4) ἐπι- μένω, ἀντέχω, ἐγκατερεῶ συνήθως μετὰ τι-

νος περαιτέρου προσδιορισμοῦ πρὸς πλειοτέραν ἀκρίβειαν, «ἔχον ὥστε τάλαντα γυνή (ἔφυ- ἔχει) κτλ.» ἀντεγῶν (εἰς τοιαύτην πρὸς ἀλλήλους ἰσορ- ροπίαν), ὅπως (πιτωχὴ) γυνή κρατεῖ εἰς ἀκριβὴ ἰσορροπίαν τὰ τάλαντα, Μ 433, «ἔω ὡς λίθος» τ 494, «ἔχον ὡς σφισιν πρῶτον ἀπήχθετο Ὀϊος» ἐπέμενον (ἐνν. μισοῦντες) ὅπως τὸ πρῶτον ἦτο εἰς αὐτοὺς μισητὴ ἡ Ὀϊος, Ω 27, «ἔχεν ἡ... ἐσάλο- το» ἔμεινεν ὅπου ἐπήδησα, Ν 679, «οὐδ' οἱ ἔγ- χος ἔχ' ἀπρέμας» καί δὲν ἔμεινεν ἡσυχον τό δόρυ τοῦ, Ν 557 (τοῦναντίον ἐλίκτο). 2) ὑπερί- χω, ἐξέχω, «ἔγρος ἔλαγε δι' ὤμων» τό δόρυ διὰ τῶν ὤμων (βαλόντων) ἐξέλαγε, τουτέστιν ἐδύγηκε πέρα, Ν 520, Ξ 452, «ὕψος ἔχειν» ἐξέχειν εἰς ὕψος, τ 38, «ὀδόντες ἔχον ἔνθα καί ἔνθα» ἐξέ- χον, Κ 264 (ἡ ὀρθότερον ὁ Φαίσις: περιελάμ- βανον τὴν κυνὴν οἱ ὀδόντες ἐκατέρωθεν). 3) διάκειμαι «εὐ ἔχει» καλῶς ἔχει, ω 215, «σα- νίδες ἔχον εὐ ἀραρυταί» δέκνεται, ὁ ἔ. ἦσαν κα- λῶς συνηρμοσμέναι, γ 128, (ἡ ἡ μόνη ὀρθὴ ἐρ- μηνεία τοῦ χωρίου εἶναι: σανίδες καλῶς συνηρ- μοσμέναι ἐκράτουν κεκλισμένην τὴν διέξοδον).

Π.) Μέτ. 1) «κρατίζομαι, βαστίζομαι», ἀντέχω, [ὑπομένω τινά], Μ 426, «κρατερώ» Π 504, Ρ 559, «στῆ δ' ἄντα σχομένη» ἐκρα- τήθη καί ἐστάθη ἀντικρῶ, ζ 141, «ῥ' ἄγει σχα- μένη» ἐπιμεύασα εἰς τὴν λύπην τῆς, λ 279. 2) [ἐνέχομαι] «πιάνομαι ἀπό», προσηλοσ- μαι, «σκαλύνω» εἰς τι, μετὰ δοτ. «τῇ ἱρι- νεῖ» μ 433, (ἡ ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται ἡ δοτική νά ᾔνη συντακτικὴ καί τῆς μετοχῆς «προσφύε», τοῦ δὲ «ἐχόμεν» τό συμπλήρωμα νά ἔσται πακούη- ται μετὰ γεν.), «ἔγρος σχέτο ἐν τῇ ῥινῃ» Π 218, «πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται» συνέχονται πρὸς ἀλ- λήλας, κρέμονται ἀπ' ἀλλήλων, ε 329, «ἀνά δ' ἀλλήλοισι» ω 8 μετὰ γεν. «πέτρης» πίνομαι ἀπὸ τὴν πέτραν, ε 429, «ἔσχετο φωνή» ἐπά- σθη, Ρ 696, δ 705, «ἔσχετο νηὶ» ἐσταμάτησε, μ 204 ὡσαύτως καί «σχέτο ὕδωρ» Φ 315. 6.) Μεταφ. ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τινος, «εἴπο ἔφε- ται» ἀπὸ σοῦ θά ἐξαρτῶται, «ἀπὸ σῆς θά κρέ- μαται», Ι 402 μετ' ἀπρφ. Ὑμ. 30, 6 καί «ἐκ- τινος» ζ 197, λ 316. 3) κρατῶ ἑμαυτόν, ὁ ἔ. παύω, «σταματῶ», ἀπολεῖ, ε 70 κ. ἄ. «οὐδ' ἐτι φασὶν σχήσασθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαί- νησι πείσασθαι» δὲν θά κρατηθῶσι, δὲν θά ὀκνή- σωσιν, ἀλλὰ θά πείσωσιν εἰς τὰς ναῦς, Ι 235, Μ 407 μετὰ γεν. [παύομαι, ἀπέχομαι τινος], ἀπέχω, αὐτῆς: Β 98, «μάχης» Γ 84, «Α- ρης» Ν 630, «δητοῦτος» Ξ 429, «βίτης» δ 422. 4) ἔχω, φέρω, κρατῶ τι μετ' οἰαζή- ποτε ἀναφορᾶς πρὸς τό ὑποκείμενον, μετ' αἰε. «ἀπὸ πᾶς πρὸς» ἐμπροσθέν μου, Μ 294, «σάν- κο: ἀπὸ τοῦ» μακρὰν ἑαυτοῦ, Γ 262 «σχομένη κρήδεμνα ἄντα παρῆκον» κρατῶντας τὰ κρήδ. πρὸ τῶν παρειῶν τῆς, α 334, φ 63, «Ἐκτορυ- μένος καί χεῖρας σχήσασθαι» θά κρατήσῃσι μα- κρὰν ἑαυτῶν τοῦ ἔκτ. τὴν ὁρμὴν καί τὰς χεῖ-

ρας, P 639. 5) κρατῶ τι τῶν ἑμαυτοῦ, «κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχουσαι» νά κρατῶσι τὰς χεῖρας τῶν μακρῶν τῶν κακῶν, γ 346. (Οὕτως: οἱ νεώτεροι, πλὴν τοῦ Φαίσιος, ὅστις γράφει ἄνευ ἀνατροπῆς κακῶν ἀπό, συνάπτων τὴν πρόθεσιν πρὸς τὸ «ἔχουσαι»).

ἐψιάομαι, ἐπ., ἀποθ., παίζω, διασκεδάζω, τέρπομαι, *Οδ. ρ 530 μετὰ ὅτι. «μολπῇ καὶ φόρμυγι» διασκεδάζω με τὴν μ. ἢ τέρπομαι εἰς τὴν μ., φ 429. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίδουλος. Ἀναφέρεται μὲν ἐκ τοῦ ἡ ἀποσπάσμι. τοῦ Σοφοκλ. οὐσιαστικόν τι ἐψία (ὀμιλία), ὅπερ οἱ Γραμματικοὶ ἀποθάνω; παράγουσιν ἐκ τοῦ ἑπος, ὃ δὲ Πάττωρος ἐκ τοῦ ψία, ὃ ἐ. παίγνιον τι διὰ ψήφων καὶ ταῦτόν ἴσως τῷ ἐψία, ἀλλὰ καὶ τοῦτο οὐχ ἦτον σκοτεινόν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν).

ἐπ., ἐπ., ἴδ. ἐλπ.

ἐποα, ἴδ. κοπ.

ἐπικει, ἴδ. εἰσικα.

ἐπαθοί, ἴδ. ἐπαθ.

ἐαμεν, μόνον Γ 402 f. «ἐπεὶ γ' ἔωμεν πολέμοιο», ὅπερ κατὰ τοὺς πλείοντες γραμματικούς σημαίνει ἄδην ἔχωμεν, πληρωθῶμεν, κορεσθῶμεν, ἀνάγουσι δὲ τὴν λ. ὡς ὑποτ. τοῦ εἴ. παθ. ἀορ. εἴς τι θέμα ἔα=πληρῶ, κορέννυμι. Τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν τονίζοντες ἔωμεν θεωροῦσιν αὐτὴν ἄ. πληθ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. εἴ. τοῦ ἰκμι ἀντὶ τοῦ ὤμεν, με σημ. ἀμετρί- βατον: ἀρ' οὐ πάσσωμεν τοῦ πολέμου; οἱ δὲ γρά- φοντες κ' ἔωμεν (κατὰ τὸν ΜΕ. ἐν λ. λαν) θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς ὑποτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ λα=κορέννυμι καὶ κορέννυμαι, ἥτις κυρίως ἔπρεπε νά ᾔνεσθαι, διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐπικ. γίνεται ἔωμεν καὶ μεταβάλλει καὶ διὰ θεσιν: ἀρ' οὐ κο- ρεσθῶμεν Ὁ Φαίσιος φυλάττει τὴν συνήθη γρα- φὴν καὶ ἀνάγει ὅμως τὴν λ. εἰς τὸ λῶ. ὃ δὲ Σπίτζερς ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν καὶ ἐξηγεῖται. ἴδ. Exkurs. XXII.

ἐαν, ἴδ. εἰμί.

ἐανοχόει, ἴδ. οἰνοχόει.

ἐοργει, ἴδ. ἐραθ.

ἔως, ἐπ. καὶ εἰς, Γ 291, ρ 390 κ. πλγ. Α'). σύνδεσμος χρονικός, σημαίνει, 1) τὸ σύγχρονον τὸ κατὰ παράτασιν, ἐν ὅσῳ, ἐν ᾧ, ὥσθην και- ρόν, μεθ' ὁριστικῆς καὶ μάλιστα χρόνου ἐνεστ. καὶ παρατατ. ὅταν τὸ ἐν τῇ χρονικῇ προτάσει περιλαμβανόμενον ᾖνέ τι θετικόν, «ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε» Α 493, «ἔως θέουσι» Ρ 727. Ἐν τῇ ἀποδόσει τίθεται συνήθως τὸ τέως, ἀλλὰ καὶ τὸ τόφρα, μ 327 κ. ἄ. καὶ τόφρα δὲ, Κ 511, Α 401, Ο 539 ἢ καὶ μόνον δὲ, Α 493, δ 420, «ἦσθι δ' ἔως ὃ τ' αἰοῖς; αἰεὶς» ἔτρωγε δὲ ἐν ὅσῳ ὃ αἰοῖς; ἐφάλλε, ρ 358 (ἢ ἐνθα ὃ τὲ ἀνήκει εἰς

τὸ ἔως; ὥστε τὸ ἔως ὃ τ' = ἔως τε ὃ, πρβλ. τὸ ἐν τε κ. ἄ. Ὁ δὲ Ἀμεῖς νομίζει ὅτι τὸ ὅτε πλεονάζει καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῇ συνδυασμῷ: ὡς ὅτε. Ὁ δὲ Δύντζερς ἀνυποστάτους θεωρῶν τὰς δύο ταύτας ἐξηγεῖται, νομίζει ὅτι μετρικὴ ἀνω- μαλία ἠνάγκασε τοὺς παλαιούς ἐκδοῦναι, ἀπατη- θέντας ἐκ τοῦ λ 368, νά προσθέσωσι τὸ ὅτε, καὶ διὰ τοῦτο διορθῶναι αὐτὸς τὸν στίχον οὕτως: ἦσθι δ' εἰς αἰοῖς αἰοῖς κτλ.). 2) τὸ χρονικόν τέμμα, ἔως οὐ, ἔως ὅτου, ὡς ὅπου. α.) μεθ' ὁριστ. χρόνου ἀορίστου, «εἰς φίλον ὠλεσε θυμόν» ἔως οὐ ἔχασε τὴν ζωὴν του, Α 342, ε 423· β.) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Κέν, ὅταν τὸ χρο- νικόν τέμμα παριστᾶται ὡς ἐν τῷ μέλλοντι σκο- πούμενον, [ἔως ἂν], ὡς νά, «ἔως κε τέλος πολέμοιο κίχισ» Γ 291, Ω 483· γ.) μετ' εὐ- κτικῆς ἀπλῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως, πλὴν ὅτι ὁ χρόνος ἐξ οὐ ἐξαρτᾶται, ὁ χρόνος τῆς ἀπο- δόσεως, «ἔως παρῶχήμενος», ἔως ὅγε Φαίηκεσι... μιγείη» ε 386, «εἰς θερμαίνοντο» ι 376. Ἡ εὐκτικὴ αὐτὴ ἔχει τὸ Κέν, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ τέμματος παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτω- μένη, «ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη» β 78. 3) Ἐν τῇ Ὁδ. πολλάκις κεῖται εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκο- ποῦ, ἔνα, «διὰ νά» (ὡς καὶ τὸ ὄφρα μετ' εὐκτ.) δ 800, ζ 80, ι 367. Β') ἐπὶ ῥῆμα χρόνου, ἀντὶ τοῦ τέως, ἐπὶ τινα χρόνον, χρόνον τινα, ὡς ἔναν καιρόν, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ Μέν, Μ 441, Ν 443, Ο 277, Ρ 727, 730, β 448, γ 426. Τότε δηλ. κεῖται τὸ ἔως κατὰ παράλειψιν τῆς προτάσεως του, ἥτις εὐκό- λως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἀποδόσεως. (Τὸ ἔως ἔχει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ χρόνον μόνον β 78· παν- ταχοῦ δὲ ἄλλοι εἶνε ἢ κατὰ συνίχησιν μονοσύλ- λαβον, ὡς Ρ 727, β 448 κ. ἄ., ἢ ἀποτελεῖ τρο- χαιον, προσφερόμενον εἰς, Α 493, Κ 507 κ. ἄ. ὅπου καὶ ὄντως γράφουσιν αὐτὸ ὁ Θήριος, Γ. Ἑρμάννος, Δινδόρριος, Βέικκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀ- μεῖς; Ἄλλοι δὲ τινες θέλουσιν ἀντὶ τοῦ ἔως παν- ταχοῦ νά γράψωσιν εἰς; ὃ δὲ Βέργκιος ἦος ἀντὶ τοῦ εἰς. ἢ. Εἶνε λίαν ἀξιοσημείωτον ὅτι ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ διασωθῆν τοῦτο μόριον προφέρεται: ὡς, ὅσον, ὡς ἔς τὸν οὐρανόν, ὡς ἔς τὰ δέκα; = ἔως εἰς π. οὐ, ἔως εἰς τὰ δ., ὅπερ ἴσως μαρτυρεῖ τὴν συνίχησιν).

ἔας, ἴδ. εἰμί.

ἔας, ἴδ. ἐλπ.

ἑωσφόρος, ον (ἔως, φέρω), ὁ φέρων τὴν αὐ- γήν, ὡς κύρ. ὄν. Ἑωσφόροι, ὁ λεγόμενος σήμε- ρον, Ἀδγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Ψ 226 f, κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 381, υἱὸς τοῦ Ἀστράου καὶ τῆς Ἥοος. (Τὸ ἔως, κατὰ συνί- χησιν μονοσύλλαβον).

Z

Z

ζεύγλη

Z, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβή-
του· ὄθεν δι' αὐτοῦ σημειοῦται ἡ ἕκτη ραφιδία.
(Ἐνίοτε ἡ θέσις μακρότης ἢ πρὸ τοῦ ζ ὡς διπλοῦ
ἀποτελουμένη ὀλιγωρεῖται πρὸ τινων κυρίων ὀνο-
μάτων ἀπὸ Z ἀρχομένων, οἷον πρὸ τῆς λ. Ζά-
κυνθος καὶ Ζέλεια, ἴδ. τὰς λ.).

ΖΑ [-], μόριον ἀχώριστον, ἐπιτακτικόν, μόνον
διαλεκτικῶς· διάφορον τοῦ δα-, πολὺ οὕτως ἐν
ταῖς λ. ζάθεος, ζάκοτος κ. ἄ. (Παράγεται ἐκ
τῆς διὰ, ἥ· ὡς τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς
Αἰολικῆς διαλέκτου, ἐνθα ὑπάρχουσι πολλὰ πα-
ραδείγματα ἀποδεικνύοντα τὴν μετάβασιν τῆς
διὰ εἰς τὸ ζα, καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν ᾗ
π. χ. λέγεται „ζάκος“ ἀντὶ τοῦ διάκος, „ζά-
βολος καὶ ζάβολις“ ἀντὶ τοῦ διάβολος, δια-
βολιά. Ἡ μετάβασις ἔγινε τῇ μεσολαβήσει τοῦ
j (dj), εἰς ἣν καὶ ἡ πρόθεσις Διὰ ἐν τῇ καθομι-
λῇ προφέρεται).

ΖΑΝΕ [-], ἔς, ἐπ. γεν. ἑος (ζα-, ἄνιμ) ἑτε-
ρόκλη. αἰτ. ζῆν ἀντὶ τοῦ ζαῖ (κατὰ τὸ Σωκρά-
την ἀντὶ τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἄρεσις κομίζει ὅτι
εἶνε κακὴ ἀνάγκη· ἀντὶ τοῦ ζαῖ. ἥ· Ἀλλὰ δὲν
εἶνε δυνατόν νά θεωρηθῇ ὡς εὐφωνικόν τὸ ν· ἂν ἔ-
δομολογῶντι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίᾳ) μ 313,
σφοδρὸς, δυνατός, «ἀνεμος» M 157, ε 368.

ΖΑΚΟΣ [-], ἐν, ον, ποι. (ζα-, θεός), πολὺ
θεός, πανίερος, πανάγιος, ἐπιθ. χωρῶν καὶ
τόπων, ὑπὸ θεῶν κατοικουμένων ἢ ἰδιαζόντων
ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων, «Κίλλα, Νῆσα, Κρῖ-
σα, Φηραί, Κύθηρα» ἴλ. A 38, B 509, 520,
I 454, O 432.

ΖΑΚΟΤΟΣ [-], ον (ζα-, κότος), λίαν ὠργι-
σμένος, σφοδρὰ θυμωμένος, Γ 220 f.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ [-], ἡ, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελά-
γους, πρὸς νότον τῆς Σάμης, ἀνήκουσα εἰς τὸ
Κεφαλληνικόν κράτος, τὸ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπο-
κείμενον (ἴδ. ὈΔΥΣΣΕΥΣ) καὶ σήμερον Ζάκυν-
θος (προφ. Ζάκυνθος), B 634, «ὠλήεσσα Ζάκ.»
(ἴδ. ἀνωτ. Z) ι 24 κ. ἄ. «ὠλήεντι (ὡς θηλ. ἴδ.
ΓΛΗΚΙΣ) Ζακύνθῳ» α 246, π 123. (ἥ· Τὸ ὄνομα
κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους· εἶνε=Ζάκανθα,
κατὰ τραπεζὴν Αἰολικὴν τοῦ α εἰς ο, τοῦτέστιν
Ἰακανθότοπος καὶ ἐτυμολογικῶς τοῦλάχιστον
καθόλου δὲν δικαιώνει τὸ ἰταλικόν λόγιον Zante
fior di Levante).

ΖΑΜΕΝΗΣ [-], ἔς, ποι. (ζα-, μένος), ισχυ-
ρός, δυνατός, μόνον ἐν τῇ ὑπερβ. «ζαμενίστα-
τος», ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ. Ἑρμ. 307.

ΖΑΤΡΕΦΗΣ, ἔς, ἐπ. (τρέφω), ἑός, εὐτρεφής,
„πολυθρεπόμενος“, παῦρος, «ταῖρος» H 223,
«αἶγες» E 106, «φῶκαι» δ 451.

ΖΑΦΑΕΡΗΣ, ἔς, ἐπ. (φλέγω), ἑός, κυρ. δυνατός
φλέγων· μόνον μεταφ. πολὺ φλογερός, θερ-
μουργός, ζωηρός, ὡς σημεῖον μεγάλης ζωτι-
κῆς δυνάμεως, ἀκμαίος δραστηριότητος, ἐπὶ ἀν-
θρώπων, Φ 465 f, ἐπὶ ἵππων, ἴμ. Γ, 8.

ΖΑΧΡΗΣ (ἴων. ἀντὶ τοῦ ζαχραῆς, ἐκ τοῦ ζα-
καί (χράω), ἔς, ἐπ. γεν. ἑός, σφοδρῶς, ἐπι-
πίπτων, ὀρμητικός, ἀκάθεκτος, ἐπὶ ἀνέμων
ἴλ. E 525, ἐπὶ πολεμιστῶν, M 347, 360, N
684. Ἐν τῇ τελευταίᾳ χωρίῳ ἀποδοτέον τὰ
ἐπιθ. εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς πολεμιστάς.

ΖΑΩ, συνηρ. ζῷ, ἴδ. ζῶα.

ΖΕΙΑ, ἡ, κυρίως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,
„γέννημα“, σιτηρὸν ἐν γένει, προβλ. ΖΕΙΑΡΟΣ,
κατὰ δὲ τὸν Δοῦτερλ. ἐκ τοῦ ζῆα συγγενὸς τῇ
ζῆα, ζῶα· ἄρα· πᾶν ἔτι πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδειον.
Ἰδίως δὲ ἔπειτα εἰδὸς τι γεννήματος, ομοιάζον τῇ
σίτῃ, ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις μάλιστα καλ-
λιεργούμενον, τὸ λεγόμενον σήμερον, ὡς μοι εἴ-
πον, „ζειά“, παρ' Ὀμ. χρησίμων ὡς φορτὴ τῶν
ἵππων, δ 44, 604, καὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμόν.
Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην ἡ Ζειά εἶνε ἢ ἄλλως
λεγομένη ὄλυρα, Γαλλ. épeautre, Γερμ. Din-
kel ἢ Spelt. Ἀλλ' ὁ Σπρέγγελ ἐν τῇ Ἱστορ. τῆς
Βοτανικῆς I σ. 36 ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε δύο διά-
φορα εἶδη ἡ ὄλυρα καὶ ἡ Ζειά, καὶ ὅτι τὸ μὲν
πρῶτον εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν φυτολόγων triticum
Spelta, ἡ δὲ Ζειά τὸ triticum Zea, ὅπερ κόκ-
κους μὲν ἔχει ὡς τοὺς τῆς κριθῆς, στάχυας δὲ
μακροτέρους. ἥ· Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι κατὰ
τοῦ Γαληνοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐν Θράκῃ καὶ Μα-
κεδονίᾳ ἡ Ζειά ἐλέγετο βρίζα „βρίζαν“ δὲ
καὶ σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λέγει τὸ secale,
Γαλλ. seigle, Γερμ. Roggen.

ΖΕΙΑΡΟΣ, ον (Ζειά, θωροῦμαι), γεννήματα
θωροῦμενος, σιτοδότης, «ζεῖδ. ἄρουρα» σι-
τοδοτεῖρα γῆ, B 548, γ 3 κ. ἄ. (ἥ· Τῶν δὲ ἀρ-
χαιῶν γραμματικῶν τινες, οἷον ME, Ἡσύχιος
καὶ Εὐστάθιος ἐτυμολογοῦσιν ἦττον πιθανῶς ἐκ
τοῦ ζῆν καὶ θωροῦμαι, οἰοῦναι· βιόδαρος, ἢ
ζωοπαρῶς).

ΖΕΛΕΙΑ, ἡ, πόλις τῆς Τρωάδος, εἰς τὴν ὑπά-
ρειαν τῆς Ἰδης, ἐν ταῖς μετέπειτα χρόνοις ἀνή-
κουσα εἰς τὴν Κόζικον, B 824, Δ 403. ἴδε καὶ
ἀνωτ. Z.

ΖΕΣΣΕΝ, ἴδ. κῆα.

ΖΕΥΓΛΗ, ἡ (ζεύγνυμι), τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ,
εἰς δ' ἐμβαίνει ὁ τράχηλος τῶν ζευγυμένων ζώων,
„ζεῦλα“, δ ἔ. ζεύγλα. Ὁ ζυγὸς ἄρα εἶχεν, ὡς
καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν, δύο ζεύγλα· καὶ δύο
«λέπαδνα» (ἴδ. τὴν λ.), δύο δηλ. πλατεῖς μὲν-

τας, δι' ὧν οἱ τράχηλοι τῶν ζώων ἐδένοντο πρὸς τὸν ζυγόν. *Ίλ. P 440, T 406.

ΖΕΥΓΝΙΜΙ [-ν-], καὶ ΖΕΥΓΝΙΝΑ (ἐξ οὗ παρὰτ. ζευγνύω [-ν-] ἀντὶ τοῦ ἐξεύγνυον) T 393, ἐπ. ἀπαρρ. ζευγνύμεναι, ζευγνύμεν. ἀρρ. ἀ. ἐξεύξα, ἐπ. ξεύξα· μέσ. ἀρρ. ἐξεύξαμεν· παρακ. παθ. ἐξεύγμαι· ἀ. ζευγνύω, «ζεύγω», ὅσον «ἵππουσι, βόας». *Οἱ. πλ.χ., πολλάκις καὶ μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, ὅσον «ὕπ' ὄρεσιν, ὑπ' ὄρεσιν, ὑπ' ἀμείζουσιν, ὑπ' ἀπύρην» Ψ 430, Ω 44, 782, γ 478, ζ 73, ὑπ' ἄρματα· α 46· ὅθεν ἐν γένει δ' ἐνάντιον, «ζευγνύω», φιλιάζω», ὅσον «σανίδες ἐξευγμέναι· θυροφυλλὰ φιλικασμένα, ὅ ἐ. ἀκριβῶς προσηρμοσμένα, Σ 276.—Τὸ μέσ. σημ. ζεύγω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἢ τοὺς ἵππους μου, γ 492, ο 143· ἐπὶ δὲ ζεύγω ἐνδιατρίβων εἰς τὸ ἔργον μετὰ τινος διαφέροντος, Ω 281. (Τὸ ἐν τῇ II 143 τινίζουσι πάντες οἱ μετὰ τὸν Θυόλριον, πλὴν τοῦ Σπερτέρου, διὰ τὸ μέτρον «ζευγνύμεν» ὡς ἀπαρρ. τοῦ ἐνεστ., ὅστις ἀλλαγὸς ἔχει τὸ υ βραχύ. Τινὲς δὲ θέλουσιν αὐτοὺς νὰ γράψωσι: ζευγνύμεν κατὰ τὸ: ἔμμεν, ἔμμεναι. *Ὁ δὲ Σπέρτερος μετὰ τῶν ἀρχαίων γράφει: ζευγνύμεν, II. καὶ ἄλλοι τέλοσι: ζευγνύμεν, ἂν καὶ δεχονται ὡς μακρόν τὸ υ διὰ τὴν ἀρσιν).

ΖΕΥΓΩ, τό, «ζευγάρι», τοῦτέστι τὸ ζεύγος τῶν ἵππων ἢ βοῶν, τῶν εἰς τὸ ἄροτρον ἐξευγμένων, Σ 543 f.

Ζεύς, ὁ, κλητ. Ζεῦ, αἱ δὲ πλάγιοι πτώσεις σχηματίζονται τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀρχ. Δις, γεν. Διός, δοτ. Διί, αἰτ. Δία· τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὁμοίως ἀρχ. Ζήν, γεν. Ζηνός, δοτ. Ζηνί, αἰτ. Ζήνα (ἢ Ζην' Θ 206, Ξ 265, Ω 334· κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννον, Βέκκερον, Δινδόρο καὶ Φαίτιν δι' ἀποκοπῆς Ζήν) Ζεύς, Λατ. Jupiter, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Πέας, O 187, ὁ δυνατώτατος τῶν θεῶν, ὁ πατὴρ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν θεῶν. Εἶνε λοιπὸν ἀ.) ὁ κύριος τῶν θεῶν, ὅστις εἶνε πολλῶ αὐτοῦ ὑποδέσποται κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ἀξίωμα. Συγκαλεῖ τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, ἵνα μετ' αὐτῶν συσκεθῇ περὶ τῶν πραγμάτων τῆς ἐπικρατείας τοῦ· ἄλλ' οὐδὲς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιταγῇ εἰς τὰς βούλας αὐτοῦ, Θ 42 ἐξ., T 258· β.) ὡς θεὸς τοῦ οὐρανοῦ εἶνε ὁ αἰτίας πάντων τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ὡς τοιοῦτος λέγεται «αἰθέρι ναίων, ὑψίστος»· συναθροίζει καὶ πυκνώνει τὰς νεφέλας, ὅθεν «νεφεληγερέτης, κελαινεφής»· παράγει τὸν ὑετὸν (βροχὴν) καὶ τὴν αἰθρίαν (κύβαν, καλοκαίριον) καὶ διεγείρει τὰς καταιγίδας. Βροντῇ καὶ ἀστραπὴ εἶνε τὰ σημεῖα τῆς ὀργῆς τοῦ, δι' αὐτῶν ἐκπλήττει τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσημαίνει τὰ μέλλοντα· ὅθεν «τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ἀργικέραυνος, ἐρίδουπος, ἐριβριμέτης» κ. ἄ. γ.) ὁππότε τὰς σύχας τῶν ἀνθρώπων, ὅθ. λέγεται «ταμίης πολέμοιο»· ἄλλ' ὑπόκειται καὶ αὐτός εἰς τοὺς νόμους τῆς τύχης, K 71, ζ 188 ἐξ. δ.) εἶνε ὁ ἱερutης τῆς βασιλείας καὶ ὁ προστάτης τῶν ἀρχόντων καὶ βασιλέων,

συγκαλεῖ καὶ διαλύει τὰς συνέλεύσεις τῶν ἀνθρώπων, δ 69, ἐπιτρέφει τὸν ἔρκον, Δ 160 ἐξ., προσφυλάττει τὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἐστίαν, ὅθεν «ἐρκεῖος» γ 335, προστατεύει τοὺς ξένους καὶ ἰκέτας, ι 270, ζ 207, ὅθεν «ξείνιος», ὅπ. Ἰδ., καὶ «ἰκετήριος» ν 213.—*Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ εἶνε ἡ Πρα, ἣτις πολλάκις τοσοῦτον ἀντιτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ, ὥστε δι' αἰκισμῶν αὐτὴν ἀπειλεῖ καὶ ἐκτελεῖ μάστιγα τὴν ἀπειλήν του, O 47 ἐξ., T 95 ἐξ. Οὐχὶ σπανίως κινεῖ τὴν ἀγανάκτησιν αὐτῆς παραβαίνων τὴν συζυγικὴν πίστιν, Ξ 313 ἐξ. Τὸ ἀνάστημα τοῦ Διὸς εἶνε ὕψηλόν καὶ ἐμπνέει σέβας, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ περικυματίζεται ὑπὸ τῆς μελαίνης ἀμβροσίας κόμης (χαίτης)· ὅταν δὲ δι' αὐτῆς ἐπινέουσι, τρέμει ὁ Ὀλυμπος, Λ 330. Τὰ σύμβολα τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ὁ κεραυνὸς καὶ ἡ αἰγίς, ὅθεν «αἰγιόχος». Ὀνομάζεται δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ Πελασγικός (Ἰδ. τὴν λ.) ἢ Δωδωνάτος (Ἰδ. Δαδωνή) ὡς φυλετικὸς θεὸς τῶν Πελασγῶν. (II. *Ἡ ῥίζα τῆς λ. εἶνε αἰκ, ἐξ ἧς παράγονται ἔνθεν μὲν αἱ εὐθεταὶ Ζεύς καὶ Ζεῦ, ἐνθεν δὲ αἱ πλάγιοι πτώσεις Διός, Ζή, κατ' ἐπέκτασιν τῆς ῥίζης, οἷον βλέπομεν καὶ ἐν τῇ Σανασκρίτῃ: div ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου djan, djam, ὁ ἐ. ἐν τῇ Ἑλλην. δῖον, Ζεὺ καὶ ὄνομα Ζεύς. Ἀλλ' ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει ἐν τῇ Σανασκρίτῃ καὶ τρίτῃ ῥίζα djā, ἧς ἡ αἰτ. dja-m οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ Ὀμηρικ. αἰτ. Ζῆν, ταύτης δὲ ἀνάλογον ὀνομαστικὴν Ζῆς ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ Φερικύδου, καὶ ἐντεῦθεν αἱ ἄλλαι πλάγιοι: Ζηνός κλ. Τὸ Λατίν. ὄνομα τὸ ἐν τῇ ὀνομαστ. Ju-piter (Ὀυμβρικῶς: Ju-pater) εἶνε σύνθετον, οἷον: Ζεύς-πατήρ· αἱ δὲ λοιπαὶ πτώσεις Jovis κλ. (ἀρχ. Λατ. Divonis) γίνονται ἐκ τῆς ῥίζης: djon=Σανασκρίτ. djan).

ΖΕΥΓΙΝ [-ν-], ἡ, ἐξυμ. πνοή, κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. Ζεφύριος, ἡ Ζεφύριος πνοή, αὔρα, ὁ ζέφυρος, ἡ 149 f. (*Ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τῆς ἀρσεως ἐκτείνεται).

ΖΕΦΥΡΟΣ, ὁ. 1) ὁ Ζέφυρος, ὁ δυτικὸς ἄνεμος, εἰς τῶν τεσσάρων κυρίων ἀνέμων, οὓς μνημονεύει ὁ Ὀμηρος. Ἐρχεται ἐκ τοῦ δυτικοῦ ὠκεανοῦ, δ 567 (ὁ ἐναντίας εἶνε ὁ Εὖρος, ε 332, τ 206). Ἀλλὰ πνέει καὶ μετὰ τοῦ Βορέα ἐκ τῆς Θράκης I 5, καὶ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Νότου εἰς τὴν Τριωκὴν πεδιάδα, Φ 334. Ἡ φαινόμενη αὐτῇ ἀντίφασις ἐξηγεῖται πιθανώτατα ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Ὀμηρὸς εἰς τοὺς κυρίους τέσσαρας ἀνέμους συγκαταλέγει ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ὀνομάζει ἢ τοὺς ἐξ τῆς μεταξὺ αὐτῶν. Εἶνε πολλάκις ψυχρὸς καὶ σφοδρὸς, ε 295, μ 289, 408, πρῶλ. Δ 305· θεωρεῖται ὡς ὁ ταχύτατος τῶν ἀνέμων, T 416· φέρει γιόνα, ε 206, καὶ ὑετὸν (βροχὴν), ε 458. Ἀλλ' ἐν τῇ χώρα τῶν Φαιάκων εἶνε ἡ πνοὴ αὐτοῦ πρακτὰ καὶ θερμὴ, η 149, καὶ ἐν τῇ Πυλσίῳ πεδίῳ ὁρραίνει τοὺς ἐν αὐτῇ διαιτωμένους, δ 567. 2) προσωποποιεῖται ἐν τῇ Ψ 200, ἐνθα δειπνοῦσι παρ' αὐτῇ οἱ ἄνεμοι. Ἐξ αὐτοῦ καὶ

της Ἀρπυίας Ποδάργης γεννῶνται οἱ ἴπποι τοῦ Ἀχιλλεύου, Π 450· κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 379 εἶνε υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ποδάρης. (Παράγ. πηθ. ἐκ τοῦ κόφου=δύσις παρ' Ὀμ.).

ζῆα, παρὰ γ'. ἐν. ἐπικ. ζεῖ ἀντὶ τοῦ ζεῖν ἄορ. 4. ζεῖσα, καὶ ἐπ. σεα, βράζω, «ζένω, ζεματώ», ἐπὶ ὕδατος, Σ 349, Φ 365, κ 360, «λίδης ζετ» Φ 362.

Ζήσας, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος (δπ. ἴδ.). ἀνὴρ τῆς Ἀηδόνης (δπ. ἴδ.), λ 262, τ 523.

Ζηῆμνος, ὄν, ἐπ. (ζηλίω), ὄνος, ζηλότοπος, φθονερός, «ζηλείαρις», ε 418 f.

Ζηλοκίνη [-ιν-], λ, ποι. ἀντὶ τοῦ ζῆλος, ζηλοτυπία, φθόνος, «ζήλεια», μόνον Ὑ. Ἀπ. 400.

Ζηλοῦς, ἄορ. εὐκτ. γ'. ἐν. ζηλώσαι, ζηλοτυπῶ, φθονῶ, «ζηλεύω», ἀπολελ. Ὑ. Δῆμ. 468, 223.

Ζήν, γεν. Ζηνός, ἴδ. Ζεῖς.

Ζητήκτα, ποι. ἀντὶ τοῦ ζητεῖν, «ζητεῖω, γυρεύω», μετ' αἰτ. Ὑ. Ἀπ. 245, Ἑρμ. 392. (|| Ἐν τῇ καθομῇ. ὁ τύπος οὗτος «ζητεῖω» ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐπαίτιω).

Ζητέα, 1) «ζητεῖω, γυρεύω», μετ' αἰτ. Ξ 258 f, «βόας» Ὑ. Ἑρμ. 22. 2) ἱερυνῶ, ἔξετάζω, ἐρωτῶ περὶ τίνος, μετ' αἰτ. «γένος» Βατρ. 25.

ζόφος, ὁ, σκότος, «σκοτάδι», ἰδίως 1) «τὸ σκοτάδι» τοῦ Ἀδου, «ἔρεβος» ἐν τῇ ζόφον» υ 356· ἔθεν 6') αὐτὰ τὰ καταχθάνια, ὁ Ἀδης, Ο 491, Φ 56, Ψ 51, λ 57, Ὑ. Δῆμ. 482 κ. 2) τὸ σκότος τὸ μετὰ τὴν δύσιν καὶ τὸ μέρος τοῦ ὀρίζοντος τὰ κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἡ δύσις, αἱ δυσμαί, βασιλεῖμα, «φῶς ὡχέθ' ὑπὸ ζόφον» τὸ φῶς φεύγει ὑποχάτω εἰς τὸ σκότος (πρὸλ. τὸ Λατ. sub Tartara mittere) γ 335, (τοῦναντίον ἡδύς) κ 490 εἰ. «πρὸς ζόφον» τὸ ἀντιθ. τοῦ «πρὸς ἡῶν τ' ἡλιόν τε» ι 26, ν 244, Μ 240. (Ὁ Σπράδων καὶ ὁ ΓΜ. Οὐδύσιος ἐρητύουναι τὴν λ. μεσονύκτιον, ὅχι ὀρθῶς.—ἴσως εἶνε συγγ. τῇ δνοφός, γνοφός, κνέφας· οὐχὶ δὲ καὶ τῇ: νέφος κ. τ. τ.)

Ζηροδεσμον, τὸ (ζυγός, δεσμός), ὁ δεσμός τοῦ ζυγοῦ, ὁ σκύτιος ἱμάς, τὸ «ζυγοῦσθαι», δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσδεύετο εἰς τὸν ῥυμόν, Ω 270 f. (Ὁ Γράσοφ θέλει τὴν λ. ἀρσ. ὁ ζυγοδεσμός, καὶ γράφει ἐπομένως μετὰ τῶν ἀρχ. ἐκδόσεων καὶ τινῶν χειρογράφων «ἐνεαπτηχον»).

Ζηρόν, τὸ, καὶ ζηρός, ὁ, Ὑ. Δῆμ. 217 (ζεύγυναι), ἐπικ. γεν. ἐνικ. ζυγοῖν Ω 576. 1) ὁ ζυγός, πυθναῖς: εὐλὸν εὐθὺς, διὰ τινος κατὰ τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν κάτω ἐπιφάνειαν αὐτοῦ εὐρισκομένου κρίκου συνδεόμενον ἐγκαρσίως πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τὴν λεγομένην πέλαν, καὶ ἔχον εἰς τὰ δύο του ἄκρα τὰς ζεύγλας (ἴδ. τ. λ.), εἰς αἷς εἰσέρχοντο οἱ πράχλοι τῶν ὑποζυγίων. Κατὰ τὰ μέσον αὐτοῦ, ὅπου συνεδέετο πρὸς τὸν

ῥυμόν, ἀλλ' εἰς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν εἶχεν ἐξογκωμά τι καλούμενον «ὀμφαλόν, ὀμφαλῶν», Ω 269 εἰ, Ε 730, γ 486. Ἴνα δὲ αἱ ἡγίαι τῶν ὑποζυγίων, αἵτινες ὑπεράνω τοῦ ζυγοῦ εἰσέρχοντο, μὴ καταπίπτωσι μηδὲ περιπλάκωσιν, εἶχε τοὺς λεγομένους «οἰήκας» (ἴδ. τὴν λ.) Ω 269. Πρὸλ. ἡ τὰς λ. λέλασσον, ἔεται, κρίκος. Εἰδικώτερον μνημονεύεται «ζυγὸν ἴππειον ἢ ἴππων» Ε 799, 854, «ὕψος ζυγὸν ἄγω» ζεύγω, 734, Ψ 300, γ 383. Τροπ. ἡ δουλικὴ ἀνάγκη, ὁ ζυγός τῆς δουλείας, «ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται» Ὑ. Δῆμ. 217. 2) ὁ ἄλλως λεγόμενος πῆχυς, τὸ ἐγκάρσιον ἐκτετατὸν εὐλόν, ὅπερ ἐνώνει τοὺς δύο βραχίονας τῆς φόρμιγγος, καὶ ἐν αὐτῷ εἶνε ἐμπλατμένον οἱ κόλλοις (τὰ στρεψοτάτια τῶν χορδῶν) Ι 187, Ὑ. Ἑρμ. 50. 3) πληθ. «ζυγά» τὰ ἐγκάρσια ἐκτετατὸν εὐλά, τὰ συνάπτοντα τοὺς τοίχους τῆς νῆος καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία εἰς τοὺς ἐρίτας (κωπηλάτας) ι 99, ν 21. (|| Κατ' ἄλλους δὲ περισσῶς καὶ ναυπηγημένον ἢ καθ' Ὀμηρον λεπτολογουμένον εἶναι «ζυγά» ὅχι τὰ εἰρημένα ἐγκάρσια εὐλά, ἀλλ' ἑτέρά τινα συνάπτοντα ταῦτα πρὸς τὰ πλευρά τοῦ σκάφους, καὶ χρησιμεύοντα ὡς θρανία τῶν κωπηλατῶν).

Ζωῆγρια, τὰ (ζωός, ἀγρεύω), κυρ. ἡ ἀμοιβὴ ἢ ὑπὸ τοῦ αἰχμαλωτοῦ διδομένη εἰς τὸν νικητὴν, διότι ζωγρήσας δὲν τὸν ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐφείσθη τῆς ζωῆς αὐτοῦ· ἔθεν ἀμαρτὴ διὰ τῆς σωτηρίαν τῆς ζωῆς, «ζωάγρια τίνω» Θ 407, «ζωάγρια ὀφείλω τιλ», ὁ δὲ ὀφείλω εἰς τινα τὴν ζωὴν μου, θ 462. (|| Ὁ πληθ. τοῦ οὗδ. εἶνε ὁ εὐχρηστος ἀριθμὸς ἐν τοῖς τοιοῦτοις, οἷα καὶ τὰ εἴης: διδάκτρα, πῶσπρα, λότρα, χαριστήρια, εὐαγγέλια καὶ τῆς καθομιλουμένης, «τὰ συχαρίκια, εὐρετίκια, πογονίκια» κ. ἄ.).

Ζωγρέα, Ἀ' (ζωός, ἀγρεύω) λαμβάνω ζωνταῖα, «πράνω ζωντανά», αἰχμαλωτίζω, τουτ' ἐπὶ δὲν φονεύω, φεῖσθαι τῆς ζωῆς, μετ' αἰτ. Ζ 46, Κ 378, Α 431. Β' (ζωή, ἀγρεύω) ζωογονῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, «πνοή Βορέας ζώγρει... θυμὸν» Ε 698. (Ἄλλοι δὲ ἴσως: ὑπερότερον παράγουσι τὸ ρ. καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐκ τοῦ λίγρεα, καὶ θεωροῦσιν ὡς μόνον κατὰ μεταφορὰν ἐνταῦθα κείμενον τὸ ἀνωτέρω κυριολεκτούμενον: ἡ πνοὴ τοῦ Βορέα διετήρησεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ψυχὴν του).

Ζωή, ἡ (ζῶ), ἡ ζωὴ παρ' Ὀμ. πάντοτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἄρα συνώνυμ. τῇ βίᾳς, «βιός», περιουσία, Ὅδ. ξ 96, 208, π 429.

ζῶμα, τὸ (ζῶνναι). 1) διάζωμα, «ποσδιά», ἐκ δερμάτος ἢ ἄλλης τινὸς εὐκάμπτου μὲν ἀλλὰ διαρκοῦς ὕλης, προσηλωμένη εἰς τὸν θώρακα, σκιπασμένη διὰ μεταλλίων φοιδῶν λεγομένων «περύγων» καὶ ὀγκουσα μέχρι τῶν γονάτων εἰς προφύλαξιν τῆς κοιλίας καὶ τῶν μηρῶν, Δ 187, 216. 6') «κίτις εἰς τὴν ὄ.» σημ., τουτ' ἐστὶ θώραξ φοιδωτός, ε 482. γ') τὸ ἰδίως λεγόμενον διάζωμα, τὸ καλύπτει τὰ αἰδοῦσα

Λατ. *subligaculum*, σῖον τοῦ παλαιστοῦ, Ψ 683.

ζώνη, ἡ (ζώννυμι). 1) „ζώνη, ζωνάρι“, ἰδῶς τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφερον αὐτὴν ὑπεράνω τῶν ὀσφύων οὕτως, ὥστε τὸ περισφιγγόμενον ἐνδύμα ἐσχημάτιζε πολλὰς πτυχάς, Ξ 481, ε 234, κ 544. Ὅθεν τροπικῶς «παρθενικὴν ζώνην λύω» λ 245, «παῖδα ὑπὸ ζώνῃ τίθειται» εἶμαι ἔγκυος, Γ. Ἀφρ. 256. 2) συνεκχ., ἡ μέση, «ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος», ὡς ἔχει ὁ Ἀπολλών., «Ἀρεὶ ζώνην ἔλεος» ὁμοίος κατὰ τὴν ζώνην μετὸν Ἀρη, ἔχει μέσην ὡσάν τοῦ Ἀρεως, B 479, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ στέρνον, «κατὰ ζώνην νύξ» Α 234. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀντὶ τοῦ **ζωστήρ**.

ζώννυμι [-], ἀόρ. ἔζωσα· μέτ., ἀόρ. ἔζωσάμεν, θηματ. παρατατ. μέτ. ζωννύσκειτο E 837. ζώννυνται γ. πληθ. τῆς ὑποκ. ἀντὶ τοῦ ζωννύονται ω 89 (κατὰ τὸν Ἀρεν; καὶ Φαῖσιν, ὅτε πρέπει ἐν τῇ αὐτῇ στίχῳ νά γραφῇ: ἐπεντύνουνται· ὁ δὲ Ἀμεῖς περιττὰ κρίνων ταῦτα πάντα νομίζει ὅτι δύνανται καὶ ὅρις. νά ἀκολουθῇ μετὰ τὸ: ὅτε κεν). 1) Ἐνεργ. ζωννύω, „ζώνω“, ἰδῶς πρὸς μάχην σ 76. 2) Μίσ. ζωννύομαι, „ζώνομαι“, «ζωστήρι» K 78, «ῥάκειςιν περὶ μήδεα» σ 67· μετ' αἰτ. πράγματός «μίτρην, ζώνην, γαλκόν» ζώνομαι τὴν μίτρην, ζώνην κλ., E 857, Ξ 481, Ψ 430, ἀπολελ. ζώνομαι, „ἀνασκομδώνομαι“, ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην ἢ ἀγῶνα, Α 43, Ψ 685, 710, σ 30, ω 89.

ζῶνς, ἡ, ὄν, „ζωντανός“, ζῶν, «βροτός» ψ 187, «ζῶν ἐλεῖν τινά» Π 50, «ζῶς κατερύκεται» α 497· πολλὰκις ὡς οὐσιαστ. «ζῶσσι μεταίνασι» X 388, Ψ 47 κ. ἀ.—Πρὸς τοῦτοις ὑπάρχει καὶ σπανιωτέρός τις ἐπικ. τύπος: **ζῆς** (ἐκ τοῦ **ζῶς**), E 887, αἰτ. ζῶν, ὅπ. ὁ Σπίτζερρος τονίζει: ζῶν, Π 445.

ζῶνς, ὄν (ζῶν, ζῶς), κυρ. ζωντανός, ζῶν-ρός, δυνατός· ὅθεν ἐπὶ οἴνου, γενναῖος, ἡδύ-

νατός, ὁ παρέχων ζῶν (ὀρθότερον παρὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: ἄκρατος, ἀδόλος). Τὸ συγκρ. μόνον εὐρίσκεται: «ζωρότερον κέρα»· βάλλε εἰς τὸν κρατήρα θυναιώτερον οἶνον, I 203 † (|| Ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας συμβιβάζει ἡ ὀρθότερα τῶν νεωτέρων ἐτυμολογία ἡ ἐκ τοῦ ζέω: βράζω, ἀφρίζω, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Πασχίου «ζέλουσαν ἀφρίζουσιν» καὶ «ζῶν· τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος» ὁ ἀφρός δηλ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ζῶνρός καὶ **ζωνρ**. ζῶρός· κυρ. ἀφρώδης, ἀφρίζων, οἷος εἶνε ὁ δυνατός τε καὶ ἄκρατος οἶνος).

ζωστήρ, ἡρως, ὁ (ζώννυμι). 1) ζώνη, ὁ ζωστήρ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περιζωννύμενος περὶ τὴν μέσην ἐπάνωθεν τῆς «μίτρας» εἰς προώλαξιν τῆς κοιλίας οὕτως, ὥστε ἐκάλυπτε τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος καὶ τὸ ἄνω τοῦ ζώματος (ἴδ. τὴν λ.), καὶ συνεκράτει ἀμφοτέρω, Δ 432 εἰς, 486, 245, Γ 414. Εἰκάζεται ὅτι ἦτο δερμάτινος καὶ πεποικιλμένος (ὅθεν: «παναῖολος, φοίνικι φαινός» Π 305) καὶ πιθανῶς διὰ φορέων, ὅ ἐ μεταλλίνων πετάλων σκεπασμένος, Α 237. Συνείχετο δὲ διὰ τῶν «ὀχέων» τουτέστι πορπῶν, περονῶν Δ 432. (|| Ἀναλογεῖ λοιπὸν πρὸς τὸ τῶν ἀρματωλῶν „σελάχι“). 2) ζώνη, „ζωνάρι“ ὅχι τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ τὸ περισφιγγόν τὸν χιτῶνα περὶ τὴν μέσην, Ξ 72 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὅδ.).

ζῶστρον, τό, = **ζώνη** 1), ζ 38 †.

ζῶω, ποι. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ **ζάω**, ζῶ, T 327, ε 432 κ. ἀ. Πολλὰκις συνάπτεται μετὰ τοῦ ὁρῶν φῶς Ἡλλίου· Σ 61, ε 540 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «ζῶειν ἀγαθὸν βίον» διάγω βίον ἀγαθόν, „ζῶ καλὴν ζωὴν“, ο 491. Ὁ Ὅρ. ἔχει ἐκτός τῆς μετοχῆς ζῶντος ἐκ τοῦ ζάω Α 88 (ὅπερ ὅμως ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ συγκεκ. ἐκ τοῦ ζῶοντος) μόνον τὸν ἐκτενέστερον τύπον ζῶω, ζῶεις κτλ., μετοχ. ζῶοντος, ἀπαρφ. ζῶειν, ζῶέμεναι, ζῶέμεν· παρατ. ἔζωον.

Η

Η

η

Η, τὸ ἑβδόμον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου· ὅθεν σημειῖον τῆς ἑβδόμης βραχυδίας.

η, ἐπικ. ζῆ ἢ ε, σύνδεσμος διαζευκτικός, ἐρωτηματικὸς ἢ διατακτικὸς μόριον καὶ σύνδεσμος συγκριτικός. Α.) Ὡς σύνδεσμος διαζευκτικός χρησιμεύει εἰς παράταξιν δύο ἢ πλειοτέρων ἐννοιῶν εἴτε ἀμοιβαίως ἀποκλειομένων, ὡς τὸ Λατ. *aut*, σῖον ἐν τῇ «ἔλονται κεν ἢ κεν ἀλοίην» X 253, ἡ ἀδιαφόρως διαζευγνομένων καὶ κατ' ἀρρέσκειαν λαμβανόμενων, ὡς τὸ Λατ. *vel*, *sive*

(Ἑλλ. *ἢ* τε, *ἢ* τε), σῖον ἐν τῇ «οὔτος ἄποινα, ὃν κεν ἐγὼ δῶσαι ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιοὺν, ἡ δὲ γυναῖκα» B 230, «ἡ καὶ ἢ καὶ, Η 496, P 480. Πολλὰκις τίθεται διπλοῦς ἢ—ἢ, Λατ. *aut—aut* ἢ *vel—vel*, Α 27, 138, ε 330 κ. ἀ. πλγ., «ἢ—ἢπου» ἢ ἴσως, T 334, «ἢπου καὶ» θ 548. Πρὸλ. καὶ ἡ τε. Β.) Ὡς μόριον ἐρωτηματικόν, ἡ σύνδεσμος διαπορητικός κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς· ἀ.) ἐν μὲν ἀπλῇ ἑξαρτημένῃ ἐρωτῆσει μόνον ἐπικῶς (συνηθέστα-

ρον τίθεται ὁ Εἰ) ἄν, «ὄρα καὶ Ἐκτωρ εἴσε-
ται, ἥ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται» ἵνα μάθῃ ὁ Ἐ-
κτωρ ἄν καὶ τὸ ἐμὸν κτλ., Θ 414, ν 445, ἐνθα
ὁ Βαυμλεῖνος γράφει: εἰ) Π 438, Τ 325· ἐν δὲ
συνθέτῃ ἑξαρωμένη ἐρωτήσει, ἥ, ὡς οἱ παλαιοὶ
γραμματικοὶ ἔλεγον, ἐν διαπορήσει μετὰ διαζεύ-
ξεως τίθεται «ἥ—ἥ» (ἀνθ' ὧν ἐν τῷ πεζῷ λό-
γῳ: εἰ—ἥ) ἄν—ἥ Α 490, α 475, ζ 142 κ. ἀ.
(Κατὰ τινὰ κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν
ἡ μάλα τοῦ Ἡρωιδανοῦ πρέπει ἐν τῇ συνθέτῃ
πλαγίᾳ ἐρωτήσει νὰ γράφωμεν: ἥ (ἥ) — ἥ (ἥ),
καὶ οὕτως ἔγραψαν οἱ νεώτεροι ἐκδόται Βέκκερος,
Φαίσις καὶ Λυεῖ: ὁ δὲ Δανόδορος καὶ Βαυμλεῖ-
νος ἐνέμεναν εἰς τὴν παραδεδομένην γραφήν·
ἥ—ἥ 6.) χρησιμεύει εἰς ἑκφραζίν δευτέρας
ἐρωτήσεως, ἥτις ἡ ἀκριβέστερον ὀρίζει γενικωτέ-
ραν τινὰ προλαβοῦσαν, ἡ περιλαμβάνει εἰκαζο-
μένην τινὰ ἀπόκρισιν εἰς ταύτην, οἷον «τίπ᾽
εἰλήλυθα; ἡ ἵνα ὕδριν ἴδῃ» Α 203, Ε 466,
Ζ 378, δ 710, ρ 736. (Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περι-
πτώσει οἱ ἀνωτέρω ἐκδοταὶ γράφουσιν: ἥ· γ')
ἐν εὐθείᾳ συνθέτῃ ἐρωτήσει τίθεται ἀπλοῦς ἥ—
ἥ (ἀνθ' οὗ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: πότερον—ἥ) «τίων
αὐτὲ βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνῃ; ἥ ῥ' οἱ γ' ἄδρι-
σταί—ἥ φιλόφρονι» ζ 120 κ. ἀ. πλγ. (Ὁ Βέκ-
κερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταί, πλὴν τοῦ Διν-
δορείου καὶ Βαυμλ., γράφουσιν: ἥ—ἥ. Γ')
ἵς μῶριον συγκριτικὴν ἡ διαφορικὴν, ἡ,
παρά, Lat. *quoniam*, τίθεται μετὰ λέξεως σύγκρι-
σιν ἡ διαφορὰν σημαίνουσα, οἷον «γυμνασίῳ αἰ-
τερος ἡ ἀλόχοισι» Α 462 κ. ἀ. πλγ., μετὰ τὸ
«ἄλλος» Κ 404, μετὰ τὸ «ἄλλοτε» τ 467,
μετὰ τὸ «πρότερος» Φ 486, μετὰ τὸ «βού-
λοιαι» (Ἰδ. τ. λ. 3), μετὰ τὸ «φθάσῃ» οἷον
«ἔφθες πεζὸς ἐὼν ἡ ἐγὼ σὺ νῆϊ μελαίνῃ» α
58· σπανίως μετὰ δύο συγκριτικῶν, ὅταν αὖτε
ἰδιότητος πρᾶγματός τινος πρὸς ἄλληλᾳ πα-
ράβληται, οἷον «πάντες κ' ἀρηστάς ἐλαφρό-
τεροι πόδας· εἴναι ἡ ἀρκεσιότεροι χροῖστος»·
ὡς καὶ ἡχόντο «ἡ ἦν μάλλον ἐλαφρότερος τοῦ
ἡδᾶς ἡ (παρά) πλούσιοι, α 164. (Κατὰ τὸν
Ἰντιν: μάλλον ἐλαφροὶ εἰς τοὺς πόδας· ἡ ἡ-
ρημένοι ὑπὸ χροῦτο καὶ ἐσθίοντες· ὁ δὲ Λυεῖς
ἀπλοῦς παραλλάσων τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει
διαζευκτικὸν τὸν ἥ: ἐλαφρότεροι εἰς τοὺς πόδας
(παρ' ὅσον εἶνε τώρα) ἡ πλουσιώτεροι (ἵνα δι-
νηθῶσι διὰ λότρων νὰ σωθῶσι)). Ἐνίοτε τίθη-
ται πλεοναστικῶς εἰς πρότασιν ἐπεξηγοῦσαν γε-
νικὴν τὴν ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἑξαρωμένην,
οἷον «οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κράσσον ... ἡ δὲ
ὁμοφρονέοντι οἷον ἔχοντο ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· δὲν
ὑπάρχει καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο, παρά ὅταν κτλ.
ζ 182, Ο 509. (ἢ. Ὁ πλεονασμὸς ἐξηγᾶται ἐκ
τῆς συγχωνεύσεως τῶν δύο συντάξεων τοῦ συγ-
κριτικοῦ, τῆς μὲν μετὰ γενικῆς, τῆς δὲ μετὰ
τοῦ συγκρ. ἥ).—Σημείωσον ὅτι πολλάκις τὸ «ἡ
οὐ» καὶ «ἡ οὐκ» προσφέρονται διὰ συνιζήσεως
ὡς μία συλλαβή, οἷον Ε 349.

ἡ, ἐπίρ. 1) βεβαιωτικόν, τιθέμενον εἰς
προτάσεις καταφατικὰς, τῇ ὄντι, ἀληθῶς, βε-
βαιῶς (ἢ. καὶ εἶνε τὸ τῆς καθομιλουμένης μα-
κρῶς προφερόμενον ἔ, οἷον ἐν τῇ φράσ. «ἔ,
καλὰ εἴσαι»), Α 229· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμοῦς συν-
δυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «ἡ δὴ» ἔ δά,
Α 518, 573 κ. ἀ., «ἡ μάλα» ἔ, χωρὶς ἄλ-
λο, Γ 204, Σ 48, π 483 κ. ἀ., «ἡ δὴ ποῦ
μάλα» ἔ δά, πιστεύω, χωρὶς ἄλλο, Φ 583,
«ἡ θῆν που» ἔ δά, πιστεύω (μετὰ τινος εἰ-
ρωνείας) Ν 813, «ἡ τε» (ἐν ταύτῃ τῇ συν-
δυασμῷ ὁ τὲ κατὰ τὸν Φαίσιον ἐκφράζει τὴν στε-
νὴν σχέσιν τὴν μεταξὺ τῆς προτάσεως καὶ ἀπα-
δόσεως, καὶ πολλάκις παντάπασιν διὰ μεταφρά-
ζεται, οἷον α 288) Γ 56. (ἢ. Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ
ἡ τε δύναται νὰ μεταφρασθῇ: ἄλλως ἡ καὶ
εἰ δὲ μὴ) κ. ἀ., «ἡ νῦν, ἡ που» ἐκφράζει μετὰ
τῆς βεβαιώσεως καὶ τινὰ ἀμφιβολίαν, ἔ, πι-
στεύω, ἔ, θαρρῶ, Χ 41, Γ 43. Συνηθέ-
στατος εἶνε ὁ συνδυασμὸς μετὰ τοῦ «μὲν, μὲν,
μὲν», δι' ὧν ἐπιτίθεται ἡ βεβαιώσις, Β 291, κ
65, καὶ διὰ τοῦτο τὸ «ἡ μὲν (μὲν, μὲν)» τῇ
ὄντι, χωρὶς ἄλλο, τίθεται μάλιστα μετὰ τὰ
ῥήματα τοῦ ὅρκου, τῆς ὑποσχέσεως κ.τ.λ., μετ'
ἀπαρρ. «καὶ μοι ἴσσοσον, ἡ μὲν μοι ... ἀρῇ-
ξιν» ὅτι τῇ ὄντι ἡδὲ μὲ βοηθήσῃ, Α 77, Σ
275, «ἡ μὲν δὴ» εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, Β
798, α 237 κ. ἀ., «ἡ δὴ μὲν» Ρ 538. Τὸ οὐ-
τὸ περίπου σημαίνει καὶ οἱ ἐξῆς συνδυασμοὶ
«ἡ ἄρα» ο 493, Τ 56, «ἡ ρα» Π 750, «ἡ
ρά νυ» Μ 401 κ. ἀ. 2) ἑρωτηματικόν, τι-
θέμενον εἰς ἐρωτήσεις μετὰ τινος σπουδῆς γενο-
μένας, ὧν τὴν ἀποκρίσιν προσδοκᾷ τὴ μετὰ δια-
φέροντος, ἐν τῇ καθομιλουμένη ἔ, οἷον ἐν τῇ φρά-
σει ... 2, τί λέγεις; ἡ ... ἐρ/εταί, Α 666,
Ο 432, Γ 452, α 330 κ. ἀ., ἐνθα δύναται νὰ
μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ ὄντως: «ἄλθῃς;»
οἷον τίθεται καὶ ἐν ἀρχῇ μερικωτέρας ἐρωτή-
σεως: κατόπιν τινὸς γενικῆς (ὡς τὸ ἡ 2, 6)
οἷον «τί με τὰῦτα ἀλαλαί; ἡπεροπύειν; ἡ πῆ
με ... ἄξεις;» μὴ ποὺς θὰ μὲ φέρῃς; Γ 400,
Η 26, Κ 37, Σ 265, ι 405, 452 κ. ἀ. Πολ-
λάκις ἐκρίσεται ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς «ἡ
ἄρα δὴ, ἡ ῥα, ἡ ρά νυ, ἡ νῦ, ἡ νύ που, ἡ νύ
τοι», Ν 446, Η 446, Μ 164, Ο 428. Τὸ ἡ
εἰς τὴν 1) σημ. τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς
προτάσεως· εἰς δὲ τὴν 2) σημ. συνιθῶσι μὲν
ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐνίοτε δύναται νὰ προτάσσῃται
αὐτοῦ κλητικῇ τι, ἡ ἄλλη προσηνῆσις, Ε 424,
762, δ 632.
ἡ, 1) παρὰ τοῦ κινή. 2) παρὰ τοῦ ὀνή.
ἡ, ἐν δοτ. τοῦ θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς,
ἡ, ὁ, καὶ ὡς ἐπίρ. (δοτικαφανές) εὐχρησάν. 1)
τοπικόν: ὅπου, ἐνθα, Μ 389, Γ 275 κ. ἀ. πλγ.,
μετὰ προηγουμένου ἡ ἐπόμενου τοῦ δευτικοῦ
«τῆ» Ν 53, Σ 46, Η 347. 2) τροπικόν: ὡς,
ὅπως, καθὼς, πρὸ τοῦ Σπιντέρου μόνον ἐν
τῇ τυπικῇ φράσει «ἡ ὅμως;» καθὼς εἶνε δι-

καιόν, ἦτις ὁμοῦς σήμερον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βουτημάνου πανταχοῦ μετεδίδθη εἰς τὴν « ἡ θέμις ἐστὶ » γ 45. Τοῦτο δὲ τὸ ἡ κατὰ τὰς θεωρίας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καθ' ἃς τὸ ἡ παρ' Ὁμ. μόνον τοπικὴν σημ. ἔχει, δὲν εἶνε ἀντωνυμία ἀναφορικῇ, ἀλλ' ἐπὶ ἀναφορικόν, καθὼς, (|| σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: δὴ, μὴ, νή, πῆ, φῆ. Ἀλλ' ὁρθῶς ἀντιπαράβλλει ὁ Ναι-γελοδοχ ἑτέραν τινὰ συνώνυμον καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ὁμοιοτάτην φράσιν « ἡ δίκη ἐστὶ », ἦτις κεῖται οὕτως, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἐκληφθῇ τὸ ἡ ὡς ἐπὶ, ὅταν ξ 59, ω 255).

ἡα, 4) ἴδ. ἐκίμ. 2) ἡα, τὰ, ἴδ. ἡια.

ἡβαιός, ἡ, ὄν, ἐπικ. (παρὰ τοῖς Ἀττικ. βαίος), μικρός, ὀλίγος, « παραμικρός », συνήθως μετ' ἀρνήσεως: « οὐ οἱ ἐνὶ φρένε: οὐδ' ἡβαιαί » δὲν ἔχει νοῦν οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ τὸν παραμικρόν, Ξ 441, φ 288, πρδλ. σ 335. Πολ- λάκις τὸ οὐδ. ἡβαιόν ὡς ἐπὶ ὀλίγον « ἡδ. ἀπὸ σπείλους » ὀλίγον τι μακρὰν τοῦ σπηλαίου, ε 462: ἀλλάχου δὲ καὶ τοῦτο μετ' ἀρνήσεως: « οὐδ' ἡδαιόν » οὐδὲ τὸ παραμικρόν B 380, 386 κ. ἄ., γ 44.

ἡβῶν, ἡβῶν. ἡβῶσα. 1) ἀκμάζω, εἶναι ἀκμαίος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας μου, ἔχω πλή- ρεις τὰς δυνάμεις μου, « εἰς ὧς ἡδωόμην » H 457, A 670, « ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν » M 382 κ. ἄ. πλγ. 2) μεταφ. « ἡμερὶς ἡδωόμην » κλη- μα εὐθαλές, ε 69. (Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται ὅτε μὲν τοὺς συνηρημένους τόπους: « ἡβῶμι, ἡ- βῶν », ἄλλοτε δὲ τοὺς ἐπεκτεταμένους: « ἡβῶν- τες, ἡβῶντα, ἡβῶσι, ἡβῶσα »). Ἐκ τοῦ

ἡβη, ἡ, ἡβη, A 2, robustas, νεότης, ὅθεν ἡ ἐφηβική, ἡ ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ, ἡ: ἀρχὴν ὀρί- ζει ὁ Ὁμ. τὴν τριχόφυτον τοῦ πώγωνος, ι 348, κ 279, « ἡβη: ἵκετο ῥιζόν », A 224, λ 317, « ἡβην ἱκάνω » γίνουμι ἐφηβός, τ 247 κ. ἄ., καὶ « ἡβην ἱκῶμαι » ι 728, ο 366, « ἡβη: ἔσθω » ἔχω » A 484, « ἀπάνασθαι, ταρπῆναι ἡβη: » ἐ- πολεμδάνω τῆς νεότητός μου, « ἡβήρομαι τὴν νεότη μου », P 25, φ 212: ἔτι δὲ σημ. τὴν νεα- νικὴν βώμην, Ψ 432, θ 481, π 474, Γμ. 7, 9. (|| Οἱ πλείστοι τῶν γλωσσολόγων θεωροῦν ὁμόρριζον τὴν λ. πρός τὴν A 2, juvenis καὶ Σανσκρ. juna).

ἡβη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείου, λ 603, Γμ. 14, 8. Ἐμ- φανίζεται ὡς θεράπαινα τῶν θεῶν, ὅτε μὲν κη- ρύσσει εἰς αὐτοὺς τὸ νίκταρ, Δ 2, ὅτε δὲ βοη- θοῦσα τὸν Ἡρην ζευγνύουσιν τὸ ἄρμα, E 722, ἄλλοτε δὲ λούουσα τὸν ἀδελφόν της Ἀρην, E 905. Μετέπειτα λατρεύεται ὡς θεὰ τῆς ἡβῆς, νεότητος.

ἡβητή, οἷ, ὁ (ἡβη), ἐφηβός, ἐπὶ ὁ « κοῦ- ροι ἡβῶνται » Γ. Ἐρμ. 56.

ἡβῶμι, ἡβῶμι κτλ., ἴδ. ἡβῶα.

ἡγάσιον, ἴδ. ἡγαμῖαι.

ἡγάγον, ἡγαγόμεν, ἴδ. ἡγα.

ἡγάγεος [-...], η, ὄν, ἐπικ., πένιερός, ἡ- γίος, ἐπὶ ὁ. τῶν πόλεων, χωρῶν, ὁρέων, ὡς ὑπὸ ἰδιαίτερον θεοῦ τινος προστασίαν διατελούντων, A 232, θ 308 κ. ἄ. (Πόλεων: ἐκ τοῦ ἀγαν καὶ θεός: κατ' ἄλλους: δὲ ἐκ τοῦ ἀγαθός κατ' ἔκ- τασιν τοῦ ἀρκτικοῦ α, ὅτε σημαίνει ὅτι καὶ τὸ ἀγαθός).

ἡΓΑΣΣΑΤΟ, ἴδ. ἡΓΑΜΑΙ.

ἡΓΕΜΟΝΕΪΑ, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παρατ., εἴ- μαι ἡγεμὼν, ἀρχηγός, ὁδηγός: ἄ.) προη- γουμαι, ὁδηγῶ, μετὰ δοτ. γ 386, θ 424, ἀπο- λελ. N 53, ρ 494 κ. ἄ. Γ' Ἀπ. 437: μετ' ἐ- πὶ. « ἡ » O 46, « πρόσθεν ἡγεμ. » γ 400, ω 455, « ὁδόν » « δειχίω τὸν δρόμον », ζ 264, η 30, « ὁδόν τινι » ω 225. Μεταφ. « ῥόον ὕδατι » παρα- σκευάζω ῥοὴν εἰς τὰ ὕδαρ, διοχετεύω τὸ ὕδωρ, Φ 258: ὅ.) ὁδηγῶ στρατόν, « προτὶ Ἰλιον » Π 92: ὅθεν στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός: μετὰ γεν. B 527, 532, Π 479 κ. ἄ., μετὰ δοτ. μόνον B 816.—Τὴν ἄ.) σημ. ἔχει μάλιστα ἐν Ὁδ., τὴν δὲ ὅ.) μόνον ἐν Ἰλ. Ἐκ τοῦ

ἡΓΕΜΩΝ, ὄνομα, ὁ, ἄ.) ὁδηγός κατὰ τὴν ὁδοι- πορίαν, κ 505, ο 340 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.) ὅ.) ἀρχηγός, στρατηγός, ἀνὴρ πτ. ἡ μετὰ γεν. B 365, A 746 κ. ἄ. πλγ. Ἐκ τοῦ

ἡΓΕΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἄγω), [ἡγεσθαι]: ὅθεν 4) ἐν γένει προηγουμαι, τούναντιον τοῦ « ἔπομαι », α 425 κ. ἄ. πολλάκις ἀποθελ. Γ 492, M 254: πρόσθεν ἡγεομαι » Ω 96: μετὰ δοτ. προσώπ. X 401: ὡσαύτως « νήσασιν ἡγήσατο Ἰλιον εἴσω » ὡδήγησε τὰς ναῦς μέσα εἰς τὸ Ἰλιον (Κάλας ὁ μάνας) A 71, « ὁδόν τινι » εἶμαι εἰς τινὰ ὁδηγός καθ' ὁδόν, « δειχίω τὸν δρόμον », κ 263, « τινὲ ἐπὶ ναῶν » ν 65, « ἐς τεύχος » Γ 444, « ποτὶ πτό- λιν » X 401, « πτόλιν πόλιν » ὁδηγῶ τινι: τὴν πόλιν, (ἡ αἰτ. ἐκφορεῖται τὸ τίμα τῆς κινήσεως) ζ 444, « ἄστα » α 82, « ὁδόν » η 22 κ. ἄ. Με- ταφ. μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἐν τινὲ προηγου- μαι, προσερχομαι, ἀρχίζω, πρῶτος ἔσθων: « ἡγεσθαι ἀρχηθῆναι » νὰ μὰς ἀρχίσῃ τὸ χορὸν τὸ αὐτοῦ, δηλ. φορμίζω (βαρὺν τὸν φόρον) ψ 434: μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος: « εἰς κερδοσύνην, νηπιῆσαι » προηγουμαι τινος (ὁ- δε: πρῶτος τὸ παράδειγμα) εἰς τὴν πανουργίαν, εἰς τὴν ἀφροσύνην, X 247, ω 460. 2) ἰδίως ἐν Ἰλ. ὁδηγῶ στρατόν, στρατηγῶ: ἄ.) μετὰ δοτ., ὅτε μάλλον ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοια τοῦ προη- γουμαι, B 864, E 214 κ. πλγ., « ἐπὶ σίχαι σφιν ἡγήσατο » κατὰ σίχων, νὰ ὡδήγει αὐτοὺς, B 687 (ἄλλοι δὲ συνάπτουσι τὴν πρῶτ. μετὰ τὸ ῥήμα- τος: ἐρηγήσαντο σφιν σίχας: νὰ προηγεῖτο τῶν σίχων αὐτῶν, νὰ τοῖς ὡδήγει τοὺς σίχους), « νήσασιν ἐς Τροίην » Π 469: μετὰ δοτ. περι- ποιητικῆς: « Τρώεσσι ἐς Ἰλιον » ἐστρατήγησα (ὡδήγησα τὸν στρατόν) εἰς τὸ Ἰλ. πρός βοήθειαν τῶν Τρώων, E 214: ὅ.) μετὰ γεν. στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός, ὡς τὸ ἀρχω, B 567, 620, 854.

ἡΓΕΡΕΘΟΥΜΑΙ, ἐπικ. ῥήμα, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ

ἈΓΕΙΡΟΜΑΙ κατ' ἐπέκτασιν καὶ περιέχον τὴν ἐννοίαν τῆς διαρκείας, εἶμαι συνηθροισμένος (κατὰ τὸν Φαίσιον· ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναθροίζομαι, κατὰ δὲ τὸν Ἀμύνιν· μένω συνηθροισμένος) μόνον ἐν τῇ γ'. πλθ. τοῦ ἐνεστ. «ἡγερέθονται» Γ' 234 καὶ τοῦ παρ. «ἡγερέθοντο» Β' 304, 6 392, καὶ ἐν τῇ ἀπαρρ. «ἡγερέθεσθαι» Κ' 427 (ὅπως ἔγραψεν ὁ Σπιντζερσος καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Φαίσιου, κατὰ τὸν Ἀρίστην· ἀντὶ τοῦ ἡγερέεσθαι, ἐκ τοῦ ἡγερέομαι (=ἀγεῖρομαι), ὅπερ ὅμως δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἡΓΕΡΘΕΝ, Ἰδ. ἀΓΕΙΡΑ.
ἡΓΗΛΑΖΑ, ἑτέρος ἐπ. τύπος τοῦ ἡΓΕΟΜΑΙ, ὁ δὲ γινώσκω, τινά, ρ 247· τὸ δὲ «κακὸν μέρος ἡγῆλάζω» τὴν κακὴν μοῖραν ἀκολουθεῖ, ἄγω (ἐμαυτὸν) ἐπὶ τὴν κακὴν μοῖραν, ἐπομ. ὑφίσταμαι, ἀφ' οὗ μ. *Οδ. λ. 648.

ἡΓΗΤΑΡ, ὄρος, ὁ, ἐπ. (ἡΓέομαι) ὁδὸς, ὁ δὲ νεῖρων, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Γ' Ἑρμ. (ἡΓέομαι μὲν), ἀρχηγός, «λαὸν» στρατηγός, Π 442. Πολλὰκις ἐν τῇ συνδυασμ. «ἡγήτορες ἡΓέοντες» στρατηγοὶ καὶ βασιλεῖς, Β' 79, η 98 καὶ «ἡγ. ἄνδρες» Π 495· ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἡΓέομαι, βασιλεὺς, α 405.

ἡΓΟΡΑΖΟΜΕΝ, ἡΓΟΡΟῦΝΤΟ, Ἰδ. ἀΓΟΡΑΖΟΜΑΙ.
ἡΔΕ, συνδ. συμπλεκτικός, ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπ. καὶ, συμπλεκτικὸν δύω λέξει, Α' 41, Β' 79 κ. πλχ. Ὅταν δὲ συμπλέκη πολλάκις ἐννοίας τίθεται «ἡδὲ—καὶ ἡδὲ» Ο' 663 κ. ἀ. Ἐνίοτε προηγείται ὁ Τέ, ὅταν «σκηπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας» Β' 206, πρὸς Α' 400, α 42 κ. ἀ., ἢ «τέ—ἡδὲ καὶ» Ε' 822. Πολλὰκις τὸ «ἡδὲ καὶ» = καὶ... δέ, καὶ... προσαίτι, Α' 334, α 240 κ. ἀ. Πολλὰκις καίτοι ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ Πρὲν ἡμῶν Μέν, ἄπ. Ἰδ. (Περὶ δὲ τῆς ἐτομολογίας Ἰδ. ἐν λ. ἡΜΕΝ).

ἡΔΕΑ, ἡΔΗ, ὑπερ. τοῦ αἶδα, Ἰδ. κἰαδ ἡ.).

ἡΔΗ, μόνον περιορίζον τὸ λεγόμενον εἰς ὥρην ἀμείνων χρονικὸν τιμῆμα ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἄλλο τῶσδε, ὅταν πολλάκις μετὰ καθάρων χρονικῶν ἐπιθ. συνδυάζομενον· ἀ.) ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡδὴ «τώρα», τῶρα πλέον, πλέον, «πλεῖα» (πρῶτ. πλεῖα) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρελθόν ἢ μέλλον, ὅταν «ἡδὴ νῦν τελείη» εἶνε πλέον νῦν, Η' 282 κ. ἀ. «ἡδὴ τρίτον ἐστὶν ἔτος» 6 89, «ἡδὴ γηράσκων» ὅστις ἤρχισεν πλέον νῦν γηράσκει, Β' 663 κ. ἀ., «ἡδὴ μὲν κε γνοίη τις» τῶρα πλέον δύναται νῦν τὸ ἐννοήσῃ τις (καὶ ἂν μέχρι τοῦδε εἶχεν ἀμφιβολίαν) Ρ' 629 κ. ἀ. ὅταν συνδυάζεται ἔξ μετὰ τοῦ νῦν, ὅταν «ἡδὴ γάρ νῦν ἔλπομαι Ἀρή γὰ πῆμα τεύχεται» τῶρα δὲ πλέον φοβόμην ὅτι κτλ. Ο' 440· «ἡδὴ νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο» τῶρα πλέον (ἀφ' οὗ δηλ. ἔλαβες ταιούτους συμμάχους, οἷος ὁ Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων) μεγαλαύχει, Π 844, «ἡδὴ νῦν Δαναοῖσι... λοιγὸν ἄμουν» τῶρα πλέον (ἐκπληρωθεὶς) τῆς ἐπιθυμίας μου) Α' 456· «ἡδὴ νῦν μιν μνήσκω πατρίδος αἵης» κ 472, ο 65 κ. ἀ. β.) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, ὅταν «τῇ

δ' ἡδὴ δύο μὲν γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο» Α' 250 κ. ἀ. ὅταν ἔν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἔπειτα», ὅταν «ἡδὴ γάρ τις τοῦ γε ἀμείνων ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφθῆσεται» ἀνδρείοτέρος τις αὐτοῦ ἢ φονεύσῃ εἰς τῶρα ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ θά φονεύσῃ, Ο' 439, «ἡδὴ ποτὶ» Γ' 205, Α' 260, «ἡδὴ καὶ ἄλλοτε» Α' 590, Γ' 90· γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγον καὶ ἀμέσως μέλλοντος, ἀμέσως, τῶρα δὲ, «ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι ἡδὴ» α 303, Π 438, 648. (Ἡ ἐτομολογία ἀμφιβολοῦ. Ὁ μὲν Κλόττιος λίαν ἀπιθάνως ἀνάγει αὐτὸ εἰς τὸ ῥῆμα εἰδέναι, ἡγοῦν ἡδὴ=ἡδὴ, θ ε. τὸ ἡΓέομαι. Ὁ Ἀρτοῦγγι σχετίζει αὐτὸ πρὸς τὸ Σανσκρ. adja=hodie, σήμερον, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη τοῦ μετ' ὀλίγον ἡΓέομαι. || Οἱ δὲ ἄλλοι γλωσσολόγοι ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω τῆς ἐτομολογίας ταύτης, νομίζουσιν ὅτι τὸ ἡδὴ εἶνε ταῦτόν τῃ Λατίν. huius μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀφ' οὗ ἔρχονται ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς τὴν δευτικὴν συνωνυμίαν huius, ἡ, τὸ).

ἡΔΥΜΑΙ (ἡδύς), ἀπόθ. ἀφρ. ἡσάμην, εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι, ι 353 f.

ἡΔΥΣ (ἡδύς), ἑός, τὸ, ἐπ. μόνον κατ' ὄν. 1) ἡδύς, ἡδύς, εὐχάριστος, ἀπόλαυστος, «δαυτός» Α' 570, σ 304. 2) ὀφελος, «μινυνθα ἡμῶν ἔσεται ἡδύς» ὀλίγον θά ἦνε τὸ ὀφελος τὸ εἰς ἡμῶν, Α' 348· «τί μοι τῶν ἡδύς;» τί ὀφελος ἔχω εἰς αὐτῶν, 80, ω 95.

ἡΔΥΚΑΙΟΙ [-...], ὅτοι, ὁ, ἡ, ποι., ὁ ἡδύς γελῶν, «γλυκύγελοι», ἐπιθ. τοῦ Πανός, Γμ. 48, 37.

ἡΔΥΚΕΙ [-...], (ἡδύς) [-...], ἐπ. ποι. (ἑός), γλυκεῖς, ἔχων λόγους, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, γλυκύλογος, γλυκύστομος, ἐπιθ. τοῦ Νέστορος, Α' 248 f· ἔτι δὲ καὶ γλυκύφωνος, ἡδύφθογγος, «δοῖός, Μοῦσαι» Γμ. 20, ι 32, 2.

ἡΔΥΜΟΣ [-...], ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡδύς, γλυκύς, «ὕπνος» Γ' Ἑρμ. 244, 449. Πρὸς συνωνυμίαν.

ἡΔΥΠΟΤΟΣ [-...], (ἡδύς), ὄν (ἡδύς, πίνω), «γλυκύποτος», γλυκύς, νόστιμος, «οἶνος» Ὀδ. 6 340, γ 391, ο 507, Γμ. 6, 36.

ἡΔΥΣ (ἡδύς), κτλ. ἡ (συγγ. τῇ ἀδείν, ἀνδάνω, ἡδύς), ἀλλὰ ἔξ δικατάληκτον, ὅταν «ἡδύς αὐτῇ» μ 369. Τὸ ὑπερβ. ἡδύς, ν 80. Σημ. γλυκύς, εὐχάριστος, νόστιμος, εἰς τὴν γένωσιν, «οἶνος» 6 350, γ 54· εἰς τὴν ὀσφρησιν, «ὀσμὴ» ι 240· εἰς τὴν ἀκοήν, «δοῖός» θ 64· ἐν γένει «ὕπνος, κοῖτος» ἀτάραχος, μαλακός, Α' 434, ε 510 κ. ἀ. «ἡδύς (ὡς ἐπὶ) κνώσσειν» δ 809· ἐνίοτε εὐρίσκεται ἡ φρ. «αἶμα φίλον καὶ ἡδύ ἐστι» (ὁμῖν), «ἂν θέλετε καὶ ἐν σὰς ἀράτῃ, ἐν θέλετε καὶ ἐν ἀγαπάτῃ», Α' 47, Η' 387· «οὐκ ἐν ἡμῶν ἡδύς γένοντο ζωῆμεν» δὲν θά εἶχα εὐχαρίστησιν νῦν ἔω, ω 435, «ἡδύς γελῶ» «γελῶ με ὅλην μου τὴν καρδίαν», μὲ ὀρεῖν, Β' 270, π 354 κ. ἀ.

ἥε (ἥε), ἀντί τοῦ ἥ (ἥ), ἀπ. ἴδε.

ἥε, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἡέαιον, ἡέαιον, ἡέαιον, ἴδ. Εἶδον Β'.

ἡέαιος, ὁ, ποι. ἀντί τοῦ ἡλίου (ἴδ. κατωτέρω Ἡέλιος). 1) «ἡλίου» (προφ. ἡλίου)· περί τῆς ἀνατολῆς αὐτοῦ τίθεται τὸ «ἀνιέναι», ἀπὸ δὲ καὶ τὸ «ἀνορεύειν» γ 1, καὶ «ἀναεῖσθαι» κ 492, καὶ «στεῖχειν πρὸς οὐρανόν» λ 47· περί δὲ μεσουρανήσεως «μέσον οὐρανόν ἀμφιβιβάνει» θ 68· περί δὲ τοῦ μετὰ μεσημέριον «μετενίσσεται βουλοῦνδε» π 779, «ἔφ' ἐπὶ γαλῶν σκορπέεται» γυρίζει ὅπως πρὸς τὴν γῆν, λ 48· περί τῆς δύσεως, «δύειν, ἐπιδύειν, καταδύειν» (ἀπ. ἴδ.) καὶ «ἐμπέπειν Ἰκεανῶν» θ 485· «φάος ἡέλιος» τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, Α 605 ὅθ. «φάος ἡέλιον ὄραν» ποιητικὴ περιφρασίς τοῦ ἡλίου, Γ 420, κ 498. 2) χρησιμοῦναι εἰς τὴν ὁδὸν δύο κυρίως μερῶν τοῦ ὀρίζοντος (πρὸς α 21), αἷον «πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιον τε» (κατ' ἀντιθ. τοῦ «ζόφου») πρὸς τὴν αὐγὴν καὶ τὸν ἥλιον, δ ε· πρὸς ἀνατολάν, ὅχι πρὸς ἀνατολάν καὶ νότον, διότι αὐτὴν μόνον δύο μέρη τοῦ ὀρίζοντος γινώσκουσι, τὸ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ πρὸς τὸ σκότος, ἤχουν τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Μ 239, ι 26, πρὸλ. ζόφου.—Ὡς κύριον. Ἡέλιος, ὁ, ποι. ἀντί τοῦ ἥλιος (ὁ τύπος οὗτος ἐκρίσκειται θ 271 καὶ Ἰμ. 31, 4) ὁ θεὸς ἥλιος, υἱὸς τοῦ Ἰπερίωνος, μ 476, καὶ τῆς Εὐρυφείσεως, Ἰμ. 31, 2 (ἴδ. Ἰπερίων), ἀνὴρ τῆς Πέρσης, καὶ μετὰ ταύτης πατήρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 436 ἔξ. μετὰ δὲ τῆς νόμφης Νεαίρας πατήρ τῆς Φαιβοῦσης καὶ Ασπετίδας, αἵτινες ἐρύλατον αὐτοῦ τὰς ἐν Θρακίᾳ ἀγέλας, μ 432. Ἀνέρεται εἰς τὸν οὐρανὸν καθ' ἑκάστην κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος ἐκ τοῦ Ἰκεανοῦ, καὶ τὴν ἐσπέραν πάλιν εἰς τὸν Ἰκεανὸν κατέρχεται. Αὐτὸν ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ὅρκους, διότι αὐτὸς «πάντε ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Γ 277. Ὡς τοιοῦτος δὲ προῖδαι εἰς τὸν Ἡφαίστον τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀφροδίτης μετὰ τοῦ Ἀρεως, θ 271. Εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Δία προσφέρεται θυσιὰ κάπρος, Γ 197, καὶ λευκὸν ἄρνιον, ἐν ᾧ εἰς τὴν σκοτεινὴν γῆν ἔμελλαν, Γ 404. Ἀρκα καὶ Ἰπποὶ τοῦ ἥλιου μνημονεύονται μόλις ἐν τῷ Γ. Ἰμ. 69. Ὡσαύτως δὲ κατὰ τὴν μεθ' Ὀμηρον ἐποχὴν ταυτίζεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἡ Φοῖβον.

ἥεν, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἡέπερ, ἴδ. ὕπερ.

ἡέρα, ἐπ. ἀντί τοῦ ἀέρα, ἴδ. ἀήρ.

ἡερέομαι, μόν. κατὰ τὸ γ'. πλ. τοῦ ἔνεστι· ἡερίθονται, ἔκτανεστι. μέσ. τύπος τοῦ ἀεῖρη, σημαίνειν διαρκεῖν τῆς διαθέσεως, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι (εἰς τὸν ἀέρα), ἐπὶ θυσάνων, Ἰλ. Β 448· ἐπὶ ἀκρίδων, πετῶ εἰς τὸν ἀέρα, Φ 42 ὅθ. μεταφ. «ὀπλοῦν φρένες ἡερίθονται» τῶν νέων αἱ φρένες «μετοῦν εἰς τὸν ἀέρα», εἶνε ἐλα-

φραί, Γ 408. (||. Τοῦναντιον «φρένες ἡμεδοῦ» ἴδ. ΕΜΠΕΔΟΣ).

ἡήρ, ἴδ. ἀήρ.

Ἡερίοια, ἡ, ἐπ. ἀντί τοῦ Ἡερίοια, θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμάχου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκίονος, ἐπομ. μητρὶά τοῦ Ὀϊτοῦ καὶ Ἑφαιστοῦ, Ε 389 (Πθ. ἐκ τοῦ ἑρι- καὶ βοῦται· ἡ πολλοὺς βόας ἔχουσα).

ἡέριος, ἡ, ὄν. Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντί τοῦ ἀέριος (ἀήρ) ὁ ἐν τῇ πρωϊνῇ ὀμίχλῃ, πρωϊνός, ὀρθρινός, Α 497, 557, Γ 7, ι 52 (ὁ ΓΜ. Οὐρανός τοῦ μὲν Α 497 μεταφράζει ἐν τῇ ὀμιχλῷ πρωϊνὰ τὸ δὲ Γ 71 ἐκ τοῦ ὀμιχλώδους ἀέρος, ἀλλ' ὀρθρίτερον ἐνσταθὰ ὁ Ναιγελόσαχ μετὰ τῆς Σχολῆς· ὀρθρινὰ· διότι κατὰ τὸν ὀρθρινόν μάλιστα ἀρχοῦνται αἱ μάχαι. Κατὰ δὲ τὸν Ἡερίον μόνον παράγεται τὸ ἐπιθ. ἐκ τοῦ ἡρι, καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἡερινός, ἐκ (ἀήρ, εἶδος), γεν. ὅς, ἐπ. ἀντί τοῦ ἀερινός, πᾶν ὅτι εἶνε ὅμοιον μὲ τὸν μακρὸν ὀρμήμενον καὶ οὐχὶ ἐντελῶς διαφανῆ (ἀτμοσφαιρικόν) ἀέρα, ἀερινός, ὀμιχλώδης, σκοτεινός, ἐπιθ. τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ χρόματος τοῦ σκοτεινοῦ, (||. ἡ μήπως μᾶλλον ἀπὸ τῆς πολλῆς μάλιστα κατὰ τὰς νημεῖας ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐπιπολαζούσης λεπτῆς ὀμίχλης «καταχινιάς», Ψ 744, ὁ 263 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ., εἰ δὲ τῶν σπηλαίων τῶν σκοτεινῶν, μ 80, ν 403 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ὕψηλῳ καὶ ὀμιχλώδους βράχου, μ 233. Τὸ οὖδ. ὡς ἐπὶ. «ὅσον ἡερινός ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν» ἐφ' ὅσον ἀμυδρῶς βλέπει τις μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ὅ εἰς ὅσον ἀπόστασιν μολὶς διακρίνονται τὰ πράγματα, Ε 770. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸν ἡερινόν ὡς οὐραστὴ τὴν κυανὴν (σκοτεινὴν) ἀπόστασιν τῆς θαλάσσης, ἡ κατὰ τὸν Διόντιον τὸν ἀμυδρῶς ἀφανιζόμενον καὶ μετὰ τῆς ἐσχάτης ὀρατικῆς ἀκρᾶς τῆς θαλάσσης συμπίπτοντα ὀρίζοντα. ||. Ἐν τῇ καθομλ. σφίζεται ἐπιθ. «ἡερινός, ἡ γερανιός» (ἴδ. τὴν λ. παρὰ Κορραῖ Ἀττ. 4, 73)· κυανόλευκος, ἀποδιδόμενος εἰς τὰ ὄρη, οἷον ἐν τοῖς δημοτ. ᾄσμασι «ὄρει τοὺς κάμπους πράσιους καὶ τὰ βουνὰ γερανία».

ἡερόκις, ἔεσα, ἐν, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀερόκις (ἀήρ), ὀμιχλώδης, σκοτεινός, ἐπιθ. τοῦ Ταρτάρου, θ 43, τοῦ ζόφου (εἰς τὴν σημ. τοῦ Ἄδου) Ο 494, Φ 56, Ψ 54, λ 57 (καὶ εἰς τὴν σημ. τῆς δύσεως) Μ 240 ὅθεν καὶ «κίλευθα ἡερ» αἱ σκοτεινὴ ὁδοὶ τοῦ Ταρτάρου, υ 64.

ἡερός, Ἰων. γεν. τοῦ ἀήρ, ὅπ. ἴδ.

ἡεροφοίτις, ἰας, ἡ, ἐπ. (ἀήρ, φοιτᾶν), ἡ φοιτῶσα ἀνά τὴν σκοτεινὴν (τοῦ Ἄδου) ἐπιθ. τῆς Ἐρινός καθ' ὃ ἀπονειμούσης τὸν θάνατον καὶ τὰ ἀποσπόμενα κακὰ, Ἰλ. Ι 574, Γ 87. ἡερόφανος, ὄν, ἐπ. (ἀήρ, φωνή), φωνάζων εἰς τὸν ἀέρα, πληρῶν φωνῆς τὸν ἀέρα «κίρυκε» Σ 505 †.

Ἡετίαν, ἀνός, ὁ. 4) βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλι-

κία Ὑποπλακίης Θήδης, πατήρ τῆς Ἀνδρομάχης, A 366, Z 396, φρονεῖς (καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἐπὶ τὰ υἱοὶ τοῦ) μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Θήδης ὑπὸ τοῦ Ἀχαιῶν, Z 445 ἐξ. πρόλ. Ψ 827.

2) Ἰμβρύς τις, ξένος τοῦ Πριάμου, Φ 40 ἐξ. 3) πατήρ τοῦ Ποδῦ, εἰς τῶν ἐπεφανῶν Τρώων, P 575.

ἦην, ἰδ. εἰμί.

ἦῖρ, ὁ, ὄνομ. παρ' Ὀμ. ἄχρ., ἐξ ἧς εὐχρ. ἡ γεν. ἦερος κτλ., ἰδ. λῆρ.

ἦοκίος, εἶν, εἶον, ἐπ. ἀγαπήτος, φίλτατος, „ἀκριβὲς“, ἐν Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σύσαστος ἐν τῇ προσφωνήσει «ἦθεός» Z 518, K 37, X 229, ἔνθα προσδύτης ἀδελφὸς προσφωνεῖται ὑπὸ νεωτέρου διὰ τοῦ «ἦθεῖ κεφαλῇ» = [φίλῃ κεφαλῇ], ἀναλογούντος πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. „ψυχῇ μου, ἡμέτριά μου“, προσφωνεῖ ὁ Ἀχιλλεύς τὴν σκιάν τοῦ ἀποθανόντος Πατρόουλου, Φ 94. Καὶ ὁ Εὐμαιὸς ὀνομάζει τὸν Ὀδυσσεύ (2) καὶ ὅχι ἐν προσφωνήσει) «ἦθεον» Z 447 (Π. πρόλ. ἐκ τοῦ ἦος, καὶ κυρ. εἶνε συνήθως, συνειθισμένος, μεθ' οὗ τις συνήθως διατρίβει, καὶ τὸν Λόδεκα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. οἰκίους, σύνοικος. || ἔπειτα δὲ μετέπεσαν εἰς τὴν φιλοφρονητικὴν προσφωνήσιν ὁμοειδέστερου πρὸς ἀνώτερον, πρὸς ὃν ἅμα ἐκφράζεται ἀγάπη καὶ σέβας. Ἐκ ταύτης βεβαίως τῆς σημ. προέκυψεν ἡ ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. γλῶσση κοινὴ σημασία (Πατρόουλου, τούπος κατ' ἀφαίρεσιν) - ὅςτος, „θεῖος“· τοῦτέστι πατράδελφος ἢ μητράδελφος, ἂν καὶ ὁ Κούρτιος ἄλλην ἀκολουθεῖ ἐτυμολογίαν κατ' ἐμὲ ὅχι πολὺ πιθανήν. Ἐν δὲ τῇ Τσακωνικῇ διαλέκτῳ ἄλλως μετέπεσαν ἡ λέξ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀδελφου „ἀθεῖ(ε)“ = ἀδελφός καὶ ὅηλε „ἀθεῖα“ = ἀδελφῇ, ἰδ. Deville Dial. Tzaronien, σ. 33, ὅστις προτείνει ἄλλην ἐτυμολογίαν ἦετον, νόμῳ, ἀρθήν.

ἦος (ἦθος), εὖς, τό (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦος), κυρ. τὸ αὐτοῦ εἶνος, τὸ σύνθησις· τινι δὲν ἀποτοκία, ἐνδιαίτημα, μόνον τὸ τῶν ζώων, ὅσον τῶν ἱππων, ἱπποστάσιον, στάβλος, „ἀχοῦρι“ Z 544, O 268, τῶν χοίρων, „μεινδρῖ“ Z 444.

ἦτα καὶ ἦα ἐν τέλει στίχου, ε 266, ι 242 (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρότερον κατὰ συνήθειαν προφερομένου ἦια δισυλλάβου· ὡσαύτως ἄρα πρέπει καὶ ε 368 νὰ γραφῇ κατὰ συναίρεσιν ἦων) τὰ, ἐπ., 1) ἐφόδιον, τροφαὶ δηλ., ὅς λαμβάνει τις μεθ' αὐτοῦ ταῖς διδύων, Ἰταλ. „κουμπάνια“, (κατ' ἄλλους δὲ τὸ (στρωματό)δέμα τοῦ ταξιδίου, ὅπερ δὲν ἀρμόζει ἐν τῇ ε 266 καὶ N 403) ε 289, 440, δ 363, ε 266, ι 242, μ 329, ἐν γένει δὲ καθ' ὃ δὲν τροφή, οὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ «θῶων παρδάλων τε λόκων τε» N 403 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.). 2) ἄχυρα, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν γραμματικῶν, «ἦων θημῶν καρφα-

λέων» ε 368. (Ὁ δὲ Ἀμείξ ἀπιθάνω· κατ' ἐνταῦθα ἐρμηνεύει καθ' ὃδὸν τροφὴν, ὡς ἐφοδίων δεινῶν τοῖς πτηνοῖς τῶν ἀχύρων· κατὰ δὲ τὸν Φαίον «ἦων θημῶν» εἶνε· θημινιά· γεννήματος· μετὰ τῶν ἀχύρων. Ἐτυμολογείται πιθανῶς κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ εἶμι, οὗ ὁ παρ. ἦιον, κατὰ δὲ τὸν Λόδεκα ἐσχηματίσθη κατ' ἐκτασιν ἐκ τοῦ εἶον, εἶον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀχρ. εἶν, ἔν, ἐτέρου θέματος τοῦ εἶμι.

ἦτε, ἰδ. εἰμί.

ἦτοκος, ὁ, Ἄττ. ἦθεος, ποι., νέος, (ὁ εἰσέτι ἄγαμος, „ἐλεούθεος“) νεανίας, „παλληκάρι“ Δ 474, A 60, «παρθένος ἦθεός τε» Z 593, X 427, «νόμφαι τ' ἦθεοί τε» λ 38 κ. ἀ.

ἦτο, ἰδ. κοίκα.

ἦτο, ἰδ. λῆτο.

ἦτο, εἶτα, ἐν, ἐπ. ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου, ἐμφανῶς παραγωγῆς καὶ σημ. E 36 f. Κατὰ τὴν συνήθει ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἦην (κατὰ συγκοπήν ἀπὸ τοῦ ἦων εἶς) εἶνε ὁ χθώδης, ὁ χθῆρς, διὰ τοῦ ὕψηλός ὄχθος τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' ἡσυχία ἡ ἦην παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικοτῆ (ὡς δὲ καὶ παρ' Ἀπολλ. τῇ Ροδ. B 659 «ποταμοὶ ἦθες») μόνον τὸν αἰγιαλὸν σημαίνει, κατὰ τὸν Γοῖδελαν εἶνε ὁ ὑπὸ αἰγιαλῶν περιλαμβανόμενος, τοῦτέστι τὸ βεῖθρον τοῦ ποταμοῦ τὸ πρὸς τὰς ἐκβολάς, ἔπομ. εἰς τὴν θάλασσαν παρσιέστανος. Κατ' ἄλλους δὲ ἀφρώδης, ἐκ τοῦ ἦην, ὅς δὲ ὄθεν εἶνε ἀφρός, ὡς εἰκάζεται ἐκ τινος (πιθανῶς παρεμφαρμένης) λέξεως τοῦ Ἠσυχίου «ἦσεντι ἀφρώδεις». Ἀλλὰ τοῦτο διορθοῦται εἰς τὸ ἀφροῦδα. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἦον, ἄρα ἴσως, ἀφῶνα ἔχων ἐα. Ὁ Βούττμ. ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἦιον, ὅπερ (συγγ. τῇ εἰαμένῃ) σημ. λειψάδιον, ἔπομ. λειψῶνας διαρρίων.

ἦιον, ἰδ. εἰμί.

ἦιονες, αἱ, χωρίων τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τὸ Σκύλλαιον ἀκρωτήριον, μετέπειτα ἰπνέιον τῶν Μυκηναίων, B 564, Στρ. 8, 6, 43.

ἦιονες, ἦος, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φρονεῖς, H 41. 2) ὁ πατήρ τοῦ Τήσου, Θραξ, K 435.

ἦιος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Φοῖβου, ἀμφιδόλου παραγωγῆς, O 365, Y 452, Y. Ἄπ. 420, σημαίνει πιθανῶς ὁ μακρόθεν κτυπῶν, εὐετοχος. Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ ἦιος ἐκ τοῦ ἦιαι ὁρρότερον δὲ παράγεται ἐκ τοῦ ἦα, κυρ. ἦιος, ὅπως καὶ ἤθελε νὰ γράφῃ ὁ Ἀρίσταρχος, ἐτικ. δὲ ἦιος κατὰ τὸς ἡλίος, ἦμαρ ἀντὶ τοῦ ἥλιος, ἡμέρα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἰάομαι, ἄρα ἰατρός, (ἀλλ' ὁ Φοῖβος οὐδέποτε παρ' Ὀμ. εἶνε θεὸς τῆς ἰατρικῆς) ἡ ἐκ τοῦ κατὰ τὰς δεήσεις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιφωνήματος ἦ· ἦ, (οὗ τινος ἔχνη βλέπομεν μολὶς ἐν τῇ Y. Ἄπ. 600). Τέλος ὁ Βούττμ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παραμύρφωσιν τοῦ εἶτε, ἦτε· ὡσαύτως καὶ ὁ Φράγκιος εἰς Τμ. Ἄπ. 420.

ήσαν, ἴδ. εἶμι.

ήικον, ἴδ. αἶσσο.

ήϊον, όνος, ή, έπικ. άντί τοῦ ήϊον τοῦ έν Βατρ. 13, αἰγιαλός, παραλία, άκτή, „άκρο-γυαλιά“, В 92, М 31, ε 156, „ήϊόνες προ-χρυσαι“ έξέρχουσαι άκται (ύπεράνω δηλ. τοῦ ποταμοῦ καί τής έπιφανείας τής θαλάσσης) ζ 438. (Η έτυμολ. άμφιόβολος. Κατά τόν Σχολ. εις М 31 εκ τοῦ εἶμι „ό παραθαλάσσιος καί όδούσιμος τόπος“. || Τήν έτυμολογίαν ταύτην άποδέχεται καί ό Λόδεκκ, καθ' έν κυρίως εἶνε πᾶς όδούσιμος τόπος, ός μάλιστα εἶνε ό παραθαλάσσιος καί παραποτάμιος· εἶτα δέ ό αἰγιαλός, ή άχθη).

ήκα (ήκα), έπίρ. ήσύχως, „σιγά, σιγα-νά“. ά.) κυρ. έπί ήχου „ήκα άγορεύων“. Г 135. 6.) έπί πληγής, κτύπου, κινήσεως; ήρε-μα, ήπίως, „άγάλια“, όλίγον κατ' όλί-γον, 11 508, α 92 (ένθα ό λόγος περί κτύπου καθ' έαυτόν μέν ισχυροῦ, σχετικῶς δέ μετρίου) „ήκ' έπ' άριστερά κλιθῆναι“ νά κλίνης όλίγον πρὸς τά άριστερά, Ψ 336. ώσαύτως „ήκα πα-ρακλίνων κεφαλῇ“ α 304. 69εν έπί βαδίσμα-τος βραδέως, „άργά“ ρ 254. γ.) άσθενως, άνεπαίσθητως „ήκα στίλβοντας έλαίφ“ όλί-γον (ύπο)στίλβοντας εκ τοῦ έλαίου Σ 596. (Κατά τοῦς παλαιούς γραμματικούς καί τόν ΓМ. Ούόσσιον ύπάρχει ένταῦθα παραβολή: στίλβοντας (τοῦς χιτῶνας) μετρίως ως στίλβαντες || κατ' άλλους δέ τῶν νεωτέρων: στίλβαντες εκ τοῦ έλαίου, έν τῷ εἰσάπτοντο τά νήματα πριν ύφαν-θῶσιν, ίνα προσλάβωσι στίλβνότητα. Μήπως έψαλλεν ό ποιητής άντί τής αἰ. κατ' όνομα. „στίλβοντες“ οι νεανίαι δηλ. εκ τοῦ έλαίου, δι' οὔ ήσαν ήλεωμένοι;) „πνοή ήκα ψύσασα. όλί-γον διά τής πνοῆς φυσήσασα, ό έ. 6. 6. ά μικροῦ φυσήματος, α 440. (Κατά τόν Βούττμ. εἶνε θετικόν έπίρ. εκ τοῦ άχρ. έπιθέτου ήμῶς, ώς: τό έγχα εκ τοῦ ταχύς, συνηθέστερον έν τοῖς παρα-θετικῶς ήσσαν, ήκιστα, ήκιστα, ή δέ κυρία του σημ. εἶνε άσθενως. Η γνώμη αὕτη φαίνε-ται πιθανώτερα παρά τήν τοῦ Δοιδερλ. σχετι-ζοντος τήν λ. πρὸς τό άκαλός=ψυχος).

ήκα, ἴδ. ήμι.

ήκαχε, ἴδ. άκαχίζω.

ήκέεσσο, ἴδ. άκέομαι.

ήκετος, η, он (κυρ. κατ' έκτασιν άντί τοῦς άκιστος, 69εν εκ τοῦ α στερ. καί κιστός) έπικ. άκέννητος, έπί βοός μη πληγέντος διά τοῦ βουκέντρον, έπομ. άδάμαστος, μόνον *Д. Z 94, 275, 309.

ήκετος (ήκx.), η, он (ύπερθ. έπίθ. εκ τοῦ θετ. έπίρ. ήκα, 69. ἴδ.), „ήκιστος δ' ήν έλαυνέ-μεν άρμα“ άσθενέστατος ήτο κτλ., Ψ 534 f.

ήκα, ένες. με σημ. παρακ. [πάρειμι], ήλ-θον, έχω έλθῃ, μόνον έν τοῖς έξής: „τηλό-θεν“ E 478, „εις Ιθάκην“ ν 325. (Κατά τόν Χοιροδόσκόν έν τῷ ME, Ευστάθιον καί άλλους

παλαιούς γραμματικούς ό *Ομ. έγραψε παντα-χού: ήκω).

ήλακατα [..ω.], τᾶ, μόνον κατᾶ πληθ. τᾶ έρια (μαλλί) τᾶ έπί τής ήλακάτης (ρόκκας), ή τό νήμα τό κλωθόμενον άπό τής ήλακάτης· 69εν „ήλάκατα στρωφῶν“ κλώθω, „στρεΐφω“ μαλλί, *Οδ. ζ 53, 306, η 405, ρ 97. 69σαύ-τως καί „ήλάκ. στροφαλίζω“ α 345. (Ιδ. τήν έπομ. λ.).

ήλακᾶτη [..ω.], ή, κυρ. ό κάλαμος, καί 69ει-τα 69,τι έξ αὐτοῦ κατασκευάζεται ή πρὸς αὐτόν εἶνε 69μοιον 69εν „λεκάτη“ καί „άλεκάτη“ (Κορ. *Ατ. 4, 287, καί έν Μακεδονίᾳ), 69 έ. *Ιταλ. „ρόκκα“ Z 491, α 357, 69 434, 435, φ 354. (Παράγεται κατᾶ μέν τόν Λόδεκ. εκ τοῦ εἰλῶν κατ' άλλους δέ εκ τοῦ έλκω. || Πιθα-νώτερον εκ τοῦ εἰλαύνω=τεντώνω, έκτείνω, διότι τοῦτο κατορθοῦται διά τοῦ γυναικείου τοῦτο εργαλείου. Τήν πιθανότητα ταύτης τής έρμηνείας 69ότι καί 69,τι καί 69,τι τᾶ „ήλάκατα“ λέγονται κατᾶ τόν παρᾶ Κοραῖ *Ατ. 4, 279 Σομαυίραν „λαμνί“, 69 έ. λ. άναντιρρήτως εκ τοῦ: εἰλαύνω παραγομένη).

ήλατα, ἴδ. έλαίνω.

ήλακᾶζω, εκτενίστ. τύπος τοῦ ήλλεκω. 1) άμετάβ. περιπλανῶμαι, Σ 284. 2) μεταβ. άποφεύγω τι, άπομακρύνομαι, άπέχω τι-νός, „έμόν μένος ήλασκάζει“ ι 457. (Ο δέ Βέκκ. έν τῷ Β'. μετά τοῦ Πασαούου καί Άρνε γράφει ήλυσκάζει Ιων. άντί τοῦ άλυσκάζει, 69. ἴδ.).

ήλλεκω, 69τερ. τύπος τοῦ άλάομαι, περιφέ-ρομαι, περιπλανῶμαι, περί έλάφωv, „καθ' έλην“. N 404, περί μελισσῶν, περιπίταμαι В 470.

ήλλω, ἴδ. άλίσσμαι.

ήλλανε, ἴδ. άλλαίνω.

*Ηλῆιος, εἶμ, εἶον, *Ηλετος „οἱ *Ηλείοι“ οι κάτοικοι τής *Ηλῆδος (ἴδ. τήν λ.). A 674.

*Ηλέκτηη, ή, θυγάτηρ τοῦ *Πεανού καί τής Τηθῆς, γυνή τοῦ Θάμμαντος, μήτηρ τής *Ιρι-δος καί τῶν *Αρπυιῶν, *Υ. Δήμ. 418.

ήλεκτρον, τό, ή καί ήλεκτρος, 69, ή (παρ' *Ομ. τό γένος άδιάγνωστον), ήλεκτρον, τό Τουρκ. „χεχριμπάρι“, ή κρᾶμα χρυσοῦ καί άργύ-ρου. *Εν *Οδ. δ 73 μνημονεύεται μετά τοῦ χρυ-σοῦ καί άργύρου καί έλέφαντος ως κόσμημα τῶν τοίχων, έν δέ α 460 καί α 296 έπέχει τόπον πολυτιμῶν λίθων έγκακολλημένων εις χρυσοῦν 69ριον (περιδέραιον): έν δέ τῷ *Επ. 45, 40 εἰ-κάζεται 69τι εἶνε ποικίλμα τοῦ θρανίου τοῦ παρᾶ τόν ιστόν (εργαλείον) ή τοῦ εἰσόδου αὐτοῦ. *Ως κόσμημα τοῦ τοίχου, τῶν θρανίων καί άλλων σκευῶν 69ρθότερον εἶνε νά θεωρηθῇ τό ήλεκτρον κρᾶμα τῶν άνωτέρω μετάλλων. *Αλλ' έν τῷ πε-ριδεραιῷ προτιμώτερον εἶνε νά έννοήσωμεν τε-μάχια ήλέκτρον (ως φαίνεται καί εκ τοῦ πληθ. „ήλέκτροισι“). *Οτι δέ έπί τῶν *Ομηρικῶν χρᾶ-

νων ήτο γνωστόν τὸ ήλεκτρον, περὶ τοῦτου δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία, διότι οἱ γεωγραφικοὶ διαταγμοὶ ἀφρονται, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι τότε οἱ Φοίνικες μετέφερον εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ ήλεκτρον ὄχι ἀμέσως ἐκ τῆς Γερμανικῆς θαλάσσης (ὅπου, ὡς γνωστόν, μάλιστα παράγεται), ἀλλ' ἐμέσως διὰ τῶν ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους Ἑνετῶν καὶ ἐξ ἄλλων ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης. Ἐπειτα καὶ τῆς Σικελίας τὰ ἀνατολικά παράλια, μάλιστα δὲ τὰ περὶ τὴν Κατάνην, καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἶνε ήλεκτροφόρα, ἀν καὶ ὀλιγώτερον παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν. — Ἀμφότερα τὰ ἐπὶ τοῦ ήλεκτρον (κατὰ τὰς δύο ἀνωτέρω ἐξηγήσεις) περιγράφονται ὑπὸ τῶν ἀργείων, ἴδ. Εὐστάθ. εἰς δ' 73 καὶ Πλίν. Hist. Nat. 9, 65, 33, 23, καθ' ὅν τὰ μεταλλίνον ήλεκτρον σύγκριται ἐκ 1/3 χρυσοῦ καὶ 2/3 ἀργύρου. Ἡθελεν ἦγε λοιπὸν προσημειῶν τῶν Γερμανῶν Kronengold ἢ Rheinischguld (ἢ καὶ τῆς τοῦ Ἡροδ. «λευκῆς χρυσῆς», ὅπερ περιεῖχε 7 μέρη χρυσοῦ καὶ 3 ἀργύρου, ἴδ. τοὺς ἐξηγητάς; εἰς Ἡροδ. Α 50). Τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ ἐννοοῦσι πανταχοῦ παρ' Ὁμ. τὸ ήλεκτρον ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ σημασίας (κεχρυσμένον)· ἄλλοι δὲ τινες, ἐν οἷς καὶ ὁ Σχο(ι)ανός, ὡς λαμπρὰ πετράδια (πολυτίμους λίθους)· τέλος ὁ Γεγούτος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς σμάλτον (émail). Ὅπως καὶ ἀν' ἔχῃ τὸ περὶ τῆς οὐσίας, ἡ λ. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ «ήλεκτρον», καὶ ἡ κυρία αὐτῆς ἐννοία εἶνε ἡ τῆς λάμπειας, ἀναλογεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν Γερμαν. λ. Glit (ἦτις σημ. λάμπειν), δι' ἣς οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ ὠνόμαζον τὸ ήλεκτρον. Ἀνυπόστατος εἶνε τοῦ Βουτεμάννου ἡ ἐτυμολογία παρὰ τὸ ἔλκειν, διότι ἡ ἐλκτική δύναμις τοῦ ήλεκτροῦ πολὺ μετέπειτα ἐγνώσθη.

ΗΛΕΚΤΡΟΝ, ὄρος, ὁ, ἐπικ. ὁ λαμπρὸς, ὁ ἀκτινοβολῶν ήλιος, ὡς αὐτῶς. ἴδ. Ζ 543, ὡς ἐπὶ Θ. «ήλεκτρον Ὑπερίων» ὁ ἀκτινοβόλος Ὑπερ., Σ 398, Ὑ. Ἀπ. 369. (Εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ ήλεκτρον ἢ οὐχί δὲ καὶ πρὸς τὸ ήλιος· ὁ δὲ Κούρτιος εὐρίσκει διὰ τῆς Σανσκριτικῆς λ. hrk-a-s (ήλιος) ρίζαν aak-, ἐξ ἣς αλεκ-, ήλεκ-τρον, ήλέκ-τωρ).

ΗΛΕΟΣ, ἡ, ὄκ, ἐπικ. 1) Παθ. διαστραμμένος, συγκεχυμένος, «φρίνας ήλέος» (καὶ κατὰ συγκατ. ήλέ, Ο 428), «στραβόμυαλε», ἀνόητε, μάταιε, ε 243. 2) Ἐνεργ. διαστρέφω, συγχέω, ἀποπλανῶ, «ζαλιζών» (τάς φρίνας) «οἶνος» Ε 464. (Ὁ δὲ Ἀμείος καὶ ἐνθάδε ἐκλαμβάνει παθητικὸς τὸ ἐπὶ Θ.: ὁ ἀνόητος, προσωποποιῶν τὸν οἶνον). (Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ: ἄλη, ἀλάσματος).

ΗΛΙΑΙΟΣ, ἴδ. ἑΛΑΙΝΟ.

ΗΛΙΑΤΟΣ [-ω-], ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. κατὰ τὴν συνήθ. ἐρμην. ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ὄρθιος, ἐπὶ Θ. τῆς «πέτρας» Ο 273, 649, Π 35, κ 83, ν 496, Ὑ. Ἑρμ. 404. Ἐπὶ δὲ καὶ δένδρων Ὑ. Ἀφρ. 267, (ἀλλ' ὁ στίχ. οὗτος ἀθε-

τεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνν, Μαθία καὶ Βαουμ.). Ἡ συνήθης ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ήλιος καὶ βαίνω («ὕψηλῃ, ἐφ' ἣ ὁ ήλιος πρῶτον βάλλει» ἡ «ἡ; ὁ ήλιος μόνος ἐπιβαίνει») καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀλίστειν καὶ βαίνειν; ἐνθα τις εὐκόλως ὀλισθαίνει, στραβοπατεῖ, ἐπομ. σχεδόν: δόσδατος, θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Δυντξέρου καὶ Ἀρτουγγ τὸ μὲν ἀνάμυστοι καὶ ἀνεπαρκεῖς (ὅσον ἡ 243, ἐνθα κεῖται ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ τοῦ Πολυμήμου), τὸ δὲ ἐτυμολογικῶς ἀνυπόστατοι. Ὅθεν νομίζει ὁ πρῶτος καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀμείος ὅτι ἡ λ. εἶνε ἕτερος σχημα. τοῦ παρ' Ἡσυχ. «ἄλιψ: πέτρα», ὁ ἔ. ἑρρὸς, ἀνευ γυμοῦ, ὅπου, ἐκμάδος (ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσυχ. «λίψ: πέτρα, ἀφ' ἣς ραῖς ὕδωρ»), ἐπομ. σκληρὸς καὶ συγγενεῖς πρὸς τὸ ἀλί-βα;=νεκρός (διὰ καὶ ὁ Δουιδερλ. κυρίαν τῆς λ. σημ. ὀρίζει τὴν: γλωμῶς, ἀπιδάμω;). Ὁ δὲ Σχ(ο)κκελς ἐν τῇ τοῦ Ἡσυχ. «ἄλιψ» ἐνορρ τὴν ρίζ. λπ (λπα, ἀλείφω) ἐπομ. =λίς, λτίος, ὀλισθηρός;—δὲν ἐπιτομος.

ΗΛΙΔΑ [-ω-], ἐπικ. ἐπὶ ρ. (ἄλις) ἱκανῶς, πένυ· τότε ἐν τῇ φρ. «ήλιθα πολλή» ἀρκετὰ πολλή, παραπολλή, Α 677, ε 483 κ. ἀ.

ΗΛΙΚΙΑ [-ω-], ἡ, αἰ. ἡ ήλικία, ἰδίως ἡ ἀκμαία, ἀλλὰ καὶ ἡ γεροντικὴ ήλ., ὅταν ἴδ. X 419· δ'.) συγχερμ. οἱ ὁμήλικες, ἰδίως οἱ τῆς νεανικῆς ήλικίας, Π 808.

ΗΛΙΑ, ἱκοί, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ (τῆς ήλικίας) ἀκμαεὺς ἀμειοσωμένος, «βόες» σ 373 †.

ΗΛΙΟΣ, ἩΛΙΟΣ, ἴδ. ἡΕΛΙΟΣ, ἩΕΛΙΟΣ.

ΗΛΙΣ, ἱαος, ἡ, αἰτ. Ἡλιδά, ἡ Ἡλῖς, ἡ δυτικὴ χώρα τῆς Πελοποννησοῦ ἡ ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας, Ἀρκαδίας, Μεσσηνίας καὶ τῆς θαλάσσης ὀριζομένη. Ὁ Ὁμ. ἀγνοεῖ τὴν μετέπειτα διαίρεσιν αὐτῆς εἰς Κορινθ., Πισαίην καὶ Τριφυλίαν, ὡς καὶ τὴν πόλιν Ἡλιδά. Καὶ κατὰ μὲν τὰ βόρεια αὐτῆς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ ἐπικρατοῦσα φυλὴ ήτο ἡ τῶν Ἑπειῶν, ἰσως Πηλεσγικῆς καταγωγῆς· τὰ δὲ νότια, ὑπὸ Ἀχαιῶν κατοικοῦμενα, περιλαμβάοντο εἰς τὴν ἑπεκράτειαν τοῦ Νέστορος Β 645, 626, δ 635, ν 275.

ΗΛΙΤΕ, ἴδ. ἑΛΙΤΑΙΝΟ.

ΗΛΙΤΟΜΗΝΟΣ [-ω-], ὄν (ἄλιταίνω, μὴν), κυρ. ὁ τοῦ μηνὸς ἀμαρτῶν, ἀσταγήσας τὸν μῆνα· ἐπομ. πρόωρος, προώρως γεννηθείς, T 448 †.

ΗΛΗΝΕΚ, ἴδ. ἑΛΗΝΟ.

ΗΛΟΣ, ὁ, περόνη, «καρφί» καὶ ἰδίως τὸ πλατυκέφαλον, ὅπερ χρησιμεύει εἰς διαποικίλιν σκήπτρων, ξιφῶν, ποτηρίων κ.τ.τ. «φάλα»· σκήπτρον χρυσεῖος ήλιος πεπαρμένον· Α 246, Α 29, 633.

ΗΛΤΟΟΝ, ἴδ. ἑΡΧΟΜΑΙ.

ΗΛΥΣΙΟΝ [-ω-], πεδίον, τὸ (ήλυσις=ἐλευσις), κυρ. τὸ πεδίον τῆς μεταβάσεως ἢ ἀπελευθερώσεως (μετὰ θανάτου), τὸ Ἡλύσιον πεδίον, χώρα ὠραία κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὀκεανόν, ὅπου, ὡς καὶ ἐν Ὀλύμπῳ, οὐδέποτε

χειμάζει, οὐδὲ βρέχει, οὐδὲ γιγνίσει, ἀλλὰ διηνεκὲς ἔαρ ἐπικρατεῖ. Εἰς ταῦτα τὰ πεδία τάττει ὁ Ὀμ. τοὺς ἥρωας ἢ θεοφιλεῖς ἀνθρώπους, ὁνομαστί δὲ τὸν Ῥαδάμανθον, ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς, καὶ τὸν Μενέλαον, ὡς γαμβρὸν αὐτοῦ, ὅτινες σύσσωμοι καὶ ἄπειροι θανάτου μεταβαίνουσιν εἰς τὴν αἰωνίαν ἐκείνην ζωὴν, δ 563—569. Ἄν δὲ πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς νῆσος ἢ ἀπλῶς πεδιάς παρὰ τὸν Ἰκεανόν, τοῦτο παρ' Ὀμ. οὐδαμοῦ σαφῶς λέγεται. Ὁ δὲ Ἡσίοδος Ἔργ. 469 καὶ ἄλλαι μεταγενέστεροι ὀνομάζουσι τὴν γῶραν Νήσους τῶν μακάρων, καὶ θεωροῦσιν αὐτὰς ὡς τερπνὰν καὶ αἰώνιον ἐνδιαιτήμα τῶν ἐπὶ γῆς καλῶς καὶ δικαίως διαβιούντων, τῶν ἡρώων καὶ ἄλλων δι' ἄλλους λόγους θεοφιλῶν ἀνθρώπων, ἐν γένει δὲ ὡς παρήγορον εἰκόνα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

ἡΛΦΟΝ, ἴδ. ἈΛΦΑΝΑ.

ἡΛΗ, ἴδ. ΛΑΙΣΚΟΜΑΙ.

ἡΛΩΜΗΝ, ἴδ. ἈΛΛΟΜΑΙ.

ἩΛΩΗ, ἡ, πόλις τῶν Περγαίων καὶ εἴτα τῶν Λαπιθῶν ἐν Φθιώτιδι, ἡ μετέπειτα Λειμώνη (κατὰ Στράβ. 9, 5, 49), Β 739.

ἡΜΑ, ἄτοξ, τό (ἡμι), βολή, „ρίψιμαν“ ἰδίως ἀκόντισμα, „ἡμασιν ἄριστος“ Ψ 894 γ.

Ἡμαθία [~], ἡ, Ἡμαθία, ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Μακεδονίας (κατὰ τὸν Σχολ. ἢ Στράβ. 7, Οὐατικ. ἀπόστ. 11) δοθέν αὐτῇ (κατὰ τοὺς αὐτοὺς) ἐξ ἀρχαίου τινός ἡγεμόνος Ἀμάθου, Ξ 226, Υ. Ἀπ. 217, ἢ ἡ μάθησις διὰ τὸ ἀμυνῶδες τῆς παραλίας.

Ἡμαθίαις (ΚΕΣΑ, ΕΝ) (ἡμαθος), Ἱων. ἀντὶ τοῦ: ἀμαθόεις, ἀμυνώδης, παρ' Ὀμ. σταθερὸν ἐπιθ. τῆς πόλεως Πύλου, ὡς εἰκάζεται, διὰ τὸ ἀμυνώδες τῆς παραλίας, ἐρ' ἦς ἐκεῖνο, πάντοτε δὲ δικατάληκτον, „Πύλος Ἡμαθίαις“ Β 77 καὶ ἐν ἄλλοις 14 χωρίοις. (Ἡ παρὰ Στράβ. 8, 3, 14 ἐτυμολογ. τοῦ ἐπιθ. ἐκ τινος δῆθεν ποταμοῦ Ἀμάθου εἶνε ἀπὸ Πύλου, διότι ἐπιθ. εἰς αἰεὶς ἐξ ὀνόματος ποταμοῦ εἶνε ἀσύνητος, ἢ ἢ μὲλλον ἀδύνατον, διό, φαίνεται, καὶ ὁ Στράβ. ἐν τῇ αὐτῇ τῆς ἀνωτ. ὃ παραθέτει τὴν ὀρθὴν ἐτυμολογίαν ὡς εἰρησ.: „ὀνόματι δὲ καὶ στενὸς ἐστὶν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλός, ὥστ' οὐκ ἂν ἀπογοιή τις ἐντερεὶν ἡμαθίεντα ὠνομάσθαι τὴν Πύλον).

ἡΜΑΙ (κυρ. παθ. παρακ. ἐκ τῆς ῥίζ. ἡ- ἐξ ἧς ὁ ἀόρ. εἶσα), ὁ, ἐν. πρόσ. ἦσαι Β 253 καὶ κατ' ἐκκλησίαν ἦσ' Ο 245, γ'. ἐν. ἦσαι, πλχ. παρ' Ὀμ. γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσθ. ἦνται, Γ 153, ἀλλοχού δὲ κατὰ τὸν Ἱων. καὶ ἐπικ. τύπ. ἦσαι καὶ ἐπικ. εἶσαι προστ. δ'. ἐν. ἦσο Γ 406, π 54 κ. ἀ., παρὰ γ'. πληθ. ἦντο, συχνότερον δὲ κατὰ τὸν Ἱων. καὶ ἐπικ. τύπον ἔατο, εἶπατο. Σημ. δὲ κυρ. εἶμαι τεθειμένος, βαλμένος ὅθεν κάθημαι ἐνὶ εἴρηρῃ· Π 402 ὡσαύτως ἐν θαλάμῳ, ἐν δόμοις· κ.π.τ. „παρὰ νηυσίν“ Α 416, „ἐπ' ἐσχάρῃ“ πλησίον τῆς ἐστίας, Ξ 305, „ἐπὶ πύργῳ“ ἐπὶ τοῦ πύργου, Γ 153, „ἀνά Γαργάρε“ ἐπάνω εἰς τὸ Γ., Ο 153, „μετὰ ὁμηροῖν“ μετὰ τῶν

ὁμηρετρίων, Ζ 324. Συντάσσεται πολλὰκις μετὰ μετοχῆς ῥημάτων σωματικῆς ἢ ψυχικῆς διαθέσεως σημαντικῶν, „ἦστο οὐδύρομενος, ἄλλοφρονέων, θαυμάζων, ὀλιγηπελέων“ κ.τ.τ. (ἢ. Πρὸς ταῦτα πρὸλ. τὰς τῆς καθομιλ. φράσεις, „τὶ κάθημαι καὶ κλαίω, κάθεται καὶ φροντίζει, δὲν κάθεται ἐγὼ νὰ μὲ ἔβριξῃ ὁ ἑνας καὶ ὁ ἄλλος“, ἐνθα παρ' Ὀμ. τε ἢ ἐν τῇ καθομιλῳ. τὸ ῥῆμα κάθημαι σημ. τὴν διάρκειαν, ἀνοχὴν ἢ ὑπομονήν): ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω, „πόλιν ἀμφί“ Σ 509 σημ. δὲ προσέτι, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ., τὸ „κάθημαι“, ὅ. ἐ. ἀργὸς κάθημαι, Σ 404 ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ „σιγῇ, ἀκέουσα“ ἐκάθητο καὶ ἐσιώπα, Γ 134, λ 142. ἔτι δὲ συνεδριάζω, θ 506, „ἐν ἀγορῇ ἦσθαι“ Η 414 ἐν γένει διατρίβω, διαμείνω, Ο 740 ὡσαύτως καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ δουρείῳ ἱππῳ κρυπτομένων ἡρώων θ 503, 512.

ἩΜΑΡ, ἄτοξ, τό, ποι., Ὀμ. πλχ. ἀντὶ τοῦ ἡμέρα, ἡτις διαιρεῖται παρ' αὐτῷ εἰς τρία μέρη ἡψ, μέσον ἡμαρ, δεῖλη· Φ 111, η 288, „ἡμαρ χειμέριον, ὁπωρινόν“ χειμερινή, φθινοπωρινή ἡμέρα, Μ 279, Π 385, „ἡμαρ αἰσμον, μόρσιμον“ ἡ εἰρημαμένη ἡμέρα=ἡ ἡμ. τοῦ θανάτου, Θ 72, Ο 613 κ. ἀ., ἡτις καὶ „νηλεὲς ἡμαρ“ λέγεται Α 484 κ. ἀ. ὡσαύτως „ὀλέθριον ἡμ.“ Τ 409, „κακὸν ἡμ.“ Ι 251, κ 269 κ. ἀ. πλχ. (ἢ. πρὸς ταῦτα πρὸλ. τῆς καθομιλ. τὸ „κακὴ σου ἡμέρα“, ἡτις ἐπιτακτικώτερον λέγεται „τὴν κακὴ καὶ ψυχρὴ σου ἡμέρα“): „ἐλεύθερον ἡμαρ“ ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας Ζ 455 ὡσαύτως „δοῦλον, ἀναγκαῖον ἡμ.“ ἡ ἡμ. τῆς δουλείας, τῆς ἀνάγκης, πολλάκις δὲ αὐτὴ ἡ δουλεία, Ζ 468, Π 836, „ὀρφανικὸν ἡμ.“ ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανίας, Χ 490, „νύστιμον“ ἡ ἡμ. τῆς εἰς τὴν πατριδα ἐπανόδου, α 9, 468 ὅθεν καὶ ἐπὶ καταστάσεως, περιπτώσεως τίθεται, „οἶον ἐπ' ἡμαρ ἄγῃσι“ σ' ἂν ἡμέραν ἐπάγῃ (ὁ Ζεύς) σ 137 „ἐπ' ἡματι“, ἴδ. λ. ἐπὶ Β, 6), „νύκτας τε καὶ ἡμαρ“ νύκτα καὶ ἡμέραν, νυχθημερόν, „ἡμέρα, νύκτα“ Ε 490, „πάν, πρόπαν ἡμαρ“ ὅλην τὴν ἡμέραν, „ὅλη ἡμέρα“, Ὀμ. πλχ., „ἡματα πάντα“ πάσας τὰς ἡμέρας, ὁσημέραι, πάντοτε, Ξ 333, 6 55 κ. ἀ. (Ἐτυμολογία συνήθως ἐκ τοῦ μαίρω (ἢ. τοῦ μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς, ἐξ οὗ τὸ: μαρμαίρω)=λάμπω· κατὰ δὲ τὸν Δοῦδερλ. ἐκ τοῦ ἀναμαίρω, ἢ. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωττολόγους: αἱ ἐτυμολογίαι αὗται εἶνε ὅλως ἀπίθανοι). Ἐκ τούτου.

ἡΜΑΤΙΟΣ [~], η, οσ, ἐπικ. ἀ.) ὁ τῆν ἡμέραν γινόμενος, ἡμερινός, 6 104, τ 149, 6.) καθ' ἐκάστην ἡμέραν γινόμενος, „καθημερινός“, Ι 72.

ἡΜΑΡΤΟΝ, ἴδ. ἈΜΑΡΤΑΝ.

ἡΜΕΙΣ, ἀργ. Ἀτολ. καὶ ἐπ. ἡΜΕΕ· γεν. πάντοτε Ἱων. ἡΜΕΙΝ (κατὰ συνίζησιν δισύλλαβ.) καὶ ἐπ. ἡΜΕΙΩΝ· δοτ. ἡΜΙΝ (καὶ ἐγγλτικῶς ἡΜΙΝ, διότι κατὰ τινὰς γραμματικούς ἐγκλίνοισι τὸν

τόνον καὶ τῆς πληθ. ταύτης ἀντωνυμίας αἱ πλάγια καὶ ὁ περιστάσις τίθενται αἱ ἐνικοί μου, μοι, με, Α 447, 579 (ὅν καὶ κατὰ τινας καὶ ἐνταῦθα γραπτὸν ἡμῖν)· κατὰ δὲ τὴν χεῖραν τοῦ μέτρου ἡμῖν, Ρ 445, 447, ο 569, λ 344. Ὁ δὲ Διονόρφ. καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Βαυβλαινὸς γράφουσιν ἡμῖν μὲν πανταχοῦ ὅπου ὁ στίχος ἀπαιτεῖ σπονδεῖον, ἡμῖν δὲ ὅπου τροχαῖον, οὐδὲ παραδέχονται ἐπομένως τὰ περὶ ἐγκλίσεως τόνου τῆς ἀντωνυμίας ταύτης), ἀρχ. Αἰολ. ἡμμι, ἡμμιν· πλτ. ἡμῆας (ἡμῆας μόνον π 372), ἀρχ. Αἰολ. καὶ ἐπ. ἡμμη. Ἐν τῇ καθομιλ. προφέρεται ἡ ἀντων. αὕτη „ἐμμετς“.

ἡμῖν, ἐπ. μόνον πάντοτε συσχετικόν ἢ, ὡς ἔλεγον αἱ παλαιοί, ἀνταποδιδόμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὸς τὸ ἡμῆ καὶ σημαῖον τὸ κατ' ἀρχαίαν ἀπλὴν παράταξιν καὶ ἰσοσταθμίαν· τόσον τὸ ἔν ὅσον καὶ τὸ ἄλλο, τόσσον—ὅσον· ὅσον συνήθως τίθεται τὸ „ἡμῖν—ἡδὲ“ ὅπου ἄλλως· τὸ „τε—τε“ ἢ „καὶ—καὶ“ ἢ „τε—καὶ“, Β 489, ε 200 κ. ἀ. Προβάλλεται δὲ ὁ συνδυασμὸς ὡς εἴη· „ἡμῖν—ἡδὲ καὶ“ Ε 428 κ. ἀ. „ἡμῖν—δὲ“ Μ 428· „ἡμῖν—καὶ“ Ο 664 κ. ἀ. „ἡμῖν—τε“ θ 575. (Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἀρτογγὺ ἐκ τοῦ ἡμῖν (τὸ δὲ ἡμῖν—τοῦτο, ὅπερ φαίνεται καὶ ἐν τῇ ἡμῖν—τε, εἶνε τὸ αὐτὸ μετὰ τὸ Σανσκρ. Wā-āra)· ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ τὸ ἡδὲ ἐκ τοῦ ἡδὲ· κατ' ἄλλους· δὲ πιθανώτερον συνέστη ἐκ τοῦ ἡμῖν. Τὸ δὲ ἡ οὐδέμιαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἡμῖν).

ἡμέρη, ἡ (ἡμερ), ἡ ἡμέρα, παρ' Ὁμ. μόνον Θ 541, Ν 828, λ 294, ε 253, ω 544 καὶ Ὑ. Ἄπ. 349. (Ἀντ' αὐτοῦ σύνθετος τὸ ἡμαρ).

ἡμερῖα, ἰαοε, ἡ, ἰδιόμορφον θηλ. τὸ ἐπομ. ἐπιθ., εὐ/ρηστον ὡς οὐσιασ. ἡμερῖα· ἡμερῖα, κλημα, Λατ. vilis arbustiva, ε 69 f. ἢ. Ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει λ. „ἡμεράδα“ σημαίνουσα τόπον κατάρυτον, καλλιεργημένον, ἥτις εἶνε ἕτερος τύπος (ἡμεράς—ἀδος) τῆς Ὀμηρικῆς „ἡμερίς“.

ἡμερος, ον, „ἡμερο“, „χῆν“ ο 462 f.

ἡμέτερος, η, ον (ἡμέτε), ἡμέτερος, „εἰδικός· μαζ“, πολλῶν παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ ἐμός, τ 344, λ 562 κ. ἢ. „ἐφ' ἡμέτερα νείεσθαι“ ἐπιστρίφω εἰς τὰ εἰδικά μᾶς, ὅ ἐ, εἰς τὴν πατρίδα [οἰκᾶδε], 1 619, ο 88· „εἰς ἡμέτερον“ εἰσπακ. „δῶμα“, δ 55 (ἐνθα ὁ Ἄμει· παρεδέχθη τὴν Ἀριστάρχειον ἀνάγκων „εἰς ἡμέτερον“, ὅτε εἰσπακ. „δῶμου“) η 307. Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ ἐπὶρ. ἡμέτερον, θ 39, ω 267.

ἡμί, κυρ. Ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἡμῖ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ πατραι. „ἡ“ εἶπεν, ὠμίλλησεν, πάντοτε μετὰ μνημονευθέντα λόγον τινός καὶ πάντοτε ἐπομένου τοῦ Καί· συγνός παρ' Ὁμ. ἢ ὁ συνδυασμὸς „ἡ ῥα καὶ“ Γ 355, δ 321 κ. ἀ. ἄπαξ μόνον τὸ „ἡ ῥ' ἡμῖα“ σ 356· καὶ μετ' ἐπανάληψιν τοῦ ὑποκείμενου „ἡ ῥα γυνὴ ταμῖη“ Ζ 390, Χ 77 (ἢ ἐνθα ἔπεται ὁ Δι' ἀντὶ τοῦ

Καί, εἴτε μένει τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ὡς ἐν τῷ Χ 77, εἴτε μεταβάλλεται ὡς ἐν τῷ Ζ 390, ε 475, Ω 643· διότι συνήθως τὸ „ἡ“ ἔχει τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον μετὰ τὸ ἐπόμενον ῥήμα.—Ἐν τέλει σημειωτέον ὅτι τὸ ῥήμα τοῦτο οὐδὲν καινόν ἔχει πρὸς τὸ φημί, ἀλλ' ἔχει ἄλλην ρίζαν συγγενῇ πρὸς τὸ Λατ. a-j = λέγω).

ἡμι-, ἡμι- „μισο-“ ἐν ταῖς συνθέσεσιν.

ἡμι-δαύς [..], κτ., ἐπ. (δαίω) ἡμῖκαυατος, ἡμισακαμμένος, „νηδ“, Π 294 f.

ἡμί-οκος [..], ὁ, κατὰ τὸ ἡμισυ θεός καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἀνθρωπος, ὡς ἐπιθ. „ἡμιθεῖον γένος· ἀνδρῶν“ Μ 23 f, Ὑμ. 21, 8, πρὸλ. λ. ἡρως.

ἡμιόνηκος [..], η, ον, εἰς ἡμίονον ἀνέγκων, ὅσον „ἡμῖα ἡμίον.“ ἢ ἄλλως· λεγομένη ἀπὴν, ἡμῖα ὑπὸ ἡμίονον συρομένη, 11 489, ζ 72· „ζυγόν ἡμ.“ ε 268. ἢ τοῦ

ἡμίονος [..], ἡ, σπαν. ὁ, ἡμίονος, ἡμισυ-λάρι· (γλῶσση πατρός ὄνου καὶ μητρός ἵππου, ὁ δὲ „οὐρός“ εἶνε τὸ ἀνάπαλιν πατρός μὲν ἵππου μητρός δὲ ὄνου. Ἀλλὰ ταύτην τὴν διαφορὰν φαίνεται ὅτι ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ., ὅστις μετεχειρίζεται τὴν ἑτέραν ἢ τὴν ἑτέραν λ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου)· τὸ ἄρσεν. Ρ 742· τὸ δὲ θηλ. πλῆ. δυσκολώτατα διακρίνεται, Ψ 655· ἔχρησμευσεν δὲ ἐν ὄρειναις μέλιστα χώραις (ὡς καὶ σήμερον) εἰς τε τὴν γεωργίαν καὶ ὡς ὑποζύγια φορτηγῶν ἀμαξῶν, Κ 352, 37, ο 424 κ. ἀ. Αἱ ἐν Παι-φλαγονίᾳ (Β 852) ἄγριαι ἡμίονοι εἶνε κατὰ τὸν Κολπικόν τὸ Dschiggetai, equus hemionus τοῦ Λιν. 2) ὡς ἐπιθ. „βρέφος ἡμίονον“ πᾶ-λο· ἡμίονον, Ψ 266.

ἡμι-πέλεκκος [..], τὸ (πέλεκυς), ἡμιπέ-λεκκος, δὲ πέλεκυς ἑτερόστομος, μὲ μίαν μόνον κόψην (διότι ὁ ἀκέραιος πέλεκυς ἦτο δίστομος) Ὑμ. Ψ 854, 858, 883. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε μικρὸς πέλεκυς.—Τὸ δὲ διπλασιάζεται διὰ τὸ μέτρον).

ἡμι-πνοος, ον, (πνέω) ἡμισίαν ἀναπνοὴν ἔχων, δὲ ἡμιόανης, Βατρ. 255.

ἡμιστε, εἰα, τ, ἡμισυ, „μισός“, ὁ ἐνακ. μόνον ἐν τῷ οὐδέ. „τιμῆς βασιλῆδος ἡμισυ“ Ζ 493, 1 579 580, πληθ. „ἡμισίαι λαοί“ Φ 7, γ 455. (ἢ ἡ λ. δὲν παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ μέσος, ἀλλ' εἶνε πρωτότυπος, συγγενὴς τῇ Σανσκρ. samā, καὶ τῇ Λατ. semis, semis).

ἡμι-τάλαντον [..], τὸ ἡμισυ τέλαντον· χρυσός. Ὑμ. Ψ 754, 796.

ἡμι-τελής [..], κτ (τέλειω), ἡμιτελής, ἡμισυτελειωμένος, „δόμος“ οἶκος ἡμιτελής, τροπικῶς, καθ' ὅσον παρὰ μὲν τοῦ ἀνδρός καὶ κυρίου εἶνε ἐγκατατελειωμένος, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ μόνῃς τῆς γυναικός, Β 704 f. (Οὕτως ἐρμηνεύουσιν ὁ Δάμμιος, ὁ Οὐλόφιος καὶ ὁ Φατσίς κατὰ τὸ ΜΕ καὶ τὸν Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. 7, 3, 3. Ὁ δὲ Ἐύνοιος λαμβάνει τὴν λ. ἐπὶ τῆς κυρ. σημ. διότι ἔθιμον (.) ἦτο, λέγει,

οἱ νεόγαμοι νά οικοδομῶσιν οἰκίαν. Τρίτη ἐρμηνεία εἶνε ἡ ἐξῆς: κατέλειπεν ἡμιτελῆ τὸν οἶκον, δηλ. ἄνευ τέκνων, οὕτως τὰ μικρὰ σχολία καὶ ὁ Ρύγκενος).

ἡμος (ἡμαρ) Ἰων. καὶ ἐπ. σύνδεσμος χρονικός, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, ἀφ' οὗ, ἐν ᾧ, ἐτι δὲ καὶ ὡς ὅτε (Δ 86, μ 439), χρησιμεύει εἰς ἀκριβέστερον ὀρισμὸν τοῦ χρόνου, συνηθέστερον δὲ τῶν ὠρίων τῆς ἡμέρας, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ «τῆμος». Δ 86 κ. ἀ. ἡ διὰ τοῦ «τῆμος ἄρα» Η 433, δ 400 κ. ἀ., πολλάκις δὲ καὶ διὰ τῶν «ὁγ' ὅτε, ὁγ', καὶ τότε» ἐπιπαι, καὶ τότε δὲ. Α 475, ρ 1, Α 478, Θ 68, ι 58· τίθεται δὲ καὶ μόνον τὸ «ἄρα» ἐν τῇ ἀποδόσει, ε 2, γ 404 κ. ἀ. σπανίως ἡ ἀπόδοσις ἐκφέρεται ἄνευ μορίου, ὡς γ 491. Συντάσσεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὀριστικῆς μάλιστα τοῦ ἀορ., σπανιώτερον τοῦ παρτα. καὶ ὑπερσ. Α 475, Θ 68· μετὰ δὲ ὑποτακτ. ἀριστολογικῶς μόνον δ 400 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκέρου ἐγράφετο ὑπερσ. τῆς ὀριστ. ἀμφωδοῦναι).

ἡμία [-ω], ποι. (μύω), ἀορ. ἡμυσα [-ω], κλι-νω, κύπτω, «σκύπτω, γέρνω», «κέρη» ἐκλινεν, ἔγυρεν ἡ κεφαλὴ (ἀπονήσκοντος ἀνθρώπου) Θ 308· ἐπὶ ἵππου «ἡμυσε καρήατι» ἔσκυψε τὴν κεφαλὴν, Γ 405· ἐπὶ σπαρτοῦ («ληίου») «ἐπὶ τ' ἡμυε ἀσταχύεσσιν» κατακλίνει τοὺς ἀστάχους του, γέρνει μετὰ τοῦ ἀστ. Β 448. (Ἡ ἐπὶ πρέπει κατὰ τμησιν ν' ἀποδοθῇ πάντοτε εἰς τὸ ῥήμα. Ἄλλοι δὲ ὅχι ὁρῶς ἐννοοῦσιν ὑποκειμένον τὸν ἄνεμον: πίπτει ἐπάνω εἰς τοὺς ἀστάχους). Μεταρ. ἐπὶ πόλεον καὶ φρουρίων ἀλισκομένων, πίπτω, καταπίπτω, καταστρέφομαι, Β 373, Δ 290.

ἡμων, ὄκως, ὁ (ἡμι), πρὸς ὅστις ῥίπτει, ἰδίως δὲ ῥίπτει τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής, «ἡμονες ἄνδρες» Ψ 886 f.

ἡν, σύνδ. ὑποθ. κατὰ συναφρῆσιν ἐν τοῦ ἐλν (ὅπερ παρ' Ὁμ. δὲν ἐνρίσκειται) μεθ' ὕποστ. 1) ἔάν, Γ 692, ε 120 κ. ἀ. «ἡν περ» ἔάν καί, Γ 32· «ἡν περ καί» καὶ ἂν ἀκόμη, π 276, «ἡν που» ἂν ἴσως, Π 39, α 95, «ἡν πως» ἔάν πως, ἔάν ἦνε τρόπος νά, Χ 418, ἱδ. κί Α, 2, 3). 2) ἂν (πληγία ἐρώτησις), μετὰ ὑποτ. ἂν θά, α 282, δ 216 κ. ἀ.

ἡναίνετο, ἱδ. ἡναίνομαι.

ἡνεϊκα, ἡνεϊκάντο, ἱδ. φέρω.

ἡνεμόεις, ἐσσα, ἐν, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀνεμόεις (ἄνεμος) ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος, εὐάνεμος, ἐπιθ. τόπων ὑψηλῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ἰλίου, Γ 305 κ. ἀ., ἐτι δὲ ὀρίων καὶ δένδρων, Β 606, Θ 499, γ 472, τ 400 «πύχες» φάραγγες, τ 432. (Ἠ. Πρὸλ. Σοφ. Αἴ. 498 «ἐν εὐανέμοις βάσσαις»).

ἡνία, τά, (ἡμι), αἱ ἡνία (ἡγαλινάρια) τῶν εἰς τὴν ἄμαξαν ὑπεξευγμένων ἵππων, αἵτινες πολλάκις εἶνε διὰ χροσσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποικιλμένοι, Γ 261, Ε 226, 583, ζ 81.

ἡνίκα, ἐπὶρ. ὅτε, καθ' ὃν χρόνον, καθ' ἧν ὥραν, μετ' ἐνεστ. ὅρισε. χ 498 f.

ἡνιοπέτης, ἡος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνιοχὸς τοῦ Ἑκτορος, Θ 420.

ἡνιοχέειν, ἡος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡνιοχός, *Ἠ. Ε 505, Θ 342, Π 737, Τ 404.

ἡνιοχέειν, ἡνιοχῶ, ὁδῶν τοὺς ἵππους, κυβερνῶ, διευθύνω τὴν ἄμαξαν, ἀπολεῖ. Α 403, ζ 349. Ἐκ τοῦ

ἡνιοχός, ὁ, (ἡνία, ἔχω) κυρ. ὁ κρατὼν τὰς ἡνίας, ὁ. ἡνιοχός, ἄμαξηλάτης, ἄρματηλάτης, *Ἠ. πολ.χ.—Ἐπὶ τοῦ παρ' Ὁμ. πολεμικοῦ ἄρματος (ἱδ. τ. λ.) ἐπέβαινον πάντοτε δύο πολεμισταί, καὶ ὁ μὲν, πιθανῶς πρὸς τὰ ἀριστερά ἀποκλίνων, ἦτο ὁ ἡνιοχός, ὁ δ' ἕτερος, ὁ λεγόμενος παραιθέτης, ἦτο ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχόμενος ἥρω, Ψ 432, πρὸλ. Α 204· ἀλλ' ἐνίοτε ἐπὶ τῶν μνημείων τῆς τέχνης φαίνεται ὁ παραιθέτης πρὸς ἀριστεράν τοῦ ἡνιοχοῦ. Οὗτος δὲ πολλάκις λέγεται καὶ «ἡνιοχὸς θεράπων» ὁ τὰς ἡνίας κρατὼν ἑταῖρος (ἱδ. λ. σερῶν) Ε 580, Θ 449. Εἶνε δὲ καὶ αὐτὸς πολεμιστής, εὐγενής καὶ ἐξ εὐγενῶν, οἷος ὁ Πάτροκλος ὁ ἡνιοχὸς τοῦ Ἀχιλλέως, Π 244, Ρ 427. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνδρείοτατοι ἥρωες ὀνομάζονται ἐνίοτε ἡνιοχοί, ὅταν ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἀναγκάζονται νά ἀναλάβωσι τὰς ἡνίας, ὡς ὁ Ἑκτωρ, Θ 89, Ο 352.

ἡνίπαυε, ἱδ. ἐνίπαυ.

ἡνιε, ἰοε, ἡ, ἐπικ. (ἔνος) αἰτ. πλ. ἡνιε συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἡνίας, Ζ 94, 275, 309, ἐνός ἔτους, ἐνιαύσιος, «χρονόαρκος», «βοῦς» Κ 292, γ 382, (ἔπου τὸ «ἡνι» ὡς σπανιότατον ἀποτελοῦν ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β. ἡνι). (Κατὰ δὲ τὸν Γοῖβελον ἐτυμολογεῖται ἐκ τινος ῥίζης ἁν-, σημ. τὴν λάμψιν· ὅθεν: λαμπρός· συμφωνεῖ δὲ καὶ ὁ Ἀμεϊς. Ἠ. Ὁ δὲ Δόντζερὸς ἀνάγει μὲν τὴν λ. εἰς τὴν αὐτὴν ρίζαν, ἐρμηνεύει δὲ διαφόρως: ὁῖοι κατ' αὐτὸν ἡ ρίζα ἁν- σημαίνει ἔτι καὶ τὸ ἁν-ω, ἁν-ώω, ἱπομ., ἡ λ. ἡνι τὸ τέλειος καὶ τελείως.—Πᾶσαι αὗται αἱ ἐτυμολογίαι εἶνε ἀμφιβολοί).

ἡνοπίαιε, οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἠνοπος=Σά-τνιος, Ε 444.

ἡνορέη, ἡ, ἐπ. δοτ. ἡνορέη, Δ 303, ἐπ. λ. (ἐκ τοῦ ἡνωρ=ἀνήρ) ἀνδρεία, δύναιμι ἀνδρική, θάρρος ἀνδρικόν, Ζ 456, Α 9, Ρ 329, ω 509 (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις).

ἡνωψ (ἡνοψ), ὁπος, ὁ, ἡ (ποι. ἀντὶ τοῦ ἄνωψ, ἐκ τοῦ ἁν στερ. καὶ ὦψ), πᾶν ὅτι διὰ τὴν λάμψιν δὲν δύναται τι νά ἴδῃ, λαμπρός, γιλιπνός, ἐξαπτεράπων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «ἡνοπι χαλκῶ» ἦτις τροπικῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τοῦ λῆθης, Π 408, Σ 349, κ 360. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔνωστρον, ἐπομ. γιλιπνός ὡς κατόπτρον κατὰ δὲ τὸν Δοιδ., μεθ' οὗ συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἀμεϊς, σχετίζεται πρὸς τὸ νάπη, καὶ σημαίνει δελφίν: καμπύλος, κυρτός. Ἠ. Ὁ Γοῖβελος

καὶ Δόντιρος, ἀνάγοντες τὸ πρῶτον μέρος εἰς τὴν ρίζαν λν-, ἔχουσιν ἑκάτερος τὴν αὐτὴν γνώμην, ἣν καὶ περὶ τοῦ ἡκισ, ὅπ. ἰδῆ).

Ἡνοψ (Ἐἷνοψ), οὐοε, ὁ, 4) Μυσός τις πατὴρ τοῦ Σατυρίου καὶ τοῦ Θίστορος, Ξ 445. 2) πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους, Αἰτωλός, Ψ 634.

ἩΝΗΡ (τώρα γράφεται διηρημένως: ἦν πέρ) ἦν ποῦ, ἦν ποε, ἰδ. ἦν.

ἦΝΤΟ, ἰδ. ἦΜΑΙ.

ἦΝΥΤΟ, ἰδ. ἈΝΥΘ.

ἦΝΟΓΕΛ, ἦΝΟΓΕΙ, ἰδ. ἈΝΟΓΑ.

ἦΞΕ, ἰδ. ἈΝΤΥΜΙ.

ἦΟΙΣ, Π, ΟΝ (ἠόε): ἁ) χρονικῶς, ἰωθινός, πρωινός, Lat. matutinus, ὅθεν «ἡ ἡοίη» ἔξυπακ. ὥρα, ἡ πρωία, τὸ πρωί, «τὸ πουργό» (πρωγόν), δ 447. β) ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ ὀρίζοντος, ἀνατολικός, (τοῦναντίον: ἐσπερίος) «ἄνθρωποι» οἱ ἑφοί, «ἀνατολῖται», θ 29.

ἦΠΑΡ, ΑΤΟΣ [-υ], τό, ἦπαρ, «συκωτί» (|| ὕπερ κυρ=ἦπαρ συκωτόν, ὡς ἔδεσμα, ἀναλόγως τῇ ἰταλ. segato καὶ Ρουμουν. χινάτου=pecunia) ἐκ δὲ τῆς ἀρχαίας λ. ἔχει ἡ καθομιλ. μόνον τὸν πληθ. «ἦπατα» εἰς τροπικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ: δύναμις) Α 579 κ. ἁ. «ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσι» ι 304, πληθ. «ἦπατα» ὡς: ἔδεσμα, Βατρ. 37. (|| Π λ. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης: πρὸς τὸ Λατ. jecur, ἐπείδη, ὡς γνωστόν, π καὶ κ συγγνώστα ἀναλλάσσονται ἐν τῇ Λατινικῇ καὶ Ἑλληνικῇ).

ἦΠΑΦΕ [-υ], ἰδ. ἈΠΑΦΙΣΚΟ.

ἦΠΕΛΑΝΟΣ [-υ], ἦ, ὄν, ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀσθενικός, ὅθεν ἐπὶ τοῦ χωλαίνοντος ἦ-φαίστου, θ 314. Ὑ. Ἀπ. 316, καὶ ἐπὶ τοῦ θεράποντος τοῦ Νέστορος, ὡς μὴ ταχέως ἐλαύνοντος, Θ 104. (Οἱ παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ α καὶ πέδον, ὡσαύτως: ἡ Δοιδερλ., καθ' ἣν ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπεδανός, οἰονεῖ: ἀνευ πέδου, ἐδάφους, ἐπομ. μὴ σταθερός: ὁ δὲ Σνειδέρης καὶ Λόδελκ. θεωροῦσι τὴν λ. ἐκτενέστερον τύπον τοῦ ἦπιος).

ἦΠΕΙΡΟΣ, ἡ, ἡ ξηρά, «ἡ στερεά», ἐν γένει τοῦναντίον τῆς θαλάσσης, Α 483, γ 90, κ 56, ν 444, Ὑ. Δῆμ. 127, 130, «ἡπειρόνδε» εἰς (πρὸς) τὴν ξηράν, ε 56* πρὸλ. σ 84 (ὅπου τινὲς ἐννοοῦσι τὴν Ἠπειρόν, πρὸλ. φ 308).—Ἰδίως: δὲ ἁ) ἡ στερεά, ἡ ἡπειρος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νήσους, ὅθεν ἡ Ἀκαρνανία μετὰ τῆς Λευκάδος, Β 633, ιω 378* κατὰ τινὰς δὲ ἡ αὐτὴ γῆρα ἐννοεῖται καὶ ἐν τῇ «ἡπειρος μέλαινα» ξ 97, 100, φ 109. (Οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύεται ἐξελαμβάνον ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις τὴν «ἡπειρόν» ἐν μέρει ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας ἢ Ἠπείρου) ἔπειτα ἡ Ἑλλάς ἢ μέρος αὐτῆς λέγεται «ἡπ. μέλαινα» Ὑ. Δῆμ. 139, καὶ ὁ ἡ Ἀττικῇ, Ὑμ. 6, 22* τέλος καὶ ἡ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεῖσα Ἠπειρος, κατὰ τινων τὴν γνώμην τοῦλάχιστον (ἰδ. ἀνωστ): δ.) καὶ ἐπὶ νήσου κατ' ἀντίθεσιν τῆς θαλάσσης, ε 56* γ.) ἐπὶ τῶν μεσογείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

τὰ παράλια, ι 49. (Ετυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀ-πειρος=ἀπέραντος, ἔξυπακ. γῆ).

ἦΠΕΡ (ἡ πέρ), ποι. ἠΠΕΡ (ἡέ πέρ), ἰδ. λ. ΠΕΡ.

ἦΠΕΡ, ἰδ. ὀΠΕΡ.

ἠΠΕΡΟΠΕΪΣ, ἦος, ὁ, λ 364 † καὶ

ἠΠΕΡΟΠΕΓΓΗΣ, οἱ, ὁ, ἐπικ., ἀπατεῶν, γόης, πλάνος, Ὑ. Γ 39, Ν 769, Ὑ. Ἐρμ. 282. ἔκ τοῦ

ἠΠΕΡΟΠΕΪΑ, ἐπικ. ἐξαπατῶ, πλάνω, «γε-λῶ, ξεγελῶ», μετ' αἰτ. Ψ 603, διὰ δολίων καὶ ἀπατηλῶν λόγων «μαγεύω», ἀπολελ. ε 400* ἰδίως: «γυναικας, φρένας γυναιξί» «ξεγελῶ, ξε-μαυλίζω», Ε 349, ν 327, ο 419, 424, Ὑ. Ἐρμ. 577, «τινὰ ταῦτα» διὰ τούτων (ταῦτα λέγων) ἀπατῶ τινα, Γ 399. (Ετυμολ. ἀμφίβολος. Ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ εἰπεῖν, ἡ πῦειν ἀπλῶς: εἰ ἀπιθανώτερα ἢ τοῦ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ πρέπειν, οἰονεῖ: ἀπρεπῶς σφραῖναι—|| νεωτέρα δὲ καὶ ἀληθεστέρα, νομίζω, ἐτυμολογία παρὰ Κauerth εἶνε ἡ ἐξῆς: ἐκ τοῦ ἡπερο (ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς Ἀπό, ὡς ἐκ τοῦ Σανσκρ. apa τὸ arapa=ἄλλως, διαφόρως) καὶ ὁψ=Λατ. vox, φωνή, συντίθεται τὸ ἡπερ-οπε-εύς, ἡπερ-οπε-εῦ τῆς ἢ ἡπερ-οπεύ-ω, ὕπερ σημ. κυρ. ἄλλως ὁμιλῶ, τουτέστιν ἄλλα λέγω ἢ ἄλλα φρονῶ, ἐπομ. ἀπατῶ). ἠΠΗΤΗΣ, οἱ, ὁ (ἡπάμαι), βράπτει, «μὲ ἀλωματῆς», Βατρ. 184.

ἠΠΙΟΔΩΡΟΣ, οκ, ποι. (ἡπιος, δῶρον) ἡπίως, εἰ ἐύχρηστος δωροῦμενος, ὅθεν ἀγαθός, ἐλευθέρως, «μήτηρ» Ζ 254 †.

ἠΠΙΟΣ, ἰπ, ἰον. 4) μαλακός, ἀγαθός, ἡμερος, πρῶτος, φιλόφρων, ἐπὶ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον πρὸς τοὺς ὑποδεειτέρους, ἀλλὰ καὶ τούτων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, μετὰ δοτ. Θ 40, κ 337 κ. ἁ. «ἡπια εἰδέναι τι» ἀγαθὰ φρονῶ περὶ τίνος, εἶμαι πρὸς τινα φιλόφρων, Π 73, ν 403, ο 39, 557. 2) ἐνεργ. μαλακτικός, καταπραυντικός, «ἡπια φάρμακα» Δ 248, Α 545, 830. (Πῶαν. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἔπος, οἰονεῖ ὁμιλητικός).

ἠΠΟΥ (τώρα γράφ. ἡ που) καὶ ἠΠΟΥ (τώρα ἡ που) ἰδ. ἡ καὶ ἡ.

ἠΠΥΤΑ [-υ], ὁ, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἠΠΥΤΗΣ (ἡπύω), μεγάλως φωνῶν, διαλαλητής, ὅθεν «ἡπ. κηρυξ» Η 384 †.

ἠΠΥΤΙΑΝΕ [-υ], οἱ, ὁ, κυρ. υἱὸς τοῦ ἠΠΥΤΟΥ (ὅπ. πῶ. ἐκ τοῦ ἠΠΥΤΑ παράγεται)=ὁ Περίας, κηρυξ τῶν Τρώων, Ρ 324.

ἠΠΥΤΑ [-υ], ποι. (ἐκ τοῦ κίσιον). 4) «φω-νάζω, κρᾶζω» τινὰ, προσκαλεῖται, ἐπικαλεῖται, ι 399, κ 83. 2) ἀμετάβ. ἡλῶ, ἐπὶ τῆς φόρμιγγος, ρ 274, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου: συρίζω, ε 399.

ἠΡ, μόνον ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. ἦρος, ἦρι, ἰδ. ἔΑΡ.

ἠΡΑ (Ἐἷρα) ἡπαξ μόνον παρ' Ὀμ. «ἦρα φέρειν τινί» ε 432 καὶ τρι: «ἐπὶ... ἦρα φέρειν τινί» γ 164, π 375, σ 56 καὶ ἀνευ τινός: πα-

ρευπιπτούσης λέξεως «ἐπὶ ἦρα φέρειν τινί» Α 572, 578. (Οὕτως ἔγραψαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων κατὰ τὸν Βούττμανον· ἄλλοι δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ἦρα ὡς οὐδ. αἰτ. πληθ. ἐπιθέτου τινός ἐπὶ ἦρα, ὅπερ πλὴν τοῦ 56 ἀποσπ. εἶνε γνωστὸν καὶ ἐκ τοῦ Ἐμπεδοκλ. 208 «ἐπὶ ἦρος γῶν» καὶ τὸ συγρ. «ἐπιπρόσφατος» ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου παρ' Εὐραθ. σ. 1161, ὅς ἐστι δὲ καὶ ἐν τῇ φρ. «ἐπὶ ἦρα φέρονται» ἐφελκῶς τὴν εὐγνωροσύνην, ἐκ τοῦ Ἀπολ. τοῦ Ραδ. Δ 375). Σημαίνει δὲ ἡ φρ. προξενῶ εἰς τινα εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκειαν, εὐαρεστώ, εὐχαριστῶ, «θυμῷ ἦρα φέροντες» εὐχαριστοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν τῶν, τὴν καρδίαν τῶν, περὶ τῶν ἐκ φιλοζωίας τὸν πόλεμον ἀποφυγόντων, Ξ 432. (Ἡ ἄλλη ἐρμηνεία εὐχαριστοῦντες τὴν ὀργὴν τῶν, καθ' ἣν ὑπαινίσσονται οἱ ἀνιστ. ἐν σ. 49 ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος μνημονευθέντες, εἶνε πολὺ ἐξεζητημένη.—Τὸ ἐπὶ εἶνε βεβαίως ἐπὶ βί. εἰς τοῦτο ἐπ' αὐτῶν, εἰς ταύτην τὴν περιστάσιν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ β. φέρειν· διότι τὸ ἐπιφέρω παρ' Ὁμ. καίται πάντοτε ἐπὶ ἐχθρικής σημ. Τὰ δὲ ἦρα ὁ μὲν Βούττμαν. κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν θεωρεῖ ὡς ἐνκ. αἰτ. ἐκ τοῦ ἄχρ. ἦρ=χάρτι, συμφωνεῖ δὲ καὶ ὁ Ναιγελσδαχ· ὁ δὲ Θόρσιος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς αἰτ. πληθ. ἐκ τινος ἐπιθετικοῦ ἄχρηστου ἥρου. Πιθανώτερον ἐτυμολογεῖ τὴν λ. ὁ Δοιδερλείνος ἐκ τῆς βίβ. ἡρ.).

Πρακλείδης, αὐ. ὁ, υἱὸς τοῦ Πρακλέους· α.) ὁ Τληπόλεμος, Β 653, Ε 628· β.) ὁ Θεσσαλός, Β 679.

Πρακλῆς, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ Πρακλῆς, γεν. Πρακλήος, (Πρα, κλέος, ὡς διὰ τῆς Πρας κλέσθεις ἢ τῇ Πρα κλέος ἀπειργάζων) Πρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, Ξ 323 ἐξ., Σ 118. Ἡ γέννησις αὐτοῦ περιτάθη διὰ τῶν δούλων τῆς Πρας, ἐπιταχυνθὴ δὲ ἡ τοῦ Εὐρυσθέως, ἵνα προλαβὼν οὗτος λάβῃ τὴν ἐπὶ τῶν περιουκούντων ἀρχήν, ἣν ὁ Ζεὺς εἶχε παρ' ὅρκου ὑποσχεθῆναι δώσειν εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀλκμήνης, Τ 98—125. Ἐκ τῶν περιδωμάτων αὐτοῦ δώδεκα ἀθλίων, οὓς ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν ὁ Εὐρυσθέης, ἕνα μόνον μνημονεύει ὁ Ὀμηρος, νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ἑρῖδον εἰς τὴν γῆν τὸν κύνα τοῦ Ἄδου, Θ 362 ἐξ., λ 623. Ἀρνούμενον δὲ τοῦ Λαομέδοντος ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἡοῦνης, ἐξοστράτευσε κατ' αὐτοῦ, καὶ πορῆσας τὴν Τροίαν ἐράνευσε τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱούς αὐτοῦ πάντας πλὴν τοῦ Πριάμου, Τ 145 ἐξ., Ε 612. Ἐπιστρέφοντά δ' ἐκ τῆς ἐκστράτειας ταύτης ἀπεπλάνησεν αὐτὸν ἡ Πρα εἰς τὴν Κω, Ξ 250 ἐξ. Φονεύσας δὲ τὸν Ἰφίτην καὶ τοῦ Νηλίου ἀρνούμενου αὐτῇ καθαρὸν τοῦ φόνου, πρὸς ἐκδίκασιν πορῆκε τὴν Πόλον, καὶ πληγνύει καὶ αὐτὴν τὸν Ἀδῶν, Α 689, Ε 393. Παρὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ Ξ 117. Ἐν Ἄδῳ εὐρίσκει ὁ Ὀδυσσεύς τὴν σκιάν του, λ 601 ἐξ., ἐν ᾧ αὐτός, ἔχων γυ-

ναῖα τὴν Ἥδην, τέρεται ἐν Ὀλύμπῳ μετὰ τῶν ἀθανάτων, πρὸλ. σ. 603. Μνημονεύονται προσέτι ἐκ μὲν τῶν γυναικῶν αὐτοῦ ἡ Μεγάρε, λ 268, ἐκ δὲ τῶν υἱῶν του ὁ Θεσσαλός, Β 679, καὶ ὁ Τληπόλεμος, Β 653 ἐξ., Ε 628. Ἀλληγορικῶς εἶνε ὁ Πρακλῆς· ὁ ἀγωνιζόμενος ἥρωας τοῦ ἡλιακοῦ φωτός κατὰ προσταγὴν τῆς θεᾶς τῆς οὐρανίας λάμπει·—Ἐκ τούτου:

Πρακλείδης, εἶν, εἶον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Πρακλείου, εἰς τὸν Πρακλῆ ἀνήκων, μόνον ἐν τῷ ὀηλ. «βίη Πρακλήϊα» Β 658, λ 601 κ. α., ἴδ. λ. νῆν.

ἦραρε, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΟ.

ἦρατο, ἴδ. ΑἶΡΟ.

ἦρατο, ἴδ. ΑἶΡΑΜΑΙ.

Πρα, ἡ Πρα, Πελαγονική θεά, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ ἕμα καὶ γυνὴ τοῦ Διός, Η 432, βασιλίσσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ πρώτη τῶν θεαινῶν. Ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκθρόνισας τὸν Κρόνον ἐβρίβεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἡ Πρα κατέφυγε μετὰ τῆς μητρὸς Ρέας εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ οὐοῦ ἀνετρέφη, Ξ 204 ἐξ. Ὡς ἐκ τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς εἶνε ὑπερήφανος, φιλαρχος καὶ πανούργος, πολλάκις ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα τῆς, Ξ 453, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ὑπόκειται συχνά εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, Α 568, Ο 43—24. Ἐν τοῖς Ὀμηρ. ἔπαισι παρίσταται ὡς ἐχθρὰ τῶν Τρώων, αὐτὴ εἶνε ἡ συναθροίσασα τὸν Ἀχαικὸν στρατὸν κατὰ τῶν Τρώων, Δ 26 ἐξ., Θ 205 ἐξ., ὑφ' ὧν ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ὀλιγωρομένην. Βοηθεῖ τοὺς Ἀχαιούς ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 767 ἐξ., Υ 433, καὶ προστάσσει τὸν Ἥφαιστον νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν ποταμὸν Ξάνθον, ἐξορμήσαντα εἰς καταβύζιν τοῦ Ἀχιλλέως, Φ 377 ἐξ. Ἐξ ἀρχαιότερων μύθων μνημονεύεται ὅτι ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ ἀνέστειλε τὴν τοῦ Πρακλέους, ἵνα μὴ λάβῃ οὗτος τὴν παρὰ τοῦ Διὸς ὑποσχεθείσαν αὐτῇ ἀρχὴν ἐπὶ τῶν περιουκούντων, Τ 97· ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα κατεδίωκε τὸν υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, οἷον ἐκ τῆς Τροίας ἀπονουστοῦντα ἀπεπλάνησεν εἰς τὴν Κω, Ξ 250, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ παρ' αὐτοῦ ἐπληγῶθη ἐν Πόλῳ, Ε 392. Μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Ἥδην, τὴν Εὐκλείαν, τὸν Ἄρη καὶ τὸν Ἥφαιστον. Πόλις αὐτῇ ἀγαπηταὶ ἦσαν τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Σπάρτη, Δ 51, 52. (Εἰκάζεται ὅτι συγγενεὺς πρὸς τὸ Σανναρ. svar καὶ Ζενδ. hñar=οὐρανός, καὶ παριστᾷ ἐπομ. τὴν γυναικείαν ὕψιν τοῦ οὐρανοῦ, τὸν αἶρα, τὴν ἀμύσφαιραν κατ' ἄλλους· δὲ εἶνε συγγεν. τῇ Λατ. hera=κυρία, θεσποινα, ἴδ. λ. ἥρα· καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λίμρ, ὡς ὀιά τοῦ αἶρου.)

ἦραρε, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΟ.

ἦραρεται, ἴδ. ἘΡΕΙΔΑ.

ἦρα, ἐπ. ἐπὶ πρῶτῃ, ταχὺ, ταχινό, ὡς «ῥα» ἦρα, ἦρα ῥα· λίαν πρῶτῃ, Ι 360, τ 320,

υ 456. (Κατὰ τινες μὲν κυρ. δοτ. τοῦ ἦρ τοῦ ἐκ τοῦ ἑαφ συννηρημ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἠήρ, ἠήρ, ὅτε κατὰ τὸν Δοιδερλ. δὲν εἶνε δοτ., ἀλλὰ καθαρὸν ἐπιρρέημα).

ἡριγένεια [..], ἡ, ἐπ. (ἦρι, γίγνομαι) ἡ ἐωθενή, ἡ πρωινή, ἡ τὸ πρωὶ γεννωμένη, παραιομένη, πρωιγενής, ἡ ἀν τὸ πρωτον συνθετικὸν ἦνε ἡ λ. ἠήρ, ἡ ἐκ τῆς πρωινῆς ὁμιχλῆς, ἀγλῦς (ἀντάρας) γεννωμένη, ἀγλουγενής, ἐπιθετον τῆς Ἥους, (κατὰ δὲ τὸν Γ.Μ. Οὐδασιον: ἡ ὑποψήσκουσα) Α 477, Θ 508, Ω 788 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἥ.). β 1 κ. ε.—ἦς κύρ. ὄν. ἡ Πρωία, Αὐγή, γ 497, φ 347.

ἡριδανός [..], ὁ, μυθώδης ποταμὸς τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν τῶν Ῥιπαίων ὄρεων, ἐχόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ πρῶτον μνημονεύομενος παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 338, Βατρ. 20. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαίων ἐνόουν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τὸν Πάδον, ἄλλοι δὲ τὸν Ῥοδανόν καὶ ἄλλοι τὸν Ῥήνον. Ὁ δὲ Κόντινος τὸν ποταμὸν Δύναν (Düna).

ἡρίον [..], τό, μάλλον ποι. (πιθ. ἐκ τοῦ ἑρα) γήλοφος, τόμβος, τάφος, μνήμα, μνημοῦρι, Ψ 426 f. (ἡ Ὁ Κораῖς Ἀττ. 4, 342 ἀνεύρισκε τὴν λ. ταύτην ἐν τῇ τῆς καθομ. μνημοῦριον = μνημήριον, ἐκ τοῦ μνήμα καὶ ἡρίον).

ἡρίπη, ἡ. ἐρέϊπη.

ἡρίφη, ἡ. ἐρέφωμαι.

ἡρῆ, ὁ. ἐν τοῦ παρσι. τοῦ ἀρῆομαι, ὅπ. ἡδ.

ἡρῆσαν, ἡ. ἐράσα.

ἡρως, ὁ, γεν. ἡρως, δοτ. ἡραι, ποι. ἡρα, Η 453, Θ 483, αἰτ. ἡρα, καὶ κατ' ἐκθλ. ἡρῶ. (Ἀντὶ τῆς γεν. ἡρως μετὰ συνεσταλμένης τῆς μίσης συλλαβῆς ζ 303 ἀνεγίνωσκόν τινες ἡρως καὶ οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Νίτσην κατὰ δὲ τὸν Ἀρενῆ ἦτοι τοῦτο ἢ κατὰ συνίζησιν ἀναγινωσκόν, ὡς καὶ τὸ «νέκυος, πόλιος». Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτ. ἡρῶ προτείνει ὁ Θήρσιος τὴν ἀνευ ἀποστρέφου γραπτὴν ἡρω κατ' ἀναλογίαν τοῦ Μίνω, Ζ 63, Ν 428, λ 520: ἀλλὰ δὲν ἐπέσθησαν οἱ ἐκδοταί. 1) ἡρως, «παλληκάρης», ἐξαιρετικῶς παρ' Ὀμ. λέγονται οὕτως οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῶν, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μαχηταὶ Ο 261, 702 κ. ε., ἰδίως ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν «ἡρως Δαναοί, ἡρως Ἀχαιοί» Β 410, Ο 249 κ. ε., «στίγες ἀνδρῶν ἡρώων» α 101, πρβλ. ε 97: ἐν γένει δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν ρώμην, ἀνδρείαν, φρόνησιν καὶ τεχνικὴν δεξιότητα διαφέροντες, οἷον ὁ ἀοιδὸς Δημοδόκος, ὁ κηρύξ Μούλων καὶ οἱ φίλτροι Φαλακεῖ: ἐπομ. πᾶς ἐλεύθερος ἀνὴρ καὶ ἐπίτιμος, ἔντιμος, Θ 483, η 44, σ 422.—Ἐπὶ τῆς μεταγενεστέρης σημασ. ἡμῖθ' ὅς (ἢ ὡν) πρῶτον ἔγνω φαίνεται Μ 23) δὲν εὐρίσκειται ἡ λ. παρ' Ὀμ. (Εἰκάζεται δὲ εἶνε αὐτῇ) ἡρῶ Λατ. heros καὶ Γερμ. Herr, πρβλ. καὶ ἡρῶ. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἡ λ. εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Σανσκριτ. vira-s, καὶ τὴν Λατ. vir).

ἦσαι, ἡδ. ἦμαι.

ἦεατο, ἡδ. ἡδομαι.

ἦεκιν, ἡδ. ἦμι.

ἦεσα, ἡδ. ἦμι.

ἦεκριν, ἡδ. ἄεκέφ.

ἦεο, ἡδ. ἦμαι.

ἦεον, ἦεον, γεν. ὄνοε, μικρότερος, κατώτερος, «ἦποι» Ψ 322, ἰδίως κατὰ τὴν ἀνδρείαν κατώτερος, ἀσθενέστερος, χειρότερος, Π 722, Ψ 858. Τὸ οὖδ. ἦεον ὡς ἐπὶ ὀλιγώτερον, σ 365. (Συνήθ. λαμβάνεται ὡς ἀνώμαλ. συγκριτ. τοῦ κακός. ἡδ. ἦκα).

ἦσαι, ἡδ. ἦμαι.

ἦετον, ἡδ. εἰμι.

ἦεκιν [..], ἡ, ἡσυχία, σ 22 f, Ἦ. Ἐρμ. 356.

ἦεκτις [..], ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἡσυχος, σιωπηλός, «σιγανός», Φ 598 f. Ἐπὶ ἡεκτίας, ἡσυχως, Ἦ. Ἐρμ. 438.

ἦεκτιμῆνος, ἡδ. αἰεκτιμῆ.

ἦτε, ἡ καὶ (ὁ τί ἐκφράζει τὴν παρατατικὴν σχέσιν) Τ 448. «ἦτε—ἦτε» εἶτε—εἶτε, Ρ 42. Πρβλ. ἡ. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ὀρθότερον κατὰ διάστασιν: ἦ τε—ἦ τε οὕτως δὲ διορθῶναι καὶ ὅπου ἀλλάχου εὐρίσκειται εἶτε—εἶτε, πλὴν ἐν τῇ Μ 239, ὅπου γράφει κατὰ διάστασιν: εἶ τε—εἶ τε).

ἦτε ἡ ἦτε, ἡδ. ἡ.

ἦτιάσας, ἡσιώσαντο, ἡδ. αἰτιάσασθαι.

ἦτοι, Ἀ') ὡς μόρ. βεβαιωτικὸν μόνον παρ' ἐπικ., σπανιωτέρον δὲ καὶ παρὰ τοῖς λυρικοῖς (κυρ. ἦτοι, ὡς καὶ ἐπὶ ὄντι γράφουσιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ὁ Ἀμῆς κ. ε.), ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, «ἀλήθεια» ὅθεν 1) τίθεται πολλάκις μετὰ τοῦ Μὲν ἐπομένου Δὲ ἡ Ἀλλὰ, καὶ μὲν, εἶτε μὲν ἀληθές, «ἀλήθεια», Ρ 509, Α 440, 241, Γ 168, 243 κ. ε. πλχ. 2) τίθεται ἀντὶ τοῦ μὲν, καὶ ἀποτελεῖ πρότασιν ἀντιθετικὴν, μετ' ἧν ἔπεται ἀπόδοσις διὰ τοῦ Δὲ, συνηθεστέτη ἡ φράσις: «ἦτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν» ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, Α 68, σ 6, ω 134, μ 465: παλαιῶς μετὰ κλητικῆν, οἷον «ὦ φίλοι, ἦτοι κληρος ἔμοις» ὦ φ., ὁ μὲν κληρος ἔμοις, Η 494, δ 78, π 309: ἐνίοτε τίθεται ἀντὶ τοῦ μὲν, ἀποτελοῦν ἀντιθέσιν πρὸς τὰ προηγούμενα, οἷον «οὐδ' ἄρα... ἡεὶδης τὸν ἑμὸν μόρον ἦτοι ἐφης γε» [ἢ μὲν ἐφης γε] καὶ ἐν τούτοις τὸ αἶψα, Χ 280: συγχός εἶνε ὁ συνδυασμός «ἀλλ' ἦτοι» ἀλλὰ... μὲν, Α 440, 241, σ 488, π 278, ὅστις τίθεται καὶ ἐν ἀποδόσει, δ 456.—Τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἔχει ἡ ἐν δευτερευούσας προτάσει μετὰ τὴν ὑποτακτικ., οἷον «ὡς ἦτοι, ὅφρ' ἦτοι» Ψ 52, γ 449, ε 24. Β') ὡς μόριον διασκευτικὸν σύνθ. (κυρ. ἦται, καθὼς καὶ γράφει ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὴν) ἦτοι, ἡ, προηγουμένου ἑτέρου ἦ, μόνον ε 599. (Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύεται θεωροῦσι τὸ ἐπικ. ἦτοι κατὰ πάντα—τῇ Μὲν καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν ταύτην ἀποδέχεται ὁ Ἀρσενγγ).

ἦτορ, ορος, τό, ἐπικ. καὶ λυρ. 1) ἡ καρδία, ὡς μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος (ἐνοικουσα κατὰ τὸν Ὀμ. «ἐν στήθεσιν» Α 488 κ. ἀ., «ἐν φρεσίν» Θ 413 κ. ἀ., ἐπὶ δὲ καὶ «ἐν καρδίᾳ» Υ 469) Χ 452. Περὶ τοῦ Ο 252 ἴδ. λ. 2 ἰπ. Συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ στήθους, Β 490. 2) καρδία, ὡς ἔδρα· ἀ.) τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, τῆς ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας ἀποδεικνυμένης, ἴδ. ζωή, «ἀνέψυχον φίλον ἦτορ» Ν 84, «φίλον ἦτορ ἀπῆύρα» Φ 201· μάλιστα δὲ ἐν τῇ συνήθ. φρ. «λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» Ε 250, Α 145 κ. ἀ. β.) τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ὁρέξεων κ. ἀ. ψυχικῶν διαθέσεων, καρδία, «ψυχὴ» Γ 34, Ε 329, Θ 413, 437, Ι 9, α 48, 144 κ. ἀ. πλ. γ.) τῆς διανοητικῆς δυνάμεως, νοῦς, Α 188. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἡμί, καὶ σημ. κυρ. τὴν ἀναπνοήν, ὡς τὸ λατ. *nostrum*, πρὸλ. Φ 386).

ἠΓΕΓΝΕΙΟΣ, ἠΓΕΓΝΗΣ, ἴδ. εὔγ.

ἠΓΔΑ, ἴδ. ἀτάλη.

ἠΓΖΑΝΟΣ, ἠΓΟΕΜΚΟΛΟΣ, ἠΓΟΜΟΣ, ἠΓΣ, ἠΓ, ἴδ. ἠΓΣ. εἴο. κῖκ. κῖς, κῖ.

ἠΓΣΕ, ἴδ. λῖθ.

ἠΓΤΕ, ἐπικ. μῦθ. 1) ὁμοιωματικὸν [ὥσπερ], ὡς, ὡσάν, Α 359, Γ 3, Θ 280 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ Α 277 «νέφρος... τῇ δὲ τ' ἀνευθεν ὄντι μελάντερον ἥτε πῖσσα» ἐνθα τὸ συγκριτικὸν καίτε ἐλλειπτικὸς μακρόθεν φαίνεται (τὸ νέφρος) μελάντερον (παρ' ὅτι ἀληθὲς ἢ ἐκ τοῦ πληθύνοντος εἶναι), (φαίνεται δηλ.) ὡσάν πῖσσα. (Ἄλλοι δὲ ἐκλεῖψαν ἐνταῦθα συγκριτικῶς τὸ ἥτε ἀντὶ τοῦ ἡ, καὶ ὁ Βούττμ. παραβάλλει τὸ ὡσαύτως ὁμοιωματικὸν ἡμα καὶ συγκριτικὸν τῆς Γερμαν. *wie*). 2) τίθεται εἰς τὴν σημ. τοῦ ὡς ὅτε, μεθ' ὀρίστ. Β 87, μεθ' ὑποτ. Ρ 547. (Κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλών, ἐκ τοῦ ἦτε, κατὰ δὲ τὸν Βούττμ. ἐκ τοῦ ἦ εὔτε ἢ ἦ ὅτε, ὅπερ θεωρεῖ ὁμοῦ ἀνυπόστατον ὁ Ἀρτουγγ, καὶ διὰ τοῦτο σχετίζει τὸ ἦμα πρὸς τὸ Σανσκρ. *wā*=τῷ Γερμ. *wie*=ὡς).

ἠΦΛΑΙΣΤΟΣ, λατ. *Vulcanus*, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Α 577, 578, θεὸς τοῦ πυρός καὶ τῶν διὰ τοῦ πυρός μηχανικῶν τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας. Αὐτός καὶ ἡ Ἀθηνᾶ εἶνε οἱ εἰδημόνες παστῶν τῶν παρ' Ὀμ. μνημονευομένων τεχνῶν, πρὸλ. λ. ἀυάκη. Ὅθεν αὐτοῦ ἔργα εἶνε ἅπαντα τὰ μεταλλινὰ τεχνήματα, Θ 495, δ 615, ρ 147, ὅ καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «κλυτοτέχνης, κλυτοῦργος, χαλκός». Ἐκ γενετῆς ἀνισειδῆς καὶ τοὺς πόδας ἀδύνατος καὶ γιγλῆς (ἔθεν «ἡπεδανός, χαλκός, ἀμφιγυρῆς») ἐβρίσθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐκπὸς τοῦ Ὀλύμπου· οὐκ δὲ ἐνάλιος θεός, ἡ ἑστὶ καὶ ἡ Εὐρύνομη, διέσωσαν αὐτὸν καὶ ἐνέει ἔτη διέμεινε παρ' αὐτῆς ἔργαζόμενος, Σ 395 ἔξ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεὺς ποτε ὀργισθεὶς κατ' αὐτοῦ θελήσαντος νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα του, λαβὼν ἐκ τοῦ πυρός ἐξεσφραγίσθη ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν νῆσον Ἀθηναίαν, ὅπου ἐδείχθησαν αὐτῶν εὐμενῶς οἱ Σίντιες,

Α 590 ἔξ. Ἐν Σ 382 λέγεται σύζυγος αὐτοῦ ἡ Χάρις· ἐν δὲ θ 267 ἡ Ἀφροδίτη, ἥτις ὁμοῦ δὲν εἶνε πιστή. Παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Θέτιδος κατασκευάζει νέα ὅπλα διὰ τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ ἐνταῦθα περιγράφεται τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον αὐτοῦ καὶ ἡ μεταλλουργία, Σ 468 ἔξ. Διατρίβῃ αὐτοῦ ἡ μὲν συνήθης εἶνε ἐν Ὀλύμπῳ· τὸ δ' ἐπὶ γῆς ἀγαπητὸν ἐνδολεΐσμα ἡ Ἀθήμιος, θ 283. Ἐν Ἰλιάδῃ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας. Τῶν ἔργων τοῦ Ἡφαίστου τὰ περιδύματα εἶνε· ἀ.) τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλεῖος καὶ μάλιστα ἡ ἀσπίς, ἐφ' ἧς παρίστατο ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ τοῦ βίου τὰ κυριώτατα, Σ 478 ἔξ. β.) τὰ ἀφανὲς δίκτυον, δι' αὐτὸ συνέλαβε τὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἀφροδίτην, λάβρα συνομιλοῦντας, θ 274 ἔξ. γ.) τὰ χαλκὰ (χαλκιδέα) δώματα τῶν θεῶν, Α 606, Ξ 466, 367, καὶ οἱ θρόνοι αὐτῶν, Γ 42· δ.) τὰ σκῆπτρον καὶ ἡ αἰγὴ τοῦ Διός, Β 101, Ο 309.—Ὁ Ὀμ. πολλάκις ὀνομάζει τὸ πῦρ «φλόγα Ἡφαίστου» Ι 468. Ἀλλὰ καὶ ὡς προσήγορ. ὄνομα, πῦρ, εὑρίσκεται, Β 426. (Ετυμολογείται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἄπτομαι, κατὰ δὲ τὸν Ἑρμαννον ἐκ τοῦ ἄπτειν καὶ ἄπτος, *qui ignem ex oculis exeat*, ὁ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἐξάγων· κατὰ τὸν Ἐρμπερον πιθανώτερον ἐκ τοῦ φαίνω, φαῖστος μετὰ τοῦ προσθέτου η, οἷον οἱ φέγγων· ὁμοίως καὶ ὁ Λαίδηλ. ἐκ τοῦ φαίζω ἀντὶ τοῦ ἀνάφαιστος).

ἦοι (ἦοι), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἦ (ἀντωνυμ. κτητικ. ἴδ. 2 ὡς), Χ 407.

ἦχεα (ἦχη), ἀόριστ. ἤχησα, ἀμετάβ. ἦχω, «βοῶζω, ἀγολογῶ», ἀντηχῶ, Γ. Δῆμ. 38. || Τὸ β. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλοῦμαι καὶ ἀπλοῦν ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήματι 103 ρ. 10 τῆς συλλογ. Passow «ἀχῶνε κάμποι καὶ βουνά».

ἦχη (ἦχη), ἡ, ἦχος, βοή, θόρυβος, ταραχή, ἀλαλαγμός, ἐπὶ πληθους, «ὄχλοδοχί», Ν 837, «ἦχη» μετὰ οὐρόδου, Β 209, «ἦχη θεσπεσίη» Μ 252, γ 450 κ. ἀ., ἐπὶ μάχης, Θ 459, Ο 355, ἐπὶ ἀνέμου, Π 769. || Ἐν τῇ καθομιλοῦμαι. λέγεται καὶ «ἦχος», οἷον ἐν τῇ δημοτικῇ ἄσματι 3 τῆς συλλογῆς Passow «τί νᾶν' ὁ ἦχος ποῦ γίνεται κ' ἡ ταραχή ἡ μεγάλη»· Ἐκ τούτου

ἦχηεις (ἦχη), εἶλα, ἐν, ἐπικ. ἡχηρός, ἀντηχηρός, «ὄματα» τὰ διὰ τὸ μέγεθος ἀντηχῶντα, δ 72, Γ. Δῆμ. 404, Γμ. 13, 5, ἐπὶ θαλάσσης, ταραχῶδης, μικρῶμένην, ἀγρία, Α 457.

ἦχητο, γ'. ἐν. τοῦ παρὰ. τοῦ ἄχουμαι καὶ ἐχουμαι.

ἦχι, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ἦ, ἐπὶ β., ὅπου, Α 607, γ 292 κ. ἔ.

ἦχά, ὅς, ἡ, ἦχος, βοή, ἰδίως δὲ ἀντηχησίς, ἦχώ, Γμ. 48, 21.

ἦπθεν, ἐπικ. ἐπὶ β. (ἡπῶν)· ἀ.) ἀπὸ πρῶτας, «ἀπὸ τῆς αὐγῆς», [ἔωθεν], Α 555, γ 453

κ. ἀ. 6') συνήθ. ἐπὶ τῆς ἐπιούσης πρωίας, ὅθεν αὐριον, τὸ πρωί, «ταχεά», Σ 436, α 372 κ. ἀ., «ἡῶθεν μάλ' ἤρι» αὐριον πολλὰ πρωί, τ 320.

ἡῶσι, ἐπικ. ἐπὶ β. (ἡῶς), πρωί, «τὴν αὐγὴν», πάντοτε ἐν τῇ φρ. «ἡῶσι πρὸ» κατὰ λ. «τὴν αὐγὴν (ὀλιγον) πρωιότερα», ὀλιγον πρὸ τῆς αὐγῆς, «εἰς τὰ χαράγματα», Δ 50, ε 469, ζ 36.

ἡῶν, ὄνομα, ἴδ. ἡῶν.

ἡῶς, η, ὄν, Ἰων. καὶ ἐπικ. (ἡῶς) [ἔφω:], ἑωθινός, πρωινός, Ὑ. Ἑρμ. 47.

ἡῶς, γεν. ἡῶσι, δοτ. ἡῶι, αἰτ. ἡῶ. 4) [ἔφω:] «αὐγὴ» 1518, συγχ. ἡ φρ. «ἡμ' ἡοῖ φαινόμενη» μὲ τὴν ἀνατολὴν τῆς αὐγῆς, καθὼς φανῇ ἡ αὐγὴ, μ 24, ξ 266 κ. ἀ. ὡσαύτως δὲ ζ «ἡμ' ἡοῖ» [ἡμ' ἡοῖ], ὁμοῦ μὲ τὴν αὐγὴν, π 2. 2) ὁ χρόνος, καθ' ὃν φαίνεται ἡ αὐγὴ, ἡ πρωία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ «μέσον ἡμερ» καὶ τὴν «δείλην» Φ 444 κ. ἀ. Ἡ αἰτ. «ἡῶ» φανερώσει τὴν διάρκειαν τοῦ χρόνου τούτου, ὡς ἐν τῇ καθομιλ. «τὴν αὐγὴν», β 434, ἡ γεν. «ἡοῦς» αὐριον τὸ πρωί, Θ 470, 523, «ἐς ἡῶ» ἕως αὐριον τὸ πρωί, λ 373. 3) τὸ ἀνατέλλον φῶς τῆς ἡμέρας (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ., τὸν ΓΜ. Οὐόσιον κ. ἀ. καὶ αὐτὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὡς ζ ὅλη ἡ ἡμέρα, τ 571) «ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ τέλει» Ἡῶς «ἡῶ» οὐ δὲ ἡ Ἡῶς ἔφερον ἡ παρήγαγε τὴν τρίτην ἡμέραν (ὅχι ἐξέτελει), ε 390, ι 76, κ 444. (Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁρθότερον εἶνε κύριον ὄνομα.) διὸ καὶ αἱ ἡμέραι ἀριθμοῦνται κατὰ τὰς ἡοῦς (αὐγάς) Α 493, Φ 80, τ 192, 571. 4) ὡς σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ἡ ἕως, ἀνατολῇ, ἐν τῇ φρ. «πρὸς ἡῶ τ' ἡελίον τε», ἴδ. ἡέλιος. (Ἐκ τοῦ: αἶμα, ἀημι, κυρίως: ἡ πρωινή αὔρα.

ἥ. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτομολόγους ἔκ τινος Ἰνδογερμανικῆς ρίζ. uā, ἥτις σημαίνει τὸ καίω, λάμπω, ἐν δὲ τῇ Ἑλληνικῇ ζ Λατινικῇ προσλαμβάνει ἐν ἀρχῇ τὸ α, ὅθεν τὸ Λατ. aur-or-a (ἀντὶ τοῦ aus-os-a) τὸ Αἰολ. αὔω: = ἡῶς καὶ τὸ ἐπὶ β. αὔ-ριον). — Ὡς κύριον ὄνομα Ἡῶς, ἡ, Λατ. Aurora, ἡ Αὐγή, ἡ θεὰ τῆς πρωίας, κατὰ τὸν Ὑρ. 34, 4, θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος ζ τῆς Εὐρυπείας, κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 372 τῆς Θείας, γυνὴ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μένωνος, Δ 4, δ 488, Ὑ. Ἀφρ. 249. Ἡρπασε τὸν Ὠρίωνα καὶ τὸν Κλεῖτον διὰ τὴν καλλονὴν αὐτῶν, ε 424, ο 250, καὶ ὡς θεὰ κατοικεῖ ἐν τῇ δυτικωτάτῃ νήσῳ Αἴα, μ 3. (Κατὰ τὸν Νίτσην πιθανῶς διότι καὶ πρὸς δυσμὰς παρουσιάζεται ὁμοίον τι φαινόμενον πρὸς τὴν ἡῶν ἥ κατ' ἄλλους δὲ σημ. ἡ πρὸς δυσμὰς αὕτη κατοικία τῆς Ἡοῦς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως αὐτῆς τε καὶ τοῦ Ἥλιου, ὅθεν μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν—ἀδιαφορεῖ ὁ ποιητὴς πῶς—μεταβαίνουν εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος: ἐπειδὴ λοιπὸν ἐκεῖθεν ὁρμώμενος ὁ Ἥλιος ἀνατέλλει ἐπειτα εἰς τὸ ἀνατολικόν, διὰ τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς τὸν ἄκρον ἐκεῖνον δυτικὸν τόπον, «ἀνατολὰς Ἡελίοιο»). Ἐγείρεται τὸ πρωί ἐκ τῆς κλίνης τοῦ ἀνδρός τῆς, ἵνα φέρῃ τὸ φῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Δ 4, κατὰ δὲ τὸ Τ 4, 2, χ 497 ἐκ τῶν κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ. Προηγείται δὲ αὐτῆς ὁ ἑωσφόρος (= «αὐγερινός») ἀστὴρ, Ψ 226. Ἐκτείνει τὸ φῶς τῆς ὑπὲρ πᾶσαν τὴν γῆν, περὶ δὲ τῆς δύσεως αὐτῆς οὐδὲν λέγει ὁ ποιητὴς. Κατὰ τὸ ψ 246 ἐλαύνει ἐπ' ἄρματος. Ἐπίθετα αὐτῆς εἶνε «εὐθρονος, ἡριγένεια, κροκόπεπλος, ῥοδοδάκτυλος, χρυσόθρονος» κ. ἀ.

Θ

Θ

Θ, τὸ ὀγδοὺν γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον τῆς ὀγδοῆς ραφιδίας.

Θάλασσα [·...], κατ' ἐπ. ἔκτασι. ἀντὶ τοῦ ὀλίσσῃ, κάθημαι, Ι 494, Ο 424, γ 336, Ὑ. Ἑρμ. 472 μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. (ἐκ τῆς ρίζης θε- ἡ θα- ἥ. τῆς σημαίνουσας τὸ κάθημαι καὶ φαινομένης εἰς τὸ θαλας, θάλας, θῆς, θοάζω).

Θαῖρος, ὁ στροφεὺς τῆς θύρας, στρόφιγγ· τοιοῦτοι δὲ ἦσαν δύο: ὁ μὲν εἰς ὅπῃν τινα τοῦ ἀνωφλίου, ὁ δὲ εἰς ἑτέραν τοῦ κατωφλίου εἰσερχόμενος, Μ 459 f. (ἥ. Εἶνε κατὰ τὸν Κούρτιον τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὴν θύραν).

Θάλαμος

ΘΑΛΛΗΝΗ [·...], ἡ, φωλεός, «τρώπα», ὅπου εἰσδύουσι καὶ ἐμφωλεύουσι τὰ ζῶα, πρὸ πάντων τὰ θαλάσσια, ε 432 f. (ἥ. Ἡ καθομιλ. ἔσωσε τὴν λ. «θαλάμι(ον)» ἰδίως ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν ἰχθύων καὶ ὀκταπόδων, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ εὐρίσκεται).

ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΣ [·...], ὁ, ἡ (θάλαμος, πολέομαι) ἐν τῇ θαλάμῳ ἀναστρεφόμενος καὶ συγκυρίζων· «ἡ θαλαμηπόλος» ἡ ἐν τῇ θαλάμῳ ὑπηρετοῦσα, θαλαμηπόλος, Ἱταλ. «καμαριέρα», Ὡδ. η 8, ψ 293.

ΘΑΛΑΜΟΣ, ὁ, πᾶν ἐντὸς τῆς οἰκίας κείμενον δωμάτιον, ἰδίως· α.) κοιτῶν καὶ μάλιστα συζυγικός, Γ 423, Ζ 244, κ 340 κ. ἀ., κοιτῶν ἡ

θάλαμος νομφικός, Σ 492. β'.) οὐκ ἔκρημα τῆς δεσποίνης, ἐν τοῖς ἐνδοτέροις τῆς οἰκίας καίμενον, Γ 142, δ 421 κ. ἀ. καὶ ἐν γένει πᾶν ἄλλο ἐντός τῆς οἰκίας οἰκούμενον δωμάτιον, Ω 347 γ'. ἀποθήκης δωμάτων (Λατ. „κελλάρει“), ἐνθα ἐσθίετε, ὕψα καὶ τροφαὶ διατηροῦνται, Δ 443, Ζ 288, Θ 439, ο 99 κ. ἀ., ἴσως ὀλίγον βαθύτερον τῶν ἄλλων, ὅθεν «κατεβήσεται» 6 337 (ἀλλ' ἴδ. καὶ λ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΗ), καὶ εἰς τὸν μυχόν τῆς οἰκίας καίμενον, φ 8 (ἐνθα καίται τὸ ἐπίφ. «θαλαμόνδε» εἰς τὴν ἀποθήκην ὡσαύτως καὶ χ 409, 464.—(Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος, ἀν' ἐκ τοῦ θάλλω ἢ ἄλλω ἢ ἄλλοθεν ποθεν).

ΘΑΛΑΣΣΑ [~.], ἡ (πύαν. ἐν τοῖς λας)· ἡ «θαλάσσα» καὶ ἰδίως ἡ μεσόγειος θ. (ἀντιθέτου εἶνε ὁ Ὀκεανός) Α 34, α 12 κ. ἀ. β'.) τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. „θαλάσσεια“, ὅσον «θαλάσσα δὲ κήκει πολλή ἂν στόμα τε ῥινά τε» ε 455. Ἐκ τούτου:

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ [~.], ὄν, θαλάσσιος, „θαλασσινός“, ὅσον «θαλάσσια ἔργα» περιφραστικῶς ἡ ναυτιλία, Β 644, ἡ ἀλυσία, ἄγρα, ε 67.

ΘΑΛΑ, τὰ, ποι. τὰ ἀνθηρά, τοῦ βίου τὰ καλὰ καὶ εὐχάριστα πράγματα, Λατ. res floridæ, «θαλέων ἐμπλησμένοις κήρ» ἐμπλησθεῖς τῶν καλῶν ἐδεσμάτων, Χ 504 f. (θεωρεῖται ὑπὸ μὲν τοῦ Βουττμάννου ὡς πληθ. ἀχρηστοῦ τινός ἐπιθ. θάλλω, ἐξ οὗ τὸ θηλυκ. θάλεια, ὅπ. ἴδ., καὶ τὸ ῥήμα θαλόω, καὶ τὸ θαλύσια, ὅπ. ἴδ., ὑπὸ δὲ τοῦ Ἑυνίου ὡς ἐξ ἐνακῆς ὀνομαστ. θαλῆς, ὅπερ ἀπίθανον, καὶ τέλος ὑπ' ἄλλων ὑπάγεται εἰς τὸ οὐσιαστικόν θάλας, ὅπ. ἴδ., τὸ σημαίνει πᾶν ὅτι ἀνθηρόν, ἀκμαῖον, ἐπομένους ἀφρονίαν ἀγαθῶν, ἴδ. ΟΑΛΙΗ).

ΟΑΛΙΗ, ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντί τοῦ θάλλω, μόνον κατὰ μετοχ. θάλλω, εἶμαι εὐθαλής, ψ 491· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας· εὐρισκόμενον, ζ 63, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων· μετὰ δοτ. ὅσον «σὺς θαλέθοντες ἀλοιφῇ» θάλλοντες ἐκ τοῦ πάχους, Ι 467, Ψ 32.

ΟΑΛΕΙΑ, ἡ, ποι. ἐπιθ., μόνον θηλυκ., «δαίς θάλεια» δειπνον ἀνθηρόν, τουτέστιν ἀφρονον, ὥρατον (ἢ ἐν τῇ θηλ. τὰ ἐδεσμάτα τὰ παρακείμενα θάλλουσιν, ὡς τὰ φύλλα καὶ ἀνθὴ ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ἡ ἀλοιφή ἐπὶ τῶν σῶν, ἴδ. τὸ προηγ. ῥήμ.), Η 475, γ 420, Θ 76, 99, (τὸ θηλυκ. τοῦτο ἐπιθ. ὑπάγεται εἰς τὸ ἄχρ. θάλλω, ὅ ἐ. ἔκτερος ἐπιθ. τύπος τοῦ θηλ. κατὰ τὸν Βούττμάννου).

ΘΑΛΕΙΑ [~.], ἡ, ὄνομα μιᾶς τῶν Νηρηίδων, Σ 39.

ΘΑΛΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (θάλλω) ὁ ὑπὸ τινος ἐσωτερικῆς ὁρμῆς εἰς ἀκμὴν ἐρχόμενος, ὅθεν ἀ.) ἀνθηρός, μόνον εἰς τροπικὴν σημασίαν, ζωηρός, ἀκμαῖος, εὐρωστος, «αἰζηοί, πόσις, παρράκοις, παράκατοι» Γ 26, Θ 490, Ζ 430, Γ 53 κ. ἀ. «γάμος» ἀκμαῖος, νεαρός, ὅ ἐ. ἐν τῇ νεανικῇ ἀκμῇ, ζ 66, υ 74· «μηρώ» εὐρωστος,

Ο 413· «χαίτη» ἄφρονος, „γεμάτη“, Ρ 439· «φωνή» δυνατή, Ρ 696, δ 705 κ. ἀ. β'.) ἐξορμῶν, ἐκβιαζόμενος, ἐξαναθρόων, «δάκρυ» ἐξορμῶν, ἐξαναδύζων, Β 266, δ 556 κ. ἀ. «ἀλοιφή» φουσκωμένον πάχος, Θ 476, «γάος» ἐκρηγνόμενος, κ 457. (ἢ. Δυνατόν ὅμως καὶ ὁρθότερον ἴσως πάντα ταῦτα τὰ παραδείγματα νὰ ἀναχθῶσι καὶ εἰς τὴν ἀ.) σημ., τὰ μὲν εἰς τὴν κυρίαν, τὰ δὲ εἰς τὴν τροπικὴν).

ΘΑΛΙΗ [~.], ἡ (θάλλω) κυρ. βλαστός, „βλαστάρει“ (ἢ. διὸ καὶ ἐν Ἀττικῇ ἡ λ. „θαλία“ σημαίνει ἰδίως τὸν θαλλόν, τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας)· παρ' Ὀμ. μόνον τροπ. ἀφρονίαν, εὐτυχία, ἀγαθὴ, εὐωχία «ἐν πολλῇ θαλίῃ τρέφεται» Ι 443, 285 καὶ πληθ. «τέρπεται ἐν θαλίῃ» λ 603.

ΘΑΛΛΟΣ, ὁ (θάλλω), βλαστός, „βλαστάρει, κλαδί“, ὡς περιηπτ. κλαδί, φύλλα χλωρά, ρ 224 f.

ΘΑΛΛΟ, μόνον ἐν Ὑ. Δῆμ. 402, ἐπικ. θηλέω, ε 73, ἀόρ. β'. ἔβαλον καὶ ἐπ. θάλλον Ὑμ. 18, 33 (ἐνθα ὁ Δόδεκκος προτείνει τὴν γραφὴν κίλε = κίλετο)· παρακ. β'. τίθηλα, μετοχὴ τίθηλως, θηλ. τεθαλυτά (ἐπ. ἀντὶ τοῦ τεθηλυτά χάριν τοῦ μέτρου) ὑπερσ. τίθηλε, ε 69. (Ὅπου τὸ α εὐρῆσκειται πρὸ ἐνός λ, εἶνε βραχὺ). Σημ. βλαστώνω, „φυτρώνω“, ὅθεν ἀ.) ἀνθῶ, εἶμαι κατὰφυτος, «ἀνθίσαι» Ὑ. Δῆμ. 402. Συνήθ. β'.) βριθῶ, μετὰ δοτ. «σταφυλῆσιν» ἐκ σταφυλῶν, ε 69, «φύλλοισι» μ 403, «ἀλοιφῇ» Ι 208. Ἡ μετοχ. καθ' ἑαυτὴν ἔχει σημ. ἐπιθ. ἀνθηρός, ἀφρονος, πλούσιος, εὐθαλής, «ἀλώη, ὀπώρη, εἰλαπίνη, ἀλοιφή, ἐέρη» ζ 293, λ 492, 445, υ 245, 440.

ΘΑΛΟΣ [~.], ΕΘΕ, τό, ποι. βλαστός, κλάδος, „κλωνάρι“, μόνον εἰς μεταφ. σημ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Χ 87, Ὑ. Δῆμ. 66, 187, συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τῆς χάριτος, τῆς νεότητος καὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, „φυτάνει“, ὅσον «λευσσάντων τοιόνδε θάλος χορόν εἰσπνεύσαν» ζ 157 (ἐνθα παρατήρησον τὴν θηλ. μετοχ. «εἰσπνεύσαν» κατὰ τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον κατὰ σύνεσιν ἀποδιδόμενην εἰς τὸ οὐδ. «θάλας»).

ΘΑΛΠΙΑ, ἐπ. (θάλλω), θάλπομαι, γίνομαι ἢ εἶμαι θερμός, „ξεσταίνομαι“, μόνον κατὰ μετοχ. «θαλπίων» ἀντὶ τοῦ θαλπιῶν, τ 349 f.

ΘΑΛΠΙΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Εὐρύτου, ἑγγονος τοῦ Ἀκτορος, ἡγεμῶν τῶν Ἑπειῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 620.

ΘΑΛΠΩ, μόνον κατ' ἐνεστ., θερμαίνω, „ξεσταίνω“, «τόσον», ἀλείψας αὐτό διὰ λίπους κρατῶ παρὰ τὸ πῦρ, ἵνα θερμανθῇ γαίην εὐκαμπτον, Ὑ. Δῆμ. 246, ὡσαύτως δὲ καὶ ε. 179, 184.

ΘΑΛΠΩΗ, ἡ, ἐπ. (θάλλω) κυρ. θάλλω, θερμότης· πάντοτε τροπ. περιθάλπει, παρηγορεῖ, ἀλείπει, Κ 223, α 467· ὡσαύτως καὶ Ζ 442.

ΘΑΛΪΣΙΑ [~.], τὰ, ἔξοπακ. «ἱερά» (θάλλω) θυσία εὐχάριστήριος διὰ τὸ θέρος, προσ-

φορὰ τῶν ἀπαρχῶν τῆς γεωργίας, γινομένη κατ' ἀρχὰς εἰς πάντας τοὺς θεοὺς (μετέπειτα δὲ εἰς μόνον τὴν Δήμητρα, πρὸλ. Θεοκρ. Εἰδ. 7, 3), 1 534 γ.

ΘΑΛΥΣΙΔΗΣ [~υ-], ογ, υἱὸς τοῦ Θαλυσίου = ὁ Ἐχέπωλος, Δ 438.

ΘΑΜΑ [~υ], ἐπὶ β. (ἀμα), πάντοτε χρονικόν, πολλάκις, συχνά, συνεχῶς, Π 207, α 143 κ. α. «θαμά θρώσκοντες ὅστωι» τὰ βέλη, τὰ συχνὰ μέλλοντα νὰ ἐκπεδῶσιν (ἐκ τῆς νεύρας) Ο 470.

*ΘΑΜΒΑΙΝΑ, ἐκθαμβοῦμαι πρὸς τι, θεωρῶ τι ἐκθαμβῶς, θαυμάζω, μετ' αὐτ. *Τ. Ἀφρ. 84, *Τ. Ἐρμ. 407 (κατὰ τὸν Ἑρμῆαν ἐκ τινος ἀντιγράφου ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς θαυμαίνω· ὁ δὲ Βασίλ. μετὰ τοῦ Στεφάν. γράφει: θαυμάινω).

ΘΑΜΒΕΑ, ἀόρ. ἐθαμβήσα, καὶ ἀναύξ. θαμβήσα, θαυμάζω, ἐκθαμβῶς θεωρῶ τι, β 455, π 478, ρ 367, καὶ ἀπολκ. μένω ἐκθαμβός, ἐκστατικός, ἐκπληκτικός, Α 499, α 323 κ. α. *Ἐκ τοῦ

ΟΛΜΒΟΣ, βοσ, τό, ἐπικ. γεν. ΟΛΜΒΕΥΣ, ω 394, θαυμασμός, ἐκπληξίς, ἐκστασις, Γ 242, γ 372 κ. α. (||. *Η καθομιλ. ἔχει μὲν τὴν ρίζαν ταύτην, «θαμβ-ός, θαμβ-άδα, θαμβ-ώνω», ἐν οἷς τὸ δ προφ. ὡς b, ἀλλ' εἰς ἀρχαιοτέραν τινα, πιστεύω, σημ. τὴν τοῦ ἀμαυρός, ἀμαύρωσαι, ἀμαυρῶν· διότι παρὰ τῇ ἐκπληκτικότητι πρὸς τῆς ἐκπληξίως ἢ μετ' αὐτῆς ἐπέρχεται ἀμαύρωσις τις ἢ σκοτισμός τῆς ὁράσεως.—Ἑτυμολογείται δὲ βεβαίως ὅχι ἐκ τοῦ οὐλομαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ρίζης οαφ-, οαπ-, ἐξ ἧς τὸ τέθηπα, κατὰ πρόσληψιν τοῦ ἐρρίνου ν).

ΘΑΜΕΣ [~υ-], (θαμά), δοτ. ΘΑΜΕΣΙ, αἰτ. ΘΑΜΕΙΑΣ, ἐπικ. ἐπὶ μόνον κατὰ πληθ. καὶ ἀρσεν. (θηλ. δὲ εἶνε μόνον ε 232) εὐχρηστον, συχνοί, πυκνοί, Κ 264, Α 552, Ρ 664, ε 252, μ 92, ξ 12. Προϋποθέτει ἐνίκον τὸ ἄχρ. θαμύς ἢ θαμύς=τφ ἔπορ.

ΘΑΜΕΙΟΣ [~υ-], ἡ, ὄν, -συχνός, πυκνός, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ θηλυκ. *Πλ. Α 52, ε 422 κ. α.

ΘΑΜΙΣ [~υ-], (θαμά). 1) συχνάζω, «συχνόεργομαι», συχνά ἐπισκέπτομαι, Σ 386, 425, ε 88, ο 161. 2) ποιῶ συχνά, μετὰ μετοχ. οὗτοι καὶ κομιζόμενός γε θάμιζεν» δὲν ἐθεραπεύετο συχνά, δὲν εἶχε συχνὰς περιποιήσεις, θ 454.

ΟΛΜΝΟΣ, ὁ (θαμινός=θαμειός), θάμνος, «χαμῶδες δένδρ. χαμῶκαδαν» ἐνικ. Ρ 677, Χ 494, γ 469, ἐπὶ ἱλαίᾳ γ 490, *Τ. Δήμ. 400, πληθ. Α 456, ε 474, 476.

ΘΛΜΥΡΙΣ [~υ-], ιοσ, ὁ, αἰτ. ΘΛΜΥΡΙΝ, ἀοιδός τις τῶν μυθικῶν χρόνων, Θρᾶς, υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀργιόπης. Νικηθεὶς ἐν μουσικῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἀπεστερήθη τῆς ὁράσεως· αὐτοῦ καὶ τέχνη, Β 595, *Ἀπολδ. 4, 3, 3.

ΟΛΝΑΤΟΝΑΕ [~υ-], ἐπὶ β. εἰς τὸν θάνατον, Π 603, Χ 297, Ω 338. Ἐκ τοῦ

ΟΛΝΑΤΟΣ [~υ-], ὁ, (θανεῖν), «θάνατος» εἴτε φυσικός, εἴτε βίαιος, φόνος, *Ομ. πλγ. «θάνεινός» ὁ ἐκ τινός προερχόμενος θάνατος, ο 275, «οικτίστηθ' θανάτῳ θνήσκειν» ἀποθν. (ἀπὸ) εἰς εἰνότατον θάνατον, λ 412, πληθ. «θάνατοι» εἴδη θανάτου, μ 344.—(Τὸν φυσικὸν θάνατον ἐπιτίμπτει ἡ Μοῖρα (μόρος) κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους τῆς φύσεως, τὸν δὲ βίαιον τὸν πρὸ τοῦ συνήθους τέλους τῆς ζωῆς ἡ Κῆρ (Κήρες θανάτοιο), τὸν δὲ αἰφνιδίον καὶ τάχιστον τὸν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς ἐπερχόμενον ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, πρὸλ. μοῖρας καὶ Κῆρ. ||. Τά δύο πρῶτα εἶδη τοῦ θανάτου, ἅπερ εἶνε καὶ τὰ κορυφαῖα, περιλαμβάνει κατὰ τινος ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ διαλέκτῳ, διασώσασα δύο ἀρχαιοτάτας *Ομηρ. λέξεις. Κυρά λέγεται ἐπὶ τῷ φιλοφρονητικώτερον ἢ μήτηρ παρὰ τῶν τέκνων, ὡς καὶ ἡ θέσπινα παρὰ τῶν οἰκτιρῶν. Ὅσακις λοιπὸν παρωρισμένη ἡ θέσπινα προσαγορεύεται: Κυρά, Κυρά, ἐν τῇ ἀγανακτήσει καὶ ἀδηνονία αὐτῆς ἀποκρίνεται: «Κῆρα καὶ μόρα νὰ με (ἡ σὰς) πάρῃ». Τίς ἀμφισβᾷ δὲ ὅτι τὸ «Κῆρα καὶ μόρα» εἶνε τὰ *Ομηρ. «κῆρ καὶ μόρος»; Τὸ γένος τῆς δευτέρας λ. ἐφελκυσθη ὑπὸ τοῦ τῆς πρώτης, μεθ' ἧς στενώτατα συνδέεται.—Ἦς κύριον ὄνομα ΘΛΑΤΟΣ εἶνε ὁ θεὸς τοῦ θανάτου, ὅστις κατὰ τὸν *Ομ. εἶνε διδυμός, ἀδελφός τοῦ Ἵπνου, Ξ 234, Π 454, 672. Ἡ μορφή αὐτοῦ δὲν περιγράφεται. Κατὰ τὸν Πάριον Θεογ. 759 εἶνε υἱὸς τῆς Νυκτός καὶ κατοικεῖ ἐν τῇ Ταρταρῳ.

ΘΑΝΕΪΝ, συνηρ. ΘΑΝΕΪΝ, ἰδ. ΘΑΝΕΚΕΝ.

ΘΛΑΜΑΙ, ποι.=ΘΕΛΟΜΑΙ, Ἰων. ΘΕΛΩΜΑΙ, ἔπ. Ἰδ., ἀποθ., μέλλ. ὁλοκαί, κυρ. μετὰ διαφύκτου βλέπω, θεωρῶ. (||. πρὸλ. τὸ Μακεδόν. «θεάζομαι», Φιλίστ. Γ 131). ὅθεν θαυμάζω τινά, μένω ἐκθαμβός ἐνώπιόν τινος, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀφρ. «θησαίατ'» (ἀντὶ τοῦ θησαιντο) α 494 γ.

ΟΛΗΤΩ, ἀόρ. α. θάψα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰθαφα, ὑπερσ. παθ. ἐτίθαπτο, θάπτω, ἐνταφιάζω, «παράχωνω», τουτέστιν (ἐπὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς) καίω τινά καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ὅστω αὐτοῦ παραχώνω εἰς τὴν γῆν, Φ 323, Ψ 74, μ 42 κ. α., «ὕπὸ χθονός» λ 52.

ΟΑΡΕΑΛΕΟΣ [~υ-], ἐκ, ἐόν (θάρσος) α. ἐπὶ καλοῦ, θαρράλεις, ἐκθάρσος, τόλμηρός, «πολεμικός» Ε 602, «ἀνὴρ» η 34 κ. α., «θαρσαλώτερον ἔστα» Κ 223. β.) ἐπὶ κακοῦ, ἀδθαδής, παράτολμος, θρασύς, ρ 449, τ 94 κ. α.—Ἐπὶ. ΟΑΡΕΑΛΕΑΣ, α 382, σ 330, 390.

ΘΑΡΕΪΝ, ἀόρ. ἐθάρσησα, ἐπικ. θάρσησα, παρακ. τεθάρσηκα, Ι 420, 687, θαρρῶ, ἔχω θάρρος, λαμβάνω θάρρος, «θάρσει» Α 184, β 372 κ. α., «τεθάρσηκας: λαοί» Ι 420, 687. Παλλάκις κατὰ μετοχὴν μετ' ἄλλων ῥήμ., ὅσων «θαρσῆσας (θαρσάν Ε 424) μάχασθαι» μετὰ θάρρους: μάχου, Γ 338, «θαρσῆσας ἀντίον ἡῶδα» γ 75 κ. α., «κατέπεργε θαρρήσας» ἐφάνευσεν (ἐκ

τῆς ἀπουσίας) λαδίων θάρσος, γ 252, μετ' αὐτ.
«θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον» ἐξέσθην μετὰ θάρσους
εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα, θ 497. Ἐκ τοῦ

ΘΑΡΣΟΣ, κος, τό, θάρσος, πεποίθητις, τόλ-
μη, Ε 2, Ζ 126, α 321 κ. ἀ., ἐπὶ κακοῦ, θρα-
σύτης, ἀδράδεια, προπέτεια, Ρ 570, Χ 395.
Ἐκ τούτου

ΘΑΡΣΙΝΟΣ [-ν-], ον, ἐπικ. θαρσάλιος, τολ-
μηρός, μόνον «πόλις» Η 70· μετὰ δοτ. πε-
ποιθώς εἰς τι ἴλ. Ν 823.

ΘΑΡΣΙΝΑ [-ν-], παρτα θαμιστ, θαρσύνεσκε, Δ
233, θαρσύνω, ἐνθαρσύνω, ἐμψυχώνω, ἐγ-
καρδύνω, ἐμπνέω εἰς τινα τόλμην, Σ 325
κ. ἀ., «θαρο. ἤτορ τι ἐνὶ φρεσὶ» ἐνθαρσύνω
τινὸς τὴν καρδίαν ἐνδραμόχοι, ὁ δὲ ἐμψυχώνω
βαθύνω, Η 242· καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἐπέεσ-
σι, μύθοι» Δ 233, ι 377 κ. ἀ.

ΘΑΡΣΙΝ, ον, συγχρ. τοῦ ΤΑΧΥΣ, ὅπ. ἴδε.

ΘΑΪΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (Θαύμα). 1) Θαῦμα, πᾶν
ἢ τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκστάσεως,
«τό δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο» τοῦτο δὲ ἦτο μέ-
γα θαῦμα, Σ 549· συγχρ. ἡ φρ. «θαῦμα ἰδεσθαι,
θ. ἰδεῖν» «νὰ βλέπει τις καὶ νὰ θαυμάζη», Ε
725, ζ 306 κ. ἀ., ἴ. ἴ. Ἰ. Ἀφρ. 206, «ἡ μέγα θαῦ-
μα τόδ' ἀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι» μέγα θ. εἶνε τοῦ-
το, τό ὅποσον βλέπω μετὰ τὰ ὀφθαλμοῖς μου, Ν 99
κ. ἀ. ὡσαύτως «ἡ μάλα θαῦμα κῶων ὁδε καί-
τ' ἐνὶ κόπρῳ» τῇ ὄντι μέγα θαῦμα εἶνε οὗτος ὁ
κῶων, ὅστις καίτοι κτλ., ρ 306 ὁ Κόκκωφ Πο-
λύφημος λέγεται «θ. πλώριον» τερῆστιον θαῦ-
μα, ι 490· ὥραία τις γυνή «θαῦμα βροτοῖσι»
λ 287. 2) Θαυμασμός, «θαυμά μ' ἔχει» κ
326. (ἢ Ἡ συγγένεια τοῦ θαῦμα καὶ θέαμα,
καὶ τοῦ θαυμάζω καὶ θεάομαι, καταφαίνεται
καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦ, ἥτις τὸ θαῦμα προφέ-
ρει «θαῦμα, καὶ θεάμα», καὶ τὸ θαυμάζω,
«θαυμάζω» λέγει καὶ «θεαμαίνομαι καὶ
θεαμάζω»).

ΘΑΥΜΑΣΤΟ (θαῦμα), μέλ. θαυμάσσομαι καὶ ἐπικ.
στ. ἀόρ. ἐθαύμασα· ἀ.) ἀπολ. θαυμάζω, ἐκ-
πλήττομαι, μένω ἐκστατικός· (ἐν δὲ τῇ κα-
θομιλοῦ καὶ μέσ. «θαυμάζομαι») Ὅμ. πλχ.,
παλλάκις κατὰ μετοχὴν, δ 44 κ. ἀ., μετ' ἐξηρ-
τημένης προτάσεως «θ. ὅταν ἐτύχθῃ» ἐθαυμά-
ζομεν πῶς ἔγενεν ἢ ὅτι ἔγενε τοιοῦτόν τι, Ρ
320· ὅ.) μετ' αὐτ. θαυμάζω, βλέπω μετὰ
θαυμασμοῦ τινα, Ω 629, α 382, «πυρά» Κ
42, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀγάσθαι» π 203,
ἐπειροῦν «οἰεσθαι» θ 265 κ. ἀ., καὶ μετ'
ἀπορρηγνῆς ἐπιειρηματικῆς προτάσεως, ὅταν
«θ. Ἀγίλλῃα, ὅσος ἐν» Ω 629, πρὸλ. καὶ α
382· εἰ δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρθ. «θ. Ἐκτορα
αἰχμητὴν ἔμμεναι» θαυμάζω τὸν Ἐκτορα ὅτι
εἶνε πολέμιστής, Ε 604.

ΘΑΥΜΑΙΝΩ, ἔτερ. ἐπικ. τόπος τοῦ θαυμάζω,
«θεαμαίνω καὶ θεαμαίνομαι», μέλ. ἀνῶ
καὶ ἰων. ἀνῶ, μετ' αὐτ. θ 408 τ, ἴ. ἴ. Ἀφρ 84.

ΘΑΥΜΑΚΙΗ [-ν-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ

Μαγνησίας, ἀνέκρουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ
Φιλοκτήτου, κατὰ τὸν Εὐστάθ. οἱ μετέπ. Θου-
μακοί (ἢ νῦν δὲ «Δωμοκοὶ ἢ Δωμοκοὶ» κατὰ
Μακεδονικὴν ἐναλλαγὴν τοῦ θ καὶ δ, ἴδ. Φιλίς.
Γ'. σελ. 430 ἐν λ. δάλος) Β 746.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ [-ν-], ἰπ. ἰον (θαῦμα), θαυμα-
σμοῦ ἄξιος, ἀξιοθαύμαστος, ἴ. ἴ. Ἐρμ. 443.
ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ καὶ ποι. ΘΑΥΜΑΤΟΣ, ἡ, ον, ἴ. ἴ.
Ἐρμ. 80, 440, ἴ. ἴ. 6, 34, θαυμαστός, θαυ-
μασμός ἄξιος, θαυμάσιος, ἴ. ἴ. Ἀήμ. 10.

ΘΑΦ- ἢ μάλλον ΘΑΠ- ἢ ΤΑΦ- [-ν-] ῥίζα τοῦ
ἐπικ. παρακειμ. (μετ' σημαστ. ἐνεστ.) τέθηπα,
τοῦ ὑπερσ. (μετ' σημ. παρτα.) ἐτέθηπεα ἴων.
ἀντὶ τοῦ ἐτεθήπειν, καὶ τοῦ ἀορ. ὅ. ἔταφον
(μόνον κατὰ μετοχ. ταφών), Γ 493, Α 545,
777, Η 806, π 12, ἐκθαμβοῦμαι, ἐκπλήτ-
τομαι, μένω ἐκθαμβός, ἐκστατικός, πολ-
λάκις κατὰ μετοχὴν, Δ 243, Φ 29, 64, «θυ-
μός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε» ἡ ψυχὴ μου (ὁ
νοῦς μου) κατέχεται ἐνδραμόχως ὑπὸ θάμβους,
ψ 405, «ἐτεθήπεα θυμῷ» ζ 466, «τινὰ» ζ 468.
(Τὸ ἐν ἰ. 90 «ἐτεθήπεας» εἶνε διὰ τῆς συνίζήσεως
τετρασύλλαβον).

ΘΑΪ, ἐπικ., ἔλλειπτε, ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ. τόπου
μόνον τὸ ἀπαρθ. τοῦ ἀορ. θῆσαι παρ' Ἡου-
γίφ, ἐκ δὲ τοῦ μέσου μόνον ἀπαρθ. τοῦ ἐνεστ.
θῆσθαι ἀντὶ τοῦ θασθαι, γ'. ἐν. τοῦ μέσ. ἀορ.
ἀ. θῆσατο καὶ μετοχ. θῆσάμενος. 1) Θη-
λάζω, «βυζάνω», καὶ ἀμείλω, «γυνακά-
τε θῆσατο μαζόν» (ἴδ. γυνή ἐν τέλ.), Ω 58,
ἴ. ἴ. Ἀήμ. 236, ἐπὶ προβάτων «αἰεὶ παρέχουσιν
ἐπηετανόν γάλα θῆσθαι» δ 89. 2) μεταθ. θη-
λάζω, «βυζάνω», «Ἀπόλλωνα θῆσατο μή-
τηρ» ἴ. ἴ. Ἀπ. 423.

ΘΕΑ, ἡ, Θηλ. τοῦ ΘΕΟΣ, θεά, Ὅμ. πλχ. κατ'
ἀντίθ. πρὸς τὴν γυναικα, Ξ 315· συνάπτεται
μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ «θεά μήτηρ» Α 280, Φ
409, «θεαὶ Νύμφαι» Ω 615. (Τὸ ὄνομα τοῦτο
συλάττει κατ' ὅλας τὰς περὶ τοῦ α, ὅταν θεᾶς,
θεάν· ἡ δοτ. πληθ. θεαί, ἀλλὰ καὶ θεῆς Γ 458
(ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κατὰ τὸν Ἑρμανν.
ἔγραψε: θεαί), θεῆσιν Θ 305.—Μετὰ τὸ «πό-
τις» ἐπόμενον τὸ «θεά» προφέρεται κατὰ συνί-
ζησιν μονοσυλλάβως, ε 245, ν 394, υ 61· ἄλ-
λοι δὲ γράφοντες «πότις» προφέρουσι δισυλλά-
βως τὸ θεά).

ΘΕΑ [-ν-], ἡ (θεάομαι), θεᾶ, θεωρία, ὥψις,
«αἰδεσθῆναι με θεᾶς ὑπερ» σεβάσθητι με (ἐλέησόν
με), «νὰ χαρῆς (τὴν θεᾶν σου), τὰ ὀφθαλμοῦ σου,
τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου», ἴ. ἴ. Ἀήμ. 65. Πολ-
λοὶ ὅμως τῶν ἐκδοτῶν (ἢ μὴ ἀρκεσθέντες εἰς ταύ-
την τὴν κατ' ἐμὲ ὀρθὴν καὶ πιθανὴν ἐρμηνείαν)
ὑποπτον θεωρήσαντες τὴν γραφὴν διόρθωσαν οἱ
μὲν εἰς τὸ «θεᾶς ὑπερ», οἱ δὲ εἰς τὸ «θεᾶς»
(ὁ δὲ Θεᾶς ἢ Θεῆς τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰπερίονος).

ΘΕΑΙΝΑ, ἡ, ποι. καὶ ἰδῶς ἐπικ. ἀντὶ τοῦ θεᾶ,
μόνον ἐν τῇ ἐξῆς συνδυασμῷ «πάντες δὲ θεοὶ
πᾶσαι τε θείναι» Θ 5, 20, θ 344.

ΘΕΑΝΩ [·ω], οὔτε, ἢ, θυγάτηρ τοῦ Κισσίου, θυγὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἡρεία τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἰ-λίῳ E 70, Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-τάς ἀδελφὴ τῆς Ἑκάτης.

ΘΕΙΟΝ, τό, καί ΘΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΩΝ καί ΘΕΙΩ, ἄπ. ἴδ.

ΘΕΙΩΝ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΙΟΛΟΓΕΩΝ, τό (εἴλη, πέδον), τόπος προσ-ήλιος εἰς ἐξήρανσιν (ἡλίαν) κατέλληλοι, „λια-κωτό“ (ἡλιακωτόν) η 423 f. Ὁ τόπος οὗτος (ἢ ὅστις σήμερον μάλιστα ἐν ταῖς νήσοις εἶνε ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας στήλης τῶν οἰκίων, ἰδίως τῶν ἀγροτικῶν) ἦτο ἐπὶ τῆς ἀρκυκῆς ἐποχῆς ἐν τῇ ἀμπέλῳ, καὶ ἐν αὐτῇ ἐξήραινον ἡλιαζόντες τὰς ραφυλάς ἢ ἀπὸ τοῦ κλήματος κρεμασμένας ἢ κατ' ἄλλους τρυγημένας κατὰ γῆς, καὶ οὕτως κατε-σκαύοντες τὸν „ἡλιασμένον“ εἶνον (Λατ. vinum passum). Ὁ Δοιδερελίνος ἀπέχει τὴν λ. ταύτην γράφων καθ' ἃ καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ὁ εἰλόπεδον, ἀλλ' ὁ Λόβεκος δὲν πισθεύει, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν παραδειγμάτων, ὅσα εἰς τὴν προκειμένην λ. ἔπισυνάπτει εἰς ἀπόδειξιν τοῦ προσθέτου θ.

ΘΕΙΜΕΝ, ΘΕΙΝΑΙ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΙΝΩ, ποι. ἀορ. ἀ. θείνα, μετοχ. θείνας, T 481, κτυπῶ, „βαρῶ“, πλήττω, A 588· ὅθεν καὶ „πληγώνω, λαδώνω“, μετ' αἰτ. Π 339, α 63 καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. „ἄορι, βουπλήγι, μάστιγι“ K 484, Z 435, P 430, „τινά τόξους παρ' οὐάτα“ Φ 491.—Παθ. „θεινόμενος πρὸς οὐδέ“ κτυπούμενος κατὰ γῆς, ι 459 κ. ἀ. Περὶ δὲ τοῦ ι 459 ἴδε βαίω (θεωρεῖται συγγ. τοῦ κτείνω, ἢ θάνω· ἢ κατ' ἄλλους δὲ τοῦ φένω καὶ Λατ. fendo ἐν τῇ defendo καὶ offendo).

ΘΕΙΟΜΕΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΝΕΝ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΙΩΝ, τό, ἐπικ. ΘΕΙΩΝ καὶ ἄπαξ ΘΕΙΩΝ, χ 493, θεῖον, „θεῖαφι“, τό ἐν τῇ κεραυνῷ περιλαμβανόμενον, Θ 435, E 415, μ 447· ὡς ἱε-ρὸν καθαρτήριον Π 228, χ 481, (ἴδ. ΘΕΙΩ). Ἐν τῇ μ 447 φαίνεται ὅτι σημ. τὴν ὁσμὴν καὶ τὸν καπνὸν τοῦ καιομένου θεῖου. (Εἰκάζεται ὅτι εἶνε συγγ. τοῦ θῆνα).

ΘΕΙΩΣ, η, ὄν (θεός), θεῖος, θεῖκος. 1) ἐκ θεοῦ καταγόμενος, „θ. γένος“ Z 480, ἢ προερχόμενος, ἐκπορευόμενος, „ὁμφή“ Η 44, „πύργος“ Φ 526. 2) εἰς θεὸν ἀπερωμμένος, ἱερός, „θ. ἁγίων, χορός“ Η 298, θ 264· τό δὲ ἐν Σ 376 = θεῖος ἁγίων = θεῶν ἁγίων, θεῶν ἀγρὰ. 3) θεῖος, λαμπρὸς, ἔξοχος, ἐπὶ ἀνθρώπων δι' ἀρετὰς τινας διακεκρμένον, Β 335, N 694 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἑξαιρέτων εἰς τὰ εἰδός των, οἶον „ἄλς“ I 214, „ποτόν“ δ 344, ι 205 κ. ἀ., „δόμος“ δ 43.

ΘΕΙΩ, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ΘΕΙΩ (θεῖον), θεϊκῶν, „θεῖαφιζω“, μὲ θεῖον καπνίζω καὶ καθαρίζω, „δῶμα“ χ 482.—Μέσ. „δῶμα θεϊοῦται“ καπνίζει τὴν οἰκίαν τοῦ μὲ θεῖον, ψ 50.

ΘΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΩ.

ΘΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΩ, ὅθ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΑΤΑ, ἀορ. ἀ. θείατα, παθ. ἐθελχθῆν, κορ. ψηλαφῶ, „γαδεύω“, Λατ. mulceo, ἐπομ. διὰ τοῦ τοιούτου τῶν αἰσθήσεων ἐρεθισμὸς θαμάζω, ὅθεν

1) γοητεύω, μαγεύω, μετ' αἰτ., ἐπὶ σωμα-τικῶν μελῶν «τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει» δι' ἧς (βάδου ὁ Ἑρμῆς) γοητεύει τῶν ἀνθρώπων τὰ ὄμματα (ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι τὰ ἀληθῆ), ε 47, ω 3, Ω 343, «θέλξας ὅσος φαινα» θαμ-βώσας, N 435· 6') μαγγανεύω, διὰ μαγείας μεταμορφῶναι τινα, κ 291, 318, 326. Ἄλ-λοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ρ. εἰς τροπικὴν σημ. πιθαστεύω, καταθέλω, καθιδύω, ἄνευ τι-νὸς λόγου καὶ ἐναντίον τῆς συνεχείας. 2) γοη-τεύω, μαγεύω, τροπικ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ εἰς φούλην σημ., ἔξαπατῶ, ἀπο-πλανῶ, τυφλῶ, „εἰτεγλῶ“, οἶον περὶ τῶν Σειρήνων, μ 40, «νόον» ἀποπλανῶ τὸν νοῦν, M 255, T 441. 3) «θυμόν» παρέλκει τὴν ἀν-δρείαν, O 594, μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «ἐπίεσιν, λόγοισιν» γ 264, α 57, «ψεύδεσι, δόλῳ» Φ 276, 604, «μήτε τι θέλγει» ἔξυπακ. ψεύδεσι, Ξ 387. Παθ. ἐπὶ τῶν μνηστέρων τῆς Πηνελόπης «ἔρη δὲ θυμόν ἐθελχθεν» ἐγοητεύθη ἡ ψυχὴ τῶν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, σ 212· 6') σπανίως εἰς καλὴν σημ. γοητεύω, θέλω, μαγεύω, ἐλκῶ, (οἶον διὰ τινος διηγήματος) ρ 524, παθ. ρ 514.

ΘΕΛΑΤΗΡ, ἥρος, ὁ (θέλω), ὁ καταπραύν-της, «οδυνῶν» T 11, 4.

ΘΕΛΑΤΗΡΙΟΝ, τό (θελατήρ), πᾶν ὅτι ἔχει μα-γευτικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώ-που, θέλω, μαγευτικὸν μέσον, γόη-τρον, ἐπομένως τέρψις, ἔδονή, οἶον περὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, E 245, περὶ φαρμάκων «θελατήρια βροτῶν» α 337, περὶ τοῦ δοῦντος ἵππου «θεῶν θελατήριον» ἀγλάισμα τῶν θεῶν, O 509. (Ἄλλοι δὲ λαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ «θελ-ατήριον» ὡς ἐπὶ τοῦ «ἔργαμα» μὲ τὴν ἔννοιαν ἐξελαστήριον κόσμημα τῶν θεῶν ἢ κατὰ τὸν Ἀ-μύν· πολυθέλητρον ἀνέθημα τῶν θεῶν).

ΘΕΛΑ, νεώτερος τύπος τοῦ ΘΕΛΩ, „θέλω“, T 1, Απ. 46, ἴδ. ΕΘΕΛΩ.

ΘΕΜΕΘΑ, τά, μόνον ἐν τῇ πληθ. ἐπ. (τίθημι, θέμα), „θεμέλιον“, βάσις, «οφθαλμο» ρίζα τοῦ ὀφθ. ὅ ἐ τὸ κοῖλον, ἐν τῇ ὁ βολῶς, T 1, E 493· «στομάχου» ἢ ρίζα τοῦ φάρυγγος, δ ἐ ὁ λαμῶς, ἐνθα κατὰ ὁ φάρυγξ (καὶ ὅχι τὸ στό-μιον τοῦ στομάχου) P 47.

ΘΕΜΕΙΑΙΑ, τά, μόνον ἐν τῇ πληθ. = τῇ προηγ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ „θεμέλια“, «θ. τιθέναι» βαλῶν θεμέλια, M 28, ὡσαύτως καὶ «θ. διατίθεναι» T 1, Απ. 254, «θ. προβαλεῖσθαι», ἥριπτα θε-μέλια Φ 235.

ΘΕΜΕΝ καὶ ΘΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΜΙΣ, ἡ, ἐπικ. γεν. ΘΕΜΙΣΤΟΣ (θεῖναι, τίθη-μι), πᾶς θεσμός, ὅστις ἐκ συνήθειας καὶ πα-ραδόσεως καθιερώθη, τὸ προσήκον, πρέπον· ὅθεν 1) ἐνικ. ἀ.) θεμιόν, κοινωμικὸν καθε-

στάς, συνήθεια, τάξις, συχνή ή φρ. «θέμις ἐστὶ» εἶνε δίκαιον, εἶνε ἡ τάξις, μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ. Ξ 386, ξ 56, «ἡ ὁρθότης, ἡ, ἰδ. λ. ἡ) θέμις ἐστὶ» καθὼς εἶνε δίκαιον, τὸ ἔθιμον, ἡ τάξις, B 73, I 33 κ. ἀ. καὶ μετὰ γεν. «ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει» I 434, T 477, «ἡ τε ξείνων θέμις ἐστὶ» I 268, ξ 136· συχνότερα δὲ ἡ ἐξῆς: «οὐ θέμις ἐστὶν» μετ' ἀπαρ. Π 796 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. «οὐ τῷ θέμις ἐστὶν» Ξ 386, ξ 56·) ἐν τῇ συνδυασμῷ ἀγορή τε θέμις τε· ἔχει τοπικὴν σημ. δικαστήριον, A 807· γ') δίκαιον, νόμος, ἐπομ. περιορισμός, «δὲ οὐ τινα οὐδὲ θέμιστα» E 704 (ἐνθα ὁ Δουδερλ. παραδόξως ἐκλαμβάνει οὐδ. πληθ. τὸ θέμιστα). 2) πληθ. ΘΕΜΙΣΤΕΙ· α.) διατάξεις, ὁρίσμοι, ἐντολαί, «Διὸς θέμιστες» αἱ (διὰ τῶν χρησίων ἐξενεχθεῖσαι) βουλαὶ τοῦ Διὸς, π 403· β.) νόμοι, δικαιολογικαὶ διατάξεις, δίκαιον, ἀγοραὶ ἢ θέμιστες· I 412, «οὐτε δίκας οὐτε θέμιστας» I 213, «οἷ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύεται» οἱ τινες (ἡγεμόνες καὶ δικασταί) σώζουσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον) παρὰ τοῦ Διὸς (λαδόντες αὐτοὺς) A 238· γ') δικαστικά ἀποφάσεις, βουλευόμενα, κρίσεις, «κρίναι θέμιστας σκολιάς» κάμνω στραδὴν κρίειν, (διατρέφω τὸ δίκαιον) Π 387· δ.) δικαιοδοσία, δικαίωμα τοῦ δικάζειν, «σκηπτρον ἡδὲ θέμιστες» ἀρχὴ καὶ δικαιοδοσία, I 99, B 206· ε.) δικαιοῦματα, φόρος διδόμενος εἰς τὸν βασιλέα κατὰ νόμον ἢ ἔθιμον ὠρισμένος (οἷον τὸ δέκατον), (||) διάφορος τῶν «δωανῶν» αἵτινες, φαίνεται, ἦσαν μᾶλλον προαιρετικαὶ προσφοραὶ «λιπαρὰς τελεῖν θέμιστας» πληρώων παχεῖς φόρους, I 436, 298.—Θέμις, κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης (Ψωδ. Θεογ. 435)· παρ' Ὁμ. τρις μόνον ἀπαντᾷται. Ἐκτελεῖ ἐν τῇ Ὀλύμπῳ τὰ τοῦ κήρυκος, προκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, T 4· ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ δεῖπνον τῶν θεῶν, καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἔθιμων καὶ τῆς τάξεως, O 87· συγκρατεῖ τοῦ λαοῦ τὰς ἀγοράς καὶ πάλιν αὐτὰς διαλύει, ε 68. Ἐν δὲ τοῖς ὕμνοις καλεῖται ἡ φίλη τοῦ Διὸς, Ὑμ. 22, 2, καὶ συναρωγὸν ἔχει τὸν Ἄρη, Ὑμ. 7, 4. Παρὰ τοῖς μετέπειτα εἶνε ἡ προστάτρια τῆς νομιμότητος καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

ΘΕΜΙΣΤΕΙΝ (θέμις), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. α.) δικάζω, κρίνω, μετὰ δοτ. *Ὁδ. λ 569, καὶ μετὰ γεν. εἶμαι ὁ δικαστής, I 414· β.) ἐπὶ θεῶν· θ. βουλήν· ἐκράζω (διὰ χρησμοῦ) βουλήν, χρησμοδοτῶ, Ὑμ. Ἀπ. 253, 293.

*ΘΕΜΙΣΤΟΠΟΛΟΣ, ὄν, ἐπ. (θέμις, πολέω) ὁ περὶ τὰς δίκας ἀναστρέφόμενος, δικαστής, ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων, Ὑμ. Δῆμ. 403, 473.

*ΘΕΜΙΤΟΣ, ἡ, ὄν, νόμιμος, δίκαιος, «οὐ θεμιτόν» μετ' ἀπαρ. Ὑμ. Δῆμ. 207. (Κατὰ συγκατ. ἀντὶ τοῦ θεμιστοῦ ἐκ τοῦ θεμίζω, θέμις).

ΘΕΜΩ (θεῖναι, θέμις), κυρ. θέτω θθ. ἀναγ-

κάζω, βιάζω «νῆα θέμωτε χέρσον ἱκῆσθαι» (τὸ κῆμα) ἐδίαισε τὴν νῆα νᾶ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηράν, *Ὁδ. I 486, 542.

ΘΕΩ, μῦθιον ἀχάριστον, εἰς τὰ τοπικὰ ὀνόματα προσαρτῶμενον καὶ μετ' αὐτῶν τοπικὰ ἐπιρρήματα ἀποτελοῦν, σημαίνοντα τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, ἀπὸ, ἐκ, π. γ. «Τροίηθεν, Ἰλιόθεν, σῆκοθεν, οὐρανόθεν, ἄλλοθεν κ. ἀ.». Ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνεται ἡ σημασία τῶν, προστιθεμένης καὶ τῆς προθ. Ἐκ ἢ Ἀπὸ, οἷον «ἐξ ἢ ἀπ' οὐρανόθεν, ἐξ Αἰσχύμηνθεν, Θ 304, «ἀπὸ Τροίηθεν» Ω 492, I 38, «ἐξ Ἀλφειοῦ» ὅπ. Ἰδε. (||) Οὕτως καὶ ἐν τῇ καθομῇ, «ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦθεν».—Σπανιώτερον προσαρτᾶται εἰς οὐσιαστικά προσώπου σημαντικά, οἷον «Διόθεν, θεόθεν» ἐκ Διὸς, ἐκ θεοῦ. Ἀπὸ τοῦτου τοῦ ΘΕΩ διακρίνουσι τινες τὰ εἰς τὰ ἐπιρρήματα προσαρτῶμενον, οἷον «ἄνευθεν, ἔκρυθεν, ἔκρυθεν, ἐκρυθεν, ἐκρυθεν», ὅπου πολλάκις ἀποβάλλει τὸ τελικὸν ν, ἐν ᾧ εἰς τὸ ἄλλο δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι (τοῦλάχιστον παρ' Ὁμ. περὶ δὲ τοῦ ἐν Ω 492 «Τροίηθεν» ἰδ. τὴν λ.) καθὼς οὐδὲ εἰς τὰ «ἐμείθεν, σέθεν, ἔλυν», ἐν οἷς τὸ θεν εἶνε κατάληξις διὸ καὶ τὰ ἀνωτέρω τοπικὰ ἐπιρρήματα. (Τροίηθεν κτλ.) θεωροῦσι τινες ἀρχαίους γενικῆς τύπου.

ΘΕΩΝΑΡ, ΑΡΟΣ, τὸ, Ἰων. καὶ ἐπ. τὸ κατὸν τῆς χειρὸς, τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τῶν δακτύλων, E 339 f.

ΘΕΩ, ἐπ. προστ. ἀντὶ τοῦ θεοῦ, ἰδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΘΕΟΔΗΜΗΤΟΣ, ὄν, ποι. (θεός, δέμω), θεόκτιστος, ὁ ὑπὸ θεοῦ κτισμένος, «πύργοι» Θ 519 f.

ΘΕΟΚΙΔΗΣ (Θεοφείδ.), ἐξ (θεός, εἶδος), ὁμοῖος μὲ θεόν, θεομορφος, ὥρατος (πρόβλ. τὸ τῆς καθομῇ, «σὺν ἄγγελος», ἀγγελομορφος), ἐπὶ θ. τοῦ Πάριδος, Γ 27, τοῦ Τηλεμάχου, ξ 475, τῶν μνηστήρων, φ 486, 277, τοῦ Δημοδόκου, ο 274, τοῦ Πριάμου, Ω 217, 299, 372, κ. ἄλλων.

ΘΕΟΦΕΛΟΣ (Θεοφείλ.), ὄν (θεός, ἐκλεος)=τῷ προηγ. ὁμοῖος μὲ θεόν, ἐπὶ προσώπ. A 434, γ 416 κ. ἀ.

ΘΕΟΥΕΝ, ἐπὶ θ. ἐκ θεοῦ, π 447 f.

ΘΕΟΚΛΙΜΕΝΟΣ [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυφείδου, ἀπόγονος τοῦ Μελέμποδος, μάντις περιδότης, *Ὁδ. ο 256 κ. ἀ.

ΘΕΟΠΡΟΠΕΩ, ἐπ. (Θεοπρόπος), προφητεύω, μόνον κατὰ μεταγ. A 409, B 322, ε 484.

ΘΕΟΠΡΟΠΗΑ, ἡ, A 87, 385, A 794, Π 36, α 415, ε 204 καὶ ΘΕΟΠΡΟΠΗΩΝ, τὸ, (Θεοπρόπος) πᾶν ὅ, τι ὑπὸ τῶν θεῶν προφητεύεται, ὑπὸ δὲ τῶν θεοπρόπων (μάντιων) ἐξηγεῖται, ἐπομ. πρόρρησις, προφητεία, χρησμός, θεῖα βουλή, ἐντολή, Ὑμ. A 85, Z 438.

ΘΕΟΠΡΟΠΟΣ, ὁ, ὁ ἐκ τινων σημείων ἐξηγῶν τὴν θέλησιν τῶν θεῶν, μάντις, προφήτης, M 228, α 446· ὡς ἐπὶ θ. «Θεοπρ. οἰωνιστής» οἰωνοσκοπός μάντις, N 70. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ θεός καὶ προεπεῖν ἢ τὰ τοῖς θεοῖς πρέ-

παντα λέγειν κατὰ δὲ τὸν Βούττιμανν ἐκ τοῦ πρέπιου τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἄλλοις σημαίνοντες ἐκπέμπομαι, ἐκπορεύομαι, διὰ τῆς βίας ἐξέρχομαι, ὅθεν καὶ σημαίνω, δηλῶ (ἢ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τοῦ Ήουχ. ἡ γλῶσσα «πρέπον» τέρας (τούτῃσι σημείον), Κόπριοι· καὶ «πρεπτά» φαντάσματα, εἰκόνες· θεοπρόπος λοιπὸν εἶνε ὁ σημαίνων τὰ τῶν θεῶν).

Θεός, ὁ, ἡ, ἐπ. γεν. πληθ. θεοφιν, P 401· τὸ αὐτὸ καὶ ὡς ἐπ. δοτ. πληθ. II 366. 1) ἀρσ. Θεός, ὁ Θεός, ἐπὶ ὠρισμένων ἀτόμων Ὀμ. πλχ., πολλάκις δὲ καὶ ἐν γένει, ὡς τὸ δαίμων 2), Θεός, Θεότις, P 99, γ 431, 0 470 κ. ἄ. «σὺν θεῷ» μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, I 49, Ω 34, «ἐκ θεοφιν» ἐκ θεῶν, P 401, «ὕπερ θεόν» παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, P 327· ὡσαύτως «ἄνευ ἢ ἄνευθε θεοῦ» ἴδ. τὰς προθέσεις. 2) θηλ. ἡ Θεός=οὐκ Ὀμ. πλχ., καὶ «ὕληια θεός» O 7. 3) ἐπὶ θ. ἐν τῇ συγκρ. «θεώτερος» θεώτερος, «θύραι θεώτεραι» μάλλον εἰς τοὺς θεοὺς ἀνέκους, μάλλον εἰς χρῆσιν τῶν θεῶν, v 114 (ἢ ὁ Διὸν τζερως κ. ἄ. παρατηροῦσιν ὅτι ἐσχηματίσθη τὸ συγκρ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ: ἀγρότερος, ὀρίστερος).—Οἱ Ὀμηρικοὶ θεοὶ εἶνε ὑπὸ τὴν φυσικὴν ἐποψιν τὰ τελειότατα τῶν ὄντων, ἔθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς λαμβάνονται εἰς ἔκφρασιν τοῦ τελειοτάτου, μεγίστου, καλλίστου κ.τ.τ. «θεός ὡς, ὥστα θεός, ἴσα θεῶ, θεῶ ἐναλίγκιος κ.τ.τ.» καὶ τὰ ἐπιθετ. «θεοειδής, θεοεικλής, θεοπέτιος, ἀθέσφατος». Ἐχουσι σῶμα μὲ αἶμα, ὁπρὸς καλεῖται ἰχώρ (ἴδ. τ. λ.), καὶ μορφήν ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶνε μεγαλύτεροι, ὠραιότεροι, καὶ ἀπειρος ἰσχυρότεροι, E 859 ἔξ., O 361, Φ 407. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ τινες, ὡς ὁ Ἡφαίστος (ἴδ. τ. λ.) ἔχοντες ἀνθρώπινα ἰλαττώματα. Εἶνε μὲν ἀθάνατοι, ἀπῆλλαγμένοι νόσων καὶ γήρατος, ἀλλὰ ὅχι καὶ ἐξασφαλισμένοι ἀπὸ παντός θυστοχλήματος, E 336, 383, 858. Κατὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις ὑπερβαίνουν πολλοὺς ἀνθρώπους, γωρὶς ὅμως νά ᾔνη διὰ τοῦτο καὶ πάνσοφοι, E 411, B 485. Ὑπὸ δὲ τὴν ἠθικὴν ἐποψιν δὲν διαφέρουσι πολὺ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὑποκαίμενοι εἰς ἐπιθυμίας καὶ ταπεινὰ πάθη. Κυβερνοῦσι τὸν κόσμον καὶ μάλα τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀπονέμουντες αὐτοῖς εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν. Ὁταν ὅμως πολλάκις ὁ ἀνθρώπος διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀμαρτημάτων ἐπιτύρῃ τὰ δυστυχήματα, ταῦτα εἶνε τιμωρία τῆς Μοίρας (ἴδ. τ. λ.), α 33, 34. Ἐμφανίζονται δὲ εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἱ θεοὶ ὑπὸ ἄλλοις μορφαῖς, ἢ νήφας περιδεδιηγμένοι, E 427, E 343, γ 431, 450. Ἡ κατοικία αὐτῶν εἶνε ὁ Ὀλύμπος καὶ ὁ Οὐρανός (ἴδ. ὈΛΥΜΠΟΙ). (Ετυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ Σανσκρι. dewa, λατ. deus, Ἑλλ. Δίς· ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιαν, ἀρνούμενον τὴν τοιαύτην συγγένειαν, καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀκά=δίδωμι ἢ μάλλον ἐκ τῆς βίξης οὐκ, ἔξ ἧς πολὺ-θεσ-τος=πολὺ παρακαλούμενος, καὶ θέσ-τωρ ὁ πατήρ τοῦ ἱερώς

Κάλλχαντος, καὶ «θέσ-σθαι» αἰτεῖν ἱκετεύειν· Ήούχ. Ὅθεν θεός=θεσ-ός· εἶνε ὁ παρακαλούμενος.—Προφέρεται κατὰ συνήθειαν, ὡς ἐν τῇ καθομιλουμ. Ὁῖός, A 48· ὡσαύτως καὶ τὸ: θεῶν, θεοῦ, Ὑ. Δήμ. 55, 259, 325, καὶ τὸ: θεοτοιν, E 251· ἢ τὸ δὲ θηλ. θεά αὐδίποτε).

Θεοταΐς, ἔς, «θεοφοβούμενος», εὐσεβής, δίκαιος, «νόος» Ὑδ. ζ 421, 0 576, ι 476, ν 202, «θυμός» τ 364, «βασιλεύς» τ 409. (Κατὰ τὴν συνήθει ἐτυμολογ. εἶνε συνηρημ. ἀντὶ τοῦ θεοειδής, ὅ ἐ. ὅμοιος μὲ θεόν, ὁρρότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττιμ. καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ θεός καὶ δειδῶ, δέος· ὅθεν ὁ Ήούχιος ἐρμηνεύει ὁρθῶς τὴν λ.: θεοσεβής, ὁ δὲ Σχολ. τῆς Ὑδ. ζ 421 ἱλασμένα αὐτὴν ἀντὶ τοῦ θεοειδής ἢ δεισιδαίμων).

Θεοφιν, ἴδ. Θεός, ἐν ἀρχ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ [-ειν], (θεράπειν), ὑπηρετιᾶ, κατ' ἀντίθ. τοῦ «ἄργω», ν 265 f.—Μία, μέλ. θεραπεύομαι μὲ σπρ. ἐνεργητικὴν, Ὑ. Ἀπ. 390.

ΘΕΡΑΠΗ, ἡ, παρ. κατὰ συγκοπή· ἐκ τοῦ θεραπεύειν, ὑπηρετρία, Ὑ. Ἀπ. 457.

ΘΕΡΑΠΗΝ [-ειν], ΟΝΤΗΣ, ὁ, ὑπηρετής ἢ μάστα ὁ ἐκούσιος, καὶ οὐ μόνον ἰαθέρως, ἀλλὰ πολλάκις εὐγενής, O 431 ἔξ.· ὅθεν πολλάκις ταῦτον τῇ ἐταΐρῳ, σὺντροφῳ, οὐσιωδῶς λοιπὸν διάφορος τοῦ «δμῶς» καὶ τοῦ «δούλου». Οὕτως ὁ Πάτροκλος εἶνε ἑράπων τοῦ Ἀχιλλεύου, II 244, ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενεῖος, Ψ 443· πάντες οἱ ἥρωες εἶνε «θεράποντες» Ἀργεῖος· B 410, II 382 κ. ἄ.· οἱ βασιλεῖς «θεράποντες» Διός· A 255· οἱ αἰοδαί «Μουσῶν θεράποντες» Ὑμ. 32, 20· πρὸ πάντων δὲ λέγονται οἱ ἐταῖροι τῶν ἡρώων, οἱ κυβερνῶντες τοὺς ἵππους τοῦ ἄρματος, «ἡνίοχοι θεράποντες» E 580, Θ 443· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ κήρυξ, σ 424. Ἐν τῇ Ὑδ. οἱ θεράποντες ἐκτελοῦσι πολλὰν εἰδὼν οἰκιακὰς ὑπηρεσίας, α 409, π 253, ἀλλ' εἶνε πάντοτε εὐγενεῖς, ὡς οἱ ἱπποκῆμοι τῶν ἱπποτῶν τοῦ μέσου αἰῶνος, οἵτινες ἦσαν παῖδες εὐγενεῖς (Καρπην). Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἑσωνεύς δ 22. (Βεβαίως κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἑράφ, ταῦτα δ' ἐκ τοῦ ἑρμω=ὀάλω, περιόάλω, περιποιεῖμαι, λατ. ἰονεο, καὶ ὅχι κατὰ τὴν Λύδερκ. ἐκ τοῦ τρέπω, θράπω=τρέφω).

ΘΕΡΕΠ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΡΩ, ἴδ. ΘΕΡΜΑΙ.

ΘΕΡΜΑΙΝΩ, ἄορ. ἰθίμηνω, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ὅταν «λοετρά» E 7.—Παθ. θερμαίνωμαι, ι 376. Ἐκ τοῦ

ΘΕΡΜΩΣ, ἡ, ὅν, καὶ δικατάλ., Ὑ. Ἑρμ. 440 (ἑρμω), «θερμός, ζεστός» (εἰς διαφόρους βαθμούς) «λοετρά» E 6, «αἶμα» A 266 κ. ἄ.· ἔτι δὲ «ζεματιστός, βραστός», τ 388. Μεταφ. «θερμὰ δάκρυα» II 426, δ 523.

ΘΕΡΜΩ, ἐπικ. (ἑρμω) μόνον ἐν τῇ πρωτ. ἑρμετι, καὶ ἐν τῇ παθ. παρατ. θερμετο, θερμαίνω, «ζεσταίνω», ὅταν «ἑδωρ» 0 426.—Παθ. θερμαίνωμαι, θ 437, Σ 348, «πνοιῇ δ' ἑδω-

μήλοισι μετάρφρονον εὐρέε τ' ὤμαθι θέρμετο· ἐκ τῆς πνοῆς (τῶν ἐπακλουθουσάντων ἑπώνων) θέρμαινέτο ἡ ῥάχισ τοῦ Εὐμήλου ὅτε τὰ νῦτα, Ψ 384.

Θέρος, εὐς, το (Θέρω) γεν. Δωρ. καὶ ἐπικ. Θέρεϊς, η 118, δοτ. οἶρει, X 151. Κυρ. θάλπος, καύσων, Ἰξίστη·, ἰδίως δὲ ἡ θερμὴ ὥρα τοῦ ἔτους, θέρος, «καλοκαίρι», κατ' ἀντιθ. τῆς «ὀπώρας» μ 76, καὶ τοῦ «χειμάτος» η 418. (|| ἢ λ. «θέρος» σφύζεται ἐν τῇ καθομιλογίᾳ, σημαίνουσα ἰδιαιτέρως τὸν θερισμόν, κατ' ἂ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. τῶν ἀρχαίων).

Θερσίλακος [-υ-], ὁ, εἰς τῶν Παιδῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φρονεούσης, P 216, Φ 244.

Θερσίτης [-ι-], ἀν, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολλῶ, 4, 8, 1, υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ ἀσχιστός τῶν ἐπὶ Τροίᾳ· Ἑλλήνων, ἀλλοιθώρας, χαλὸς τὸν ἑταρὸν πῶτα καὶ κυρὸς (καμπούρις). ἢ φιλόφρονος αὐτοῦ καὶ ἀκριτόθυτος· γλῶσσαι ἐψυγε τὰ πάντα, οὐδὲ τῶν ἐπιφανείων ἀνδρῶν φειδόμενη. Ἀλλ' ὁ Ὀδυσσεύς διὰ τοῦ στήθερος τοῦ ἡνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, B 242—274. (Πιθανῶς συγγ. τῷ θάρσος).

Θέρμα, θερμαίνω μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοι· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ παθ. Θέρομαι, μέλ. Θέρομαι, ἀόρ. ῥ'. παθ. ἐθήρην, ὑποτ. Θερῶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ θερῶ· ἄ.) θερμαίνομαι, τ 64, 507, «πυρὸς» ἀπὸ τῆς φωτιᾶς, ὅ ἐ. πλησίον τοῦ πυρός, ρ 23· (|| κατὰ τὸς «λούεσθαι ποταμοῦ» Z 508) ῥ'. καίνομαι, μετὰ γεν. «πυρὸς» ὑπὸ τοῦ πυρός, Z 334, A 667.

Θέε, ἴδ. τίθημι.

Θέσκελος, ὄν, ἐπικ. (θεός καὶ ἑταίρος, κατὰ συγκοπήν ἀντὶ τοῦ θεο-ἑταίρος) κατ' ἀρχάς = οὐκ ἐταίρος, ὁμοιος μὲ θεόν, 60. θεῖος, ὑπεράνθρωπος· ἐπομ. θαυμασίος, παράδοξος, μόνον ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν· θεσκ. ἔργα· Γ 430, λ 374, 640.—Ἐπίρ. «ἔκτο οὐθέσκελον αὐτῷ» ἦτο θαυμασίως ὁμοία μὲ αὐτόν, Ψ 407.

Θεμῶς, ὁ (τίθημι), τὸ τεθεμμένον, τὸ σταθερῶς κείμενον, καθεστώς, ἔθιμον, νόμος, «λῆκτροισι παλαίου θεσμὸν ἴκοντα» ἦλθον εἰς τὴν συνήθειαν (εἰς τὴν συνήθη καίτην) τῆς παλαιᾶς κλήνης, ψ 296+. (Ἀλλ' ἀντὶ ταύτης τῆς ὁμοιοσύνης βεβαιωμένης ἐρμηνεύει ὁ Ἀμεῖς κατὰ τὸν Δαιδερλ. ἐκλαμβάνει τὴν λ. θεσμὸς εἰς τοπικὴν σημ. θέσις). «Θεσμοὶ εἰρήνης» οἱ νόμοι τῆς εἰρήνης, Γμ. 47, 6.

Θεσπέσιος, ἴν, ἰον. 1) Ἐνεργ. θεῖως ὁμιλῶν ἢ φεγγόμενος, θεοῖς ῥήμων, «ἀοιδῆ» B 600, «θεσπέσιαι Σεῖρήνες» θεόφθογοι Σεῖρ., μ 458. 2) Παθ. κυρ. θεοῖς ῥήτος, θεόπνευστος· εἶδεν ἐν γένει ἄ.) θεῖος· βηλός· A 591, «ἄντρον» ν 363, καὶ ἡ δοτ. θεσπεσίη (ἐξυπ. βουλή ἢ μοῖρα, κατὰ τὸ Πλατωνικόν «ὕψις μοῖρα») ὡς ἐπίρ. κατὰ θεῖον βούλησιν, B 367· ῥ'. συνήθ. σημαίνει πᾶν ὅ,τι μέγα, λαμπρόν, ὑψηλόν, ἰσχυρόν, ὑπεράνθρωπον, εἴτε ἐκ τῆς γῆ-

σεως εἴτε ἐκ τῶν ἀνθρώπων προέρχεται, θεῖος, ἔργος, ὑπερμεγέθης, σφοδρὸς, ἐκπληκτικὸς, θαυμασίος, «ἀλαλητός, ὁμαδός, ἀχῆ, λαγῆ κ. ἄ.», Ὁμ. πλγ. «φύλα, φόβος» ἰσχυρά, κατὰ κράτος φυγή, I 2, P 48· (ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινων· ὑπὲρ φύσιν, θεοπεμπτος, ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης)· ὡσαύτως «λατλαψ, νέφος, ἀγλός» O 669, η 41, ε 68, μ 314, γ 342, «ἄντρον» ἐξείρετον μαλλί, ε 434, «0. χαλκός» τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν χαλκῶν ὅπλων, B 457· ὡσαύτως «0. κτεάτεσσιν» ν 289.—Ἐπίρ. «θεσπεσίος ἐφύθη» κατὰ κράτος ἐφυγον, O 637. (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ θεός καὶ εἰπεῖν, καὶ οὕτως ὁ Δαιδερλ. παράγει πάσας τὰς σημασίας ἐκ τῆς 1). Πιθανώτερά φαίνεται εἰς τινὰς ἡ γνώμη τοῦ Λόβσκ. ὅτι ἡ λ. θεσπεῖς, ἐξ ἧς κατ' ἐπέκτασιν τὸ θεσπέσιος, ἔγενεν ἐκ τοῦ θεῖος διὰ παρενθήκης τοῦ π, κατ' ἀναλογίαν τοῦ δ: λείος, λιστός, λιστός. || Ὁ δὲ Κούρτιος ὁρθότερον ἀποδέχεται τὴν συνήθην ἐτυμολογίαν· ἐκ τοῦ θεσ- (ἴδ. θεός) καὶ ἐπ-, θεσπεῖς, θεσπεῖς, καὶ ἐντέθεν θεσπέσιος).

Θεσπία, ἡ, ἐπικ., αἱ Θεσπιαί, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας· εἰς τὴν ὑπόκειται τοῦ Ἑλικωνος· κατὰ Στράβ. 9, 2, 25 ἀπαικία Θρακῶν, ἡ κατὰ τινὰ ἐγγύριον παράδοσιν ἐκ τοῦ Θεσπίου, υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθίδος οὕτως ὀνομασθεῖσα, περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ἑρωτος καὶ τῶν Μουσῶν, B 498. (Ἐνταῦθα ὁ Οὐδῶπιος κατὰ τὸν Πρωιδιανὸν καὶ τὸ Ἐνέτικ. χειρόγραφον γράφει Θεσπία (τὸ εἶνε μακρόν). || ἢ θεῖος τῆς ἀρχαίας πόλεως ἦτο, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Θεσπίου, ἀπέναντι τοῦ σημερινοῦ Ἐρημοκάστρου).

Θεσπιάδης [-υ-], ἐς, ἐπικ. (θεσπία, εἶλω), γεν. ἑός, κυρ. θεόφλεκτος, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀναρθείς, ἐν γένει δὲ σφοδρὸς, πάντοτε ὡς ἐπὶ 0. τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, «0. πῦρ» M 477, 441, γ 490, Φ 342 κ. ἄ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ἐν τῇ δ 418.

Θέσις [-υ-], ἰον, ὁ, ἡ, ἐπικ. (περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. θεσπέσιος ἐν τέλ.). 1) θεόπεμπτος, θεόπνευστος, ἐπὶ 0. τοῦ «ἀοιδῆ» καὶ «ἀοιδός»· Ὁδ. α 328, θ 498, ρ 385. 2) ἐν γένει θεός, λαμπρὸς, σφοδρὸς, οἶον «ἄελλα»· Γ. Ἀφρ. 209.

Θεσπράτοι, οἱ, ἔθνος Πελασγικόν, ἐν τῇ μέσῃ τῆς Ἠπείρου κατοικοῦν περὶ τὴν Δωδώνην, ε 315, 327, π 65, 427.

Θεσπάλως [-υ-], ὁ, υἱὸς τοῦ Πρακλείους καὶ τῆς Χαλκιδῆς, θυγατρὸς τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς Κω, πατὴρ τοῦ Φειδίππου καὶ τοῦ Ἀντίφου, B 679.

Θεστορίας [-υ-], ὄν, ὁ, Α') πατρωνομ., υἱὸς τοῦ Θεσπτορος· ἄ.) ὁ Κάλχας, A 69· ῥ'. ὁ Ἀλκιόπης, M 394. Β') ὡς κυρ. δν. Ἐπιγ. 5.

Θέσταν, ὄρος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰδμονος, μάντις καὶ Ἀργοναυτῆς, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος, τοῦ

Ἀλκιμένονος, τῆς Λευκίππης καὶ τῆς Θεονόης, Ὑγν. μῦθ. 160. 2) υἱὸς τοῦ Ἥνωπος, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 404. οἰκσφατος [-], οἶκ (θεός, φημί), ποι. 1) θεοῦ ῥήτορας, ὑπὸ θεοῦ εἰρημένους ἢ ὠρισμένους, πρῶτον ῥημάτων, Θ 477, τινί, δ 564, κ 473. Ὅθεν τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. οἰκσφατος, θεῶν ῥήματα, θεῶν λόγια, χρησμός, Ε 64, λ 154, 297, «θεσφατα παλαιάτα» παλαιὰ θεῶν λόγια, ι 507, ν 172. 2) ἐν γένει θεοπολιέτης, θεοπεμπτος, «ἀήρ» η 143.—Τῆς Ἰδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ.

Θέτις [-], ἡ, γεν. ιασε, Θ 370, δοτ. Θέτι [-] (ἀντί τοῦ Θέτι) Σ 407, αἰτ. Θέτις [-], κλ. Θέτι [-], (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Θέτις) Σ 383, 424, Ω 88, μία τῶν πολλῶν Νηρηίδων, θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλεύς, ὅτι ἐκουσίως, ἀλλὰ κατὰ βούλην τοῦ Διός, Σ 634 ἐξ., Ω 62. Ἐκ τῆς μεγάλης πρὸς τὸν υἱὸν τῆς στοργῆς ἀναδίνει εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἱκατοῦσι τὸν Δία νά ἐκδικήσῃ τὴν εἰς αὐτὸν γενομένην ἀτιμίαν, Α 502 ἐξ. Ὁ δὲ Ζεὺς χαρίζεται εἰς αὐτὴν λίαν εὐνοίαν· ἐνθυμούμενος ὅτι ποτὶ ὅπ' αὐτῆς ἐσώθη, ὅτε οἱ ἄλλοι θεοὶ ᾔχελον νά τὸν θέσωσι, Α 397 ἐξ. Κατοικεῖ ἐν τῇ βύθῳ τῆς θαλάσσης, διὰ καὶ καλεῖται «ἀλοσύνῃ». Γ 207. Κατὰ τὸ Ω 73 ἐξ., 753, πρὸλ. Α 357, Σ 35, ἡ κατοικία τῆς δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς Τροίας.

οἶα, ἐπικ. οἶα, Ζ 507, Κ 437, μέλ. θεόσομαι, Α 701, Ψ 623, παρ. θαμίστ. θεόσκον, Γ 229. 1) τρέχω, σπεύδω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ὁμ. πλη., «ποδέσσι, ποσὶ» Ψ 623, θ 247, «μετὰ τινα» σπεύδω, τρέχω κατόπιν τινός, Κ 63, «πολέας πεδίοιο» διὰ τῆς μεγάλης πεδίαδος, Δ 244, Ζ 507, Χ 23, (π. περὶ τῆς τοπικ. ταύτης γὰρ ἐν τῇ καθομιλου. ἰδ. κίμι), «περὶ τρίποδος θέω» περὶ τρίποδος, «παρὰ τρέχω» («παρὰ γινώσκω εἰς τὸ τρέξω») Α 704, «περὶ ψυχῆς Ἐκτορος θέον» Χ 161 (Ἐκτωρ ζ' Ἀχιλλεύς· ἔτρεχον ἀμφοτέρω ταχέως ὡς περὶ ἀθλοῦ περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐκτορος, ἢν αὐτὸς μὲν ᾔθελε νά σώσῃ, ὁ δ' ἕτερος νά ἀρπάσῃ). Πολλὰκις συντάσσεται μετ' ἄλλων ῥημάτων κατὰ μεταχθὴν τροπικῇ, οἷον «ἤλθε θέουσα» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλου. «ἤλθε τρέχοντα», ἤλθε δρομαίως, Ζ 54, 394, Ρ 157, Σ 167· ὡσαύτως «ἔξε θέων» γ 288, «θέων παρῆστη» Ο 649 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἀφύγων· ἀ.) κινουμένων πραγμάτων, τρέχω, οἷον περὶ πλοίου, Α 483, ε 429 κ. ἀ., περὶ κυλινδουμένου βράχου, Ν 144, περὶ τοῦ κεραιευτικοῦ τροχοῦ Σ 604, περὶ τοῦ δίσκου «ἀπὸ χειρός» φεύγει ἀπὸ τοῦ χεῖρι, θ 193· β.) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, διαθεῖω, ἐκτείνωμαι, «φλέψ ἀνά νύκτα θέουσα» Ν 547· ἴδιως δὲ περὶ παντός κυκλωτοῦ, «ἀντοῦς πυμάτης θέαν ἀσπίδος» Ζ 418, πρὸλ. Γ 275, ω 208.

Θεότερος, η, οἶκ, ἰδ. οἶκος.

Θήβαί, ὄν, αἰ, ποι. δι. Θύβα, ἡ, 1) ἀρ-

χαιστέτη καὶ ἐπιφανεστάτη πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν παταμόν, κτίσμα τοῦ Κάδμου, ἐξ οὗ ἡ ἀκρόπολις αὐτῆς ὀνομάσθη Καδμεία, ἔπειτα δὲ αὐξήθησα ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος. Σήμερον ἐν τῇ καθομιλου. λέγεται «Φήβα». Παρ' Ὁμ. εὐρίσκεται εἰς ἐνικ., Δ 378, 406, λ 265 κ. ἀ., εἰς πληθ., Ε 804, Ζ 223, Ο 247 κ. ἀ. Ἐπωνομάζετο «ἐπτάπυλος» λ 263, ἰδ. Ἀπολλ. 3, θ, ε· ἔτι δὲ καὶ «ἐυστέφανος» Γ 99, πρὸλ. Ἱηοῦναι. 2) ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς ἀνω Αἰγύπτου (Θηβαῖδος) παρὰ τὸν Νεῖλον, μετέπειτα Διὸς πόλις ὀνομασθεῖσα, περιβόητος διὰ τὰ πλούτη τῆς, ὅθεν καὶ παρ' Ὁμ. «ἐκατόμυλος» ἐπωνομάζεται, μόνον κατὰ πληθ. Ι 384, δ 126, 127. 3) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνικῶς, πόλις τῆς Τροίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὅρου Πλάκου (δ' ε καὶ Ἱποπλακίη Θήβη), κατοικοῦμένη ὑπὸ Κλίων, ἔδρα τοῦ Ἡετίωνος, τοῦ πατρὸς τῆς Ἀνδρομάχης, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς. Κατὰ τὰ σχόλια ἦτο τὸ μετέπειτα Ἀδραμύτιον (ἀρμότερον δηλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀδραμυτηνῶν, Στράβ. 13, 1, 61), Α 366, Ζ 397. Ὁ πληθ. «Θήβησιν» μόνον Χ 479. Πρὸλ. Στράβ. 13, 1, 7.

Θήβασκε, ἐπὶ ῥ. ποι. ἀντί τοῦ Θήβαζε, εἰς τὰς Θήβας, Ψ 679.

Θηβαῖος, αἶν, αἶον, Θηβαῖκός, καὶ ὡς οὐσιαστ. Θηβαῖος, κάτοικος τῶν Βοιωτῶν Θηβῶν, κ 492.

Θηβαῖος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, πατήρ τοῦ Ἥνωπέως, Θ 120.

θῆγω, μέλ. ἔω, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐθηξάμην· ἀ.) ἀκονῶ, ὁξύνω, περὶ τοῦ ἀκρόν «ὑδάντας» Ὑλ. Α 446, Ν 475· β.) μέσ. ἀκονῶ τι τῶν ἑμαυτοῦ, «δύρου» Β 382.

θηέσμαι, ἴων. ἀντί τοῦ θεάσμαι, β'. ἐνικ. τοῦ ἵναστ. τῆς εὐκτ. θηοτο, Ω 448, παρ. γ'. πληθ. συνηρ. θηέντο ἴων. ἀντί τοῦ· ἐθεοντο, ἀόρ. ἀ. ἐθηξάμην, εὐκτ. γ'. πληθ. θησάτο (ἐκ τοῦ θεάσμαι, ὅπ. ἰδ.), βλέπω μετὰ τινος διαφέροντος, θεωρῶ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ θαυμασμοῦ βλέπω, θαυμάζω, μετ' αἰτ. Η 444, Σ 524 κ. ἀ., «θηέτο δὲ πάντα θυμῷ» ε 76, ἀπολελ. ζ 237· διὸ καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ «θαμβῶ» Ψ 728, 884, μετὰ τοῦ «θαυμάζω» ἰδ. τὴν λ.. «θηήσαντο ἰδόντες»· ἐθαύμασαν ἰδόντες, θ 47.

θῆς, ἐπ. ἀντί τοῦ θῆς, ἰδ. τίθημι.

θῆται, ἄρσ, ὁ, ἰδ. σφηντήρ.

θῆσιον, τό, ἐπ. ἀντί τοῦ οἰσίου, ὅπ. ἰδ.

θῆλας, αἰτ. πληθ. τοῦ θῆλας.

θηλέα, ἐπικ. (θηλή), θάλλω, ἀνθῶ, μετὰ γεν. «λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ σπένου βήλου» ἡνθου, ὅ ε. ἦσαν μαλαφύται ἐξ ἴων καὶ σελίν, ε 73 f. ἰδ. σάλλα.

θηάτε, εἰα, ι (ποι. ζ' δικατέλ., οἷον Ε 269, Κ 216, Γ 97, Ψ 409, ε 467, ζ 122, κ 527, 572).

4) θήλυς, „θηλυκός“, (τοῦναντίον ἄρην) „θήλια θεός“ Θεά, Θ 7, „θήλεας ἵππους“ θηλυκά ἄλογα, „φορ(δ)άδες“, E 269, A 681, „αὐτή“ θηλυκή φωνή, δ. ε. γυναικεία, ζ 122, ὅθεν πρυφερός, ἰδ. κατωτ. 2) δροσιτικός, δροσερός, „ἔερση“ ἡ δροσιτική, ἡ „κατάψυχος“, ψυχρά δρύσος, ε 467.—Συγκρ. ἀνευ συγκριτικῆς σημασι. ὡς τὸ ἀγρότερος, ὁρέστερος κ.τ.τ., ἡ θετικὸν μετὰ καταλήξ. συγκριτικῆς ΟΠΑΤΕΡΟΣ, η, ὦν, ποι., μόνον ἐν τῷ „Θηλύτεροι θεαὶ καὶ θηλ. γυναῖκες“ αἱ τρυφεραὶ, αἱ λεπτοφυεῖς γυναικες, Θ 520, ὁ 324, λ 386, 434, ψ 466. (|| Ὁ δὲ Ἀρείς θεωρῶν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἄνταν αἰθηματικὴν ὡς πρὸς τὴν Ὀρμ. ἐπαγγίν, νομίζει ὅτι ὁ πλεοναστικὸς αὗτος προσδιορισμὸς εἶνε ἐπικὴ καὶ ἀφελής· ἐμφατικωτέρα ἔκφρασις τοῦ γένους, πρὸλ. „νεκῶων κατατεθνηῶτων“ κ 530).

ΘΗΜΑΝ, ἦμος, ὁ (τιθημι), σωρός, „θημωνιά“, „ἦμων“ ε 368 f.

ΘΗΝ, ἐπικ. ἐγκλιτ. μόριον (κατ' ἀρχάς ἕτερος διαλεκτικὸς τύπος τοῦ δὴ) βεβαιωτικόν, ἐκφράζον τὴν τοῦ ὑποκειμένου πεποίθησιν, βεβαίως, δά, I 394 f. ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν εἰρωνικῶς, ὅπως ζῇ τὸ „δὴ που“, N 620, P 29· ἐπιτείνεται ἐν τοῖς ἔξῃς συνδυασμοῖς: „ἡ θήν“ E δά, „ἔννοια σου δά“, (|| τὸ δ' ἐπόμενον „ἔξάνω“ δύναται μὲν καὶ ὡς μέλλ., δύναται ὅμως καὶ ὡς ἐνεστ. νά ἐρμηνευθῇ μὲ σημα. τοῦ βεβαίως μέλλοντος νά γένη), A 635 κ. α., „οὐ θην δὴ“ κατ' οὐδέναν τρόπον, εἶνε ἀδύνατον νά, γ 352. Σημειωτέον καὶ οἱ ἔξῃς συνδυασμοί: „οὐ θην“ ὅχι δά, B 276, Θ 448 κ. α., „οὐ μὲν θην“ κείνης γε χειρὶν ἐχθροὶ εἶναι· καὶ ὅμως δὲν πιστεύω δά νά ἦμαι χειροτέρα ἐκείνης, ε 214, „ἐπεὶ θην“ ἐπειδὴ βεβαίως, π 91, „καὶ γάρ θην“ διότι βεβαίως, ἀναμφιβόλως, Φ 568.—Τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθ, ἀνωτ.

ΘΗΟΤΟ, ἰδ. ΘΗΕΟΜΑΙ.

ΘΗΡ, ΘΗΡΟΣ, ὁ, πολλὰν ποι., „θηρίον, ἀγρίμι(ον)“, K 184, ε 473 κ. α., Γμ. 18, 43, πρὸλ. ΘΗΡ.

ΘΗΡΕΥΤΗΣ, οἷ, ὁ (θηρεύω), κυνηγός, κυνηγετικός, Θηρευτικός, μόνον ἐν συναφείᾳ μετὰ τοῦ ὀνόματος „ἀνὴρ“ καὶ „κύων“, ὅταν „κύωνες“ καὶ ἀνδρῶν Θηρευτῆς· *Ιλ. M 44, „κυσι Θηρευτῆς“ A 323.

ΘΗΡΕΥΩ, κυνηγῶ, τ 466 f, μόνον κατὰ μετοχήν.

ΘΗΡΗ, ἡ (Θήρ), Θήρα, „κυνηγι(ον)“, E 49, K 360, ε 429, ἄγρα, „κυνηγι“, ι 158.

ΘΗΡΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, Ἰων. ζ ποι., ζ ΘΗΡΗΤΑΡ, ὄρος, ποι., I 344 f (Θηράω), κυνηγός, „ἀνδρες Θηρ.“ M 470, „αἰετὸς Θηρητῆρ“ Φ 252, Ω 310, „τοῶν Θηρ.“ ὁ κυνηγῶν (καὶ θέλων νά κλέψῃ) τὰ τῶνα, φ 397, (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βέκκερος ἐν τῇ B· καὶ Ἀμεϊ· ἄλλοι δὲ φυλάττοντες τὴν συνήθη γραφὴν Θηρητῆρ (Θηέομαι, Θεά-

μαι), ἐρμηνεύουσι Θεατῆς, ἔπομ. εἰδήμων. || Ἀλλ' εἶνε δυνατόν τὸ „Θηρητῆρ“ καθ' αὐτὸ νά νοηθῇ: κυνηγός, καὶ ἡ γεν. „τόξων“ νά συναφθῇ πρὸς τὸ „ἐπικλυπος“, ἰδ. ταύτην τὴν λ., ἔμπειρος τῶν τόξων).

ΘΗΡΙΟΝ, τὸ, „θηρίον“ (προφ. „Θερίο“), „ἀγρίμι“, ἐπὶ ἐλάφου „μέγα Θηρίον“, κ 174, 480· κατ' ἀντίθ. τῶν „ἀνθρώπων“ ζ „οἰωνῶν“ Γ. Ἀφρ. 4. (Κατὰ τῆς συνήθους γνώμης, ὅτι ἡ λ. Θηρίον, ὡς καὶ χρυσίον, σιτίον κ. ἄ. τύπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ σημασίαν ἔχουσιν ὑποκοριστικῶν, ἀντιτάσσεται ὁ Κλάσσαν, δυσχარიζόμενος ὅτι ταῦτα τὰ ἐκ περιληπτικῶν οὐσιαστικῶν παράγωγα οὐσιαστικὰ σημαίνουσι τὸ πρὸς ὠριμένην χρῆσιν ἀπὸ τοῦ πληθους χωριζόμενον ἄτομον· Θηρίον λοιπὸν σημ. τὸ ἄτομον, Θήρ δὲ τὸ εἶδος).

ΘΗΡΕΚΟΨΑΣ, ὄκ, ἐπικ. (Θήρ, σκοπέω), ἐνεδρεῦν, ἡκατερεῶν, ἡ σκοπεῦν τὰ Θηρία, „Ἰογ' ἔπειθ' ὀφρ.“, Γμ. 27, 41.

ΘΗΡΕΥΩ, οἷ, ὁ, μισθωτός, ἐργάτης, δ 644 f, τὸν ἀπείχεται μετὰ τοῦ „ὄμωες“, ὅπ. ἰδε. *Πρὸς τὸ ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἐλευθεροὶ μὲν, ἀλλὰ πτωχοί, οἷνες καθ' αὐτοὺς κατοικοῦντες εἰργάζονται· ἐπὶ μισθῷ δουλικὰς ἐργασίας παρὰ τοῖς πλουσίοις, καὶ μεγάλα ἔχουσι κτήματα καὶ οὕτως ἀπείζων. (Κατὰ τὸν Βούττη. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ΘΗΡ, τιθῶμι, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ Γερμ. Sasse, Insasse, (ἐνοικός), || καὶ σημαίνει τοὺς ἀρχαίους κατοίκους κατακτηθείσης τινὸς χώρας, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν κατάκτησιν περιήλθον εἰς τοσούτην πέναν, ὥστε νά ἐργάζωνται ἐπὶ μισθῷ τὰς γαίας τῶν κατακτητῶν. Κατὰ δὲ τὸν Δοϊδερλεῖνον εἶνε ἀντὶ τοῦ Θετός, τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ συνθέτου σύνθετος, ὃ εἰ συμπεφωνημένος (ὡς ἐκ τοῦ συντίθεμαι δῆθεν) μισθωτός. Νομίζω ὅτι καὶ μόνον τὸ ἀπλοῦν Θετός, τεθειμένος, τεταγμένος (εἰς ἐργασίαν τινά) περιέχει ἐν ἐκωτῇ τὴν ἐννοίαν τοῦ μισθωτοῦ).

ΘΗΕΛΙΑΤΟ, ἰδ. ΘΗΕΟΜΑΙ.

ΘΗΕΛΑΤΟ, ἰδ. οἶα.

ΘΗΕΕΪΣ, ἦρος καὶ ἔας, αἰτ. ΘΗΕΕΑ, ἤρωε Ἰωνικός καὶ ἰδῶς Ἀττικός, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἰθρας, ἡ κατ' ἄλλην παράδοσιν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων ἡρωικῶν πράξεων ἀξιοσημειώται εἶναι ὁ φόνος τοῦ ἐν Κρήτῃ Μινωταύρου συνεργεῖν τῆς Ἀριάνης, λ 322, ἡ πρὸς τοῖς Κενταύροις μάχη ἡ κατὰ τὸν γάμον τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου Περῖθου γενομένη ἐν Θεσσαλίᾳ κ. α. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδετο καὶ ὁ συναϊσμός τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, τῶν πρότερον κατὰ δῆμον οἰκούντων, καὶ ἡ θεμελίωσις τῆς μετέπειτα πόλεως Ἀθηνῶν, A 265, λ 634. (Ἀμφοτέροις ὅμως οὗτοι οἱ στίχοι εἶνε νόθοι).

ΘΗΕΪΑ (Θήε), ἀφρ. ἐθήευσσα, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, „δουλεύω“, Φ 444, σ 357, τινί, λ 489.

Υοι [-], μῦθον ἀχώριστον, προσαρτώμενον εἰς ὀνόματα καὶ ἀντωνυμίας, τὴν ἐν τόπῳ στήσιν σημάτων, ὡς «ἀγρόθι, αἰκοθι, ἄλλοθι, αὐτόθι, Ἰλιόθι», μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνῳ, ὡς «ἡμέθι» (ὅπ. γδ.) τὰ πρωί, Ὁμ. πλχ.

οἷς, οἶνδε [-], ὁ (τιθημι), 1) κυρ. παρ. σωρός, «πολύς δ' ἄμψ' ὀστεόφιν (=ὀστέων) οἷς ἀνδρῶν πυθαμένων» πέρει δὲ εἶνε μέγας σωρός ὀστέων ἀνδρῶν σηπομένων, μ 45. 2) ἰδίως ὁ τῆς ἄμμου σωρός ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, «ἄμμου θιάσις» καὶ ἐν γένει αἰγιαλός, παραλία, «0. θάλασσης ἡ ἄλός» μόνον κατὰ δοτ. ἢ αἰ. τοῦ ἐνικ., Α 34, τ 290, τ 46. (Τὰ γένος διακρίνεται μόνον ἐκ τοῦ Ψ 693, «θῖν' ἐνὶ φυκιδέντι» ζ μ 45, ἐξ ὧν φαίνεται ὅτι εἶνε ἄρσεν, ἐν ᾧ μετέπειτα εἶνε ἄρσεν, καὶ θηλ.).

Θίσκη, ἡ, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. καὶ **Θίσβαι**, αἱ, ἀρχαία πόλις τῆς Βουωτίας εἰς τὴν ὑπὸ ῥοίαν τοῦ Ἑλικωνος μεταξὺ Κρεοῦσης (ἢ Κρεούσις) καὶ Θεσπιῶν, ἔχουσα ἐπίγειον (ἢ ἐπὶ τοῦ σημερινοῦ κόλπου τῆς Δομβρίνας μίαν ὄραν ἀπέχον τῆς πόλεως, ἥτις σήμερον λέγεται Κασκασί. Ἐπὶ τῶν γυμνῶν νήσων τῶν περικυκλουμένων τὸν κόλπον παρατηροῦνται καὶ σήμερον στίφη πολλὰ ἀγρίων περιστέρων, ὅθεν ἢ παρ' Ὁμ. «πολυτέρων Θίσβη», Β 503. πρὸλ. Στράβ. 9, 2, 28.

Ολλῶ, ὁρ. ὀλλασα, ἐπικ. σσ. θράω, συν-τρίβω, «σπάνω (καὶ σπάζω καὶ σπῶ), πασκέζω», μετ' αἰ. «κοτύλην» Ε 307, «κυνέην» Μ 384, «ὀστέα» σ 97.

Ολίω [-], μέλ. ὀλίψω, πιέζω, «ζουλώ (ἢ ζουλιζώ)». Μέσ. «ὀλίσφεται ὠμούς» 04 κατατρίψῃ τοὺς ὠμούς του, ρ 241 f.

Ονήσκω (ἐκ τῆς ρίζ. θαν- κατὰ μετὰ θ. θαν-), μέλ. θανοῦμαι, ἀπαρρ. Ἰων. θανέσθαι, ὁρ. εἰ. ἔθανον, παρκα. τέθνηκα, καὶ τοῦτου συγκαταμ. τύποις: πληθ. τεθναμένοι, τεθναῖσι, εὐκτ. τεθναίην, πρσσι. τεθναθί, ἀπαρ. ἐπικ. τεθνάμεν καὶ τεθνάμεναι, μετοχ. τεθνεώς μόνον ἐν τῇ δοτ. τεθνεώτι (κατὰ συνίζ. τρισύλλαβ.), τ 334, συνηθεστέρα ἡ ἐπικ. τεθνηώς, -ώτος καὶ ἐνίοτε τεθνηότος, ω 56, Ν 659, Τ 300, Ω 20, Θηλ. τεθνηκυῖα, ὁ δὲ Δινδόρρ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι τεθνηυῖα, δ 734. (Τὴν Ζηνοδότειον γραφὴν τεθνεώς ὁ Οὐόλφριος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐξώρισεν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, συμφωνήσαντος καὶ τοῦ Σπικζέριου ζ τοῦ Βουττι. πλὴν καθ' ὅτι οὗτος θεωρεῖ αὐτὴν ὀρθὴν τοῦλάχιστον ἐν τῇ γεν. τεθνηώτως. Ὁ δὲ Βέκκ. νεώστι οὐ μόνον ταύτην θέλει ν' ἀποκαταστήσῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν θηλ. τύπον τὸν διὰ τοῦ κτ τεθνηκυῖα, κατατεθνηκυῖης κτλ.). Σημ. 1) ἀποθνήσκω, εἴτε φυσικῶν εἴτε βίαιον θάνατον, «ὑπὸ χειρῶν τινος» ὑπὸ τῶν χειρῶν τινος, Ο 289, «οικτείστερ θανάτῳ» λ 412. 2) ἐν τῇ παρκα. «εἶμαι ἀποθαιμένος, ἀπέθανα» (τοῦναντίον τοῦ ζῆν), ε 432, μετοχ. «τεθνηώς» ἢ ἀποθάνων, ὡσαύτως: «τεθνηώς νεκρός» τὸ νε-

κρὸν σῶμα ἢ πτώμα, Ζ 71, μ 40, πρὸλ. τὴν λ. καταθνήσκω, «οἱ θανόντες» οἱ ἀποθανόντες, Π 457, Χ 389 κ. ἀ.

Ονητός, ἡ, ὄν (ὀνήσκω), ονητός, ἐπιθ. τῶν ἀνθρώπων, Ν 322. ὡς οὗς. «οἱ ονητοί» (τοῦναντίον οἱ ἀθάνατοι), Μ 242, τ 593.

Θοινάω, γεύομαι, γευματίζω, παρ' Ὁμ. μόνον ἀπαρρ. παθ. ὁρ. ἀ. «θοινηθῆναι» ἵνα φιλευθῶσι, ἵνα γευθῶσι, δ 36 f. Ἐκ τοῦ

«θοῖνη. ἡ, γεῦμα, φαγεῖν» Βατρ. 40. (ἢ ἔτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ θῆλ (θῆ-λάω) οἰονεῖ: πότος κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ οἶα (θυσιάζω): εὐωχία, ἐστίασις, ἐπειδὴ πᾶσα θυσία συνεπήγετο ἐστίασιν, πᾶσα δὲ ἐστίασις προσηύχεται θυσίαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ φθαρτολογικῶς δὲν εἶνε ἀναντιρρήτος ἡ τοιαύτη ἐτυμολογία, ἴσως δὲν εἶνε ἀπίθανος ἡ ἐκ τοῦ οἶα (θασίω, θάκος, θάκος)=κάθημαι, κείμαι, καθ' ἣν θοῖνη λέγεται ἡ ἐστίασις, εἰς ἣν «στρώνονται» οἱ ἄνθρωποι, πρὸλ. τὸ Γερμ. Gelag=θαῖναι, ἐκ τοῦ legen=τιθέναι ἢ Hegeu=κεῖσθαι).

Θοαὶ νῆσοι, γδ. θοοῖ.

Θόας, ἄντορ, δ. 1) υἱός τοῦ Ἀνδράμονος καὶ τῆς Γοργούς, βασιλεὺς τῆς Πλευρώδος καὶ Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ, Β 638, Δ 275, ε 499.

2) υἱός τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς Αἰθῆρας, πατήρ τῆς Ἐψιπύλης, μόνος αὐτὸς σωθεὶς κατὰ τὴν ἐν Αἰθῆρᾳ ἀνδροφονίαν ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις κρυφίως τὸν ἑπεμψεν εἰς τὴν Οἰνύην, Ξ 230, Ψ 745. 3) εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθεὶς, Π 344.

Θοή, ἡ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. θοή), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 40.

Θόλος, ὁ, κυρ. ἡ θολωτὴ στέγη, ἔπειτα ἰδίως κυκλωτερεῖς οἰκοδόμημα θολωτόν, ὡς τὸ ἐν Ὁδ. μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τῆς εὐλῆς, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ τὰ τρόφιμα, ἀποθήκη, Αττ. «καλλῆρι», χ 442, 459, 466.

Θοός, ἡ, ὄν, ποι. 1) ταχύς, εὐκίνητος: ἀ.) ἰδίως ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, εὐκίνητος, δῖός, γοργός, ὀρμητικός, ῥαγδαίος (ὁ δὲ κατὰ τοὺς πόδας εὐκίνητος λέγεται «ταχύς, ὠκύς») «Ἀρης» Ε 430 κ. ἀ. «θοός ἔσκε μάχεσθαι» Ε 365 «νῦν θοοὶ ἔστε» ταχέως, ζωηροὶ ἐν τῇ μάχῃ, Π 422. β.) ἐπὶ ἄλλων ἐμφύων, ὡς «ἄγγελος» Γμ. 18, 29, «παράλλιος» Τ. Ἀφρ. 74 γ.) ἐπὶ πραγμάτων κινήτων «χεῖρ» Μ 306, «βίλος» χ 83, «ἄρμα» Ρ 458, «μάστιξ» Ρ 430, «δαίς» γίγνη ἐν τάχει παρασκευασθῆν, θ 38, γδ. λειπρούς. ἰδίως δὲ εἶνε σύνθημα ἐπὶ τῶν «νηῶν» Α 12 κ. ἀ., καὶ ὡς τοιαῦτον συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ὠκύς» η 34 (ἴθθα ὁ Ἄρης τὰ «νηῶς θοή» ὡς μίαν ἔκτατον θεωρεῖ, οἷον εἰς δρόμῳ, εἰς ἐν δύναται νᾶ ἀρμόσῃ τὸ ἐπὶ ὠκύς), «νύξ θοή» ἡ ταχέως νύξ, σταθερὰ ἐπὶ τῆς νυκτός, δοθὲν αὐτῇ ἐκ τῆς περιστάσεως ὅτι παρ' ἡμῖν ταχέως ἐπέρχεται μετὰ τὴν ἡμέραν ἡ

νύξ ἄνευ μακρᾶς διαρκείας τοῦ λυκόφωτος (τὴν ἄμεστον μεταβάσιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν νύκτα, τὴν ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις διὰ παντός τοῦ ἐνιαυτοῦ παρατηρουμένην, ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ.)· κατ' ἄλλους δὲ ἦτοσαν πιθανῶς διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ταχύτερον τῆς ἡμέρας παρέρχεται ἡ νύξ, καθ' ἣν αἱ ἄνθρωποι κοιμώμενοι δὲν αἰσθάνονται τὴν παρέλευσιν· κατὰ δὲ τὸν Βούττιμ. εἶνε ἡ αἰφνίδιος, ἀπώτομος (ὡς αἰφνης ἐπερχομένη), ἀλλὰ συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ φασέρας καὶ ἀλεθρίου. (||. Πρὸς ταῦτα τοῦ Βουττιμ. πρὸλ. τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ. „μὰς πλάκωσεν ἡ νύχτα“, ὅπως λέγομεν καὶ „μὰς πλάκωσεν ὁ ἐχθρός“), K 394, 468, M 463 εἰ., μ 284 (ἐνθα ὁ Νίτσης τὴν «θὸν νύκτα» παραδόξως ἐρμηνεύει· τὴν ὅσταν νυκτερινὴν αὔραν). 2) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, εἰς ὅξυ ἀπολήγων, ὅξυς, „μυτερὸς“ μόνον ἐν τῇ τοπικῇ ὀνομασίᾳ «Θοαὶ νῆσοι» ο 299. Οὕτως ἐλέγοντο μικραὶ τινες βραχύδεις νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀγελίου τὰς ἐσχατιας τῶν Ἑλινάδων ἀποτελεῖσαι καὶ διὰ τὰς ὁξείας αὐτῶν γλώσσαις τὰς εἰς τὴν θάλασσαν προεχούσας Θοαὶ ἢ ὑπὸ τῶν μετέπειτα Ὀξείται ὀνομασθεῖσαι (Στράβ. 8, 3, 26, πρὸλ. 10, 2, 19. ||. Καὶ σήμερον δὲ „Ὀξείαις“ λέγονται, ἴδ. καὶ ἐκίται). (Παράγεται συλλήθως ἐκ τοῦ θέω=τρέχω καὶ σημ. ὁροαίος, ἐπομ. ταχύς, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀκινήτων· εἰς ὅξυ ἀπολήγων· ἀλλ' ἡ ἑτέρα αὕτη σημ. δὲν παράγεται φυσικῶς ἐκ τῆς πρώτης· ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ «ὅξυς», ὅπερ τὸ πρῶτον σημ. μυτερὸς, κοπιερὸς, καὶ ἔπειτα· σφοδρὸς, ταχύς, ὀρμητικὸς. Ἰστέ εἶνε λίαν πιθανὴ ἡ γνώμη τοῦ Βουττιμ. καὶ Νίτση, ὅτι ἡ κυρία καὶ θεμελιώδης σημ. τοῦ ἐπιθ. εἶνε ὁξύς, ἀν δὲ εἶνε ἡ τῆς α' τῆς ρίζης μετὰ τὸ θήγω, ὡς ὁ Βούττιμ. θέλει, ἀθελαν. ||. Ὁ Δυνίερος συμβιβάζει τὰς δύο ἐτυμολογίας λέγων ὅτι τὸ θήγω παράγεται ἐκ τοῦ θέω, ὅπως τὸ σμήγω ἐκ τοῦ σμάω).

θοός (θοός 2), ἀορ. ἀ. θήωσα, ὁξύνω, κᾶμνω τι ὅξυ, «ἄκρον (ρόπαλον)» ι 372 f. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν ταχέως ὥστενα τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ροπαλοῦ).

ΘΟΡΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΚΟΡΕ, ἴδ. ΘΡΕΣΚΑ.

ΘΟΡΙΚΟΣ [-υ-], ὁ, μίς τῶν δώδεκα ἀρχαίων ὑπὸ τοῦ Κέκροπος κτισθεῖσων πόλεων τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλλαν, μετέπειτα δὲ δήμος τῆς Ἀχαμαντίδος φυλῆς, τὰ νῦν «Θερικό», ὅπου καὶ ἐρείπια ἀρχαῖα σώζονται. Ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ θορικόνακ, Ὑ. Δήμ. 126.

ΘΟΥΡΓΕΝ [-υ-] (θούρδος), θορυβῶ, κραυγάζω, Βατρ. 191.

ΘΟΥΤΟΣ, ὁ, θηλ. ΘΟΥΤΙΣ, ἴαος (Θορεῖν, θρώσκω), κυρ. ὁ ἐπιπληθύν, ἐπιτιθέμενος· ἐπομ. ὀρμητικὸς, ἀκρόθετος, ἀχαλίνωτος· τὸ ἀρσ. εἶνε πάντοτε ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως· E 30 κ. ἀ., τὸ δὲ θηλ. «Θοορις» τῶν ὀπλων μετ' ὧν ἐπιτίθε-

ταί τις κατὰ τῶν πολεμίων, «ἀσπίς» A 32, Ὑ 162, «αἰγίς» O 308, «θοορις ἀλκή» ἡ ὀρμητικὴ, ἡ ἐξεγερθεῖσα δύναμις ἡ ἐν ταῖς μάχαις εἶτε πρὸς ἐπιθεσιν εἶτε πρὸς ἀμυναν, Δ 234 κ. ἀ. πλ.χ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον δ 527.

ΘΟΥΚΟΣ, ὁ, ἴδ. ΘΟΥΚΟΣ.

ΘΟΥΣ, ΠΡΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεῖς, E 452. 2) ἕτερος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεῖς, Δ 422. 3) ἄλλος Τρώς μετὰ τοῦ Ἀσίου ἐφορμήσας κατὰ τοῦ τείχους τῶν Ἀχαιῶν, M 440. 4) ἄλλος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθεῖς, N 545. 5) εἰς τῶν εὐγενῶν Φαίαικων, O 113.

ΘΟΥΣ, ἐπὶ. ἐκ τοῦ ΘΟΥΣ, ὁξέως, ταχέως, ἀμέσως, E 533, ε 243 κ. ἀ., Ὑμ. 6, 7.

ΘΟΥΣΑ, ἡ, νόμψ, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος, μήτηρ τοῦ Πολυφύμου, α 74, 72.

ΘΟΥΤΗΣ, ὁγ, ὁ, κλ. Θούτα, ὁ κήρυξ τοῦ Μενεσθέως, M 342, 343.

ΘΡΑΣΙΟΣ [-υ-], ὁ, εἰς τῶν Παιόνων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεῖς, Φ 210.

ΘΡΑΣΟΣ [-υ-], τό, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ΘΡΕΣΚΟΣ, Θάβρος, ἀφοβία, τόλμη, E 446 f.

ΘΡΑΣΤΑΠΗΜΟΣ, ἴδ. ΘΡΑΣΥΜΗΛΟΣ.

ΘΡΑΣΤΕΚΑΡΔΙΟΣ [-υ-υ-], ὄν, ἐπικ. (θρ. καρδία), τολμηρὸς, ἀφοβός, ἀτρόμητος, Ἰλ. K 41, N 343.

ΘΡΑΣΥΜΕΜΝΩΝ [-υ-], ὄν, ἐπικ. γεν. ΘΡΑΣΥ (θρασύς, μένω), τολμηρῶς μένων (ἐν τῇ τάξει), ἀτρόμητος, ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, μόνον E 639, λ 267.

ΘΡΑΣΥΜΗΛΗΣ [-υ-], ὄν, υἱὸς τοῦ Νέστορος, εἰς τῶν ἐπὶ ἀρχηγῶν τῶν φυλάκων τοῦ τείχους καὶ τῆς τάφρου, 184 εἰ. Τὴν αἰσαν αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανάδον εἰκάζομεν ἐκ τοῦ γ 39, 442.

ΘΡΑΣΥΜΗΛΟΣ [-υ-], ὁ, ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 463, καθ' ἣ ἐγράψεν ὁ Βαρνέσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς Θρασυμήδης· ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δυνδორφ.) ἐκ τῶν Ἑνετικ. Σχολ. ἐγράψαν Θρασύδημος.

ΘΡΑΣΥΣ [-υ-], εἴα, ὦ (θράσος), τολμηρὸς, θαρράλεις, ἀτρόμητος, ἐπιθ. ἡρώων Θ 89, M 60· ἴδωσι τοῦ Ἑκτορος Ἰλ. πλ.χ., τοῦ Ὀδυσσεύς K 436, «θρ. χεῖρες» A 553 κ. ἀ., ε 434, «θρ. πόλεμος» μανιώδης, πεισματώδης, Z 254, 472, δ 146 κ. ἀ., εἰτι δὲ παράτολμος, παρὰβος, α 436.

ΘΡΕΣΛΕΚΩΝ, ἴδ. ΤΡΕΣΑ.

ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΣ, ὄν, ἐπικ. (τρέφω), μόνον ἐν τῇ οὐδ. πληθ. «Θρεπτήρια» Ὑ. Δήμ. 468, 293, ὅπερ συνηθέστερον συγκομῇ ΘΡΕΠΤΡΑ (κατὰ τὸ λύττρα ἀντὶ τοῦ λυτήρια καὶ διδαστρά ἀντὶ τοῦ διδασκτήρια), κυρ. ἡ ἀμοιβὴ ἢ τὰ δῶρα, τὰ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰς τροφὰς τῶν παιδῶν διδόμενα, Ὑ. Δήμ. ἐνθ. ἀνωτ., εἰτι

δὲ ἡ παρὰ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀποδιδόμενη εἰς τὸ γῆρας ἀνταμοιβή διὰ τὴν ἀνατροφὴν, ἣν παρ' αὐτῶν ἔλαβον, «οὐδὲ τοκεῦσιν ὁρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε» *Ψ. Δ 478, P 302.

ΘΡΕΦΑ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ἑορέφα, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΘΡΗΚΙΟΙ, ἴη, ἰον (Θρήκη), Θρακικὸς, «Θρ. πόντος» τὸ βόρειον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ βρέχον τὰ παράλια τῆς Θράκης, Ψ 230, «φάσανόν, ἴφος» ἴδ. ταύτας τὰς λ., «Σάμος Θρηκίη» Σαμοθράκη, ἴδ. ΕΛΜΟΣ, N 42.

ΘΡΗΣ, ἰκος [-], ὁ, καὶ συντρ. ΘΡΗΣ, ἰων. ἀντί τοῦ Θρᾶξ, κάτοικος τῆς Θράκης. Οἱ Θρᾶκες εἶνε ἐπίκουροι τῶν Τρώων, B 844.—Ο' Ὀμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους Θρήικα, Θρήικες, Θρήικας, B 595, 844, Δ 533 κ. ἀ., καὶ Θρᾶικες Ω 234, Θρᾶικων Δ 549, Ε 227 κ. ἀ.

ΘΡΗΚΗ, ἡ, ἰων. ἀντί τοῦ Θρᾶκη, Λατ. Θηρησία, χώρα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς νότον περιοριζομένη ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους («Θρηκίου πόντου», Ψ 230). Τὰ πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμᾶς καὶ ἀνατολὰς ὅρια τῆς χώρας εἶν ὀρίζονται παρ' Ὀμ. (|| Πρὸς ὅμους B 845 «ἄσας» Ἑλλησπόντος ἀγῆρρος ἐντὸς ἔργει). Μέρη αὐτῆς μνημονεύονται Πιερία, Ἡμαθία, Παιονία· Εὐθνη δὲ Παιονες, Κίκοις (|| καὶ οἱ Ἑλλησπόντιοι Θρᾶκες, οἱ κυρίως Θρᾶκες, ἴδ. B 845)· ὅρη δ' Ὀλύμπος, ὁ Ἄθως καὶ τὰ Θρακικὰ ὄρη, «Θρηκὼν ὄρεα» Ε 227, ἅπτερ εἰκάζει ὁ Εὐσταθίου· εἶτι εἶνε ὁ Σκόμιος καὶ ὁ Αἰμός· ποταμοὶ δ' Ἀζύος. Μνημονεύεται ἡ χώρα ὡς εὐφορος (ἐριθαλαῖ), κτηνοτρόφος (μήτηρ μῆλων) καὶ πολυένοιος, Α 222, I 72, ὡς κατοικία τῶν ἀνέμων, I 5, καὶ διὰ τὸ ἄγριον καὶ μάχμιον τῶν κατοίκων αὐτῆς ὡς ἐνδιαίτημα τοῦ Ἀρεως, N 301, Θ 361.—Ἐκ τούτου ἐπιβρῆματα Θρηκίηνες ἐκ τῆς Θράκης, I 5, καὶ Θρηκίηνες εἰς τὴν Θράκην, Θ 361.

ΘΡΗΝΕΑ, θρηνώ, κλαίω, οὐδ' ὀρομαι, ἀπολεῖ, ω 64, «κοιθὴν» ψάλλω θρήνον, «μυρολογοῦ», Ω 722. Ἐκ τοῦ

ΘΡΗΝΟΣ, ὁ (Θρέω), «θρηνος», ὁδωρμδε, ἰδῶς, «μυρολόγι», Ω 721 f. Ἐν γένει δὲ πᾶν ἔσμα λυπηρὸν, μελαγχολικόν, οἷον τὸ τῆς ἀηδόνος, Τμ. 48, 48.

ΘΡΗΝΤΕ, γας, ὁ, ἐπικ. (Θρᾶνος)· ἀ.) θρανίον, «σκαμνί(ον)», ὑποπόδιον, συνήθως τὸ εἰς τοὺς πόδας τοῦ «θρόνου» καὶ «κλισμοῦ» προσσηρτημένον (τ 58) καὶ χρησιμεύον ὡς ὑπόρρισμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ καθημένου, Ε 240, α 434 κ. ἀ.) θρανίον, ὑποπόδιον τῶν κωπηλάτων (κατ' ἄλλους δὲ ζυγόν ἢ ἐδῶλιον, ἴφ' οὗ κἀθύνται οἱ κωπηλάται), Ο 729.

ΘΡΗΣ, ἡκός, ὁ, ἴδ. ΘΡΗΣ.

*ΘΡΗΣ, αἰ, νόμφαι Παρνασσίδες, αἵτινες ἐξέθρεψαν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν ψηφρομαντείαν, ἥγουν τὴν τέχνην τοῦ μαντεύειν ἐκ τῶν ψήφων τῶν πρότερον εἰς ὕδριαν ἐμβαλλομένων, γ. Ἐρμ. 552· πρὸς. Ἀπολλ. 3, 40, 2.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΘΡΙΓΚΗΣ, ὁ, παντὸς τοίχου ἢ τείχους τὸ ἀνώτατον μέρος τὸ ἐκτὸς τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ὀλγόν τι προέχον, θριγκός, ἢ στεφάνη, ἴφ' ἧς τὸ γείσων ἐπικείται, ἢ αἰμασιὰ, οἷον αὐλῆς, μάνδρας, ἢ ἐπαλξίς, οἷον τείχους πόλεως, φρουρίου, *Ὁδ. p 267· ὡσαύτως καὶ τὸ ἐν ἡ 87 νοητέον περὶ τοῦ θριγκοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς αὐλῆς· διότι αἱ λέξεις «ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ» σημαίνουν μόνον ὅτι πάντες οἱ τοῖχοι ἦσαν χαλκοὶ οἱ τε ἐξωτερικοὶ (τῆς αὐλῆς) καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ (τῆς οἰκίας) αὐτὴ μεταδίδει δι' αὐτῶν ὁ ποιητὴς εἰς τῶν ἔνδον τὴν περιγραφὴν (ἴτις ἐπέρχεται μετ' ὀλγόν κ. 95). Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἐνταῦθα τὸ «θριγκός» ἐννοοῦντες τὴν στεφάνην ἐκείνην τὴν περιστέφουσαν τὴν ἀνωτάτην ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας. Ἐκ τούτου

ΘΡΙΓΚΟΣ, ὁρ. ἐθριγκώσα, θριγκὼν περιβάλλω, διὰ τινος (ὡς διὰ θριγκοῦ) ἐξασφαλίζω, «ἀγέρδω» Ε 40 f.

ΘΡΙΝΑΚΙΗ [-ω-], νῆσος, ἡ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ΘΡΙΝΑΚΙΑ, μυθικὴ νῆσος ἀκατοίκητος, μόνον ὑπὸ τῶν βαθῶν τοῦ Ἠλίου νημεμένη, λ 407 ἔξ., μ 427 ἔξ., πρὸς 354. Ἀρχατοὶ καὶ τῶν νεωτέρων πολλοὶ ἐρμηνεύται ἀποδίδουσι τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ θέτουσιν εἰς αὐτὴν τοὺς Γίγαντας, Κύκλωπας, Λαιστρυγιάνας, Σικελούς καὶ Σικανούς, ἴδ. Στράβ. β, 2, 4. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἄκρα, ἴσομ. = Τρίνακρία, ὅπως ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο ἡ Σικελία, ὡς ἐκ τῶν τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων· ὀρθότερον ὅμως φαίνεται κατὰ τὸν Γράσορ, Φαίσιν κ. ἀ. ἐκ τοῦ θριναῖ, ὅ ἑ. τρίαίνα, (|| ὅπερ ὅμως παράγεται ὡσαύτως ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἀκή) ὡς νῆσος τῆς τρίαίνης, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ τριαίνουφάρου Ποσειδῶνος κυμένη (|| ἢ μάλλον διὰ τὰς τρεῖς πάλιν ἄκρας τῆς νήσου).

ΘΡΙΣ, θρικός [-], δοτ. πληθ. ΘΡΙΣΙ, θριζέ, «τριχά», ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ν 399, 431, Θ 83, «ἀρῶν» καλλι, Γ 273, ἐκάπρως Τ 254.

ΘΡΟΝΙΟΝ [-ω-], τό, πρωτεύουσα τῶν Ἑπικνημιθίων Λοκρῶν παρὰ τὸν Βοᾶγριον ποταμόν, (|| ἧς σήμερον οὐδ' ἐρεῖπια σώζονται φανερά· πρὸ ἑκατονταετηρίδος ὅμως φαίνεται ὅτι ὑπῆρχον λείψανα λόγου τινός· ἄξια, διότι ἐν τῇ Μικετίου Γεωγραφίᾳ παλαιᾷ καὶ νέα Β'. σ. 325 ἀναφέρεται μὲ τὸ ὄνομα «Παλαιόκαστρο εἰς τὰ μέγαρα»), B 533.

ΘΡΟΝΟΣ, τό, ἐπ. μόνον κατὰ πληθ. τὰ θρόνα, ἄνθη, τὰ κεντητὰ ἢ ὑφαντά, ἅτινα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν χρώματος διακρίνονται τοῦ λοιποῦ ὀψίσματος, X 444 f. (|| Κατὰ τοὺς παλαιούς· ἐρμηνευτὰς ἢ λ. παραγομένη ἐκ τῆς ρίζ. θρο-, θρώσκω, σημαίνει τὰ «ἐκ τῆς γῆς ἀναθορόντα» φάρμακα, φοτὰ δηλ. ἡ ἄνθη, καὶ ἐπομένως τὰ δι' αὐτῶν βεβαμμένα ἔρια, καὶ τίλος· τὰ ἐκ τούτων κεντητὰ ἢ ὑφαντά ἄνθη. Ἄν διὰ ταύτης τῆς

λοφῆς ὁδοῦ ἔρθασεν ἡ λ. εἰς τὴν παρ' Ὁμ. ση-
μασίαν ἢ ἀπλούτερον ὡς ἔξεχοντα καὶ διακρι-
νόμενα τοῦ λοιποῦ ὁράσματος, μένει ἀμφίβολον.
Ἀμφίβολον ὡσαύτως μένει καὶ ἂν εἶνε τῆς αὐ-
τῆς ῥίξης πρὸς τὴν ἐπομ. λ.).

ΟΡΟΝΟΣ, ὁ, ὁρόνος, ἡβρονίτι, ἔδρα δηλ. ἀνα-
παυτική, ἐρείσματα ἔχουσα καὶ ὁπισθεν καὶ εἰς
τά πλάγια, καὶ ὑποπόδιον (ὁρήνον, ἴδ. τ. λ.),
συνήθως ἐκ πολυτίμου ὕλης τεχνουργημένη, Ε
238, Θ 442, Σ 390, Ω 510, δ 51, ζ 308.
Πρὸς πλείονα δὲ ἀνάπαυσιν, ἐνὶ πλυνόν, «λίτα,
τάπεινα, χαίνας, ῥήγια» α 432, κ 352, ι 452
(Σογγ. τῷ Ὀρέοντι).

ΟΡΟΣ, ὁ (ὀρέω), ὁρός, ὁρύδος, ταραχῆς,
Δ 437 τ.

ὈΡΥΓΑΛΙΣΜΑ, ὀρθότ. Ὀρυλίζω [-..] (ὀρύλλος, ὀρ-
τῆς), κακὸν ὄνιον τόνον ἐπὶ τῆς κιθάρας
παράγω, ἴ. Ἑρμ. 488.

ΟΡΥΓΑΛΙΣΜΑ, ἐπ., μέλ. ξω, ὀρυάω, συντρῖω,
«ὀρυλίχθῃ μέτωπον» Τ 396 τ. (Σογγ. τῷ
Ὀρείῳ).

ὈΡΥΓΑΛΙΣΜΑ, ὀρθότ. Ὀρυάω, ὁ (συγγ. τῷ ὀρύος),
ὀρύος, ὀρύδος, ταραχῆς, Βατρ. 135.

ΟΡΥΟΝ [-..], τὸ, βροχίον, Λατ. juncus, τελ-
ματώδες φυτόν, Φ 351 τ.

ΟΡΥΟΝ [-..], τὸ, καὶ ΘΥΡΟΠΕΣΑ [-..], ἡ, Α
711, πόλις τῆς Ἠλίδος μεθόριος μεταξὺ Πυλίων
καὶ Ἠλείων, ἀνέκτισται εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ
Νέστορος, κειμένη παρὰ τινι τῶν πόρων τοῦ
Ἀλφειοῦ ἐπὶ λόφον, κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 τὸ
μετέπειτα Ἐπιτάλιον, Β 592.

ΟΡΥΟΝ, ὁρ. δ', ὀρύον καὶ ἐπ. ὀρύον, γ',
πληθ. τῆς ὑποτ. ὀρύωσι (καὶ ὄχι κατὰ Οὐδύφ.
ὀρύωσι), γ 303. α) πηδῶ, «ἐκ δίφρου» Θ
320, «ἀπὸ λέκτρων» ψ 32, «χαμῆς» Κ 528,
Ο 684, «μητρὸς ἀπὸ—γυῖον» ποιητ. φράσις
ἀντὶ τοῦ ἐγεννηθῆναι ἴ. Ἑρμ. 20, «κατὰ κόρυ»
ἀναπηδῶ εἰς τὴν ἐκφυγίαν τῆς θαλάσσης, περὶ
τχόους, Φ 126. Μεταφορ. ἐπὶ ἀφύγων, πηδῶ,
πέτω, οἷον ἐπὶ βέλους, Ο 314, 470, Π 773,
ἐπὶ τῶν λικνωμένων ὑπερίων, Ν 589. β) ἐπι-
πηδῶ, ἐπιπίπτω, ἵνα προσβάλω, «ἐπὶ τινι»
Θ 252, Ε 441, Ο 380, γ 303, «ἐν τινι» Ε
461. Ἐκ τούτου

ΟΡΥΟΝ, ὁ, τόπος ὑπὲρ τοῦ ἄλλου ὑπερ-
έχων καὶ οἰοῦν ἀναπηδῶν, ὕψωμα, «ὀρυώδης
πεδίοιο» τὸ ὕψωμα τῆς πεδιάδος, ἢ τῆς Γραι-
κῆς πεδιάδος τὸ ὑψηλότερον μέρος τὸ ἐκτεννόμε-
νον ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Σκαμάνδρου πρὸς τὸ Ἑλ-
ληνικὸν στρατοπέδον, ἴδ. Κ 460, Α 55, Γ 3.

ΟΡΥΑΤΗΡ, ἡ, γεν. θυγατρίς ἢ θυγατρός, δοτ.
θυγάτρι καὶ θυγάτρί (ἀμφοτέραι οἱ τύποι συ-
χνά), αἰτ. θυγάτρα, Α 13, ὅν. πληθ. θυγατρίες
καὶ θυγατρες, Ι 144, δοτ. θυγατέρεσσιν, Ο 197,
θυγάττηρ, ἡ, θυγατέρα, (ἢ. παρά δὲ τοῖς νυν
Ἀθηναίοις κατ' ἀξίωσημειωτὸν ἐναλλαγὴν τῶν
πεννημάτων «θυγατέρα», πρὸλ. περὶ τοῦ
τοῦ καὶ τῆς ἑτομολογ. τὸ Γερμ. Tochter, ὅπερ

διαλεκτικῶς Tochter προφέρεται, ἢ τὸ Σανασκρ.
dhitār).—Τὸ οὖν εἶνε βραχύ, τῶν δὲ τετρασουλ-
λάδων καὶ πεντασουλλάδων πτώσεων χάριν τοῦ
μέτρου τὸ οὖν εἶνε μακρόν.

ΟΥΕΕΣΙΝ, δοτ. πληθ. τοῦ ΟΥΟΣ.

ΟΥΕΛΛΑ [-..], ἡ (ὄου Α'), ἀνεμος σφο-
δρός, ὄυελλα, ἀνεμοστροβίλος (πρὸλ. ε 347
«δενδρῶν μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα ὄυελλα»),
συχνῇ ἢ φρ. «ἀνέμοιο ὄυελλα» Ζ 346, μ 288
κ. ἄ. πληγ. «πυρὸς ὄλοστο ὄυελλα» κατὰ τινας
τῶν νεωτέρων: ἢ ζέαις, ὁ ἀναδρασμός τῆς θα-
λάσσης: εἰς Ἡφαιστίου πύρας προσπιπτούσης
(κατ' ἄλλους δὲ: ἢ ἀστραπηδολός: ἢ καυστηρὰ
ὄυελλα, ἀνεμοζάλη), μ 68, 202, 219, πολλάκις
περιέχει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀρπαγῆς: ἐν ταῖς
ἐξῆς φρ. «ὥς μ' ὄφελ' ὀχεσθαι κακῇ ἀνέμοιο
ὄυελλα εἰς ἄρος», Ζ 846, «παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνη-
ρεῖφαντο ὄυελλαι», δ 727, πρὸλ. ε 449, κ 48,
μ 409, ι 63, 66, (πρὸλ. λ. ληπταί ἢ. καὶ τὴν
σημ. φρ. «ὁ ἀνεμος: νὰ τὰ 'πάρη, τοὺς 'πῆρε
ὁ ἀνεμος», ἢ τὴν χρῆσιν ἢ ἐν τῇ Γραφῇ εὐραὶν
ἐσημείωσεν ὁ Σκαρλίτος ἐν τῇ Λεξ. τῆς καθ'
ἡμ. Ἑλλήν. διαλέκτου λ. ἄνεμοι: Ἡσαίη οξ',
43, «τούτους γὰρ ἄπαντας ἀνεμος λήψεται καὶ
ἀπολεῖ καταγίγης»).

ΟΥΕΤΗΣ [-..], οἱ, ὁ, ἐπικ. καὶ Λισλ. ΟΥΕ-
ΤΑ, Β 407 (ἐκ τοῦ ὄου Α'), οἰοῦναι Furios
(κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Ἑρμάννου), Ουέτης, υἱὸς
τοῦ Πέλοπος, ἑγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφός
τοῦ Ἀτρείου: ἐκ δὲ τῆς ἰδίας: αὐτοῦ θυγατρός Πε-
λοπίας πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου. Κατὰ τὸ Β 406
διεδέχθη ἐν τῇ βασιλείᾳ τὸν ἀδελφόν Ἀτρεῖα ἐν
Μυκῆσιν. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. δ 517 μνημονεύεται
ὡς παρὶλος ἢ προτέρα αὐτοῦ κατοικία, ἥτις εἰ-
κάζεται ὅτι ἦτο ἐν τῇ Μιδείᾳ τῇ ἐπὶ τῇ Ἀρ-
γολικῇ κόλῳ, πρὸλ. Απολλ. 2, 4, 6.

ΟΥΕΤΙΔΗΣ [-..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ουέστου
= ὁ Αἰγίσθος, δ 518.

ΟΥΕΙΣ [-..], ΕΙΕΣ, ΕΝ, ἐπικ. (ὄος), πλη-
ρης καπνοῦ, θυμιάματος, θυώδης, «βιο-
μός: ὁ καπνίζων βαμός», Θ 48, Υ 148, Θ 363,
«σπάργαν» εὐώδη ἴ. Ἑρμ. 237.

ΟΥΗΝ [-..], ἡ (ὄου Β'), θυμιαμα (κατὰ
τὸν Δοιδεῖλ., κατ' ἄλλους: δὲ τὸ τεράχον τοῦ
ὄματος τὸ εἰς τρυφὴν τῶν θεῶν καίμενον, πληθ.
ἀπαρχαί τῶν θυαμάτων), Ι 220 τ.

ΟΥΙΝ=ΟΥΑ, μαινομαι, ἐνθουσιῶ, λίστα-
μαι, ἐπὶ ποιητικῷ ἐνθουσιασμῷ, μόνον ἴ. Ἑρμ.
560.

ΟΥΜΑΤΗΣ [-..], ΕΣ, γεν. ὄος, ἐπικ. (θυμός,
ἀλγών), ὁ λυπὸν τὴν ψυχὴν, ἐγγίζων εἰς τὴν
καρδίαν, ἀλγεινός, δηκτικός, «χόλος, λῶδη,
μῖθος, ἔπος, ὄβρις, δεισμός», Δ 513, Ι 387, Θ
272, φ 61, γ 489.

ΟΥΜΑΡΗΣ [-..], ΕΣ, εἰς τὴν ψυχὴν ὀρεσκον,
προσφυλῆς, ἀγαπητός, ἐγκάρδιος, «καρ-
τακός: ἀκρόος, ἄλογος» Ι 336, φ 232,
«σκηπετρον» ρ 199.—Ἀντ' αὐτοῦ ἑτερος τύπος:

ΟΤΜΗΡΗΣ, ἐν τῇ οὐδ. «θυμήρες κεράννομι» κινῶ εὐάρεστον τι ποτόν, ὃ ἐ. κεραννύων ἀποτελῶ γλυκὺ τι κράμα, κ. 362 f. (Τῶν ἀρχ. γραμματικῶν τινὲς μὲν παράγουσι διὰ συνθέσεως ἐκ τοῦ θυμός καὶ ἀρ-, ἀραρίσκω, τινὲς δὲ (μεθ' ὧν καὶ ὁ Δοιδερλεῖνος ἐκ τῶν νεωτέρων) ἐκ τοῦ ἀρέσκω (ἄμφότεροι ἀρα ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης). Ἄλλοι δὲ διὰ παραγωγικῆς καταλήξεως ἀμέλως ἐκ τοῦ θυμός. Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν οἱ τύποι οὗτοι εἶνε δύο διάφοροι λέξεις, καὶ τὸ μὲν θυμαρῆς ἐκ τοῦ θ. καὶ ἀρέω, ἀρέσκω, ἐπομ.: ὁ εἰς τὴν ψυχὴν ἀρέσκων, τὸ δὲ θυμήρης ἐκ τοῦ θ. καὶ ἀρ-, ἀραρίσκω, ἐπομ.: ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν ψυχὴν).

ΘΥΜΒΡΑΤΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Διομήδεος φρονευθείς, Α 320.

ΘΥΜΒΡΗ, ἡ, Θόμβρα, γῆρα ἢ πεδιάς (πεδίον, κατὰ Σιράβ. 13, 1, 35) τῆς Τροίας: παρὰ τὸν Θόμβριον ποταμόν, ἔχουσα παρὰ τὴν συμβαλὴν τοῦτου ἢ τοῦ Σκαμάνδρου ναὸν τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, Κ 430.

ΘΥΜΗΓΕΡΕΑ [-...], (θυμός, ἀγείρω), μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεσ., ζῶν ἢ ψυχὴν συναγείρω, ὃ ἐ. συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, η 283 f.

ΘΥΜΗΛΗΣ [-...], ἔς, ποι. (θυμός, ἥδος), ἔοσι, τερπνός, εὐφραντικός, ἡδονικός, γλυκύς, π 389 f.

ΘΥΜΗΡΕΣ, ἴδ. ΘΥΜΑΡΗΣ.

ΘΥΜΟΒΟΡΟΣ [-...], ὄν, ποι. (θυμός, βιβρώσκω), τὴν ψυχὴν (καρδίαν) κατατρώγων, ὀλίθριος, «ἔρις» *Ιλ. Η 210, Α 476, Τ 58, Υ 253.

ΘΥΜΟΔΑΚΗΣ [-...], ἔς, ἐπικ. (θυμός, δάκνω), δηκτικός, (ὥς) «ἔγγιζει, ἢ τρυπᾷ τὴν καρδίαν») «μολος» θ 185 f.

ΘΥΜΟΓΙΤΗΣ, οἶ, ὁ, εἰς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, Γ 146.

ΘΥΜΟΛΕΩΝ [-...], ὄντος, ἐπικ. (θυμός, λένω), λεαντόθυμος, λεαντόκαρδος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Ε 639, δ 724, 814, λ 267.

ΘΥΜΟΡΑΪΤΗΣ [-...], οἶ, ὁ (θυμός, ῥαίω= «ῥαίζω», ἢ πρὸς τῆς καθημιλουμένης τὴν φρ. «ῥέζαιεν ἢ καρδία μου»), θυμοφθόρος, καταστροφτικός, «θανάτος» *Ιλ. Ν 544, Π 444, 580, «θῆλοι» θανάτοις, ἐξαλοθρεύεται, Π 591, Σ 220. (Γραπτὸν κατὰ τὸν Βέκκ. καὶ τὸν ἀρχαῖον Γλαύκον ἐν Π 444 θυμορῥαϊστής).

ΘΥΜΟΣ [-...], ὁ (ὅς μὲν Α'), τὸ ἐν ἀνθρώπῳ δραστηκὸν καὶ ζωοποιόν, τὸ ἐνοικούν «ἐν φρεσὶ καὶ ἐν στήθεσι», δθ. ψυχὴ, καρδία, ὡς ἔδρα τῆς αἰσθήσεως, τῆς βουλήσεως καὶ σπανίως τῆς διανοίας. Ἐν κινῆσει δὲ πάντοτε νοουμένη εἶνε μάλιστα τῶν σφοδρῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπιθυμιῶν ἔδρα: ὅθεν 1) ψυχὴ, ὡς ζωτικὴ δύναμις, ζωή, «θυμόν ἐξαίνυσθαι, ἀρελίσθαι, ὀλίσαι», Ὅμ. πλχ., «ἐξέλσθαι μελίων θυμόν» λ 200, «θυμόν ἀποπνέειν» Δ 524· τούναντιον «θυμόν ἀγείρω» συναγείρω τὴν ψυχὴν (οἶονε δι-

σπαρμένην) συναγείρωμαι, συνέρχομαι, ἴδ. Ἰγείρω 2, 6.), ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων, Γ 294, Μ 450. 2) καρδία, ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ σφοδρῶν παθῶν, «ὀρίνειν θυμόν» κινῶ τὴν καρδίαν, συγχινῶ εἰς οἶκτον ἢ πόδον, Δ 208, Ε 29· τούναντιον «πᾶσι παρὰ ποσὶ κάμπειε θυμός» κατέπειε τὸ ὄδρρος πρὸ ποδῶν, Ο 280, «θυμόν λαμβάνειν» «χάμνω καρδία, παίρνω θάρρος», κ 461, ὄργη, «θυμός» (καὶ ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημ. ἐσώθη ἐν τῇ καθημιλουμένη ἢ λ.), Β 496, δ 694· 6.) ἐνίστα δὲ σημ. καὶ ἡμιπύερα αἰσθηματα, ὅσων ἐκ θυμοῦ φιλέω ἐκ ψυχῆς, «ἀπὸ τὴν καρδίαν ἀγαπῶ», Ι 486· ὡσαύτως «θυμὸν χαίρειν, γηθεῖν» Ὅμ. πλχ., «ἀπὸ θυμοῦ μάλλον ἐμοὶ ἔσται» «θὰ ὄγῃς περισσότερον ἀπὸ τὴν καρδίαν μου», Α 562, «ἐκ θυμοῦ πίπτειν», ἴδ. πίπτω 4.). 3) καρδία, ὡς ἔδρα τῆς θελήσεως, οἰλήσεις, ἐπιθυμία, ὄρεσις, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν, ἢ βίως λεγομένη, «ὄρεσις» Δ 468, Δ 263, γ 342, ε 95, «πλήσασθαι θυμόν» «εὐχαριστῶ τὴν ὄρεσιν μου, ρ 603, τ 198· ἔτι δὲ συχνὰ αἱ φρ. «θυμός ἀνύγει, ἐποτρύνει, κελεύει, κέλεται, ἵεται» (καὶ ἐπὶ ζώων Μ 300) μετ' ἀπαρρ. «ἡ καρδία μου τὸ λέγει ἢ τὸ θέλει», Ὅμ. πλχ. 6.) ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, βούλησις, γνώμη, ἀπόφασις, «ἐδάκτετο θυμός» Ι 8, «ἔτερος δὲ θυμός ἔρκεν» ι 302· ἐν-τεθθα ἀνέκει καὶ ἡ φρ. «φράζομαι θυμῷ» Π 646, «ἐν θυμῷ βάλοντο ἔπος» Ο 566. Ἀδίκως διαμφισβητεῖται ὑπὸ τινῶν ἡ τοιαύτη σημ. παρ' Ὅμ. 4) ἐν γέν. διάθεσις ψυχικῆ, γνώμη, φρόνημα, νοῦς, «ἐνα ἢ ἴσον θυμόν ἔχω» μίαν ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην, Ν 487, 704, «δέ-κτης δ' ἄρα σφίσι θυμός: ὡς ἔμεν» ἐνὸμοιαν δὲ ὅτι εἶχαν τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, κ 415, «θ. πρόφρων, ἴλαος, ἀπηνής, κ. ἀ. πλχ., «δίχα θυμόν ἔχοντες» διγνοοσύντες, εἰς δύο διηρημένοι, Γ 32, «δίχα θυμός ὁρώρεται» ἀμφιταλαντεύεται ἡ γνώμη μου, «μὲ δύο γνώμῃσι εἴμαι», τ 524.—Εἰς πολλὰς λέξεις ψυχικῆς διαθέσεως σημαντικὰ προστίθεται πολλάνκις, πλεοναστικῶς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἢ δοτ. «θυμῷ» Α 24, τ 71 κ. ἀ., καὶ τὰ ἐμπρόθετα «κατὰ θυμόν, ἐν θυμῷ», ἔτι δὲ καὶ ὁ συνδυασμός «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» ὡς τὸ Λατ. mente animoque.

ΘΥΜΟΦΘΟΡΟΣ [-...], ὄν, ἐπικ. (θυμός, φθείρω), ψυχοφθόρος, ἀ.) ὁ φθείρων ἢ καταστρέφων τὴν ζωὴν, καταστροφτικός, ὀλίθριος, «θυμοφθόρα πολλὰ (σηματα)» σημεία πολλὰ θανατηφόρα, ὡς ἐπιτασσόντα τὸν θάνατον τοῦ κομίζοντος αὐτὰ, Ζ 469, «φάρμακα» θανατηφόρα, δηλητήρια φάρμακα, «φαρμακία», δ 329. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἀνεν ἀπογαβντος λόγου ἀρνούμενος τὴν ἀ.) ταύτην σημ. τῆς λ. ἐρμηνεύει τὸ μὲν «θ. φάρμακα» τὰ τὸν νοῦν διαστρέφοντα, τὰ δὲ «θ. σηματα» τὰ τὴν καρδίαν φαρμακεύοντα, τοῦτέστι: μίσους καὶ ἐκδική-

αἰώ· πληροῦντα τὴν καρδίαν· 6'.) ἐν γέν. πει-
ράζων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, ἐγγικτικός,
πειρακτικός, ἐπὶ ἀνθρώπων τ 323, (ἐνθα κε-
ταί ἐπιβήματα)· «ἀχός, κάματος» δ 746, κ
363 (ὅπερ δύναται νὰ ἐρμηνεύθῃ καὶ κατὰ τὴν
ἀ.) σημ., ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἀμείν, ἢ ἡ μάλλον
σημ. ἐνταῦθα τὸ «θυμοφθόρος» ὁ φθείρων, δια-
φθείρων τὴν διάθεσιν, τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἀνθρώπου).

οἰμῶν [-.] (θυρός), «θυμῶν», παρορ-
γίζω, παθ. θυμῶνομαι, Βατρ. 242.

οἶνα [-.], ἐπικ. (θύω Α'), ἀμετάβ. τρέχω,
ὄρω, ἰδύομαι, «χρῶμαι» κατὰ μέγαρον· ω
449· ἰδύω ἐπὶ τῶν μαχομένων, Α 73, «διὰ προ-
μάχων» Ε 87, Α 342, «ἀμυδὲς» σωρηδὸν ὀρ-
μῶ, Κ 524, μετὰ μετοχ. «θυῶν κρινόντες»
μετὰ σπουδῆς διήρουν, Η 446.

οἰώσις [-.], εἰσα, ἐν=οἰήσις (ὄπ. ἴδε),
θυώδης, ἀτμώδης, «νέφρος» Ο 453 †, καὶ
ἐπιθ. τῆς Ἑλεωσίνας, Γ. Δῆμ. 97.

οἶον, τὸ (θύω Β'), δένδρον, οὗ τὸ εὐώδες
ξύλον εἰς θυμίσιν μετεχειρίζοντο, ε 60 †. Κατὰ
τὸν Πλν. Η. Ν. 43, 46 εἶνα ἡ εἰσις, εἶδος
κλέδρου· ὁ δὲ Θεόφρ. περιγράφει τὸ οἶον ὡς θά-
μνον, ὅν ὁ Σπέργελος νομίζει ὅτι εἶνε ἡ Thyia
articulata· ὁ δὲ Βύλλερδέκιος ἀνεύρισκει τὸ οἶον
ἐν τῇ Thyia cypressoides. (ἢ Παρὰ τοῖς μεθ'
Ὀρ. ἔχει ἡ λ. ἕτερον θηλ. τύπον θυία ἢ θύα).

οἶσας [-.], εἰσα, τὸ, μόνον πληθ. ἀ.) θυμίσ-
μα, ὃ ἐκ πᾶν ἄρωμα, χρησιμεύον εἰς θυμίσιν,
κάπνισμα (διότι τὸν ἰδιωτικὸν ἀνιστοῖ ὁ Ὀμ.)
Ζ 270· 6'.) ἐν γένει θυσία καὶ ὄχι μόνον ἡ
διὰ τῆς καύσεως, Ι 499, ο 264.

οἰοσκός [-.], ὁ, ποι. ἐμπυροσκόπος, λι-
θανομάντις, ὁ ἐκ τοῦ κἄπου τοῦ θυμίσματος
μαντεύων, φ 445 (τινὲς φρονόσιν ὅτι ὁ θυο-
σκόπος δὲν προσέλεγεν, ἀλλ' ἔργον εἶχε νὰ ἐπιτη-
ρῇ τὴν ἀκρίβειαν τῆς θυμίσσεως), γ 318, 324,
οἰόσφορος τοῦ ἱερέως, Ω 221 (ἐνθα ἡ λ. «θυο-
σκόπος» εἶνε ἐπιθετὸν ἀποδιδόμενον εἰς τὸ «μάν-
τις», κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὸ «ἱερθεῖς», κατὰ δὲ
τὸν Δοιδερλ. εἰς ἀμφότερα· ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα
θεωροῦσι τὴν λ. ὁσιαστικὸν ἐξυμνοῦσιν πρὸ
αὐτῆς τὸν διαξευτικὸν ἢ, ὅν παραλαμβάνουσιν
ἐκ τῶν ἀνωτέρων ἢ κατωτέρων. ἢ ἴσως ὀρθότε-
ρον εἶνε νὰ θεωρήσωμεν μόνον τὸ «μάντις» ὡς
ὁσιαστικόν, ἐπιθετὸν δὲ αὐτοῦ τὸ «θυοσκόπος» ἢ
«ἱερθεῖς»· τὰ ὅποια σημαίνουναι δῶα εἶδος μάν-
τιων, τοῦ ἐμπυροσκόπου καὶ τοῦ ἱεροσκό-
που, τῷ ἱερεῖ. (Σύγκριται ἡ λ. ἐκ τοῦ θύος
καὶ κοῖω ἰωω=νόω κατὰ τὸν Πλούτ. καὶ Εὐ-
στάθιον· κατὰ δὲ τὸν ΜΕ ἐκ τοῦ κέω=καίω, ἢ·
ἢ πρώτη παραγωγή πηγαυτέρα καὶ σύμφωνα
πρὸς τὰς νεωτέρας ἐτυμολογικὰς ἐρεῦνας).

οἶον [-.], ποι. (θύος), θυμίσ, θυμιατίζω,
ἀρωματίζω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ.
παρὰ· «ταθυμένον ἔλαιον» ἀρωματικόν, εὐω-
δὲ· ἔλαιον, Ξ 172 †, «εἴματα» Γ. Ἀπ. 184.

οἶραξ [-.] (=θύραξ), ἐπὶ· ἀ.) κυρ. πρὸς

τὰς θύρας, ἔξω τῆς θύρας, Σ 29, 416, ο
62, 465· συνθήσεται. 6'.) ἐν γέν. ἔξω, ἐκτός,
«ἐκ μηροῦ δόρυ ὡς θύραξ»· ἐξέβαλεν ἔξω τοῦ
μηροῦ τὸ δόρυ, Ε 694, «ἐκδοσις ἀλός θύραξ»
ἐκδοσις ἐκ τῆς θαλάσσης ἔξω, εἰς τὴν ξηράν, ε
440, πρὸλ. π 408, ἐκ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν ὄχλην,
Φ 29, 237, ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Σ 447 κ. ἀ.

οἶραρος [-.], ὁ, θυρωρός, φύλαξ τῆς
θύρας, ἐπιθ. τῶν κυνῶν, Χ 69. Οὕτως κατὰ τὸν
Ἀρίσταρχον ἔγραψεν ὁ Σπίτζενρος καὶ οἱ μετ'
αὐτὸν ἀντὶ τοῦ συνήθ. πυλαωρός.

οἶρεός [-.], ὁ (θύρη), οἰοῖται θυρόπετρα,
πέτρα ὡς θυρόφυλλον τιθεμένη πρὸ τῆς θύρας
(ἐξόδου) Ὁδ. ι 240, 313, 340.

οἶρετρα, τὰ, μόνον κατὰ πληθ., θύρα, πύ-
λη, Β 445, σ 385. (Ὁ ἐνικ. σπάνιος καὶ μόνον
παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἶον παρὰ Παλυσίην).
Ἐκ τοῦ

οἶρη, ἢ, «θύρα»· εἶτε τοῦ ἐνός δωματίου
(οἶον τοῦ θαλάμου ζ 49) εἶτε τῆς οἰκίας, Ὀμ.
πλγ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ θυρό-
φυλλα (=στανίδες), οἶον «θύραι δικλίδες» ρ 267,
«θύραι αὐλῆς ἢ αὐλαί» ἴδ. τὴν λ. «ἐν ἡ ἐνὶ
θύρῃ» ἐπὶ θύραις, εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ τοῦ κα-
τωρλίου, α 253, γ 407, κ 340· ὡσαύτως· ἐπὶ
οὐδὲ ἐντοσθε θυράων» (ἴδ.) ρ 339. ἢ δοτ.
οἶρηι, ὡς ἐπὶ·, καθὼς τὸ οἶρηι, ὅπ. ἴδ., ἢ
τὸ λατ. foris, πρὸ τῶν θυρῶν, ἔξω τῆς θύρας,
ρ 630, (πρὸλ. «ἐπὶ ἡ παρὰ Πριάμοιο θύρησιν»
πρὸ τῶν θυρῶν, ὃ ἐκ. πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἱερ., Β
788, Η 346). 2) ἐν γέν. εἰσοδος (οἶον εἰς ἀν-
τρον), κατὰ πληθ. ι 243, 416, μ 256, ν 409, 370.

οἶρηος [-.], καὶ μετ' ἐκθλ. οἶρηος· ἐπικ. ἐπὶ·
ἔξω (ἐκτός τῆς θαλάσσης), μόνον ξ 332 †.
(Οὕτως κατὰ τὸν Ἀρεν καὶ Βέκκερον, ἄλλοι δὲ
ἐξελάμβανον τὸ θύρηθ' ἀντὶ τοῦ θύρηθεν, θύ-
ραθεν).

οἶρηι [-.], ἐπικ. δοτ. τοῦ οἶρη, ὡς ἐπὶ·
τοπικόν, ἔξω, ι 238.

οἶρακος [-.], εἰσα, ἐν, μόνον ἐπικ. οἶσα.
(Ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'· κατὰ τοὺς ἐκδότας τοῦ
Λεξικ. τοῦ Παταίου, τῆς ἐ. ἐκδ., καὶ τὸν Ἀρεν
γράφει μεθ' ἐνός σ, ὡς ἐκτεινόμενου τοῦ υ γάριν
τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῇ θυγατέρες κ. ἀ., ὁ δὲ Ἀρί-
σταρχ. καὶ τινὲς τῶν νεωτέρων γράφ. θυσα.),
ἔχων πολλοὺς θυσάνους, κροσσώτοες, «μὲ
κρόσσαι· ἢ φούνται», ἐπὶ· τῆς «αἰγίδος»
Ἰλ Ε 638, Ο 229, Ρ 593, Σ 204, «ἀσπίς»
Φ 400. Ἐκ τοῦ

οἶσακος [-.], ὁ (θύω Α'), κροσσός,
«κρόσσα, φούντα», ὡς κόσμημα τῆς ἀσπίδος
τοῦ Ἀγαμέμνονος, τῆς αἰγίδος καὶ τῆς ζώνης
τῆς Ἥρας, ἴδ. τὸ προηγ. Ἰλ Β 448, Ξ 184.

οἶσαλα, τὰ (θύω Α'), τὰ ἱερὰ σκευὴ τῆς
λατρείας τοῦ Βάχχου, κατὰ τοὺς γραμματικούς
ἰδίως θύρασι, λαμπάδες κ. τ. τ., Ζ 434 †.

οἶσιμ [-.], ἡ, θυσία, Γ. Δῆμ. 313, 369.
Ἐκ τοῦ

οἶα (μέλ. οἶσα [-], ἀόρ. ἔοσα [-]) μόνον ἐν τῇ Β'. σημ.) (σφοδρῶς) πνέω, φυσῶ· ὅθεν

Α'.) φυσῶ δυνάτα, μανιθῶς πνέω, συρρίζω· α.) ἐπὶ ἀνέμου· λαίλαπι ἢ σὺν λαίλαπι θύων· ἄνεμος μετὰ θυέλλης φυσῶν ἢ θυέλλα καὶ ἀνεμοστρόβιλος, μ 400, 408, ἐπὶ ποταμῶν καὶ κυμάτων, „φουντῶνων, φουσικῶνων“, Φ 324, Ψ 230, * οἶδαται θύων· με φουσικωμένον κῶμα, Φ 234, * δάπεδον ἀΐματι θυσεν· ἐκυμάτιζεν ἐκ τοῦ ἀΐματος, ἔπλεεν εἰς τὸ αἶμα, λ 420, γ 309, ω 484· β.) ἐπὶ ἀνθρώπων, μαίνομαι, λυσσῶ, πρελλαινομαι, * φρεσι· Α 342, * ἔγχε· διὰ τοῦ ὁράτος ἐν τῇ μάχῃ, Α 480, Π 699, Χ 270· Β'.) καίω, καπνίζω, θυμιάτιζω, θυσιάζω (μόνον ἐπὶ ἀναμιάκτου θυσίας κατὰ τὸν Ἀέριον ἢ Δοιδερλ.)· ἄργματα θεός· ξ 446, τί, Γ. Ἀπ. 491, ἄνευ αἰε. μετὰ δοτ. προσ. προσφέρω εἰς τινα θυσιάν, Ι 219, ο 222, 260, ἀπολεῖλ. θυσιάζω, ι 231. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὸ Α'. καὶ Β'. θύω ὡς δύω διαφόρους λέξεις· ἀλλ' ἡ ῥίζα οἱ συνάπτει τὰς δύω σημ. ὁμοίως ὡς ἡ πρὸ τὸ πρήθω καὶ πέμπρημι κ. ἄ.). (Εἰς τὴν Α'. σημ. τὸ υ εἶνε μακρόν, εἰς δὲ τὴν Β'. ἐν τῇ ἐνιστ. καὶ παρὰ τὸ υ εἶνε βραχύ, οἷον ο 260, Γ. Ἀπ. 491, 509, πλὴν ἐν τῇ ο 222, ὅπου εἶνε μακρόν).

οἰάσθης, κε, ποι. (θύος) εὐώδης ὡς ἐκ θυμιάματος, εὖοσμος, * ὁλάσμος· * Ὀδ. δ 421, * ἔματα· ε 264, φ 52, * βωμός· Γ. Ἀπ. 87, Ἀφρ. 59, * νηός· σ. 58.

Θύκη [-], ἡ, ἐπωνυμία τῆς Σεμίλης, ἀφ' οὗ συμπεριλήφθη εἰς τοὺς θεούς, Γμ. 26, 21. (Ἐκ τοῦ θύω Β'. κατὰ τὸν Διόδ. 3, 62 * ἐπὶ τῶν θυομένων αὐτῇ θυσιῶν καὶ θυλῶν· || πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Σουίδαν καὶ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ροδ. ἐκ τοῦ θύω Α', ὡς ἡ δοῦσθεῖσα θεία Μαινάς).

θαΐ, ἡ, ποι. (τίθημι), ἡ σταθερὰ ποινη, [ζημία], πρόστιμον, μόνον ἐν τῇ * θαῖν ἐπιθίσκομεν· β 192 καὶ * ἀργαλέην θαῖν ἀλείνουν Ἀχαιῶν, Ν 669, ἐνθα οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Νίτσης ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὕδριν, ἔννεϊδος· κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν καὶ ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ πρόστιμον.

θαῖκος, ὁ, Ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. οἰκοῦ (θάσσω) καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν οἰκοῦς, β 26, μ 318· α.) ἔδρα, ἐδώλιον, β 44, * θεῶν θακοί· Θ 439· β.) συνεδρίασις, β 26, ο 468. — θακόνακ ἐπὶ ρ., εἰς τὴν συνεδρίαν, ε 3 κ. α. — θαῖ, ἄνθρωπος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Πολυδάμνης, εὐγε-

νῆς Αἰγύπτιος ἐδρεύων παρὰ τῇ Κανωδικῇ στόματι τοῦ Νείλου, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον ἀποπλανηθέντα, 228. Πόλιν τινά, ὡς λέγεται, ἀπὸ τούτου τοῦ Θῶνος ἐπικληθεῖσαν Θῶνιν ἐπὶ τοῦ Κανωδικοῦ στόματος τοῦ Νείλου μνημονεύει ὁ Διόδωρος 4, 49, Στράβ. 17, 4, 16 καὶ Στέφ. ὁ Βυζ. ἐν λ.

ΘΑΡΗΚΤΗΣ, ὁ, ὁ (Θωρήσσω), θεωρακισμένος, θεωρακοφόρος, πάντοτε κατὰ πληθ., ὡς ἐπὶ θ. * πύκα Θωρηκαί· πυκνοὺς φοροῦντες θώρακας, * Ἰλ. Μ 317 κ. α.

ΘΑΡΗΣ, ἡκοσ, ὁ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ ΘΑΡΗΣ, ἔπλον στρατιωτικόν, προφυλακτικόν τοῦ ἀνω μέρους τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ λαίμου μέχρι τῆς μέσης, Γ 332, ὅπου προσκρτέται τὸ ζῶμα (ἴδ. τὴν λ.), Α 433 ἐξ. Ἦτο συνήθως χαλκοῦς (|| ὅθεν οἱ τοιοῦτον φοροῦντες λέγονται χαλκοχίτωνες = χαλκαθώρακες), συνιστάμενος ἐκ δύω κουραίων * γυάλων· καλουμένων (ἴδ. τὴν λ.), ὧν τὸ μὲν ἐκάλυπτε τὸ στήθος, τὸ δὲ τὰ νῶτα, κατὰ δὲ τὰ πλάγια συνεδόντο ἀμφότερα διὰ παρῶν, Ο 530. Ἦτο δὲ στιλπνός καὶ τεχνήντως πεποικιλμένος, ὅθεν * ποικίλος, πολυδαίδαλος, παναίολος·, πρόβ. μάλιστα τὸν θώρακα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 49—27. Τὰ ἔσχατα τοῦ θώρακος ἐκαλύπτοντο συνήθως· πρός τὰ ἔξω ὑπὸ κασιπερίνου περιωρίου. Ἐκτὸς δὲ τοῦ χαλκοῦ ὑπῆρχον καὶ ἐλαφρότεροι θώρακες, πρόβ. αἰνουθήνη καὶ χιτῶν.—* Δ. Ἐκ τούτου

ΘΑΡΗΣΑ, ἀόρ. α. ἐθώρηξα καὶ ἐπικ. θώρηξα, παθ. ἀόρ. α. ἐθώρηχην. Α'.) Ἐνεργ. θωρακίζω, θωρακίζω, ὁπλίζω τινά, Β 11, * ἐνὶ σὺν τεύχεσιν· Π 155. Β'.) Παθ. θωρακίζομαι, θωρακίζομαι, ὁπλίζομαι, πολλακις ἀπολεῖλ. Ἰλ. πλχ., μ 227, γ 439, * χαλκῷ· ψ 369 (μόνον ἐνταῦθα)· συνήθως * τεύχεσιν· καὶ * σὺν τεύχεσιν· Θ 376, 530, Μ 77, * δός δέ μοι ὥμοισιν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι· δός μοι τὰ ὅπλα σου νὰ βάλω εἰς τοὺς ὤμους μου, Π 40· βραχυλογικῶς· * θωρήσσεσθαι Ἐφόρους μέτα· ὁπλίζομαι ἐπὶ τοὺς Ἐφ., ὁ ἰ. ὁπλισμένος στρατεύω ἐπὶ τοὺς Ἐφ., Ν 304.—Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθα ἄνωται.

ΘΑΪ, θαῖς, ὁ, θηρίον ἄγριον, σαρμαδόρον, Ν 403, μνημονευόμενον μετὰ τῶν παρδάλων καὶ λύκων, ἀπὸ δὲ τοῦ γράμματος αὐτοῦ χαρακτηριζόμενον διὰ τοῦ ἐπιθέτου * θαρινός· Α 474. Πιθανὸς εἶναι ὁ canis aureus τοῦ Λινναίου καὶ τῆς καθομιλουμ. τὸ „τσασαλί“ (chacal), ὅπου ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν ἀλώπεκα.

Ι, τὸ ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, διὸ σημειοῦται τῆς ἐνάτης ραφιδίας.

ἱά, ἱῆς, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μία, μίς, ἰδε. ἰός.

ἱά, τῆ, ἑτερογενῆς πληθ. τοῦ ἰός.

ἱάω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ. (συγγ. τῷ ἱάομαι), ἀόρ. ἄ. ἱνα-παθ. ἀόρ. ἄ. ἱάνθην. 1) θερμαίνω, „ζεσταίνω“, οἷον • ἀμφὶ πυρὶ χαλκόν • λείβηται ἐπὶ τοῦ πυρός, θ 426, • ὕδωρ • κ 359 • ὅθεν ὅ.) • μελακύνω, τήκω, • κηρόν • μ 475. 2) μεταφ. ἄ) θερμαίνω, ζωογονῶ, ἀναζωοπυρῶ, • θυμόν τινα • ο 379, Ἰ. Δῆμ. 435 • πολλὰ παθ. • θυμὸς • εὐφροσύνην ἱαίνεται • ζ 156 • ἐν γένει εὐφραίνομαι, φαιδρύνομαι, Ψ 598, • θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐνὶ στήθεσιν ἱάνθη • Ψ 600, Ω 321, δ 549, 840 κ. ἄ. • κηρ ἱανθῆ • χ 59 • μέτωπον ἱάνθη • Ο 403 • ἔτι δὲ • θυμόν ἱαίνομαι • εὐφραίνεται ἡ καρδίᾳ μου, ψ 47, • φρένας • ω 382, • τινί • εὐφραίνομαι ἐπὶ τινι, διὰ τινος, τ 537 • ὅ.) • κάμπτω, συγκινῶ, εἰς οἶκτον κινῶ, • θυμόν • Ω 419, 447. (Κυρίως τὸ ἱ εἶνε βραχὺ, διὰ δὲ τὴν αὔξησιν καὶ τὸ μέτρον καὶ μακρόν.) Ἐκ τούτου

ἱαῖρα [υ.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.

ἱάλλω, ἀόρ. ἱηλα, ἀπαρφ. ἱηλαι, ποι. ἱδῶς ἐπ. 4) πέμπω, ῥίπτω, • οἷστέον ἀπὸ νευρήφιν • ἔκτοξέω, ῥίπτω βέλος, Θ 300, 309 • ἱδῶς • χεῖρας • ἐπ' ὀνείατα • ἔκτεινω τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἐδῆματα, ι 94 κ. ἄ. πλχ. ἔτι δὲ • ἐπὶ σίτῃ • κ 376, • περὶ χειρὶ δεσμών • ῥίπτω, βάλλω δεσμών περὶ τὰς χεῖρας, Ο 49, πρὸλ. θ 443 (ἰδ. ἐπιήλλα) • ἀσύνητες εἶνε τὸ ἱάλλω τινὰ ἀτιμῆσιν • ἐμβάλλω ἢ ῥίπτω τινὰ εἰς ἀτιμίαν (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Φαίριος τὴν ὀρθοτέραν παρὰ τὴν: προσβάλλω τινὰ δι' ἀτιμιῶν) ν 442. (Συνήθως παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἱημι.)

ἱάμενος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἡγεμὼν τῶν Βουαίων τῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ καὶ Ἀσπληδόου, Β 542, ι 83. Κατὰ τὸν Ἀπολλῶ. 4, 9, 16 Ἀργοναύτης καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῇ Παλατ. Παραρτήματι 9, 3, ἔπεσον ἐν Τροίᾳ.

ἱάσθαι, ἡ, (ἱάπτω, οἶον: σκώπτειν) θεράπαινα τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μεταναίρας, πρὸς οὗς προσήλθεν ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν ἀρπαγείσαν αὐτῆς θυγατέρα. Ἡ ἱάσθη κατάρθωσε διὰ τῶν δασεῖσμων αὐτῆς νὰ κινήσῃ τὸν γέλωτα τῆς περιούσου θεᾶς, Ἰ. Δῆμ. 196, 202, Ἀπλδ. 4, 5, 1. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 662 ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἠχρὸς καὶ τοῦ Πανός.

ἱάμενός [-υ.], ὁ, Τρωικὸς ἥρως ὑπὸ τοῦ Ἀεοντίως φονευθεὶς, Μ 439, 493.

ἱάνασσα [-υ.], (Ἰφάνασσα), ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 47.

ἱάνειρα [υ.], (Ἰφάνειρα), 1) Νηρηίς, Σ 47.

2) Ὀκεανίς, Ἰ. Δῆμ. 421, Ἡσιόδ. Θεογ. 349.

ἱάνου [-υ.], ἡ (= ἱάνειρα), Ὀκεανίς, Ἰ. Δῆμ. 419.

ἱάνουη, ἰδ. ἱάινω.

ἱάομαι [-υ.], ἀποθ., μέλ. ἱήσομαι Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἱάσομαι, ἀόρ. ἄ. ἱησάμην, θεραπεύω, „ιατρεύω“, μόνον ἐπὶ ἐξωτερικῶν τραυμάτων, μετ' αὐτ. Ε 904, Μ 2, • ὀφθαλμόν • ι 525, ἀνευ πτ. Ε 890, ι 520.

ἱάονες [-υ.], οἱ, ποιητ. ἐκτενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰωνες, Μ 685 † (ἐνθα κατὰ τὸν Σχολ. ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, πρὸλ. Ἠρόδ. 8, 44), Ἰ. Ἀπ. 447. (Ἠ. Ἡ λ. εἰς τὴν γενικωτέραν αὐτῆς σημ. Ἑλληνες συγγενεῖς πρὸς τὸ Αἴγυπτο. Uinim, Ἑβρ. Javan, Ἀραβ. Jauhan).

ἱαπετός [υ.], ὁ, εἰς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Ἀτλαντος Προμηθεῖος καὶ Ἐπιμηθεῖος (ἰδ. Τιτῆνες) Θ 479. (Κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ἱάπτω κατ' ἄλλους δὲ Ἰάφθ τῆς Γραφῆς).

ἱάπη, ῥίπτω, πέμπω, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν συνθ. κατὰ ἱάπη, προῖα ἱάπη (ἰδ. ἰδ.). Κατὰ τὸν Λόδεσσ. παράγεται ἐκ τοῦ ἱάπτω. Ἠ. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ῥίξης ἱαπ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατίν. jnc-io καὶ ἐν τῇ γαμβ-ος, ὅπερ κυρ. εἶνε στίχος ἐπιβρίπτόμενος σκωπτικῶς κατὰ τινος.

ἱάρδανος [υ.], ὁ, 1) ποταμὸν τῆς Ἡλίδος παρὰ τὴν Φειάν, μετὰ τοῦ Κελάδοντος μνημονεύμενος ἐν τῇ κριτικῇ καὶ γεωγραφικῇ σκοτεινῇ χωρίῳ Η 435. Κατὰ τινος εἰδήσιν παρὰ Πουταν. 5, 5, 8 καὶ τὸν Σχολ. ὁ ἱάρδανος εἶνε τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀκιδόντος, παραποταμίου τοῦ Ἀνίγρου ἀλλ' οὗτος ῥεῖ εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων νοτιώτερον τῆς Φειᾶς. Διὰ τοῦτο τινος τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἀνεγίνωσκον συμφώνως μὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 (ὅστις, λαλῶν περὶ λειμῶνος καὶ τάρου ἱαρδάνου, φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸν ἱάρδανον ὅχι ποταμοῦ ὄνομα) Χάας (αὕτη δὲ εἶνε πόλις ἀρχαία παρὰ τὸν Ἀνίγρον) ἀντὶ τοῦ Φειᾶς καὶ Ἀκιδόντι ἀντὶ τοῦ Κελάδοντος καὶ αὕτη ἡ διάρθρωσις ἐξομαλίζει τὰς γεωγραφικὰς δυσκολίας. Ὁ δὲ Δίδυμος ἀνεγίνωσκε κατὰ τὸν Φερικύδην Φήρης καὶ Δαρδάνου. (Ἐκτός τοῦ ἀνωτ. χωρίου μνημονεύει τὸν ἱάρ-

θανόν ὁ Πανστανίας καὶ 5, 48, 6, ὅπου ἀνεί τοῦ Φειδάν ἀναγινώσκεται οὐκ ὀρθῶς Φιγᾶλλαν ἢ Φιγᾶλειαν). 2) ποταμός τῆς Κρήτης, γ 292.

ἸΑΣΙ, ἴδ. ΚΙΜΙ.

ἸΑΣΙΩΝ [-ω-], οκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰάσου· ἄ.) ὁ Ἀμφίων, λ 283· β.) ὁ Δημήτριος, ρ 443.

ἸΑΣΙΩΝ [-ω-], ἄνθρωπος, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολδ. 3, 42, 4 υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Λαρδάνου, ἐρώμενος τῆς Δήμητρος, διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς κραινωθείς, ε 425. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 962, ὅστις Ἰάσιον τὸν ἀνομάζει, ἐγέννησε μετὰ τῆς Δήμητρος τὸν Πλωττον. Ὁ Πρέλλερος νομίζει ὅτι ἦτο δαίμων τοῦ γόνιμου ὕμβρου ἢ τῆς καρποφόρου κοιλάδος).

ἸΑΣΩΝ [-ω-] ἄρτος, τό, ἀντί τοῦ Ἰάσιον Ἄργος, ἡ Πελοπονήσος (ἴδ. Ἄργος γ'). Στράβ. 8, 6, 5 καὶ τὸν Σχολ.). Παρήγον τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ Ἰάσου υἱοῦ ἢ ἐγγόνου (Παυσ. 2, 16, 4) τοῦ Ἀργίου ἢ πατρὸς τῆς Ἰούς (Ἀπολδ. 2, 4, 3).

ἸΑΣΟΣ [-ω-], ὁ, 1) βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίωνος, ἴδ. ἸΑΣΙΩΝ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀργου, ἴδ. τ. προηγ. λ. 3) υἱὸς τοῦ Σπύλου, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Αἰνεΐου φονευθείς, Ο 332, 337. 4) πατὴρ τοῦ Δημήτριος, τοῦ Κυπρίου, ἴδ. ἸΑΣΙΩΝ.

ἸΑΪΑ [-ω-], ποι. (ἰα, ἄισα), ὁμαστέ. παρὰτ. ἰαέσκον, ε 454, ι 484, ἀόρ. ἄ. ἰαυσα, λ 264, ἀναπαύσμαι, κοιμῶμαι, «ἐν κλισίῳ» ω 209, «ἐν ἀγκοίνῃσιν τινοῖς» ἐν ἀγκάλας, Ξ 243, λ 264, «ἐπὶ νηυσίν» Σ 259, «παρὰ μνηστῆρσιν» γ 464, καὶ ἐπὶ ζώων, ι 484, «ἐκτός» διανυκτερεύω ἐκτός, κοιμῶμαι ἔξω, ζ 16, μετ' αἰε. τοῦ χρόνου, «ἐόπνου» νύκτας ἰαύω· ἀγρύπνου νύκτας διέγω, ι 325, τ 340. Περὶ τῆς σημασι. πρὸλ. ἄρεα.

(Ἰακίω), ἴδ. Ἰάκω.

ἸΑΚΗ [-ω-] (Γιαχή), ἡ, 1) κραυγὴ, βοή, εἴτε ἀλαλαγμὸς τῶν ἐν τῇ μάχῃ προσβαλλόντων ἢ θωακόντων, εἴτε ὀλοαυγμὸς τῶν φευγόντων, ἐπὶ δὲ κραυγὴ, ὁρμή τοῦ ψυχῶν τῶν πεθονέων, Δ 456, Μ 144, Ρ 226 κ. ἀ., λ 43, τῶν κυνηγῶν, Ο 275. 2) ἐπὶ πραγμάτων κρότος, ταράχη, Γμ. 43, 3.

ἸΑΚΗ [-ω-] (Γιάχη), ἡ, νόμφη, συμπατριεὶς τῆς Περσέφονος, Γ. Δήμ. 419.

Ἰάκω, (πεποιημ. λ. συγγ. τῆς ἄκω), τοῦ ἐνεσ. παρ' Ὀμ. μόνον ἡ μεταγῆ Ἰάκων, ἐν δὲ τῇ ὀριστικῇ μόνον Γμ. 18, 15. 27, 7 ἐξ εἰκασίας· συγχὸς ὁ παρὰτ. ἰαγε, ἰαγον, πρὸλ. δὲ καὶ ἰαοίκα, ἀόρ. ἄ. ἰάχισα, Γ. Δήμ. 20, Γμ. 38, 41. Α') ἀρετά. 4) κραυγὰς, «φωνάζω», «ὀρθίς φωνή» Γ. Δήμ. 20, ἐπὶ ἀνευφημῶν, Β 333, 394· ἴδιως ὅμως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ ἀλαλαγμῶν, Δ 506 κ. ἀ., γ 81· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀλοαυγμῶν τῶν πληγωμένων, Ε 343, καὶ τῶν θρήνων τῶν πενθοῦντων, Σ 29, καὶ τῶν ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀγωνίας ἐκφυγημάτων, κ 323, Γ. Δήμ. 81, καὶ ἐπὶ τῶν νη-

πικῶν φωνῶν, Ζ 468. 2) ἐπὶ ἀφύγων, ἡχώ, φορῶ, κροτῶ, «βοῶζω», οἷον ἐπὶ κυμάτων, Α 482, Β 394, ε 428, ἐπὶ σάλπιγγος, ἡχώ, Σ 219, ἐπὶ τῆς νεύρας τοῦ τόξου, συρίζω Δ 125· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σιδήρου πεπιρακτωμένου, ὅταν ἐμβάπτεται εἰς ὕδωρ, ι 392, καὶ ἐπὶ πυρός, πρήθω, πρίζω, Ψ 216. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς σημασίας προσδιορίζεται πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐπιθ. «μέγα, μεγάλη, σμερδαλέα». Β') μεταθ. «δοι-δόν» ἐκπέμπω Γμ. 48, 48.—Ἡ λ. εἶχε τὸ διγαμμία, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Α 463, ε 454, καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ «μέγα ἰαχε, ἰαχον» Α 482, ε 428 κ. ἀ., πρὸλ. καὶ ἀτῖλακε· πολλάκις ὅμως καὶ ἀνευ τοῦ διγαμμίου, πρὸλ. Γ 63, καὶ τοῦ συνδυασμοῦ «μεγάλ' ἢ μέγ' ἰαχον». (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ· ἐν δὲ τῇ παρὰτ. διὰ τὴν αὐξήσιν μακρόν, πλὴν ἐν Δ 506, Ρ 347).

ἸΑΝ, ὄνομα, ὁ, ἴδ. ἸΑΝΕΣ.

ἸΑΠΑΚΟΣ [-ω-], ὁ, ἐπικ. ἀντί τοῦ Ἰακός, πόλις τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, ἦτις ἐν τῇς μετέπειτα χρόνοις ἐξέπεσεν εἰς κώμην μόνον τῆς νέας πόλεως Δημητριάδος, τὰ δὲ νῦν Βαλός, Β 742, λ 255.

ἸΓΝΗ [-ω-], ἡ (γόνυ), ἀγκύλη, «ἀντὶς αἶ», δηλ. τὸ ἐπισθεν μέρος τῆς κατὰ τὸ γόνυ ἀρθρώσεως, τὸ ὑπὲρ τὴν γαστροκνήμη, Λατ. poples, Ν 212 f. Ἰπάρχη καὶ ἕτερος τύπος ἸΓΝΙΣ, ἴαξ, ἡ, Γμ. Ἐρμ. 452, «παρ' Ἰγνύσι» (ἐν ὕγιαλῃ ἢ γραφῇ).

ἸΑΛΙΟΣ [-ω-], ἰλίω, ἰλίω, εἰς τὴν Ἰδὴν ἀνήκων τὴν ἐν Φρυγίᾳ· ἄ.) «τὰ Ἰδαία ὄρεα» = Ἰδὴ, ὀνομαζομένη αὕτως διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς κορυφάς, Θ 470, 440, Μ 49· β.) ἐπὶ τοῦ Διὸς, διότι εἶχεν ἐπὶ τῆς Ἰδαίας κορυφῆς Γαργάρου βωμόν καὶ τέμενος, Η 605, Ω 291.

ἸΑΛΙΟΣ [-ω-], ὁ, 1) κηρύς τῶν Τρώων, ἡ νόχοις τοῦ Πριάμου, Γ 248, Ω 325. 2) υἱὸς τοῦ Δάρητος, Τρώς, Ε 44 f.

Ἰάδ, ἐπικ. σύνδ. κατὰ συστολήν ἐκ τοῦ Ἰάδ, καὶ, Γ 494, α 412 κ. ἀ. (Τὸ ἰ εἶνε βραχύ· ὅταν δὲ τὸ ε δὲν ἐκθλιπῇται, συνήθως ὑπὸ τῆς ἄρεως ἐκτείνεται).

ἸΔΕ ἸΑΪΕΙΝ, ἸΔΕΣΚΟΝ, ἴδ. ΚΙΔΙ 1).

ἸΔΗ [-ω-], ἡ (ἰδεῖν), ὁρος ὑψηλὸν καὶ ἀπὸ κρημνον, ἀρχόμενον ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μοσίας. Ἡ ὀψίστη αὐτοῦ κορυφὴ εἶνε τὸ Γ' ἄργαρον (ἴδ. τὴν λ.). «Ἰδης ἐν κρημασί» (ἴδ. κρημὸς), Β 821. Πολλάκις ἔχει τὸ ἐπιθ. «πολυῖδα» (ἴδ. τὴν λ.).—Ἐκ τούτου ἐπὶ τοῦ Ἰανόεν ἀπὸ τῆς Ἰδης, Δ 475, Η 202 κ. ἀ.

ἸΔΗΑΙ, ἴδ. ΚΙΔΙ 1).

ἸΑΝΕ [-ω-], κα, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λογκίως, Μεσσηνίος, πατὴρ τῆς Κλεοπάτρας, ἐξαίρετος τοξότης, ι 558. (Κατὰ τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ ἰδεῖν, ἐπομ. ὁ σκοπεύων).

ἸΔΙΟΣ [-ω-], ἰίω, ἰίω, ἰδιαίτερος, ἰδιωτικός, «πρὸς ἰδίῃ» (τοῦναντίον «δημίο») *Ὁδ. γ 82, ε 344.

ιδία [-...]. (ιδος, ιδρώς) = ιδρώς, „ιδρώνω“ μόνον κατά παρατ. „ιδίων“ υ 204 f.

ΙΔΜΕΝ, ΙΔΜΕΝΑΙ, Ψδ. ΕΙΔΑ II.).
ΙΔΝΩ, Ψων. και έπικ., μόνον εν τῷ παθ. άορ. ά. Ιδνώνην, κάμπτω, κυρτώ, παθ. κάμπτομαι, κυρτομαι, B 206, M 205, N 618, O 375, χ 85 (ώς έγραψεν ά Βέκκ. και „Λμείς άντι τοῦ συνήθους «δινηθείς», Ψδ. ΔΙΝΕΩ).

ΙΔΟΙΛΟ Ψων. και έπικ. άντι τοῦ ΙΔΟΙΝΤΟ, Ψδ. ΕΙΔΑ I.).

ΙΔΟΜΕΝΕΙΣ [-...], ΗΟΣ και ΕΟΣ, αιτ. ΗΑ και ΕΑ, ό, υίος τοῦ Δευκαλίωνος, Έγγονος τοῦ Μίνως, βασιλεύς τῆς Κρήτης, N 449—454. Διακρύβεις εν Τροίᾳ διά τὴν άνδρείαν του, B 615, Δ 252 έξ., επανήλθε κατά τὸ γ 491 εύτυχως εις τὴν πατρίδα. Κατά δε τινα μεταγενέστερον μύθον διωγόμενος εκ τῆς Κρήτης απέπλευσεν εις τὴν Ἰταλίαν.

ΙΔΡΕΪΗ (Ψδρ.), ή, έπικ. γυνώσις, ειδημοσύνη, έμπειρία, Ψιλ. Η 498, «πολέμοιο» Π 359. Έκ τοῦ

ΙΔΡΙΣ (Ψδρις), ι, γεν. ιορς, ποι. (ειδέναι), έμπειρος ειδήμων, Ψδ. ζ 233, φ 460. επιτεθείς, μετ' άπαρφ. η 408.

ΙΔΡΩΣ (Ψδρῶς), μετοχ. τοῦ ένεσ. συνήθως παρ' Όμ. Ιδρώων, θηλ. Ιδρώουσα και Ιδρώσα, Δ 598, μέλ. Ιδρώσω, άορ. Ψδρῶσα, „ιδρώνω“, επί άνθρώπων τε και ζώων, μάστιγα μέν εκ τοῦ κόπου, B 390, Σ 372, δ 39 κ. ά., αλλά και εκ τοῦ τρόμου, επί έλάφου, Α 419, «Ψδρῶσα Ιδρῶ» Ψδρῶσα (ή Έχουσα) Ιδρῶτα, Δ 27.

ΙΔΡΥΝ, άορ. Ψδρῶσα, παθ. άορ. Ε'. Ιδρύνην (ώς εκ έτέρου τύπου Ιδρύνω), καθίζω, βάλλω τινά να καθίσῃ, μετ' αιτ. «λαούς» B 494, «τινά εν θρόνῳ» O 442, ε 86, «τινά παρά θαιτί» γ 57.—Παθ. καθήμαι, ήσυχαζω, Γ 78, Η 56. (Τό υ εἶνε μακρόν· αλλά βραχύνεται εν τοῖς B 494, Γ 287).

ΙΔΡῶς, ήτος, ό, αιτ. ΙΔΡῶ άντι τοῦ ΙΔΡῶΤΑ (τοῦ παρ' Όμ. μή εύρισκομένου), K 572 κ. ά., δοτ. ΙΔΡῶ άντι τοῦ ΙΔΡῶΤΗ, Δ 27, P 385, 745, (Ψδς) ό Ιδρῶς, „Ψδρῶς ή Ψδρῶτα“, E 796 κ. ά. πλη.

ΙΔΥΓΙΑ, ή, Ψδ. ΕΙΔΑ II.).

ΙΔΩ, ΙΔΩΜΙ, Ψδ. ΕΙΔΑ I.).

ΙΕ, ΙΕΝ, Ψδ. ΕΙΜΙ.

ΙΕΙ, Ψδ. ΙΗΜΙ.

ΙΕΙΝ, έπικ. άντι τοῦ ΙΟΙ, γ'. εν. τῆς εύκτ. τοῦ ΕΙΜΙ, όπ. Ψδ.

ΙΕΜΑΙ, Ψδ. ΙΗΜΙ.

ΙΕΜΑΙ ένεστ. και ΙΕΜΗΝ παρατ. μέσ., ποι. ώς Ψερος τύπος τοῦ ΕΙΜΙ, όπ. Ψδς, υπάγω, πορεύομαι, συναπτομένης και τῆς έννοίας τῆς σπουδῆς, έπομ. όρμῶ, φέρομαι, M 274, χ 304. „Άλλ' ένταῦθα ά Βέκκερος, Δινδόρφιος και οι μετ' αὐτοῦς γράφουσιν Ιεμαι ως μέσον ή παθ. τοῦ Ιημι. Ό δε Σπίτζενερος άποδέχεται τὸν ψιλούμενον τύπον, ένθα άνωτ. τῆς Ἰλ.

ΙΕΜΕΝΑΙ, ΙΕΝ, Ψδ. ΙΗΜΙ.

ΙΕΡΕΙΑ, ή, θηλ. τοῦς Ιερεύς, Ιερεία, Z 300 f.

ΙΕΡΕΪΟΝ [-...], τό, μόνον κατά τὸν Ψων. και έπικ. τύπον ΙΕΡΕΪΟΝ, θημ.α, σφάγιον και μάστιγα άσυνήθως πως τὸ εις τοῦς νεκροῦς προσφερόμενον (Ψπερ κατά τὸν Σχολ. λέγεται συνήθως τόμιον ή έντομον), λ 23. εν γίνεται δε „σρακτόν“, τούτεστι ζῶον πρὸς σφαγὴν, E 94, 250, ρ 600. παροιμιώδης ή φρ. «οὐχ Ιερέϊον οὐδὲ βοείην άρνύσθην». οὐχ σφάγιον οὐδὲ δέρμα βοός έπεδίδωκον (Ψπερ Ιδίδοντο συνήθως εν τοῖς άγῶσι βραδεία), X 459.

ΙΕΡΕΪΣ [-...], και έπικ. ΙΕΡΕΪΣ [-...], ΗΟΣ, ό, E 40, Π 604, ι 498 (Ιερός), Ιερεύς, Ιεροθύτης, λειτουργός ή θεράπων ώρισμένου θεοῦ, έκτελών πρὸ πάντων τὰ τῆς εν τῷ ναῷ λατρείας και προσφέρων τὰς θυσίας, Α 23, 370, ι 498, Eτι δε ασχολούμενος και περί τὴν εξήγησιν τῆς θείας βουλήσεως εκ τῶν σπλάγγων τῶν θυμάτων, Α 62, Ω 221. ||. Ψδ. και ΟΥΟΕΚΟΟΣ.

ΙΕΡΕΪΣ [-...], και έπικ. ΙΕΡΕΪΑ [-...], E 94 (καθ' ό έγραψεν ά Βέκκ. και οι μετ' αὐτὸν άντι τοῦ Ιερ.), ρ 484, τ 498, υ 2 (ένθα τό θαιμιατικόν Ιερέεσκον), 251 (Ιερός), μέλ. σω, γ'. εν. τοῦ παθ. παρακ. Ιερευτο, Ω 425. ά.) κυρ. κα. οιστῶ τι Ιερόν, καθιερώνω, αφιερώνω, έπομ. θυσιάζω, σφαγιάζω, Όμ. πλη., «τάβρους, βοῦν θεῷ» φ 434, Η 314, μέτ. διπλ. δοτ. «τοῖσιν βοῦν Ιερευσε Ζηνι» γάρην αὐτῶν έξουσίασε βοῦν εις τὸν Δία, υ 24. E.) εν γίνεται σφάζω, διότι παντός σφαζομένου ζῶου πρὸς Ιδίαν χρῆσιν προσεφέροντο τεμιάχια τινα εις τοῦς θεοῦς, Z 474, Σ 539, δ 56 κ. ά., «Ξείνω» πρὸς τιμὴν τοῦ Ξένου, E 444.—Τό μέσ. σημ. σφάζω πρὸς Ιδίαν μου χρῆσιν, τ 498.

ΙΕΡΗΪΟΝ, τό, Ψων. άντι τοῦ ΙΕΡΕΪΟΝ, όπ. Ψδς.

ΙΕΡΩΝ [-...], τό, και έπ. ΙΕΡΩΝ [-...] (κυρ. οὐδέτ. τοῦ επιθ. Ιερός, αλλά παντελῶς οὐσιαστικῶς χρῆσιν έχων), τό αφιερωμένον, εἶ. αφιέρωμα, άνάθημα, «δφρ' Ιερόν Ιτοιμασσαίαι» Αθήνη· K 574. Ιδίως δε οἶμα, και μάστιγα κατά πληθ. τὰ Ιερά, Α 447, α 66, και Ιερά, B 420 κ. ά.

ΙΕΡΟΣ, ή, όν [-...], εν άρται δε πολλάκις τό ι μακρόν, ζ έπ. ΙΡΟΣ [-...], ή, όν. Α') Ιαχυρός, άκματος, ζωηρός, άνθηρός, «τε Τηλεμάχοιο» δ 409 κ. ά. «μένος Άλκινόοιο» η 467 κ. ά. «μένος Άντινόοιο» σ 34, «φυλάκων τέλος» K 56, «πυλαωροί» Ω 684, «στρατός Άργείων» ω 84, «Ιχθός» ταχύς, γοργός, Π 407. (Η σημ. αὕτη εξάγεται οὐ μόνον εκ τῶν άνωτ. χωρίων, εν οἷς ή έρμηνεύς Ιερός, άγιος εἶνε ανυπόστατος, αλλά και εκ τῆς συγγενους κατά τε τὴν ρίζαν και τὴν σημ. Σανακριτικῆς λέξεως ischirus, και εκ τῆς Έλλ. λ. Ιεράζ. Άλλοι δε παρήγοντες τὴν ή. εκ τοῦ Ιεμαι, παραδέχονται ως πρώτῃν αὐτῆς σημασίαν τὴν: όρμητικῶς, Ιταμός, επιφορος, έπομ. και τολημηρός). Β') Ιερός, άγιος, θεός, Ιδίως: ά.) επί πραγ-

μάτιον οὐχὶ ὑπὸ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει παρα-
χθέντων, οὐδ' εἰς τὴν ἔξουσίαν τῶν ἀνθρώπων
ὑποκειμένων, ἀλλ' ὑπὸ ἀνωτέρων δυνάμεων δια-
ταχθέντων, οἷον «ἤμαρ, κλέφας» Θ 66, Α 494,
209, ι 36 κ. ἀ. (κατὰ δὲ τὸν Γράσοφ: ταχέως
ἐπερχόμενον)· «ρόος» Ἀλφειοῖο· Α 726 «πατα-
μοί» κ 351 «ἄλφισον» Α 631, «ἄλφρος» (καθ'
δ' ὑπ' ἀθανάτων ἵππων συρόμενος) Ρ 464 (καί
ἐνταῦθα κατὰ τὸν Γράσοφ: ταχύς)· Ε'·) ἐπὶ παν-
τός πράγματος εἰς θεοῦ ἀφιερωμένου, ἱερός,
«βωμός, δόμος» Β 305, Ζ 89, «δύματα» κ
426, «ἄλσας» ζ 322 κ. ἀ. ἰδίως «ἐκατόμβη» Α
99, γ 44 κ. ἀ. γ'·) ἐπὶ γυνῶν, πόλεως, νή-
σιων καὶ τόπων, ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος
νοουμένων· ὅθεν συνήθ. ἐπιθετοῦ τοῦ Ἰλίου, Ὀμ.
πλγ., τῶν Θηβῶν, Α 378, τῆς Περγάμου, Ε 446
κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων ψαυέως
ἐννοουμένων, οἷον «ἄλωή» (ὡς διετελοῦσα ὑπὸ
τὴν προστασίαν τῆς Δήμητρος) Ε 499, «ἰλαίη»
(ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀθηνᾶς) ν 372 κ. ἀ.
ἰλάνα [ι. -] (Ἰζω). 1) ἀμετάβ. κάθημαι,
καθίζομαι, ἐν δὲ τῇ καθομῇ. καὶ «καθίζω»,
ω 209, μεταφ. ἐπὶ ὕπνῳ «οὐ μὲν ἐπ' ὕμῳ
ὑπνος ἰζάνει» Κ 92. 2) μεταβ. καθίζω, το-
ποθετῶ, «ἀγῶνα» (Ἰδ. τ. λ.) Ψ 258.
ἰζην, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., παρατ. ἰζον, θαμν.
ἰζεσκον. Α'·) Ἑνεργ. 1) ἀμετάβ. κάθημαι,
καθίζομαι, «καθίζω», οἷον, «ἐπὶ ὁρόνου» Σ
422, «ἐπὶ λίθου» γ 409, «ἐπὶ ἄκρας» π 365,
«ἐς ὁρόνον» θ 469, «ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἰζει»
Ν 281, «ἐπὶ δειπνον» ω 394, «ἐπ' ἐσχαρῶν»
ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τῆς ἐστίας, τ 389 (ὅπως
ἔγραψεν ὁ Ἀμειξ καὶ Ρούμπριος κατὰ τὸν Εὐ-
στάθ. ἢ καλαῖά: τινες ἐκδόσεις ἀντὶ τοῦ συνήθους
ἐπ' ἐσχ. πρὸς σι. 506), «ἐν ἀγορῇ» ι 43
«μετ' ἀνδρῶν ἀριθμ» Ἰδ. μετὰ, ἐπὶ πολέμι-
στών εἰς ἀγορὰν συνηθροισμένων, Β 96· κάθη-
μαι ἥσυχος, γ'·) Ἑρμ. 457. 2) μεταβ. καθί-
ζω, «βάλλω νᾶ καὶ (σπῆ)», οἷον «τὴν εἰς ὁρό-
νον» ελ 553, «βουλὴν» καθίζω βουλὴν ἵνα σκε-
φθῇ, κάμνω (συγκλῶν τὴν βουλὴν εἰς) συνεδρία-
σιν, Β 53 (ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'·, δ
Δινδάρφιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κατὰ τὸν Ζηνόδο-
τον. Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· κατὰ τὸν Ἀρίσταρ-
χον ἢ τὴν συνήθη γραφὴν «βουλὴ» λοιπὸν τὸ
«ἰζε» εἰς τὴν 1) σημ.). Β'·) Τὸ μέσ. ὡς τὸ
ἑνεργ., καθίζομαι, ἐνεδρεύω, Σ 524, γ 335
κ. ἀ. Μόνον κατὰ ἑνὸς καὶ παρατ.

Ἰηλα, ἀπαφ. ἱηλαί, Ἰδ. ἰήλαα.

Ἰηλυός [ι. -], ἡ, ἴον. ἀντὶ τοῦ Ἰαλυοῦς,
πόλεως τῆς Ρόδου, ἐπὶ Στραβόνος κώμη, τὰ δὲ
νῦν ὡσαύτως Ἰαλυσό, Β 656, (Στραβ. 14, 2,
12). (Τὸ ὑ παρ' Ὀμ. πάντοτε μακρόν· βραχὺ
δὲ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 74 καὶ Διονυσ. τῷ Πε-
ριηγ. 503· ὅθεν ἀρχαίαι τι γραφὴ ἦτο Ἰηλυο-
σός, ὡς παρ' Ἡρόδ. Α 444, ἢ ὁ μὲν Λόδεκας
ἀποδέχεται, ὁ δὲ Σπείτινρος ἀποδοκιμάζει).

Ἰημι (ῥιζ. Ε'·), γ'· πλ. ἰεῖσι, ἀπαφ. ἰέναι,

ἐπ. ἰένεμαι, X 206, μετοχ. ἰεῖς, προστ. ἰεῖν
παρατ. ἰην (ἐνταῦθεν ἴεν κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ
τοῦ: ἴεσαν, Μ 33) καὶ ἴουν (ὡς ἐκ τοῦ: ἴω),
γ'· ἐν. ἴετ· μῆλ. ἴσω, ἀορ. ἀ. ἴκα, ἢ ἐπ. ἴηκα,
εἰς οὐ πλὴν τοῦ ἰνικ. μόνον τὸ γ'· πλὴθ. ἴκων, θ
458. Ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. Ε'· γ'· ἐν. τῆς ὕπατ. ἴουν,
Ο 359. Περὶ τοῦ ἐώμεν Ἰδ. ταύτην τὴν λ.—
Τῆς μέσης φωνῆς μόνον ὁ ἑνεστ. καὶ παρατ. ἴε-
μαι, ἰέμεν, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. Ε'· ἢ φρ. «ἴε' ἔρον
ἐντο» Ἰδ. ἐκίημι.

Α'·) Ἑνεργ. 1) μεταβ. κινῶ, βάλλω εἰς
κίνησιν, ὅθεν ἀ.) πέμπω, στέλλω, ἐκπέμ-
πω, ἔξαποστέλλω, «τὴν εἰς ἀδούτου» Ε 513,
«ἄγγελόν τινι» Σ 182, α 457, «αἰετόν, ἐρω-
τόν τινι» Θ 247, Κ 274, «ἐν δὲ παρηγορίῃσι
Πηδασον ἴει» (ὅπερ βεβαίως κατὰ τῆσιν νοη-
τέον ἀντὶ τοῦ: ἰνίει) ἐνέειψεν εἰς τὰς παρηγορίας
(Ἰδ. τ. λ.) τὸν Πηδασον, Π 152. Ἰδίως ἐπὶ τῶν
ἐκ θεοῦ πεμπομένων, «δράκοντα φώσδε» Β
309, καὶ ἀψόχων ὄντων, οἷον «ἀστὶρα» Α 75
κ. ἀ. «ἔκμενον οὐρον ἴει» Α 479 κ. πλγ. Με-
ταφορ. «ὄπα» Γ 452, μ 492, «ἐκ στήθεος ἴπκα»
Γ 224, Ε 454· Ε'·) ῥίπτω, ἐκτενέσσω, «πε-
τῶ», «τόν δὲ ποταμόνδε ἴκα φέρεσθαι» Φ 420,
«πέτρον, λααν» Π 736, ι 538. Ἰδίως δὲ ἐπὶ
τῶν ῥιπτομένων ὅπλων, οἷον «βέλος, δόρυ, ἐν-
στόν» Ὀμ. πλγ. «ἀπίντος ἴει αἰστόν» κατ' αὐ-
τὰς ἀπερχομένους ἐβρύσε βέλος, Ν 650· ἰνίστε
καὶ ἄνευ αὐτ. Β 774, Ο 359, ι 499· γ'·) ἐπὶ
ὑδατος, [ἀφ' ἡμῖ] «ἀπολύω ἢ ἀπαλυνῶ», δια-
χετεύω, χύνω «ῥέον ἐς ταχός» Μ 25· «Ἀ-
εὶς ὑδὼρ ἐπὶ γατὰν ἴησιν» Φ 458· Ε'·) «ἀφί-
νω», ἀφίνω ἐλεύθερον, «ἐκ δὲ ποδῶν ἀκρο-
νας ἴκα δύο» ἐκ τῶν ποδῶν ἀφῆκα δύο ἀκρο-
νας· νά κρέμονται, Ο 49· «ἐκ χειρὸς εἰσάγαγον·
ἀφίνω νά πέσῃ, γ 84, «δάκρυα» π 494, ψ 33,
«ἴκα πόδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι» ἀφῆκα τοὺς
πόδας καὶ τὰς χεῖρας (δὶ ὧν ἐκρατοῦσθην ἀπὸ
ποῦ δένδρου) νά φέρονται πρὸς τὰ κάτω, μ 442.
Μεταφ. ἐπὶ τῆς κόμης ἀφίνω νά καταφέρηται,
νά κυμαίνεται, «ἰεῖρας» Τ 383, X 346, «κό-
μας» ζ 234. 2) ἀμετάβ. ρίω, ἐπὶ ποταμοῦ
«ἐπὶ γατὰν» λ 239, ἐπὶ πηγῇ ἀναβλόζω, η 430.

Β'·) Μέσ. κινῶμαι πρὸς τι· ἀ.) κυρ. μετὰ
γεν. «ποταμοὶ ῥέδων» πρὸς τὰ ῥέματα τοῦ
ποταμοῦ, κ 529, «ἰένων κατὰ ὠλά» σπεύ-
δοντες (οἱ δύο βόες) κατὰ τὴν αὐλάκα (κατὰ τὴν
διεσθύνουσαν τῆς θηλ.) Ν 707, ἀπολελ. ἀκόντι-
σαν ἰένεοι» προθύμως, μετὰ σπουδῆς ἡκόντα-
σαν, γ 256· σπεύδων, Ἰδ. λ. ἱεμαι. Συνήθως
Ε'·) μεταφ. ἐπὶ τῆς πρὸς τι ὁρέσεως, τάσεως,
κλίσεως, ὁρέγομαι, τίλω πρὸς τι, ἐπιθυ-
μῶ, μετ' ἀπαφ. Β 589, Ε 434 εἰς α θ κ. ἀ.
καὶ μετὰ γεν. «πόλιος» Α 468, «νίκης» Ψ 374,
748, «νόστοιο» ο 69· συνήθειος μετ' ἐπὶ· «οἰ-
καδεν» γ 460, ι 264, «ἐριεύσδε» ι 356, «Τράϊ-
ηνδε» Τ 487, «ἀστυδὲ» ρ 5 «πολεμόνδε» Θ
313, «ἴετο θυμός» μετ' ἀπαφ. Θ 304. (Τὸ

εἶνε βραχὺ ἐν τῇ ἐνιστ., ἀλλ' ἐνίοτε ἐκτείνεται διὰ τὴν ἀρσιν ἐν τοῖς ἰέμεναι, ἰέμεν, ἰέμενος καὶ ἰέσται ἐν δὲ τῇ παρὰ. διὰ τὴν αὐτῆσιν εἶνε μακρόν, ἢ ἀλλ' ἐνίοτε δι' ἑλλειψιν αὐτέως βραχὺ, ὅσον Α 479, Μ 33).

Ἰθνα, ἴθ. ἰάιναι.

Ἰθαίονος, ὄνομα, ὁ, 4) ἐπ' ὅ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος «ἰθ παιάν» σχηματισθέν, Ὑ. Ἀπ. 272. 2) ὕμνος εἰς Ἀπολλῶνα, Ὑ. Ἀπόλ. 500, 517 κ. ἀ.

Ἰθαίστοαι, ἴθ. ἰάομαι.

Ἰθι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἴθ, ἴθ. εἶμι.

Ἰθροκίαιος, ὅτι, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὐνῆος, Η 468, 469.

Ἰύσων [ν...], ὄνομα, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἰάσωνος, υἱὸς τοῦ Αἰσώου ἢ τῆς Πολυμήδεως, ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιφθεῖς ὑπὸ τοῦ Παλίου εἰς τὴν Κολχίδα, ἐνα λαὸν ἐκείθεν τὸ χρυσὸν διέρας, ἀπέδωκεν κατὰ τὸν διάπλουον εἰς τὴν Ἀθηνῶν καὶ ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἰφικύλης τὸν Εὐνῆον καὶ Νεβροπόνοιν, Η 469. Τῇ συναργείᾳ δὲ τῆς Μηδείας τῆς θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τοῦ βασιλεῖος τῆς Κολχίδος, γενόμενος κύριος τοῦ χρυσοῦ διέρατος συνεζεύχθη μὲν μετ' αὐτῆς. ἀλλὰ μετὰπειτα τὴν ἐγκατέλειπε καὶ ἔλαθε γυναῖκα τὴν Κρέουσσαν, μ 69 ἐξ. πρὸλ. λ. Πελίης.

Ἰντήρ [-...], ἥρωε, ὁ, ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ. ἑτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἰντρέος, ἱατρός, Β 733 ἐξ. «κακῶν» ρ 384, «νόσων» Ὑμ. 15, 1.

Ἰντρέα, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἱατρός (ἰάομαι) «ἱατρός» καὶ ἰδίως χειρουργικός, Ὀμ. πλχ. «ἱντρέος γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάσιος ἄλλων» λ 514, δ 234, Ἐναντίας τῆς γνώμης ὅτι ὁ Ὀμ. μόνον χειρουργικοῦς ἱατροῦς γινώσκει, εἶνε ὁ Οὐέλκιρος.

Ἰοαιγενής [ν...], ἐξ. ποι. ἀντὶ τοῦ Ἰθαγενῆς (ἰός, γένος), κατ' εὐθείαν, γυνήσιος, ὁ ἔ. ἐκ νομίμου γάμου γεννηθεῖς, ἐπομ. γυνήσιος, Ε 203 τ.

Ἰοαιμένη [ν...], κοε, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, Π 568.

Ἰόλκῃ [ν...], ἡ, μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, 3 τετραγ. μίλιων μέγεθος ἔχουσα, καί μιν μετὰ τῆς Ἀκαρνανικῆς παραλίας καὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς, τὰ νῦν «Ἰθάκη», Β 632. Ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν νοτιοανατολικῶν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ καὶ σύγκαίται ἐκ δύο μερῶν διὰ στενοῦ ἰσθμοῦ συνδεομένων. Ἐν τῇ 2ῃ καλεῖται «πανυπερτάτῃ πρὸς Ἰόφον» τοῦτοστι δυνικιστάτῃ πασῶν, καὶ τοῦτο δὲν συμφωνεῖ μὲν πρὸς τὴν θέσιν τῆς σημερινῆς Ἰθάκης, ἀλλὰ τοιαύτην ἐφαντάσθη αὐτὴν ὁ ποιητής. Εἶνε λίαν ὀρεινή (ὁ Ὀμ. μνημονεύει αὐτῆς ὅρη τὸ Νήριτον καὶ Νήιον, καὶ ἀκρωτήριον τὸν Κόρακα, ἀπ. ἴθ.) καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἱπποτροφίαν ἤμιστά ἐπιτηδεῖα, ἐξ ἐναντίας δὲ καλὴ εἰς νομὴν αἰγῶν καὶ βοῶν («αἰγίβοτος ἀγαθὴ καὶ βοῦδοτος»), ν 242 ἐξ. παράγει δὲ οἷον ἄφθονον καὶ ὕλον. Πλὴν τοῦ λιμένος Πείθρου μνημονεύει ὁ

Ὀμ. καὶ τὴν πόλιν Ἰθάκην, καί μιν ὑπὸ τὸ Νήιον, γ 81. Μετ' αὐτῆς συνεδίοτο ἡ ἀκρόπολις, ἐν ᾗ κατῆκει ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐκίτο δὲ κατὰ τοὺς πλείστους ἐρμηνευτὰς ἐν τῇ μέσῃ τῆς νήσου καὶ ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς πλευρᾶς ὑπὸ τὸ Νήιον ὄρος, ὑφ' οὗ καὶ ὁ λιμὴν τὸ Πείθρον ἐσχηματίζετο, α 485. Πλὴν δὲ τοῦτο ὑπῆρχε καὶ παρὰ τὴν πόλιν λιμὴν, ὡς ἐξάγεται (ἢ ὅχι ἀναυτιφρόντως) ἐκ τοῦ π 322. Ὁ Οὐσίκερος, ὁ συγγραφεὺς Ὀμ. γεωγραφίαν, θέλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πόλις ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου. Ἐκ τούτου τῆς Ἰθάκηναι, εἰς τὴν Ἰθάκην, π 322, καὶ ἰθονκίον Ἰοαιμένης ὁ κἀταίρος τῆς Ἰθάκης, Β 484, δ 24, περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 246, γ 45.

Ἰοαίος [ν...], ὁ, ἀρχαῖος ἥρωε κατὰ τὸν Εὐστάθιον υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἐξ οὗ ἡ νῆσος Ἰθάκη ὠνομάσθη, ρ 207.

Ἰοί, κυρ. προστ. τοῦ εἶμι, «ἔλα, πῆγαίνε», Α 32, Β 103 κ. ἀ., πρὸλ. λ. αἶγρο. Πολλάκις τίθεται ὡς παρακλειςματικὸν ἐπὶ καθὼς τὸ ἄγε, «ἔλα πρὸς, ἔλα», Δ 362, Κ 53 κ. ἀ. πλχ. (ἢ Ἐνίοτε τίθεται κατόπιν τῆς προστακτικῆς, ὅσον «βάτ' ἴθι» «ἔλα πῆγαίνε», Β 8). Πρὸλ. λ. ἀλλὰ 2, 6.)

Ἰομα, ἄτοξ, τό, ἐπ. (εἶμι) ὁδός, βᾶδισμα, πλῆθ. Ε 778 τ, Ὑ. Ἀπ. 444.

Ἰοιότητα, ἴθ. λ. ἰοίε.

Ἰοίρη [-...], (ἰός), Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐθύνω. Α' 3) Ἐνεργ. 1) κἀμνω τι εὐθύ, «ἰσάζω», «τὶ ἐπὶ στάθμην» εὐθυθύνω τι κατὰ τὴν στάθμην, ὅπως ὥστε νὰ ἐφαρμοῖζεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ στάθμη, ε 245, ρ 344, φ 44. (ἢ Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις χρησιμεύει ἡ στερεότυπος φράσις ἐν τῇ στερεοτύπῃ στίχῃ «ἔεσεν ἐπισταμένως ἢ ἐπὶ στάθμην ἴουν» ἵνα δείξῃ τὴν ὁμαλίην καὶ ἑντεχνον ἔεσιν ἔξεσε μετὰ τοσαύτης ἐπιτηδεύσεως ὥστε νὰ ἐφαρμοῖζεται ἐπ' αὐτοῦ ἡ στάθμη. Ἐν δὲ τῇ φ 424 ὁρίζει τὴν εὐθείαν πᾶσιν τῶν πελέκειων) ὤθεν παθ. «ἴππω δ' ἴουνοθήτην» οἱ ἴπποι ἔλαβον τὴν εὐθετὴν τῶν στάσιν, σταθόντες κατὰ τὸν ζυγόν, Π 475. 2) κατευθύνω, διευθύνω, τοῦτοστι κατ' εὐθετὴν πέμπω, «βέλος, ὁιστόν» Δ 432 ὤθεν σκοπεῖω, Ψ 874 (περὶ τοῦ γωρίου τούτου ἴθ. λ. ἡς Π) μετὰ δύο αἰτ. «βέλος δ' ἴουνεν Ἀθήνην ῥίνα» διεύθυνεν εἰς τὴν ῥίνα, Ε 290, «Ζεὺς πάντ' ἴούνει» (βέλεα δηλ.) Ρ 632, ὡσαύτως «ἴππους, ἄρμα, νῆα» Ψ 347, Ω 449, λ 40 κ. ἀ., «ἴππους ἐπί τι» Θ 410, «κείσε» Α 528. Β') Μέσα, διευθύνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, «οἰστόν ἐπ' Ἀντινόφῃ» γ 8, «ἀλλήλων ἰθυνομένην δοῦρα» κατ' ἀλλήλων τὰ δόρατα τῶν, Ζ 3, «πιδάλιμ νῆα» ε 270 (Πρὸλ. ἰοίη).

Ἰοιητῖον [---], ὄνομα, ὁ, ἡ, ἐπὶ ὅ. τοῦ δόρατος, Φ 469 τ «μελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκε». Πιθανώτατα σύγκριται κατὰ τὸν Ἀπολλ. ἐκ τοῦ ἰός καὶ πέτομαι, οἷον: ἰθυπτίων, καὶ σημ.

ὁ κατ' εὐθεταν πέτῳ, πρβλ. Υ 99. Ὁ δὲ Ζηνόδοτος ἀπὸ θάνατος ἀνεγίνωσκεν ἰουκτίωνα, φ: ἐκ τοῦ κτεῖς ἢ κτειδών, καὶ ἡρμηνεύει εὐθείας τὰς ἰσας ἔχων.

ἰοῖτα [-], εἰα, ἴ, ἴων. ἢ ἐπ. ἀντί τοῦ εὐθύος. 4) ὡς ἐπὶ εὐθύος, „ἴσιος“· α.) κυρ. μόνον ἐν τῇ οὐδὲ. «τέτραπτο πρὸς 100 οἰ.» ἦτο κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὸν τετραμμένος, Σ 403. β.) μεταφ. εὐθύος, δίκαιος, «ἰοῖτα ἔσται» θά ἦνε δίκαια ἢ κρίσις, Ψ 580. Ἐνταῦθα ἀνάγεται ἢ τὸ ὑπερθ. ἐπὶ θ. «ἰοῖντατα εἰπεῖν δίκην» δίκαιοτάτα κρίνειν, Σ 508. 2) ἰοῖτα, ἴ οὐδ. ἰοῖ τὸ ἐπὶ ῥήματα, κατ' εὐθείαν, „ἴσα ἐπάνω“, κατεπάνω· α.) πολλάκις μετὰ γεν. «Δαναῶν» Μ 406, «προθύροισι» α 449, «μεγάρῳ» ρ 325 κ. α. μετὰ προθ. «106ς πρὸς ταίχος» κατ' εὐθείαν ἐναντίον τοῦ ταίχους, Μ 437. β.) ἄνευ πε. «ταῦ γ' 106 βέλος πέτεται» τὸ βέλος τοῦ πετᾷ κατ' εὐθείαν, εἴνε εὐσταχον, Υ 99. «106ς κατὰ γοντα» γ 40. «106ς μεμιαῖς» κατ' εὐθείαν ὁμώμενος, Α 95, «οἱ δ' 106ς φρόνεις» ἡτνίζου (ἐκὐτταζον, εἶχον τὸν νοῦν των) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, Ν 435. «τῇ ρ' 106ς φρονέων ἵππους ἔχε» πρὸς τοῦτο τὸ μέρος κατ' εὐθείαν ἔχων τὴν προσοχὴν τοῦ διεθούνα τοῦς ἵππους, Μ 424. Κατὰ ταύτην τὴν ἡρμηνείαν τὸ «τῇ ρ' 106ς» ἀποθίδεται καὶ εἰς τὸ «φρονέων» καὶ εἰς τὸ «ἔχεν ἵππους». (Ὁ δὲ Σπύτιζνερς μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ συνάπτει τὸ «106ς» μετὰ τοῦ «ἔχεν» τὸ δὲ «φρονέων» μεταφράζει ἐπιμελῶς, ὡς ἐν τῇ Ψ 343, ἢ. ἀλλ' ὁρθότερον ἴσως τὸ μὲν «106ς» ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ «φρονέων» κατὰ τὸ ἀντικείμενον Ν 435, τὸ δὲ «τῇ» εἰς τὸ «ἔχεν ἵππους»· «106ς μάχεσθαι» ἐκ τοῦ ἐναντίου κατ' εὐθείαν μάχεσθαι, Ρ 468, «μείνος χειρῶν 106ς φέρω» τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν κατ' εὐθείαν φέρω, Ε 506, Π 602.

ἰοῖτα [-], ἴσις, ἴ, ἐπ. μόνον κατ' αἰ. (106ω), εὐθύτης, εὐθετα ὁδός, «ἀν' 106ν» κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, Φ 303, θ 377 (ἐνθα κατὰ τὸν Ἄμετιν συναπτίον τὸ «ἀν' 106ν» πρὸς τὸ «σφαίρη» ὥστε νά ἦνε ἢ ἔννοια: μετὰ τὴν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω ῥιπτομένην σφαίραν)· ὅθεν μεταφ. α.) προσβολή, κίνημα, ἀπόπειρα, «πᾶσαν ἐπ' 106ν» Ζ 79, δ 434. β.) τάσις, κλίσις, σπουδή, π 304, Υ. Ἀπ. 539.

ἰοῖν [-], ἰοῖς, ἴ, ἐπ. μόνον κατ' αἰ. (106ω), εὐθύτης, εὐθετα ὁδός, «ἀν' 106ν» κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, Φ 303, θ 377 (ἐνθα κατὰ τὸν Ἄμετιν συναπτίον τὸ «ἀν' 106ν» πρὸς τὸ «σφαίρη» ὥστε νά ἦνε ἢ ἔννοια: μετὰ τὴν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω ῥιπτομένην σφαίραν)· ὅθεν μεταφ. α.) προσβολή, κίνημα, ἀπόπειρα, «πᾶσαν ἐπ' 106ν» Ζ 79, δ 434. β.) τάσις, κλίσις, σπουδή, π 304, Υ. Ἀπ. 539.

ἰοῖν [-], ἰοῖς, ἴ, ἐπ. μόνον κατ' αἰ. (106ω), εὐθύτης, εὐθετα ὁδός, «ἀν' 106ν» κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, Φ 303, θ 377 (ἐνθα κατὰ τὸν Ἄμετιν συναπτίον τὸ «ἀν' 106ν» πρὸς τὸ «σφαίρη» ὥστε νά ἦνε ἢ ἔννοια: μετὰ τὴν κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω ῥιπτομένην σφαίραν)· ὅθεν μεταφ. α.) προσβολή, κίνημα, ἀπόπειρα, «πᾶσαν ἐπ' 106ν» Ζ 79, δ 434. β.) τάσις, κλίσις, σπουδή, π 304, Υ. Ἀπ. 539.

Ἰκάνη [-], ἑτερ. ἐκτενέστερ, ἐπ. τύπος τοῦ Ἰκα.

Α.) Ἐνεργ. 4) κυρ. ἔρχομαι, [ἀφ' ἑκτονομαί] „φθάνω“, συνήθ. μετ' αἰ. «νῆας, δόμον, κ. τ. τ.» Ὅμ. πλχ. σπανιότερον μετὰ τῆς προθ. Ἐ: ἢ Ἐπὶ, Α 434. Β 47, Γ 354. α.) ἐπὶ ἀμφόχων ὑποκειμένων, Ζ 370, ν 234, «γονάτα τινος ἱκάνω» προσπίπτω εἰς τὰ γονάτα τινος, γονυπετῶς παρακαλῶ, ε 449 κ. α. β.) ἐπὶ ἀφόχων «σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει» μ 73, «φλέψ, ἢ αὐχέν' ἱκάνει» Ν 547· τροπικ. «φωνή οἱ αἰθέρ' ἱκάνει» Ο 686, «κλέος οὐρανὸν ἱκάνει» τ 408, «ἐμὲ θέσφαθ' ἱκάνει» μετὰ καταλαμβάνουσι, μ' εὐρίσκουν αἱ προφηταί, ι 507. 2) μεταφ. ἐπὶ παντοίων καταστάσεων, καταλαμβάνω, „πιάνω, εὐρίσκω“ οἶον «ἀέρος ὕπνος ἱκάνει» Ε 96, «μόρος» Σ 465, ἰδίως δὲ ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων καὶ αἰσθημάτων, οἶον «ἄχος, πένθος ἱκάνει με» καταλαμβάνει, Α 254, Θ 447 κ. πλχ. μετὰ δῶν αἰ. «μὴν ἄχος κραδίην ἱκάνει» λόγῃ καταλαμβάνει τὴν καρδίαν του, Β 471. μετὰ δοτ. τοῦ πρσώπ. «τάφος δὲ οἱ ἦτορ ἱκάνει» ψ 93. — Ὁ ἐνεστ. μετ' σημ. παρακμ., ν 328. Β.) Μίσ, «ἱκάνομαι» ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἦν καὶ τὸ ἐνεργ., Κ 448, Α 640 ἢ μετ' αἰ. γ 92, ψ 7, 27.

Ἰκάριος [-], ἰκάρ, ὁ, υἱὸς τοῦ Περήροος καὶ τῆς Γοργόφνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου καὶ πατὴρ τῆς Πηνελόπης, α 329, ε 53 κ. α. Κατάρκει μὲν ἐν Λακωνίᾳ μὲν κατ' ἀρχάς, φαγών δὲ μετὰ τοῦ Τυνδάρου εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐκείνην ἐκεῖ καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀδελφοῦ (πρβλ. Στράβ. 10, 2, 24). Κατ' ἄλλους δὲ κατετίχθηεν ἐν Κεφαλληνίᾳ ἢ Σάμῃ.

Ἰκάριος [-], ἰ, οἶ, εἰς τὸν Ἰκαρον ἀνήκων, «πόντος» τὸ Ἰκάριον πέλαγος, μέρος τοῦ Αἰγαίου κατὰ τὰ νότια τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Β 445. ὠνομάσθη δὲ κατὰ τὸν μῦθον οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκαρου, υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, καταπεσόντος ἐν αὐτῇ, πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τῆς νήσου Ἰκαρου (ἴδ. τ. λ.). Ἦτο τρικυμῶδες καὶ ἐπικινδυνὸν ἕνεκα τῶν πολλῶν νήσων καὶ σκοπέλων, ἢ. θεωρεῖται δὲ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τοιοῦτο, καὶ «τὰ μακρὰ κύματα» του παρατηροῦνται καὶ νῦν ὡς ἰδιόζοντα εἰς τοῦτο τὸ πέλαγος.

Ἰκαρος [-], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἢ πρόσθεν καλουμένη Σαλίχη, εἴτα δὲ οὕτως μετανομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκαρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, Υμ. 26, 4. Κατὰ δὲ τὸν Σικελικὸν τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ Ἰων. κάρ, καρός = νομή, (ἢ. Πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζης ικ = ιπ, Δατ. ις, ιε-ιπς, ἥτις σημ. κτυπῶ. Σήμερον καλεῖται Νικαρία = Ἰκαρία μετὰ τοῦ ἐκ τῆς αἰ. ἀποδουλοκλήντος προσθέτου ν, ὡς καὶ Νιός = Ἰός καὶ Αἰμύρος = Νιμύρος = Ἰμύρος).

Ἰκελος (Φκ.), ἡ, οἶ, εἰς τὸν Ἰκων. καὶ ποι. ἀντί τοῦ ἰκέλοιο, ὁμοιοῦ, ἴσου, μετὰ δοτ. Β 476, ε 249 κ. α.

ἸΚΕΤΑΟΝΙΔΗΣ [υ.-υ.], ογ, ό, υἱός τοῦ Ἰκε-
τάου, ὁ Μελανίππος, Ο 546.

ἸΚΕΤΑΝ [υ.-], ονομα, ὁ(ικήτης) υἱός τοῦ Λαο-
μέδοντος καὶ ἀδελφός τοῦ Πριάμου, πατήρ τοῦ
Μελανίππου, Γ 447, Υ 238.

ἰΚΕΤΕΙΑ, ὁδρ. ἰκέτευσα, ὡς ἰκέτης προσέρ-
γομαι, «εἰς τινα». Π 574 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
Ἰλ.), καὶ ἐν γένει, ἰκετεύω, παρακαλῶ, μετ'
αὐτ., ο 277 κ. ἀ. ἔτι δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρφ. λ
530. Ἐκ τοῦ

ἰΚΕΤΗΣ [υ.-], ογ, ὁ(ῖκω), πρόσφυξ, ὁ πρὸς τινα
καταφεύγων ἵνα ζητήσῃ προστασίαν καὶ υπερά-
σπισιν κατὰ τοῦ καταδιώκοντος αὐτόν, ἡ καθαρ-
μὸν ἀπὸ τίνος μιᾶς πράξεως (φόνου). Ἐπὶ
τούτῃ δὲ παρεκλήθη ὁ ἰκέτης εἰς τὸν βωμόν τοῦ
Διὸς τοῦ «ἰκετῆσι» ἢ εἰς τὴν ἐστίαν τῆς οἰ-
κίας τοῦ ἰκετευομένου κρατῶν κλάδους ἐριστέ-
πτου (ἰκετηρίαν, ἢ «στέμματα») καὶ ἐγένετο
οὕτως ἱερός καὶ ἀπαράβλαστος, ι 270, π 422 (ἐνθα
ὕπὸ τὸν πληθ. «ἰκέτας» νοεῖται εἰς μόνος ὁ Τη-
λέμαχος) κ. ἀ. πλχ. μάλιστα τῆς Ὁδ., «ἀνὴρ
ἰκέτης». Ω 570. Ἐκ τούτου

ἰΚΕΤΗΣΙΑΣ, ὁ τῶν ἰκετῶν προστατής, ἐπὶ θ.
τοῦ Διὸς, ν 213 f. (|| Παρὰ τοῖς μετέπειτα λέ-
γεται Ἰκέσιος).

ἸΚΝΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἰκη, ἴδ. ἰκνέομαι.

ἸΚΝΑΛΙΟΣ [υ.-υ.], ὄνομα τέκτονος (ξυλουργοῦ)
τῶνος ἐν Ἰθάκῃ, τ 57. (|| Κατὰ τὸν Κούρτιον
τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ Ἰκαρος, ὅπ. ἴδ.).

ἸΚΜΑΣ, ἄσος, ἡ, νατις, ὑγρασία, «ἄφαρ
ἱκμάς» ἔδη, δύνει δὲ τ' ἀλοιγὴ. Ρ 392, ὁρῶς
ἐξηγνεύεται ὑπὸ τοῦ Γ.Μ. Οὐραίου: εὐθὺς ἐξε-
λίπειν ἡ ὑγρασία, καὶ εἰσδύει τὸ ἔλαιον· διότι ἡ
εἶνε τὸ δέριμα πρόσφοτον καὶ τότε ἡ ἱκμάς εἶνε
ἡ φυσικὴ, ἥτις διὰ τῆς ταχύσεως ἐκλείπει, ἡ εἶνε
ξηρὸν, καὶ τότε πρέπει πρὶν πατισθῇ δι' ἐλαίου,
νὰ ἐμβραχῇ εἰς ὕδωρ, καὶ αὕτη εἶνε ἡ ἱκμάς,
ἥτις πρέπει πρότερον διὰ τῆς ταχύσεως νὰ ἐκ-
λείψῃ, πρὶν εἰσδύσῃ τὸ ἔλαιον. Ἄλλοι δὲ διὰ τῆς
ἱκμάδος νοοῦσι τὸ ἔλαιον αὐτὸ, καὶ τότε τὸ
«ἔδη» σημ. ἐπὶ ἡλθε.

ἸΚΜΕΝΟΣ, ὁ, πάντοτε ἐν συναρτίᾳ μετὰ τοῦ
«οὔρος» οὔριος ἄνεμος, Α 479 (μόνον ἐνταῦθα
τῆς Ἰλ.) 6 420 κ. ἀ. Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἰκέσθαι,
παραγόμενον σημ. τὸν ἄνεμον, τὸν εἰς τὰ πλοῖα
ἐρχόμενον, ἡ ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἰκέσθαι, τὸν φο-
ρὸν ἡ πλησίστιον (κατὰ τὸν Εὐστ.), Λατ.
secundus. Ὁ δὲ Ἀμείψ παρὰ μὲν ἐκ τοῦ
ἐκέσθαι τὴν λ., ἐξηγνεύει δὲ: τὸν κατὰ προ-
δοκίαν ἐρχόμενον, προσδοκώμενον, ἐπομ. εὐχά-
ριστον, καὶ παραδίδει αὐτὴν πρὸς τὸ Ἐλδε-
τικὸν κοινῶς (ἐκ τοῦ κοινῶς=ἐρχεσθαι)=
εὐχάριστος, (|| δύναται δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἐξηγ-
νίαν νὰ παραβληθῇ καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης
«μοῦ ἔρχεται»=μοὶ ἀρρίκει). Κατ' ἄλλους δὲ
(Ἡσύχ., σχόλ., Βενετ. ΜΕ) παρὰ τὸ ἱκμάς εἶνε
ὁ ὑγρῶς, ἔχουν ἡπίως πνέων (πρὸλ. ε 478
«ἄνεμος ὑγρὸν ἀνέτης») κατὰ δὲ τὸν Νίτζην

παράγοντα καὶ αὐτὸν τὴν λ. ἐκ τοῦ ἱκμάς, δι'
ἧς ὁρῶς ἐννοεῖται πᾶν τὸ ὀλισθηρὸν καὶ γλισθρὸς
(ἴδ. λ. ἱκμάς ἐν τέλ.) εἶνε: ὁ ὁμαλῶς τρέπον
τὴν ὀλισθαίνων οὔριος ἄνεμος. Τέλος ὁ Δοιδερλ.
θεωρεῖ τὴν λ. συγκεκριμένην ἐκ τοῦ εἰκόμε-
νος καὶ ἐξηγνεύει ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατ' εὐχὴν,
ἐπομ. εὐνοϊκός, οὔριος.

ἰΚΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ. (ῖκω), μέλ. ἔξομαι, ὁδρ. ἰκνέ-
ομαι, τοῦ δὲ ἐνεστ. ῥόνοι, αἱ Ἰων. τύποι ἰκνέ-
ομαι καὶ ἰκνεύομαι (ἀντὶ τοῦ ἰκνεόμ.) ω 339.
ἔρχομαι, φθάνω, καὶ ἐπιστρέφω (ἐὰν ἐκ
τῆς συναφείας τοῦ λόγου ἐξάγεται ἡ ἐννοια αὖ-
τη, ὡς ἐν ψ 451). 1) ἐπὶ ἐμφύγων ὑποκειμέ-
νων, ἐκφερομένου τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως δι'
ἐμπροθέτου αἰτίας, ὅσον «ἐς νῆσον, ἐς δῶμα, ἐς
πατρίδα, ἐπὶ νῆας, ποτὶ πτόλιν, πρὸς ἄστυ»,
Ὅμ. πλχ., «κατὰ λευκῶνα» ω 43, «ὕπὸ πτό-
λιν» Α 482, «ἐς Πείριον» πρὸς τὸν Πείρ., ο
372 «μετὰ Τρώας» Γ 264· πολλάκις δὲ καὶ
δι' ἀπλῆς αἰτ. προσώπου, «Αἰθιοπας ἰκόμεν» 8
84 κ. ἀ. Ἐκφέρεται προσέτι τὸ τέρμα τῆς κινή-
σεως καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιρ., «ἐνθάδε, δεῦρο,
οἴκαδε κ.τ.τ.» Ὅμ. πλχ. καὶ «Πηλεϊωνάδε» Ω
338· συχνότερον δὲ δι' ἀπλῆς αἰτίας. «δῶμα,
νῆας, ἵππους, Τροίην κ.τ.τ.» ὡσαύτως δὲ καὶ
«χεῖρας» εἰς χεῖρας ἐρχομαι τινος, μ 334· ἐνίο-
τε συνάπτονται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις, ὅσον «αἰ-
κον καὶ ἐς πατρίδα γαίαν» ψ 259· σπανιώτατα
διὰ δοτικῆς, ὅσον «ἐπιγυρόμενοι ἰκοντο» Μ 374.
Οἱ δὲ ἄλλοι τοπικοὶ προσδιορισμοὶ ἐκφέρονται
ὡς ἐξῆς: «ἐκ πολέμοιο» Ζ 504, «Κρήτηθεν» Γ
233, «διὰ δεινδρέων ἰκνεύμεσθα» ω 339, «ὕπὸ-
τροπος ἔξομαι» ὑπαγρέψα: ὀπίσω θὰ ἔλθω, Ζ 367.
Ἰδίως δὲ ὁπάγω, καταφεύγω πρὸς τινα ὡς
ἰκέτης, Ξ 260, Χ 423, ι 266· ἔτι δὲ διήκω
μέχρι, φθάνω εἰς, ἐπικινεῖσθαι, ἐγγίζω,
«ὅστιον» τ 451, «ποῖον οὐδας» ο 376, «δε ἀπὸ
ῶν ὀχλῶν ἔτερ' ἔρμαθ' ἰκεται», ὅστις ἀπὸ τῶν
ἀρμάτων του φθάνει πρὸς ἄλλα ἄρματα (τὰ ἰχθυ-
κά), Α 306 (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. οὐκ ὁρθῶς ἀποδι-
δει καθ' ὑπερβάσιν τὸ «ἔτερ' ἔρμαθ'» εἰς τὸ τοῦ
ἐπομ. στίχου: ἀρεξάσθω) φθάνω, ἐρχομαι εἰς
χρονικὸν τι τέρμα, ὅσον «ἰκν. γήραος οὐδόν,
ἥδης μέτρον, ἥδην κ. ἀ.» Ὅμ. πλχ. «ἐπὶ γήρας»
ο 227, «ἡς» ζῶ μέχρι τῆς ἐπερχομένης ἡσος,
ρ 497· ὡσαύτως «ὀλιόρου πείρατα» ἴδ. λ. πεί-
ρατ, «τέλος μύλων» τελειῶνω τοὺς λόγους, Ι
56. 2) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, «νῆας ἰκνεύ-
μεναι» ι 428, «ὀλοσπρόχος ἰκται ἰσάπεδον»
Ν 441· ὡσαύτως ἐπὶ καπνοῦ, ἔχου καὶ ὁσμῆς,
Σ 207, Ν 837, Ξ 474, ε 265, «ἀμφὶ μ' Ὀδυ-
σῆος ἰκετο φωνή» ἡ φωνὴ τοῦ Ὁδ. περιήλθεν
εἰς τὰς ἀκοάς μου, Α 466, «οὐδ' ἰκετο χροά»
(ἡ αἰχμή) δὲν εἰσέδυσσε μέχρι τῆς σαρκόος, Α 352.
Ἰδίως: 6') μεταφρ. ἐπὶ καταστάσεων, αἰσθημάτων
κ.τ.τ. «Ἀχιλλῆος ποθὶ ἔεται οἷα: Ἀχαιῶν»
πόθος τοῦ Ἀχιλλεύου θὰ ἔλθῃ εἰς (θὰ καταλάβῃ)
τοῦ: Ἀχ., Α 240, «κάματός μιν γούναθ' ἰκετα»

κάνατο: κατέλαθε τὰ γόνατά του, Ν 744: ὡσαύτως: «αἶδας, πένθος, ἀλῆ, πῆμα, χόλος κτλ.» μετὰ δὴ αἰτίας, οἷον «τί σε φρένας ἔκετο πένθος;» Α 362, πρβλ. Α 88, Σ 478 κ. ἀ. (Τὰ εἶνε βραχύ, διὰ δὲ τὴν αὖξιν μακρόν).

Ἰκρία, τὰ, πάντοτε κατὰ πληθ., ἐπικ. γεν. ᾗ δοτ. (γ 358) ἱκρίοφιν (ἐκ τοῦ ἐν. ἱκρίον=πατερόν, δοκός, τοῦτο δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ Ἰκαρος, ὅπερ ἴδε), κυρ. τὰ πατερά, τὰ δοκάρια, ἡ πατωσιὰ: ὅθεν τὸ πάτωμα, τοῦ δὲ πλοίου τὸ κατὰστρώμα, Ο 670, γ 353, ε 252, μ 229, ν 74. Κύριον κατὰστρώμα, ὅποσον ἡ μετέπειτα τελειότερα ναυπηγία ἐπενόησεν, ἐκτείνονμενον δηλ. καθ' ὅλην τοῦ πλοίου τὴν ἑκτασιν, δὲν εἶχον τὰ Ὀμηρικὰ πλοῖα, μόνον δὲ κατὰ τὴν πρῶνην καὶ πρῆραν, (ἄρα 2 κυρίως καταστρώματα), κατὰ δὲ τὸ μέσον τὸ ἀσκηπὲς μόνον τὰ πλευρὰ μετὰ τοῦ ἐπισκινιδώματος ἀπετίλουν τὸν ἄντλον. Τοιαῦτα τὰ σημερινὰ ἀλυσιακὰ καὶ τὰ τῶν ποταμῶν φορητὰ πλοιάρια, πρβλ. ε 463. Ὁ δὲ Γράσοφ νομίζει ὅτι εἶνε «ἱκρια» τὰ πλευρὰ ἡ ἱστραδιὰ-ξυλὰ: τοῦ σκάφους, καθ' ὃ ἐκ τοῦ ε 252 μάλιστα εἰκάζει, ἔχων ἐναντίους τὸν Ἀρεῖν καὶ Δουδερλίον: τέλος ὁ Νίτσης φρονεῖ ὅτι ἱκρια εἶνε πάντα ἐν γένει τοῦ πλοίου τὰ σκινιδώματα, τὰ ἔσθων ἐπικαλύπτοντα τὰ στραβόξυλα καὶ ἐπομ. τὸ ἔδαφος ἡ πάτωμα τοῦ πλοίου ἀποτελοῦντα.

ἱκν, ἐπικ., παρ.τ. ἱκον, ἀόρ. ἱόν, ἀρχαῖον θέμα τοῦ ἱκάνη καὶ ἱκνέομαι, ἔχον, ὡς ταῦτα, τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν, ἔρχομαι, φθάνω. 1) κυρ. ἐπὶ ἐμφύγων ὑποκειμένων, τοῦ τέρματος τῆς κινήσεως: δι' αἰτίας, ἐμπροθέτου ἡ ἀπροθέτου ἐκπεπομένου, οἷον «ἐς δόμον, ἐς κλισίην, ἐς γαίαν κ.τ.τ.» Ὀμ. πλχ., «ἐπὶ Θρηκῶν τέλος» Κ 470, «παρὰ νῆας» Α 807, «Τροίην, κλισίην κ. ἀ.» Ὀμ. πλχ. 2) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, οἷον «κνίσθη, σέλας, ὀρυμαγδός, αὐτὴν οὐρανὸν ἔκει» φθάνει εἰς τὸν οὐρανόν, Ὀμ. πλχ. «κλέος, ὕβρις οὐρανὸν ἔκει», ῥδ. οὐρανός: καὶ μετὰ τῆς Ἑς προθέτ., ν 248 (μέχρι τῆς Τροίας), «χρεῖῶν ἔκει» χρεῖα ἐπέρχεται (ἢ «ὅ τι δὴ χρεῖῶν τούσων ἔκει» διὰ τί τούσων ἡ χρεῖα ἐπέρχεται; ὅ ἐ, τίς ἡ τούσων χρεῖα, ἥτις ἐπέρχεται, καταλαμβάνει ὑμᾶς;) Κ 442, μετ' αἰε. προσώπου, ἔρχομαι εἰς τινα, καταλαμβάνω τινά, 6 28 κ. ἀ., «χόλος τινά ἔκει» Ι 525 κ. ἀ., «πινυτή τοι φρένας ἔκει» φρόνησις ἐπῆλθεν εἰς τὰς φρένας σου, κατέχει τὰς φρένας σου, υ 228. (Καὶ ἐνταῦθα ἄρα ὁ ἑνιστ. μὲ σημ. παρ.κνμ. ὡς ἐν τῇ ν 248).

ἱλαδύν [-υ.] (ἱλ.), ἐπῖβ. (ἱλ.), σωρηδύν, κατὰ στίφην, Β 93 φ.

Ἰλαμαί, ἱλμ. 20, β (ἔνθα τὸ ε βραχύ) καὶ ἱλάομαι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἱλάεσθαι (ὅπ. ἴδε) ἐξίλεω, ἐξίλεων, «ἱλάονται μιν (τὸν Ἑρμῆα δηλ. κατ' ἄλλους: δι, οἷος ὁ Ἑὐνιος, τὴν Ἀθηνᾶν) ταύροις» Β 550 φ.

Ἰλαος, ἐξίλεωμένος, Λατ. placatus, ἐπὶ θεῶν, ὅθεν ἱλεως, εὐμενής, Α 583: ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, πρῶτος, ἀγαθός, εὐμενής, εὐνοῦς «θυμῶς» ἱλ. Ι 639, Τ 478, Γ. Δῆμ. 204. (Κατὰ τὸν Δουδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ ἔλλη=θερμότης, θάλας. Τὸ εἶνε μακρόν: τὸ δὲ α ὁτὲ μὲν βραχύ, ἄλλοτε δὲ μακρόν).

ἱλάεσθαι, ἀποθ. (ἱλάω), μέλλ. ἱλάσομαι, ἐπικ. σσ, ἀόρ. ἱλασάμην, ἐπικ. σσ, μόνον ἐπὶ θεῶν, κάμνω τινά πρὸς ἑμαυτὸν ἱλεῖν, εὐμενῆ, ἐξίλεων, καταπραῖνόν, ἐξευμενίζω, «θεόν, Ἀθήνην» Α 400, 447, 386, γ 419, «τινὰ μολπῇ» Α 472, πρβλ. Γμ. 20, 5. (Τὸ εἶνε βραχύ, ἐνίοτε μακρόν, Α 400, 447, 444, Γ. Δῆμ. 204).

Ἰλῆιος (ἱλ.), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰλῆιος, Ἰλῆος, εἰς τὸν Ἴλιον ἀνήκων, «πεδῖον Ἰλῆιον» Φ 558, ὀνομασθὲν οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἀπὸ τοῦ τάφου τοῦ Ἴλου (ἴδ. ἱλαε 4)). Ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐδαμῶς οὐδέποτε ὀνομάζεται οὗτος ὁ τόπος οὕτως: ἔπειτα κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὁ Ἀγῆνωρ ἤθελεν ὑποτιθεῖ ἀπομακρυνόμενος τῆς Ἰδης: καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὰ ὕψισα, ὁπότεν ἔφηνεν, ὅπερ ἀντιδίδαι εἰς τὸν σκοπὸν του (γ. 559): Ὁρθότερον λοιπὸν ἑρμηνεύει ὁ Ἀντίστειος ἐννοῶν τὸ πεδῖον τὸ ὀπίσθεν τοῦ Ἴλου τὸ πρὸς τὴν Ἰδην. Ὁ δὲ Κράτης ὁ ἀρχαῖος, μετ' οὗ συμ-φωνοῦσιν οἱ νεώτεροι Οὔδοσιος καὶ Φαίσις, διώρ-θωνε τὸ Ἰλῆιον εἰς Ἰδῆιον.

Ἰλῆμι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ἐκ τοῦ θέμα-τος ἱλάω) μόνον κατὰ πρῶτον ἱλῆμι, καὶ ὕστερ. παρακ. ἱλῆκησι, καὶ ἔκτ. ἱλῆκοι (Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τοὺς δύο τούτους: τόπος εἰς ἐνερ. ἱλῆ-κη) εἶμαι ἱλῆως, εὐμενής, ἱλεῶ, σύνθετος ἐν ταῖς ἐπικλήσεσι τῶν θεῶν, «ἱλῆθι» ἔσα ἱλεως, ἱλάσθῃ, ἐλέησον, Ὀδ. γ 380, π 184, Γμ. 23, 4. Ὁ παρακ. μὲ σημ. ἐνιστ. φ 365, Γ. Δπ. 465.

Ἰλιάς [-υ.], ἱλαος [-υ.], ἡ, κυρ. ἐπὶθ. θηλ. Ἰλιακή: εὐχρηστον εἶνε ὡς οὐσιας. (εὐπακουσ-μένου δηλ. τοῦ ὀνόματος: ποιήσεις) ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου.

Ἰλιονέες [-υ.] (ἱλ.), ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Φόρ-βαντος, Τρώϊς, Ξ 489.

Ἰλιόοικν [-υ.] (ἱλ.), ἐπῖρ. τοπικ. ἐκ τοῦ Ἰλίου, Ξ 254, ι 39.

Ἰλιόοι [-υ.] (ἱλ.), ἐπῖρ. τοπικ. ἐν Ἰλίῳ, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «ἱλιόθι πρὸ» πρὸ τῶν τει-χῶν τοῦ Ἰλίου, Θ 564, 6 584.

Ἰλιος [-υ.] (ἱλ.), ἡ (τὸ Ἰλίον μόνον Ο 74).

1) Ἰλιος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωικοῦ κράτους, ἡ ἔξ Τροίης καλουμένη, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἴλου. Ἡ πόλις αὕτη μετὰ τῆς ἀκροπόλεως (Περγάμου) ἔνθα τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς (Ζ 297) ἔξ ὁ νότος τοῦ Διὸς ἔξ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπῆρχον (Χ 472, Ε 446), καλουμένη ὑπὸ τῶν μετέπει-τα Ἑλλήνων τὸ παλαιὸν Ἰλίον, ἔκειτο ἐπὶ τινος μεμονωμένου λόφου (τὰ νῦν Μισολλοῦ=

τεπὶ 42 στάδια (περίπου 4 γεωγραφ. μίλιον) μακρὰν τῆς θαλάσσης ἐν μεγάλῃ τινὶ πεδιάδι, Υ 216, μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν Σιμόντος καὶ Σκαμάνδρου οὐδὲ πολὺ μακρὰν ἀμφοτέρων, οἵτινες πρὸς δυσμὰς αὐτῆς ἐνοῦνται εἰς ἓνα, Ἰδ. Οἶρακος. Τὴν σήμερον καίται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἐκείνου τὸ χωρίον Μπουνάρμπασσι ἀρχαίων δὲ ἐρείπων οὐδὲ ἔχονος σώζεται. Ἰδ. καὶ ΣΚΑΙΑΙ ΠΙΛΑΙ.—Διάφορον τοῦ παλαιοῦ ἦτο τὸ νέον Ἰλίον, πλησιέστερον τῆς παραλίης εἰς ἀπόστασιν 42 σταδίων ἀπὸ τῆς θαλάσσης κείμενον κατὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόντος, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο ἀπλὴ κώμη καὶ οὐκ ἔχουσα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπὶ δὲ τῶν Ῥωμαίων κρήθη εἰς πόλιν, ἥς τὴν σήμερον ἐρείπια σώζονται λεγόμενα Χιτισαρίην. 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἰλίου χώρα, ἡ Τρωικὴ ἐποικράτεια, πιθανῶς ἐν τοῖς ἔξῃς: Α 71, Ν 747, Σ 58. (Τὸ δεύτερον ἡ ἐκτείνεται Ο 66, Φ 404, Χ 6, ἐνθα ὁ Ἀρεὺς θέλει νὰ γράψῃ: Ἰλίοα).

Ἰλιόφιν (Ἰλ.), ἐπικ. γεν. ἀντι τοῦ Ἰλίου, Φ 295.

Ἰλάς, ἴλαος, ἡ (Ἰλλω, εἰλω), κυρ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον (εἶτε ἱμάντες εἶτε εἰς ἱταίαι ἢ λυγαρίδας κλάδοι), σχοινίον, πληθ. Ν 572 f.

Ἰλαος (Ἰλ.), ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Τρωῆος καὶ τῆς Καλλιρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφός τοῦ Γανυμήδους καὶ Ἀσπαράχου, θεμελιωτὴς τῆς Ἰλίου, Υ 232. 2) ὁ τάφος αὐτοῦ ἐκεῖτο πέραν τοῦ Σκαμάνδρου περίπου κατὰ τὸ μέσον τοῦ μεταξὺ τῶν Σκαίων πυλῶν καὶ τῶν νηῶν τῶν Ἀχαιῶν, Κ 445, Α 466, 374. 2) υἱὸς τοῦ Μερμέρος, ἔγγονος τοῦ Φέρητος, ἐδρεύων ἐν Ἐφύρῃ, α 259.

Ἰάης (—), ἴος [—], ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλύω), βάρδορος, „λάσπη“, ἰδίως ἐκεῖνη, ἣν καταλείπουσι τὰ ὑποχωροῦντα ὕδατα ποταμοῦ ἢ λίμνης, „βοόροκος“, Φ 318 f (ἐνθα τῆς γενικ. ἰλός τὸ ο ᾗ ἐν θέσει ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον).

ἱμάς, ἄντος, ὁ, λῶρος, λωρίον, Κ 262, Φ 30, Χ 397. Ἰδίως ὁ, 1) τὰ λωρία, δι' ὧν τὰ ὑποζύγια προσδένονται εἰς τὴν φάτνην, „καπίστρι“, Θ 544, Κ 475, 499, 567. 6) ἡ νῖα, χαλινάριον, Ψ 324. γ) τὰ λωρία [τόνοι], ἐν αἷς αἰωρεῖται (ἀπ' ὧν κρέματα) ὁ δίφρος τῆς ἀμάξης, κατὰ τινας, Ε 727, Ἰδ. ἔντεϊνα. δ) ὁ ἱμάς τῆς μάστιγος, ἐπομ. αὐτῇ ἡ μάστιξ, Ψ 363. ε) τῆς περικεφαλίας: ὁ ἱμάς ὁ ὑπογνάθιος (οἰοῦναι „μαγουλικά“, δι' οὗ ἡ περικεφαλία σφίγγεται περὶ τὴν κεφαλὴν, Γ 371. ζ) ὁ κιστὴς (ζώνη) τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις διὰ τῆς μαχικῆς αὐτοῦ δυνάμεως εἰς πάντας ἔρωτα ἐνέβαλλεν, Σ 244, 249. ζ) οἱ ἐξ ἀκατεργάστου βοείου δέρματος ἱμάντες οἱ ἀπλῆζοντες τὴν χεῖρα τῶν πυκτῶν, Λατ. castus, Ψ 684. η) ὁ κατὰ τὴν κλειδία τῆς θύρας ἱμάς, ὁ διὰ τίνος ἐν τῇ θύρᾳ ὀπῆ: ἐξερχόμενος ἔξω. Ὅστις ἤθελε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ἐπέσυρε διὰ τοῦ ἱμάντος τὴν βάλανον

(„κλήιδας“ παρ' Ὀμ., ἐν δὲ τῇ καθομῇ „σὺρ-την“) πρὸς τὰ πρόσω, καὶ προσέδενεν αὐτὸν εἰς τὴν κορώνην· ὅστις δὲ ἤθελε ν' ἀνοίξῃ ἔλκε τὸν ἱμάντα ἀπὸ τῆς κορώνης καὶ διὰ τῆς βάλανος ἀπέσυρεν ὀπίσω τὴν βάλανον, α 442, δ 802, φ 461. θ). τὰ λωρία τὰ ἐν τῇ κλινῇ ἐντεταμένα, ἐφ' ὧν τίθενται τὰ στρώματα, (ἢ τὰ εἰδικώτερον λεγόμενα σπάρτα, τόνοι, κείρια) ψ 201. ι) ὁ περὶ τὸ τρύπανον (Ἰδ. τ. λ.) ἱμάς, ι 385. (Παράγεται κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἱμνι κατὰ δὲ τὸν Διόδωρον. ἐκ τίνος ἀρχ. οὐα. ἱμα συγγενοῦς τῶν Λατ. ἡμμεν, ἐξ οὗ ῥήμα ἀρχ. ἱμαίνω, ὅθεν ἱμάς. Ὁ δὲ Κούρτιος ἀπαρρίπτει τοῦ Διόδωρου ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν, ἀνευρίσκων αὐτὸς τὴν ἀρχὴν εἰς ἄλλων συγγενῶν γλωσσῶν συγγενεῖς ρίζας.—Κυρίως τὸ ι εἶνε βραχύν· ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μακρόν οὐ μόνον ἐν Ἄρσει, Θ 544, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἡέσει, Κ 475, Ψ 363, φ 46).

ἱμάσθη, ἡ, ἐπ. κορ. τὸ λωρίον τῆς μάστιγος, καὶ συνεκδ. ἡ μάστιξ, Τουρκ. „καμτσάκι“, Θ 43, ζ 320. Ἐκ τοῦ

ἱμάσιον (ἱμάς), ἀορ. ἄ. ἱμασιον [—] καὶ ἐπ. σσ, μασιτίων, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος, πληττω, „ἔππους, ἡμιόνους“ Α 280, ζ 346, „πληγαῖς τινα“ Ο 47· μεταφ. „γαῖαν“ πληττω τὴν γῆν διὰ τῶν κεραυνῶν (περὶ τοῦ Διὸς) Β 782· „γαῖαν χειρὶ“ κτυπῶ τὴν γῆν μετ' ἡν χεῖρα, Γ. Ἀπ. 340.

ἱμερσίαιος [—], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ ἱμερόατος, ὁ Πείροος, Δ 520.

ἱμερσίας, ὁ, 1) κάτοικος τῆς ἱμερῆς, Φ 43. 2) κύριον ὄνομα, υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηλεΐδου, ἀνὴρ τῆς Μηδειακῆς, γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τρώεω φονευθεὶς, Ν 474, 496.

ἱμερῶν, ἡ, 1) νῆσος τῆς Θρακικῆς παραλίης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Κασδεῖων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ νῦν „Ἀτμόρος“ (ἢ Ἰδ. λ. Ἰκαρος.—Τὸ ἐν ταύτῃ τῇ λ. ἰδιόζων εἶνε ὅτι τὸ παρελκόμενον ἐκεῖνο ν' ἐτρόπη εἰς τὸ ἐπίσης ὑγρὸν λ) Ν 33, Ω 78. 2) πόλις τῆς ἡμιονόμου νήσου, Σ 281, Φ 43.

ἱμεῖρη ποι. καὶ ἱων. (ἱμερός· ἄ.) ἐνεργ. ἐπιθυμῶ, ποθῶ τι, μετὰ γεν. κ 431, 555. 6) τὸ μέσ· ὡς ἀποθετ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἄ. ἱμεράμην, ἔχει τὴν αὐτὴν σημ. ᾗ σύνταξιν, „αἴης“ α 44· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπαφρ. Σ 463, α 59, ε 209.

ἱμεν καὶ ἱμεναί, Ἰδ. εἶμι.

ἱμερόεις, εἶσα, ἐν, ἐπ., ἐπιθυμητὸς, ἐράσμιος, ποθεινός, ἐπείραστος, θελκτικός, „χορός“ Σ 603, σ 194, „αἰοδῆ“ α 424, „πασιν ἱμερόεις ὀπέδω γόος“ εἰς πάντας ἐσθλὸν ποθεινὸς θρήνος, ὃ εἶ πάντες ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ θρηνησῶν ἐκ τοῦ πόθου, κ 398· μετὰ δοτ. ρ 549 (ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ δοτ. ἀποδοτέα εἰς τὸ „αἰοδῆ“) ἰδίως ἐρωτικὸς, ἔρωτα διεγείρων, „στήθεα“ Γ 397, „ἔργα γάμοιο“ Ε 429, „χρῶς“ Σ 470 κ. ἄ. τ.—Τὸ οὖν. ἱμερόεν ὡς

ἐπὶ β. θελκτικῶς, ἐρασμῶς, «ἱμ. κιθάριζεν» Σ 570. Ἐκ τοῦ

Ἰμερος [...], ὁ, ἐπιθυμία, πόθος, προσώπου τινός ἢ πράγματος, Α 89, «γόοιο» Ψ 44, 408, π 245, τ 249, «πατρός Ἰμερος γόοιο» ἐπιθυμία, πόθος ὁρήνου διὰ τὸν πατέρα, Ω 507, δ 443· ἰδῶς δὲ ἔρως, ἀγάπη. Γ 439, ε 498.

Ἰμερτός, ὁ, ὡς (ἱμερῶ), ἐπιθυμητός, ποθητός, ἐπέραστος, ἐπὶ β. ποταμοῦ, Β 751 f, τῆς κιθάρας, Γ. Ἑρμ. 540.

Ἰμμεναί, ἴδ. κίμνι.

Ἰνα. Α') ἐπὶ β. τοπικόν. α.) γάσσεως σημαντικόν, ἀναφορ. ὅπου, ἐνθα, Β 558, ζ 322 κ. α. μετὰ τοῦ Ἰε, Γ 478. β.) σπανιῶτ. κινήσεως σημαντικόν, ἀναφορ. [δποι], δ 824, ζ 55, καὶ δεικτικ. ἔκτεσε, Κ 42 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Βίκκερος νεωστὶ γράφει, τ' ἄρ' ἀντὶ τοῦ γάρ, καὶ οὕτως ἀναλαμβάνει τὸ ἴνα τὴν ἀναφορικὴν τοῦ σημασ.—Ἐν Ὁδ. ζ 27 ἐρμηνεύεται ὡς χρονικ. ἐπὶ β. δε, καὶ ἐν θ 343 ὡς τροπικόν ὅπως, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέρωσι τότε χωρίοις ἔχει τὴν α.) σημα. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῳ πρέπει νὰ μεταφρασθῇ καθ' ὅν, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ [ὅπου] ποῦ, εἰς ποτα δεσμὰ δηλ.

Β') Σύνδεσμος τελικῶς, ἴνα, «διὰ νά, ἢ μὲ σκοπὸν νά». 1) μεθ' ὑποτ. ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅταν ἐνεστώτος, Γ 252 κ. α., παρακειμένου, Α 203, μέλλοντος, δ 307, ε 594, καὶ μετὰ τοῦ Κε, Μ 450· ἔτι δὲ καὶ προστακτικῆς ἡγουμένης, Ω 553, α 302 κ. α. καὶ ὁρίστου μὲ σημα. ἐνεστώτος, Α 440, Γ 348.—Κατὰ τὸ φαινόμενον καίτοι εἰς ταῦτα τὰς περιστάσεις πολλὰκις ἡ ὁριστικὴ, ὡς συσπυκνῶν τοῦ ὑποτακτικῆς τοῦ μακροῦ φωνήεντος, ὅταν Α 363, Β 232, 384, Φ 314, Ψ 207, η 145. 2) μετ' εὐκτ. α.) ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (παρατ. ἐκπρ. καὶ ἀορ.), γ 2, 77, ε 492, Ε 2· β.) εὐκτικῆς ἡγουμένης, ὅτ' ἀγίστα μοι ἔδον ἱατροὶ εἴην, ἴνα... τετυκοίμεθα δόρπον· Ε 408.—Σημειῶσαι τὰς ἐξῆς ἐξαιρέσεις: α.) Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται α) ἡγουμένου ἱστορικοῦ χρόνου, εἰς τὰς ἐξῆς δύο περιστάσεις, ἢ ὅταν ὁ ἀορ. εἴη σημασ. παρακειμ. γ 45, λ 94, ἢ ὅταν τὸ παρελθόν γεγονός αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παριστάται ἄνευ στήνης χρονικῆς σχέσεως, οὕτως ὥστε ἡ τελικὴ πρότασις δύναται νὰ ἐκφράξῃ σκοπὸν καὶ παρελθόντα καὶ ἐνεστώτα καὶ μέλλοντα, Α 495, κ 24, ν 418· β) ἡγουμένης εὐκτικῆς προστακτικῇ ἰσχυροακούσῃ, «οὐκ ἂν εἴμην ἐραπλίσσις» (=ἐφρόπισον) ἀπηνήν, ἴνα... ἀγωνίαι· ζ 58, Ω 264. β.) Τίθεται εὐκτικὴ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅταν ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ παριστάται ὡς ἀμφόβολος, ὡς ἀπλῶς δυνατὴ, «ἔβω τηλ' ἰθάκη», ἴνα μοι βίοντο πολλοὶ ἄλφει· ρ 250. Ἐνίοτε ἐν δυνὶ ἢ κλειοσὶ τελικῆς προτάσεσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐξαρτωμέναι τίθεται ἀναμὶς ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτικὴ, Ω 584 ἐξ. γ 77, 78, Μ 476.—Τὸ «ἴνα μὴ» τοῦ ἀθετου-

μένου στίχου, Π 353, ἐρμηνεύεται ὑπὸ μὲν τοῦ Σχολιαστ. διὰ τοῦ εἰν μὴ, (ἢ ἴσως ὅπως δύναται τὸ «ἴνα μὴ» ῥέξομεν· νὰ θεωρηθῇ καὶ ἀνάλογοι ἀπαρεμφάτου (=τὸ μὴ ῥέξαι ἡμᾶς) ἔν καὶ ἀλλαγῇ παρατηρούμεν: Α 433 (ἴδ. λ. αὐτοῦ). Ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον, ἐπειδὴ ὁ στίχος εἶνε προδήλως νόθος, ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἤδη ἐξοβελισθεῖς.—Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μαρτύρων, οἶον «ἴνα δὴ, ἴνα περ» Π 26, Ω 382. (ν., ἐν ἄρσει ὅπως ἐκτείνεται τὸ α, Π 353, γ 327).

Ἰναλλάσσομαι (Ἰνδ.). (εἶδος, εἰδάλλομαι), μόνον κατ' ἄνδρ. καὶ παρὰ φαίνομαι, δεικνύμαι, παρέγω ὄψιν, «ἄλλος δ' ἦν ὁχος Ἰνδάλλεται» Ψ 460, «τινὶ» γ 246, Γ. Ἀφρ. 479, «Ἰνδάλλετο σφισὶ πᾶσιν τεύχεσι λαμπρόμενος Πηλεΐωνος»· ἐφαίνεται δὲ εἰς πάντας λαμπρὸς ὑπὸ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλ. Ρ 243 (ἐνθα ὁ Ἐδμοῖς, Βόθης, Σπίτςκερος καὶ Βαῦρλεῖνος γράφουσιν ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἀριστάρχου, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Δοιδερλείνου, Πηλεΐωνος· ἡ δὲ ἔννοια εἶναι καὶ ἐφαίνεται εἰς πάντας ὅμοιος μὲ τὸν Πηλεΐωνα, ὡς λαμπρόμενος ὑπὸ τῶν ὅπλων. Ὁ δὲ Βίκκερος, Δινδύρφιος καὶ Φαῖσος φυλάττουσι τὴν συνήθη γραφήν)· «ὥς μοι Ἰνδάλλεται ἦτορ» πῶς φαίνεται (παρίσταται) ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, τ 224, (ἢ ὡς εἰν ἦτο δηλ. ἡ αἰσθητικὴ ἦτορ=ἦτορ, ἢ κατὰ θυμὸν ἢ ἐνὶ φρεσὶ. Ὁ δὲ Δυνδύρας κατακρίνει μὲν τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, οὐδὲ μὲν δὲ ἄλλην ἰδίαν παρέχει. Ὁ Ἀμείς ἐκλαμβάνει τὸ «ἦτορ» ὡς ὑποκειμένον τοῦ «Ἰνδάλλεται»· πῶς μοι φαίνεται ἢ ἐκδηλοῦται ἢ καρδίᾳ μου· ἀπύθωνον).

Ἰνεσι, ἴδ. ἱε.

Ἰνίον [-ν.] (Ἰνίον), τὸ (ἱ), τὸ ὅπισθεν ὀρεῶν τοῦ κρανίου, αὐχὴν ἢ πρᾶγῃλος, «καότικας» (ἐν τῇ καθομιλοῦ. αἰετίζεται ἢ λ. ὀλίγον ἐπικεταμένη κατὰ τὸ τέλος καὶ ἐν ἐρχῇ ἀρηρημένη· «ἴνιχι(ον)», δὲ Ἰνί-χ-ιον, ὑπερ ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὸ Ἰνίον ἐλέγετο πάλαι παρὰ Ἰωνίων). Ἰλ. Ε 73, ε 495.

Ἰνά, ἴδ. ἱε. Λετσοῦδα.

Ἰκκῆπος [-ν.], ὁ, πηχὴ καὶ ῥόφι ἐν Ἀθήναις, Γ. Ἀπ. 48 (πολλοὶ Ἰκκῆπος ἐγγράφεται σὺν ἀρθῶι), πρὸλ. Στράβ. 10, 5, 2.

Ἰκαλος [-ν.], ὡς, ἐπὶ β. αἰγάρου (ἀγρίου αἰγός), πύλωνος ὀξύ, ὀρμητικῶς, Α 405 f. (ἢ ἱερωτολογ. ἀμφόβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ αἰσώω ἀντὶ τοῦ αἰετῶος, οἰοῦντι· περὶ τινός, ἢ ἐκ τοῦ ἰκνέομαι καὶ ἄλλομαι· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἱεῦς (=δορός), κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε οὐσίασι, συναπτόμενον πρὸς τὸ συνώνυμον αἰε, ὡς τὸ «σὺς κάρπος, ἱρὴ κίρκος»).

Ἰζίακ [-ν.], ὡς, ὁ, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ τῆς Δίας, ἵπτι μετὰ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Περσέον. Ἐκ τούτου Ἰζιόκιοι, ἱπ, ιος, εἰς τὸν Ἰλιον ἀνέκων, τοῦ Ἰλιονος, «ἀλοχος» Ε 347.

Ἰεσσ, ἱε, ε, ἴδ. ἱε.

ἱεῖν [-], ἴος [-], ἡ, τὰ περὶ τὴν ὄψιν μαλακὰ μέρη, λαγῶν, ἡ μέση, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. συντηρήθη. ἔστ. ἀντὶ τοῦ ἱεῖν, *Ὁδ. ε 231, κ 544.

ἱοσθενής [-] (Ἰοθν.), ἑς (ἴον, δνόφος), ἔχων χροῖα ἱοδὲς βαθύ (Τουρκ. „μελιτζανί“), ἔπομ. ἐν γένει σκοτεινόχρους «εἶρος» μόνον *Ὁδ. δ 435, ι 426.

ἱοδόκος, ὄν, ἐπικ. (ἴος, δέχουμαι) ἱοδόκος, δεχόμενος καὶ φυλάττων τὰ βέλη, «φαρέτρα» Ο 444, φ 42, 60.

ἱοειδής [-] (Ἰοφειδ.), ἑς (ἴον, εἶδος), ἱοειδής, ἔχων τὸ χροῖα τοῦ μέλανος ἴου, σκοτεινόχρους, ἐπὶ θ. τῆς βαθύχρους κυανῆς (ἡρέμου τε καὶ κινουμένης) θαλάσσης, Α 298, ε 56, λ 407.

ἱοίεις [-] (Ἰόειν, δ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἀνευ F), ἑς, ἐκ (ἴον), ἱοειδής, σκοτεινόχρους, βαθύχρους κυανόσους, «σείδηρος» Ψ 850 f.

ἱοκλήτι, ἡ, ἴδ. Ἑπικλήτι.

ἱομάρης [-] (Ἰόμ.), ὄν, ἐπ., ψεκτικὸν ἐπὶ τῶν Ἀργείων ἀμφιβόλ. ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας, *Ἰλ. Α 242, Ε 479, κατὰ τοὺς πλείστους ἐρμηνευτὰς: ἐμπειρος τοξότης, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν, τοξότης, ἐκ τοῦ ἴος καὶ μῦρος=μῦρος, ἔπομ. κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὁ περὶ τοὺς ἴους μνηορρημένος καὶ κακῶς ἔχων (πρὸλ. ἐγκρίματος), *Ἀργεῖοι ἱομάρη· Ἀργ. οἱ μακράθεν διὰ τῶν βελῶν μαγόμενοι καὶ μὴ τολμῶντες ἐκ τοῦ πλείστον νὰ ἐλθῇτε εἰς χεῖρας πρὸς τοὺς πολέμιους. Εἶνε ἄρα χαρακτηριστικὸν τῶν δειλῶν, ἐπειδὴ καὶ κατ' αὐτὸν τὸν Ὀμ. (πρὸλ. Α 385, η. καὶ Σοφ. Αλ. 4120 ἐξ.) ἡ διὰ τούτων μάχη ἐθεωρεῖτο ὅχι ἐνδόξος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἰαύτης μὲν τῆς λ. βραχύ, τῆς δὲ «ἴος» μακρόν (ἐν καὶ ἡ «ἰοχέαιρα» παρὰ Πινδ. Πυθ. 2, 46 ἔχει τὸ ἰ βραχύ) καὶ ἀνευ F, ἐπενόησαν ἄλλας ἐρμηνείας, ὅσων ὁ Σνείδερος ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἴα=φωνή, καὶ ἐρμηνεύει φωνασκός, «φωνάρης, φεφλατῆς», ἀλαζύν. Ἡ δὲ ἐκ τοῦ ἴον ἐτυμολογία παντάπασιν ἀπίθανος.

ἱόν [-] (Ἰόν), τό, ἰτσι(όν), μανουσάκι, (Τουρκ.) μενεζές, (Ἰταλ.) βιολέτα, ε 72 f, Υ. Δῆμ. 6. Ὑπῆρχον κατὰ τὸν Θεόφραστον, Φוט. ἱστορ. 6, 6, ἰα λευκά (λευκία) καὶ μέλανα καὶ πορφύρεα.

ἱονόας [-], ἄσος (Ἰονθ.), ἡ, πυκνόθριξ, δασύμαλλος, «μαλλιάρη», ἐπὶ θ. τῆς ἀγρίας αἰγῆς, ε 50 f. (Ἐκ τοῦ ἱονθός, πρὸλ. Βέκκ. Ἀνέκδ. σ. 44, 23, συγγενούς τῇ ἀνθρώπ.).

ἱός [-], ὁ, ποιητ. (ἐκ τοῦ ἱημι), πληθ. οἱ ἱοὶ καὶ ἀπαξ μόνον τὰ ἱά, Γ 68, κυρ. τὸ βιπτόμενον, ὅθεν βέλος (πρὸλ. οἰεῖται), Α 48, α 262 κ. α.

ἱός, ἱη, ἱόν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ εἶς, μία, ἔν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ θηλ., Ν 354. Ἐν τῇ γεν. καὶ δοτ. καταδιώκεται ὁ τόνος: ἱς Π 473, Ω 496, ἱφ Ζ 422, ἱη Ι 349. «τῇ δὲ τ' ἱφ ἀνα-

φαίνεται ὁλεθρός» εἰς δὲ τὴν μίαν (τῶν βοῶν ὀηλ.) ἀναφ. ὁλεθρός, Α 474. «τὴν ἱαν» τὴν μίαν (ἐξυπακ. «μύθραν» ἐκ τοῦ ἄνω, «ἐπταχα διαιμοιράτο») ε 435. (Ὁ Ἀρενς παραδέχεται μόνον τὸν θηλυκὸν τύπον: ἱα' τὴν δὲ δοτ. ἱφ παράγει ὅχι ἀπίθανος ἐκ τοῦ ἱ ἡ ἱ ἀρχαίας ἀντωνυμίας ἀναφορικῆς, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς ἐκ τοῦ τίς παράγεται τὸ Αἰολ. τίφ = τίς: ἐκλαμβάνει ὁμοῦ ἐκείνο τὸ ἱ ἡ ἱ εἰς σημ. δεκτικὴν, ἔπομ. ἱφ=ἐκείνην).

ἱοστήφανος [-], ὄν, ποι. (ἴον, στέφανος), με' ἱα ἐστεμμένος, Τρ. 5, 48.

ἱότης [-], ἦτος, ἡ, ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ δοτ., ἡ δὲ αἰτ. μόνον ἐν Ο 44, Θέλησις, βουλή, ἀπόφασις, ἐντολή, συνήθ. «θεῶν ἱότης» με' τὴν Θέλησιν τῶν θεῶν, Γ 9, η 214 κ. α., σπανιώτερον ἐπὶ ἀνθρώπων «ἀλλήλων ἱότης» κατὰ προτροπὴν, Ε 874, πρὸλ. Σ 396, λ 384 (ἐκ τοῦ ἱς. η. Πιθανώτερον οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι παραδέχονται ῥίξαν ἱς, ἐξ ἧς κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ συνηθεστάτην ἔγινε μετὰ προσχηματισμοῦ τὸ οὐσ. ἡ-μερος πόθος καὶ ἀχρηστον τι ἐπίθετον: ἱός θέλων, ἐξ οὗ ἡ ἱότης ἐπιθυμία, Θέλησις).

ἱότας [-], ὁ, ποι. (οὐδας), χυνοῦς, «χυνοδοῦ», αἱ πρῶται τῶν γενεῶν τρίζει, κατὰ πληθ. λ 349 f.

ἱοχέαιρα [-], ἡ, ἐπικ. (ἴος, χέω), ἡ τὰ βέλη ἐκχέουσα (τῆς φαρέτρας, ἵνα τοξεύῃ), ἡ τοξότης, τοξεύτρια. (Οὕτως ἐτυμολογοῦσι κατὰ τι ἀρχαῖον σχόλιον εἰς Π 465, οἱ πλείους τῶν νεωτέρων ἀντὶ τῆς ἀνυποστάτου ἐτυμολογίας ἐκ τοῦ ἱός καὶ χεῖρα, οἰοῦν: τοξοχάρης), ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ε 53, ζ 402 κ. α. Ὡς οὐσιαστ., Φ 480, λ 498.

ἱππίζομαι, ἀποθ. (ἵππος; 2)), φέρομαι ἐφ' ἄρματος, [ἐλαύνω], ἄρματηλάτω, Ψ 426 f.

ἱππασίανη [-], ὄν, ὁ, υἱός τοῦ ἱππαστον.

1) ὁ Χάροψ, Α 426. 2) ὁ Σῶκος, Α 431 (ἐνθα κατὰ τὸν Ἀρενς πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ὁ δούκας ἱππασίδην (κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ. ἱππασίδην) ἀντὶ τοῦ πληθ. ἱππασίδην). 3) ὁ Ὑψήνωρ, Ν 444. 4) ὁ Ἀπισάων, Ρ 348.

ἱππας [-], ὁ, 1) πατήρ τοῦ Χάροπος καὶ Σώκου, Τρώς, κατὰ τὸν Ὑγίνον μύθ. 90, υἱός τοῦ Πριάμου, Α 425, 450. 2) πατήρ τοῦ Ἀπισάωνος, Ρ 348.

ἱππείος, ἦ, ὄν, ποι. (ἵππος), ἱππικός, τῶν ἵππων «ζυγόν, φάτην, ὀπλή» Ἰλ. πλχ. «κῆπη» δ 40, «λόφος» ὁ ἐξ ἱππέων τριγῶν, ἱππουργς, Ο 537.

ἱππεῖς, ἦος, ὁ, (ἵππος), πληθ. ἱππῆς, ἀπαξ μόνον ἱππέας, Α 54, παρ' Ὀμ. ὁ ἡνίοχος, ἄρματηλάτης, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πεζόν, ἄρματομάχος, Β 840, Α 54, 529 κ. α., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 70. ἔτι δὲ καὶ ἄρματοδόμος, ἄρματι ἀγωνιζόμενος, Ψ 262. Πρὸλ. λ. ἡνίοχος, παραϊάτης.

ἵππηλάσιος [-...], ὁ, ὄν (ἵππος, ἐλαύνω), εἰς ἵππηλασίαν, ὅς ἐ. ἀρματηλασίαν, ἐπιτιθέσιος, «ἵππηλ. ὁδός» ἀμαξιτός, μόνον *Ἰλ. Π 340, 439.

ἵππηλάτα [-...], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἵππηλάτης, μόνον κατ' ὄνομα ἐν. (ἵππος, ἐλαύνω), ἵππηλάτης, ἱππότης, ἐπιθ. ἐξέχων ἡρώων, Δ 387 κ. ἄ., τῆς δὲ *Ὀδ. μόνον γ 436.

ἱππύλατος [-...], ὄν, (ἵπ. ἐλαύνω), εἰς ἵππηλασίαν ὅς ἐ. ἀρματηλασίαν ἐπιτιθέσιος, «νῆσος» εἰς ἱππασίαν κατάλληλος, *Ὀδ. δ 607, «γαῖα» ν 242.

ἱππιμολγοί, οἱ, ἱππομολγοί (κυρ. οἱ τὰς ἵππους ἀμείλγοντες) Σκύθαι νομάδες, ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων διατρεφόμενοι. Κοσμοῦνται διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ἀγαυοί» (Ἰδ. τ. λ.) Ν 5. *Ὁ Στράβ. 7, 3, 2 ὑποθέτει αὐτοὺς κατὰ τὸν Ποσειδώνιον οἰκοῦντας τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης.

ἱππιόχαϊτες [-...], οἱ, ὁ (ἵππος, χαίτη) ὁ εἰς ἵππειον χαίτης πεποιημένος, πάλαιο-τρύχινος, «λόφος» Ζ 469 f.

ἱππιόχαρμος [-...], οἱ, ὁ, ποι (ἵππος, χάρις), ὁ ἀφ' ἵππων, τουτίστιν ἄρματοι, μαχόμενοι, ἀρματομάχος, κατὰ δὲ τὸν Δυνίερον ὁ τὴν ἵππειον χάριμην (=ἱππομαχίαν, ἀρματομαχίαν) ἀγαπῶν καὶ ἐν αὐτῇ ἐξέχων, Δ 257, λ 259.

ἱππιότοπος, ὄν, ποι (ἵππος, βόσκη), ὁ ὕφ' ἵππων βοσκόμενος, ἵππους τρέφων, ἵπποτρόφος, ἐπιθ. τοῦ Ἀργεῦς, εἰς ἵπποτροφίαν ἐπιτηδεύου διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πεδιάδα τοῦ Ἰνάρχου, Β 287 κ. ἄ., εἰ καὶ ἄλλων τῶν πεδίων ὡσαύτως χωρῶν, τῆς Τρίκκης καὶ Ἠλίδος, Β 687, Δ 202, φ 347.

ἱπποδάμας [-...], ἄνθρωπος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου φονευθείς, Υ 401.

ἱπποδάμεια [-...], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀτρεΐδου, γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ τοῦ Πολυποίτου, Β 742. 2) θυγ. τοῦ Ἀχιλλεύου, γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀδελφῆ τοῦ Αἰνείου, Ν 429. 3) κύριον ὄνομα τῆς Βρισηίδος (Ἰδ. τ. λ.). 4) θεοράπινα τῆς Πηνελόπης, σ 482.

ἱπποδάμος [-...], ὄν, ποι (ἵππ. δαμάω) ἱπποδάμαστος, σύνθησις ἐπιθ. τῶν ἡρώων, οἶον τοῦ Καστορος, Δ 370, λ 300, τοῦ Ἀτρεΐδου, Β 23, τοῦ Διομήδους, Ε 849, γ 181, καὶ ἄλλων οὐ μόνον Ἀχαιῶν ἀλλὰ καὶ Τρώων, Β 230, γ 47 (τῆς *Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ., πρὸς ἱπποδάμους).

ἱπποδάμω [-...], οὗτος, τοῦ Μέρωπος τοῦ Περικωσίου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 334 (ἡ. Ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μνημονεύεται μὲν ὁ ἱπποδάμος καὶ ὁ Ὑπερόχως, οὗς *Ὀδυσσεὺς ἐξενάρχει, ἀλλ' οὗτοι βεβαίως εἴνε ἄλλοι τινὲς πολεμισταὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ ἰσως πληθους, οὗχι δὲ παῖδες τοῦ Μέρωπος τοῦ Περικωσίου, ὅστις εἶχεν ἄλλους υἱούς, τὸν Ἀδραστον καὶ Ἀμριον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. Β, 830· ἀλλὰ καὶ ἐκ μόνου τοῦ Α 334 καὶ τῶν ὀλί-

γων προηγουμένων καταφαίνεται ἡ διαφορὰ τῶν προσώπων).

ἱπποδάμεια [-...], ἐπ. ἐπιθέτον μόνον ἐν τῇ ὀηλ. προϋποθέτον ἄρσεν. ἱπποδάσους (ἵπποι, δασύς), δασεῖαν (πυκνήν) ἔχουσα ἵππειον χαίτην, μὲ τὴν πυκνήν ἢ δασεῖαν ἀλογότριχα «κόρυς» Γ 369, Δ 459 κ. ἄ. «κυνή» χ 444.

ἱπποδρομος (ἵπ. δρόμος), ἱπποδρόμος, τόπος ἐπιτιθέσιος εἰς τὸ νὰ τρέχωσιν ἵπποι, Ψ 330 f. ἱππόδωκ, ἐπ. ἐπὶ (ἵπποι), ἐκ τοῦ ἵππου (τοῦ δουρεῖου δηλ.) *Ὀδ. θ 545, λ 534.

ἱπποόοος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀθήου, Λαριαστος, ἔγγονος τοῦ Τευτάμου, ἡγεμῶν τῶν Πελασγῶν, Β 840 εἰς, φονεύεται Ρ 217—318. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 251.

ἱπποκέλετρος, ὄν, ἐπ. (ἵπ. κέλευθος), κυρ. ὁ ἔφιππος ὁδεύων, ἱπποκ. ἱππηλάτης (ἱππομάχος) ὅς ἐ. ἀρματηλάτης (ἀρματομάχος) ἐπιθ. τοῦ Πατρόκλου, *Ἰλ. Π 426, 584, 839, κατὰ τὸν Εὐατῆθ. καὶ τὰ Ἐνστ. σχολ. (Ἄλλοι δὲ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώσσης ἰερμηνεύουσιν: ὅς ἵπποι: κέλευσι. Τὴν ἐνομίαν ταύτην νομίζων ὁρθοτέραν ὁ Βάντλεις ἤθελε νὰ διορθώσῃ: ἱπποκαλεύστης).

ἱπποκόμος, ὄν, ἐπικ. (ἵπ. κόμη), «ὁ ἱππεται: θρῖξ κομῶν» (συνώνυμ. τοῦ ἱππιόχαϊτης, ἱπποδάμεια, ἱππουρις, Ἰδ. τ. λ.), διὰ ἱππειον χαίτης κεκοσμημένος, «τροπάλεια, κόρυς, πύλη» *Ἰλ. Μ 339, Ν 432 εἰς, Π 246, 338, 797.

ἱπποκορυμβία, οὔ, ὁ, ἐπικ. (ἵπ. κορύμβω), τοῦς ἵππους ὀπλιζῶν, ἢ ὁρθέτερον παθητ. ὁ ἵπποις, τουτίστιν ἄρματι, ἐξωπλισμένος (εἰς μάχην παρσκευασμένος) ἐπιθ. τῶν ἀφ' ἵππων (ἐφ' ἄρματος) μαχομένων ἡρώων, «ἄνδρες» *Ἰλ. Β 4, καὶ ἰδὼς τῶν Μαϊώνων, Κ 434, καὶ τῶν Παϊώνων, Π 287, Φ 205.

ἱπποκόπος, ἄνθρωπος, ὁ, συγγενῆς καὶ σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Ῥήσου, Κ 548 (ἐκ τοῦ ἵππος καὶ κοπεῖν=νοσφιν, αἰονεῖ: ἱππογνώμων, ἱππογνώστης).

ἱππολόχος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ζ 449, 497, ἡγεμῶν τῶν Λυκίων, Ρ 440 εἰς. 2) εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθείς, Α 422.

ἱππομάχος, ὄν (ἵπ. μάχομαι), ἀφ' ἵππων, τουτίστιν ἄρματοι, μαχόμενοι, «Φρύγες» Κ 434 f. (Οὕτως ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἱπποδάμους).

ἱππομάκος [-...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, Τρώς, φονευθείς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Μ 189.

ἱπποόκος, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, Α 303. 2) κύρ. ὄνομα τοῦ Βελλεροφόντου, κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ζ 455.

ἱπποούκος, ὄν, ἐπικ. (ἵπ. καλέω), ὁ παρ' ἵππου: ἀναστρεφόμενος, ἀσχολούμενος, ἱππικός, ἐπιθ. τῶν Θρακῶν, μόνον *Ἰλ. Ν 4, ε 227.

ἱππος, ὁ, ἡ, 1) ὁ ἵππος, «τὸ ἄλογον», ἡ

ἵππος, ἡ φοράδα, (ὃ ἔ. φορδός), ἐκφραστικώτερον δὲ τοῦ γένους δηλουμένου «θῆλεις ἵπποι» E 269 καὶ «ἵπποι θήλειαι» A 681, τοῦναντίον δὲ «ἄρσενες ἵπποι» τὰ Τουρκ. λεγόμενα «ἄτσια», γ 84. Παρ' Ὁμ. ἀπαντῶνται μὲν ἀμφότερα τὰ γένη, ἐξαίρετως ὅμως τὸ θηλυκὸν διότι τοῦτο ἐθεωρεῖτο καρτερικώτερον καὶ ἐπιτηδεϊότερον πρὸς ἱππηνάσσαν τε καὶ ἀρματομαχίαν, B 763, E 269, δ 636. Μεταχειρίζοντο δὲ τοὺς ἵππους οἱ Ὀμηρικοὶ ἥρωες μόνον ἵνα σύρῃσι τὰ ἄρματα, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ἱππασίαν, ἴδ. κῆρυξ καὶ ἄρμα. Ἐφαίνεται τὸ K 513, ἔνθα τὸ «ἵππων ἐπιθάλπειν» νοεῖται περὶ ἱππασίας. Ὅθεν 2) ὁ πληθ. καὶ ὁν. (πρὸς περὶ τοῦ ὁν. E 13) σημ. τὸ ζεύγος τῶν ἵππων τὸ σύρουν τὸ ἄρμα ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἄρματος «ἵππους τε καὶ ἄρμα» M 120, «ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν» M 114, 119. Ἐπομ. καὶ ἁ) αὐτὸ τὸ ἄρμα, «ἐξ ἧ ἀρ' ἵππων ἀποδάντες» Γ 265, E 13 κ. ἄ., ὡσαύτως δὲ καὶ ὅταν τίθεται ἐπίθετον εἰς μόνους τοὺς ἵππους ἀρμόζον, ὅσον P 504 «καλλίτεργε ἵπποι» καὶ σ 263 «ὠκυπόδων ἵππων» κ. ἄ., καὶ τότε σημ. τὸ ἄρμα ὅθεν «ἁλός ἵπποι» τὸ θαλάσσιον ἄρμα, τροπ. τὸ πλοῖον, δ 708. 6) οἱ ἵππευσι, κατ' ἀντιδιαστολὴν τῶν «πεζῶν» E 267, «ἵπποι τε καὶ ἄνδρες» B 334, Π 467, «λαός τε καὶ ἵπποι» Σ 453.

ἱπποσύνη [...], ἡ, ἐπικ. (ἵππος), ἱππασία, ἱππική (τέχνη), τουτέστιν ἀρματομαχία, ἀρματομαχία, Δ 303, Α 503, καὶ κατὰ πληθ. Π 776, Υ 307, ω 40 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.).

ἱππότης, ὁ, μόνον κατὰ τοῦτον τὸν Αἰολ. καὶ ἐπικ. τύπον ἀντὶ τοῦ ἱππότης (ἵππος), ἱππεύς, ὃ ἔ. ἀρματοπλάτης, ἀρματομάχος, ἐπὶ τῶν ἡρώων ὅς ἴδωσι τοῦ Νέστορος, B 336, γ 68 κ. ἄ.

ἱπποτάτης [...], οἱ, ὁ, υἱὸς ἢ ἐγγονὸς τοῦ ἱπποῦ, ὁ Αἰολοῦ, κ 2, 36.

ἱπποτής, οἱ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ Διὸς, πατὴρ τοῦ Αἰόλου κατὰ τὸν Ὁμ. καὶ Ἀπολλ. τὸν Ῥόδιον, κατ' ἄλλους δὲ πάππος αὐτοῦ, ἴδ. Αἰόλος.

ἱπποτίης [...], ἄνθρωπος, ὁ, εἰς τῶν Ἀσκανίων, πατὴρ τοῦ Μήδρου, N 792, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνη, Σ 514.

ἱπποτρίς, μόνον κατ' ὄνομα, καὶ αἰτ. «ἵππου-ριν» ἐπὶ θ. θηλ. (ἵπ. οὐρά) ἔχων (κικοσμημένος μὲ) ἵππου οὐράν, «κόρυς, τρυφή», Z 495, Α 42, «κυνή» Γ 537 κ. ἄ., γ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.). Ὅς ἐπίθετον μόνον ἐπικῶς κοινῶς δὲ εἶναι οὐσιαστικὸν «ἄλογονοῦρά».

ἱπτομαι, ἀποθ., μέλ. ἵσθαι, ἀφ. ἱσάμεν, κυρ. πιέζω, ὀλίσσω, μόνον ἐν μεταφορ. χρήσει στενοχωρῶ, πιέζω, βλάπτω (κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐδίστιον κρυπῶ), μετ' αἰτ. «λαόν» (περὶ τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος) ἴδ. Α 454, Π 237, κολλάω, τιμωρῶ, B 193 (περὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος). (Συγγεν. τῇ ἵπσι, ὃ ἔ. κναφικὸν ἔργα-λίσον, «μάγανος», καὶ ἱπῶν ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἱπῶν τῇ ἱψ = «σφαίρῃ»).

ἱρεῖς, ἐπικ. ὁ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἱερέως, ὅπ. ἴδε. ἱρεῖα, ἐπικ. ὁ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ἱερέως, ὅπ. ἴδε.

ἱρή (οὕτως ὁ Διονόρως, Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθους ἱρή καὶ τοῦ Σπινθέρου ἱρή), ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας (διόφορος τῆς Εἰλας), μετὰ τῶν ὅσας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη πρῶτα εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Γ 150, 202. Κατὰ τὸν Πausanias 4, 30, 1 ἦτο ἡ μετέπειτα Ἀθῆναι ἢ παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 4, 5 ὀρεινὴ τις πόλις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ Ἀνδανίας εἰς Μεγαλόπολιν.

ἱρῆς, ἡρῆς, ὁ, Ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἱερέως, «ἡγεράκι», Φ 494, ε 66 κ. ἄ., ὡς εἰκὼν τῆς ταχύτητος, N 819. ἴδ. δὲ καὶ λ. κίρκος. Παράγεται δὲ κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἱερός Β'), ἐπομ. κυρ. τὸ ἱερόν πτηνόν, διότι τὴν πτήσιν αὐτοῦ παρατηροῦντες ἐμάντευον οἱ αἰωνοσκόποι, N 62, Π 582. Πιθανώτερον δὲ ἐκ τοῦ ἱεμαί ἢ ὀρθότερον ἐκ τοῦ ἱερός Α'), ἐπομ. κυρ. ὁ ὀρμητικός.

ἱρίς (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Γρις· ἄνευ F, Ψ 498), ἱαός, ἡ, αἰτ. ἱρίς, κλητ. ἱρί, κατὰ τὸν Ἡσίο-δον θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἥλέκτρας, ἐν ταῖς ἀρχαιοτέραις ῥαψωδαίαις τῆς Ἰλιάδος μόνον ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν οὐ μόνον πρὸς ἀλλήλους, O 398, O 444, 157, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, B 786. Ὅπου δὲ παρ' Ὁμ. δὲν προστάσσεται ῥητῶς ὑπὸ τῶν θεῶν νὰ ἀναγγεῖ-λη τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους (ὅσον Γ 424, Ω 76), δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι μεσολαβεῖ αὐθαίρετως, ἀλλ' ὅτι παρασιωπῆται ἡ προσταγὴ εἶτε ἵνα δεῖ-χθῇ ἡ προθυμία τῆς ἱρίδος, εἶτε καὶ ὡς περι-τὴ, διότι αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθης ἀγγελιαφόρος. Ἰσαυτοῦς πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ τὸ Ψ 498, ἔνθα αὐτοπάγγελτος μεταφέρει τὰς δεήσεις τοῦ Ἀχιλλέως· εἰς τοὺς ἀνέμους. Συνήθως ἐμφανί-ζεται ὑπὸ ἀλλοτρίαν μορφήν, ὅσον τὴν τοῦ Πολί-του, B 790, καὶ τῆς Λαοδίκης, Γ 424. Ἡ τα-χύτης αὐτῆς παραβάλλεται μὲ τὴν κατὰπίψιν τῆς χαλᾶς· καὶ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, O 472· ὅθεν «ταχεῖα, πόδας ὠκέα, ἀελλόπους, πο-δῆνεμος καὶ χρυσόπτερος ἱρίς». Ἐν τῇ Ὀδυσ-σεῖ οὐδεμία γίνεται αὐτῆς μνεία. Παρὰ δὲ ταῖς μετέπειτα ποιηταῖς εἶναι θεὰ τοῦ οὐρανοῦ τόξου. (Συνήθως παρῆγεται ἐκ τοῦ 2 εἴρω, ἐπομ. = ἄγγελος· ἦτο δὲ πιθανὸν κατὰ τὸν Ἑρμαν. ἐκ τοῦ 4 εἴρω· συνάπτω, οἶμαι· μεσολαδοῦσα).

ἱρίς, ἱαός, ἡ, δοτ. πληθ. ἱρίσιν, Α 27 (ἄνευ F), ἡ ἱρίς, τὸ οὐράνιον τόξον, «δόξα» (= τόξον), ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐθεω-ρεῖτο παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀγγελία τις εἰς οὐρα-νοῦ, P 517 (Γρις).

ἱρόν, τό, ἔπ. ἀντὶ τοῦ ἱερόν, ὅπ. ἴδε.

ἱρός, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἱερόν, ὅπ. ἴδε. ἱρος (Γρις), ὁ, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κυρίως μὲν Ἀρνατοὶ ὀνομαζόμενοι, σκωπτικῶς δὲ ἱ-ρος = ἄγγελος (ἐκ τοῦ ἱρίς) ἐπονομασθεὶς, διότι

ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς μνηστῆρας ὡς τοιοῦτος. Ἦτο μὲν μεγαλόσωμος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ γαστρίμαργος. Ἰδρίσας τὸν Ὀδυσσεύα (ἐπαίτου σχῆμα ἔχοντα) ἐνίκηθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν πυγμῇ, σ 4—7 ἔξ., 72, 238.

Ἰς (Ἰς, Λατ. vis), ἰνός, ἡ, δοτ. πληθ. Ἰνεσι. 1) τένων. μῦς, „νεδρον“, πληθ. λ 249, Ψ 491, ἐνικ. Ρ 322. 2) ἡ δύναμις τῶν μυῶν, ἰσχύς, ῥώμη, πρὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, Ε 243, Η 269, λ 393 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψόχων, οἷον «ἀνέμου» Ο 383, Ρ 739, ι 74 «ποταμοῦ» Φ 356 (ἐνθα ὅμως, προσωποποιουμένου τοῦ ποταμοῦ, ὀρθότερον νοεῖται ἡ λ. κατὰ τὴν 3) σημ.). 2) ἐπειδὴ ἡ ῥώμη ἦτο τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν παντὸς ἥρωος, περιφραστικῶς ἐτίθετο ἐν τῇ λόγῳ ἡ δύναμις τοῦ ἥρωος ἀντὶ τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, οἷον «κρατερὴ Ἰς Ὀδυσσῆος» ἡ κρατερὰ δύναμις τοῦ Ὀδ. ἀντὶ τοῦ ὁ κρατερῆς, ὁ ῥωμαλέος Ὀδυσσεύς, Ψ 720 ὡσαύτως «ἰσὴ Ἰς Τηλεμάχου» ὁ γοργός καὶ ῥωμαλέος Τηλ., ε 409 κ. ἀ. Πρὸλ. νῆμ, σοκόνος. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ ἄχρ. ἵπτω καὶ τὸ ἵψ, καὶ σημ. τὴν ἐν τῇ ὁρμῇ καὶ ἐπιθόῃ δύναμιν, ἐν ᾧ ἰσχύς καὶ ῥώμη εἶνε ἡ ἐν τῇ ἀντίστασει ἐκδηλουμένη δύναμις. || Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην δικαίως ἀπορρίπτει ἡ νεωτέρα γλωσσολογικὴ ἐπιστήμη. Πιθανότερα εἶνε ἡ πρὸς τὸ ἰσχύς συγγένεια.—Τὸ εἶνε μακρὸν πανταγός).

Ἰζαζα (Ἰζα), Ἰζος, μέλ. ἰσάζω, μέσ. ἀόρισ. θαμιστ. ἰσάζετο (ἦπαρ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Ἰσιάζα. ὡς θαμις. τύπον τοῦ: εἰσάμην, Ἰδ. εἶα I, Β'.), Ω 607. 1) Ἐνεργ. κάμνω τι ἴσον, ἐξισῶ, περὶ τῆς γυναικὸς τῆς ζυγίζουσας τὰ ἔρα, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, Μ 435, Ἰδ. ἐκα Β', 4). 2) Μέσ. ἐξισοῦμαι, ἐξομοιοῦμαι, ἀντιφιλοτιμοῦμαι, μετὰ δοτ. Ω 607.

Ἰζαν, 1) γ'. πληθ. τοῦ παρ. τοῦ κίμν. 2) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἡδισσαν, Ἰδ. εἶα II). Ἰζανδρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως φονεῖται ἐν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων, Ζ 497, 203.

Ἰζαι, Ἰδ. εἶα II). Ἰζάκεκτο, Ἰδ. ἰζάζω. Ἰζοι, προστ., Ἰδ. εἶα II).

Ἰσομιοι, τὸ (ἰσμή), τὸ (ἐκρίβως εἰς τὸν λαμὸν προσαπομυζόμενον, „κολλητὸν ἢ συγκυτὸν“) περιδέραιον, περιλαίαιον, κατὰ τὴν εἴη: παρ' Εὐρ. διαφορὰν: «ὁ μὲν ὄρμος κεχάλασται ἐκκρεμόμενος, τὸ δὲ ἰσομιοιον τραχὺν προσέχεται», σ 300 τ.

Ἰζκα (Ἰζκα), ἐπικ. (ρίζ. ἰκ, εἴκω), ἕτερος τύπος τοῦ εἰσάκω μόνον κατ' ἀνιστ. καὶ παρ. ἀξισῶ, ἐξομοιῶ, μεταποιῶ τι κατὰ τι, «φωνὴν ἀλόχους (δηλ. τῇ τῶν ἀλόχων φωνῇ) ἰσκούσα» μεταποιῶσα τὴν φωνὴν σου κατὰ (μιμουμένη) τὴν φωνὴν τῶν συζύγων, δ 279. 2) ὁμοιωτὶνα ὁμοιον ἢ ἐκλαμβάνω ἀντὶ τι-

νος, «ἐμὲ σοὶ ἰσκοντες» ἐκλαμβάνοντές με ἀντὶ σου. Π 41, πρὸλ. Α 799. 3) Τὸ ἐν τ 203 καὶ χ 34 «ἴσκει» ἐρμηνεύονται τινες ἔλεγε, ὡς παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, οἷον Ἀπολλων τῇ Ῥοδίῳ. Ἀλλ' ὁ Εὐστάθιος κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον (ὥςτις ὅμως κατὰ τὸν Δέρσιον ἠθέλει τὸν εἶχον) ἐρμηνεύει ὀρθότερον: εἰκάζειν, ἐπλαττεν, ὁμοίαν· «ἴσκει» ψεύδεται πολλά λέγων ἐτόμοισιν ὁμοία· λέγων ψεύδη πολλά ἐπλαττεν αὐτὰ ὅμοια πρὸς ἀλήθειαν, τ 203, «ἴσκειν ἕκαστος ἀνὴρ» χ 34, ὡς ἕκαστος εἰκάζειν (ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς), ὅθεν ἐφαντάζετο, ὡς ἐκ τῶν ἐπομένων καταφαίνεται (ὁ δὲ Γ.Μ. Μίνκουιτς μεταφράζει: ἐφλυάρει). Τῶν δὲ νωτέρων ὁ μὲν Βούττεμαννος διορθώνει: ἴσπει· ὁ δὲ Ἀμει: ἐρμηνεύει: ἐλεγεν ἀμύϊας ἀπειλάς, ἐφαντασιακόπει ὁμοίως. Ὁ Δοιδερλεῖνος καὶ Φαίσις ἀποδίδουνται τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τοῦλάχιστον ἐν τῇ δευτέρῳ χωρίῳ, θεωροῦντες τὸ ἴσκει ὡς μὲν, σύμφωνον ἔχων καὶ τὸν Κούρτιον, ὡς κατὰ μετάθεσιν σχηματισθὲν ἐκ (ἡ κατὰ τὸν Κούρτ. παρ.τατ. μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ ἄχρ. σίκω (τοῦτο δὲ εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ ἀρχαῖον Γερμανικὸν sakan, sekjan καὶ τὸ νεώτερον sagen, ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸ Λατ. sequi, insece ἢ inseque)· ὁ δὲ Φαίσις ὡς ἕτερον τύπον τοῦ εἶπε (ἀντὶ τοῦ ἴσπει δηλ.).

Ἰσμορος [-...], ἡ, πόλις τῆς Θράκης: ἐν τῇ χώρῃ τῶν Κικόνων οὐ μακρὰν τῆς Μαρωνίας, περιβάτης διὰ τὸν γέννατον αὐτῆς οἶνον, ι 40, 198. Ἰσόμορος [-...] (Ἰσιόμ.), ὅν (ἴσος, θεός), ἴσος ἢ ὁμοῖος μὲ θεόν, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, Β 565 κ. ἀ. πλη. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 324, υ 424 περὶ τοῦ Τηλεμάχου.

Ἰσμορος [-...] (Ἰσμο.), ὅν (ἴσ., μορος), ἰσόμορος, ἴσην μοῖραν (τύχην) ἔχων, Ο 209 τ. Ἰσόμερος [-...] (Ἰσιόμ.) τὸ (ἴσ. πέδον), τὸ ἴσον (ὁμαλόν) ἔδαφος, „τὸ (1)σάδι“, Ν 442 τ.

Ἰσος (ὅτε μὲν μετὰ, ὅτε δὲ ἀνευ τοῦ F) ἴση, ἴσον, Ἀττικ. ἴσορ. 1) ἐπὶ θ. ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὸν ἀριθμὸν, τὴν αἴαν, τὴν δύναμιν κ. τ. τ., ἐνίοτε δὲ καὶ ὁμοῖος, Ὅρ. πλη. Συντάσσεται συχνότατα μετὰ δοτ. ἐν παρομοιώσει, ὅτε δύναται διὰ τοῦ ὡς, ὡς ἂν νά μεταφρασθῇ, οἷον «κατ' ἀρ' ἴζειν ἴσος ἀνάδοιμ» ὡς ἀφινος, κ 378, «μοι ἐπέσπετο δαίμων ἴσος» ὡς ἂν δαίμων, Ε 884 κ. ἀ., ὡσαύτως «ἴσος Ἀρηί, πυρὶ ἀίλλη κ. τ. π.» Ὅρ. πλη. ἔτι δὲ καὶ ἀνευ πτώσ. συντακτ., ὡς εὐκόλως ἰννοουμένης, «βος... ἴσον θυρόν ἔχοντι» Ν 704, Ρ 720 κ. ἀ. «ἴσος ὑσμίνη κεφαλῆς ἔχων» ἡ μάχη ἐκατέρωθεν ἰσαριθμούς κεφαλὰς, ὁ δὲ ἰσαριθμὸς μαχητῶν καὶ ἰσαριθμοὶ τεθνεώτες εἶχεν, Α 72 κ. ἀ. Πολυλάκις συντάσσεται μετὰ δοτ. προσώπου, ἐν ᾧ ἡ σύγκρισις γίνεται πρὸς τι τοῦ προσώπου, οἷον «οὐ μὲν σοὶ πατε ἴσον ἔχω γῆρας» ἀντὶ τοῦ ἴσον γέρας: τῇ αἰ γῆρας (ἡ ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη συνήθεστατα λέγεται „παίρω

χρήματα ἴσα με ἴσνα· ἀντί τοῦ: ἴσα με ὅσα παίρνει· σύ, ὡρῶν τὰ ἴδια φορέματα με ἴσνα, δηλ. με τὰ ἴδια σου), Α 463, πρὸς Ρ 54· καὶ μετὰ τοῦ ἴσ, ὅσον «μοῖραν ἴσαν ἴσιν, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάττων», υ 282, «ἴση μοῖρα μένουν· καὶ εἰ μᾶλλον πολεμίζου» ἴσον εἶνε τὸ μερίδιον εἰς τὸν μένοντα (παρὰ τὰς ναυσι), καθύς· καὶ ἄν τις παρὰ πολὺ πολέμη, Ι 348· πολ- λάκις δὲ μόνον «ἴση» (κατ' ἑλλείψιν τοῦ: μοῖρα) ἴσομοῖρία, ἴσον μερίδιον, Α 705, Μ 423, ι 42· «ἴσον ἐμοὶ εἶναι»· «ὡς ὅμιλῃ ἴσα με ἴσνα, ἴσα γὰρ ἴσα κείνους» Α 187· «ἴσον φρονεῖν τινι» ἀναφρονεῖν, ἴδ. φρονεῖν. 2) Τὸ οὖδ. πληθ. ἴσα λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικόν ἀντί τοῦ ἐξίσωσι, ἀνταπόθεσις· ἀπὸ ζημιώσεως, «χρήματα δ' οὐ- τε κακῶς βεδρώμετα, οὐδὲ ποτ' ἴσα ἔσται» τὰ χρήματα κακῶς θά φερυνθῶσι, καὶ δὲν θά ὑπάρῃ ἢ δὲν θά γένη ποτὶ ἀποζημιώσεως, υ 203. (ἴσα ἄλλη ἐρμηνεία εἶνε ἀνυπόστατος). Τὸ οὐδέτ. ἐν. ἴσον καὶ πληθ. ἴσα ἐπιβήρματικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ, «ἴσα, ὡς, ὡσαν, ἴσον ἀπὸ- γέστο κηρὶ μελαίνῃ» ἦτο μισθὸς ἴσα με τὸν θάνατον, ὡσαν τὸν θάνατον, Γ 454, Ο 50, Σ 454 κ. ἀ., ἴσον σε θεοὶ τίουσιν Ἀχαιοί· ἴσα με θεῶν (ὡσαν θεῶν) πλ. τιμῶν οἱ Ἀχ., Ι 613 κ. ἀ., «ἴσον ἐμοὶ βασιλεῦς» ἐξ ἴσου μετ' ἐμοὶ βασιλεῦς, Ι 616, «ἴσα τέκισσι» Ε 71, Ο 439 κ. ἀ. ἴσότης καὶ μετὰ πρὸς, «κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα» ἐξ ἴσου, ἴσοβρόπως, ἀμφοβρόπως, Α 336, Μ 436. (ἢ Ἀλλ' ἐν τούτοις τῷ χωρίῳ ὀρθώτερον ἀποδίδονται αἱ προθέσεις κατὰ τῆσιν εἰς τὰ ῥήματα καὶ τότε μένει τὸ ἴσα ἐπιβήρμα ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω).

Ἰσος (Ἰσος), ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονεύει, Α 401, 408.

Ἰσοφάρις [-...] (Ἰσοφ., ἴσος, φέρω), θεωρῶ ἐμαυτὴν ἴσον πρός τινα, ἀντιπαράβαλ- λομαι, ἀμιλλῶμαι «τὰ βάλλω με τινα», «τὶνι μένος» πρὸς τινα κατὰ τὴν δύναμιν, ἴλ. Ζ 404, Φ 444. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βέντλεϋ: ἀντιφριζέιν)· «ἔργα Ἀθήνη» κατὰ τὰ ἔργα με τὴν Ἀθ. Ι 390, ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης δοτ. Φ 494 (ἐνθα πάλιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφ.: ἀντιφριζέιν).

Ἰσοφάρις (Ἰσοφ.), ὁ, ἐπὶ (ἴσ. φέρω) «ἴσον (ἄλλος) φέρειν δυνάμενος», ἴσοδύναμος, ἴσιν ἔχων ἀλλήν, ἴσοθενής, «βόας» α 373.

ἴσος [-...] (ἴσ.) (ἴσος), μόνον ἐν τῇ ὁκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. ἴσουςαίμην: ἐξίσω καὶ τὸ μέσ. ἐξι- σοῦμαι, μετὰ δοτ. η 212 f.

Ἰσότης, παρατ. ἴσῃ, γ', ἐν. τοῦ θαμιστ. τύ- που ἴστασκα («ἴστασχ' ἐξίης» τ 574), μέλ. στήσω, ἀορ. ἀ. ἴστησα ἢ γ'. πληθ. ἐπικ. συνε- σταλμ. ἴστασαν [-...] ἀντί τοῦ ἴστησαν παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαιότεροις ἐκδοταί ἐν τοῖς ἐξῆς: Β 525, Μ 50, Σ 346, γ 182, θ 435, α 307, παρὰ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' μόνον Μ 56 καὶ γ 182 (ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τῶν ἡδὲ παρατεθειμένων χωρίων

γράφεται τώρα παρατατ. ἴστασαν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ γ 182 ἔγραψεν ὁ Ἀμείν ἐν τῇ Β'. ἀντί τοῦ: ἴστησαν, γνωματεύσαντος οὕτως τοῦ Κλασσηνοῦ). Ἀορ. β'. ἴστην καὶ θαμιστ. στάσκον, Γ 217, Σ 460 καὶ γ'. πληθ. ἴσαν καὶ στάν (μετὰ α βραχύ) συνηθέστερον παρὰ τὸ ἴστησαν· ἐκ τῆς ὑποτ. στῶ, τὸ β'. καὶ γ'. ἐν. στήης, στήη (ἀντί τοῦ: στήε, στή) Ε 598, Ρ 30, ἀ. πληθ. ἐπ. στέωμεν (κατὰ συνίλησιν ὡς διούλλαβον) Α 348, Χ 231 καὶ στείωμεν, Ο 297 ἀντί τοῦ: στέωμεν, ἀπαρρ. στήμεναι (ἀντί τοῦ: στήναι) Ρ 467, ε 414. Παρακ. ἴστηκα καὶ ὑπερσ. ἴστη- κειν, ὑποτ. γ'. ἐν. ἴστηκη, γ 469 ἀπὸ τοῦ Βέκκ. καὶ ἐξῆς (ἀντί τοῦ συνήθ. ἴσθηκει, ὅπερ διεφύλαξεν ὁ Βαθύλατος): ὁ δὲ δοῖκ. καὶ πληθ. τοῦ παρακ. μόνον κατὰ τοῦς συγγραφο. τύπους: ἴστατον, ἴσταμεν, ἴστατε (καὶ ἐπ. ἴσθητε, Δ 243, 246) ἐρᾶται ὑποτ. ἐρῶ, εὐκτ. ἴσταλιν, ἀπαρρ. ἴστάμεναι, ἴστάμεν μετοχ. μόνον ἐν ταῖς πηγ. πύωσιν: ἴσταότος, ἴσταότα, ἴσταότας, ἴσταότων, ἴσταότας (ἅπαντες οὗ- τοι οἱ τύποι πληθ. τοῦ: ἴστασι ἔχουσι τὸ α βραχύ), καὶ κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εἰς εὐ: ἴστε- ῶτα, ἴστεώτες κτλ., ὅν ὁ Βέκκερος κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν ἀπακτέστησεν ἐν τῇ πρώτῃ ποδὶ τοῦ στίχου, ἄν καὶ οὐχὶ πάντοτε συνεπῶς (ἴδ. λ 583)· ὡσαύτως καὶ τοῦ ὑπερσυντ. ὁ δοῖκ. καὶ πληθ. μόνον συγγραφο. ἴστατον, ἴστατε, ἴστασαν.—Μέσ. μέλ. στήσομαι, ἀορ. ἴστη- σάμην, παθ. ἀορ. ἐστάθην.

Σημαίνει. Α'.) Ἐνεργ. μεταβ. ἐν τῇ ἄνεστ., παρατ., μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. «σταίνω», βάλλω τι νᾶ σταθῇ, ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων ὁθ. 1) «σταίνω», «στηρίζω, προσσερίδω, (Λατ. «ἀν- κουμῶ»)», «στυλῶνω», ἐμπήγω, μετ' αἰτ. «ἔρχομαι» Ο 427 κ. ἀ. «ἔρχομαι πρὸς κίονα» α 427, ρ 29, «τρίποδα» Σ 314· «πελέκας ἐξείης» τ 374· «γάλα ἐν ἄγγεσιν ἔστησε» (ἢ τὸ γάλα δὲν φαίνεται· ἀλλὰ τὰ πλήρη γάλακτος ἄγγεα) ι 248· «στήρας» παρέτατον, Β 525. 2) ἐγείρω, διε- γείρω «σηκίωνω», «νεφέλας» Ε 523, μ 405, «κονίης ὁμίχλην» Ν 336, «κύμα» Φ 313· ὡ- σαύτως καὶ μεταφ. «φυλόπιδα, ἔριν» λ 314, π 292, τ 41. 3) κάμνω νᾶ σταθῇ, [ἐπέχω], «κρα- τῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω»· «ἔππου, ἡμιό- νους» Ε 368, Ο 350, «μόλην» υ 411, «λαόν» τάττω, Ζ 433, «νᾶς» προσορμίζω, β 391, γ 182, δ 582 κ. ἀ., ὡσαύτως ἢ ἐπυπακουμένης τῆς αἰτ. (νῆα) τ 488, (ἡμιόνους) η 4, ὅτε φαί- νεται ὅτι εἶνε ἀμετάδοτον. 4) κάμνω νᾶ σταθῇ ἐπὶ τῆς πλάστῃ, ζυγοστατῶ, ἴσοζυγῶ, «ζυ- γίζω», ὅσον «τάλαντα» Γ 247, Χ 350, Ο 232.

Β'.) Ἀμεταβ. καὶ μέσ. ἐν τοῖς παθῇ. τύποις καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. ἀορ. β', παρακ. καὶ ὑπερσ. 1) ἴσταμαι, μέρχομαι καὶ στέκομαι, προσ- ἔρχομαι, ὁ ἀορ. «ἔστην» ἦλθα καὶ ἐστάθην, πρὸς πηλὸν, ἢ μόνον ἐστάθην, ὁ παρακ. «ἔστηκα» «στέχω ἢ στέκομαι», ὁ ὑπερσ. «ἔστηκειν» ἐρ-

κόμην, ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, «ἀγχοῦ ἱσταμένη» Β 472, «ἄσπον στήναι» Ψ 97, «ἄντα τινός» ἀπαντῶ, Ρ 30, «ἐς μέσον» ρ 447, «ἔστη αὐτῆς προπάρουθεν» Ξ 297, «στῆ παρὰ Πρίαμον» προσέθλθεν, Ω 169, «οἱ δὲ μένοντες ἔστασαν» Δ 344 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύγων «αὐλόπες ἔστασι» Μ 64, «σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ ἔστασαν οὐδὲν» η 89, «στήλη ἐπὶ τῷ οὐφῷ ἔστηκε» Ρ 435, ἴδ. ἀκμή, «δοῦρα ἐν γαίῃ ἔσαντο» ἦσαν ἐμπηγήγμενα εἰς τὴν γῆν, Α 574, «σπαῦτες καὶ ὁ παῖς ἀόρ. «ὁ δ' ἱστάθη ἥδ' ἐς πέτρην» ἱεστάθη ὡσάν πέτρα» ρ 463. 2) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀναρθοῦμαι, «σηκῶνομαι, σέκω ὄρθιος», «κῆμα ἱσταται» Φ 240, «κρημνοί» Μ 55, «ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἔστασαν» ἔστασαν ἀκίνητοι, ἀνεύστη ὡσάν κέρατα, τ 214, καὶ μετ' ἀκριβοτέρου προσδιορισμοῦ, «ὄρθος ἱσταται» Ι 44, «ὄρθαι τρήχες ἔσταν» Ω 359 κ. ἀ. «ἱσταται κοινὴ ἀειρομένη» κοινοῦ τῆς κήρης, Β 451, Ψ 366. Μεταρ. «νεῖκος ἱσταται» ἐγείρεται φιλονεικία, Ν 303, «φύλοπις ἔστηκε» ἐσηκώθη, ἤρχισεν, Σ 472, «ἔδδομος ἔστηκε μετ' ὁ ἔδδομος» μὴν εἶχεν ἐμεθ', ἀρχίσθη, Τ 447, ὅθεν «μὴν ἱστάμενος» ὁ ἀρξάμενος, ξ 462, τ 307. 3) ῥηριζομαι, «στέκω καλὰ», «ἐπὶ γαίῃ» τ 204, σταματῶ (ἀμεταβ.), μένω ἀκίνητος, κ 97 κ. ἀ. ὅθεν ἀπρακτῶ, Ε 485, Κ 480, παλλάκις δὲ καὶ φυλάττω τὴν τάξιν, ἀνθίσταμαι, Α 348, «κρατερεῖς» Α 440, Ν 56, τούναντιον «φύγω» ζ 499.

Γ.) Μίσ. μάλιστα ἐν τῇ ἀορ. ἀ. 1) σταίνω τι ἐμστυφῶ, δι' ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτὸν, μετ' αὐτ. «κρατῆρας» β 431, «κρατῆρα θεοῖσι» σταίνω (ἐν τῇ οἰκίᾳ μου) κρατῆρα πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, Ζ 328, «ιστάν» ἀ. ἐν τῇ πλοίῳ μου τὸ κατάρτι, Α 480, ι 77, β'. ἴδ. ἱστός. 2) Μεταρ. «ἀγχῶνα» [τίθημι], ἀγωνοθετῶ, Υ. Ἀπ. 459, «μάχην» συγκρίνω, συνάπτω, Σ 533, ι 54 (ἐνθα ἄλλοι μὲν συνάπτουσι τὸ «μάχην» πρὸς τὸ «ἐμάχοντο» ἐρμηνεύοντες τὸ στήσασθαι παραταχθέντες· ἄλλοι δὲ ἐξυπακούοντες εἰς τὸ «στήσασθαι» τὴν αὐτ. «ἔππου» ἐρμηνεύοντες στήσαντες, σταματήσαντες τὰ ἄρματα των).

Ίστια (διὰ τὴν συνζήσιν τρισύλλαβος), ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἑστία, πόλις τῆς Εὐβοίας· κατὰ τὴν βόρειον αὐτῆς παραλίαν, μετέπειτα Ἰρεσός, Β 537.

Ἰστίον [---], ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἱστία, «στῖν» τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἐνθα τὸ πῦρ ἐκαίετο, καὶ ὅπερ ὡς βωμὸς τῶν ἐρεστίων θεῶν ἐχρησίμευεν ὡς καταφύγιον τῶν ἱκετῶν. Μάλιστα ἱερὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ὅρκος, *Ἰδ. ξ 459, ρ 456, τ 304, πρβλ. ἐκκλήρη.

Ἰστίον [---], ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑστία, Λατ. Vesta, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Πέας, προστάτις τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐστίας, τῶν οἰκιῶν ἐν γένει καὶ τῶν πόλεων, Υμ. 23, 4. 29, 1.

Ἰστίον [---], τὸ (ὕποκορ. τοῦ ἱστός) κυρ. πᾶν ὕψωμα, «πανί», συνήθ. διὰ τὸ ἱστίον τοῦ πλοίου, τὸ πανί τοῦ καραβίου, ἐνκ. Α 484, Ο 627, β 427, Υμ. 7, 26, 33, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. (καὶ ἐπὶ ἐνός ἱστίου, εἴτε ὡς ἐκ πολλῶν τεμαχίων συγκειμένου, εἴτε εἰς ἐνδείξιν τοῦ ἱστίου καὶ τῶν περὶ αὐτὸ σχοινίων κτλ.) Α 480 κ. ἀλλαχοῦ μάλιστα τῆς Ὁδ., «ιστ. ἀνέρω», ἔλκω, ἀναπέτανυμι», «ἀναβάζω, τραβῶ, ἀπλώνω» Ὁδ. πλχ. «στέλλω, ἐλλομαι, μηρύομαι» συστέλλω, «μαζεύω» (ἴδ. τὰς λ.), «καθεῖται, καθελαιν» καταβιβάζω, ἴδ. καὶ ἐντίμωι 2, ἀ.).

ἱστολόκη, ἡ, (ιστός, δίχομαι), ἱστοδόχη, ἡ θήκη, εἰς ἣν κατακλινομένης ἐνεθίετο ὁ ἱστός, ἴσως ἀλλὰ τις ἐκ σανίδων πρὸς τὴν πρῶμην καταευθυνομένη, Α 434 †, Υ. Ἀπ. 504.

ἱστοπέλα, ἡ, ἡ πέδη τοῦ ἱστοῦ, τουτίστιν ὁπή τις ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πλοίου ἱκανῶς εὐρεῖται καὶ βαθεῖα, εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας ὁ πούς τοῦ ἱστοῦ ἐστηρίζετο, περιλαμβανομένη ἐκ τριῶν μερῶν ὑπὸ παχειῶν δοκῶν, ἐκ δὲ τοῦ τετάρτου ἀνοικτῆ, ἵνα δύνῃται νὰ κατακλινῇ ὁ ἱστός. Ἐχρησίμευε δὲ εἰς περιστήριον τοῦ ἱστοῦ, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἀφῇ καὶ διαλεξιμάτα τινα ἱκανὰ εἰς ὑποδοχὴν ὀρθίου ἀνθρώπου· διότι ἐν αὐτῇ ἱστάθη εἰς τὸν ἱστὸν διδόμενος ὁ Ὀδυσσεύς, μάνον *Ἰδ. μ 54, 462.

ἱστός, ὁ (ἱστῆμι), 1) ὁ ἱστός, «τὸ κατέρπει», ὅπερ ἱστατο ἐν τῇ μέσῃ τοῦ πλοίου στηριζόμενον ἐν τῇ ἱστοπέδῃ (ἴδ. τὴν λ.) καὶ διὰ δύο σχοινίων, «προτόνων» καλούμενων, προσδεδεμένων τοῦ μὲν εἰς τὴν πρῆραν, τοῦ δὲ εἰς τὴν πρῶμην. Ὅσακις τὸ πλοῖον ἦτο προσωρισμένον, ὁ ἱστός ἔκειτο κατακεκλιμένος ἐν τῇ πλοίῳ εἰς τὴν ἱστοδόκην (ἡ καὶ ἐκτός τοῦ πλοίου πλησίον αὐτοῦ, δ 578), Α 434, προκειμένου δὲ νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀνωρθοῦτο (ὅπερ εἰλέγετο «ἀείρειν, στήσαι, στήσασθαι ἱστίν», β 424, ι 77 κ. ἀ. 2) ὁ ἱστός, «τὸ ἀργαλεῖν (= ἐργαλεῖν κατ' ἐσχάτην) ἢ ὁ ἀργαλεῖς», ἐν τῇ ὁ στήμων (τὸ «στήμονι») καθέτως καὶ οὐχὶ ὀριζοντίως, ὡς παρ' ἡμῖν, ἐτίθετο ὅθεν ἡ φρ. «ιστόν στήσασθαι» σταίνω τὸν ἀργαλεῖον (ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους· σταίνω τὸ στήμονι καθέτως εἰς τὸν ἀργαλεῖον), β 94 κ. ἀ., ἴδ. κ 222, «ιστόν ἐπείχομαι» περιτρέχομαι τὸν ἱστόν, ἢ πρὸ τοῦ στήμονος βαδίζω ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον ὑφαίνων· διότι τὰ πάλαι οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐκάθηντο, ὡς παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐκδιόχοντο ὑφαίνοντες, ὅπως τοῦτο γίνεται συνήθως ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς Ἰνδίας (|| καὶ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, ὅπου ὑφαίνονται οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι μονόφυλλοι τάπητες, καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Τουρκίας, ὅπου ὑφαίνονται τὰ τρίχινα ἐκεῖνα ὑψάσματα, τὰ λεγόμενα Τουρκ. μουσ-τάφια ἢ σουβλίας). 3) ὁ στήμων, «τὸ στήμονι», καὶ ἐν γένει τὸ ὕψωμα, «ιστόν ὑφαίνω» Γ 425, Ζ 456, Χ 440, β 404 κ. ἀ., «ἀλλότως» β 409 κ. ἀ., ἴδ. ἀναλίστα.

ἰστω, ἰδ. εἶλω II).

ἰστωρ, πρὸς, ὁ (εἰδέναι), εἰδένων, ἔμπειρος, μετὰ γεν. «Ἰστωρ ἐφθής» Γμ. 32, 2 (ἐνθα κατὰ τὸν κανόνα τῶν ἄρχ. γραμματικῶν δατύνεται ἰστωρ). Ὡς οὖν οἰσται εἶνε ὁ γινώμων, καὶ ἰδώς, ὡς τὸ Λατ. cognitor, ὁ δικαιτητής, «ἐπὶ ἰστωρ» εἰς τὸν κριτήν, *Ἰλ. Σ 504, Ψ 486 (κατ' ἄλλους δὲ σημ. τὸν μάρτυρα. || Ὁ δὲ Σχοῖμαντος ἀποδέχεται ἀμφοτέρως τὰ σημασίας ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς θεμελιώδους σημασίας εὐλόγως παραγομένως, καθ' ἃ καὶ ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Σόλωνος οἱ μάρτυρες ἐλέγοντο ἰδυοί).

ἰσχαλῶς [-.-], η, ον, σπανιότατος τύπος ἀντὶ τοῦ ἰσχνός, ξηρός, τ 233 †.

ἰσχανάη [-.-], ἴστρος ἐπικ. τύπος τοῦ ἰσχνό μόνον ἐν τῇ ἐννεσ. καὶ παρτι., ἐπικῶς ἐπεκτεινόμενοι, ὅταν: ἰσχανάος, ἰσχανάη, ἰσχανόωσιν, ἰσχανόων, ἰσχανόωντο, καὶ θαμιστ. παρταται. ἰσχανάσσκον, Ο 723. 4) μεταδ. [ἀνέχω], κρατῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, μετ' αἰτ. Ε 89, Ο 723, ο 346.—Παθ. Μ 38, ὀκνῶ, βραδύνω, Τ 234, ι 464. 2) ἀμετάδ. ἔχωμαι ἢ ἀντέχωμαι τινος, «πιάνομαι ἀπό», ἐπομ. τεῖνω πρὸς (ἐπιδιώκω) τι μετὰ γεν. «δρόμου, φιλοῦντος» Ψ 300, θ 283, μετ' ἀπαρτ. Ρ 572. (Ὁ Γ. Ἐρμάννος προτιμᾷ εἰς ταύτην τὴν σημ. τὴν γραφὴν ἰχανάω, μαρτυρουμένην ὑπὸ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἔκ τῆς ῥίζης ἐκ-παραγομένην).

ἰσχάνη, ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ἰσχνά, κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, μετ' αἰτ. Ξ 387, Ρ 747, ρ 42, Γμ. 6, 43. Πρόδλ. ΚΑΤΙΣΧΑΝΗ.

ἰσχίον, τό, 4) τὸ ὅσπερ τοῦ ἰσχύου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἡ κοτύλη, εἰς τὴν εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, «γόφο», Ε 305. 2) συνήθως ὁ γλουτός, «κωλομέρι», καὶ μάλιστα τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ μέρος, ἡ ὀσφύς, Α 339, ρ 234, ἐπὶ ζώων πληθ. Θ 340, Γ 470 (συγγ. τῷ ἰεῖν).

*ἰσχεῖς, τοσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἐραστής τῆς Κορωνίδος, Γ. Ἀπ. 210.

ἰσχία (ισχύς), μέλ. ὤσω, εἶμαι ἰσχυρός, Βατρ. 280.

ἰσχν, ἕτερος τύπος τοῦ ἔχην μόνον κατ' ἐννεσ. καὶ παρτι. 1) κρατῶ, «βαστάω» ἐφ' αἵματι φάσανον» ἐπάνω τοῦ κεχυμένου αἵματος φάσανον, λ 82, «κανὼν ἀγγόθι στήθεος» Ψ 762, «σχεδὸν ἴσχειν ἵππους» Ο 456, Ρ 501. Ἰδῶς: 6.) κρατῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «τινὰ ἀνάγκη» δ 558, «ῥέεθρα» Ρ 750, μετὰ γεν. ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, «χρῆμαρρον ἀλωάνων» Ε 90, «μνηστήρας» υ 330. Μεταφορ. «θυμὸν, σθένας» Γ 256, 352. 2) Μισ. α.) κρατῶ ἑμαυτόν, «κρατοῦμαι, στέκομαι, σταματῶ», Φ 366, μάλιστα ἢ προσκτι. «ἴσχεο» «ῥάσσε», παῦσαι, σιώπα, Α 214, Β 247, λ 251, χ 316 κ. α., χ 411, Γ 82, «ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε» σταθῆτε (εἰς τὸν τύπον σα) ω 54. 6.) μετὰ γεν.

[παύομαι], παύω, «λῶδες, πολέμου» σ 347, ω 531 κ. α.

ἰτέη [-.-] (Ἰτέη), ἡ, ἰτέα, «Ἰτέα», Λατ. salix, Φ 330, κ 510 (συγγ. τῷ Λατ. vīlex).

ἴτις, παρτι. τοῦ εἶμι.

ἴτιλος [-.-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ζήθου ἔκ τῆς Ἀηδόνας, ὃν μανέσσα ἡ μήτηρ ἐφόνευσε, τ 522. Ἰδ. Ἀηδῶν.

ἴτιμονεῖς [-.-], ἡσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου, κατοικῶν ἐν Ἠλιῷ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος δι' ἀρπαγὴν βοῶν, Α 672 ἐξ.

ἴτις [-.-] (Ἰτίς), τοσ, ἡ, κορ. πᾶσα περιφέρεια, παρ' Ὀμ. δὲ ἡ τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης περιφέρεια, «γύρος», ἐκ πολλῶν εὐλίων τεμαχίων συγκείμενος, *Ἰλ. Α 486, Ε 724. (|| Ἡ λ. ἐτυμολογικῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ ἰτέα, Λατ. vīlex, vīmen).

ἴτα, ἰδ. εἶμι.

ἴταν [-.-] (Ἰτίων) ἡσας, ἡ, παρὰ δὲ Στράβ. 9, 5, 14 Ἰτιῶνες, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ἐντεσθεν Ἰτιωνίας καλουμένης, Β 696.

ἰτῶνός [-.-], ὁ, ποι. «φωνὴ ἄσματος», κραυγὴ «χοοῦάσμαι», τὸ ἐκ διαλειματικῶν συνοδῶν τὴν βουρκιὴν κίνησιν, τὸν χορὸν τῶν ἀνθρώπων, Σ 572 †. Ἐκ τοῦ

ἰτῶ [-.-], κραυγάζω, «χοοῦάζω», Ρ 66, σ 462 (ἐνταῦθα περὶ τῆς διὰ φωνῶν: χοῦ, χοῦ, χοῦ, ἐκφράσεως θηρίου τινός). || Ἡ λ. παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἰού, ἐξ οὗ καὶ τὸ «χοῦ» ὡς ἐκ τοῦ ἰού ἔγενε τὸ «χῶ καὶ ὠχ». ἄρα τὸ «χοοῦάζω» εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ ἰύζω.

ἰφείη [-.-] (Ἰφεί), ἡσ, ὁ, αἰτ. Ἰφέα, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 417.

ἰφούμη [-.-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, σύζυγος τοῦ Φεραίου Εὐμήλου, δ 797.

ἰφίμοις [-.-], η, ον, καὶ ηε, ον, συγγόν παρ' Ὀμ. ἐπὶ θ. τῶν ἀνδρείων μαχητῶν ἔκ τοῦ Ἰδου, κ 534, ἐπὶ δὲ διαφόρων μελῶν τοῦ σώματος, ὅταν τῆς κεφαλῆς, Γ 336, χ 423 κ. α., τῶν ὤμων, Σ 204, «ῥοθ. βοῶν κέρην» Ψ 260, προσέτι «ῥοθ. ποταμοί» Ρ 749, «ψυχαί» Α 3 μάλιστα δὲ ἐπὶ θ. γυναικῶν «ἰφθ. βασίλεια, παρίκοις, ἄλοχοι, θυγάτηρ, Πηρώ» Ε 415, Τ 416, μ 452, ο 364, λ 287 κ. α. Σύγκειται ἡ λ. κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ἰφί καὶ τιμῆ, ἐπομ. σημ. κυρ. ἐντῆρος, παλῦτιμος, ἔπειτα δὲ: ἐπὶ ῥώμῃ τιμώμενος, ῥωμαλέος, δυνατός, ἀνδρετός, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἰφί καὶ θυμός, ἐπομ. κυρ. ἰσχυρόψυχος, καρτερόψυχος, κατ' ἄλλους παράγεται ἀμέσως ἐκ τοῦ ἰφί μὲ τὸν προσσηματισμὸν θίμος, σημ. ἐπομ. ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἐν γένει ἀγαθός, γενναίος. Ἡ τελευταία ἐρμηνεία ἔκ τῶν πάντα τὰ χωρία ἀρμόζει καὶ ἀπλουστερά εἶνε. Ἡ παρενθύμησιν τοῦ θ δὲν δύναται νὰ φέρῃ δυσκολίαν, ἀποδεικνυμένη

ἐν τοῖς ἐξῆς οὐσιαστικοῖς τοῦλάχιστον: ἡμάσθη, βαθύνω, βροχμός κ. ἄ.

Ἰπ[ι] (-υ), ἑπικ. ἐπὶ, ἰσχυρῶς, κρατερῶς, μετὰ δυνάμει, „δυνατά“, μόνον μετὰ τῶν ῥημ. „ἀνάσσω“ Α 38 κ. ἄ., λ 284 κ. ἄ., „μάχεσθαι“ Α 151, „δαμῆναι“ Γ 417, σ 456 κ. ἄ. καὶ „κτίζεσθαι“ Γ 375. (Ἦντο δὲ κατὰ μὲν τὸν Πάσσαρον ἀρχαῖα δοτ. τοῦ Ἰς, κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ. ἀρχαῖα ἐπιθέτου Ἰπρις οὐδέτερον μὲ σην. ἐπιρροητικὴν. Συμφωνεῖ καὶ ὁ Βίεκκ., ὅστις παραβάλλει τὰ ἐπιθετ. εὐνίς, ἡνίς, ἰβίς, λίς, τρώφις ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Δοιδερλ., πρὸλ. Ἰπριος).

Ἰπιδάσας [-υ-] (Ἰπιδάσ.), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς τραγικοῖς Ἰφιγένεια καλουμένη, I 445, 287· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἠλ. 457 διὰ φθορᾶς ταύτης ἡ Ἰφιδάσας.

Ἰπιδάμας [-υ-] (Ἰπιδ.), ἄνθρωπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανόρας, ἀνατραφεὶς ἐν Θράκῃ παρὰ τῷ πάππῳ αὐτοῦ Κισσῷ, Α 221. Ἰπιδάμειος [-υ-] (Ἰπιδ.), ἡ, ὄν, ἑπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰπιδάμας, εἰς τὸν Ἰπιδάμειον ἀνέκων, „βίη Ἰπιδ.“ ἡ ἀνδρεία τοῦ Ἰπιδάμου, περιφραστικῶς ὁ Ἰπιδάμος (Ἰδ. βίη), λ 290, 296.

Ἰπιδάκος [-υ-] (Ἰπιδ.), ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκῃς, πατὴρ τοῦ Πρωτεσίλῃος καὶ τοῦ Ποδάρκου, περιούσιος σταδιοδρόμος. Τοῦτον τὰς λαμπρὰς ἀγέλας ἐξήτει ὁ Νηλεὺς ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν θυγάτηρα τοῦ Πηλεὶδῆ παρὰ τοῦ μνηστεύοντος αὐτὴν Βιάντος, Β 705, Υ 636, λ 289 ἐξ. Πρὸλ. Βίαν.

Ἰπιδάκεια [-υ-] (Ἰπιδ.), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τρίσσιος, γυνὴ τοῦ Ἀλκίνοου, μήτηρ τοῦ Ἰπιδάκου ὃ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, λ 305.

Ἰπιδάκος [-υ-] (Ἰπιδ.), ὁ, υἱὸς τοῦ Δεφίου, Ἀχαιοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου, Η 14.

Ἰπιδά (Ἰπιδ.), ἰοκ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἐνυεύς, δούλη τοῦ Πατρόκλου, I 667· (πιθανῶς ἡ αὐτὴ λ. μὲ τὸ Ἰπρις (Ἰδ. Ἰπρις) ἡ Κρατερὰ, ἡ Ρωμάλεια).

Ἰπιδά (-υ-) (Ἰπιδ.), ἡ, ὄν, ἑπικ. ἰσχυρὸς, ἔπου. γυνὴ, παρὰ, μόνον ἐν τῇ φρ. „Ἰπιδά“ Ε 556, λ 408 κ. ἄ. (Τὸ Ἰπιδά δύναται νὰ ἀναχθῇ ὃ εἰς τὸ ἐπιθέτου Ἰπρις, Ἰδ. Ἰπρις ἐν τέλ.).

Ἰπιδάσις [-υ-] (Ἰπιδ.), ἡ, υἱὸς τοῦ Ἰπιδάκου, ὁ Ἀρχεπτόλεμος, Θ 428.

Ἰπιδάσις [-υ-] (Ἰπιδ.), ἄνθρωπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀδρυνεύς, ἐξ Ἰδῆς, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς φονευθεὶς, Γ 382.

Ἰπιδά (-υ-), (Ἰπιδ.), ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, Ἀργοναύτης. Ἀναζητῶν τὰς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους κερκυμένους ἵππους, συναντηθεὶς ἐν Μεσσηνίᾳ μετὰ τοῦ Ὀδυσσεύς ἐδωρήσατο εἰς αὐτὸν τὸ τόξον του. Εὐρύων δὲ τὰς ἵππους παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου, φ 14 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ναυδόλου, Ἀργοναύτης, ἐκ Φωκίδος, πατὴρ τοῦ

Σχεδίου καὶ Ἐπιστρόφου, Β 548, Ρ 306. 3) πατὴρ τοῦ Ἀρχεπτόλεμου, Θ 428. (Τὸ δεῦτερον ἰ ἐκτείνεται ἐν τῷ Β 548 καὶ μάλιστα ἐν θέσει διὰ γράφει ὁ Ἀρνεῖς Ἰπιδά).

Ἰκορία [-υ-], ἑπικ. (Ἰχθύς), ἑπικ. θαμνιστ. παρὰ Ἰχθυόσπον, Ὁδ. δ 368, ἀλιεύω, „ψαρεύω“, μ 95.

Ἰκορίδις [-υ-], ἑπικ. ἐκ, πολλὸν ἰχθύος, πλήρης ἰχθύων, „πόντιος“ I 4, δ 84 κ. ἄ., „ἐλ-λῆσποντος“ I 360, „Ἰλλος“ Γ 392, „ἐκτελε-θα“ γ 177. Ἐκ τοῦ

Ἰκορῆς, ἰοκ, ὁ, πληθ. ὄνομ. καὶ αἰ. ἰχθύος, ἰχθύας, καὶ συνηρ. ἰχθύς, ε 53, μ 334, ἰχθύς, „ψαρεύ“, Ὁμ. πλχ.—Ἡ ἀλιεία τῶν ἰχθύων ἐγγίνεται διὰ δοκτῶν, Ε 487, γ 384 ἐξ., καὶ δι’ ἀγκίστρου, Π 408, δ 369, μ 332· τοῦ δὲ μεγαλειτέρους ἰχθύος ἡλιεύον διὰ τῶν καμάκων (πρὸλ. λ. τρίαῖνα). Ἐν τούτοις οὐδαμῶς παρ’ Ὁμ. φαίνονται οἱ ἰχθύς ὡς περιζήτητος τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, μόνον δ’ ἐξ ἀνάγκης καταφεύγουσιν εἰς αὐτούς, δ 368. (Τὸ οὐ ἐν ταῖς δυσ-λάδοις πτόσσαι εἶναι μακρὸν, ἐν ταῖς τριαυλάδοις βραχύ).

Ἰκναῖα, ἡ, ἐπὶ τῆς Θείδος, Ἰ. Ἀπ. 94, ἐκ τῆς Θεσσαλίας πόλεως τῶν Ἰκνῶν, ἐνθα ὑπῆρχεν αὐτῆς ναὸς, Στράβ. 9, 5, 14. Καὶ παλαιὸν μὲν οἱ ἀρχαῖοι τῶν δὲ νεωτέρων κινεῖς παρί-ησαν τὴν λ. ἐκ τοῦ Ἰκναῖος, ὁνομαζ. ἡ Ἀνιγνέουσα. ἢ Ἀλλ’ ὁρθῶς ἀντιπαραβάλλει ὁ Βασου-μίστ. τὸ „Ἰκναῖα“ καὶ „Ἀλαζομενής Ἀθήνη“.

Ἰκνίον, τὸ, ἐπ. ἰχθύς, „πάτησις ἡ πατη-μασίς“, Σ 324, Υ 764 κ. ἄ., Ἰ. Ἐρμ. 220, „μετ’ Ἰκνιά τινος βαίνω“, „πηγαῖον καταπόσι“, ἀκολοῦθον τῇ ἰχθύνος, 6 406 κ. ἄ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, τ 436. Ἰσαύτως νοη-τίον καὶ τὸ „ἰχθία ποδῶν ἡδὲ κνημῶν“ Ν 74, ἐνθα μόνον κατὰ τὴν ἰσχυρίαν συνάπτεται τὸ κνη-μῶν μετὰ τοῦ „ἰχθία“ δηλ. ἰχθύν τῶν ποδῶν καὶ μορφῇ τῶν κνημῶν. Ἡ λ. αὕτη μόνον κατὰ τύπον διάφορα εἶναι τῆς ἰσομ.

Ἰκνος, τὸ, ἰχθύς, „πάτημασίς“, ρ 347 τ. (ἢ ἡ καθομιλουμένη διάσπασις τὴν λ. μόνον ἐν τῷ ὑποκοριστικῷ „ἰχθύς“ ἢ „ἰχθύς“ δὲ ὁ τύπος ἢ τὸ ἰχθύς σχηματῶς τινοῦ, συνηθέστερον δὲ τῶν διαφόρων μερῶν ἐνδύματος τινος).

Ἰκνός, ἄνθρωπος, ὁ, αἰ. Ἰκνός, Ε 446 ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἰχθύος, ἰχθύς, ὅτεον αἶμα, ὅτεον τι αἱματώδες, ὅπερ οἱ θεοὶ ἰχθύνει ἐν ταῖς ἀντὶ αἵματος, Ε 340. (ἢ ἡ ἱστολογία ἀγνοῦσα: μία τις τῶν νεωτέρων ὁπωσὸν πιθανὴ εἶναι ἡ τοῦ Κλίν, ὅστις σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ ἰκμάς, ἰκ-μαῖω, ἰκ-μαῖος, ἰδ. Γ. Κουρτίου Studien κτλ. Τόμ. II, σ. 49).

Ἰκνός, ὁ, πληθ. ἰκνίς (ἰκνίμαι) σκώληξ τις κατατρώγων τὰ κέρτα καὶ κλήματα (θεόφραστ. Αἰτ. Φωτ. 3, 22, 5 καὶ Ἡσυχ.) πιθανῶς εἶδος τι θριπῆς ἢ „σφαρκίου“, φ 395 τ.

ἰψας, ἰδ. ἵπτομαι.
 ἰογή [-], ἡ, σκέπη, προφυλάξεις, ἰδίως ἀπὸ τῶν ἀνέμων, «Βορέω ὑπ' ἰωγῇ» ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Βορέα (πρόβλ. τὸ «σκέπας ἀνέμοιο» ε 443) ε 533 †. Πρόβλ. ἐπιιογή. (Παράγεται κατὰ τὸν Σχολ. τῆς Ὁδ. εἰς ε 404 ἐκ τοῦ ἄγνυμαι: τόπος ἐνθα προσπίπτουσα συντρίβεται ἡ ὁρμή τοῦ ἀνέμου).

ἰση (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ F), ἡ, ποι. (ἰά), φωνή, κραυγή, ἀνθρώπου, K 439· ἐν γένει δὲ ἡ-χος, τόνος, ὅσον τῆς φύρμιγγος, ρ 261· πνοή,

συριγμός τοῦ ἀνέμου, Δ 276, Α 308, πρι-σμός τοῦ πυρός, Π 427.

ἰσηα, ἰδ. ἰσκή.

ἰσκή [-], ἡ, ἐπ. (ἐκ τοῦ δῖω, διώκω) αἰτ. κατὰ μεταπλασμόν ἰσκα (ὡς ἐκ τοῦ ἰώξ) Δ 604, κυρ. ἡ κατὰ τὴν μάχην διώξεις, ἐν γένει δὲ τῆς μά-χης ὁ ἀγών, ὁ θόρυβος, ἡ παραχή, πληθ. Ε 521. 2) Ἰωκή, προσωποποιᾶ τῆς ἀνωτ. ση-μασι, ὡς ἡ Ἐρις, Ε 740.—*Ἰλ.

ἰσμός, ὁ, ἐπ. (ἰωκή) διωγμός, ἡ κατὰ τὴν μάχην παραχή, *Ἰλ. Θ 89, 158.

K

K

K, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-βήτου, διὸ σημεῖον τῆς δεκάτης βραβείας.

κ 1) = κε, Ὁμ. πλχ. 2) καί, ἰδ. καὶ Δ).

ΚΑΒΒΑΛΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, ἰδ. ΚΑΤΑ-ΒΑΛΛΩ.

ΚΑΓ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρό τοῦ γ, «κάγ γόνου» = κατὰ γόνου, Γ 458 †.

ΚΑΒΗΣΘΕΝ, ἐπὶ. ἐκ τῆς Καβησοῦ (πύλεως Ὀρκενικῆς ἢ κατ' ἄλλους: τῆς Μικρᾶς Ἀσίας) N 363 (ἐνθα τὸ παρακείμενον «ἐνδον» σημαίνει: ἐν Τροίᾳ).

ΚΑΓΚΑΝΟΣ [-], ὄν, ξηρός, «ξύλα» Φ 364, σ 308, Γ. Ἐριμ. 136, «κάλα» ζ. 442. (Ἐκ τοῦ κάγκω (καγκαίνω) = ξηραίνω κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Λόβεκ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀναδιπλασιασμένου ἐπὶ κ. κάνος).

ΚΑΓΧΑΛΩ [-] (ἐπικ. ἐνεστ. καγχαλώωσι, με-τοχ. καγχαλῶν ἀντὶ τοῦ καγχαλῶσι καγχαλῶν) ἀναγελῶ, καγχάζω, «γαχανίζω» εἶτε ὑπὸ γαρῆ καὶ ἀγαλίσσεως, Z 514, K 565, ψ 1, 59, εἶτε πρὸς χλευασμόν, Γ 43 (ρ. πεποιημένον ἐκ τῆς ῥίξ, κα, χάσκω).

ΚΑΓΑ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ, Φ 408 † (ἐνθα νῦν ἀπὸ τοῦ Σπιτζνέρου γράφεται καὶ ἐγώ).

ΚΑΔ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρό τοῦ δ «κάδ δέ» Ὁμ. πλχ. «κάδ δώματα» δ 72.

ΚΑΔΑΡΑΘΕΤΗΝ, ἰδ. ΚΑΤΑΔΑΡΘΑΝ.

ΚΑΔΑΤΕΑΙ, ἰδ. ΚΑΤΑΔΥΠ.

ΚΑΔΜΕΙΟΣ, ἡ, ὄν, ὁ ἀπὸ τοῦ Κάδμου (ἐπ. ἰδ.) καταγόμενος, πληθ. «Καδμεῖοι» οἱ Θη-βαῖοι, Δ 391, λ 276 κ. α.

ΚΑΔΜΕΙΩΝ, ὄντος, ὁ, ἐν τῷ πληθ. = Καδμεῖοι, Δ 485, Ε 804.

ΚΑΔΜΗΙΣ, ἰδου, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ Καδμεῖος, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη, Γγ. θ, 57.

ΚΑΔΜΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῶν

καθαίρω

Φοινίκων, ἀδελφός τῆς Εὐρώπης, ἀνὴρ τῆς Ἀρ-μονίας. Περιερχόμενος εἰς ἀναζήτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀρπαγίσσης Εὐρώπης κατήντησε τέλος εἰς τὴν Βουωτίαν καὶ ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν, τὴν Καδμεΐαν. Ὁ Ὁμ. μνημονεύει αὐτοῦ μόνον ὡς πατρός τῆς Ἰνούς, ε 333. (Τὸ ὄνομα εἶνε πιθανῶς Φοινικικῆς ἀρχῆς, ἐκ τοῦ Kadm = Ἀνατολή, καὶ σημ. τὸν Ἀνα-τολίτην· ἄλλοι δὲ Εὐρωπαϊκὴν ἀρχὴν εἰς τὸν περὶ Κάδμου μῦθον ἀποδίδοντες ἐρμηνεύουσιν αὐτὸν κασμητὴν, καὶ σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸν κό-σμον καὶ τὸ κεκάσθαι).

ΚΛΕΙΡΑ, ἡ, θηλ. τοῦ Κλέρ, ἡ ἐκ Κάριας γυνή, Δ 442 †. (Βεβαίως ὡς ἐξ ὀνόμαστ. ἀχρ. Κλήρ).

ΚΑΗΜΕΝΑΙ, ἰδ. ΚΑΙΩ.

ΚΑΘΑΙΡΩ, ἀόρ. καθέλων, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐπ. καθέλῃσι. 1) καταβιβάζω, «καταβιβάζω» οἷον «ἰστιά» ι 449, «ζυγόν ἀπὸ πασσαλόφι» Ω 268, «ὅσσε θανόντι» κλείω τοὺς ὀφθ. τοῦ θανόντος, Α 453, ω 296 καὶ ἐν τμ. λ 426. Ἰδίως καταβάλλω, «ρίπτω κάτω» τινά, Φ 327 (ἐν τμ.) καταδαμάζω, περὶ τῆς μοῖρας τοῦ θανά-του, β 400, γ 238. Μεταφ. περὶ ὕπνου, ι 372, περὶ δουλείας, «μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ ἔλῃσι» ρ 323.

ΚΑΘΑΙΡΩ [-] (καθάρω), ἀόρ. α. ἐκάθηρα καὶ ἐπ. κάθηρα. 1) καθαρίζω, «παστρέω», οἷον «κρητῆρας, θρόνους, τραπέζας, χροά ὕδατι» υ 452, χ 439, 453, ω 44, «ρύπωντα» ζ 87· τροπ. «κάλλει προσώπατα καθαίρω» στολίζω με καλλονήν, λαμπρύνω, σ 492, ἰδ. ΚΑΛΛΩ· β'). ἐπὶ θρησκευτικοῦ καθαρμοῦ, «θεῖον δέπας» κα-θαρίζω διὰ καπνίσματος θεοῦ (θειαρίου), Π 228.

2) ἀποκαθαίρω, ἀποπλύνω, «ἀπὸ χροός λύματα» Ε 474, «ρύπα» «ξεῖρ ὑπὲρ ἑω», ζ 93, μετὰ διπλῆς αἰτ. «αἷμα κάθηρον Σαρπηδόνα»

Π 667 (ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε δοτ. Σαρπηδόνη).

ΚΑΘ-ΛΑΛΩΜΑΙ [υ...], ἀποθ. καταπηδῶ, μεταρρο. ἐπὶ θυέλλης, ἐμπέπτω, ἐνσκήπτω, Α 298 f.

ΚΑΘ-ΛΗΠΑΙ [υ...], ἐπὶ β. ἀπαξ διὰ παντός, „μιά καὶ καλή“, φ 349 f.

ΚΑΘ-ΛΗΠΤΟΜΑΙ, ἀποθ., κυρ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, „πιάνω“, πάντοτε μεταφορ. „τινὰ ἐπέσσειν“, „πιάνω ἢ παίρνω τινὰ μὲ λόγια“, προσαγορεύω, ὁρίλῳ, ἀποτείνομαι πρὸς τινά· ἀ.) ἐπὶ καλοῦ „ἐπέσσειν μαλακοῖσι“ Α 582, κ 70, „μειλιχίῳ ἐπ.“ υ 393, καὶ ἀπολελ. β 39· β.) ἐπὶ κακοῦ „ἀντίβῳ ἐπ.“ καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ἀνειδίξω τινὰ διὰ λόγων ἐναντίον, Ο 427, σ 445, υ 323, καὶ μόνον „τινὰ ἐπέσσειν“ β 240, ἀπολελ. Π 424 (ἢ δοτ. ἐκ τοῦ „κλέιτο“ ἐκαρτεῖται) ὥσαυτ. καὶ ἐπὶ φιλικῶν ἐπιτιμήσεων, γ 345, υ 22.

ΚΑΘΑΡΟΣ [υ...], ἡ, ὄν, „καθαρός“, ἀ.) κυρ. τοῦναντίον τοῦ ρυπαροῦ, „εἴματα“ δ 750, ζ 64, ρ 48· β.) ἐπὶ τόπων, καθαρός, ἀνοικτός, ἐλευθερός „ἐν καθαρῷ“ τόπων δηλ., μὴ κατεχομένην ὑπὸ νεκρῶν, Θ 491, Κ 499, Ψ 64· γ.) μεταφορ. ἁμεμπτος, „καθαρῷ θανάτῳ“ δι' ἐντίμου θανάτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δι' ἀγχοῦν· ἀτιμον, χ 462.—Ἐπὶ β. καθάρως, Γ. Ἀπ. 124.

ΚΑΘ-ΕΞΩΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνερ. ἔ. παρ. καθίζω (ἀρετῆς.), κάθημαι, „ἐπὶ θρόνου“ Α 536, „ἐπὶ λίθοις“ γ 406, „ἀγχι τινός“ Ω 426, „ἀγορῆνδε“ πηγαίνω καὶ κάθημαι εἰς τὴν συνέλευσιν, συνεδριάζω, α 372· κάθημαι, τουτέστιν εἶμαι ἀδρανής, κ 378, κάθημαι περιμένω, ζ 295. ἢ. Πάσας ταύτας τὰς σημασίας ἔχει τῆς καθομιλοῦ. τὸ „κάθομαι“.

ΚΑΘΕΚΕΑ, ἴδ. ΚΑΘΙΗΜΙ.

ΚΑΘΕΙΑΤΟ, ἴδ. ΚΛΟΗΜΑΙ.

ΚΑΘ-ΚΙΣΑ (εἶσα), ἐπικ. ἁλλεπει. ἀορ. ἀ. 1) ἐκάθισα, ἐβάλα τινὰ νὰ καθίσθῃ, „τινὰ ἐπὶ θρόνου“ Σ 389, πρὸ β. Ε 36, „ἐν θαλάμῳ“ Γ 382, „ἐπὶ σκέπας“ (ἐν τμ.) ζ 242. 2) ἴδρουσα, φέκισα, μετρίκισα, Β 549 (ἐν τμ.), Ξ 204, „τινὰ σκοπόν“ ἔστησα, δ 524.

ΚΑΘΕΚΕΙ, ἴδ. ΚΑΤΕΞΩ.

ΚΑΘ-ΕΥΛΩ, παρ. καθύδων, μόνον κατ' ἐνερ. καὶ παρ. κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Α 644 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), ζ 4, „ἐν λέκτροις“ υ 441, „ἐν φιλότῃ“ συγκοιμῶμαι, θ 343.

ΚΑΘ-ΕΥΛΙΟΜΑΙ, ἀποθ., καταγελῶ, „περιπαίζω“, μετὰ γυν. τ 372 f.

ΚΛΟΗΜΑΙ [υ...], (ῥμαι), παρ. ἐκαθήμην, γ'. ἐν, καθίστα καὶ ἐκάθητο, Γμ. 6, 44, γ'. πληθ. καθίστατο ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, Υ 453, κάθημαι, ἀπολελ., Ξ 5 κ. ἀ., παρὰ τινι, Π 443, ἐν ἢ ἐπὶ τινι, Ο 207, Α 76, Π 407, „ἐν ἀγῶνι“ Ψ 448, 495, „ἐπ' ἀκτῆς“ ε 82, μετὰ μόνης δοτ. „ὁδῆσιν“ ρ 530. Ἰδίως ἀναπαυστικῶς

ἢ ἀξιοπρεπῶς κάθημαι, „ἐν νεφέσσι“ π 264, ἀργός κάθημαι, Ω 403, ἐν γένει διατρέβω „ἐν μεγάρῳσι“ γ 486 κ. ἀ. (ἢ. Πάσας ταύτας τὰς σημασ. ἔχει καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦ. τὸ „κάθημαι“, ἢ ὅπως ὁμαλότερον μετεσχηματίσθῃ „κάθομαι, εἶσαι, εἶται“).

ΚΛΟΗΡΑ, ἴδ. ΚΑΘΑΙΡΩ.

ΚΑΘ-ΙΔΡΙΩ, καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσθῃ, υ 257 f.

ΚΑΘ-ΙΧΝΩ [υ...], καθίζω (ἐμαυτόν) ε 3 f.

ΚΑΘ-ΙΧΩ, παρ. καθίζω (πρὸ δὲ τοῦ Βεκκ. καὶ Δινδ. ἀπαξ μόνον π 408 ἐκάθιζον, ἀνθ' οὗ νῦν δὲ κάθιζον γράφεται), ἀορ. ἐκάθισα, μετοχ. ἐπικ. καθίστασθαι. 1) μεταβ. „καθίζω“, βάλλω νὰ καθίσθῃ, τινὰ, Γ 68, ρ 574 κ. ἀ., „ἀγοράς“ συγκαλῶ, β 69, τοῦναντίον λίθ. Παροιμιῶδες τὸ „καθίζω τινὰ ἐπ' οὐδὲ“ ἀποπερῶ τινὰ τὰ ὑπάρχοντα, Γ. Ἐρμ. 284, ἴδ. οὐλακ. 2) ἀμετάβ. „καθίζω“, κάθημαι, ἀπολελ. Γ 394, „ἐν θρόνοισι“ ο 422 κ. ἀ., „ἐπὶ τινι“ Α 623, β 419, ο 6, „μετ' ἀθανάτοισι“ Ο 50, „παρὰ νηι“ Ψ 28 κ. ἀ.—Τὸ μέσο. = τῇ ἐνεργ. 2), Γ 50 ἐν τμ.

ΚΑΘ-ΙΗΜΙ, ἀορ. ἀ. Ἰων. καθέκηκα, ἀπαρ. ἀορ. β'. καθέμην, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ καθίσταμαι. 1) ἐμβάλλω, ῥίπτω μέσα ἢ κάτω, „οἶνον λαυκαίνης“ διὰ τοῦ φάρυγγος καταπίνω, Ω 242, „ἴππους ἐν δίναις“ ῥίπτω εἰς τὰς δύναις τοῦ ποταμοῦ (πρὸς ἐξίλεωσιν αὐτοῦ), Φ 432, „κεραυνὸν χερσὶς“ Ο 434, Α 53. 2) καταστέλλω, „καταϊβάζω“, „ἰστία“ Γ. Ἀπ. 487, „ἰστία ἐς νῆας“ ι 72, Γ. Ἀπ. 503.

ΚΑΘ-ΙΚΝΕΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ β'. ἀορ. καθικάμην, καταλαμβάνω, ἐγγίζω, πληγώνω, μόνον μεταφορ., ἐπὶ κακοῦ „ἐπὶ με καθίκετο πένθος“ α 342, „ἐλάκῳ πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῆ“ πολὺ μ' ἐπλήγωσθε τὴν καρδίαν, Ξ 104.

ΚΑΘ-ΙΣΤΗΜΙ, προστ. ἐνεστ. συγκεκ. καθίστα, ἀορ. ἀ. κατέστησα καὶ μέσ. κατεστήσάμην. 1) Ἐνεργ. „σταίνω“, βάλλω τι νὰ σταθῇ, ὅπου εἶνε προωρισμένον, εἰς τὴν ἀρμυδίαν αὐτῇ θέσιν, „κρατήρα“ ι 202, „νῆα“ προστορμίζω, „ἀράζω“, μ 485, „Πόλονδε καταστήσασαί με“ νὰ με προσεγγίσωσι, φέρῳσιν εἰς τὴν Π., τὸν πρὸς ἐν ὄρον μου (τὸ δὲ „ἐφέσσα“ = εἰς τὴν γῆν ἀποδύσασθαι) ν 274. 2) Μέσ. = τῇ ἐνεργ. „κατεστήσαντο (ὅπλα νηὶς) βοεῖσιν“ ἔχον βαλὴν εἰς τὴν θέσιν των δερμένα διὰ τῶν βοῶν, Γ. Ἀπ. 407.

ΚΑΘ-ΟΠΑΙΖΩ, ἐντελῶς ὁπλίζω, μέσ. καθοπλίζομαι, Βατρ. 422.

ΚΑΘ-ΟΡΩ, ἀορ. κατέιδον καὶ μετοχ. κατιδών, βλέπω (ἔνωθεν πρὸς τὰ) κάτω, „εἰς Ἰόης“ Α 337, βλέπω τι ἀκριβῶς, παρατηρῶ, Γ. Ἀπ. 436.—Μέσ. „ἐπ' αὐτῶν“ ῥίπτουν τὰ βλέμματά του κάτω ἐπὶ τὴν γῆν, Ν 4, καὶ ἐν τμ. Ω 294.

ΚΑΘ-ΥΠΕΡΘΕ [υ...] καὶ πρὸ φων. ΚΑΘ-ΥΠΕΡΘΕΩ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐπὶ β. 1) ἐπάνωθεν, ἐπ' ἐπάνω, Γ 337, Κ 496, Ω 646, μ 442, μετὰ γυν. ο 279. 2) ἔνω, ὑπεράνω, ἐπάνω, Β 764,

κ 353 κ. α. *λαοταίν καθύπερθε πεποιθότες* εἰς τοῦς ἐπάνω στρατιώτας, M 153. ὡσαύτως ἐπὶ τοποθεσίας ὑπεράνω, ἀνωτέρω, *καὶ Φρυγίη καθύπερθε* καὶ ἡ Φρυγία ἡ ἀνωτέρω (τῆς Λέσβου πρὸς τὸ Β. ἢ ΒΑ.) καυμένη, Ω 545 (ἐνθα τὸ *Λέσβος ἄνω ἐντὸς ἐέργει* ἐρμηνεύειν: ἡ Λέσβος πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. πρὸς Β. αὐτῆς, περιλαμβανέη, κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ Φαίαιος. || Διὰ τοῦ *ἄνω* τρέπει ὁ ποιητὴς τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος πρὸς τὴν γῶραν, ἥς τὸ ἐν ὅριον ἀποτελεῖ ἡ Λέσβος, τὰ δὲ ἄλλα ἡ ἀνωτέρω καυμένη Φρυγία καὶ ὁ Ἑλλησπόντος). Μετὰ γεν. *Χίοιο* ἀνωτέρω, πρὸς Β. τῆς Χ., γ 470, σ 404.

καί, σύνθεσις συμπλεκτικός ἢ προσθετικός ἢ ἐπιδοτικός.

Α.) Ὡς συμπλεκτικός συνάπτεται ἀπλῶς λέξεις καὶ προτάσεις παντὸς εἶδους. Ἰδίως δὲ α.) ἐπισυνάπτεται λέξεις ἢ προτάσεις περαιτέρω τινὰ προσδιορισμὸν τῶν προηγουμένων περιλαμβανούσας: καὶ μάλιστα, καὶ προσέτι, καὶ ἐπομένως, *κατέλγντος καὶ ὁπατος* M 371, *βῆ πρὸς δῶρα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον* E 398, *ὅς μίγα πάντων Ἀργείων κρατεῖ καὶ οἱ παῖθονται Ἀχαιοί* A 78. β.) μετὰ προστακτικῆς σημ. ἐμφατικὴν παρακλήσειν, *καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρα* δός μοι λοιπόν, Ψ 75. γ.) μεταξύ ἀριθμητικῶν σημ. ἡ καί, *ἕνα καὶ δύο* „ἕνα δύο“, B 346, πρὸλ. γ 415.

Β.) Ὡς προσθετικός καὶ ἐπιδοτικός ἐκφράζει στενὴν τινὰ συμπλεκτικὴν σχέσιν (ὡς—καί, οὐ μόνον—ἀλλὰ καί) πρὸς τι ἐν τῇ λογῇ ἐκφραζόμενον ἢ καὶ ὑπονοούμενον. Ἰδίως 1) ἐν ταῖς ὁμιλιασματικαῖς λόγοις, ὧν ἀμφοτέρω τὰ κῶλα δύνανται νὰ ἔχωσι τὸν Καί (ὕπερ δὲν συμβαίνει εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας), *ὅτε δὲ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπεία Τρώεσσι* Z 476. ἔτι δὲ παραλειπομένου τοῦ ἐτέρου κώλου, *λαδίστω καὶ ἄλλος* (ἐξυπακ.: ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἔλαβον) ρ 432, *εἴην κεν καὶ τοῦτο (ἐ.υπ.: ὡς καὶ ἄλλα πολλά) τὸν ἔπος* Ω 56.

2) ἐνίοτε διὰ τινος μεταθέσεως τίθεται ὁ Καί εἰς τὴν πρώτην πρότασιν, ἐν τῇ κατὰ τὰς νεωτέρας γλώσσας ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν, οἷον *γνώσεται δ' εἰ καὶ θεοπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις ἡ ἀνδρῶν κακότητι* ἀντὶ τοῦ *εἰ θεοπεσίη πόλ. οὐκ ἀλαπ. ἢ καὶ ἀνδρῶν κακότητι* B 367. 3) τίθεται ἐν ταῖς χρονικοῖς λόγοις ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποδόσεως, ἵνα στενωτέρω συνδέσῃ ταύτην πρὸς τὴν πρότασιν καὶ ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι ὅπως τὸ ἐν οὕτως καὶ τὸ ἄλλο ἢ συγχρόνως ἀμφοτέρω ἐγέναντο, οἷον *ἦμος ἦ ὕπερ—καὶ τότε* Θ 69, A 494 κ. α., *ἔπει—καὶ τότε* γ 432. ἔτι δὲ καὶ καθ' ἐαυτὸν ὁ Καί ἀνευ χρονικοῦ ἐπιρ., ξ 442. Ταῦτο συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς υποθετικαῖς λόγοις, οἷον *εἰ δὲ περ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένεω πῶ' αἰδῆλος, καὶ κεν δὲ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανίωνων* E 898. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μετοχὴν χρονικὴν,

*ὡς φασμένη (=εἴπει ταῦτα ἔφατο) καὶ ἡγήσεται ἅμα ταῦτα εἰπούσα καὶ προηγήθη, X 247 (ἐνθα κατ' ἄλλους ὁ Καί ἐρμηνεύεται μᾶλλον ὡς ἐπιδοτικός: οὐ μόνον εἶπε ταῦτα, ἀλλὰ καὶ προηγήθη). 4) Ἰδίως ἐπιδοτικός. Ἡ δὲ ἐπιδοσις ἀναλόγως τῶν σχετικῶν προτάσεων εἶναι: α.) ἐπὶ τῷ μείζον (ἐπιδοτικός ἢ ἐπιτατικός): καὶ μάλιστα, *ὅς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο* E 362. Ἐχει δὲ μάλιστα ταύτην τὴν σημασίαν μετὰ τῶν συγκριτικῶν, *θιὸς καὶ ἀμείνωνας ἔππους δωρήσαιο* K 536, T 200, Ψ 554 κ. α., καὶ μετὰ τῶν ἐπιρ., *καὶ λίην, καὶ μάλα* N 237, T 408, α 46, *καὶ ὀψέ* Δ 461. β.) ἐπὶ τῷ ἑλαττον (ἐλαττωτικός), *ἔμενος καὶ καπνόν—νοῆσαι* α 58. Ἰδίως ὁ Καί μετὰ μετοχῶν καὶ ἐπιθέτων ἀποτελεῖ ἐναντίωσιν πρὸς τὴν κυρίαν πρότασιν: ἂν καί, μ' ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν, *ἔκτορα καὶ μεμαῶτα μάχῃ στήσασθαι ὄω* I 655, *καὶ ἐσόμενον* N 787, Π 627 κ. α. (|| Αἱ διὰφοροὶ κατὰ μέρος σημασίαι τοῦ Καί διατάσσονται ὀρθότερον καὶ ὑπάγονται φυσικώτερον εἰς τὴν μίαν γενικὴν καὶ θεμελιώδη παρὰ Βαθυμείην ἐν τῇ Περὶ μορίων τῆς Ἑλλην. γλώσσας).

Γ.) Ὁ Καί μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενος.

1) *καὶ γάρ* Γ 488, σ 264 κ. α., *καὶ γάρ δὲ τότε* διότι τότε δὲ (πρὸ ὀλίγου) ὄχι ἔνα, ἀλλὰ μάλιστα εἴκοσιν ἄνδρας, Π 840 κ. α., *καὶ γάρ ῥα Κλυταμνήστρης* διότι καὶ ἀπὸ αὐτῆν μάλιστα τὴν Κλ. A 63. (|| Ἀλλ' οὗτοι οἱ συνδυασμοὶ φαίνονται μοι τυχαῖοι, ὡς ἐνὸς ἐκάστου μορίου φυλάττοντος τὴν ἰδιόζουσαν αὐτῷ σημασίαν καὶ μηδεμίαν ὑπαρχούσας ἀμοιβαίας ἐπιδράσεις ἐπ' ἄλληλων). 2) *καί—γε* α. Ἐν ταύτῃ τῇ συνδυασμῷ φαίνεται ὅτι παρ' Ὀμ. δὲν ὑπάρχει ἀμοιβαία τις τῶν μορίων ἀναφορά, ἀλλ' ἐκάτερον φυλάττει τὴν ἰδιόζουσαν αὐτῷ σημασίαν ἀνεξάρτητον τῆς τοῦ ἄλλου, ὡσαύτως *καὶ λίην—γε* α 46, ἐνθα ὁ μὲν Καί ἐπιτείνει τὸ ἐπιρ., ὁ δὲ Γε ἐξαιρεῖ τὴν ἀμέσως προηγουμένην λέξιν, *καὶ ἔπειτ' γ' ὄω* π 309, ἐνθα ἀμφοτέρω τὰ μόρια τὸ μὲν ἐπιτείνει, τὸ δὲ ἐξαιρεῖ τὸ ἔπειτα (ἂν καὶ τινες θεωροῦσι τὸ γ' ὡς ἐσφαλμένην ἀνέγνωσιν τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ὄω F). 3) *καὶ δέ*, ἴδ. αὐτὸ 4) α.). 4) *καὶ δὲ* καὶ μάλιστα, A 464, O 251, ι 496. 5) Ἐν τῇ συνδυασμῷ *καὶ εἰ* πολλὰκις μὲν ὁ Καί εἶνε ἐπιδοτικός: καὶ ἂν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, οἷον μεθ' ὀρίστ., N 346 κ. α., μετ' εὐκτ., Δ 347 κ. α., μεθ' ὑποτ., E 354, π 98, 416 (ἴδ. εἰ): πολλὰκις ὅμως εἶνε καὶ συμπλεκτικός, οἷον II 447, I 380, κ 66, ι 229, μ 96. Τοῦναντίον δὲ ὁ συνδυασμὸς *εἰ καὶ* εἶνε πάντοτε σχεδὸν ἐναντιωματικός, ἂν καί, οἷον μεθ' ὀρίστ., Γ 245 κ. α., μετ' εὐκτ., η 439, 247. ἐνίοτε ὅμως ὁ Καί ἀποδίδεται εἰς μίαν μόνον λέξιν τῆς προτάσεως, οἷον *εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι τυγῶν—αἰψά κε εὐχος ἐμοὶ δοίης* II 623, πρὸλ. N 58 κ. α.,

6) «καί μὴν» ἢ «καί μὲν», ἴδ. μὴν. 7) «καί τε» ὡς τὸ Λατ. *atque*, συνδέει ὁμοειδῆ ἔξ ὁμοταγῇ πράγματα: καθὼς καί, καί—ἐπίσης, ρ 483· πολλάκις δὲ ἐπιτυγχάνει εἰδικόν τι καὶ ἰδίως. Α 521, Γ 235 (ἐνθα ὁρθως ἔγραψεν ὁ Σπίτζενρος καὶ οἱ μετ' αὐτόν: καί τ' οὐνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦν.), ψ 43. Περὶ δὲ τοῦ «τε—καί» ἴδ. τέ. 8) «καί τοι» μόνον Ν 267, καὶ τῇ ὄντι, καὶ ἀληθως. Ἀλλαχού χωρίζονται οἱ ἄλλων λέξεων, ἴδ. τοί.

Δ') Πρὸ φωνήεντος δύναται νὰ πάθῃ ἐκθλίψιν, ὅταν «κ' ἔτι» = καί ἔτι, Ψ 526, «κ' ἐθέλωτιν» σ 318 κ. ἀ., ἢ διὰ τῆς κράσεως νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τῆς ἐπομένης λ. εἰς μίαν, ὅταν «χήμες ἢ χήμες» (κατὰ δὲ τὸν Δινδάρφ. γ' ἡμ.) = καὶ ἡμεῖς, Β 238, «καὶ τὸς» γ 255 κ. ἀ.

ΚΑΙΝΕΙΑΝ, ὁ, υἱὸς τοῦ ἐπομ., ὁ Κόρωνος, Β 746.

ΚΑΙΝΕΪΣ, ἡς, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κορώνου, Α 264 (ἐκ τοῦ β. καίνυμαι).

ΚΑΙΝΟΣ, ἡ, ὅν, «καινοῦργος ἢ καινούργιος» (ὅ ἐ. καινούργιος), ἐπομ. ξένος, ἄγνωστος, ἐν τῇ συγρ. «τίχη» Βατρ. 416.

ΚΑΙΝΩΜΑΙ, ποιητ. ἀποθ., παρακ. κίνασμαι, ὑπερσ. ἐκείκασμαι· ἀ.) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, τινά, γ 282. Σοφιστικέστερος εἶνε ὁ παρακ. ἢ ὑπερσ. μὲ σημασίαν ἐνεσ. καὶ παρ., ὅταν «κίνασμαι τινά τινα» ὑπερτερῶ τινος κατὰ τι, Β 530, Ν 434, Ξ 424, Π 808, τ 395· ἀντὶ δὲ τῆς δοτ. τίθεται ἀπαρρ., β 438, καὶ ἐν τῇ ἀνωτ. γ 282· β.) μετὰ μόνῃς δοτ. πράγματι, διαφέρω, ἐξέχω, διακρίνομαι κατὰ (ἢ διὰ) τι, «δόλοισι» Α 339, «ἵπποσύνῃ» Ψ 289, «μυνοσύνῃ» ι 509 κ. ἀ. γ.) μετὰ δοτ. πράγματι καὶ ἐμπροσθέντος τινὸς πτώσεως προσώπου, «παντοίῃς ἀρετῇσι ἐν Δαναοῖσι» δ 725, «μετὰ θυμῷσι» τ 82, «ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 535. (Ἐτυμολ. ἀμφίβολος).

ΚΑΪ ΠΕΡ, παρ' Ὁμ. χωρίζεται διὰ λέξεων ἐν τῇ μεταξὺ, τιθεμένου τοῦ περ μετὰ τὴν δι' αὐτοῦ ἐξαιρουμένην λέξιν, «καί—περ», πλὴν ἐν τῇ γ 224, ἂν καί, μ' ὅλον ὅτι, ὅσον καὶ ἂν, συνίθω: μετὰ μετοχ., «καὶ ἀγνούμενοι περ» ἂν καὶ πολὺ λυποῦνται, ὅσον καὶ ἂν λυποῦνται, Β 270, Ω 20· ἀλλὰ καὶ μετ' αὐσιαστικοῦ ἢ ἐπιθέτου, ὑπονοουμένης τῆς μετοχῆς ὧν, «καὶ ἀθάνατος περ» ι 73 κ. ἀ., «καὶ πρὸς δαίμονά περ» (ὄντα δηλ.), Ρ 104· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἐπιρ., ἀπὸ κοινοῦ παραλαμβάνουσιν τῆς μετοχῆς, «καὶ ὅψε περ» (ἐρυσμένος δηλ.), Ι 247 κ. ἀ.

ΚΑΪΡΙΟΣ, ἡ, ὄν (καιρός), ἐπικαιρὸς, ὁ εἰς ἀρμόδιον τόπον γινόμενος, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ οὐδ. «καίριον» τὸ ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, ὅπου ἡ πληγὴ εἶνε (καιρία) θανατηφόρος, «ὅθι μάλιστα καιρίον ἐστίν» Θ 84, 326· ἐν καιρίῳ, κατὰ καιρίον· καιρίως, Δ 485, Α 439.

«ΚΑΙΡΟΣΚΟΝ (ὁ δὲ Ἀρτεῖς γράφει ΚΑΙΡΟΣΚ.) ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον» η 107†, ἀπὸ τῶν κρουστῶν (εὐψῶν, καθὼς ὀφασμένον) ὀθονῶν βλεῖ τὸ ὑγρὸν ἔλαιον (ἴδ. τὴν ἐριμηνείαν τοῦ χωρίου ἐν λ. ἀπολείβω). Εἶνε δὲ τὸ καιροσκοῦν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐν ταῖς σχολαῖς Ἰων. γεν. πληθ. (ἀντὶ τοῦ καιροσκοῦν καὶ κατὰ συγχοπ. καιροσκοῦν) ἐπιθέτου τινὸς ΚΑΙΡΟΣΚΙΣ, ΚΕΣΑ, ΕΝ, ἐκ τοῦ καιρός, ὅ ἐ. «μὲτωμα ἢ διάπλεγμα μὴ ἴων τοὺς σήμοντας συγγέσθαι» κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς. Οἱ δὲ νεώτεροι κατακρίνοντας τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τῆς λ. οἱ μὲν γράφουσιν κανονικῶς καιροσκοῦν (μετὰ συνιζήσεως τοῦ σε), οἱ δὲ συνηρημ. καιροσσεῖν (ἢ κατὰ τὴν ἀρχαιότεραν ὀρθογραφίαν καιροσσε·). Ὁ δὲ Δοιδεργ. γράφει καιρῶσσειν (ἐξ ὀνομαστικῆς καιρῶσσε=καιρῶμα=ὑψομα), ὅπαρ συνάπτεται ἤδη ἐν συνωνύμοις μετὰ τοῦ «ὀθονέων», ὡς καὶ τὰ «ἀναῖ βασιλεὺς βοῦς τοῦρος κ.τ.τ.» Τὴν εἰκασίαν ταύτην ἀνασκευάζει ὁ Λόδεκκ. διὰ τῆς παρατηρήσεως ὅτι τὰ εἰς -ωσις ὑπερδυσλόγητα ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ. Τίλος ὁ Γοιδεργ. διορθώνει καὶ ῥοδέων. ἢ. Ἐμμένοντες εἰς τὰ τῶν ἀρχαίων μέχρις αὐτοῦ μᾶλλον φωτισθόμεν.

ΚΑΙΩ, ἱπικ. ἀοριστ. ἀ. ἔκηα καὶ ἀναυῖ, κῆα, ὑποτ. ἀ. πληθ. ἱπικ. κῆομεν ἀντὶ τοῦ κῆομεν, εὐκτ. γ'. ἐνικ. καὶ πληθ. κῆαι, κῆαιεν, ἀπαρρ. κῆαι· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐκηάμεν, μετοχ. κῆαίμενος. (Οἱ πρότερον ἐν τῇ Ὀδῳ. εὐρισκόμενοι τόποι κεταί, κείαντες, κείομεν, κείαμενοι διορθώθησαν κατὰ τὸν Σπίτζν. ἢ Λόδεκκ. ὑπὸ τοῦ Ηεκκ. καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν εἰς τοὺς διὰ τοῦ ἡ τύπους), παθητ. ἀορ. ἐκάην, ἀπαρρ. καήμεναι.—Σημ. 1) Ἐνιργ. ἀ.) ἀνάπτω, «πυρὰ, πῆρ» Ι 77, ι 234, σ 97, φ 476· β.) κατακαίω, διὰ τοῦ πυρός· ἀφανίζω, «δένδρεα, μηρία, νεκρούς» Φ 338 κ. ἀ. πληθ. 2) Παθ. ἀ.) καίομαι, καίω (οὐδέτερον), «καίγω», «πυρὰ καίνωτο» Α 52, «γλήνη καίομένη» ι 390, «θεῖον καίομένοισι» Θ 435 κ. ἀ. πληθ. β.) κατακαίομαι, ὑπὸ τοῦ πυρός· ἀφανίζομαι, μ 43. 3) Μέσ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. ἀ. ἀνάπτω ἐμαυτῇ, «πῶρ, πυρὰ» Ι 88, 234, π 2.

ΚΑΚ, συγχεομ. κατὰ πρό τοῦ κ, ὅταν «κᾶκ κεφαλῆς, κᾶκ κεφαλῆν, κᾶκ κόρυθα» Α 354, ἄπαρ τινὲς συνημμένως γράφουσιν κακκεφαλῆν κτλ. ἴδ. κατὰ ἐν τέλ.

ΚΑΚΙΣΤΗ [κ.] (κακός), κακῶν κακόν, δειλόν. Τὸ μέσ. γίνομαι, ἀποδεικνύομαι κακός, δειλός, Ω 214†.

ΚΑΚΚΕΪΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΑΪΩ.

ΚΑΚΚΕΪΟΝΤΕΣ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΕΪΩ.

ΚΑΚΚΗΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΑΪΩ.

ΚΑΚΟΔΑΪΜΩΝ [κ.], ὄν (κακός, δαίμων), θόλιος, δυστυχής, Ἐπ. 44, 24.

ΚΑΚΟΕΪΜΩΝ [κ.] (κακοΐεμ.), ὄν, γεν. ὄνοε (κακ., εἶμα) «κακοσυνδυμένος», ἐπιθέτου τῶν «πτωχῶν», σ 41†.

ΚΑΚΟΕΡΓΙΑ [υ.υ.] (κακοεργ.), ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κακοεργία, κακοεργία, κακὴ πράξις, χ 374 † (ἐνθα τὸ ἰ ἐκτείνεται). Ἐκ τοῦ

ΚΑΚΟΕΡΓΟΣ [υ.υ.] (κακοεργ.), ὅς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ κακοεργός, ἐπιβλαβής, «γαστήρ» ἡ κατηραμένη κοιλία, σ 54 †.

ΚΑΚΟΪΔΙΟΣ [υ.υ.] (Κακοΐδ.), ἡ (κακή, Ἰλιος), τὸ Κακοΐδιον, τὸ δυστυχές Ἴδιον, Ὁδ. τ 260, 597, ψ 49. || Ἡ αὐτὴ σύνθεσις, μὲ διάφορον ὅμως σημασίαν τοῦ ἐπιθέτου, ὑπάρχει ἐν τῇ καθομῖλ τὸ „Κακοσουλί“, ὅταν „ἐδω εἶν τὸ Σουλί τὸ κακόν, ἐδω εἶν τὸ Κακοσουλί“.

ΚΑΚΟΜΗΔΕ [υ.υ.], ἔς (κ. μῆδος), κακομήχανος, δόλιος, Ὑ. Ἐρμ. 389.

ΚΑΚΟΜΗΧΑΝΟΣ [υ.υ.], ὅς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθ. (κ. μηχανή), κακότεροπος, δόλιος, Ζ 344, ι 257, π 418.

ΚΑΚΟΪΕΝΟΣ, ὅς, Ἰων. ὅς ἐπὶ ἀντὶ τοῦ κακός, ὅς, ὁ κακὸς ἔχων ξένους, αὐτοῦ εἰς τοὺς ξένους του, «αὐτὸς σέο κακοΐενότερος ἄλλος» υ 376 †.

ΚΑΚΟΡΡΑΦΙΗ [υ.υ.], ἡ, ἐπ. (κακός, ῥάπτω), ἐπίνοια κακῶν, δολοπλοκία, δολιότης, Ο 46, μ 26, πληθ. ὁ 236.

ΚΑΚΟΣ, ἡ, ὅς, „κακός“, ὅθεν 1) ἐπὶ τῆς ἑξωτερικῆς ιδιότητος τῶν ὄντων, ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τῆς ὀφείας τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων, „ἀσχημασί“, δυσειδής, «κακός, εἶδος» Κ 316, «κακὰ εἶματα» ξ 506, «κακὰ εἶμενος», „κακὰ ἐνδυμένος“, τ 327. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ἀ.) κατὰ τὴν τάξιν, χυδαῖος, κοινός, „πρόστυχος“, ἀγενής, ἔτι δὲ πτωχός, Ξ 426, α 411, δ 64, ζ 187. β.) εἰς τὸ ἔργον φάθλος, ἀνίκανος, οὐδενός, ἄξιος, «ἡνίοχος» Ρ 487, «νομῆς» ρ 246, μετ' αὐτ. τοῦ κατὰ τι, «οὐ πάντα κακός, εἰμι» θ 214. γ.) ἐν πολέμῳ τοῦναντίον τοῦ «ἐσθλός» καὶ «ἀγαθός», δειλός, ἄνθρωπος, Ρ 365, Ζ 489, Ν 279 κ. ἀ. «κακός ὅς ἀναλκις» Θ 153. δ.) ἡθικῶς κακός, μοχθηρός, σπαν. παρ' Ὁμ., λ 383. 2) ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων καὶ περιπτώσεων, κακός, χαλεπός, βλαβερός, δόλιος, δυστυχής, «Κῆρες, αἵσα, μόρος, οἴτος, θάνατος, κήδεα, νόσος, ἔρις, πόλεμος, κυδοιμός, ἔλκος, φάρμακα, ὁδόνη, πόνος, χόλος, ἔρις, μῖσος, ἔπος, ἔργον, ἡμαρ, νόξ, ἀγλός, θύελλα κ. ἀ.» ἐπὶ προμαντευμάτων, ἀπαίσιος, «κακός», «ὄναρ, σῆμα».—Τὸ οὖν **ΚΑΚΟΝ** καὶ **ΚΑΚΑ**, ἐκλαμβάνεται ὡς οὐσιασ., ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῖλ, δυστυχία, βλάβη, δόλιος, τάλαιπωρία, «κακὰ πάσχειν ἔχειν» λ 482 κ. ἀ., ὡς ἐπιφώνημα «μέγα κακόν», «μεγάλο κακό!» Α 404, «κακόν τι ποιῶ» Ν 120, «κακόν ἡ κακὰ ῥέζω τίνα» κακοποιῶ τινα, Ρ 19, Δ 31, 32 κ. ἀ., σπανίως «τινὶ» ξ 289, «κακὰ φέρω τινί» Β 304, «Πριάμῳ κακά» (κατ' ἐπιφώνημα τῶν ἀνωτέρω, ἐκφεραμένην ὑπὸ τῶν νωτέρων γλώσσων διὰ τοῦ) πρὸς βλάβην τοῦ Πριάμου, Δ 28. Ὡς συγκεκριμένον οὐσιασ. λέγε-

ται «τυκτόν κακόν» περὶ τοῦ Ἀρεως, Ε 831 (ἴδ. τυκτόν), «ἀθάναν κακόν» περὶ τῆς Σκύλλης, μ 418.—Ἐπὶ **ΚΑΚΩ**, «κακά», «ἀφίμῃ τινα» Α 25. ἔτι δὲ ἐκφράζει τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ λέγοντος «κακῶς ὑπερηγορόντες» οἵτινες κακῶς ποιοῦντες ὑβρίζον, δ 766, πρβλ. Β 253.—Συγκριτ. ἀ.) **ΚΑΚΟΤΕΡΟΣ**, ἡ, ὅς, Τ 321. β.) **ΚΑΚΙΟΝ**, ὅς, Ι 601, τ 474, ὅθεν «κακίους» κακίονας, ὁ 277. γ.) **ΚΕΡΚΙΟΝ** (μετὰ τῶν τύπων χέρη, χέρηα κτλ.) **ΚΕΡΚΙΟΤΕΡΟΣ**, ἡ, ὅς, ὑπερ ἴδε. Ὑπερ. **ΚΑΚΙΣΤΟΣ**, ἡ, ὅς, πολ. τῆς Ἰλ. καὶ Ὁδ.

ΚΑΚΟΤΕΙΝΟΣ, ὅς, κακὰς τέχνας μετερχόμενος, κακότεραπος, «δόλος» Ο 44 †.

ΚΑΚΟΤΗΣ, ἡ, ὅς, «κακός» κακία. Ἰδίως 1) ἐπὶ προσώπ. ἡθικῇ κακίᾳ, πονηρίᾳ, μοχθηρίᾳ, Γ 366, Ν 408 (ἐνταῦθα ἀφροσύνη) ω 455. β.) ἐπὶ πολεμικῶν δειλῶν, ἀνάνδρῳ, Β 368, Ο 721. 2) συνθ. κακόν, δυστυχία, δεινόν, δεινοπάθημα, τάλαιπωρία, ὀλεθρος, Κ 71, γ 475, ε 489, ρ 364, ψ 238 κ. ἀ. Ἰδίως ἡ ἐν ταῖς μάχαις ἀγωνία, [πόνος], ἡ ἐν κινδύνῳ στενωχωρία, πίσις, Α 382, Μ 332 κ. ἀ.—Ἐτι δὲ καὶ περὶ δυστυχίας κυνός, ρ 318.

ΚΑΚΟΦΡΑΔΕ [υ.υ.], ἔς, ἐπ. (κ. φράζομαι) κακῶς ἡ κακὰ διαλογίζομενος, μελετῶν, κακόνους, κακόβουλος (παραδόξως ὁ Δοιδεῖρλ. βλάσφημος) V 483. Ἐκ τοῦτου

ΚΑΚΟΦΡΑΔΙΗ [υ.υ.], ἡ, ἐπ. κακόνους, πονηρός, διαλογισμός, πληθ. Ὑ. Δῆμ. 227.

ΚΑΚΩΠ (κακός), ὁρ. ἐκάκωσα, παρακ. παθ. κεκάκωμαι, κακοποιῶ, φέρω τινὰ εἰς κακὴν κατὰστασιν, κακομεταχειρίζομαι, Α 690, δ 754, π 212, υ 99, «κεκακωμένοι ἦμεν» ἡμεῖς εἰς κακὴν κατὰστασιν, Α 689, «κεκακωμένος ἄλμη» παραμεινωμένος ὑπὸ τοῦ θαλασίου ὕδατος, ξ 137. μεταφ. «μυθεῖ γέροντα κακῶς κακωμένον» μὴ πίκραινε τὸν πικραμένον γέροντα, δ 754.

ΚΑΚΤΑΝΕ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ.

ΚΑΚΟΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅς, ἴδ. **ΚΑΚΟΣ**.

ΚΑΛΑΜΗ [υ.υ.], ἡ, 1) «καλαμῆ» (ἡ ὀρθ. «καλαμῆ» = καλαμαία, ὅπως ἔλεγε κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁ πολὺς ἄνθρωπος τὴν καλαμῆν), τροπικῶς ἐπὶ τῶν πιπτόντων μαχητῶν, Τ 222. 2) τὸ ἄχυρον (τὸ μετὰ τὸν θερισμὸν τῶν ἀσταγῶν ὑπολειπόμενον) ὅθεν μεταφ. τὸ ὑπόλοιπον, «ἀλλ' ἔμπης καλαμῆν γέ σ' οἶομαι εἰσορόωντα γινώσκειν» ἀλλ' ὅμως βλέπων τὸ ἄχυρον, πιστεύω, καταλαμβάνω (τὸν καρπὸν), ὁ ἔ. ἐκ τῆς ὑπολοίπου ἔτι δυνάμει ἐννοεῖς ὅποιος ἤμην πρότερον, ξ 214.

***ΚΑΛΑΜΙΝΘΙΟΣ** [υ.υ.], ὁ, (ἐκ τοῦ καλαμίνθη=ἄγριος ἡδύσμος), ὄνομα βατράχου, Βατρ. 227. (|| Ἄν ἦν ἀληθὲς ὅτι σήμερον ὁ ἄγριος ἡδύσμος, ἡ *mentha sylvestris*, λέγεται «καλαμίνθη» (Καρ. Ἀτ. ὁ. 50), τὸ ὄνομα τοῦ βατράχου θὰ ἦτο Καλαμίνθρας ἐν τῇ καθομῖλ).

*ΚΑΛΑΜΟΣ [υ.], ὁ κάλαμος, „καλάμι“, Γ' Ἐρμ. 47. Ἐκ τούτου

*ΚΑΛΑΜΟΣΤΕΦΗΣ [υ.], ἔς, ὁ διὰ καλάμου ἐστεμμένος ἢ κεκαλυμμένος, „καλαμοστέπαστος“, «βύρσαι» μόνον Βατρ. 427.

ΚΑΛΑΪΤΩΝ [υ.], ὄρος, ἡ, ποιμενικὴ ράβδος, „μαγχοῦρα“, ἣν φέροντες οἱ ποιμένες ρίπτουσιν ἐνίοτε κατὰ τῶν προβάτων τῶν ἀποδοουκλουμένων, ἵνα ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ εἰς τὸ ποιμνιον, Ψ 845. (Ἡ λ. εἶνε σύνθετος ἐκ τοῦ κάλας σχοινίου, καὶ ῥοπ- ἢ ῥοπ-., ὃ ἐ. ῥίξα τοῦ: ῥόπαλον, ἐκ τοῦ ῥέπω, ῥοπή, κατὰ τὸν Ὀφφριανόν καὶ Κούρτιον, διότι πιθανῶς ἡ ποιμενικὴ ἐκείνη ράβδος εἶχε βρόχον, „θηλεῖαν“, περιδε- τον εἰς τὴν ἐτέραν ἄκρην).

ΚΑΛΕΪ, ἀπαρφ. ἐκ. καλήμεναι, Κ 423. μέλ. καλέσω, ἐπ. σσ. καὶ καλέω, δ 532. ἀόρ. ἀ. ἐκάλεσα, ἐπ. σσ. μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκαλεσάμην, ἐπ. σσ. παρακ. παθ. κέκλημαι ὑπερσ. γ'. πληθ. Ἰων. κέκληατο, Κ 493. μετ' ὅλ. μέλ. κέκλησμαι Ἰων. θαμιστ. παρατ. καλέσσκον καὶ καλεσκόμην. Α'.) Ἐνεργ. „καλῶ, φωνάζω“, δ ἐ. 4) καλῶ ὀνομαστί, ὀνομάζω, Α 403, ὅμως ὅτι σε κίθι κάλεον τὸ ὄνομα, δι' οὗ σε ὠνόμαζον, θ 530, «κ. τινα ἐπώνυμον ἢ ἐπ' ἄλλῃσι» καλῶ τινα μετ' ἐπώνυμον, ἐπώνομάζω, Ι 562, Σ 487. Ὅθεν παθ. καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Β 684 κ. ἀ., ἐν- τθεν λέγομαι, θεωροῦμαι, εἶμαι τι, Β 260, Γ 438, Δ 61, η 313, σ 433 κ. ἀ., Γ' Ἀπ. 324, Γ' Ἀφρ. 449. 2) καλῶ, προσκαλῶ, καὶ ἐπὶ πολλῶν συγκαλῶ, «εἰς Ὀλύμπον, εἰς ἀγορὴν» Α 402, α 90, «ἀγορῆνδε, θαλαμῶνδε, αἰκόνδε» Ὀμ. πλγ., ἐπὶ δὲ «εἰς ἔ» πρὸς αὐτόν, Ψ 203, «ἐπὶ οἷ» πρὸς αὐτόν, ρ 330 κ. ἀ. καὶ μετὰ μόνης αἰτ. «ὅσοι κεκλήατο βουλήν» εἰς βουλήν, Κ 493. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ «αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιοῦδε πόσις κεκλημένος εἶη» εἴθε νὰ ᾔτο δι' ἐμὲ τοιοῦτος σῖζυγος προσ- κλημένος, δ ἐ. ἐκλεγμένος, προσωρισμένος, ζ 244. Καὶ μετ' ἀπαρφ. καλῶ, προκαλῶ, προ- τρέπω, «καταβῆναι» Γ 250, Κ 497. Ἰδ(ω) (ἐπὶ δεῖπνον) καλῶ, προσκαλῶ (ἢ εἰς αὐτὴν μά- λιστα τὴν εἰδικὴν σημ. λέγεται τῆς καθομ. τὸ „καλῶ“) δ 532, ρ 231 κ. ἀ., «δόμονδε» λ 187.

Β'.) Μέσ. ἐν τῷ ἀόρ. πρὸς ἑαυτὸν καλῶ, προσκαλῶ, Α 270, Ε 427, Γμ. Ἀφρ. 426 «εἰς ἔ» χ 436, «τινὰ φωνῇ» Γ 464, «λαὸν ἀγο- ρήνδε» Α 54.

ΚΑΛΕΪΕΙΣ [υ.], ὁ, ἐταῖρος καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἀξέλου τοῦ ἐξ Ἀρσῆος τῆς ἐν Θράκῃ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φανεωθείς, Ζ 48.

ΚΑΛΗΤΟΡΙΔΗΣ [υ.], σφ. δ, υἱὸς τοῦ Καλή- τορος, ὁ Ἀφαιρεύς, Ν 544.

ΚΑΛΗΤΩΡ [υ.], ὄρος, ὁ (καλέω), κλήτωρ, ἐπὶ θ. τοῦ κήρυκος, μόνον Ω 577 ρ.

ΚΑΛΗΤΩΡ [υ.], ὄρος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κλυ- τίου, συγγενὴς τοῦ Πριάμου, Ο 419. 2) πατήρ τοῦ Ἀφάρειω, ἰδ. ΚΑΛΗΤΟΡΙΔΗΣ.

ΚΑΛΑΪΚΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταλείπω.

ΚΑΛΑΙ(Υ)ΛΗΝΑΣΣΑ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

ΚΑΛΑΙΔΑΝΕΪΡΑ [υ.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 44.

ΚΑΛΑΪΑΡΟΣ [υ.], ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ Στράβωνος (9, 4, 5) κατεστραμμένη, Β 531.

(ΚΑΛΑΙΓΙΝΑΙΗ) ὄνομα ἄχρ., παρ' Ὀμ. δὲ μό- νον ἡ αἰτ. εὐχρηστος, ἡ ἔχουσα καλὰς γυναί- κας, ἐπὶ θ. τῆς Ἑλλάδος, Β 683, Ι 447, τῆς Ἀχαΐας, Γ 75, τῆς Σπάρτης, ν 412.

*ΚΑΛΑΙΔΙΚΗ [υ.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῶ, βασιλῆως τῆς Ἑλευσίνος, Γ' Ἀήμ. 499.

ΚΑΛΑΪΚΟΝΟΣ, ὄν, ἐπ. ἡ ἔχουσα καλὴν, ὡ- ραίαν ζώνην, καλῶς ἐζωσμένη, ἐπὶ θ. ἐπι- φανῶν γυναικῶν, Η 439, Ω 689, φ 447.

*ΚΑΛΑΪΘΗ [υ.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κελεῶ, βασιλῆως τῆς Ἑλευσίνος, Γ' Ἀήμ. 440.

ΚΑΛΑΪΟΥΡΙΣ, ΤΡΙΧΟΣ [υ.], ὁ καὶ ἡ, ἐπ. καλὴν, ὡραίαν ἔχων τὴν τρίχα, ἐπὶ θ. τῶν Ἰππῶν, Ε 323, γ 475 κ. ἀ., τῶν προβάτων, ι 336, 469.

ΚΑΛΑΪΚΟΛΩΝΗ [υ.], ἡ, οἰανὴ ἡ Καλὴ κο- λώνη, ὁ Καλὸς κολωνάς, ὁ Ὀρτατος λό- φος, λόφος τις τοῦ Τρωικοῦ πεδίου, οὐ μακρὰν τοῦ Ἰλίου ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Σμύρνετος, Γ 53, 451.

ΚΑΛΑΪΚΟΜΟΣ [υ.], ὄν, ποι. ὡραίαν ἔχου- σα κόμην, ἐπὶ θ. ὡραίων γυναικῶν, Ι 449, σ 58.

ΚΑΛΑΪΚΡΗΔΕΜΝΟΣ, ὄν, ποι. ὡραίων φοροῦσα κρήδεμνον, (κεφαλοδεσμον) «ἄλοχοι» δ 623 ρ.

ΚΑΛΑΙΜΟΣ [υ.], ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καλός, «δω- ρα, χρῶς, οὖρος, ὄψ» Ὀδ. δ 430, λ 529, 640, μ 492. (ἢ. Παράγ. ἐκ τοῦ οὗς. κάλλος, μετὴν κατάλ. ιμος, ὡς ἐκ τοῦ ὕψελος-ὠφέλιμος, ὡρε- ὠρμος, ἀλκή-ἀλκμος).

ΚΑΛΑΙΟΝ, ἰδ. ΚΑΛΟΣ.

*ΚΑΛΑΪΟΠΗ, [υ.], ἡ (κ. ὄψ=νοχ Λατ., οἰο- νεῖ: καλλίφρωνος), ἡ πρεσβυτάτη τῶν ἐννέα Μου- σῶν, ἡ μετέπειτα θεὰ τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, Γμ. 34, 2.

ΚΑΛΑΪΠΑΡΗΟΣ [υ.], ὄν, ἐπ. (κ. παρειά) κα- λὰς ἔχουσα παρειάς, ἐπὶ θ. ὡραίων γυναικῶν, Α 443 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ο 428, σ 321.

ΚΑΛΑΪΠΗ, ΚΑΛΑΪΠΗΚΙΝ, ἰδ. ΚΑΤΑΛΕΪΠΗ.

*ΚΑΛΑΪΠΕΔΑΙΟΣ [υ.], ὄν, καλὰ ἔχων πέ- διλα, μόνον Γ' Ἐρμ. 57.

ΚΑΛΑΪΠΑΘΚΑΜΟΣ, ὄν, ἐπ. καλοῦς ἔχουσα πλοκάμους, ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος, Σ 326, τῆς Θέτιδος, Σ 407, Γ 207, τῆς Ἀριάδνης, Σ 592 καὶ τῆς Κίρκης, κ 220, 310.

ΚΑΛΑΪΡΕΟΡΟΣ [υ.], ὄν, ποι. ἡ καλὸν ἔχουσα (ρέετρον) ρέετρον, ῥόδον, καλλιέρους, «κρήνη» Ὀδ. κ 407, σ 290, Γ' Ἀπ. 240.

ΚΑΛΑΪΡΟΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ καλλιέρους, ὅπ. ἰδ.

*ΚΑΛΑΪΤΩΗ, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ καλλιέρου, μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Ἀρυσφόρος, Γ' Ἀήμ. 449.

ΚΑΛΑΪΡΟΟΣ καὶ ποι. ΚΑΛΑΪΡΟΟΣ, ὄν, κ 444, ρ 206 (κ. ῥόος), καλὸν ἔχων ῥόδον, καλλιέρ-

ρούς, ἐπιθ. ποταμῶν καὶ πηγῶν, B 732, M 33, X 447.

*ΚΑΛΛΙΣΤΕΡΦΑΝΟΣ [-ω-], ΟΝ, ἐπ. καλὴν ἔχουσα στεφάνην (ὅχι στέρφανον), ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, Ἰ. Δήμ. 252, Ἰδ. ΣΤΕΦΑΝΗ καὶ Ἐ-ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰδ. ΚΑΛΟΣ.

ΚΑΛΛΙΣΦΥΡΟΣ [-ω-], ΟΝ, ἐπ. καλὰ ἔχουσα σφυρά, ἐπομ. ὠραίους πόδας (κατὰ δὲ τὸν Γ.Μ. Οὐόσιον: ἐλαφρῶς βαδίζουσα) ἐπιθ. ὠραίων γυναικῶν, I 557, ε' 333 κ.ά.

ΚΑΛΛΙΤΡΙΞΕΥ, Ἰδ. ΚΑΛΛΙΟΡΙΞ.

ΚΑΛΛΙΦ' ἀντί τοῦ κατέλιπε, Ἰδ. ΚΑΤΑΛΕΪΠΩ.

ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΣ [-ω-], ΟΝ, ποι. καλοὺς χοροὺς (τόπους ἐπιτηδεύους εἰς χορούς) ἢ χώρους (πεδιάδας) ἔχων, «Πανοπεύς» λ 584 f, «Θηδαί» Ὑμ. 14, 2, πρβλ. ΚΙΡΥΧΟΡΟΣ.

*ΚΑΛΛΙΧΟΡΟΣ [-ω-], Ι, ἰσρά τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, Ὑ. Δήμ. 273.

ΚΑΛΛΟΣ, τό. (καλός), «καλλὰς» (μάλιστα ἐν τῇ πλ. «καλλέα») ὠραιότης, ἀνδρική τε καὶ γυναικεία, «καλλὰς στίλβων καὶ ἑμασι» Γ 392, Z 456, ζ 48, O 457. Τὸ ἐν τῇ σ 492 ὁρθότατα ἐρμηνεύεται κατὰ τὴν τοῦ ἀρχαίου ἐρμηνευτῆς καὶ τῶν νεωτέρων τὸν Ἀμείν. μῦθον τι καλλωπιστικόν, δι' οὗ ἐνέπνεντο καὶ ἐγρίοντο αἱ γυναῖκες, ἐπομ. «κ. ἀμύροσιον» = λημροσίη δ').

*ΚΑΛΩΝ, τό. (καίω, κάτω) ξύλον, καὶ ἰδίως τὸ ξηρόν καὶ καύσιμον, Ὑ. Ἑρμ. 412.

ΚΑΛΩΣ, ἡ, ΟΝ, συγκρ. καλλίων, ὑπερθ. καλλίστος, «καλός, ὠραίος, εὐμορφος». 1) ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καλλίου: ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ ἀνδρῶν «καλός τε μέγας τε» Φ 108 κ.ά. «καλὸς δέμας» ρ 304, συχνότερον ἐπὶ γυναικῶν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐνδυμάτων, ὅπλων, σκευῶν, χωρῶν κ. τ. λ. 2) ὁ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐκπληρών, καλός, χρησίμος, «λιμήν» ἀσφαλής, ζ 263, «ἄνεμος» οὐριός, ζ 253, 299. 3) ἐπὶ ἐσωτερικῆς ποιότητος ἀγαθός, χρηστός, ἐνδοξός, ὁρθός, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ οὐδ. παρ' Ὁμ. «καλὸν εἶπεν, καλὰ ἀγορεύειν» O 466, ρ 381 κ.ά. «καλὸν ἐστὶ» μετ' ἀπαρρ. πρέπον εἶνε, I 615, P 49, «νῦν δὲ καλλίον μεταλλῆσαι» γ 69, «οὐ μὲν οἱ τότε καλλίον» Ω 52, η 459, «σοὶ αὕτη ὥδε πολὺ καλλίον» ρ 583 κ.ά., συνάπτεται μετὰ τοῦ «δικαίον» υ 294. —Τὸ οὐδ. καλόν, καὶ πληθ. καλὰ, μεταχειρίζεται πολλὰκις ὁ Ὁμ. ἐπιρρηματικῶς, ὅπως καὶ ἡ καθομιλουμένη, [εὔ], καλῶς, πρεπδντως, «καλόν» (π. 570, α 155, O 266, «καλὰ» Z 326, Θ 400. [π. 570] Ἀρκίς παρατηρεῖ ὅτι τὸ μὲν ἐν. «καλόν» ἐβρίσκειται ὡς ἐπιρρ. μόνον μετὰ τοῦ «ἀείδειν», τὸ δὲ πληθ. «καλὰ» μόνον ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχου. Διὸ καὶ ἀφίνει ἀδιόρθωτον τὸ χωρίον θ 62). Τὸ ἐπιρρ. καλῶς μόνον θ 62, Ἰδ. ΔΙΔΩΛΑΤΗ.

ΚΑΛΩΣ, ὁ, Ἄττ. καλῶς, σγολόγαν τῶν ἐν τῇ πλοίῳ, καλῶδιον, ἰδίως τὸ ἀνέλκον καὶ καθέλκον τὴν κεραῖαν μετὰ τοῦ ἰστίου, ε 260 f.

ΚΑΛΠΙΣ, ἰαοὺς [-ω-], ἡ, ὕδρεια, στάμνος, «Γαμνί», η 20, Ὑ. Δήμ. 407.

*ΚΑΛΥΠΗ [-ω-], ἡ (καλύπτω), «καλύδα», οἴκημα εὐτελές, ὑπόγειον, Βατρ. 30.

ΚΑΛΥΔΑΝΑΙ [-ω-], αἱ, σποραδικαὶ νῆσοι (κατὰ Στράβ. 10, β, 19) παρὰ τὴν Κω, οὕτως ὀνομασθεῖται ἐκ τῆς μεγίστης αὐτῶν, ἥτις μετέπειτα μὲν ἐκαλεῖτο Κάλυμνα (τὰ νῦν Κάλυμνος), ἀρχαιότερον δ' ἴσως Καλύδνα. «Ἄλλοι δ' ἐννοοῦσι διὰ τοῦ πληθ. τὰς δύο νήσους, Λέρον καὶ Κάλυμνον, καὶ ἄλλοι τέλους φρονοῦσιν ὅτι λέγεται ἡ μία νῆσος, ἡ Κάλυμνος, πληθ. Καλύδναι, ὅπως καὶ τὸ Θηδαί, Ἀθῆναι κτλ., B 677.

ΚΑΛΥΔΑΝΗ [-ω-], ἡ, ἀρχαιότερη πόλις τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὸν Εὐνῶνον ποταμόν, περιδότης διὰ τὸν περὶ αὐτὴν (Καλυδώνιον) κάπρον, B 640, I 530, N 247.

*ΚΑΛΥΚΗΠΗΣ [-ω-], ἰαοὺς, ἡ, ἐπ. (κάλυξ, ὥψ), ἔχουσα πρόσωπον ἢ ὄψιν κάλυκος, ῥοδόχρους, ἔχουσα τὸ χρώμα τοῦ μόλις διανοιγομένου ῥόδου, Ὑμ. Δήμ. 8, 420, Ἀφροδ. 285.

ΚΑΛΥΜΜΑ [-ω-], ἄτος, τό (καλύπτω), κάλυμμα, «σκέπασμα», ἰδίως δὲ τοῦ προσώπου τῶν γυναικῶν, καλύπτρα, «κυάνεον» μαῦρον διὰ τὸ πένθος, Ω 93 f, Ὑμ. Δήμ. 42. («Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Οὐδῆσιος, ἐννοοῦσι τὸ «κ. κυάνεον» ὡς πένθυμον ἱμάτιον).

ΚΑΛΥΞ [-ω-], ἡ, 1) κυρ. περικάλυμμα, ἰδίως δὲ τὸ τῶν ἀνθῶν καὶ μάλιστα τῶν ῥόδων, «μπουμπούκι» (ὁ ε. βόμβυξ), «ῥοδέα» Ὑμ. Δήμ. 427. 2) Σ 401 f, κόσμημα τι γυναικεῖον μετάλλινον μὴ θυνάμενον ἀκριβῶς νά ὀρίσθῃ, ἵσως ἐνώτια ἐν σχήματι κάλυκος. («Ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι ὀκαυλίους, καὶ ἄλλοι «σωληνίσκους ἢ σύριγγας» (ἀνάλογόν τι πρὸς τὰς Ἰταλ. φορκέτας), αἱ ὧν ἀναδύονται αἱ βόστρυχοι ἢ πλόκαμοι τῆς γυναικείας κόμης, πρβλ. Ὑμ. Ἀφρ. 87, 164).

ΚΑΛΥΠΤΗ [-ω-], ἡ, σκέπασμα ἰδίως τοῦ προσώπου, καλύπτρα, «σκέπη», (Ἰταλ. «βέλο») X 406, ε 232, κ 545. Ἐκ τοῦ

ΚΑΛΥΠΤΩ [-ω-], μέλ. ψω. ἀόρ. ἀ. ἐκάλυφα, ἐπ. κάλυφα, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐκαλύφάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλύφην, παθ. παρακ. κεκάλυμαι. Ἀ') Ἐνεργ.

1) κυρ. καλύπτω, περιτυλίσσω, σκεπάζω, «κῶμα καλύπτει τινά» Ψ 693 κ.ά., «τί τινι» H 462, ρ 244 κ.ά. Παθ. «κεκάλυπτο χίρι» ἦτο περιτυλιγμένος μὲ ὀμίχλην, Π 790 κ.ά., «ἀσπίδι κεκαλυμμένος ὄμους» Π 360, «ἔπηρ» ἐντός τοῦ (δουρεῖου) ἥππου κεκρυμμένος, O 503· β'). «τινί τι» ἐκταίω ἐπὶ τινός τι, προβάλλω τι ὡς σκέπην, E 315, Φ 324, «ἀμφὶ τινι ἢ πρόσθε τινός σάκος» ὑπεράνω ἢ ὑμπροσθεν τινος κρατῶ τὴν ἀσπίδα καλύπτω αὐτόν, P 432, X 313. 2) μεταφ. «τέλος θανάτοιο κάλυψεν αὐτόν» E 553· μετὰ διπλ. αἰ. (κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον ἢ μέρος), «τὸν δὲ σκότος ὅσως κάλυψεν» Δ 461 κ.ά. «ὡς μιν τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοῦ; ῥι-

νάς τε • Π 502, « νυκτί τινα καλύπτω » φρονέω, Ν 425, αλλά και επί λιποθυμίας « τῷ οἱ ὅσσε νῶς ἐκάλυψε μέλαινα » Ξ 439, ἢ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως, « κρατερόν ἐ πένθος ὀφθαλμοῦς ἐκάλυψε » Α 249, « ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε » ω 315. Β΄) Μέσ. περιτυλίττω, σκεπάζω, κ 53, « ὀδόνησιν, κρηδέμεν » Γ 444, Ξ 484, μετ' αἰτ. « πρόσωπα » Γμ. Ἀφρ. 184. Ἰδ. καὶ ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΩ.

ΚΑΛΥΠΤΩ, οἷς, ἢ (οἷον ἐ Κρύπτουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Ὀλυγία οὔτε πρὸς θεοὺς οὔτε πρὸς ἀνθρώπους συγκαίνουσσα, α 30, 52. Ὑποδεχθεῖσα τὸν ναυαγῆσαντα Ὀδυσσεύα ἤθελε νά τὸν κρατήσῃ διὰ παντός παρ' ἐαυτῇ, ὑπογνοούμενη νὰ κάμῃ αὐτὸν θάνατον, η 244 ἐξ. Ἐπὶ ἔτη ἔμεινεν ἐνταῦθα ὁ καρτερικὸς ἦρώς, μέχρις οὗ κατὰ τὸ ὄφθον ἡλέσσαν αὐτὸν οἱ θεοὶ καὶ ὁ Ζεὺς ἐξάπισταιλε τὸν Ἑρμῆν προστάτην εἰς τὴν Καλυψώ νά ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐκείνῳ εἰς τὴν πατρίδα, ε 28—31. Ἀκούσας μὲν ἄλλ' ἦμος ὑπῆκουσεν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦτο. Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διδοσζόμενος ὑπ' αὐτῆς ναυπηγεῖ σχεδίαν, καὶ ὑποδασθεῖς ὑπὸ τῆς Καλυψίδος μὲ τὰ ἀναγκαῖα σκεύη καὶ τροφὰς, ἀπέπλευσεν ἔχων οὖσιον ἄντικλον ὑπὸ τῆς θεᾶς πέμψέντα, η 265 ἐξ., ε 160 ἐξ. — Κατὰ τὸν Γμ. Δήμ. 422 καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 4016 εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὑπερανοῦ.

ΚΑΛΥΨΑΣ, ἄνθρωπος, ὁ, κλητ. ΚΑΛΥΨΑΝ, Α 86, υἱὸς τοῦ Θέστορος, περίημος μάντις τῶν Ἑλλήνων, ὅστις διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ τέχνης διώθηκεν τὰς ἐν Τροίᾳ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, ὡς γινώσκων τὰ παρελθόντα, τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα, Α 69—72, Β 300, Ν 45.

κάλω, ἐπ. ἀντὶ τῆς κατὰ πρό τοῦ μ, οἷον « κάμω μέσον » Α 472, « κάμω μὲν » υ 2.

ΚΑΛΩΣ [~], ἄκος, ἢ, « καμάκι, κοντάρει », τὸ τὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου ὑποστηρίζον, Σ 563 τ.

*ΚΑΜΑΤΗΡΟΣ [~], ἢ, ὅς, ἐπίτιμος, ἐπίτιμος, « γῆρας » Γμ. Ἀφρ. 247. (ἢ Π λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομῇ. μάλιστα ὡς ἐπὶ τοῦ τῶν βαῶν τῶν ἀρστηρίων, « καματερόν » ἢ πληθ. — τερξ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σμ. ὠφέλιμος· εἰς τὴν γεωργίαν, οἷον ἐν τῇ δημοτικῇ ᾠδῇ « Κύριε βρέξε μὲ βροχῇ, μὲ βροχῇ καματερή »). Ἐκ τοῦ

ΚΑΜΑΤΟΣ [~], ὁ (κάμνω). 1) « κόπος », μόχθος, ἐπίτιμος ἐργασία, Ο 365 κ. ἀ., « κάμω καὶ ἰδρύω » Ρ 385, 745, « ἄτερ καμάτου » η 325. 2) κούρασις, ἀπαόδησις, Δ 230, Ν 710 (ἰδ. ἰδ. ἰδ.), ζ 2, μ 284 κ. ἀ. 3) τὸ ἐκ τῆς ἐπιπόνου ἐργασίας παρῶμενον ὕψος, ἢ κέρδος, ὅπερ καὶ ἐν τῇ καθομ. « κόπος » λέγεται, « κμάτον δδουσι », « πρῶγουν τὸν κόπον μας », ξ 447.

ΚΑΜΗΛΑΝ, ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β΄. ἀντὶ τοῦ κἀββαλε κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν, ἰδ. ΚΑΤΑΒΛΑΔΗ.

ΚΑΜΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔκαμμε, ἰδ. ΚΑΜΝΩ.

ΚΑΜΕΙΡΟΣ [~], ἢ, πόλις τῆς νήσου Ῥόδου ἐπὶ τῆς θατ. αὐτῆς παραλίας, τὰ ὡς ὡσαύτως κατὰ τὸν Κορῆν εἰς Στράβ. 14, 2, 14, Β 656.

*ΚΑΜΙΝΟΣ [~], ὁ, « καμίνι » (φουβρός) τῶν κεραμέων, Ἐπν. 14, 2.

ΚΑΜΙΝΩ [~], οἷς, ἢ, « γρηῖς καμ. » οἷον ἐ « στακτόγραια », γρατὰ εὐτελῆς καὶ φλόαρος, μόνον σ 27 τ.

ΚΑΜΝΙΣΑΣ, ἰδ. ΚΑΤΑΜΙΓΝΙΣΤΗ.

ΚΑΜΝΟΝΗ, ἢ, ἐπ. (ἀντὶ τοῦ καταμονῆ) κορ. ἐπιμονή, ἰδίως ἢ ἐν ταῖς μάχαις, καρτερία καὶ ἐπομ. ὑπεροχῇ, νίκη, ἴλ. Χ 257, Ψ 664.

ΚΑΜΝΟΡΟΣ, οἷς, ἐπ. (ἀντὶ τοῦ κατὰμορος, κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλῶν. καὶ τὸ ΜΕ ἀντὶ τοῦ κακῆμορος) κυρ. ὁ ὑπὸ τῆς μείρας καταβλημένος, δυστυχής, ἀθλιός, τελαίπωρος, Ὀδ. β 354, ε 460 κ. ἀ.

ΚΑΜΝΙΣΤΑΙ, ἰδ. ΚΑΤΑΜΙΓ.

ΚΑΜΝΩ, μέλ. καμῶμαι, ἀόρ. ἔκαμν, γ΄. ἐν κάμῃ, καὶ ἐπ. μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐν τῇ ὑποκ. κικάμω, Α 468, Π 5, ὅπερ κατὰ τὸν Ἀρίστην, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν δύο λέξεις κε κάμω μέσ. ἀόρ. ἐκαμώμην παρακ. κέκμηκα, μετοχ. κέκμηώς, γεν. αὐτός, αἰτ. πληθ. κέκμηότας. (ἢ συλλαβῇ καμ εἶνε πάντοτε βραχέα). Α΄) Ἐνεργ. 4) ἀμετέδ. « καπιάζω » ἀ.) καταβάλλω κόπους, μόχθον, « μέλα πολλὰ » καταβάλλω παραπολλοὺς κόπους, Θ 23 κ. ἀ., μετὰ μετοχῆς μετὰ κόπου πρᾶττω (ὅτι σημαίνει ἢ μετοχῇ) « οὐδὲ τόσον δὴν ἔκαμν τανύων » δὲ ἐκπύσσα πολὺ ἵνα τανύσω τὸ τόσον, ἤγ. μὲ πόνον κόπον ἐτάν. τὸ τόσον, φ 426. ὡσαύτως ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν, « κάμει τεύχων » ἐξέπῳησε, μετὰ κόπο· κατεσκεύασε, Β 404, Η 220, Θ 195, « ἐπέπλον, δὲν ἐξόφνηκα καμῶσα » Βατρ. 182. ὡσαύτως « οὐ κάμετον ὀλλύσαι Τρῶας » δὲν ἐμοχθίσαιτο θέλουσαι νά ἐξολοθρεύσῃτε τοὺς Τρ. Θ 448. β΄) « κουράζομαι, ἀποκάμνω », ἀπνυδῶ, μετ' αἰτ. « χεῖρα » ἀπέκαμην ἢ χεῖρ μου, Π 389, Ε 797, « γυῖα, ὦμον » Π 406, μ 280. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ καθομῇ. χρῆσιν, καθ' ἣν ὑποκείμενον εἶνε ὅχι τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μέλος τι τοῦ σώματος, « ἔκαμν ὅσων καὶ παπταίνοντι » ἐκουράσθησαν τὰ ἡμέματα μου βλέποντες, μ 232. « καμῶντά γούνα τοῦτοιοι φήσονται » θὲ ἀποκάμουν ταχύτερα τούτων τὰ γόνατα, Ψ 444. Πολλάκις μετὰ μετοχ. « ἐπὶν κικάμω πολέμωζον » ὅταν κουρασθῶ ἀπὸ τὸν πόλεμον, Α 468. ὡσαύτ. « κάμειν θάων, ἐλαύνων » Δ 244, Η 5 κ. ἀ. τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ μετοχῇ « κέκμηώς » κέκμηκώς, κουρασμένος, Ζ 264, Α 802, κ 34. Ἡ δὲ μετοχ. « καμῶντες » κατ' εὐφημισμὸν οἱ τεθνεώτες, ἢ οἱ ἀποθαιμένοι, Γ 278, Ψ 72, λ 476, ω 14. (Ἑρμηνεύεται δὲ ἢ φρ. διαφοροτρόπως· κατὰ τινα μὲν « οἱ καμῶντες » εἶνε κυρ. οἱ τοῦ καμῆτου, τῶν κόπων ἀπαλλαγέντες, οἱ παύσαντες ἀπὸ τῶν βασάνων

τοῦ κόσμου τούτου· κατ' ἄλλους δὲ οἱ ἀποκα-
μόντες, οἱ ἀπαυδήσαντες, ἐξαδυνατισθέντες· κατὰ
τὸν Ναιελαδαχ οἱ ἐν τῇ βίῃ βασανισθέντες·
κατὰ τὸν Κλάσσην οἱ ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τῆς
ἀνάγκης τοῦ βίου καταβληθέντες. || Αἱ τρεῖς τε-
λευταῖαι ἐρμηνεύει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων δὲν διαφέ-
ρουν. 2) μεταβ. ἐκπονώ, μετὰ κόπου
κατασκευάζω, φιλοτεχνῶ, τὸ τῆς καθομιλ.
„κάμνω“ (ὅπερ μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. λέ-
γεται, καὶ εἰς τὴν τοῦ πράττω, ποιῶ)· μί-
την· Δ 487, 216, Σ 614, „νήα“· i 426, „πέ-
πλον“· E 338, ο 105 „λέχοι“· ψ 489 κ. ἀ. τ.

B.) Μέσ. 1) ἐκπονώ τι κατ' ἐμαυτόν,
„νήσον“· καλλιέργω, i 430. 2) ἀποκτῶ τι
δι' ἐμαυτόν, ἀποκτῶ μὲ τὸν κόπον μου,
ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου μου, Σ 344.

ΚΑΜΠΩ, μέλ. ψω, ἀορ. ἐκαμψα, κάμπω,
„καμψίζω“, ὅταν „ἔστω“ Δ 486· ἴδιος· „κ. γόνου“
κλίνω („γέρω“) τὸ γόνου, ὅ ἐ. καθέξομαι ἴν' ἀνα-
παύθω, II 418, T 72, „γαύνατα χεῖράς τε“
· 453.

ΚΑΜΠΥΛΟΣ [κ.], η, ον (κάμπω), καμπύλος,
κυρτός, „γυριστός“, „τόξα“· E 97, i 156 κ. ἀ.
„ἄρμα“· E 231, „κύκλα“· E 722, „ἄροτρον“·
T. Δήμ. 309.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ [κ.], η, ον (κάννα=, κάννα,
καλάμι) κυρ. „κάννηστρον“ (Λατ. πανέρι), ἐπομ.
δοιόσχητόν τι ἀγγεῖον πύλινον, T. Ep. 44, 3.
(Κακὸς ἐτόνιζεν ὁ Οὐδῶπιος· κανάστρον).

ΚΑΝΑΧΕΨ [κ.], ποι. εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐπ.
ἀορ. κανάχησε, ἡ γῶ, „βροντῶ“ ἐπὶ τοῦ ἤχου
τῶν μετάλλων, τ 469 f. Ἐκ τοῦ

ΚΑΝΑΧΗ [κ.], ἡ, ποι. (κανάχω), ἡχος, κρό-
τος, κλαγγή, „βρόντος“, „δοῦπος“, βρυγμός,
οἷον τῶν μετάλλων, II 105, 794, τῶν ποδοπα-
τημάτων τῶν ἡμιόνων, ζ 82 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
᾽Οδ.), τῶν ὀδόντων, T 365, τῆς φόρμιγγος, T.
Ἰ. 485.

ΚΑΝΑΧΙΣΤΗ [κ.], ἡ, ποι. (κανάχω), ἐπ. μόνον
ἐν τῇ παρὰ, „κανάχιζε δοῦρατα πύργων βαλ-
λόμενα“ ἐκρούτουν, M 36, „ἀμφὶ δὲ ὄμα κα-
νάχιζε“ ἀντήχει, κ 399.

ΚΑΝΕΩΝ [κ.], τὸ, ἐπ. κάνειον, κ 355 (κάνη,
κάννα=, κάννα“, καλάμι) κυρ. τὸ ἐκ καλάμων
πλέγμα, „κάνηστρον, κανήστρον“ (Λατ. πα-
νέρι), ἐν ᾧ ἔφερον ἄρτον καὶ τὰς ἱερὰς κριθάς (πύ-
λοῦτας) κατὰ τὴν θυσίαν, I 217, α 147, γ 442,
ρ 343 κ. ἀ. Εἶπε δὲ καὶ χαλκοῦν, Δ 630 καὶ
χρυσέον, κ 355. Πρὸλ. ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ.

ΚΑΝΝΕΪΣΑΣ, ἴδ. ΚΑΤΑΝΕΪΣ.

ΚΑΝΗΝ, ὄνομα ὁ (κάνη), κυρ. „καλαμὸδε-
ρα“, ὅ, πᾶσα εὐθεῖα ῥάβδος· παρ' Ὁμ. 1) „κα-
νόνες“ τὰ ὄργανα ἢ πύρπακες, λαβαὶ ἔσθωεν
τῆς ἀσπίδος (ἴδ. ληπίς). Ἄλλοι δὲ θεωροῦσιν
αὐτοὺς ὄμα ἰγκάρσια ξύλα, εἰς ἃ προσεδέοντο ὁ
τελαμών, καὶ ἄλλοι πολλὰ πλάγια φοιγηδὸν δια-
τεταγμένα ξύλα, ἐφ' ὧν ἐτανύοντο τὰ διάφορα
βόεα δέρματα τῆς ἀσπίδος, ἐν ἄλλαις λέξεσι

ξύλα ἀποτελοῦντα τὸν σκελετόν (τὸ σκαρὶ) τῆς
ἀσπίδος· || ἄλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν συμβιβά-
ζεται πρὸς τὸ Θ 493, ἐνθα οἱ κανόνες ἀντιδια-
στέλλονται πρὸς τὴν ὄλην ἀσπίδα. 2) [πηνίνον]
„μασοῦρι“ (Τουρκ.), τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ
„καλαμίζεσθαι“ ἢ περιτυλίσσεται τὸ ὑφάδιον καὶ
εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς γήμονας, ἢ μάλλον ἢ κερκίς
(Λατ.) ἢ σα(γ)ιττα“ (κατ' ἄλλους δὲ τὸ ξύλον,
ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται τὸ γήμιον, τὸ „ἀντί(ον)“,
* ἐπὶ δ' ὠρνοτο ὁτος Ὀδυσσεὺς ἄγχι μάλ' ὥς ὅτε
τίς τε γυναικὸς . . . στήθεός ἐστι κανὼν· (ἐνθα
εἰς τὴν γεν. στήθεος ἐνοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ
„ἄγχι“) ὁ Ὀδ. ἦτο τόσον πλησίον τοῦ Ἀλάν-
τος ὥς ἡ κερκίς εἰς τὸ στήθος τῆς ὑφαινούσης
γυναικὸς, T. II. Ψ 761.

ΚΑΠ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ π καὶ φ,
οἷον „κάπ πεδίων“, „κάπ φάλαρα“· Z 201, A
467, II 106.

ΚΑΠΑΝΕΪΕΣ [κ.], ἴος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰππονόου
καὶ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου, εἰς τῶν
ἐπὶ ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων ἡγεμόνων. Ἀνα-
βαίνων τὰ ταίρη τῆς πολέως ταύτης ἐπεσε κε-
ραυνόπληκτος, B 564.

ΚΑΠΑΝΗΪΔΗΣ [κ.κ.], ογ, ὁ, ὁ ΚΑΠΑΝΗΪΟΣ
γίος, υἱὸς τοῦ ΚΑΠΑΝΕΩΣ, ὁ Σθενέλος, E 408,
409, A 367.

ΚΑΠΕΤΟΣ [κ.], ἡ, τάρφος, χάνδαξ, T. II.
O 356· τάρφος, λάκκος, II 797, Σ 564. (Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ σκάπτω ἀντὶ τοῦ σκάπετος).

ΚΑΠΗ [κ.], ἡ (κάπτω), φάτνη, „παχνή“, ὅπου
παραβάλλεται τῶν ἵππων ἡ φορβή, Θ 434, δ 40.

ΚΑΠΗΪΣΤΗ, παρ' Ὁμ. κάμνω καπνόν, ἐπομ.

ἀνάπτω πῦρ, B 399. Ἐκ τοῦ
ΚΑΠΗΪΣ, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζης ΚΑΠ=πνέω), „κα-
πνός“, διάφορος τῆς κνίσσης, τῆς ἐκ τοῦ καιο-
μένου λίπους ἀνερχομένης, A 317, α 58 κ. ἀ.
ἔτι δὲ ὁ ἐκ τῆς σφοδρᾶς κυμάνσεως ἀνατινασσό-
μενος ἀφρός ἡ ἄχνη τοῦ ὕδατος, μ 219.

ΚΑΠΗΪΣΤΗ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΗΪΣΤΗ.

ΚΑΠΡΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κάρπος, A 444,
M 42, „οὐς κάρπιος“· A 293, P 282.

ΚΑΠΡΟΣ, ὁ, κάρπος, „καπρι“ (ἀρσ. γοῖρος),
ἀγριόχοιρος, „ἀγριόγρουνος“, (αὐτῶν συν
τὰ ἔνοργα καὶ τέλεια κάρποι λέγονται· Εὐράθ.)
Ἰ. πλ., ἔτι δὲ καὶ „οὐς κάρπος“ (γένος καὶ
εἶδος), E 783, P 21, ζ 104. Κάρποι ἐθυσιά-
ζοντο εἰς τὰς σπονδάς (συνθηκολογίας), T 497.

ΚΑΠΗΝ, ἴδ. ἈΠΟΚΑΠΗΝ.

ΚΑΠΥΣ [κ.], γος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου, πα-
τήρ τοῦ Ἀγχίστου, T 239.

1. ΚΑΡ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς κατὰ πρὸ τοῦ ρ, οἷον
„κάρ ῥόνος“· M 33, „κάρ ῥα“· T 424.

2. ΚΑΡ, ἀρχαιοτάτος τύπος ἀντὶ τοῦ κάρη,
κεφαλῇ, „ἐπὶ κάρ“· πρηνής, „κατακέφαλα“·
II 392 f. (Ὁ Διοδωρ. γράφει ἐπὶ κάρ ὡς ἐπὶ ῥ.
Ἐντεῦθεν ἐπικάρειος. Ἐκ τοῦ κάρ παρήχθη τὸ
κάρη, κάρηνον· ἀντιγράφω· δὲ οἱ παλαιοὶ ἐθεώ-
ρουν αὐτὸ ἀποκεικομμένον τύπον τοῦ κάρη).

3. **ΚΑΡ**, γεν. **ΚΑΡΟΣ** [-], «τίω δὲ μιν ἐν κάρῳ αἶσθ» εἰς ἐνδείξειν τοῦ ἀπόνδου μίσους, τὸν θεωρῶ ὡς τὸν θάνατον, «τὸν βλέπω σάν τὸν θάνατόν μου, σάν τὸν χάρο», μοί εἶνε θανάσιμος ἐχθρός, 1378. (Ταῦτα σημ. ἡ φράσις κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη ἢ Ἀριστάρχον, ὡς ταῦτόσημος ἐστὶν τοῦ ἐν κηρὸς μοῖρα. Τὴν δὲ προσωδιακὴν δυσκολίαν θεραπεύει ὁ Δοιδερλεῖνος παραδεχόμενος ἄχρ. ὄνομα. κάρ=κῆρ. Ἄλλοι δὲ παράγοντες ἐκ τοῦ κείρω τὴν λ. κάρ (ὀρί) ἀποδίδουσιν εἰς τὴν φράσιν περιφρονησεως σημασίαν, ὡς ἔχει καὶ ἡ Λατ. *ne pili* (ἡ *Pucci*) *quidēmi facio* ἢ τῆς καθομιλουμένης τὸ «τὸν ἔχω ὡς μὴ μίαν τρίχα». Ἄλλ' ἡ περιφρονητικὴ αὕτη ἔκφρασις τότε μόνον ἤθελεν ἀρμύξῃ εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ὅταν τὸ «μιν» ἀναφίρωμεν εἰς τὰ «δῶρα» καὶ ὅχι εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὅπερ δὲν φαίνεται πολὺ πρὸς τοὺς ἐπομένους στίχους συνῆδον. Διότι τὰ δῶρα αὐτὰ καθ' αὐτὰ δὲν περιφρονεῖ ὁ Ἀχιλλεύς, εἰμὴ διὰ τὸ πρὸς τὸν δωροῦμενον μῖσος. ||. Ἄν τὸ κάρ σημαίνῃ τρίχα, διὰ τί νὰ μὴ ἀναφίρωμεν τὸ μιν εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ χωρίου τὴν ἐξῆς ὀρθὴν ἀναιτιφρόνησιν ἐνοιοῦν: ἀποστρέφομαι τὰ δῶρά του· (διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μοί προσφέρει αὐτά, τουτέστιν) ὁ Ἀγαμέμνων δὲν ἔχει παρ' ἐμοὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀξίαν).

ΚΑΡ, γεν. **ΚΑΡΟΣ** [-], ὁ κάτοικος τῆς Κάριας, τῆς νοτιοδυτικῆς χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, B 867, K 428.

ΚΑΡΑΜΙΑΝ [-], ἡ, πόλις παρὰ τὰ Λεοκτρά τῆς Λακωνίας, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, τὰ νῦν «Σκαρδαμουλά», 1 450, 292.

ΚΑΡΑΪΗ, ἡ, ποιητ. **ΚΡΑΔΙΗ** [-], ὅπερ καὶ τὸ συνηθέστερον παρὰ τοῖς ἐπικοι· ὁ δὲ τύπος καρδίη μόνον B 452, A 12, Z 152 ἐν ἀρχῇ γίγχει.

1) καρδία, ὡς μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἔδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ τῆς ζωῆς, K 91, N 282, 442. 2) τροπ. καρδί(α) ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, τῶν ὀρέξεων, τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, A 225, 395, δ 293 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ «θυμός» B 471, δ 548 κ. ἀ. β') ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, ψυχῆ, νοῦ, πνεύμα, K 244, Φ 441.

***ΚΑΡΔΟΠΟΣ**, ἡ, σκῆπη ἡ τῶν ἀρτοποιῶν, «καρπίδι», Ἐπ. 15, 6.

ΚΑΡΩ, τὸ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ΚΑΡΑ**, γεν. κάρητος ζ 230, ψ 157, καὶ κάρητος ψ 44, δοτ. κάρητι O 73, καὶ κάρητι T 405, X 205. Ὀνομ. πληθ. κάρα (ἐκ τοῦ: κάρατα, κάραι), Ἰ. Δῆμ. 42, καὶ κάρηατα A 309, P 437. Εἰς τὴν ὀνομ. ὑπάγονται καὶ ἑτεροὶ ἐκ τοῦ ἀρχαῖας κρας σχηματισμοί, γεν. κρατός, Ὀμ. πλχ., καὶ κράτος Z 477, δοτ. κρατί Γ 336, ι 490 κ. ἀ., καὶ κράτι, γ 218, αἰ. κράτα, η 93 (ὅπερ ἡ Ἄρεν θεωρεῖ ὡς πληθ. αἰ. μὲ σημ. ἐνικ. κατὰ τὸ: στήθεα, προσώπατα κ. ἀ.). Πληθ. γεν. κρά-

των, γ 309, δοτ. κρασί καὶ κράτσει, K 452, 456, αἰ. κράτα, T 93.—Σημ. «κεφαλὴ, κρατοῦσα» (ἢ λ. εἰς μᾶλλον σιωπητικῇ, ἐπὶ ἀφροῦς καὶ ἰσχυρογνώμονος κεφαλῆς) ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, B 259, Z 509 κ. ἀ., «κάρη ξανθός» α 433. Μεταφ. κορυφή, ὀψὸς ὄρους, T 5, «ἐπὶ κρατὸς λιμένος» εἰς τὴν κορυφὴν, δ ε. τὸ μυχαλίστατον τοῦ λιμένος, ι 440, ν 402, 346. (Οἱ τύποι κάρητος κλ. ὑπάγονται εἰς ἀπρηχτισμένην τινὰ ὀνομασ. **ΚΑΡΗΝΑ**, ἢ πάλιν ἀναμοχλεύσας μετεχειρίσθη ὁ Ἀντίμαχος κατὰ τὰ Ἀντίκδ. τοῦ Βεκκ. σ. 4386. Κατὰ δὲ τὸν Βούττμανν κ. ἀ. μόνον παρενετίθη α εἰς τοὺς τύπους κάρητος κλ., ἡ δὲ ὀνομαστ. κάρηναρ εἶνε ἐκ τούτων τῶν οὕτως ἐπιτεθέντων τύπων κατ' ἀναλογίαν σχηματισμός πολλὴ μεταγενέστερος).

ΚΑΡΗΚΟΜΟΥΣΙΤΕΣ, ἐπικ. ἐπικτ. ἀντὶ τοῦ κάρηκομῶντες (ὀρθότερον γράφει διηρημένως κάρη κομῶντες ὁ Βεκκ. ἐν τῇ B'. καὶ ὁ Ἀμείν. διότι β. κάρηκομῶ δὲν εὐρίσκεται· πρὸλ. ὅμως καὶ τὸ **Εἰναιετάρη** καὶ **Εἰναιόμηνος**), φέροντες κόμην εἰς τὴν κεφαλὴν, κομποτροφούντες, ἐπὶ θ. τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες οὐδὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἐυρίζοντες οὐδὲ κείροντες ἔτρεφον τὴν κόμην μακρὰν (τοῦναντίον «ὅπισθεν κομῶντες» B 542), B 44, 321 κ. ἀ., δ 408, υ 277.

ΚΑΡΗΝΟΣ [-], τό, ἐπ. (ἐκ τοῦ κάρη κατ' ἐπικτ., ἄλλοι δὲ τοῦναντίον τὸ κάρη παράγουσιν ἐκ τοῦ κάρηνον κατ' ἀποκοπὴν). 1) «κεφαλὴ, κεφάλι», Ὀμ. πλχ., πολλάκις δὲ περιγραφικώτερον μετὰ τοῦ «βῶον, ἀνδρῶν, ἵππων κάρηνα» (|| ὡς τὸ τῆς καθομιλουμ. «τῶσα κεφαλῆς βῶδια, πρόβατα, ἄλογα»), W 200, I 407, A 500, «νεκῶν» κ 524 κ. ἀ. 2) τροπ. ἀ.) κορυφὴ ὄρους, «ὄρων» Γ 58, «Μυκάλης» B 869· ἰδίως «Ὀλύμπιοι» A 44, α 102 κ. ἀ. β') αἱ ἀκροπόλεις, «τὰ κάρα» (Λατ.) τῶν πόλεων λέγονται κάρηνα ὡς ἐπὶ λόφων κείμενα, B 447, I 24. (Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθ., ὁ δὲ ἐνικ. εὐρίσκεται Ἰμ. 8, 12, 28, 8).

ΚΑΡΗΝΟΣ [-], ὁ, ποταμός τῆς Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Αἰγαῖον, μετέπειτα καλούμενος Πίτος, M 20. (Οὕτως ἐτόνισεν ὁ Ἀριστάρχος ἀντὶ τοῦ συνηθούς Καραῖος).

ΚΑΡΚΑΙΡΩ, ὀνομασπ. (πρὸλ. τὸ Γαλλ. *cracher* καὶ τὸ Γερμ. *krachen*) κραδαίνομαι, σείομαι, κατὰ τὸν Σχολ. «τρίζω, τραντάζομαι», τρέμω, Γ 157 τ. (|| Ἡ ἀπλὴ ρίζα εἶνε **ΚΑΡ**, ὅθεν κάρ-υον, κάρ-καρος τραχὺς, κατὰ τὸν Ἠσχύ., «κάρκαρον» θηρόν, ἐν Κρήτῃ, «κουρκουῶν» κτοπῶ, αὐτόθι, «κα(ρ)καριάζω, καὶ κα(ρ)καρώνω» ἀπαρηρῶμαι, ἐν Ἀθήναις κ. ἀλλοιχοῦ).

***ΚΑΡΚΙΝΟΣ** [-], ὁ, «κάβουρος», Βατρ. 304, (|| Τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ προηγούμενον, ὡς ἴδε).

ΚΑΡΗΝΟΣ [-], ἡ, χάριν τοῦ μέτρου **Καράναος** [-] (|| Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ θεωροῦσι τοῦτον τὸν δεύτερον τύπον ὡς τὸν ἀρχαιότερον

ἐλλ' ἢ εἰκασ' αὐτῶν εἶνε ἀνοπόστατος· διότι τῆς ῥίξης **καρπ** ἢ μεταθέσεις τῶν γραμμάτων εὐρίσκονται εἰς λέξεις ἐξ ἴσου ἀρχαίας, τὰς Ὀμηρικές **καρπάλιος** καὶ **κραιπνός**·) B 676, νήσος μεταβ. Κρήτης καὶ Ρόδου, ἐν τῇ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντι **Καρπαθίῳ** πελάγει, τὰ νῦν „**Σκάραπος**“, T. Aπ. 43.

ΚΑΡΠΑΛΙΜΟΣ [..], ὄν, ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ ἀρπαλῖμος ἐκ τοῦ ἀρπαζω), ἀρπακτικός, ἐπικ. ὁρμητικός, ταχύς, βραχύς, «πόδες» *Il. Π 342, 809, X 466. Ἐπίβ. -λίμω, ταχύνω, ὁρμητικῶς, B 17, 6 406 κ. ἄ. πλχ.

ΚΑΡΠΟΣ, ὁ, 1) „καρπός“ δένδρων τε καὶ θάμνων, Σ 568, ι 94, κ 212 κ. ἄ., καὶ τῆς γῆς «ἀρούρης» Z 442 κ. ἄ., ἐπὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ «ἀρούρης» A 456, E 501 κ. ἄ. 2) τῆς χειρός ἡ ῥίζα, ἢ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὸν πῆχυν, E 458, Θ 328, Φ 489, χ 277 κ. ἄ.

ΚΑΡΡΕΥΟΥΣΑ, ἴδ. **ΚΑΤΑΡΡΕΥΩ**.

ΚΑΡΤΕΡΟΪΤΙΜΟΣ [...], ὄν, **καρτερόφυτος**, καρτερικός, ἐπικ. τοῦ Διομήδους, Ἰπράκλειους, Ἀχιλλεύς καὶ τῶν Μυσῶν, E 277, N 330, Ξ 512, φ 25.

ΚΑΡΤΕΡΟΣ, ὁ, ὄν (κάρτος), ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος· ἄ.) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἀνθρωπίνων καταστάσεων· κατ' ἐξοχὴν δὲ ἀνδρείος, εὐτολμος, Ὀμ. πλχ. «καρτ. φάλαγγες» E 592, μετ' ἀπαρφ. «φῶτα· ἐναίρειν» N 483· ἔτι δὲ ὁ μέγα δυνάμενος, ἰσχυρὸς παρὰ τῇ λαβῇ, ο 534· β') ἐπὶ πραγμάτων «ἔργα» E 737, «ἔρκος» T 108, δ 253 κ. ἄ., «ἔλκος» Π 547.—Τὸ ἐν A 280 γράφουσιν οὐ Οὐδύφιος καὶ Σπλιζενρος **κάρτερος** καὶ θεωροῦσι συγκριτικόν, ἀντιθέγοντος ὁρίως εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ Δουδερλ.—ἴδ. δὲ καὶ **ΚΡΑΤΕΡΟΣ**.

***ΚΑΡΤΕΡΟΧΕΙΡ**, ὁ, καὶ ἡ, ἐπικ. ὁ **καρτερός** ἔχων χεῖρας, δυνατός εἰς τὰς χεῖρας, „χεροδύναμος“, ἐπικ. τοῦ Ἀρεῶς, Γμ. 7, 3.

ΚΑΡΙΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτιστος, ὑπερθ. τοῦ **ΚΡΑΤΗΣ**, ὅπ. ἴδ., ὁ ἰσχυρότατος, ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ, A 266, Θ 47 κ. ἄ., ἐπὶ τοῦ ἀέτος «κάρτιστος καὶ ὠκιστος πετεηνῶν» Φ 253, «μάχη» σφοδρότατη, πεισματώδης, Z 185· ἔτι δὲ μετ' ἀπαρφ. «κάρτιστον ἐστὶ φυγεῖν» κράτιστον, ὡρελιμώτατον, μ 420.

ΚΑΡΙΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτος. 1) ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς, I 254 κ. ἄ., «χειρῶν» Θ 226· ἐπὶ ζώων, οἷον «ἵπποι κάρτος ἄριστοι» γ 370· συνάπτεται μετὰ τοῦ «βίη, σθένος» O 408, P 322, δ 415, ν 443. 2) νίκη, P 623 κ. ἄ., ἴδ. **ΚΡΑΤΟΣ**.

ΚΑΡΙΤΗΝ [..], ἑπ. ἀντὶ τοῦ κρατύνω (κράτος), ἐνίσχυω, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν «ἐκάρτινάντο φάλαγγας» *Il. A 215, M 445, Π 563.

***ΚΑΡΙΩΝ** [..], τό, κάρυον παντός εἶδους, „καρύδι“, Βατρ. 31.

ΚΑΡΙΣΤΟΣ [..], ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς νήσου, περιούσιος διὰ τὰ μάρμαρα αὐτῆς, τὰ νῦν ὡσαύτως „**Κάρυστος**“ καλουμένη, B 539.

ΚΑΡΦΑΛΕΟΣ [..], ὁ, ὄν, ἐπικ. ἄ.) ξηρός, «ἥια» ε 369· β') μεταφ. ἐπὶ ἥχου ἀμβλύς, ὑπόκωφος, (πρόβλ. **ΛΥΟΣ**). ὅς· ὁ ἐκ ξηροῦ καὶ συνεσταλμένου ὀσμῆτος ἐκπεμπόμενος, «ἀσπίς καρφαλέον ἄυσεν» N 409. Ἐκ τοῦ

κάρφω, ποι., μέλ. **κάρφω**, ἄορ. ἐπικ. **κάρφω**, συστέλλω, „ζαρώνω“, [κατασκέλλω], ξηραίνω, ἰσχυαίνω, μόνον μετὰ τοῦ «χρῶα» ν 398, 430.

ΚΑΡΧΑΛΕΟΣ [..], ὁ, ὄν, ἐπικ. (κάρχαρος), τραχύς, ξηρός, μεταφ. «δίψη» ὑπὸ τῆς δίψης ξηρός (ἔχων δηλ. τὸν λαϊκὸν καὶ τὴν γλωσσικὴν ξηρότητα), Φ 544 f. (ὑπάρχει ἄλλη γραφή **καρφαλέος**, ἥτις ὅμως φαίνεται ὅτι εἶνε σχολίων. || Ἡ λ. αὕτη φαίνεται ὅτι ἀνάγεται ἐτυμολογικῶς εἰς τὴν ῥίζαν **καρ**, ἴδ. **ΚΑΡΚΑΙΡΩ**).

ΚΑΡΧΑΡΟΔΟΤΕΣ [..], ὁδοῦτες, ὁ καὶ ἡ (κάρχαρος, ὁδός), κυρ. ὁ τραχεῖς, σκληροῦς ἔχων ὁδόντας (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπικ. τῶν κυνῶν, οἵτινες οὐ μόνον σκληροῦς, ἀλλὰ ἔξ ὅσας ἔχουσι τοὺς ὁδόντας· ὅθεν ἡ συνήθεια ἐρμηνεία· ὁ ἔχων ὅσας τοὺς ὁδόντας, *Il. T 360, N 498.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΗ [..], ἡ, ποι. (δηλ. τοῦ ἐπομ.), γνησία ἀδελφῇ, A 444, δ 840 κ. πλχ.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΣ [..], ὁ, ποι. (ἐκ τοῦ κάσις=ἀδελφός, ἢ γεννάω, ἢ κατὰ τὸν Δουδερλ. ἐκ τοῦ κ. ἢ γνήσιος). 1) οὐστ. ἄ.) ἀδελφὸς γνήσιος, αὐτῆς ἀδελφῆς, «ὑπάτρος» M 374, T 293· β') ἐν γένει στενός· συγγενής, καὶ μάλιστα ἀνεψιός, O 545, Π 456. 2) ἐπικ. κατὰ τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ κασιγνητικός, ἀδελφικός, «πολλὴ ἀχέουσα κασιγνήτοιο φόνου» ἕνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ φόνου (διότι ὁ Μελέαγρος ἐφάνευσεν ὅχι ἕνα, ἀλλὰ πολλοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀλθαιάς, ἴδ. Ἀπολλοδ. 4, 8, 3). Ἀλλὰ δυνατόν νά νοηθῇ καὶ ἐνταῦθα ὡς οὐστ., ἐρμηνευομένου τοῦ χωρίου· ἕνεκα τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ· διότι ὁ ποιητὴς δύναται νά ἐννοῇ μάλιστα τὸν Ἰφικλόν, τὸν διαφιλονεικῆσαντα εἰς τὸν Μελέαγρον τὴν δόξαν τῆς νίκης, I 567.

ΚΑΣΙΟΣ [..], ἡ, νήσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, πλησίον τῆς Κω, τὰ νῦν „**Κάσος**“, B 676.

ΚΑΣΙΛΑΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἔχουσα παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ θεοῦ δὲν ἀπέδιδεν ἀμοιβὰς ἐρωτα, καταρασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρᾶξῃ· τευ μόνον κακὰ καὶ οὐδεις ἐπίστευεν εἰς αὐτήν, N 356. Μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἀπήχθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφονεύθη ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας, λ 420 ἔξ.

ΚΑΣΙΤΕΡΟΣ [..], ὁ (Λατ. *plumbum album* πρὸς διαφορὰν τοῦ *molibdum plumbum nigrum*), κασιτέρος, „καλλάτι“, Ὁ κασιτέρος· μνημονεύεται πολλάκις ἐν Ἰλ. ὡς κόσμημα θυρά-

κων καὶ ἀσπίδων, Α 25, 34, Σ 565, 574, καὶ ἀριμάτων, Ψ 503. Καὶ αἱ περικνημίδες ἦσαν κασι-
πότερινα ἢ ποὺλάχιστον πρὸς κόσμον κασιπτερον
περιβεβλημένοι (Ἀριστ. ποιητ. 25), Φ 592, Σ 613.
Κατὰ τὸ Σ 474 ἀναλυόμενος ὁ κασιπτερος ἐχό-
νετο ἐπὶ ἄλλου μετάλλου· ἔθεν «χεῦμα κασι-
πτερόν» Ψ 561. Πιθανόν ὅμως ὅτι καὶ ἐνφυρη-
λάτετο κατὰ μικρὰς πλάκας ἢ πέταλα, Γ 274,
καὶ διὰ τοῦτο λέγεται «ἐανός». Ὁ Βέκκιμανος
θεωρεῖ τὸν κασιπτερον ὡς τὸ σινηπην τῶν Ρω-
μαίων, μίγμα τι ἀργύρου καὶ πυλῶδου διότι ὁ
μαλακὸς κασιπτερος δὲν ἀντέχει εἰς τὰς προσ-
βολὰς· τῶν ἐπιθετικῶν ὅπλων.

ΚΑΣΤΙΑΝΕΙΡΑ [καστιάνειρα], ἡ, μήτηρ τοῦ Γοργο-
βίανος, Θ 305.

ΚΑΣΤΟΡΝΕΙΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΤΟΡΕΝΝΙΜΙ.

ΚΛΕΤΩΡ, ορος, ὁ, 1) υἱὸς τῆς Ἀλφειᾶς καὶ τοῦ
Βασιλῆως Τυνδάρεω ἢ κατὰ τὸν μυθον, τοῦ Διὸς
ἀδελφῆς τοῦ Πολυδεύκου, περίφημος ἱππῆλᾶτης,
μεταλαβὼν τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κήπου
καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννή-
θη μὲν θνητός, ἀφ' οὗ δὲ ἐφανερώθη ὑπὸ τοῦ Ἰδα,
ὁ Πολυδεύκης μετέδωκεν αὐτὸν, κατὰ παρα-
χώρησιν τοῦ Διὸς, τῇ ἑαυτοῦ ἀθανασίᾳ. Ὅθεν
οἰζὼν ἑκάτεροι ἐναλλάξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς
γῆς καὶ μίαν ἐν Ἀέθρῳ, «ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτε-
ρήμενοι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνησάν», λ 299 ἐξ.,
Γ 237. Ἀμφότεροι δὲ ἐλλύγοντο Διόσκουροι,
ἴδ. τὴν λ. 2) υἱὸς τοῦ Ἰλάκου, ξ 206.

ΚΛΣΧΕΟΚ, ἴδ. ΚΑΤΕΧΩ.

ΚΑΤΑ, Α') Πρὸθ. μετὰ γεν. καὶ αἰτ. σημαί-
νουσα τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κίνη-
σιν. 1) Μετὰ γεν. τοπικῶς σημ. α') τὴν ἀρ-
χὴν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως,
τὸ ὁρηκτικόν, ἀπὸ—κάτω, «βῆ δὲ κατ' Οὐ-
λύμπου κατήκον» κατέβη ἀπὸ τῶν κορυ-
φῶν τοῦ Ὀλύμ. Α 44 κ. ἀ., «καθ' ἱππων ἀΐσαν-
τες» καταστρήσαντες ἀπὸ τῶν ἱππων, Ζ 232,
«βαλεῖν κατὰ πέτρης» ξ 399 κ. ἀ. ὡσαύτως
«κατ' ἀρχης» κυρ. ἀπὸ τῆς ἀκρᾶς πρὸς τὰ κάτω,
δ. ἔ. «ἀπὸ τῆς μίαν ἀκρᾶς ὡς τὴν ἄλλην»,
ἐντελῶς, καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίαν. Ταύτην
μάλιστα τὴν σημασίαν τῆς ἐκτάσεως ἐκ τῶν
ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἔχει ἐν τοῖς ἐξῆς: «κατ'
ὀφθαλμῶν κλέυτ' ἀγλός» Ε 696, «τὸν δὲ κατ'
ὀφθαλμῶν—ὡς ἐκάλυψε» Ε 659 κ. ἀ., «κὰκ κε-
φαλῆς ἔρυσσε» θ 83, «πυλόντες κατ' ὤμων» καθ'
ὅλην τὴν ἑκτασίαν τῶν ὤμων φασγόντες, Ν 385,
«Ἀρτεμις εἰσι κατ' οὖρου» ζ 102 (ὅπερ διορ-
θάνει ὁ Ἀρνεϊς: κατ' οὖρια· δ'). τὸ τέρμα τῆς
ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινήσεως, κάτω,
συναπτομένης ἐνίοτε καὶ τῆς ἐννοίας τῆς εἰς τὰ
κάτω ἐισχωρήσεως, «εἰς κατὰ ρινῶν» κατέφα-
ξεν ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὰς ρίνας, Φ 39, «μεσο-
παλὸς ἔθνη κατ' ὀχθῆς—ἐγγος» Τ 172, «αἰχμὴ
κραδαίνουμένη κατὰ γαίης ὄρετο» εἰσέδυσσε κατὰ
γῆς, Ν 504, «κατὰ σπείλους δέδουκεν» μ 93,
«κατὰ χθονὸς ὄρματα πήσας» Γ 217, «φυλῆ

κατὰ χθονὸς ὄρετο» ὑπὸ τὴν γῆν, Ψ 400, «ἡ
(κῆρυξ) κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἡλίοα,
παλλή» ἥτοι κατακρημνίσθη εἰς ὅλην τὴν ἑκτα-
σιν τοῦ σπηλαίου, ι 330 (ἐνταῦθα διορθώνει ὁ
Ἀρνεϊς μετὰ τοῦ Βόθου «κατὰ σπείας κέχυτο μέ-
γα»). ἢ. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐσώθη ἐν τῇ καθο-
μίῳ μόνον ἐν τῇ φρ. «κατὰ γῆς».

2) Μετ' αἰτ. α') τοπικῶς σημ. α) τὸ τέρμα
τῆς κινήσεως, καὶ κυρίως μὲν τῆς ἐκ τῶν ἄνω
πρὸς τὰ κάτω, ἔπειτα δὲ ἐν γένει τῆς πρὸς τι,
ἢ εἰς τι διευθύνσεως, «βάλλειν κατὰ γαστέρα»
Π 465 κ. ἀ. ὡσαύτως «νύσσειν, οὕτω κατὰ τι»
Ε 46, Μ 427 κ. πλχ. «κατ' ὄρεα ἰδὼν» Ρ 467,
6) τὴν ἐπὶ τινος ἑκτασιν ἢ τὴν διὰ πάντων τῶν
σημείων τινὸς κίνησιν, «τὸ δ' (αἶμα) ἀνὰ στόμα
καὶ κατὰ ρίνας πῆρε» ἐξεφύσησεν αὐτὸ διὰ τοῦ
στόματος καὶ τῶν βωθῶνων, Π 349. «κατὰ πέτ-
ρος ἔβησαν» ὑπερέβησαν (ἀνέβησαν καὶ κατέ-
βησαν) τὰ πέτρως, Ν 737, «ἦλθε κατὰ στόμα
αἷμα» ἦλθεν αἷμα εἰς τὸ στόμα, καὶ δι' αὐτοῦ
ἐχύθη ἔσω, σ 97 (πολλοὶ ὁμοίως τῶν νεωτέρων
ἐκδοτῶν γράφουσιν ἐκ χειρογράφων ἀνὰ στ.). Ἐν
γένει δὲ σημ. τὸ καθ' ὅλον τὸ μέτρος, καθ' ὅ-
λην τὴν ἑκτασίαν, καὶ μετὰ τῶν στάσεως ση-
μαντικῶν ῥημάτων τὸ ἐπὶ, ἐπάνω, παρὰ τινι,
κατὰ τι, ἐν τινι (σημειωτέον ὅτι πολλάκις εἰς
ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται ἡ ἀνὰ, μὲ τὴν διαφο-
ρὰν ὅτι ἡ πρὸθ. αὕτη φυλάττουσα τὴν θεμελιώδη
αὐτῆς ἔννοιαν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ ἄνω κί-
νήσεως, παρὶς τὸ πρᾶγμα κατ' ἐναντίαν ἑποψίαν,
πρὸλ. ἀπλ. 3) α'). «κατὰ σπαστόν» Β 439,
«κατὰ λαόν» Δ 499, «κατὰ πόλιν» Β 430,
ὡσαύτως «κατὰ γαίαν, Ἑλλάδα, Ἀχαιίδα, Ἰλιον,
κῆμα, πότον κ. ἀ., ἰδίως «κατὰ θυρόν» Ὀμ.
πλχ. τοπικῶς ἐρμηνευτέον τὴν πρόθεσιν καὶ ἐν
τῇ «ἀφίεν κατὰ πάντας ἀριστίας πανέσθε λια-
σόμενος» νὰ ὑπάρῃ (νὰ κοπιᾷσθ) πρὸς
πάντας τοὺς ἀρ. καὶ νὰ τοὺς παρακαλῇ, Κ 447.
6') Μεταφ. σημ. α) τὸν σκοπόν, τὴν πρόθεσιν,
εἰς, πρὸς, «διὰ», οἶον «πλεῖν κατὰ πρῆξιν»
διὰ δουλείας, γ 72, «εἶναι κατὰ δαίτα» Α 424,
«κατὰ χρεὸς ἰλθεῖν» λ 479, «κατὰ ληίδα πλαζό-
μενος» γ 106. 6) ἀναλογίαν, συμφωνίαν, Ἀπ.
σεσημῶν, «κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ πρῆπον, κα-
θὼς πρέπει, «καθ' ἡμέτερον νόον» κατὰ τὴν
γνώσιν μας, Ι 408. γ) τρόπον «οἶόν τε κρο-
μύσιον λοπὸν κατὰ», ὡς καθὼς εἶνε τὸ κρομύ-
σιον λοπὸν, ι 233. (ἢ. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι μὴ
δυνάμενοι νὰ ὑπερέβωσι τὸν πλεονασμὸν τὸν
ἐκ τοῦ «οἶόν τε» καὶ «κατὰ» ἐρμηνεύουσι το-
πικῶς τὴν πρόθεσιν: καθὼς (εἶνε) εἰς τὸν φλοιὸν
τοῦ κρομύσιου: «κατὰ μέρος» κατὰ σιμῶν, Γ.
Ἐρμ. 53, «κατὰ πρῶτιστον ὀπιπῆν» κατὰ πρῶ-
τίστην ὄψιν, Γ. Δήμ. 157, «κατ' ἐμ' αὐτόν»
μόνος, Α 274, «κατὰ σφίγας» καθ' ἑαυτοῦς ἑκα-
στοί, Β 366, «κατὰ φύλα» Β 362. ἢ. Τὰς πλεί-
στας σημ. τῆς συντάξεως ταύτης, ἔωσεν ἡ κα-
θομιλουμένη.

Τοθεμένη ἡ Κατὰ μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πτωτικῆς ἀναστρέφει τὸν τόνον, «ἐλὸς κάτα» Γ 221, «ὄθμα κάτα» τ 345· ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ ῥήματος, εἰς δ' ἀνέκει, «εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ» Ρ 91, ι 6 κ.ά.

Β') 'Ως ἐπὶρ. κείται ὅπου παρ' ἄλλων θεωρεῖται ὡς συνθετικὸν μέρος τοῦ ῥήματος, ἀφ' οὗ διὰ τῆς τμήσεως εἶνε κεχωρισμένον. Ἡ ἐπιρρηματικὴ αὐτῆς σημ. εἶνε καταφανεστάτη ἐν τῇ «αἶμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε» ἐπλήρωσε καθ' ὅλοκληρον, Γ 470.

Γ') 'Εν συνθέσει σημαίνει παρ' ὅμ. ὡς ἔν τῃ καθομῖ. α.) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, ὅσον καταβαίνω, καταβάλλω, ἢ εἰσχωρήσιν εἰς τι κάτω, ὅσον καταδύναι· β.) ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς καθ' ἑκαστον φαίνεται.

Δ') Ἀποκοπτομένη ἐνίστη ἡ Κατὰ γίνεται πρὸ τοῦ γ κάγ, πρὸ τοῦ δ κάδ, πρὸ τοῦ κ κάκ, πρὸ τοῦ μ κάμ, πρὸ τοῦ ν κάν, πρὸ τοῦ π καί φ κάπ, πρὸ τοῦ ρ κάρ, ὅτε καὶ ὑπὸ τινων ὑφ' ἐν γράσσεται, ὅσον καγγόνυ, καδύναιμι κτλ. Ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσιν ὡσαύτως ἀποκοπτομένη πάσχει τὰς αὐτὰς μεταβολὰς τοῦ τ, ὅσον κἀβάλε, κἀθλιπε, κἀλλιπε, καμμένη, κάμμορος, κάρβιζουσα κ.ά. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἀποβάλλει τὸ τ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ τελικοῦ α, ὅσον καστορνύσα, κάσμελε.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, μέλ. καταδίστομαι, ἀόρ. β'. κατέθην ἔ. γ'. πληθ. ἐπ. ἔ. Δωρ. κατέδαν, ι 329, ὑποτ. α. πληθ. καταβέομαι ἐπ. (ἀντὶ τοῦ καταβῶμεν) Κ 97, προστ. κατέθην, μέσ. ἀόρ. α. κατεδυσάμην μετὰ τῶν ἐπικ. τύπων· κατέδιστο, Ν 47, α 330, γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικῶς· συνεσταλμ. καταδίσσεται, Ο 382 ἔ. προστ. καταδίσσο, Ε 409. 1) 'Ως ἀμετάβ. καταβαίνω, «καταβαίνω» ἐπὶ ἐκφύγων (ἐπὶ δὲ ἀφύγων μόνον Ξ 49 «πρὶν τινα καταδύμεναι ἐκ Διὸς οὐρον» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῖ. «καταβαίνει δ' ἄερα· ἀπὸ ταῖς στερεαῖς, ἢ αἱ στερεαῖς καταβάσθουν ἄερα»), «ἐκ τινος» Ν 417, ἢ μετὰ μόνης γεν. «δέρου» Ε 409. Τὸ πέρμα τῆς κινήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς 'Επὶ ἢ Εἰς μετ' αἰτ. Γ 252, Κ 544, Ω 492, κ 107, ἢ διὰ μόνης αἰτ. «κατέδιστο θάλαμον» εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον (οὕτως ὥστε ἡ Κατὰ νά σημαίνῃ τὴν κατὰ ὀριζόντιον βῆθος κίνησιν, πρβλ. ΚΑΤΑΔΙΩ 4) β'. 6 337. 'Ιδίως δὲ τὸ ἐκ τῆς πόλεως (ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένης κατὰ τοῦς ἡρωϊκοῦς χρόνους) εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ εἰς τὴν παραλιν μεταβαίνει, «πόλιος ἢ ἐκ πόλιος» Ω 329, ω 205, «εἰς πεδίον» Γ 252. 2) 'Ως μεταβ. μετ' αἰτ. α.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῖ. καταβαίνω διέρχομαι τι, «κλίμακα κατέδιστο», «κατέδην τὴν σκάλα», α 330, ὡσαύτως «ἑσταὸν ἐφύλακτον καταβήναι» Ξ 350. β.) «κατέβαιν' ὑπερώια» ἀφῆσσε τὰ ὑπερβῶ κατέβ., δ. ἐ. κατέβαινεν ἀπὸ τῶν ὑπερώων, σ 206, ψ 85.

ΚΑΤΑΒΑΛΩ, ἀόρ. β'. κατέβαλον [...], γ'. ἐν. ἐπ. κἀβάλε (ὁ Βέχκ, ἐν τῇ Β'. κἀβάλε, ὑπ.

ἰδ.) ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, Ε 343, Θ 249. 4) ῥίπτω κάτω ἢ κατὰ γῆς, κρημνίζω, μετ' αἰτ. «ὄρον» Μ 206, «ὄχθας καπέτοιο ἐς μέσσον» Ο 357 «τὶ ἐπ' ἀκτῆς» Ψ 425, τινα, Β 692 (ἐν τμ.) «κατὰ πρηνὲς βαλέειν μέλαθρον» Β 414, ἐκβάλλω, «ῥίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν), πετῶ», Ξ 172. 2) εἰς ἡπιωτέραν σημιασ. καταθέτω, «κρεῖον ἐν πυρὸς αὐγῇ» Ι 206. β.) ἀφίνω νὰ πέσῃ, «υἱόν» Ε 343, «νεβρόν παρ βωμῷ» Θ 249· ὅθεν περὶ κυνός «οὐατα κἀβάλεν» «ἔβριψε κάτω ἢ καταΐδασε ταῦτά» ρ 302.

ΚΑΤΑΒΕΙΟΜΕΝ, ἰδ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ.

*ΚΑΤΑΒΙΒΡΗΣΚΩ, ἀόρ. β'. κατέβρων, κατάτρω, καταβροχίζω, Γ. Ἀπ. 427.

*ΚΑΤΑΒΛΑΨΤΑΙ, παρὰ πολὺ βλάπτω, διαφθείρω, Γ. Ἑρμ. 93.

ΚΑΤΑΒΛΩΣΚΩ, ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. διέρχομαι, διαβαίνω, «ἄστου» π 466 τ.

(ΚΑΤΑΒΡΩΣΚΩ) μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. καταβρόξαι, καταπίνω, «καταβόξω», «φάρμακον» δ 422 τ, ἰδ. ἈΝΑΒΡΩΣΚΩ. (Ἐντεῦθεν τὸ καταβροχίζω).

ΚΑΤΑΓΗΓΡΑΣΚΩ, τ 360, καὶ ΚΑΤΑΓΗΓΡΑΨΩ, ἐξ οὗ ὁ παρὰτ. κατεγγρα, ἐντελῶς γηγράφω, γῆγρᾶζω, *Οδ. ι 510.

ΚΑΤΑΓΙΝΙΩ [...], ἔτερ. Ἰων. τύπος τοῦ ΚΑΤΑΛΓΩ, «καταβόξω», φέρω κάτω, «ὕλην» κ 404 τ.

ΚΑΤΑΓΙΝΙΩ [...], μέλ. κατάξω, ἀόρ. κατέ- (Γ)αῖα, Ἰων. κατέξα, συντρίβω, «σπάνω, κάμνω κομμάτια», μετ' αἰτ. «ἔρματα» Θ 403 (ἐν τμ.), «νέα» ι 283, «κατ' αὐχίνας ἦε» τ 539, «τὸ κατεῖξαι, ὃ πρὶν ἔρεσκον» Ν 257. (ἢ. Εἰς τὸν οὐδένα λόγον ἔχοντα πληθυντικὸν κατεῖξαι ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ δικαίως προσέκρουσαν ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι ἐρμηνεύονται· ἐπεχείρησαν δὲ καὶ διορθώσαι, ὧν πιθανωτάτη μοι φαίνεται ἡ τοῦ Θηραίου κατεῖξαι (=κατεῖξαι), ἣτις καὶ εἰς ἐμὲ ἐπῆλθεν. Τὰς δὲ ἄλλας ἐρμηνείας καὶ διορθώσεις ἰδ. παρὰ Σπιτζνέριμ εἰς τὸ προκείμενον χωρίον).

ΚΑΤΑΛΓΩ [...], μέλ. κατάξω καὶ ἐπ. ἀπαρρ. καταξέμεν, ἀόρ. κατέγαγον καὶ μέσ. κατεγαγόμην. 1) Ἐνεργ. φέρω κάτω, καταβιβάζω, «εἰς Ἀἴον» λ 464, ω 100· ὡσαύτως ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, «καταβάζω», ὅσον «ἵππους, νῆας» Ε 26, πρβλ. Ζ 53, Φ 32, ἢ ἀπὸ τῶν ὀρίων εἰς τὴν οἰκίαν, «αἰάλους» υ 463, «φρόνιν» ἔφερε κάτω (εἰς τὸ κατὰ τὴν παραλίαν στρατοπέδον τῶν Ἀχαιῶν) πολλὰς γνώσεις, εἰδήσεις (περὶ τῆς ἀνωτέρω κειμένης πόλεως Τροίας), δ 258, «Κρήτηνδε κατέγαγεν» τὸν προσεπέλασιν, ἔφερεν εἰς τὴν Κρ., τ 486.

2) Μέσ. ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰσέρχομαι εἰς ὅρμον, προσεορμίζομαι, προσεγγίζω (τοῦναντίον· ἀνάγομαι) «νῆς ἐς Γερασιόταν» γ 478, «Ἰθάκηνδε» π 322, ἐπὶ ναυτῶν γ 40, «νῆ· κατάγομαι» κ 410.

ΚΑΤΑΔΑΙΩΜΑΙ, μέλ. -δάσσωμαι, κατατέμνω, κατακόπτω, «κομματιάζω», κατασπαράττω, X 354 f.

*ΚΑΤΑΔΑΚΝΩ, «δαγκάνω καλῶς», Βατρ. 45.

*ΚΑΤΑΔΑΜΝΑΜΙ [...], ἀποθ., ποι., ἀντί τοῦ καταδαμάζω, μόνον γ. Ἑρμ. 437.

ΚΑΤΑΔΑΗΤΗ, ποι., ἀόρ. κατέδαφα, κατατρώγω, κατασπαράττω, ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων, X 339, γ 259· μεταφ. «ἤτορ καταδάπτεται» σπαράττεται ἡ καρδία, π 92.

ΚΑΤΑΔΑΡΟΥΛΩ [...], ἀόρ. κατίδαρθον, ἐπ. κατίδραθον [...], γ'. δοῖκ. καθδραθέτην ἐπ. ἀντί τοῦ κατίδραθέτην, ο 494, ὑποτ. καταδράθω (καὶ ὄχι ὡς πρότερον ἐπὶ τοῦ καταδραθῶ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνοπάρχοντος κατίδραθην) ε 474. Εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἐπικ. ἀόρ. καὶ σημ. κοιμῶμαι, η 285 κ. ἀ. «αὐτῷ τοῖνόνδε κατίδραθον» ποτὶ μου δὲν ἐκοιμήθην τόσον βαθὺν ὕπνον, *Οδ. ψ 48.

ΚΑΤΑΔΕΡΚΟΜΑΙ, ποι., καθορῶ, βλέπω πρὸς τὰ κάτω, γ. Δῆμ. 70, καὶ μεταβ. «οὐδὲ ποτ' αὐτοῦς ἥλιος καταδερκεται» «δὲν τοῦς βλέπει ὁ ἥλιος ποτὶ», λ 16.

ΚΑΤΑΔΕΪΩ, ποι., ἀόρ. κατίδευσα, καταδρέχω, «χιτῶνα αἰνῶ» τὸ φόρ. μέ κρατ., I 490 f. (||. Ἐν τῇ καθομῇ. αὐτίζεται τὸ β. σύνθετον μετ' ἄλλων προθέσεων, οἷον «ἀναδεύω», ἴδ. Κορ. Ἀτ. 4, 11, «σουδεύω» παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις, ὅτι συνδεύω, τουτίστιν «ἀνακατώνω», βραδισυργῶ).

ΚΑΤΑΔΕΩ, ἀόρ. κατίδησα. 1) προσδίδω, «δένω καλὰ, σφίγκτα», «ἵππους ἐπὶ κήπησι» Θ 434, δ 40, «πρυμνήσια» Α 436, «ιστὴν πρατόνοισι» β 425 (ἐν τμ.), «ἐν δεσμῷ», ῥίπτω εἰς τὰ δεσμά, ο 443, «τινὰ ἐν νηϊ» δ 345. 2) καλῶς, ἀναστίλλω, ἐμποδίζω, «ἀνέμῳν καλεῖσθους» ε 383, η 272, κ 20, «νόστον» ε 61 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑΔΗΜΟΒΟΡΕΩ (δημοβόρος), κυρ. κατατρώγω τὰ δημόσια, ἐπομ. τρώγω ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἐν κοινῷ, Σ 304 f. (||. Ὁ δὲ Δυντῆρος κρίνει συμφρονότερον πρὸς τὴν ἔνοιαν τὴν σύνθεσιν τὴν ἐκ τῆς φράσεως, κατὰ δὴμῶν βιβρώσκω).

ΚΑΤΑΔΡΑΟῦ, ἴδ. ΚΑΤΑΔΑΡΟΥΛΩ.

*ΚΑΤΑΔΙΝΩ, ἑτερ. τύπος τοῦ ΚΑΤΑΔΙΩ, ὅπ. ἴδ. γ. Ἑρμ. 237.

ΚΑΤΑΔΙΩ, ἀόρ. β'. κατίδων, μετοχ. καταδύς καὶ τοῦ θηλ. ὀνομ. πληθ. ἐπ. καθδύσαι ἀντί τοῦ καταδύσαι, T 25· μέσ. μέλ. καταδύσσομαι μέσ. ἀόρ. ἀ. κατεδυσάμην καὶ γ'. ἐν. ἐπ. κατεδύσσοτο, Η 103, δ 86 (πρὸλ. βαίην), προστ. β'. ἐν. καταδύσσο, Σ 134. «Σημαίνει καταδυθῆναι, παρ' Ὁμ. μόνον ἀμετάβ., καὶ ὡς ἐνστατικῶς τῆς τοιαύτης σημασι. χρησιμεύει τὸ καταδύομαι καὶ καταδύνω».

1) καταδυθίζομαι, καταπίπτω, βαυαλῶ· Βατρ. 88, περὶ τοῦ ἡλίου, δόω, «βασιλεύω» «ἥλιος κατέδυ» Α 475, 592 κ. ἀ. «ἡλίου καταδυσόμενοι» γ. Ἑρμ. 497. Ἐν γένει β'.)

εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, εἰσδύω εἰς τι (ἴδ. ΚΑΤΑΔΙΩ β'). καὶ λ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ «εἰς Ἀἶθρα δόμου» κ 474, «κατὰ ὑπερῶς» γῶννεται εἰς τὰς πλῆγας (αἱ μουαί) T 25, καὶ μετὰ μόνης αἰτ. «δόμον» Θ 375, «πόλιν» δ 246, «δμιλον» Δ 86, K 547· ὡσαύτως «μάχην, μῶλον Ἀρῆος» Γ 244, Σ 434. 2) κατὰ τὸ φαινόμεν. μεταβατ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι (κυρίως ὅπως εἰσέρχομαι, εἰσδύω εἰς), «τιύχεια» Δ 222, Η 403, μ 228 κ. ἀ.

ΚΑΤΑΕΙΜΕΝΟΣ, Η, ΟΝ, ΚΑΤΑΕΙΝΤΟΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΕΝΝΙΜΙ.

ΚΑΤΑΕΙΣΑΤΟ, ἴδ. ΚΑΤΕΙΜΙ.

ΚΑΤΑΕΝΝΙΜΙ [...], (καταF), ἴων. καὶ ἐπ. ἀντί τοῦ καθέννυμι, ἀόρ. ἀ. κατα(F)είνυσα (πρὸ τοῦ Βεκκ. ἔγράφετο παρὰτ. καταείνουν) ψ 435 ὡς ἐκ τοῦ εἰνῶ, παθ. παρακ. κατα(F)ειμένος, ἐνδύω, κατακαλύπτω, «κατασκεπάζω», «νέκυν θρεῖ» ψ 435· μεταφ. «ὅρος καταειμένον ὕλη» δασοκτηπές, ν 354, τ 434, γ. Ἀπ. 225, γ. Ἑρμ. 328, γ. Ἀπρ. 286.

ΚΑΤΑΣΑΙΝΩ [...], καταΐησαινω, μόνον ἐν τῇ θαμιστ. ἀόρ. «καταΐησαι» λ 587 f.

ΚΑΤΑΟΛΠΤΗ, ἀόρ. ἀ. ἀπαρφ. καθάψαι ἐπικ. ἀντί τοῦ καταθάψαι, Ω 614, κρύπτω τινά εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω, παραχώνω, ἴδ. T 228.

ΚΑΤΑΘΕΙΟΜΑΙ, ΚΑΤΑΘΕΙΟΜΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΤΙΘΗΜΙ.

ΚΑΤΑΘΕΛΩ, ἀόρ. ἀ. κατίθελξα, ἐντελῶς θέλω, καταγοητεύω, καταμαγεύω· δὲν διὰ μαγικῆς ράβδου μεταμορφώνω, περὶ τῆς Κίρκης, κ 243 f., πρὸλ. οἶατο.

ΚΑΤΑΘΗΝΙΚΗ, ποι., ἀόρ. κατίθενον, ἐπικ. κατίθανε, I 320, Φ 107· παρακ. κατετίθηκα, ἀπαρφ. κατετίθηναι, ἐπ. κατετιθέμεν, μετοχ. κατατιθηνῶς, ἀποθνήσκω, Ὁμ. πλχ., ἐπὶ τῇ φυσικῷ θανάτῳ, I 320 κ. ἀ., ζ' ἐπὶ βίαιου, μάλιστα τοῦ ἐν ταῖς μάχαις, πίπτω, M 43 κ. ἀ. Ἰδίως ἢ μετοχ. τοῦ παρακ. «ἀποθαρίνει»· ἀνὴρ· Η 89, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. «νεκροὶ ἢ νέκυες κατετιθνήκτες» (κατὰ πλεονασμὸν συνήθη παρὰ ποιητὰς, ὡς «νήσος ἀμφίβροτος, ἀφύσσας πατήρ», καὶ ὡς λέγομεν σήμερον· νεκρὸν πτώμα) Η 409, λ 37 κ. πλχ.

ΚΑΤΑΘΗΝΙΟΣ, ἢ, ΟΝ, (κατεθνήσκω) θνητός, «ἀνὴρ» K 440, «ἄνθρωπος» Z 423, γ 144 κ. πλχ. «κατεθνήτῃ» γ. Ἀπρ. 39, 50.

ΚΑΤΑΘΥΣΚΩ, καταπηδῶ, πηδῶ κάτω, μῆνον ἐν τμ. «κάθ' ὃ ἔθρε» Δ 79, «κάθ' ὃ ἔρ' ἔθρον» γ. Δῆμ. 286.

ΚΑΤΑΘΥΝΙΟΣ [...], ος, ὁ κατὰ θυμὸν, κατὰ νοῦν, κατὰ διάνοιαν εὐριακόμενος, ὅστις διανοεῖται, συλλογίζεται, «μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἐστω» μὴ συλλογίζου τὸν θάνατον, K 383, P 201, «ἔπος, τὸ μοι καταθύμιόν ἐστι» λόγον, τὸν ὁποῖον ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, γ 392 (ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἐπιθυμῆτόν).

ΚΑΤΑΤΑΠΤΩ, «ἐγγίζω, πειράζω», ἐπὶ ἡλ.

φθείρω, βλάπτω, γ' αλφ'· «ὡς ἐν μὴ κλαί-
ουσα κατὰ χράα καλὸν λάπτη» ἵνα μὴ χαλὰ τὸ
ῥαβδὸν τῆς πρόσωπον κλαίονσα, δ' 376, δ' 749
(κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν σημαίνει κυρ. καταδάλλω,
καταστρέφω).

ΚΑΤΑΙΒΑΤΟΣ [...], ἡ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ κα-
ταβατός (καταβαίνω) ὁ δι' οὗ καταβαίνει τις,
«θύραι καταίβαται ἀνθρώποις» δι' ὧν δύνανται
ἄνθρωποι νὰ καταβῶσι, ν 440 f. (||. Ἐν τῇ κα-
θαμλ. οὐ μόνον «καταβαίνω, καταβάζω», ὡς
καὶ «ἀναβαίνω, ἀναβάζω», ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὕτη
ἢ λ. «καταίβατόν» ὡς οὕς. λέγεται σημαίνουσα
τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου, ἣν ἀναγινώσκων του-
τίσσι «διαβάζων» τις καταβαίνει).

ΚΑΤΑΙΒΙΚΗ, παθ. παρακ. κατήκισμαι, κακο-
μεταχειρίζομαι, κατασχωριάζω, «τεύχεα
κατήκισται» εἰς κατασχωρισμένα (ὑπὸ τοῦ κά-
πνου καὶ τῆς ἀκαθαρσίας) *Ὁδ. π 290, π 9.

ΚΑΤΑΙΣΙΟ [...], καταπιθῶ, καθορμῶ,
καταβαίνω μετ' ὀρυγῆς. Ὅπου παρ' Ὁμ. εὐρίσκε-
ται, οἷον «βῆ, δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀί-
ξασα», «καθ' ἵππων αἰζαντε» ὀρθότερον ἀποδι-
δαται ἢ πρόσθεσις εἰς τὸ οὐς. ἢ κατὰ τμ. εἰς
τὸ ῥήμα.

ΚΑΤΑΙΣΙΝΩ, καταισχύνω, «ἐντραπιάζω»,
ἀτιμάζω, «πατέρων γένος» *Ὁδ. ω 508, 512,
«δαίτα» μολύνω, π 203.

ΚΑΤΑΪΣΧΟ, παρ. ἀντὶ τοῦ ΚΑΤΪΣΧΟ=ΚΑΤΕΣΧΟ,
ἐπ. ἰδ., «οὐτ' ἄρα ποιμνίην καταΐσχεται» δὲν
κατέχεται ὑπὸ ποιμνίων, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ
ποιμνία, *Ὁδ. ι 422 f.

ΚΑΤΑΪΤΙΣ, ἴγος, ἡ, περικεφαλαία, «ταυρεία,
ἀφαιος καὶ ἄλφος» κατὰ τὸν Ὁμ. K 258 f,
ἐλαφρὰ δηλ. ἢ ἀκούρητος. (||. Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβο-
λος· κατὰ μὲν τοὺς ἀγγ. ἐκ τῆς ΚΑΤΑ καὶ ΤΕΙΧΩ,
οἰονεὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς, ὥστε νὰ ἐφαρμόζεται
εἰς αὐτήν, πεποιημένη· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ
τῆς ΚΑΤΑ καὶ ΤΕΓΩ, οἰονεὶ καταστέγασμα).

ΚΑΤΑΚΑΪΝ, ἀπαρρ. κατακαίμεν (κατακήμεν
ἐξιδούκην ὁ Οὐδολφιος) H 408, ἀόρ. ἀ. κατέκχη,
ὑποτ. ἀ. πληθ. ἐπικ. κατακήμεν ἀντὶ τοῦ κα-
κακήμεν, ἀπαρρ. κατακῆται (πρὸ δὲ τοῦ Βεκκ.
κατακεται) κ 533, λ 46 καὶ ἐπικ. κακῆται (πρὸ
τοῦ Βεκκ. κακῆται) λ 74. ἀόρ. β'. παθ. κατε-
κάνη, κατακαίω, ἐντελῶς καίω, ἐπὶ θυμά-
των καὶ νεκρῶν, A 40, Z 418, λ 74 κ. ἀ. Ὁ
παθ. ἀόρ. ἔχει καὶ ἀμετάδ. σημασίαν, «κατὰ
πρὸρ ἰκά» I 212. Περὶ δὲ τῶν τύπων ἰδ. καίω.

ΚΑΤΑΚΑΛΥΠΤΩ [...], ἀόρ. κατεκάλυψα, μό-
νον ἐν τμ., «κατασκαπάζω», περιτυλίττω,
«μυροῦς κνίσση» A 460, B 423, γ' 457, «ἰδὲν
νεφέσσι» P 594, «γατα τελογῶτα» Z 464.

ΚΑΤΑΚΕΪΤΑΙ, ἰδ. ΚΑΤΑΚΑΪΝ.

ΚΑΤΑΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ., γ'. πληθ. ἐπικ. κατακεί-
μαι, Ὡ 527, παρ. κατακειμένη, ἐπικ. δὲ καὶ ἀνευ
αὐτ. κείμεαι, κοίτομαι, εἶμαι πλαγισμέ-
νος, εἰληπλωμένος, βαλμένος κατὰ γῆς.
(ἀ.) «μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα» κ 532, λ

45, «θόμνη ὑπο» P 677, «ἐν λόχη» τ 439,
«ἐπὶ πλευράς» Ω 40. β'. μεταφ. ἡσυχάζω
«ἀλγεα ἐν θυμῷ κατακίεσθαι ἐάσομεν» θ'. ἀφή-
σμεν τὰς λύπας ἡσύχους (νὰ ἡσυχάζωσιν) ἐν
τῇ καρδίᾳ, Ω 523. γ'. εὐρίσκομαι, ὑπάρ-
χω, Ω 527.

ΚΑΤΑΚΕΪΡΗ, κυρ. κατακόπτω. ὄθεν μεταφ.
διαφείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, «βίοντον,
αἰκόν» *Ὁδ. δ 686, χ 36, «μῆλα» κατατρώγω,
ψ 356.

* ΚΑΤΑΚΕΪΩ, προστ. κατακίεσθαι, η 488, σ 408,
ὑποτ. ἀ. πληθ. κατακίεσθαι ἀντὶ τοῦ κατακίω-
μεν, σ 419, μετοχ. κακκίοντες· ῥήμα ἐφετικόν,
θέλω νὰ πλαγιάσω, πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ,
νὰ ἡσυχάσω, A 606, ψ 58, σ 424 κ. ἀ.

ΚΑΤΑΚΗΛΑΙ, ΚΑΤΑΚΗΜΕΝ, ΚΑΤΑΚΗΟΜΕΝ, ἰδ.
ΚΑΤΑΚΑΪΝ.

ΚΑΤΑΚΛΑΩ, παθ. ἀόρ. ἀ. κατεκλάσθην, συν-
τρίβω, «σπῶ, τσακίζω» N 608, Γ 227. με-
ταφ. «ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ» «ἐρρά-
σεν ἡ καρδία μου», ὡς ἔκφρασις σφοδρῆς λύ-
πης, τρόμου κτλ., δ 484, καὶ πληγ., «ἡμῖν κατε-
κλάσθη φ. ἦτορ δεισάντων» ι 256 (ἀντὶ τοῦ
συνθησέου· ἡμῖν—δείσαντι).

ΚΑΤΑΚΛΑΪΝΩ [...], ἀόρ. ἀ. κατέκλινα, πλα-
γιάζω, καταπίθημι, βάλω κάτω, «δору
ἐπὶ γαίῃ» κ 465 f.

ΚΑΤΑΚΛΑΪΩΣΕ, αἰ, ἰδ. ΚΛΑΪΩΣΕ.

ΚΑΤΑΚΟΙΜΑΪ, ἀποκοιμίζω παθ. ἀποκοιμη-
μαι, μόνον ἐν τῇ ἀόρ. «κατεκοιμήθη» *Ὁδ. I
427, A 793, «παρά τινι» B 355, «ἐν ἔντεσι»
μὲ τὰ ὅπλα, A 731.

ΚΑΤΑΚΟΙΡΑΝΕΩ, ἰδ. ΚΟΙΡΑΝΕΩ.

ΚΑΤΑΚΟΣΜΕΪΝ, διακοσμῶ, διατάττω, τα-
κτοποιῶ, «συγυρίζω», «δόμον» γ' 440 (ὑ-
που κεῖται τὸ μέσ.), «οἰστόν ἐπὶ νευρῇ» διευ-
θετῶ, A 448.

ΚΑΤΑΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [...], ἀόρ. ἀ. κατεκρέ-
μασα, «κρεμνῶ», ἀναρτῶ, «φύρμιγγα ἐκ πασ-
σαλόφιν» ἀναρτῶ τὴν φ. ἀπὸ τοῦ πασσαίου,
*Ὁδ. θ 67, 105 (ἐν τμ.), «τάβια» Γημ. 27, 46.

ΚΑΤΑΚΡΗΘΕΝ, ἐπὶ β'. κατὰ (ὑπεράνω) τῆς
κεφαλῆς, ἄνωθεν, ὑπεράνωθεν, λ 588, Γ.
Δημ. 482. μεταφ. ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν, «ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, πέρα καὶ πέρα»,
«Τρῶας κατὰκρηθεν λάδω πένθος» II 548.
(Πῶντος εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως καὶ
τοῦ κρήν, κρήθηεν ἢ κατὰ συγκοπ. κρηθεν,
ὅπερ ὡς γεν. εὐρίσκεται παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ.
7. διό καὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γραπτίως διη-
γεύμενος κατὰ κρήθηεν καὶ οὕτως ἔγραψεν ὁ
Βέκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ κατ'
ἄλλους δὲ εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς κατὰ ἢ ἀκρη-
θεν, διό καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κατ'
ἀκρηθεν, ὁ ἔ. «ἀπὸ τῆν κορυφῆν ἕως ἑς τὸν
πάτον», ὅπερ μοι φαίνεται πιθανώτερον τοῦ
πρώτου).

* ΚΑΤΑΚΡΗΜΝΑΩ, «κρεμνῶ», μόνον κατὰ μέσ.

διὰ κρήματα, „κρήματα ὡς κάτω“, „κατεκρημνῶτο βότρυς“. Ὑμ. 6, 39.

*ΚΑΤΑ-ΚΡΗΜΝΟΣ, ὄν, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, Βατρ. 454.

ΚΑΤΑΚΡΗΣ, ὡν. ἀντί τοῦ κατάκρας, ἐπὶ, γραφόμενον ἀπὸ τοῦ Οὐόλφ. καὶ ἐξ. διηρημένως κατ' ἄκρας, Ἰδ. ἄκρη. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος θεωρεῖ αὐτὸ κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ κατὰ κρήθιν (κατὰ κρή, κατάκρη), ὅπερ ἤθελε σημαίνει τὰ κατὰ κεφαλῆς, καὶ εἰς ταύτην δέθεν τὴν κυρ. σημ. καίτοι ε 313. ἥ. Ἀπίθανον).

ΚΑΤΑ-ΚΡΥΠΤΩ, μέλ. ψω, ἀποκρύπτω, κατακρύπτω, περικαλύπτω τι, X 420, φ 372, „ὅποτις“ ε 329, α 469. μετὰ δοτ. „νοκτε“ με νόκτα περικαλύπτω, ἢ ἐντός νοκτός κατακρύπτω, φ 372, „οὗτοι κατακρύπτουσιν“ „δὲν τοὺς κρύπτουσιν τίποτε“, η 203 (ἐνθα ἄλλοι ἔχον ὄρθως ἐρμηνεύουσι τὸ ῥῆμα ὡς ἀμετάβ. δὲν ἀποκρύπτονται παντάπασιν). Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. „ἄλλω δ' αὐτὸν (ἀντί τοῦ ἐαυτοῦ) φωτὶ κατακρύπτων ἦσαν“ πρὸς ἄλλον ἄνδρα παρωμοῶν ἐαυτὸν κρύπτων (τὴν ἀληθῆ του μορφήν), εἰς ἄλλον ἄνδρα μετεμορφωτο, δ 247 (ἐνθα τὴν ἀντων. „αὐτὸν“ ἀποδοτέον εἰς ἀμφότερα τὰ ῥήματα).

ΚΑΤΑ-ΚΤΕΙΝΩ, μέλ. κατακτείνω, Ω 412, ζ κατακτανέω Z 409, ἀόρ. ἀ. κατέκτεινα, ἀόρ. β'. κατέκτανον, προστ. κέκτανε ἐπικ. (ἀντί τοῦ κατέκτανε) Z 464. ἦν δὲ καὶ ἐπικ. ἀόριστ. κατέκταν, ἀπαρρ. κατακτάμεν καὶ κατακτάμεναι, μετοχ. κατακτάς· παθ. ἀόρ. ἀ. κατεκτίσθην· μέσ. μέλ. κατακτανέομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπικ. κατακτάμενος, με παθ. σημ., (κατὰ δὲ τὸν Βούττμ. εἶνε παθ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἐνεργ. κατέκταν σχηματισθεῖς) π 406· ἀποκτείνω, φονεύω, „σκοτώνω“, τινά, E 608 κ. ἀ., „οὕδε κατακτανέσθε καὶ ὕμεις“ (μέσ. μέλ. με παθ. σημασι.) οὕτως θά φονεύσῃτε καὶ ὑμεῖς, Z 484, „κατέκτανεν“ Διωρ. ζ ἐπικ. ἀντί τοῦ κατέκτανεν, E 558, γ 408.

ΚΑΤΑ-ΚΙΝΤΩ, ἀόρ. κατέκυψα, „σκούπτω κάτω“, ἥλ. Z 611, P 527.

ΚΑΤΑ-ΛΑΜΒΑΝΩ, συλλαμβάνω, ἡπιάνω, μόνον ἐν τμ., Ἰδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ΚΑΤΑ-ΛΕΓΩ, ἐπικ. μέλ. καταλέγω, ἀόριστ. ἀ. κατέλεξα· μέσ. μέλ. καταλέγομαι, μέσ. ἀόρ. ἀ. κατελέξαμην· γ'. ἐν. ἀόρ. ἐπικ. συγκεκ. κατέλεκτο, I 662, ἀπαρρ. καταλέχθαι, α 394, μετοχ. καταλέγμενος· κυρ. σημ. καταστρώνω, καταλέγω. 4) Ἐνεργ. ἐκθέτω, λέγω, διηγούμεαι, ἀπαγγέλλω τί τινι· πολλάκις μετὰ τῶν ἐπὶ. „εὖ, ἀπρεκίως“ I 415, K 413 κ. ἀ., ἐπομένον „ὅπως“ ρ 44, „ἐν μοίρῃ κατέλεξας“ καθὼς πρέπει εἶπε, T 486, „καταλέγω τινά ἢ... ἢ“ διηγούμεαι περί τινος ἀν... ἢ, δ 832. 2) Μέσ. κατακλίνομαι, „πλάγιάζω“, ἵνα κοιμηθῶ, ἀναπαύθῶ, I 662, γ 353 κ. ἀ.

ΚΑΤΑ-ΛΕΙΠΩ, καταλείω, χύνω κάτω. Παθ. καταρρέω, κατασταλάζω, Σ 409 τ.

ΚΑΤΑ-ΛΕΙΠΩ καὶ ἐπικ. ΚΑΛΑΚΕΙΠΩ, μέλ. καταλείψω καὶ ἐπικ. καλλείψω, ἀόρ. β'. κατέλιπον, γ'. ἐν. ἐπικ. κάλλιπε καὶ κάλλη· πρό φων. δασυνομένου, Z 223, ἀπαρρ. καλλιπείν, π 296· ἀ.) καταλείπω, „ἀφίνω ὀπίσω“, ἀπομακρύνομαι τινος, μετ' αἰτ. „παρ' ὄψεσιν“ MI 92, „ὅτ' ἂν μιν Τροίηνες κίων κατέλειπον“ ρ 314 κ. ἀ. πλγ. β'. ἐγκαταλιμπάνω, κακῶς ἀφίνω ὀπίσω, „Ἀχαιοῦς“ Φ 414 κ. ἀ., „τεύχεα“ P 91· γ') καταλείπω, ἀφίνω μετὰ θάνατον, Ω 726, Z 223, φ 33· μεταφ. „τινὶ δόνα, ἄλγος“ α 243, λ 279· δ.) παραχωρῶ, παρέχω, [ἰδ.], ἀφίνω, „τινὶ εὐχολών“ Δ 473 (ἐν τμ.), „τινὶ ἔλωρ γενέσθαι“ ἀφίνω νά γενῇ βορά, P 151, γ 271, „σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι“ ε 344.

ΚΑΤΑ-ΛΕΩ, ἀόρ. κατέλεσα, ἐπικ. σσ. „ἀλλέλω καλῶ“, „πυρὸν“ υ 409 τ ἐν τμ.

ΚΑΤΑ-ΛΗΘΟΜΑΙ, ἐπιλανθάνομαι, ἡλησμονῶ· ἐντελῶς, „λανόντων“ X 389 τ.

ΚΑΤΑΛΟΦΑΔΕΙΑ [-...-], ἐπὶ, ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐπὶ τῶν ὤμων, „φέρω“ κ 169 τ (πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγρέφεται -δεια. ἥ. Εἶνε δὲ κυρ. οὐδ. τοῦ ἄχρ. ἐπιθέτου καταλοφάδεος ἐκ τοῦ ἄχρ. ἐπὶ. καταλοφάδην, δ. ἐ. κατὰ λόφον, Ἰδ. λυφοῖς). Ἡ συλλαβὴ τα ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον.

ΚΑΤΑ-ΛΥΩ [-...-], μέλ. -ύσω, ἀόρ. κατέλυσα. 1) ἀπολύω, λύω, „ἵππους“ „ξεξεύγω“, δ 28. 2) λύω ἐντελῶς, [καθαιρῶ], καταστρέφω, κατακρημνίζω, „πολλὴν κάρηνα“ B 417, I 24.

ΚΑΤΑ-ΛΥΦΩ, ἀναπαύομαι, ἀναλαμβάνω, λαμβάνω ἀναψυχὴν, „κακῶν“ ἀπὸ τῶν κακῶν, ι 460 τ (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑ-ΛΥΦΩ, ἀόριστ. ἀ. κατέμαρψα, καταλαμβάνω, „πιάνω“, Z 361· ἴδωσι τὸν φύγοντα, „καταφθάνω“, E 63, Π 598· μεταφ. περί γήρατος, ὅπερ τρόπον τινά διῶκον καταλαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, υ 390 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΑ-ΜΑΝΩ [-...-], μόνον ἐν τμ. μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπικ. καταμησάμην, συσσωρεύω, ἐπισωρεύω, Ω 165 τ.

*ΚΑΤΑ-ΜΙΓΝΩ, ἀναμιγνύομαι, ἀναμιγνύομαι, μετὰ δοτ., Ὑμ. 18, 26.

ΚΑΤΑ-ΜΙΣΣΩ [-...-], μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀναῶς, καταμισάμην, κατασχίζω, „καταζουγρυνίζω“, —Μέσ. „χειρά“, „καταγδέρνω“ τὴν χεῖρά μου, E 425 τ.

*ΚΑΤΑ-ΜΥΩ καὶ ἐπικ. ΚΑΜΥΩ, ἐπικ. ἀόριστ. ἀπαρρ. καμύσαι, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, „καμύβω ζ καταμύβω“, κοιμῶμαι, Βατρ. 492.

ΚΑΤΑ-ΜΥΦΙ-ΚΑΛΥΠΤΩ [-...-], ἐντελῶς περικαλύπτω, καλῶς περιτυλίσσω, „κεφαλὴ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας“ περιβαλὼν ῥάκος εἰς τὴν κεφαλὴν, καλῶς περιτυλίξας μὲ ῥάκος τὴν κεφ., E 349.

ΚΑΤΑ-ΝΕΩ, μέλ. κατανεύομαι, A 624, ἀόρ.

δ. κατένευσα, μετοχ. καννέουσας έπικ. αντί του: κατανεύσας, ο 464, κατανεύω, νεύω, κάμνω νεύμα, „γνεύω“, τινί, ι 490 (όπου η συλλαβή τα εκτείνεται διά την άρσιν), ο 464, „κεφαλή, κρατί· νεύω διά της κεφαλής κλίνων αύτήν προς τά κάτω, τούτέστι συγκατανεύω, συγκατατίθωμαι, συνομολογώ, παραχωρώ, παρέχω, Α 527 κ. ά., συνήθως „υπέσχετο και κατένευσεν· Β 412 κ. ά., „υπέστην και κατένευσα· Δ 267, τινί τι, „κῶδος, νίκη· Θ 475 κ. ά., μετ' άπαρρ., Β 412, Κ 393, Ν 369, δ 4. Πρόβλ. λησανεία.

ΚΑΤ'ΑΝΟΜΑΙ [-...], έπικ. αντί του: κατανύομαι, παθ. „τέλειώνω, χάνομαι“, κατασπαταλώμαι, „τά δέ πολλά κατάνεται· έν άφθονία καταδαπανώνται, κατασπτεύονται, *Οδ. 6 58, ρ 537.

ΚΑΤΑΝΤΑ [-...], έπίρ. (κατάντης), „τόν κατήφορον“, προς τά κάτω, Ψ 416 f. (Έν Μακεδονία λέγεται έπίρ. „καταβα“=κατάντα, και τούναντιον „άναβα“=άναντα, περί ών Ίδ. Φιλίστ. Γ'. σ. 124).

ΚΑΤΑΝΤΗΤΙΝ, έπίρ., Ίδ. ΆΝΤΗΤΙΣ.

ΚΑΤΑΝΤΙΚΡΥ, έπίρ., „καταντικρύ“, κατ' ευθεταν, „καταντικρύ τέγος· πέσεν· βαδίζων κατ' ευθεταν, „λοία“, έπεσεν εκ του τέγους, *Οδ. κ 559, λ 64. (Τό υ εκτείνεται διά την άρσιν).

ΚΑΤΑΠΑΛΛΗ, μέσ. άόρ. έπικ. συγκεκ. κατέπαλτο, τινάσσω κάτω. Μέσ. τινάσσομαι κάτω, καταπιδω, „ούρανοῦ εκ· Τ 351 f (ένθα τά σχήλ. έρμηνεύουσι „καθήλατο· ζ γράουσι: κατέπαλτο, ώ: εκ του: κατεπαλλομαι, πρόβλ. πάλλω. *Ο δέ Βέκκ. και Φαίσι: γράουσι: εκκατέπαλτο).

ΚΑΤΑΠΑΤΩ [-...], άόρ. κατεπάτησα, „καταπατώ“, μεταφ. „όρνια“ παραδαίνω (|| ως και έν τῇ καθομιλ. „πατώ τόν όρκον“), Δ 457 (έν τμ.) f.

ΚΑΤΑΠΑΥΜΑ, τό, κατάπαυσις, μέσον προς καταπαυσιν, „γόου· Ρ 38 f. Έκ του

ΚΑΤΑΠΑΪΑ, μέλ. σω, άόρ. κατέπαυσα. 1) επί πραγμάτων, καταπαύω, κάμνω νά παύση, „παύω“, τελειώνω, „πόλεμον· Η 36, „μηνύθμον· Π 62, „χόλον θεών· δ 583. 2) επί προσώπων, καταπαύω, καθήσυχάζω, καταπραύνω, περιορίζω, Ο 405, 6 168· κατ' ευφημισμόν αντί του φονεύω, Π 618. (|| *Ο ευφημισμός: δέν άρμυζει. Έξυπακούεται μάλλον τό: του όρχηστήν είναι, ή του όρχεσθαι)· „ήμέας ότρύνων καταπαύμεν· προτρέπων νά καταπαύωσιν, περιορίζωσιν ήμεις, 6 244, „τινά τινος· άποτρέπω, „άγηνωρης· Χ 457, „άφροσυνάων· ω 457.

ΚΑΤΑΠΕΔΩ, άόρ. κατεπέδησα, εις πέδας έμβάλλω, περιπλέκω, „έμπερδεύω“, δεσμεύω, Τ 94, λ 292. Πρόβλ. πεδάω.

ΚΑΤΑΠΕΣΣΩ, άόρ. κατέπεψα, „χωνεύω“, μεταφ. „χόλον· κρατώ τόν θυμόν, Α 81 f. (|| Ίσαύτως ή καθομιλ. μεταχειρίζεται μεταφω-

τό „χωνεύω“ όχι μέν περί όργης, αλλά περί πάσης ύβρεως: τήν άγανακτησιν κινούσης).

ΚΑΤΑΠΕΤΑΝΝΙΜΙ [-...], εξαπλώνω επί τινος, Θ 444 (έν τμ.) f.

ΚΑΤΑΠΕΦΘΗΝ, Ίδ. ΚΑΤΕΠΕΦΘΗΝ.

ΚΑΤΑΠΗΓΝΙΜΙ [-...], άόρ. ά. κατέπηξα, έμπήγω κάτω, ή καλώς, στερεώς, „έγχος επί χθονί· *Ίλ. Ζ 213, „σκόλοπα· Η 444, Ι 350. — Έκ του μέσου μόνον τό γ'. έν. του έπικώς συγκεκ. άόρ. κατέπηκτο, (έν)κατεπάγη, „έν γαίη· Α 378.

ΚΑΤΑΠΗΠΤΗ, άόρ. κατέπεσαν και έπ. κάππεσον, καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, άπολελ. Ε 560 κ. ά. „άπό πύργου· Μ 386, „άπ' Ικρίοφιν· μ 444, πίπτω κάτω „έν Αθήναι· Α 593, „έν κινήσιν· Δ 523, „χαμαζε-κάππεσεν έν κονίσι· Ο 538, „πρηνής επί γαίη κάππεσε· Π 311, „έλι· ε 374. Μεταφ. „πασιν παρὰ ποί κάππεσε θυμός· κατέπεσε πρό ποδών ή παρέλυσεν ή τόλμη, Ο 20.

ΚΑΤΑΠΑΪΩ, πλέω κάτω, τούτέστιν άπό του πελάγους εις τήν παραλίαν, [κατάγομαι], προσορμίζομαι, προσεγγίζω, ι 442 f.

ΚΑΤΑΠΑΪΣΣΩ, μόνον έν τῇ παθ. άόρ. κατεπλήγην αντί του: κατεπλάγην, κυρ. κτυπώ τινα κάτω, έπομ. εκπλήττω, τρομάζω· παθ. εκπλήττομαι, „τρομάζω“, Γ 31 f.

*ΚΑΤΑΠΝΕΪΩ, ποι. αντί του: καταπνέω, έπιπνέω, *Γ. Δήμ. 239.

ΚΑΤΑΠΡΗΝΗΣ, ές έπ. προβεβλημένος, προτεταμένος, εις τά πρόσω και προς τά κάτω εκτεταμένος, έπίθ. της „χειρός· της προς τά κάτω έστραμμένης ίνα ψηλαφή ή καταόλλη, τούτέστι μέ τήν παλάμην προς τήν γῆν, Ο 444, 398, Π 792, ν 464, τ 467, *Γ. Άπ. 333.

ΚΑΤΑΠΤΗΣΣΩ, άόρ. ά. κατέπηξα, και άόρ. 6'. έπ. συγκεκ. κατέπηκην, συγκύπτω, (υπό φόβου) συστέλλομαι, „ζαρώνω, μαζεύομαι“, „ποτί γαίη· Ο 490, „υπό θάμνω· Χ 494, „έπω καταπιτήτην δῆπ' όχρασι· Θ 436.

ΚΑΤΑΠΤΗΣΣΩ=ΚΑΤΑΠΤΗΣΣΩ, μόνον έν τῇ ένεσ. υποστέλλομαι, άποσύρομαι (υπό φόβου), άποδειλίσω, *Ίλ. Δ 224, 340, Ε 254· μεταφ. εκπλήττομαι, „τρομάζω, ζαρώνω“ Ε 476.

ΚΑΤΑΠΤΩ, άόρ. κατέπυσα [-...], [σήπω], κάμνω τι νά σήπηται, „σαπίζω“, μετ' αίτ. *Γ. Άπ. 371· παθ. σήπομαι, Ψ 328 f.

ΚΑΤ'ΑΡΛΟΝΑΙ [-...], άποθ. „καταρῶμαι“, εύχομαι περί τινος κακόν τι, „τινί άλγεα· τ 330, „πολλά κατηράτο· έξέπεμπε πολλές κατάραι, Ι 454.

ΚΑΤΑΡΙΓΗΛΟΣ [-...], ή, όν, φρικτός, φρικαλέος, τρομερός, ε 226 f, (ένθα ο μέν Βέκκ. γράφει καταριγηλά· ο δέ Φαίσι· „κατά ριγηλά πέλονται“. Άλλά μετά μέν του „πέλονται· συντασσομένη ή Κατά είνε άσήμαντος. || μετά δέ του έπίθ. „ριγηλός· αν συντεθῇ, προτιμότερα ή του Βεκκέρου γραφή).

ΚΑΤΑΡΡΕΪΝΑΙ, καὶ ποιητ. κατα-ρίζω, μεταγ. καρρρίζουσα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: καταρρίζουσα, Ε 424, ἀόρ. ἀ. ἐπικ. κατέρειζα· κυρ. κάμνω πρὸς τὰ κάτω, καταψηλαφῶ, καταψήγω, τρίβω ἡρέμα· μεταφ. θωπεύω, „γαῖδεύω“, συνήθ. „χειρὶ τέ μιν κατέρειζε“ Α 371, δ 610 κ. ἀ.

ΚΑΤΑΡΡΕΪΝ, ῥέω κάτω, καταρρέω, «αἷμα ἐξ ὠτειλῆς» Δ 149, «ἐκ μελίων» λ 559 κ. ἀ., μετὰ γεν. «χειρός» Ν 539. (Πανταχοῦ ἐν τμ., πλὴν Δ 149, Ε 870).

ΚΑΤΑΡΧΟΜΑΙ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς ὀρθοκροτικήν σημασίαν, κάμνω τὴν ἀρχὴν (τῆς θυσίας), „ἀρχίζω“, ἐπὶ τῆς τελετῆς τῆς προηγουμένης τῆς κυρίως θυσίας, μετ' αὐτ. «χέρνιδά τ' οὐλοχύτας» κάμνω ἀρχὴν μετ' τὸ χερωνίψιμον ἢ τὰς οὐλοχύτας, γ 445 f. Πρὸς ἀπάρχομαι, ἀρχομαι.

ΚΑΤΑΕΒΕΝΝΥΜΙ [...], ἀόριστ. ἀ. κατέσθεσα, κατασθύνω, σθύνω ἐντελῶς, «πῦρ» Φ 384, Ψ 237, ἐν τμ., Π 293, Ξ 297.

ΚΑΤΑΣΕΥΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μέσ. ἀόρ. β'. κατέσσυτο, καταπίπτω, εἰσορμῶ, «κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα» κατέπεσε, μετὰ σπουδῆς κατέρρευσε τὸ κύμα εἰς τὰ καλὰ ῥέεθρα, δ 8. εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, Φ 382 f.

ΚΑΤΑΕΚΙΔΩ, ποι., κατασκιάζω, ἐπισκιάζω, μ 436 f.

ΚΑΤΑΕΜΪΣΩ [...], κατακαίω, «πυρὶ νῆας» I 653 f. (ἐν τμ.).

*ΚΑΤΑ-ΕΤΕΪΒΩ, καταπατώ, Τμ. 18, 4, ἐν τμ.

*ΚΑΤΑ-ΕΤΙΛΩ, καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ, «πρὸν σίλας» καταπέμπω γλυκεῖαν λάμψιν, Τμ. 7, 40.

ΚΑΤΑ-ΕΤΟΡΕΝΝΥΜΙ [...], ἢ ΚΑΤΑ-ΕΤΟΡΝΥΜΙ μεταγ. καταρύνουσα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: καταστροφῶν, ρ 32, ἀόρ. ἀ. κατεστέρεσα. 1) καταστρώνω, στρώνω κάτω, «κῶα» ρ 32, «ῥήγος» ν 73 (ἐν τμ.), φ 2 (ἐν τμ.). 2) ἐπιστρώνω, ὑπεράνω (τινός) στρώνω, «κάπετον λάσσειν» στρώνω τὸν τάφον ἀπ' ἐπάνω μετ' λίθους, Ω 798.

*ΚΑΤΑ-ΕΤΡΕΦΩ, ἀόρ. ἀ. κατέρρεψα, ἀναστρέφω, „ἀναποδογυρίζω“, «ποσσά τι» Τμ. Απ. 73.

ΚΑΤΑ-ΕΤΡΙΓΩ, ἐπικ., ἀόρ. β'. κατέστρυγον, φρίττω, „τρομάζω“, Ρ 694, «τινά» φρίττω πρὸς τινα, „τρομάζω τινά“, κ 113 (ἐν τμ.).

*ΚΑΤΑ-ΕΤΡΕΑΘΕ [...], ὄν, ἐπικ. κατὰσκληρος, «πέτρη» Τ. Έρμ. 124.

ΚΑΤΑΣΚΕΟΪΝ, ἴδ. ΚΑΤΕΪΝ.

ΚΑΤΑ-ΤΑΝΩ [...], ἴων. καὶ ποιητ., ἀόρ. ἀ. κατάνουσα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: κατετάνουσα, κατατάνύζω, καθ' ὅλακληρίαν τανύζω, „τεντώνω“, «ὄπλα» Τμ. 6, 34.

ΚΑΤΑ-ΤΕΪΝΩ, ἀόρ. κατέτεινα, «τεντώνω καλά», «κατὰ δ' ἡνία τέλειεν ὀπίσω» ἔλαυρε δυνατό τὰς ἡνίας ὀπίσω, Γ 261, Τ 394.

ΚΑΤΑ-ΤΗΚΩ, ἀόρ. κατέτηξα. 1) μεταβ. ἀνα-

λύω, „λυώνω“, «χίονα» τ 206. 2) Μίσ. κατατήχομαι, ἀναλύομαι, „λυώνω“ ἐντελῶς, «γῶν κατατήκεται» τ 205· μεταφ. «ἦτορ» κατατήκεται ἡ καρδία μου, Ὀδ. τ 436.

ΚΑΤΑ-ΤΙΘΗΜΙ [...], μέλ. καταθήσω, ἀόρ. ἀ. κατέθηκα, ἀόρ. β'. μόνον ἐν τῇ πλὴθ. ἐπικ. συγκομ. κατέθεμεν, κάθετε, κάθεσαν ἀντὶ τοῦ κατέθεμεν κτλ., ὅπου ἐπ. καταθείομεν ἀντὶ τοῦ καταθῶμεν, ἀπαφ. κατέθεμεν ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι μέσ. ἀόρ. β'. πλὴθ. κατέθεμεθα κτλ. ἀντὶ τοῦ κατέθεμεθα κτλ., γ'. πλὴθ. κατέθεντο, ὅπου καταθείομαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταθῆμαι, Χ 144. 1)

Ένεργ. βάλλω τι ἢ τινά κάτω μετὰ προσοχῆς, καταθέτω, «τι ἐπὶ χθονός· ἢ ἐπὶ χθονί» κατὰ γῆς, Γ 293, Ζ 473, «τινά ἐν λεγέεσσι» Σ 233, «τόξα ἐς μυχόν» π 285, «χλαῖναν ἐς μέγαρον ἐπὶ ὀρόνων» υ 96, «ὕπ' αἰθούσῃ» χ 449, «ἐκ καπνοῦ» ἴδ. ἐκ 4) β'.

2) τεύχεα πρόσθεν Ἀχιλλῆος· καταθέτω ἔμπροσθεν τοῦ Ἀχ., Τ 42 (ἐν τμ.), «τινά εἰς Ἰθάκην» ἀποδιδάσκω τινά εἰς τὴν Ἰθάκην, π 230, «ἐν Λυκίῃς δῆμψ» κατέθεσαν (ματινεγκόντες) εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκίας, Π 683, «ἐπ' αὐτῇ κεφαλῇ καταθέιντε» ἐπάνω του προσκολλησάντες τὰς κεφαλὰς (τόσον δηλ. πλῆσιον, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον προσκολλημένους τὰς κεφαλὰς), Ψ 384, ἴδερην· βάλλω (προσφέρω) κάθισμα, π 45, «εὐνήν, ἑῆμνια» διευθετῶ, στρώνω, τ 347, 599 (ἐν τμ.). β'.) δημοσίᾳ καταθέτω, «βάλλω», ὡς βραδέον, ω 91, «λίθητα» Ψ 267 κ. ἀ. Διαφέρει ὅπως οὖν τὸ «ἄεθλον καταθήσω» ὀλίγω καταστήσῃ, διατάξῃ ἀγῶνα, τ 572· γ'.) καταθέτω εἰς φύλαξιν, φυλάττω, «γάλα» ι 247, «μογλόν» ι 329· δ'.) ἀποθέτω, ὅτιω κατὰ μέρος «τόξα» φ 260. 2) Μίσ. ἀ.) καταθέτω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, εἰς ἴδιον μου χρῆσιν, «τεύχεα ἐπὶ γαίῃ» τὰ ὄπλα μου, Γ 444, Χ 444, «πόσιν καὶ βρῶσιν ἐν νηί» ν 79 κ. ἀ., «ὄπλα νηός» Τ. Απ. 457 ἐν τμ. β'.) ἐπὶ νεκροῦ, ἐνταφιάζω, ω 190· γ'.) ἔντα πατρὸς ἐς θάλαμον· βάλλω τὰ ὄπλα τοῦ πατρὸς μου εἰς τὴν ἀποθήκην μου, ἵνα τὰ φυλάξω, ι 47, 20· ὅθιν φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν, «τι ἐπὶ δόρυψ» σ 45.

*ΚΑΤΑ-ΤΡΙΩ, τρίζω, «τσιρίζω» δυνατῶς, ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν πτηνῶν, μυθ. κ. τ. τ. Βατρ. 88.

ΚΑΤΑ-ΤΡΙΧΩ [...], κατατρίβω, φθείρω· μεταφ. καταὀλίβω, καταπιέζω, «τινά» σ 309, π 84, «λαοὺς δόροισι» Ρ 225.

*ΚΑΤΑ-ΤΡΗΓΩ, ἀόρ. κατέτρωξα, τραγανίζω, «κοκκαλίζω», Βατρ. 426, 182.

ΚΑΤΑ-ΤΩΙ, ἐπὶ αὐτόθι, «εἰς τὸν τόπον», Ν 653, Ρ 535, Ω 470, κ 567, φ 55. (Ὁ Ὁδῆλος· καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διατρέσαντες τὴν λ. ἔγραψαν ἐν ἅπασιν ταῖς ἀνωτέρω χωρίοις· κατ' αὐθι, ἀποδίδοντες τὴν πρόθεσιν εἰς τὸ ῥῆμα. Ὁ δὲ Ἡέκκ. ἐν τῇ Β'· ἢ ὁ Ἀμείας ἀνεκάλεσαν πάλιν τὴν παλαιότεραν γραφὴν καταῶμι· χάριν τῆς ἀναλογίας.)

ΚΑΤΑΥΤΟΛΙ=τῇ προηγ., Φ 344, κατ' εἰκασίαν τοῦ Οὐολφίου, ὅστις ὁμοίως αὐτὸς τε ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδται (πλήν τοῦ Φαίσιος ἢ Βεκκέρου ἐν τῇ Β', ἐμμενάντων εἰς τὴν γραφὴν κατ' αὐτὸν) ἔγραψαν διηρημένως κατ' αὐτόθ' (ὁ δὲ Βαυμλίνος ὕφ' ἐν: καταυτόλι).

ΚΑΤΑ-ΦΑΓΕΙΝ, ἀπαρφ. τοῦ ὁρ. τοῦ ΚΑΤΕΙΟΙΩ. *ΚΑΤΑ-ΦΑΙΝΩ, καταφαινώ. Τό μέσ. καταφαινομαι, γίνομαι φανερός, *Υ. Ἀπ. 434.

ΚΑΤΑ-ΦΕΡΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. μέλ. κατοίσσμαι, «οὐ μ' ἄγος κατοίσσεται Ἄιδος εἴσω» τοῦ ὁποίου ἡ λύπη θά μὲ καταιδάσῃ μέσα εἰς τὸν Ἄδην, Χ 425 f.

*ΚΑΤΑ-ΦΟΙΝΙΣΘ [..ω..], ἕτερος τόπος τοῦ ΚΑΤΑΦΟΙΩ, μόνον ἐν τῇ ἐνεστ., καταφθίρω, ἐξαφανίζω, «τιμὴν» *Υ. Δήμ. 354.

ΚΑΤΑ-ΦΟΙΩ, ποι., μέλ. καταφθίσω, παθ. παρακ. κατεφθίμαι, ὑπερσ. κατεφθίμην, ὅπερ ἐν ταύτῃ εἶνε καὶ μέσ. ὁρ. β'. ἐπ. συγκε., ἀπαρφ. καταφθίσθαι, μετοχ. καταφθίμενος. 1) μεταβ. διαφθίρω, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω, τινά, ε 344. 2) ἐν τῇ παθ. καὶ μέσ. φωνῇ ἀμετάβ. ἐξαφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι, τελευτῶ, «πελιδιώνω», «ἦτα κατέφθιτο» ἦσαν τελεωμέναι αἱ τραγαί, δ 363. Ἰδίως ἡ μετοχ. τοῦ ὁρ. «καταφθίμενος» νεκρός, «ἀποθνήσκων», Χ 288, γ 496, «νεκρὸς καταφθίμενος» λ 494, καὶ ὡς οὐσιαστ. *Υ. Δήμ. 478.

ΚΑΤΑ-ΦΛΕΓΩ, μέλ. φω, κατακαίω, «πάντα πυρὶ» Χ 512 f.

ΚΑΤΑ-ΦΥΛΛΩΝ [..ω..], ἐπ. ἐπὶ, κατὰ φυλάς, εἰς φυλάς διηρημένοι, Β 668 f.

ΚΑΤΑ-ΧΕΩ, ἐπ. ὁρ. α. κατέχευα, μέσ. ὁρ. ἐπικ. συγκεκορ. καὶ μέ παθ. σημασι. κατέχυτο (μόνον ἐν τμ.) καὶ κατέχυντο, μ 441. 1) κυρ. α.) ἐπὶ βευστῶν πραγμάτων, χέω κατὰ τινος, ἐπιχέω, «χύνω ἐπάνω», «ἐλαίον χαιτῶν τινί» ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά τινος, Ψ 282, «ὕδωρ τινί» Ξ 435, «ψιδάς ἔραξε» Π 459, «δάκρυ» γύνω δάκρυ, (τό ὅπ. βεδαίως πίπτει κάτω) δ 556, κ 204. β.) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, καταβρίπτω, ἐπιβρίπτω, ἀφίνω νά καταπέσῃ, «χίονα, νιράδας» τ 206, Μ 458, «πίπλον ἐπ' οὐδαί» Ε 734, «θύελλα χυμαί» Ζ 434, «ταίχος εἰς ἔλα» Η 461, «ἦνία» Ρ 649. ὡσαύτως «περά» ο 527 (ἐν τμ.). 2) μεταφ. ἐπιγίω, διαχέω, ἐφαπλώνω ἐπὶ τινός τι, ἡ περιβάλλω, περικαλύπτω τινά διὰ τινος, «ὀμύλην, ὀλύν, χάρην τινί» Γ 40, η 42, β 42, θ 49, «ἀλεγγεῖν, αἶτος, οὐκ εἶδα τινί» ἐπιβρίπτω κατὰ τινος, Ψ 408, λ 433, ε 38, χ 463, «πλοῦτόν τινι» Β 670, παθ. «κῆδ' ἄγος γύντο ὀφθαλμοῖσι» λύπη διεχύθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, Υ 282.

ΚΑΤΑ-ΧΘΟΝΙΟΣ, ὄν, χθόνιος, ὑπόγειος, «Ζεὺς» τοῦτέστιν ὁ Ἄδης, Ι 457 f.

ΚΑΤΕΛΕΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΓΝΙΜΙ.

ΚΑΤΕΛΩ, μέλ. κατέδομαι, παρακ. ἐνεργ. κατέ-
 ἰδα ἐν τμ. Ρ 542: κατατρώγω, καταβί-

βρώσκω, κυριολ. ἐπὶ ζώων, μετ' αἰτ., Τ 34, φ 363, Ρ 542 (ἐν τμ.) κ. α. Μεταφ. «ὄκνον, βλο-
 τον, κτήνη» «τρώγω τὸ βιό, τὰ κτήματα», δ 237, ν 369, 534 κ. α. Τροπικ. «ἐν θυμὸν κα-
 τέδει» «τρώγει τὴν καρδίαν του», «τρώγεται», μελεγγολῆ, Ζ 202.

ΚΑΤΕ(Γ)ΕΡΓΕΝΙΜΙ [..ω..], καὶ κατε(Γ)έργω, ὁρ. κατέρξα, [κατεργάω], κατακλείω, ἐγ-
 κλείω, «κατὰ συρρίπτον ἔργον» κ 238, «κα-
 τέρεν βοῦς» *Υ. Ερμ. 356.

ΚΑΤΕΙΩ, ποι.=ΚΑΤΑΛΕΙΩ. 1) Ἐνεργ. ἀφί-
 νω νά κατασταλάξῃ, γύνω κατ' ὀλίγον, «δάκρυ» Π 4, φ 86 κ. α. ἐν τμ. 2) Μέσ. κα-
 τασταλάξω, γύνομαι κατ' ὀλίγον, καταβ-
 βέω, «δάκρυ κατείδετο παρειῶν» κατεστάλαξε
 τὸ δάκρυ ἐπὶ τῶν παρειῶν, Ω 794 ἐπὶ ὕδατος,
 Ο 37, Φ 264, ε 185. Μεταφ. «κατείδετο αἶων»
 παρήργετο, ε 152.

ΚΑΤΕΙΩΩ, μετ. κατιδών, Δ 508, Βατρ. 44,
 ἔλλειπτ. ὁρ. τοῦ καθορέω, βλίσκω πρὸς τὰ
 κάτω.

ΚΑΤΕΙΩΩ, μέλ. ὥω, περιτυλίσσω, περι-
 καλύπτω, καταχώνω, τινά, «φαράδοις» διὰ
 (ἢ ἐντός) τῆς ἄμμου, Φ 348 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΙΩΜΙ (εἶμι), μετοχ. κατιών, μέσ. ὁρ. ἐπ.
 κατασιεύω, ἴδ. ΕΙΜΙ. 1) κατέρχομαι, κα-
 ταβαίνω, «ἰδθην» Δ 475, «ἀγρόθεν» ἐκ τοῦ
 ἀγροῦ (εἰς τὴν οἰκίαν) ἐπανέρχομαι, ν 267,
 «ὅμον Ἀἰδος, Ἀιδόδε» εἰς τὸν Ἄδην, Ξ
 457, Τ 294, «ποταμόδε» κ 459, «εἰς ἄστυ» ο
 505. 2) μεταφ. α.) ἐπὶ ποταμοῦ καταβρέω,
 «καταβαίνω», Α 492. β.) ἐπὶ πλοίου, [κα-
 τάγομαι], «ἀράζω», «εἰς λιμένα» π 472. γ.)
 ἐπὶ βέλου καταπίπτω, «ὄθι (δόρυ) κατασιεστο
 γαίης» ὅπου τῇ γῆς κατέπεσε. Α 358.

ΚΑΤΕΚΤΛΩΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΤΕΙΩ.

ΚΑΤΕΝΑΙΩ, ποι., μόνον ἐν τῇ μέσ. ὁρ. α.
 κατενηράμην, ἀποκτείνω, φονεύω, «σκοτώ-
 νω», «χαλκῷ» λ 519 f.

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΩ, ἐπὶ, «καταντικρύ», ἐναν-
 τίον, «τινί» Φ 567 f.

*ΚΑΤΕΝΥΝΟΘΕ, ἀρχαῖος παρακείμενος μὲ σημ.
 ἐνεστ. καὶ παρατ. κατὰκειμαι, ἐπικειμαι,
 «κόμαι κατενύνοθεν ὦμος» αἱ κόμαι κατακα-
 λύπτουσι τοὺς ὦμους (κατὰ δὲ τὸν Γοῦδελαν:
 κατέλαμπον ἐπὶ τῶν ὤμων) *Υ. Δήμ. 280. Τὸ
 λεγόμενον Πινδαρικὸν σχῆμα (τὴν σύνταξιν δηλ.
 ῥήματος ἐνικ. μετὰ πληθ. ὑποκειμένου γένους
 ἀρσ. ἢ θηλ.) ἐξηγεῖ ὁ μὲν Ῥύγκενος καὶ ὁ Οὐόσ-
 σιος ὡς ἐκ τῆς περιλήπτικῆς ἐννοίας τοῦ «κό-
 μαι» (=κόμη), ὁ δὲ Φράγκε ὑποθέτειν ὅτι οἱ
 τύποι: ἐνύνοθε καὶ ἀνύνοθε, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἄλ-
 λος κλιτὸς σχηματισμὸς εὐρίσκεται, ἰδεωρῶντο
 τρόπον τινά ὡς ἐπὶ ῥήματα, δηλ. ἀκλιτοί, ἐπομ.
 ἐδόναντο καὶ μετὰ πληθ. ὑποκειμένου νά συν-
 ταχθῶσι. Περί δὲ τῆς ἐτομολ. ἴδ. ἐΠΕΝΥΝΟΘΕ.

ΚΑΤΕΝΩΠΑ (ἐκ τοῦ ἐνώψ, ἀπηργασμένου οὐ-
 σιαστ. ἐντὶ τοῦ κνήμῃ) ἐπὶ, κατὰ πρόσωπον,

Ο 320 f. (Ο Σπίτζν. και Βαυμλ. γράφει διηρημα-
κατ' ἐν ὧπα).

ΚΑΤΕΠΛΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΑΤΕΠΛΑΛΟΜΑΙ.

ΚΑΤΕΠΑΛΑΤΟ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΑΛΑΛΟ.

ΚΑΤΕΠΕΙΓΩ, „βιάζω“, (κατα)πιέζω, στε-
νοχωρῶ, Ψ 623 (ἐν τμ.).

ΚΑΤ'ΕΠΕΦΘΟΝ, ΕΞ, Ε, ἐπ. ἀόρ. (ἔπεφθον, ἴδ.
ΦΕΝ-) ἀπέκτεινα, ἐφόνευσά, τινά, Ζ 483, γ
252 κ. α. Ἡ μετοχή πρότερον ἐτονίζετο, ἔτι
δὲ καὶ νῦν παρὰ Διόδωρ. καὶ Φαίσι, ἀνωμαλῶς·
καταπέφθων, Ρ 539.

ΚΑΤ'ΕΡΕΪΗΝ, κυρ. μεταβ. κατακρημνίζω· ἐν δὲ
τῷ τῷ κρημνισμῷ παρακ. κατερήριπα ἀμετάβατ.
κακαπέπτω, κατακρημνίζομαι, ἐπὶ τείχους,
*Π. Ε 55· μεταφ. „κατέρηριον ἔργα αἰχμηῶν“ κα-
τίπεσον, κατατρέφηναι, Ε 92.

ΚΑΤ'ΕΡΗΤΙΩ[...], κατακρατῶ, ἐμποδίζω,
καταστέλλω, ἀποτρέπω, τινά, θέλοντα νά
ἀπέλθῃ, Ι 465, τ 545, ε 31.

ΚΑΤ'ΕΡΥΚΑΝΟ[...], ποι. Ω 248 f, καὶ ΚΑ-
Τ'ΕΡΥΚΑ[...], „κρατῶ“, ἀναγκαιτίζω, ἐμ-
ποδίζω, κωλύω, τινά, Ζ 492, 548, Ψ 491, α
315, γ 345 κ. α. Ψ 734, χ 409. Παθ. κρατοῦμαι,
ἐμποδίζομαι, χρονοτριβῶ, α 197, δ 498.

ΚΑΤ'ΕΡΩ[...], ἀόρ. α. κατέρουσα, παθ. πα-
ρακ. κατέρουμαι, καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν
πλοίων τῶν ἀπὸ τῆς ἑσχρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν
συρομένων, *Ὀδ. ε 264 κ. α. Παθ. Θ 454, Ε
332, τ 289.

ΚΑΤ'ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. κατελεύσομαι, ἀόρ.
κατέλθον καὶ ποι. κατέλθων, ἀπαρρ. κατελθόμεν
ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατελθεῖν. α.) κατέρχομαι, κα-
ταβαίνω, „ὀυλύμποιο“ ἐκ τοῦ *Ὀλ., Γ 425, „εἰς
οὐρανοῦ“ Ζ 409, „ἐπὶ τινά“ α 304. Ἰδίως „Αἰ-
δός·δε ἡ Αἰδὸς εἶσω“ εἰς τὸν Ἄδην, Ζ 284, Η
330, κ 560 κ. α., ἐν γένει δὲ ἀπὸ ὑψηλότερου τινὸς
τόπου εἰς χαμηλότερον, οἷον ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρων
εἰς τὴν παραλίαν, „ἐπὶ νῆα“ ὅπου ἴσταται ἡ
ναῦς, α 303 κ. α. ὡσαύτως καὶ λ 488 ἀπὸ τοῦ
(ὑψηλότερον καμίνου) ἀγροῦ εἰς τὴν (παρὰ τὴν
θάλασσαν) πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς
τὴν παραλίαν, εἰς τὸν λιμένα, κατάγομαι, α
482, ω 445· β.) μεταφ. ἐπὶ βράχου ἀπορρή-
γνυμένου καὶ κατακυλινδουμένου, ι 484, 544.

ΚΑΤ'ΕΡΩΙΩ, παρτε. κατέσθω, ἀόρ. κατέφαγον,
μόνον ἐν τμ. Β 347, κατατρώγω, καταδι-
βρώσκω, Β 344, Γ 23, α 9, καταβροχθίζω,
Φ 24, „ζωήν“ π 429.

ΚΑΤ'ΕΞΙΤΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΕΚΤΟΜΑΙ.

ΚΑΤ'ΕΥΛΙΩ, παθ. ἀόρ. α. κατευνάσθην, κα-
τακλίνω, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλινόμεναι,
ἵνα κοιμηθῶ, „πλαγιάζω“, Γ 448 f.

ΚΑΤ'ΕΥΚΛΑ=τῇ προηγ., ὁδ. μέλ. -ήσω, ἀόρ.
κατεύνησα καὶ παθ. κατευνήθην, Ε 245, 248.
Παθ. δ 444, 424.

ΚΑΤ'ΕΦΛΑΛΟΜΑΙ, ἀόρ. ἐπικ. συγκεκ. μεταφ.
κατεπάλμενος, καταπηδῶ, πεδῶ (ἵνα ὀρμήσω)
κατεπάνω τινός, Α 94 f.

ΚΑΤ'ΕΧΩ, μέλ. καθίζω, ἀόρ. β'. κατέσχον, καὶ
μέσ. κατεσχόμην, μετοχ. κατασχόμενος, ἔτι δὲ
ποι. ἐκτενέσθ. ἀόρ. β'. κατέσχιον (ἴδ. ἐκκ ἐν
ἀρχ.), γ'. ἐν. ἐπικ. κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε,
Λ 702. Α'.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. α.) κρατῶ
κάτω, „κεφαλὴν“ ω 242· β.) κρατῶ ὀπίσω,
ἐμποδίζω, ἀναγκαιτίζω, τινά, Λ 702, Ο 486,
γ 284, ο 200. Παθ. „ἤλρι κατέχοντο“ κατέ-
χοντα, κατεκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς ὀμίλης, Ρ
368, 644, πρδλ. κατίεχ. Μεταφ. ἐπὶ κατα-
στάσεων, „οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε
πόδας τε“ κατέχει ἡ παραλύει τὸ γῆρας τὰς χεῖρας
ἢ τοὺς πόδας του, λ 497· γ') κατέχω, ἔχω
κατεκλημμένον, εἰς καθαρῶς τοπικὴν σημή., Β
560· ἀλλαχού δὲ μάλλον εἰς τροπ. σημή. „νὺς κα-
τέχ' οὐρανόν“ κατεκάλυπτε, ν 269, „οὐλήν κα-
τέχετο νεφέσσι“ ι 445. Ἰδίως δὲ περὶ τοῦ χώμα-
τος, τῆς γῆς τῆς καλυπτούσης τοὺς νεκρούς, οἷον
„κάτεχεν φουίχος αἶα“ Γ 243, Σ 332, λ 304,
549 κ. α. „πρὶν καὶ τινὰ γὰρ καθίζει“ πρὸ τοῦ
μάλις θέλει καλύψῃ αὐτοὺς ἡ γῆ, Η 629, ν 427,
ο 34, „ἀλλὰ τῷ πᾶν πεδίον κατέχευε“ πληροῦσαι,
Η 79, „εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον“ ι 6. 2)
ἀμετάβ. „πιδάνω“, προσορμίζομαι, προσεγ-
γίζω, „κατέσχιον θορῶνδος“ Γ. Δῆμ. 426.
Β'.) Μέσ. καλύπτομαι, „κατασχεμένη ἐσθῆς“
Γ 449, „πρὸς ὅσα χερσὶν“ τ 361.

ΚΑΤ'ΗΠΙΩ, καταπραύνω, παθ. „ὀδύναί
κατηπιώντω“ ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατηπιῶντο, δ. δ.
κατηπραύνοντο, Ε 447 f.

ΚΑΤ'ΗΡΕΦΩ, ἐπ. (ἐρίφω), κυρ. κατεστεγα-
σμένος, „σκεπασμένος“, „σταθμοί, κλισίαι“
Σ 589· ὅθεν θολωτός, κατὰ στεγὰς, „σπίτας“
ν 349, „δῶφοντι“ ὑπὸ δαφνῶν κεκαλυμμένοις,
κατεσκεπασμένοις, ι 483· μεταφ. „κῆμα“, ὡς στέγη
ἐπικρεμάμενον, ἐπικείμενον, τὸ ὅποιον καταπλα-
κύνει, ε 367 (δ Δοιδερ.). Ἰερμηνεύει σκοτεινόν
κῆμα, ἄνευ ἀνάγκης. ἢ διότι τὸ ἐπὶ (ἐνταῦθα
δύναται κέλ्लιστα νά ἐκληθῇ ὡς ἐνεργητικόν,
ἐν-φ ἀλλαχού εἶνε παθητ.).

ΚΑΤ'ΗΡΙΩ, ἴδ. ΚΑΤΕΡΕΪΩ.

ΚΑΤ'ΗΦΕΩ, ἡ (κατηφής) κατήφεια, „κα-
τσοφά“, (ἢ ἡ τροπὴ τοῦ η εἰς ου εἶνε γνω-
στὴ ἐν τῇ καθομ. ἐκ τοῦ σουσάμι, σουσιᾶ, σου-
μίζω=σησάμι, σησιᾶ κτλ.), ταπεινότητα, καται-
σχύνη, *Π. Γ 54, Ρ 556 „σοὶ ἐγώ—κατηφείῃ
καὶ θυεῖδος ᾄδεται“ Π 498.

ΚΑΤ'ΗΦΩ (κατηφής), ἀόρ. α. κατήφισα, „κα-
τσοφιάζω“, σκυθρωπάζω, Χ 293, „εὐ
θυμῷ“ π 342.

ΚΑΤ'ΗΦΩΣ, ἐπ. „κατσοφιασμένος“, τατα-
πεινωμένος, κατησχυνμένος, περίλυπος, ω
432 f. (Ἐτομολογᾶται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους
καί τινες τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κατὰ φάος, οἷον εἰ
καταφάης, κατὰ τὰ φάη (τοῦ) ὀφθαλμοῦς) βάλ-
λων κατὰ δὲ τὸν Δοιδερ. ἐκ τοῦ καθάπτω-
μαι, οἷον εἰ ἐπισημῶς ἀξίος. Ὁρθότερον ἐτυ-
μολογεῖ ὁ Δούτζερς ἐκ τῆς ρίζης λφ ἢ λφ,

συγγενούς, πρὸς τὸ ἀφ-νω, ἐξ-απ-ίνης καὶ ἀπ-τομαι, οἰονεὶ ἐντελῶς πιασμένος, ἢ κατὰ-πληκτος ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἢ λύπης).

ΚΑΤΗΦΩΝ, ὄνομα, ἢ, = ΚΑΤΗΦΕΙΝ, κατήφεια, αἰσχος, ὀνειδος, ὡς οὐσ. συγκεκριμ. μόνον Ω 253 f, ἔθλο ὁ Πρίαμος ὀνειδίζων τοὺς ἐπιζών-τας υἱοὺς του, ἵνα καταστήσῃ ἐντονωτέραν τὴν ἐπιτίμησιν, μεταχειρίζεται τὸ θηλ. «κατηφόνες» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἀρρενωποὺς καὶ ἀνδρείους πετόντας ἄλλους υἱοὺς του.

ΚΑΤΟΑΝΕ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΝΗΣΚΩ.

ΚΑΤΟΛΨΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΛΨΤΩ.

ΚΑΤΟΜΕΝ, ΚΑΤΟΜΕΝ, ΚΑΤΟΕΤΕ, ΚΑΤΟΕΣΑΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΤΙΟΜΗ.

ΚΑΤΙΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατινεῖναι, ἴδ. ΚΑΤΕΙΜΗ. ΚΑΤΙΣΧΛΩ [-ω.] = ΚΑΤΙΣΧΩ, κατέχω, κατα-στέλλω, τ 42 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΙΣΧΩ, ἐπ. καὶ ΚΑΤΑΙΣΧΩ (ὅπ. ἴδ.), ἑτερ. τό-πος τοῦ ΚΑΤΕΧΩ, κρόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρσι.

1) Ἐνεργ. ἄ.), «κρατῶ», ἐμποδίζω, «ἔπης» Ψ 321 μεταφ. «θυροῦ μένος» τὴν ὁρμήν τῆς ψυχῆς καταστέλλω, ἴμ. 7, 44. 6.) κρα-τῶ, διευθύνω, προσορμίζω, «νῆα» λ 456 (πρὸλ. ΚΑΤΕΡΣΩΜΑΙ). 2) Μίσ. κρατῶ, κατέ-χω ὡς ἐμαυτὸν, Β 233.

ΚΑΤ-ΟΙΣΩΜΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΦΕΡΩ.

ΚΑΤ-ΟΙΣΙΣΘΕ καὶ πρὸ φων. ΚΑΤΟΙΣΙΣΘΕΝ, ἐπὶ β.

1) τοπικ. ὀπίσθεν, ὀπίσω, «ἀπ' ὀπίσω», Ψ 505, γ 92, «νέος» μ 148. 2) χρον. «κατό-πιν», ὕστερον, ἔπειτα, γ 40, ω 546, «κατ. ληϊσθαι» ἀφίνω ὀπίσω μου, δηλ. μετὰ θάνατον, φ 116.

*ΚΑΤΟΠΤΗΣ, οὐ, ὁ, μάλλον ποι. (καθ-ορῶ), κατὰσκοπος, κατοπτρευτής, ἴ. Ἐρμ. 372.

*ΚΑΤΟΡΟΦΑ, καταπηδῶ, καταβαίνω ὁρ-μητικῶς, ἴ. Διρ. 342.

*ΚΑΤΟΤΑΔΙΟΣ, ὄν (κατ' οὐδας), καταχθόνιος, ὁπόγειος, ἴ. Ἐρμ. 442.

*ΚΑΤΙΛΑΝΤΕΑΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΛΑΝΙΩ.

ΚΑΤΩ [-ω.], ἐπὶ β. (κατά), «κάτω», πρὸς τὰ κάτω, «ἔλχω» Ρ 136, «ὁρόων» ψ 91.

ΚΑΤΩΘΕΑ, ὠθώ, σπρώχνω κάτω, Π 440 (ἐν τμ.) f.

ΚΑΤΩΜΛΑΔΙΟΣ [-ω.], η, ὄν, ἐπικ. (κατά, ὦμος) ὁ μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῶν ὠμων κινουμέ-νου βραχίονος ριπτόμενος, τούτεστι ὁ μεθ' ὁρ-μῆς τῆς ὁρμῆς ριπτόμενος, ἐπὶ β. τοῦ «δι-σκου» Ψ 434 f. ἴδ. τὴν ἐπομένην λ.

ΚΑΤΩΜΛΑΔΩΝ [-ω.] (κατά, ὦμος), ἐπ. ἐπὶ β., κι-νῶν ἀπὸ τῶν ὠμων τὴν χεῖρα, τούτεστι πάση τῇ δυνάμει τῆς χειρὸς χρώμενος (διότι ἡ δύνα-μις τῆς χειρὸς διαφέρει, ὡς γνωστόν, καθ' ὅσον κινεῖται ἀπὸ τοῦ καρπού ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἢ ἀπὸ τοῦ ὠμου καὶ κάτω), μὲ ὅλην τὴν δύνα-μιν, «ἐλαύνω» μασιζῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἴλ. Ο 352, Ψ 500. (Ταῦτα κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὁρθότερον βεβαίως ἢ ὡς τινες τῶν ἀρχαίων γραμ-ματικῶν ἐρμηνεύσαι: κατὰ τῶν ὠμων τῶν ἰππων).

*ΚΑΤΩΡ, ὄρος, ὁ, ἀγνωστος ἢ διεφθαρμένη λ. ἴμ. 6 (7), 55, ἢν τινες ἐκ τοῦ κάζω, κέκα-σμαι ἐτυμολογοῦντες ἐρμηνεύουσιν ἀρχων. Τὰς δὲ διορθώσεις ἴδ. παρὰ Βασυμελάτρω ἐν τῇ ἐκδ. τῶν ἴμων.

ΚΑΤΩΡΙΣ, γκωρ, ὁ, ἡ, δοτ. πληθ. καταωρυγέ-σσαι, ὡς ἐξ ὀνομ. καταωρυγῆς (κατ-ορύσσω), εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμένους, χωμένους, «κατω-ρυγέσαι λιθοῖσι» ἴδ. ζ 267, ι 185.

ΚΑΪΚΩΝΕ, οἱ, ἔθνος ὄχι Ἑλληνικόν, ἀλλ', ὡς εἰκάζεται, Πελασγικόν. Κατῶκουν δὲ ἄ.) οἱ μὲν αὐτῶν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (καὶ μετέπειτα ἰδίως ἐν Βιθυνίᾳ ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Μαριανδυνῶν μέχρι τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου) Κ 429, Γ 329. Ἐπὶ Σπράδωνος οὗτοι εἶχον ἐκλειψῆ· 6.) οἱ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, γ 366, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ περὶ τὴν Δύμην. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Στρίβ. 8, 3, 17 περὶ αὐτῶν ὑπάρχον πολλὰ παραδόσεις, καὶ κατὰ τινες μὲν αὐτῶν ἐκαλοῦντο πάντες οἱ Ἑπιοὶ ἢ Καυκῶνες· κατ' ἄλλας δὲ εἶχον ὅσω κεχωρισμένας κατοί-κτας, τινὲς μὲν οἰκοῦντες ἐν Τριφυλίᾳ, τινὲς δὲ ἐν Κοίλῃ Ἠλίδι καὶ παρὰ τὴν Δύμην. Πρὸλ. Ἰρὸδ. 4, 147, 4, 148.

ΚΑΤΑΪΣ, ὁ, κυρ. «τὸ κατάνει», παρ' Ὁμ. δὲ κατὰ τὸν Σχολ. τὸ ἄκρον τοῦ δάρματος ἢ στειλεὸς (στειλειαρὶς) τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν αὐλὸν τῆς λόγχης, Ν 462, 608, Π 445· ἐπὶ δὲ κώπη, λαβὴ τοῦ ξίφους, Π 338, ἴλ.

ΚΑΪΜΑ, τὸ (καίω), καύμα, καύσων, «καυ-σις» (προφ. κάψα) ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου, Ε 865 f.

ΚΑΪΣΤΕΙΡΑ, ἐπιθετ. θηλ. (καίω), καυστική, θερμή, πεισματῶδες, «μάχη» ἴλ. Δ 342, Μ 316.

ΚΑΪΣΤΡΙΟΣ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΑΪΣΤΡΟΣ, ποτ. τῆς Ἰωνίας, πηγάζων ἐν Λυδία καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Ἐφεσον, τανῶν Ἀκ-κάρ-σού, Β 461 (κατὰ παλαιάν, ἀπὸ ἐτυμολ. «ὡς διὰ κεκαυμένης ῥέων»).

ΚΑΦ-, κατ' ἄλλους δὲ ΚΑΠ-, ἀρχαία ῥίζα, ση-μαίνουσα τὸ πνέω, χαλεπῶς ἀναπνέω, ἐκ-πνέω, ἀγωνιῶ, ἐξ ἧς μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ πα-ρακειμ. κατ' αἰτ. «κεκαφῆντα θυμόν» τὴν ἐκ-πνέουσαν, ἀγωνιώσαν ψυχὴν, Ε 698, ι 468. Ἐντεῖθεν καὶ τὸ καπύω, καὶ ὁ καπνός.

Κῆ, Κῆν, μῆριον ἐγκλιτικόν ἰδιάζον εἰς τὴν ἐπικ., Αἰολ. καὶ Δωρικὴν διάλεκτον (ἐν ᾗ ἔχει τὸν τύπον κᾶ), ὅμοιον μὲν κατὰ τὴν χρῆσιν πρὸς τὸ μῆριον ἄν, ἀλλὰ βεβαίως ὄχι ἐντελῶς ταῦτο-σήμεναι, οὐ μόνον διότι εὐρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῇ αὐτῇ χωρίᾳ παραλλήλως κείμενα, ὡς ἐν τοῖς Α 487, Ν 427, Ω 437, ι 361, ζ 259, ι 334, ἀλλὰ ἢ διότι τὸ κῆ συντάσσεται μετὰ χρό-νων, μεθ' ὧν ἡ οὐδέποτε ἢ σπανιότατα συντάσ-σεται τὸ ἄν. (Μεταβῆ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων γνωμῶν τῶν περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ θεμελιώ-δους σημασίας τοῦ μῆριος τούτου πιθανωτάτη φαίνεται εἰς τὴν ἡ τοῦ Ρόστου. Κατὰ ταύτην πα-ράγεται μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὰ

ἐκεῖνος, κεῖνος, ἐκεῖ, ἐκεῖ δὲ σγλῆν πρὸς τὸ εἰ, ὅταν τὸ τότε πρὸς τὸ ὅτε, τὴν δὲ πρότασιν, ἐν ἣ κεῖται, χαρακτηρίζει ὡς ἀπόδοσιν ὑποθετικῆς τινος προτάσεως, εἴτε πραγματικῶς ὑπαρχούσης ἐν τῇ λόγῳ, εἴτε καὶ ἔξωθεν εὐκόλως ἐξυπακουομένης· ἐπομένως μεταφράζεται ὅπως καὶ τὸ ἀν. Ἄλλοι δὲ ἦσαν πιθανῶς παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ καί, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Ἰων. κή (=πή, παρ' Ἀττικοῖς) καὶ ἄλλοι ἀλλαγῶθεν. Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν ὅμως οἱ πλείστοι θεωροῦσιν αὐτὸ = ἀν). Συντάσσεται·

Α'. Μεθ' ὀριστικῆς. Ὡς ἐντός καθαρῶς ὑποθετικῶν λόγων, μετὰ χρόνων ἱστορικῶν α.) ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθέσεως ὑπαρχούσης καὶ ῥητῶς ἐκφερομένης ἐν τῇ λόγῳ, ὅτε σημαίνει ὅτι τὸ διὰ τοῦ ἐπομένου (ἀποδόσεως) ἐκφραζόμενον ἤθελεν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἀν συνεδαινεῖν ἢ ἐδύνατο νὰ συμβῇ τὸ διὰ τοῦ ἡγουμένου (ἢ τῆς ὑποθέσεως) ἐκφραζόμενον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο δὲν συνέβη, ἢ δὲν δύναται νὰ συμβῇ, διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο δὲν συνέβη ἢ δὲν συμβαίνει, π. χ. «καὶ νὺ κεν ἐν νήσοι πέτον φεύοντες· Ἀχαιοί, εἰ μὴ Τυδείδῃ κέκλετ' Ὀδυσσεύς» Δ 344, πρβλ. Ε 679, Θ 90 κ. ἀ., «εἰ δὲ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένεω ὦδ' ἀδελγός, καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθας ἐνέρι-τερος Οὐρανίωνων» Ε 898. Ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ ἡγουμένον διὰ μετοχῆς ἐκφράζεται· «ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐπιβήπας θυμῳ» (ἐνθα τὸ ἰδὼν=εἰ εἶδες), ω 90, «ἐνθα ἔ' ἄκνους (ἐξυπακ. ὦν) ἀνὴρ δοιοῦς ἐξήρατο μισθοῦς» ἀν ὑπῆρχεν ἀνὴρ ἄκνους (μὴ ἔχων ἀνάγκην ὕπνου), θά ἐλαμ-θανε δῶα μισθοῦς, κ 84, πρβλ. Ε 22· β.) εἰς προτάσεις· κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτως, ἐν αἷς ἡ ὑπόθεσις ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, π. χ. Γ 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδήμενοι, ἢ τέ κεν λαῖνον ἔσσο χιτώνας» εἰ δὲ μὴ (ἦσαν δηλ. οἱ Τρῶες μάλα δευδήμενοι) θά ἐνέδυσσο λίθινον χιτῶνα· ὡσαύτως Ε 885 «ἀλλὰ μ' ὑπὴν-νικαν ταχέες πόδες» ἢ τέ κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον· ἄλλως (εἰ μὴ δηλ. μ' ὑπὴν-νικαν ταχ. πόδες) κτλ. Ἐνίοτε δὲ ἡ ὑπόθεσις περιλαμβάνεται ἐν τινι ἐπομένῃ ἐναντιωματικῇ προτάσει, οἷον «καὶ νὺ κεν ἀσκηθῇς ἰκόμεν ἔε πα-τρὶδα γαίαν, ἀλλὰ μὲ κῶμα—ἀπέωσεν» τούτῳ εἰ μὴ με κῶμα—ἀπέωσεν, (ἀλλ' ἐπειδὴ με κῶμ' ἀπέωσεν, οὐκ ἀσκηθῇς ἰκόμεν) ι 79 κ. ἀ. 2) Σημαίνει ὅτι τὸ λεγόμενον εἶνε μὲν ἴδια τοῦ λε-γοντος κρίσις, ἀλλ' ἀναλόγως τῶν περιστάσεων μετὰ μάλιστα ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδο-κᾶται νὰ ἐπαληθεύσῃ, πιστεύω, θαρρῶς, βε-βαίως· α.) μετ' ἐνεστώτος· μόνον Ξ 484 «τῷ καὶ κί τις εὐχεται ἀνὴρ γυναικὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτήρα λιπέσθαι» διὰ τοῦτο, πιστεύω, ἔ' ἐπιθυμεῖ τις κτλ. Ἄλλαγοῦ δὲ τὸ κ' ἐκκλητίον· καί, οἷον γ 255, ἡ διαμρῶντι νῦν ἡ ἐγκλι-οις, οἷον ε 86 «ἐθέλοις» ἀντὶ τοῦ ἐθέλεις, α 316 «ἀνώγει» ἀντὶ τοῦ ἀνώγει. Πρβλ. καὶ κᾶκκνιμι ἐν ἀρχῇ· β.) μεθ' ἱστορικοῦ χρόνου,

«ἢ γὰρ μιν ζῶν γε κίχῃσαι, ἢ κεν Ὀρέστης κτείνεν» ἢ θά τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ. (ἢ, πι-στώ, τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ.), δ 546· (ἀλλ' ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει καὶ ἀντὶ τοῦ κεν). Ἄλ-λαγοῦ δὲ τὸ κ'—καί, οἷον Ν 734. Ἄλλα δὲ πάλιν χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἀνάγον-ται εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν περίστασιν 4) β.), οἷον «Ἰππῶν ἐπιβήτορας, οἷς κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεικός· πολέμοιοι» οἷτινες (Ἰπποὶ) δύ-νανται (θὰ ἐδύναντο) τάχιστα νὰ ἀποφασίσωσι τὸν μέγαν ἀγῶνα τοῦ πολέμου (ὅταν δηλ. ὁδῇ (ἐν ἐδιδετο) περίστασις εἰς αὐτούς), σ 263· ὡσαύτως «ἢ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδῃσαν, ὅς κεν ἔμ' ἐνδοκίως ἐφίλει» ὅς· θὰ μὲ ἡγάπα... (ἀν δηλ. ἐπανήρχετο) ε 62 ἔν 206 ἔν 25· γ.) συχνό-τατα μετὰ τοῦ μέλλοντος· α.) ἐν ἀποτελεῖ προ-τάσει, «καὶ κε τις ὦδ' ἐρίει» ἔ' ταῦτα, πιστεύω, θὰ εἴπῃ τις, Δ 476 κ. ἀ., «οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους· ἐναυτοὺς ἔλκε' ἀπαλθῆσθαι» Θ 405, «οὐδὲ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμῆσαι» οὐδεὶς βεβαίως, Ι 64, πρβλ. Α 439, 523, Γ 438, Ι 262 κ. ἀ. β.) ἐν υποθετικῇ προτάσει, «εἰ κ' ἐνὶ σ' ἀφραίνοντα κίχῃσμαι» ἀν ἴσως, ἀν τυ-χὸν σ' εἴρω, Β 238, Ο 213· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τῇ ἐάν μεθ' ὑποτακτικῆς· γ.) ἐν τῇ ἐξηραμένη ἐ-ρωτήσει, «νόησον ἢ κεν μιν ἐρύσσει» ἢ (ἢ) κεν ἐάσει· ἀν ἴσως θὰ τὸν ἀώσῃ, Γ 344, «φρέσ-σομαι εἰ κεν νῶϊ δυνασάμεθ' ἀντιπείσθαι» π 238, πρβλ. Φ 226, α 524· εἰ δὲ καὶ μεθ' ὑπο-τακτικῆς συγχρόνως (ἔτε τῇ μέλλοντι τῆς ὀρι-στικῆς τότε ἰσοδυναμοῦσα)· «τῷ οὐκ οἶδ' εἰ (ἢ) κεν μ' ἀνέσει θεός, ἢ (ἢ) κεν ἀλῶμαι» σ 205 (||. Ἄλλ' ἐνταῦθα τινες διορθοῦσι τὸ ἀνέσει εἰς εὐκτικ. ἀνέσαι)· δ.) ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λό-γοις, τοῖς περὶ αὐτὸν τινὰ προσδιορισμὸν ἐκφέ-ρουσι, «παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἷς κε με τιμή-σουσι» οἷτινες, πιστεύω (=βεβαίως), θὰ μὲ τι-μήσωσι, Α 475, πρβλ. Ι 455, 297, «ἢ ἐτι χρυ-σοῦ ἐπιδύσει» ὅν κε τις οἶσιν Τρῶων· ὅν τυ-χὸν κτλ., Β 229, πρβλ. Ψ 675, δ 80, κ 432 κ. ἀ.

Β'). Μεθ' ὑποτακτ. σημ. τὸ Κε γοηδόν· τι ἐκ περιστάσεων μὲν, ἀναφερομένων ἢ μὴ, ἐφαρ-τώμενον, μετὰ βεβαιότητος ὅμως προσδοκώμενον ὅθεν 1) ἐν ἀπολύτῃ λόγῳ, «τὴν μὲν ἐγὼ πέμ-ψω, ἐγὼ δὲ κ' ἔγω» αὐτὴν μὲν θὰ πέμψω, ἐγὼ δὲ παίρνω τότε (ἀφ' οὗ τὴν πέμψω) Α 184, «μὴ μ' ἔρεθε, σχετέλι, μὴ χωσάμεν σ' ἐμῇσι, σὺ δὲ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι» σὺ δὲ τότε βεβαίως θὰ γαθῇς, Γ 447, πρβλ. Α 433, Ξ 235, Η 429, α 396. Πενταγοῦ ἐνταῦθα ἐδύνατο νὰ τιθῇ καὶ ὁ πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἰσοδυναμία μέλλων τῆς ὀριστικῆς. Ἀἷα σημειώσεως εἶνε ἐν τούτοις ἡ ἐναλλαγή τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς, ἄλλον κ' ἐγβαίρησι, ἄλλον κε φιλοῖα· ἄλλον θὰ ἐμί-σει, ἄλλον θὰ ἡγάπα, δ 692. 2) ἐν ἀναφορι-κοῖς λόγοις, α.) οἷτινες ἐκφέρουσι περὶ αὐτὸν τινὰ προσδιορισμὸν, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ με τῶν

μέλλοντα τῆς ὁριστικῆς· (πρόβλ. ἀνωτ. Α'), 2), γ'), ε), «ἐπιθήσει φάρμαχ' ἃ κεν παύσῃσι ὁδονάσων» τὰ ὅποια βεβαίως θὰ παύσῃσι, Δ 491, «σοὶ θωλὴν ἐπιθήσομεν, ἥν κ' ἐνὶ θυρῷ ἀσχάλης» Ε 492, δ 756 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δι' ἀναφορικῶν ἐπιβρῆμάτων ἀναφορικῶς λόγους, «φραζώμεσθ' ὡς κέν μιν ἀρεσσόμενοι πεπιθώμεν» [ὅπως ἂν αὐτὸν πείσωμεν], τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ τὸν πείσωμεν, Ι 442 κ. ἀ., «οὐτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυον ἐρχομένοισι, ἥν χ' ὑεῖν σῶφα εἶπω» [ἦν ἂν ὑμ. σαφῶς εἶπω, ἥ, ὅπερ ταῦτόν, ὅπως ἂν ὕμιν αὐτὴν σαφῶς εἶπω], τίνι ὁποῖαν νὰ δυνήθω νὰ σᾶς εἶπω σαφῶς, Ε 43, δ' 1) ἐν ἀναφορικῶς λόγους, οἵτινες ἐπέχουσι τόπον ὑποκειμένου ἢ ἀντικειμένου, σημ. τὸ Κέ (ὡς καὶ τὸ Ἄν Β'). 2)) ἀοριστολογίαν, τουτέστιν ὅτι τὸ λεγόμενον δὲν λέγεται περὶ ἐνὸς ὁρισμένου προσώπου ἢ πράγματος, ἀλλὰ περὶ παντός ὁμοειδούς ἀορίστως, «ὅς δέ κ' ἀπὸ ἰὼν ὁχέον ἔτερ' ἄρμαθ' ἔκχεται, ἔρχεται ὀρεξάσθω» [ὅς δ' ἂν κτλ.], Δ 306, «ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἐκλυον αὐτοῦ» [ὅς ἂν πείθεται, ἐάν τι πεῖθεται], ὅστις πείθεται κτλ., Α 218, Β 394 κ. πλχ. Ἐν δὲ ταῖς ἐξῆς φράσεσι «ἡ καί μοι νεμεσῆσαι ὅτι κεν εἶπω», «ἡ ῥά τι μοι κεχολώσεται ὅτι κεν εἶπω», Ε 424, α 158, 389 κ. ἀ., «οὐ τοι ἀπόδλητον ἔπος ἔσεται ὅτι κεν εἶπω» Β 364, «μὴ κεῖθε νοήμασι ὅτι κέ σ' εἰρωμαί» 0 548 κ. ἀ., τὸ ὅτι κε δὲν ἐκφράζει ἀοριστολογίαν· ὅτι καὶ ἂν σοι εἶπω, ὅτι καὶ ἂν σε ἐρωτήσω, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς ὁρισμένον τι, ἐν τοῖς ἐξῆς ἐξαιρουμένον, σημ. λοιπόν· ὅτι θὰ σοι εἶπω, καὶ ἔχει καθαρὰν μελλοντικὴν σημασίαν. 3) ἐν χρονικαῖς καὶ αἰτιολογικαῖς προτάσεσιν, «ἐπεὶ κε, ὅφρα κε κτλ.» Ἰδ. τοὺς προσήκοντας συνδέσμους. 4) σπανίως ἐν τελικοῖς λόγοις διὰ τοῦ ἴνα ἐκφερομένοισι, μ 436 (συνγρότερον ἐν τοῖς διὰ τοῦ ὅφρα). 5) ἐν ἐξηρημέναις ἐρωτήσεσιν ἐκφράζει ὅτι ἡ ὁ μέλων τῆς ὁριστικῆς, «φρασσόμεθ' ἡ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἡ (ἡ) κε μένωμεν» ἂν θὰ . . . ἡ ἂν θὰ, Ι 619, «εἰδόμεν ὑποπτόμεν κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ» εἰς ποῖον . . . θὰ δώσῃ, Χ 430, πρόβλ. Θ 533, καὶ ἐναλλαστομένης τῆς ἐγκρίσεως, «ἡ κε φέρῃσι (ἡ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐκ παλιμψήστου τινὸς ἀντιγράφου ἐξέδωκε· φέροισι) μέγα κράτος, ἡ κε φοροίμην» Σ 308.

Γ'). Μετ' εὐκτικῆς ἐκφράζει τὸ Κέ, ὡς καὶ τὸ Ἄν, ἔννοιαν καθαρῶς ὑποκειμενικὴν, τουτέστιν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ λέγοντος μόνον ὑπάρχουσαν καὶ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐκφερομένην. Ὅθεν τίθεται 1) εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετικῶν λόγων, «εἰδὲ σὺ—ὡμὸν βεβρώθεις Πρίαμον, τότε κεν χόλον ἐξακείσαιο» θὰ κατέπαυες ἢ ἡθέλεις καταπαύσθαι, Δ 35 κ. ἀ. Πολλὰκις δὲ καὶ μὴ τιθεμένης ῥητικῆς τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' εἴτε διὰ τινος ἐπιβρῆματος ὑποδεικνυμένης, ὡς «τῷ (=τότε, εἰ ὅτλ. τοῖος πᾶσιν ἐνὶ στήθεσσι θυμὸς γένοιτο)

κε τάχ' ἡλύσεις πόλιν» Δ 290 κ. ἀ., εἴτε ἀπλῶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξυπακουμένης, ὡς «νῦν γάρ κεν ἔλοις πολλὴν εὐρυάγειαν» Β 29· 60εν 6'.) πολλάκις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, ἴνα ἐκφράσῃ τὸ παρεχόμενον αὐτοῦ ὡς καθαρὰν γνώμην τοῦ λέγοντος, «φαίης κεν» δύνασαι νὰ εἴπῃς, καθὼς πιστεύω, Γ' 220 κ. πλχ. Ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει ἡπιωτέραν τινὰ προσταγὴν, «τλαίης κε» =τλήθι, Δ 94, ἡ καὶ εὐχὴν, «ὡς κε οἱ αὖθι γὰρ χάνοι» Ζ 284. Πρόβλ. καὶ εἰ γάρ 4). 2) ἐντὸς ἀναφορικῶν λόγων, παραιτερόν τινα ἐκφερόντων προσηγορίαν, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδοσιν ἐξυπακουμένης τινὸς ὑποθέσεως, «οὐ τοι μοι Τρώων τόσσον μέλει οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κοινήσιν πέσοιεν» (ἐάν ὅτλ. κυριεuth ἡ Τροία), Ζ 453, Ε 23, ε 126 κ. ἀ. 3) ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν «Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε—εἰ κέ μιν ἀγγελλάμην ἰδών» Ε 420, μ 414. 4) ἐν τῇ ὑποθέσει τῶν ὑποθετικῶν λόγων, «τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπειρεῖσσι ἄποινα, εἰ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιο» Ζ 50, πρόβλ. Ε 273, Ι 362, Ε 76 κ. ἀ.

Δ'). Μετ' ἀπαρεμφάτου μόνον Χ 410, «ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἀντὴν ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντι νέεσθαι ἢ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι ἐὺκλειῶς πρό πολλοῦ» ἢ (ἐν τούτῳ δὲν γέινῃ) ἐγὼ αὐτὸς νὰ ἔπιπτον πρό τῆς πόλεως· (ἢ ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνεται πρό τοῦ ἀπαρρ. τὸ κεν παρὰ τὴν λογικὴν καὶ συντακτικὴν ἀκρίβειαν, ἴνα διατηρηθῇ ὁ δυνητικὸς χαρακτήρ τοῦ κώλου κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν).

Ἐπαναλαμβάνεται δ 733 ἐξ., «τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε—ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλπειν».

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ μορίου σημειωτέον ὅτι ἂν ἡ ἀνῆκει κυρίως εἰς τὸ ῥῆμα, συνήθως ὁμοῦ τάσσεται, ὡς καὶ τὸ Ἄν, εὐθὺς κατόπιν τῶν ἀρνητικῶν καὶ ἄλλων μορίων, ἐπιβρῆμάτων, ἐρωτηματικῶν καὶ ἀντωνυμιῶν.

ΚΕΛΗΣ [κ.], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κέου, ὁ Τροϊζήνης, Β 847.

ΚΕΛΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι (2 κείω), ἀόρ. ἀ. ἐκέασα, ἐπικ. σσ, καθ. παρακτιμ. κεκίασμαι, καθ. ἀόρ. ἐκεάσθην· σχίζω, διασχίζω, ὡς ἐόλα, Ε 418, «ὄρεα» Π 347, Υ 461, συντρίβω, ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, ε 132, η 250. Παθ. «κεφαλὴ ἀνδρῶν κεάσθη» διασχίσθη εἰς δύο, Π 442, 578, Υ 387.

ΚΕΛΡ, τό, ποι, μόνον κατ' ὄνομαζ. καὶ αἰε. ἀντὶ τοῦ συνηρ. κίη (ἰπ. ἰδ.), καρδία, Βατρ. 212.

ΚΕΑΤΑΙ, ΚΕΑΤΟ, ἐπικ. ἢ Ἰων. ἀντὶ τοῦ κείνται, ἔκκεντο ἐκ τοῦ κείμαι.

ΚΕΒΡΗΝΙΟΣ, ἰπ. ἰον, ὁ κάτοικος τῆς Κεβρήνης, πόλεως Αἰολικῆς, Ἐπιγ. 10.

ΚΕΒΡΙΩΝΗΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου ἢ υἱόχας τοῦ Ἑκτορος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Θ 318, Σ 738 ἐξ.

ΚΕΔΑΝΝΥΜΙ [-], ἐπικ. ἀντί τοῦ σκεδάννυμι, ἀόρ. ἐκέδασα, ἐπικ. σσ, παθ. ἀόρ. ἐκεδάσθην, διασκεδάζω, διασκορπίζω, «κύνες, φάλαγγες» P 283, 285, γ 431, ξ 242. Παθ. B 398, «κεδασθείσης ὑσμίνης» ἀραιωθείσης τῆς μάχης, O 328, Π 306, πρὸς. N 739· β'.) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, διασπῶ, διαλύω, «γεφύρας» E 88. ('Ο ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκειται ὁ δὲ τύπος κεδάννυμι τίθεται μόνον ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν ἕτερον σκεδ.).

ΚΕΔΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κῆδος), ὑπερβ. κεδνότατος, I 586. 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικός, [εὐλαβής], προνοητικός, φρόνιμος, πιστός, χρηστός, ἐπιθ. θεραπόντων, ἀρπυγιῶν ἔκ παντός, εἰδους ὑπηρετῶν, α 335, ξ 470 κ. πληθ. Τὸ πληθ. οὐδ. ἀνεύσισται. ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει, «κεδνὸν εἶδωτα» πρὸς φρονόσας, πιστήν γυνάμην ἔχουσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) Παθ. ἐπιμελείας καὶ φροντίδος ἄξιος, προσοχῆς ἄξιος, ἐντιμος, σεβαστός, περισπούδαστος, «ἀναξ» E 470, «τοκῆς» P 28, «μήτηρ» κ 8, «κεδνότητι ἑταίροι» I 586, κ 225, «ἀλοχος» εἰ 730, χ 223.—Τῆς ἡλ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΚΕΔΡΙΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, «κεδρίνος», ἐκ κέδρου, «ὁάλαιμος» O 192 f. Ἐκ τοῦ

ΚΕΔΡΟΣ, ἡ, «κέδρος» (ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ἀρσενικ. ὁ), τὸ γνηστόν δένδρον, οὗτως τὸ εὐώδης ξύλον ἦτο ἐν χρήσει πρὸς θυμίαν, α 60. (|| Τοὺς κόκκους τῆς κέδρου, τὰ «κεδρομπόμπολα» μεταχειρίζονται σήμερον ἐνίοτε ἀναμύγνυντες μετὰ τοῦ καπνοῦ (ταβάκου) οἱ καπνίζοντες).

ΚΕΙΛΑΜΕΝΟΣ, ΚΕΪΑΝΤΕΣ, ἴδ. ΚΑΪΠ.

ΚΕΪΑΤΑΙ, ΚΕΪΑΤΟ, ἴδ. ΚΕΪΜΑΙ.

ΚΕΪΩΝ, ἐπὶ τοπικόν, Ἰων. ἔ ποι. ἀντί τοῦ ἐκατόν, «ἄπ' ἐκεῖ», Ὁμ. πληθ., ἀλλὰ καὶ ὡς χρονικόν «κεῖθεν φράσσοναι ἔργον» μετὰ ταῦτα ὅλως σκεφθῇ τί τοι ποιητέον (|| ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «καὶ ἀπέκει»=ὑστερον, μετὰ ταῦτα), O 234.

ΚΕΪΩΙ, ἐπὶ τοπικ., Ἰων. καὶ ποι. ἀντί τοῦ ἐκατοῖ, ἐκεῖ Γ 402, γ 446 κ. ἀ.

ΚΕΪΜΑΙ, β'. ἐνικ. κεῖσαι, ἐπικ. δὲ καὶ κεῖται (ἐν τῇ συνθέτῳ κατάκειαι), Ἰ. Ἐρμ. 254, γ'. πληθ. κεῖνται, ἐπικ. κέσται, κεῖται καὶ κέανται, X 510, Π 232, ὑποκ. κέωμαι, γ'. ἐνικ. κῆται, T 32, ε 402 (ἀντί τῆς προτέρας γραφῆς, κῆται· ἦν ὁ Βούτυρμαννος προτιμᾷ), ἀπαρφ. κεῖσθαι· παρὰ. κείμην, ἐπικ. κείμην, γ'. πληθ. κείναιτο, ἐπικ. κέσται καὶ κέσται, γ'. ἐνικ. τοῦ θαμιστικοῦ τύπου κέσκειτο, φ 41, μέλ. κέισμαι.—Θεμελιώδης σημ. εἶμαι (κατὰ γῆς) ἐξάπλωμένος, πλαγιασμένος, κεῖμαι. 1) ἐπὶ ἐμφύγων, Ὁμ. πληθ., ἴδωσι: ἐπὶ ἀνθρώπων, κατὰκειμαι, «κοίτοιμα», ἐπὶ τῶν κοιωμένων ἔν ἐν γένει ἀπρωκτούντων, B 688, H 230, Σ 421 κ. ἀ., ἐπὶ ἀσθενῶν, ἀδυνάτων, τερωμένων καὶ νεκρῶν, B 707, κ 537, A 659, O 240, Σ 435, ε 457.

εὐρίσκειμαι ἐν τινι, ἐνέχομαι, κατέχομαι ὁπότινος, α 46, φ 88, κεῖμαι ἐγκαταλειμμένος, παρημελημένος, E 848, «ἔλωρ Δαναοῖσι» E 688, «κεῖσαι αὐτῶς» Σ 338, πρὸς. u 430, «ἀπόθεστος» ρ 296· ἴδωσι δὲ κεῖμαι ἀταφός, T 32 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἐμφύγων· ἀ.) τόπων, χωρῶν, νήσων, κεῖμαι, η 244, ι 25 κ. ἀ. β'.) πραγμάτων, κεῖμαι, εὐρίσκειμαι, εἶμαι, «ἄρματα κεῖτο» B 777, «διφρος» ρ 334, «εὐνή» π 35· μάλιστα ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων (τῶν διὰ τοῦτο κειμηλίων λεγόμενων), ἀπόκειμαι, «εἶμαι φυλαγμένος», «κτῆματα, κειμήλια κεῖται ἐν δόμοις» Z 47, I 382, A 432, «κεῖται ἀεθλα» εἶνε τεθειμένα, «βαλμένα», βραδεῖα, W 273· γ'.) μεταφωρ. ἐπὶ καταστάσεων, «πίνθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται» ω 423, συγχ. ἡ φρ. «ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται», ἴδ. ΓΟΥΝ. (Κυρίως εἶνε τὸ β. κατὰ μὲν τὸν Βούτυρ. παρὰ τοῦ κέω· κατὰ δὲ τὸν Λόδοκ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ κέω ἀχρηστος κέημι, ὅθεν παθ. ἄχρ. κέμαι ἔς συνηρ. κεῖμαι || Ἡ δὲ σημασία αὐτοῦ κάλλιστα ἐννοεῖται ἐν πολυτά: φράσει, θεωρουμένου τοῦ β. ὡς παρὰ τοῦ τίθειμαι π. χ. τὸ «κεῖται ἀεθλα» εἶνε παρὰ τοῦ «τίθεται ἀεθλα», ὡς «κεῖται νόμος» τοῦ «τίθεται νόμος»).

ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ, τό (κεῖμαι), πολύτιμον πρᾶγμα, ὅπερ ἐν ἀσφαλὶ κατατίθεται, φυλάσσεται, κειμήλιον, Z 47, I 330, δ 613, ο 443. Ἰδίως δὲ τὰ ξένια, τὰ εἰς τοὺς ξένους διδόμενα πολύτιμα δῶρα, τὰ ὅποια ἐφυλάττοντο, α 342, δ 600. Ἐν γένει δὲ τὰ ἀκίνητα κτῆματα, κειμήλιά τε πρόδασίς τε· τὰ ἀκίνητα καὶ κινητὰ κτῆματα, δ 75.

ΚΕΪΝΟΣ, ΚΕΪΝΗ, ΚΕΪΝΟ, ἴδ. ΕΚΕΪΝΟΣ.

ΚΕΪΝΟΣ, ἡ, ὄν Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ κενός, «ἀδειός», Γ 376, A 481, «κεῖν' ὄχη» A 460, O 453.

ΚΕΪΠ, μέλ. κερῶ, Ἰων. ἀπαρφ. κερῖναι, ἀόρ. ἐπικ. ἐκέρσαι, μέσ. ἀόριστ. ἀ. ἐκεράμην. Α'.) Ἐνεργ. 1) κέρω, ἀποκέρω, «κουρεύω», «κόμην τι» W 446, «δοῦρα» ἀποκόπτω, Ω 450. 2) κατατρώω, καταδιβρώσκω, ἐπὶ ζώων «λήμιν» A 560, «δημόν» Φ 204, «ἡπαρ» λ 578. 3) Μεταφ. τρώω, φθείρω, κατασπαταλῶ, «κτῆματα» δ 342 κ. ἀ., «βίβιον» α 378, δ 443. Β'.) Μίσ. «κουρεύομαι», κόπτω τὴν κόμην μου, ἵνα προσφέρω αὐτὴν θύμῃ εἰς τὸν νεκρὸν, «κόμην, χαίρει» W 46, δ 498, u 46. (|| Ἐντεθὼν ἴσως ἔλαθε τὴν ἀρχὴν ἢ τῆς καθομιλοῦμ. κατὰρα «νὰ κουρεύεσαι, νὰ κουρεύεσαι» ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὴν ἄλλην «νὰ χαθῇ, νὰ χαθῇ, ἢ νὰ πάῃ ἑ τανάκειαι», ὅχι διότι πᾶσα κουρὰ φέρει ἐλάττωσιν καὶ ζημίαν, κατὰ τὸν Κορᾶν, ἀλλὰ μάλλον διότι σημαίνει νὰ πενθήσῃ, νὰ χασθῇ τινὲς φιλέτητον, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ κόψῃ τὴν κόμην τοῦ, ἐν γένει νὰ δυστυχήσῃ).

ΚΕΪΣΚ, ἐπὶ τοπικ., Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ

έκετσε, ὅπερ παρ' Ὀμ. δὲν εὑρίσκεται, εἶνε κινήσεως σημαντικόν, πρὸς τὰ ἐκεῖ, „ἴσι α' κετ'“, M 356, σ 274 κ. α.

4. κείω καὶ κέω, ἐπικ. τύπος μέλλοντος ἀνευ χρονικοῦ χαρακτήρος ἐκ τῆς ρίζης κέω (κεῖμαι) θά πλαγιάσω, θά κοιμηθῶ, θά ἀναπαυθῶ, π 340· πολλὰκις δὲ κατὰ μεταχρὴν μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων «βῆ δὲ κείων» ἐπῆγε νά κοιμηθῇ, ε 532, «ὄρμεν κείοντες» ε 340, «βάν κείοντες» σ 428, «ὄρσο κείων» σήκου νά κοιμηθῇς, η 342 κ. α. Ἀπαρφ. «κείμεν» θ 345.

2. κείω, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ κέλευθ, σχίζω, ε 425 f.

ΚΕΚΑΔΗΣΟΜΑΙ, ἴδ. κῆαδ.

ΚΕΚΑΔΗΣΩ, ΚΕΚΑΔΟΝΤΟ, ΚΕΚΑΔΩΝ, ἴδ. ΚΑΛΟΖΟΜΑΙ.

ΚΕΚΑΜΩ, ἴδ. ΚΑΜΝΩ.

ΚΕΚΑΣΜΑΙ, ἴδ. ΚΑΙΝΥΜΑΙ.

ΚΕΚΑΦΗΣ, ἴδ. ΚΑΦ-.

ΚΕΚΑΕΤΟ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΚΕΚΑΗΓΑ, ἴδ. ΚΑΪΕΩ.

ΚΕΚΑΗΑΤΟ, ἴδ. ΚΑΛΕΩ.

ΚΕΚΑΟΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΚΕΚΑΥΟΙ, ΚΕΚΑΥΤΕ, ἴδ. ΚΑΥΩ.

ΚΕΚΜΗΚΑ, ἴδ. ΚΑΜΝΩ.

ΚΕΚΟΠΗΣ, ἴδ. ΚΟΠΩ.

ΚΕΚΟΡΗΜΑΙ, ΚΕΚΟΡΗΟΤΕ, ἴδ. ΚΟΡΕΝΝΥΜΙ.

ΚΕΚΟΡΟΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΟΡΙΣΩ.

ΚΕΚΟΤΗΣ, ἴδ. ΚΟΤΩ.

ΚΕΚΡΑΝΤΑΙ, ΚΕΚΡΑΝΤΟ, ἴδ. ΚΡΑΙΝΩ.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ [..], ὁ, πλεκτόν τι δίκτυον, δι' οὗ περιλαμβανομένη συγκρατεῖται τῶν γυναικῶν ἡ κόμη, κοινότερον μὲν (δίκτυωτή) „σκοῦφις ἢ σκουφίτσα“ λεγόμενον, ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ „γρίπος“, X 469 f. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ κρύπτω κατὰ δὲ τὸν Δοδεκχ. ἴσως ἐκ τοῦ κρυφά).

ΚΕΚΥΘΩΣ, ἴδ. ΚΕΥΩ.

ΚΕΛΑΔΕΙΝΟΣ [..], ὁ, ὄν, ποιητ. (κέλαδος), θορυβώδης, παταγώδης, πολυτάραχος, «Ζέφυρος» Ψ 208, «αὐλῶν» Γ. Ἑρμ. 95. Ἰδιῶς ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὰς ἐν τῇ θήρᾳ φωνὰς καὶ τὸν παρεπόμενον θόρυβον, Π 183, Γ 70. Ἡ αὐτὴ λέγεται καὶ ὡς οὐσιαστ. «κελαδεινὴ» Φ 514.

ΚΕΛΑΔΕΩ [..], ποι. ἀόρ. α'. ἐπικ. κελάδωσα, θορυβῶ, κραυγάζω, βοῶ, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ψ 869 f, ἴδ. ἐπικελαδέω. Ἐκ τοῦ

κέλαδος [..], ὁ, ποι. θόρυβος, παραχῇ, βροή, ὀχλοδοχί, ἰδίως ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, I 547, Σ 530, ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν μνηστήρων, σ 402.

ΚΕΛΑΔΩΝ [..], ὄντος, ὁ, ἐπικ. μετοχὴ τοῦ ἀχρ. ῥήματος κελάδω, μόνον κατ' ἄρσεν. γένους εὐρισκομένη, «κελαδέων, θορυβώδης, πολοπάταγος, «ποταμός, ῥόος» Σ 576, Φ 46, «Ζέφυρος» θ 421. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον ἡ λ. εἶνε ἐπιθετον).

ΚΕΛΑΔΩΝ [..], ὄντος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινὸς τῆς Ἠλίδος ἢ Ἀρκαδίας, Π 433. Παρὰ Παισαν. 8, 35, 9 λέγεται Κέλαδος. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 ἀνεγνώσκοντινες ἐν τῇ μνημον. χωρίῳ τῆς Ἠλ. Ἀκίδων. Ἰδ. καὶ λ. ἸΔΡΑΔΩΣ.

ΚΕΛΑΙΝΕΦΗΣ, ἔς, ποι. 1) οἶονε: „μαυροσύνης“, μαυρανέφελος, συχνὸν ἐπιθετον τοῦ Διός, ὡς ἐν μελαίναις νεφέλαις ἐμφανιζομένου, καθ' ὃ θεοῦ τοῦ ὑπερ καὶ τῆς καταγίδος, B 412 κ. πλχ. (κατὰ τὸν ΜΕ. καὶ τὸν Ἰερώνη, ὡς ἐπὶ τοῦ Διός, εἶνε ἐνεργ.: ὁ μελαίνων τὰς νεφέλας). ἴδ. οὐσιαστ. O 46, ν 447. 2) ἐν γένει μέλας, „μαυρός“, σκοτεινός, «αἶμα» Δ 440, Π 667, Φ 467, λ 36 (κατὰ μεταφορ. δηλ. ἐκ τῶν νεφῶν, διότι κατὰ τὸν Δοδεκχ. μεταξὺ τοῦ νεφους καὶ τοῦ αἵματος παρατηρεῖται τις ὁμοιότης. Εἶνε δὲ σύνθετος ἡ λ. ἐκ τοῦ κελαινός καὶ νέφος, κατ' ἀντικεινόμενῃ ἀντὶ τοῦ κελαινονεφής, ἢ. κατὰ τὸ ἀμφορεύς=ἀμφορεύς, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „ἀστροπέλεκι“=ἀστροποπιλέκι. Τὸ δὲ κελαινός δὲν εἶνε ἕτερος τύπος τοῦ μέλας, ὡς φρονοῦσιν οἱ ἀρχαιότεροι ἐτυμολόγοι, ἀλλ' ἐξ ἐτίρας ρίζης κελ συγγενοῦς τῇ κηλ-ις).

ΚΕΛΑΙΝΟΣ, ὁ, ὄν, ποι. μέλας, „μαυρός“, «αἶμα» Α 303, π 444 κ. α', ἐτι δὲ «νύξ, ἑρμα, κύμα, λατλαψ» ἴδ. E 340, Z 417, I 6, Α 747, «κελαινὴ χθών» „μάρῃ γῆ“, Π 384 (ἐνθα ὁ Σπῆτιζενος γράφων κελαινῇ ἀποδίδει τὸ ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ «καίλαπι»). ἢ. Περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδ. τὴν προηγουμένην λ.

ΚΕΛΑΡΙΖΩ [..], ποι. ῥέω μετὰ ποιοῦ τινος φλοίσβου ἢ ῥοθίου, ἐπὶ μικροῦ ποσοῦ ὕδατος, κελαρύζω, Φ 264, ε 323, ἐπὶ αἵματος, Α 813. ἢ. Εἶνε βεβαίως τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ κέλαδος, κελάδων.

*ΚΕΛΩΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐλευστίνος, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, βασιλεὺς τῆς Ἐλευστίνος, Γ. Δῆμ. 405.

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ἡ, ποι. πληθ. οἱ κέλευθοι ἢ τὰ κέλευθα. 1) ὁδός, δρόμος, πόρος, η 272, πολλὰκις «ὕγρα, ἰχθυόεντα κέλευθα» περὶ τῶν θαλασσίων ὁδῶν ἢ πόρων, Α 312, γ 71, 477 κ. α'. «ἐγγὺς νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι» πλησίον εἶνε οἱ δρόμοι τῆς νυκτός καὶ ἡμέρας, κ 86. (Ἐννοεῖται τὸ μήκος τῆς ἡμέρας καὶ ἡ βραχύτης τῆς νυκτός· ἐντέστιν: μόλις ἀρχίσῃ ἡ νύξ τὸν δρόμον τῆς, καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἄρχεται ὁ δρόμος τῆς ἡμέρας. Τότε δὲ κατὰ τὸν Νίσιην καὶ Φαῖσιν πρέπει νὰ ἐκληφθῇ τὸ: κέλευθος εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) πορεία, δρόμος, ὁδός, ὁδοιπορία, «χάζομαι κελεύθου» ἀποσύρομαι τῆς ὁδοῦ, ὑποχωρῶ, Α 504, M 262, «ῥίμψα πρήσσοντες κέλευθον» εὐκόλως διατρέχοντες τὴν ὁδόν, διαπράττοντες τὴν πορείαν, ε 282, «τὸν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου» ἐμποδίζουσι τῆς ὁδοῦ, α 495. Ἰσαάτως «ἀνθρώπων κέλευθα ἢ κέλευθοι» ὁρμαί, δρόμοι τῶν ἀνθρώπων, ε 47, O 620, κ 20, ε 383. 6.) ΜΕ. «(

ἡ δὲ δὲ, ἐφ' ἧς βαδίζουσιν οἱ θεοί, ἡ πολιτεία, οὕτως εἶπεν, οἱ τρόποι τῶν θεῶν, Γ 406. (Παράγεται κατὰ τινα: μὲν ἐκ τοῦ ἐλετο-, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κέλασθαι).

ΚΕΛΕΥΣΙΟΝ [-ω-], μετοχ. κελευσιόων ἐπ. ἀντί τοῦ κελευσιῶν, συχνά πυχνά ἢ ἐπανειλημμένως κελεύω, προστάττω, προτρέπω, „δίδω δεξιὰ καὶ ἀριστερά προσταγὰς“, Ψλ. Μ 265, Ν 425. Θεμιστικὸν τοῦ:

ΚΕΛΕΥΩ (κέλομαι), μὲλ. εὐρω. ἀόρ. ἀ. ἐκέλευσα καὶ ἐπ. κέλευσα, κυρ. ὀτρύνω, «μάστιγι» Ψ 642. ὄνεν προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, συμβουλεύω, προστάττω, οὐ μόνον ἐπὶ προϋσταμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁμοίων, σπανίως δὲ ἐπὶ κατωτέρων, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, ἐξαιτοῦμαι, Ω 599, κ 47. Συντάσσεται ἀ.) μετὰ δοτ. προσ. Β 442 ἢ μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγι. «ἀμφιπόλοισι ἔργα» Ζ 324, π 136, ρ 193, 281. ἔτι δὲ ἀντί τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρφ. Β 50, 151, 66 κ. ἀ. β.) συγνότερον μετὰ αἰτ. προσώπ. καὶ ἀπαρφ. Β 144, Κ 518, Κ 242, Ρ 30 κ. ἀ. σπανιότερον μετὰ μόνῃς αἰτ. προσώπ. «τινά» Ν 784, δ 274, ι 278, θ 204, ρ 22. γ.) μετὰ δού αἰτ. Η 68, 349, Γ 87.

ΚΕΛΩΣ, πτορ, ὁ (κέλλω) «ἵππος» ε 374 †, εἶνε «ὁ ἄρξῃ καὶ κατὰ μόναν ἐλαυνόμενος» ὁ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα (Λατ.) σιλλάριος, ὁ πρὸς μόνῃν τὴν ἵππασίαν χρήσιμος, Γαλλ. coursier. Ἐκ τούτου

ΚΕΛΥΤΙΣ, ἐπὶ κέλυτος ἐλαύνω, ἔφιππος τρέχω, ἱππηλάτῃς, «ἵπποισι κελυτίζειν εὖ εἰδώς» Ο 679, ἔνθα ὁ λόγος περὶ ἐπιδείου τινὸς ἱπποδρόμου, ὅστις ἐν τῇ ἐλαύνῃ πηδᾷ ἀπὸ ἑτέρου εἰς ἕτερον ἵππον.

ΚΕΛΛΩ, ποι. μόνον ἐν τῇ ἀόρ. ἀ. ἐκέλασ. 1) μετὰ δ. προσπελάζω, προσωθῶ, προσαρμίζω, „ἀράζω“, Λατ. arripello, «νῆα» τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἑρῆν, εἶτε μετὰ αἰτ. ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «ἐν ψαμάθοισι», *Οδ. ι 549, κ 544, μ 5. 2) ἀμετὰ δ. προσαρμίζομαι, „ἀράζω“, «κελάσσει νηυσί» ι 449.

ΚΕΛΟΜΑΙ, ποι., β'. ἐν κέλει (μετὰ συνιζήσεως) Ω 434, δ 812, κ 337. μὲλ. κελήσονται, κ 296, ἀόρ. β'. μὲ ἐπ. ἀναδιπλ. ἐκεκλόμεν, κεκλόμεν, μετοχ. κεκλόμενος. 1) = κελεῖν, προτρέπω, παρακινῶ, παρορμῶ, παροτρύνω, συμβουλεύω, συνήθ. μετὰ δοτ., *Ομ. πλχ., καὶ ἀπαρφ. «φυλασσόμεναι κέλονται ἀλλήλοις» Κ 449 κ. ἀ. συνιθίστ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρφ. ἢ μετὰ μόνου ἀπαρφ. Ἀξιοσημείωτον τὸ «μεταλλήσαι τί ἐ θυμὸς κέλεται καὶ κηδεῖ περ πεπαυθεῖ», ἔνθα συντάσσεται μετ' αἰτ. καὶ προσδιορισμοῦ ταύτης κατὰ δοτ., ὡσανεὶ προηγετο «οἱ θυμοὶ κέλονται», ρ 555. ἔτι δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ μόνῃς αἰτ., ἔνθα πολλάκις ἐξοπακούεται ἀπαρίμφ. Κ 534, δ 440, ζ 433, η 220 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτωτ. «κίλομαι γὰρ ἔργω» Ψ 894 κ. ἀ. «ἐπὶ δ' Ἐκτυρε κέλαιο θυμός» Ἰωνάντων τοῦ Ἑ. (τόν) πα-

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ρῶτρυνεν ἡ καρδία τοῦ, Π 382. ἀσυνήθως εἶνε ἡ φρ. (ἐμαλακύνετο ὁ κηρός) «ἐπεὶ κέλαιο μεγάλη ἔς» διότι τὸν ἠνάγκασεν ἡ μεγάλη δύναμις, τῶν πιεζουσῶν χειρῶν δηλ., μ 475. 2) φωνάζω πρὸς τινα, καὶ μάλιστα κατ' ἀόρ. μετὰ δοτ. προσώπου, παραθάρρυνω, ἐνθαρρύνω, Ζ 66, 410, Θ 472. μετὰ αἰτ. καλῶ, «Ἰφαιστον» Σ 394, Γ. Δημ. 24. (Σχετίζεται ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ κέλλω).

ΚΕΛΣΑΙ, βδ. ΚΕΛΑΠ.

ΚΕΝΑΣ, ἄδορ, ἡ, κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς εἶδος ἐλάφου ἢ δορκάδος· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλ. Περὶ τ. ζ. ἱστορ. 9, 6, 2, διετῆς ἐλάφου, ἡ μῆψς τελεία ἐλάφος, Κ 364 †. (Ἠ. ἴδ. καὶ Κοραή Ἀτ. 4, 557).

ΚΕΝ, βδ. ΚΕ.

ΚΕΝΕΑΥΧΗΣ, ἐπ. ποι. (κενός, αὐχῆ), ἀλαζών, κενόδοξος, ὁ ἐπὶ κενόις καυχώμενος, Θ 230 †.

ΚΕΝΕΟΣ, ἡ, ὅς, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντί τοῦ κενός (ὅπ. βδ.) „ἄδειος“, «χείρ» κ 42. «κενόν νείσθαι» νὰ ἐπιστρέφῃ ἀδειος, τουτέστιν ἀπραγτός, Β 298, ο 214.

ΚΕΝΕΩΝ, ὄνορ, ὁ (κενόν), κορ. πᾶς τόπος κενός, ὡς δὲ ἡ λαγών, „λαγγάν“, τὸ μεταξὺ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τῶν πλευρῶν μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος, Ε 284, Α 384, Π 824, χ 295.

ΚΕΝΟΣ, ἡ, ὅς, κενός, „ἄδειος“, μεταφ. μάταιος, „κούφος“, «κενὰ ὄνματα» χ 249 (ἐνθα ὁ Βέκκ. γράφει «κενὲ ὄνμα.») †. Ἀλλὰ καὶ δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. μόνον τὸ ΚΕΝΕΟΣ, ὅπ. βδ.

ΚΕΝΣΑΙ, βδ. ΚΕΝΤΙΩ.

ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ, οἱ. 1) παρ' Ὅμ. ἀρχαῖόν τι ἄγχιον ἔθνος τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ἰηλίου καὶ Ὀσσης, ἐκδιωχθέν ὑπὸ τῶν γειτόνων Λαπθῶν. Κατὰ τὸ Α 268 ἦσαν θηριώδεις, μεγαλόσωμοι κάτοικοι τῶν ὀρέων («φῆρες ὀρεοκαί»), Α 832, φ 295, Βατρ. 474, (ἔτι δὲ Γ. Ἑρμ. 224, ἔνθα ὄν κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σενάδου γράφεται κενταύρου ἀντί τῆς συνήθους γραφῆς κεν ταύρου). 2) μετέπειτα δὲ, πιθανῶς ἐπὶ Πινδάρου (πρόλ. Πυθ. 2, 85), ἐμυθολόγουν ὅτι εἶχον πόδας ἵππου, ἴσως διότι ἦσαν ἱππεῖς ἀγαθοί, ὥς οὐ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπλάσθησαν ὡς τέρατα, κατὰ μὲν τὸ ἄνω ἕμισυ ἀνθρώπου, κατὰ δὲ τὸ ἐπίλοιπον ἵππου μορφήν ἔχοντα, Βατρ. 474. (Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ τινα: μὲν ἐκ τοῦ κεν-τέω καὶ ταῦρος, αἰονεῖται ταυροθήρας· κατ' ἄλλους δὲ ἀπλῶς ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀγρήστου κεντάω=κέντιω, τουτέστι: κέντιω, περνεστέης, ἱππηλάτης).

ΚΕΝΤΩ, ἐπ., ἀπαρφ. τοῦ ἀόρ. κίνσαι (ὡς ἐκ τοῦ θέμ. κίνη), «κέντω», ἐπομ. πτερνίζω, ὀτρύνω, ἐρεθίζω, «ἵππον» Ψ 337 †.

ΚΕΝΤΡΗΚΕΥΣ, ἐς, ὁ ὑπὸ κέντρον ἰλαυνόμενος, ὀτρυνόμενος, φερόμενος, «ἵππος» μόνον Ε 752, Θ 395. (Τὸ δεύτερον μέρος τῆς λ. συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ ἐνεγκεῖν).

ΚΕΝΤΡΟΝ, τό, (κέντρον), «κέντρον», βδ. ὡς

περυνιστήρ, δι' οὗ περυνίζονται, κεντοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Ἰλ. Ψ 387, 430, ἢ ἡ μάστιξ ἢ εἰς κέντρον ἀπολὺγρουσα (κατὰ τὸν Οὐδύσιον).

ΚΕΝΤΗΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἐπ. (κεντέω), κεντητής, περυνιστής, «ἱππων» ἱππηλάτης, ἐπιθ. τιμητικὸν τῶν Καδμείων καὶ Τρώων Ἰλ. Δ 391, Ε 402.

ΚΕΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ κεῖμαι, ἐξ οὗ τὸ κέονται, ἴδ. ΚΕΙΝΑΙ.

ΚΕΡΑΙΩΝ [..], Ἰων. (συγγ. τῷ κείρω). 1) καταστρέφω, ἐρημώω «πόλιν» Π 830, Ω 245 κ. α., τῆς Ὀδ. μόνον θ 516 «σταθμούς» Ε 557, Π 752, «θαλάμους» Χ 63. 2) ἐπὶ ἐμφύλων, φανεύω, σφάζω, Β 864, Φ 429.

*ΚΕΡΑΙΣΤΗΣ [..], οἶ, ὁ (κεραίω) καταστροφεὺς, ληστής, μόνον Ἰ. Ἑρμ. 336.

ΚΕΡΑΙΩ, ΚΕΡΑΙΩ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΑΜΕΥΣ [..], ἑρς, Ἰων. ἥος, ὁ (κέραμος), κεραμεύς, «κεραμιδῶς, σταμνῶς», Σ 604 f, Ἰπ. 44, 4, 42.

*ΚΕΡΑΜΗΙΟΣ [..], ἴω, ἰων (κέραμος) Ἰων. ἀντὶ τοῦ κεραμειός, «κεραμιδένιος», πηλίνος, Ἰπ. 44, 44.

ΚΕΡΑΜΙΣ [..], ἴος, ἡ, ἔξυπακ. ποιήσις, κεραμεικὸν ποίημα, οἷα ἡ ἐπιγραφή τοῦ 44^{ου} Ἐπιγράμματος.

ΚΕΡΑΜΟΣ [..], ὁ (ἥρα), «πηλός, γῶμα», ἐπομ. πᾶν ἐξ ὅπτης γῆς ἀγγεῖον, Ι 469. 2) εἰρηκτὴ, δεσμοκτήριον, «φυλακὴ», κατὰ τὴν διὰλεκτον τῶν Κυπρίων, ὡς λέγει ὁ Σχολ., εἴτε διὰ τὸ σχῆμα, εἴτε διότι ὁ ἀπαγορευόμενος εἰς τὸ δεσμοκτήριον ἐφυλάττετο ἐν αὐτῷ ὡς ἐν ἀγγεῖῳ, «χαλκίῳ ἐν κεράμῳ» Ε 387.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ [..], ἑτερ. ἐπ. τύπος ΚΕΡΑΝ καὶ ΚΕΡΑΙΩ, καὶ ἑτεροί: προσιτί ποι. ΚΙΡΝΑΝ καὶ ΚΙΡΝΥΜΙ, ἄπ. ἴδ., ἀόρ. α. ἐκέρασα, ἐπ. σα. μέσ. ἀόρ. α. ἐκερασάμην, ἐπ. σα. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἐνστ. κεράνω ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. κεράνναι, ω 364, ἐκ δὲ τοῦ κεραίω τὴν προστ. κέραις, Ι 203. Ἐκ δὲ τῆς μέσης φωνῆς ἐνεσῶς τῆς ὑποστ. κερῶνται, Δ 260, ὡς ἐκ τοῦ κέραμαι κατὰ τὸν Βούττη. (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' τονίζει κατὰ τὸν Εὐστ. κερῶνται), τῆς προστ. κεράσασθαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ κεράσθαι, γ 332, παρὰ τὰ κερῶντο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκεράντο, θ 470. 1) Ἐνεργ. κίρω, συγκίρω, μινύω, «ἀνακατώνω», ἰδὼς οἶνον ἢ ὕδωρ ἢ ἀποτελῶ τὸ «κρᾶσι» (ὁ ἐ. κυρ. μὲν οἶνος ὕδατι κεκραμένος, ἐν δὲ τῇ καθομιλ. ἐν γένει=οἶνος), «νέκταρ, οἶνον» ε 93, ω 364 ἐπὶ ὕδατος θερμὸς καὶ ψυχρὸς, ἵνα λάβῃ τὴν πρὸς λοῦσιν ἀπαιτουμένην θερμότητα, κ 362.

2) Μέσ. κίρω δὲ ἑμαυτόν, πρὸς χρῆσιν μου, «οἶνον ἐνὶ κρητῆρι» Δ 260, «οἶνον» μόνον, γ 332, θ 470, υ 253, «κρητῆρα οἶνου» κίρων πληρῶ τὸν κρητῆρα οἶνου, γ 393, καὶ ἄνευ τῆς γεν. η 479, υ 50, σ 423. Πρὸς ἀνακέραννυμι.

ΚΕΡΑΥΖΟΣ [..], ὄν, ἐπ. (κέρα; ξέω), κί-

ρατα ξέων, κατεργαζόμενος, κερατοξός, κεραταυρός, «τέκτων» Δ 410 f.

ΚΕΡΑΟΣ [..], ἡ, ὄν, ἐπ. κερασφόρος, «ἐλαφος» Γ 24, Δ 475, Ο 274, Π 158, «ἄρνες» δ 85.

ΚΕΡΑΣ, τό, γεν. ἐπ. κέραος, δοτ. κέρα (ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν κέραι), ὄνομ. πληθ. κέρα, γεν. κερῶν, δοτ. κέρασι, ἐπ. κέρασσι. (Τὸ α τοῦ κέρα εἶνε συνήθ. βραχύ). 1) τὸ κέρας, «κέρατον», πρὸ πάντων τῶν βοῶν, Κ 294, γ 439 ὡς σύμβολον τῆς στερότητας καὶ ἀκινήσιας, τ 242. 2) κέρας, ὡς ὕλη τεχνουργική, τ 563, 566 ὅθεν μετωνομασθῆναι πᾶν τὸ ἐκ κέρατος κατεργασμένον, οἶον α.) τόξον, φ 395, «κέρα ἀγλαῖα» ὁ δὲ (μόνον) τὸ τόξον σεμνυνόμενος, λαμπρός, Α 385. (Οὕτως τινὲς τῶν νεωτέρων κατὰ τὸν Ἀρίστην. Ἡ δὲ τοῦ Σχολ. ἐρμηνεία, καθ' ἣν γράφεται μὲν πληθ. κέρα, ἐννοεῖται δὲ «ἐμπλοκή: τι γένος (τῆς κόμης) εἰς κέρατος τύπον ἀναπλεκόμενον», εἶνε παντάπασιν ἀλλοτρία τοῦ Ὀμ.) β.) τὸ κέρας τὸ παρὰ τὸ ἀγκιστρον, κατὰ τὸν Ἀρίστην. κερατίνη τις σύριγξ, περιβάλλουσα τὸ σχοινίον ἐκεῖ ὅπου προσδένεται εἰς τὸ ἀγκιστρον, ἵνα μὴ τυγὼν ἀποκοπῇ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἰχθύων, Ω 84, π 253.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ὁ, κεραυνός, «ἀστροπελέκι» (=ἀστραποπελέκι) καὶ «ἀστραπή» (καθ' ὅσον καίτις, ὅπου πῆσῃ) τὸ σύνθετος ὄπλον τοῦ Διός, Θ 433, ε 128 κ. α.

ΚΕΡΑΩ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

*ΚΕΡΑΛΙΝΑ (κέρδος), ἀόρ. ἐκέρδηναι, «κερδαίνω, κερδίζω», Ἰπ. 44, 6.

ΚΕΡΑΛΛΕΟΣ [..], ἡ, ὄν, πᾶν ὅ, τι φέρει κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, «βουλή» Κ 44 ὅθεν πονηρός, δόλιος, «μυθός» ζ 448, «νόημα» θ 548 ἐπὶ ἀνθρώπων, κερδοσκόπος, πονηρός, πανουργός, σφόδρ., ν 294, σ 454.

ΚΕΡΑΛΛΕΟΦΡΟΝ [..], ὄν, ἐπ. (κερδ. φρήν), ὁ κερδαλέα φρονών, πανουργός, δόλιος, Ἰλ. Α 449, Δ 339.

ΚΕΡΑΙΩΝ, ὄν ἐπικ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. ΚΕΡΑΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐκ τοῦ κέρδος, ἐπικερδέστερος, ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, μόνον ἐν τῇ οὐδ. Γ 44, 6 74 κ. α.—Τὸ ὑπερβ. ὁ πονηρότατος, πανουργότατος, δολιωτάτος, Ζ 453 f.

ΚΕΡΔΟΣ, κοε, τό, 1) «κέρδος», ὄφελος, Κ 225, π 314 κ. α. 2) ὠφέλιμον μηχανήμα, σύμφορόν τι τέχνασμα, πονηρία, συνήθ. πληθ. Ψ 545, «κέρδεα εἰδέναι» εἰς οὐρα τεχνήματα πονηρίας, Ψ 322, 709, «κέρδεα νομῶν ἐνὶ φρεσὶ» σ 216, ψ 440 ἐπὶ κακοῦ, πονηρίας, δόλος, πανουργία, 6 88, «κακὰ κέρδεα» ψ 217, (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ κέρδαι, κέρδον· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ κείρω).

ΚΕΡΔΟΣΙΝΗ [..], ἡ, ἐπ. (κέρδος), πονηρία, δολιότης, πανουργία, μόνον κατὰ δοτ. ὡς ἐπὶ, «κερδοσύνη» δολίως, πανουργίᾳ, Χ 247, δ 454, ε 30.

ΚΕΡΚΙΣ, ἴαος, ἡ, ῥάδος τις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κινουμένη (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικὴν, καθ' ἣν οἱ στήμονες ἐστήνοντο ὄρθιοι, καθέτως) καὶ κρούουσα μεταξὺ τῶν στημόνων τὸ ὑφάδιον, ἡ μετέπειτα καὶ μέχρι τοῦ νῦν καλούμενη «σπάθῃ», X 448, ε 62. Τινὲς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐννοοῦσι τὴν νῦν λεγομένην Λατ. «σαγίταν», δι' ἧς εἰσφέρεται μόνον τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας. (Ἑτυμολ. πύθωνος ἐκ τοῦ ΚΕΡΗ=ΚΕΡΚΗ).

ΚΕΡΛΑΙ, ἴδ. ΚΕΙΡΩ.

ΚΕΡΤΟΜΕΩ, μάλλον ποι., (κέρτομος), [δάκνω], σκώπτω, «πειράζω», περιπαίζω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. π 87, σ 350, συχνότατα μετὰ τοῦ «ἐπίεσαι» ε 323, η 47 κ. ἀ. «κέρτομεων ἀγορεύεις» B 256, θ 153 κ. ἀ. Ὑ. Ἑρμ. 56 (πρὸς ΠΑΡΑΛΛΟΛΟΝ) ἐν γένει πειράζω, ἐρεθίζω, «σφήκας» Π 264.

ΚΕΡΤΟΜΙΝ [..], ἡ, ἱπ. (κέρτομιος), σκώμω, «πειράμω», λόγος ἐγγικτικός, ἡ δηκτικός, μόνον κατὰ πληθ. Ὑ 202, 443, υ 263.

ΚΕΡΤΟΜΙΟΥΣ, ἴον, ποι. δηκτικός, σκωπτικός, «πειρακτικός, ἐγγικτικός» μόνον ἐν τῇ φρ. «κερτ. ἔπα» Δ 6, Ε 449 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ μόνον «κέρτομια» πειράγματα, Α 539, ι 474. Ἐκ τοῦ

«**ΚΕΡΤΟΜΟΣ** (κίερ, τέμνω), κυρ. κόπτων ἡ πληγῶν τὴν καρδίαν, ἱπαμ. σκωπτικός, φιλοσκώμωμων, «πειραζίτη», Ὑ. Ἑρμ. 338. (ἡ Νεώτεροι ἑτυμολόγοι, ἀμφίβολον ἂν ὀρθότερον παρὰ τοὺς παλαιούς, δὲν παραδέχονται τὴν σύνθεσιν τῆς λ., ἀλλὰ διὰ παραγωγῆς ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥήμα κείρω, οἰοῦντι ὅ δάκνων καὶ κόπτων καὶ σχίζων).

ΚΕΡΝΤΑΙ, **ΚΕΡΟΝΤΟ**, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΤΗ.

ΚΕΣΝΕΤΑΙ, ἴδ. ΚΕΪΜΑΙ.

ΚΕΣΤΟΣ, ἡ, ὄν (ΚΕΝ-), κεντέω)=κεντητός, «κεντημένος» (διὰ τῆς βελόνης), πεποικιμένος, «ἡμάς» ἡ κεντητὴ ζώνη (τῆς Ἀφροδίτης) ἡ μετέπειτα ὡς οὐσιαστ. μόνον κεστός λεγόμενος, Ο 214 f.

ΚΕΥΘΑΝΗ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΕΥΘΩ, μόνον Γ' 453 f. **ΚΕΥΘΩΣ**, ὅ, ἱπ.=ΚΕΥΘΩΝ, «ἐκ κευθῶν» N 28 f.

ΚΕΥΘΩΝ, ὄνος, ὁ, ποι. (κευθώ), τόπος κεκρυμμένος καὶ νά κρύψῃ δύναμενος, «γωνιά, τρύπα, κρυφάνει», φώλας(ός) α, ν 367. «πυκνοὶ κευθῶνες» λέγονται οἱ σφρεοὶ ἡ εὐναὶ τῶν χρίων, κ 283.

ΚΕΥΘΟΣ, εὐς, τό, =τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ δοτ. πληθ. «ὕπῃ κεύθος γαίης» εἰς τὰ βᾶθη τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, περὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ἄδου, X 482, ω 204.

ΚΕΥΘΩ, ποι., μέλ. κεύσω, παρακ. κέκυθα, ἀόρ. β'. ἔκυθον καὶ ἀναύξ. κόθων, καὶ τοῦ ἐπικῶς ἀναδιπλασιασμένου ἡ ὕποπ. κεκόθω, ζ 303. Ὁ παρακείμε. ἔχει σημ. ἐνσπ. ἔγω ἐντός μου κεκρυμμένον, δ ε. κρύπτω, X 448, ι 348. 4) ἀποκρύ-

πτω, κρύπτω τι, «δάκρυα» τ 249, περιλαμβάνω ἐντός μου, τινά, ζ 303. Ἰδίως ἐπὶ τιθαμμένου νεκροῦ, «ὅπου κόθε γαίᾳ» ὅπου τὸν ἐκρύψεν ἡ γῆ, γ 16. ἔθεν παθ. «κεύθεσθαι» Ἀἰδ. V 244. β'.) κρύπτω τι ἐν ἑαυτῷ, κρατῶ μυστικόν, ἀποσιωπῶ, «νόμ» Α 363, «ἐνὶ φρεσὶ» I 343. μετ' αἰτ. «μῆτιν, νοήματα πατρός» γ 18, ψ 30 κ. ἀ., «οὐκίτι κεύθετε θυμῷ βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα» δὲν κρύπτετε πλέον ἐντός σας τὸ φαγεῖ καὶ τὸ ποτόν, τὸ ὅποιον δηλ. ἐφάγετε» ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀποδεικνύεται ὅτι τοσοῦτον ἐφάγετε καὶ ἐπίετε, ὥστε δὲν δύνασθε νά κρατήσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας, σ 406, «τινά τι» κρύπτω (ἀπό) τινός τι, δὲν ἀνακινουῖμαι εἰς τινά τι, γ 187, ψ 273.

ΚΕΦΑΛΗ, ἡ, κεφαλῆς ὡς ἐπ. γεν. Α 350, ὡς δατ. K 30, «κεφαλῇ, κεφάλι», ζῶων τε καὶ ἀνθρώπων, Ὅμ. πλχ., «κάκ κεφαλῆς» κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλὴν, Σ 24, «ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ψ 169, «ἦυσεν ὅσον κεφαλῇ χάδε φωτός» ἐφώναίεον ὅσον χωρεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, δ ε. ὅσον δύναται ἀνθρώπος νά φωνάξῃ, Α 462, πρὸς τὰ Γαλλ. crier de toute sa tête ἢ à pleine tête, «οὐδὲ πῶ Ἀτρείδω ἔπος ἔκλυον αὐδῆσαντος ἐγθρή: ἐκ κεφαλῆς» ἐνθα ἡμεῖς οἱ νεώτεροι θά ἐλέγομεν: ἐκ τοῦ ἐγθρικοῦ στόματος, Π 76. Ἰδίως α) ὡς τὸ οὐσιωδέστατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου, τίθεται ἀντὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ «κάρη, δέμας», Α 55, Π 77 κ. ἀ. «τόν τιον ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ» ἴσα μὲ τὸ ἐσὺν μου, «ἴσα μὲ τὸ κεφάλι μου», Σ 82, α 343. ἔθεν καὶ ὄρκος κατὰ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη «εἰς (μά) τὸ κεφάλι μου») Ο 39. ὡς προσφώνησις εὐμενῆς, «φίλῃ, ἡβείῃ κεφαλῇ» Θ 281, Ψ 94. β.) ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς, ζωῆ, «ἀπέτισαν σὺν κεφαλῇσιν», «ἐπλήρωσαν μὲ τὰ κεφάλια τῶν», μὲ τὴν ζωὴν των, Δ 462, P 242, «καταβήμενοι κεφαλὰς» διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλὰς των, (ἐν τῇ καθομ. «ἔδωκαν τὰ κεφάλια των») δ 237, «ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια», «φοδοῦμαι διὰ τὸ κεφάλι μου», περὶ τῆς ζωῆς μου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝ, ἡνος, ὁ, πληθ. Κεφαλλῆνες, σὲ ὁπῆμοι τοῦ Ὀδυσσεύς, κάτοικοι τῆς Σάμης, Ἰθάκης, Ζακύνθου, Δουλιχίου καὶ μέρους τινός τῆς ἡπειρωτικῆς παραλλας, B 634, α 210, ω 354, 377. Μετέπειτα δὲ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας («Κεφαλλωνίαι»), «Κεφαλλωνίτη»,

ΚΕΧΑΝΑΛ, ἴδ. ΧΑΝΑΛΩ.

ΚΕΧΑΡΗΚΕΜΕΝ, **ΚΕΧΑΡΗΚΕΤΑΙ**, **ΚΕΧΑΡΗΣ**, **ΚΕΧΑΡΟΙΑΤΟ**, **ΚΕΧΑΡΟΝΤΟ**, ἴδ. ΧΑΙΡΩ.

ΚΕΧΑΡΙΣΜΕΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδ. ΧΑΡΙΖΟΜΑΙ.

ΚΕΧΟΛΩΜΑΙ, ἴδ. ΧΟΛΩ.

ΚΕΧΡΗΜΕΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδ. ΧΡΑΙΩΜΑΙ.

ΚΕΧΥΜΑΙ, ἴδ. ΧΕΩ.

ΚΕΩ, ἑτερ. ἱπ. τύπος τοῦ ΚΕΪΩ, δπ. ἴδ.

ΚΪΑΙ, **ΚΪΑΙ**, **ΚΪΑΜΕΝΟΣ**, ἴδ. ΚΑΪΩ.

ΚΪΔΕΙΣ, ὄν, ποι. (κλίδεις) ἱπ. δὲ καὶ ΚΪΔΕΟΣ,

φροντίδος ἄλλως, περισπούδαστος, ἀγαπητός, περὶ οὗ κηδεταί τις, Γ 294 φ, (ἐνθα τινὲς ἀτόπως ἐρμηνεύουσιν: ἄξιος ὅφ' ἡγῶν νὰ κηδεύῃ). Τό δὲ «οἱ κηδεὶς ἐστὶ νέκυς», Ψ 460 φ, ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἐρμηνεύεται, ὥστανε τὸ «κηδεὶς» = κηδεύει (παθῆναι τοῦ κηδεμών), ἢ κατὰ τὴν Γ.Μ. Οὐδὲσσιον εἰς οὗς ἀνήκει ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ φροντίς· τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι τὸ «κηδεὶς» γεν. τοῦ κηδὸς ὅς ἐρμηνεύουσιν εἰς οὗς ὁ νεκρὸς εἶνε φροντίδος (ἔργον δηλ. ἢ ἄξιος)· βεβαιωμένη ἐρμηνεία! Τὸ ὑπερθ. εἶνε κηδεύει, ὅπ. ἴδ.

ΚΗΣΕΜΩΝ, ὄνομα, ὁ (κηδεῖω), ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐπιμελητῆς, ἐπίτροπος· ἐν δὲ τῇ *Ιλ. Ψ 463, 674 «κηδεμόνες» λέγονται οἱ νεκροθάπται.

ΚΗΣΙΣΤΟΣ, η, ὄν, ἐπικ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ κηδὸς σχηματισθέν, κατὰ δὲ τὴν σημ. ἀνήκον εἰς τὸ ἐπιθ. ΚΗΣΙΟΣ, μάλιστα περισπούδαστος, φίλτατος, Γ 642, κ 225· ἐπὶ δὲ καὶ θ 583, ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συναποδοθῇ εἰς τὴν λ. καὶ ἡ ἔννοια τῆς στενῆς συγγενείας.

ΚΗΣΟΣ, εὐς, τό, 1) φροντίς, μέριμνα, ὀλ(ψ)ις, λύπη, «τῶν ἄλλων οὗ κηδὸς» γ 254, «ὅς ἐμὴν ἐνὶ κηδεῖα θυμῷ» ὅσας λύπας ἢ «βάσανα» ἔχει ἡ ψυχὴ μου, Σ 53, «κηδεῖα θυμοῦ» λύπας τῆς ψυχῆς, Ξ 197· διάφορον τοῦ «ἄχους» ὁ 408. Ἰδίως πένθος, λύπη διὰ τὸν θάνατον φίλου ἀνθρώπου, Δ 270, Ε 456, Ν 464, Σ 8 κ. ἄ. 2) ὅτι προξενεῖ φροντίδα, λύπη, θυσιόχημα, συμφορὰ, κακόν, πάθημα, δεινό· πάθημα, Ο 245· ὅ μάλιστα κατὰ πληθ. Α 445, Ι 592, α 244 κ. ἄ.—Τὸ «εἴπερ τίς κηδὸς ἰκάνει» Ν 464 ἐρμηνεύεται ὑπότινων κατὰ τὴν μεταγενεστέραν σημ. τῆς λ., τὴν τῆς συγγενείας· ἂν ἡ συγγένεια (τὸ συγγενικόν αἰσθημα) σὲ κατέλαβε, σὲ κινεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον χωρίον, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη σημ. ἀρμόζει (ἢ διὰ τὸ νάμεθα κάλλιστα νὰ ἐρμηνεύωμεν εἰς τὴν ἀνωτ. σημ. 1) ἐν τέλει). Ὁ Φαίσις ἀκολουθεῖ συμβιωστικὴν τινα δόξαν ἐρμηνεύων· λύπη διὰ τὸν ἀποθανόντα συγγενῆ. Ἐκ τοῦτο τοῦ

ΚΗΣΑ, ποι., μέλ. κηδεῖω, μέσ. μέλ. κηδεύομαι, Θ 353 (ὅπερ τινὲς εἰς τὸ χλόμεναι ἀνάγουσι) θαμιστ. παρατατ. κηδεύετο, γ 358. 1) Ἐνεργ. μόνον ἐπ. ἄ.) ἐμὲ ἄλλω τινὶ εἰς φροντίδα, λύπην, [ἐν]ίω, θλίβω, Ι 645, Ω 240, 542· 6') συγκρότησιν ἐπὶ σωματικῷ πόνου, «κηδεῖ θυμὸν» ἔθλιβε τὴν καρδίαν (ὁ σωματικὸς πόνος) Ε 400, Α 458· ὅθεν βλάπτω, στενοχωρῶ, καταστρέφω, φθείρω, «θεοὺς τόισι» Ε 404, «μήλα, οἶκον» Ρ 550, φ 9.

2) Μὲσ. ἄ.) ἐμφρονεῖ, περὶ λυπῶς εἶμαι, μεριμνῶ, λυπούμαι, θλίβομαι, πάντα κατὰ μαζόν. Π 516, καὶ μάλιστα ἐν τέλει στίχου «κηδεύονός, -νή (κτλ.) τε» ἢ «κηδεύμενός κτλ. περ» Α 496, γ 240 κ. ἄ. 6') φροντίζω, μεριμνῶ, περὶ τινος, μετὰ γεν. Α 56, Ζ 55,

Θ 353 κ. πληγ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «φίλῳ» Π 204, γ 223 κ. ἄ. «βίοτοιο» Ξ 4. (Ὁ 6' ἀρ. κηδεῖον καὶ ὁ μέλ. κηδεῖω ἀνάγονται εἰς τὸ χλόμεναι).

ΚΗΣΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΗΣΗΝ, ἴδ. καίω.

ΚΗΣΙΑ [-υ-], ποι., ἀναβλύζω, ἀνέρχομαι, ἐξερεύγομαι, ἐπὶ ὕδατος, «ἀν γόμα» (ἐκ τοῦ στομάχου) εἰς τὸ στόμα (ἴδ. ἄλλ 3, α'). ε 455 φ. (Ἐκ τοῦ κίω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, ἢ ὑπερ ἀμφιδόλον· τὸ δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦτο παράγεται ἡ λ. κηλίζω, τὸ «κηλίδν»).

ΚΗΣΕΩΣ, ὄν καὶ ΚΗΣΕΙΩΣ, ὄν, Ο 744 φ (κάω, κείω) καυστικός, φλογερὸς, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «πορὶ κηλέω» (ὅπερ πάντοτε εἶνε δισύλλαδον διὰ συνίζεσιν) Θ 247, Ο 744, ι 328 κ. ἄ. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. παράγων τὸ ἐπιθ. ἐκ τοῦ κηλον ἐρμηνεύει· μὲ πῶρ ἐκ ξηρῶν ξύλων). Ἐπικὴ ἢ λ.

ΚΗΣΗΜΟΣ, ὁ (κηλέω), καταγόμει τεύσει, κατὰ βελξίς, ὁ ἀπαθέσει, μόνον *Ὁδ. λ 334, ν 2.

ΚΗΣΩΝ, τό (κείω), κυρ. ξηρόν ξύλον, καὶ ἰδίως τοῦ βέλους τὸ καλῶμεν ὅθεν συνεκδοχ. τὸ βέλους αὐτό, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «κῆλα» τὰ βέλη καὶ μάλιστα μόνον τὰ τῶν θεῶν, *Ιλ. Α 53, Μ 280, Ὑ. Ἀπ. 444.

*ΚΗΣΑΙΩΝ, τό, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ νῦν Λιθάδα καλούμενον, Ὑ. Ἀπ. 219.

ΚΗΣ, κοσ, ἢ=ΚΗΣ, θαλάσσιόν τι πτηνόν, «χελιδόνι ὅμοιον, ἢ λάρος ἢ αἰθῶνα» κατὰ τοὺς παλαιούς· γραμματικῶς, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ὁ «γλάρος», Ο 479 φ. (Ὁνοματοποιήτος ἢ λ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ).

ΚΗΣΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κήωμεν, ἴδ. καίω.

ΚΗΣΩ, ὁ, κησῶν, «περιβόλι», Θ 306, Φ 295, δ 737, η 429, ω 237.

Κῆρ, Κηρός, ἢ, 1) ἡ θεὰ τοῦ θανάτου (διὰ φορὸς τῆς Μοίρας καὶ Αἵτης) ἢ προσωποποιημένη θανατικὴ βία, ἥτις ἰδίαν ἐκάστοτε λαμβάνουσα μορφήν ἐπιφέρει τὸν βίαιον θάνατον, εἴτε ἐν πολέμῳ, εἴτε ἐν θαλάσῃ, εἴτε διὰ νόσου κ.τ.τ. (ἢ ἐν τῇ καθολικῇ, τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, «Κῆρα» (ἐν τῇ κατάρᾳ «Κῆρα καὶ Μόρα νὰ σὲ πάρῃ»=Κῆρ καὶ Μόρος, ἴδ. οἰκίας). Ὅθεν πληθ. «Κῆρες θανάτοιο» Β 302, Α 332, Φ 549.—Ὅστις ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον, εἰς τοῦτον ἦδη ἐκ γενετῆς ἤτο προωρισμένη ἡ Κῆρ, Ψ 78. Εἰς δὲ τὸν Ἀχιλλεῖα ἦσαν δύο Κῆρες συγκεχωρημέναι, Ι 444. Ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς Κῆρας τοῦ Ἀχιλλεῖως καὶ Ἑκτορος, ἵνα ἀποφασίσῃ, ὁπότερος πρέπει πρότερος νὰ ἀποθάνῃ, Χ 210.

Αἱ Κῆρες ἀπὸ ταῦτα εἶνε «μυρία», διότι εἰς πάντα βιαίως ἀποθνήσκοντα εἶνε καὶ μία Κῆρ δεδομένη, Μ 326. (Ἐν ἅπασιν τούτοις τοῖς χωρίοις ὁ Βέκκ., Δινδόρφ. ὅς Φαίσις γράφουσι τὴν λ. μὲ μικρὸν τὸ ἀρκτικόν γράμμα, ὡς καὶ τὴν Μοῖραν καὶ Αἵσαν). 2) ὡς προσηγορικόν, ἢ μοῖρα τοῦ θανάτου, θάνατος, «τὸ δὲ τοι κῆρ εἶδε»

ται εἶναι», θάνατος σοῦ φαίνεται. Α 228. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «φόνος, θάνατος» Β 352, δ 273, ε 387, η 513, π 469: «τίς κῆρ... θανάτου» λ 474, 398, «δύο κῆρες... θανάτου» Θ 70, «Ἀχαιῶν κῆρες» Θ 73 (ἀθετεῖται ὁ στίχ.). (Παράγεται κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Κούρτιον ἐκ τοῦ κῆρα).

κῆρ, γεν. κῆρος, τό, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ κῆαρ, ὅπ. ἴδ. 1) ἡ καρδία, ἰδίως ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, π. χ. τῆς ὀργῆς, I 535, II 585 κ. ἀ., τοῦ μίσους Α 46, τῶν φροντίδων, τῆς μερίμνης, τ 516, τῆς λύπης, Α 274 (συχνή ἢ φρ. «ἀχνύμενος κῆρ»), τῆς χαρᾶς, Α 272, Σ 537, δ 259, τῆς τολμῆς, Κ 46, Μ 45, Σ 33, τῆς λυσσώδους παραπομπῆς, Φ 542 κ. ἀ., τῶν ἐπιθυμιῶν, δ 539, μ 492: ὅθεν «μετὰ σὺν καὶ ἐὺν κῆρ» κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐὺν καρδίαν, διάθεσιν, Ο 52: σπανιύτερον ὡς ἔδρα τῆς διανοίας, τοῦ λογισμοῦ, «πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὤρμαινε» η 82, σ 344, φ 85 κ. ἀ., ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «νόος» Ο 52.—Ἐρρεῖται δὲ τὸ κῆρ κατὰ τὸν Ὅμ. «ἐνὶ στήθεσιν», ἀλλὰ καὶ «ἐν θυμῷ» Ζ 523, καὶ «φρεσίν» σ 344. Πολλᾶκις τίθεται κατ' αὐτ. τοπικὴν ἢ τοῦ κατὰ τι, «κῆρ» ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ κατὰ ὅτ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ., «κῆρι» I 417, ἦτις λαμβάνει συνηθέστατα καὶ τὸ ἐπιτακτικὸν «πῆρι» πολλὴ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐκ βάρους, φυχῆς, Δ 46, 53, Ν 419, 206, 430, Ω 61, ε 36 κ. ἀ. (Ἐν ταύτῃ τῇ φράσει κατὰ μὲν τὸν Οὐόλφριον καὶ Πάσσωνον εἶνε ἐπιρρήμα, πῆρι κατὰ δὲ τοῦ ἀρχαίου καὶ τὸν Σπίτζερρον εἶνε πρόθεσις: «περὶ κῆρι» κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁμοίων Ὀμηρικῶν φράσεων «περὶ θυμῷ, περὶ φρεσίν» Χ 70, Π 457. Τὴν τελευταίαν γνώμην ἀποδέχονται καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεωτέρων τὴν δὲ πρόθεσιν ὁ Δονόφρ. καὶ Βαυμλεττος). 2) χρησιμεύει εἰς περιφρασὶν προσώπου τινός, ὡς τὸ «βίη», ὅταν «Πολυμήνεος λᾶσιαν κῆρ» Β 851, Π 554, πρὸλ. δ 270 ἔ. λ. Ἀλκίον.

ΚΗΡΕΣΣΙΦΩΡΗΤΟΣ [...], ὄν (Κῆρ, φορέω), μοιράτος, οὐανὲ μοιράτουμενον, ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας ἐπενεχθεὶς, «κύνες» οὕτως ὀνομαζόνται οἱ Ἀχαιοί, οἵτινες ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας πρὸς Ὀδυσσεὺς τῆς Τροίας ἐπέμψθησαν, Θ 527 f. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ἴσως ὅχι ἀπιθάνως, προληπτικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε Κῆρεςσι φορεῖσθαι, II ἢ μᾶλλον ἄξιος νὰ φέρηται ὑπὸ τῶν Κῆρων (πρὸλ. Β 302, «οὐ μὴ Κῆρες ἔσαν θανάτοιο φέρουσαι»): κύνας, τοῦ ὁποίου εἴθε νὰ πάρῃ ἡ μοῖρα τοῦ κακοῦ θανάτου).

Κῆρινθος, ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας, βορειανατολικῶς τῆς Χαλκίδος, Β 538.

Κῆριον [...], τό (κῆρος), κυρ. «κῆρι», ὅθεν «κῆρήθρα, μελόπηττα», Τ. Ἑρμ. 559.

Κῆροισι [...], ἐπικ. ἐπιρ. (κῆρ) ἐν τῇ καρδίᾳ, μόνον μετὰ τοῦ «μᾶλλον» («κῆροισι μᾶλλον» βαθυτέρον εἰς τὴν καρδίαν), ὅπερ ὁφθαλμοῖς εἰς τὸ ῥῆμα ἀποδοῦναι, μετὰ τὸν ῥημάτων

«ἀπέχθουμαι, γολόουμαι, φύλω» I 300, Φ 436, ε 284, ι 480, ο 370, «ἄχος γενέσκατό μοι κῆροισι μᾶλλον» λ 208.

Κῆρος, ὁ, «κῆρι» (προφ. κερί), Ὅδ. μ 48, 473, 475.

Κῆρες, ἡ κατὰ τὸν Βέκκ. ἔ. Δινδ. Κῆρες, ἴκος, ὁ, κῆρυς, «διαλαλητής», Ὁμ. πλ.χ. Οἱ κῆρυες ἐν τοῖς ἡρώεσσιν ἡρώεσσι ἔχον οὐχὶ εὐκαταφράνητον ἄξιωμα. Ἐθεωροῦντο ὡς διατελούμενοι ὑπὸ τὴν ἄμεινον προσέσβιν τοῦ Διός, Α 334, Η 274 (διὸ ἔ. ἡ μετ' αὐτῶν συνοδεία παρίεργον ἀσάλευσαν, I 470, Ω 449, 478, ι 89, κ 59, 402), ἔφερον «σκηπτρον», ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς, σύμβολον τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, καὶ ἦσαν ἱεροὶ καὶ ἀπαράβαστοι: ὅθεν καλοῦνται «θεοὶ» Α 492, Κ 345, «Διὶ φίλοι» Θ 547, «Διὶς ἄγγελοι» Α 334, Η 274. Τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἔργα ἦσαν ἡ συγκάλεισι τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνέλευσεις, Β 50, I 40, Α 685, 6 6, 8, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διατήρησις τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, Β 96, 280, Ψ 568. Ἐνεχερίζον εἰς τὸν ἀγορεύοντα τὸ σκηπτρον εἰς: ἔνδοξον ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ λέγειν, ἔχει τὸν λόγον, Ψ 567, 6 37: ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Σ 505. Δι' αὐτῶν ἐγίνοντο αἱ ἐν πολέμῳ διαπραγματεύσεις καὶ συνεννοήσεις τῶν πολεμούντων, Η 372, καὶ αὐτοὶ πολλᾶκις παρεμβαίνοντες εἰς τὸ μέσον ἐχώριζον τοὺς διαμαχομένους, Η 274. Ἐν ταῖς ἐπισήμασι θυσίαις ἔχον ὡσαύτως πολλὰ ἔργα, Γ 416, 245, 268, Τ 496, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἐσθλαῖς, πανηγύρεσιν, ἐσθλαῖς, κ.τ.τ., Σ 558, Ψ 39, α 409, 443 κ. ἀ. πλ.χ. Ἐχρησμέμεν δὲ ἔ. ὡς θεράποντες τῶν βασιλέων ἐν τῇ δημοσίᾳ καὶ ἰδιωτικῇ αὐτῶν βίῳ, Α 348, Α 492, Η 183, 381, Μ 342, π 328 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ κῆρις, ὅπ. ἴδ., κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τῆς ἀγρ. κερύω, συγγεν. τῇ κέρω.—Τὸ ὡς ἐν ταῖς πλεγμαῖς πτώσκει πάντοτε μακρόν ἀντὶ τοῦ «κῆρυκι Ἰπυτίδῃ» Ρ 324, γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδόται «κῆρυκ» Ἠ.π.). Ἐκ τούτου τὸ

Κῆρες, 1) εἶμαι κῆρυς, ἔχω τὸ ἔργον τοῦ κῆρυκος, «κῆρῶσαν ἐγήρασσα» Ρ 325.

2) ὡς κῆρυς φωνάζω, κῆρύττω, «διαλαλῶ», Β 438, 6 9 κ. ἀ., μετ' αὐτ. «λαὸν ἀγορήνδε» συγκαλῶ τὸν λ. εἰς, Β 51, 6 7, «πόμενόνδε» Β 443.

Κῆται, ἀντὶ τοῦ κέηται, ἴδ. κῆμαι.

Κῆτεροι, οἱ ἀγνωστον ἔθνος ἐν Μυσίᾳ, ἐκ τοῦ Κῆτερου ἢ Κῆτῶντος ποταμοῦ ὀνομασθέν, περὶ τὴν μετέπειτα Ἑλλάδα ἢ Πέργανον, λ 524. (Ἐν ἀδόδαυτῃ περὶ τούτων ἦσαν ἦδη οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοί. Καὶ ὁ μὲν Ἀριστάρχος ἠρμάνειε τὸ «ἐταῖροι κῆτεροι» διὰ τοῦ ἐτ. μεγᾶλοι, παράγων τὴν ἐπιθ. ἐκ τοῦ κῆτος: ἄλλοι δὲ διώρθουν κῆδεσι).

Κῆτος, ἴκος, τό (κῆ-, κῆτω, κατὰ τὸν Βούττιμ. καὶ Δοιδερλ., κυρ. λοιπὸν: κῆος, γῆσος, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παραγώγων), πᾶν

μέγα, τεράστιον θαλάσσιον ζῶον, θαλάσσιον τέρας, N 27, Y 447, ε 421, μ 97· ὅπως λέγονται καὶ αἱ ρῶκαι, δ 443, 446, 452.

ΚΗΤΙΣ, ΚΕΣΑ, ΚΝ (κητός), μόνον Ὀμηρικὸν ἐπὶ θ. τῆς Λακεδαιμόνος, φαραγγώδης, χασματώδης, χαραδρώδης, τοιούτοι πληρῆς φαραγγῶν κτλ., B 584, δ 4. (Ἄλλαι δὲ οὐκ ὁρθῶς ἐκλαμβάνοντες τὴν Λακεδ. ἀντὶ τῆς Σπάρτης, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπὶ θ.: μεγάλην, εὐρύχωρον, πειλώριον).

ΚΗΦΙΣ [-], ἴσος, ἡ, «λίμνη», ἡ λίμνη τοῦ Κηφισοῦ, E 709, ἡ μετέπειτα συνήθως λεγομένη Κωπαῖς λίμνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Λεβάδειαν ἢ Τοπόλιαν. Ἐκ τοῦ

ΚΗΦΙΣ [-], ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος πελάγων παρὰ τὴν πόλιν Αἰθαιαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαῖδα, τὰ ὄν. «Μαυρονέρι», B 522.

ΚΗΩΣ, ΕΣ, ἐπικ. εὐώδης, εὐσμός, «κόλπος» Z 483 f. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ καίω: ὡς καὶ ὁ ὄρωμα εὐωδιάζων. Ὁρθότερον κατὰ τὸν Πάσσαρον ἐξ ἀπηρχαιωμένου τινός ἄγρ. οὐσιαστικοῦ κῆς=οἶος· πρὸς τὴν ἐπ. λ.).

ΚΗΩΣ, ΕΣ, ἐπικ. ἐπικ.=τῇ προηγ., εὐώδης, πάντοτε μετὰ τοῦ «θάλαμος» I' 382, Z 288, Ω 491, σ 99.

ΚΙΔΝΑΜΑΙ [-], ἐπικ. μέσ. τοῦ ἄγρ. κίδνημι, ὃ ἐ. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ΣΚΕΔΑΝΝΕΙΜΙ, ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι, «Ἦως ἐκιδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν» Θ 4, Ω 695, «ὑπεῖρ ἄλα» W 427. Κατὰ τὸν Λόδεκκ. τίθεται ὁ τύπος οὗτος ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν πληρέστερον σκιδναμαι· δι' ὃ ἐν Y. Ἑρμ. 232 γραπτέον σκιδνατο ἀντὶ τοῦ κιδνατο.

ΚΙΘΑΡΑ [-], ἡ, μεταγενέσ. τύπος ἀντὶ τοῦ κίθαρις, ὅπ. ἴδς, Y. Ἑρμ. 509, 515.

ΚΙΘΑΡΙΖΩ [-], παίζω («κτυπῶ, βαρῶ») τὴν κίθαράν, καὶ ἐν γένει πᾶν ἐντατὸν ὄργανον, ὅθεν «φόρμιγγς» Σ 570 f, Y. Ἀπ. 515, «λύρη» Y. Ἑρμ. 433. Ἐκ τοῦ

ΚΙΘΑΡΙ [-], ἴος, ἡ, αἰ. κίθαριν. 1) κίθαρα, ὄργανόν τι μουσικὸν οὐχὶ τύσον κατὰ τὸ σχῆμα, ὅσον κατὰ τὸν γλυκύτερον τόνον διάφορον τῆς λύρας. Κατὰ τὸν Βουρέττην (ἐν τοῖς Mémoires des inscriptions de l'Académie des sciences à Paris IV. σ. 416) συνέκειτο ἡ κίθαρα ἐκ δύο κυρτῶν κεράτων, πρὸς μὲν τὰ ἄνω ἀφίσταμένων, πρὸς δὲ τὰ κάτω συμπληραζόντων, τὰ ὅποια ἴστανται ὀρθὰ ἐπὶ τινος κενοῦ ἡχείου. Ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὰ πλησιέστατα μέρη τῶν κεράτων ὑπῆρχον δύο ἐγκάρσιοι κεφαταί (ζυγὸν καὶ ὑπολόριον), εἰς αἷ ἦσαν αἱ χορδαί προσδεδεμέναι. Αὗται δ' ἐνετεινοντο διὰ στροφίγων τινῶν λεγομένων κολλόπων, Γ 54, α 453. Πρὸς λήρη καὶ φόρμιγγς. 2) κίθαρις, τὸ κίθαρισμα, τὸ παίξιμον τῆς κίθαρος, N 731, σ 248. (|| Τὴν τιαυτήν μετωνομαίαν ἔχει καὶ ἡ καθομιλουμένη. ὅταν λέγῃ «τὴν κίθαραν τοῦ δὲν παίζει κανίνας» ἢ «ξέωρα κίθαράν»).

*ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], ὅτ, ὁ, ἐπικ. (κίθαρίζω), ὁ παίζων τὴν κίθαράν, Y. 24, 3.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], ἴος, ἡ (κίθαρίζω), ἡ τέχνη τοῦ κίθαρίζειν, ἡ κίθαρις, B 600 f.

ΚΙΚΑΝΗΣ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ΚΑΛΕΩ, ἐν τῷ ἐνεστ. μόνον καὶ παρὰ. Α') Ἐνεργ. 1) καλῶ, προσκαλῶ, ὅσον ἐπὶ δεῖπνον, ἢ ἵνα συναλεχθῶ, τινά, B 404, I 44, P 532, ἐπικαλουμαι, I 569, προσαγορεύω, W 224. 2) ὀνομάζω, τινά τι, B 813, δ 355, Βατρ. 27, «ἐπὶ κλησὶν κικλήσκω» ὀνομάζω μετὰ τὸ ἐπώνυμον, ἐπονομαζῶ, H 439, ε 294, ι 366 κ. α. Παθ. σ 403. Β') Μέσ. καλῶ πρὸς ἑμαυτὸν, παρ' ἑμαυτὸν, εἰς συμβούλιον, «ἀρίστους» K 300.

ΚΙΚΟΝΕΣ, οἱ, ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν κατὰ μήκος τῆν μεσημβρινήν παραλίαν τῆς Θράκης ἀπὸ τῆς Ἰσθμοῦ μέχρι τοῦ Αἰσίου ποταμοῦ, B 846, ι 39 εἰς.

ΚΙΚΙΣ [-], ἡ, ἀρχαία ποι. λ., δύναμις, λ 393 f, Y. Ἀφρ. 238. (Ἀμφιδόλου ἑτυμολογ., κατὰ τὸν Εὐδῶδ. ἐκ τοῦ κίω=πορεύομαι).

ΚΙΛΙΚΕΣ [-], οἱ, ἐν. Κίλιξ, ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων τὴν Μεγάλην Φρυγίαν. Ἀπετίλουν δὲ οὕτω κράτη, τὸ μὲν ἔχον πρωτεύουσιν τὴν ὑπὸ τὴν Πλάκον τὸ ὄρος (Ἰποπλακίην) Θήβην, τὸ δὲ τὴν Λυρνησσόν, Z 397, 415, πρὸς B 692. Μιτίπειτα δὲ μετενόστησαν εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν χώραν.

Κίλλα, ἡ, πολίχνη τῆς Τροίας ἢ Αἰολίδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, A 38, 452.

ΚΙΜΗΡΕΙΟΙ, οἱ, ἔθνη μυθικά, κατοικοῦντα τὰ δυτικὰ περάτα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὀκεανὸν πρὸς βορρᾶν τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως, αἰωνίως ὑπὸ ὁμίχλης καὶ νεφελῶν κεκαλυμμένα καὶ ἐν ἀτελευτήτῳ νυκτὶ τὸν βίον διάγοντα, λ 44 εἰς. Οἱ ἀρχατοὶ ἐρμηνεύονται οἱ μὲν ὑποθέτουσιν αὐτοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, περὶ τὰς Βαίας· ἢ τὸν Ἀδρὸν κόλπον, Στράβ. 5, 4, 5, οἱ δὲ ἐν Ἰσπανίᾳ. Δὲν εἶναι ἀδύνατον ὁ μῦθος ὁ περὶ τῆς χώρας τῆς νυκτός τῶν Κιμμερίων νῦν ζηρῆται ἐπὶ σκοτεινῆς τινος φήμης περὶ τῆς ἐν ταῖς βορειοτάταις χώραις ἐπὶ πολλοὺς μῆνας διαρκούσης νυκτός. Ἡ ἑτυμολογία τῆς λέξεως ἀμφίβολος· κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ Χειμῆριος· κατὰ δὲ τὸν Οἰόσσιον ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ ἐνόματος Kamir, Kimmer· ἄλλοι δὲ σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ἑρεμνός· καὶ ἄλλοι ἄλλως ἑτυμολογοῦσι. Μιτίπειτα δὲ ἐξενίκησεν ὡς ὄνομα ἔθνους· τινὸς ἀπὸ βορρᾶς καταδάντος καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰσβαλόντος (ὡς εἰκάζεται, τὸ 782 π. Χ.). Ἰδὼς ἐπραγματεύθη περὶ αὐτῶν ὁ Ch. Em. Ruelle Les Cimmériens d'Homère, lettre à M. V. Langlois, Paris 1859.

*ΚΙΝΑΥΝΟΣ [-], ὁ, «κινέων», Βατρ. 9.

ΚΙΝΕΩ [-] (κίω), 1) Ἐνεργ. «κινῶ, κουνῶ», ὅσον «κάρ» P 200, ε 285 κ. α., «μέλα» ἡ 298, «Ζέφυρος κινεῖ λήιον», B 447,

«τινά λάξ» κινῶ τινα διὰ τοῦ ποδός, K 458, «θῆρην» κρούω, γ 394, μετακινῶ, «ἐκκινῶ», «φυγάς» ω β, «σφήκας» σκορπίζω, Π 264, «νεφέλην» Π 298, «κῆμα» ὠθῶ, B 395, «τινά ἀπὸ χθονός» V 730. 2) Παθ. ἀμετάβ. κινούμαι, ταραττόμαι, βαδίζω, «κινήθη ἀγορῇ» B 444, «ἐκίνηθεν (ἄωρ. ἔ. ἐπικ. ἀντι τοῦ ἐκινήθησαν) φάλαγγες» Π 280, A 47. Ἐκ τούτου *κινήτηρ [-], πρὸς, ὁ, ὁ κινήτης, «γαίης» ὁ σείων τὴν γῆν, Γμ. 24, 2.

κίνημαι [-], ἐπικ., παθ. (ἄχρ. τινός ἐνεργ. κίνυμι) ἀντὶ τοῦ κινέομαι, κινούμαι, «κινούμενον ἔλαιον» ταραττόμενον, Ξ 473, βαδίζω, «ἐς πόλεμον» Δ 284, 332, K 280, κ 556.

ΚΙΝΗΡΗΣ [-], ἄρ, ὁ, ἴων. ἀντὶ τοῦ Κινύρας, ὁ πλοῖτος ἄρχων τῆς Κύπρου, A 20. Κατὰ τὸν Ἀπολλοδ. 3, 14, 4 υἱὸς τοῦ Σανδάκου, ἔκγονος τοῦ Φαίθοντος, κατ' ἀρχάς βασιλεὺς τῆς Συρίας, μετέπειτα δὲ μεταβάς εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν Πάφον. Ἦτο ἀγαπήτος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πινδ. Πυθ. 2, 15), διὰ δὲ τὸν πλοῖτον αὐτοῦ παροικιῶδης, πρὸλ. Τυρταίῳ Ἐλεγ. 42, 6. (Πιθάνως εἶνε ὄνομα Ἀσιατικόν: Κίηρος παρὰ Φοίνικιν ἐλέγετο τὸ ρουσικὸν ἐκεῖνο ὄργανον, ὅπερ οἱ Ἑδομήκοντα καὶ ὁ Ἰώσπηος ἐξαλλήνιζοναι κινύραν, ὃ ἔ. φαλτήριον, ἄρπα).

κινιρός [-], ἡ, ὅν, ἐπικ. κλαυθμηρίζων, «κρουγγρίζων», [κινυζών], P 5 f. Πιθάνως πεπονημένη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ αὐτῶ τῶ μινυρίζω, γδ. κινζηνοῖς.

Κίρη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, νόμφη τῆς μαγείας εἰδῶν, κατοικοῦσα ἐν τῇ νήσῳ Αἰαίᾳ, κ 136, γδ. Αἰαίη. Ὁ Ὀδυσσεὺς διαφυγὼν ἐκ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων, προσομιλεῖται εἰς τὴν νῆσον αὐτῇ. Ἐνταῦθα δὲ ἡ περιδότητος φαρμακεύτρια μεταμορφώνει τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ εἰς χοίρους· ἀλλ' ἀναγκασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ νά τοὺς ἐπαναφέρῃ διὰ τῆς μαγικῆς τῆς ράβδου πάλιν εἰς τὴν προτέραν μορφήν (κ 230—364), μετέπειτα συμβοῖ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἐν ἑτοῖς ἐν διηνεκεῖ εὐωχίᾳ. Θέλων δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς νά μάθῃ τὰ περὶ τοῦ νόστου αὐτοῦ, κατὰ συμβουλὴν αὐτῆς, κατέρχεται εἰς τὸν Ἄδην, κ 400 ἐξ, λ 4 ἐξ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδ., Θεόγ. 957, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀδυσσεὺς δύο υἱούς· τὸν Ἀγροῖον καὶ τὸν Λαερτίων. (Ὁ Δοιδερλ. παράγων τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ κίρ-νᾶω, κεράννυμι, ἠρηνεύει· φαρμακεύτρια).

κίρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, ὅπερ μεταωριζόμενον ἐν τῇ πτήσῃ ἀποτελεῖ κύκλους, τὸ νῦν λεγόμενον «κίρκινέσι», P 757, X 439, Βατρ. 49. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πτήσις αὐτοῦ θεωρεῖτο προφητικῇ, ὀνομάζεται «Ἀπόλλωνος ἄγγελος» ο 526· τίθεται καὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ εἰδους σημαντικόν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ τοῦ γένους ἱρής κίρκος· ν 87.

κίρναλ καὶ κίρνημι, ἕτεροι τύποι τοῦ κε-

ράννυμι, ἐξ ὧν παρ. κίρνα, η 182, κ 356, ν 53 καὶ (ἐκ τοῦ κίρνημι) παρ. γ'. ἐν. κίρνη, ε 78, π 52, καὶ μετοχ. κίρνᾶς, π 44.—*Ὁδ. πρὸλ. κεράννυμι.

Κίρνη, ἰσθ., ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσοῦ ἢ Κισσίου, ἡ Θεανῶ, Z 299.

Κίρνη, οἶ, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Κισσέας, παρὰ τοῖς μετέπειτα Κισσέας, ἴως, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τῆς Θεανός, A 223. (Ἐκ τοῦ κισσός, οἶον: κισσοστάπιος).

*κισσοκόμης, ογ, ὁ, οἶον: «κισσομάλλης», ὁ ἀντὶ κόμης (ἡ μετὰ τῆς κόμης ἀναμεμενέναν) ἔχων κιστόν, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, Γμ. 25, 1.

*κισσός, ὁ, «κισσός», φυτὸν ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Γμ. 6, 40.

ΚΙΣΣΙΒΙΟΝ [-], τό, πιθάνως στρογγύλη τις, κυλινθίαι, «καυκί, γαυδά», ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἢ κρῆσιν, παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα ἔ. πρὸς ἐμελῖν χρήσιμον, Ὁδ. ι 346, ε 78, π 52. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους (Ἀθην. σ. 477 A) ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κισσός, κυρ. λοιπὸν ἀγγεῖον· κισσινόν, ἐκ ξόλου κισσοῦ, καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀποδέχονται οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων. (Τοιαῦτα ἀγγεῖα μνημονεύονται παρ' Εὐρύπ. Ἀλκίης. 759, ἐν Ἀποσπ. παρ' Ἀθην. Ἐνθα ἀνωτ., Κόκλ. 390). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κισσέος (ὃ ἔ. κισσοσταφύη), ἐπιθέτου τοῦ Βάκχου, κυρ. λοιπὸν: πατήριον οἶνον.

κίστη, ἡ, κιδώτιον, «κουτί» (ὃ ἔ. κουτίαν, κύτος).

κίχλα [-] καὶ κίχλῶμαι, καὶ ἄχρ. τῶπος τοῦ ἐνεστ. κίχνημι, ἐξ οὗ ὑπατ. κίχῶ, ἐπικ. κίχῶ, ἄ. πληθ. ἐπικ. συνεσταλμένον κίχλωμεν, Φ 428, εὐκτ. κίχῆην, ἀπαρρ. κίχῆναι, ἐπικ. κίχῆμεναι, O 274, μετοχ. κίχῆς, παρ. κίχῆνον, ε'. ἐν. κίχῆς (κατὰ τὸ τίτλει, ω 284, γ'. οὕκ. ἐκίχῆν, ἄ. πληθ. ἐκίχῆμεν, μέλ. κίχῆσθαι, ὁρίζ. ἐκίχον, μέλ. ὁρίζ. ἐκίχῆσθαι. Μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. κίχῆμενος. 1) ἐφικνούμαι, καταλαμβάνω, φθάνω, τινά, K 376 κ. ἄ., «ἵππους» V 407, «νῆα» π 356, «ποσὶ τινά» τρέγων καταλαμβάνω, φθάνω, πᾶν, Z 228, Π 342· ὡσαύτως «δοῦρί» K 370, «ἄρ» φθάνω εἰς τὸ ἄστυ, Φ 428. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ὅν «κίχῆμενον βέλος» τὸ ἐπιτυχάνον, E 487, «οὐδὲ κε μ' ὥκα τέλος θανάτῳ κίχῆ» I 416, A 444, 454, p 473, «κίχῆναι δίψα τε καὶ λιμός» T 465, «καὶ λίην σέ γ' ἐμελλεν κίχῆσθαι» κακὰ ἔργα· ἐμελλόν νά σέ φθάσῃ «νά σέ εὐραίσῃ» τὰ κακά ἔργα σου (τοῦτέστιν ἡ τιμωρία διὰ τὰ κακά σου ἔργα), ι 477. 2) ἐντυχῆναι, συναντῶ, «ῥίσκω», καταλαμβάνω, «τινά παρὰ νηυσί» A 26, B 48, K 426, ν 228 κ. ἄ.—Ποιητ. ἡ ἄ. κίχαν, ἡ, κίχλα, «ποιχλά», X 468 f.

*κίχηρημι (χράω), μέλ. χρήσω, δανείζω· μέσ. δανείζομαι, μόνον ἐν πρ. «χρησάμεν» Βατρ. 187.

κίω [-], ἔκτερος ποι. τύπος τοῦ εἶμι (ἴω), παρ' Ὁμ. μόνον εὐκτ. κίωμι, μετοχ. κίων (τα-νίζομένη κατὰ τὸ ἴων), παρσι. ἔκων καὶ ἀναύξ. κίον, κίωμεν, Φ 456, προσεύομαι, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, ὡς καὶ τὸ εἶμι, μάλιστα ἐπὶ ἐμ-φύχων, Α 348, ὁ 304 κ. ἀ. πλχ., ἐπὶ νηών, Β 509.

κίον [-], ὄνομα, ἡ καὶ ὁ, ὁ 66, 473, ρ 29, τ 38, κίων, στόλας, *Ὀδ. χ 476, 493· συνή-θως αἱ κίονες οἱ στηρίζοντες τὴν ὀροφὴν τοῦ με-γάρου, α 427, ζ 307, τ 38 ἐξ., χ 466, «(Α-τλας) ἔχει κίονας μακράς» α 53, ἴδ. ἐν τῷ Ἄτλας.

ΚΛΑΓΓΗ, ἡ (κλάζω), πᾶς ἄνθρωπος ἤχος ἐξ ἐμφύχων τε καὶ ἀφύχων προερχόμενος, ἤχος, βοή, κρότος, θόρυβος, κραυγὴ, ἀλαλαγμός, οἶον τῶν πολεμιστῶν, Β 400, Κ 523, τῶν νε-κρῶν ἐν Ἄδου, λ 604, «θηρῶν» *Γμ. 27, 8, «αἰώνων» λ 605, «γεράνων» Γ 3, «χοίρων» γρουλλήσιμος, ξ 414· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βρογχιθμῶν τῶν λεόντων καὶ ὠρυγῶν τῶν λύκων, *Γμ. 43, 4· καὶ ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου καὶ τῆς κλαγγῆς τοῦ ὅλου ἀργυροῦ ὅπλου, Α 49. (Δέν εἶνε ἀπίθανος ἡ γνώμη ὅτι κατ' ἀρ-χὰς ἐσημαίνειν ἡ λ. τὴν φωνὴν τῶν ζώων καὶ ἰδίως τῶν πετηνῶν). *Εκ τούτου

*ΚΛΑΓΓΗΔΩΝ, ἐπιρ. μετὰ κραυγῆς, θορυ-βώδης, Β 463 †.

ΚΛΙΩ, ποι., ἄορ. ἀ. Ἐκλαγῶ, παρακ. ἐπικ. μέ σημ. ἐνεστ. κέκληγα, μετοχ. κεκληγώς· καὶ πληθ. κεκληγόντες (ὡς ἀπὸ ἐνεστ. κεκληγῶ), Μ 425, Π 430, Ρ 756, μ 256, ξ 30 (ἐνθα παντα-χοῦ ὁ Βέκκ. ζ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Διυδορφ., ἔγραψαν· κεκληγόντες), ἄορ. β'. Ἐκλαγον, *Γμ. 48, 14· ἐπὶ παντός ἀνδρὸς ἤχου, βοῶ, κραυ-γάζω, ἤχῳ, κροτῶ, οἶον ἐπὶ κραυγῆς ἀνθρώ-πων καὶ μάλιστα τοῦ ἐν ταῖς μάχαις ἀλαλαγ-μοῦ, Ε 594, Μ 425, Ν 755, Π 430 κ. ἀ.· ἐτι δὲ καὶ τῆς τῶν ἀγωνιῶντων, μ 256· φωνα-σκῶ, Β 222· ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν ἀετῶν, γυ-πῶν, Μ 207, Π 429· ἐπὶ τῶν πλαταγμῶν τῶν πετηνῶν, πλαταγῶ, «πλαταρίζω», Κ 276, Ρ 756· ἐπὶ τῶν κουνῶν, ὑλακτῶ, ξ 30· ἐπὶ ἀφύχων, βροντῶ, συρίζω, οἶον ἐπὶ βελῶν ἐν ἀργυρῷ φαρέτρᾳ, Α 46, ὅπλων, Ρ 87, ἀνέ-μου, μ 408, ἐπὶ τοῦ Πανός «ἐκλαγεν ὅτος»· ψάλλει, συρίζει διὰ τῆς σύριγγος, *Γμ. 18 (19), 14.

ΚΛΑΙΩ, εὐκτ. β'. ἐνικ. Αἰολ. καὶ ἐπικ. κλαίον-θα, Ω 649, μέλ. κλαύσομαι, ἄορ. ἔκλαυσα, καὶ ἐπικ. κλαύσα, παρσι. θάμης· κλαίσσαν. 1) ἀμετάβ. «κλαίω» (προφ. καὶ κλαίγω), ὁδύ-ραμαι, θρηνώ, οὐ μόνον ἐπὶ τῶν κυρίως κλαί-οντων μετὰ δακρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν δεινὰ ποιούντων ζ ὀλιμζόντων, Ὁμ. πλχ., «κλαίον-τά σε ἀφῆσω» θά σὲ στείλω μετὰ κλαύματα, Β 263. Ἰδίως θρηνώ διὰ νεκρόν, Η 427, Τ 5, ἀπόντα, Ε 376, «ἀμφὶ τινα» διὰ τινα, περί τι-νος, Τ 339. 2) μετὰβ. «κλαίω» τινά, Σ 340, Χ 87, α 363 κ. ἀ.

ΚΛΑΪΟΣ [-], ἡ, πολίχνη τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Κολοφώνος, ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ἔχουσα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν σήμερον ἐρεῖ-πια παρὰ τὸ Ζιλλέ, *Γ. Ἀπόλ. 40.

ΚΛΑΙΟΜΟΣ, ὁ (κλαίω), «κλαύμα» (προφ. κλάμμα, ζ κλάυμα), ὀρθῶς, Ω 747, δ 804 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «γῶος» ρ 8, ὁ 24 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «στοναγῆ» χ 504.

ΚΛΑΪΣΕ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἘΚΛΑΥΣΕ, ἄορ. τοῦ ΚΛΑΪΩ, ὅπ. ἴδε.

ΚΛΑΪΩ, ἄορ. ἀ. ἀναύξ. κλάσε, παθ. ἄορ. ἐκλά-σθην, «σπῶ, σπᾶνω», ἀποκόπτω, «ἐξ ὕλης πτόρθον» ζ 428. Τὸ παθ. ὡς ἀμετάβ. «ἐκλάσθη δόναξ» ἔσπασε τὸ καλᾶμι, ὅ ἐ. τὸ βέλος, Α 584.

ΚΛΕΗΣΔΩΝ, ὄνομα, ἡ, ζ ΚΛΗΗΣΔΩΝ, δ 347, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κληδῶν (κλέω, κλέος). 1) φήμη, «πατρός» περὶ τοῦ πατρός, δ 347. 2) Ἰδίως ἡ θεῖα φήμη ἢ φωνή, ἡ προφητεία ἡ διὰ φωνῆς ἢ φλόγγου τινὸς προμηνύουσα, ὡς ἡ ὕσσα, *Ὀδ. σ 447, υ 420. (|| Καὶ λέξις καὶ σημασία ὀλίγον τι παρηλλαγμένη σώζεται ἐν τῇ καθομιλ. ὁ «κληδοναί», οὗ ἡ περιγραφή ὅθεν ἀνῆκε ἐνταῦθα).

ΚΛΕΙΣΙΔΙΚΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κλεοῦ, *Γ. Δῆμ. 409.

ΚΛΕΙΤΟΣ, ἡ, ὅν, ποι. ζ ἰδῶ· ἐπικ. (1. κλείω), περικλεῆς, περιβόητος, περίφημος, ἐνδο-ξος, ἐπὶ προσώπων, ἰδίως «ἐπικούροι» Γ 451, Α 220 κ. πλχ., «βασιλῆς» ζ 54 (μόνον ἐνταῦ-θα τῆς Ὀδ.)· ἐπὶ πραγμάτων ἐξαιρετός, λαμ-πρός, «ἐκατόμβη» Α 447 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει κατὰ τὸν Ζηνοδότον· ἱρή) κ. ἀ. πλχ., ἐπὶ πόλεων, «Πανοπέος» Ρ 307.

ΚΛΕΪΤΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πεισινόροτος, Τρώς, Ο 415 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἑγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

1. ΚΛΕΪΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ κλέω (ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. εὐρίσκεται μόνον ὁ παθητ. ἐνεστ. κλέομαι, ζ τοῦ παρσι. β'. ἐνικ. ἔκλε', ἔκλω, ἐπικ. συγχεκοι. ἀντὶ τοῦ: ἐκλίσω, Ω 202), ζ ἔτερος, τύπος κλῆω, ἐξ οὗ μέλ. κλήσω, *Γμ. 34, 48, καὶ ἄορ. ἀπαφ. κλήσαι, *Επιγρ. 4, 9. (Ἀλλὰ κατὰ τὸν Λύδεσκ. οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι πρέπει νὰ ἀναχθῶσι εἰς τὸ κληῖζα, ἐκτενέστερον τύπον τοῦ κλέω, καὶ εἶνε συνηρημένοι ἀντὶ τοῦ: κληῖσω κτλ.) κλεῖ-ζω, ερημίζω, ἐπαίνω, «ἔργα κλεινοῦσι τοῖσι» α 338, «ἐγὼ δὲ κέ σε κλείω κατὰ γαταν» θά σὲ ἐπαίνω, ρ 448.—Παθ. φημίζομαι, εἶμαι περίφημος, «ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους» Ω 202, «κλέομαι κέρδεσιν» ν 299.

2. ΚΛΕΪΩ, ἴδ. ΚΛΗΪΩ.

ΚΛΕΪΘΥΛΟΣ, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀϊλῆος, φονευθείς, Π 330.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΗ, ἡ=ΛΑΒΥΘΟΝΗ, ὅπ. ἴδε.

ΚΛΕΟΣ, κοσ. τό, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (κλέω). 1) λόγος, φή-

σημειούμενοι κλῆροι εἰς τινα περιεφραζάν, καὶ ἐκεῖ πάλλονται. Οὗτινος δὲ ὁ κλῆρος πρῶτος ἐξεπλήδα τῆς περιεφραζάν, οὗτος ἦν ὁ λαγών ἢ κληρωθείς, Γ 316, 325, Ψ 352, 864, κ 206.

2) τὸ κληρωθέν, ὃ ἐ. τὸ διὰ κλῆρου εἰς τινα περιελθόν, [κλῆρος], καὶ μάλιστα τὸ διὰ κληρονομίας περιερχόμενον τεμάχιον γῆς, κτήμα, Ο 498, 564. (Ἐκ τοῦ κλῆρου, οἰκνεῖ κλῆσμα, τεμάχιον, εἴτε δοῖται τεμάχια διάφορα μετεχειρίζοντο κατὰ τὴν κληρωσιν, ὣν ἡ θεμελιώδης σημ. τῆς λ. εἶνε ἡ 1), εἴτε, ὡς καὶ πιθανώτερον, διότι τὰ διανενομένα ἦσαν τεμάχια γῆς κ. ἄ. τ., καὶ τότε ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία σημ. εἶνε ἡ 2)).

ΚΛΗΤΟΣ, ἡ, ὄν (κλῆτω) ἄ.) κεκλημένος, ὃ ἐ. ἐκλεκτός, Γ 463. ὃ.) συνήθως προσκαλούμενος, ὃ ἐ. ἐπιζητήτος, εὐπρόσδεκτος, ρ 386.

*ΚΛΗΡ, ἴδ. ΚΛΕΙΡ 1).

ΚΛΙΜΑΣ, ἄκος [-], ἡ (κλίνω), κλῖμας, (Ἰταλ.), «καλά» *Οδ. α 330, κ 558, φ 5.

ΚΛΙΝΤΗΡ, ἄρος, ὁ (κλίνω), ἀνάκλιντρον, (Γαλλ.) «καναπέ», σ 490 f.

ΚΛΙΝΩ [-], ἄρ. ἐκλινά, παθ. παρακ. κλίνωμαι, γ'. πληθ. ἐπικ. κεκλίσται, παθ. ἄρ. ἐκλίνθη, ἐπικ. ἐκλίνθη. Ἀ.) Ἐνεργ. κλίνω, πλαγιαζώ, ἴδως 1) προσκλίνω, ἀνακλίνω, (Λατ.) «ἀκκουμπω», «σάκεα ὡμοισι» Α 593, Ν 488, «ἄρματα πρὸς ἐνώπια» Θ 435, «τόξον πρὸς ἐνώπια» χ 424 κ. ἄ. 2) κλίνω, πλαγιαζώ, «στρέφω, γυρίζω», διδω ἄλλην διεύθυνσιν ἢ εἰσιν, «τάλαντα» κλίνω τὸ ζυγίον οὕτως ὥστε ἡ μὲν μία πλάστιγξ νά ὑψωθῇ, ἡ δὲ ἑτέρα νά ταπεινωθῇ, Τ 223, «ὅσσοι πάλιν» στρέφω ὀπίσω τὰ ὄμματα, Γ 423, «μάχην» κλίνω νά κλίνη, διδω ῥοπήν εἰς τὴν μάχην, Λατ. inclinare pugnam, Ξ 510 ὅθεν ὃ.) τρέπω (εἰς φυγὴν), ἀναγκάζω νά ἐγκλίνωσι, νά ὑποχωρήσωσι, «Τρῶα, Ἀχαιοὺς» Ε 37, ε 59.

Β.) Παθ. ἀποκλίνω (ἀμετάβ.), στρέφομαι, «παραμερίζω», εἴτι δὲ καὶ κατακλίνωμαι, «ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατα κῆρα» Γ 360, Δ 254, «ἐτέρωσ' ἐκλίνθη κάρη» Ν 543, «κλίνθη κεκμηώς» κατεκλίθη, «ἐπλάγιασε», Ψ 232 κ. ἄ. ὡσαύτως «πρὸς κόλπον ἐκλίνθη» Ζ 467, «παρὲς ὁδοῦ» Κ 350, «ἐτέρωσε» ἐκλινέει πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, «ἐγύρισεν», ἀνετράπη (ὁ λέβης) τ 470. Ὅθεν ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἄ.) εἶμαι ἀνακεκλιμένος, «ἀκκουμπημένος», «στήλη» Α 374, «κίονι» ζ 307, «κλισμῷ» ρ 97, «ἀσπίδι» Γ 435. ὃ.) εἶμαι κατακεκλιμένος, κατὰκειμαι, «ἔντεα χθονί» Κ 472, «φύλλα κεκλιμένα» λ 194. ἴδως ἐπὶ τόπων γ.) κείμεαι, «ἀλλ' ἐκκλίσται» κείμεναι, ἐκτείνονται εἰς τὴν θάλασσαν, δ 608, ν 235. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ προσώπων, «κεκλιμένος λίμνη» κείμενος, ὃ ἐ. κοιμῶν, Ε 709, Π 68, «πόντι» Ο 740. Γ.) Νέσ. «κλινόμενος σταθμῷ» ἀνακλιθείς, ρ 340, «ἥρι ἐγγὺς κέκλιτο» Ε 356.

ΚΛΙΣΙΝ [-], ἡ (κλίνω), ἐπ. δοτ. κλισίηφι, Ν

468, κυρ. τόπος, ἐνθα τις κατακλίνεται ἢ ἀνακλίνεται, «ἀκουμπῶ» ὅθεν 1) σκηνή, καλύβη, ἐκ ξυλίνων πασσάλων συγκειμένη συναπτομένων διὰ σπάρτων καὶ ἄνωθεν διὰ καλάρων ἐστεγασμένη. ἄ.) ποιμενική καλύβη, Σ 589, Ε 45, ο 301, π 4. ὃ.) ἴδως σκηνή πολεμική, ξυλινὴ μὲν ὡσαύτως, ἀλλ' ὡς οἰκία διασκευασμένη (πρβλ. Α 448 ἐξ.) ἐπομ. ἀκριβῶς εἰπεῖν ὅχι σκηνή, ἀλλὰ παράπηγμα, «αὐτοσχέδιος οἰκήσις» κατὰ τοὺς παλαιούς, 1663 κ. ἄ. πολλάκι· πληθ. Α 306, Β 94 ἐξ., εἴτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ, Ο 478, Ψ 254. Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἀχλλέως περιγράφεται ἐν τῷ Ω 450. 2) ἀνακλιντήριον, δίφρος, εἶδος θρόνου, Γαλλ. fauteuil, δ 423, τ 55, συνήθ. λεγόμενον κλισμός (ἴδ. τ. λ.).

ΚΛΙΣΙΟΕΝ [-], ἐπ. ἐπίβ. (κλισίη) ἐκ τῆς σκηνῆς, *Ἰλ. Α 391, Α 603 κ. ἄ.

ΚΛΙΣΙΝΑΣ [-], ἐπ. ἐπίβ. (κλισίη) εἰς τὴν σκηνήν, Α 185, Γ 742, Ε 45, 48.

ΚΛΙΣΙΟΝ [-], τό, (κλίνω), ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ πηρετῶν κατοικία, περὶ τὰ μέγαρον τοῦ δεσπότου ὑποδομημένη, ω 208 f.

ΚΛΙΣΜΟΣ, ὁ (κλίνω), εἶδος θρόνου, δίφρος, ἀνακλιντήριον, Γαλλ. fauteuil, Ὁμ., πλγ., διαφέρει τοῦ θρόνου, γ 389, ρ 86, ν 233, ἴδως ὁλίγον ταπεινότερος, πολλάκι· ἐντέχνως ἐξεργασμένος, πεποικιλμένος καὶ χρυσοκόλλητος, Θ 436, α 432, καὶ μὲ τάπητας κεκαλυμμένος, Γ 200. ἔντοτε δὲ καὶ ὑποπόδιον (θρόνον) ἔχων, δ 436.

ΚΛΙΤΗΣ [-], ἴος, ἡ, ποι. (κλίνω), αἰτ. πληθ. κλιτῆς, τὰ πλάγιον, τὰ πρηνές, τὸ καταφευγόν· ἢ ἀνωφερὲς ὅρους τινός ἢ λόφου, Π 390, ε 470.

ΚΛΟΝΕΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρτα. 1) Ἐνεργ. διαταράσσω, συγχέω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν καὶ παραγῆν, καταθρομβῶ, τρέπω εἰς φυγὴν, «φάλαγγας» Ε 96, «ἀγέλην» Ο 324. ἄνευ πτωτ. Α 406, 526, Ξ 44, Φ 533, «ἔφατε κλονέων Ἐκτορα» ἱππηκοῦθι καταδιδῶν τὸν Ἑ., Χ 188. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων, ἀποσπῶμαι, «νέφεα» Ψ 243, «φλόγα» Υ 492. 2) Παθ. διαταράσσομαι, περιπίπτω εἰς ἀταξίαν, θρομβοῦμαι, τρέπομαι, Ε 8, Α 448, Ο 448, «μὴ κλονέεσθε οὐλίη» Δ 302, «ὕπὸ τινι» Ε 93, «κλονέονται ἐπὶ νηυσὶ» Σ 7, *Ἰλ.

ΚΛΟΝΙΟΣ [-], ὁ, οἶδος τοῦ Ἀλέκτορος, στρατηγός τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 495, Ο 340.

ΚΛΟΝΟΣ, ὁ, ποι. πᾶσα σφοδρὰ καὶ ἀτακτος κίνησις, παραγῆ, θόρυβος, ἀταξία, ὠθισμός, ἴδως ἐπὶ τῶν εἰς ἀταξίαν περιπεσόντων μαχητῶν, *Ἰλ. Π 334, 713, 729, «ἐγχεύσαν» δοράτων σύγκρουσις, Ε 467.

ΚΛΟΠΙΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. (κλέπτω), κρύφιος, μυστικός, δόλιος, «μυθός» ν 295 f.

*ΚΛΟΠΟΣ, ὁ, ἐπ. (κλέπτω) κλέπτης, *Υ. Ἑρμ. 276.

ΚΛΩΤΟΠΕΙΩ, ῥ. ἀμφιβ. ἐτυμολογ. καὶ σημ., μά-

νον Τ 149 φ εύρισκόμενον, «οὐ γάρ χρή κλυτοπεύειν» (κλοτυπεύειν ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'). Ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας φαίνεται ὅτι σημαίνει εἴτε διστάζω (συνωνύμως τῇ ἑπομ. «διατρίβειν», ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσύχ. στραγγεύομαι, «σπρεφογυρίζω»), εἴτε ἀνωφελῶς φλυαρῶ, (ἐν ᾧ εἶνε καιρὸς τοῦ πράττειν), «χάνομαι εἰς τὰ καλὰ λόγια» (ὅθεν ἀντὶ τοῦ «καλολογεῖν, οἰονεὶ κλυτοπεύειν» κατὰ τι σχόλιον, ἐξ οὗ ὁ Βόηθης εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ κλυτοπεύειν ἢ κλύτ' ὁπεύειν, ὡς καὶ παρ' Εὐσταθ. καὶ ἐν τινι ἀντιγράφῳ φέρεται). Ὁ δὲ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι παραλογίζομαι, ἀπατῶ, ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὸ κλέπτω, ἀντὶ τοῦ κλοπετεύω, δολίως ἀναβάλλω. (|| Οὐδεμία τούτων τῶν ἐρμηνειῶν τε καὶ ἐτυμολογιῶν φαίνεται μοι πιθανή. Ἰσως παράγεται τὸ ῥ. ἐκ τοῦ ἀρχ. κλύθω - ποε, τοῦτο δὲ ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ῥ. κλύω, καὶ σημ. ὅτι τὸ τῆς καθομιλ. «κλυθαγουρίζω», ὃ εἰ. διατρίβω, ἀναβάλλω).

ΚΛΥΔΩΝ [-], ὄνομα, ὁ, κοματισμός, τρικυμία, μ 421. Ἐκ τοῦ

ΚΛΥΩ, κίλ. κλύω, ἑπ. σσ, παθ. ὁρ. ἐκλύσθην· πιθαν. πεποιημένη λ. ἐκ τοῦ ἡλου (κλύ, κλού) τοῦ κινουμένου ὕδατος σχηματισθεῖσα. 1) κυματίζω, κυτῶ, σπῶ, ἐπὶ κυμάτων, «κύματα ἐπ' ἡόνος» Ψ 61' 6'. 2) κατακλύζω, βρέχω, τινά, Ὑ. Ἀπ. 75. 2) Παθ. κυμαίνωμαι, κυματίζω, «ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας» Ξ 392, ι 484, κατακλύζομαι, βρέχομαι, Βατρ. 86.

ΚΛΥΟΙ, ὄδ. κλύοι.

ΚΛΥΜΕΝΗ [-], ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 47. 2) θεράπεινα τῆς Ἑλένης, Γ 144. 3) θυγ. τοῦ Μινύου ἢ Ἰφίως, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, μήτηρ τοῦ Ἰφίκλου, λ 325.

ΚΛΥΜΕΝΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τοῦ Πρέσβωνος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινωῶν, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, κατὰ τινα ἐσρτην τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις θανάσιμος πληγωθείς, γ 452, πρβλ. Ἀπλδ. 2, 4, 41.

ΚΛΥΜΝΥΜΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Ψ 88.

ΚΛΥΜΝΥΜΗΤΗΡ [-], ἡ, θυγ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος (ὄδ. τ. λ.), Α 443, γ 264. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνδρὸς ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου συνελθὼσε μετ' αὐτοῦ βίον ἀθέμιτον, καὶ ἔπειτα ὑπὸ αὐτοῦ βοιωμένη ἐφάνηκε τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας. Ὁ υἱὸς Ὀρέστης ἐξεδιχθῆναι τοῦ πατρὸς του τὸν θάνατον, φονεύσας τὴν τε μητέρα καὶ τὸν Αἰγίσθον, α 300, λ 409 εἰ. ω 198.

ΚΛΥΤΙΑΝΗ [-], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου. 1) ὁ Πείραιος, α 539, π 327. 2) ὁ Δόλοψ, Α 302.

ΚΛΥΤΙΟΣ [-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Λαομίδοντος;

καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτορος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ δημογερόντων, Γ 447, Ο 449. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος, πατὴρ τοῦ Πειραίου, Ἰοακῆσιος, π 327, πρβλ. α 539. 3) εἰς τῶν Ἑλλήνων, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, ὅπ. ὄδ. (Ὁ τονισμὸς Κλυτίος δὲν εἶνε ὁρθός).

ΚΛΥΤΟΕΡΓΟΣ [-], ὄν, ἑπ. (κλυτός, ἔργον), ἔνδοξος διὰ τὰ ἔργα του, περίφημος τεχνίτης, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, θ 345 γ. (πρβλ. καὶ λ. ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ).

ΚΛΥΤΟΜΗΔΗΣ [-], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἥνοπος, Αἰτωλός, ἐν πυγμῇ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νίστορος, Ψ 634.

ΚΛΥΤΟΜΗΤΙΣ [-], ἡ, ἑπ. (κλυτός, μήτις), διὰ τὰς ἐπινοίας αὐτοῦ περίφημος, ἔνδοξος ἐφευρετὴς, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, Ὑμ. 49, 4. (πρβλ. δὲ καὶ λ. ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ).

ΚΛΥΤΟΝΗΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, τυχὸς εαδιοδρόμος, ο 449, 422.

ΚΛΥΤΟΠΗΛΟΣ [-], ὄν, ἑπ. (κλυτός, πῦλος), διὰ τοὺς πῦλους περιδότης, λαμπρὸς ἔχων ἵππους, ἐπιθ. τοῦ Ἄδου, Ὑμ. Ε 654, Α 445, Π 625· ὡσαύτως ἐπιθ. τῆς χώρας Δαρδανίας, Ἀποσπ. 38 (ὄδ. ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ).

ΚΛΥΤΟΣ [-], ὁ, ὄν, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτος, Β 742, ε 422, ποι. (κλύω) κυρ. ἀκουστός, «ἐξακουστός», ὅθεν περίφημος, περιδότης, ἔνδοξος, περικλεής, κλεινός, συχνόν ἐπιθ. θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ι 362, Γ 320, α 300, «κλυτὰ φῶλ' ἀνθρώπων» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κτήνη, Ξ 364, Ὑ. Ἀπ. 273, «θνεα νεκρῶν» κ 526· ἐν γένει δὲ ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀφύχων, περιδότης, περίφημος, λαμπρὸς, πολυτέλής, «ἄλσος» Γ 324, «Ἄργος» Ω 437· ὡσαύτως «μῆλα, τεύχεα, ὀψατα, ἔργα, εἴματα» Ὑμ. πλχ. «ἐρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν» μ' ἐρωτᾷς τὸ ἔνδοξον, ἐξακουστόν μου ὄνομα, ι 364 (πρβλ. τ 183), (ἐνθα ἀρχαῖοι ἐρμηνεύονται ἐκλαμβάνουσι τὸ κλυτόν ἀντὶ τοῦ ἀκουστόν, ὅπερ ἀκούεται, τουτέστι τὸ ἀληθές· ἀλλ' αὕτη ἡ ἐρμηνεία εἶνε ἐπ' ἴσῃ ἀνυπόστατος, ὡς καὶ ἡ ἄλλη θεορυθῶδης, παραχῶδης, ἣν τινες παραδέχονται ἐν τῇ «κλυτὰ μῆλα, κλυτὸς λυμήν» ι 308, κ 87, ο 472).

ΚΛΥΤΟΤΕΛΗΣ [-], ὄν, ὁ, ἑπ. (κλ. τέχνη), περίφημος διὰ τὴν τέχνην, περιδότης τεχνίτης, ἐπιθ. τοῦ Ἠφαίστου, Α 374, Σ 443, 394, θ 286. Πρβλ. δὲ καὶ τὴν ἑπομ. λ.

ΚΛΥΤΟΤΟΞΟΣ [-], ὄν, ἑπ. (κλ. τόξον), περίφημος διὰ τὰ τόξα, περιδότης τοξότης, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 401, Ο 55, ρ 494, φ 267. (Ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Δύνταρος, ἐρμηνεύουσιν ὁ ἔχων τὸ περίφημον, λαμπρὸν τόξον ὡσαύτως καὶ τὰ ὅμοια ἐπιθετα «κλυτοεργός, κλυτοτέχνης» ὁ ἔχων λαμπρά ἔργα, ἔξοχον τέχνην, «κλυτόπυλος» ὁ περιφύμους ἢ εἰσπράτους ἵππους ἔχων, οὕτω λοιπὸν καὶ «κλυτόμητις» ὁ ἔχων ἔξοχον νοῦν, εὐφροσύνην).

ΚΛΙΩ, ποι. (συγγ. τῆς κλέω), παρ. ἔκλυον μέ σημ. ἀορ., ἐντεθεν προστακτ. τοῦ ἀορ. β'. (ἔκλυον, ἄχρ.) κλύει, κλύετε ἔ με ἐπικ. ἀναδιπλ. κέκλυθι (τὸ ὑ βραχύ), κέκλυτε, ἀκούω, συνήθ. μετ' αἰτ. «δοῦπον, αὐδὴν» Δ 455, Ν 757, Ξ 59 κ. ἀ., σπανίως μετὰ γεν. τοῦ προσ. καὶ μετοχ. «ἔκλυον αὐδῆσαντος» τὸν ἤκουσα ὅτι ὠμίλησε, ἢ τὸν ἤκουσα νά ὠμίλησεν, Κ 47, δ 503, ἢ μετὰ γεν. πράγματος, «οὐδέπω Ἀτρεΐδην ὅπως ἔκλυον αὐδῆσαντος» Π 76, «ἐκυρῆς ὅπως» Χ 454, καὶ μετὰ γεν. ἐμ-προθ. «ἔκ τινος» ἀκούω παρὰ τινος, τ 93· ἐν γένει δὲ αἰσθάνομαι, ζ 185, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. τὸ «ἀκούω». 2) ἐπακούω, εἰσακούω, συνήθως μετὰ γεν. προσ. Α 37, 43, 218, Ε 115, (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγράφετο δοτ.), Θ 5, 6 262 (πρὸ τοῦ Βεκκ. δοτ.) ἢ μετὰ γεν. πράγμ. «κέκλυτέ μου μύθων» κ 189, 311, 481, μ 274, 340· ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσ. «κλ. τινὶ ἄρῃ»· εἰσακούω τινός τὴν προσευχὴν, δ 767, καὶ μετὰ μόνης τῆς προσωπ. δοτ., ἥτις εἶνε χαριστική, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ «κλύθι» καὶ «κλύετε» Τ. Ἀπ. 334, Ἐπιγ. 12, 4· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν παρ. «ἔκλυε φ' κ' ἐθέλησθα» Ω 335· β'. ἀκούω, ὑπακούω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «πείθομαι» ἐν τῇ φρ. «μᾶλα μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο» Η 379, γ 477 κ. ἀ.

ΚΛΩΔΕΣ, αἱ, μετάπλαστ. ὄνομα. ἀντὶ τοῦ Κλωθοῖ (ὡς ἐξ ἐνικ. ὀνομα. κλωσά), κλωστρίαι, ἡμοίραι, «κατὰ Κλωθεῖς» παλαιὰ γραφὴ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τῶν σχολ. παραδεδομένη, ἦν ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ Δινδόρφ. παρεδέχθησαν πάντες οἱ νεώτεροι ἀντὶ τῆς πρότερον συνήθους «Κατὰκλωθεῖς» η 197, ἐπομ. ἢ πρὸθ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα «νήσαντο» (ἢ. κατὰ τινα ὑπέρβασιν δυνατὴν μὲν ἀλλ' ὁπωσοῦν ἀσυνήθ. ἦν θέλων ν' ἀπορύγῃ ὁ Δυντῆρος ἐπαναφέρει τὴν γραφὴν Κατακλωθεῖς, ἐγείρων οὕτως πολλὰς ἄλλας δυσκολίας).

ΚΛΩΜΑΚΟΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ἐπ. (κλωμαξ, συγγ. τῇ κρημνός) βραχύνει, κρημνώνει, «Ἰώμη» Β 729†.

ΚΝΑΠ μόνον ἐν τῇ «κνή» ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔκνη, ὅπερ κατὰ τινας μὲν εἶνε παρ., κατ' ἄλλους δὲ ἀορ. ἔκ τινος ἄχρ. θέματος ΚΝΗΜΙ, «κνήθω, ξύω, τρίβω», οἶον «τυρὸν» Α 639†.

ΚΝΕΦΑΣ, ΑΔΕ, τό, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. σκότος, «σκοτάδι», παρ' Ὁμ. ἰδίως τὸ ἑσπερινόν, «σκοτεινίασμα», νύκτωμα, Α 475, γ 329 κ. ἀ., «κνήφ. ἱερὸν» Α 191, 209. (Ἐτυμολ. κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ΚΝΕΦΟΣ, συγγ. τῇ δύσφορ. ἢ. γνώφορ· καὶ τῇ τῆς καθομιλ. «σύ-γνεφον» ὅπερ ἐν τινι δημοτικῇ ἔστι καὶ «κνήφ» λέγεται, ἰδ. Passow Τραγ. Ρώμ. διόστιχ. 344 «νάδῃ τὸ κνήφι τούρανου νά σὲ περι-σπεπάσῃ»).

ΚΝΗ, ἰδ. ΚΝΑΠ.

ΚΝΗΜΗ, ἡ, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν ὅστων, τὸ ὅστων τῆς κνήμης, «ἄντζα» (κατὰ

τὸν Εὐστάθ. καὶ ἄντα, πρὸλ. τὸ ὄσσιας. «ἄντζα»), «κνήμ», ἔτι δὲ καὶ τὸ γαστροκνήμιον, Δ 147, 519, 0 135, τ 469 κ. ἀ. (Περὶ τῆς ἑτυμολ. ἰδ. ΚΝΗΜΟΣ).

ΚΝΗΜΙΣ, ἴσος, ἡ (κνήμη), ὀπλιτικόν τι σκεπασμα τῆς κνήμης, ὅμοιον μὲ τὰ Τουρκ. «τους-λούκια» τῶν φουστανελλοφόρων, συγχείμενον ἐκ δύο μεταλλίνων ἐλασμάτων εἰς τὴν κνήμην προσηρμοσμένων καὶ συναπτομένων διὰ πορπῶν τῶν λεγομένων ἐπισφυρίων (ἰδ. τ. λ.). Ἦσαν δὲ πιθανῶς κασσίτερινα ἢ διὰ κασσίτερου γανωμένα, Σ 643, Τ 369, Φ 592. Ἐν δὲ τῷ α 299 (ἐνθα καὶ μόνον τῆς Ὀδ. εὐρίσκεται ἡ λ.) μνημονεύονται κνημίδες βόειαι, εἰς προφύλαξιν τῆς κνήμης ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν φορούμεναι, οἷας σήμερον οἱ Ρωμαῖοι χωρικοὶ καὶ οἱ Κρήτες φέρουσιν ἀλλὰ συνημμένας οὗτοι πρὸς τὸ ὑπόδημα.

ΚΝΗΜΟΣ, ὁ, κορυφὴ δρους, ἡ φάραγξ, πληθ. Β 824, Α 405 κ. ἀ. (περὶ τῶν δρυῶν τῆς Ἰδης), δ 337, ἐνικ. Τ. Ἀπ. 283. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Λόδοκ. αὕτη τε ἡ λ. καὶ ἡ ΚΝΗΜΗ ἐκ τοῦ ΚΝΑΠ, ΚΝΑΠΤΩ=κάμπτω· ὅθεν ἡ μὲν κνήμη σημ. κυρίως τὴν καμπὴν τὴν ἐσωτερικὴν, ἡ δὲ κνημός τὴν ἐσωτερικὴν, τὸ κοῖλον, τὴν κοιλάδα).

ΚΝΗΕΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (κνώω, κνήθω), «τρίφτρα» (ἢ ἑ. τρίπτερις), δοτ. κνήετι ἀντὶ τοῦ κνήετι, Α 640†.

ΚΝΙΔΟΣ, ἡ, πόλις ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου καὶ ἐπὶ τινος μικρᾶς χερσονήσου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Τ. Ἀπ. 43. Τὰ νῦν εἰσπία ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κριοῦ.

ΚΝΙΣΗ [-] (οὕτως ἔγραψαν ὡς ὀρθότερον οἱ μετὰ τὸν Σπίτζ. ἀντὶ τοῦ ΚΝΙΣΗ) ἡ, 1) ὁ καπνός καὶ ἡ ὁρμή ἢ ἐκ παγίος ὀπτιμένου κρέατος ἀνερχομένη, «ταίνα», ρ 270. Ἰδίως δὲ ὁ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἀνερχόμενος καπνός καὶ ὁρμή, Α 66, 317, Θ 549 κ. ἀ. 2) πιμέλη, λίπος, «ξύγγι, ἀλειμμα», ἰδίως τὸ περὶ τοὺς νεφρούς, δι' οὗ περιεκάλυπτον τὰ πρὸς θυσιαν τεμάχια τοῦ σφαγίου, Α 460, γ 437, σ 45. (Κατὰ τὸν Εὐόνιον εἶνε τὸ λιπαρὸν ἐκεῖνο δίκτυον τὸ περιβάλλον τὰ ἐντόσθια, τὸ ἐπίπλουον, τὸ λεγόμενον ἐν τῇ καθομιλ. «σκέπη ἢ ὑποκάμισον», ὑπὸ δὲ τῶν Κρητῶν «κνισάρι» (λατ. omphium), ὅπερ ἀρνέται ὁ Οὐόσσιος.—Κατὰ τὸν Δοιδερλίαν ὅστις ἀποδέχεται τὴν διὰ τοῦ σσ γραφὴν, παράγεται ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΗ). Ἐκ τούτου

ΚΝΙΣΗΕΙΣ [-], ΕΙΣΑ, ΕΝ, πλήρης κνίσσης, ἐσθιάζων ἐκ τῶν μαγειρευομένων ἰδεσμάτων, κ 40†.

ΚΝΙΣΟΔΙΨΗΤΗΣ [-···], ὁ τὴν κνίσαν ἐπιδώκων, κωμικὸν ὄνομα μῦθος ἐν τῇ Βατρ. 235.

ΚΝΙΖΟΜΟΣ, ὁ, «μουγγρητός», κατὰ τοὺς παλαιούς «ποιός τις κλαυθμός» ἢ ἐπὶ συστολῇ τῆς βλακῆς τῶν κυνῶν πομπυρμός, μόνον ἐπὶ κυνῶν, τ 163 γ. (Ἐκ τοῦ ΚΝΙΖ, ΚΝΙΖΛΩ, Γερμ. knutschen, πεποιημ. λ., κατὰ δὲ τοὺς

ἀργ. καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κινίω, παρὰ τὸν κύνω).

κνιζόω, μῆλ. ὥσω, ἀόρ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
πρύω, κάρνω φωραλίον μεταφ. «κνυζώω δι' τοι
ῦσσε» ὁδ. τοῦ ἀμβλύων, θαμβώσω τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, μόνον Ὀδ. ν 404, 433. (Ἑτυμολογείται
παρὰ τὸ κύνω=ἡ ψώρα, «ἱσμονή», κνησιμονή,
καὶ κύνω=ξύνω. || ἴσως εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ
τὸ κνυζάω (ἴδ. τὴν προηγ. λ.) ἔχουσι δὲ ἀμφό-
τεροι κοινήν θεμελιώδη σημασίαν τὸ περιστέλλω,
συστέλλω, ἐπομ. ἀμβλύω, ἐπὶ μὲν τοῦ κνυζάω
τὴν φωνήν, ἐπὶ δὲ τοῦ κνυζώω τὴν ὄρασιν).

κνύδαλον, τό, πᾶν θηρίον βλαδερὸν, ἐπικίν-
δυνον, θηρίον ἄγριον, «ἄγριμι» ρ 347 f. Τὸ
ἐν τῇ Ὑ. Ἑρμ. 188 «κνύδαλον» εἶνε πασιφανῶς
διεφθαρμένον, τὰς δὲ διαφόρους διορθώσεις ζητεῖ
παρὰ Βαουμειτ. τῇ νεωτάτῃ ἐκδοτῇ. (Συνήθ.
ἐτυμολογείται παρὰ τὸ κινέω, οἷον κινύδαλον
ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κνύα,
ὅθεν κνύδων=ἀνωκὴ δόρατος ἢ ξίφους, κνύ-
δαζ=κέντρον, κνύδη=θηρία:).

Κνωσσός, ἡ (πρὸ τοῦ Οὐοφ. Κνωσσός),
πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης παρὰ τὸν Καί-
ρατον ποταμόν, παρ' Ὁμ. καθέδρα τοῦ Μίνως,
μετέπειτα περιόχης διὰ τὸν ἐν αὐτῇ Λαθύριν-
θον, Β 646, Σ 591, τ 478, Ὑμ. Ἀπ. 396, τὰ
νῦν ἱερίκια πρὸς νότον τῶν Χανίων.

κνωστία, ἐπικ., ὑπνώπτω βαθείως, κοιμώ-
μαι βυθισμένος, δ 809.

κοῖλος, ἡ, ὄν (συγγ. τῇ κύω) κοίλος, «βα-
θυστός» ἐκ φύσεως ἢ τέχνης. 1) ἐπιθ. τῶν
νεῶν, Α 26 κ. πλχ., «κοίλος δόμος» ἡ κοίλη
κατοικία, περὶ σφηκίας, Β 169, «κ. δόρυ» τὸ
κοῖλον ξύλον, ὃ δούρειο; ἴππος, θ 507, «φάρ-
τηρ» φ 417, «σπίς» τὸ κοῖλον, βαθύ, εὐρύ
σπήλαιον, μ 93, «κάπιτος» τάφος βαθύς, Ω
797. 2) ἴδιως ἐπὶ τόπων, χωρίων μεταξὺ ὀ-
ρίων κειμένων, «κοίλη ὁδός» στενὴ ὁδός, στε-
νοπορία, «στενοβρά», χαράδρα, Ψ 419, «κοίλη
Λακεδαιμῶν» Β 584, δ 4, «λιμὴν» ὑπὸ λόφων
περικλειόμενος, κ 92.

κοιμῶν (καίμαι), ἐκοίμησα, ἐκοιμησάμην, κοι-
μηθεῖς. 1) Ἑνεργ. ἀ.) κυρ. πλαγιάζω, κα-
τεκλίνω, «βάλλω ἀνὰ κοιμηθῆ», τινά, γ 397
ῥωσάτως ἔ. ἐπὶ ζώων, κοιτάζω, δ 336, ρ 127
β.). «κοιμίζω, ἀποκοιμίζω», «ῦσσε» Σ 236,
«τινά ὑπν» γ 372: μεταφ. καθησυχάζω,
καταπραύνω, καταπαύω, «ἀνέμους» Μ 284,
«κόματα» μ 169, «ἰδύνας» Π 524. 2) Παθ.
μὲ ἀόρ. παθ. καὶ μέσ., κατεκλίνομαι, πλα-
γιάζω, ἐπομ. «κοιμώμαι», Α 476, 610 κ.
πλχ., «ὑπνῶ ὑπὸ γλυκερῇ ταρπόμεθα κοι-
μηθέντες» Ω 636, δ 293, ψ 253, «ἐπὶ χλαί-
νῃν βάλε κοιμηθέντι» ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη, ἔρριψεν
ἐπάνω του τὴν χλ., υ 4, «γάλλεον ὑπνῶν κομ.»
τὸν αἰώνιον ὑπνον, Α 244: ἐπὶ ζώων κοιτά-
ζομαι, ξ 411.

«Κοῖος, ὁ, υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας,

ἀνὴρ τῆς Φοίδης, πατὴρ τῆς Λητοῦς; Ὑ. Ἀπ.
62 «μεγάλοιο Κοῖοιο» (ἐνθα ἀνάγκη τὸ κοι
νὰ ἐκληφθῇ δις βραχύ· διὸ γράφουσι τινες «με-
γάλου Κοῖοιο»).

κοῖρανία [-..], ποι., εἴτε ἄνευ πτώσεως εἴτε
μετὰ προθ. συντασσόμενον· ἀ.) ἄργω, εἶμαι
ἄρχων, βασίλευ· ἐν πολέμῳ εἶμαι ἀρχη-
γός, στρατηγός, Β 207 κ. ἀ., «ἀνὰ μάχην»
Ε 824, «πολέας διὰ» μεταξὺ πολλῶν, Δ 230,
«πόλεμον κατὰ κοῖρανέουσι» (πρῶτον ἐγρά-
φето κακῶς ὡς ἐν: κατακοιρ.) Ε 332· β.) ἐπὶ
παρανόμῳ ἀρχῇ, τυραννίᾳ, «Λυκίην κατὰ»
Μ 348, «Ἰθάκην κατὰ» α 247· γ.) ἐπὶ τῶν
μνηστῆρων, δυναστεύω, φέρομαι ὡς δυνά-
στης, κύριος, ο 520, υ 234 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

κοῖρανός [-..], (συγγ. τῇ κύρος, κύριος), ἄρ-
χων, κύριος, ἐν πολέμῳ ἀρχηγός, στρα-
τηγός, «εἰς κοῖρανός ἔστω, εἰς βασιλεύς» Η
204: συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡγεμών» Β 487,
«λῶν» Η 234 κ. ἀ., ἐν γένει κύριος, ἐπι-
στάτης, α 406.

Κοῖρανός, δ, 4) εἰς τῶν Λοκίων ὑπὸ τοῦ

Ὀδυσσεύος φονευθείς, Ε 677. 2) Κρῆς ἐκ τῆς

Λόκτου, Ρ 610.

κοῖτη, ἡ (καίμαι), κοίτη, κλίνη, κ 344 f.

κοῖτος, δ, ἀ.) κατὰ κλίσεις, «πλάγιασμα»,

Ὀδ. ε 358, γ 334, η 138 κ. ἀ.: ὅθεν ὕπνος,

«ἐπὶν ἑλπίς καὶτος ἄπαντας» τ 545· β.) κοι-
τη, κλίνη, στρώμα, χ 470, «ἐπὶ κοῖτον ἐσ-
σεύοντο» ξ 455 (ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἰρη-
νευθῇ κατὰ τὴν ἀ.) σημασίαν).

κόκεκος, ὁ πυρὴν τῶν κάρπων, τὸ «κουκ-
κοῦσαι», τὸ «σπειρί» τοῦ βωδίου, Ὑ. Δῆμ.
373, 412.

Κολεόν, τό, Ἴων. καὶ ἐπικ. ΚΟΛΑΚΩΝ, ἡ θή-
κη, τὸ «φικάρ» τοῦ ξίφους, ἔπει: ἦτο μεταλ-
λινῇ καὶ ἐνίοτε ἀργυρᾷ, Α 30 ὅς, καὶ ἐλέφαντι
κεκοσμημένη, Γ 272, Α 30 κ. ἀ., ο 404. Ὁ
Ὀμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους.

ΚΟΛΛΕΪΣ, ΚΕΣΣΑ, ΕΣΣΑ, ἐπικ., πιθανῶς κυρίως δ

ἔχων ἴλους, καρφία, γόμφους, ἢ κρίκους, «ἐν-
στά ναύμαχα κολλήεντα» Ο 389 f, ναυμαχικὰ
κοντάρια (ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενα) διὰ γόμ-
φων ἢ κρίκων συνηρμοσμένα, «καλὰ καρφω-
μένα». (Πιθανῶς ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ ἀργ.
κολλός (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κέλλω, καθὼς δ ἡ-
λος ἐκ τοῦ ἐ-ἵημι) ὃ ἐ, πᾶν δ τι (πρὸς συνηρ-
μῇ) εἰσωθείται, ἐπυρ. γόμφος, καρφίον κ. τ. π.,
ἄρα κολλᾷ σημ. καρφῶν ἢ δὲ κλῆλα εἶναι,
ὡς φαίνεται, παρ' Ὁμ. ἄγνωστοι).

ΚΟΛΑΗΤΗΣ, ἡ, ὄν (κολλᾷω), κυρ. ὁ διὰ γόμ-
φων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμέ-
νος, ἐν γένει συμπαγής, στερεός, «δίφρος»
Τ 395, «ἄρματα» Δ 366, ρ 147 κ. ἀ., «ἐν-
στόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σανίδες» Ι
583, φ 437, 464, «θύραι» ψ 494.

ΚΟΛΛΩΝ, ὁπος, ὁ (κέλλω), ὁ τῆς λύρας παρ-
σαλίκος, εἰς ὃν προσεζεύγεται καὶ δι' οὗ συστρα-

φομένου ἐντείνεται ἡ χορδή, „στρεψτάρι“, ὃ ἐ. στρεψτάριον, ἢ σπρόφιγξ, φ 407.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ὁ, κόραξ, *Ιλ. Π 583, Ρ 755. (Συγγ. τῇ κολυός, κολυάω, οἶονε κράτης).

*ΚΟΛΟΚΙΝΤΗ, ἡ (ἀλλαχού καὶ κολοκύνθη) „κολοκύνθη“, Βατρ. ὁδ.

ΚΟΛΟΣ, ὁΝ (συγγ. τῇ κυλλός), κολοβός, ἀπημβλυμμένος, «δόρυ» τὸ ἄνευ ἀκμῆς, Π 417 f.

ΚΟΛΟΣΥΡΤΟΣ, ὁ, ποι. (ἐκ τοῦ κόλος=θόρυβος κατὰ τὸν Πάσχ., συγγ. τῇ κολυός, καὶ σύρω), συρτός· θόρυβος ἢ θορυβώδης συρφετός, ἐπὶ κωμηγετικῷ ὄχλῳ, *Ιλ. Μ 447, Ν 472. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττιμαννον· ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ κόλος καὶ συριττω σύνθετον, ἔξ ἑρμηνεύει· θόρυβος μετὰ συριγμῶν ἀναμεμιγμένος, οἷος μάλιστα ὁ κατὰ τὰς θήρας).

ΚΟΛΟΙΑ (κόλος), „κολοβώνω“, ἀκρωτηριαζώ, διακόπτω, μόνον μεταφ. «τὸ μὲν τελεῖ, τὸ δὲ καὶ μεσσηγύ κολουεῖ» μέρας μὲν τῶν λόγων τοῦ ἐκτελεῖ, μέρος δὲ ἀφίνει εἰς τὴν μέσην, κολουῶναι, διακόπτεται εἰς τὸ μέσον, ὃ ἐ. ἀφίνει ἡμιτελές ὅτι ὑπεσχέθη, Υ 370, «ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ» τὸ αὐτοῦ συμφέρον πάντοτε βλάπτει, Θ 214, «δῶρα» ἐλαττώνω, φείδομαι, λ 340.

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ, κόλπος, „κόρπος“, ἄ.) κυρ. ὁ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, στῆθος, «παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχειν» κρατῶ τὸ παιδί εἰς τὸν κόλπον μου, ὃ ἐ. εἰς τὸ στήθος, Ζ 400, Ξ 219, Υ 471, «δέχομαι, ὑποδέχομαι κόλπῳ» κυρίως μὲν Ζ 483, μεταφ. δὲ εἰς ἔκφρασιν μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, Ζ 436, Π 398. (Ὁ Δοιδερλ. ἀρνούμενος ταύτην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὑπάγει τὰ χωρία εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν· ὅ.) κόλπος τοῦ ἐνδύματος, SINUS Lat., ὁ ἐκ τῆς περιζώσεως σχηματιζόμενος ὑπεράνω τῆς ζώνης, Χ 80, ο 469, πληθ. 1570· γ.) πᾶσα κολποειδὴς εἰσχώρησις τῆς θαλάσσης, κόλπος, „κόρπος“, Β 560, «Κρίσης» Υ. Ἀπ. 434· δ.) πολλάκις μεταφορ. τὸ βάθος, «θαλάσσης, ἁλός» οἱ κόλποι, τὰ βάθη τῆς θαλ., Σ 440, Φ 423, δ 435, ε 52.

ΚΟΛΡΑΟ (κολυός), φωνάζω, κραυγάζω, φωνασκῶ ὀνειδίζων, περὶ τοῦ Θεορίτου, Β 212 f.

ΚΟΛΩΝΗ, ἡ, ποι., κολωνός, λόφος, *Ιλ. Β 814, Α 744, 757. (ἢ. Ἄν τῆς καθομιλ. ἢ „κολώνω“=columna, περιεσώθη μὲ διαφορὰν σημ. κατ' εὐθεσίαν ἐκ τῆς ἀργαίας, ἢ διὰ τῶν ῥωμαϊκῶν γλωσσῶν ἐπαγγέλλετο νῆαν φέρουσαν σημασίαν, δὲν δύναμαι ἀριστικῶς ν' ἀποφανθῶ).

*ΚΟΛΑΚΟΣ, ὁ=ΚΟΛΑΩΝ, Υ. Δῆμ. 273, 299.

ΚΟΛΑΪΣ, οἷ, ὁ, ποι., κραυγή, φωνή, φωνασκία, λογομαχία, «κολαῖν ἐλαύνω» σύρω (τραβῶ) φωνήν, λογομαχίαν, κάμνω παραταμένην φιλονικίαν, Α 575 f. (Ἐκ τοῦ κό-

λος=θόρυβος, συγγ. τῇ κολοιός, ἀμφότερα δὲ τῇ καλέω (ὅπερ ἀρνεῖται ὁ Δοιδερλ.), κέλω, κέλομαι.—Ιδ. καὶ ἐλαΐνω).

ΚΟΜΙΑ (κόμη), φέρω κόμην μακράν, «Ἄλθοντες ὀπισθεν κομώντες» (ἀρα ἔμπροσθεν κειρόμενοι), *Ιλ. Β 542. (Ὁ Πλούτ. Θησ. ὁ μνημονεύει ὡς αἰτίαν τοῦ ἐθίμου τούτου τοῦ πολεμικοῦ ἔθους· τῶν Ἀδάντων τὴν ἐξῆς· ὅπως μὴ παρέχοντες ἐκ τῶν τριγῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις)· περὶ ἵππων «κομώντες ἰθείρῃσιν» φέροντες μακράν χαίτην, Θ 42, Ν 24· ὅ.) μεταφορ. ἐπὶ ἀγρῶν, εἶμαι κατάφυτος, «ἀσταχύεσσιν» Υ. Δῆμ. 454.

ΚΟΜΕΙΑ, ἐπικ., θεραπεύω, περιποιῶμαι, «οἰοῦ, γέραντα» „παδοκομῶ, γηροκομῶ“, ζ 207, λ 250, μ 450, ω 242, «ἵππους» Θ 409, 413, Υ. Ἀπ. 236, «κύνα» ρ 310, 349.

ΚΟΜΗ, ἡ, 1) κόμη, τὰ „μαλλιά“ τῆς κεφαλῆς, Α 497, δ 498 κ. ἄ., σπανιώτατον πληθ. «κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι» Ρ 51 (Ιδ. ὁμοῖος 1), ζ 234. 2) μεταφ. φύλλα, φύλλωμα, «ἐλαΐνης» ψ 495.

ΚΟΜΙΔΗ, ἡ (κομιζω), θεραπεία, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἐν *Ιλ. μόνον ἐπὶ τῶν ἵππων, Θ 486, Υ 444· ἐν δὲ τῇ Ὁδ. ἐπ' ἀνθρώπων, ξ 424, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ κήπου καλλιέργειας, ω 245, 247, «ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηεταμός»· ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἱκανὴν περιποίησιν ἐν τῇ πλοίῳ, θ 232. (Οὐδ' εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσωμεν εἰς τὴν λ. τὴν σημασίαν· ἐπιτήδεια, τροφάς).

ΚΟΜΙΖΑ (κομιέω), μέλ. κομιῶ, ο 516, ἀόρ. ἐκόμισα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην. Α'.) Ἐνεργ. 4) θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, „κυττάζω“, ἐπὶ πραγμάτων τε καὶ προσώπων, «ἔργα» Ζ 490, α 356, φ 350, «κτῆματα» ψ 353, «δῶρα» οἰκονομῶ, διευθύνω, περὶ τῆς οἰκοδομοῦντος, π 74, υ 337, τινά, περιποιῶμαι, φιλοξενῶ, κ 73, 298, ρ 403, τινά τι, διὰ τίνος τρέφω, υ 68 κ. ἄ. (Ἐν δὲ τῇ *Ιλ. ἔχει τάδε τὴν τὴν σημασίαν τὸ μέσ.)· παθ. «οὐτε κομιζόμενός γ' ἐθάρμης» δὲν ἐλάμβανε συχνὰ τοιαῦτα περιποιήσεις, θ 451. 2) [αἴρω], σηκώνω τι· ὅθεν ἄ.) φέρω, μεταφέρω, κομιζω, πρῶτον μὲν πρός θεραπείαν, «χλαῖναν, τρυφάλειαν» Β 483, Γ 376, Ξ 579· ἔπειτα δὲ ἐν γένει „παίρνω“, μεταφέρω, ἀπάγω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, «νεκρόν» Ν 496, «χρυσόν» Β 875, «ἵππους» Α 738, «ἄκοντα κόμισαι χρῶς» ἀπῆλκεν ἐν τῷ σώματι ἔχων τὸ ἄκόντιον, ὃ ἐ. ἔλαβε (πρόβλ. τῆς καθομιλουμένη τὴν φρ. „τὴν ἐπῆρε“) τὸ ἄκόντιον, ἐπληρώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξ 456, 463· ὅ.) φέρω (λαμβάνω) μετ' ἐμεαυτοῦ, μετακομιζω, «δέπας» Υ 699, «χρῶς» υ 68. Β'.) Μέσ. 4) παρ' ἐμεαυτοῦ, ἐν τῇ οἰκίᾳ μου θεραπεύω, περιποιῶμαι, ἐνίζω τινά. Θ 281. 2) φέρω τινά εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἵνα περιποιηθῶ, «Σίντις ἀνδρες κομίσαν-

τὸ με· Α 594, «κόμισαι με» ἐκτός τῆς μάχης φέρε με, ἵνα μὲ περιποιηθῇς, Ε 359, «πλαγ-
χθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς» ναυαγήσαντα
παρέλαθεν ἀπὸ τῆς νηὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ζ
278, «ἔγχεος ἐνὶ χροὶ κομίσσασθαι» „παίρναι“
τὸ δόρυ εἰς τὸ σμάμα μου, πληγώνομαι ὑπ' αὐ-
τοῦ, Χ 286. Ἰδ. ἀνωτ. Α'), 2), α.).

κομπέω, κτυπῶ, κλαγγάζω, „βροντῶ“,
ἐπὶ μετάλλῳ, Μ 451. Ἐκ τοῦ

κόμπος (κόπτω), δοσπος, κλαγγή, ἐν γένει
κτύπος, ὃ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν σωματίων
παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τοῦ πατήματος τῶν χο-
ρευόντων, θ 380, «ὀδόντων» βρυγμοὶ τῶν ὀδ.
τοῦ κάπρου, Α 417, Μ 149.

ΚΟΝΑΒΕΝ [-ω-], ἐπικ. (κονάβος), μόνον ἐν τῇ
ἐπικ. ἀορ. ἀ. κονάβησα· ἀ.) κροτῶ, „βρον-
τῶ“, κλαγγῶ ἢ κλαγγάζω, ἐπὶ μετάλλῳ,
Ο 648, Φ 593· ὁ) ἀντηχῶ, ἀντιλαλῶ,
«νῆς», δομα· Β 334, Π 277, ρ 542 (μόνον
ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.).

ΚΟΝΑΒΙΣ [-ω-], = τῇ προηγ., μόνον ἐν τῇ
«γῶνιν ἀμερόδαλιν κονάβιζε»· Ἰλ. Β 466, καὶ
«χαλκός» Ν 408, Φ 255. Ἐκ τοῦ

ΚΟΝΑΒΟΣ [-ω-], ὁ, ποιητ., κρότος, κλαγγή,
„βρόντος“, κ 122 f. (Κατὰ τινα; μὲν συγγ.
τῇ κόμπος, κόπτω· ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον
ἐκ τῆς ῥίμης ΚΑΝ-, εἰς τῆς τὸ ΚΑΝάζω, ΚΑΝΑΧή,
Λατ. CANO).

ΚΟΝΙΗ [-ω-], ἡ, 1) κόνις, ἰδίως ἡ τετριμμένη
γῆ, „σκόνη, χώμα“, πολλᾶκις πληθ. „χώμα-
τα“, «πέτραι, κάππεσεν, ἤρπεν ἐν κονίῃσι» περὶ
τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων, Ὁμ. πλχ., ἢ μάλις
ἐν Ἰλ., «ἐν κονίῃσι βάλλω τινά» καταβάλλω,
ρίπτω τινά κατὰ γῆς, Θ 156· ἰδιαίτερον ἐπὶ
ὁ κονιορτός, ἐνκ. Α 451, λ 600. 2) ἄμ-
μος, «ἀμμουδιά», Φ 271. 3) τέφρα, «τά-
κτη», η 453, 460. (Ἰδ. καὶ τὴν ἱπομ. λ.—Τὸ
ἐκτείνεται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἔκτου ποδός).

ΚΟΝΙΣ, ἰοε, ἡ, δοτ. κόνι ἀντὶ τοῦ· κόνι, Ω 18,
λ 191, κόνις, „σκόνη“, Ν 335 κ. ἀ., συνάπτε-
ται μετὰ τοῦ «φάμαλος» εἰς ἐνδοξιν τοῦ ἀπει-
ρηθίμου, Ι 385. Ἀντὶ τῆς τέφρας ἐκλαμβάνα-
ται ἐν τῇ λ 191 «ἐν κόνι ἄγχι πυρός·» ἀλλὰ
καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐννοηθῇ περὶ τοῦ χώ-
ματος. (Ἑτυμολογικῶς φαίνεται ὅτι συγγενεῖται
πρὸς τὸ κνω, καὶ τῇ ἀγρ. κνίς διὰ παρενθήκης
τοῦ ο, πρβλ. καὶ τὸ Λατ. cinis).

ΚΟΝΙΣΣΑΣ [-ω-], ὁ (κόνις), κονιορτός, „κορ-
νισχτός“, Ἰλ. Γ 43, Ε 503, Χ 401. (Ἐπὶ
τῆς πρὸ τοῦ Σπειζιέρου συνήθους γραφῆς κο-
νίσσας κληρονομία ὁ Δοιδερλ. καὶ Μινίκης,
παραδεχόμενοι ὡς πρῶτον παράγωγον τύπον τὸ
ἄγρ. κόνις, εἰς οὗ ἄγρ. κονί(σας) καὶ ἐκ
τούτου κατ' ἀπορροίαν κονί(σας)ας).

ΚΟΝΙΩ [-ω-] (κόνις), μέλ. κονίω, ἀορ. ἐκ-
ώσα, παρακ. κεκόνισαι. 1) κονίζω, „σκονί-
ζω“, «χαίτας» Φ 407, παθ. Χ 405, «πέδιον»
περὶ τῶν τραυμάτων καὶ πολλῶν διεγερμένων κο-

νιορτόν, Ξ 145· 50εν «φεύγον κεκονιμένοι» (εἰς
ἐνδοξιν τῆς ταχείας φυγῆς), Φ 544. 2) ἀμε-
τάβ. διεγείρω κόνιν ἢ κᾶνιν κονιορτόν,
(ἐγκονῶ ἐλγέτα μετέπειτα) ἐπὶ τρεχόντων ἱπ-
πων τε καὶ ἀνθρώπων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κο-
νιόντες· πεδίοιο» τρέχοντες διὰ τῆς πεδίοδος, Ν
820, Ψ 372, 449, θ 122.

ΚΟΝΤΟΣ, ὁ (κονίω), „κοντάρι, καμάχι“, ι
487 f.

ΚΟΠΟΝ (κόπος), κουράζω, παθ. κουράζο-
μαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, Βατρ. 190.

ΚΟΠΡΕΙΣ, ἵος, ὁ, υἱός τοῦ Πέλοπος, Ἥλιος,
κῆρυξ τοῦ Εὐρυσθέως, Ο 639 εἰ.

ΚΟΠΡΕΙΑ, „κοπρίζω“, «κοπρήσοντες» ρ 290 f
(ἐνθα ὁ μὲν Οὐδύσιος ἔγραψε κοπρίσόντες
ὡς ἐκ τοῦ κοπρία, ὁ δὲ Βέκκ. καὶ Διανόρφος
ἀποκατέστησαν τὸ κοπρήσοντες). Ἐκ τοῦ

κόπρος, ἡ, 1) κόπρος, „κοπριά“, ι 329,
ρ 297, 606· ἐν γένει βόρβορος, „λάσπη“, Χ
414, Ω 164, 640. 2) κοπρία, ὁ τόπος ἢ ἡ
αὐλή, ἐνθα ῥίπτονται αἱ κόπροι, „κοπριά“, Σ
575, κ 441.

ΚΟΠΤΑ, ἀορ. ἐκοψα, παρακ. ὁ) κίκοπα ἐν τῇ
μετοχ. κεκοπώς, Ν 60, σ 335 (εἰς τὴν ὁ Κλίσ-
σιν ἀποδίδει σημασ. ἀοριστ.), μέσ. ἀορ. ἐκοφέ-
μην. 1) Ἐνιργ. ἀ.) κτυπῶ, καταβάλλω,
καὶ πληττω, οἷον ἐπὶ παλαιστών, σ 28, 335,
«κώληπα» Ψ 726, μετὰ δὲ αὐτ. αὐτ. «τινὰ πα-
ρήαν» κτυπῶ τινα εἰς τὴν παρ., Ψ 690, «τινὰ
ποτὶ γαίῃ» κτυπῶ τινα κατὰ γῆς, Ι 290, μετὰ
δοτ. ὄργαν. «ἵππος τὸ μ» πληττω, κτυπῶ μὲ
τὸ τόξον, Κ 543, «σκηπανίῳ τινά» Ν 60, «ἐο-
ρεσσι μεταφρέναν» θ 528, «κῶφε αἰετὴν κατὰ
στήθος» ἐκτύπησεν ἢ μάλλον ἐξέπιν (ὁ ἄφρι), Μ
204· ὡσαύτως ἢ ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου κτυ-
πήματος, δι' οὗ ἐκκαίεται πρῶτον τοὺς βόας πρὶν
τοὺς σφάζωσι, Ρ 524, ε 423, «χαίρας τ' ἡδὲ
πόδας κόπτον» συνέτριβον, συνέθλων, χ 477 (ἢ
ἢ μάλλον κατὰ τὸν Δυντίερον, παραλαμβάνει-
ν τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτ. στίχ. 473,
ἀπέκοπτον, ἡκρωτηρίαζον). ὁ) μετὰ τῆς Ἀ-
πό, ἀποκόπτω, «κεφαλὴν ἀπὸ δαιρός» Ν 203·
γ') σφυρηλατῶ, «δεσμούς» Σ 379, θ 274.

2) Μέσ. κτυπῶ ἑμαυτόν ἢ τι τῶν ἑμαυτοῦ,
«κεφαλὴν χερσίν» Χ 33.

ΚΟΡΑΚΟΣ ΠΕΤΡΑ, ἡ, „Κορακόπετρα“, ἐν
Ἰθάκῃ πλησίον τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, κατὰ
τὸν Γέλλ ἐπὶ τῆς νοτιοανατολικῆς ἰσχυατι-
τῆς νήσου, καὶ τὴν σήμερον ὡσαύτως καλουμέ-
νη. (Κατὰ δὲ τὸν Οὐδύσιον ἐκεῖτο ἐν τῇ μέσῃ
τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύς τοῦ Νηλεὺς
ἔρου· κατὰ δὲ τὸν Φοῖβερνον ἐπὶ τῆς δυτι-
κῆς πλευρᾶς καὶ ἥτο μέρος τοῦ Νηλεὺς, σ 406.
Ἐνωμάσθη δὲ οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Κό-
ρακος τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, δοτις θηρεῖον
κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης. Ἦθη-
ναιτέρον εἶνα ὅτι ἀνομασία ἐκ τοῦ ἐπὶ τῇ
ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „τοῦ κόρακος τὸ γὰρ“

ρι^α, „Κορακοδοῦναι“ κ. ἄ. τ., ὡς μόνον τρόπον τινά εἰς τοὺς κόρακας βεβαίω.

ΚΟΡΕΝΝΙΜΙ [-ν-], μέλ. κορέσω, Ἰων. ἔπιικ. κορίω, Θ 379, Ν 834, Ρ 241, ἀόρ. ἄ. ἐκόμεσα, ἐπικ. σο, μέσ. ἀόρ. ἐκορεσάμην, παρακ. Ἰων. κεκρήμαι, καὶ παρακ. ἐνεργ. ἐν τῇ μετοχ. κεκορήσας με στήν. μέσ., σ 372, παθ. ἀόρ. ἐκορέσθην. 1) Ἐνεργ. χορτάζω, „χορταίνω“ τινά, Π 747 κ. ἄ., μετὰ δοτ. ὀργαν., „κόνας ἡδ' ὀλιανούς θημῶν καὶ σάρκεσσι“ περὶ τῶν ἀτάφων καταλειπομένων νεκρῶν, Θ 379, Ν 834, Ρ 241.

2) Μέσ. μετὰ παθ. καὶ μέσ. καὶ μετὰ παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. κορέννυμαι, χορτάζομαι, „χορταίνω“ ἄ.) μετὰ γεν. «φορέης» Α 562, «βόας κεκορήσας ποιῆς» σ 372, «θυμὸν δαιτός, κριῶν» Θ 98, ξ 28 κ. ἄ. β.) μετὰ φ. «φυλόπιδος κορέσασθαι» Ν 635, «κεκορήμεν' ἀέθλων» ψ 350, πολλάκις μετὰ μετοχ. «κλαίονσα ἐκορέσασα» ἐχόρτασε νά κλαίη, μέχρι κόρου ἐκλάυσε, Χ 427, υ 59, δ 544, «ἐκορέσασα χεῖρας τάνων» ἐχόρτασε τὰς χεῖρας τοῦ κόπων, Δ 87, «οὐπω κεκρήσθαι ἐλεμμένοι» δὲν ἐχορτάσασθε ἀκόμη πολιορκούμενοι, Σ 287. (Ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώς κορέννυμι δὲν εὑρίσκεται παρ' Ὀμ.).

ΚΟΡΕΨ, „σαρώνω, φροκαλῶ, σκουπίζω“, καθαρίζω, «δῶμα» υ 449 f. (Κατὰ τὸν Δοῦδερλ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κείρω. || Νεώτεροι δὲ ἐτυμολόγοι ἀνάγουσι τὸ ῥήμα εἰς τὴν ῥίζ. κρι-κν=διαλέγω).

ΚΟΡΨ, ἡ, ἰδ. ΚΟΨΗ.

ΚΟΡΥΨ, ἐπικ. (κόρυς=κορυφή), κορυψῶ, μόνον ἐν τῇ μέσ. «κύμα κορυβέται» κορυφύεται, ὠφύεται, Ι 7 f.

ΚΟΡΙΚΟΣ, ἡ, μνημονεύεται μόνον Β 570 ὡς «ἀφνειός»· κατὰ δὲ τοὺς μετέπειτα χρόνους μία τῶν ἐμπορικωτάτων καὶ πλουσιωτάτων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἐκτίσθη δὲ κατὰ μὲν τὸν Πausan. 2, 4, 1 ὑπὸ τῆς Ἐφύρας, θυγατρὸς τοῦ Ἰκεαννοῦ, ἧς μεταγενέστερός τις ἀπόγονος ὁ Κόρινθος μετιονόμασε τὴν πόλιν· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδ. 4, 9, 3 ὑπὸ τοῦ Σισύφου, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου, πρὸς ἐφίτη. — Τὸ γένος παρ' Ὀμ. εἶνε ἀδιάνγνωστον, διότι τὸ «ἀφνειός» εἶνε δικαζόληκτον· πρέπει λοιπὸν κατὰ τὴν μετέπειτα κοινοτέραν χρῆσιν νά θεωρηθῇ ὀηλικόν, ἂν καὶ εὑρίσκεται καὶ ὡς ἀρσενικόν (ἐν χρῆσιν τινι παρ' Ἡροδ. 5, 92· παρὰ τινι ποιητῇ παρὰ Στράβ. 8, 6, 22· παρὰ Διον. τῷ Ἀλικ. Ἀρχ. 4, 29· Στράβ. 8, 6, 20 κ. ἄ.). — Ἐπίρ. ΚΟΡΙΝΘΟΙ ἐν Κορίνθῳ, Ν 664.

ΚΟΡΜΟΣ, ὁ (καίρω), πᾶν ἡλωτηριασμένον, ἀποκεκομμένον σῆμα, „καρμὶ, κοῦτσουρον“, ψ 496 f.

1. **ΚΟΡΩΣ**, ὁ (κορέννυμι), „χορτασμός“, ὅθεν κόρος, πλησμονή, ἀηδία, «φυλόπιδος γόοιο» Τ 221, ζ 403, «πάντων κόρος ἐστὶ» Ν 636.

2. **ΚΟΡΩΣ**, ὁ, ἰδ. ΚΟΨΟΣ.

ΚΟΡΨΗ, ἡ, κρύταφος, παρειά, Ἰλ. δ 502, Ν 576.

ΚΟΡΥΟΛΨ [-ν-], ἱκος, ὁ (κόρος, ἀίσω)=τῇ ἐπομ., ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Χ 432 f.

ΚΟΡΥΟΛΙΟΣ [-ν-], ὄν (κόρος, αἰόλος, αἰόλ-ω), ὁ τὴν περικεφαλαίαν σείων, ὃ ἐ κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, οὗτινος ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας κινεῖται, κυματίζει, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπίθ. τοῦ Ἑκτορος, Ἰλ. Β 846 κ. πλχ., ἅπαξ δὲ μόνον τοῦ Ἄρεως, Γ 38. Ὁρθότερον ἐρμηνεύεται κατὰ τὸν Δύντζερν αὕτη τε καὶ ἡ προηγ. λ. ὡς ἐπίθ. ἀνδρός, οὗτινος ἡ περικεφαλαία τινάσσειται διὰ τὴν σφοδρὰν ὀρμὴν τὴν ἐν τῇ μάχῃ (πρὸς Α 608, «ἀμφὶ δὲ πύλῃσι σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσειτο μαρναμένοιο»), γοργός, ὀρμητικός, ζωηρός πολεμιστής, χαρκτηρίζει λοιπὸν καὶ ἐναργῶς καταδεικνύει τὴν ἐν τῇ μάχῃ ἐνεργείαν διό καὶ ἀποδίδεται πολὺ ὀρθῶς εἰς τὸν Ἑκτορα καὶ Ἀρη, ὧν τὰ ἐπίθετα πάντα ἐκ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐνεργείας λαμβάνονται.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ὁ, πληθ. τὰ κορυμβά (κόρος, κορυφή), κυρ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον παντός πράγματος, ἡ κορυφή· ἰδίως δὲ «ἄκρα κορυμβά νηών» Ι 244 f., αἱ ἄκραι κορυφαί τῶν νηῶν αἱ κατὰ τὰς πρύμνας (aplustria παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις), αἵτινες συνήθως παικίλως ἐκασμοῦντο, δὲν διαφέρουσι λοιπὸν πολὺ τῶν ἀφλάστων ἢ μάλλον εἶνε μέρας τούτων· διὸ καὶ Ἀπολλών. ὁ Ρόδ. συνάπτει Β 601 «ἀφλάσταιο κορυμβά» καὶ ὁ Αὐκόφρ. 295 «ἀφλάστα καὶ κορυμβά». Ταῦτα κατὰ τὸν Ἡσίο. καὶ Ἑννιον. Ὁ δὲ Οὐόσσος παραδέχεται τὴν τοῦ ΜΕ. διαφορὰν «ἀφλάστα μὲν λέγεται τὰ πρυμνήσια, κορυμβά δὲ τὰ πρυμνήσια» (ἀκροστολία κατὰ τὸν Σχολ.), τὰ ἐμβόλε δὲ ἄλλα ἐσταίνοντο ὡς τρύπαια. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ συνήθεια εἶνε μεταγενεστέρα, ἰδ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 6.

ΚΟΡΙΝΑ [-ν-], ἡ, ῥόπαλον, «σιδηρεῖα» σιδηροῦν ἢ σιδηρωμένον, σιδηρῶ περιβεβλημένον, Ἰλ. Π 444, 443. Ἐκ τούτου

ΚΟΡΙΝΨΗΣ [-ν-], ὄν, ὁ, κορονηφόρος, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. Η 9, 138.

ΚΟΡΥΣ [-ν-], γοος [-ν-], ἡ, αἰτ. συνήθως κόρυθα, ἀλλὰ καὶ κόρυν, Ν 434, Π 245, κράνος, περικεφαλαία, τῆς μὲν Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον τ 32, ω 523. — Συστατικὰ δὲ τῆς συνήθους περικεφαλαίας ἦσαν: τὸ κατὰ τὴν μορφήν τοῦ κρανίου κατεσκευασμένον κάλυμμα, ἐπικράνον, μέχρι τῶν κροτάφων καθήκον ὁ φάλος (ἰδ. τὴν λ.) ἢ προβολὴ εἰς σκέπην ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου καὶ ὀπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀλλ' ἡ ὀπισθεν ἐνίοτε λείπει· τὰ φάλαρα, σκεπάσματα τῶν κροτάφων καὶ παρειῶν ὁ κύμβαχος, ὁ κατὰ κορυφὴν τρητὸς σπόνδυλος ἢ κωνός, εἰς ὃν ἐνεπλήγντο ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας. Ἐνίοτε δὲ ὁ ἐμπροσθεν φάλος ἢ τὸ γέσπον καὶ τὰ φάλαρα ἡνοῶντο καὶ ἀπετέλουν εἶδος διόπτρας (visière)· ἄλλοτε ἡνοῶντο τὰ φάλαρα μετὰ τοῦ

ὑπὸθεν φάλου· ἄλλοτε ἀντὶ τοῦ προμετωπίου φάλου ἐτίθετο μόνον κάλυμμα τῆς ρίνος, ἐπιρρίνιον· καὶ ἄλλοτε τέλος ἅπαντα τὰ σκεπάσματα τὰ τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν καὶ τὰ πλάγια συνεστέλλοντο εἰς μίαν στεφάνην ἢ ἔν περιγίσσωμα καὶ τοιοῦτόν τι ἔπασχεν ἢ λεγόμενη κατατίτυξ. Ἡ κορυ· ἦτο μεταλλίνη, μόνον δὲ κατὰ τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐφαρμοζόμενα μέρη μὲ μαλακόν τι ὑφάσμα ἐνδεδυμένη. Οὐσιώδης· διάφορος αὐτῆς ἦτο ἡ κυνέη (ἴδ. τὴν λ.). ἀλλὰ καὶ ἡ κορυ· ἐνίοτε καταχρηστικῶς ὀνομάζεται οὕτως, Μ 184 εἰς. Διὰ τοῦ ἱμάντος ἢ ὀχέως, ὅστις ἐδένετο ὑπὸ τὴν κάτω σιαγὸν ἐξωτερικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς περισσώτερον. (Ἑτυμολογείται κατὰ τινα· ἐκ τοῦ κέρας. ἢ. Πιθανώτερον κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ κάρ, κάρη, εἰς αὐτὴν καὶ κορυφή καὶ κύρυμβος). Ἐκ τούτου

ΚΟΡΙΣΣΑ, μέσ. ἀόρ. ἐπ. κορυσσάμενος, T 397. παθ. παρκ. ἱπ. κεκορυβμένος. 1) Ἐνεργ. κυρ. οἶον· ἐπεκεφαλαιώνω, σκεπάζω διὰ περικεφαλαίας· ἐν γένει δὲ ὀπλίζω· α.) κυρ. τινα, Βατρ. 123· β.) τροπικ. παρὰσκευάζω, διεγείρω, σηκώνω, «πόλεμον» Β 273, «κῆμα» φουσκώνω, Φ 306. 2) Παθ. καὶ μέσ. ὀπλίζομαι, «ἀρματινόμεναι»· α.) κυρ. πρὸς πόλεμον, εἰς μάχην, συγνὰ παρ' Ὀμ. μάλιστα ἐν Ἰλ. εἴτε ἀπολεῖ Κ 37, μ 424 κ. α., εἴτε μετὰ ὄν. ὀργανικῆς· «χαλκῶ, τεύχεσι» Η 206, Ρ 199 κ. α. «κεκορυβμένος χαλκῶ» Δ 495, Ε 562 κ. πλχ. ρ 436, χ 125, «δοῦρα κεκορυβμένα χαλκῶ» ἀκόντιά ἐστομωμένα διὰ χαλκοῦ, δ εἰ χαλκῶν ἔχοντα λόγχην, Γ 48, Α 43, καὶ ἄνευ τοῦ «χαλκῶ» Η 802· β.) τροπικ. παρὰσκευάζομαι, ἐγείρωμαι εἰς μάχην, περὶ τῆς Ἐριδος, Δ 442, «κῆμα κορύσσεται» φουσκώνει, ἐξαγορεύεται, Δ 424.—Τῆς Ὁδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. Ἐκ τούτου

ΚΟΡΙΣΤΗΣ, οἷ, ὁ, ἐπ. κυρ. μὲν οὕτως εἰπεῖν κρῖνον· ἐν γένει δὲ ὁ ἐξωπλισμένος, «ἀνὴρ» Ἰλ. Δ 437 κ. πλχ. «ὅσω Λίαντε κορυστά» Ν 201, Σ 463.

ΚΟΡΙΣΣΗ [·ω·], ἢ (ἴδ. ΚΟΡΙΣ ἐν τέλ.), κυρ. τὸ ἀκράτατον ἢ ὑπερτάτον μέρος πάντος πράγματος, «κορυφή», ὅθεν 1) ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου Γ. Ἀπ. 309, ἵππου, Θ 83.—Συνηθιστοῦν 2) κορυφή, «κορυφοῦσθαι», ἀκρώρεαι, «ὄρεαι, ὄρειων κορυφαί» Β 456, Γ 40, κ 113 κ. α. «Σάμου» Ν 12, «Οὐλύμποιο, Ἰδη» Ζ 499, Α 483.

ΚΟΡΙΣΣΩ [·ω·] (κορυφή), φέρω τι μέχρι κορυφῆς, ἢ κέκνω τι νὰ ἔχῃ κορυφήν· ὅθεν παθ. «κῆμα κορυφούται» ἐξαγορεύεται μέχρι κορυφῆς, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ κορυφήν, πυργούται, Δ 426 ρ.

ΚΟΡΙΝΕΙΑ, ἡ, πόλ. τῆς Βαιωτίας πρὸς δυσμὰς τῆς Κωπαίδος λίμνης, Ἰαῶς πλησίον τοῦ σήμερον λεγόμενου Καμάρι, Β 503.

ΚΟΡΙΝΗ, ἡ. Α.) πᾶν τὸ κυρτόν, (κορωνός=κυρτός, καμπύλος) ὅθεν α.) ἡ λαβὴ [ἐπίσπασ-

τρον, ἐπισπαστήρ, κόραξ] «κρικέλλι» (ἐπὶ τοῦ Εὐσταθ. ἐλήγετο «κοράκιον») ἢ (Ἰταλ.) «πόμουλο» τῆς θύρας· ἦτο δὲ ἀργυρὰ ἢ ἐπὶ χρυσοῦ, δι' ἧς οὐ μόνον ἐπασπᾶτο, ἐπίσπυρ τις τὴν θύραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἱμάντα τοῦ σύρτου εἰς αὐτὴν προσάδενε (ἴδ. λ. ΚΑΡΙΣ), α 441, η 99, ρ 46· β.) τὸ καμπύλον, ἀγριοστρουθὶδος ἀπολήγον ἀκρον τοῦ τόξου, «κοράκι», ἐνθα ἡ χαρδὴ (νευρά) προσεδένετο, Δ 444, ρ 438. Β.) «κου. ρούνα», «κακακάξα», παρ' Ὀμ. πάντοτε «ἐναλίη» θαλασσία κορώνη, ε 66, μ 448, ξ 308. (Συνήθως παράγουσι καὶ τὴν κορώνην Β.) ἐκ τοῦ κορωνός διὰ τὸ καμπύλον ὄθεν τοῦ ῥάμφους· ἀλλὰ τότε διὰ τί ἄλλα ὄρεα καὶ μάλιστα ἀρπακτικά, πολὺ καμπυλωτέρων ἔχοντα τὰ ῥάμφους, δὲν ὀνομάζονται οὕτως; Πιθανώτερον λοιπὸν ὅτι ἡ λ. συγγ. μάλλον πρὸς τὸ κόραξ, καὶ παράγονται ἀμφότεραι αἱ λ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. κορός=μέλας· ἢ ἡ μάλλον κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ῥίζης ΚΑΡ (ΚΡΑ, ΚΡΑΪΩ, ΚΡΩΪΩ), ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. karana=κορώνη ἢ τὰ Λατ. cornus, cornix.—Σημειωτέον δὲ ὅτι ἄσπλον εἶνε παρ' Ὀμ. ὅποσον εἶνε τὸ πτηνὸν ἢ «ἐναλίη κορώνη» γ. ΚΟΡΑΝΙΣ, ἰάου, ἡ, ἐπιθ. τῶν νηῶν, καμπύλη, διὰ τὸ καμπύλον καὶ ἐλικοειδὲς τὸ κατὰ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρῶμναν τῶν ἀρχαίων νηῶν, μόνον ἐν τῇ ὁτ. «κορωνίσι» (καὶ πάντοτε ἐν τῷ δ'. ποδὶ τοῦ στίχ.) Β 297 κ. α. πλχ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον τ 182, 493.

ΚΟΡΑΝΙΣ, ἰάου, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φλεγέου ἐκ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Λακερδαίης, ἀδελφῆς τοῦ Ἰφίονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου τὸν Ἀσκληπιδίον ἐν τῷ Δωτικῷ πεδίῳ, Γρμ. 15, 2. πρὸλ. Ἀπολλ. 3, 10, 3.

ΚΟΡΑΝΗΣ, ὁ, (προσηγ. κορωνός), υἱὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λευάντιος, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν ἐν Γυρῶνι τῆς Θεσσαλίας, Β 746.

ΚΟΣΜΕΩ (κόσμος), ἀρσέν. Α.) Ἐνεργ. 1) τάττω, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, ἰδίως πολεμιστὰς, καὶ μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἐν Ἰλ. οἶον «ἵππους τε καὶ ἀνέρας» Β 554, 704, Σ 379 κ. α. «ἐπὶ κόσμηθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν) ἑκάστοι» Γ 4, «πάντα κακοσμηθέντες» εἰς πάντε τάξεις διατεθέντες, Μ 87, «φθὲν μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρην κοσμηθέντες», πολὺ πρότερον τῶν ἱππῶν ἐτάχθησαν ἐπὶ τῆς τάφρου, Δ 51 (ὥστε ἡ γεν. «ἱππῶν» νὰ ἑξαρτάται ἐκ τοῦ «φθὲν»=ἐφθονον, ὅπερ ἔχει Ἰωνοὶαν συγκατακτινὴν, ἴδ. φοίνα), πρὸλ. καὶ λ. διακοσμεῖν· β.) ἐν γένει εὐτρεπίζω, παρὰσκευάζω, «δόρπον» η 43· ἀλλ' ἴδ. εἰς 2), «ἀοιδὴν» Γρμ. 6, 59. 2) κοσμεῖν, «στολίζω», «χρυσῶ» Γ. Ἀφρ. 65, «σώματα ἐν ἔντεσι» Βατρ. 124. Β.) Μία τάττω τοὺς ἐμαυτοῦ, «πολιτῆς» Β 806. Ἐκ τούτου

ΚΟΣΜΗΤΗΣ, ἡ, ὅς, τεταγμένος, ἐν τάξει, «πρασπαί» η 427 ρ.

ΚΟΣΜΗΤΩΡ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ κοσμητή, 24

παξίαρχος, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κοσμ. λαῶν» Α 46, Γ 236, α 452.

κόσμος, ὁ, 1) τάξις, κατάταξις, εὐταξία, (ιδίως δ.) «κόσμος» ἐν τάξει, «ἐργεσθαι, καθίζειν» Μ 225, ν 77' β'.) «κατὰ κόσμον» κατὰ τάξιν, ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «εὖ» Κ 472, Μ 85 «λίην κατὰ κόσμον αἰδέει» πολὺ καθὼς πρέπει, ὅ ἐ. ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, ὁ 489' μεταφρ. καθὼς πρέπει, πρεπόντως, προσηκόντως κ.τ.π., συχνά μετὰ τῆς ἀρ. νήσ. «οὐ κατὰ κόσμον» ἀπρεπῶς, ὅταν «ἐρίξιν, εἰπεῖν» Β 244, ὁ 479 κ. ἀ' τὸ δὲ «πληγῆς οὐ κατὰ κόσμον» εἶνε σαρκαστικόν: πληγῶν οὐτως ὥστε νὰ μὴ ᾔνε πρέπουσα ἢ πληγῇ, ὅ ἐ. «ἀσχημα πληγῶν», Θ 42, «οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζειν» ἀνασχόντως ἐπαιτεῖν, φ 481 γ'.) διάταξις, τέχνη, παρασκευὴ (οὐχὶ κατασκευή), ὅταν «ἔππου δουρατίου κόσμος» τὰ κατὰ τὸν δοῦρον ἔππον, ὁ 492. 2) κόσμος, «στολισμός, στολίδι», γυναικῶν, Ξ 487, Γ 466, 463, ἔππον, Δ 445.

κοῖτις, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. κατέομαι, ἐπ. (κότος). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὐρίσκεται ἕνεστ. τῆς ὀριστ., μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. κατέσας, Τ. Δῆμ. 255, τοῦ παρὰκ. ἐπικ. μετοχ. κεκοτηώς μόνον ἐν τῇ φρ. «κεκοτησὶ θυμῷ» πάντοτε ἐν τέλει στίχου, Φ 456, ι 504, τ 74, χ 477. Σονηθέρετος εἶνε ὁ μέσος τύπος, ἐξ οὗ παρὰκ. ἐπ. κατέοντο, μέλ. ἐπ. κατέσασται, ἀορ. ἐπ. κατέσατο, Ψ 383, ἔποτ. κατέσασται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κατέσασται, Ε 747, Θ 391, α 404, μετοχ. κατεσσάμενος, η, πλγ.—Σημ. ὀργίζομαι, «θυμῶνμαι, κακιῶναι», ἀπολελ. Α 480, Ψ 394 μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Γ 345, Ε 477, Ψ 143 κ. ἀ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «ἀπάτης» διὰ τὴν ἀπ. Δ 468, «κατεσσαμένη τὸ γε θυμῷ οὐνεκα» ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ὅτι, Ξ 494.

κοτῆρις, ἐσσα, ἐκ, πλήρης ὀργῆς, θυμοῦ, ὀργισμένος, «θυμωμένος, κακιωμένος», Ε 491 φ. Ἐκ τοῦ

κότος, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ὀργή, θυμός καὶ μάλιστα ὁ ἐνδομύχως φυλαττόμενος καὶ διαρκής, μίσος, «κάκια» (=κακία), Α 82 «κότον ἔχω τινι» [δι' ὀργῆς ἔχω τινά], «τοῦ ἔχω κάκια, τοῦ εἶμαι κακιωμένος», Ν 547, «κότον ἐντιθεσθαι θυμῷ τινι» βάλ्लω εἰς τὴν καρδίαν μου θυμὸν ἐναντίον τινός, «πιάνω κάκια», λ 402, ν 342, καὶ μόνον «τιθεσθαι κότον τινί» Θ 449, «τοῖσιν κότον ἐνήσεις» εἰς οὓς θέλεις ἐμβάλλω ὀργήν, ὡν τὸν θυμὸν θέλεις διεγείρειν, Π 449.

κοῖτις [κ.], ἡ (κότος, ἐκ τῆς ῥίξ. κν, ὅθεν κνέω, κνέω, κνέω κ. ἀ.) πᾶν τὸ κοῖλον, ὅθεν 1) μικρὸν ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος, ποτήριον, φιάλη, «καυκί, κοῖπις», Χ 494, ο 312, ρ 42. 2) κοτύλη, ὅ ἐ. τὸ κοῖλωμα τοῦ ἱγλίου, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, καὶ ἀποτελεῖται ὁ «γῶφος», Ε 306 φ. (|| Σογγ. τῇ τῆς καθομ. «κουτί, καυτάλη»).

ΚΟΤΤΑΔΩΝ [κ.], ὄνος, ἡ (κοτύλη), πᾶν κοῖλωμα, ἰδίως δὲ οἱ ὀφθαλμοί, τὰ ὄμματα τὰ ἐπὶ τῶν πλοκάμων ἢ ποδῶν τοῦ πολυπόδου· κατὰ τὰς ἐμπροσθοτάς, δι' ὧν προσκολλᾶται εἰς τοὺς λίθους ἢ κρατεῖ τὴν ἄγραν αὐτοῦ, «πολύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν (ἐπ. ἀντὶ τοῦ κοτυληδόσι) πυκινὰ λατῆγες ἔχονται» ε 433 φ. Ἰδ. πολίποτε.

ΚΟΤΙΛΗΡΙΟΣ [κ.], ὄν, ἐπ. (κοτύλη, ἀρύω), κυρ. ὁ διὰ κοτύλων νά ἀρύεται δυνάμενος («νὰ τὸν μαζεύει μετὰ τὰ κουτάλια»), ὅθεν, πολὺς, ἀφθονός, «αἶμα» Ψ 34 φ.

ΚΟΤΙΛΟΣ [κ.], δ.,=ΚΟΤΙΛΗ, Ἐπιγ. 44, 3. ΚΟΛΑΚΩΝ, τὸ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΛΕΩΝ, ὅπ. Ἰδ.

ΚΟΡΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΡΗ' δ.) «κόρη, καρτεία», παρθένος, Β 872 κ. ἀ. α 279 β'.) θυγάτηρ, (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. κόρη) «Διός» Ι 356 ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικῆς ἄλλων ὀνομάτων· ἔτι δὲ «κόρη Χρυσῆς» ἡ κόρη τοῦ Χρύσου, Α 444 γ'.) πολλάκις ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρθένου σημαίνει μόνον τὴν νεότητά, νέα, νεανία, Ζ 247, Α 98, 337 κ. ἀ. Πρὸς καὶ λ. ΚΟΡΟΣ καὶ ΚΟΥΡΙΔΙΟΣ.—Ὁ κοινὸς τύπος ΚΟΡΗ μόνον Τ. Δῆμ. 439. Ἐκ τοῦτου

ΚΟΡΗΡΙΟΣ, ἰη, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΚΟΡΕΙΟΣ, παρθενικός, «ἄνθος» Τ. Δῆμ. 408.

ΚΟΥΡΕΣ, οἱ (κοῦρος), νεανίας, νέοι, «παλλὰς ἄρσεν», «Παναχιδῶν, Ἀχαιῶν» Ἰδ. Τ 493, 211 κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.: εἶνε ἡγεμόνες ἢ ἡγεμονόπαῖδες, Ἰδ. ΚΟΥΡΟΣ).

ΚΟΥΡΗΤΕΣ, αἱ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Αἰτωλίας, κατοικοῦν μάλιστα περὶ τὴν Πλευρώνα, μετέπειτα δὲ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐκδιωχθέν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν (Ἰδ. Στράβ. 10, 3, 4—7). Ἐντεῦθεν δὲ ἐπελθόντες προσέβαλον αὐτοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Καλυδωνί, Ι 529, 532, 549, 589. (Πιθανὸς ἐκ τοῦ ΚΟΥΡΑ, διότι ἐκουρεύοντο κατὰ τὴν κεφαλὴν, πρὸς Εὐστ. εἰς Ψ 441).

ΚΟΥΡΙΔΙΟΣ [κ.], ἰη, ἰον, Ἰων. καὶ ποι. (κοῦρος), νόμιμος, «στεφανωμένος» «πόσις, ἀνὴρ, ἄλοχος», ἔτι δὲ καὶ «γυνή» κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν παλλακίδα, τὴν «ἀστεφάνωτον», πρὸς Ν 626 καὶ Τ 298, ἐνθα ἡ Βριαγὴ λέγει ὅτι ἐδόθη εἰς αὐτὴν ὑπόσχεσις νά γαίῃ νόμιμος σύζυγος «κουρίδι ἄλοχος» τοῦ Ἀγχιλλέως· «κουρίδιος πόσις» Ε 444, λ 430, ὡς οὐσιαστ. «κουρίδιος φίλος» σύζυγος ἀγαπητός, ο 22, «ἄνὴρ κουρίδιος» τ 266, «ἄλοχος» Α 444, ε 245, «γυνή» ν 44 ἔτι δὲ «λέχος» ἡ νόμιμος κοίτη, Ο 40, «κουρίδιον ἔδμα» ἡ οἰκία τοῦ νομίμου ἀνδρός, τ 580. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττμανν, ὅστις ἐξ ἀπλῆς παραβολῆς τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων, ἐν οἷς κεῖται ἡ λ., ἐξήγαγε τὴν σημασίαν ταύτην, καὶ τὴν μὲν ἐκ τοῦ ΚΟΥΡΟΣ παραγωγὴν δὲν διαμφορθεῖ, πολεμεῖ δὲ τὴν ἐρημνείαν τῶν σχολιαστῶν νεανικός, νεαρός, ἡ ὅπως ὑπὸ νεωτέρων ἐτροποποιήθη: ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ αὐξέου χθεῖς. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. παράγεται ἡ λ. ἐκ

τοῦ **ΚΟΥΡΙΖΩ**, ὃ ἐ. εἶμαι καθ' ὅς (ἴδ. τ. λ.) καὶ ἀναφέρεται ὅχι εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν, ἐπομ. σημ. εὐγενῆς, ἡγεμονικῆς. Πρῶτον παρήγεν αὐτὴν ὁ Δαΐδερ. ἐκ τοῦ **ΚΥΡΙΟΣ**, πρὸς ὃ καὶ ὁ Κούριος σχετίζει τὴν λ. ἢ. Ἄλλ' ἐν τινι νεωτέρᾳ διατριβῇ (Stud. d. Gr. u. Lat. Gram. I, p. 233) μετέβαλε γυνάμην ὁ Κούριος καὶ θεωρεῖ τὴν λ. ἐκ τοῦ **ΚΟΥΡΑ** (χειρὶ) παραγομένην, ὡς ἐκ τοῦ μοῖτρα τὸ μοιριδίου, ἢ ἐκ τοῦ **ΚΟΥΡΗ** (χειρὶ), ὡς ἐκ τοῦ νόμφη τὸ νομφιδίου. Σημ. δὲ κατ' αὐτὸν καθ' ὅς καὶ κούρη ὁ ἀποκείρων τὴν ἑαυτοῦ κόμην καὶ προσφέρει αὐτὴν θεῷ τινι. Τοῦτο δ' ἐγένετο μόνον κατὰ τὴν ἐφημερίαν ἢ νεανικὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρων τῶν γενομένων, ἰδίως δὲ εἰς τὰς παρθένους πρὸ τοῦ γάμου τοῦ νομίμου.

ΚΟΥΡΙΖΩ, ἐπ. (κουρός), εἶμαι νεανικῶς, ἀκμαίως, ἀκμάζω, γ 185 f.

ΚΟΥΡΙΞ, ἐπ. ἐπὶρ. (κουρά) ἐκ τῆς κουρῆς, „ἀπὸ τῆς μαλλιάς“, ἐρῶν γ 188 f (ἐνθα ὁ Δαΐδερ. καὶ Βόθης μετὰ τοῦ ἀρχαίου Κράτητος: ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ **ΚΟΥΡΙΞ** καὶ ἐρμηνεύουσιν: ἀκμαίως, μετὰ νεανικῆς ὁρμῆς).

ΚΟΥΡΟΣ, ὁ, ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ **ΚΟΡΟΣ**. 1) νεανίας, νέος, „παλληκάρει“ οὐ μόνον ἐπὶ τῆς πρωιμωτάτης νεανικῆς ἡλικίας, παῖς (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἐμμένου, Z 59, ἢ. ἐνθα μάλλον σημαίνει ἡ λ. τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ τὸ γένος, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὸ παλληκάρει, ἂν καὶ εἴνε ἡλικίας σημαντικόν, λέγεται πολλάκις καὶ εἰς ἐνδοξὸν τοῦ γένους), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου ἀνδρός: ὅθεν οἱ πολεμιστὰς τῶν Ἑλλ. λέγονται «κουροὶ Ἀχαιῶν» τὰ παλληκάρια τῶν Ἀχ., A 473 κ. ἀ. ὡσαύτως «κ. Καδμείων» E 807, «κουροὶ θηρητῆρες» ἀκμαῖοι κυνηγοί, P 726 ὡσαύτως καὶ οἱ κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ συμπόσια θεράποντες, οἵτινες πάντοτε ἦσαν ἐλευθέροι καὶ πολλὰς βασιλικῆς καταγωγῆς, A 470, α 148, γ 339. (Κατὰ τὸν Δαΐδερ. (παράγοντα τὴν λ. ἐκ τοῦ **ΚΟΥΡΙΣΤΩΣ**) σημ. κυρ. ἢ λ. τὸν δυνάμενον νὰ φέρῃ ὅπλα, μόνον δὲ διὰ τῆς προσθήκης «νέοι, πρωιμοὶ» N 95, η 262, σημαίνει τοὺς νέους. Ἐπειτα δὲ σημ. ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τὴν τάξιν τῶν πολεμιστῶν καὶ ἐπομ. τὴν ὄρχουσαν τάξιν, τοὺς εὐγενεῖς, καὶ ταύτην ἰδίως τὴν σημ. ἔχει κατ' αὐτὸν ἐν Z 59, ἐνθα ὁ λόγος περὶ ἐμμένου εὐγενούς καταγωγῆς. Ὡσαύτως ἄρα «κούρη» εἶνε ἡ εὐγενῆς νέα. Κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν κουροὶ εἶνε οἱ νέοι ἐκ τῶν ἐλευθέρων, καὶ συγγ. τῇ κύριος. ἢ. Ἀπίθανα φαίνονται τὰ τοῦ Δαΐδερ. τοῦ Κουριτοῦ τὴν γυνάμην ἰδ. ἀνωτ. ἐν λ. **ΚΟΥΡΙΑΙΣ**). 2) υἱός, «κούρος Ζήθους» ε 523.

ΚΟΥΡΟΤΕΡΟΣ, η, ον, ἐπ. συγκρ. τοῦ **ΚΟΥΡΟΣ**, νεώτερος, ὃ ἐ. ἀκμαιότερος, «ἀνὴρ» φ 310, ὡς οὗτος A 316.

ΚΟΥΡΟΤΡΟΦΟΣ, ον (κ. τρέφω), πατρὶς, νεανίας, „παλληκάρει“ τρέφων, ἀνατρέφων,

«ἀγαθὴ κ.» καλὴ νεανίσκων τροφός, δ ἐ. καλοῦς (ἀνδρείους) νεανίσκους (καλὰ παλληκάρια) τρέφουσα, ἐπὶθ. τῆς Ἰθάκης, ι 27 f.

ΚΟΥΦΟΣ, η, ον, ἐλαφρός, «σάνδαλα» Ὑ. Ἑρμ. 83: ἐπὶ δὲ ἐλαφρὸς=εὐκίνητος, εὐόρουτος ἐν τῇ ἐπὶρ. «κούφα προβιδάς» ἐλαφρὰ προχωρῶν, N 158.—Συγκρ. κουφότερον, ὡς ἐπὶρ., μεταφ. «κουφ. μετεφώνεε» μὲ πλειότεραν ἀνακούφισιν (τῆς καρδίας τοῦ), βαρβαρώτερον, θ 304.

«ΚΟΛΧΙΑΣ, ογ, ὁ, „χοχλιός“, ἢ „σαλιδάκι“, Βατρ. 165.

ΚΩΝ, ὁρος, ὁ, οἶδος τοῦ Ἀντήνορος, Τρώες, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεῖς, A 248—260.

ΚΩΝΕ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ΚΩΣ**, ὅπ. ἰδ.

ΚΡΑΑΤΑ, **ΚΡΑΤΙ**, **ΚΡΑΤΟΣ**, ἰδ. **ΚΑΡΗ**.

ΚΡΑΔΑΙΝΩ [κ.], πάλαι, σείω, τινάσσω, μόνον ἐν τῇ παθ. «αἰχμὴ κραδαινόμενη» N 504, «ἔγχος κραδαινόμενον» Ὑ. P 524. Εἶνε ἑτερος τύπος τοῦ

ΚΡΑΔΩ [κ.], ἐπ. (μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.) πάλαι, σείω, τινάσσω, «κραδῶν ἔγχος» H 243, τ 438, «κρ. ὄρου» N 583, γ 423.

ΚΡΑΔΙΝ, ἡ, ἰδ. **ΚΑΡΔΙΝ**.

ΚΡΑΙΝΩ, ποι., καὶ κατ' ἐπικ. ἐπὶκτ. **ΚΡΑΥΑΙΝΩ** (κάρη, κάρηνον, παρ. γ'. ἐν. ἐκραίνω, E 408—μέλ. κραίνω, Θ 340 (διάφορος γραφὴ ἀντὶ τοῦ φρονέω): ἀόρ. ἀ. ἐκρήνα καὶ ἐπ. ἐκρήνηνα, προστ. κρήνηνον, κρήνηναι, καὶ κρήνον, μόνον ἐν u 115, ἀπαρφ. κρήνηναι, I 104, καὶ κρήναι, ε 170—παρ. παθ. κεκράναι, δ 616, α 116, ὅπερ. κεκράντο, δ 432. (Τοῦτον ὅμως τὸν παρ. ἔξ ὑπερ. ἀνάγει μετὰ τοῦ Σχολ. ὁ Ἀμύν, Δέμμιος καὶ Κόδοτος: εἰς τὸ ρ. κεράννυμι) μέσ. μέλ. με παθ. σημ. κρανέομαι, I 626. 1) τελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, „τελειώνω“, μετ' αἰ. «ἐφειτράς» E 508, «ἐλέδωρ τινι» A 41, γ 448 κ. ἀ. «ἔπας» α 115, «ὄνερος ἔτμα κραίνουσι» ἀληθῆ ἐκπληροῦσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσι, τ 567. Τὸ ἐν Ὑ. Ἑρμ. 427 «κραίνων εὐανάντου» θεοῦ: «ἐρμηνεύει ὁ Πάσιππος: ἐκπληρῶν τοῦ θεοῦ, ὃ ἐ. ἀναπαριστῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήματι οὕτω γινόμενος ὅπως πραγματικῶς ἐγένοντο: ἄλλοι δὲ προτιμῶσι τοῦ Ἑρμάνου τὴν διόρθωσιν κλείων. Τίθεται καὶ ἀπολεῖ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «νοῆσαι», ε 170: ὅθεν παθ. «οὐ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτὴ τῇδ' ὅφ' ὁδφ. κρανέσθαι» νομίζω ὅτι δὲν θά ἐκτελεσθῇ τὸ τέλος (ἢ ἐ. δὲν θά ὁδοῖ τέλος) τοῦ λόγου κατὰ ταύτην τοῦλάχιστον τὴν δόξαν (τὴν ἐπισκίψιν), I 626, «χρυσὴ ἐπὶ χεῖλει κεκράνται» με χρυσὴν εἶνε τελεωμένη ἐπάνω ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ κατεργασμένη ἢ ἐπιεργασμένη τὰ χεῖλη τοῦ (κρατήρος) δ 616, α 116, δ 432. (ἢ. Ἐάν δὲ οἱ χρόνοι ἀνάγονται εἰς τὸ κεράννυμι, κατὰ τὴν ἀνωτέρω γυνάμην, πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ τὸ χωρίον: εἶνε τὰ χεῖλη με χρυσὴν συσκευασμένα, τοῦτέστιν ἐπιεργασμένα, ἰδ. ε 232). 2) εἶμαι κεφαλὴ, εἶμαι ὁ πρῶτος, βασιλεύω, θ 394.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ., συγγο. -νότερος. 4) ἀρπαικτικός, λάδρος, ὀρμητικός, σφοδρός, «Βορέης» ε 385, «Θέλλαι» ζ 474. 2) ταχύς, γοργός, «πόδες» Ζ 505 κ. α., «τομποί» Π 674. 3) μεταφ. ὀξύς, σφοδρός, «νός» Υ 590.—Ἐπίρ. κραϊπνός, Κ 462, Θ 247, καὶ κραϊπνά, Ε 223, Ν 48 κ. α. (Ποθανός: ἐκ τοῦ ἀρη-, ἀρπάζω, κερη-, κερη-αλίμως, καὶ κατὰ μετὰθ. ΚΡΑΗ-).

*ΚΡΑΜΗΗ, ἡ, συνήθ. «λάχανον» (κατ' ἔξοχ.), ἀλλὰ καὶ «κράμμη» (προφ. κρήμη), καὶ ἐξ ἀμφοτέρων συνήθ. «κράμπολάχανον», Βατρ. 463.

*ΚΡΑΜΒΟΦΑΓΟΣ [-υ-], κωμ. ὄνομ. βατράχου, Λαχανοφάγος, Λαχανάς, Βατρ. 221.

ΚΡΑΝΗΗ [-υ-], ἡ (κρανός), νήσος, εἰς ἣν κατὰ πρῶτον ὁ Πάρης ἀπήγαγε τὴν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνιος ἀρπαγένταν Ἑλένην, Γ 445. (Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους ἐρμηνευτάς: εἶνε ἡτοι ἡ νήσος Ἑλένη ἢ παρὰ τὴν Ἀττικὴν, Εὐριπ. Ἑλ. 4675, Στράβ. 9, 4, 22, ἡ νησιδίων τι ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ, τὸ νῦν Μαραθωνήσι, Πaus. 3, 22, 2. Τοῦτο ἐννοεῖται καὶ ὁ Κ. Ο. Μύλλερως. Ἄλλοι δὲ υπολαμβάνουσι τὰ Κόθηρα).

*ΚΡΑΝΑΨΕΔΟΣ [-υ-], ὄν (κρ. πέδον), τραχύς ἔδαφος ἔχων, τραχύς, πετρώδης, μόνον Ἰ. Ἀπ. 72.

ΚΡΑΝΑΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποι., τραχύς, ἐπομ. πετρώδης, ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Γ 201, α 247, ο 510, π 424, ρ 346. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ΚΕΡΑΣ, ἢ κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ρίζ. ΚΑΡ-, ΚΡΑ-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλαι λέξεις παράγονται σκληρότητας σημαίνει).

ΚΡΑΝΕΙΟΙ, ἰδ. ΚΡΑΙΝΟ.

ΚΡΑΝΕΙΑ [-υ-], ἡ, «κρανιά», κορυφή (Λατ.), τὸ δένδρον τὸ παράγει τὰ κρᾶνα, Π 767, «καρπός: κρανίης» κρᾶνα, χρησιμεύοντα εἰς φορτὴν τῶν γοίφων, κ 242. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Λόβελ. συγγ. τῇ κέρως: ἰδ. καὶ λ. ΚΡΑΝΑΟΣ). Ἐκ τούτου.

*ΚΡΑΝΕΪΔΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, «κρανένιος» ἐκ ξύλου κρανίης, «ἀκόντιον» Ἰ. Ἑρμ. 460.

ΚΡΑΝΙΟΝ [-υ-], τὸ (κρᾶνον), κρανίον, «καύκαλον» Θ 83 f.

ΚΡΑΠΑΟΣ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΑΡΠΑΘΟΣ, ἑπ. ἰδ.

ΚΡΑΤΑ, ΚΡΑΤΙ, ἰδ. ΚΑΡΗ.

*ΚΡΑΤΑΙΓΓΑΛΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων κύρωμα, δυνατόν κεκρωμένον, ἢ μάλλον ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων γυαλον (ἰδ. τὴν λ. 4), ἐπίθ. τοῦ θώρακος, Τ 361 f.

ΚΡΑΤΑΙΣ, ἡ, ἐπ. (κράτος) «ὅτε ἀποστρέψασκε κραταίς», λ 597. Κατὰ μὲν τὰ σχολ. «ἡ κραταίς δύναμις, ὅ δὲ τὸ βάρος τοῦ λίθου» (Ἐστρεφεν αὐτόν ὀπίσω), ὅπερ τινὲς τῶν νεωτέρων τροποποιουμένων ἐκλαμβάνοντες τὴν κραταίαν ταύτην δύναμιν ἢ κραταιότητα ὡς ἐννοοῦν προσωποποιημένην. Ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων οἱ περὶ Πτολεμαίων τὸν Ἀσκαλωνίτην διήρουν τὴν λ. γράφοντες: «κραταί» (ἢ κραταί) ἢ «κραταίά δύ-

ναμις. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος: ἐξελάμβανε τὴν λ. ὡς ἐπίρ. κατὰ τὸ: λικριφίς, ἀμφουδὺς κ.τ.τ. καὶ ἡρμηνεύειν: ἀπεστρέφετο βιαίως ὀπίσω (ὁ λίθος). ἢ Ἄλλοι τέλος καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Δύντιερως γράφουσι Κράταις καὶ ἐννοοῦσι δαιμόνα τινα.

Β') ὡς κύρ. ὄνομα ΚΡΑΤΑΙΣ, ἡ, οἶονι Κρατερὰ, ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης, μία τῶν Νυμφῶν, μ 424, (ἦτι: κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. εἶνε ἡ προσωποποιημένη φυσικὴ βία: κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ἡ τεραστία δύναμις τοῦ θαλασσίου κλυδωνος.—Ὡς κύρ. ὄνομα τὸνίζεται παρ' Ἀπολλων. τῷ Ροδ. Δ 829 καὶ Ἀλκίφρ. 4, 48, 3 Κράταιν).

*ΚΡΑΤΑΙΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποι. (κράτος), κρατερός, ισχυρός, δυνατός, ἐπὶ προσώπ. ο 242, σ 385, Ἰ. Ἑρμ. 265. Ἰδίως: «Μοῖρα» Ε 83 κ. α., ἔτι δὲ «Θήρ» ὁ λέων, Α 449.

*ΚΡΑΤΑΙΠΕΔΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. (κρ. πέδον), οἶονι σκληροδάπεδος, σκληρὸν ἔδαφος ἔχων, «οὐδας» ἔδαφος (ἢ πάτωμα) στερεόν (κατὰ τινας: λιθώστρωτον), ψ 46 f.

*ΚΡΑΤΑΙΠΟΤΕ [-υ-], ὄνομα, ὁ, ἡ, ποι., κρατερόπους, κραταίος (δυνατός) τοῦ ποδός, Ἐπιγ. 45, 9.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κράτος), ἐπικ. δοτ. πληθ. κρατερήτι, Φ 504, ι 476, μ 210: τὸ συγγοι. κρατερώτερος: παρεδέχθη ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων ὁ Ἀμεῖς ἐν τῇ λ 624 ἀντὶ τοῦ συνήθους: «χαλεπώτερος: ισχυρός, δυνατός» α.) ἐπ. ἐπὶ προσώπ. ἰδίως σημ. τὴν σωματικὴν βίωμιν καὶ ἀνδρείαν τῶν πολεμιστῶν, Γ 479, Δ 404 κ. α., «φάλαγγες» Ν 90: ἔτι δὲ «λέων» ὁ 385: ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ βιαίου ἢ σκληροῦ, οἶον «Ἀρης» Β 545, «Ἀχιλλεύς» Φ 566: β') ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, ισχυρός, σφοδρός, πολλακίς ἢ ἐπὶ κακοῦ σκληρός, βίαιος, ἄγριος, βαρὺς, χαλεπός, «βέλος, τόξον, ἰός» Θ 279, ω 470, «γυῖος» Ἰ. Ἑρμ. 354, «βίη, ἀνάγκη» Φ 504, Ζ 458, κ 273, «ὕσμινη, φύλοπις» Β 345, π 268 κ. α. «πένθος, ἀλγεια, λύσσα, ἔρις, τρόμος, δέος» Ὀμ. πλγ., «μῦθος» σκληρός, ἀπότομος, Α 25, 326 κ. α.—Ἐπίρ. ΚΡΑΤΕΡῆς ισχυρῶς, σφοδρῶς, βιαίως, «μάχεσθαι» πεισματωδῶς, Μ 452, «νεμεεσθῆναι» Ν 46, 333, «καταβάλλειν» διὰ τῆς βίας, δ 344, «ἀγορεύειν» αὐστηρῶς, Θ 29, Ι 694, πρβλ. 434, «ἐστάναι» σταθερῶς, Α 440 κ. α. «ἔξο κρατ.» «βάστα ζαλά», ἐπίμενε, Π 504. Ἰδ. καὶ λ. ΚΑΤΕΡΟΣ.

ΚΡΑΤΕΡΩΡΕΝ [-υ-], ὄν, γεν. ὄνομα, ποι. (κρ. ὄνομα), κρτερικός, εὐτολμος, ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ε 324, τοῦ Ὀδυσσεύς, δ 333, ρ 424, τῶν Διοσκούρων, λ 299, καὶ τοῦ λέοντος, Κ 484.

ΚΡΑΤΕΡΩΝΙΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κρ. ὄνομα) ισχυροῦς: ὄνομα, ἢ ισχυρός ὁπλὰς ἔχων, «ἵπποι, ἡμίονοι» Ε 329, ιι 277 κ. α., «λύκοι, λέοντες» κ 248.

ΚΡΑΤΕΣΙ, ἰδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΕΥΤΑΙ, αἱ, δίκρανα σπρίγματα, „φοδραῖς“ (Λατ.), ἐφ' ὧν ἐσπρίζετο ὁ ὀδελός, ἡ σοβά, μετὰ τοῦ ὀπωμένου κράτος (κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον λίθοι ἦσαν τῶν ὀδελῶν τὰ σπρίγματα), I 214 f. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ κρατεῖω, κρατεύω· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κέρας, ἐξ οὗ τὸ ἄκρ. κρατεύω· διότι δέχον τὸ ἀνώτατον μέρος τῶν κρατεῦτων ἔληγεν εἰς κρατοειδὲς σχῆμα).

ΚΡΑΤΕΩ (κράτος). 1) ἔχω κράτος, δύναμιν, εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀπολαύ. E 175, Φ 315, v 275, σ 298 κ. ἀ., „μέγα κρατεῖον ἦναι“· ἐδασίλευε μετὰ μεγάλης δυνάμει, II 172. Μετὰ γεν. ἄρχω, βασιλεύω, A 79, 288 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ „ἀνάσσω“, ὅπερ μάλλον εἰς τὸ ἀξίωμα ἀναφέρεται, ἐν ᾧ τὸ „κρατῶ“ μάλλον εἰς τὸ κράτος ἢ τὴν δύναμιν). Σπανίως μετὰ δοτ., „νεκύσσει“ μεταξὺ τῶν νεκρῶν βασιλεύω (κυρ. εἰς νεκρούς ἡ διὰ τούτων νεκρούς εἶμαι βασιλεύς), λ 485, „ἀνδράσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι“ π 265. 2) „κράτω“, κατέχω, μετ' αἰτ., Βατρ. 63, 236.

ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ, η, ον, ἴδ. ΚΑΡΤΙΣΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, κοῦ, τό, 1) ἰσχύς, ὁ ἐν ἀ.) σωματικὴ δύναμις, ῥώμη, II 142, I 39, α 70 κ. ἀ., περὶ ἀέτος Ω 293, περὶ αἰδήρου, σκληρότης, στερεότης, I 393· 6.) κράτος, δύναμις, ἐξουσία, M 214, καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. „τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μίνιστον“ περὶ τοῦ Διός, B 118, ε 4 κ. ἀ. („Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φρ., ὅχι ὁμως περὶ τοῦ Διός, εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀ.) σημασ., N 484, α 70 κ. ἀ.): ὅθεν ἀξίωμα, ἄρχη, „ἐν οἴκῳ“ α 359. 2) ὑπεροχὴ, νίκη, A 509, Z 387 κ. ἀ., „ἐγυαλίω τινὶ κράτει“ A 192, 753 κ. ἀ., „δοῦναι“ O 216, σ 280, „κράτος φέρομαι“ λαμβάνω νίκην, νικῶ, N 486, Σ 304.—Πρόβλ. ΚΑΡΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ [-], ἴδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΙΣ [-], ὁ, ἐπικ. (κράτος) = ΚΡΑΤΕΡΟΣ (καθὼς λέγεται γλυκὺς καὶ γλυκερός), ἰσχυρός, δυνατός, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, II 481, Ω 345, ε 49, 148, Ὑ. Δήμ. 346.

ΚΡΑΤΑΣΙΑΝΕ [-], ογ, δ (κραυγάζω), „Φωνάκλας“, κωμικ. ὄνομα βατράχου, Βατρ. 246.

ΚΡΕΑΣ, αἶτος, τό, ὄνομα καὶ αἰτ. πληθ. κρέα, γεν. κρέων, Ὑ. Ἑρμ. 430, κρέων, α 98 καὶ ἐπικ. κρεῖων, A 551, α 141 κ. ἀ., δοτ. κρέασι, Θ 162, „κρέας“ ἐν τῇ ἐνικ. μόνον κατ' αἰτ., II 443, O 477· πληθ. κρεάγια κράτος, „κρέατα“, καὶ μάλιστα τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν. (Τοῦ κρέα τὸ α εἶνε βραχὺ, διό καὶ ἐκθλίβεται, γ 65, 470· ὅθεν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἔγινεν ἐκ τοῦ κρέα οὐχὶ διὰ συναϊρέσεως, ἀλλὰ διὰ συγκοπῆς.—Κατὰ συνήθειαν ἀναγνωστέον ι 347. ||. Εἰς ἐξηγήσιν ἢ τῆς συνήθειας καὶ τοῦ ἐπικ. τύπου κρεῖων, σημειώτεον ὅτι ἐν τῇ καθορμῇ προφέρεται „κρεῖας, κρεῖατα“ καὶ „κρεῖας, κρεῖατα“).

ΚΡΕΙΩΝ, τό (κρέας), ἐπικόπανον, „κρεατοσάνιδον“, ἐφ' οὗ κόπτουσιν τὸ κρέας πρὶν ἢ ἐψηθῇ, I 206 f.

ΚΡΕΙΣΣΩ, ον, γεν. ονός, ἀνὴρ. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, παράγεται κυρ. ἐκ τοῦ κρατός ἢ κράτος ἀντὶ τοῦ: κρέσσων· ἀ.) ῥωμαλεώτερος, ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, A 80 κ. ἀ. πλη., „Διὸς νόος“ Π 688, ὠφελιμώτερος „κρεῖσσον καὶ ἄρειον“ ζ 182. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν ἢ ἐνταῦθα εἰς τὴν φυσικὴν σημασίαν: δυνατώτερον ἔχουν ἀσφαλότερον· 6.) ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ἐπικρατέστερος, συνάπτεται μετὰ τοῦ „νικῶ“ Γ 74, 92, σ 46, μετὰ δοτ. „ἀρετῇ τε βίῃ τε“ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἢ ὡς ἐκ τῆς ἀρετ. ἄλ., Ψ 578, καὶ μετ' ἀπαφρ. φ 345.

ΚΡΕΙΟΝΤΙΑΔΗΣ [-], ἀν, ἀντὶ τοῦ Κρεοντιάδης, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, I 240.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, ἐπικ. (ἐκ τῆς ῥίζ. ΚΡΑ-, ΚΡΑΝ-, συγκ. τῇ κρεῖνω), ἄρχων, βασιλεὺς, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θεῶν Ὅμ. πληγ.· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑταιριῶν, εὐγενούς (καὶ ἰδουλείου) θεράποντος (ἢ κατ' ἄλλους διὰ τὴν ὑπὲρ τούτων ἄλλους θεράποντας· ὑπεροχὴν αὐτοῦ), δ 22.—Θηλ. ΚΡΕΙΩΤΑ, ἡ, μόνον X 48.

ΚΡΕΙΩΝ, οντος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Κρέων.

1) πατὴρ τῆς Μεγάρης, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτέων, πρὸς δὲ κατέφυγεν ὁ Ἀμφιτρώων, λ 269. 2) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, I 84, T 290.

ΚΡΕΜΑΜΑΙ [-], ἴδ. ΚΡΕΜΑΝΝΗΜΙ 2).

ΚΡΕΜΑΝΝΗΜΙ [-], μέλ. κρεμάσω καὶ κρεμῶ, καὶ κατ' ἐπικὴν ἐπὶ κτῆσι κρεμῶ, II 83, ἀφρ. ἀ. ἐκρέμασα. 1) Ἑνεργ. „κρεμῶ, κρεμνῶ“, ἀναρτῶ, „τεύχεα πρὸς τὴν ἡνὸν“ ἀνατίθην, II 83, „σειρὴν ἐξ οὐρανὸν“ σειρὰν (ἀλυσιν) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Θ 19. 2) Ἐνταῦθα ὑπάγεται τὸ μέλ. κρεμῶμαι, παρὰ κρεμῶμαι, ἐκρέμω καὶ ἀναού. κρέμω, ὅπερ ἔχει ἀμειβά. διὰ τὸ „κρέμαμαι“, αἰωροῦμαι, „ὅτε τε κρέμω (πρὸ τοῦ Βεκι ἐν τῇ B'. ἐγράφεται: τ' ἐκρέμω) ὑφ' ὅθεν“ ὅταν ἐκρέμωσιν ἀπὸ ψήλου, Ὑλ. O 18, 21.

ΚΡΕΜΒΑΛΙΑΣΤΗΣ [-], γος, ἡ (κρέμβωλον = κρόταλον, (Τουρκ.) ζῆλι, ὅπερ σήμερον μεταχειρίζονται αἱ ὀρχηστρίδες ἐν Τουρκίᾳ, καθὼς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἰσπανίᾳ τὴν castagnette) κροτάλισμα, ἐπομ. ὀρχηστῆς, χορός, μόνον ἐν Ὑ. Ἀπ. 162. (||. Συγγ. τῇ Λατ. στερό καὶ τοῖς ὅσα ἐσημείωσιν ὁ Κορ. Ἀτάκτ. 4, 88).

ΚΡΕΩΝ, ἴδ. ΚΡΕΑΣ.

ΚΡΗΓΙΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ποι., ἐγαθός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, „τὸ κρήγιον εἶπε“ A 406 f. (Ἑτυμολογία ἀμφίβολος. Ὁ μὲν Βούττη. παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ κρήσιμος· ὁ δὲ Θέρσιος ἐκ τοῦ κέραι καὶ γαί-, γαίω: δὲι τέρπει τὴν καρδίαν).

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, τό, ποι. (κάρη, δέω). 1) κυρ. κεφαλὸδεσμός, „μὲν τῇ λ. τῆς κεφαλῆς“.

γυναικείον κάλυμα τῆς κεφαλῆς καθήκον μέχρι τῶν ὤμων, δι' οὗ ἐδύνατο καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον νά καλύπτεται· ὅθεν «ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα» ἡ Πηνελόπη, θέλουσα νά μὴ δεῖξῃ τὸ πρόσωπον εἰς τοὺς μνηστῆρας, α 334, π 416, σ 210, φ 65. Τὸ κρήδεμνον τῆς Ἥρας εἶνε λευκόν, Ξ 184· ἡ δὲ Ἀνδρομάχη, Χ 463, φέρει πλὴν αὐτοῦ καὶ ἄλλα «δέσματα», οἷον ἄμπυκα, κεκρύφαλον καὶ πλεκτὴν ἀναδέσμη. Αἱ ὁμοίαι τῆς Νηυσικάδας καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ βασιλόπαις ἀποθέτουσι τοὺς κρήδεμνους, πρὶν ἀρχίσωσι τὸ σφαροπαίγνιον, ζ 400. Ὁ Νίσιος εἰκάζει ὅτι ἡ διαφορά ἢ μεταξὺ κρήδεμνον καὶ καλύπτρας ἦτο ὅτι τὸ μὲν κρήδεμνον διὰ τινος ταινίας ἐδένετο περὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ καλύπτρα ἀπλῶς ἐπεβρίσπετο. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ κρήδεμνον καὶ τὴν καλύπτραν ἓν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ Ὀδυσσεύς, ε 346, μεταχειρίζεται τὸ κρήδεμνον τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰνούς· ὡς περιζῶμα προφυλακτικόν, ἵνα μὴ πάθῃ τι καλυμβίων. 2) μεταφ. δ.) «Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα» Π 400, ν 388, ὡσαύτως «πύλῃς». Ὑ. Δῆμ. 151, κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν· αἱ ἐπάλξεις τοῦ τείχους, αἰτινὲς ὡς δι' ὅλημα περιστέφουσι καὶ προφυλίσσουσι τὴν πόλιν. Ὁρβύτερον δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐννοεῖ τὴν ἀκρόπολιν, ἥτις ὑπερέχει τῆς πόλεως, ὡς τὸ κρήδεμνον ἡ στέμμα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ προφυλάττει αὐτήν. Προσφύεστερον ὁ Ἀμείν. ἐννοεῖ τὰ τείχη τῆς ἀκροπόλεως, ἅτινα μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνακτόρων καὶ ναῶν διακρίνονται διὰ τὴν λευκότητα ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὅπως τὸ (λευκόν) κρήδεμνον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς· β.) τὸ πῦμα ἢ στοῦπωμα (ὡς τοιοῦτον δ' ἐχρησίμευε τεμάχιον ὑφάσματος) τοῦ πύλου, ἐπειδὴ καὶ τὰ ἀνώτατα παντοῦς πράγματος λέγονται κάρη, κεφαλὴ, γ 392.

κρήνηναι, ἱπικ. ἀντὶ τοῦ κρήναι, ἴδ. κρήναι.

κρήθεν, ἴδ. κατακρήθεν.

Κρηγεῖς, ἥρ., υἱὸς τοῦ Λιδίου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἀνὴρ τῆς Τυροῦ, ἀδελφός τοῦ Σαλμωνίως, πατὴρ τοῦ Αἰσωνος, Ἀμυθάνου καὶ Φέρητος, λ 236 ἐξ., 253—258.

Κρήθων, ὄνομα, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἀδελφός τοῦ Ὀρσιλόχου, ἐκ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φηρῶν, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ε 542 ἐξ.

κρήμνον, ὁ, «κρημνός» (προφ. γκρεμνός), οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀποτόμων κατερχομένων ὕρεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀποτόμων ὄχθων ποταμοῦ ἢ χειλέων τάφρου, Ὑλ. Μ 54, Φ 26, 175, 234.

κρήναϊος, ἡ, ὄνομα, ποι. εἰς κρήνην ἀνήκων, πηγαίος, «βρυσικός», «Νύμφαι» ρ 240 f. Ἐκ τοῦ

κρήνη, ἡ, πηγή, «βρύσις», Ι 14, Ο 442. — Ἐπίρ. κρήνηναι, εἰς τὴν βρύσιν, μόνον υ 454. (Παράγεται ἐκ τοῦ κρη, κάρη· ἢ ὅθεν κυρίως εἶνε «κεφαλαί, κεφαλῶδον».)

Κρήξ, ὁ, γεν. Κρητός, πληθ. οἱ Κρήτες, κά-

τοικοι τῆς νήσου Κρήτης, Β 645 κ. ἀ. πλ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦσαν περιόδοι ὡς πανούργου, ψεύσται καὶ ἀπατεῶνες· (εἶτι δὲ καὶ ὡς λησταὶ καὶ πειραταί, Ἀνθολ. Π. 7, 634). Ἀλλ' εἰς τὴν τοιαύτην ὑπόληψιν δὲν ἔδωκε βεβαίως ἀφορμὴν, ὡς ὁ Δάμριος νομίζει, τὰ εὐφυεῖς πλάσμα τοῦ Ὀδυσσεύς τὸ ἐν ξ 200 ἐξ.

Κρήτη, ἡ, παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. αἱ Κρήται, ξ 499, π 61, «Κρήτη», μεγάλη νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης, περίφημος διὰ τοὺς νόμους τοῦ Μίνως· καὶ τὸν μῦθον τοῦ Διός. Ἦδη ἐπὶ Ὁμ. ἦτο ἀνθηρὰ, πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, διότι λέγεται «ἐκατόμυλος». Β 649 μὲ στραγγύλον ἀριθμὸν, ἐν ᾧ τ 174 μνημονεύεται ὡς μόνον 90 ἔχουσα πόλεις. (Ἡ τὴν σήμερον λέγεται παρὰ τῶν Φράγκων Candia ἐκ τοῦ Χάνδακος, πόλεως Κρητικῆς) — Ἐπίρ. Κρήτηθεν ἐκ τῆς Κρήτης, Γ 233, Ὑ. Δῆμ. 423, καὶ Κρήτηναι εἰς τὴν Κρήτην, τ 486.

κρητήρ, ἥρ., ὁ, ἱπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ κρατήρ (κεράννυμι), εὐμέγεθες ἀγγεῖον πλατύστομον, ἀναλογεῖν πρὸς τὴν τῆς καθομῆ. «κανάτῃν ἢ κροντήρ», ἐν ᾧ ἐκίρναν τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπετέλουν τὸν πόσιμον οἶνον («κρασί»), καὶ ἐντεθεν ἔπειτα δι' ἄλλων μικροτέρων ἀγγείων ἀντλοῦντες ἐπλήρουν τὰ ἐκπώματα τῶν πινόντων, Γ 247, α 410 κ. ἀ., «κρατήρα κερασσάμενος» κρατήρα πληρώσας οἶνον καὶ ὕδατος κεκραμένον, η 479, ι 9, ν 50 κ. ἀ., «κρατήρας πίνειν» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «πίνει τόσα κανάτια, ποτήρια», θεωρουμένου δηλ. τοῦ περιέχοντος ἀγγείου ὡς μέτρου τοῦ περιεχομένου ὑγροῦ, Θ 232, «κρατήρα στήσασθαι» στήναι, βάλλω εἰς τὸ μέσον κρατήρα, εἰς ἐνδείξει τῆς ἀρχῆς τοῦ συμποσίου (καθ' ἣν τὸ πρῶτον ποτήριον ἐσπένδεται εἰς τοὺς θεοὺς)· ὅθεν «θεοὶ κρατήρα στήσασθαι ἐλεύθερον» εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σταίην κρατήρα ἐλεύθερον ἢ ἐλευθερίας (διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπελευθέρωσιν), Ζ 527 ἐξ. Ὁ κρατήρ ἐστάιτο ἐπὶ τρίποδος ἐν τῇ μεγάρῃ πλησίον τοῦ «μυχοῦ» (ἴδ. τὴν λ.), φ 145, γ 333, 344· ἦτο δὲ ἀργυρεῖς, Ψ 744, ι 203, κ 336, καὶ εἶχε χεῖλη χρυσεῖα ἢ ἐπέχρυστα, ἢ καὶ ὅλος ἐπικεχρυσμένος, δ 615, α 416, Ψ 219.

κρή, τὸ, = κρηθῆ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ. «κρηθῆρ», Ε 196, Θ 564, Γ 496, δ 41, 604, μ 358. (Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Λόδοκ. ἀποικισκόμενον ἐκ τοῦ κρηθῆ· κατ' ἄλλους δὲ πρωτότυπον.)

κρήνη, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. Ἐκρικον, τριζῶ, ἐπὶ συντριβομένου πράγματος, Π 470 f. (Παροποιημένη ἢ λ. κάμνω κρήνῃ ἢ κρήνῃ).

κρηοίη [κρηθῆ], ἡ, πιθανῶς μάζα κρηθῆναι, ἢ κρηθῆναι ἀρτος, Ἐπιγ. 15, 7.

κρηθῆ [κρηθῆ], ἡ, κρηθῆ, «κρηθῆρ», μόνον πληθ., Α 69, ι 410, 412. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ ὡς φορέα τῶν ἱππων, Ε 196, γ 41.

κρίκερ, ἐπιχ. ἀντὶ τοῦ ἐκρίκε, ἴδ. κρίσα.

κρίκος, ὁ=κίρκος, ὁ κρίκος, τὸ „κρικί-
λι“ τὰ ἐπιβαλλόμενα εἰς τὴν πάσσαλον (ἔστα-
ρα, ἴδ. τὴν λ.) τοῦ βυθίου, ὁσάκις ὁ ζυγὸς ἐδε-
νετα εἰς τὴν βυθίον, Ω 272 γ.

κρίνα [-], ὁδρ. ἄ. ἔκρινα καὶ μέσ. ἐκρινά-
μην, παθ. παρὰ κέρμαι, παθ. ὁδρ. ἐκρίθην,
μετοχ. κριθεὶς καὶ κρινθεὶς, Ν 429, Ο 48 [ἐν
ταῖς παθητικαῖς χρόναις τὸ ἰσοτέλλεται]. Ἀ.)
Ἐνεργ. 1) διαίρω, διακρίνω, „χωρίζω“,
„ἀνδραῖς κατὰ φύλα“. Β 362, „καρπὸν τε καὶ
ἄγλας“. Ε 501· ὅθεν διατάσσω, Β 446. Ἰδίως

2) ἐκλέγω, „διαλέγω“, „ἐφῶτα ἐκ Λυ-
κίης“. Ζ 188, „ἀνὰ θεῖμον ἀρίστους“. Δ 666, κ
402 κ. ἄ., „λόγονδε ἀνδραῖς ἀρίστους“ πρὸς ἐνέ-
δραν τοῦ ἀνδρείστατος ἐκλέγω, Ε 217. Ὅθεν
παθ. μετοχ. „κεκριμένος“ ἐκλεκτός, Κ 417,
ν 182, π 248, ω 407, „κρινθέντες ἀρίστοι“ Ν
429. Τὰ δὲ „αὔρος κεκριμένος“ εἶνε διακεκρι-
μένος, ὠρισμένος ἀνεμος, Ε 49. 3) διαλύω,
„ξεδιαλέγω, κρίνω“, „νεῖκεα“ μ 440, „σκα-
λιάς θέμιστας κρίνειν“ διδάσκω σκολιά, κάμνω
στραβὴν κρίειν, δι’ ἧς δηλ. διαστρέφεται τὸ δίκαιον,
Π 387, ἐπομ. „νεῖκος πολέμοιο“ ἀποφασί-
ζω τὴν μάχην, σ 264. Ὅθεν παθ. „ὁπότε μνη-
στήροι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται Ἀρης“ ὁπότεν
διακριθὲς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν μνηστέρων ἡ ὁρ-
μὴ τοῦ Ἀρεως, ὅ ἐ. ὁπότεν ἐλθόμεν εἰς μάχην,
π 269. Β.) Μέσ. ἄ.) ἐκλέγω δι’ ἑμαυτοῦ,
Ι 521, Τ 493, „ἐταίρους“ Δ 408, 778, „τί“
Α 697. β.) ἐκλέγομαι, διαλέγομαι, „κού-
ρω δῶν καὶ πεντήκοντα κρίνασθων“ Δ; ἐκλε-
γθῶσιν, ὅ ἐ. αὐτοὶ Δ; ἐκλέγῳσιν ἑαυτοῦς, θ 36.
γ.) διακρίνομαι, ὅ ἐ. φαίνομαι ἂν ἐγὼ εἶμαι
ὁ καλλίτερος, ἴδιως ἐπὶ μάχῃς, ὡς τὸ Λατ.
decernere proclio, acie, „κρίνεσθαι Ἀρηι“ ἐν
τῇ μάχῃ διακρίνομαι, διαμάχομαι, Β 385, Σ
209, „ἵνα κρίνονται ἀρίστοι“ ω 507. δ.) „ὁνεί-
ρους“ διαλύω, εἰηγῶ, „ξεδιαλέγω“, Ε 450.

κρίος [-], ὁ, κρίος, „κρίαρ“, Ὅδ. ι 447,
461. (Παθ. ἐκ τοῦ κέρας, κεράος, κεραιός.).
Κρίτα, ἡ, Β 520, ζ Κρίετα, ἴδ. Ἀπ. 269,
282 κ. ἄ. (ὅπως ἐγράφετο πρότερον· νῦν δὲ παρὰ
τῇ Βαουμ. δι’ ἐνός σ), ἀρχαιότητα πόλις τῆς
Φωκίδος, καμένη νηιοδοτικῆς τῶν Ἀεφῶν,
Κρητὼν ἀπακία κατὰ τὸν ἴμ. εἰ: Ἀπόλλωνα.
Μετέπειτα κατ’ ἀπόφασιν τῶν Ἀμφικτυόνων κα-
τισκάφη, ἡ δὲ χώρα αὐτῆς συμπεριλήθη εἰς
τὴν τῶν Δελφῶν. Τὰ εἰρήπια τῆς ἀκροπόλεως
αὐτῆς εἶνε τὰ περὶ τὴν νῦν ἐρήμην ἐκκλησίαν
τῶν ἁγίων Σαράντα ὀλίγα λεπτὰ ἀνατολικότε-
ρον τοῦ χωρίου Χρυσοῦ. Ἐντεῦθεν «Κρίσης· κόλ-
πος» Κριατος κόλπος ὁ ἐπὶ χωρῶν εἰς τὴν Φω-
κικὴν παραλίαν, ἴδ. Ἀπ. 431. Ὁ Στράβ. 9, 3, 4,
3, 4, διακρίνει τὴν Κρίσαν ἀπὸ τῆς Κίβρας· ὁ δὲ
Παυσανίας 10, 37, 4 θεωρεῖ ἀμφοτέραις μίαν πό-
λιν· τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν συντάσσονται μετὰ
τοῦ Στράβωνος, οἱ δὲ μετὰ τοῦ Παυσανίου. Ὁ-

πρωτότερος ἐν ταῖς μετέπειτα χρόναις ὠνόμαζε
Κρίσα (ἐπὶ νεῖον τῶν Ἀεφῶν.—Οἱ κατοικοὶ Κρι-
σαῖοι, ἴδ. Ἀπ. 416.

κρίτος [-], ὁ, ὄν (κρίνω), ἐκλεκτός, „δια-
λεκτός“, Π 434, Ο 258.

κρούειν, ποιητ. (χωρ. θυμαστ. τοῦ κρούω),
„συγκρούω“, καλπάζω, ἐπὶ ἵππου ἴδ. Ζ
507, Ο 264.

Κρούισμος, ὁ, εἰς τὴν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μί-
γητος φονευθεὶς, Ο 523.

Κρούσιος, ὁ, ὄν, ποι. (κρόκος), κρόκος,
κροκόχρους, „ἄνθος“ ἴδ. Δῆμ. 478.

Κροκόπεπλος, ὄν, ποι. (κρ. πέπλος), ἡ φο-
ρεῖστα κροκωτὸν, κροκωδέα φη πέπλον, ἐπὶ θ.
τῆς Ἥρας, ἴδ. Θ 4, Τ 4.

κρόκος, ὁ, „κρόκος“, τὸ γνωστόν ἐν τῇ με-
σημβρινῇ Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ φυόμενον φυτὸν,
ὅπου εἶνε πολλὸν εἶδός· ἐννοεῖται βαβαίως παρ’
Ὀμ. ὁ κοινὸς, ἀγοραῖος κρόκος, ὅστις εἶνε καὶ
ὡς ἔδυσμα καὶ ὡς βαφικὸν μέσον χρώμα παρ-
χον ἐρυθροκίτρινον χρίσματος, ἔχει δὲ πολὺ μα-
λακὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν καρπὸν, καὶ ὡς τοιοῦ-
τος ἀποτελεῖ ἡδυπαθὲς στρώμα εἰς τοὺς κοίμα-
μένους θήλου· συζύγου, Ε 318 γ.

Κροκίλεια [-], τὴ, χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας
κατὰ Στράβ. 10, 6, 47, ἡ νησίον πλησίον τῆς
Ἰόλκης ἡ χωρίον αὐτῆς ταύτης (κατὰ Στράβ. τὸν
Βυθ. καὶ Πλίν. 4, 12, 19), Β 633.

κρούειν [-], τὸ, „κρομεύει“, μνημονεύεται
ὡς „ὅφον ἐπὶ ποτῇ“, ὅ ἐ. ὡς μέσον ἐρυθροκί-
τρινον ἵνα ἐκλύθῃ τὴν πόσιν, Α 630, καὶ ἐν παρα-
βολῇ „λοπὸς κρομεύοιο“ τ 233, εἰς χαρακτηρι-
σμὸν τοῦ λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ χιτῶνος, ὡς καὶ
ἐν τῇ καθομιλουμένη, „ἵσαν κρομεύσδ’ αὐλοῦ“.

Κροκίσιος [-], ὄν, ἄο καὶ ep, ὁ, υἱὸς τοῦ
Κρόνου, ὁ Ζεὺς· τίθεται πολλάκις μὲν μόνον τὸ
πατρωνυμικόν, πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ „Ζεὺς“. Δ
5, ἄ 45 κ. ἄ., Β 375, Ν 25 κ. ἄ., ἴδ. Δῆμ.
414.

Κροκίον [-], ἴσος [-] ἡ ἴσος [-], ὁ,
Ε 247, λ 620=Κροκίος, ὁ Ζεὺς, Α 397 κ. ἄ.

Κρόνος, ὁ, Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρα-
νοῦ καὶ τῆς Γαίας (Ποσειδ. Θεογ. 137), ἀνὴρ
τῆς Ρέας, πατὴρ τοῦ Διὸς, Ποσειδῶνος, Ἄδου,
Ἡρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας (Ἡδ. Θεογ. 152
εἰ.). Πρὸ τοῦ Διὸς αὐτὸς ἦν τοῦ σὺμπαντος βα-
σιλεὺς, μέχρις οὗ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ υἱῶν ἐκ-
θρονισθεὶς μετὰ τῶν Τιτάνων ἐβρίβη εἰς τὸν
Τάρταρον, Θ 479. Μετὰ δὲ τούτοις οἱ υἱοὶ ἐβί-
βησαν τὴν ἐπικράτειαν τοῦ πατρὸς, Ο 487 εἰ.
Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ ἦν ὁ χρυσοῦς αἰὼν,
ἴδ. Ἡδ. Ἐργ. 3 ἴμ. 411. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ
τοῦ πλείστου τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κρᾶίνω,
οἶονε ὁ τελειωτής, Λατ. Perficus· κατὰ δὲ
τὸν Διαιδερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ κούρανος·
καὶ κατὰ τὸν Ἀρτουγγ εἶνε μόνον ἀρχαιότερος
τύπος τοῦ χρόνος).

κρούσαι, αἰ, „τῶν πύργων“ κατὰ μὲν τὸν

Σχολ. αἱ ἄκραι ἢ στεφάναι τῶν πόργων, ἐπάλξεις, «μπεδένια» (Τουρκ.), *Ιλ. Μ 258 (ἐνθα μνημονεύονται συνημμένοι μετὰ τῶν «ἐπάλξεων», ἄρα διάφοροι τούτων) ὁ δὲ Δοιδερλ. τὰς μὲν κρόσσας ἐρμηνεύει ὡς ὁ Σχολ., ἐπάλξεις· δὲ λέγει τὸ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπάλξεων ὁμοῦ· αἱ κρόσσαι λοιπὸν εἶνε κατ' αὐτὸν μέρος τοῦ δόλου. Ὁ δὲ Καίππενος παραδίδωκεν τὸ τοῦ Περσ. Β 425 ἐρμηνεύει τὰς κρόσσας ἀνασθιμαύς, ἤγουν προέχοντας λίθους, δι' ὧν ἐδυνάτο τις νὰ ἀναδῇ τὸ τεῖχος· διὸ ἡ «κροσσάου» ἐπέβαινον· λέγει Μ 444. Ἰσώ· εἶνε οἱ ἐπὶ κορυφῇ τοῦ τεύχους προνευκότες λίθοι, ἐφ' ὧν αἱ ἐπάλξεις ἦσαν. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἡμαρτημένους ἡρμήνευε· κλίμακας ὑποτρόχους πολιορκητικὰς. II. Πιθανωτέρα ἐρμηνεία μοι φαίνεται ἡ τοῦ Σχολιαστοῦ· αἱ ἄκραι, αἱ σφαίραι, πρὸς ἣν συμφωνεῖ καὶ ἡ ἐτυμολογία ἀντὶ τοῦ κρόσαι, συγγ. τῇ κάρη).

ΚΡΟΤΑΛΙΣ [-], «κροταλίζω, ἢ κροταλίζω, ἢ κουρταλίζω», παρ' Ὁμ. μεταφ. κάμνω τι νὰ κροταλίζῃ, «ἔπποι ὄχλα κροτάλιζον» ἔσφουον μετὰ κρότου τὰ ἄρματα, Α 160 f. Ἐκ τοῦ

***ΚΡΟΤΑΛΩΝ** [-], «κροτάλι· ἢ κουρτάλι», ὄργανον, δι' οὗ παράγεται κρότος, Ἦμ. 13, 3.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ [-], ὁ κρόταφος, μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ ἐκατέρωθεν τοῦ μετώπου, «μηλίγγι», Δ 503, Γ 397. Συνήθως πληθ. οἱ κρόταφοι, «τὰ μηλίγγια», Ν 188, σ 378 κ. ἀ. (Συγγ. τῇ κόρση, κάρσα, κρατός, II. ἢ διὰ τοῦ ἀχρ. κόρσ-αφ-ος, κούρτ-αφ-ος κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων, ἢ διὰ τοῦ ἀχρ. κράτ-αφ-ος).

ΚΡΟΤΕΩ (κρότος), κροτῶ, παρ' Ὁμ. μεταφ. κάμνω τι νὰ κροτῇ, σφῶ μετὰ κρότου, «ἔπποι ὄχλα κροτέοντες» Ο 453 f. πρὸλ. **ΚΡΟΤΑΛΙΣ**.

ΚΡΟΥΝΟΙ, οἱ, πηγὴ τις οὐ μακρὰν τῆς Χαλκίδος, ἣτις ἦτο ποτάμιον τε ἔξ χωρίων ὁμώνυμον, ἐν τῇ μεσηδρινῇ Ἠλίδι (Στράβ. 8, 3, 27), ο 295, Γ. Ἀπ. 425. (Τὸν στίχ. τῆς Ὀδ. οὔτε εἰς τὰς παλαιὰς ἐκδόσεις οὔτε εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ Ὁμ. ὑπάρχοντα, παρέλαβεν ὁ Βαρνέσιος ἐκ τοῦ Στράβωνος. Ἀλλ' ὁ Οὐόλφιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν νοθεύουσιν αὐτὸν δικαίως ἔξ ἑξοδελίζουσι).

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, πηγὴ, βρύσις, Δ 454 (ἐνθα παρ' ἄλλων ἐρμηνεύεται ἡ λ. δεξαμενὴ, ἐν τῇ συναθροίζεται τὸ ὕδωρ πηγῆς τινος), Χ 147, 208.

ΚΡΥΒΑ [-], ποιητ. ἐπὶρ. (κρύπτω), [κρύφα] «κρυφά», κρυφίως, «Δίος» κρυφά ἀπὸ τὸν Δία, Σ 468 f.

ΚΡΥΒΑΝΗ, ἐπὶρ. = **ΚΡΥΒΑ**, *Ὁδ. λ 455, π 153.

ΚΡΥΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (κρύος), παγετώδης, κατὰ ψυχρός, «κρύος», μεταφ. φρικτός, «φόβος» Ν 48, γ 524, δ 403, λ 212.

ΚΡΥΟΙΣ [-], **ΚΡΥΑ**, **ΕΝ**, ποιητ. (κρύος) = τῇ προηγ. «κρύος», φρικτός, «φόβος» *Ιλ. I 2, «ἰωκή» Ε 740.

ΚΡΥΠΙΔΙΔΙΣ [-], **Η**, **ΟΝ**, ποι. (κρύπτω), κρυμμένος, κρύφιος, μυστικός, «φιλότης» Ζ 161, «κρυπτάδια φρονέων» κρύφια κατὰ νοῦν ἔχων, *Ιλ. Α 542.

ΚΡΥΠΤΟΣ, ἡ, ὄν (κρύπτω), «κρυφός», κρύφιος, μυστικός, «κλήρις» Ξ 468 f.

ΚΡΥΠΤΑ, παρ. θάμισ. κρύπτασκε, Θ 273 (ἀντὶ τοῦ ἐν Γ. Δῆμ. 239 κρύπτεσκε), μέλ. κρύψω, ἀόρ. ἐκρύψα, παρακ. παθ. κέκρυμαι, καὶ ἀόρ. ἐκρύφην· ἀ.) κρύπτω, «κρύβω», μετ' αἰτ. Σ 397, λ 244, ν 304· πολλάκις συνοπνοομένη· ἔ τῆς σημασίας τοῦ φυλάττω, προφυλάττω, «τινὰ σάκεϊ» Θ 272, «κεφαλὰς κορύβουσι» Ξ 373, «τινὰ ἐδίνησι» Φ 239· παθ. «κρύφθη ὑπ' ἀσπίδι» Ν 405, μετὰ διπλῆς αἰτ. κατ' ἀναλογίαν τῶν ἀφαιρέσεως σημαντικῶν «κρύπτων Ἡσὴν (σε)» κρύπτων σε ἀπὸ τὴν Ἥραν, Ἦμ. 26 (34), 7, ἐνθα τὸ σε λαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω· ὅ.) μεταφ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ, «κρύβω», «ἔπος τινί» δ 350, «τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι» μέρος δὲ θς μένη μυστικόν, κρυφόν, λ 443.

ΚΡΥΤΑΛΛΟΣ, ὁ (κρύος), πάγος, «κρουσάλλη», Χ 152, ε 477.

ΚΡΥΦΙΔΩΝ [-], ἐπὶρ. ἐπικ. (κρύπτω), [κρύφα], κρυφίως, «κρυφά», *Ὁδ. ε 330, τ 299.

ΚΡΥΜΝΑ, ἡ, χωρίον τῆς Παφλαγονίας κατὰ Στράβ. 12, 3, 40, μετέπειτα συμπεριληφθὲν μετὰ τῆς Σησάμου καὶ Κοτύρου εἰς τὴν πόλιν Ἀμαστριν, Β 855.

ΚΤΑΜΕΝ, ΚΤΑΜΕΝΑΙ, ΚΤΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. **ΚΤΕΙΝΩ**.

ΚΤΑΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἐκτησάμην, παρακ. ἐκτημαι μόνον ἐν τῇ ἀπαρ. ἐκτῆσθαι, «ἀποκτῶ», ἀγαράζω, «κτῆματα» I 400, «οὐκῆας» Ε 4, πρὸλ. 450, «ἀκαιο» λαμβάνω, ἀποκτῶ σύζυγον, ω 193· «τινὶ τι» εἰς τινα, διὰ τινὰ τι, ο 265. — Ὁ παρακείμε. σημαίνει ἔχω ἀποκτήσῃ, ἐπομένως κατέχω, ἔχω, I 402.

ΚΤΕΑΡ, αἰων. τὸ, μόνον ἐν τῇ ἑοτικ. πληθ. κτεάτεσι, ποι. τὸ κτετημένον, κτῆμα, περιουσία, Ε 454, α 218 κ. ἀ. (Ὁ ἐνικ. μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπικοῖς, ὅσον Κοῦντιν τῇ Συμυριαῖ, Δ 543 καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ). Ἐκ τούτου

ΚΤΕΑΤΙΖΩ, ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. κτεάτισσα, «ἀποκτῶ», «πολλά» δ 402, τ 174, ω 137, «ἀγρόν» ω 206, «δοῦρι» κατακτῶ ἐν πολέμῳ, Π 57. — Μεσ. ἀποκτῶ, περιποιῶ ἑμαυτῷ, μόνον ἐν τῇ παρακ. «ἐκτεάτιστα» Γ. Ἑρμ. 522.

ΚΤΕΑΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀκτοῦ καὶ τῆς Μολιόνης ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Ἀμφιάχου, θιδυμὸς ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, Β 624, Α 709· ἴδ. Ἀκτορίων.

ΚΤΕΙΝΩ (ῥίζ. ΚΤΑΝ, ΚΤΕΝ, ΚΤΑ), ἐπικ. ὑποκ. κτείνωμι, τ 490, μέλ. κτενῶ, Ἰων. κτανέω, ἀπλοῦς παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ μεταφ. κτανέοντα, Σ 309, (ὅπερ ὅμως πολλοὶ θεωροῦσιν ἐνεστώτα = κτείνοντα), ἴδ. καὶ **ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ**· ἀόρ. ἀ. ἐκ-

τεινα, ἄορ. ὅ. ἔκτανον· παθ. ἄορ. γ'. πληθ. ἔκτα-
θεν ἄορ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἐκτάθησαν, Λ 671,
δ 537. ἐπικ. ἄορ. ἐνεργ. ἔκταν [μετὰ τὸ ἀ βραγύ]
καὶ γ', πληθ. ἔκταν ἀντί τοῦ ἔκτασαν, ὑποστ. κτῶ
καὶ ἄ. πληθ. ἐπικ. κτέμεν, χ 246, ἀπαρρ.
κτέμεν, κτέμεναι ἀντί τοῦ κτάναι, μέσ. ἄορ. ὅ.
ἐκτάμην μετὰ παθ. σημασι. (ἢ κατὰ τὸν Βούττη.
παθ. τύπος τοῦ ἐνεργ. ἄορ. ἔκταν), ἀπαρρ. κτά-
σθαι, μετοχ. κτέμενος, Γ 375, Ε 24, Ο 558,
χ 404, 412. — Σημ. ἀποκτείνω, φονεύω,
„σκοτώνω“, τινά, ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ.
πλ. Σπανίως ἐπὶ φόνου ἢ σφαγῆς· ζώων, Ο
587, μ 379 (ἁετόε) ἔκτανε χήνας· τ 543. Παθ.
«κτείνεσθαι τινε» φονεύομαι ὑπὸ τινος, Ε 465.
— (Τὰς μετοχὰς κτέμενος καὶ ἀποκτέμενος καὶ
κατακτέμενος θεωρεῖ ὁ Ἀμεῖς ὡς ἐπιθετὰ ἐκ
μετοχικῶν τύπων δι' ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου
ἁσχηματισμέναι. Ὁ δὲ ἐλάσσει ἐν 3 μόνον γω-
ρίοις, Ν 262, Ο 554 καὶ Σ 337, ἀνευρίσκει
ἀορίστου σημ., ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς 14 παρακει-
μένου).

ΚΤΕΡΑΣ, τό, = ΚΤΕΑΡ, ἐπ. κτήμα, περιουσία,
μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. *Ἰλ. Κ 216, Ω 235.

ΚΤΕΡΕΑ, τά, (ἢ ἐν. ὀν. κτέρες = κτέαρ εἶνε
ἄορ.) ἐπ., κυρ. κτήματα, πράγματα ὅσα ἔχει
τις, ἔπειτα δὲ πᾶν ὅ, τι διδίδει τις ὡς κτήμα εἰς τὸν
νεκρὸν, ἐπομ. ἐπὶ τῆς πυρᾶς μετ' αὐτοῦ κατα-
καίει· ἐν γένει δὲ ἐπικηδεῖται τιμαί, κηδεῖα,
νεκρώσιμος θυσία ἢ προσφορά, ε 344,
συνήθως ἐν τῇ φρ. «κτέρεα κτερεῖζω» Ἰδ. τὴν
ἐπομ. λ. ὅ.). Ἐκ τούτου

ΚΤΕΡΙΖΩ, μέλ. ἀττ. κτερίω, Λ 455, Σ 334, Χ
336, καὶ ἄορ. ἄ. ἐκτέρισα, Ω 38, γ 385. Ἔτι
δὲ τύπος· ἐκτενέα. ΚΤΕΡΙΖΩ, Π 616, ἀπαρρ.
ἐπ. κτερεῖζμεν, Ω 657· ἄορ. ἀπαρρ. κτερίζαι,
α 291, ὑποστ. κτερεῖω (μετὰ σημ. μέλ.), β 222·
κατ' ἄρχᾶς μὲν = ΚΤΕΑΤΙΖΩ, ἔπειτα δὲ εὐχρηστον
μόνον ἐπὶ τῆς κηδεῖας τῶν νεκρῶν· ἄ.) κηδεύω,
ἐνταφιάζω, τινά, Λ 455, Σ 334, Χ 336, «κτε-
ρεῖω τινά ἀέθλους» τελῶ τινος· τὴν κηδεῖαν μετ'
ἀγώνων, Ψ 646· ὅ.) μετὰ τῆς αἰτ. «κτέρεα»
ἐπιστήμως κηδεύω, κάρνω τὴν ἐπικηδεῖον
τελετήν, τελῶ τὰ νενομισμένα, Λατ. *justa*
facere, προσφέρω τὴν ἐπικηδεῖον θυσίαν, ι 38,
α 291, β 222, γ 285.

ΚΤΥΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (κτάομαι), «κτήμα», ὁ ἐνικ.
μόνον α 49· ὁ δὲ πληθ., μάλιστα ἐν Ἰλ., πολύ-
τιμα, κειμήλια, Γ 72, Ι 382 κ. ἄ., δ 427.
Ἐν τῇ Ὁδ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ κτήματα,
τὴν περιουσίαν, α 375, 404, β 440 κ. ἄ.

ΚΤΥΠΟΣ, ΕΟΣ, τό, = ΚΤΥΜΑ, ἰδίως δὲ τὸ κε-
κτυμένον ζῶον, «πρᾶγμα», πληθ. τὰ «πράγ-
ματα», τὰ αἰκίδια ζῶα, κτήνη, ὑποζύγια,
Γμ. 30, 40.

ΚΤΥΣΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, πατὴρ τοῦ
Εὐμαίου ἐκ τῆς νήσου Χύρας, α 414.

ΚΤΥΣΙΠΠΑΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυδέρσου ἐκ Σάμης,
εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υ 237, χ 219.

ΚΤΥΣΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (κτάομαι), τὸ ἀποκτηθέν,
κτῆμα, περιουσία, Ε 458, 663, δ 687 κ. ἄ.
μόνον ἐνικῶς.

ΚΤΥΤΟΣ, ἡ, ὄν (κτάομαι) πρὸς ἀπάκτησιν,
δυνάμενος νὰ ἀποκτηθῇ, «τρίποδες» 1407 γ.
Πρβλ. ἘΛΕΤΟΣ.

ΚΤΙΔΕΟΣ [-...], ἐπ., ΕΟΣ (ἔκτινα; ἄορ. τόπος·
κτίς = ἰκτίς κατὰ τὸν Λάβεκα.) ἐπ. ἀντί τοῦ ἄορ.
ἰκτιδεός, ἐξ ἰκτιδός, ὁ ἔ. „νυφίττας, ἀτσι-
δας“, οἷον «κυνήη κτιδὴ» σκοῦφα ἐκ δέρμα-
τος ἀτσιδας, νυφίττας, ἢ «ἀτσιδένια», μόνον
*Ἰλ. Κ 335, 458. (Εἶνε δὲ ἡ ἰκτίς κατὰ μὲν
τοὺς πλείστους ἱρμηνεύας· ὁ „μοσχοπόωντι-
κος“ *mustela putorius*, κατ' ἄλλους· δὲ ἄγρια
γαλῆ, „κουνάδι“, *vinetia*. || Τὸν ἀρχαιότε-
ρον τύπον κτίς μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἐν τῇ καθομῇ.
τύπος τῆς λ. ὅστις ἀντί τοῦ προσθέτου ἰ προσέ-
λαβὼ τὸ συνηθέστερον πρόσθεμα αἰ· ἀ-ταῖδα.
Ἄλλως· Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 38).

ΚΤΙΖΩ, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἄορ. ἄ. ἔκτισα,
ἐπ. κτίσσα, οἰκῶ, οἰκίζω χώραν τινά· θεμε-
λιῶ, κτίζω πόλιν, «Δαρδανίην» Υ 246, «Θή-
βης ἔδος» λ 263.

ΚΤΙΔΟΣ [-...], ὁ, ποι., κυρ. ἐπιθ. ἡμερας, χει-
ραθήης. Ἰδίως δὲ ὡς οὐστ. κρύος, «κρίθρι»,
*Ἰλ. Γ 496, Ν 492. (|| Κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ
τοὺς νεωτέρους παρὰ τὸ κτίς, τρόπον τινά· κατ-
οικίδιος).

ΚΤΙΜΕΝΗ [-...], ἡ, θυγ. τοῦ Λαέρτου, ἀδελφὴ
τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐν Σαμῇ ὑπανδρευθεῖσα, α 362 ἔξ.

ΚΤΙΠΕΩ [-...], ἄορ. ἔκτυπον, «κτυπῶ», κρο-
τῶ, βροντῶ, Ν 440, Ψ 449· ἐπὶ ποδοπατή-
ματος, *Υ. Ἐρμ. 449· ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διὸς
«Ζεὺς ἔκτυπε» Η 479, Θ 75, Ο 377, ψ 443
κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

ΚΤΙΠΟΣ [-...], ὁ (τύπτω), «κτύπος», ὁ ἐκ τῆς
τύψεως ἢ ὠθήσεως παραγόμενος φῶς, κρύτος,
δοῦπος, ὁ ἐκ τοῦ καλπᾶματος τῶν «ἱππῶν»
Κ 532, 535, Ρ 475, ἡ τοῦ πατήματος τῶν πο-
δῶν τῶν ἀνθρώπων «ποδοῖον», π 6, πρβλ. Τ 363·
ἔτι δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Μ
338, «πολέμου» Βατρ. 203, «Διός» βροντῆς
Ο 379, Υ 66.

ΚΤΙΜΟΣ [-...], ὁ, κῶμος, «κουκκί», Ν
589 γ, Βατρ. 425.

ΚΤΑΝΕΟΣ [-...], ἐπ., ΕΟΣ, κυρ. ἐκ τοῦ ΚΤΑ-
ΝΟΣ (ὅπ. Ἰδ.), χαλκῶδινος, «καπτεός» Σ 564·
ἔπειτα δὲ ἰδίως· ἐπὶ τοῦ χρώματος, ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα τοῦ βεβαρμένου χαλκοῦς, κυανόμελος,
κυανός· βαθός, Λατ. *caeruleus*, καὶ ἐν γένει
σκοτεινός, «μαυροειδής, μαυροῦ», «σφραῖς»
τοῦ Διὸς, Α 528, τῆς Ἥρας, Ο 402, «χαίται»
(πρβλ. ΚΤΑΝΟΚΑΙΤΗΣ) περὶ τῆς κόμης τοῦ Ἑκ-
τορος, Χ 402, «τρίχες» περὶ τοῦ γενείου τοῦ
Ὀδύσεα, π 476, «δράκων» Α 26, «κάλυμμα»
Ω 94, «φάνεσκε γὰρ φάσμα κυανή» κυανὴ ἐκ
τῆς ἄμμου, σκοτεινὴ διὰ τὴν ἄμμιν, μ 243. Ἰδίως
«νεφίλη, νέφος» Ε 345, Ψ 488. Ὅσον τραπικ.

• κυάνειον Τρώων νέφος • Π 66 καὶ • κυάνεαι φάλαγγες • Δ 282, αἱ φάλαγγες τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ὡς μέλανα νέφη ἐπέρχονται (|| πρὸς τὸ δημοτικὸν „πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε“ ὡσαύτως ἐπὶ πολεμιστῶν εἰρημένων).

ΚΥΑΝΟΠΕΖΑ [-...], ἡ, ἐπικ. (κ. πέζα) ἡ κυανοῦς ἔχουσα πόδας, κυανόπους, • τράπεζα • Δ 629 f. (Ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ ἐπομ. λ. τὸ ὑ ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου).

ΚΥΑΝΟΠΕΠΛΟΣ [-...], ον, ἐπ. (κ. πέπλος), ἡ ἔχουσα μέλαινά, σκοτεινὸν πέπλον, σκοτεινὸ-πέπλος, μελανεῖμων, „μαυροφόρα“, ἐπὶ θ. τῆς πενθοῦσης Δήμητρος, Γ. Δῆμ. 320, 361, 375, 442.

ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΟΣ [-...], ον, καὶ ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΕΙΟΣ, ον, γ 299, ποι., (κ. πρῶρα) ἡ χαλυβδίνη ἢ κυανόχρουν, μέλαιναν πρῶραν ἔχουσα «νηῦς» ἐν μὲν τῇ Ἰλ. μόνον Ο 693, Ψ 852, 878. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ι 482 κ. πλχ. (|| Τὸν δευτέρου τύπου τῆς λ. τὸν ἐν γ 299 ὀρθῶς, νομίζω, καταδικάζει ὡς βάρβαρον ὁ Κόδετος, De arte interpr. σ. 130 καὶ Var. lect. σ. 204, καὶ ἐξ ἀδελφείας προελθόντα ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς: κυανοπρώρος ἢ, ὡς ἔγραψεν ὁ Πρωδιανός, κυανοπρώειρος).

ΚΥΑΝΟΣ [-...], ὁ, κυανοδαφής ἢ μελανίζον μέταλλον, πύαν. κυανοδαφής: χαλύψ, (Τουρκ.) „τσελίκι“, πρὸς λ. Ψ 850, ι 391. (Τοῦτο κατὰ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ὁ δὲ Γάλλος Μιλλῆτος ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἐντὶ τοῦ κασιτέρου ἢ μολύβδου, ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων ἐρμηνεύουσιν ὡς χρῶμα τι μελανίζον ἢ βαθὺ οὐρανοειδές: ἐξ ὧρας χαλκοῦ ἢ οὐρανοῦ τοῦ χαλκοῦ κατασκευαζόμενον καὶ ταύτην τὴν σημ. συγχρὴν ἔχει παρὰ τοῖς μετέπειτα). Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ μέταλλον τοῦτο πρὶν κόσμον, καὶ τοῖτον τὸν σκοτὸν ἔχουσι τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος αἱ δέκα ράβδοι, Α 24, ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος ὀμφαλός, Α 35, καὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου ὁ θριγκός, η 87.

ΚΥΑΝΟΧΑΪΤΗΣ [-...], ος, καὶ κυανοχαΐτα (ὄνομα) Ν 563, Ξ 390, ὁ, ἐπ. (κ. χαΐτη), ὁ ἔχων βαθεῖαν μέλαιναν χαΐτην ἢ κόρην, ἥτις διὰ τὸ πολὺ βάθος τοῦ χρώματος ἐμφανίζεται ὡς βαθὺ κυανόν, μελανοχαΐτης, „μαυρομάλλης“, ἐπὶ θ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνίοτε καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐκλαμβάνομεν, Γ 444, ι 536 κ. ἀ., καὶ τοῦ Ἄδου, Γ. Δῆμ. 348, ἐν δὲ καὶ „ἵππος κυανοχ.“ Γ 224. (Τὸ ὑ μόνον ἔνεκα τοῦ μέτρου ἐκτείνεται).

ΚΥΑΝΩΠΙΣ [-...], ἰδοε, ἡ, ποι. (κ. ὦψ), κυανόφθαλμος, τοῦτέστι μελανόφθαλμος, ἐπὶ θ. τῆς Ἀμφιτρίτης, μ 60 f.

ΚΥΒΕΡΝΑ [-...], ὁρ. ἀπαρφ. κυβερνήσαι, „κυβερνᾶ“, διοικῶ, διευθύνω, • νῆα • γ 283 f. (Ἡ καθομιλοῦμ. μεταχειρίζεται τὴν λ. μᾶλλον μεταφορικῶς).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ, ος, ὁ, καὶ ποι. κυβερνητήρ, ἥρος, θ 557 f. (κυβερνᾶω), κυβερνήτης, Λατ.

gubernator, Γ 43, Ψ 316 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 279, ι 78 κ. πλχ.

ΚΥΒΙΣΤΗΝ [-...], (συγγ. τῇ κύπτω, ἐκ τοῦ κύβη=κεφαλὴ, κατὰ τὸ ΜΕ), [βάλλω ἐμαυτὸν ἐπὶ κεφαλῇ] „πίπτω κατακέφαλα, κάμνω τούμπα“, „πίπτω ἢ κάμνω βουτιάν“ Ἰλ. Π 745, 749, ἐπὶ λχούων πηδῶ, Φ 354. Ἐκ τούτου

ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡ [-...], ἥρος, ὁ 1) ὁ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτὸν καθιστάς, ἢ κατακέφαλα περιστρεφόμενος, ὅς τις „κάμνει τούμπα“, θαυματοποιὸς ἢ σχοινοδότης, Σ 605, δ 48. 2) καλυμνῆτης, „βουτηκτής“ Π 750.

ΚΥΔΑΪΝΑ [-...], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (κυδός), μέλ. κυδανῶ, ὁρ. ἀ. ἐκύδνα. 1) δοξάζω, κλείζω, τιμῶ, τινά, Ν 349, Κ 69 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ • τιμῶ •, Ο 612. 2) φέρω τινά εἰς καλὴν, μακαριστὴν κατάστασιν, „εὖ τοι χρίζω“, λαμπρύνω, ἰδίως ἐπὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου (τοῦναντίον: κακόω) π 212. • Αἰετὶν ἀκρόντα κύδαινον τε • ἐθεράπευσον καὶ ἐλάμπρυνον, ὃ ἐ. ἀπιδίδον αὐτῇ τὴν προτέραν δύναμιν καὶ καλλονήν, Ε 448. β.) ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως φαιδρύνω, τέρπω, • θυμὸν ἄνακτος • Ε 438.

ΚΥΔΑΪΜΟΣ [-...], ον, ἐπ. (κυδός), ἐνδοξός, εὐκλεής, κλεινός, ἐπὶ θ. μερικῶν ἡρώων, Ρ 378, ξ 206 κ. ἀ., καὶ ὁλοκληρῶν ἰθύνων, Ζ 484, 204, • κῆρ • ἀξίεπαῖνος, εὐγενὴς καρδία, Κ 46, Σ 33, φ 247 κ. ἀ., οὐ μόνον ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ λέοντος, Μ 45.

ΚΥΔΑΪΝΑ [-...], συνεσταλμένον ΚΥΔΑΪΝΑ, ἐπ. 1) μεταδῶν. τιμῶ, • τινά ὁμῶς θεοῖσιν • Ἰλ. Ξ 73. 2) ἀμετάβ. ἐγκραυῶμαι, ὡς τὸ ΚΥΔΑΪΝΑ (δπ. Ἰδ.) • κύδανον οὐνεκά • Γ 42.

ΚΥΔΑΪΝΕΙΡΑ [-...], ἡ, ἐπ. ἐπὶ θ. θηλ. (κυδός, ἀνὴρ) ἡ δοξάζουσα, κλείζουσα, τιμῶσα τοὺς ἄνδρας, • μάχη • Ἰλ. Δ 225 κ. πλχ. • ἀγορή • Α 490.

ΚΥΔΑΪΝΑ [-...], ἐπ. (κυδός) ἀμετάβ. ἐπαίρομαι, καυχῶμαι, γαυριῶ, „ὑπερφηανεύομαι, καμαρώνω“, ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἰλ. Β 579, Φ 549, ἐπὶ ἵππου, Ζ 509, Ο 266, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν • κυδιῶν •, • εὐφροσύνη κυδιῶσι • (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κυδιῶσι) Γμ. 30, 43 καὶ • κυδιῶσαι •, Γ. Δῆμ. 470 (ἐνθα ὁ Οὐδῶσις θέλει ἐν γράφῃ κυδιῶσαι).

ΚΥΔΑΪΜΟΣ [-...], ον, ποι. (κυδός)=ΚΥΔΑΪΜΟΣ, ἐπὶ θ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον ἐν τῇ Γ. Ἑρμ. 46 καὶ ἐν ἄλλοις 9 χωρίοις.

ΚΥΔΑΪΤΟΣ [-...], η, ον (ποι. ἀνὴρ. ὑπερθ. τοῦ κυδρός, ὡς ἐκ τοῦ κυδός σχηματισθέν), ἐνδοξότατος, κλεινότατος, ὑπέρτιμος, ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς, Β 412, Γ 276, τοῦ Ἀγαμέμνονος, Β 434 κ. ἀλχ., λ 397, • Τροχόγενεα • Δ 515, γ 378, τῆς Ἥρας, Γ. Ἀφρ. 4, τοῦ Ἀγγίστου, Γ. Ἀφρ. 408, 493 (Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀν.).

ΚΥΔΟΙΜΕΩ [-...], ἐπ. 1) ἀμετάβ. θορυβῶ, ἀ-

λαλάζω, «ἀν' ὄμιλον» *Ψ. Α 324. 2) μεταβ. θορυβῶ, ταραττώ, τρέπω, «παίρνω ἐμπρός με ταῖς φωναίς» Ο 136. Ἐκ τοῦ

κυδοιμός [-], ὁ, θόρυβος, ταραχή, ἰδίως ἀλλοπαγμός, ἀλλοητός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ, Α 52, 461 κ. 2, ἐπὶ δὲ σύγχυσις, ἑκπληξίς, Σ 248.

2) προσωποπ. Κυδοιμός, ὁ δαίμων τῆς ἐν τῇ μάχῃ ταραχῆς καὶ τοῦ ἀλλοπαγμοῦ, ὁπαδὸς τῆς Ἐννοῦς, Ε 593, Σ 535 (ὁ Βόθης, Βένκερ. καὶ Φαῖτις γράφουσι καὶ ἐνταῦθα κυδ), *Ψ. (Ε-τυμολογείται κατὰ τὸν Λόδεκκ. ἐκ τοῦ κῆρος).

κῆρος, βοῖ, τοῖ, 1) δόξα, τιμὴ, κλέος, εὐκλεία, ἰδίως ἡ ἐκ τῆς νίκης, Ψ. πλχ., πολ- λάκις συνάπτεται μετὰ τῆς «τιμῆς» Π 84, Ρ 251. Ἐν προσωπωνίᾳ «μέγα κῆδος Ἀχαιῶν» μέγα κλέος, καύχημα τῶν Ἀχ., «καμάρει», Ι 673, ε 42, γ 79, μ 184 «κόδοι γαίῶν» γαι- ρίων, ἐπαίριμνος διὰ τὴν δόξαν του, ἴδ. γαίη.

2) τὰ περιποιεῖν δόξαν καὶ τιμὴν, εὐτυχία, εὐδοκίμια, «προκοπή», «κόδος ὁπάξω τινι» γ 57, α 320.

ΚΕΑΡΟΣ [-], ἡ, ὅς, ποι. (κῆδος) ἔνδοξος, κλεινός, ἐντιμός, «καμαρωμένος», παρ' Ὁμ. πάντοτε «κυδρὴ παράκοιτις» περὶ τῆς Ήρας Σ 481, Φ 479, Ψ. 11, 4, καὶ περὶ τῆς Ἀθητῆς, λ 580, περὶ τῆς Παλλάδος «κυδρὴ θεός» Ψ. 27, 1, ἐπὶ δὲ καὶ περὶ θνητῶν, α 26. Τὸ δὲ ἀρσ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ψ. Ἑρμ. 461.

Κῆρος [-], ἄρσος, ὁ, πλ. οἱ Κόδωγες, ἔθνος τι Κρητικὸν κατοικοῦν τὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς νήσου, γ 292, τ 476. Κατὰ τὸν Σερράβ. 10, 4, 6, ἐξωροῦντο, ὡς καὶ οἱ Ἑκατόρηται, οἱ ἀρ- γαιοτάτοι κατοικοὶ τῆς νήσου. Ἡ πόλις αὐτῶν Κυδωνία ἔκειτο πιθανῶς ὅπου τὴν σήμερον τὰ Χανιά.

κῆρα [-], ἀρχαιότερος τύπος τοῦ κῆρα, εἴ- μαι ἔχκωσις, ἔχω ἐν γαστρὶ, κυφορῶ, «υἷον» Τ 147, ἐπὶ φορβάδος, Ψ 266.—Τὸ μέσ. Ψ. 26, 4.

κῆρε, ἴδ. κῆρον.

ΚΥΟΡΕΙΑ [-], ἡ, ἐπὶθ. τῆς Ἀφροδίτης δο- ὄν αὐτῇ ἐκ τῆς νήσου Κυθήρων (ἴδ. τ. λ.), θ 288, α 193, Τ. Ἀφρ. 6. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «Κυπρογενής» Ψ. 9, 8.

ΚΥΟΡΗ, τὰ, νῆσος ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῃ νο- τιοδυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλλας, τὰ νῦν Τσε- ρίγο, Ο 432, ε 84. Ἡ νῆσος αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν ἀρχαιοτάτων ἰδρῶν τῆς Ἀφροδισιακῆς λα- τρείας, ἥτις πρωιαῖστα μὲν εἰς αὐτὴν μετινέχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων (Ἠρόδ. 4, 105, Πaus. 4, 14, 6, 3, 23, 1), ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα διεδόθη εἰς τὰς γεινναζούσας γῆρας. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ἡ μετέπειτα περιόδοτος ἐν τῇ ὁμωνύμῃ πρωτεύουσῃ πόλει ναὸς ἦτο κτίσμα τῶν Φοινίκων κατὰ τὸν Ἠρόδ. καὶ Paus. ἐνθ. ἀνωτ. Ἡ μεταγενε- στέρα παράδοσις διηγείται ὅτι αὕτη ἡ Ἀφροδίτη, ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα, ἤλθεν εἰς τὴν νῆσον.—Ἐπὶρ. ΚΥΟΡΟΕΝ, ἐκ τῶν Κυθ.

Ο 438.—Ἐπὶθ. ΚΥΑΪΡΙΟΣ, ὁ κάτοικος (ἢ κα- ταγόμενος ἐκ) τῶν Κυθήρων, Κ 268, Ο 431.

ΚΥΚΛΑ [-], μεταβ. κυκῶν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κυκῶν, ἀρ. 4. ἀναῖς, κύκησα, καὶ παθ. κυκῆ- θην· 4.) ἀναμιγνύω, ἀναταράττω, «ἀνα- κατώνω», Ε 903· μετὰ δὲ «κυρὸν οἶνον» κ 235, Α 638· 6.) μεταβ. διαταράττω, μόνον ἐν τῇ παθ. συνταράττωμαι, θορυβοῦμαι, περιπίπτω εἰς ταραχὴν, «κυκίθησαν Τρῶες» Σ 229· ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Α 429, Γ 480, ἐπὶ ποταμοῦ καὶ κυμάτων, συνταράσσομαι, Φ 235, μ 238, 244. Ἐκ τούτου

ΚΥΚΕΪΝ, ὄνομα, ὁ, αἰτ. κικεῖν (ἐν Ὁδ. καὶ Ψ. Αἴμ.) καὶ ἐπικ. ΚΙΚΕΪΩ (ἐν Ψ.) ἀντὶ τοῦ: κυκίω- να, μίγμα ἢ κρῆμα συγκείμενον ἐκ Πραμνείου οἴνου, τυροῦ αἰγίου κεννημένου καὶ ἄλφιτων, Α 624, 638, 644. Ἐν δὲ τῇ κ 234, 290 ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι, ἐν τῇ Ψ. Αἴμ. 208 σύγκειται ἐξ ἄλφιτων, ὕδατος καὶ γλήχωνος. Ἐν Ὁδ. κ 235 καλεῖται «σίτος» τοῦτοστι τροφή, «φαγεῖν», ἴσως διότι ἦτο ὀλίγον πικρὸς, πάντοτε ὅμως ἐπιβόη, Α 641, 642, κ 237, 316. Ἐπί- νετο δὲ ὡς δυναμωτικὸν καὶ ψυκτικὸν ἢ κατα- παθεῖν τὴν δίψαν. Ἦτο δὲ καὶ κατὰ τοὺς μετέ- πειτα χρόνους εὐχρηστος μεταξὺ τῶν κυδαίων (Θεοφρ. Χαρ. 4, 1), ἢ ὡς καὶ σήμερον μεταξὺ αὐτῶν τούτων εἶνε ὁ κατὰ πολλὰ ὁμοῖος Τουρ- κικός «μπόζας».

ΚΥΚΛΕΪ, ἐπὶ κύκλων ἢ τροχῶν μετακινῶ, με- ταφέρω «νεκροῦς βουσί» Η 332· Ἐκ τοῦ

ΚΥΚΛΟΣ, ὁ, πληθ. οἱ κύκλοι καὶ τὰ κύκλα (ἴδ. κατωτέρω 2, 6.). 1) κύκλος, «γύρας», περι- φέρεια, «κύκλι» γύρω, θ 278. 2) πᾶν ὅτι κυ- κλικὸν ἔχει τὸ σχῆμα, ὅθεν 4.) οἱ μετὰλλοι αὐ- κλοι ἢ γύροι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Α 33, (ἐνθα βεβαίως ἐννοοῦνται παράλληλοι κύκλοι περὶ τὸν ὀμφαλόν). Ἰδίως δὲ ἡ περιφέρεια, τὸ περιθώ- ριον αὐτῆς (ἴδ. ἄνωτ. 1), Μ 297, Γ 280· 6.) «τραχός» Ψ 340. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ἔχει πληθ. τὰ κύκλα, Ε 722, Σ 375· γ.) δίσκος πλανήτου, Ψ. 7, 6. 3) μεταβ. κύκλος ἀν- θρώπων· 4.) «ἱερός κύκλος» ὁ κύκλος τῶν κα- θημένων γερόντων, εὐγενῶν, Σ 304· 6.) «δού- λιος κ.» ὁ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν εἰς ἀποκλεισμόν τῶν θηρίων ἀποτασσόμενος, δ 792.

ΚΥΚΛΟΣΚ, ἐπὶρ. (κύκλος), κύκλις, πέρις, Ψ. Α 242, Ρ 392.

ΚΥΚΛΟΤΕΡΗΣ, ἔς (κ. τίρω), κυρ. στρογγυλε- μένος, κυκλικὸς ἐξεντασμένος ὅθεν κυκλωτε- ρής, κυκλικός, «ἄλσος» ρ 209 (ὅπερ κατὰ τὸν Δαιδερλ. εἶνε ἄλσος τεχνικῶς εἰς κύκλον πεφυ- τευμένον) «κυκλωτέρης τῆς τοῦ» προληπτι- κῶς: ἐντεῖθεν τὸ τόξον ὥστε νὰ γείνη κυκλωτε- ρές, Α 424.

ΚΥΚΛΩΠΕΣ, οἱ, (ἐν Κύκλωψ) παρίστανται ἐν τῇ Ὁδ. ὡς ἴθνος ἐξ ἄγρων, γιγάντων, ὅπερ διε- σπαρμένον ἔξῃ βίον νομαδικὸν ἀνευ νόμων καὶ πόλεως, ι 106 ἔξ. Ὁ Πολύφημος ὁ ἰσχυρότατος

αὐτῶν, ὁ κατ' ἑξοχὴν λεγόμενος Κύκλωψ, ε' 49, ι' 364, 445, 428 κ. ά., κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, α' 68 ἐξ. Τὸ μονόφθαλμον αὐτῶν συμπεριζέεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πολύρημος τυφλωθεὶς τὸν ὀφθαλμὸν δὲν βλέπει πλέον, πρὸλ. ι' 397, 416. Οἱ ἄρχαιοι θέτουσιν αὐτοὺς ἐν Σικελίᾳ (Θουκ. 6, 2) καὶ μάλιστα περὶ τὴν Λίττην. Τὰ δὲ περίχωρα τῆς σημερινῆς πόλεως Aci Reale διασώζουσι μέχρι τοῦ νῦν τὴν παράδοσιν τοῦ μύθου τοῦτου τοῦλάχιστον ἐν τῇ ὀνόματι τῶν σκοπέλων καὶ τῶν βραχίονος νήσου (Scogli καὶ Isola de' Isclori), τῶν κατὰ τὴν παραλίαν ἐκείνην οὐ μακρὰν τῆς εἰρημένης πόλεως καὶ τῆς Trezzani. Τῶν δὲ νεωτέρων ὁ μὲν Οὐόσστος θέτει αὐτοὺς εἰς τὴν μεσημβρινήν πλευράν τῆς Σικελίας· ὁ δὲ Φαίλλερσος εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν παρὰ τὸ Λιούδιαν ἀκρωτήριον· ἀλλ' ἔτι νεώτεροι τούτων ἔρευναι, γινόμεναι ὑπὸ τοῦ Νίτση, Οὐελκέρου καὶ ἄλλων, ἀπέδειξαν ὅτι αἱ γινόμεναι ἀπόπειραι νά ὁρισθῶσι γεωγραφικῶς αἱ οἰκίσαι· τῶν Κυκλώπων, Γυγάντων, Φαίαιων κ.τ.τ. εἶνε μάταιαι.—Μυθολογικῶς δὲ ἐξεταζόμενοι φαίνονται ὅτι οἱ μὲν παρ' Ὀμήρῳ Κύκλωπες εἶνε θαλάσσιοι δαίμονες ἢ προσωποποιημένα φυσικὰ Ποσειδῶνιαι δυνάμεις· οἱ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 440), οἱ παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, οἱ χαλκιδόντες διὰ τὸν Δία τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνούς, εἶνε φυσικαὶ Ἡφαίστειοι δυνάμεις.—Ἡ συνήθης ἐτυμολογία, ἡ ἔκ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 444, εἶνε ἐκ τοῦ κύκλος ἔξ ὧψ, οἰονεὶ κυκλόφθαλμος ἢ „εἰσρογυλοπρόσωπος“. Ταύτην δὲ ἀπίθανον θεωρῶν ὁ Δοιδερλ. παράγει ἐκ τοῦ κλέητη, κλέψ καὶ μέ ἀναδιπλ. κύκλωψ, ὅπερ πολὺ μᾶλλον ἀπίθανον μοί φαίνεται. Πιθανώτερα ἡ τοῦ Βίγγη ἐτυμολογία ἐκ τοῦ κτελέει ἢ κτελόει καὶ πψ, οἰονεὶ· συστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, βλασυρός καὶ φοβερός τὴν ὄψιν, ἐπομ. ἄγριος.

ΚΙΚΝΟΣ, ὁ, κύκνος, *Ἰλ. Β 460, Ο 692.

ΚΥΛΙΝΔΩ [-...], μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἀορ. παθ. ἐκυλίσθη P 99 (ὡς ἐκ τοῦ κυλίω). 1) Ἐνεργ. „κυλίω, κατακυλίω“, κυλινδῶ, «κύμα ὅστέα κυλινδῶ» α' 162, ε' 345 «Ἡρέης κύμα κυλινδῶν» διεγείρων καὶ κατακυλίω, ε' 296. Μεταφ. «πῆμα θανατοῖσι» ἐπιπέμει, παρασκυλίζει. P 688. 2) Παθ. „κυλλομαι, κατακυλλοσμαι“, κυλινδασμαι. α.) κυρ. ἐπὶ λίθου, N 142, λ 598, καταπισούσης περικεφαλίζας, Π 795, ἐπὶ ἡκρωτηριασμένου νεκρικοῦ κορμοῦ, Α 447, ἐπὶ κυμάτων, Α 307, ι' 447, «ἵππος κυλινδόμενος· περὶ χαλκῷ» κυλιόμενος· ὁ εἰς περιτρεφόμενος (ὑπὸ τῶν ἀλγυδόνων) περὶ τὸ βέλος, δι' οὗ ἐπληρώθη, Θ 86 «κυλινδόμενος· κατὰ κόπρον» κυλιόμενος εἰς τὴν λάσπην, (ὁ γέρον Πρίαμος) εἰς ἔνδειξιν τῆς μεγάλης αὐτοῦ λύπης καὶ ταπεινώσεως, X 444, Ω 165, δ 541· β.) μεταφ. «νῶν πῆμα κυλινδετα» ἐπύργετο, παρεσκευάζετο, Α 347, P 99, ε' 163, «πῆματός ἀρχή» θ 81.

ΚΥΛΛΗΝΗ, ἡ, ὄρος μεθόριον τῆς Ἀρκαδίας, Ἀχαΐας· δὲ Σικυῶνος, ἀνυψούμενον εἰς 7260 πόδ. (τὰ νῦν Ζίρια) ἀφειρωμένον εἰς τὸν Ἑρμῆν, ὡς ἐν αὐτῷ γεγεννημένον καὶ ἐν ἰδίῳ ναφ τιμώμενον, Β 603, Γ. Ἑρμ. 2, ὅ. καὶ τὴν ἐπ. λ. (Σαγγ. τῇ κυέω, οἰονεὶ· καλὸν ὄρος).

ΚΥΛΛΗΝΙΟΣ, ὁ, 1) ἐπωνύμιον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐν Κυλλήνῃ γεννηθέντος καὶ τιμωμένου, ω 4, Γ. Ἑρμ. 304, 348. 2) κάτοικος τῆς πόλεως Κυλλήνης (τῆς σημερινῆς Γλαρεντίνας) τῆς ἐν τῇ Ἡλίδι, Ο 518 κατὰ τὰ Ἑνετ. σχολ. καὶ τὸν Εὐστ. ΚΥΛΛΟΠΟΔΙΩΝ [-...], οὐκ, (κυλλός=εἰσροός, πούς), κλητ. κυλλοπόδιον, Φ 331, „στραδοπόδης“, χωλός, ἐπὶ τοῦ Ἡφαιστου *Ἰλ. Σ 374, Γ 270. (ἢ Τό ἐπὶ τοῦ κυλλός ἐσώθη ἐν τῇ καθομ. μόνον ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς ἀναπήρου „κυλλός“, καὶ ἐν συνθέσει „κυλλοχέρης“).

ΚΥΜΑ, ατομ. τό, (κύω, κύω), «κύμα», τῶν τε ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης, πολλάκις κατὰ πληθ. «κύματα τροφόντα» Ο 621, γ 290, «κ. παφλάζοντα» N 798 «κ. παντοίων ἀνέμων» κ. ἐκ παντοίων ἀνέμων ἐγειρόμενα, Β 397. Ἐκ τούτου ΚΥΜΑΙΝΩ [-...], κυμαίνομαι, κυματίζωμαι, «πόντος κυμαίνων» Ξ 229, δ 425 κ. ά.

ΚΥΜΒΑΧΟΣ [-...], οὐκ, ποι. (κύμβη). 1) ἐπὶ τοῦ „κατακέφαλος“, ὡς ἐπὶ τοῦ „κατακέφαλος“ Ε 586. 2) οὐσιαστ. τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφή τῆς περικεφαλίζας, ὁ κῶνος, ἐνθα ὁ λόφος ἐντιθεται, Ο 536, *Ἰλ. (ἢ Κόμβη καὶ κόβη=κεφαλὴ, κρανίον, καὶ εἶδος κρανιοειδοῦς ποτηρίου. Ἐντεῦθεν παράγονται τὰ τῆς καθομιλουμ. „κουβάρι, κουμμάρι, κουμβάρας, κουβέλι“).

*ΚΥΜΗ [-...], ἡ, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀποικία τῶν Αἰολέων, Ἑνερ. 4, 2, 4, 16.

ΚΥΜΙΝΑΙΣ [-...], ὁ, ἀρνεῖται νυκτοδίου, ἡρακι ὅμοιον ἢ ἀετῶ, κατὰ τὸν Πλιν. h. n. 10, 8, 40 νυχθιέραξ (nocturnus accipiter), Ξ 291 τ, ἐνθα πλην τούτου φέρει καὶ ἑτερόν τι ὄνομα θητον, τούτεστι τῆς ἀρχαιοτέρης γλώσσης, χαλκίς, ἢ ὅπερ ἔλαβε κατὰ τὸν Εὐστάθ. διὰ τὸ χαλκίζον αὐτοῦ χροῦμα.

ΚΥΜΟΔΟΚΥ [-...], ἡ (κύμα, δέχομαι), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ κυματοδόχος, Σ 39.

ΚΥΜΟΟΘΗ [-...], ἡ (κύμα, θοός), μία τῶν Νηρηίδων, κυρ. ἡ ταχέως ὡς τὸ κύμα, Σ 41.

ΚΥΝΑΜΥΙΑ [-...], ἡ (κύων, μυία), „σκυλόμυγα“, ὕδρις πρὸς ἀναδίδει γυναικας, αἵτινες δὲν ἀπασταθίζονται εὐκόλως. Οὕτως ὕδρις κινεῖται ἀποκαλεῖται ὁ Ἀρχ. τὴν Ἀθηνᾶν ἢ τὴν Πρα τὴν Ἀφροδίτην, *Ἰλ. Φ 394, 424 (Σχολ. αὐτόθι ἢ). Ὁ μὲν τῶν Σχολιαστῶν ναμίζει ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὸ ζῶον τὸ ἄλλως λεγόμενον κρότων, „τσιμπούρι“, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπομένως χαρακτηρίζεται τὸ ἐπίμαγον καὶ ἀναδίδει· ἄλλος δὲ τις ὅτι «ἐσχημάτισε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀναιδῶν τελείων τοῦ τε κυνός καὶ τῆς μυίας διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀναιδεΐας». Μετέπειτα ὠνομάζετο οὕτως· ἐντομὸν τι ὅμοιον τῇ οἰστρίῳ ἢ μύμῳ, Αἰλ. Ζώ. Ἰστ. 4, 15.

ΚΥΝΕΗ, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ κύνος, ἔξυπακ. δο-
ρά), κυρ. σκυλόδεσμα, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο κα-
λύμματα τῆς κεφαλῆς, „σκοφοί“· κατὰ δὲ τὸν
Εὐστάθ. δέρμα κύνος ποταμίου. Ὅθεν ἰδίως πε-
ρικεφαλαία, ἡ ἀκριβῶς καὶ σταθερῶς εἰς τὴν
κεφαλὴν προσηρμοσμένη, κατεσκευασμένη ἐκ παν-
τοίων μαλακῶν ὕλων, ὅθεν καὶ λέγεται «ταυ-
ρεῖη» ἐκ ταυρείου δέρματος, K 258, 261, «κι-
δέη» (ἰδ. τὴν λ.) K 335. Καθ' ὃ δὲ καὶ διὰ
μεταλλίνων ἐλασμάτων ἐπικεκαλυμμένη «χαλκή-
ρης, χαλκοπάρης, εὐχαλκος» ἢ ἐνίοτε «πάγ-
χαλκος» σ 378. Ὅταν δὲ ἔχῃ καὶ λόφον οὐρᾶν
ἵππου, λέγεται «ἵππουρις, ἱπποδάσεια», καίται
λοιπὸν τότε καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ κύρος·
«κυνὴ αἰγίη» σκυφία ἐξ αἰγίου δέρματος,
κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν χωρικῶν, ω 234. Ἡ
δὲ «κυνὴ Αἰδοῦς», E 845, εἶχε τὴν ἰδιότητα νά
κάμνῃ ἀφανῆ τὸν φέροντα καὶ ἦτο ὁμιχλωδὲς τὴ
νεφελοδὲς κάλυμμα, ὅσον τῶν Σκανόναυσιν ἡ
μυθολογούμενη Τανγκαρρ. Ἦτο δὲ ἔργον τῶν
Κυκλώπων κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 4, 2, 4.

ΚΥΝΕΟΣ [-...], ἔμ, κοιν (κύων, κύνος), ποιητ.
κυνικός, δ. ἔ. ἀναίδης, θρασύς, I 373 f.

ΚΥΝΕΑ [-...], ἀφ. ἁ. ἔκυστα (ὡς ἐκ τοῦ κύω)
καὶ ἐπικ. ἔκυσσα, καὶ ἀναφ. κύσσα καὶ κύσα
(πρόβλ. τὸ Γερμ. küssen), „φιλω“, ἀσπάζο-
μαι, «υἱὸν» Z 474, π 490, «γούνατα, χεῖρας»
Θ 371, Ω 478, «κεφαλὴν τε ἢ ὦμον» φ 224, ἢ
(σχήμα καθ' ὅλον ἢ μέρος) «κύσσε μιν κεφαλὴν»
τὸν ἐφίλησεν εἰς τὴν κεφαλὴν, π 15, ρ 39, τ 417.
(Ὁ ἔνεστ. καὶ παρ. μόνον ἐν δ 522, ρ 35).

ΚΥΝΗΓΕΤΗ [-...], ογ, ὁ (κ. ἡγέομαι), κυρ. ὁ
ἄγων κύνα· πρὸς θήραν, „κυνηγός“, Ὀρευν-
τής, ι 420 f.

ΚΥΝΟΙΟΣ, η, ον, «ἔχθος» = Κύνος, Γ. Ἀπ.
47. Ἐκ τοῦ

ΚΥΝΟΣ, ὁ, ἄρος τι τῆς Δήλου, ἐνθα ἐγεν-
νήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις, Γ. Ἀπ. 144,
«Κύνου ἄρος» αὐτοῦ. ς. 26.

ΚΥΝΟΡΑΙΣΤΗΣ [-...], ὁ (κ. ράινω=ράζω), ζώ-
φιόν τι παράσιτον φαρτικὸν τῶν κυνῶν, κρό-
τιων, „τσιμπούρι“, ρ 300 f. (Κατὰ τὸν Εὐρ.
ἐλέγετο καὶ κυνοβράιστης).

ΚΥΝΟΣ, ἡ, πόλις τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν,
ἐπὶ ὁμωνύμου γλώσσης, ἐπίνειον τῆς Ὀπούντος,
καὶ σήμερον Κύνο, πλησίον τοῦ σημερινοῦ χω-
ρίου Λιδανάταις, B 531.

ΚΥΝΤΕΡΟΣ, η, ον, ποι. συγχερ., ἢ κύντατος,
η, ον, υπερβ. ἐκ τοῦ οὐσ. κύν (ὡς καὶ ἐν τῇ
καθολομίᾳ ἐκ τοῦ σκύλος), „σκυλίτερος“,
πάντοτε τροπικ. παρ' Ὀμ., ὁ ἔ. κυνικώτερος,
ἀναιδέστερος, θρασύτερος, παρατολμώτε-
ρος, Θ 483, η 246, λ 427, υ 18, «ὅτι κύν-
τερον ἔρδειν» ὅτι τολμηρότατον, K 503, «αἰ-
νότατος καὶ κύντατος ἐναυτός» ὁ πλέον φοβε-
ρός· καὶ „σκυλίτικος“ (σκληρός διὰ τὴν ἀφο-
ρίαν) χρόνος, Γ. Δήμ. 307· ὡσαύτως· «κύντε-
ρον ἡμαρ» παρ' Ἀπολλων. τῇ Ρόδ. B 474.

ΚΥΝΩΠΗΣ, ογ, ποι. (κ. ὦψ), ὁ ἔχων ὀψιν ἢ
ὄμματα κύνος (ὅπως περιγράφεται· «κύνος ὄμ-
ματ' ἔχων» A 225), κυνόφθαλμος, „σκυλο-
πρόσωπος“, ὁ ἔ. ἀναίδης, ἀναισχυντής,
θρασύς, A 159 f.—Θηλ. **ΚΥΝΩΠΙΣ**, ἰασε, ὁδὴ
λοιδορεῖται ἡ Ἑλένη Γ 180, δ 445, ἡ Ἥρα Σ
396, ἡ Ἀφροδίτη θ 349, ἡ Κλυταμένηστρα λ
424.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΕΥΣ [-...], εντοε, ὁ, ἀρχαία πό-
λις τῆς Τριφυλίας, παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Μεσ-
σηνίας, ἐπὶ Στράβωνος (B, 3, 25) ἔρημος, ὀνο-
μαζομένη Κυπαρισσία (διέφορος τῆς Μεσση-
νιακῆς Κυπαρισσίας, περὶ τῆς ἰδ. Στράβ. 8, 3,
22), B 593.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΝΟΣ [-...], η, ον, κυπαρίσσι-
νος, ἐκ κυπαρισσίας ὕλου, „κυπαρίσσινος“,
ρ 340 f. Ἐκ τοῦ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ [-...], ἡ, κυπάρισσος, „κυπα-
ρίσαι“, Λατ. cypressus, ε 64 f.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ [-...], ἡ, πολὺχνη τῆς Φωκίδος
ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, κατὰ
Στέφ. τὸν Βυζάντ. πρότερον μὲν καλούμενη Ἐ-
ρανος, μετέπειτα δὲ Ἀπολλωνιάς, B 549.

ΚΥΠΚΙΡΟΝ [-...], τό, καὶ κύνειρος [-...], ὁ, Γ.
Ἐρμ. 407, φωτόν τι λειμώνιον, ὅπερ μνημονεύε-
ται ὡς φορβὴ ἐν μὲν τῇ δ 603 τῶν ἵππων, ἐν δὲ
τῇ Γ. Ἐρμ. 407 τῶν βοῶν. (Οἱ νεώτεροι φυ-
τολόγοι δὲν συμφωνοῦσι περὶ τοῦ ἂν εἶναι ὁ cy-
perus longus ἢ cyperus rotundus τοῦ Αἰνν. ἢ
ὁ pseudocyperus τοῦ Πλινίου. || Ἐν τῇ καθο-
μίᾳ λέγεται φωτόν τι „κύπερι“, ὅστις αἱ
μικραὶ βολλοειδεῖς ρίζαι εἶνε εὐσμοὶ ἢ ἐωδιμοί).

ΚΥΠΚΑΛΟΝ [-...], τό, ποι. (κύπη=„κοδπα“)·
ποτήριον, ἔκπομα, „κοδπα“, πολλὰκι ταύ-
τὸν τῇ δέπᾳ, συνήθως μεταλλινόν, «χρύσεια
κύπελλα» Γ 248, α 442 κ. α.

ΚΥΠΡΙΣ, ἰασε, ἡ (Κύπρις), αἰε. Κύπριδα, E
458, 883, καὶ Κύπριν, E 330, ἐπωνυμία τῆς
Ἀφροδίτης, ἴλ. E 422 κ. πλχ., ἰδ. Κύπρις.

ΚΥΠΡΟΓΕΝΗΣ, ογ, ἡ, ἡ ἐν Κύπρῳ γεγεν-
νημένη, ἐπωνυμία τῆς Ἀφροδίτης, Γ. μ. θ, 4.

ΚΥΠΡΟΣ, ἡ, καὶ νῦν ὡσαύτως καλούμενη, νη-
σος τῆς Μεσογείου θαλάσσης οὐ μακρὰν τῆς Κι-
λικιακῆς καὶ Συριακῆς παραλίας, γνωστὴ διὰ τε
τὴν λατρίαν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἐν ἀμνησι-
μῶτος χρόνοις μετηνέχθη ἐκ τῆς Φοινίκης, δι' ὃ
καὶ ἡ νῆσος θεωρεῖται παρὰ τῶν Ἑλλήνων κυ-
ρία πατρίς τῆς Ἀφροδίτης (ἐνταυθεν αἱ ἐπωνυ-
μιαί τῆς θεᾶς Κύπρις, Κυπρογενής), καὶ διὰ
τὴν εὐφορίαν αὐτῆς καὶ τὰ πλοῦσια μεταλλω-
χεῖα (|| μάλιστα τοῦ χαλκοῦ, δν διὰ τοῦτο αἱ
Ρωμαῖοι cyprium ὠνόμασαν), A 24, δ 83, θ 362.

ΚΥΠΤΑ, ἀφ. ἔκυστα, κύντω, „σκύπτω, σκύ-
βω“, Δ 468, F 69, P 624, λ 585.

ΚΥΡΒΑΗ ΜΙΛΑ, ἡ, ἄγνωστόν τι εἶδος· μάζης ἢ
ζύμης, Ἐπ. 15, 6 (ἐνθα ὁ μὲν Σουδα· γράσει
κυρκαίη ὡς ἐκ τοῦ κυρκανάω=ἀνακατάω-
νω· ἄλλοι δὲ ἄλλως διορθοῦσι τὸ κυρβαῖον).

*ΚΥΡΕΩ [υ-] (ἐξ οὗ μόνον ὁ ἄδρις. ἐκύρησα, 'Επ. 6, 6), καὶ ἀρχαιότερον καὶ ποι. ΚΥΡΗ [-], παρὰτ. κύρε ἀντὶ τοῦ ἔκυρε, Ψ 824, ἄδρ. ἔκυρσα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ. ΚΥΡΟΜΑΙ. 4) μετὰ δοτ. [ἐντυγχάνω τινί] „τυχαίνω“, ἀπαντῶ, περιπίπτω εἰς τι, «ἔρματι» Ψ 428, «κακῶ κύρεται» Ω 530, «ἐπὶ σώματι κύρσας» (λέων) ἀπαντήσας πτόμα, Γ 23, «αἰεὶ ἐπ' αὐχένι κύρε δαυρὸς ἀκωκῆ» πάντοτε ἠθέλε νὰ ἐπιτύχη (ἐσκόπευε) τὸν αὐχένα μετὰ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος, Ψ 824. 2) μετὰ γεν. ἀ.) μὲχρι τινὸς ἐξικονοῦμαι, φθάνω, «μελάθρου» 'Υ. Ἀφρ. 475, 'Υ. Δήμ. 189. 6.) καταλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, «αἰδοίων βροτῶν ἡσίων τε» 'Επ. 6, 6. 'Εκ τούτου ΚΥΡΜΑ (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ΚΥΡΜΑ), ἄτος, τό, ποι. ὅτι εὐρίσκει, τυχαίνει τις, ἔρμαιον, εὐρημα, λεία, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἔλωρ» «ἀνδράσι δυσμενέσσιν, οἰωνόσι, θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κόρμα γενέσθαι» Ε 488, Ρ 454, γ 274, ε 473 κ. ἀ., ἀνευ δὲ τοῦ «ἔλωρ» Ρ 272, ο 480.

ΚΥΡΕΑΣ, ἴδ. ΚΥΡΕΩ.

ΚΥΡΤΟΣ, ἦ, ὄν, κυρτός, καμυρωτός, «κῶμα» 'Υλ. Δ 426, Ν 799, «ᾧμω κυρτώ», Β 248. 'Εκ τούτου

ΚΥΡΤΩΝ, κυρτώνω, κάμνω τι κυρτόν, «κῶμα κυρτωθέν», πυργωθέν, ἐν εἵδει θαλοῦ ἐσογκωθέν, λ 244 f.

ΚΥΤΙΣ, ἰασις, ἡ (κῶν), κύστις ἡ οὐροδόχος, «φοδρακᾶ», 'Υλ. Ε 67, Ν 652.

ΚΥΤΙΡΟΣ [υ-], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, μετέπειτα ἐπὶ νεῖον τῆς Ἀμάστριος, νῦν Κύτρως ἢ Κοτρώ, Β 853. (Παρά Στράβ. 42, 3, 40 λέγεται οὐδετέρως τὰ Κύττιον καὶ ὅτι ὠνομάσθη ἀπὸ Κυτῶρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Φριξοῦ).

ΚΥΦΟΣ [-], ἡ, ἄν (κύπτω), κεκυφώς, «σκυφτός, καμπούρης», «γῆραι» θ 46 f.

ΚΥΦΟΣ [υ-], ἡ, πόλις τῆς Περγαμῆς, ἐν τῇ βορειανατολικῇ Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν ὁμώνυμον ὁρος, Β 748. Πρβλ. Στράβ. 9, 5, 20.

ΚΥΩ, 4) μεταγενέστερος τύπος τοῦ ΚΥΕΩ, ὅπ. ἴδε. 2) ἴδ. ΚΥΕΩ.

ΚΥΩΝ [υ-], ὁ, ἡ, γεν. κυνός, δοτ. πληθ. κυσί, ἐπικ. κύνεσσι. 4) κύων, «σκύλος, σκύλας», 'Ομ. πλχ., «κύνες θηρεύει, τραπέζης», ἴδ. τὰς λ. Τὰ παραλαμβάνει τοὺς κύνας εἰς τὰς ἀγορὰς ἥτοι σὺνθεσις εἰς 'Ομηρικὸς ἥρωας, δ 41, ρ 62, «κύων Ἀΐδαο» ὁ κύων τοῦ Ἀδου, ὁ Κέρβερος, Θ 368, λ 623, «κύων Ὀρίωνος» ὁ κύων τοῦ Ὀρ. (ὁ παρ' Ἡσίοδ. Σείριος), ὅστις μετὰ τοῦ κυρίου του μεταμορφωθείς μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Θεωρεῖται ἐν θερμοῖς χώραις πρόδρομος πυρετῶν καὶ λοιμῶν, Χ 29. 2) τροπικ. εἶνε ὕδρις μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀναιδείας καὶ ὁραστότητος αὐτῶν «σκύλας». Οὕτως ἀνομάζει ἡ ἑλληνὶς αὐτῇ ἑαυτὴν, Ζ 344, 356, ἡ 'Ιρις τὴν Ἀθηνᾶν Θ 423, ἡ Ἥρα τὴν Ἀρτεμιν Φ 484. Ὡσαύτως λοιδοροῦνται αἱ ἑμῶσι τοῦ

Ὀδυσσεύος, σ 338, τ 94 κ. ἀ., αἱ αὐταὶ λέγονται «ἑμῶσι κύνες οὐκ ἀλέγουσαι» «σκύλαις ἀπιαταῖς», τ 454, πρβλ. ΚΥΝΑΜΝΙΑ, ΚΥΝΗΝΙΣ. 'Επὶ ἀνδρῶν τιθεμένη ἡ λ. σημαίνει τὸ ἀκάθεκτον, σκληρόν ἢ παράτολμον· οὕτως ὁ Ἑκτωρ «κύων λυσσητήρ» «σκυλὶ λυσσασμένον», Θ 299 κ. ἀ., ἀλλὰ σημαίνει καὶ τὴν ἀναίσχυντον δειλίαν καὶ μάλιστα τὸ θηλ. «κακαὶ κύνες» ἐπὶ τῶν Τρώων, Ν 623, καὶ ὁραστότητα, ρ 248.

3) κύων ὁ θαλάσσιος, «σκυλόψαρος», μ 96. —Οἱ κύνες φαίνονται παρ' Ὀμ. πολλοί· ὡς θηρία σαρκοφάγα, ἄτινα μετὰ τῶν ὀρνέων κατασπαράττουσι τὰς σάρκας τῶν ἀτάφων πτωμάτων, Ψ 335, 339, γ 259 κ. ἀ. ἢ. Ὅθεν καὶ τῆς καθομιλοῦ. ἡ φρ. «θὰ τὸν φάγουν τὰ σκυλιά», ὁ δὲ μείνῃ ἀταφος ἢ ἀπεριποίητος. ('Ετυμολογικῶς συγγ. τῇ Λατ. canis, οὐδ' ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὸ κυνέω=φίλω, ὡς νομίζουσιν οἱ ἀρχατοὶ καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Δουδερλ.).

ΚΩΛΕ, τό, πληθ. κώεα, δοτ. κώεσιν, 'Ἰων. καὶ ποιητ., διφθέρα, «γούνα», ἰδίως «προβιά», ὁποῖας ἔστρωον κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ θρανίων ἢ ἐπὶ κλίνης, ἵνα μαλακῶς κάθωνται ἢ κατακλίνωνται, Ι 664 (μόνον ἐνταῦθα τῆς 'Ἰλ.), γ 38, π 47 κ. ἀ. ἐνκαῶς τε καὶ πληθυντικῶς. (ἢ. 'Ετυμολογικῶς παρὰ Κουρτίῳ ἐκ τῆς ρίζ. κει-, κείμαι, πρβλ. ὅμως τὸ Σλαβικ. кожа, ὅ ἐ. δερὰ).

ΚΩΛΕΙΑ, ἡ, κεφαλὴ (ἡ ἀνευ κορμοῦ), ἰδίως μήκωνος (παπαρόνας) κεφαλὴ, (ἢ. ἡτις παρὰ μὲν τῇ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου (44, 57) λέγεται κουδία, ἐν δὲ τῇ καθομιλοῦ. «κουτσονάδα», Κορ. 'Αττ. 5, 265), Ξ 499 f. ('Ετυμολογικῶς συγγ. τῇ κώττη, κοττίς Δωρ. ἡ κεφαλὴ).

ΚΗΚΙΤΟΣ [-], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ὁρηνός, ὁδουρμός, «σκούξιμον», 'Υλ. Χ 409, 447.—Κύρ. ὄνομα Κηκτιός, ὁ, οἶονεὶ Κλαυθμών, ποταμὸς τοῦ Ἀδου, πηγάζων ἐκ τῆς Στυγός, κ 544. 'Εκ τοῦ

ΚΗΚΙΩ [υ-], ἄδριος. ἐκώκυσα (τὸ υ μακρόν), ὁρηνῶ, κλαίω, ὁδύρομαι, «σκούζω», πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν, Σ 37, 74, θ 364 κ. ἀ., «κλαίω καὶ κωκ.» τ 544, καὶ μεταθ. «κωκ. τινά» κλαίω τινά, ω 295.

ΚΩΛΩ, ἦρος, ἡ, ἐπικ. (κῶλον ἢ κωλή), ἱγνύα, τοῦ σκέλους ἢ κοιλότης ἡ ὀπισθεν τοῦ γόνατος, ἡ ἀγκύλη, Ψ 726 f.

ΚΩΜΑ, τό (κοιμάω), ὕπνος βαθύς, μόνον ἐν τῇ φρ. «μαλακὸν κῶμα» Ξ 359, σ 204.

*ΚΩΜΟΣ, ὁ, εὐωχία συμπόσιον, 'Υ. Ἑρμ. 484. (ἢ. 'Ετυμολογικῶς ἀναγεται εἰς τὴν ρίζαν κει-, κείμαι).

*ΚΩΝΩ, ὁρος, ὁ, ἡ, κώνωψ, «κουνοῦπι», Βατρ. 202.

ΚΩΠΑΙ, αἱ, ἀρχαῖα πόλις ἐπὶ τῆς βορείας δόχης τῆς ἐνταῦθεν ἐκβολῆς Κωπαίδος λίμνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ νῦν Τοπάλεια, Β 502. Πρβλ. Στράβ. 44, 2, 48.

ΚΩΠΗ, ἡ (καπ-, κάπτω, Λατ. capio), λαβὴ,

ὄθεν ἰδῶν· α.) ξίφους λαβή, εαρινῆς συνήθως ἀργυρᾶ, Α 249, Ο 403, λ 534· β.) ἡ λαβὴ τοῦ ἔρετμος, τῆς κώπης, ι 489, κ 429, καὶ ὅλος ὁ ἔρετμος, κώπη, „κουπί“, μ 214· γ.) τῆς κλειδὸς ἡ λαβὴ, φ 7. Ἐκ τούτου

ΚΟΠῆΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ἐπικ., ὁ ἔχων (ὥρατον) λαβὴν, «ξίφος» *Πλ. Π 332, Υ 475, «φάσγαν» Ο 743.

ΚΟΡΓΙΚΟΣ [-ω-], ὁ (χωρῶ), ἀσκός, πῆρα δερματίνη, „ταγάρι, ταγαρτζικα“, χρήσιμος εἰς ὑποδοχὴν τῶν κατὰ τὰς ὁδοπορίας ἐφοδίων, ε 267, ι 243.

*ΚΩΡΓΙΚΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριο ἀπότομον τῆς Ἰωνίας πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν, τὰ νῦν ἀκρωτήριο Κουρκός, Υ. Ἀπ. 39.

ΚΩΣ, ἐπικ. ΚΩΣ, Υ. Ἀπ. 42, αἰκ. ΚΩν, Β

677. μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰνσουλίου πελάγους πλησίον τῆς Καρικῆς παραλίας, ἔχουσα πάλιν ὁμώνυμον ἔξ ὑπὸ Μερόπων κατοικοῦμένη, τὰ νῦν ὠσαύτως ΚΩΣ, ἔξ Τουρκ. Στανκινό, Ἰταλ. Isola longa, Β 677, Υ. Ἀπ. 42. Ἐπὶ Κόνηνα εἰς τὴν ΚΩ, Ξ 255, Ο 28.

ΚΩΦΟΣ, ἡ, ὅς (κώπτω· πρὸλ. τὸ Λατ. tesus, obtusus· κατὰ δὲ τὸν Λίβριον καὶ Λόβικκ. ὀνομαστοπ.), κυρίως τοῦ ὁποίου ἐκόπη ἡ δύναμις, ἀμβλύνος, ἀδύνατος. 1) κυρ. «βέλος κ.» τοῦναντίον τοῦ ἀξέως, Α 390. 2) μεταφ. α.) ὑπόκωφος, «κῆμα» (ὡς πρόδρομον σημειῶν τῆς τριχυμίας), Ξ 46· β.) ἄλλος, ἄφωνος, «βωβός», «γατα» ἡ ἄφωνος, γῆ, ἡ μὴ ἔχουσα στόμα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀγογγύστως ὑπομένουσα τὰς ἀσχημίας τοῦ Ἀχλλέως, Ω 54.

Λ

Λ

Λ, τὸ ἐνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφάβητου, διὸ σημειοῦν τῆς ἐνδεκάτης ραφιδίας.

ΛΛΑΣ (Ἀττ. ΛΛΣ), ὁ, γεν. λᾶος, δοτ. λᾶν, αἰτ. λᾶν, πληθ. γεν. λᾶων, δοτ. λᾶσσι, ποιητ. 1) λίθος, „πέτρα“, ὅς αἱ πολεμισταὶ ῥίπτουσι κατ' ἀλλήλων ἐν ταῖς μάχαις, Γ 42, Δ 524. Ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ βράχου, ὅπερ ὁ Πολύφημος ἐξέσπενδόνης κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ι 537. Ὅθεν ὁ λίθινος δίσκος, „ἡ πέτρα“, ι 492. Πληθ. οἱ λίθοι, οἱ περιφράσσοντες τὴν ἀγοράν, οἵτινες ὥς ἐχρησίμευσαν καὶ ὡς ἐδώλια, ζ 267, πρὸλ. Ο 6, 46, ι 485. 2) βράχος, σκόπελος, ν 463.

ΛΛΑΣ [-ω-], αἰτ. Λᾶαν, ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας, 40 στάδια ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης. Κατεστράφη ὑπὸ τῶν Διοσκουρίων, οἵτινες ἐντεθεὶν ἔλαβον τὴν ἐπωνυμίαν Λαπέρσαι, Β 585. (Ἡ ὄνομ. Λᾶς εὐρίσκεται παρὰ Σκύλακι καὶ Πανασαίνῃ· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ἐλέγετο ὁ Λᾶς καὶ ἡ Λᾶ).

ΛΑΒΡΑΓΟΡΝΗ [-ω-], οἱ, ὁ (λάβρος, ἀγορεύω), ὁ λάβρος ἀγορεύων, θρασύστομος, αὐθάδης, ἀλάζων, Ψ 479 τ.

ΛΑΒΡΕΪΟΜΑΙ, ἀποθ. θρασυνομῶ, αὐθαδιάζω, „πετῶ τὰ λόγια μου“, *Πλ. Ψ 472, «μύθοις» Ψ 478. Ἐκ τοῦ

ΛΑΒΡΟΣ, ὅς, ὑπερθ. ΛΑΒΡΟΤΑΤΟΣ, σφοδρός, ὀρμητικός, ἀκάθεκτος, ραγδαίος, «οὐρός» Β 448, ο 293, «κῆμα» Ο 625, «ποταμός» Φ 274, «λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ Ζεύς» Π 385. (Ἡ ἐτυμολογία σκοτεινὴ· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς· ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀχωρίστου μο-

λαγχάνω

ρίου λα καὶ βορά, οἰολεῖ ἀδαφάγος, ἀκάθεκτος, λίαν ἀπύθανος· κατὰ δὲ τὸν Πάσσωνον ἐκ τοῦ λάω. Ὁ Λάβεκκ θεωρεῖ τὴν λ. ἀπλην, ὡς καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ λαβείν).

ΛΑΓΚΑΝΩ [-ω-], ἀορ. β'. ἔλαχον, ὑποτ. λάχω καὶ ἐπικ. λελάχω, Η 80, παρακ. λίλογχα Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ εἰληχα, γ'. πληθ. λελόγγασι (μὲ α βραχύ, ὡς τὸ περύκασσι, ἴδ. φῖν), λ 304 (Ἰνθα ὁ Οὐδῶφ. κατὰ τινὰ εἰκασίαν τοῦ Εὐσταθίου ἔγραψε: λελόγγασ'). 1) διὰ λαχνὸς λαμβάνω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ θέλημα θεοῦ, διότι καὶ τοῦτο διὰ λαχνῶ ἐμανθάνετο, ἐν γένει λαμβάνω· α.) μετ' αἰτ. «γέρα» Δ 49, «οὐρανόν» Ο 192, «αἶσαν» Σ 327, ε 40, «πολλά» Ξ 233, «μοῖραν» υ 282, Υ. Ἐρμ. 428, «κλήρη λαχεῖν» Ψ 862, Ω 400 (μετ' ἀπαρρ.)· μετ' ἀπαρρ. Ψ 356, 357, πρὸλ. Ο 191· ὅθεν ἀπολελ. „λαχαίνω“, «ὅς κε λάχῃσιν» δρις λάχῃ, εἰς ὅποιον πέσῃ ὁ κλήρος, ὁ λαχνός, Η 474, 479, Κ 430, Ψ 354, πρὸλ. ι 334. Ἐπὶ δὲ «Κῆρ λαγχάνει τινὰ γιγνόμενον» ἡ Κῆρ λαμβάνει τινὰ ὡς ἴδιον ὅταν γεννᾶται, ὅ ἐ ἤδη ἐκ γενετῆς προορίζεται εἰς τινὰ ὁ βίαιος θάνατος, Ψ 79.— Ὁ παρακ. σημαίνει ἔχω λάβῃ, κατέχω, ἔχω, «τιμὴν» λ 304, «λόφον» Υμ. 48, β' β'.) μετὰ γεν. τυγχάνω τινός, «δώρων» Ω 76, «κτερέων» ε 344. 2) μεταβ. κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ τι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος, παρέχω τι εἰς τινὰ μόνον ἐν τῇ ἀναδιπλασιασμένῃ ἀορ. «λελάχασθαι με πυρὸς θανάτου» μοι δώσωσι μετὰ θάνατον τὸ νομιζόμενον πῦρ, Η 80, Ο 356, Χ

343, Ψ 76. 3) ἀμετάδ. „λαχαίνω“, κληροῦμαι, διὰ κλήρου ὀρίζομαι, „πίπτω“, ι 334, «ἐς ἐκάστην ἐννέα λάγχανον αἶγες» εἰς ἑκάστον πλοῖον ἔλαχον, «ἔπασσαν» ἐννέα αἶγες, ι 460.

*ΛΑΓΩΝ, ὄνος, ἡ καὶ ὁ, κυρ. χῦρος κενός (πρόβλ. ΚΕΝΕΨΝ), ἔπομ. ἡ μαλακὴ γῆρα ἡ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ἰσχίων, „λαγγώνι, λαγγώνια“, Βατρ. 225.

ΛΑΓΩΣ, ὁ, Ἴων καὶ ἑπικ. ἀντὶ τοῦ λαγῶς, „λαγός“, Κ 361, Χ 310, ρ 295.

ΛΑΪΡΚΗΣ [-...], οἶς, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰμοῦνος, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, εἰς τῶν εὐγενῶν Μυρμιδόνων, Π 197, Ρ 467. 2) τεχνίτης τις ἐν Πύλῳ, γ 425.

ΛΑΪΡΤΗΣ [-...], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκιστοῦ, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεύος, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, πορθήσας ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ τὸ Νήριον, ω 376 ἐξ. Γηράσας δὲ ἔζη ὡς ἀπόμαχος ἐν τοῖς ἀγροῖς, λ 487 ἐξ., ω 219 ἐξ., καὶ ὁμοι. μάχεται μετὰ τοῦ ἐπανεληθόντος υἱοῦ κατὰ τῶν Ἰθακησίων, ω 498.

ΛΑΕΡΤΙΔΗΣ [-...], οἶς, ὁ, υἱὸς τοῦ Λαέρτου ἢ μάλλον Λαερτίου (πρόβλ. Σοφ. Αλ. 1), ὁ Ὀδυσσεύς, Γ 200, δ 555 κ. πλχ.

ΛΑΞΟΜΑΙ, ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. λαξοῖσθαι ἀντὶ τοῦ λάζοιντο, Β 448, καὶ ἐν τῇ παρατ., Ἴων. καὶ ποι., ἰδίως ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ΛΑΜΒΑΝΩ, „πιάνω, παίρνω“, «ἔγχος» Θ 389, «ἦνίκα χερσὶ» Ε 365, γ 483 κ. ἀ. τ., «ἀγκάς θυγατέρα» λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐναγκαλίζομαι τὴν θυγ., Ε 374, «γαίαν ὁδᾶς» πιάνω τὴν γῆν μετὰ ὁδόν, ὁαγκάζω τὸ χῶμα, ἀποθνήσκω ἐν μάχῃ, Β 448 κ. ἀ. Μεταφ. «μυθὸν πάλιν» παίρνω πίσω (ἀνακαλῶ) τὸν λόγον, παλινωδῶ, Δ 357. || Τὸ δὲ ἐν ν 254 σημ. κρατῶ, ἐμποδίζω τὸν λόγον, ὅστις μοι ἐπῆλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν.

*ΛΑΞΤΑΙ [-...], ἑτερος τύπος τοῦ ΛΑΞΟΜΑΙ, καταλαμβάνω, „πιάνω“, φωράω, Γ. Έρμ. 316.

ΛΑΥΙΘΗΣ [-...], ἐς, ποιητ. (λανθ. κήδος), λήθη ἐμπροσθεν τῆς λύπης, τοῦ ἄλγους, πρᾶντικὸς, παυσίλυπος, παυσίπνοος, «μαζός» Χ 83 τ.

ΛΑΘΗ, Ἴων. καὶ ἑπ. ἀντὶ τοῦ λάθρα (ἐπίθ. δοτικοφανές ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐπιθέτου λάθρος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λανθάνω), λαθροαἰώς, κρυπτικὸς, «κρυφά», Β 515, δ 92 κ. ἀ., «λάθρη κτείνω» δολοφονῶ, ρ 80, «λάθρη γυνὰ βαρύνεται» λελησθέντως, ἀνεπαίσθητος, Τ 465 μετὰ γεν. «λάθρη τινός» ἐν ἀγνοίᾳ τινός, «κρυφά ἀπὸ τινός», Ε 269, Ω 72, Γ. Διμ. 241 (ἐνθα χάριν τοῦ μέτρου γράφεται μετ' βραχείαν τὴν λήγουσαν: λάθρα).

ΛΑΪΤΣ [-...], ἱγρος, ἡ (ὕποκαρις τοῦ λάας), „λιθάρι, λιθαράκι, χαλίκι“, οἷα τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, Ὅδ. ε 433, ζ 95.

ΛΑΪΛΑΨ, ἀπος [-...], ἡ (κατὰ τὸν Σχολ. «ἡ μεθ' ὅτου αὖρα, συστραφὴ ἀνέμου, καταφορά μετ' ὁμόρου, ἡ ἡ μετ' ὁμόρου σφοδρότης τοῦ

πνεύματος») θύελλα, καταιγίς, ἀνεμοζάλη, μετὰ βροχίας βροχίης, Δ 278 κ. ἀ., ὅθεν «ἐρεμνὴ, κελαινὴ» διὰ τὰ συνοδεύοντα μέλανα νέφη, Μ 375, Υ 54. Ἐτεῖ δὲ εἰς ἀκριβέστερον προσδιοριστὸν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄνεμος, Ζέφυρος, Βορέης», οἷον «ἄνεμος σὺν λαίλαπι πόλλῃ» Ρ 57, «Ζέφυρος σὺν λαίλαπι θύων» μ 408, «ἐπ' αὐρᾷ» ἄνεμον Βορέην λαίλαπι Θεσπεσίῃ» ι 68, πρόβλ. μ 314. Μετὰ τὴν λαίλαπα παραβάλλει ὁ Ὁμ. τοὺς ἥρωας τοῦ καὶ τὸν Ἀρη, Δ 747, Μ 375, Π 365, Υ 54. (Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. Περὶ κόσμου 4, 15 ἡ λαίλαψ εἶνε ἀνεμοστρόβιλος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος).

ΛΑΙΜΟΣ, ὁ (λα-), „λαίμός“, φάρυγξ, Ν 388, γ 45.

ΛΑΙΝΕΟΣ [-...], ἐπ, κοιν., Χ 454 τ., «πλυνοὶ λαῖνεοι» καὶ ΛΑΙΝΟΣ [-...], οἷς (λαας), ποι., λιθινός, «πέτριτος», «οὐδός» Ι 404, «ἀμφιφορῆς» ν 405, «χιτών» οἱ λιθοί, δι' ὧν τις λιθοβολεῖται (ἴδ. ἔκνημι), Γ 57. Ἐν τῇ ἀθετουμένῳ χωρίῳ, Μ 477, «πάντη περὶ τεύχος ὀρώρει Θεσπιόας πῦρ λαῖνον» τὸ φυσικώτατον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ τὸ λαῖνον μόνον εἰς τὸ τεύχος. (Οἱ δὲ ἀποδίδοντες αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ἐρμηνεύουσιν ἄλλως, ἴδ. Σπίζνερν αὐτόθι. Ἡ ὀρθότερα μεταξὺ τῶν ἐρμηνειῶν τούτων εἶνε: φλογερά ἡ θερμὴ μάχη διὰ λιθοβολίας. Ὁ δὲ Μίνικουτζ (|| ἐπὶ τὸ ῥωμαντικώτερον, τούτεστι δυσνοητότερον, ἡ ὅπως λέγει ὁ Εὐστάθ. περὶ τοιαύτης ἔπ' αὐτοῦ φερομένης ἐρμηνείας, σκληρότερον καὶ τραγικώτερον) ἐρμηνεύει ἡ ὑπὸ θεῶν ἀναφθεῖσα (Θεσπιόας) πυρίνη χάλας λιθῶν).

ΛΑΙΣΙΗΝ, τό, ἀσπίς ἐλαφρά, πιθανῶς ἐκ λαοῦ καὶ ἀκατεργάστου δέρματος κατεσκευασμένη («ἀσπίδισκιον ὠμοδύρρινον»), ἔπομ. ἐλαφρότερη τῆς κοινῆς ἀσπίδος, ὅθεν λέγεται «πετρεῖον» *Ιλ. Ε 453, Μ 426, πρόβλ. Ἡροδ. 7, 91. (Οἱ δὲ νεώτεροι τακτικοὶ συγγραφεῖς νομίζουσιν ὅτι τὸ λαισίηον εἶχε καὶ περιζωμά τι, ἴσως διὰ τὸ ἐπιθετὸν πετρεῖον, ὅπερ ὁμοι. πάντες οἱ ἄρχαιοι ἐρμηνεύουσι κοῦφον, ἐλαφρόν.—Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Πιθανῶς ἐκ τοῦ λάσιος).

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ [-...], οἱ, ἐνικ. ΛΑΙΣΤΡΥΓΩΝ, κ 406, ἄγριόν τι, πιθανῶς μυθικὸν ἔθνος ἀπὸ τῆς κτηνοτροφίας ζῶν, κ 449 ἐξ. Οἱ Ἕλληνας (Θουκ. 6, 2, Πλούτ. 8, 14, 13) ἔτατον αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Σικελίας περὶ τοῦ μετέπειτα Λεοντίνους (τὰ νῦν Lentini). Νεώτεροι δὲ ἐρμηνεύται ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς παραλλ. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν τῇ μεσημβρινῇ Λατίῃ περὶ τὰς Φορμίας (σήμερον M. di G. G. G.), πρόβλ. Κικέρ. ad Attic. 2, 43. Ὅρατ. Ἰδ. 3, 46, 34 κ. ἀ. ἴσως δὲ ὁ ποιητὴς ἐφαντάζετο αὐτοὺς καὶ βορειότερον εἶναι οἰκούντας, ὡς εἶνε δυνατόν νὰ ἀπεικάζῃ τις ἀπὸ τῶν ἐν ς. 82 ἐξ. ὑπαινυττομένων βραχέων νυκτῶν. Ὁ Διοδερλ. ἐτυμολογῶν ἐκ τοῦ ληιστήρ (Δωρ. λαιστήρ) ἢ γυν- ἐρμηνεύει ληιστῶν παῖδας. Ἐκ τούτου

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΙΟΣ [-.-.-], ἴη, οη, ἀνέκων εἰς (ἢ κατοικοῦμενος ἀπὸ) Λαιστρυγόνα, «Λαιστρυγόνιη Τηλέπολος» πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπολος, κ 82. 18. ΤΗΑΪΤΑΟΣ.

ΛΑΪΤΜΑ, τό, μόνον ἐν τῇ ἐν. ὄνομ. καί αἰτ. ἐπ. (λαίμος), χάσμα, χάος, βυθός, «ἀλός ἢ θαλάσσης» τό χάος τῆς θαλάσσης, ἢ βαθεῖα θάλασσα, Γ 267 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 504 κ. πλγ. ἄνευ τοῦ «ἀλός» κ 409, η 35, 276, ι 323.

ΛΑΪΦΟΣ, ΚΟΣ, τό, βράχος, «ἐνδομα πτωγικόν παχύν» (χονδροειδές), ν 399, υ 206, μάλλον ἐφάπλωμα, (Τουρκ.) «χράμι», Γ. Έρμ. 453, «λυγρός λαίφος» δέρμα, «γούνα» Γμ. 18, 23 (Συγγ. τῶν λαίπος, λαίπη. || Π λ. ἐσθθη ἐν τῇ καθομ. ὡς ἑ. συνθετικόν μέρος ἐν τῇ «σαγα-λαίφα», ὅπερ προφ. καί σακο-λαίφα, οὐ μόνον ἐπὶ πλοίου, ἀλλά καί ἐπὶ τῶν χονδρῶν ἐκείνων μαλλίων (σαγακίων) περισκελιδῶν τῶν χωρικῶν).

ΛΑΙΦΗΡΟΣ, ἦ, ὅν, ποι, ταχύς, γοργός, «ὀ-γλήγορος», εὐκίνητος, «γούνατα» Ἰλ. Κ 358, Γ 93, «ἀνέμων μέλυντα» Ε 47, «βίλος» Φ 278 κ. ἀ. ἔτι δέ «Ἀγίλλεύς» = ποδώκης, Φ 264. ΛΑΙΦΗΡΑ, ἐπὶρ. γοργῶς, ταχέως, «λαίφηρά πόδας καί γούνατ' ἐνώμα» Ο 269, Χ 24. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἵφα, ἐπομ. = αἰφνης κατ' ἀναλογίαν τοῦ αἵω καί λαίω κατ' ἄλλους δέ ἐκ τοῦ λατλαψ κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ λαίλαψης (=ραγδαίος) κατ' ἀναλογ. τοῦ ἀμφορεύς καί ἀμφορέυς κ. ἀ. || Οὐδέτερά τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται μοι ἐπαρκέουσα. Μήπως τό ἐπιθετον προϋπὸθετεῖ οὐσιαστέ. ἄγρ. λαίφος, τοῦτο δέ εἶνε συγγενές πρὸς τὰ Λατ. labor, lapsus; ὡν ἡ κυρ. σημ. εἶνε τὸ ἀλίσθητον· παρέρχεσθαι ἢ διαφεύγειν).

ΛΑΚΚΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ελακε, ἴδ. ΛΑΚΚΟ.

ΛΑΚΚΕΛΙΜΝΟΣ, οηος, ἡ, ὄνομα χώρας τῆς μετέπειτα Λακωνίας, ἥτις ἐπὶ τῶν ἥρωικῶν χρόνων κατὰ δήμους ἢ χωρία κατακεῖτο. Ἐπειδὴ δὲ τό πλεῖστον μέρος τῆς χώρας περιλαμβάνεται μεταξὺ δύο σειρῶν ὀρέων ἐξ Ἀρκαδίας κατερχομένων, τοῦ Ταυγέτου καί τοῦ Πάρνικου, καί ἀποτελεῖ κοιλίαν, ὀνομάζεται παρ' Ὀμ. κοίλη· διὰ δὲ τό παραγωγίδες τῶν παρακειμένων ὀρέων κητώεσσα, Β 584, δ 4 (ἐνθα τινες ἐνοοῦσι τὴν Σπάρτην, ἴδ. τ. λ., ἂν καί τὰ παρατιθέμενα ἐπίθετα μόνον ἐπὶ χώρας ἀρμόζουσι λεγόμενα). Ἡ χώρα λέγεται προσέτι καί «δια» γ 326 κ. ἀ. καί «εὐρόχορος» ν 444, ο 4.

ΛΑΚΤΙΖΟ (λάξ), λακτίξω, «κλωτῶ», κτω-πῶ, «ποῖ γάταν» Ὀδ. σ 99· ὅθεν ἀσπαίρω, «σπαρταρῶ», σφαδάξω, γ 88, Βατρ. 90.

ΛΑΚΚΗΝΙΣ, ἰαος, ἡ, ἐπὶ β. Λακωνική, «γαίαν» Γ. Ἀπ. 440.

ΛΑΜΒΑΝΩ, ἀόρ. λαβὼν [-.-.-] καί ἐπ. ἔλλαβον καί ἀναύθητος λάβων, ὅπου γ'. πλθ. λάβῃσι, μέσ. ἀόρ. ἑ. ἐπ. ἐλλαβόμεν, κ 323, καί μετ' ἀναδιπλασιασμόν ἐν τῇ ἀπαρρ. λελαβέσθαι, δ 388.

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἀλλαχού δὲ παρ' Ὀμ. μόνος ὁ ἐνεργ. ἀόρ. εἶνε εὐχρηστος. Ἀ') Ἐνεργ. 4) λαμβάνω, «πιδανω, παίρνω», μετ' αἰτ. Ὀμ. πλγ. καί μετὰ ὁστ. ὀργανικῆς οἶον «ἔγχοι χειρὶ, ἡνία χεῖρеси» κ. ἀ., «χειρὶ χεῖρα» Φ 286· ἔτι δέ καί «ἡνία ἐν χεῖρеси» τὰ χαλινάρια, «εἰς τὰ χεῖρα» Θ 446· ὡσαύτως «αἰγίδα ἐν χεῖρеси» Ο 229, «λαμβάνω τινά» τ 390 κ. ἀ., «τινά ὑπὸ στέρνῳ» πιδανω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοῦ στήθους, Λ 842, «τι ἐκ τινος» ἐξάγω ἢ ἐκβάλλω τι ἐκ τινος, Π 228, υ 300. Τό μέρος, ἀπὸ τοῦ ὀπλοῦ πιδανω τίς τινα, ἐκφίρεται κατὰ γεν. οἶον «τινά ποδῶν» Δ 463, «στρουθὸν πτέρυγος» Β 316, «κούρην γούνων» ζ 142 κ. ἀ. Πολλάκις δὲ συντάσσεται καί μετὰ μόνης τῆς γεν. τοῦ μέρους τοῦ λαμβανομένου, ἐννοουμένης εὐκόλως τῆς αἰτίας, τοῦ ὅλου, οἶον «γούνων» Δ 407, «ἐκνοῦ» Γ 385, «κόροθος» Γ 369, «γενείου» Θ 374, «ἀλλήλων ἀγκάς χερσὶ στήθεσσι» ἐνηγκαλισθῶσαν ἀλλήλους μετὰ τὰς στήθ. χ., Ψ 744 κ. ἀ., ἀλλὰ καί μετὰ μόνης γενικῆς, ὡς ἐάν ἦτο μέσον, «λάβε πτέρης» κ 628· ἑ.) μεταφ. ἐπὶ ἐξωτερικῶν τε ἢ ἐσωτερικῶν καταστάσεων «τρώμος ἔλλαβε γυῖα» «ἔπιασεν», κατέλαβε, Θ 452· ὡσαύτως «χόλος, πένθος, ἄλγος, ἄχος, φθός, ἀμφοῖν λάβε τινά» «ἔπιασεν ἢ ἐπῆρε», κατέλαβε, Ἰλ. πλγ., δ 704· μετὰ διπλ. αἰτ. Δ 230, Π 335. 2) λαμβάνω, δέχομαι, ἄποινα, ἀεὶλα· Ζ 427, Ψ 275· ὅθεν ἀπολαμβάνω, «ἀποκτώ» «κλέος» α 298. Ἰδίως αἰχμαλωτίζω, συλλαμβάνω, «πιδανώ» Ε 459, Α 406, 426 κ. ἀ., ὡσαύτως «ἵππους» Κ 545, «μήλα» λ 4, «ἐκ πόλιν ἀλόχους καί κτήματα» ι 44· ἐπὶ θηρίων ἀρπάξω, «δαπα» Ω 43, ἐπὶ ἀντοῦ, Ρ 678. 3) σπῶν, παραλαμβάνω, ὑποδέχομαι, ἡ 255.— Ἡ μετοχὴ «λαβὼν» πολλάκις κείται, ὅπου ἐν ταῖς νεωτέραις Εὐρωπ. γλώσσαις φαίνεται περιττόν, πρὸς ἐναργεῖραν παράστασιν τῆς πράξεως. (|| Ἡ δὲ καθομιλ. δὲν θεωρεῖ μὲν περιττὴν τὴν διὰ τῆς μετοχῆς ἐκφραζομένην ἐνέργειαν, ἀλλ' ἐκφίρει αὐτὴν οὐχὶ πλέον διὰ μετοχῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸν συνήθη αὐτῇ τρόπον, ἀναλύουσα τὴν μετοχὴν, οἶον «λαβὼν κύσε χεῖρα» «ἐπῆρε κ' ἐφίλησε τὴν χεῖρα» ω 398, «εἰμὴ ἰγῶ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω» «ἔν δὲν σὲ πιδάσω καί σὲ ἰγῶσω» Β 264, πρβλ. «ἤγε λαβὼν» Φ 36, «ἐτάρυσσε τε λαβὼν καί νησ ἔλθον» «ἐπῆρε τοὺς συντρόφους καί τό πλοῖον καί ἔλθα», παραλαβὼν—ἔλθον, ο 269. Β') Μέσ. ἐπιλαμβάνομαι τινος, «πιδανομαι», μετὰ γεν. «αἰχθῆς» ἀπὸ τῆς σχ., κ 325· μετ' αἰτ. (|| = τῇ ἐνεργ., ἢ μάλλον σημαίνει τὴν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ εὐχαρίστησιν τοῦ ὑποκειμένου, οἶον) «τὸν γε εἴπως δύνατο, λοχυσάμενος λελαβέσθαι» ἂν δυναθῇ νά τὸν ἐνεδρεύσῃ καί νά ἔχῃ τὴν τύχην νά τὸν συλλάβῃ, δ 388.

Λάμω, ὁ (=χάσμα, συγγ. τῶν λαίμος, «λάμια») βασιλεύς τῶν Λαιστρυγόνων, θεμελιωτής

της πόλεως Τηλεπόλου, κ 84, κατά τὸν Εὐστ. καὶ τοὺς ἀρχαίους υἱὸς τοῦ Πασειδῶνος, πρὸλ. Ὁδ. Μεταρ. 14, 23. (Τινὲς τῶν ἀρχ. ἐρμηνεύτων καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Νίσιος θεωροῦσιν οὐκ ὀρθῶς τὴν λ. ὄνομα πόλεως, ἐπομ. τὸ «Λάμου πολίερον» λέγεται ὅτι, ἐν κατὰ τὸ «Ἰλίου πόλιν» Ε 642, «Τροίης πολ. α 2).

ΛΑΜΠΕΤΑΩ, ποι = λήμνη (πρὸλ. περὶ τοῦ τῶ-
που τὸ ναῖω-ναϊετάω, χαίρω-χαϊρετάω) μό-
νον ἐν τῇ ἐπικῇ ἐκτετακ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.
«λαμπετάωντι πυρὶ» Α 104, δ 662.

ΛΑΜΠΕΤΙΔΗΣ, στ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Λαμπιῆς,
οἷος τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ, Γ 447, Ξ 526.

ΛΑΜΠΕΤΙΝ [-.-], ἡ (οἰκίη λαμπρά) θυγ. τοῦ
Ἰλλου ὃ τῆς Νεοίρας, βυθίσουσα μετὰ τῆς σφελισ-
τάς ἀγέλας τοῦ πατρὸς ἐν θρινακίᾳ, μ 132, 375.

ΛΑΜΠΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Τροίᾳ Λαομέ-
δοντος, πατὴρ τοῦ Δολιπός, εἰς τῶν δημογερόν-
των, Γ 447, Ο 526, Υ 238. 2) ὄνομα ἱπποῦ.
ἀ.) τοῦ Ἑκτορος, Θ 458. β.) τῆς Ἥρας, ψ 246.

ΛΑΜΠΡΟΣ, ὁ, ὄν, ὑπερθ. λαμπρότατος, Χ 30
(λάμπω) «λαμπρότα», ἀκτινοβολῶν, στιλ-
πνός, ἐπὶ τε τῶν οὐρανίων σωμάτων, Α 605
κ. ἀ., καὶ ἐπὶ μετάλλου, Ν 432, Π 216 κ. ἀ.
ἐπὶ δὲ «χιτών» τ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.).
—Τὸ οὐδ. ἐνικ. ὡς ἐπὶ. Ε 6, Ν 265 κ. ἀ.

ΛΑΜΠΤΗΡ, ἥρος, ὁ, πυρσός, «φανός, πυρο-
φάνη», Τουρκ. «μασσαλας», τουτέστι μετῴ-
ρος ἐσχάρα, ἐν ᾗ ἐτίθεντο ξηρά ξύλα ἀναμμένα
πρὸς φωτισμόν, Ὁδ. σ 307, 343, τ 63 (ἐνθα
καὶ πρὸς θερμαντὴν χρησιμεύει). Ἐκ τοῦ

λήμνη, μέλ. φωρ. παρ. πρό φωνήεντος δα-
συνομ. λάμψ=ἐλαμπε, λάμπω, φέγγω, στίλ-
βω, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστράπτω, ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ ἐπὶ μετάλλων, Κ 134 κ. πλχ. «πᾶς χαλ-
κὸς λάμψ» ὁ Ἑκτωρ δὴλ., Α 66, Μ 463, «ὄφ-
θαλμῷ οἱ πυρὶ λάμπετον» «φωτίζ· ἐδοῦσαν τὰ
ὀφθαλμοὶ τοῦ καὶ ἀστραπτάν» Ν 474, «αἰγλή
λάμπουσα» Υμ. 32, β.—Συχνόν ὡσαύτως εἶνε
καὶ τὸ μέσ. λάμπωμαι ἐπὶ προσώπων τε καὶ
πραγμάτων, «λάμπωτο θαυρὸς αἰχμῇ» Ζ 319,
«γαλκός» Χ 134, (Ἑκτωρ) «λαμπόμενος πυρὶ,
τεύχεσι» Ο 623, Υ 46, «λαμπόμενη κύρως» Π
72, «δαί» Σ 492, τ 48 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.),
καὶ ἐπὶ τόπων «πεδίον λάμπωτο γαλκῷ» ἡ-
στραπτὸν ἢ πεδίον ἐκ τῶν ὄπλων, Υ 436, «ὅσος
λαμπέσθην» Ο 608, Υ 360, «λάμπωτο φλόξ»
Υ. Ἑρμ. 413.

ΛΑΟΔΑΝ, συχνότερον τὸ Ἰων. καὶ ἐπ. λήον, ὁ
θαμίσ, παρ. λήθεος, Ω 13, μέλ. λήσω, ἀόρ.
β'. ἔλαθον, ἐπικ. λάθον, ὑποτ. ἀναδιπλ. λελάθω.
Μέσ. λανθάνομαι μόνον ἐν τῇ ἀναυτήτῃ παρ.
λανθανόμην, μ 227· συχνότερον τὸ ἐπ. καὶ Ἰων.
λήθωμαι, ὁ μέλ. λήσωμαι ἐν συνθ., γδ. ἐπὶ ΛΑΟ-
ΔΑΝ, ἀόρ. β', ἐλαθόμην καὶ ἐπικ. ἀναδιπλ. α.
λελαθόμην· παρ. λέλασμαι. Ὁ δὲ παρ.
ἐλάνθανον μόνον Ν 724, Θ 93, 532. Α.) Ἑνεργ.

1) [λανθάνω], μένω κρυμμένος καὶ ἀ-

παρτήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχὴν,
μετ' αἰ. Γ 420, Χ 277, «οὐ λήθε Διὸς νόον»
Ο 364. Πολλὰκι συντάσσεται καὶ μετὰ μετοχῆς
προσέτι «οὐ σε λήθω κινόμενος» δὲν σὲ λανθά-
νω δι' κινεῖσθαι, ἐν γνώσει σου κινεῖσθαι, Κ 279,
Ν 273, Θ 93, μ 47 κ. ἀ., ἐνίστε καὶ ἀνευ τῆς
αἰ. ὡς ἐνασσομένης, «βάλλοντες ἐλάνθανον»
(ἐξυπακ. Τρώας) Ν 724· συντάσσ. καὶ μετὰ τοῦ
ὅτι, οἷον «οὐ με λήθεις ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγες» Ω
563.—Πολλὰκι ἡ μετοχὴ «λαθών» εἰς ῥήμά τι
ἀποδιδόμενη δύνανται νὰ μεταφρασθῇ δι' ἐπιβόη-
ματος, λεληθότως, λαθραίως, ἀνεπαίσθη-
τως, κρυφίως, «ἔλτο λαθών» Μ 390, «στῆ
λαθών» Ο 544 κ. ἀ. 2) μεταβ. κάμνω νὰ λη-
σμονήσῃ, μόνον ἐν τῇ ἀναδιπλ. ἀόρ. «ὑφρα
ἔκτορα λελάθῃ δούλων» Ο 60. Πρὸλ. ΕΚΛΑΝ-
ΟΔΑΝ. Β.) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, «λησμο-
νώ» μετὰ γεν. προσώπου τε καὶ πράγματος, Ε
834, α 65 κ. ἀ. συχνή ἡ φρ. «λ. ἀλκῆς, χάρ-
μης» Ν 835, Ρ 759 κ. ἀ., «νόστου, γόλου» ι
97, λ 554 κ. ἀ., «λελασμένος ὅσο' ἐπεπόνθει» ν
92, ἀπολελ. «ἡ λάθῃ» ἢ οὐκ ἐνόησε· ἦτοι ἐλη-
σμόνησε (ὅτι πρότερον εἶχε κατὰ νοῦν νὰ πρά-
ξῃ) ἢ παντάπαι δὲν διενόησεν, ι 537.

ΛΑΞ, ἐπὶρ. διὰ τοῦ ποδός, «μέτ' τὸ ποδά-
ρι» (πατών, «κλωστούν»), Ε 620 κ. ἀ. ρ
233, καὶ πλεοναστ. «λάξ ποδὶ κινῶ» κτυπῶν
διὰ τοῦ ποδός κινῶ, Κ 458, ο 45. (Ὁ Δοιδερλ.
ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἀχρ. ἐλάξω, ἐλαύνω, ἢ
πάντῃ ἀπιθάνω. Πιθανότερα ἡ παρὰ Κουρτίην
ἐτυμολογία, καθ' ἣν τὸ ἐπὶρ. τοῦτο συγγενεὺς
πρὸς τὰς Λατ. λ. calx, calcare, calcare, cal-
ceus, καὶ ὁ μὲν πλήρης αὐτοῦ τύπος ἦτο κλάξ
(κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ κάλξ), προϊόντος δὲ
τοῦ χρόνου ἀφῆρηθη τὸ ἐν ἀρχῇ κ.)—Τῆς Ὁδ.
μόνον ἐνθ. ἀνωτ.

ΛΑΟΓΟΝΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος,
εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθείς, Π
604. 2) υἱὸς τοῦ Βίαντος, Τρώς, Υ 460.

ΛΑΟΔΑΜΑΣ [-.-], ΑΝΤΟΣ, ὁ, κλητ. ΛΑΟΔΑΜΑ,
Θ 441 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Λαοδά-
μαν κατ' ἀναλογίαν τῆς κλητ. τοῦ Αἴα, Θάας,
Κάλχας, πρὸλ. ΠΟΥΑΤΑΔΑΜΑΣ). 1) υἱὸς τοῦ
Ἀντήνορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθείς,
Ο 516. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σχερίας
Ἀλκινόου, πύκτης, Θ 446 εἰ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ [-.-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βελλε-
ροφόντου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Σαρπη-
δόνα, Ἐρπευθή δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ὀργι-
σθεῖσης, Ζ 495 εἰ, 205.

ΛΑΟΔΙΚΗ [-.-], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Πριέ-
μου, γυνὴ τοῦ Ἑλικόνορος, Ζ 252. 2) θυγάτηρ
τοῦ Ἀγαμέμνονος, ι 445, 287 (ἡ παρὰ τοῖς
Τραγικοῖς Ἠλέκτρα ὀνομαζομένη).

ΛΑΟΔΟΚΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος,
Τρώς, Α 87. 2) Ἀχαιοὶς τίς φίλος τοῦ Ἀντι-
λόχου, Ρ 699.

ΛΑΟΟΩ [-.-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου, βασι-

λέως τῶν Αιγέων, μήτηρ τοῦ Λαοκρόνου ἐκ τοῦ Πριάμου, Φ 85, Χ 48.

ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΙΑΔΗΣ [-...υ-], οἱ, ὁ, πατριωνυμικός, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος: ἄ.) ὁ Πριάμος, Γ' 250-β.) ὁ Λάμπρος, Ο 527.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], οὐτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰλίου, πατὴρ τοῦ Τυδώου, Πριάμου, Λάμπου κ. ἄ. βασιλεὺς τῆς Τροίας, Ε 269, Υ 237, Ψ 348. Ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὑπηρετήσαν αὐτῇ μισθώτοι ἐπὶ ἔν ἔτος, ὁ μὲν τειγίσας τὴν Τροίαν, ὁ δὲ ποιμήνας τὰ ποίμνια. Ἀπαιτούμενος δὲ παρ' αὐτῶν τοὺς μισθοὺς, οὐ μόνον κηρεῖται αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς δούλους ἤθελε νὰ πωλήσῃ τοὺς θεοὺς, Φ 444, πρβλ. Η 452. Οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀπηλθον, καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐπέπεψε φθοροποιόν τι θαλάσσιον κῆτος, ὁ δὲ Ἀπόλλων λοιμὸν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν χρησμὸν δὲν ἦτα δυνατόν ἄλλως νὰ ἐξέλθωσιν οἱ θεοί, εἰ μὴ ἂν ἐξετιθέτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰσιόνη εἰς βορὰν τοῦ κήτους, τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἰσιόνην ἀπηλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ δὲ Λαομέδων οὐδ' εἰς τοῦτον ἀπέδωκε τὸν ὑποσχέμεντα μισθόν διὸ ἐκστρατεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Τροίαν καὶ ἐφάνευσεν αὐτόν, Ε 638 ἐξ., Υ 445 πρβλ. ἩΡΑΚΛΗΣ.

ΛΑΟΙ [-υ-], ὁ, ταυτόσημον δὲ ἔξ ὁ πληθ. λαοί, οἱ, παρ' Ὁμ. ἄνθρωποι, πληθεύς, λαός (ὅχι ὅμως εἰς πολιτικὴν σημ.) καὶ μάλιστα ἐν μὲν τῇ ἰλ. ἰδίᾳ: 1) οἱ στρατιώται, πολεμισταί, ἄνδρες, «στρατός, σίγες, ἄνους λαὸν» Δ 76, 90, Ν 495 ὅθεν κατὰ τὸ ἐκείστοτε ἀντιθέμενον, μάστιχα ἐν ἰλ. δ.) πιζοί, τούρναντιον «πιοί» Η 312, Ι 708, Σ 453-β.) ὁ ἡπειρωτικός στρατός ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ναῦς, Ι 424. Ἐν Ὁδ. «λαοί» σπανιότερον «λαός» (οἶον β 41, 84, γ 304, ζ 464, η 60, λ 500, 518, ε 248, ω 630· ἀλλαχθὲ δὲ μόνον ὁ πληθ.) εἶνε 2) τὸ πλῆθος, ὁ λαός, ἀσχετῶς πρὸς τὸν πόλεμον, γ 214 κ. πλχ. (πλὴν τοῦ ε 263, ἐνθα σημαίνει τοὺς πολεμιστάς) ὡσαύτως καὶ Ω 611. Ἰδίως δὲ ἄ.) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρχοντα, β 234, γ 304, λ 136, τ 414 κ. ἄ. β.) ναῦται, ε 248. «λαοί» λέγονται οἱ ὑπηρεταί τοῦ βυρσοδέψου, Ρ 390. «λαοὶ ἀγροῖται» γεωργοί, Α 676.

ΛΑΟΙΣΘΕΣ [-...], οἱ, ἐπ. (λ. αἰώω), ὁ διεγείρων, παροτρύνων, ἐρεθίζων τὸν λαόν (εἰς μάχην), δημεγέρετης ἐπὶ τοῦ Ἄδραως καὶ τῆς Ἐριδος, Ρ 398, Υ 48, τῆς Ἀθηνᾶς, Ν 128, χ 240, τοῦ Ἀπόλλωνος, Υ 79, τοῦ Ἀμφιαράου, ο 244.

ΛΑΟΦΟΡΟΣ [-...], οἱ (λ. φέρω), ὁ φέρων τὸν λαόν, λεωφόρος, «ὁδός» Ο 682†.

ΛΑΠΗΡΗ [-υ-], ἡ, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ λαγίου, λαγών, «λαγγόνι, λαπάρα, λάπα» ἰλ. Γ 359, Ζ 64 κ. ἄ.

ΛΑΠΙΟΙ [-υ-], οἱ, ἄνους ἀρχαῖον καὶ πολεμικὸν περὶ τὸν Ὀλυμπον καὶ τὸ Πήλιον τῆς Θεσ-

σαλίας, γνωστὸν διὰ τὴν πρὸς τοὺς Κενταύρους μάχην τὴν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, Α 266, Μ 428, φ 295 ἐξ.

ΛΑΠΤΩ, νῆρ, [λάπτω, λαψύσσω], ροφῶ, κορ. διὰ τοῦ κοίλου τῆς γλώσσης πίνω, ὅπως οἱ κύνες καὶ αἱ γαλαί, ἐπὶ λύκων «γλώσσησιν ὑδωρ» Π 164†.

ΛΑΡΙΣΑ [-...], ἡ (Πελαγονική λ. σημαίνουσα ἀκρόπολιν), πόλις τῶν ἐν Διολλίδι Πελαγονίων πλησίον τῆς Κύμης, ἡ μετέπειτα Φρικωνίς, Β 844, Ρ 304. (Πρὸ τοῦ Βεγκίρ. ἐγράφετο Λάρισα).

ΛΑΡΝΑΣ, ἀκος, ἡ, κιβώτιος, θήκη, Σ 413, νεκρική θήκη, «κιβώρι», κάλπη, ἐν ᾗ ἐτέθησαν τὰ ὄστα τοῦ Ἑκτορος, ἰλ. Ω 795.

ΛΑΡΟΣ [-υ-], ὁ, θαλάσσιον πτηνὸν «γλάρος», ε 54†.

ΛΑΡΟΣ [-υ-], ὁ, ὅς, ὑπερθετ. ΛΑΡΥΤΑΤΟΣ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΛΑΡΟΤ. β 350, η 608, «νοστήμας», εὐχάριστος, γλυκύς, «δαίμων» Τ 316, «δάριον» μ 283, ε 408, «οἶνος» β 350, «λαρόν οἱ αἵμ' ἀνθρώπου» εἶνε εἰς αὐτὴν (τὴν μυτιάν) ἀγαπητὸν (νοστήμιεταί εἰς) τὸ αἶμα τοῦ ἀνθρώπου, Ρ 572. (Πλυν. ἐκ τοῦ ΛΑΡ-, λαύω, ἀπολαύω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λάω=ἐπιθυμῶ, κυρ. λοιπόν: ἐπιθυμητός).

ΛΑΣΙΑΓΓΙΗ [-υ-], ἡ, ποι. ὁ δασύς, λάσιον, τριχυτὸν ἔχων τὸν αὐχένα, οἰονὶ δασυτράχηλος, ἐπὶ τοῦ ταύρου, Υ. Ἑρμ. 224, τῆς ἀρκτοῦ, Υμ. β, 46.

ΛΑΣΙΟΣ [-υ-], ἰσ, ἰσπ, «δασύς», τριχυτός, «μαλλιαρός», ἐπὶ ἀνθρώπου, «λάσια στήθεα, λάσιον κῆρ» εἰς Ἰνδιδίον ἀνδρείας, τόλμης καὶ διαφιρούσης βίωτης, Α 489, Β 854, Π 545, ἐπὶ προβάτου δασύμαλλος, Ω 426, «γαστήρ» ε 433. (Συγγ. τῆς δασύς).

ΛΑΣΚΗ, ποι. ἀόρ. β'. ἔλακον καὶ ἀναδύε. λάκων, παρακ. λέληκα, μετοχ. λελήκως καὶ ὅηλ. λελάκυθα· μέσ. ἀόρ. β'. λελάκοντο, Υ. Ἑρμ. 445 [πάντων τοῦτων τῶν τύπων ἡ συλλαβὴ λακ ἔχει τὸ α βραχύ], ἡ χω, ἐκπύκτω ἡ χύνω τινα ἢ φωνήν δ.) ἐπὶ ἀφύκων ἡ χω, [ψαφω], κρωτῶ, περὶ πραγμάτων σκληρῶν, κρουόμενων, «χαλκός, ἀσπίς» ε 25, Υ 277, «ὀστία» Ν 616. β.) ἐπὶ ἐμφύκων, ἐν τῇ παρακ. καὶ ἀναδιδλ. ἀόρ. ἐπὶ κρουγῆς ἢ κρωγμῶν τοῦ ἱερακοῦ, κρωζω, κράζω, Χ 444, ἐπὶ κυνῶν, βλακτώ, Υ. Ἑρμ. 445, ἐπὶ τῆς Σκύλλης, μ 85. (||. Α. πεπονημένη, συγγ. τῇ «λακῶ, γλακῶ καὶ τῇ Μακεδ. ἐλακίζω» σκιάζω διὰ τῆς φωνῆς τὰ λωπ, Κορ. Ἀτ. 4, 304, 4, 80, 277, ἐπὶ δὲ τῇ παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις «λαλακιάζω» (ἐκ τοῦ παρακ. λέλακα, ὡς τὸ γρηγορίω ἐκ τοῦ ἐγρηγόρη) = σκάνω, διαβρῆγγυμαι (πρβλ. τὸ «ψαφῶ»), οἶον ἐν τῇ φρ. «λαλάκισα ἀπὸ τὴν διψῶν» = ἔλακισα).

ΛΑΤΗΑΝΙΟ [-υ-], ἡ ἐπ. (λατ=λαεῖν) λαίμω, φάρυγι, ἰλ. Χ 325, Ω 642.

ΛΑΤΗΡ, ἡ, στενὴ ὁδός, στενωπός, διέδρομος. Ἐν Ὁδ. χ 428 εἶνε κατὰ τοὺς πλείους

νιωτέρος ἐρμηνευτὰς στενὴ τις πάροδος ὑπαι-
θρος μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ περιέχοντος αὐ-
τὴν περιόλου, τὸ δὲ «στόμα λαύρης» εἶχ. 437
εἶνε τὸ στόμιον ἐκείνης τῆς παρόδου τὸ εἰς τὴν
αὐλὴν ἐκφέρων. (Κατὰ δὲ τὸν Ἑύχοφ εἶνε στε-
νός τις διάδρομος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ φέρει εἰς τὴν
θύραν τὴν μεταύλου (τὴν μεταξὺ οἰκίας καὶ αὐ-
λῆς), καὶ «στόμα λαύρης» εἶνε τὸ στόμιον τούτου
τοῦ διαδρόμου τὸ ἐκέρων εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ
τῆς μεταύλου θύρας, ἐννοεῖται. Πάντῃ διαφορᾷ
τούτων ὁ Δοιδερλ. νομίζει, ὅτι: παράγων τὴν
λαύρην ἐκ τοῦ εὐαῖνα, ἐννοεῖ τὴν ἀμαξίτον ἢ
ἀμαξήλατον ὁδόν, πρὸς ὁριστήν. — Ἑτυμολο-
γεῖται ἐκ τῆς ῥίζης λαφ-, λαφ-, λαβεῖν, κατὰ
δὲ τὸν ἀνωτέρω Ἑύχοφ ἐκ τοῦ λάω, λεύσσω).

ΛΑΦΙΣΣΑ (λάπτω), καταβρόφω, καταπίνω,
«αἷμα καὶ ἔγκρατα» ἐπὶ λέοντος. Ἰλ. Α 176, Ρ
64, Σ 583 (ἔνθα τὸ γ'. δυν. τοῦ παρατατικ.
εἶνε λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ λαφύσσετην, ἴδ.
ΤΕΙΧΗ).

ΛΑΪΕ [ν.], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔλαχε, ἴδ. ΛΑΥΧΛΗΝ.

ΛΑΪΕΙΑ, ἡ, ι 416, κ 509 (κατὰ τὸν Ἀρισταρ-
χον), ὡς ἐπὶ θ. τῆς «νήσου, ἀκτῆς» κατὰ τὸν
Σχολ., τὸν Ἀπολλών. ἢ τὸ ΜΕ, ὅτινες παρά-
γουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ΛΑΧΛΗΝ, «εὐγεως ἢ εὐσκα-
φος» μαλακὴν γῆν ἔχουσα. Ὁ δὲ Νίσιος
σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ ΛΑΪΗΝ, ΛΑΪΑΝΟΝ ἐρ-
μηνεύει: δασεῖα, λοχυμώδης, κατὰφυτος
ὑψώσεως καὶ ὁ Ἀμείν. ἢ Φαίσις. Ὁ δὲ Εὐστάθ.
θεωρεῖ τὴν λ. ἀποκοκομένην ἐκ τοῦ ἑλάχεια
κατὰ τὸν Ζηνοδοτὸν (συμφωνοῦντος καὶ τοῦ
Βεκκ. ἐν τῇ Β') καὶ ἔγραψε «νήσος ἔπειτ' ἐλά-
χεια» καὶ «ἀκτὴ τ' ἐλάχεια» μικρὰ νῆσοι καὶ
μικρὰ παραλία, πρὸς ἑλλάχεια. Τίλος ὁ Δοιδερλ.
ἐρμηνεύει τὴν «λάχεια» ταπεινὴν, χθαμα-
λήν ἐκ τινος ἀγγ. ῥ. λέγω.

ΛΑΪΗΝ, ἡ, τριχῶσις, «μαλλιά», γυνὸς,
«γυνούδι», ἐπὶ τοῦ πρωτοφοῦς γενείου, λ 320,
ἐπὶ τῆς σπανότερης κόμης τοῦ Θεραίου, Β 219,
ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς
χλαίνης, Κ 434. (Κατὰ τὸν Λόβεκκ. συγγενὴς
ὅχι τῇ ἀχυνῇ, ἀλλὰ τῇ ληνος, Ιαπα, ἢ καὶ τῇ
Μακιδ. «λάνος», ἴδ. Φίλις. Γ'. 210). Ἐκ τούτου

ΛΑΪΗΝΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, «δασύς», δασύθρις,
«μαλλιαρὸς», «Φῆρες, στήθεα» (τὰ τοῦ Ἡ-
φαίστου) Β 743, Σ 415, «δέρμα σὺς» Ι 548,
«δραφός» πυκνὴ, καλαμοστεφής ἢ «καλαμωτή»
ἀροφή, Ω 451.

ΛΑΧΝΟΣ, δ=ΛΑΧΝΗ, ι 445 †.

4. ΛΑΝ [ν.], (ἀρχαία ἐπικ. λ. ἴσως ἐκ τῆς ῥί-
ζης λαφ-, εἰς ἣς καὶ τὸ ἀπο-λαύω, καὶ τὸ
λαφ-έναι) λαφράνω, «πιάνω», μόνον ἐν τοῖς
ἔξῃς δυσὶ χωρίοις: «κῶων ἔχεν ἑλλόν ἀσπαίρον-
τα λάων» ὁ κῶων συλλαμβάνων (ἢ συλλαβῶν)
ἐκράτει, ὃ ἢ ἐκράτει σφιγντά, ἀσπαίροντα νε-
βρόν, τ 229, καὶ εἶχ. 230 «ὡς ὁ μὲν λάε νε-
βρόν ἀπάγγων» ἐκράτει σφιγντά ἢ ἐπνιγε. Ταῦ-
τα κατὰ τὸν Λόβεκκ. Ὁ δὲ Κούρτιος ἀποδέχε-

ται τὴν τοῦ Ἀριστάρχου ἐρμηνείαν: ἀπολασ-
στικῶς ἔχω, ἀπολαυστικῶς ἐσθίω. (Ἄλ-
λοι δὲ ὑπάρχουσι τὰ ἀνωτ. χωρία εἰς τὸ ἐπόμε-
νον λάν, βλέπω, προσβλέπω. Ὁ δὲ Δοιδερλ.
κατὰ τι σχόλ. καὶ τὸν Πούχ. ἐρμηνεύει: ὑλα-
κτώ, θεωρεῖ λοιπόν τὸ ῥ. τοῦτο ὡς θέμα τοῦ
λάσκω, λακέω, λαλῶ κ. ἄ.).

2. ΛΑΝ [ν.] (θέμα τοῦ λεύσσω), βλέπω, μόνον
ἐν τῇ «οὐδὲ κεν αὐτὸν αἰετός ὁ ὕ λάνων ἐσκέφα-
το» Τ. Ἑρμ. 360. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει
κράζων, κρώζων, πρὸς τὸ Χ 444.

ΛΕΒΗΣ, ΗΤΟΣ, ὁ (λείβω), λέβης, «λεβέτις»
(ἀ.) σκευὸς μετάλλινον μαγειρικόν, «κακκάδι»
(Τουρκ.). «τέντζερες, καζάνι», (Ἰταλ.) «κατα-
ρόλα», Φ 362 κ. ἄ. μ 237. Πολλὰκι μετὰ τοῦ
τρίποδος ὡς ὄπρον ἢ ἄθλον, Ι 423, 265, Ψ 259,
267, Ω 233, ν 14 κ. ἄ., πρὸς τριποῖταις (ῥ.) ἐν
τῇ Ὁδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νικητῆρ, λεκάνη, ἐν ᾗ
ἐνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ γινώματος καὶ κατὰ
τὴν θυσίαν (πρὸς. ΠΕΡΙΝΩ), καὶ ἤτις ἦτο πολ-
λάκι ἀργυρὰ καὶ ἐντέχνως τετορειμένη, α 437,
γ 440 κ. ἄ. Ἐγρησήμεος δὲ καὶ εἰς ποδολουσίαν
καὶ ἦτο συνήθως χαλκῇ, τ 386, 469.

ΛΕΓΩ, μέλ. λέξω, ἀόρ. λέξα, μέσ. μέλ. λέξο-
μαι, μέσ. ἀόρ. ἐλεῖσθαι, ἐπικ. συγκομ. ἀόρ.
ἐλέγμαι, γ'. ἐν. ἐλεκτο, καὶ ἀναού. λέκτο, προσ.
λέξω, Ω 650, υ 320, καὶ λέξεο, Ι 617, τ 598,
καθ. ἀόρ. ἄ. ἐλέχθην. Οἱ τόποι οὗτοι ἀνάγονται
εἰς δύο διαφορὰς θεματικὰς ῥίζας, τὰς ἑξῆς:

1.) Εἰς τὴν ῥίζ. ΛΕΧ-, μόνον ἐπικῶς. Α') Ἐ-
νεργ. κατακλίνω, «πλαγιάζω», τινά, μόνον
ἐν τῇ ἐνεργ. ἀόρ. ἄ., Ω 635 μεταφ. κοιμίζω,
ἀποκοιμίζω, «Διὸς νόον» Ξ 252. Β') Μέσ.
κατακλινόμαι, «πλαγιάζω», ἐξαπλῶνομαι,
στρώνομαι. Ἰδίας ἄ.) ἵνα κοιμηθῶ, Ξ 350,
δ 443, 453 κ. ἄ. «λέξασθαι ὑπνῶ» κοιμάσθαι,
Δ 434, η 349, «εἰς εὐνήν» ρ 402, τ 595. ῥ.)
[αὐλιζομαι], στρατοπεδεύω, «παρὰ τάφρον»
Ι 67, «περὶ ἄστου» Θ 519 (ἢ τοῦτο τὸ χωρ. καὶ
τὸ Β 425 ὑπάγει, ὁρθῶς νομίζω, ὁ Φαίσις εἰς
τὴν ἑτέραν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. συλλέγομαι).
ἔτι δὲ καθῆμαι ἀργός, Β 435.

Η.) Εἰς τὴν ῥίζ. ΛΕΓ-, οἱ ἐνεργ. τόποι, πλὴν ἐν
τῇ σημ. 2, ῥ.), καὶ πάντες οἱ μέσοι μόνον ἐπικ.

Α') Ἐνεργ. συλλέγω, συναθροίζω, «συνά-
ζω, μαζεύω». 1) κυρ. «έντα» Α 755, «ἄτα»
Ψ 239, 252, ω 72, «αἰμασις» α 359, ω 224.

2) τροπ. ἄ) συλλέγω ἢ τάσσω εἰς ἐν, εἰς μίαν
τάξιν, ὃ ἢ καταλέγω, κατατάσσω, συγκατα-
ριθμῶ, «ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κῆτεσι» δ 452.
Ὅθεν παθ. «ἐλέγθην μετὰ τοῖσι» Γ 188, Ν 276.
ῥ.) ἀπαριθμῶ, λέγω τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου,
ἐπομ. ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, περιγράφω,
ε 5, λ 374 κ. ἄ. ἐντεθεν «λέγω», μόνον ἐν τῇ
«ὀνειδέειν» Β 222. Β') Μίσ. 1) συλλέ-
γομαι, ὃ ἢ. ἄ.) συλλέγω ἢ μαυτῶ, κυρ. «ἐύ-
λα» Θ 507, 547. ῥ.) μεταφ. ἐκλέγω, «δια-
λέγω» χάριν ἑμαυτοῦ, «δοῦδεκα λέξαιτο καὶ

ρους· Φ 27, «ἄνδρας ἀρίστους» ω 408· (|| γ') συλλέγομαι, συναθροίζομαι, Β 425, Θ 549· δ') συγκαταλέγομαι, συναριθμοῦμαι, «ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην» ι 335· τὰ δὲ «λέκτο ἀριθμὸν» ἡριθμήσας καθ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, δ 454. 2) διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ τίνος, μετ' αὐτ. «μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα» δὲ μὴ διμύλωμεν περὶ τούτου πλέον, δὲ παύσωμεν διαλεγόμενοι περὶ τούτου, Ν 292, Υ 244, γ 240, υ 296· ὡσαύτως ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνοδότος· καὶ ἐν τῇ Β 435, ἐνθα ἀπὸ τοῦ Οὐλοφίου μέχρι Βεκκ., ὅστις ἐν τῇ Β' ἀποκατέστησε τὴν Ζηνοδοτείου γραφήν, ἀνεγίνωσκετο κατὰ τὸν Ἀριστάρχον· «μηκέτι νῦν δὴ· ὅ· αὐθι λεγόμεθα» τοῦτέστιν ἀπολελυμ· δὲ μὴ διαλεγόμεθα πλέον, δὲ διακόψωμεν πλέον τὸν διάλογον· «τί σε γρή ταῦτα λέγεσθαι;» τίς ἢ χρεῖα νῦν διμύλῃς περὶ τούτων; Ν 275.

ΛΕΙΑΙΝΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λεαίνω (λεῖος), μέλ. λεϊανέω, ἀόρ. ἀ. ἐλεῖναι, κάμνω τι λεῖον, ἀμαλόν, ἐξομαλίζω, «ισάζω», Δ 444, «κέλευθον» Ἰσοπέδω, Ο 264, «χορὸν» θ 260.

ΛΕΙΒΑ, ἀόρ. ἀ. ἐλεῖψα, «σταζῶ, σταλάζω», (δύλγον κατ' ὄλιγον), «χύνω», «θάκρω» Ν 88, 638, Σ 32, ε 84, ο 86 κ. ἀ. ἴδιος· σπείδω, τουτέστι χύνω εἰς τιμὴν θεοῦ τίνος, «οἶνόν τινα» Ζ 266, Κ 579, Γ 432, καὶ ἄνευ τῆς δοτ. Α 463 κ. ἀ., «ρίθου» μ 364, ἢ καὶ ἄνευ τῆς αὐτ. μόνον «λεῖθω τινί», Η 484, ε 432 (ἐνθα ὁμοῦ παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω)· ἐν δὲ καὶ ἀπολελυμ. Ω 285. Πρβλ. καὶ ΚΙΒΑ. Ἐκ τούτου

ΛΕΙΜΩΝ, ὄνομα τόπος κάθυγρος καὶ χλοερὸς, «λεῖθαδόν», Β 464, δ 605 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΛΕΙΜΩΝΕΚΕ, ἐπικ. ἐπὶ β., ἐκ τοῦ λεῖμῶνος, Ω 454 γ.

ΛΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ψιλός, ἐπὶ τοῦ κορυμῶς τῆς λεύκης, Δ 484· ἐπὶ δὲ τόπων ὁμαλός, Ἰσόπεδος, «ταῖο», «ἰσπόδρομος, πεδίον, ὁδός», Ψ 330, 359, κ 403, «ἄροσις» ἀγρός Ἰσόπεδος, ι 434, καὶ μετὰ γεν. «χωρὸς λεῖτος, πετράων» ψιλός, γυμνός πετρώων, ε 443, «ποιεῖν λετα θεμελίαι» Μ 30.

ΛΕΙΟΣΕΙ, ἴδ. ΛΕΩΝ.

ΛΕΙΠΗ, μέλ. λείπω, ἀόρ. β'. ἔλιπον, παρακ. λείποιμ, μέσ. ἀόρ. β'. ἐλιπόμην (μὲ παθ. σημασ.), παθ. παρακ. λείεμαι, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐλείφην, γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἐλείφην ἀντὶ τοῦ ἐλείφθησαν, Ὑ. Ἑρμ. 495, παθ. ἀόριστ. β'. ἐλίπην (ἴδ. ἐν τέλει), παθ. μέλ. λελείφωμαι, Ω 742.

Λ' Ἑνεργ. 4) «ἀφίνω», καταλείπω, φεύγω τι, ἀπομακρύνομαι, ἀπέρχομαι ἀπὸ τίνος ἢ ἐκ τίνος προσώπου, πράγματος ἢ τόπου, «θάλαμον, Ἑλλάδα» κ. ἀ., «λείπω φῶς ἡλείοιο», ὅ ἐ. ἀπαθνήσκω, Σ 44, «τὸν λίπε θυμός, αἰὼν, ψυχῇ» Δ 470, Ε 685, 696 κ. ἀ., «λίπε ὅστιά θυμός» Π 743, καὶ περὶ βούς, γ 455, καὶ μόνον «ψυχῇ λείπει» ἐνυπακ. τὸ «ὅστιά» ε 434· ὡσαύτως αὐτόθι ε. 243 «πάντα λείλοιπε» ἔμ-

πακ. τὸ «ἔμ», πάντα μὲ ἀφήκαν, πάντων ἐκέρθησαν (τίνες δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ λείλοιπεν ἀμεταδῶτως, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὴν Ὀμ. χρῆσιν), «σκόπελον οὐποτε κύματα λείπει» πάντοτε τὸν κυποῦν τὰ κύματα, Β 396· β'.) κατα(ἀπα)-λείπω, ἀφίνω ὀπίσω μου, ἐγκαταλείπω, τινά, Δ 484, ν 403 κ. ἀ., Β 722 ἔξ. γ') καταλείπω, τί τινι, κληροδοτῶ, «ἀφίνω» «σκηπτρὸν Θυέστη» Β 406. 2) ἐγκαταλείπω, τοῦτέστιν ἐν κινδόνους καταλείπω, Η 368. 3) ἀντροπ. ἐπιλείπω, «ἔλιπον ἰοὶ ἄνακτα» τὰ βέλῃ ἐπὶ λίπον τὸν βασιλέα, «τοῦ ἔλειψαν», χ 449. β'.) Παθ. ἡ ὁ μέσ. ἀόρ. β'. 4) καταλείπομαι, ἀφίνομαι ἢ μένω ὀπίσω, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, Β 700, Κ 256 κ. ἀ., «μετόπισθε ἢ κατόπισθε λ.» Χ 334, φ 446. Ὅθεν β'.) ὑπολείπομαι, εἰμαι ὑπόλαπτος, «μένω», «τρίτῃ ἐτι μοῖρα λείλειται» Κ 253· ἴδιως ἐπιζῶ, Μ 14, δ 495, καὶ μέλιτος ἐπὶ τέκνων ἀποθανόντων πατέρων, γ 496, «ἐπὶ κτεάτεσσιν λιπίσθαι» ἵνα μείνῃ (κληρονόμος) ἐπὶ τῶν κτημάτων, Ε 454. 2) ἀπολείπομαι, ὑστερῶ, «μένω ὀπίσω», «ἀπὸ τίνος» μακρὰν τινος, Ι 437, 445· ἴδιως δὲ ἐν σταδιοδρομίᾳ, Ψ 407, θ 425, μετὰ γεν. προσώπου, οὐ τίνος ὑστερῶ, Ψ 523, 529 (ὅπου τὸ «δουρὸς ἐρωτῆς» σημαίνει τὸ μέτρον τῆς ὑπερήξεως, ὅπως τὸ ἄνωτ. «ἐς ἀσκούρα»)· ὅθεν «λελειμμένος οἶων» ὑστερας τῶν προσώτων, ι 448, «οἶος ἀπ' ἄλλων», Ὑμ. Ἀφρ. 76.—Ἐν τῇ Π 507 «ἐπὶ λίπον (Δωρ. ἡ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλίπηνσαν) ἄρματ' ἀνάκτων» ἐπειδὴ τὰ ἄρματα ἐλείφθησαν, ἡρημώθησαν τῶν ἀνάκτων, τῶν δεσποτῶν, ἢ γραφῇ λίπον εἶνε ἀνάγκῃς τοῦ Ἀριστάρχου, ἢν παρέλαβον εἰς τὸ καίμενον ὁ Οὐλόφιος ἡ ὁ Σπύρτινος. Ἡ δὲ πρότερον συνήθε γραφῇ λίπον, ἢν ἀποκατέστησαν ὁ Βέκκ., Δινδάρφιος καὶ ἄλλοι, εἶνε ἀνάγκῃς τοῦ Ζηνοδότου, παρέχουσα τὴν ἐξῆς ἑρμηνείαν· ἀρ' οὐ κατέλιπον τὰ ἄρματα τῶν ἀνάκτων (οἱ ἱπποὶ) ἀποσπασθέντες ἀπ' αὐτῶν. Ἀμφοτέραι ἀπὶ ἑρμηνείαι ἔχουσι τὰ ἀντιμαχόμενα, (|| μάλιστα δὲ ἡ ἑτέρα, ἢ κατὰ Ζηνοδότον. Ἡ δὲ ἑτέρα νομίζω ὅτι καὶ ἀλλοχρὸς νοστέ. Ἐκ τῆς ἐν στίχ. 374 γραφῆς διεφθάρη οὐ μόνον τὸ βῆμα, ἀλλὰ καὶ ἡ γεν. ἀνάκτων ἀντὶ τῆς γραπτῆς ἀνακτος, ὅλ. τοῦ Σαρπηδότος, αὐτοῦ, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω, οὐχὶ δὲ ἡ τοῦ Ἡνίοχου, περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος).

ΛΕΙΡΙΔΕΙΣ [·ω·], ΕΞΕΛ, ΕΩ, κρίνει· ἐδής, κρίν· νόχρους, μόνον μεταφορ. «χρῆς» ἔρμα, «ἀσπραν, ὅαν τὸ κρίνω», ἢ τρυφερὸν, ἀπαλόν, Ν 830, «ῥφ» φωνὴ τρυφερά, λεπτὴ, ἐπὶ τῆς τοῦ τέτιγος φωνῆς, Γ 452. Ἐκ τού.

ΛΕΙΡΙΩΝ, τὸ κρίνω, ἴδιως τὸ λευκὸν κρίνω, Ὑ. Δῆμ. 427. (Κατὰ τὸν Ἀδελφικὸν ἐκ τοῦ λειρῶς = λεπτῶς. || Τὴν λ. δέδεικται ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ ὑποχωριστικῇ τύπῃ «λουλοῦσθαι», ὅ ἐ. λελείδω, Λατ. liliūm, ἴδ. Κορ. Ἀττ. Β', 225).

*ΛΕΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἴδ. ΛΗΣΤΟΣ.

*ΛΕΙΣΤΗΝΗΡ, ὄρος, ὁ (λείχω, ἀνὴρ), οἰονεὶ Λειχοῦδης ἢ Λειχοῦρης, κωμ. ὄνομα μυῶς, Βατρ. 205, 219.

*ΛΕΙΚΟΜΙΑΝ, ἡ (λείχω, μύλη), οἰονεὶ Μολογλείφα, ἡ ἐν τῇ μύλῃ γλείφουσα τὸ ἄλευρον, κωμικ. ὄνομα μυῶς ἐν τῇ Βατρ. 29.

*ΛΕΙΚΟΠΙΝΑΣ [-...], ἀκος, ὁ (λείχω, πίναξ), οἰονεὶ Πίνακογλείφης, κωμικ. ὄνομα μυῶς ἐν τῇ Βατρ. 400, 233.

ΛΕΙΩΔΗΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνοπος, μάντις ἔς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὃν ὁ Ὀδυσσεύς ἐφόνευσεν καὶ περ ἀγρόμενον διὰ τὰς ἀδικίας τῶν λοιπῶν μνηστήρων, φ 444, γ 340.

ΛΕΙΠΗΡΙΤΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίσθαντος, *Λαχίος ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ρ 344. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθύνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ε 242, γ 294.

ΛΕΙΩΝ, ἴδ. ΛΕΩΝ.

ΛΕΚΤΟ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔλεκτο, ἴδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΚΤΟΝ, τό, ἀκρωτήριον τῆς Τρωικῆς παραλάας εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης, ἀπέναντι τῆς Λέσδου, σήμερον Τουρκ. Βαδζ, Ε 284. (Τὸ ἐν *Γ. Ἀπ. 247 εἶνε παρεφθαρμένη γραφή, ἀντ' ἧς ὁ μὲν Ἰγνεν γράφει Λεῦκος, ὁ δὲ Ἑρμάννος Δύγκος, πιθανώτατα δὲ ὁ Βασομ. Λάκμος, ὁ, ὅρος μεταξύ Θεσσαλίας, Ἡπείρου καὶ Μακεδονίας, τὰ νῦν Ζυγός, οὐ μακρὰν τοῦ Μετσόδου).

ΛΕΚΤΡΟΝ, τό (λέγω I), κοίτη, κλίνη, ἐνικ. ε 437, τ 516, ψ 32, *λέκτροιο θεομός, ἴδ. ΘΕΙΜΟΣ, τ 269· συνηθέτερον πληθ. Χ 503, θ 337 κ. α. — Ἐπὶρ. ΛΕΚΤΡΟΝΑΕ, *λέναι· ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, ψ 254, *λέκτρονδε τραπέσιον ἐωνθέοντε, ἴδ. ΤΡΕΠΠ.

ΛΕΛΑΒΕΣΑΙ, ΛΕΛΑΒΗΣΙ, ἴδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ΛΕΛΑΘΩ, ΛΕΛΑΘΩΝΤΟ, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΩ.

ΛΕΛΑΘΟΝΤΟ, ΛΕΛΑΘΙΑ, ἴδ. ΛΑΛΕΩ.

ΛΕΛΑΞΑΙ, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΩ.

ΛΕΛΑΞΗΤΕ, ΛΕΛΑΞΗΣΙ, ἴδ. ΛΑΓΓΑΝΩ.

ΛΕΛΕΓΕΙ, οἱ, ἔθνος ἀρχαῖον καὶ πολὺ ἐκτεταμένον, πολλοὶν πλανητικῶν ἢ μόνιμον βίον διὰ γον, φιλοπόλεμον καὶ ζῶν ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς ἔλθοντες. Διοικημένοι ἐπὶ πολλὸν χρόνον κατὰ τὰς νήσους καὶ τὰς παραλάας μάλιστα τῆς Ἑλλάδος, τέλος φαίνεται ἀποκατεστημένοι ἐπὶ τῆς ὀπτικῆς καὶ μεσημβρινῆς παραλάας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ δὴ ἔτι κατὰ τὰ νότια τῆς Τροίας περὶ τὴν Πήδασον καὶ Λυρνησσόν, ἀντικρὺ τῆς Λέσδου, Κ 429, Γ 96, Φ 83. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις φαίνεται ὅτι, πλην τινῶν μικρῶν λειψάνων, συνεχωρεύθη μετὰ τῶν Ἰσχυρῶν περιαικούων ἔθνων καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸν μῦθον κατέγονται ἀπὸ μυθικοῦ τινοῦ βασιλέως Λέλεγος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιθύης (Παυσ. 4, 44, 4. 3, 42, 5), ὅστις κατὰ τινὰς μὲν κατέκει ἐν Λακεδαίμονι, κατ' ἄλλους δὲ ἐν Μεγάρῳ καὶ Λευκαδίᾳ. Ἐπάρχει ἔτι γνώμη, καθ' ἣν θεωροῦνται Πελαγονικὸν ἔθνος, πρὸς

οὗς ὅμως κατὰ τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτήρα φαίνονται παντάπασιν ἀνόμοιοι.

ΛΕΛΗΚΩ, ἴδ. ΛΑΛΕΩ.

ΛΕΛΙΗΜΑΙ [-...], ἀρχαῖος ἐπικ. παρακτῆ. με σημασίαν ἐνεστώτος, ὀρέγομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ *λελιημένος· ὀρεγόμενος, ἐπιθυμῶν, ὀργῶν πρὸς τι, μετὰ γεν. *Ἰλ. Μ 406, Π 552, ἔτι μετὰ τοῦ *ὄφρα· Δ 465, Ε 690. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχ. λιλᾶσμαι, πρὸς τὸ λιλᾶσμαι, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ λελιημαι, ἀνάγεται δὲ εἰς τὴν ρίζ. λᾶ-, λᾶω-λᾶω=θέλω).

ΛΕΛΟΓΚΑ, ἴδ. ΛΑΓΓΑΝΩ.

ΛΕΞΕΟ καὶ ΛΕΞΟ, ἴδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΟΝΤΕΪΣ, ἴδ. ΛΕΩΝ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κορώνου, Λαπίθης καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης, ἐκατράτευσας μετὰ 40 νηῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 745, Μ 430, 488, Ψ 841.

ΛΕΠΑΛΑΝΟΝ, τό, ποιητ., συνήθως πληθ., κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τὸν Σχολ. ἱμάντες πλατεῖς, στηθιαῖοι, περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὑποζυγίων περιτιθέμενοι καὶ συνάπτοντες αὐτὸν πρὸς τὸν ζυγόν, ζυγόλωρα, *ζυγόλουρα, χάμουρα. Ἐκαστος τῶν ἱππῶν εἶχε τοιοῦτους ἱμάντας δύο, οἵτινες ὑπὸ τὸν λαχὸν συνήπτοντο ἔτι συνεδόντο πρὸς ἀλλήλους, Ε 730, Τ 393.

ΛΕΠΑΛΑΚΟΣ [-...], ἔμ, ἔον, ποιητ. λεπτός, *λεπτοῦτσινος, ἀδύνατος, *φωνή, Σ 571 τ. Ἐκ τοῦ

ΛΕΠΤΟΣ, ἡ, ὄν (λέπω), κυρ. ἐκλεπτισμένος, *ξεφλουδισμένος, ὅσον ἐπὶ τῶν ἀλωνιζομένων κριθῶν *λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πάσσ' ἐρμύκων· ἐξελεπίσθησαν, ἐξεφλουδίσθησαν, Γ 497 (ἐνθα ὅμως ἄλλοι ἐννοοῦντες τὴν τριδομένην ἢ πατομένην καλάμην ἐρμηνεύουσι τὸ *λέπτ' ἐγένοντο· *ἐγένοντο λιανὰ, ἐλιανίσθησαν, συνετρίβησαν)· ἐπομ. *λεπτός, φιλός, *μῆρινθος· φιλή κλωστή, Ψ 854, *ἀράχνια· θ 280, *χαλκός, βινὸς βούς· Γ 275 ἔξ. (ἐνθα κεῖται τὸ ὑπερθετ. -ότατος, -οτάτη), *κονή· Ψ 506· ὅθεν ἐπὶ ὑπερβάσεων· ἀδύνατος· Σ 595, *εἴματα· Χ 510, *ιστός· ε 95, *φάρος· ε 231 κ. α. Ἐν γένει μικρός, στενός, *εἰσίθυ· στενὴ εἴσοδος, ζ 264· μεταφ. *μῆτις· ἀδύνατος, ἀσθενής, Κ 226, Ψ 590.

*ΛΕΠΤΟΓΥΓΗΣ, ἔξ, ἐπικ. (λεπτε. ἔργον), *λεπτοκακαυμένος, *λεπτοφάντος, *ἔσθιος, *Γμ. 34, 44.

*ΛΕΠΤΡΟΝ [-...] τό (λέπος), φλοιός, *πσέφλι, φλοῦδά, *καρούσι, Βατρ. 434.

ΛΕΠΩ, ἀόρ. ἔλεψα, ἀπολεπίξω, ἀποκόπτω, *φύλλα· Α 235 τ.

ΛΕΨΕΩΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἔμ-προσθεν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, σήμερον συνεκδοχικ. Μυτιλήνη, Ω 544, γ 469. Ἐκ τοῦτου 1) ἐπὶρ. ΛΕΨΘΕΝ ἐκ τῆς Λέσδου, Ι 664. 2) ΛΕΨΙΣ, ἴδ. ἡ, Λεσβιακή, *Λεσβίς (ἐξοπακ. γυναῖκα), Ι 429.

ΛΕΣΧΗ, ἡ (λέγω), κυρ. ἡ συνομιλία, συνδιά-

λίξις, ἔπειτα ὁ τόπος, ἔνθα πρὸς τοιαύτας συνομιλίας, καὶ διατριβὰς συνήρχοντο οἱ ἄρτοι καὶ φυγόπονοι ἄνθρωποι, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερινὸν καπηλῆστον, καφεπωλῆστον, σ 329 f.

ΛΕΥΓΑΛΕΟΣ [-...], ἐπ., ἐόν, ἐπικ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀθλίος, δυστυχής· α.) ἐπὶ προσώπων «πτωχός» π 273, ρ 202, «λευγαλέοι ἐπύοντο» δ 61· β.) ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων «θάνατος» ἐλεεινός, ὅλ. ἄσφοδς, Φ 284, ε 312, ἢ ὁ δὲ ἀγχοῦνης (ἀντιθέτως πρὸς τὸν φυσικόν) ἢ ἐκ μεταγχαλίας (πρὸλ. λ 202) ο 359, «πόλεμος, δαί· ἀετοδάκρυτος, πολυπενθής, Ν 97, Ξ 387, «κῆδεα, ἄλγεα» ο 399, υ 203, «ἔπει· ὁλέθρια, Υ 409· ὡσαύτως «φρένες» Ι 419, (Συγγ. τῷ λυγρός, λοιγός καὶ τῷ Λατ. lug-er, lug-ubris). Ἐκ τούτου

ΛΕΥΓΑΛΕΟΣ [-...], ἐπὶρ. οἰκτρῶς, ἀθλίως, Ν 723 f.

ΛΕΥΚΑΙΝΟ (λευκός), «λευκαίνω, ἀσπρίζω», «ὑδὼρ ἱλάττειν» κάμνω ὅλ. νὰ ἀφρίζῃ, μ 172 f.

ΛΕΥΚΑΪΣ, ἄος, ἡ, «πέτρα», οἰονεῖ Λευκόπετρα, ἢ Λευκός βράχος, ω 44, μυθευόμενός τις βράχος παρὰ τὸν Ἰλκεανόν, ὃν ὁ ποιητὴς ἐφανταζέται ἐνταῦθεν τοῦ Ἰλκεανού, ἐντός ἄρα τῆς ἐπικρατείας τοῦ φωτός, διὸ καὶ ἡ «Λευκὰς πέτρα» λέγεται οὕτως, οἰονεῖ φωτεινὴ, φαινή, περιλαμπρομένη, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πέραν σκότος τοῦ Ἀδου. Κατ' ἄλλους δὲ ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν «λευκὸν ὄρεων» τῶν τεθνεώτων. Πρὸς τὸν Λευκάταν τὸ ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκάδος (Ἀγ. Μάρκος) ἢ παρ' Ὁμ. Λευκὰς οὐδὲν ἔχει τὸ κοινόν.

ΛΕΥΚΑΣΙΩΣ, ἰδος, ὁ, ἡ, λευκὴν ἔχων ἀσπίς, ἐπὶ τοῦ Ἀμφιπόδου, Χ 294 f.

ΛΕΥΚΙΠΠΗ, ἡ, μία τῶν Ὀικεανίδων, Υ. Δήμ. 418.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, Ἡλέτος, ἑραστὴς τοῦ Ἀσφνης, Υ. Ἀπ. 212.

ΛΕΥΚΟΕΝ, ἡ, τούτῃσι λευκὴ θεά, ὄνομα τῆς Ἰνός, τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ἥτις μεταναστάθη οὕτως, ἀφ' οὗ συγκατελέγη εἰς τοὺς ἐναλλοῦς θεούς, ε 334. Διότι καταδικασμένη ὑπὸ τοῦ μαινομένου ἀνδρός τῆς Ἀθάμαντος, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, βασιλεύουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην, ἀπὸ τῆς Μολυριδὸς πέτρας τῆς ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πρὸλ. Ἀπολλοδ. 3, 4, 2.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, ὅς (2 λέως, λεύσσω, Λατ. luc-), συγκρ. ΛΕΥΚΟΤΕΡΟΣ, σ 496, «λευκός, ἀσπρός» α.) λαμπρός, στιλπνός, «λευκὸν (κρήνημονον) ἤλιος ὥς» Ξ 485, «ἀγλή» ζ 45, «λίθος» Ψ 268, «ὑδὼρ· διαυγές, Υ 282, ε 70, «λίθοι» γ 408 (ἴδ. ΛΕΥΚΑΡΗ), «γαλήνη» σπιδουσα ὡς κάτοπτρον, κ 94. Ἰδίως «πόλις, κάρηνα, ὁδόντες» πλχ. τῆς Ἰλ. β.) συνήθως ἐπὶ χρώματι, λευκότερος εἰς διαφόρους βαθμούς, «λευκότεροι χιόνος» (ἴπποι) Κ 437, «γάλα» Ε 902, ι 246, «κρετ.» Υ 496, «ὄστιά» α 161, «ἀλφίτα» Α 640, «χρῶς» Α 573, «φῆρος» Σ 333, «ἱστία»

ι 77 κ. ἄ. τ., «λευκοὶ κονισάλη» ἄσπροι ἀπὸ τὸν κονιορτόν, Ε 503.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, Δ 494. 2) ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, Υ. Ἀπ. 217. (Κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰάγην ἀντὶ τοῦ Λεκτόν· ἴδ. ὅμ. ταύτην τὴν λ.).

ΛΕΥΚΟΪΤΑΝ [-...], ἄνος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὸν χιτῶνα, λευκοφόρος, μόνον «ἦπαρ» τὸ ὑπὸ τοῦ λευκοῦ ἐπιπλοῦ περιετλημένον, Βατρ. 37.

ΛΕΥΚΟΛΑΕΝΟΣ, ὅς, ποι., λευκὰς ὠλένας ἔχουσα, λευκοβραχίον, ἐπὶ τοῦ τῆς Ἡρας Α 56 κ. πλχ. τῆς Ἰλ., τῆς Ἑλένης Γ 421, τῆς Ἀνδρομάχης Ζ 371, τῆς Ναυσικάας ζ 101, 186, τῆς Ἀρήτης η 233· ἔτι δὲ καὶ μίας «ἀμφιπόλου» ζ 239, α 198, καὶ τῶν «θμῶν» ε 60.

ΛΕΥΡΟΣ, ὁ, ὅς, ποι. (λεῖος), ἀμαλός, «χῶρος» η 423 f. (Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ λαφ-, λάω=περιλαμβάνω, περιέχω, καὶ ἐρμηνεύουσι περιεκτικός, εὐρύς, ὅπερ βεβαίως ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν μετ' Ὁμ. ποιητῶν μάλλον ἀρμόζει παρὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν).

ΛΕΥΡΩ, ποι. (2 λέως, λευκ-ός, Λατ. luc-), «βλέπω, κοιτάζω», ἀπολιμν. «πρόσω καὶ ὀπίσω» βλέπει ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ὅ ἐστιν συνετός, Γ 440, «ἐπὶ πάντων, ἐς γαίαν» Ε 771, ι 466, μετ' εἰπ. Α 420, Π 70, 427, ζ 457, ψ 124.

ΛΕΥΡΟΠΟΙΗΣ, ὅς, ὁ, καὶ ὀθλ. ΛΕΥΡΟΠΟΙΗ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ αἰ. λευροποιήν (λέχος, ποίη), ἔχων πᾶν (χόρταν) τοσοῦτον βαλεῖαν, ὥστε νὰ χρησιμεύῃ ὡς λέχος, εὐνή, παῦδης, ποηφάρης, ἐπὶ τοῦ πατρὸς Δωιποῦ, Ἰλ. Α 384, καὶ τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσόυ καὶ Ὀρχηστεοῦ, Β 697, Υ. Ἀπ. 224, Υ. Ἑρμ. 88.

ΛΕΥΣΟΣ, ὅς, τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (λέξ-, λέγω Ι). 4) κοίτη, κλίνη, στρωμνὴ, κρεβάτι, Ὁμ. πλχ., οὐ μόνον ἐνικ. ἀλλὰ ἔ. πληθ. ἐπὶ τῇ σήμασις τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τῆς κοίτης, εὐνῆς, τοῦ στρώματος, Γ 394, α 440, Σ 233, 352, α 366, δ 730 κ. ἄ., η 340, ψ 479 (ἔνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «εὐνῆς»). Ἰδίως α.) ἡ συζυγικὴ κοίτη, Γ 444, Θ 291, Ο 39, θ 269· ὅθεν συνουσία, ἐν ταῖς σιμυλογικαῖς φράσεσι, «λέχος παρσύνει, λέχος ἀντίαν» Α 34, γ 403 (ἔνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «εὐνῆς» εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν· ὡσαύτως καὶ η 347)· β.) τὸ «μακροκρεβάσιον», ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ νεκρός, Σ 233, Γ 424, Ο 589 κ. ἄ. — Ἐπὶρ. ΛΕΥΣΟΣ εἰς τὴν κλίνην, Γ 447.

ΛΕΩΝ, ὄντος, ὁ, δυν. πληθ. ἐπ. λείωσι, λείων, «λεοντάρι», Γ 23, Ζ 481 κ. ἄ., πολλάκις λαμβάνεται εἰς τὰς παραιομύθους τῶν ἡρώων, ὡς καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης «σὺν λεοντάρι», Ε 299, 782, ζ 430 κ. ἄ. Ἀπαξ μόνον τίθεται τὸ ἀρσενικὸν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ λείαινα, αἶον «Ζεὺς σὺ λείοντα γυναικί ὄηκε» λέγει ἡ Ἡρα πρὸς τὴν Ἀρσινην, εἰς τὰ βέλη τῆς ὁποίας ἀπεδίδετο ὁ

αφηνίδιος θάνατος τῶν γυναικῶν, Φ 483. (|| Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ καθολοίᾳ. ὁμιλοῦντες περὶ γυναικῶς λέγοντες, ὅταν ἡ περιστάσις τὸ καλὸν, „σὺν λύκῳ εἶνε“ καὶ ὅχι „σὺν λύκαινᾳ“ διότι ἐν ταῖς παρομοιώσεσιν ἔχομεν χρεῖαν ὅχι τοῦ γένους, ἀλλ' ἐν γένει τῶν ἰδιότητων τοῦ ζώου, τῶν ὁποίων ὁ συνήθης παραστάτης εἶνε τὸ ἀρσενικόν).

Λήγω, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα, ἐπικ. λήξα. 1) ἀμετάβ. παύω, καταπαύω, „τελειῶναι“, ἀπολεῖν. Φ 248, „ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι“ εἰς ἐσένα θὰ τελειώσω καὶ ἀπὸ ἐσένα θ' ἀρχίσω, ὅ ἐ. πρὸς σὲ μάλιστα θὰ ἀποταθῶ, μὲ ἐσένα θὰ ἔχω νὰ κάμω, I 97. Συντάσσεται ἀ.) μετὰ γεν. πράγματος • χόλοις, ἐρίδαι, φόνους, χοροτο, ἀπατάων • A 224, 349, Γ 394, Z 407, v 294 κ. ἀ. β.) μετὰ μετοχ. • λήγων αἰδῶν • παύω τοὺς νὰ ψάλλω, I 194, 0 87, • ἐναρίζων • Φ 224, Γ. Ἄπ. 177. 2) μεταβ. μόνον ποι., ἀ.) καταπαύω τι, ὅ ἐ. κάμνω τι νὰ παύσῃ, κατευνάζω, καταστέλλω, • μένος • N 424, Φ 305. β.) τί τινος, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τινος, • λήγειν χεῖρας φόνου • ἀπέχω (τὰς χεῖρας μου) ἀπὸ τοῦ φόνου, γ. 63. (Κατ' ἀρχὰς ταύτων πρὸς τὸ λέγω I, κατευνάζω).

Λήγη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ, γυνὴ τοῦ Τυνδάρεω, ἐκ μὲν τοῦ Διὸς, συνελθόντος μετ' αὐτῆς ὑπὸ μορφήν κύνων, μήτηρ τῆς Ἑλένης, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, λ 298, ἐκ δὲ τοῦ Τυνδάρεω μήτηρ τῆς Κλυταιμνήστρας.

ΛΗΘΑΝΑ [-ω-], ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ΛΑΝΘΑΝΑ, ἐν τμήσει, ἴδ. ἐκΛΗΘΑΝΑ.

Ληοι, ἡ (λήθη), λήθη, „λησημονησία“, B 33 f.

Λήσος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν Πηλασγῶν ἐν Λαρίσσει, B 843, P 288.

Λήσις, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ.

Ληίσ, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ, ἡ, ἰδίως ἐπικ. τύπος τοῦ θηλ. τοῦ ΛΗΛΙΟΣ (λήϊς), ἡ αἰχμάλωτος, Γ 193 f.

Ληιβότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ΛΗΙΒΟΤΥΡ (λήϊον, βόσκω), ἡ βόσκουσα, („τρώγουσα“) τὰ σπαρτά, καταστρεπτική, • σὺς • σ 29 f.

Ληίζομαι, ἀποθ. (λήϊς), μέλ. ληίσσομαι, ἀόρ. ἀ. ληισάμην, γ'. ἐνικ. ἐπικ. ληίσσατο, ληηλατώ, ληητεύω, αἰχμάλωτιζώ, λαφυραγωγῶ, ἐπὶ προσώπων • τινά • Σ 28, α 398, καὶ ἐπὶ πραγμάτων • τί •, φ 357.

Λήϊον [-ω-], τό, „πρωράφι, σπαρτόν“, ἀγρός, B 147, ι 434.

Ληίς, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ, ἡ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΛΕΙΑ (λαF-, λᾶω), λεία, λάφυρα, εἴτε ἀνθρώποι ἢ ζῷα εἶνε τὰ αἰχμαλωτιζόμενα, I 438, 280, γ 106 κ. ἀ., εἴτε πράγματα, κ 44, • ληίδα πολλήν • λάφυρα πολλὰ, A 677, M 7.

Ληίστη, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ, ἡ, ἐπικ. (ληίζομαι), ληστής, λαφυραγωγός, ἰδίως πειρατής, *Οδ. γ 73, ι 254, ρ 425. Ὡς ἐπιθετον • ληιστήρσιν Ταφίοισιν • π 426. — Π ληστής καὶ πειρατής ἰδιω-

ρεῖτο ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ὅχι τι αἰσχρόν, πρὸλ. Θουκ. Α' 5.

*ΛΗΙΣΤΗΣ, οἴ, ὁ = ΛΗΙΣΤΗΡ, Γμ. 6, 7.

ΛΗΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. (ληίζομαι), καὶ κατὰ συστολὴν ΛΕΙΣΤΟΣ, αἰχμάλωτος, ληστειοεῖς, • βόες • I 406, ἡ ληστειότης, δυνάμενος νὰ ληστεύῃ, • ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθοιεν οὕτω λαίστη, υ50' ἐλετή •, I 408, πρὸλ. ἔλετο.

ΛΗΙΣΤΗΡ, ὄρος, ἐπικ. = ΛΗΙΣΤΗΡ, ο 427 f.

Ληΐτις, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ, ἡ (λήϊς), οἰονεὶ λαφυροδοτίας, ἡ τὴν ληηλασίαν ἐκπορεύουσα ἢ βοηθοῦσα, ἐπὶ θ. τῆς Ἀθηνᾶς, K 460 f.

Ληΐτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρώωνος, ἀρχηγός τῶν Βωιωτῶν ἐν Τροίᾳ, B 494, Z 35, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος τραφεῖς, P 604.

Ληΐτοπος [-ω-], ἡ, ἐλαιόδοχον ἀγγετον, „λαδικό, βοτῶ“, *Οδ. ζ 79, 245. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συνηγορίαν ἐκ τοῦ ἐλάκυθος, ὅ ἐ. ἐλαιόκυθος, οἰονεὶ κεύθουσα τὸ ἔλαιον κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ληκῆω).

*ΛΗΛΑΝΤΟΝ ΠΕΛΙΔΙΟΝ, εὐφορος πεδῖος ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Εὐβοίας μεταξὺ Χαλκίδος ἢ Ἐρετρίας παρὰ τὸν ποταμὸν Λήλαντον, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς καὶ μεταλλεῖα αἰδήρου, Γ. Ἄπ. 220.

Λημνος, ἡ, νῆσος πρὸς βορρᾶν τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Θρακικῆς παραλίας, ἐπὶ Ὁμ. ἔχουσα ἴσως καὶ πόλιν ὀνόμαζον, • Λημνος, πόλις Θύαντος • Σ 230, πρὸλ. καὶ 284. Ἐνεκα τοῦ Ἡφαίστειου ὄρους Μοσούγλου ἐθεωρεῖτο ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου. Τὴν σήμερον λέγεται ὡσαύτως „Λήμνος“ καὶ Τουρκ. Σταλιμενέ, A 593, B 722, 0 283.

*ΛΗΝΟΣ, ἡ καὶ ὁ, „σκάφη, γοῦρνα“, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς πότισιν τῶν κτηνῶν, „ποτίστρα“, Γ. Ἐρμ. 104.

*ΛΗΝΙΜΕΡΕΤΟΣ, ὄν, ποι. κυρ. ὁ λανθάνων τοὺς βροτούς, διαφεύγων α' τῶν τὴν προσοχὴν, ἀπατεῖν, κλέπτει, μόνον Γ. Ἐρμ. 339.

Ληΐα, ληΐομαι, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΑ.

*ΛΗΤΟΪΣΜΕ, οἴ, ὁ, υἱὸς τῆς Λητοῦς, ὁ Ἀπόλλων, Γ. Ἐρμ. 458, 253.

Λητά, οἴς, ἡ, κλ. Λητοῖ, Λατ. Latona, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνοιο Κόλου καὶ τῆς Φωβῆς, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, A 9, λ 348. Θεραπεύει τὰς πληγὰς τοῦ Αἰνείου, E 447. Πορευομένη δὲ εἰς τοὺς Δελφούς παραδίδεται καθ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ Τιτυοῦ, λ 580. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀλάομαι, ἀλήτης κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λήθη).

ΛΙΑΖΟΜΑΙ, ποιητ., ἰδίως ἱπικ., ἀποθ. μὲ παθ. ἀόρ. ἐλίσθη καὶ ἀναψ. λιάσθη. 1) ἐκτρέπομαι, παρεκκλίνω, „παραινεῖσθαι“, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπολεῖ. • ὑπαίθα • O 520, Φ 255, • διὸρο λιάσθη • ἐνταῦθα ὑπεχώρησας, X 42. Ὡσαύτως ἢ • νόσφι λιάσθη • A 349, A 80 κ. ἀ.,

μετά προθέσεως, ὅσον «ἐκ ποταμοῦ, ἀπὸ ποταμοῦ» ε 462, Ψ 234, μετὰ μόνης γεν. Φ 255. «ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζεται κύμα» πῆρε αὐτῶν ὑπερχωρεῖ τὸ κύμα, Ω 96, «λιάσθη ἐς πνοιάς ἀνέμου» (τὸ εἰδωλόν) ἐξηφανίσθη, ἐγενεῖν ἄφαντον εἰς τὸν αἶρα, δ 838. 2) κλίνω πρὸς τὰ κάτω, «γέροντι», ἐπομ. πίπτω, καταπίπτω, Γ 418, «προτὶ γαίῃ» Γ 420, «πρηνὴς ἐλιάσθη» Ο 543, «περὰ λιασθεν» (Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλιάσθησαν), κατέπεσαν, παρέλυσαν τὰ περὰ, ἐπὶ τῆς ἀποθηνοσύνης περιστορᾶς, Ψ 879.—Τῆς 'Οδ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΛΙΑΡΟΣ [~], ἡ, ὄν, ἐπικ. (χλαινῶ, λαίνῳ); ὑπόθερμος, «χλιαρός, χλιός» «αἶμα, ὕδωρ» Δ 477, 830, 846, Χ 449, ω 45, «οὐρος» εὐκραΐας, ε 268. Μεταφ. ἡπιοσ, γλυκύς, εὐάρεστος, «ὑπνος» Ε 164. ('Ο Δοιδερλ. ἀποδοκιμάζων τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, παράγει τὴν λ. κατ' ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ λαῖν).

ΛΙΒΗΝ [~], ἡ, Λιδύα, παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Λιγυρίας χώρα μέχρι τοῦ Ὀκεανοῦ, 'Οδ. δ 85, ε 295.

ΛΙΓΑ [~], ἐπ. ἐπὶ λ. ἐκ τοῦ λιγύς ἀντὶ τοῦ λιγία, λιγέως, λιγυρώς, δέξωφώνως, «κωκύω» Τ 284, δ 259, θ 527 κ. ἀ. «αἰδῶ» κ 254.

ΛΙΓΑΙΝΑ [~] (λιγύς), φωνάζω ὁδῶς, μεγαλοφώνως κηρύσσω, διαλαλῶ, ἐπὶ κηρύκων, Α 685 φ.

ΛΙΓΓΑ, ἀρ. ἀναοῖ. λιγέ, «βοῦζων», βομβῶ, Δ 125 φ. (Πεποιημένη λ., τινὲς δὲ παράγουσι τὸ ρ. ἐκ τοῦ ἄχρ. λίζω, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.).

ΛΙΓΓΗΝ ἐπὶ λ. ἐπιπολαίως, ἀπροσβίως, «ῥώδερα» «βάλλω χεῖρα» χ 278 φ. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἄχρ. λίζω=θίγω, ἐγγίζω κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λείζω=γελίω, ἀντὶ τοῦ λειχάδην).

ΛΙΓΓΕΣ, ἐπὶ λ. ἐκ τοῦ λιγέ, ὅπ. ἴδε.

ΛΙΓΥΜΟΛΗΟΣ [~], ὄν, λιγέως μέλπων ἢ ψάλλων, ὑψίφωνος ψάλτης, «Νόμφαι» Γμ. 18, 49.

ΛΙΓΥΠΝΕΙΩΝ [~], ὄντος, ὁ, ἐπικ. ὁ λιγέως πνέων, συρίζων, «ἀήτης» δ 567 φ.

ΛΙΓΥΠΝΟΙΟΣ [~], ὄν, ἐπ. (λιγ. πνοή)=ΛΙΓΥΠΝΕΙΩΝ, μόνον Γ. 'Απ. 28.

ΛΙΓΥΡΟΣ [~], ἡ, ὄν, λιγυρός, δέξω, συρίζων, «βοῦζων» περὶ ἀνέμου, Ε 526, Ν 390, Ψ 215, ἐπὶ τῆς μάστιγος, Α 532, ἐπὶ τοῦ ὀϊστοῦ κελδοήματος τῶν πτηνῶν, Ε 290. «αἰοδῇ» τὸ τῶν Σειρήνων λιγυρὸν ᾄσμα, μ 44, 183. Κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ

ΛΙΓΥΣ [~], ΛΙΓΓΕΙΑ, ΛΙΓΓΕ, ποι., λιγυρός, ἐπὶ παντός ὀϊστοῦ καὶ ἀπερραστικοῦ τόνου, «ψηλῆς φωνῆς». 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον ἀνέμου, συρίζων, Ν 334, γ 176 κ. ἀ., φόρμιγγος, δέξωφονος, Ι 186, ο 67, 261, Χ 332 κ. ἀ. 2) ἐπὶ ἐμφύκων, δέξωφονος, ὑψίφωνος, ὅσον ἐπὶ τῶν Μουσῶν, ω 62, Γμ. 13, 3. Ἰδίως «λ. ἀγορητής» βροντώδης, εὐχλωτος ῥήτωρ, οἷος ὁ Νέ-

στωρ, Α 248, υ 274 κ. ἀ.—Ἐπὶ λ. λιγέως, «λιγέως φασγ.» συρίζει (ὁ ἀνεμῶς), Ψ 218, «λ. ἀγορεύω» μεγαλοφώνως, βροντωδῶς (κατ' ἄλλους δὲ ἐντόνως, δεινῶς) ὁμιλῶ, Γ 214. Ἰδίως «λ. κλαίω» κλ. δυνατὰ, θρηνῶ, Τ β, κ 204 κ. ἀ.—(Ἀντὶ τοῦ ἀνωμαλοῦ τρισμοῦ τοῦ θηλ. λιγεία, τονίζει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὁμαλῶς λιγεία).

ΛΙΓΥΦΟΟΓΓΟΣ [~], ὄν, ποι. δέξωφονος, μεγαλοφώνος, ἐπὶ λ. τῶν κηρύκων, Β 50, Ι 40 κ. ἀ., τῆς δὲ 'Οδ. μόνον θ 6.

ΛΙΓΥΦΩΝΟΣ [~], ὄν, ποι. (λιγ. φωνή), δέξωφονος, δέξωφονος, «ἐταίρη» λέγεται ἡ κιθάρα, Γ. Ἐρμ. 478, «ἄρπη» ὁδῶς κρύψουσα, Τ 350 φ.

ΛΙΖΑ, ἴδ. ΛΙΓΓΑ.

ΛΙΗΝ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ λίαν, ἐπὶ λ. 1) πολὺ, παραπολὺ, περισσῶς, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ δέον, ἀντὶ τοῦ μετέπειτα ἄγαν, μετὰ ῥημ. καὶ ἐπὶ λ. «λίην μαίνεται» Ζ 100, πρβλ. 486, «λίην γὰρ μέγα εἶπες» γ 227, «νήπιός εἰς λίην τόσον» εἰσαι τόσον πολὺ νήπιος, δ 374, ν 421 κ. ἀ. «μήτι λίην προκαλίζου» μὴ προκαλεῖς τόσον πολὺ, τόσον θρασέως, σ 25. (Ἡ. Ἐν τῇ καθομικῇ. ἐκπαράζει τὸ «λίην» ὡς καὶ τὸ τοῦ πεζοῦ λόγου «πάνυ» διὰ τῆς προθ. Παρά, ἥτις τονίζεται τότε παρά, ὅσον, μὴ παρά προκαλῆς), σφόδρα, «οὐ τι λίην» Ν 284, Ε 368 «οὐδὲ λίην λυπρὴ» ν 243, «λίην γὰρ κατὰ κόσμον αἰδεῖται», πολὺ κατὰ τάξιν, «πολὺ καθῶς πρέπει», θ 489, «οὐδέ τι λίην αὐτῶν νῦν νῦν» καὶ δὲν εἶνε τόσον πολὺ χωρὶς ὄνομα, ἀδελφεῖ, ν 238, πρβλ. σ 405. 2) Πολλὰκις τίθεται ἐν ἄρχῃ τῆς προτάσεως ἐμφαντικῶς τὸ «καὶ λίην» ἀντὶ τοῦ καὶ μάλα τῶν Ἀττικῶν, πολὺ μάλιστα, βεβαίως, ὡς εἰς θπαντος, «καὶ λίην οὕτως γε μένος θυμὸν τ' ὀλέσειν» βεβαίως (εἰς θπαντος) οὕτως ἤθελεν ἀπολέσει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωὴν του, θ 358, «καὶ λίην σε οὔτε εἰρωμαι οὔτε μεταλλῶ» οὐδέποτε βεβαίως πρότερον οὔτε κτλ Α 553, «καὶ λίην κενός γε εἰκότι κείται ὀλέθρῳ» εἰς πολὺ μάλιστα πρόποντα (δίκαιον) ὀλέθρον κείται ἐκεῖνος, σ 46, πρβλ. γ 203, ε 477, λ 181, ν 393, π 37 κ. ἀ. (Τινὲς ἐρμηνεύουσι τὴν σημασίαν ταύτην τῶν μυθίων παραδεχόμενοι τὸ ὑπερβατὸν σχῆμα, ὅσον ἐν τῇ σ 46 ἔνευ ὑπερβάσεως θά ἦτο: κείνος γε κείται ὀλέθρῳ καὶ λίην εἰκότι Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ὑπερβάσις καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἐρμηνεία δὲν ἀρμυρίζει πανταχοῦ, ὅσον ἐν τῇ Α 553, θ 358, Τ 408 κ. ἀ. Ὅρθοτέρως εἶνε ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ναίγλασθα, ἐπὶ πλὴν τῆς ἐν αὐτοῖς ὑπαρχούσης ἐπιτακτικῆς δυνάμεως, σημαίνουσι καὶ ὅτι ὁ λέγων αὐτὰ πράττει κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὸ θέλημα ἑαυτοῦ τινός.—Τὸ εἰς τῶν 42 χωρίων, ἐνθα τὸ «λίην» εὐρίσκειται παρ' Ὁμ., ἐν μὲν τοῖς 32 εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τοῖς 10 βραχὺ ἐν τοῖς ἑξῆς συνδυασμοῖς: ἄλλὰ λ. Ζ 486, Ι 229, π 243, «οὐτι λ.» Ε 368, ψ 175, «οὐδὲ λ.» ν 243, «μήτι λ.» σ 20, «μήτ' ἄρ τι λ.» φ 289. Ἐν δὲ «ἐξίνα λ. τόσον» δ 371 καὶ «κενός γε

λ. = ν 421. Πιο ανώτερον λοιπόν ότι το ι εἶνε ψῶσι μακρόν, συσσελλόμενον ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ ὅτι ἐν ἄρσει μὲν μακρόν ἐν θέσει δὲ βραχύ, πρὸς ὃ φανερώς ἀντιμάχεται ὅτε συνδυασμός «καὶ λίην» ἐν ἀρχῇ στίχου καὶ τὰ η 231, ο 406, π 86. Ὁ δὲ Σπίτζενερς θεωρεῖ αὐτὰ ἀπλῶς διγρονὸν ἐκαστοτε ὑπεῖκον εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

ΛΙΘΑΣ, ΑΚΟΞ, ὁ, ἡ, ποι. (λίθος), «πέτρα» ε 415 †, λιθώδης, ἡτοι ἡ τραχεῖα, σκληρά, (|| «κατὰ τὸν Εὐστ. ἡ πολλὰς προβολὰς ὀείας εἶχον λιθιδίων ἐκρήματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα»).

ΛΙΘΑΞ [~], ΛΙΘΑΣ, ἡ, ποι.=λίθος, «πέτρα, βράχος», Ὁδ. ε 36, ψ 493 (|| Πρβλ. τὸ τῆς Εὐδοκίης ἀκρωτ. «Λιθάδα», (τὸ ἀρχαῖον Κήναιον), ὅπερ ὁρθότερον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸν ποιητικόν ταύτην τύπον, ἢ παρὰ τὰς Λιθάδας νήσους, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ Μελετίου ἀνομασίας τοῦ ἀκρωτηρίου «Κάδα-Λιθάρι»).

ΛΙΘΕΑΣ [~], Μ, ΟΝ (λίθος), λίθινος, «πέτρινος», μόνον Ψ 202, ν 407.

ΛΙΘΟΦΕΙΚΟΣ [~], ποι. (λ. ρινός), οἶσται λιθόφεικος, σκληρότερος, λιθοσκεπής, ἐπίθ, τῆς χιλιώνης, Γ. Ἐρμ. 48.

ΛΙΘΟΣ [~], ὁ, ἀλλά καὶ ἡ, ἐν τῇ Μ 287 καὶ τ 494. 4) «πέτρα, λιθάρι», Π 212 κ. πλχ. «ξεστός» «πελεκητὴ πέτρα» πρὸς οἰκοδομήν, Ζ 244 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ λιθίνων ἰδωλίων, Σ 504, γ 406. Ἰδίως δὲ οἱ κατὰ γῆς λίθοι, δι' ὧν λιθοβολοῦσιν ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, Η 164 κ. πλχ. ἔτι δὲ τὸ ἴδιον ἐν τῇ καθομ. «λιθάρι», ὁ λίθινος δίσκος ὁ κατὰ τοὺς ἀγῶνας συνήθης, θ 490 ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀναισθητοῦ, Δ 510, ψ 103, καὶ τοῦ στερεοῦ, τ 494, «λαοὺς λίθους ποίησε» εἰς λίθους μετέβαλεν, Ω 644 (|| συμβολικῶς εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος κατὰ τὸν Φαῖσιν). δ.) ὁ βράχος, γ 296, ν 456. (Παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ θηλ. ἡ λίθος σημαίνει τὸν πολυτίμον λίθον, τὸ «πετραδί»).

ΛΙΚΜΑΛΗ (λικμός=λικνον) διὰ τοῦ λικμητήρος καθαρίζω τὸν στίον, «λιχμίζω», «καρπὸν» Ε 500 †. Ἐκ τούτου

ΛΙΚΜΗΤΗΡ, ἄρσε, ὁ, «τὸ λιχμητήρι», Ν 590 †.

ΛΙΚΝΟΣ, τὸ, «κούνια» καὶ «σπρμανίτσα» (|| ὅπερ δὲν εἶνε Σλαβικόν, ὥς τινες ἐκάσαν, ἀλλὰ ὑποκοριστικ. τοῦ ἀρχαίου σάλμανον, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ρίζαν σλα-, εἰς τῆς σάλος, σαλεύω κ. ἀ. πολλά· θά ἦτο λοιπὸν τὸ σάλμανον ὄργανον ἢ μέσον, δι' οὗ σαλεύουσι, τουτέστι κουνοῦσι τὰ βρέφη. Π δὲ ἐναλλαγὴ τοῦ λ καὶ ρ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ ἀδερφό, Ἀρδανίτης, σάρπη κ. ἀ. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις λέγεται «βουβάδι», ἴσως κατὰ παραφθοράν ἀντὶ τοῦ βουβάρι, οὐχὶ βεβαίως ὁμωνύμως τῇ ζώῃ, ἀλλὰ παρὰ τὸ βουβάζω (ἐκ τοῦ «βουβός»=βωδός)=κατασιγάζω, οἰονεὶ κατασιγαστήριον).

Ἦτο δὲ τὸ παλαι πθανῶς πλεκτόν, Γ. Ἐρμ. 21, 63 κ. ἀ.

ΛΙΚΡΙΦΙΣ [~], ἐπίρ. ἐπ. πλαγίως, πρὸς τὰ πλάγια, «ἀσσω» μόνον Ξ 463 καὶ τ 451. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λίξ=λίγξ=πλάγιος κατὰ τὸν Ἡσυχ. (|| ὅθεν τῆς καθομιλ. «τὰ λίγγια» τὰ πλάγια τοῦ λαμποῦ, Κορ. Ἀτ. 4, 294) καὶ τοῦ ῥίπτω· κυρ. λοιπὸν σημ. μὲ ἕνα ῥίψμιον εἰς τὰ πλάγια, || κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους εἶνα παράγωγον ἐκ τοῦ ἀγρ. λίκριφος, ὅπερ συγγ. τῇ λέχρις, λέχρις, λικροί, λοξός, Λατ. liquus, liquis, obliquus, ἐν οἷς ἅπασιν ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ πλαγίου, ἐγκαρσίου).

ΛΙΚΡΙΜΝΙΟΣ [~], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρώωνος καὶ τῆς Μιδείας, θετοῦ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Τληπόλεμου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, Β 663.

ΛΙΛΑΙΑ [~], ἡ, πόλ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τινος τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ, Β 523.

ΛΙΛΑΙΑΜΑΙ, ἀποθ. ἐπικ. (μετ' ἀνασθ. ἐκ τοῦ λάω, λῶ) μόνον κατ' ἐνστά. καὶ παρὰτ. ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι. ἀ.) συνήθ. μετ' ἀπαφρ. Ξ 331, Γ 76, ν 27 κ. ἀ., ἴδιως «λίλαια μὲνη πόσιν εἶναι» ἐπιθυμοῦσα νά ᾔνε σύζυγός τῆς, α 15, ι 30 κ. ἀ. τίθεται καὶ ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, οἶον τοῦ δόρατος, Φ 168, πρβλ. Α 574, Ο 317. δ.) μετὰ γεν. «πολέμοιο» Γ 433, «βίοτοιο» μ 328, ν 536, «όδοιο» α 345, «δόροιο» ν 34 (πρβλ. ΛΕΛΑΙΜΑΙ).

ΛΙΜΝΗ [~], ἡ, ἐκαστ. ὁ, δοτ. πλθ. ἐπ. λιμένες-σι, Ψ 745, ἀλλά καὶ λιμῆσιν, Μ 284, λιμῆν, «λιμνῶνας», καὶ ἐν γένει κόλπος, Α 432, β 391 κ. πλχ. «λιμένες θαλάσσης» ε 448, 440, πρβλ. ὄρηος.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. (Συγγ. τῇ λίμνη, λευμῶν, λείδω).

ΛΙΜΝΗ, ἡ (λιμ-, λείδω). ἀ.) «λιμνη» «Βοι-δής; Γυαίη, Κηφισίς» Β 744, 865, Ε 709. β.) τὸ ἐκ πλημμύρας ποταμοῦ λιμνάζον ὕδωρ, τέναγος, ἔλος, «βάλτος» Φ 347. γ.) ἡ θάλασσα ἡ περιεκελισμένη ἐν κόλπῳ ἢ μετὰς νήσων, Φ 21, 32, Ω 79, «περικαλλής» γ 4. (Ὁ Νίτσης ἐν μὲν τῇ τελευταίῃ χωρίῳ ἐρμηνεύει τὴν «λίμνην» τὸ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ὕδωρ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τοῖς εἰς τὴν γ.) σημασίαν ὑπαγομμένοις πορθμῶν, διότι βεβαίως ἐν αὐτοῖς ὁ λόγος εἶνε περὶ τῶν παρὰ τὰς Αἰγὰς καὶ μετὰς Ἰμβροῦ καὶ Τενέδου πορθμῶν· ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιλέγουσιν ἄλλοι ὅτι ἡ τοιαύτη θεμελιώδης σημ. μόνον συγχωρητὴ δύναται νά ᾔνε ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἀλλ' οὐδαμῶς κατ' ἀνάγκην ἐξ αὐτῶν συναγεται. Ὁρθότερον λοιπὸν ἡ «λίμνη» σημαίνει ἐν μὲν τοῖς λοιποῖς χωρίοις τὴν θάλασσαν (ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 365 καὶ παρὰ τοῖς Τραγικ. πολλάνκι), ἐν δὲ τῇ γ 4 τὸν Ὀκεανόν, καθ' ὃ καὶ οἱ ἀρχ. γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσιν. Ἀνυπόστατος εἶνε καὶ τοῦ Οὔροσσίου ἡ γνώμη ὅτι ἐν τῇ γ 4 ἐννοεῖται ἡ λίμνη ἡ ἐν τῇ Αἰσχυλείῳ ἀποσπάσματι

202 Έρμ. *χαλκοκέραυνός τε παρ' Ὀκεανῷ λίμνη κτλ.)*.

*ΛΙΜΝΟΧΑΡΗΣ [-], έξ. γυν. έος (λ. χαίρω), ό έν ταις λίμναις (βάλτοις) χαίρων, έπίθ. βατράχου έν τῇ Βατρ. 12.

*ΛΙΜΝΟΧΑΡΙΣ [-], ό, οίοντι Φιλόλιμνος, κύρ. όνομα βατράχου έν τῇ Βατρ. 216.

ΛΙΜΝΟΡΕΙΑ, ή, θυγ. τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδας, Σ 44.

ΛΙΜΟΣ [-], ό, πεύνα, σιτοδεία, T 166, δ 369 κ. α. τῆς Ὁδ. Θηλυκόν εύρίσκεται έν τῇ T. Δήμ. 312, κατὰ τοὺς Γραμματικούς Δωρικῶς. (||. Έν τῇ καθολογίᾳ εύρίσκεται λ. τῆς αὐτῆς ρίζης, ή „λίμα“, ἀλλά σημαίνει τὴν βουλίαν ή ἀδυσπραγίαν).

ΛΙΝΔΟΣ, ή, πόλις τῆς Ρόδου ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, καί σήμερον Λίνδος, Η 656.

ΛΙΝΘΟΡΗΜΗ [-], ηκος, ό, ἔχων, φερὼν λινοὺς θώρακα, έπίθ. τοῦ Ἀζαντα· τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδύσεως καί τοῦ Ἀμφίου, μόνον B 529, 830.

ΛΙΝΘΟΣ [-], τό, κατ' ἀρχαίαν τὸ φυσίον, τό „λινθάρτι“, έπειτα πᾶν έτι έξ αὐτοῦ κατασκευάζεσθαι· ὅθεν έ·), „κλωστή λινῆ, νῆμα, κανέπι, σπάγος“ (Ιταλ.), ιδίως ή ὀρμιὰ, „ὀρμιδα, πετονιά“ τῶν αἰώνων, Η 108· τροπικ. τό νῆμα τῆς ζωῆς, τό ὑπὸ τῶν Μοιρῶν κλωθόμενον, T 128, Ω 210, η 498· έ·) τό θλίπτου τῶν αἰώνων, E 487· γ·) βρασμά λινού, „λινό“ (πενί), ν 73, 118, περί σινδόνας „λινόιο ἔστων“ τό λεπτότατον λινόον βρασμά, I 664 (βλ. λατος). Ὁ πληθ. έν τῇ T. Ἀπ. 104.

ΛΙΝΟΣ, ό, τό τοῦ Λίνου ἔσμα, δημοτικόν τι ἔσμα ἀρχαίων, „λινον έ' ὑπὸ καλόν ἄειδεν“ ὠρατα συγχρόνως· ἔβαλλε τὸν λινον, τό ἔσμα δηλ. (ό πατε), ή κατ' ἄλλους συνάπτονται τό „καλόν“ μετὰ τοῦ „λινον“· ὠρατον ἔσμα (ή τό ὠρατον ἔσμα) συγχρόνως· ἔβαλλεν (ό πατε), Σ 570. Περὶ τοῦ εἶδους τοῦτου τοῦ ἔσματος, ὡς καί περὶ τοῦ Λίνου τοῦ έν αὐτῷ ἔδομένου, οὐδέν σχεδόν βέβαιον ἔτάχεται έξ ὧων ήμιν οἱ ἀρχατοί παρέδωκαν (ἔπερ ἰδ. παρὰ Σπιντζέρφ Exkurs. XXIX ad Η Σ 570 έν τῇ Δ'. τόμῳ τῆς έκδόσεως). Έκ δέ τῶν νεωτέρων οἱ μὲν συμφωνοῦντες πρὸς τοὺς ἀρχαίους, οἱ δέ νεωτερίζοντες οὐδέν μάλλον πρὸς ἀλλήλους ὁμολογοῦσιν, ἀλλ' οἱ μὲν θεωροῦσι τὸν Λινον ἀρχαίαν τινα ἥρωα καί περιβήτητον αἰνιδόν, ὥστες δῆθεν ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι πρῶτος μετεχειρίσθη εἰς τὴν φάρμακγα χορδαί· ἀντι τῶν έω· τότε συνήθον λινὸν νημάτων, καί ταφείς έν Ὁθείας έτιμᾶστο κατ' έτος ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲ ὀρνῶδες ψῆδς. Ἄλλοι δέ μεταφέρουσι τὸν μῦθον τοῦτον εἰς χωρικόν τινα νεανίαν υἱόν τῆς Οὐρανίας (κατὰ τὸν Πaus. 9, 29, 3 υἱόν τοῦ Ἀμφιμάρου καί τῆς Οὐρανίας, ἔγγονον τοῦ Ποσειδῶνος) ἔξοχον μουσικόν. Ἀπὸ τοῦτου δέ τοῦ Λίνου ῥητῶς διακρίνεται (Θεοκρ. Εἰδύλλ. 24, 103, Ἀπολλοδ. 2, 4, 9) ὁ Θηδαίος αἰνιδός Λίνος, υἱός τοῦ Ἀπόλλωνος καί τῆς Καλλιόπης,

ό τὸν Ἑρακλῆ τὴν μουσικὴν διδάσκει. Έκ πάντων τῶν ἐρημίων ἐξάγεται ότι ὁ Λίνος ἦτο ὀρνητικόν τι ἔσμα (ὡς φαίνεται ή έκ τοῦ περισπέντος ἀποσπάσματος, ἔπερ ἰδ. παρὰ Βεργκίῳ Λυρικῶν ποιητῶν ἀποσπάσματα σ. 1026), ή κατ' ἀρχαί· μὲν, ὡς ή ἄλλα τοιαῦτα, μόνον κατ' ὠρισμένας τινὰς ὀρνηκευτικὰς τελείας ἐφέλλετο, έπειτα δέ μετέπεσεν εἰς δημοτικόν ἔσμα. Ἄλλοι δέ πάλιν εύρίσκουσι τὴν ἀρχὴν τοῦ Λίνου έν τῇ Ἀσίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰ τοῦ Ἡροδ. 2, 79 καί Paus. 9, 29, 3, αἵτινες μνημονεύουσιν ὁμοίον τι ἔσμα, έν ᾧ ὀρνηκεῖται Ἀλγυπτιῶν τινός βασιλέως μονογενῆς υἱός πρῶτως ἀποθανόν. Ὁ Ἡρόδοτος τοῦλάχιστον λέγει ότι ὁ Λίνος ἐφέλλετο καί έν Φοινίκη καί Κύπρῳ· ὅθεν ὁ Φαίσιος παράγει τό ὄνομα Ἀθίνης έκ τινος Ἑβραϊκῆς λέξεως σημαίνουσης τό οὐαί ήμιν. Έν τοῖς ἔσμασι τοῦτοις ἀλληγορικῶς ὀρνηνεομένοις ἐκφράζεται αἰσθημά τι λύπης καί μελαγχολίας διὰ τὸν κατὰ τὰ θεινὰ κακάματα ὀδυνην τῆς φύσεως ή διὰ τὴν ἀπογύμνησιν τοῦ ἔαρος, τῆς καλλίστης ὥρας τοῦ έτους. (||. ἰδ. Μυλλέρ. ἰς. τῆς Ἑλλήν. Φιλολ. Τόμ. Α'. σ. 24 έρρ. τῆς Ἑλλήν. μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Τὴν γνώμην ταύτην δέν ἀποδέχεται ὁ Βερνάρδος. — Ἄλλοι δέ ἔγραψαν (ὁ Βόθης μετὰ τῶν νεωτέρων) έν τῇ Ὑμ. χωρίῳ κύριον ὄνομα Λίνου· ἔβαλλεν, ἐδύνατο τὸν ὠρατον Λινον. Ἄλλοι τέλος ἀνοήτως ἐνόησαν τό λινον οὐδέτερον, τό λινούον νῆμα, ὁποῖον τό πάλαι ἀντι χορδῶν μετεχειρίζοντο. Ἡ δέ έννοια, ἣν ὀρθῶς ποιεῖται ὁ Σπιντζερς, θά ἦτο τότε· ἔβαλλεν ὠρατα πλήττειν τὴν χορδήν, ὁ έ παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς φάρμαγος.

ΛΙΠΑ [-], παρ' Ὑμ. πάντοτε έν ταις φράσεσι „λίπ' ελαίμ' ἀλείψαι, ἀλείψασθαι“ Σ 350, τ 305, K 577, Σ 471, „χρίσαι, χρίσασθαι“ γ 466, ζ 96, κ 364, 450 ή ὄντι τοῦ „ελαίμ“, ὡς „λίπ' ἀλείψεν“ ζ 227, ἀλείφω μὲ ελαιον ἄλλον ή ἑμαυτόν. Κατὰ τὸν Ἡρωϊκόν παρ' Εἰδ. εἰς ζ 227 τό λίπα εἶνε κυρίως δοτ. τοῦ οὐδέτερου τό λίπα (=λίπος, „ελαίμ“, „λάδι“), γυν. αὐτ., δοτ. λίπαί, λίπα· μετέπειτα δέ ὡς έκ τῆς πολλῆς χρήσεως ή δοτ. αὐτῇ συνεράλη εἰς τό λίπα· τό δέ „ελαίον“ εἶνε έπίθ. έκ τοῦ ελαίμ=ελαία· ὥστε τό „λίπ' ελαίμ“ σημαίνει κυρίως μὲ λίπος ἐλάινον, „μὲ ελαιόλαδον“. Ἄλλοι δέ ἐκλαμβάνουσι τό λίπα ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὁποῖον τό κρύφα, σίγα, πύκα κ. ἄ., ή ὡς αἰτιατικοφανές ἐπὶ ῥήμα· ὥστε τό „λίπ' ἀλείφω“ σημαίνει λιπαρῶς ἀλείφω κατὰ δέ τὸν Κρύφην εἶνε πτώσεως αἰτιατικῆς καί ή σύνταξις ἀνάλογος τοῦ „ἀλείφω ἄλλεμῶνα“. (Συγγ. τῇ ἀλείφω).

ΛΙΠΑΡΟΚΡΗΕΙΜΝΟΣ [-], ὀκ. ποι., ἔχουσα λιπαρόν, τούτῳ λαμπρόν, ἀγλαόν, πολυτελές κρήδεμνον, κεφαλόδεσμον, „Χάρις“ Σ 382 φ, „Εὐατή“ T. Δήμ. 25.

ΛΙΠΑΡΟΠΑΘΕΑΜΟΣ [-], ὀκ. ποι., ἔχουσα λιπαροὺς πλάκαμους, τούτῳ μινω-

μένους, λαδωμένους, γυαλιστερούς; [μυροδόστρυχος], ἡ στιλπνούς, λαμπρούς, T 426 f.

ΛΙΠΑΡΟΣ [-ω-] ἡ, ὅν (λίπα), υπερθ. ΛΙΠΑΡΑΤΑΤΟΣ, T. Aπ. 38. 1) κυρ. λιπώδης, „ἀλειμμένος“ μέ ἐλαίον ἢ ἄλειμμα, „λαδωμένος“, „λιπαροὶ κεφαλᾶς καὶ καλὰ πρόσωπα“ μεμυρωμένοι [μυροχριστοί] τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, περὶ τῶν μνηστῆρων, ο 332. 2) μεταφ. στιλπνός, „γυαλιστερός“, ὡς ὁ λαδωμένος, ἐπομ. α.) ἐπὶ σώματος ὄντος καὶ ῥωμαλέου, παχύς, εὐσαρκός, λετός, λαμπρός, ὠρατός, „πόδες“, συνήθως οἱ τῶν ἀνδρῶν, B 44 κ. α., ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Ἥρας, Ξ 486. β.) ἐπὶ πραγμάτων «καλύπτει» λαμπρά, πολυτελής, X 406. Γραφῶν «κρήδεμνα» α 334, π 446 κ. α. τὸ δὲ ἐν τῇ v 388 εἶνε αἱ λευκαὶ ἐπάλξεις γ.) τροπ. «λιπαροὶ θέμιστες» παγία δικαιώματα, παχέαι, ὅ ἐ. ἀφθονοὶ ἀπολαύει, I 456, «λιπηγῆρας» ἀνετον, εὐτυχῆς γῆρας, „καλὰ γηράματα“, καθ' ὃ ἔχει τις πάντα ἐν ἀφθονίᾳ, λ 436, τ 368, Π 283. Ὑποσώτως καὶ τὸ ἐπίρρημα «λιπαρῇ γηράσκω» δ 210. Τὸ δὲ «λιπ. νῆσος» παχέια, εὐφορος, T. Aπ. 38.

ΛΙΠΑΛΑ [-ω-] (λίπα), ἐπικ. συνηρ. ΛΙΠΩΝ, εἴμαι παχύς, ὠρατός, „γυαλίζω“, «ἡ ὅτι οὐ λιπώ» παλαιὰ γραφή ἐν τῇ τ 72 f, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐδύφιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρέλαβον ἑτέραν τινὰ «ἡ ὅτι δὴ ρυπώ». Ὁ δὲ Δαιδερλ. ἐμμένει εἰς τὴν παλαιάν.

1. ΛΙΣ, ὁ, ὀρθότερον παρὰ τὸ ΛΙΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λέων, „λεοντάρι“ ἑλλειπτικ. ὄνομα, ἐξ οὗ πλήν τῆς ὀνομαστ. ἀπαξ μόνον ἡ αἰτ. εὐρίσκεται «λίω», A 480. (Ἡ αἰτ. λίω περισπᾶται, διότι κατὰ τὸν Ἡρώδ. «πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος ἀποστρέφεται τὴν ὁρίαν»).

2. ΛΙΣ [-ι], ἡ, ἀρχαῖος ἐπικός τύπος τοῦ ἐπιθέτου ΛΙΣΣΟΣ, ΛΙΣΣ, μόνον ἐν τῷ θηλ., λετός, ὁμαλός, ὁλισθηρός, „γυαλιστερός“ καὶ μόνον ἐν τῇ φράσι. «λίς πέτρη» Ὁδ. μ 64, 79, καὶ οὐδαμῶς ἀλλαγῶς, ἰδ. ζ τὴν ἐπομ. λ. ἐν τέλει.

3. ΛΙΣ ἢ ΛΙ, ΛΙ, ἰδ. τὸ τέλος) οὐσιαστ., ἐξ οὗ εὐρίσκεται μόνον δοτ. λιτί καὶ ὁ πληθ. λίτα, ὕψωμα λετόν καὶ ὁμαλόν, καὶ δὴ α.) τὸ λινοῦν σκέπασμα, τὸ ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐραπλούμενον, ἐφ' οὗ ἔπειτα ἀνεπατάγγοντο οἱ πολυτίμοι τάπητες (τὰ ῥήγεα), σινδῶν, „σινδῶν“, «λίτα ὑποπετάσσει, υποδέλλει» α 130, κ 353. (Ὁ Ἀθήναιος Δ'. σελ. 48 ε λέγει «Ὅμηρος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λίτα εἶναι φάσκει ἥτοι λευκά καὶ μὴ βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα, τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγεα καλὰ πορφύρεα» πρὸλ. Θουκυδ. Β'. 97 «ὅσα ὕφαντά καὶ λίτα», ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ: λίτα=λίτα πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὕφαντῶν καὶ πεποικιλμένων). Ὁ δὲ Δαιδερλ. ἐννοεῖ ζ ἐν τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἐν τῷ ἀμέσως κατωτέρω χωρίῳ τὰ λίτα ὡς τάπητες ὑποποδίου; ἢ τὸ ἔδαφος, καλύ-

πτοντα; β.) σκέπασμα ἢ περιβάλλομα τῶν ἀρμάτων, ὅταν ταῦτα ᾔνε ἐν ἀρχηγίᾳ, «ἀρματα δ' ἂμ βωμοσὶ τίθει κατὰ λίτα πετάσας» Θ 441. γ.) νεκρικὴ σινδῶν, „σάβανον“, ἐν ᾗ περιτυλίσσεται ὁ νεκρός, «ἐάνψ λιτί κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» Σ 352 καὶ δ.) σκέπασμα, „σκέπη“, δι' οὗ καλύπτεται τι τῶν ἱερῶν καὶ τιμίων, οἷον ἡ νεκρικὴ φιάλη, ἡ δεχομένη τὰ ὅσα τοῦ ἀποθανόντος, Ψ 254. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ παραδέχοντο ὡς ἐνίκ. ὀνομαστικὴν οἱ μὲν τὸ λίτον, οἱ δὲ τὸ λιτάν, αἵτινες καὶ τονίζοντο τὰ λιτά: τὸ δὲ λιτί θεωροῦσι μετὰ πλαστον δοτικὴν τοῦ αὐτοῦ τύπου. Ὁ δὲ Βούτμανος, Θήρσιος καὶ Ἀμείς θεωροῦσι τὸ λίτα ἐνίκην αἰτιατικὴν διὰ τὸ α 430, ἐνθα ὅμως τὸ «καλὸν καὶ διαδάσκον» ἀποδοτέον εἰς τὸ «θρόνον» καὶ ὄχι εἰς τὸ «λίτα». Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Οὐδύφιος ἐστίξε μετὰ τὸ «πετάσας», ἰσαύτως καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ πλήν τοῦ Δινδορφίου. Ὁ δὲ Ἀμείς ἀποδίδει μὲν τὰ ἐπιθέτα εἰς τὸ «θρόνον», θεωρεῖ ὅμως τὸ «λίτα» αἰτ. ἐνίκ. καὶ ἀφαίρει πᾶσαν μεταξὺ στιλν, ὡς καὶ ὁ Δινδορφίος. Φυσικώτερον εἶνε νὰ δεχθῇ τις μετὰ τοῦ Πασσαίου καὶ τῶν νεωτέρων ἀρχηγῶν τινὰ ὀνομαστικὴν λίτ ἢ λίς ὡς οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου 2 λίς=λετός, λίσσος).

ΛΙΣΣΟΜΑΙ (καὶ ΛΙΤΟΜΑΙ μόνον Tμ. 45, 5, 48, 48) ποι., ἀποθ., παρσι. ἐλίσσόμεν A 45 καὶ ἐπικ. ἐλλίσσόμεν Z 45 καὶ λίσσόμεν ἀναβζ. I 59 καὶ θαμιστ. λίσσεσθετο I 451, ἀόρ. α. ἐλίσσάμην, ἐπικ. ἐλλίσάμην λ 35, v 273, προστ. λίσσι A 394, ὑποτ. β'. ἐνίκ. λίσσῃ x 526, ἀόρ. β'. ἐλίστόμην, ὅθεν εὐκτ. λιστόμην ζ 406, ἀπαρρ. λισέσθαι Π 47, δέομαι, „παρακαλῶ“, ἱκετεύω, ἀπολεῖ. X 91, ε 68 κ. α., καὶ μετ' αἰτ. προσώπου, Ὅμ. πλγ., καὶ μετὰ δοτ. εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέσου, δι' οὗ «ἐπέσειο, εὐχῆσι, εὐχῶλῃσι λιτῆσά τε» ζ 444, κ 526, λ 35 κ. α. Εἰς ἔκφρασιν θερμῆς δεήσεως καὶ ἱκεσίας προστίθεται τὸ «γούνων λαθὼν ἢ ἐλών» Z 45, Φ 74 κ. α. ἢ ὁ ἐξορκισμός: «ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» διὰ τὴν ψυχὴν σου, διὰ τὴν ψυχὴν τῶν γονέων σου κτλ., O 660, X 338, πρὸλ. ο 261-ἐτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γεν. «Ζηνός ἡδὲ Θέμις» ἐν ὀνόματι, „δι' ἀγάπην“ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμ. ε 68, «γούνων» I 451, χ 337. (Ἡ γενική, εἴτε ἀπρόθετος εἴτε ἐμπρόθετος, σημαίνει κυρίως τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οὗτινος ἐπιλαμβάνεται τις κατὰ τὴν ἱκεσίαν, καθὼς φαίνεται ἐξ ἐκείνων τῶν χωρίων, ἐνθα κεῖται πρὸς πλείονα ἐνέργειαν ἢ μετοχὴ «λαθὼν» ἢ «ἐλών». ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν τροπικὴν χρῆσιν ἐκλείπει μὲν ἡ τοιούτη εἰκὼν, παραμένονσιν ὅμως αἱ λέξεις καὶ ἡ σύνταξις, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλοίμῃ. ἐπὶ ὁμοίας τινὸς πράξεως λέγομεν „πιάνω τὰ παιδιὰ μου“=ὀμνυμι κατὰ τῶν παιδῶν ἢ τοῦ παιδός). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱκεσίας ἐκφέρεται α.) κατ' ἀπαρρ. «οὐ σε λίσσομαι μένειν» A 174,

283, Δ 379 κ. δ., I 544, θ 30· ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ «ὅπως» γ 49, 327, θ 344· β'.) «οἱ αὐτοὶ θάνατον λυτῶσαι» νὰ παρακαλέσῃ δι' (νὰ εὐχθῇ εἰς) ἐαυτὸν θάνατον, Π 47· ἔτι δὲ μετ' αἰτίας· πράγματα, «ταῦτα οὐχ ὑμῶς ἐστὶ λίσσονται» [ταῦτα οὐχ ὑμῶν δέονται], περὶ τούτων δὲν σὰς παρακαλῶ, δ 240, πρβλ. δ 347, ρ 438.

ΛΙΣΣΟΣ, ὁ, ὄν, λίσσιος, ὁμαλός, «γλιστερὰς», μόνον ἐν τῇ φρ. «λίσσῃ πέτρα»· Ὁδ. γ 293, ε 442, πρβλ. δ 412.

ΛΙΣΤΡΕΙΑ, «σκαλίζω» «φυτόν» ω 227. Ἐκ τοῦ

ΛΙΣΤΡΟΝ, τό, «σκαλιστήριον», ἡ κατὰ τὸν Εὐστ. πτόον σσιδῶρωμένον ἢ Εὐστρόν, δι' οὗ ἀποξίνονται τοῦ ἐδάφους αἱ ἀκαθαρσίαι, χ 455 τ.

ΛΙΤΑ, ἴδ. β 412.

ΛΙΤΑΝΕΪΝ [υ.], ἱκετεύω, δέομαι, «παρακαλῶ», ἀπολελ. ἡ 445 καὶ μετ' αἰ. I 584, X 444 κ. δ. «γούνων» κ 481, «γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν» θερμῶς, γονυκλιτῶς θὰ παρακαλέσωμεν, προσπέσωμεν, Ω 357 (ἴδ. ΛΙΣΣΟΜΑΙ), καὶ μετ' ἀπαρφ. Ψ 496. (Τὸ λ μετὰ τὴν αἰτίαν διπλασιάζεται, οἶον: ἐλλιτάνευσεν). Ἐκ τοῦ

ΛΙΤΗ [υ.], ἡ (λιτομαι), δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, «λιτῆσι λίσσομαι» λ 34 τ. Προσωποποιούμεναι αἱ Λιταὶ εἶνε ἐν τῇ μυθολογίᾳ θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστάουσιν τὰς αἰσχυντηλὰς καὶ πλήρεις μετανοίας παρακλήσεις τὰς μετὰ τινα διαπραχθεῖσαν ἁμαρτίαν ἐπιγινομένας. Ὁ ποιητὴς περιγράφει αὐτὰς ὡς παρθένους χλωὰς, ρυτιδωμένας (ρυσάς) καὶ παραδιδώπας, αἰτίνες ἀκολουθοῦσαι κατόπιν τῆς προτρεχούσης Ἄτης, θεραπεύουσαι αὐτὴν τὰς ἁμαρτίας καὶ βλάβας, I 502 ἐξ., πρβλ. ἌΤΗ.

ΛΙΤΙ, ἴδ. β 412.

ΛΙΤΟΜΑΙ, ἴδ. ΛΙΣΣΟΜΑΙ.

ΛΟ' ἀντὶ τοῦ λόε, ἴδ. ΛΟΙΑ.

ΛΟΒΟΣ, ὁ (πῶ. ἐκ τοῦ λέπω), τὸ κάτω μέρος τοῦ σώτος, τὸ μαλακόν, Ξ 482 τ., Τμ. β, 8. (ἢ. Ἡ καθομιλ. ἔχει τὴν λ. «λουβὶ λουβιδι καὶ λόβει», ἀλλ' ἐπὶ τῶν χλωρῶν ὀστέων τῶν μετὰ τοῦ περικαρπίου).

ΛΟΓΟΣ, ὁ (λέγω), λόγος, πληθ. λόγια, Ο 393, α 56, Γ. Ἐρμ. 347, Βατρ. 444· παράδοσις, λόγος, Βατρ. 8. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΛΟΓΧΗ, ἡ, λόγχη, τὸ δόρυ, Βατρ. 429. (ἢ. Ἐν τῇ καθομ. σώζεται μόνον τὸ παράγωγον ῥ. «λογχεύω» ὃ ἐ. λογχεύω εἰς τροπικὴν σημ. ἴδ. Φύλιστ. Γ'. 242).

ΛΟΕ, ΛΟΕΣΣΑΙ, ΛΟΕΣΣΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΛΟΙΑ.

ΛΟΥΤΡΟΝ, τό, ἀρχαία ἐπικ. λ. ἀντὶ τοῦ λουτροῦ (ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῇ Ὑ. Δήμ. 50) (λοῖω), «λουτρόν, λαύσιμον», συνήθ. Ψ 44, «θερμὰ λουτρὰ» ὅχι τὰ μεταλλικὰ, ἀλλὰ τὸ θερμὸν λουτρόν, θερμὸν ὕδωρ πρὸς λουσίαν, Ξ 6, X 444, θ 249, 451, «λουτρὰ Ὀκίαντο» τὰ ἐν τῇ Ὀκ., ὡς λέγομεν καὶ τώρα, «τὰ λουτρὰ τῆς θε-

λέσσης», Σ 489, ε 275, ἴδ. ἈΜΜΟΦΟΚ 4). Ἐκ τούτου

ΛΟΥΤΡΟΧΟΟΣ, ὄν, ἀρχ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ λουτροχόου, (λ. χέω) ὁ χέων λουτρόν, τουτέστιν ὕδωρ πρὸς λουσίαν, «τρίπους» λουτροκόν τι σκεῦος, ἐν ᾧ ἐθερμαίνεται καὶ οὖον ἐχύνετο τὸ ὕδωρ, λουτροκὺς λίβης, Σ 346, θ 435.—ἴδ. οὐσίας. «λουτροχόος» ἡ τὸ λουτρόν παρασκευάουσα θεραπαινίς, οἶον ἐ. «λουτροφρίσσα», υ 297. (Τοῦτο κατὰ τι παλαιὸν σφάλμα ἴσως τινὶ πρὸς τὰ λουτρὰ ἀποδεδειγμένη (=δωρισμένη) γυναῖκα. Ἄλλ' οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύται, ἀκολουθοῦντες ἄλλο τι παλαιὸν πηλοῦν «τῇ τῷ λουτρῷ παρίχοντι ἢ παρασκευάζοντι» ὑπολαμβάνουσι τὸν λουτροχόον γίνουσι ἀρσ. «λουτροφρίν», ἡ μάλλον εὐτελὴ τινα ὑπηρετήν χύνοντα τὸ λουτρόν. Εἶνε μὲν ἀληθές· ὅτι τὰ κατὰ τὸ λουτρόν παρασκευάζουσι παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἴσως ἡ εὐτελής ὑπηρεσία τοῦ μεταφέρειν καὶ χεῖν τὸ θερμὸν ὕδωρ εἰς τὴν ἀσάμινθον, ἥτοι ἔργον τινὸς τῶν φαύλων ὁμίλων, τοῦ λουτροχόου. Τὰ ὁμίους ἐπόμενον «ἡ τῇ ἄλλῃν ὁμίωσιν, αἱ κτλ.» οὕτε ἀναγκάζει, ἀλλ' οὕτε ἀντιμάχεται εἰς τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν τοῦ «λουτροχόου»).

ΛΟΙΑ, ἴδ. ΛΟΙΑ.

ΛΟΙΒΗ, ἡ (λείβω), κυρ. τὸ στάλαγμα, ἡ κατὰ μικρὸν ἐκχύσις, μόνον ἐπὶ θρησκευτικῆς τελετῆς, χοή, σπονδή, Λατ. libatio, συνήθ. δι' αἵλου γινώσκουσα, (πρβλ. ΕΠΟΜΑΙ), συνάπτεται μετὰ τῆς «κνίσσης» σπονδῆ καὶ θυσίας, Δ 49, I 500, Ω 70· ἀλλὰ καὶ ἔνευ τῆς κνίσσης, ι 349.

ΛΟΙΓΙΟΣ, ὄν, ποι. ὁ λείριος, καταστρεπτικός, «ἔργα»· ἴδ. Α 518. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστ. «οἷω λοίγ' ἔσπισθαι» φοβόμαι ὅτι θὰ ἦνε ὑλίοθριον (πράγμα) Φ 533, Ψ 340. Ἐκ τοῦ

ΛΟΙΓΟΣ, ὁ (συγγ. τῇ λογρός), ὁ λείριος, καταστρεφὴς, θάνατος, εἴτε ἐκ νόσου εἴτε ἐν πολέμῳ, ἴδ. Α 67, Ε 603, I 495, Ω 489, καταστρεφὴς τῶν νηῶν, Π 80.

ΛΟΙΜΟΣ, ὁ (συγγ. τῇ λῶμη), νόσος ἐπιδημική, λοιμική, πανώλης, «πανουκλα»· ἴδ. Α 61, 97.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, ὄν, εἰς τὸν τελευταῖον, ἔσχατον ἀνέκων, μόνον ἐπὶ τῶν ἄλλων, «λοισθίον ἀέθλον» τὸ τοῦ τελευταίου (τὸ τελευταῖον) βραβεῖον, ἴδ. Ψ 785, καὶ ὡς οὐσιαστ. «τὰ λοισθία» τὰ τελευταῖον βραβεῖον (κατὰ τὰ πρῶτα, δευτερεῖα) Ψ 754. Ἐκ τοῦ

ΛΟΙΣΘΟΣ, ὄν, ποι. (λοιπός), τελευταῖος, ἔσχατος, ἔσχατος, Ψ 536 τ. (ἢ. Θεωρεῖται ὡς ὑπερθετικὸν τοῦ λοιπός ἀντὶ τοῦ λοιπίστος κατὰ συγκοπὴν καὶ πνεύματος μεταβολήν).

ΛΟΚΡΑΪ, οἱ, κάτοικοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Λοκρίδος, διαίρουμένοι εἰς δύο φυλάς, τοὺς Ὀπουσίους ἢ Ἐπικνημιδοίους, τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κνημιδος, καὶ τοὺς Ὀζόλας, τοὺς παρὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Τοὺς πρῶτους μόνον μνημονεύει ὁ Ὁμ. Β 527, Ν 686, 712. (ἢ. Ἀκριβοτάτα καὶ

σοφώτατα περί αὐτῶν ἐπραγματεύθη ὁ ἡμέτερος κύριος Ἰ. Ν. Οικονομίδης ἐν τῇ Ἑποικια Λοκρῶν γράμματα, ἐν Ἀθήναις 1869, σελ. 39 καὶ ἐφξ.).

ΛΟΞΟΒΑΤΗΣ [-υ-], οἱ, ὁ, λοξῶς βαίνων ἢ βαδίζων, ἐπίθ. τοῦ καρκίνου, Βατρ. 297.

ΛΟΠΟΣ, ὁ (λέπων), φλοιός, „φλοῦδα, τσέφλι“, „λ. κρομμύσιον“, „κρομμυδοτσέφλι“ τ. 233 † (|| καὶ ἐν τῇ κοθομύλ. παλλάκις παραλαμβάνομενον εἰς τὰς παρομυώσεις λεπτοῦ ὑφάσματος).

*ΛΟΙΤΡΩΝ, τό, ἰδ. ΛΟΙΤΡΩΝ.

ΛΟΪΝ, ἐπ. ΛΟΪΝ, ἐξ οὗ ἂ. ἐν. τοῦ παρ. Λόειν, ὁ 252 κ. ἂ. ἀορ. ἂ. ἐνεργ. ἀπαρφ. καὶ μετ. λούσσαι, λούσας, καὶ μέσ. ἀορ. λούσατο, λουσαμένοις καὶ μέσ. μέλ. λούσσομαι, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου ἐπ. τύπου *ΛΟΙΤΩ, παρ. ἐλούουν, Ἰ. Δήμ. 290, καὶ ἐκ τοῦ θεματικωτέρου τύπου ΛΟΪΑ, παρ. Λόει, κ. 364, καὶ γ'. πλ. λόον, Ἰ. Ἀπ. 120. Ἐπὶ δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. καὶ τοὺς συνήθεις τύπους: μέλ. λούσω, ἀορ. ἔλουσα καὶ ἀναλύτης λούσα. Μέσ. λούεσθαι, ἀορ. ἔλουσάμην καὶ ἀναλύτης λουσάμην παρ. παθ. λέλουμαι, μετ. λελουμένος, Ε 6, ἐπὶ δὲ καὶ τὸν συνηρημένον ἢ κατ' ἄλλους συγκεκομμένον τύπον: λούσθαι (=λούεσθαι) ζ 246.—Σημ. λούω, „λούζω“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ε 905, γ 464 κ. ἂ. λούω τὸν νεκρόν, Σ 350, Ω 587 κ. ἂ. „λ. τινὰ ποταμοῦ ῥοῇσιν“ εἰς τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ, Π 669, 679 „ἐν ποταμῷ“ ἢ 296 κ. ἂ., ἐπὶ τῆς χαλκῆς τῶν ἔπων, Ψ 282.—Μέσ. λούομαι, „λούζομαι“, Ὅμ. πλγ. „ἐν ποταμῷ“ ζ 210 καὶ μόνον μετὰ γεν. «ποταμοῦ» (ἴνι: κατὰ τὸν Κρύγερον εἶνε διαιρετική, τοῦ ὅλου δηλ. σημαντική), μέ δὲ τοῦ ποταμοῦ, ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Ζ 508, Ο 265, Φ 560. Ἰσαδώρ (ὁ Σειρίος) «λελούμενος Ἰκεανοῦ» λουόμενος ἐκ τοῦ Ἰκεανοῦ, ἀρ' οὗ λουσθῇ ἐν τῷ Ἰκ., τοῦτέστι κατὰ τὰς ἐπιτολὰς τοῦ, Ε 6. (Ἐκ τῆς ρίζ. λτ-, ἐξ ἧς λύμα, λύθρον, συγγεν. πρὸς τὸ Λατ. luo, lavō).

ΛΟΦΙΪ, ἢ, λοφιά, ἢ χαίτη (ἡ ὀρθία καὶ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῶν νῶτων διήκουσα) τοῦ κάπρου, τ. 446 †. Ἐκ τοῦ

ΛΟΦΟΣ, ὁ. 1) τράχηλος, αὐχὴν ὑποζυγίων, Ψ 508, ἢ ἀνθρώπων, Κ 573. 2) τῆς περικεφαλαίας ὁ λόφος, „κορέλιν“ (κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀτάκτ. Τόμ. Β'. σ 203) ἢ „σιργουσι“ ἢ γενικώτερον „φοδντα“, ἴτις συνήθως ἦτο ἵππουρις, ἀλόγου οὐρά, Ζ 469, Π 138 ἢ καὶ ἐκ χρωματισμένων τριχῶν συνέκτετο, Ο 537, χ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ. ἔχει ταύτην τὴν σημ.) ὁ δὲ λόφος τῆς Ἡφαιστοτεύκτου περικεφαλαίας τοῦ Ἀχιλλέως ἦτο χρυσοῦς, Σ 642, πρὸλ. Τ 382 ἔξ. 3) λόφος, ὕψωμα, „ψήλωμα“, λ 596, π 474, Ἰ. Ἀπ. 520. (Ταύτην τὴν σημ. δὲν ἔχει ἐν Ἰλ. Ἑτορὸς, ἀμφίβ.).

ΛΟΧΛΑ (λόχος), ἀορ. ἀπαρφ. λοχῆσαι, μέσ. μέλ. λοχῆσομαι, μέσ. ἀορ. ἂ. μετ. λοχῆσάμε-

νος. 1) Ἑνεργ. ἂ) ἀποελ. ἐνεδρεύω, „καρτερῶ“, σσάινω ἐνέδραν, „καρτέρει“, Σ 520. 6.) εἶμαι ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, εἶμαι εἰς τὸ καρτέρι, δ 847, ψ 53. γ.) μετ' αἰτ. ἐνεδρεύω, „καρτερῶ“ τινά, ν 425, ξ 184, σ 28, π 369. 2) Μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐνεδρεύω, ἵσταμαι, μένω ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, δ 388, 463, 670, ν 268, μετ' αἰτ. καρτερῶ τινά, μόνον δ 670.

*ΛΟΧΕΪΝ (λέχος), τίξτω, „γενυνῶ“, Ἰ. Ἑρμ. 230.

ΛΟΧΗΗ, ἢ (λόχος), σύμφυτος τόπος, δάσος πυκνόν, „λόγγος“, τ. 439 †.

ΛΟΧΟΝΑΕ, ἐπικ. ἐπὶ εἰς ἐνέδραν, „εἰς καρτέρι“, Α 227, ξ 247. Ἐκ τοῦ

ΛΟΧΟΣ, ὁ (λεχ-, λέγω I). 1) ἐνέδρα, „καρτέρι“ καὶ ἂ) τόπος, ἐνθα ἐνεδρεύει τις, Α 227, Α 379, περὶ τοῦ θουρείου ἵππου „χοίλος ἢ πυκνός λόχος“ δ 277, θ 545, λ 525. 6.) ἡ πράξις τοῦ ἐνεδρεύειν, ἐνεδρεῖα, Σ 543, Ω 779, δ 441, „λόχος γέροντος“ ὁ τρόπος τοῦ ἐνεδρεῖσθαι τὸν γέροντα, δ 395. γ.) ἐνέδρα, „καρτέρι“, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀποτελούντων αὐτήν, „λόχον εἶσαι“ σσάινω, Α 392, Ζ 489, δ 534, „λόχον ἀνδρῶν ἐσίζομαι“ πηγαίνω (ἵνα καθίσω) εἰς τὸ καρτέρι τῶν ἀνδρῶν, Ν 285, „μὴ λόχος εἰσέλθῃ πόλιν“ Θ 522.—Ὅθεν ἐν γένει 2) πᾶν ὠπλισμένον πλῆθος, τάξις, στῖφος πολεμιστῶν, υ 49.

*ΛΙΓΕ, ὁ, γεν. -γκός, „ἡ λύγκα“, θηρίου σαρκοδόρον, φημιζόμενον διὰ τὴν ἀξυλόγκειαν, Ἰμ. 18, 24. (|| Πιθανῶς ἐκ τοῦ λιγ=ὄρω, Γερμ. Luchs).

ΛΙΓΟΣ, ἢ, δένδρον ὅμοιον μὲ τὴν ἱτέαν, ἔχον λίαν εὐκάμπτους κλάδους, „λυγαρεά“, ἔπειτα δὲ „λύγοι“ λέγονται καὶ οἱ κλάδοι τῆς λυγαρεᾶς, „βέργαι“, (|| παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „λυγόναις“ ἐνικ. ἢ λυγόνα), χρήσιμοι εἰς δέσιν ἀντὶ τῶν σχοίνων, ι 427, κ 166, Ἰ. Δήμ. 6, 13. Τό τῆς Α 105 «ἰδίη μόσχουσι λύγοισι» τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ τοῦ Ἀπολλων. «νέαις καὶ ἀπαλαῖς λύγοις» ὑπολαμβάνοντες τὸ μόσχος ἐπιθετον τινὲς δὲ τὸ μὲν «μόσχουσι» θεωροῦσιν οὐσιαστ., τὸ δὲ «λύγοις» εἰδικώτερον προσδιορισμὸν μὲ κλάδους λυγαρεᾶς, τρόπον τινά „μὲ κλαδιὰ λυγόναις“. ἄλλοι δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸ «λύγος» ἐπιθετον, εὐλόγιστος, ὅπερ ἔπειτα εἰς οὐσιαστικὸν μεταπεσὼν ἐστίμεινε πάντα κλάδον νεόβλαστον καὶ μετέπειτα ἰδίως τὸν κλάδον τῆς λυγαρεᾶς, ὡς τὸν κατ' ἐσχῆν εὐλόγιον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύουσι πάντες συμφώνως ἀποδέχονται παρ' Ὅμ. τὴν οὐσιαστικὴν καὶ εἰδικὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

ΛΙΓΡΟΣ, ἢ, ὄν, ποι. λυπηρός, θλιβερός, ἀθλιος, ἐλκερινός, δυστυχής. ἂ) ἐπὶ ἀνθρωπίνων καταστάσεων «δλεβρός» Κ 474, «γῆρας» Ε 153 κ. ἂ., «νόσος» α 327, γ 432, ἀνευ οὐσίας. «λυγρά» ἀθλια πράγματα, ἐλκερινότης, ἀθλιότης, δυστυχία, Ω 534, ξ 226, «λυγρά τελοῦσιν» (αἱ

θεοί) πέμποσι δυσυχίας, σ 434, δεινοπαθήματα, γ 303, «λύγρ' εἶδυα» λέγεται ἡ Κλυταιμνήστρα· ἡ λυπηρά ἔσθληθρια διαλογιζομένη, λ 432· β'·) ἐπὶ πραγμάτων «εἶματα» εἰσινά, πενιχρά, π 457, ρ 203. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἐνεργητ. ὀλέθριος, ἐπιδολαβής, «φάρμακα, γαστήρ» δ 230, κ 236, ρ 473, «ἀγγελίη» λυπηρά, Ρ 642, «ἔλκεα» Τ 49, «σήματα» ὀλέθρια Ζ 468, «πένθος» θλιβερόν Χ 242 κ. α., «κῆδεα» Σ 430, «ὄλεθρος» γ 87 κ. β. π. (|| Σημειώσιον ὅτι καὶ ἐν τῇ καθολομένη πολλὰκις ἐν τραγικῇ καταβάσει εὐρισκόμενος ὁ ἀνὴρ ποτὶς ὀνομάζει «δυστυχισμένα, κακόμοιρα, μαύρα», ὅχι μόνον εἰς παθητικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνεργητικὴν σημασίαν· γ'·) ἐπὶ ἀνθρώπων ἐλκεῖνός, ἀόλιος, δειλός, Ν 449, 237, σ 107, καὶ μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὀλέθριος, κακός, ι 454. Ἐπίρ. λυγρὰς, ἀόλιως κελ., «πλήσσει» Ε 763 φ. (Συγγ. τῇ λευγαλῆς, Λατ. lugeo).

ΛΥΟΕΝ, Δωρ. καὶ ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ἐλύθησαν, γδ. λῖν.

ΛΥΟΡΟΝ, τό, ἡ λύρος, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζ. λγ-, ἐξ ἧς καὶ λῦμα, λύμη κ. α.), κυρίως πᾶν ὅ, τι μαιίνει, μολύνει, κηλιδώνει, λερώνει, ἰδίως δὲ τὸ αἷμα· παρ' Ὁμ. δὲ τὸ ἐκ τῶν πληγῶν ἐκέρχόμενον αἷμα, φονικόν αἷμα, καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς τὸ αἷματι ἀναμειγμένον γῶμα, ὅθεν καὶ συνάπτεται μὲ τὸ αἷμα, «λύορμ' ἐπαλάσσετο γέρας» Α 469, Γ 503, «αἷματι καὶ λύορμ' πεπαλαγμένος» Ζ 268, γ 402, φ 48. (Ἐπειδὴ παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ δοτ. εὐρίσκεται, τὸ γένος εἶνε ἀδιάγνωστον· οἱ δὲ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται τὴν λ. ἀντὶ μὲν ἀρσενικῶς, ὅτε δὲ οὐδετέρως).

ΛΥΚΑΒΑΣ [λγ-], ἄνθρωπος, ὁ, ἐνιστοτός, ἔτος, Ὁδ. ξ 161, τ 306· (πιθανῶς ἐκ τοῦ λγκ-, λύκη, πρὸς ἀμφι-λύκη, λυκό-φως, Λυκαῖος, ὁ βαλὼν· τοῦ φωτός (τοῦτο ἐστὶν τοῦ ἡλίου) πορεία.—Κατὰ τινα παλαιὸν γραμματικόν ἐν τοῖς Βακχέρου Ἀνεκδ. σ. 4095 ἡ λ. εἶνε Ἀρκαδική).

ΛΥΚΑΣΤΟΣ [λγ-], ἡ, πόλις τῆς Κρήτης κατὰ τὰ νότια τῆς νήσου, Β 647. (Τονίζεται οὕτως κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ὁ δὲ Βέκκ. προτιμᾷ τὸν ἀρχαιότερον τῶν ποσῶν Λυκαστός).

ΛΥΚΑΪΩΝ [λγ-], ὄνομα, ὁ, 1) βασιλεὺς τῆς Λυκίας, υἱὸς τοῦ Πανδάρου, Β 826, Δ 88. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης, Γ 333, ἐν ἀλχηλουτίσας· ὁ Ἀχιλλεύς· ἐπώλησεν εἰς τὴν Ἀθηνῶν· ἐκίπην δὲ δραπέτευσας τέλος· ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς, φ 34 ἐξ.

ΛΥΚΕΪΗ [λγ-], ἡ, ἐξοπακουσμένου τοῦ ὀνόματος· δορά, τὸ δέριμα τοῦ λύκου, Κ 459 φ. (Κυρίως εἶνε θηλυκὸν ἐπίθετον ἐκ τοῦ λύκος, λύκαινα).

ΛΥΚΗΓΕΝΗΣ [λγ-], ὄντι, ὁ, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Δ 404, 449, πιθανῶς ἐκ τοῦ λύκη (Λατ. lux, φῶς, ἰδίως τὸ πρὸς τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου

πραγγοῦμενον λυκαυγές), οἶοναι φωτογενής, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων εἶνε θεὸς τοῦ φωτός, ὅς πο περιγράφεται ἐν Γ. Ἀπ. 440 ἐξ. (Τὴν ἄλλην ἐρμηνεύσαν· ὁ ἐν Λυκίᾳ γεγεννημένος, τὴν καὶ ἐτυμολογικῶς ἀνυπόστατον, ἀποκροῖ ἤδη καὶ ὁ Σχολιαστὴς ἐν οἷς λέγει· «Λυκηγενὴ τὸν ἥλιον προσηγόρευσε», ἐπειδὴ τοῦ κατὰ τὴν ὁριον ὥραν λυκαυγῶς αὐτὸς ἐστὶν αἷτιος, ἢ ὅτι τὸν λυκάδαντα γεννᾷ, τοῦτο ἐστὶν τὸν ἐν αὐτῷ». Ἀλλ' ὑπέπεσε αὐτὸς εἰς ἄλλα σφάλματα, καὶ πρῶτον ὅτι ὑπέλαβεν ἐνεργητικὴν τὴν λ., ἐν ᾗ εἶνε γνωστὸν ὅτι πάντα τὰ εἰς -γενής συνθετὰ εἶνε παθητικά.—|| Ὅτι εἶνε ἡ ὑμνίκεια, ἰδ. τὴν λ., ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡούς, τοῦτο εἶνε ὁ ἀκνητενός, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ εἰς τὸν ἥλιον ἀλληγοροῦμένου).

ΛΥΚΙΗ [λγ-], ἡ, 1) ἡ Λυκία, ἡ χώρα ἡ κατὰ τὴν νότιον παραλίαν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ τῆς Καρίας καὶ Παμφυλίας, Γ 877.—Παρ' Ὁμ. λέγεται προσίτι καὶ 2) στενὴ περὶ χώρα παρὰ τὸν Αἰσῆπον ποταμὸν κατὰ τὴν ὑπώρειαν ἐνὸς τῶν βορείων κλάδων τῆς Ἰῶνης, πόλιν ἔχουσα τὴν Ζέλειαν, Ε 473, πρὸς. 105 καὶ Σερὰδ. 42, 4, 6.—43, 4, 7. 9. 33. Οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς χώρας ὀνομάζονται καὶ αὐτοὶ Τρῶες, Β 826, ἴσως διότι ἦσαν ὑπάρχοντες τῶν Τρῶων. Ὁ Εὐρύδ. ὀνομάζει αὐτὴν Μικρὰν Λυκίαν πρὸς ἀντιδιαστολήν τῇ· ἄλλης τῆς Μεγάλης Λυκίας, τῆς πρὸς τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ δὲ Ἀργεὺς περιηγητὴς Φέλλως, ὁ συγγραφεὺς μακρὸν σύγγραμμα περὶ Λυκίας ἀποδίδει τὴν ἐπίνοιαν τῆς Μικρᾶς Λυκίας εἰς πλῆθον τινὰ τῶν διασκευαστῶν ὡς ἰσχυρῶς γενηθεῖσαν. Τὰ δύο ἔθνη, λέγει, καὶ κατοικοῦντα τότε τὴν Λυκίαν, οἱ Τρεμίλαιοι καὶ οἱ περὶ τὴν Τλῶν κατοικοῦντες Τρῶες ἐπερῆσαν ἐπικυρώσει εἰς τὴν Τροίαν, καὶ ἀρχηγόν οἱ μὲν τὸν Σαρπηδόνα, οἱ δὲ Τρῶες τὸν Πάνδορον. Ἡ ταῦτοτης λοιπὴν τῶν ὀνομάτων τῶν ἐκ Λυκίας Τρῶων ἐπικυρώων καὶ τῶν ὑπάρχοντων τοῦ Πριάμου ἔδειξε, λέγει, τὴν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ μετατοπισθῶσι οἱ Λυκιοὶ Τρῶες εἰς τὴν Τρωικὴν ἐπικράτειαν. Ἀλλ' ἂν ἐρῶντι κατὰ λάθος ἐγείνεν αὕτη ἡ σύγχυσις, πρέπει τὸ λάθος νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Δ'. ῥαφιδία· διότι ταύτης τὸ χωρίον στίχ. 86 ἐξ., εὖθα μνημονεύεται ὁ Πάνδορος ἀρχηγὸς τῶν Τρωικῶν Λυκίων τῶν περὶ τὴν Ζέλειαν, εἶνε ἀναντιρρήτως γνήσιον, ὅσον καὶ ἂν ὑποταθῇ ὑπὸν τὸ τοῦ καταλόγου, Β 824—827. Λόγος δὲ ἰσχυρὸς ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ ἀμφισβητήσωμεν περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ παραδόσεως οὐδεὶς ὑπάρχει. Τὸ ὄνομα Λυκία ἔχει στενὴν σχέσιν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος (ὅς ἐξ ἀνηρησέντων γράφων ἐλατρεύετο ἐκεῖ ὡς θεὸς τοῦ φωτός) Λυκεῖος, λυκηγενής· ὅθεν κορ. σημαίνει φωτεινὴν χώραν, καὶ παράγεται ἐκ τοῦ λγκ-, λύκη.—Ἐκ τούτου ἐπὶ ΛΥΚΙΟΝ, ἐκ Λυκίας, Ε 405, καὶ ΛΥΚΙΩΝΑΣ, εἰς Λυκίαν, Ζ 468.

Λύκιοι, οἱ, κάτοικοι τῆς 1) Λυκίας, Ἰδ. τὴν λ., B 876 κ. ἄλλοι πολλοί τῆς Ἰλ., ἀρχηγὸν ἔχοντες ἐν τῇ Τρωικῇ πολέμῳ τὸν Σαρπηδόνα. Οἱ δὲ κάτοικοι τῆς 2) Λυκίας, οἱ τὸν Πάνδαρον ἀρχηγὸν ἔχοντες φαίνεται ὅτι δὲν μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. μετὰ τοῦτο τὸ ὄνομα· διότι ὅπου μνημονεύονται Λύκιοι καὶ Τρῶες (Δ 497, Z 78, Α 285, Ο 424) ἢ Λύκιοι καὶ Τρῶες καὶ Δάρδανοι (Α 286, Ο 425), ἐκεῖ ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς μεγάλης Λυκίας τῆς κατὰ τὰ νότια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (πρὸ λ. «μέγα ἔθνος Λυκίων» M 330, 346 ἐξ.), ὡς οἱ κυριώτατοι τῶν ἐπικούρων καὶ τρόπων τινὰ παραστέλλεται αὐτῶν. Διὸ καὶ «Ἰφθίμοι, ἀντίθεοι» λέγονται, M 347, 408.

ΛΥΚΟΜΩΝΗΣ, οὐκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρέοντος, Βοιωτός, I 84, M 366, P 345.

ΛΥΚΟΠΡΩΓΟΣ, ὁ, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ΛΥΚΟΠΡΩΞ.

1) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Ἰδώνων, ὅστις ἡτίμασε τὸν Διώνυσον· διότι τοσοῦτον αὐτὸν κατεδίωξε, θορυβώδως περιεφρόμενον ἐν τῇ ὄρει Νύση μετὰ τῶν ὑπαστῶν νομφῶν (ἐν Βακχῶν), ὥστε τὸν ἡνάγκασε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὴν Θέτιν. Πρὸς τιμωρίαν ἐτυφλώθη ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ ὀλίγον μόνον ἐτι χρόνον ἐπέζησε, Z 430 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, πάππος τοῦ Ἀγαπήνορος, ἀπέκτεινε τὸν Ἀρηϊόθον καὶ τὴν κορήνην αὐτοῦ ἐδωρήσεν εἰς τὸν Ἐρευθαλίωνα, H 442 ἐξ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ λύκος καὶ ὀργή· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ λύκος καὶ ἔργ-, οἰονεῖ: λυκοκτόνος, ὅπως ἐρμηνεύεται καὶ τὸ τοῦ Ἡρόδοτου 7, 76 «λυκοεργεῖς πρόδολοι». || Ἀλλ' ἀντὶ τούτου γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδοταί «λυκοεργέας», τοῦτέστιν ἐν Λυκίᾳ κατεργασμένοι, ὅπερ ὀρθότατον).

ΛΥΚΟΣ [-], ὁ, «λύκος», K 334, κ 243· πολυλαχὺς ἐν ταῖς παραβολαῖς ὡς παραπαιτίας τῆς ἀγριότητος καὶ ἀπληστίας, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Δ 474, Π 456 ἐξ., 352 ἐξ.

ΛΥΚΟΦΩΝΤΗΣ [-], οὐκ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθεὶς, Θ 275.

ΛΥΚΟΦΡΑΝ [-], οὐκ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μάστορος, Κυθήριος, ἐταῖρος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ο 430 ἐξ.

ΛΥΚΤΟΣ, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσοῦ, B 647, P 641.

ΛΥΚΡΗ [-], οὐκ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πηνελέου φονευθεὶς, Π 335 ἐξ.

ΛΥΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ΛΥ-, λυῶ), ἀκαθαρσία, «βρωμία, μαγασία», *Ἰλ. Ξ 474· ἰδίως δὲ τὸ μετὰ τοὺς καθαρισμοὺς ἀκάθαρτον ὕδωρ, ὅπερ ἐχύνετο εἰς τὴν θάλασσαν (Ἰδ. ΛΥΜΑΙΝΟΜΑΙ), «ἀπόσπλυμα», Α 314.

ΛΥΠΡΟΣ, ἡ, ὄν (λυπηρός), πενιχρός, πτωχάλιος, «θλιός, ἐλεεινός», «οὐδὲ λίην λυπρή» λέγεται ἡ Ἰθάκη, ν 243 τ.

*ΛΥΡΗ, ἡ, «λύρα», ὄργανον μουσικὸν ἐπτά-

χορδον, ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὴν κιθάραν (Ἰδ. ΚΙΘΑΡΙΣ), ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ ὑπ' αὐτοῦ τούτου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα δωρηθὲν κατὰ τὸν Ἰ. Ἑρμ. 30 ἐξ., 477 ἐξ. Τὸ ἡγεῖον αὐτῆς ἦτο βαθύτερον παρὰ τὸ τῆς κιθάρας, καὶ ὁ ἦχος ἐξήρχετο βαρύτερος καὶ ἐντονώτερος, δυνατώτερος. Ἐπαίξετο δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων εἴτε διὰ ψυχῆς τῆς χειρὸς εἴτε διὰ τοῦ πλήκτρου (Ἰδ. τ. λ.). Κατὰ τὸν Διόδωρον 3, 46 εἶχε τέσσαρας μόνον χορδὰς· ἀλλ' ἐν τῇ Ἰ. Ἑρμ. 54 λέγεται ὅτι ἦτο ἐπτάχορδος. Ἡ μεταξὺ λύρας καὶ κιθάρας διαφορὰ δὲν φυλάττεται πάντοτε· ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου τίθεται ἢ «κιθάρις» Ἰ. Ἑρμ. 499, 509, 515, ἢ «λύρη κιθαρίζω» 423· ὀνομάζεται δὲ καὶ «φόρμιγς» (Ἰδ. τὴν λ.), αὐτότι 64.

ΛΥΡΗΝΕΩΣ (κατὰ τὸν Σπείζνερν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν νεώτερος· ἐκδοταί, ὁ δὲ Οὐάλφ. ἔγραψε Λυρνησός), ἡ, πόλις τῆς Μυσίας (Τρωάδος), ἐν τῇ ἐπικρατεῖα τῆς Τροπλαικῆς Θήδης, καθέδρα τοῦ βασιλεῖος Μύνητος, B 690, T 60, T 92.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ [-], εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος· φονευθεὶς, Α 494.

ΛΥΣΙΜΕΛΗΣ [-], ἐκ, ποι. (λύω, μέλος), παραλύων τὰ μέλη, παραλυτικός, «ὑπνος» Ὁδ. υ 57, ψ 343.

ΛΥΣΙΣ [-], ἰοκ, ἡ (λύω), λύσις, λύτρωσις, «ἐξαγορά»· αἰχμαλώτου ἢ καὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ εἰς χεῖρας τῶν πολεμίων περιελθόντος, οἷον τοῦ Ἑκτορος, Ω 655· μεταφ. ἀπαλλαγὴ, ἀπελευθέρωσις, «θανάτου», «γλύτωμα» (=λύτρωμα), ι 424.

ΛΥΣΣΑ, ἡ, «λύσσα», παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ ἐν πολέμῳ ἀκάθεκτος ὁρμή, *Ἰλ. I 239, 305, Φ 542.

ΛΥΣΣΕΥΣ, ἦτορ, ὁ, λυσσῶν, «λυσσασμένος», «κύων» Θ 299 τ.

ΛΥΣΣΩΝ, ἐκ, ὡς περ λυσσῶν, «ὥσάν λυσσασμένους», περὶ τοῦ Ἑκτορος, N 53 τ.

ΛΥΧΝΟΣ, ὁ (λύκη, λυκ-), «λύχνος, λυχνάρι», λυχνία, «λάμπαι», τ 34 τ ἢ Βατρ. 129.

ΛΥΟ, μέλ. λύω, ἀόρ. ἀ. ἔλυσα, μέσ. μέλ. λύσσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔλυσαμην, παθ. παρακ. λέλυμαι, εὐκτ. γ'. ἔνικ. λελύτο ἀντὶ τοῦ λελύτο, σ 238 (ἐνθα ὁ Βέκκ. καὶ πολλοὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἔγραψαν πληθ. λελύοντο, πάλιν δηλ. εὐκτικῆς ἐγκλίσεως ἀντὶ τοῦ λελύοντο· ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρτηρεῖ ὁ Ἀρνεῖς ὅτι ὁ πληθ. ὤφειλε νὰ ἦνε λελύατο), παθητ. ἀόρ. ἐλύθη, μέσ. ἀόρ. ἔλυσθαι, ἐλύνθη ἢ ἀναλύθη· λύνω, ἐξ οὗ τὸ λύω καὶ λύνω, τὰ ὅσατα ἔργουσι παθ. σημασίαν. Α') Ἐνεργ. λύω, ὁ ἐ. 1) κυρ. λύω, «λύνω», τι δεδεμένον, οἷον «θώρηκα, ζωστήρα, ζώνην» Π 804, Δ 215, λ 245· (πρὸ λ. ζάνη), «πρυμνήσια, πείρατα, ὅπλα, λαΐφος» 6 418 κ. ἀ., Ἰ. Ἀπ. 429, 405 ἐξ., «ἀσκόν» κ 47· β') ἐπὶ ὑποζυγίων, λύω, «ἡξέζυγω» «ἔκποις» Ἰλ.

πλγ., δ 35, και μετά τοῦ ἐμπροθέτου προσδιο-
ρισμοῦ «ἐξ ἧ ὑπέβ' ὄγμων, ὑπὸ ζυγοῦ, ὑπὸ ζυ-
γῶν» (κυρ. ξεζύγω ἢ ἐξάγω ἀπὸ κάτωθεν τοῦ
ζυγοῦ), «ὕψ' ἄρμασιν» E 369, Θ 504, 543, δ
39, Σ 244 κ. ἀ., «ὕψ' ἀπίνης» η 5' γ'.) λύω,
«ἀπολύω», ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω, «γλυ-
τώνω» (δ. ἐ. ἐκλυτώνω), τινά δεσφώτην ὄντα,
Θ 22, μ 53, 165, «ἐκ δεσφώτο» θ 360' μεταφ.
«τινά κακότητος» ε 397, π 364, λυτρώ, ἀντί
λυτρώων ἀπολύω, «τινά ἀπολύω» A 29, κ
387 κ. ἀ., και μετά δοτ. χαριστικῆς, «τινά τι-
νι» χάριν τινός, A 29, Ω 65, κ 298, «ἐντα»
τά ὅπλα τὰ ἐκφυλάττομενα ἀποδίδω, P 126. 2)
διαλύω, χωρίζω. ἀ.) κυρ. «ῥαφαί λείλυνται
ἱμάντων» διελύθησαν, «ἐλυσαν» χ 186, ὡ-
σώτως «σπάρτα λείλυνται» B 135' β'.) τροπ.
«ἀγορήν» διαλύω, A 305, ε 257 κ. ἀ., παθητ.
«λύτο δ' ἀγών» Ω 1, «νεκία» λύω τὰς δια-
φοράς, E 205, 304, η 74. 'Ιδίως γ'.) παρ-
αλύω, «γυῖα, γούνατα» παραλύω τινός τὰ μέλη,
δ. ἐ. α) φανεύω αὐτόν, Π 400, Δ 469, E
476, X 335 κ. ἀ. ὡσώτως και «λύω μένος»
γ 450, τινός ἢ τινί, P 29, Π 332. Παθ. «λύω-
το δὲ γυῖα, λύθη φυγῇ, μένος» A 16, σ 238,
E 296, Θ 123, 315, «ἐγχοι λύε γυῖα» P 523,
«πέλεος λύσε βοός μένος» γ 450' β) «πα-
ραλύω», ἀδυνατίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παθητ.,
εἰς αἰτίας ἢ καμάτων, ὅταν «καμάτω γυῖα λείλυ-
το» N 85, καὶ ἀνευ τοῦ «καμάτω» θ 233, σ
242, ἢ ἡλικίας, ὅταν «σὴ βίη λείλυται» Θ 103,
ἢ φόβου, ὅταν «λύτο γούνατα και φίλον ἦτορ»
Φ 114, δ 703 κ. ἀ., ἢ και ἐκπλήξιος ἢ ὑπερ-
βολικῆς χαρᾶς, σ 212, ψ 205, 245, ἢ ὑπὸ τοῦ
ἔργου «λύθεν οἱ ὕψα πάντα» δ 794, σ 189-
σπανίως ἐνεργ. «μνηστῆρές μοι καμάτω γούνατ'
ἐλυσαν» υ 108' δ'.) καταστρέφω «λύω κά-
ρην, κρήδεμνα πόλιος» B 118, Π 100, ν 388-
ε.) καταπραύνω, κατευνάζω, καταπαύω,
(δ. ὕπνος) «λύει μελεδήματα θυμοῦ» Ψ 62, υ
56, ψ 343. B') Μέσ. 1) λύομαι, ἀπολύο-
μαι, «ὕψ' ἄρνεος» ε 163. 2) λύω, χωρίζω
τι τῶν ἑμαυτοῦ ἢ ἀπ' ἑμαυτοῦ, «ἱμάντα» E 214,
«ἵππους» τοὺς ἵππους μου, Ψ 7, 11, «τεόχε'
ἀπ' ὧμων» ἐσκύλευον (ἀφῆρουν αὐτοὺς τὰ ὅπλα
ἀπὸ τῶν ὧμων) χάριν ἑαυτῶν, P 318. 3)
«ἐξαγορίζω», λυτρώ, δὲ ἑμαυτὸν ἢ τινα τῶν
ἑαυτοῦ, «θυγατέρα» A 13, K 378 κ. ἀ. ἐν
γένει ἀπελευθερῶ, «γλυτώνω» τινά τῶν ἑ-
μαυτοῦ, κ 284, 385. (Τὸ υ εἶνε βραχύ, πρὸ δὲ
τοῦ σ μακρόν. Μόνον δὲ ἐν η 74 και Ψ 519
εἶνε τὸ υ τοῦ ἐκισώτως ἢ παραστατικῶς διὰ τὴν
ἄρσιν μακρόν ὡσώτως και τοῦ λύτο ἐν ἀρχῇ
στίχου Ω 1, ὅπερ διὰ τοῦτο δ Σπίτζερο; και
οἱ μετ' αὐτὸν τονίζουσι λύτο).

Λωδῶμαι (λῶδη), ἀποθ., ἀόριστ. ἀ. ἐλῶδη-
σάμην· ἀπολεῖται. ὕβριζω, φέρομαι ὕβρι-
στικῶς, «νῦν κατατα λωδῆσαι» αὕτη θά ἦτο
ἢ τελευταία σου ὕβρις, *Ψλ. A 292, B 242. και

μετ' αὐτ. περιυβρίζω, ἀτιμάζω, προσβάλ-
λω, «τινά λῶδην» Ψ 613. (Π. Ἐκ τούτου πα-
ράγει ὁ Κορ. Ἀττ. B', σελ. 245 τὴν «λωδῶν»
= πληγῶν).

Λωδῆ, κυρίως = τῇ προηγούμενῃ, ἀλλὰ με-
τρώτερον, ἡπιώτερον, σκώπτω, περιπαίζω,
τινά, *Ὀδ. ψ 16, 26. Ἐκ τοῦ

Λῶδη, ἢ, ἀ.) ὕβρις εἶτε διὰ λόγων εἶτε δι'
ἔργων γινόμενη, ἀτιμία, ὕβρις, προσβα-
λή, ἐμπαιγμός, περιγέλως, ἐξουθένησις,
«λῶδης ἴσχεσθαι» ἀπέχω [ἀπέχομαι] τῆς ὕ-
βριος, σ 347, «λῶδην τίσαι, ἀποδοῦναι» τιμω-
ροῦμαι ἕνεκα [εἰδομένη δίκην] τῆς ὕβριος, A 142,
I 387. Τὸ δὲ «τίσασθαι λῶδην» λαμβάνω ἐκδι-
κῆσιν διὰ τὴν ὕβριν [δίκην λαμβάνω τῆς ὕβριος],
T 208, υ 169, «σοὶ λῶδη, αἴ κε» ὕβριδας, ἀ-
τιμία, προσβολὴ ἐδικῇ σου, εἰς κλ., Σ 180,
πρὸς Π 97. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀσχοι»
ἐντροπή, N 622, σ 225' β'.) συγκυκλιμένης,
τὸ ὑποκείμενον τῆς ὕβριος, ἀτιμία κλ., ὡς ἐν
τῇ καθομιλοῦμαι, «περίγελος, ἔλεγχι τοῦ κό-
σμου», «λῶδην ἔμμεναι και ὑπόψιον ἄλλων» Γ'
42. (Τὰ τῆς καθομιλοῦμαι, «λῶδα»=λέπρα, και
«λωδῶν» και «λωδισσόμενος»=λεπρός, ἀμφι-
βολον ἂν διέσωσαν τὴν κυριώτερον σημασίαν ἢ
μετέπεσον μόνον εἰς τὴν τῆς νόσου σημασίαν).

Λωητήρ, ἦτορ, ὁ, ποι. (λωδῶμαι), 1) ὕ-
βρις, κακὸ γλωσσος, B 275, A 385. 2)
αἰσχρός, ἄτιμος, *Ψλ. Ω 239.

Λωητός, ὁ, ὄν, ποι. (λωδῶμαι), ἐξυβρι-
σμένος, ἡτιμασμένος, «λωητόν τινα τίθη-
μι» περιυβρίζω τινά, Ω 531 τ.

Λῶν, ὄν, γεν. ὄντος, ἀνῶμαλον συγκριτικόν
τοῦ ἰσῶος, καλλίτερος, μόνον ἐν τῇ οὐδέτ.
«χρή σὲ δοῦμαι λῶνιν ἢ περ ἄλλοι» πρέπει
νὰ δώσῃς καλλίτερα, δ. ἐ. περισσότερον παρά τοὺς
ἄλλους, p 417, «πολὺ λῶνιν ἐς» A 229, πρὸς
Z 339, ε 169, «γνωσάμεθ' ἀλλήλων ἢ λῶνιν»
ὅς γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, ψ 109.—
Ἐκ τούτου σχηματίζεται ἔτερον ἐπικὸν συγκρι-
τικόν ἀπώτερος, ἢ, ὄν (Π. ὡς ἐν τῇ καθομιλοῦ-
μένη τὸ «χειρότερος και καλλίτερος» ἐκ
τοῦ χειρῶν και καλλίων), ἐν τῇ οὐδέτερῃ
συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄμεινον» α 376, ε 141.
(Ἐτυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Πλούταρχον ἐκ
τινός ἀχρήστου θετικοῦ λῶις· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ
τοῦ λα-, λῶ=ὄλω, ἐπιθυμῶ κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τοῦ λατ-, ἀπολαύω).

Λῶν, ἢ, ποι. (λέπω), περιβάλλειν, ἱμά-
τιον, ἐνδύειν, ἱδῶς δὲ μέλλειν, ν 224 τ. (Π.
Ἐντεῦθεν τὸ λωποδύτης, ὁ εἰσδύων εἰς ξένα
ἱμάτια και κλέπτειν αὐτά).

Λωτόεις, εἰσα, ἐν, ποι. (λωτός), πλήρης ἢ
κατάφυτος λωτοῦ, λωτόφυτος (ὡς τὴν ἐπ.
λ. 1), «πέδια λωτοῦντα» (συνηρ. ἀντὶ τοῦ λω-
τόεντα, ὅπως ἔγραψεν και ἠρμηνεύσεν ὁ Βέκκ.
κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· πρότερον δὲ ἠγράφετο
λωτεῦντα, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ἦτοι Ἰωνικῶς συνη-

ρημένη μετοχή τοῦ λωτέω=εἶμαι λωτός κατά-
φυτος, ἢ συνηρημένη αἰτιατική τοῦ λωτόεις),
M 283 f. (Ὁ δὲ Γαῖελος θεωρεῖ τὸ «λωτοῦν-
τα» μετοχὴν ἀγροῦ τινός· ῥήματος λωτώω
=φάω, παράγω λωτόν, τὸ μὲν διότι ἀσυνήθης
εἶνε παρ' Ὁμ. ἢ εἰς οὐς συναίρεσις τῶν εἰς ὅεις·
τὸ δὲ διότι ταῦτα τὰ εἰς ὅεις, προηγουμένης
μακρᾶς συλλαβῆς, λήγουσιν εἰς ὅεις).

Λωτός, ὁ. 1) εἶδος τριφυλλίου, τριφυλλιο-
εἶδός τι χόρτον, «χωρτάρι» φυόμενον ἐν τοῖς
καθόγροις πεδίοις τῆς Ἑλλάδος καὶ Τροίας. Κατά
τὸν Οὔδασιον εἶνε τὸ ἐν τῇ βοτανικῇ λεγόμενον
Trifolium melilotus ἢ lotus corniculatus τοῦ
Λιν., B 776, E 348, Φ 354, δ 603. 2) ὁ λω-
τός, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός· αὐτοῦ, ι 93 ἐξ.
97, 102. Ἐκ τοῦ γλυκίος καρποῦ τοῦ δένδρου
τούτου τοῦ φουμένου κατὰ τὴν Λιδοκὴν παρα-
λίαν ἔξων πρεφόμενοι κατὰ τὸν Ὁμ. ι 84 οἱ λε-
γόμενοι διὰ τούτου Λωτοφάγοι. Τὸν λωτόν
τούτον, τὸν Κυρηναϊκόν, ὅστις εἶνε διάφορος τοῦ
Αἰγυπτιακοῦ (Ἡροδ. 2, 96), περιγράφων ὁ Ἡ-
ρόδοτ. 4, 177, λέγει ὅτι ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἔχει μέ-
γεθος μὲν ὅσον ὁ τοῦ σχίνου, γλυκύτητα δὲ ὁμοίαν
μὲ τὸν καρπὸν τοῦ φοίνικος. Εἶνε δὲ κατὰ τὸν
Σπρέγγελον ὁ rhamnus lotus τοῦ Λιν. ἢ Zi-
zyphus lotus τοῦ Willden. Φύεται δὲ ὅς σήμερον

ἔτι ἐν Τόνιδι καὶ Τριπόλει, καὶ χρησιμεύει ὡς τροφή
τῶν ἀνθρώπων, καλούμενος κατὰ τινες μὲν jujuba
(„ζύζυφα“ ὁ καρπός· καὶ „ζυζυφιά“ τὸ δέν-
δρον) κατ' ἄλλους δὲ sidra. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Πο-
λυδ. 42, 2 περιγραφῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο διά-
φορος τῆς ζυζυφίας. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὁμ. ὀνομάζει
αὐτόν «ἀνθινον εἶδωρ» οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ὁ λω-
τός· ἦτο χόρτον, ὥς τινες οὐκ ὀρθῶς εἰκασαν.

Λωτοφάγοι [...], οἱ (ἰδ. λωτός 2), ἔθνος εἰρη-
νικόν καὶ φιλόξενον, πρὸς οὗς ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς
ἐκ Κυθήρων ἀποπλεύσας μετὰ δεκαήμερον πλοῦν,
ι 84 ἐξ. Ἀναντιρρήτως πρέπει νὰ ζητηθῶσιν ἐπὶ
τῆς Λιδοκῆς παραλίας, καὶ κατὰ τὸν Φοῖλυκρον
περὶ τὴν μικρὰν Σύρτιν. Κατὰ δὲ τὸν Πρόδοτον
4, 177, κατοικοῦν ἐπὶ τινος προεχούσης ἀκτῆς
τῆς παραλίας ταύτης οὐ μακρὰν τῶν Γινδάνων,
κατὰ δὲ τοῦς πλείστους τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς νή-
σου Μήνιγγος (εανὼν Zerhi).

Λωφάω (λόφος;), κυρ. ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου τοῦ
ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λυομένου καὶ ἐλευθέρως κινου-
ντος τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνυψούντος,
ἐπομ. λαμβάνω ἀναψυχὴν, ἡσυχάζω, παύω,
„λουφάζω“, Φ 292 f, ἰδ. ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ. (ἢ Ἐν
τῇ καθομῇ. τὸ „λουφάζω“ περιέπλεον εἰς τὴν
σημασίαν στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπη-
λός, προφέρεται δὲ ἐν Κέξ „λουπάζω“).

M

M

M, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλ-
φαβήτου, ἐπομ. τὸ σημεῖον τῆς δωδεκάτης ῥαψο-
δίας.

μ', 1) ἀντὶ τοῦ με. 2) σπαν. καὶ μόνον ἐπ'
ἀντὶ τοῦ μοι, οἷον «εἴπ' ἄγε μ'» 1 673, K 544,
πρόλ. Z 165, N 481, δ 367 κ. ἀ.

μά [-], μόριον ὁματικών, συντασσόμενον με-
τ' αἰς τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον
ἀνῶνται· α.) ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, «οὐ
μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα» ὅχι μὰ τὸν Ἀπ., A 86,
«οὐ μὰ Ζῆνα» Ψ 43, υ 339· β.) μετὰ τοῦ
«ναί», οἷον «ναί μὰ τὸδε σκήπτρον» A 324,
Γ. Ἐρμ. 460.

*ΜΑΓΕΙΡΟΣ [-], ὁ (μάσσω), «μάγειρος»,
Βατρ. 40.

Μάγνητες, οἱ (ἐνικ. Μάγνης, ἡτὸς) κάτοι-
κοι τῆς Θεσσαλικῆς γερασινήσου Μαγνησίας, ἔθνος
Πελασγικόν, εἰς Μάγνητα τὸν οἶον τοῦ Αἰόλου
ἀνάγον τὴν καταγωγὴν του, B 736.

*ΜΑΖΑ, ὀρθότ. ΜΑΖΑ, ἡ (μάσσω), „ζύμη, ζυ-
μάρτι“ «κυρβαὶ μαζα» Ἐπιγ. 15, 6. ἰδ. κρε-
βαίν.

Μαίανδρος

ΜΑΖΩΣ, ὁ, μαστός, „βυζί“ α.) τοῦ ἀνδρός
«βάζε στήθος παρὰ μάζον δεξιόν» Δ 480, 528
κ. ἀ. «κατὰ στήθος παρὰ μάζον» P 606, X 82
κ. ἀ. β.) τῆς γυναίκος «μαζὸν ἀνέσχευ, ἐπέ-
σχευ» (ἰδ. τὰ ῥήματα) X 80, 83, «γυναῖκα θῆσατο
μαζόν» γυναῖκός· ἐθῆλασε μαστόν (σχῆμα καθ'
ὅλον καὶ μέρος) Ω 58. «πάντες οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ»
„εἶχε παιδί ἐς τὸ βυζί“ λ 448, πρόλ. τ 483.

ΜΑΪΑ, ἡ, φιλικὴ προσηγορία πάσης ἡλικιω-
μένης γυναίκος, „μάμνα, θειά, μαμμήτσα“,
Ὁδ. 6 349, 372, τ 46, κ. ἀ. Γ. Δημ. 147.
(ἢ Ὁ τύπος οὗτος ἐν τῇ καθομῇ. δὲν εὗρισκε-
ται ὅσον ἐμοὶ γνωστόν, εἰμὴ ἐν τῇ τῶν Μακεδο-
νικῶν Ῥωμαίων γλώσσῃ „μάϊα“=μάμη).

ΜΑΪΑ, ἡ, ποῦ δὲ καὶ Μαΐας, ἄδω, ἡ, E 435,
Γ. Ἐρμ. 57, 73 κ. ἀ., Λατ. Maia, θυγάτηρ τοῦ
Ἀτλαντος καὶ τῆς Πηνελόπης, μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ
ἐκ τοῦ Διός, Γ. Ἐρμ. 3 κ. πληχ.

ΜΑΪΑΝΔΡΟΣ, ὁ, ποταμός· ῥέων διὰ τῆς Φρυ-
γίας καὶ Ἰωνίας, περιώρητος διὰ τοὺς πολλοὺς
αὐτοῦ ἐλιγμούς, ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰκάριον πέλα-
γος παρὰ τὴν Μίλητον, σήμ. Μαϊανδέρ, B 869.

ΜΑΙΜΑΛΙΔΗΣ, ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαίμαλου, ὁ Πάσιανδρος, Π 194.

ΜΑΙΝΑ (ΜΑ-) ποι., ἀφρ. ἀ. ἐπικ. μαίμωσα· συχνοῦς ἔχει τοὺς ἐπεκτεταρ. τύπους μαϊμῶσαι, μαϊμῶσα κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ μαίμωσαι, μαϊμῶσα κ. τ. τ. προθυμοῦμαι, σφύδρα ἐπιθυμῶ, φέρωμαι, «μαϊμῶων ἔσπε' ἔγγει» Ο 742, «μαίμωσέ οἱ ἦτορ» συνεκινήθη ἡ καρδία του, Ε 670, μεταφ. «αἰχμή μαϊμῶσα» τὸ ὀρμητικὸν δόρυ, Ε 664, Ο 542, «μαϊμῶσιν ἔνευρε πόδες· καὶ χεῖρες ὑπερθεν» σπεύδουσιν, προθυμοῦνται, Ν 75, «περὶ δούρατι χεῖρες μαϊμῶσιν» εἶνε ἀνήσυχτοι αἱ χεῖρές μου περὶ τὸ δόρυ (ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας τοῦ πολέμου) Ν 78. Ὑλ.

ΜΑΙΝΑΣ, ἴδιος, ἡ, ποι., μαινομένην, μανιώδης, Χ 460 τ., Γ. Δῆμ. 387. Ἐκ τοῦ

ΜΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (ΜΑ-) μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρτα. μαινομαι, εἶμαι μανιώδης, παραφέρωμαι, «τρελλαίνωμαι, φρενιάζω» (ἀ.) συνήθ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀρμητικῶς καὶ ἀπαύστως μαχομένων, Ε 185, Ζ 404, λ 537 κ. ἀ., ἐπὶ τῇ μανιώδους σκληρότητος τοῦ Κῦκλωπος, ι 350· κατὰ ποιητικὴν δὲ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρμητικῶς καὶ ἀπαύστως ἐν τῇ μάχῃ κινουμένων χείρων καὶ δοράτων, Π 75, 245, Θ 414, ὅθεν καὶ «πὺρ μαινεται οὔρεσι» Ο 606· ἐν γένει δὲ ἐπὶ σφαιρῶν παθῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ ὀργῆς «φρεσὶ μαινεται οὐκ ἀγαθῶν» Θ 360, «φρεσὶ μαινομένησιν» Ω 114· ὅς·) εἴμαι παράφρων, παραφρονῶ, ἐξέσταται τῶν φρενῶν, ἐπὶ Διονύστῳ, Ζ 432, καὶ ἐπὶ μεθυόντων, α 406, φ 298.

ΜΑΙΟΜΑΙ, μέλ. μάσσομαι, ἐπ. μάσσομαι, ἀποθ. (ΜΑ-) «ζητῶ, γυρεύω», ἐξετάζω, Ὑδ. ξ 356, Γ. Δῆμ. 44· μετ' αἰτ. «κευθμῶνα», ν 367, «γυναῖκά τινι» ζητῶ γυναῖκα χάριν τινός, Ι 394 (ἐνθα ὁ Βέικκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίστω. «γε μάσσεται» ἀντὶ τοῦ πρότερον τῶν «γυμνάζεται» οὐπερ εἰσέει οἱ Δοιδερλ. ὑπερμαχεῖ, ἀκατανόητον βλέπων τὸ Γέ). Πλὴν τῶν ἀνωτ. χωρίων, πανταχοῦ ἄλλοθι εὐρίσκειται μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., πρὸλ. δὲ καὶ λ. ἐπιμαίωμαι, εἰσμαιώμαι. Τὸν δὲ τύπον μάσσομαι παράγει ὁ Δοιδερλ. Ἐκ τίνος ἐνεστ. ἄχρ. μάζομαι.

ΜΑΙΡΑ, ἡ, (οἶοντι Μαρυαίρουσα). 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48. 2) θυγ. τοῦ Προῖτου καὶ τῆς Ἀντίκας, συνήθως ἐπαδός τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀφ' οὗ δὲ μετέπειτα ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Λοκρὸν, ἐφρονέθη ὑπὸ τῆς θεᾶς, λ 326.

ΜΑΙΣΑ, οὐσος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰμόνος, Θηδεύας, Δ 394 ἐξ.

ΜΑΚΑΡ [ΜΥ], ΑΡΟΣ, ὁ καὶ ἡ, τὸ δὲ θηλ. καὶ μάλιστα, Γ. Ἀπ. 14, ὑπερθ. ΜΑΚΑΡΤΑΤΟΣ, μακάριος, εὐδαίμων. 1) πρῶτον ἐπὶ θεῶν, κατὰ πληθ. μάλιστα, «θεοὶ μάκαρες» Α 339 κ. ἀ. πλχ. καὶ μόνον «οἱ μάκαρες» ὡς οὐσ. κ 299, Βατρ. 39. Ἐνικ. ἐν προαφωνήσει, Γρ. 7, 6. 21, 7.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μακάριος, εὐδαίμων, εὐτυχής, εἰς δὴλῶσιν τῆς ὑπεράτης ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας, Γ 182, Ω 377, Ὑδ. ξ 458, «σεῖα δ', Ἀχιλλεῦ, οὐ τις ἀνὴρ μακάριετος» παραβαλλόμενος πρὸς σὲ οὐδεὶς ἦτο μακαριώτατος, σὲ ἦτο ὁ μακαριώτατος, λ 483 (ἐνθα ὁμαλότερον θὰ ἦτο τὸ συγκριτικὸν ἀν' ἐπιθετο). Ἰδίως δὲ βίος, πλούσιος, Δ 68, α 247.

ΜΑΚΑΡ [ΜΥ], ΑΡΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰδίου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ω 544, Γ. Ἀπ. 37.

ΜΑΚΑΡΙΣΗ [ΜΥ.] (μάκαρ), θεωρῶ τινα μακάριον, «μακαρίζω, καλοτυχίζω» τινά, Ὑδ. α 538, ρ 465, τ 344.

ΜΑΚΕΔΝΟΣ [ΜΥ.], ἡ, ὅν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ· μηκεδανός, ὅς· ἐμύκηκε, ῥαδινός, ὑψηλός, «μακρός, ψηλός», ἐπιθ. τῆς λεύκης, η 406 τ.

ΜΑΚΕΛΛΑ, ἡ, ἔργαλ. γεωργικόν, «σκαπάνη», τσάπα, τσαπί, Φ 239 τ. (ἴσως ἐκ τοῦ ἀμα (ἀτός, ἀμόθεν, ἕμα) καὶ κέλλω, σλαναί «μονόθεν κέλλουσα», ὡς δι-κελλὰ ἢ δι-χόθεν κέλλουσα· σκαλίζουσα τὴν γῆν).

ΜΑΚΡΟΣ, ἡ, ὅν (μάκος, μήκος), συγκρ. μακρότερος, ὁ 20, σ 495, καὶ ποι. ΜΑΙΣΣΩΝ, ὅν, ὁ 203, ὑπερθ. μακρότατος, Ξ 288, 373, ἐπικ. ΜΗΚΙΣΤΟΣ (ὑπ. ἰδ.), μακρός, «μακρὸς», 1) ἐπὶ τύπου, «δόρυ, ἔγχος» Η 440, Ξ 36 κ. ἀ. «κέλευθος» μακρὰ ὁδός, Ο 358, «κόματα» μακρά, ὅλα τὰ ἐν ἀνοικταῖς θαλάσσαις, μεγάλα, Β 144, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μέγας, «μακρότερον ἢ πάσσονα θῆκεν ἰδεσθαι» ὁ 20· ἐτι δὲ ὑψηλός· «Ὀλύμπιος, οὔρεα, δένδρα, αἰγίροι, τεύχεα, κίονες, ἐρινεός» κ. ἀ. τ. Ὀμ. πλχ., καὶ βαθεύς, «μακρὰ φρεῖατα» Φ 197. Τὸ οὐδ. ΜΑΚΡΑ, ΜΑΚΡΩΝ, συγκρ. ΜΑΙΣΣΩΝ (καὶ ὄχι μάσσων, ὡς ἐτόνιζον οἱ ἀρχατοὶ) λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπιρ. «μακρὰ», μακράν, «μακρὰ βοᾶν, μακρόν αὐτεῖν» Β 224, Γ 81, Ε 404 κ. ἀ. («ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖν» Ε 347), «μακρὰ μερυκός» Σ 580. Τὸ δὲ «μακρὰ βίδας, βίδων, βιδώσθων» (ἰδ. τὰ ῥήμ.) σημαίνει: μὲ μακρὰ βήματα βαδίζων κτλ. 2) ἐπὶ χρόνου «ἤματα, νύξ» κ 470, λ 373 κ. ἀ. «ἐλάωρ» μακρά, παλαιὰ ἐπιθυμία, φ 54.

ΜΑΚΥΝ, ἰδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΜΑΛΑ [ΜΥ], ἐπιρ. ἐπιτακτικόν, ἐπιτείνων τὴν ἔννοιαν ἐπιθέτων, ῥημάτων, ἐπιρρήμάτων καὶ προτάσεων ὁλοκληρῶν, συγκρ. ΜΑΛΛΩΝ, ὑπερθ. ΜΑΛΙΣΤΑ. Τίθενται δὲ καὶ πρό καὶ μετὰ καὶ πλησίον καὶ μακράν τοῦ προσηγοριζομένου.

Α') Ὅστις. ΜΑΛΑ. 1) ὡς ἐπιτακτικόν, πολλὰ σφύδρα, πάνυ, ἡ καὶ δι' ἄλλων ἐπιρρήμάτων ἡ ἐπιρρηματικῶν φράσεων δύναται νὰ ἐξηγητῇται ἀναλόγως τοῦ ἐπιτενομένου, οἷον ἀ.) μετ' ἐπιθέτων «μᾶλα πολλοί» παραπολλοί, Ὀμ. πλχ. «μᾶλα μυρίοι» πολλὴ ἀναριθμητοί, ἀπειραπληθεῖς, π 424, ρ 422, πρὸλ. Ο 556 κ. ἀ. «μᾶλα πάντα» πάντα ἐν γένει, π. ἀνεξαιρέτως, ὁμοῦ σὺμπαντα, Ρ 356, πρὸλ. Ν 744, ε 306 (ἀλλ' ἰδ. καὶ ἐν τῇ γ.) κ. ἀ., «σαρδάνων μᾶλα τοῖον»

ἐντελῶς σαροδόνιον (σαρκαστικόν) μειδίαμα, υ 302, «θίνατος ἀβληγρός μάλα τοῖτος, ὅς· τόσον πολὺ μαλακός, ὥστε κτλ., λ 435, «μάλα πρότερος· πολὺ πρ. K 424.—Τίθεται καὶ μετ' οὐσιας, ὅσον «ἄχρι μάλα κνέφαρος» μέχρις ἐντελοῦς σκότους, μέγχι· οὐ γένη πολὺ σκοτάδι, «πολὺ νύκτα», σ 370, «ἤ τι μάλα χροῶ» τῇ ὄντι εἶνε μεγάλη τις χροία, I 497· β'.) μετ' ἐπιρ. «ἤρι μάλα· λίαν πρωί, I 360, «μάλα πολλάνικς» πολὺ συγνέ, Θ 362, «εὖ μάλα ἢ μάλα εὖ· πολὺ καλὰ, X 490, ψ 475, «πάγχι μ. ἢ μ. πάγχο», γδ. ἐν λ. Πάγκτ, «ρεῖτα μάλα» [ῥεῖδω· πᾶν], Γ 381, O 362, Σ 600, «μ. βέζ· Γ 404, «μάλ' ὥδε» ἀκριβέως· κατὰ τὸν ἐξῆς πρόπον, ζ 258 «μάλ' αὐτίκα» πολὺ ἐγγύχαρα, ἐν τῷ ἄμα, κ 441, ο 424, «μ. αλεῖ· ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, Ψ 717, η 448, 219· ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀντίθεσης, «ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχίλῃ γόλος» ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἔχει ὄργην, εἶνε ὅλως διάλου χωρὶς ὄργην, B 241, «μάλ' αὖτως· ἔστι· κατ' οὐδένα πρόπον δὲν εἶνε δυνατόν, ε 403, 358· γ'.) μετὰ ῥημάτων, «μ. λαὸν ἀνώγετον» προθύμως προτρέπετε τὸν λαόν, Δ 287, «μάλα πολερμίζω· ἀνδρείως, προθύμως· πολ. I 318 κ. πληγ. «ἀλλὰ μάλ' ὠφέλλες» ὠφέλεις· ἐξ ἅπαντος, δ 472, «μάλα γὰρ ἔθεν Ζεὺς χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε» πολὺ ἐβαλεν ἐπάνω τῆς τῷ χεῖρι (ὅ ἐ. τὴν προσατεύει) ὁ Ζεὺς, I 449, πρὸλ. P 359, 399, «ὅς κε θεοὶ· ἐπιτελοῦνται, μάλα τ' ἔαλλον αὐτοῦ», προθύμως, Δ 218, «μάλα κατὰσθίω» ἐπιμύονως, δὲν παύω τρώγων, Γ 23, Φ 24, «μάλ' ἐφομαι· προθύμως, εὐχαρίστως, κ 408, «φεύγε μάλα» φεύγε ὅσον θέλεις, Α 473, «θαρσύνεας μάλα εἰπέ» μετὰ πολλοῦ θάρρους εἰπέ (κατ' ἄλλους· δὲ ἀποδίδεται τὸ μάλα εἰς εἰπέ· εἰπέ καθ' αἶμα, «ὀρθά καρτά»), Α 85. (Ὁ Δοιδερλ. ἀποδοκιμάζων τὴν σημ. προθύμως, εὐχαρίστως, παραδέχεται ὅτι ἐνᾶντος μὲν σημ. τὸ ταχέως, ἀλλ' ἄλλος δὲ τὸ ἀμέσως· δ'.) μετὰ τὸ εἰ καί, καὶ εἰ ἐπιτείνεται τὸ «μάλα» τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν τῇ προτάσει ῥήματος ἢ ἐπιθέτου, «εἰ καὶ μάλα πέρ χαλεπαῖνοι» καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι παραπολὺ ὀργίζεται, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὀργίζεται, ε 483, «καὶ εἰ μάλα καρτερός· ἔστιν· καὶ ἂν ἦνε πολὺ δυνατός, ὅσον καὶ ἂν ἦνε δυνατός, N 316 κ. ἀ. «οὐδ' εἰ μάλα μιν γόλος ἔνοι» (οὐδ' εἰ κτλ.=οὐ, καὶ εἰ κτλ.) καὶ ἂν πολὺ ἤθελε τὴν πᾶρ ὁ θυμός (ὅ ἐ. ὅσον καὶ ἂν ἤθελε θυμωθῇ), δὲν ἤθελεν ὠφελῆσθαι, P 399. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς διὰ μετοχῆς μετὰ τοῦ Πέρ ἐκφερομένοις· ἀνταντωματικοῖς λόγοις, «αἰπὺ οἱ ἐσσεύεται, μάλα περ μεμαῖντι μάχεσθαι» ὅσον μεγάλην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν ἔχη νὰ μαχηταί, N 317, πρὸλ. E 58, 6 200, «καὶ μάλα περ· ἢ «καὶ περ μάλα» μετὰ μετοχῆς, Α 247, ξ 453, σ 385. 2) ὡς ἐπιθυσιαιτικόν ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν πρότασιν, βεβαίως, ἐξ ἅπαντος, «εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὀρμαίνοντα, τῷ κε μάλ'

ἢ κεν ἔμεινε, ἢ· τότε βεβαίως, ἐξ ἅπαντος ἢ αἶ, δ 733, ι 434· πολλάκις μετὰ τοῦ ἢ, «ἢ μάλα, ἢ μάλα δὴ» γδ. ἢ 4). (Τοῦ «μάλα» αἱ συν- λαβὰί εἶνε βραχέαι, ἐνίοτε δὲ ἡ λήγουσα διὰ τὴν ἄρσιν ἐκτείνεται, Γ 214, Δ 379, K 472).

Β'.) Συγκρ. ΜΑΛΛΟΝ (ἐκ τοῦ ἀγρ. μάλιον). 1) μᾶλλον, περισσώτερον, σφοδρώτερον, συχν. παρ' Ὁμ. μετὰ ῥημάτων· ἔτι δὲ καὶ μετὰ θετικῶν ἐπιθ. εἰς περιφρασιν τοῦ συγκριτικοῦ, ὅσον «μᾶλλον εὐκτά· E 97, Ἐν ταῖς φρ. «χολώσατο (κ. τ. τ.), φίλει κηρόθι μᾶλλον» σημαίνει ἢ τὸ· περισσώτερον παρὰ τὸ πρότερον, τῶρα περισσώτερον, ὡς ἐν τῇ Φ 436, ε 284, ι 480, σ 370, ρ 458, σ 387, γ 224 ἢ τὸ· τόσον περισσώτερον, ἐπὶ μᾶλλον, λ 208, ἢ τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἢ προσήκοντος, I 300. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις φράσεσι δύναται νὰ ἔχη μίαν τούτων τῶν σημασιῶν, ὅσον «ἐκ δ' ἀμφοτέρων ἀ- τρεκέις αἶμ' ἔσσευα βαλὼν, ἡγεῖρα δὲ μᾶλλον» τοῦ· ἡρέθισα δὲ περισσώτερον (παρ' ὅσον πρότε- ραν ἦσαν ἡρεθισμένοι) ἢ μᾶλλον τοῦ· ἡρέθισα (ἢ κατέβαλον αὐτούς·) E 208 κ. ἀ. Μετὰ συγκριτι- κῶν ἐπιθέτων τιθέμενον ἐπιτείνει τὴν συγκριτι- κὴν ἔννοιαν, «ῥήτερον μᾶλλον—Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσσεσθε ἐναίρεμεν» πολὺ εὐκολώτεροι (ἐνίοτε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη «πολὺ πλέον εὐκολώτεροι») ὅζ ἦσθε (ὅ ἐ. πολὺ εὐκολώτερον θὰ ἦνε) νὰ σᾶς φονεύσουν, Ω 243. Παλλάκις ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ, ἔτι, καί· α 322, Φ 470, N 638, ο 454 κ. ἀ. 2) προθυμώτερον, εὐχαριστώτερον, E 231, α 334 κ. ἀ.

Γ'.) Ὡς πρὸς ΜΑΛΙΣΤΑ, ΜΑΛΙΣΤΑ, τὰ μέγι- στα, πλεῖστα, ἐξόχως, ἐξαιρέτως, Ὁμ. πληγ. μετὰ γεν. «τόν ῥα μάλιστα γερώντων τις» Γ 388, Z 77, «ἐκ πάντων μάλιστα» περισσώτε- ρον ἀπὸ ὅλων, Δ 96. Μετὰ θετ. ἐπιθ. ἀποτελεῖ περιφρασιν ὑπερθετικῆς «ἐνθα μάλιστα ἄμβατος· ἔστι πολίς· Z 433, «μάλιστα καίριόν ἐστι» Θ 84 κ. ἀ. Εἰς ἐπίτασιν δὲ τῆς ὑπερθετικῆς ἐννοίας τίθεται καὶ μετὰ ὑπερθετικοῦ, ὅσον «μάλιστα—ἀγχιςτα ἐφίκει» B 57 ἐξ., «ἐχθιστος δ' Ἀχίλῃ μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσσεύς» B 220. (Ἀλλ' ἐν τού- τοις δύναται τις νὰ δεχθῇ καὶ διπλὴν ὑπερθετι- κὴν σχέσιν, ὅσον ἔχθιστος· ἦτο κατ' ἐξοχὴν πρὸς τὸν Ἀχίλ· καὶ Ὀδ., τούτῳστιν ἐμῶσι μὲν ἐν γέ- νει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν (καθ' ὃ μοχθηρὸς ὁ Θεοπέιτης), μάλιστα δὲ πάντων τὸν Ἀχίλ· καὶ Ὀδυσσ., τὸν ἀνδρείωτατον ἀηλ. καὶ τὸν συνετώ- τατον τοῦ στρατοῦ. Ὡσαύτως καὶ τὸ τῆς Ω 334 «Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταίρισσι» εἰς αὐτὴν μάλιστα (τὸν ἄλλων θεῶν) εἶνε φίλτατον (παρὰ πᾶν ἄλλο ταῦτο) τὸ κτλ.

ΜΑΛΑΚΟΣ [ω.], ἢ, ὅς, συγκρ. -κώτερος, «μα- λακός». 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον «κύνῃ, κῶας» 1618, γ 38· ὡσαύτως «λέκτρον, χιτών, ἐσθλός», Ὁμ. πληγ., ἐπὶ ἀνθρώπων τρυφερός, Ξ 349, «λει- μὼν», ε 72, ι 433, «νεῖος» Σ 544. 2) με-

καρ. ἤπιος, „μαλακός“, πραῖς, γλυκύς, «θά-
νατος, ὕπνος» K 2, σ 202 κ. ἀ. «ἔπεα» Z 337,
καὶ σαρκαστικῶς «ἡ μάλα δὲ μαλακώτερος ἀμ-
φωφάσθαι Ἐκτωρ» πολὺ μαλακώτερος παρίστα-
ται εἰς τὴν ἀφῆν (εὐμεταχειριστότερος) τώρα δ'
Ἐκτωρ, X 373.—Ἐπὶ. **ΜΑΛΑΚΩΣ**, μαλακῶς,
„μαλακά“, «εὐδεν» κοιμῶμαι γλυκά, γ 350,
ω 255. (Συγγ. τῇ ἀμαλός, μαλὺς, βλάξ, ἀδλη-
χρός, Λατ. mollis).

***ΜΑΛΑΧΗ** [-ω-], ἡ (μαλάσσω), „μολόχα“,
Βατρ. 162.

ΜΑΛΕΙΑ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Μαλῆα, *Ὁδ. ι 80,
*Υ. Ἀπ. 409, καὶ Μαλεῖαι, τ 187, καὶ «Μα-
λεῖων ἄρος» γ 287, δ 514, „Μαλεῖα“ ἡ
„Κάβο-Μαλεῖα“, τὸ νοτιοανατολικὸν ἀκρωτή-
ριον τῆς Λακωνικῆς, τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ νο-
τίου κλάδου τοῦ Ζάρακος, περιβήτων διὰ τοῦς
περὶ αὐτὸ θαλάσσιους κινδύνους, ὅθεν ἐγεννήθη
καὶ ἡ παροιμία «Μαλεῖα δὲ κάμψας ἐπιλάθου
τῶν αἰχμαδῶ». Παρὰ τῶν ἀλλογενῶν θαλασσοπό-
ρων λέγεται *Capo di Sant'Angelo*.

ΜΑΛΕΡΟΣ [-ω-], ὁ, ὅς, ποι. σφοδρῶς, δυνα-
τῶς, ἰσχυρῶς, ἐπὶ τοῦ πυρός, τῆς πυρκαϊᾶς,
*Π. ι 242, γ 316, Φ 375. (Ἑτυμολογ. ἀμφι-
βολος).

ΜΑΛΟΑΚΩΣ [-ω-], ὁ, ὅς (ἐκ τοῦ μαλακός δι'
ἐπενόθεσιν τοῦ θ) μαλακῶς, τρυφερῶς, «ἄν-
θος» *Υμ. 30, 45. Μεταφρ. μαλθακῶς, δει-
λῶς, ἀνανδρῶς, «αἰχμητής» P 588 f.

ΜΑΛΙΣΤΑ, **ΜΑΛΛΟΝ**, ἴδ. **ΜΑΛΛΑ**.

ΜΑΝ [-], Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μῆν (ὁ Βέικκ.
ἐν τῇ Β'. πανταχοῦ ἔτρεφε τὰ μῆν εἰς μῆν), μό-
ριον βεδιωτικόν, τῇ ὄντι, βεβαίως, ἐξ ἀπαν-
τος, Θ 373, «ἄγει (ἴδ. τὴν λ.) μῆν» ἔμπρος
τῇ ἀληθείᾳ, „αἰδὲ μὲν τὴν ἀλήθειαν“, E 765.
Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἡ, «ἡ μῆν» εἰ, τῇ ὄντι, B
370, ἡ καὶ μὲν, εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, N 354,
καὶ ἀρνῆται. «οὐ μῆν» ὅχι βέβαια, τῇ ἀλη-
θείᾳ δὲν καὶ ἄλλως κατὰ τὰς περιστάσεις, Δ
512, M 318, λ 344, ρ 470, «μὴ μῆν» Θ 512,
O 476, X 304 κ. ἀ., πρὸλ. μῆν.

ΜΑΝΘΑΝΩ [-ω-] (μαθ-), ἀορ. β'. ἔμαθον, ἐπ.
μάθον καὶ ἔμαθον, μανθάνω, „μαθαίνω“,
μόνον ἐν τῇ β'. ἀορ. ὅστις σημαίνει ἔχω μάθη,
τουτίστιν εἰδέσθω, (|| ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ.
„ἔμαθε καλὴν τέχνην, πολλὰ γράμματα“) «ἔμ-
μαθεν ἔργα καλὰ» ρ 226, σ 362, καὶ μετ' ἀπρφ.
«ἔπει μάθον ἔμμεναι ἐσθλός» (ὡς καὶ ἐν τῇ κα-
θομῇ, „ἔμαθα νὰ πολεμῶ κτλ.“) Z 444.

***ΜΑΝΤΕΙΗ**, ἡ (μαντεύομαι), μαντεία, προ-
φητεία, *Υ. Ἐρμ. 533, 547, πληθ. 472.

ΜΑΝΤΕΙΟΜΑΙ, ἀποθ. (μάντι), λέγω θεῖαν τιὰ
προῤῥησιν, μαντεύω, προφητεύω, ἀπολεῖ. B
300, α 200 κ. ἀ., τίτι, δ 478, ι 510, σ 255-
μετ' αἰτ. «κακά» A 107, δ 480, τίτι τι, Π
859, T 420. Ἐν γένει προλέγω, δ 470. Ἐκ
τούτου

ΜΑΝΤΙΟΝ, τό, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μαν-

τετον: μάντευμα, προῤῥησις, προφητεία;
μ 272 f.

ΜΑΝΤΙΝΕΗ [-ω-], ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ
Μαντίνεια, πολ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ὀφιν
ποταμόν, B 607.

ΜΑΝΤΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μελέμποδος καὶ ἀδελ-
φός τοῦ Ἀντιφάτου, σ 242 ἐξ.

ΜΑΝΤΙΣ, ἰορ, ὁ (μαίνομαι), κυρ. ὁ ὑπὸ προσω-
ρινῆς μανίας κατὰ θεῖαν ἐνέργειαν κατεχόμενος,
ἐνθους, ἐπομένως ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει
προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις, προφήτης,
εἴτε ἐκ σημείων τινῶν εἴτε ἀντι τοιούτων διω-
ρῶν τὸ μέλλον. Ὡσαύτως ὀνομάζονται καὶ οἱ
οἰωνοσκόποι, καὶ οἱ ὄναροκρίται καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ
ἐκ τῶν σπλάγγνων τῶν ἱερῶν προσμαίνονται,
A 62, α 202 κ. πληρ. «μάντις κακῶν» κακῇ,
δυστυχίματα προφητεύων, A 106.—Ἐν τῇ κ
493 καὶ μ 267 ἔγραψεν ὁ Βέικκ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν πάντες χάριν τοῦ μέτρου «μάντιος» ἀντὶ
τοῦ: μάντις (κατὰ τὸ πόλινος ἀντὶ τοῦ πόλιος).

ΜΑΝΤΟΣΙΝΗ [-ω-], ἡ τέχνη ἡ ἐμπειρία τοῦ
μάντεως, μαντική, A 72, ι 509 καὶ πληθ. B
832. (|| Ὁ Κοράσις Ἀτ. 4, 341, σημειώνει τὴν
λ. ὡς καὶ τῆς καθομῇ).

(**ΜΑΙΟΜΑΙ**) ἴδ. **ΜΑΙΩΜΑΙ**.

ΜΑΡΑΘΩΝ, ὁ καὶ ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατὰ
τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, περιόχτος ἐν
τοῖς μετέπειτα χρόνοις διὰ τὴν αὐτόθι ἦσαν τῶν
Περσῶν, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ἐκεῖ πολλοῦ
φουμίνου μαράθου (κατὰ Στράβ. 3, 4, θ), ἡ
80. Τὴν σήμερον λέγεται ὀθλ. „ἡ Μαραθῶνα“.

ΜΑΡΑΪΝΑ [-ω-], ἀορ. α'. ἐμαράνα, *Υ. Ἐρμ.
440, παθ. ἀορ. ἐμαράνηθη. 1) Ἐνεργ. „μα-
ραίνω, σβύνω“, «ἀνδρακινή» *Υ. Ἐρμ. 440.
2) Παθ. μαραΐνεται, ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον σβύνεται, *Π. ι 242, ψ 228.

ΜΑΡΓΑΪΝΑ, ποιητ. (μάργος), μαίνομαι, ἐκ-
μαίνομαι, ὡς μανιώδης ἐφορμῇ, „πρελ-
λαίνωμαι“, «ἐπὶ τινι» κατὰ τινος, E 882 f.

ΜΑΡΓΙΤΗΣ, ὁ, ὄνομα μωροῦ τινος ἀνθρώπου,
ὅστις ἔγινε θέμα κωμικοῦ ποιήματος; ἀπαθῆ-
μένου εἰς τὸν Ὀμηρον, ἐξ οὗ σώζεται μικρὸν
τι ἀποσπασμάτιον (ἴδ. περὶ τούτου Μυλλέρου
Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος, Φιολογ. Τόμ. Α'. σ. 490 τῆς
μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Ἐκ τοῦ

ΜΑΡΡΟΣ, η, οη, παράφρων, ἔξω φρενῶν,
„πρελλός“, *Ὁδ. π 424, ἀκόρεστοι, ἀπλη-
στος, «γαστήρ» σ 2, ἀνάητος, μωρός, ψ 11.

ΜΑΡΙΣ [-ω-], ἰορ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμισυδάρου,
Λύκιος, Π 319, 327.

ΜΑΡΜΑΪΡΑ, ποι., ς(ἰ)δω, „γαυαλίζω“, ἀκτι-
νοβολῶ, ἐξαστράπτω, κατὰ μετοχὴν ὡς ἐπὶ
τό πολὺ ἐπὶ τῆς τῶν μετάλλων λάμψεως, αἶσαν
«ἔντισα, τούτῳ μαρμαίροντα» *Π. M 195, Π
664, Σ 434, 612 κ. ἐξ., «δῶματα χρύσεα» N
22, «Τρώες χαλκῷ μαρμαίροντες» N 804, «ὅν
ἔντισα μαρμαίροντες» Π 279 (ἴδ. εἰς 2, δ'),
«δῶματα μαρμαίροντα» (τὰ τῆς Ἀφροδίτης)

σπινθηροβολούντα, Γ 397. (Παρά τὸ μαίρω τὸ παρά τοις γραμματικοῖς μόνον εὐρισκόμενον πρὸς τὸ κύριον Μαίρω).

ΜΑΡΜΑΡΕΟΣ [-υ-], κη, εον, σιλπινός, „γυαλιστερός“, ἀκτινοβόλος, ἰδίω· ἐπὶ μετάλλων «αἰγίς, ἀντιζ». *Γλ. Ρ 594, Σ 480, «ἄλ· μαρμαρή» ἢ σιλπινὴ θάλασσα, τούτεστιν ἡ γαλήνιος, Ξ 273. Ἐκ τοῦ

ΜΑΡΜΑΡΟΣ [-υ-] (μαρμαίρω), κυρ. ἐπιθετον, σιλπινός, ἀκτινοβόλος, ὅσον «πέτρος μάρμαρος» Π 735· ἔπειτα δὲ καὶ ὡς οὐσιαστέα «ὁ μάρμαρος», «τὸ μάρμαρον», μεγάλη μαρμαρόπετρα, Μ 380, ι 499.

ΜΑΡΜΑΡΙΓΗ [-υ-], ἡ (μαρμαρόσσα=μαρμαίρω), ἡ ἀκτινοβόλος στίλβη, μεταφ. «μαρμαρυγαὶ ποδῶν» αἱ μαρμαίρουσαι, οἷον εἰ ἀκτινοβολοῦσαι καὶ ἐξαστράπτουσαι, τρομῶδεις κινήσεις τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν ὀρχουμένων, θ 265 †, *Υ. Απ. 203.

ΜΑΡΜΑΝΑΙ [-υ-], ποι. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστέ· καὶ παρὰ, ἀπαρφ. μάρνασθαι, εὐκατ. ἀ. πληθ. μαρνομένης, λ 513 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις γράφουσι μαρναίμεθα), μάχομαι, πολεμῶ, αγωνίζομαι· ἀ.) συνήθως ἐν ὅπλοις καὶ ἐν πολέμῳ, «τίνι» πρὸς τινα, κατὰ τινος, Ι 327, γ 228· σπανίως «ἐπὶ τίνι» Ι 317, Ρ 448, «ἀμφὶ τινα» ὑπὲρ τινος, περὶ τινα, Π 775, «περὶ ἔριδος» ἕνεκα ἔριδος, Η 304, μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «ἔρχει» Π 495, 497. Μεταφ. ἰδ. **ΠΕΡΙΜΑΡΝΑΜΑΙ**· β.) ἐπὶ πυγμῆς, „γρονθοκοποῦμαι“, σ 34· γ.) διὰ λόγων, λογομαχῶ, „λογοφέρνηω“, Α 257.

ΜΑΡΜΥΣΣΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, γυνὴ τοῦ Ἴδου. Ἀρπαγείσαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπέλαβεν αὐτὴν πάλιν ὁ Ἴδας, Ι 557, ἰδ. Εὐήνος ἔξ Ἴδου. (Πιθανῶς παράγεται ἐκ τῆς ἐπομ. λέξ., οἷον εἰ Ἀρπαγείσα).

ΜΑΡΠΤΑ, ποι., 1) λαμβάνω, „πιάνω“, καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, Ο 437, ι 289, κ 446, «ἀγκάς τινα» ἐναγκαλίζομαι τινα, Ξ 346, «χεῖρας σκαίη» Φ 489. 2) «ἐγγίζω», φθάνω, καταφθάνω, καταλαμβάνω, «χθόνα ποδοῦν» Ξ 228, «τίνι ποσίν» Χ 204, «οὐδ' ἔλκε' ἀπαλθίσσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός» τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐπισκῆπτων ἀφίνει ὁ κεραυνός, Θ 405, 449. Μεταφ. «ὑπνος ἔμαρπτε» τὸν ἔπιανεν ὁ ὑπνος, Ψ 62, Ω 679, υ 56. Πρὸς **ΚΑΤΑΜΑΡΠΤΩ**. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρπ-, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀρπάξω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ῥίζης **ΜΑ-**, μαίωμαι).

ΜΑΡΤΥΡΙΗ [-υ-], ἡ (μάρτυς), „μαρτυρία“, λ 325 †.

ΜΑΡΤΥΡΟΣ [-υ-], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΜΑΡΤΥΣ, τρως, *Υ. Ἑρμ. 372, μάρτυς, ἐνικ. μόνον π 423. Πληθ. «τὸ δ' αὐτῶν μάρτυροι ἔστων» Α 338 κ. πολλαχ., «ὅπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί» οἱ θεοὶ θά ἦνε μάρτυρες εἰς τὸ μέλλον δι' ἀμφοτέρους, Ξ 393 (|| ἐνθα ὑπάρχει ἄλλη ἀνάγνωσις ὑπερθεὶν ἀντὶ τοῦ ὀπισθεν).

ΜΑΡΩΝ [-υ-], ὄνομα, υἱὸς τοῦ Εὐάνθοος, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν Ἰσμάρῳ τῆς Θράκης, ι 497 ἔξ.

ΜΑΡΗΣ [-ι-], ἡτος, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, μετέπειτα ἐπίνειον τῆς Ἑρμιόνης, Β 562.

ΜΑΣΣΑΝ, ὁ, ἡ, οὐδ. ΜΑΣΣΟΝ, συγκρ. τοῦ ΜΑΚΡΟΣ, ὅπ. ἰδε.

ΜΑΣΤΑΣ, ἄκος [-υ-], ἡ (μασάζω=μασσω). 1) τὸ δι' οὗ ἡ ἐν ᾧ τις μασσᾷ, τὸ στόμα, δ 287, ψ 76. 2) μασσημένη τροφή, ὅποιον τὰ πτηνὰ προσφέρουσιν εἰς τοὺς νεοσσούς διὰ τοῦ βράμφους, «νεοσσόισι προφέρει μάστακ» (δ' ἐ μάστακα=τροφὴν κατὰ τὸν Σχολ.), Ι 324. (Ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνοντες δοτικὴν τὸ μάστακ=μάστακι, ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς τὴν 4) σημασίαν· εἰς τὸ στόμα).

ΜΑΣΤΙΞ, ἄορ. μαστίξα, μαστίξω, κτυπῶ διὰ τῆς μαστίγος, «ἔππους» Ε 768 κ. πλη., μετ' ἀπαρφ. «μαστίξεν δ' ἑλάαν» τοὺς ἐκτόπησε μὲ τὴν μαστίγα διὰ νὰ κινήσουν, νὰ τρέξουν, Ε 366, γ 484 κ. ἀι, πρὸς ΜΑΣΤΙΑ. Ἐκ τοῦ

ΜΑΣΤΙΞ, ἱγος [-ι-], ἡ, ἐπικ. καὶ ΜΑΣΤΙΞ, ὅθεν δοτ. μᾶστι, μᾶστει, Ψ 500, καὶ αἰτ. μᾶστιν, ο 482, μᾶστιξ, τούτεστιν ἀ.) μᾶστιξ, (Τουρκ.) „καμτσάκι“, δι' οὗ ἐλαύνουσι τὰ ὑποζύγια, Ε 226, 748, ζ 81, 346· β.) ποινή, τιμωρία, πληγὴ, «Λιός» Μ 37, Ν 842. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ **ΜΑ-**, μαίωμαι· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἱμάς).

ΜΑΣΤΙΓΑ [-ι-], ἕτερος ἐπικός τύπος τοῦ ΜΑΣΤΙΞ, μαστίξω, κτυπῶ μὲ τὴν μαστίγα, *Υ. Ρ 622.—Τὸ μέσ. περὶ λέαντος «οὐρῇ πλευρὰς μαστίετα» μαστίζει τὰς πλευρὰς του διὰ τῆς οὐράς, Γ 474.

ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ, ογ, υἱὸς τοῦ Μάστορος. 1) ὁ Ἀλιθέρσης, ε 458. 2) ὁ Λυκόφρων, Ο 430, 438.

ΜΑΣΧΑΛΗ [-υ-], ἡ, „μασχαλή“, «ὕπὸ μασχαλῇ ἔχειν» κρατῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην [ὑπὸ μάλῃς ἔχειν], *Υ. Ἑρμ. 242.

ΜΑΤΑΝ, ποι., ἄορ. ἀ. ἐμάτησα καὶ ἀναύξ. μάτησα· ἀ.) πρᾶττω τι ματαίως, ματαιοπονώ, ἐπομ. ἀποτυγχάνω, «ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησε» καὶ δὲν ἀπέτυχεν· β.) χρονοτριβῶ, „μάταν καιρόν“, ὀκνῶ, Ψ 510· περὶ ἵππων «μὴ ματήσεται» Ε 233. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἥκιστα πιθανῶς συγγ. τῇ ἀμαρτάνω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ μάτην).

ΜΑΤΕΙΝ [-υ-] (ΜΑ-), ποι., ζητῶ, ἐπιζητῶ, „γυρεῖω“, Ξ 440 †.

ΜΑΤΗΝ [-υ-], ἐπὶ β., ματαίως, εἰς μάτην, *Υ. Δήμ. 309. (Κατὰ τινες πιθανῶς κυρ. αἰτ. τοῦ μάτη=ΜΑΤΗ).

ΜΑΤΗ [-υ-] (ἐκ τοῦ ΜΑ-), κ 79 † «τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσῆς ἀλεγεινῆς ἡμετέρῃ ματίη» κατὰ τινες μὲν ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ματαίας ἐπιχειρήσεως, ματαιοπονίας· κατὰ δὲ τὸν Νίτσην ἕνεκα τῆς ἡμετέρας ἀδυναμίας· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Ἀμείν ἕνεκα

της ημετέρας ἀμαρτίας, συνωνύμως τῇ μά-
ται τοῦ Αἰσχύλου (Χοιρόφ. 908). ὥστε ἐρ-
μηνεύεται τὸ χωρίον ὡς εἴησι κατετρώγετο, ἐ-
πίεζετο τῶν ἀνδρῶν ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν αἰγινήν
κωπηλασίαν διὰ τὴν συνείδησιν τῶν ἡμετέρων
ἀμαρτημάτων.

ΜΑΧΑΙΡΑ, ἡ, ἐγχειρίδιον, (μεγάλον) „μα-
χαίρι“, παρὰ τὸ εἶδος προσηρτημένον ἢ χρη-
σιμεῖον συνήθως εἰς σφαγὴν τῶν ἱερῶν (θυμά-
των), μάχαιρα, Ἰλ. Γ 271, Τ 252. Ἐν τῇ
χορῇ τῇ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως ἀνα-
γεγλυμμένη αἱ μάχαιραι αἱ κοσμοῦσαι τοὺς γο-
ρῦντας νεανίας ἦσαν χρυσαῖ, κρεμάμεναι ἐξ ὀρ-
γυρῶν τελαμώνων, Σ 597. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ
εἰς ἄλλας χρήσεις, ὅταν ὁ Πάριος δι' αὐτῆς
ἀποκόπεται τὸ βέλος, Α 844. (Συγγ. τῇ μάχῃ).

ΜΑΧΛΗΝ, ὄνος, κλητ. Μαχλόν, υἱὸς τοῦ Ἀ-
σκληπιοῦ, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ
Ἰωάννης, διακρινόμενος διὰ τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ
γνώσεις, Β 732, 2, εἶχε λάβη, φαίνεται, παρὰ
τοῦ πατρὸς οὗτος δὲ πάλιν ἔλαθε παρὰ τοῦ
Χείρωνος πολλὰ ἱαματικά φάρμακα, Δ 219.

ΜΑΧΕΙΟΜΕΝΟΣ, **ΜΑΧΕΥΟΜΕΝΟΣ**, ἴδ. **ΜΑΧΟΜΑΙ**.

Μάχη, ἡ, 1) μάχη, „πολεμια“, συνήθως ἡ
μεταξὺ στρατῶν, Δ 225, λ 612, κ. πλη. τῆς
Ἰλ., „μάχεσθαι μάχην“ Ο 444, 673, Σ 533,
„τίθεσθαι μάχην“ συγκροτῶ μάχην, Ω 402,
„μάχην ὀρύνειν, ἐγείρειν, ὀτρύνειν“ διεγείρω
μάχην, „μάχην ἀρτύνειν, συμφέρεσθαι“ συν-
άπτω, παρασκευάζω μάχην (ἴδ. τὰ οἰκτα ρή-
ματα). Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ δύο μονομαχία, ὅταν
Η 263, Δ 255, „μάχη Ἀλάντος“ ἡ μονομαχία
τοῦ Ἀλάντος, Α 542, „μάχη“ πλη. τῆς Ἰλ.=ἐν
τῇ μάχῃ, ὡσαύτως ἢ „μάχῃ ἐνι“. 2) διαμά-
χη, ἔρις, φιλονεικία, διχόνοια, λογομα-
χία, Α 477. (ἴδ. Εἰς ταύτην μόνον τὴν σημασίαν
ἐν τῇ καθομ., „ἀμάχη“). Ὁ Ὀμή. ἐν τῇ Ἰλιάδι
περιγράφει τίσσας ἰδιαίτερας μεγάλας μάχας,
τὴν μὲν πρώτην ἐν τῇ μεταξὺ Σιδόνης καὶ
Σκαμάνδρου γενομένην, Δ 446—Η 305· τὴν δὲ
δευτέραν ἐν τῇ μεταξὺ τῆς Τροίας καὶ τοῦ
ναυτικοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων, Θ 53—
348· τὴν δὲ τρίτην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάν-
δρου, Α—Σ 242· τὴν δὲ τετάρτην τὴν περιλαμ-
βάνουσαν πάντα τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Ἀχιλ-
λέως καὶ τελευτῶσαν μετὰ τῆς τελευτῆς τοῦ
Ἑκτορος Γ—Χ.

ΜΑΧΙΜΩΝ [..], ὄν, ἑπικ. (μαχόμεαι), φιλό-
μαχος, φιλοπόλεμος, „κράδι“ Μ 247 f.

ΜΑΧΗΤΗΣ [..], οἶ, ὁ (μαχόμεαι), μαχητῆς,
πολεμιστῆς, στρατιώτης, Ε 804 κ. ἀ., συν-
άπτεται μετὰ τοῦ „ἀνὴρ“ σ 261.

ΜΑΧΙΤΟΣ [..], ἡ, ὅς (μαχόμεαι), δυνάμε-
νος νὰ πολεμηθῇ, καταβληθῇ, αὐτὸ μαχη-
τὸν κακόν· ἀκαταμάχητον κακόν, μ 419 f.

ΜΑΧΛΟΕΙΝΗ [..], (μάχλος=ἀσελγής), ἀσελ-
γεία, ἡδυπάθεια, φιληδονία, περὶ τοῦ Πά-
ριος, Ω 30 f. Ὁ Ἀρίσταρχος ἤθελε νὰ ἀθετή-

σῃ τὸν στίχον ὡς μεταγενεστέρως οὐσῆς τῆς λή-
ξεως καὶ ἐπὶ γυναικῶν μόνον καιμένης. Ἀλλὰ
δι' αὐτὸ τοῦτο, ἀντιλέγουσιν ἄλλοι, εὐστόχως γο-
ρακτηρίζει τὴν τοῦ Πάριος θηλυπρέπειαν, πρὸλ.
Γ 39. Ὁ Βέκκερος ὁμοῦς ἐν τῇ Β' ἐξωδῷ
καὶ τοῦτον καὶ τὸν προηγούμενον στίχον.

ΜΑΧΟΜΑΙ [..], ἀποθ., Ἰων. καὶ ἑπικ. **ΜΑ-
ΧΟΜΑΙ**. Ὁ ἐνεστώς τοῦ τύπου τούτου μόνον
ἐν τῇ Α 272, 344 μαχέιτο, μαχέιντο (πρὸλ.
ὁμοῦς ὅπως Α'), γ'), ἐπὶ δὲ Γ 26 μαχέται καὶ
Β 366 μαχέονται, ἐνθα ὁμοῦς εἰς τὴν συνάφειαν
τοῦ λόγου ἁρμοδιώτερα εἶνε τοῦ μέλλοντος ἢ
σημασία, ἢ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μελ-
λοντικός τύπος, ὅστις εἶνε συνηρημένος μαχοῦ-
μαι, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῃ συνήθης (πρὸλ.
καλῶς, τελεία κ. ἀ.) θαμισι. παρὰ. μαχέσκε-
το, Η 440· ἡ μετοχὴ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου εἶνε μαχεύμενος ρ 471 καὶ μαχεοῦμε-
νος λ 403, ω 413· μέλ. μαχέσομαι ἢ μαχέ-
σομαι (τὸν πρῶτον τύπον προτιμᾷ ὁ Οὐόλφιος
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ κατὰ τοὺς δεινότερους
τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν) ἀόρ. ἐμαχυσάμην
(κατὰ τὸν Οὐόλφ., Βέκκ. καὶ Δινδόρφ. κατὰ δὲ
τὸν Σπείζερν καὶ Βούττι, ἐμαχυσάμην), ἐν τῇ
ἀπαρμφ. χάριν τοῦ μέτρου μαχέσασθαι, Γ 20,
433, Η 40, Ρ 178, 490, καὶ ἐν τῇ εὐκτ. μαχέ-
σαι, Ζ 329. Σημ. 1) μάχομαι, „πολεμῶ“,
ἴδιως ἐν τῇ μάχῃ, οὐ μόνον ἐπὶ ὅλων στρατῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μαχητῶν, Γ 91,
435, Τ 153, ἀπολλ. Τ 332 κ. ἀ., συνάπτεται
μετὰ τοῦ „πολεμίζω“ Γ 67, 435, Η 279 κ. ἀ.,
„ἐναντίον μάχομαι“ Γ 433, „ἐναντίον, ἀντι-
διον μάχομαι“ (ἴδ. τὰς λ.), „τινι“ κατὰ τινος
ἢ πρὸς τινα, Β 421, 6 251 κ. ἀ., „ἐπὶ τινι“
Ε 124, 244, „ἀντία ἢ ἐναντίον τινός“ Γ 88,
97, „πρὸς τινα“ Ρ 98, 474, „σύν τινι“ μετὰ
τινος, τῇ βοηθείᾳ τινός, υ 390, „ἐν πρώτοις,
μετὰ πρώτοις“ ἐν προμάχοις, μεταξὺ τῶν προ-
μάχων, Μ 324, 221, Ε 575 κ. ἀ., „μετὰ Βοιω-
τῶν“ ὡς σύμμαχος τῶν Βοιωτῶν, Ν 700 κ. ἀ.
Ἡ αἰτία τῆς μάχης ἐκφέρεται· „περὶ τινος“ Π
4, Σ 265, „περὶ τινι“ Π 568, ρ 471, „ἑμφί
τινι“ Γ 70, Π 565, „ἐκνέκα τινος“ Β 377· τὸ
ὄργανον ἐκφέρεται κατὰ δοτ., „χαλκῷ“ Γ 257,
„πέλιαισι καὶ ἀξίνοις“ Ο 711. 2) ἐν γένει
ἀ.) διαμάχομαι, πιδνομαι, ὄχι περὶ τῆς ἐν
πολέμῳ μάχῃ, „ἀνδράσι περὶ δαίτῃ“ 6 245,
ἐπὶ θηριμαχίᾳ, Ο 633, πρὸλ. Γ 471, υ 45,
Π 429, 758· β.) μάχομαι, διαγωνίζομαι
ἐν τῇ ἀγωνί, „πύς“ Ψ 621· γ.) ἐρίτω, φι-
λονεικῶ, λογομαχῶ, „λογοφέρων“, τινι,
Α 8, Ζ 329, „ἐπέσοι“ Α 304, Β 377, Γ 367,
ἐν γένει ἀντιλέγω, ἀνθίσταμαι, τινι, Ε 875,
132.

μάω, ἑπικ. ἐπὶρ. (πιθονῶς ἐκ τοῦ μάρπτω,
μαπτῶ), κυρ. πιάνων ὀρηκτικῶς, ὅθεν ἀ.)
κατασπυρμένω, „βιαστικῶς“, ἀπερισκέ-
πτως, ἀνοήτως, Ε 759, Γ 298 κ. ἀ., γ 438.

• μάψ αὐτως εὐχεταισθαι • ἔτσι ἀνόητα καυχώμαι, Γ 348, • μάψ αὐτως χόλον ἔχειν • ἔτσι χωρὶς λόγον ὀργίζομαι, Γ. Δήμ. 83· β'·) προπετῶς, ἀσθεδῶς, Β 214, ἀναιδῶς, ἀσεδῶς, Ν 627, π 144. Ὅθεν γ'·) ματαίως, ἀσκόπως, εἰς μάτην, • πολεμίζειν • Β 420, • μάψ ὁμόται • ἐπὶ ματαίῳ, ψευδῶς, Ο 40.

ΜΑΨΙΔΙΩΣ [·ω·], ἐπικ. ἐπίρ. (μαψιδίως, μάψ) • μάψ, ἀνόητως, ἀπερισκέπτως, Ε 374, ρ 454, ματαίως, παραλόγως, η 310, θ 58, ἀσκόπως, γ 72, ι 253, ε 365.

ΜΑΨΙΔΙΩΣ, ὄν, ἐπικ. (μάψ, λέγω), ματαιολόγως, μάταιως, ἀμφίβολως, • οἰωνοί • τὰ πτνὰ τὰ διὰ τῆς φωνῆς των οὐδὲν βέβαιον προσημαίνοντα, μόνον ἐν τῇ Γ. Ερμ. 546.

ΜΕΓΑΛΗΣ [·ω·], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μέγα, ὁ Πέριμος, Π 695.

ΜΕΓΑΛΙΣΜΟΣ [·ω·], ὄν, ἐπικ. (μέγας, θυμός), ὁ ἔχων μέγαν θυμόν, μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων, ἰδίως εὐτολμος, συγχόν ἐπίθετον ἀνδρῶν, ἔθνων, τῆς Ἀθηνᾶς θ 520, ν 421 ἔ τὰυρου Π 488.

ΜΕΓΑΙΡΩ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ γέρας), ἄορ. ἄ. ἐμέγηρα, κυρ. θεωρῶ τι μέγα, ὅθεν 4) φθονῶ, ἀρνούμαι, ἀποποιῶμαι, τινὶ τι, ὡς ἄγαν μέγα, Ψ 865, • Δαναοὶσι μεγήρας • φθονήσας τοὺς Δαναούς, διὰ φθόνον τῶν Δαν., Ο 473, Γ. Δήμ. 465, καὶ μετ' ἀπαρρ. • μὴδὲ μεγήρης ἡμῖν τελευτήσαι τάδε ἔργα • μὴ θεωρήσης μέγα τι, μὴ ἀρνηθῇς κτλ., γ 55, ἔ μετ' αἰτ. ἔ ἀπαρρ. • μνηστῆρας ἀγνήνορας οὐτι μεγάρω ἔρδιν ἔργα βίαια • δὲν παραξενεύομαι ὅτι οἱ μνηστῆρες κτλ., θ 235· ἐν γένει ἀρνούμαι, • κατακαίμεν (τοὺς νεκρούς) οὐτι μεγάρω • τὸ νὰ κατακαίητε (τοὺς νεκρ.) δὲν ἀποποιῶμαι, παραγρῶ, Η 408· ὡσαύτως • οὐτι μεγάρω • δὲν ἀρνούμαι, δὲν ἀντιλέγω, θ 206 καὶ Δ 54 (ἐνθα παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἄνωι. τὸ ἀπαρρ. • διαπέρσαι •) ἔτι δὲ ἔ μετὰ γεν. • ἀμνησινεν δὲ οἱ αἰχμήν Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας • παρέλυσεν δὲ τὴν αἰχμήν του (Ἀδάμαντος) ὁ Ποσειδάων, ἀρνηθεὶς εἰς αὐτόν τὴν ζωὴν (τοῦ βληθέντος Ἀντιλόχου) Ν 563. Ὁ δὲ Βούτμαννος ὡς μόνον ὀρθὴν ἐρμηνεύειν τῆς μετοχῆς ἐνταῦθα παραδέχεται τὴν ἀποτρέψας, δηλ. τὴν αἰχμήν ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀντιλόχου).

ΜΕΓΑΛΙΤΗΣ [·ω·], ἑς, ἐπικ. (μέγα, κῆτος), ὁ ἔχων μέγα χάσμα, μεγαλοχάσμων, • δαλφιν • Φ 22, • νηὶς • μεγαλοσκαρής, εὐρεῖα, Θ 222, Α 5, 600, • πόντος • πολυδαής, γ 158.

ΜΕΓΑΛΥΤΩΡ [·ω·], ὄρος, ὁ, ἡ, ἐπικ. (μεγ. ἥτορ, μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, εὐτολμος, ἐπίθετον ἀνδρῶν ἡρώων καὶ ἔθνων, Ν 302, τ 476 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Πολυφήμου, κ 200, • μεγ. θυμός • εὐτολμος, ἡ μεγαλόφρων ψυχῇ, Ι 409, ε 288 κ. ἄ.

ΜΕΓΑΛΙΖΟΜΑΙ [·ω·], ἐπικ., μέσ. (μέγας), με-

γαλόνομαι, ἐπιζήρομαι, ὑπερφηανεύομαι, Κ 69, ψ 174.

ΜΕΓΑΛΟΘΕΟΝΗΣ [·ω·], ἑς, ποιητ. (μ. σθένος), • μεγαλοθόναμος, Ήπ. 6, 4.

ΜΕΓΑΛΟΣ [·ω·], ἐπίρ. (μέγας), • μεγάλως, • δυνάτῃ, • μάλα μεγ. • Ρ 723, π 432.

ΜΕΓΑΛΕΣΤΙ [·ω·], ἐπίρ. (μέγας), ἐν μεγάλῳ τόπῳ (ἢ ἢ μάλλον κατὰ μέγαν τρόπον), πάντοτε ἐν τῇ φρ. • μέγας μεγαλωστί • (ἢ ἐνθα ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας τοῦ μεγάλου γίνεται διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ῥίξης, ὥπως ἐν τῇ καθομιλουμένη διὰ τῆς συνωνυμίας ἐν τῇ ὁμοίᾳ φρ. • πλατὺς φαρδύς, πλατεῖς φαρδεῖς ἢ • μακρύς φαρδύς), Π 772, Σ 26, ω 40.

ΜΕΓΑΜΗΔΕΙΩΣ [·ω·], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους, πατὴρ τοῦ Πάλλαντος, Γ. Ερμ. 400.

ΜΕΓΑΠΕΚΟΝΗΣ [·ω·], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μεκπελάου ἐκ τινος δούλης, οὕτως ὀνομασθεὶς ἔνεκα τοῦ πέκνου διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης, δ 41, ο 400.

ΜΕΓΛΗ [·ω·], ἡ, Μεγάρ, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἡρακλεῖς, λ 268, 269.

ΜΕΓΑΡΟΝ [·ω·], τό, ποι. (μέγας), κυρ. μέγα δωμάτιον, αἶθουσα, (Φραγκ.) • σάλα •, ὅθεν ἰδίως 4) ἡ μεγάλη αἶθουσα τῶν ἀνδρῶν, ἡ κυριωτάτη αἶθουσα τῆς οἰκίας, ἐν τῇ μέσῳ αὐτῆς κειμένη, ἐνθα συνέρχονται καὶ συνευχοῦσιν οἱ ἄνδρες. Ἡ ὀροφή αὐτῆς ἐστηρίζετο ὑπὸ κιόνων, τὸ δὲ φῶς εἰσέρχετο διὰ δύο θυρῶν, τῆς ἐμπροσθοῦς ἢ μεταύλου καὶ τῆς πλαγίας, α 270, χ 127 (πρόλ. α 127—130, 133)· β'·) θάλαμος γυναικεῖος, εἴτε εἰς διατριβὴν τῶν θεραπευνίδων, σ 498, τ 60, φ 382, χ 497, ψ 20, πληθ. τ 30, εἴτε εἰς διατριβὴν τῆς δεσποίνης, καίμενος ἐν τῇ ὑπερφῶ (πρόλ. θ 94 ἔ ο 517), Γ 425, Ζ 377, πρὸλ. θ 94· γ'·) κοιτῶν, λ 374· δ'·) κατὰ πληθ. οἰκία, κατοικία, ἀνάκταρ, • παλάτια •, Α 396, Ε 805, Γ 400 κ. ἄ., μάλιστα τῆς Ὀδ. Ἐκ τούτου

ΜΕΓΑΡΩΝΑΣ, ἐπίρ., εἰς τὴν αἶθουσαν, εἰς τὴν θάλαμον, Ὅδ. π 413, φ 58, ψ 20.

ΜΕΓΑΣ [·ω·], ΜΕΓΛΗ [·ω·], ΜΕΓΑ [·ω·], συγκρ. ΜΕΓΙΣΤΩΝ, ὄν, ὑπερβ. ΜΕΓΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, μέγας, • μεγαλός •. 1) κυρ. καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων, ὅθεν ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος μάλιστα τῶν ἀνδρῶν, • καλός τε μέγας τε • ὠρατός καὶ ὑψηλός, Φ 408, ζ 276 κ. ἄ., • ἥδ' τε μέγας τε • Β 653, Γ 467 κ. ἄ., σπανιότερον ἐπὶ γυναικῶν, ν 289, ο 418, π 458· (ἡ αὐτὴ φρ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, • αὐλὴ καλὴ μεγάλη τε • ζ 7)· ὅθεν μέγας τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος, ἐν ἡλικίᾳ, • μεγαλός • (καὶ ὅχι μικρό παιδί), θ 314, σ 217· ἐπὶ δὲ ἀψύχων ἀναλόγως τῆς διαστάσεως ὑψηλός, • ὄρος, οὐρανός, πύργος, Ὀλύμπας κ. ἄ. • μακρός, • τάφρος, ρόπαλον, σκῆψον κ. ἄ. • πλατὺς, εὐρύς, • πέλαιος, ἱλος, ὄρχατος • κ. ἄ. τ. πολλὰ πα-

ρ' Όμ. 2) μεταφ. α.) ισχυρός, κραταίος, δυνατός, ἐπὶ θεῶν τε ἔξ ἀνθρώπων, «μ. ἡδὲ κραταίος» σ 382· ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, σφοδρὸς, ισχυρὸς, «ἀνεμὸς, λατλαψ, Ζέφυρος», ἐπὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν καταστάσεων, «βίη, κράτος, ἀλκή, σθένος, θυμός, κλέος, κῶδος κ.τ.τ.» Όμ. πλχ., «ἔργον» μέγα ἔργον, δύσκολον, κατόρθωμα, Ν 366. (Τὸ δὲ τῆς χ 149 εἶνε ἐπὶ κακοῖς: «κακὴ δουλειά» καὶ τὸ τῆς γ 261: ἀνίστιον ἔργον, ἀνοσιούργημα), «καὶ τότε μετίζον» καὶ ποδοτὸ σπουδαιότερον, π 291. Ἰδίως ἐπὶ ἡχου καὶ φωνῆς, «ἰαχή» Ο 384, «ἀλαλητός» Ξ 393, «δρυμαγδός» Φ 256, «πόταγος» Φ 9· β') ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικὸς, ὑπερμετрос, «μέγα εἶπευ, λίην μέγα εἶπευ», λέγω μέγαν, πολὺ μέγαν λόγον, «τοῦτέστιν ὑπεροπτικόν, χ 288, γ 227, π 243.—Τὸ οὐδ. τὸ τε ἐνικὸν καὶ πληθ. μέγα, ΜΕΓΑΛΑ ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπὶ β', μεγάλως, ισχυρῶς, κραταίως, συχνά μετὰ ῥημάτων, «κρατεῖν, ἀνάσσειν» Όμ. πλχ., «δύνασθαι» α 276, «μ. προθυρόν» διὰ μεγάλου πηδήματος προχωρήσας, Ξ 363, «μ. αὐτεῖν, ἰάχευ, βοᾶν» μεγαλοφώνως, «μεγάλα», ἔτι δὲ «μ. κτυπεῖν, στενάχειν, εὐχέσθαι» Όμ. πλχ., καὶ μετ' ἐπιθέτων ὡς ἐπιτακτικὸν οὐ μόνον τῶν θετικῶν, «μέγα νήπιος, μέγ' ἔξοχος» Π 46 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ τῶν παραθετικῶν, «μέγ' ἀμείνων» Β 239, Ψ 345, «μέγ' ἄριστος» Β 82, 763, χ 29, κ. ἀ., ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα, λίην» Ο 324, π 243. Μετ' ἐπὶ β'. «μέγ' ἀνευθε» πολὺ μακράν, Χ 88, «μεγάλ' ἤλιθα» ι 330, τδ. κατὰ ἐν τέλει. (Τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ Λατ. magnus).

ΜΕΓΑΣ, γεν. οἱ καὶ Δωρ. α, δ, εἰς τῶν εὐγενῶν Λοκίων μόνον ἐν τῇ πατρωνυμικῇ Μεγάδος (δπ. ἴδε), Π 695.

ΜΕΓΕΘΟΣ, εὐρ, τὸ (μέγας), μέγεθος, ὕψος, ἀνάστημα, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ ἀνθρώπου, Η 288 κ. ἀ., σὺνηθες ἐν τῇ φρ., «εἰδός τε μέγεθος τε» Β 58, ζ 152, σ 249.

ΜΕΓΗΣ, ὄντος, δ, υἱός τοῦ Φυλλέως, ἀδελφίδος τοῦ Ὀδυσσεύς, ἡγεμὼν τῶν Δουλιχίων καὶ τῶν κατοίκων τῶν Ἐχινάδων, Β 627, Ν 692, Ο 302.

ΜΕΔΕΩΝ, ὄντος, δ, θηλ. ΜΕΔΕΪΣΣΑ, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ μέδων, κυρ. ἀρχὸν βουλευτικὸς καὶ φροντιστικὸς τῶν ἀρχομένων, ἐπομ. βασιλεὺς, κῆρυξ, τὸ μὲν ἄρσεν, πλ' Όμ. περὶ τοῦ Διὸς μόνον «ἰδὲν μεδέων» ὁ ἀπὸ τῆς ἰδῆς βασιλείων, *Ιλ. Γ 277 κ. ἀ., «Δωδώνης μεδέων» Π 234· τὸ δὲ θηλ. βασίλισσα ἐν τῇ *Τμ. 9, 4, «μεδέουσα Σαλαμῖνος».

ΜΕΔΩΝ, ὄντος, δ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ Φοινικίων ὄρος, Β 501.

ΜΕΔΩΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., μέλ. μεδήσομαι, Γ 650.

1) βουλευόμεμαι, σκέπτομαι, φροντίζω περὶ τίνος, «πολέμοιο, κοίτου» Β 384, ε 358 κ. ἀ., «δὲρποιο, νόσταιο» Σ 245, Ω 2, Ι 622,

λ 440· ἰδίως «ἀλκῆς» φροντίζω περὶ ἀμύνης, Δ 448 κ. ἀ. 2) ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, παρασκευάζω τινὶ τι, «κακὰ φρεσὶ ἔργα» Φ 19, «κακὰ τοι» Δ 24, Θ 458. (Κυρίως εἶνε μέσον τοῦ μέδω, ὅπερ κατὰ τὸν Λόδοικ. εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τοῦ melior, μέδιμνος, modius, Γερμ. Maass). Ἐκ τούτου κυρίως μεταχθί.

ΜΕΔΩΝ, ὄντος, δ, πρόεδρος, κύριος, ἀρχων, ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἄλός μέδων» περὶ τοῦ Φόρυκος, α 72· ἄλλως δὲ πάντοτε πληθ. ἐν τῇ φρ. «ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες» ἡγεμόνες καὶ κῆρυες, ἡ ἡγεμόνες καὶ ἀρχοντες, Β 79, η 436 κ. ἀ.

ΜΕΔΩΝ, ὄντος, δ, 4) υἱὸς τοῦ Ὀυλλέως καὶ τῆς Ῥήνης, ἑτεροθαλὲς ἀδελφὸς τοῦ Ἀλάντος, κατοικῶν ἐν Φυλάκῃ, ὅπου εἶχε καταφύγη διὰ τὸν φόνον τοῦ θεοῦ του. Ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ ἐκ Μηθῶνης στρατοῦ, ὅτε ὁ κύριος αὐτῶν ἡγεμὼν Φιλοκτήτης ἠναγκάσθη «ἄλγος πάσχων» νὰ μείνῃ ἐν Αἴλμῳ. Ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Β 727, Ν 693 ἐξ. Ο 332. 2) εἰς τῶν Λυκίων, Ρ 246. 3) κῆρυξ Ἰθακήσιος, ἀκόλουθος τῶν μνηστήρων, μνηύσας εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἐπιβουλὴν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ υἱοῦ τῆς Τηλεμάχου καὶ διὰ τοῦτο σωθεὶς μετέπειτα ὑπ' αὐτοῦ, δ 677, χ 257 ἐξ.

ΜΕΘ-ΑΙΡΕΑ, ἀόρ. θαμιστ. μεθέλισκον, τρέχω πρὸς τι καὶ πιάνω, καταλαμβάνω, «ὁ δ' ἀπό χθονὸς ὕψος' ἀερεθείς ῥηδίως μεθέλισκε» (σφαίραν), θ 376 †.

ΜΕΘ-ΑΛΛΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μεταχθί τοῦ ἐπικ. συγχεκομμένου ἀορίστου μετ' αὐτοῦ· α.) ἐπιπηδῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐφορῶ, ἀπολεῖ. *Ιλ. Ε 336, Α 538 κ. ἀ. β.) πηδῶ καὶ τρέχω κατόπιν τινός, Ψ 345.

ΜΕΘΕΙΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθῶ, ἴδ. ΜΕΘΙΗΜΙ.

ΜΕΘΕΛΕΞΕ, ἴδ. ΜΕΘ-ΑΙΡΕΩ.

ΜΕΘΕΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθεῖναι, ἴδ. ΜΕΘΙΗΜΙ.

ΜΕΘ-ΕΠΗ, ποι., μεταχ. ἀορ. β'. μετασπών, καὶ μέσ. μετασπόμενος. 1) Ἐνεργ. ἀκολουθῶ, ἐπακολουθῶ, [ἐφέπομαι]· ὅθεν α.) καταδιώκω, ἀπολεῖ. «ποσει», Ρ 190, ε 33· β.) ἀκολουθῶ μετὰ τίνος, παρακολουθῶ ὡς βοηθός ἢ προστατὴς, μετ' αὐτ., Κ 516 (ἐν τμ.) γ.) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἵνα εὖρω αὐτόν, ζητῶ, «γυρεύω», μετ' αὐτ., Θ 126· δ.) ὑπάγω, ἐρχομαι, πρὸς τινα, ἀπολεῖ α 176· ε.) μεταβ. μετὰ δὲ αὐτ., ἐλαδὼν κατόπιν τινός ἢ πρὸς τινα, «Τυδείδην μεθ' ἵππους» ἤλαυνε κατόπιν τοῦ Τυδείδου ἢ πρὸς τὸν Τυδείδην τοὺς ἵππους, Ε 329, πρὸλ. ἐφέπαι Α') 4) ε'. 2) Μία καταδιώκω, τινά, μόνον Ν 567.

ΜΕΘ-ΗΝΑΙ (ἵμαι), καθῆμαι μεταξὺ ἡ ἐν τῇ μέσῳ, «μνηστῆραι» μεταξὺ τῶν μνηστῆρων, α 448 †.

ΜΕΘΗΜΟΣΕΪΝΗ, ἡ, ἐπικ., ἀμέλεια, ῥαθυμία, *Ιλ. Ν 108, 124. Ἐκ τοῦ

ΜΕΘΗΜΩΝ, **ΩΝ**, ποι. (μεθήμε), ἀμελής, ῥαθυμομος, ὀκνηρός, ἀδιάφορος, B 241, ζ 25.

ΜΕΘΗΜΗ. Ἐκ τοῦ θέματος ἰά τὸ θ' καὶ γ'. ἔνικ. τοῦ μὲν ἕνεστ. εἶναι μεθίει, μεθίει (ὑπερ κατὰ τοὺς ἀρίστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν πρὲς νὰ τονισθῇ: μεθίεις, μεθίει, καὶ οὕτως ἐτόνισεν ὁ Ἀμεῖς· ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει μεθίης, μεθίη ἐν τε τῇ ἑνεστ. καὶ παρτ., πλὴν ἐν K 421, ἐνθα κατέλιπε τὰ: μεθίει, καὶ B 752, ἐνθα τὰ: προίει), τοῦ δὲ παρτ. μεθίεις, μεθίει ἢ γ'. πλὴθ. μεθίεν ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν, ἀπαρφ. ἐπικ. μεθιέμεναι καὶ μεθιέμεν, ὑποτ. γ'. ἔνικ. μεθίῃσι, N 234 (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Φαῖσις γράφουσι: μεθίῃσι)· μέλ. μεθίῃσω, ἀορ. ἀ. μεθίῃκα καὶ ἰων. μεθέηκα· ἐκ τοῦ θ'. ἀορ. ὑποτ. μεθῶ, ἐπικ. μεθεῖω, εὐκτ. μεθείην, ἀπαρφ. μεθέμεν ἀντὶ τοῦ μεθίηναι. Δ') μεταθ. μετ' αὐτ. 1) ἀφίημι, „ἀφίνω“, ἀπαυῶ (τὰ δεδεμένον), ὅταν αἰχμάλωτον, K 449, πρὸς. H 762, ἡ φίλον προπέμπω, ἀποπέμπω, δὲν κρατῶ περισσώτερον, σ 242 ἐπὶ βελῶν ἐκπέμπω, ἰόν. A 48 (ἐν τμ.), „τί ἐς παταμόν· ῥίπτω, ε 460. Μεταφ. „χόλον τινός· ἀφίνω, καταπαύω τὴν ὀργὴν κατὰ τινος, O 438, καὶ ἄνευ γενικῆς, α 77, „Ἀχιλλῆι· χάριν τοῦ Ἀχιλλεύς, A 283, „κῆρ ἄχους· ἀπαλλάττω τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆς λύπης, ἀποκούεμαι, P 539. 2) ἐγκαταλιμπάνω, καταλείπω, „ἀφίνω“, Γ 444. Μεταφ. „εἰ με μεθείη ῥήγας· ε 471. 3) παραχωρῶ, „ἀφίνω“, „νίκην τινί· Ξ 364, ἢ μετ' ἀπαρφ. „ἐρῶσαι· ἀφίνω νά, P 448. Β') ἀμετάθ. 1) ἀπολεῖ, „ἀφίνω νά ὑπάγῃ“, ἀμελῶ, ὀκνῶ, ῥαθυμῶ, Z 523, K 421, δ 372, π 377. 2) „ἀφίνω“, παύω, ἀφίσταμαι τινός, ἀπέχω, „τραδῶ χεῖρά· ἀπό, μετὰ γεν. „πολέμοιο· Δ 240, N 97, „ἐλκῆς, μάχης· Ὁμ. πλχ. „βίης· Φ 177, φ 126, „μεθίεν χόλοιο Τηλεμάχῳ· ἔπαυον τὸν κατὰ τοῦ Τηλεμάχου χόλον, φ 377. — Σπανίως μετ' ἀπαρφ. καὶ μετοχῆς, „μάχου· σῆαι· λήγω τῆς μάχης, N 234, „κλαύσας μεθέηκε· ἐπαύσατο κλαίων, Ω 48. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἰδ. ἰωνι).

ΜΕΘΙΣΤΗΜΗ, μέλ. μεταστήσω. 1) Ἐνεργ. μεταθ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, δ 612. 2) Μίσ. μεταβάλλομαι, τουτέστιν ἀλλάσσω διεύθυνσιν, μεταβάλλω. „ἐτάροισι· πρὸς τοὺς ἐταίρους, E 514.

ΜΕΘΟΜΙΑΙΩ [-ω-], κοινωνῶ, συναναερέφομαι, τινί, A 269 f.

ΜΕΘΟΡΜΑΝΗΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. ἀορ. μεθορμηθείς, ὁρμῶ κατόπιν ἢ πρὸς τι, καταδιώκω, ἐφορμῶ, Υ 192, ε 320.

ΜΕΘΟΥ [-ω-], τοῖς φ. τὰ, ποι., πᾶν ποτὸν δυνάτον καὶ μεθυστικόν, ἰδίως οἶνος, H 471, δ 746 καὶ ἀ., μόνον κατ' ὀνομαστικὴν ἢ αἰτιατικὴν.

ΜΕΘΥΤΕΤΕΡΟΝ, ἐπὶ φ., κατόπιν, μετέπειτα, Ὑ. Δῆμ. 205. (Κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου μεθύστερος).

ΜΕΥΩ [-ω-] (μεῦω) παρ' Ὁμ. μόνον ἑνεστ. ἢ

παρτ. ἀ.), εἶμαι μεθυσμένος, εἶμαι πιωμένος, σ 240. β') μεταφ. „εἶμαι ποτισμένος“, „βόειη μεθύουσα ἀλοφῇ“ δέρμα βοῦς ποτισμένον με ἀλειμμα, P 390.

ΜΕΙΔΑ, ποιητ., ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀορ. ἐμείδω καὶ ἐπικ. μείδωσα, καὶ **ΜΕΙΔΙΑ**, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχῇ: μειδύων κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ: μειδύων, H 242, Ψ 786, Φ 491· μειδίω, ἡχαμογελάω, Φ 491 καὶ ἐνθα ἀνωτέρω· τουναντίον δὲ τὸ „γελάω“, μεθ' οὗ Ὑ. Δῆμ. 204 συνάπτεται, σημαίνει τὸ: μεγαλοφῶνως γελάω, „βλασυροῖσι προσώπασιν“ με τὸ βλοσυρὸν πρόσωπόν του, H 242, „Σαρδάνιοι· (ἰδ. τ. λ.) υ 301.

ΜΕΙΖΩΝ, **ΩΝ**, ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ μέγας.

ΜΕΙΛΑΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μέλας, Ω 79 f, „μεῖλανι πόντη“, ἰδ. ΜΕΛΑΣ ΠΟΝΤΟΣ.

ΜΕΙΛΙΑ, τὰ, ἐπικ. (μέλι, μειλίσσω), πᾶν ὅ, τι μειλίχον καὶ εὐφραντικόν, ἐξαιρέτως τὰ δῶρα τὰ ἐπιλαστικά, I 147, 289.

ΜΕΙΛΙΓΜΑ, ἄνθος, τὸ (μειλίσσω), πᾶν ὅ, τι κατευνάξει, καταπραύνει, καταπραυντικόν, κατευναστικόν· „μειλίγματα θυμοῦ· λέγονται τὰ κομμάτια τὰ εἰς τοὺς κύνας ὑπὸ τοῦ δεσπότη παραβάλλόμενα, ὅταν οὗτος ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς εὐωχίας, οἷον ἐξ ὀδύσματα, γλυκύσματα τῆς ψυχῆς, κ 217 f.

ΜΕΙΛΙΝΟΣ, **Η**, **ΩΝ**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΛΙΝΟΣ, ὅπ. ἰδε.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ ἑνεστώ (συγγ. τῇ μέλι, καὶ σημαίνει κυρίως „γλυκαίνω με τὸ μέλι“, τροπ.)· ὅθεν 1) Ἐνεργ. καταπραύνω, ἐξιλεώνω, εὐμενίζω, „γλυκαίνω“, „νεκρὸν πυρός· διὰ τοῦ πυρός (τῆς πυρᾶς δηλ.), H 440 (ἐνθα ἡ γενικὴ εἶνε διαιρετικὴ, κατὰ τὸ „χαρίζεσθαι παρεόντων“ καὶ „νιψάμενος ἄλως· ἄλλοι δὲ ἦσαν ὀρθῶς ἐξαρτῶσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ „φειδῶ“). Παθ. εὐμενίζομαι, καταπραύνομαι, Ὑ. Δῆμ. 294. 2) Μίσ. φαίνομαι μειλίχιος, παριστῶ τι ὑπὸ εὐάρεστον ὄψιν, πρὸς ἀρεσκείαν καὶ καθ' ἡθονὴν ὁμῶς, μετριάζω τὰ πράγματα, γ 96, δ 326.

ΜΕΙΛΙΧΙΝ [-ω-], ἡ, ἐπ. (μειλίχιος), μειλίχιότης, μαλακότης, πραότης, ὅθεν „μ. πολέμοιο· χαλάρωσις, ἀδράνεια τοῦ πολ. O 744 f.

ΜΕΙΛΙΧΙΟΣ [-ω-], **Η**, **ΩΝ**, καὶ **ΜΕΙΛΙΧΩΣ**, **ΩΣ**, (μειλίσσω) κυρ. γλυκός, ὅθεν πρᾶσινος, ἡπιος, πρᾶς, μαλακός· ἀ.) ἐπὶ προσώπων (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος) P 671, Φ 300· β') ἐπὶ λόγων καὶ ἰδιοτήτων (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος πλὴν ἐν τῇ σ 374 „μειλίχον ἔπος καὶ ἔργον“)· „μειλίχιος μῦθος· K 288· „μειλίχιος ἐπέεσσιν, μῦθοισι προσαυδῶ· Z 343, ζ 143 καὶ μόνον „μειλίχιος· Δ 256, „αἰδοῖ μειλίχῃ· με ἀξίεραστον αἰδῶ, θ 172.

ΜΕΙΡΟΜΑΙ, εἰς ὃ ἀνάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. β'. παρκ. ἐμμορε A 278 (ὅπερ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀόριστον), παθ. παρκα. εἵμαρται καὶ ὑπερσ. εἵμαρτο, μεταλαμβάνω, λαμβάνω μερίδιον·

ἀ.) μετ' αὐτ. «ἤμισυ μέτρον τιμῆς, I 616' β'.) μετὰ γεν. ἐν τῷ ἐνεργ. β'. παρακ. (|| ὅστις ἔχει σημ. ἐνσώματος) «ἔμμορς τιμῆς» λαμβάνει τιμὴν, μετέχει τιμῆς, A 278, O 489, ε 335, λ 338' γ'.) ὁ παθ. παρακ. εἴμαρται καὶ ὁ ὑπερσ. σημαίνει: εἶνε εἰμαρμένον, εἶνε ὑπὸ τῆς μοίρας δεδομένον, «εἶνε γραμμένον, εἶνε γραφτόν» μετ' ἀπαρρ. Φ 281, ε 312, ω 34. (Π ρίζα εἶνε μερ-).

ΜΕΙΣ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ μήν, «μῆνας» T 417, T. Έρμ. 44. Αἱ δὲ πλάγιαί πτώσεις μηνός, μηνί κλ. σχηματίζονται ἐκ τῆς παρ' Ὁμ. μὴ εὐρισκουμένης ὀνομ. μήν, B 292, κ 44 κ. ἀ. Παρ' Ὁμ. δὲν εἶνε οὔτε τὰ ὀνόματα οὔτε ἡ διάρκια τῶν μηνῶν ὠρισμένη. Ὁ μόνος παρ' αὐτῶν ἀπαντῶμενος ὀρισμός εἶνε: «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου» ἐν τῷ οὗτος ὁ μήν τελευτῇ, ὁ δ' ἄλλος ἀρχεται, ὁ ἔ. περί τὰ τέλη τοῦτου τοῦ μηνός καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου, ε 462, τ 307, «μηνὼν φθινόντων» ὅτι οἱ μήνες ἦσαν τὸ τέλος, ὁ ἔ. εἶχον παρέλθον, κ 470, τ 452, ω 443.

ΜΕΙΩΝ, ὀν, ἀνώμαλον συγκριτικ. τοῦ ΜΙΕΡΟΣ, ὅπ. 18.

ΜΕΛΑΓΡΟΙΗΣ, ἑς, ἐπ. ἀντὶ τοῦ μελάγχρους (μ. χροῖα): μελάγχρους, «μελαχροινός, μελαφύς, μαυροειδής» (ὡς σημ. τῆς ὑγείας καὶ δυνάμειος κατὰ τινας: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Ἀμείν λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐρυθρίας ἢ «μελάνης», ὁ ἔ. βαθεῖα ἐρυθρία χροῖα: τοῦ προσώπου) π 475 f.

ΜΕΛΑΘΡΟΝ, τό, ποι. ἀ.) ἡ ἐπὶ κίωνων στηριζομένη μεγάλη διάμεσος δοκὸς ἢ ὑποθαλάσσια τὴν ὀροφὴν, θ 279 (ἐνθα ἡ ἐπικ. γεν. μελαθροφί) λ 278, χ 239. Ἡ δοκὸς αὕτη διήκων ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἄλλον τοίχον, προεξέχουσα ὀλίγον τοῦ τοίχου, ὅθεν «ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ» ἐπὶ τῆς προεξέχουσας ἄκρας τοῦ μελάθρου, τ 544. (|| Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερων πρέπει καὶ τοῦτο τὸ χωρίον νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν: ἐπὶ τῆς προεξέχουσας ἄκρας τῆς στέγης: β'.) ἐν γένει ἡ ἄνωθεν τοῦ μελάθρου καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένη στέγη, «σκεπή», καὶ ἔπειτα συνεκδοχ. ὡς τὸ Λατ. lectum, ἅπαντα ἡ οἰκία, B 414, I 204, α 450, «αἰδοῦσαι μέλαθρον» σεβάσθηται τὴν οἰκίαν σου (λέγει ὁ Ἄας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, θέλων νὰ κινήσῃ αὐτοῦ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοφρονείας, ἵνα χαρίζομενος εἰς τοῦ ὑπὸ τὴν στέγην του ἐξυμνούντος ἐνδοῖσιν εἰς τὰς παρακλησεις τῶν καὶ ἀρήσῃ τὸν θυμὸν του) I 640. (Κατὰ μὲν τὸν ΜΕ ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅστις ἐν ταῖς ἀπλάσι οἰκίαις τῆς ἡρώικης ἐποχῆς, ὡς καὶ ἐν ταῖς τῶν σημερινῶν χωρικῶν, εἰσέρχεται ἐκ τοῦ μέσου τῆς οἰκίας, ἐνθα ἡ ἐστία, διὰ τῆς στέγης ἢ τῆς ἐν τῇ στέγῃ καπνοδόχου, τοῦ φεγγίτου ὅθεν καὶ αἰθαλόεν λέγεται, 18. Φιλίστ. Τόμ. Γ' σ. 433.—Ὁ Δοιδερλ. ἀμφισβητεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἐρμηνείας, νομίζων παραδόξως ὅτι

ὠνομάσθη ἡ δοκὸς οὕτως ἐνεκα τοῦ φυσικοῦ μελανοῦ χρώματος τοῦ ξύλου).

ΜΕΛΑΙΝΑ (μέλας) «μαυρίζω», μόνον ἐν τῷ παθ. γίνονται μαυροί, «μελανιάζω» «μελαινέτο χροῖα» «μελαινάει τὸ σῶμά της» (πληγωμένης Ἀφροδίτης, ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἀγανακτισσεως) D. E 354, «ἡ δὲ μελαινέει ὀπισθεν» ἐμαυρίζεν (ἢ ἀποτριωμένη ἀρούρα) ὀπισθεν τοῦ ἀρότρου, Σ 548. 18. καὶ ΜΕΛΑΙΝΑ.

ΜΕΛΑΙΜΟΤΙ, ὁσοι, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρυθαόνοιο καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφός τοῦ Βιάντος, μάντις ἐν Πύλῳ περιδότης. ἠθέλησεν, ἵνα λάβῃ χάριν τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ὠραίαν Πηρῶν (18. τ. λ.) τὴν θυγατέρα τοῦ Νηλεῖος, νὰ ἀρπάσῃ τοῦς περιφώμους βουὸς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ φυλάκης: ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσμοκτήριον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐνός ἔτους ἀπελύθη, λαβὼν καὶ τοὺς βουὸς ὧρον διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ ἀπαντήσεν εἰς τὴν Πύλον, ἐνθα ἐτιμώρησε τὸν Νηλεῖα διὰ τὰ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἀρυθαονίδας γενομένα ἀδικήματα, ἔδωκε τὴν Πηρῶν εἰς τὸν ἀδελφόν καὶ μετ' αὐτοῦ, μετῴκησεν εἰς τὸ Ἄργος, λ 287 ἑς, ο 225 ἑς.

ΜΕΛΑΝΑΚΤΟΣ, ὀν, ποι. (μ. δῖω) μελανόδετος, «μαυροδεμένος», «φάσανον» εἶδος ἔχον, κατὰ τὸν Σχολιαστήν, μέλαιναν λαθὴν εἴτα σιδηρᾶν εἴτε ἕκ τινος μέλανος ξύλου ἢ κέρατος, «μαυρομάνικο», O 713 f. (Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι λέγεται οὕτως τὸ εἶδος διὰ τὸ σιδηρόδετον τῆς θήκης).

ΜΕΛΑΝΕΤΕ, ἦος, ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος, Ἰθακήσιος, ω 403.

ΜΕΛΑΝΟΕΥΣ, ἦος, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ κλητ. Μελανεύς, ἄλλως δὲ λέγεται ΜΕΛΑΝΟΙΟΣ, υἱὸς τοῦ Δολίου, ὁ αἰσχρὸς αἰπυλὸς τοῦ Ὀδυσσεῖος, ὁ κατὰ τινα τυχαίαν συνάντησιν περιυδρίσας αὐτόν, ὁ ὑποστηρίξας ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ μνηστήρας κατὰ τοῦ δεσπότης αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα φρικτὰ τιμωρηθείς, ρ 212 ἑς. φ 475 ἑς. χ 435 ἑς. 472 ἑς.

ΜΕΛΑΝΟΙΟΣ, ὁ, 1) = τῷ προηγουμένῳ 2) εἰς τῶν Τρώων, Z 36.

ΜΕΛΑΝΘΑ, οἷς, ἡ, θυγ. τοῦ Δολίου, ἡ ἀναίσχυτος θεράπεινα τῆς Πηνελόπης, ἡ παραδοῦσα ἑαυτὴν εἰς τοὺς μνηστήρας, σ 320, τ 60 ἑς. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῖος μετὰ τῶν ἄλλων ἀπίστων θαλαπαιδῶν, χ 421 ἑς.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ [-], ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τηλέφρου φονευθείς, θ 276. 2) ἑτερος Τρώς, υἱὸς τοῦ Ἰκετάνοιο: ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, O 547 ἑς. 3) ἄλλος Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, Π 695. 4) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, T 240.

ΜΕΛΑΝΟΧΡΟΥΣ [-...], ὀν, ποι. ἀντὶ τοῦ μελάγχρου (μ. χροῖα) = ΜΕΛΑΓΡΟΙΗΣ, ὅπ. 18, τ 240 f.

ΜΕΛΑΝΟΧΡΟΥΣ, ΟΥΣ, ὁ, ἡ, ποι.=τῇ προηγ.,
*μελανόχρους κύμασι· Ν 589 f.

ΜΕΛΑΝΤΑΡΟΣ [..], ΟΝ, ποι. (μ. ὕδωρ), ἡ μέ-
λαν ὕδωρ ἔχουσα, *κρήνη*, ἥς τὸ ὕδωρ ἐνε-
κα τοῦ πολλοῦ βάθους φαίνεται μέλαν, πηγὴ
ἄφθονος, 144 κ. α. υ 158. (|| Περιεργίας χά-
ριν σημειωτέον ὅτι ὀνομάζεται σήμερον ἐν Ἰθακῇ
κρήνη τις Μελάνουθρος, βεβαίως ἐκ τοῦ Ὀμη-
ρικοῦ ἐπιθέτου, ὡς κυρίου ὀνόματος ἐκλήθηεντος
κατὰ τροπὴν τοῦ ὁ εἰς θ, ὡς ἐν τῇ λ. θόλος=
δόλος, Φιλιστ. Γ'. σ. 430).

ΜΕΛΑΝΗ=ΜΕΛΑΝΗ, μελαίνομαι, „μαυρί-
ζω“ (ἀμετάβ.), γίνομαι μαῦρος, *μελάνει δέ
τε πόντος ὑπ' αὐτῆς* (τῆς φοικὸς δηλ.) μαυρίζει
ἢ θάλασσα ὑποκάτω τῆς, ὅ ἐ. ἐξ αὐτῆς, Η 64 f.
(Ὁ δὲ Σπίτζερος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἀνα-
γινώσκει *μελάνει (μεταβ.=μελαίνει, „μαυρίζει“)
δὲ τε πόντος (ὁ ξέφυρος δηλ.) ὑπ' αὐτῆς*· εἰσὶ
τὰ εἰς αἰῶν καὶ ἄνω ῥήματα εἶνε παρ' Ὀμ.
κατ' αὐτὸν πάντοτε μεταβατικά (ἴδ. ἐν τῇ ἐκδόσει
αὐτοῦ Ἐκφρ. XIV)· σύμφωνον ἔχει καὶ τὸν
Δυνέζερν. Ἀλλ' εἰς ταῦτα ὁ μὲν Φαίσις ἀντιτάσ-
σει τὴν ἀμετάβατον σημασ. τοῦ κυδάνω (ἴδ. τ. λ.)·
ὁ δὲ Βέκκ. τὸ τῆς μ 106 *ἡχλυτε δὲ πόντος
ὑπ' αὐτῆς*· Ὁ δὲ Σνειδέρος προτείνει τὸν τονι-
σμόν μελάνει ἐκ τοῦ μελάνειω τοῦ παρ' Ἀ-
ράτου 836, ζ' Ἀπολλ. τῷ Ροδ. Δ, 1574). Ἐκ τοῦ

ΜΕΛΑΣ, ΑἶΝΑ, ΑΝ, γέν. ΑΝΟΣ, ἑλικ. δὲ καὶ
ΜΕΛΙΑΣ, ἐξ οὗ δοτ. μέλανι, Ω 79· συγχρ. ΜΕ-
ΛΑΝΤΙΡΟΣ, Δ 277, ω 94. 1) μέλας, οὐ μόνον
„μαῦρος“, τούναντιον τοῦ λευκοῦ, *σποδιή*· ε
488, Γ 103, *ὄϊς*· Κ 215, ἀλλὰ καὶ „μελα-
νό“, σκοτεινός, βαθύς, *κύανος, αἶμα, αἶ-
νος, ὕδωρ, κῶμα, φρεῖ, βότρυς, ἔρως, γὰρ, ἡπει-
ρος, λίθος καὶ ναὸς*· ἐφ' ὧν καὶ ἡ καθορισμ. με-
ταχειρίζεται τὸ „μαῦρος“, Δ 141, ε 430 κ. α.
(Ἡ ναὸς λέγεται μέλαινα κατὰ τινας μὲν διὰ τὸ
τῆς πίσης περίχρυσμα, κατ' ἄλλους δὲ διὰ τὸ
ὑπομέλαν χρώμα, ὅπερ λαμβάνει πᾶν ξύλον,
ἐπὶ τινα χρόνον ἐκτεθεμένον εἰς τὴν ἐπιρροὴν
τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀέρος. Ἀλλὰ πρὸς τὴν τε-
λευταίαν ταύτην γνώμην ἀντιμάχεται τὸ τῆς θ
34, ἐνθα πλατὸν τι πρωτόπλουον λέγεται μέλαν
δοθὲν ὀρθότερον εἶνε νά παραδεχθῶμεν ὅτι ὠνο-
μάσθη μέλαινα ἡ ναὸς διὰ τὸ μέλαν αὐτῆς περί-
χρυσμα, εἴτε πῶσα εἶνε τοῦτο, εἴτε βαθύ τι κυ-
ανοῦν (πρὸλ. ΜΙΑΤΟΠΛΗΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΛΗΡΟΣ), *με-
λάντερον ἦντε πῶσα· εἰς ἐνδοξὸν τοῦ βαθυτά-
του μέλανος χρώματος, Δ 277 (ἴδ. ἡτίε)· β.)
σκοτεινός, ξοφερός, „μαῦρος“· *ἔσπερος*· α
423, *νύξ*· Ξ 439, *νέφος*· Θ 503. 2) τροπ.
„μαῦρος“, σκοτεινός, φοβερός, *θάνατος*·
Β 834, μ 92 κ. α.· Κήρ· Γ' 454, ε 283 κ. α.
*ὀδύναι· Δ 147 κ. α.· Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστικόν,
*τό—μέλαν θρούς· ἐκεῖνο τὸ μέλαν τῆς θρούς,
τούτιστα ὁ φλοιὸς τῆς θρούς, κατὰ τὴν ἐρμη-
νεύσαν τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν παρεδόχθησαν πολλοὶ
τῶν νεωτέρων. Ἡ συνήθης ἐρμηνεία εἶνε· τὸ ἐν-

δοτάτον, τὸ ἐγκάρδιον, „ἡ καρδία“, ἡ ἐντέ-
ριωνή, ἡ λεγομένη ἰδίως μήτρα τῆς θρούς, ἥ-
τις εἶνε στερεωτάτη καὶ εἰς τὸ εἶδος τῆς θρούς
τὸ λεγόμενον μελάνδρουον μέλαινα) ξ 12.

ΜΕΛΑΣ, ΑΝΟΣ, ὁ, οὐδ. τοῦ Πορβέως, ἀδελφός
τοῦ Οἰνέως, Ξ 147.

ΜΕΛΑΣ ΠΟΝΤΟΣ, ἐπ. ΜΕΛΙΑΣ ΠΟΝΤΟΣ, Ω 79.
Ὁ Σχολιαστὴς καὶ τινες τῶν νεωτέρων ἐρμηνευ-
τῶν ἐννοοῦσιν ὠρισμένον τινὰ κόλπον, τὸν Μέλ-
α, τὸν ζ Καρδιανόν πόντον λεγόμενον, μεταξὺ
τῆς Θρακικῆς ἡπείρου καὶ τῆς Θρακικῆς χερσο-
νήσου κείμενον· ἄλλοι δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Οὐόλφιος
καὶ Οὐόσσιος, λαμβάνουσιν ὡς προσηγορικόν τὸ
μέλας· καὶ μεταφράζουσι· μαῦρην θάλασσαν,
τούτιστα σκοτεινὴν, φοβεράν.

ΜΕΛΑΘΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ., ἀναλύω, „λυώνω“,
λίεθς κνίσην μελόμενος· λίεθς ὅστις ἡ μάλ-
αν ὅταν ἀναλύῃ (ἐν ἐαυτῇ) ἀλεγμα, Φ 361 f.
Οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζν. κατὰ τὸν Ἀριστάρχ.
ἀντὶ τῆς προτέρας γραφῆς *κνίσην μελό·*, ἣν πα-
ραδεχθεὶς ὁ Οὐόλφιος ἐρμηνεύει παθητικῶς τὸ
μελόμενος· ὅχι πολὺ ὀρθῶς.

ΜΕΛΑΓΓΡΟΣ, ὁ (μέλω, ἄγρα, οἶονεὶ ὁ περὶ
ἄγρα· σπουδαῖον) οὐδ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλ-
θαίας, ἀνὴρ τῆς Κλεοπάτρας. Οὗτος εἶνε ὁ μετὰ
πολλῶν ἡρώων καταβαλὼν τὸν ἐν Αἰτωλίᾳ Κα-
λυδώνιον κάπρον. Γενομένης δὲ βροχῆς καὶ μάχης
μεταξὺ τῶν Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν περὶ τῆς
κεφαλῆς καὶ τοῦ δέρματος τοῦ κάπρου, ἐν ὅσῃ
μὲν ὁ Μελέαγρος μετέγχε τῆς μάχης, ἠτύχουν
οἱ Αἰτωλοὶ, ἀφ' οὗ δὲ, γολωθεὶς διὰ τὰς ἀράς τῆς
μητρὸς, ἀπεσύρθη, οἱ Κουρῆται· καὶ αὐτὴν τὴν
Καλυδώνιον ἐπολόρησαν. Τέλος δὲ πεισθεὶς εἰς
τὰς παρακλήσεις τῆς γυναίκος του, μετέσχε πά-
λιν τῆς μάχης καὶ κατεπολέμησε τοὺς Κουρή-
τας, Β 642, Γ 527 ἐξ. Πρὸλ. ἈΛΟΔΙΑ.

ΜΕΛΕΘΗΜΑ, ΑἶΟΣ, τό, ποι. (μελεθάνω, μέλω),
μέλημα, φροντίς, μέριμνα, πάντοτε πληθ.
Ψ 62, δ 650, *πατρός*· περὶ τοῦ πατρός, ο 8.

*ΜΕΛΕΘΩΝ, ὄΝΟΣ, ἡ, ἴ. Ἀπ. 532, καὶ ΜΕ-
ΛΕΘΩΝΗ, ἡ, ποι. καὶ ἴων. μέλημα, μέριμνα,
φροντίς, τ 517 f.

ΜΕΛΕΙ, ἴδ. ΜΕΛΩ.

ΜΕΛΕΙΣΤΙ [..], ἐπ. ἐπὶ β. (μελεῖζω, μέλος), με-
ληθόν, „κομματιστῶν“, „κομμάτια κομμά-
τια“, Ω 409 f, μετὰ δὲ τὸν Βόθην ζ 291, σ 339
*διὲς μελεῖστί ταμῶν· διαμελίσας, κομματίσας,
(ἐνθα πρότερον ἔγράφετο ὑφ' ἐν διαμελίσσῃ).

ΜΕΛΕΩΣ, ἔΗ, ΕΩΝ, ποι. κενός, μάταιος, μη-
δαμινός, *αἶνος· Ψ 795, *εὖχος· Φ 473,
*ὀρμη· ε 446, ἀργός, Κ 480.—Τὸ οὐδ. ΜΕ-
ΛΕΩΝ ὡς ἐπὶ β. ματαίως, Π 336.

*ΜΕΛΕΩΣ (μέλω), ἀρ. ἀ. ἐμελέτεια, μελε-
τῶ, [ἀσκήω], γυμνάζομαι εἰς, *μαντεύαν·
ἴ. Ἐρμ. 557.

*ΜΕΛΗΣ, ΗΤΟΣ, ὁ, ποταμός τῆς Ἰωνίας παρὰ
τὴν Σμύρνην, ὅπου λέγεται ὑπὸ τινῶν ὅτι ἐγέν-
νηθ' ὁ Ὀμηρος, Ὑμ. Β, 3. Ἐπιγ. 4, 7.

ΜΕΛΙ [..], ΙΤΟΣ, ΤΟ, „μελί“, Α 239, κ 234 κ. ά.—Αμφότες πλήρεις μέλιτος και αλείμμα-
τος έτιθέντο επί της πυρξ και συνεκαίοντο μετά
τοῦ νεκροῦ, Ψ 470, ω 68.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ [..], ή, πόλις τής Θεσσαλικῆς Μα-
γνησίας παρά τήν Όθρυν τὸ όρος, Β 747.

ΜΕΛΙΓΗΡΗΣ, χ, ως επί τὸ πολὺ ποι. (μ. γή-
ρυς), μελιφώνος, γλυκύφωνος, «δψ» μ 187 φ,
«αοιδή» Τ. Απ. 549.

ΜΕΛΙΗ [..], ή, 1) τὸ δένδρον „ὃ μέλεος,
ή μελιός· ή και φράξος“, fraxinus excelsior,
(..κατὰ δὲ τὸν Heldreich ἐν τῇ Die Nutzpflan-
zen Gricehenlands σελ. 34: fraxinus ornus
L.), Ν 478, Π 767. 2) μετωνυμ. τὸ ἐκ τοῦ
ξύλου τῆς μελῆς κατασκευασμένον κοντάρι τοῦ
δύρατος ἢ ὅλον τὸ δόρυ, Β 543 κ. ά. ξ 281,
χ 239, 276 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Όδ.).

ΜΕΛΙΝΑΪΣ, ΕΞ, ποι. (μ. ήδύς), „γλυκός· σάν
μέλι“, «οῖνος» Ζ 258, ι 208 κ. ά., «πυρός»
Κ 569 «καρπός» Σ 568, ι 94, «ἄρωματις» ζ
90 «κηρός» μ 48 μεταφ. γλυκύς, προσφι-
λής, ἀγαπητός, «θυρός» Κ 495, λ 203, «νό-
στος, ὕπνος» λ 400, π 554.

ΜΕΛΙΚΡΗΤΟΣ, ΟΝ, Ίων. ἀντί τοῦ μελίκρα-
τος (μ. κεράννυμι) μετά μέλιτος κεκραμέ-
νος. Τὸ οὐδ. «μελικρήτον» ως οὐσιαστ. τὸ με-
λικράτον, κρῆμά τι μέλιτος και γάλακτος, προσ-
φερόμενον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν και τοῦς
καταχθονίους θεοῦς, Όδ. κ 549, λ 27.

ΜΕΛΙΝΟΣ [..], ΙΝΗ, ΙΚΟΝ, ἐπ. ΜΕΛΙΝΟΣ (με-
λή), „μελεγγίνος“, ἐκ ξύλου μελέγος κατα-
σκευασμένος, «μ. οὐδός» ρ 339. Έν Ίλ. εἶνε ή
λ. πάντοτε ἐπίθετ. τοῦ «ἐγχρῆς, δόρυ» Ε 655, Ν
597, Τ 364 κ. ά.

ΜΕΛΙΣΣΑ, ή (μέλι), „μελίσσα“, Β 87, ν 406
κ. ά.

ΜΕΛΙΤΗ, ή, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.

2) μία τῶν Όκεανίδων, ἀμφιλή και συμπαι-
κτρια τῆς Περσεφόνης, Τ. Δήμ. 449.

ΜΕΛΙΤΩΜΑ [..], ΑΤΟΣ, τὸ (μελιτώ), [με-
λιτοῦττα], γλύκυσμα, (Φραγκ.) „τούτρε“
Βατρ. 39.

ΜΕΛΙΤΡΟΝ, ΟΝ, ποι. (μ. φρήν) ὁ διὰ γλυκύ-
τητα ήδύνων, εὐφραίνων τήν καρδίαν, «οὔ-
νος» Ζ 264, η 482 κ. ά., «πυρός» Θ 488, «σῆ-
τος» ω 489· μεταφ. «ὕπνος» Β 34. (Οἱ νεώ-
τεροι ἐρμηνεύουσι τήν λ. γλυκείας ἔχων φρέ-
νας, μελιτοῦττήν διάθεσιν, ἐπομ. ήδύς, γλυ-
κύς, ἐννοοῦντες τήν ἐνέργειαν τοῦ πρήγματος,
καθ' ὃ διαρκῆ αὐτοῦ ιδιότητα, ὥς τι αἰσθητόν και
οἰονεῖ προσωποποιημένον. || Η ἐρμηνεία αὕτη,
και παρ ὀρθότερα τῆς συνήθους, εἶνε ὅπως οὖν
ἐξεζητημένη και ἀγαν λεπτή. Νομίζω ὅτι τὸ
ἐπὶ 0. ἀρμόζει και ἐπὶθετα τὸ κατ' ἀρχάς εἰς ἀν-
θρώπους μόνον, τοῦς μόνους ἔχοντας φρένα· κατὰ
μεταφοράν δὲ ἐπέθη και εἰς πράγματα, ἀπολέσαν
τήν ἔννοιαν τῆς φρενὸς και διαφυλάξαν τήν τῆς
ήδύτητος, πρὸλ. ΕΠΙΝΗΡΕ).

ΜΕΛΛΑ, μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. και παρატ., σπα-
νίως ἀναύξηταν, α 232, ι 278. Σημαίνει κυρίως
τὸ δυνατόν ή ἀναγκαστὸν πράξει· τινος τὸ ἐκπη-
γάζον εἶτε ἐκ τῆς ιδιότητος ή θέλησεως τοῦ ἐνερ-
γοῦντος· ὑποκειμένου εἶτε ἐκ περιστάσεων ἐξωτερι-
κῶν. Χρονικῶς δὲ ή πράξις ἀναφέρεται πάντοτε
εἰς τὸ μέλλον εἶτε τὸ ἀπόλυτον (ἐάν τὸ μέλλω
ἦνε χρόνου ἐνεσθτος) εἶτε τὸ σχετικόν (ἐάν ἦνε
χρόνου παρτατικ.)· διὸ ἢ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον μετά μέλλοντος τῆς ἀπαρεμφάτου, σπα-
νίως δὲ μετά ἐνεστ. ή ἀορ. τῆς αὐτῆς ἐγλ. 1)

μέλλω, θέλω, εἶμαι εἰς τήν στιγμὴν νά,
«Ἐκτορα δῖον ἔτοιμην ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἐμελ-
λεν στρέψεσθ' ἐκ γόρης» καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελ-
λε (ἤθελεν, ήτοίμαζετο) νά στρέψρ, Ζ 545, πρὸλ.
Κ 326, 454, χ 9· πολλάκις δὲ, μέλλον ἀναφαι-
νομένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σημα. προτι-
θεμαι, διαανοσθμαι, „σκοπεύω“, ἔχω κατὰ
νόον, «ἔμελλε διεξιμεναι πεδιδόνδε» Ζ 339, πρὸλ.
Ζ 52, Ψ 544, λ 553 κ. ά. Σπανίως μετά ἐνεστ.
τῆς ἀπαρρ. Κ 454, ξ 440, τ 94, ή ἀορ. τῆς
ἀπαρρ. Ψ 773. 2) „μέλλειν“, εἶνε πεπρω-
μένον, εἶνε προωρισμένον, προαποφασι-
σμένον, (|| ἐν τῇ καθομῇ πάντοτε ἀπροσώπως
ἡμεῶς μέλλει, σοῦ μέλλει, ἐν μοῦσελλε
κτλ.) «μάλιστα κατὰ παρატ. ά.) κατὰ τήν θέ-
λησιν θεοῦ τινος ή τῆς τύχης· οὐ τέλεισθαι ἐμελ-
λε· δὲν ἦτο πεπρωμένον νά, Β 36, 6 456, πρὸλ.
Ε 686, Ω 85, δ 407, ψ 224· μετ' ἐνεστ. τῆς
ἀπαρρ. Ρ 497, Τ. Απ. 379, μετ' ἀορ. «ἔμελ-
λε λυτέσθαι» Π 46, Σ 98· 6.) κατ' ἀνθρωπίνην
διάθεσιν και προσπάσιν, μόνον Α 700· γ.)

ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, Ρ 278, ξ 435,
«οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδ-
μεναι· δὲν σου ἐμελλέν ἀνδρὸς ἀνάνδρου τοῦς
ἑταίρους νά φάγη, δ.δ. δὲν ἐμελλε νά ἦνε ἀναν-
δρος ὁ ἀνὴρ, οὐ τινος τοῦς ἑταίρους κατέτρωγες,
ι 475. 3) Πολυλάκι ἀποδίδεται ἐν τῇ καθομι-
λουμ. διὰ τοῦ· „πρέπει νά, θά“ (κατὰ τοῦς
ἀρχαίους ἐρμηνευτάς· εἰκὸς μετ' ἀπαρρ.) «μέλ-
λει πού τι και φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι· θά
ἔχασε τις, πιστεύω, και φίλτερον ἄλλον ἀνθρω-
πον (εἶνε, πιστεύω, φυσικόν νά ἔχασε τις κτλ.)
Ω 46, «οὔτω που Διί μέλλει φίλον εἶναι»
τοιαύτη, φαίνεται, μέλλει νά (θά) ἦνε ή θέλησις
τοῦ Διός, Β 446, «μέλλω που ἀπύχθεσθαι Διί»
θά εἶμαι, φαίνεται, μισητός· εἰς τὸν Δία, πρέπει
νά εἶμαι μισητός· εἰς τὸν Δία, Φ 83, «τά δὲ μέλ-
λειτ' ἀκούεμεν» θά τὰ ἔχητε ἀκοῦσθ, πρέπει νά
τά ἠκούσατε [εἰκό· ἔνιν ὅμως ἀκηκοέναι], Σ 425,
«μέλλεν ποτ' οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς ἐμμεναι»· πρέπει
νά ἦτο, θά ἦτο ποτε (ὡς εἰκάζει τις ἐξ ὧν
βλέπει και ἀκούει) πλούσιος οὔτως ὁ οἶκος, α
232, δ 484, «μέλλει δὲ σὺ ὀφείναι» [εἰκό·
ἐστὶ σε εἰδέναι]· πρέπει νά (θά) τὸ εἰγεῖρη· σὺ,
δ 200, «πολλάκι που μέλλεις ἀρῆμεναι» πολ-
λάκις, πιστεύω, θά παρεκλίπαι, χ 322.

ΜΕΛΟΣ, ΕΟΣ, ΤΟ, 1) μέλος, πάντοτε πληθ.

τά μέλη, P 214, σ 70 κ. α. 2) μέλος, με-
λωδία, Γμ. 18, 46.

ΜΕΛΗΠΟΡΟΝ, τό, ἐπ. τέρψις, παίγνιον, παι-
διά (κατά δὲ τὸν Οὔδυσσιον: ἡδυμα, νόστιμον
φαγεῖ, (Τουρ.) «μεξέξ») πάντοτε ἐν ταῖς φρ.
«μέλπηθρα κυνῶν» N 233 καὶ «μέλπηθρα κυ-
σίν» P 235, Σ 179, περὶ τῶν ἀτάφων νεκρῶν
τῶν πολεμίων. Ἐκ τοῦ

ΜΕΛΑΠ, ποι. 1) Ἑνεργ. κυρ. μετὰ χοροῦ ὃ
ὀργανικῆς μουσικῆς ψάλλω, ἐξυμνῶ, «Ἐκέρ-
γον» A 474. 2) Μέσ. ὡς ἀποθ. ἀ.) ψάλλω,
«τραγουδῶ», «ἐμέλπετο θεὸς ἀοιδὸς φορμίζων»
Σ 604, δ 47, ν 27, Γ. Ἑρμ. 476, «μέλπηται
ἐν χορῷ» ψάλλω ἐν χορῷ, χορεύων ψάλλω, (||
ὅπως ὃ σήμερον ἐν Ἑλλάδι οἱ ἐθνικοὶ χοροὶ μετὰ
μαλῆς χορεύονται) Π 482, Γμ. 18, 21. β.)
τροπ. «μέλπ. Ἀρηῖ» χορεύω πρὸς χάριν τοῦ
Ἀρεος, τούτῃ μάχομαι γενναίως. (|| Κατὰ
δὲ τὸν Δούτζερν τέρπομαι, ἡδύνομαι εἰς
τὸν πόλεμον).

ΜΕΛΑΠ, συνήθ. ἐν τῇ γ'. ἐν. (σπαν. πληθ. καὶ
κατ' ἀπαρῶ).—Ἑνεργ. μέλει, μέλονται, Γ 24, Γ.
Ἑρμ. 451· παρατ. ἐμελε καὶ ἐπ. μέλει· προστα.
μελέτω καὶ πληθ. μελόντων· μέλ. μελήσει, με-
λήσουσι, E 228, K 481· παρακ. ἐπ. μέμηλε,
μετοχ. μεμνήλω· ὑπερτ. πάντοτε ἀναούξ. μεμή-
λει. Ἄλλοι τύποι ἐνεργητικ. εἶνε μόνον ἐνεστ. ἀ.
ἐν. μέλω, ι 20, ἀπαρρ. μέλει, E 490, ἐπικ.
μελέμεν, σ 420· μέλ. ἀπαρρ. ἐπικ. μελησέμεν, K
51· παρακ. β'. ἐν. μέμηλας, Γ. Ἑρμ. 437. Τού-
ς μέσους τύπους ἴδε κατωτ. Α'.) Ἑνεργ. εἶμαι
μέλημα, ἀποτελεῖ τὴν φροντίδα, ὑπόκει-
μαι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, «πᾶσι δόλοισι ἀν-
θρώποισι μέλω» εἶμαι τὸ μέλημα τῶν ἀνθρώπων,
ὑπόθεσις τῶν λόγων τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ παν-
τοίους δόλους μου, ι 20. Συνήθως δὲ τίθεται κατὰ
γ'. πρόσωπον, ὃ τὸ μὲν πρόσωπον, ὅπερ ἔχει τὴν
φροντίδα, κατὰ δοτ., τὸ δὲ μέλημα, τὸ ὑποκει-
μενον εἰς τὴν φροντίδα, κατ' ὄνομ. «μέλει μοι τις
ἥ τι» «μέ μέλει» (|| ἐν τῇ καθομῇ. εἶνε μόνον
ἀπρόσωπον, ὅπως καὶ ἐν τῇ μεθ' Ὀμ. γλώσσει,
ἀν καὶ ἐν ταύτῃ οὐχὶ ἀνευ ἐξαιρέσεως), φρον-
τίζω περὶ τίνος, «μέλουσά μοι, μελήσουσά μοι
ἵπποι» φροντίζω, «μέ μέλει», ὅα φροντίσω περὶ
τῶν ἵππων, Γ 24, E 228, «μή τοι ταῦτα μελόν-
των» μή σε μέλη περὶ τούτων, Σ 463, ν 362,
π 436, «τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει» Φ 724,
«μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδὲ τι τάρ-
χος», νά μὴ συλλογιζῇται (νά μὴ τὸν μέλη διὰ)
τὸν θάνατον, μηδὲ ἄλλον τινὰ φόβον νά ἔχη (κατὰ
τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον ζευγμα) Ω 152, «Ἐ-
κτωρ μελέτω σοι» περὶ τοῦ Ἑκτ. φρόντιζε, O 231
κ. α. τι ἴδιως τίθεται ἐπὶ ἐπιτηδευμάτων ἐπι-
μελῶς ἀσκουμένων καὶ μελετωμένων, «οἷς οὕτι
μέλει πολέμηια ἔργα» οὔτινες δὲν ἀσκοῦσι, δὲν
μελετῶσι τὰ τὸ πολέμου, B 338, πρβλ. Z 92,
μ 116, «θαλάσσια ἔργα» B 614, «βιός καὶ φα-
ρέτρη» ζ 270. Ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. τίθεται καὶ

ἀπαρέμωτον, π 463, καὶ μετοχὴ προσηγορικῇ
τοῦ ὑποκειμένου, «μέλε γάρ οἱ (Ὀδυσσεύς) ἐὼν
ἐν δώμασι Κίρκης» ἐφρόντιζε (περὶ τοῦ Ὀδυσσ.)
διότι διέτρεβεν ἐν δ. Κ. (διὰ τὴν παρὰ τῇ Κίρ-
κῃ διατριβὴν τοῦ Ὀδ.) ε 6. 2) Ὁ παρακ. καὶ
ὑπερσυντ. ἔχουσι ποιητ. σημασίαν ἐνεστ. καὶ πα-
ρατ. «ἀνὴρ, ὃ τόσα μέμηλε» ὅστις ἔχει τόσας
φροντίδας, B 25, 62, «ἔργα» B 614, «τοῖς ἐνὶ
φρεσὶ ἄλλα μεμνήλει» περὶ ἄλλων ἐφρόντιζον,
«ἄλλα ἐσυλλογιζοντο», α 151 κ. α. Ἡ μετοχὴ
«μεμνήλω·» τίθεται πάντοτε ἐπὶ προσώπων ὃ
φροντίζων, ὃ μελετῶν, «πλούτοιο, πολέ-
μοιο» E 708, N 297, 469. Εὐρίσκειται ὃ μεταβ.
«μέμηλας ταῦτα» ἐπενοήσας ταῦτα, Γ. Ἑρμ.
437 (ἀλλὰ μόνον ἐνταῦθα ἐν ταιαύτῃ χρήσει).

Β'.) Μέσ. ποιητ. μόνον ὃ ἐνεστ. σπάνιος «μή
τι τοι ἡγεμόνος ποδὴ μελέσθω» μή σε μέλη τό-
σον περὶ στερήσεως ἡγεμόνος (διότι δὲν ἔχει
ἡγεμόνα) κ 503· μέλ. «μελήσεται μοι ταῦτα»
A 523 ἐπικ. παρακ. «μέμλεται»=μέλει, Γ
343, «μέμλεστο»=ἐμελε, Φ 516, χ 42. (Πα-
ρ' ἄλλων δὲ οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς ἐνεστ.
ὃ παρατ. ῥήματός τινος ἄλλως ἀχρήστου· μέμ-
λομαι).

(ΜΕΜΑΛ), ἐπικ. παρακ. με σημασίαν ἐνεστῶ-
τος ἐκ τῆς ρίζ. MA- (ἐξ ἧς τὸ μαίωμαι), ἀχρ.
ἐν τῇ ἐνίκῃ. Τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν εὐχρηστοί
παρ' Ὀμ. τύποι εἶνε οἱ ἐξῆς: β'. δυνκ. μέμα-
τον, Θ 443, K 433, πληθ. μέμαμεν, I 644,
O 405, μέματε, H 460, μεμάσσι, Ὀμ. πληθ.,
προστακτ. μεμάτω, Δ 304, υ 355· συνηθεστά-
τη εἶνε ἡ μετοχὴ μεμαῶς μετὰ α βραχύ (ὑπερ
μακρὸν ἐν τῇ Π 754), γεν. μεμαῶτας, καὶ κα-
νωτικότεροι τύποι: μεμαότες καὶ μεμαότες με-
τὰ α μακρὸν, B 818, N 497· γ'. πληθ. τοῦ
ὑπερσυντ. μέμασαν. 1) ὁρμῶ, ἐφορμῶ, τρέ-
χω, Θ 443, E 298, «πρόσω» προχωρῶ δρο-
μαίως, Δ 615, «μεμαότες ἐγγεῖρησι» τρέχον-
τες μετὰ δόρατα, B 818, «ἐπὶ τινι» ἐφορμῶ
κατὰ τινος, Θ 327, X 326 (ἐν τῇ Φ 474 συν-
τακτικόν τὸ «ἐπὶ οἷ» μετὰ τοῦ «ἄλτο»). 2)
ἐπιθυμῶ, ἀρέγομαι, ἐπιζητῶ, συνήθως με-
τ' ἀπαρρ., A 590, ε 18 κ. α., ἢ μετὰ γεν. «ἔρι-
δος, ἀκτῆς» E 732, N 197, Γ 256· ἐτι δὲ καὶ
ἀπλως: θέλω, πρατίθεμαι, K 208, 432.—
Ἡ μετοχὴ μεμαῶς κεῖται παλλάκις ὡς ἐπιθετον
ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, δροματός, πρό-
θυμης, N 40 κ. α., «γαστήρ μεμαῖτα» ρ 286
(|| ἐνταῦθα εἶνε μετοχικὴ ἢ σημασίαι: ὅταν ἔχη
σφοδρὰν ἐπιθυμίαν), ἢ ὡς ἐπίρρ. ὅσον «ἔβη με-
μαῶς» δρομαίως, K 339 κ. α., «ἠρμήτω με-
μαῶς» N 482 κ. α. ἴδ. δὲ καὶ ΜΕΜΟΝΑ.

ΜΕΜΑΚΤΙΑ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΜΕΜΒΑΡΑΙ, ἴδ. ΒΛΩΣΚΗ.

ΜΕΜΒΑΡΕΙ, ΜΕΜΒΑΕΤΟ, ἴδ. ΜΕΛΑΠ ἐν τέλει.

ΜΕΜΗΚΕΣ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΜΕΜΗΛΑ, ἴδ. ΜΕΛΑΠ.

ΜΕΜΝΕΩΤΟ, ἴδ. ΜΙΜΝΗΣΕΩ.

Μέμνων, ὄνομα, ὁ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἥρας, βασιλεὺς τῶν Αἰθιοπῶν, ἐλθὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου καὶ φονεύσας τὸν Ἀντίλοχον, δ 487, 488, λ 522. Κατὰ τὸν Πίνδ. Νημ. 3, 63 ἔπαιον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

ΜΕΜΝΟΝΑ (ΜΑ-, μέμα), ποι. ἔ. Ἰων. παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστώτος μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ εὐ-χρηστοί, διανοοῦμαι, θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαφ. ἐνεστώτος, M 304 κ. α., υ 45, ἢ μίλλοντος, H 36, ε 88, Φ 481, ἢ ἀορίστου, E 482, N 307, «μέμνονεν δ' ὄρε ἴσα θεοῖσι» ἔχει ἐπιθυμίας ἴσα· μὲ τὰς τῶν θεῶν, σπεύδει νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, Φ 345, «διχθᾶ μοι κραδίη μέμνονεν» πρὸς δῶν τινὰ σπεύδει ἡ καρδία μου, πρὸς δῶν ἐπιθυμίας ταλάντεύεται, Π 435.

ΜΕΜΝΕΤΑ, ἴδ. ΜΕΚΛΟΜΑΙ.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, ἀποθ., μέμφομαι, ἐπιπλήττω, Βατρ. 70.

ΜΕΝ, ἀσθενέστερος τύπος τοῦ ΜΗΝ.

Α'.) Κατὰ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν τοῦ σημασίαν εἶνε μόριον βεβαιωτικόν, ὀριστικόν, ἐμφατικόν, πάντῃ ἀσχετον πρὸς τὰ προηγούμενα καὶ τὰ ἐπόμενα, τῇ ὀντι, βεβαίως, ἀληθῶς, πραγματικῶς, ναί, μάλιστα· α.) σπανίως μόνον καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης σημασίας, οἷον «ἀνδρὸς μὲν τότε σῆμα πάλα κατατεθνηῶτος» τοῦτο βεβαίως εἶνε σῆμα ἀνδρὸς κατ. H 89 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει μὴν ἐνταυθα τε καὶ ὅπου ἀλλαγὸς τὸ μέτρον συγχωρεῖ), B 324, ν 454 κ. α.· β.) συνήθεστερόν δὲ συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων ἢ ἀντιωνυμιῶν ἔχει τὴν αὐτὴν μέν, ἀλλ' ἀσθενεστέραν βεβαιωτικὴν σημασίαν, οἷον μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντιωνυμίας, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν ταυτέτητα τῆς ἀντιωνυμίας πρὸς τὸ ἀνακεφαλαιούμενον πρόσωπον ἢ πράγμα (ἢ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἄθ τῶν Ἀττικῶν, τὸ μετὰ τὰς δεικτικὰς ἢ ἀναφορικὰς ἀντιωνυμίας ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει τῷ ἑμῶν), «Ἀλκίνοος δὲ τότε ἤρχε — τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶνα θεά· (τοῦτου δὲ) τοῦτου λοιπόν, ζ 43, πρβλ. E 893 κ. α.· γ.) τοῦτου μὲν ἄλλων δὲ μορίων συνδυαζόμενον, οὔτε τοῦτων τὴν σημασίαν παραβάλλει, οὔτε τὴν ἴδιαν αὐτοῦ σημασίαν παραλλάσσει, «ἀτάρ ἡ ἀλλὰ μὲν» = ἀλλὰ μὴν τῶν Ἀττικῶν, Z 425, ε 422 κ. α., «ἡ μὲν» = ἡ μὴν, ἴδ. ἡ, «οὐ μὲν» ὄχι βέβαια, Γ 453, α 393 κ. α., «οὐδὲ μὲν, οὐδὲ μὲν οὐδὲ» A 454, 632, Γ 374, Ψ 314, B 703, M 212, κ 551, «καὶ μὲν» καὶ τῇ ὀντι, ἢ καὶ ὁμῶς, A 269, ε 88, I 632, «γε μὲν» = γε μὴν τῶν Ἀττικῶν, «μετάλλησάν γε μὲν οὐ τι» δὲν τὸν ἐξήτησαν ὁμῶς, πρβλ. B 703. (ἢ Ἐν τούτοις ὁμῶς ἐνυπάρχει εἰς τὸ μόριον καὶ σχῆμα τις ἐναντιωματικὴ πρὸς τὰ ἀνωτέρω· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ «Ζεὺς μὲν που τὸ γε οἶδε» ἂν καὶ ὁ Z., πιστεύω, τὸ εἰσφέρει). Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ μορίου εἶνε κυρίως ἐπική ἢ Ἰωνική. Εὐρίσκον-

ται ὁμῶς αὐτῆς παραδείγματα τινὰ ἢ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς.

Β'.) Ἡ ἀνωτέρω βεβαιωτικὴ δύναμις τοῦ μορίου, ὅταν τοῦτο εὐρίσκηται εἰς σχέσιν πρὸς ἄλλην πρότασιν ἔχουσαν τὸν Δὲ ἢ ἄλλο ὅμοιον μόριον, μετατρέπεται εἰς ἀντιθετικὴν, ἢ ἰδίως σημαίνει τότε τὸ μὲν παραχώρησιν, ἀντιστοιχοῦν οὕτω πρὸς τὸ ναὶ μὲν, καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης «ἀλήθεια» (πρβλ. τὸ Γερμ. *zwar* = *ze Wahr*), οἷον «τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω—ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισηίδα· αὐτὴν ἀλήθειαν θά τὴν στείλω· ἐγὼ ὅμως κατ. A 184, πρβλ. 298 εἰ, 389 εἰ. Ἡ διὰ τοῦ «μὲν—δέ» σύνδεσις γίνεται οὐ μόνον μεταξὺ ἀντιθέτων καὶ διαφόρων σχηματικῶν κώλων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ὁμοίων καὶ συγγενῶν (ἢ ὅπου δηλ. ἡ ἀντιθεσις ὑπάρχει εἰς τὸν τύπον μόνον), «τῷ δ' ἦδη δῶν μὲν γενεαί—ἐφθιάθ'—μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσε» B 250 εἰ, πρβλ. εἰχ 312 εἰ, 470 εἰ. Τῶν αὐτῶν μορίων γίνεται πολλὴ χρῆσις καὶ ἐπὶ μερίσμου καὶ υποδιαίρεσως τόπου, χρόνου, ὁρίσμου, τάξεως καὶ προσώπων, A 18, 53, Γ 414, «ὁ μὲν—ὁ δὲ», ἴδ. ὁ, ἡ, τό, «τὰ μὲν—πάν δὲ» A 440, 441, «οἱ μὲν—ἡμίσεε; δὲ» Γ 453, 455 κ. α.· ἔτι δὲ ἢ ἐπὶ ἐμφατικῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως· περὶ μὲν βαυλῆς Δαναῶν, περὶ δ' ἰστέ μάχεσθαι· A 258, «πάντων μὲν κρατεῖν ἐόλει, πάντες δ' ἀνίσταν·» A 288, πρβλ. E 216, Φ 464, ο 70.—Ἀξία παρατηρήσεως εἶνε: α.) ὅτι τὰ διὰ τοῦ «μὲν—δέ» συνδυαζόμενα κῶλα, ἀπομακρύνονται πολὺ ἀλλήλων διὰ παρενθήκης ἄλλων προτάσεων, οἷον τὰ «δέ» τοῦ B 511 εἶνε ἀπόδοσις τοῦ ἐν στίχ. 494 «μὲν»· β.) ἀπόδοσις τοῦ «μὲν» εἶνε ἀντὶ τοῦ «δέ» ἄλλα συνώνυμα μόρια, οἷον ὁ ἀλλὰ, A 22 εἰ, 376 εἰ, «οὐ μὲν—ἀλλὰ» A 463, «μὲν—ἀτάρ» Z 426 εἰ, K 98, δ 34, «μὲν—αὐτέρ» A 50, 334, «μὲν—αὖ» A 108, «μὲν—αὖτε» A 234, Γ 240 εἰ, χ 5 εἰ· ἔτι δὲ ὁ καὶ «καρτεῖσσι μὲν ἔσαν καὶ καρτεῖσσι ἐμάχοντο» A 267 (ἐνθα ὁμοῖα ὁ Ναιγελόσθχ ἐρμηνεύει τὸ «μὲν» κατὰ τὰ ἀνωτέρω Α')· γ.) «αὐ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν ἢ ἔδωκαν» A 459, γ 475, καὶ τὸ ἦδὲ «αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἦδὲ γαλήνη ἔπλετο νηυσὶ» μ 468, 380 εἰ. (ὅπου δὲ πρῶτον ἐγράφετο «ἡ μὲν—ἡ δὲ» διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Σπιντζέρου καὶ τῶν μετ' αὐτόν· «ἡ μὲν—ἡ δὲ»· γ.) ἐνίοτε λείπει τὸ διὰ τοῦ Δὲ ἀντιθέτον κῶλον ὡς εὐκόλως ἐμπλακτούμενον, ἢ 237.

Γ'.) Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μορίου τούτου μετ' ἄλλων ἴδ. ἀνωτέρω Α') γ.) καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ σεσημειωμένα μόρια πρόσθετε ἢ τὰδε: ἔρα, γάρ, δὴ, τὰ (ἴδ. τὰς λ. αὐτάς). Τὸ δὲ μὲν τοι (ἢ μέντοι) εἶνε μὲν ἐπιδοξαστικόν· βεβαίως, τῇ ὀντι, ἀληθῶς (ἴδ. τοί), «καίνοιο μέντοι δδ' υἱὸς ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύει» δ 457· εἶνε δὲ καὶ ἐναντιωματικόν (ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω παρατηρηθὲν μὲν Α') γ.), «σφῶν μὲν ε' (=

μέντοι) ἐπέπικε» εἰς ὅμῃς ὅμως ἀρμόζει, Α 344. Ὅσακις δὲ πάσχει ἐκλήφιν: μέν τ', εἶνε ἀμφι-
βολῶν ἂν ᾔηται μέν τε ἢ μέντοι. Ἡ ἔννοια ἢ
ἢ ὀρθή κρίσις δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ ἕτερον
τοῦ ἑτέρου. Ὁ δὲ Σπῖτζενερ (ἐν τῇ ἐκδόσει αὐ-
τοῦ *Excurs.* VIII, § 3) μάτην ἀγωνίζεται νὰ
ἀποδείξῃ ὅτι τὸ μέντοι ὡς δῶ μορίων συν-
δυασμός δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., γνωματεύων ὅτι
τὸ ἕτερον τῶν μορίων τοῖς εἶνε πανταχοῦ ἀντω-
νομίας προσωπικῆς δοτικῆς.

ΜΕΝΕΑΙΝΩ, ἐπικ. (μένος), ἀπαρρ. ἐνεστ. με-
ναινέμεν, Ὁμ. πλχ., ἀορ. ἀ. παντοτε ἀναύξητ.
(ὡς καὶ ὁ παρ.α.) μενέαινα. 1) σφοδρὰ ἐπι-
θυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω περὶ τι, θέ-
λω, ἀπολεῖ. Χ 40, ε 344, μετ' ἀπαρρ. τοῦ ἀορ.
ἢ καὶ τοῦ ἐνεστ., Ε 606, ν 30, ρ 47, 185, μετ'
ἀπαρρ. τοῦ μέλ. μόνον Γ 476, φ 125. 2) ἔ-
χω κατὰ τινος μένος, ὃ ἐ. πάθος, εἶμαι
ὀργισμένος («κακιωμένος»), «κακίῳ»
(ἀναλογεῖ πρὸς τὸ Γαλλ. en courroux), τινί, Ο
404, α 420, ἀπολεῖ. Τ 68 κ. ἀ., «ἔριδι μενεή-
ναμεν» ἐξ ἔριδος ἠγορεύθημεν, ἐκακώσαμεν, Τ
58. Τὸ δὲ τῆς Π 491, «κτεινόμενος μενέαινε»
πολλάκις ἐρμηνεύεται κατὰ τινος μέν: φονεύ-
μενος ἢ πίπτων ὀργίζεται, κατ' ἄλλους δὲ:
εἶχε σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς μάχην καὶ ἐκδι-
κῆσιν κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. καὶ τὸν Σχολ., οἵτι-
νες ὀρμῶνται ἐκ τῆς προηγουμένης παραβολῆς:
ἐλαττωφύχει ἢ ἐστένει.

ΜΕΝΕΑΙΩΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, δῆσις), ὁ μέ-
νων, ὑφιστάμενος, δεχόμενος τὸν πολέ-
μιον, ὅθεν καρτερικός, ἀνδρείος, εὐτολ-
μος, Ὁμ. Μ 247, Ν 228.

ΜΕΝΕΑΛΟΣ [-.-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, βα-
σιλεὺς τῆς Λακωνικῆς, Π 470, Β 408, 581
ἐξ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ τῆς Ἑλέ-
νης, ἥς ἡ ἀρπαγὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ
πολέμου. Σῶμα μὲν ἔχει ῥωμαλέον καὶ καρτε-
ρικόν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ἡγεμονικόν τοῦ ἀδελφοῦ.
Τὸ ἦθος αὐτοῦ εἶνε ἀγαθόν, ἡπιον καὶ εὐμένες·
ὡς μαχητῆς δὲ δεικνύει μὲν εὐτολμίαν καὶ ἀν-
δρείαν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοσοῦτον τολμηρὸς ὥς ῥαγ-
δαῖος, ὡς ὁ Αἴας καὶ Διομήδης, Ρ 48 ἐξ. Μετὰ
δὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπὶ τῇ περιπλανηθείς
τέλος ἐπανήλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, δ 82 ἐξ.

ΜΕΝΕΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, πόλεμος),
ὁ ἐν πολέμῳ μένων, καρτερικός, εὐσταθής,
ἀτρόμητος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Ζ 29, Ν 693,
γ 442 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ τῶν Πε-
ρσέων, Β 749.

ΜΕΝΕΣΘΕΙΣ, ἦος, ὁ (μένω, σθένος), υἱὸς τοῦ
Πετρεῦς, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ἐξαίρετος ἀρ-
ματηλάτης, Β 552, Κ 255, Μ 334, Ν 495, Ο
334.

ΜΕΝΕΣΘΗΣ, ὄν, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τοῦ
Ἑκτορος φονευθεὶς, Ε 609.

ΜΕΝΕΣΘΙΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρηιόθου, βα-
σιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, ὑπὸ τοῦ Πάρι-

δος φονευθεὶς, Η 9. 2) υἱὸς τοῦ Σπερχειοῦ ἢ
Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρας, εἰς τῶν ἡγεμόνων
τῶν Μυρμιδόνων, Π 473—478.

ΜΕΝΕΧΑΡΜΗΣ, ὄν, ὁ, ἡ, ἐπικ. καὶ ΜΕΝΕΧΑΡ-
ΜΟΣ, ὄν, Ξ 376 † (μένω, χάρις, πρὸς ΜΕΝΕ-
ΠΤΟΛΕΜΟΣ), μένων ἐν πολέμῳ, καρτερικός,
ἀνδρείος, ἐκλόνητος ἐν τῇ μάχῃ, ἐπίθετον
ἡρώων καὶ ἐθνῶν, Ὁμ. Ι 529, Α 142 κ. ἀ.

ΜΕΝΟΙΚΗΣ (μενοίεικ.), ἔς, ἐπικ. (μένος, εἰ-
κω), πρὸς τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνάλογος,
ταυτέστιν ἐκπληρῶν αὐτήν, ὅθεν ἀ.) ἱκανός,
,,ἀρκετός“, „δαίς, δειπνῶν, ἐδωδῆ, οἶνος“ Ὁμ.
πλχ., „τάφος“ ἀφθονον νεκρικών δειπνῶν, Ψ 29·
ἐτι δὲ „θῆρη, λῆς, δῶρα, χάρις“ Ὁμ. πλχ.,
„ῦλη“ ξύλα ἀφθονα, Ψ 439· πλθ. „μονοεικέα“
ἱκανά, Ξ 232· β.) εὐχάριστος, ἐπιθυμητός,
ἡδύς, ν 273, π 429, „πολλὰ μενοεικέα“ Ι 227.

ΜΕΝΟΙΝΙΑ, ποι. (μένος) ἢ κατ' ἐπικ. ἐπέκτα-
σιν ΜΕΝΟΙΝΙΑ, Ν 79, Ἰων. ΜΕΝΟΙΝΙΑ, Μ 59,
γ. ἔνικ, μενοινάς, Τ 464· τῆς ὑποτακτ. παρὰ-
δοξος τύπος μενοινήσει, Ο 82 (δὲν εἰσῆγαγε μὲν
ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βούττιμανος καὶ Σπῖτζεν-
ερ ἀντ' αὐτοῦ ἀποκατέστησαν τὴν εὐκτ. μενοι-
νήσεις, ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοὺς ἐκδοῦται δὲν συνεφώ-
νησαν), ἀορ. ἀ. ἐμενοινήσα, διανοοῦμαι, δια-
λογίζομαι, „ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου“, βού-
λομαι, θέλω, „πολλά, οἷα κτλ.“ Ὁμ. πλχ.,
πολλάκις μετὰ τινος τῶν ἐξῆς προσδιορισμῶν
„φρεσὶν ἦσι (σῆσι), θυμῷ, ἐνὶ θυμῷ, μετὰ φρε-
σίν“ Ξ 264, „ὁδόν, νόσον“ „μελετώ“, Ε 285,
δ 480, α 414, „τινί τι“ βουλεύομαι, „μελε-
τώ“ κατὰ τινός τι, „κακά“ λ 532, μετ' ἀπα-
ρεμφάτου ἐνεστώτος ἢ ἀορίστου, Κ 404, ε 248
κ. ἀ., „πεζοὶ δὲ μενοίνουσιν εἰ τελέουσιν“ ἐσκέ-
πτοντο δὲ ἂν πεζοὶ θά διαπεράσωσι, Μ 59. (Ἡ
Αὕτη τοῦ Φαιστος ἡ ἐρμηνεία εἶνε ὀρθότερα, ἢ
ἂν τις θεωρήσῃ τὸ „πεζοὶ“ ὡς ὑποκείμενον τοῦ
„μενοίνουσιν“).

ΜΕΝΟΙΤΙΛΛΗΣ [-.-], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Μενoi-
τίου, ὁ Πάτροκλος, Α 397, Ι 214 κ. ἀλλαχ.
τῆς Ὁμ.

ΜΕΝΟΙΤΙΟΣ [-.-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, πα-
τήρ τοῦ Πατρόκλου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, Α
765, Π 44, Ψ 85 ἐξ.

Μένος, ἦος, τὸ (μα-, μέμας). 1) κυρ. ὀρ-
μή, ὀργασμός, [ὀργή], σφοδρὰ δηλ. ἐκδήλω-
σις τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, καὶ ἀ.) ὀργή, θυ-
μός, πάθος, ἐμπάθεια, Α 403, Ι 679· ἰδίως
δὲ ἡ πολεμικὴ τάλημη, ἀνδρεία, „καρδία“,
„μένος ἀνδρῶν“ Β 387, „Ἀρης“ Ξ 264, π
269, ἢ πλθ. „μένεα πνέοντες“ τὴν πνέον-
τες, τολμηροί, Β 536, Α 508, συνάπτεται μετὰ
τοῦ „θυμός, ἀλκή, θάρσος“ Ε 2, 470, Ι 706
κ. ἀ. β.) ἐπιθυμία, ἐφesis, Ν 634, πλθ. Θ
361. 2) ζωικός ὀργασμός, ζωικὴ δύνα-
μις, ζωή, Ι' 294, „ψυχὴ τε μένος τε“ Ε 296,
Θ 423. 3) διαδόχως εἰς ἐκδήλωσιν τείνουσα
ὀρμή, δῦναμις, ἰσχύς, ὀρμή· ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώ-

πων, «μένος χειρῶν» Ε 506. ἔτι δὲ «μένος ἔχεις» Ζ 502, «μένος καὶ γυῖα» Ζ 27· δ'.) ἐπὶ ζώων, Ρ 20, γ 450 κ. α. γ'.) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον τοῦ δόρατος, Ν 444, Π 613, τοῦ ἀνέμου, Ε 524, τοῦ πυρός, λ 220, τοῦ ἡλίου, Ψ 190, τοῦ ῥεύματος, Μ 18. 4) εὐχρηστον ἐν περιφράσεσιν, ὅπως καὶ τὸ «βῆ» καὶ «ἔς» (ἔδ. τὰς λ.), ὅσον «μένος Ἀτρεΐδαι» Δ 268, «Λεοντήος» Ψ 387, «ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο» ὁ ἀκμαῖος ἢ κραταῖος Ἀλκίνοος, η 467, σ 34, «μένεα ἀνδρῶν» Δ 447, Θ 64, δ 363. (Ἄλλοι παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ΜΕΝ ἀποδέχονται κυρίαν αὐτῆς σημασίαν: τὴν ἐπιμονὴν ἢ μόνιμον δύναμιν. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἀνάγει τὰς διαφόρους αὐτῆς σημασίας εἰς δύο ρίζας, τὴν μὲν τῆς θελήσεως καὶ ἐπιθυμίας εἰς τὴν ρίζ. μα-, τὴν δὲ τῆς δυνάμεως καὶ καρτερίας εἰς τὸ μένω).

Μέντης, οἱ, δ, 4) ἀρχηγὸς τῶν Κικόνων, Ρ 73. 2) βασιλεὺς τῶν Τασίων, ξένος τοῦ Ὀδυσσεύς. Τοῦτου τὴν μορφήν καὶ τὸ σχῆμα εἶλεν ἡ Ἀθηνᾶ, ἐλθοῦσα πρὸς τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Ἰθάκην, ι 403, 480.

Μέντιοι, ἰδ. ΜΕΝ, Γ'.).

Μέντιος, οἱ, δ, 1) πατὴρ τοῦ Ἡδρίου, Ν 171. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, πυρὸς φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ἰθάκῃ, εἰς δὲ ἀποπλέων ὁ Ὀδ. ἐνέπιστεύθη τὸν οἶκον αὐτοῦ πάντα. Ὑπὸ τὴν μορφήν αὐτοῦ συνέπλευσεν ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ Τηλέμαχου εἰς τὴν Πύλον, δ 225, δ 654, ρ 68 κ. ἄλλαχ. τῆς Ὀδ.

ΜΕΝΩ, ποι. ΜΙΜΝΩ, μέλ. Ἰων. μενέω ἀντὶ τοῦ μενώ, ἀόρ. ἀ. Ἰρενα. 4) ἀμετάδ. μένω' α.) ἐν γένει μένω, διαμένω, διατρίβω, «αὐτοῖ, αὐτοῖσι» Γ 291, Ξ 419, μετὰ προθ. «ἐν δήμῳ» Ι 634, «ἀπὸ τίνος» μακρὰν τίνος, Β 292· μένω ἀργός, κάθημαι, Ι 348, Ξ 367· ἐπὶ ἀφύων, ἵσταμαι, ἡστέκω, Ρ 434· ἰδίως δ'.) μένω ἐν τῇ μάχῃ, μένω ἐν τῇ τάξει, καρτερῶ, ἔμ(ἐπι)μένω (τοῦναντίον τοῦ τρέπμαι), ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «τλήναι» Α 347, ὑπομένω, κ 53· γ'.) περιμένω, προσμένω, «ἐς ἥλιον καταδύντα» μέχρι τῆς ὕστεως τοῦ ἡλίου, ρ 570, μετ' ἀπαρρ. Δ 247, «μένον δ' ἔσπερον ἔλθειν» περιμένον ὡς ἔλθῃ ἡ ἐσπέρα, α 422, ἢ μετὰ τοῦ «εἰσέχε» ἔς τῆς ὑποτ., Ι 43, Α 666. 2) μεταδ. μετ' αἰτ. προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, Ν 37, ο 346, «Ἠὼ» Α 723, ἰδίως δὲ τὸν ἐπερχόμενον πόλεμον, δέχομαι, Ε 527 κ. α., «ὄρου» Ν 830, ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων, Ν 472, Ο 620.

ΜΕΝΩΝ, ὀνοσ. ὁ, εἰς τῶν Τρώων, Μ 193.

ΜΕΡΙΑΛΡΗΞ [-ω-], ἈΡΟΣ [-ω-], ὁ (μερίς, ἔρπαι), ὁ ἔρπαις τῶν μερίδων, ψυχίων, κομικόν ὄνομα μῦος, Βατρ. 265.

ΜΕΡΙΖΑ (μέρος), παθ. παρακ. μεμέρισμαι, μερίζω, μοιράζω, Βατρ. 64.

ΜΕΡΙΜΝΑ, ἡ, φροντίς, μέριμνα, Ὑ. Ἑρμ. 44, 460. (Περὶ τῆς ἑτυμολογ. ἰδ. ΜΕΡΜΗΡΙΖΩ).

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΜΕΡΜΗΡΙΔΗΣ, ἄο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μερμέρου, δ Ἰλός, α 259.

ΜΕΡΜΕΡΟΣ, οἱ, ποι. πολυμέριμος, φροντίδας ἐμποίων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἐπίπνονος, δύσκολος, «κοπιαστικός», πολύμοχος, μόνον περὶ πολεμικῶν ἔργων, πληθ. «μέριμερα ἔργα» Ὑλ. Θ 453, Κ 289, καὶ μόνον «μέριμερα» Κ 48, Α 502, Φ 247. (Περὶ τῆς ἑτυμολογ. ἰδ. ΜΕΡΜΗΡΙΖΩ).

ΜΕΡΜΕΡΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Μουσῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φρονεθεῖς, Ξ 512. 2) ἰδ. ΜΕΡΜΗΡΙΔΗΣ.

ΜΕΡΜΗΡΙΖΩ, ἱτικ., ἀόρ. ἀ. ἐπικ. μερμήριζα.

1) ἀμετάδ. φροντίζω, μεριμνῶ, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἰδίως «δίχα, διάνοιχα μ.» «εἰς δύο γνώμας εἶμαι», ταλαντεύομαι, ἀμφιβάλλω, π 73, Α 189, Θ 467· συνήθ. μετὰ τῶν εἰς προσδιορισμὸν «ἐνί φρεσί, φρεσὶ, στήθεσσι, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν». Κατόπιν δὲ ἀκολουθεῖ τὸ «ὡς» Β 3, «ὅπως» Ξ 459, υ 8 κ. α., τὸ «ἢ—ἢ (ἢ—ἢ)» τοῦτο—ἢ ἐκεῖνο, ἀν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, Ε 672, Κ 503 κ. α., ἢ καὶ ἀπαρρ. «ἔλθειν ἢδὲ πύθεσθαι» κ 452, 438, ω 235, Θ 467, «περὶ τίνος» Γ 47. 2) μεταδ. μετ' αἰτ. ἐπινόω, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, ἀποφασίζω, α 427 κ. α., «δολόν» δ 93, «φόνον τινί» δ 325, τ 52, «τίνι ἀμάντορα» ἐφευρίσκω τινὰ βοηθόν, π 256, 261. (Κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ. ἐκ τοῦ μέριω, μερίζω, ὅθεν μὲ ἀναδιπλασιασμόν ἔκτασιν τοῦ φωνήεντος μερμήριζω, ἔτι δὲ μέριμνος καὶ μέριμνα=μέριμνα· ἀπλούστερον δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. μερ-, εἴ τις καὶ ἡ μέριμνα, καὶ ὁ μέριμνος καὶ μέριμνος. ἢ. Ἐν τῇ καθολικῇ ἐσώθη παρ' Ἀθηναίους τὸ ἀφρημένον «μερμερῖς» δ. ἢ. μέριμνα, ἀνησυχία).

ΜΕΡΙΝΙΣ [-ι], ἴοσι [-ι], ἡ, δεσμός, λεπτόν σχοινίον, «κανάπι, (Ἰταλ.) σπάγοι», κ 23 f. (Κατὰ τινὰς μὲν ἑτυμολογοῦνται παρὰ τὸ εἶρω, εἰρμός, σπειρά· ἢ. κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ μερῶμαι=συστέλλω, καὶ συγγ. τῇ μερίνθωσι. Ἐν Ἀμοργῇ λέγονται «μερμερίδια» (δ. ἢ. μερμήλια, ἰδ. ΜΕΛΑΝΤΑΡΟΣ) τὰ περὶ τὴν ἐπιστήθιον λεπτὰ κορδόνια, Πανδύρ. Τόμ. Η'. σ. 443).

ΜΕΡΟΣ, οἱ, τό, μέρος, μερίδιον, «κατὰ μέρος» ἕκαστος κατὰ τὸ μέρος του, δ. ἢ. κατὰ σπειράν, Ὑ. Ἑρμ. 53. (Ἐκ τῆς ρίζ. μερ-, μείρομαι).

ΜΕΡΟΠΕΣ, οἱ (οἱ παντρχαιοὶ ἄνθρωποι, κυρ. οἱ Θνητοί, ἰδ. τὴν ἑπομ. λ.), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κω, τῶν καταγομένων, ὡς συνηθὺς λέγεται, ἀπὸ βασιλέως τινὸς Μέρωπος, Ὑ. Ἀπ. 42.

ΜΕΡΟΣ, οἱ, ποιητ., πιθανῶς θνητός, φορτός (ἐκ τίνος ρίζ. μερ- εἴ τις καὶ μῦθος, ἴσως κατὰ τὸν Δόντζερν, ὅστις ἀπορρίπτει ὡς οὐκ ἄρθρον τὴν συνηθὴ ἑτυμολογίαν ἐκ τοῦ μερ- (μείρομαι) καὶ ὅω, ἐπιμένω; καὶ τὴν ἀρρητιάν).

μερίζων (ἄρθρων) τὴν φωνήν, ἔχων ἑναρθρον φωνήν, ἐπίθετον τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φράσει «μερίζων ἀνθρώπων» (ἐν τέλει στήθους), Α 250 κ. ἀ. τῆς Ἰλ., τῆς δὲ Ὀδ. υ 49, 432· εἶτι δὲ «μέροπος ἀνθρώποι» Σ 288 καὶ «μερόπεςσι βροτοῖσιν» Β 285, «μερόπων γένος ἀνδρῶν» Γρ. 31, 8.

Μέρων, ὄρος, ὃ (ἴδ. Μέρωπει), περιβύχτος μάντις καὶ ἡγεμὼν τῆς παρὰ τὸν Ἑλλάσποντον πόλεως Περικώτης, πατήρ τοῦ Ἀδράστου καὶ Ἀμφίου, Β 834, Α 329 ἔξ.

ΜΕΣΑΙΠΟΛΙΟΣ, ὄν, ποι. (μέσος, πόλις), ὁ μεταξὺ (τῶν μελαινῶν) πόλις· ἔχων τρίχας, μίξοθρις, «ψαρός», ἐπίθετον τοῦ Ἰδομενέως, Ν 364 f.

ΜΕΣΑΓΙΟΣ, ὁ, ὄνομα δούλου τινός τοῦ ἐν Ἰθάκῃ σκωτοῦ Εὐκλείου, ξ 449, 455. Ἐκ τοῦ ΜΕΣΑΓΙΟΣ, ὁ, ἢ τὸ ΜΕΣΑΓΙΟΝ μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῃ ΜΕΣΣ. (μέσος, αὐλή), κυρ. τὸ ἐν τῇ μέσῃ τῆς αὐλῆς (ἦτις παρ' Ὀμ. = περιβόλος, τοιχογύρισμα), ἐπομ. αὐλή, «μάνδρα, τόπος τοιχογυρισμένος», εἰς διατριβὴν βοσκημάτων, Ρ 142, 657, Ω 29, Α 548· οὕτως λέγεται καὶ ἡ μάνδρα τοῦ Κόκλωπος, κ 435.

ΜΕΣΗΓΓΉ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶρ., χάριν τοῦ μέτρου καὶ ΜΕΣΗΓΓΙΣ, καὶ συνήθως ἐπικ. μέσσ, μεταξὺ, ἐν τῇ μέσῃ, ἀνά μέσον, «ἀνάμεσα», ἀ.) κυρ. τοπικῶς, ἀπολελ. μόνον Α 573, Ψ 521· «τὸ μεσηγὺ» ὡς οὐσιαστ. τὸ μεταξὺ, Γ. Ἀπ. 108· ἄλλως μετὰ γεν. Ε 44, Θ 46, δ 845 κ. ἀ. β.) χρονικῶς, ἐν τῇ μεταξὺ, ἐν ταῦτοις, μόνον η 193. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ ἐνταῦθα ταπικῶς ἐκληπτέον τὸ ἐπὶρ. ἐν τῇ μεταξὺ ὁδῷ. —Τὸ υ εἶναι βραχύ, ἐν δὲ τῇ ἄρσει μακρόν, δ 845).

ΜΕΣΗΓΙΣ, ΜΕΣΑ, ἐν, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέσος, κατ' ἐπέκτ.), ὃ ἐν τῇ μέσῃ, μεσατός, μέτριος, ὁ μεταξὺ τῶν «ἐξόχων» καὶ «χειριωτέρων» Μ 269 f. (Ὁ Γολβελος ἀποδοκιμάζει τὴν λ, διορθώνει μεσηγύς· ἢ τὸ δὲ ἐπὶρ. τοῦτο ἐκλαμβάνει ὡς σημαντικὸν τῆς τάξεως· ὁ τὴν μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ χειριωτέρων ἔχων τάξιν).

ΜΕΣΟΛΗ, ὄρ, ὃ, ὠδὸς τοῦ Πυλαϊμένου καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἀρχηγός τῶν Μαιόνων, Β 863, Ρ 216.

ΜΕΣΟΛΗ, ἡ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου ΜΕΣΟΛΗ, ἐκ τοῦ μέσος, δέμας), κυρ. τὸ οἶονι μεσοδόμον, μεταξὺ δεδημημένον ἢ μέρος οἰκοδομῆς μεταξὺ ἄλλων. 1) ἡ δοκὸς ἢ διήκουσα ἐγκαταίσις ἀπὸ τῆς μίσης εἰς τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ πλοίου («μεσοδόκι») καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα ὀπὴν ἢ κοίλωμα, ἐν τῇ προσηρμόζετο ὁ ἱστὸς ὁσάκις ἵστατο ὄρθιος, διὸ καὶ λέγεται «κοίλη μεσοδόμη» ε 424, ο 289. 2) πληθ. «μεσοδαμαί» τ 37, υ 354 κατὰ τινὰς μὲν τὰ μέρη τοῦ πλοίου τὰ μεταξὺ τῶν ἐξεχόντων παραστατών, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστάρχον = μεσοστάυλα, ὃ ἐ. τὰ μεταξὺ κίονων διαφράγματα, intercolumnia,

κατ' ἄλλους τὰ κενὰ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν τῆς ὁροφῆς, τὰ μετέπειτα ἀποτελέσαντα τὰ φατνώματα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. αὐταὶ αἱ δοκοὶ ἢ στρωτῆρες τῆς ὁροφῆς, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἅπαν τὸ στέγασμα τῆς οἰκίας· κατ' ἄλλους τέλος εἶναι εἰδός τι «μισοπατώματος» («μεσόπατον ἢ παραπάτιον», Γαλλ. entresol) ἢ κρεμάθρας, εἰς τὸ βάθος τοῦ μεγάρου ἐνοικοδομημένης καὶ ἀναλογούσης πρὸς τὰ θεωρεῖα τῶν μεγάλων αἰθουσῶν, Ὀδ.

ΜΕΣΟΜΦΑΛΟΣ [..ω.], ὄν (μέσος, ὀμφαλός), μόνον ἐν τῇ οὐδέτ. «τὸ μεσομφαλον» τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ, «λύχνος» Βατρ. 429.

ΜΕΣΟΝ, τὸ, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΝ, ἴδ. ΜΕΣΟΣ.

ΜΕΣΟΠΑΓΗΣ, ἐς, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΠ. (μέσος, πῆ-γνυμι), μέχρι τοῦ μέσου ἐμπεπηγμένος, «μεσσοπαγῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλιον ἔγχος» ἔκαμε τὸ μείλ. ἔγχος νά ἐμπηχθῇ εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσῃ, ὁ ἐ. ἐνέπηξε τὸ μείλ. ἔγχος εἰς τὴν ὄχθην ὡς τὴν μέσῃ, Φ 472 f. (Οὕτως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πρότερον δι' ἔγγραφο ΜΕΣΟΠΑΓΗΣ, ὁ ἐ. ἐκ τῆς μέσης παλλόμενον).

ΜΕΣΟΣ, Η, ὄν, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΣ (κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου). 1) ἐπὶθ., ὅπερ ἐπιθετικῶς δὲν ἐκφέρεται ἐν τῇ καθομιλουμένη, εἰς τὸ μέσον, «εἰς τὴν μέσῃ», τὸ μέσον τινός· ἀ.) τοπικῶς· βάλεν αὐχένα μέσσον· ἐκτόπησε τὸν αὐχένα εἰς τὸ μέσον, ἢ τὸ μέσον τοῦ αὐχένος, Ε 657, Ν 561, «ἐν μέσῃ (ἐξυπ. σφειδῇ) κάθιζε» ἐν τῇ μέσῃ τῆς σχεδίας· ἐκάθιζε, «μέσ' ἔς τὴν μέσῃ», ε 326 κ. ἀ., «περὶ μέσῃ (κατὰ τὸν Βέκκ. ἔκ τινος σχολίου ἀντὶ τοῦ πρότερον μέσσω) χεῖρε τιτῆνας» ἀπλώσας τὰς χεῖρας του περὶ τὴν μέσῃ (τοῦ σώματος), ἀφ' οὗ τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τῆς μέσῃ, Ν 534, «ἐν μέσσοισιν ἴξε» ἐκάθιπεν ἐν τῇ μέσῃ αὐτῶν, Γ 45, δ 284 κ. ἀ., «μέσῃ ἀλὶ» ἐν τῇ μέσῃ τῆς θαλάσσης, δ 844· β.) χρονικῶς «μέσον ἡμαρ» μεσημβρία, «μεσημέρι», Φ 444, η 288. 2) συχνά ὡς οὐσιαστικὸν τὸ οὐδέτ. «μέσον», τὸ μέσον, «ἡ μέσῃ», οἷον «ἔς μέσον» εἰς τὸ μέσον, Δ 79, ρ 447 κ. ἀ., μετὰ γεν. «ἔξ μέσ. ἀμφοτέρων» Ζ 420, Γ 159, «ἐν μέσῃ» καὶ μόνον «μέσῃ» Γ 69, 90, 446, Δ 444, θ 66, λ 157, «κατὰ μέσον» «καταμεσῆς», Δ 344, Ε 8, Π 283, Ι 87. Τροπ. «ἔς μέσον τίθημι» βάλωμι τι (ἔθλον) εἰς τὸ μέσον, οἶονι μεταξὺ τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπομ. ὀρίξω βραβεῖον, Ψ 704, «ἔς μέσον ἀμφοτέροις δικάζειν» εἰς τὸ μέσον τῶν δύο δικάζων, τοῦτέστι πρὸς οὐδέτερον ἀποκλίνων, ἐξ ἴσου ἀπέχων ἐκατέρου, ἐπομ. δικάζω, Ψ 574. —Τὸ οὐδ. ΜΕΣΟΝ ὡς ἐπὶρ., ἐν τῇ μέσῃ, ἀνά μέσον, «ἀνάμεσα», Μ 467, ξ 300.

ΜΕΣΣΑΤΟΣ [..ω.], Η, ὄν, ἀρχαῖον ἐπὶθ., ὅπερ-θετικ. τοῦ ΜΕΣΟΣ, ὁ μεσαιτάτος, «ἐν μεσσάτῃ» «μέσ' ἔς τὴν μέσῃ», Ἰλ. Θ 223, Α 6.

ΜΕΣΣΑΓΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΣΑΓΙΟΣ, ὅπ. ἴδ.

Μέσση, ἡ, πόλις καὶ λαὸν τῆς Λακωνίας, ἐπὶ τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τοῦ Ταυνάρου πιθανῶς· οὐ μακρὰν τοῦ νῦν λεγόμενης Μεξάπου, Β 582, Πaus. 3, 25, 9. (II. Κατὰ τὸν Έρν. Κούρτιον, τὸν περιηγητὴν τῆς Πελοποννήσου, καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ περὶ τῶν Μίξσπον χώρα εἶναι «πολυτρήμων».)

ΜΕΣΣΗΓΓΙ, ΜΕΣΣΗΓΓΕ, Ἰδ. ΜΕΣΗΓΓΙ.

ΜΕΣΣΗΝΙΕ, ἰδοε, ἡ, κρήνη πλησίον τῆς Ἐλ- λάδος, ἀρχαιοτάτης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Ζ 457, πρὸλ. Στράβ. 9, 5, 6. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτο πλησίον τῆς Θεράπνης ἐν Λακωνίᾳ, Πausan. 3, 20, 4.

ΜΕΣΣΗΝΗ, ἡ, μικρὰ τις χώρα περὶ τὰς Φηράς, πόλιν τῆς μετέπειτα Μεσσηνίας, φ 45, πρὸλ. Στράβ. 8, 5, 8. Έκ τούτου

ΜΕΣΣΗΝΙΟΣ, η, ον, Μεσσηνιακός, καὶ ὡς οὗτος. Μεσσηνίος, φ 48.

ΜΕΣΣΟΠΑΓΟΣ καὶ ΜΕΣΣΟΠΑΛΗΣ, Ἰδ. ΜΕΣΟΠΑΓΗΣ.

ΜΕΣΣΟΣ, Ἰδ. ΜΕΣΟΣ.

ΜΕΣΣΟΣ, ἡ, ὄν, πλήρης, „γεμιστός“, (καὶ „γεμιστός“ ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων) Έπιγ. 45, 5. μέσσα [-], ἑπικ. ἐπὶ. μέχρι, ἔως, μετὰ γεν. „ἕως“, Ε 508 f.

ΜΕΤΑ. 1.) Πρὸς. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., κυρ. σημ. τὸ μεταξὺ. Α.) μετὰ γεν. καὶ σημ. κοινωνίαν καὶ συνδιατριβήν, οὐ μόνον τοπικὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἄλλην, ὅμοιος, „μαζί, με“, με- ταξὺ, „μετὰ ὁρώων πίνε καὶ ἔσθι“ π 440, „μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων“ κ 320, „μάχεσθαι μετὰ τίνος“ Ν 700, φ 458. Συχνώτερον δὲ παρ' Οἰμ.

Β.) μετὰ δοτ. μόνον ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ.

καὶ σημ. 4) τοπικὴν κοινωνίαν, συνδιατριβήν, μετὰξὺ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ. μετὰ πλθ. ἡ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν Έν (μεθ' ἧς συν- αλλάσσεται, Α 64 ἑξ.). „ζῶει μετὰ Μυρμιδόνεσσι“ Π 45, „μετὰ Τρῳάσσι ἀγορεύουσιν“ μετὰξὺ ἡ ἐνώπιον τῶν Τρῳάων, πολυχ. τῆς Έλ., ἡ μετὰ ἑνικοῦ περιλήπτου ὀνόματος, οἷον „μεθ' ὁμα- τέρων ἄγορη“ ο 456, πρὸλ. Χ 49, „ἔξει μετ' ἀν- δρῶν ἀριθμῷ“ μετὰ τῶν ἀνδρῶν συναριθμούμε- νος, λ 449, „μετὰ δὲ σπῖν ἐμίλλετο θεός ἀοι- δός“ δ 47· ὡσαύτως συχνά „μετ' Ἀργείοισιν, Ἀχαιοῖσιν, ἀνδράσιν, ἀθανάτοισι, κ. ἄ.“ σπα- νιώτερον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. μετὰ δοτικ. πράγ- ματος „μετὰ νηυσί“ Ν 668, δ 499, „μετ' ἀ- στρασι“ Χ 28, 347, „μετὰ κόμισι“ γ 34, „μ. νεφέεσσι“ Έ. Ἀφρ. 67, „κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κόνιῃσι“ ἐν τῇ μέσῳ αἵματος καὶ κοινότητος, Ο 418. Μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων „μετ' ἄλγεσι τέρπεσθαι“ ο 400. Πολλὰκις ὁμοίως μετὰ δοτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μεταξὺ δῶν, „ἀνάμειμα“, ἀνὰ μέσον „μετὰ χερσὶν ἔχω“ κρατῶ (μέσα) εἰς τὰ χεῖρα μου [ἐν χερσὶν ἔχω], Α 184, γ 281 κ. ἄ. „τόν μετὰ χερσὶν ἔρυσσας“ κυρ. τὸν ἀπίσπασι κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας, δ.έ. διὰ τῶν χερῶν, Ε 344. Ὡσαύτως „μετὰ γένουσι, μετὰ γαμφήλῃσι“ Α 446, Ν 200, „πίπτει μετὰ ποσσὶ γυναικός“ πίπτει με-

ταξὺ τῶν ποδῶν „ἀνάμειμα ἔτα πόδια“, γεννᾶται, Έ 440. Τὸ δὲ „μετὰ φρεσὶ“, σημ. ὅ,τι ἡ τὸ „ἐν φρεσὶ“ κατὰ νοῦν, καθ' ἑαυτὸν, Ε 264, δ 825 κ. ἄ. 2) σημ. κοινωνίαν ἐνεργείαν· ἡ καταστά- σεις, οἷον „μετὰ νουίῃς ἀνέμοιο πέτεσθαι“ ὁμοῦ μετὰ τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου, ταχίως ὡς ὁ ἀνεμός, δ 448, πρὸλ. Έ 367.

Γ.) μετ' αἰτ. 4) τοπικῶς καὶ σημ. α.) κί- νησιν πρὸς τι, πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πληθ., ἡ ἐνικόν, (II. κυρ. κίνησιν σκοποῦσαν τὴν ἔνω- σιν ἡ ἐντάμωσιν καὶ συνδιατριβήν μετὰ τοῦ ἀν- τακινήτου, πρὸς δὲ ἡ κίνησις), πρῶς, εἰς, „ἐλθεῖν, ἰκέσθαι μετὰ Τρῳάσι καὶ Ἀχαιοῖς“ Γ 264, „φεύ- γειν μετὰ νῆας“ Μ 423, „ἐλαύνειν μετὰ στρα- τὸν Ἀχαιῶν“ Ε 589, „ἦκεν μετὰ λαόν Ἀχαι- ῶν“ Θ 76, „ἔναι μετὰ Νέστορα“ Κ 73, πρὸλ. Ο 231, „σφαίραν ἔβριψε μετ' ἀμφίπολον“ ζ 445, „μετὰ ἦθεα καὶ νομόν ἔπιπον“ Ζ 544, καὶ τρο- πικῶς „βάλλειν τινα μετ' Ἠριόδα καὶ ναῖκα“ ἐμ- βάλλω εἰς Έριόδα κτλ. Β 376, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐχθρικής κινήσεως „μετὰ Ἀθήταν ὁρμήματα“ ὑπάγω νά ἐβρω (ἵνα συμπλακῇ) τὸν Ἀθήτον, Ρ 605· ὡσαύτως „βῆ μετὰ τινα“ Ε 452 κ. ἄ. β.) σπανιώτερον μετὰ ῥήματος στάσεις σημαν- τικοῦ, ὅτε σημαίνει ὅ,τι ἡ Έν, μετὰξὺ, οἷον „θυρόν δριμε πασι μετὰ πληθύν“ εἰς πάντας τοὺς ἐν τῇ πληθεί, Β 443, „μετὰ πάντας ἔπλευ ἄριστος“ μετὰξὺ πάντων, Ι 54. 2) σημ. ἀκο- λουθῆναι· α.) τοπικὴν, „κατόπιν“, ὀπίσω, μετὰ, „ὑστερ' ἀπό“, „μετὰ κτελον ἔσπετο μή- λα“ Ν 492, πρὸλ. Κ 516, „βῆναι μετὰ τινα“ ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, Κ 449, „μεθ' ἡ- μίονους ἔναι“ κατόπιν τῶν ἡμιόνων, ζ 260, „θεῖν μετὰ τινα“ Κ 63· β.) χρονικήν, „τόν δὲ μετὰ“ ὑστερον αὐτοῦ, Θ 264, λ 263 κ. ἄ. „μετὰ Πάτρακλόν γε θανόντα“ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πατρ. Ω 575, „μεθ' Έκτορα“ βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ μεθ' Έκτ. θανόντα, Σ 96, „μετὰ ταῦτα“ Έ. Έρμ. 426· γ.) ἀκολουθίαν τάξεως καὶ ἀ- ξίας, ἰδίως μετὰ τὰ υπερθετικά καὶ τὰ συγγενῆ τούτοις, „ἄριστοι τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν“ Μ 404, „ἐκτίσθαι ἀνὴρ μετὰ Πηλεΐωνα“ Β 674 κ. ἄ. „ἄριστῆς μετ' Ἀχιλλῆα“ Η 228, „κῆθη- σται μεθ' αἵμα καὶ γένος“ μετὰ τοὺς ἐξ αἵματος καὶ γένους, δ 583, „ὅς πασι μετέπειπε μάργα- σθαι μετὰ Πηλεΐωνος ἑταίρων“ Η 195. 3) σημ. σκοπόν· πρὸς, διὰ, „ἀπλῆσθαι μεθ' ὕλην“ πρὸς ὕλην, διὰ ὕλην, Η 418, „πλεῖν μετὰ χαλ- κόν“ διὰ χαλκόν, μὲ σκοπὸν νά φέρω χαλκόν, α 184, „ἐπαΐει μεθ' ἑὸν βέλος“ κατόπιν τοῦ βέλους μου, δ.έ. ἵνα τὸ λάβω ὀπίσω, Ν 543, „βῆναι μετὰ δειπνον“ εἰς δειπνόν, ἵνα δειπνήσω, Έ 346, „θυρήσομαι μετὰ πόλεμον“ ἐξαπλῆ- ζομαι πρὸς πόλεμον, διὰ τὸν πόλ. Έ 329, „ἔβῃ μετὰ πατρός ἀκούη“ ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός, δ 308 κ. ἄ. καὶ μετὰ μετοχῆς πειρατήριον προσ- διαριζούσης τὸν σκοπὸν, „μετὰ δόρυ ἔει αἰσθ- μένος“ ἐπὶ ἔγχευε διὰ τὸ δόρυ, νά τὸ φέρῃ ἀπὲ-

σω, Ν 247, πρὸλ. ν 415. 4) σημ. ἀναλογίαν, συμφωνίαν: κατὰ, ἀναλόγως, συμφώνως πρὸς, «μετὰ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν καρδίαν σου, Θ 52, «μετ' ὄγκου» κατὰ τὸν ὄγκον, Σ 552, «μετ' ἔχνη βαίνω» βαδίζω κατὰ τὰ ἔχνη, ἐπὶ τὰ ἔχνη, Ε 406 κ. ἀ. «μετὰ κλέος» κατὰ τὴν εὐχὴν, καθὼς ἤκουε, Α 227, Ν 364.

II.) Ὡς ἐπὶρ, ἀπολελ. ἀ.) μεταξὺ, προσ- ἐπὶ, ἐκτός τοούτων, Β 446, Ο 67, Σ 515, ε 224. β.) κατόπιν, ὀπίσω, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς, Ψ 433, Α 448, ο 400, ρ 234.—Πολ- λάκις ὅμως προήλθεν ἐκ τυχέως, τουτέστι χω- ρισμοῦ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδ. τὰς ἐπομένους μετὰ τῆς Μετὰ συνθέτους λ.

III.) Ἐν συνθέσει πλήν τῶν εἰρημένων σημ. καὶ μεταβολὴν καταστάσεως.

ΜΕΤΑ. 1) ἀντὶ τῆς μετὰ κατ' ἀνατροπὴν, ὅταν τίθηται κατόπιν τοῦ πτωτικοῦ ἢ προθε- σις αὐτῆς, ἥτις ὅμως μένει ἄσπαστος ἐν ἐκθλίψει τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, Ν 304, Γ 329, «τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς» Ρ 258, ο 147. 2) ἀντὶ τοῦ μέτεσσι (ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ), υ 93.

ΜΕΤΑ-ΒΑΙΝΩ, μέλ. μεταδύσσομαι, ἀόρ. μετέδην· παρακ. μετεδίδικα, μεταβαίνω, «ἀλλὰ ζω τό- παν, περὶν ὧν» 4) ἐπὶ τῶν ἁστρῶν «μετὰ δ' ἄ- στρα βεβήκει» τὰ ἄστρα ἦσαν περασμένα (ὕπὲρ τὸ μεσουράνημα), ἔχον κλινὴν πρὸς τὴν δύσιν, μ 312, ε 383. 2) μεταφ. ἐπὶ τῶν αἰσίων, τῶν μεταδυσινόντων εἰς ἄλλο θέμα, «ἀλλὰ ζω» θ 492, «εἰς ἄλλον ὕμνον» Γ. Ἀφρ. 291, Γμ. 8, 9.— 47, 11. *Οδ.

ΜΕΤΑ-ΒΛΑΒΩ, ἀορ. β'. μετοχ. μεταβαλὼν μό- νον ἐν τμ. μεταστρέφω, «γυρίζω», «νῶτα» στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι (εἰς φυγὴν) Θ 94 f.

ΜΕΤΑ-ΒΟΛΑΕΙΩ, μετέπειτα ἀποφασίζω (πρὸ- βλ. ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΑΙ) «ἄλλως μετεδούλευσα» ἄλ- λως ἐπειτα ἀπεφάσισαν, ὅ ε. μετέβαλον γνώμην, μετενοήσαν, ε 286 f.

ΜΕΤ-ΑΓΓΕΛΩΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. κυρ. ὁ ἡ μεταξὺ τινῶν ἢ παρὰ τισιν ἄγγελος, «θεοὶ μετ' ἀγγε- λος» ἡ μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐν τοῖς θεοῖς ἄγγελος (ῥι) (II. ὀρθότερον, νομίζω, ἢ πρὸς τινος πεμ- πομένη ἄγγελος κατὰ τὸ: ἐπιδουκόλος κ. τ. τ. ἢ ἡ μεταξὺ τινῶν μεσολαβοῦσα ἄγγελος, inter- nunciā, ὡς μεταφράζει ὁ Δυντζερς) Γ. Ο 144 κ. ἀ. (Ο. Οδὸφ. εἰβόκε κατὰ τὴν συνήθη γρα- φὴν: θεοὶ μετ' ἄγγελοι).

ΜΕΤΑ-ΔΑΙΝΥΜΑΙ [ν.ν.], ἐπ., μέσ. μέλ. μετα- δαίσομαι, συνδαιπνῶ, συνευωχῶμαι, μετὰ γεν. τοῦ ὅλου «ἱερῶν» τρώγω καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν ἱερῶν, Ψ 207, «τινὶ» μετὰ τινος, Χ 499, σ 48.

ΜΕΤΑ-ΔΗΜΙΩΣ, ὄν, ἐπ. ἐνδημῶν, ἐν τῷ δήμῳ εὐρισκόμενος, ἐνδημος, «κακόν» *Οδ. ν 46, περὶ ἀνθρώπου: ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐν τῇ πόλει (οἰ- και) διατρίβων, τούναντ. ἀποδημῶν), θ 293.

ΜΕΤΑ-ΔΟΡΠΙΟΣ, ὄν, ἐπιδὸρπιος, ἀπόδει- πνος, μετὰ τὸ δειπνόν (καὶ ὅχι κατ' ἄλλους: κατὰ τὸ δειπνόν, μετὰ δειπνῶν) δ 494 f.

ΜΕΤΑ-ΔΡΟΜΑΔΩΝ [ν.ν.], ἐπ. ἐπὶρ. (μεταδρα- μεῖν), τρέχων κατόπιν, διώκων, Ε 80 f.

*ΜΕΤΑΞΕ, ἐπ. ἐπὶρ. χρόνου (μετὰ) ὕστερον, μετέπειτα, κατόπιν, ὡς κατὰ μὲν τὴν μαρ- τυρίαν τῶν παλαιῶν εἶνε μόνον Ἡσιόδειον (Ἔργ. καὶ Ἠμ. 396), κατ' εἰκασίαν δὲ τοῦ Σμυττίου ἐγγραφὴ καὶ ἐν τῷ Γ. Ἑρμ. 459 «ἡ σε κακόν τὰ μέταξε κατ' ἄγκυα φηλητεύσειν» ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγνωσσκομένου καὶ πάντῃ ἀδιανοήτου «ἡ σε λαθόντα μεταξὺ κτλ.» II. Τὴν διόρθωσιν ταύτην ἀπεδέχθη καὶ ὁ Βαουμεί- στερος, ἂν καὶ οὐχὶ ἄνευ οὐδενὸς δισταγμοῦ. Νομίζω ὅτι ὀρθότερα εἶνε ἡ διόρθωσις, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ἐρμηνεία, τοῦ Μαθίου «ἡ σε, λαθόντα μεταξὺ, κατ' ἄγκυα φηλητεύσειν» ἐρμηνευομένη ὡς ἔστι: ἡ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάθῃς (ὅ ε. διαλά- θῃς) καὶ διαρῦγῃς τὰ δεσμὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, θά περιφέρῃσαι ὡς ληστής εἰς τὰς φάραγγας.

ΜΕΤΑΙΣΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΜΕΟΪΣΑ, παρακάθη- μαι, συμπαρκακάθημαι, π 362 f.

ΜΕΤΑ-ΙΣΣΩ [ν.ν.], ποι., ἀορ. μετοχ. μεταΐξας, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, μόνον ἀπολ. καὶ κατὰ μετοχ. ἐνιστ. Π 398 ἢ ἀορ. Φ 564, ρ 236, π 44.

ΜΕΤΑ-ΚΙΛΩ [ν.ν.], μόνον ἐν τῷ παρατ. μετε- κίλων· ἀ.) ὑπάγῃ κατόπιν, ἐπακολουθῶ, ἀπολ. Α 52, μετ' αὐτ. παρακολουθῶ, διώκω, καταδιώκω, «τὸν δὲ (ταῦρον) μετεκίλων» πα- ρηκολούθουν, ἵνα σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀνύ- χων τῶν λεόντων, Σ 584, Π 685, Σ 532. β.) ὑπάγῃ, μεταβαίνω πρὸς τινά, ἐπισκεπτό- μαι, «Αἰθίωπας» α 22. γ.) «πεδίον» δια- τρέχω, διέρχομαι, Α 714.

ΜΕΤΑ-ΚΛΑΙΩ, ποι., μέλ. μετακλαύσομαι, κλαίω κατόπιν ἐκ μετανόιας, Α 764 f.

ΜΕΤΑ-ΚΛΙΝΩ, παθ. ἀορ. μετεκλίνθη, κλίνω, «γέρνω» πρὸς τι, μόνον ἐν τῇ φρ. «πολέμοιο μετεκλινθέντος» ὅταν ἡ μάχη κλινῇ, «γύρῃ» πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Α 509 f.

ΜΕΤΑ-ΛΗΓΩ, ἐπ., ἀορ. εὐκτ. μεταλλήξειε, με- τοχ. μεταλλήξαι, παύω, [παύομαι], μετὰ γεν. «χολοιο» Γ. Ι 457, 264, 299, Γ. Δήμ. 340.

ΜΕΤΑΛΛΑΒΩ, ποι., ἀορ. ἀ. μετάλλησα, ἐξετά- ζω, ἐρευνῶ [πυνθάνομαι], ἐρωτῶ, ἀπολ. ε 378, ο 23· μετ' αὐτ., τινὰ ἢ τί, Α 550, Κ 425, γ 213, π 287 καὶ μετὰ διπλ. αὐτ., τινά τι, Γ 477, α 231, κ. ἀ. «τί ἀμφί τινι» τί περί τινος, ρ 554. (II. συνήθ. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ μετ' ἄλλα ἢ μέτολλων εἶνε ἀπίθανος. Ἰσως ἐκ τοῦ μετὰ καὶ λάω, βλέπω πρὸς τι II. ἴσως ὅμως καὶ δὲν εἶνε σύνθετον).

ΜΕΤΑΛΛΗΓΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΤΑΛΛΗΓΩ, ὅπ. ἴδ.

ΜΕΤΑΛΛΗΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΜΕΘΑΛΛΟΜΑΙ.

ΜΕΤΑΜΑΡΖΙΟΣ, ὄν, ποι. (μετὰ, μαζός) «ἔβαλε στήθος μεταμάρζιον» ἐκτύπησε τὸ στήθος (τὸ μέ- ρος τοῦ στήθους) τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν (μα- στῶν), Ε 49 f. (Ὁρθότερον ἐκλαμβάνει ὁ Φαίσις τὸ ἐπὶ θ. ὡς ἐπὶρ. ἐκτύπησε τὸ στήθος μεταξὺ

των μαστῶν, ὡς τὸ «μετώπιον» Α 93 καὶ «επομφάλιον» Η 267).

ΜΕΤΑ-ΜΕΛΠΟΜΑΙ, μεταξύ τινων, ἐν τισιν μέλπω (ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. μόνον ἐν τῇ Ὑ. Ἀπ. 197.

ΜΕΤΑ-ΜΙΓΝΥΜΙ [..-], μέλ. μέλω, συμμίγνυμι, ἀναμιγνύω, τινί τι, Ὅδ. χ 221. Ταύτον καὶ τὸ **ΜΕΤΑΜΙΓΝΑΙ**, τι, σ 340.

ΜΕΤΑΜΩΝΙΣ, ον, ποι. μάταιος, ἀνωφελές, «χαμένος», «μή μοι μεταμώνισ νήματ' ὀληται» νά μή μου χαθῶν εἰς μάτην, «νά μή πᾶν χαμένα», δ 98, τ 143, ω 133, «πάντα μεταμώνισ τιθῆμι» μεταμύνω, κάμνω μάταια, ἐκηδενίζω, Δ 363, «μεταμώνισ βάξω», «μιμνήσκω εἰς τὸν ἄερα, ὁμ. χαμένα λόγια», σ 332. (Συνήθ. ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ ἄνεμος, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ μετανεμῶνιος, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τῆς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 147 χρήσεως ἐπὶ τῆς σημασίας: διὰ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀέρος, οἰοῦναι αἰθέριος. Τὴν δ' ἑτέραν ὀλιγώτερον ἀξιοπύον γραφὴν μεταμῶνιος, ἥτιον πιθανῶς ἐτυμολογῇ ὁ Λάβδακ. ἐκ τοῦ μολεῖν (κατὰ τὸ ἑτερομῶλιος) καὶ μεταφράζει διὰ τοῦ transilis (διαδοκικός), ὃ ἐ. mutabilis, εὐμεταδόλητος).

ΜΕΤΑΝΑΙΕΤΕΛΑ, μεταξύ (ἢ μετὰ) τινων κατοικῶ, συγκατοικῶ, Ὑ. Δῆμ. 87 (οὕτως διωροῦσθαι ὑπὸ τοῦ «ἵγεν ἀντί τοῦ τοῖς μέτα ναιετ.»).

ΜΕΤΑ-ΝΑΙΕΤΕ [..-], ον, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος χώρας εἰς ἄλλην μετοικῶν, μετανάστης, μετοίκος, ξένος, «ἀτίμητος μ.» Ὑ. Ι 648, Π 59.

* **ΜΕΤΑΝΕΙΡΑ** [..-], ης, ἡ, γυνὴ τοῦ Κελεῦς, μήτηρ τοῦ Δημοφῶντος, Ὑ. Δῆμ. 164, 206.

ΜΕΤΑ-ΝΙΣΣΟΜΑΙ, ποι. μεταβάινω, «μετενίστα βουλευτόνδε» (ὁ ἔλιος) μετέβαινε, ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν, Π 779, ι 58.

* **ΜΕΤΑΝΟΙΑ**, ἡ (μετὰ, νοέω), μεταβάλλῃ γνώμῃ, μεταμέλεια, «μετάνοιουν μὲν ἐν τῇ καθομῇ, ἢ ἡ λ. «μετάνοια» διεδόθη μὲν ἐν τῇ καθομῇ, ἀλλὰ μετέβαλε σημασίαν, ἐκ τῆς ὀρθοκυντικής: μετανόας μεταπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς: ἐκδηλώσιν, τὴν γονυκλισίαν).

ΜΕΤΑΣΪ [..-], ἐπίρ. (μετὰ, ἢ κατὰ τὸν Κούρτιον σύνθετον ἐκ δύω προθ.: μετὰ, ζύν) ἐν τῇ μεταξύ, «ἀνάνεσσα», Α 136 f. ἴδ. ζ μετὰκ.

ΜΕΤΑ-ΠΑΓΟΜΑΙ, ἐν τῇ μεταξύ παύω, διαναπαύομαι, Ρ 373 f.

ΜΕΤΑ-ΠΑΓΕΩΛΗ, ἡ, διανάπαυλα, διακοπή, «πολέμοιο» Τ 204 f.

ΜΕΤΑΠΡΕΠΗΣ, ἐπ. διαπρεπὴς μεταξύ τινων, μετὰ δοτ. «ἀθανάτοισιν» Σ 370. Ἐκ τοῦ

ΜΕΤΑ-ΠΡΕΠΩ, ἐπικ., διαπρέπω μεταξύ τινων, ἐξέχω, [διαφέρω], μετὰ δοτ. προσ. «ἡρώεσσι» Β 379, «ἀμφιπόλοισιν» ζ 109 κ. α., μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, ὡς πρὸς (κατὰ) τι, «γαστήρι μάρτυρ» σ 2 (ἐν τμ.), μετὰ διπλ. δοτ. «ἐγγὺ Τρίεσσι» κατὰ τὸ δόρυ μεταξύ τῶν Τρώων, Π 835, «πλοῦτον Μυρμιδόνεσσιν» Π 596,

καὶ μετ' ἀπαρφ. «πᾶσι Μυρμιδόνεσσιν ἐγγὺ μάρνασθαι» Π 194.

* **ΜΕΤΑΡΙΘΜΙΟΣ**, ον, ἐπ. (μετὰ, ἀριθμός) ἀναριθμῖος, ἐν τῇ ἀριθμῇ, μετὰ δοτ. Ὑ. 25, δ.

ΜΕΤΑ-ΣΕΥΟΜΑΙ καὶ ἐπ. μετασσεύω, ἀορ. ε'. συγχεομ. γ'. ἐν, μετέστυον (ἀ.) προστρέχω, ἢ τρίχω κατόπιν, ἀπολεῖ. Ὑ. Φ 423, ζ 296. ε'.) ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι, μετ' αἰ. Ψ 389.

ΜΕΤΑΣΠΟΜΕΝΟΣ, **ΜΕΤΑΣΠΩΝ**, ἴδ. μεσέω.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ, αἰ, τὰ ἀρτία τὰ γεγεννημένα μεταξύ τῶν προΐμων («προγόνων» παρ' Ὀμ.) καὶ ὀψίμων («ἐρσῶν»), τὰ μέσης ηλικίας, μεσῶτα, ι 224 f. (Κυρ. εἶνε ἐπὶ τοῦ «δύε», θηλ. τοῦ ἀχρῆς-μέττασσε, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς μετὰ, ὅπως τὸ περισσός ἐκ τῆς περὶ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. καί τινες ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ μεσάζω ἢ μέσος. Ὑ. Ὁ δὲ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λ. κανονικῶς ἐσχηματισμένην ἐκ τοῦ ἀχρ. μετὰ-κι-αι, ὃ ἐ. ἐπερχόμεναι, κατόπιν ἐρχόμεναι).— Τὸ οὖν «τὰ μετᾶσσα» ὡς ἐπὶ τὸ μετέπειτα, Ὑ. Ἑρμ. 125 «ὡς ἔτι νῦν τὰ μετᾶσσα (κατὰ τὴν διωροῦσιν τοῦ Μυλλέρου ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου «τάμετ' ἄσσα») πολυχρόνιοι πεφύασιν» καθὼς ἀκόμη τῶρα εἰς τὸ μετέπειτα κτλ. (Ὁ δὲ Σινδεδβίνος ὑποπτύσσει: τὰ μετᾶσσα, ὅπερ παρίλαθεν ὁ Βασυμ. ἢ Ἄλλ' αἰετὶ νομίζω, αἰετὶ θεωρεῖται τὸ χωρίον).

ΜΕΤΑΣΣΕΥΟΜΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ΜΕΤΑΣΕΥΟΜΑΙ**.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΝΩ, ποι. κατόπιν στενάζω, μετέπειτα ἐκ μετανόας κλαίω, «ἄτην» δ 261 f.

ΜΕΤΑ-ΣΤΟΙΧΙ [..-], ἐπ. ἐπίρ. (στοιχός) ἐπὶ στίχον κατὰ τὸν Σχολ. («στίχος δὲ ἡ ἐπὶ βᾶθος: σάσις»), εἰς τὴν σειράν ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, μόνον Ὑ. Ψ 338, 757. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐναντίον τῆς ἐρμηνείας ταύτης τῶν ἀρχαίων ἐρμηνευτῶν φυσικώτερον ὀφθέν: ἐν παρατάξει, εἰς τὴν σειράν, ὃ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον).

ΜΕΤΑΣΤΡΕΦΩ, μέλ. ψω. ἀορ. α. μετίστρεψα, καὶ παθ. μετίστρεφθην. 1) Ἑνεργ. α.) μεταβ. μεταστρέφω, μεταβάλλω, «γυρίζω», μεταφ. «ἦταρ ἐκ γόλου» Κ 107, «νόον μετὰ σὸν κῆρ» μεταστρέφω τὸν νοον μου, τὴν διάνοισιν μου πρὸς τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «μή τι μεταστρέψωσι» (ἔτυπ. τὰ κακὰ ἔργα) μήπως τὰ στρέψωσιν (οἱ θεοὶ) ἐναντίον σοί, ε 67. (Ὁ δὲ Ἀμετς ὀρθότερον, νομίζω, ἀποδίδει τὰ «κακὰ ἔργα» μόνον εἰς τὰ «ἀγασσάμενοι», τὸ δὲ «μεταστρέψωσιν» ἐρμηνεύει: ἐπιφέρωσι μεταβολήν τινα, ἢ ἢ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. ἀμετᾶβ. σημασίαν δύναται νὰ ἐκληφθῇ). β.) ἀμετᾶβ. «στρέφω, γυρίζω», καὶ συνηθέστερον «τὰ στρέφω, τὰ γυρίζω», ὃ ε. μεταβάλλω γνώμην, ἀιθέσειν Ὑ. Ο 203. 2) Παθ. (μόνον ἐν τῇ μεταχῇ τοῦ ἀορ.) μετ. σημασι. μέσθην, «στρέφουαι, γυρίζω ὁπίσω», Α 595, Ο 591, Θ 238, Α 447.

ΜΕΤΑ-ΤΙΘΗΜΙ [..-], ἀορ. α. μετίθηκα, ἐμετάλλω, ἐμπυῖω, «κίλεδον» σ 402 f.

ΜΕΤΑ-ΤΡΕΠΩ, μόνον μέσ. ἐν τῇ β'. ἀορ. μετε-
τραπόμην, μετατρέπομαι, στρέφομαι ὑπί-
σω, ἀπολελ. *Ψλ. Α 499 (ἐν τμ.) β'. μεταφ.
στρέφομαι πρὸς τι, „γυρίζω νὰ κυττάξω
(τι)“, προσέχω, Α 460, 1 630, Μ 238. Ἐκ
τούτου.

ΜΕΤΑΤΡΟΠΑΙΖΟΜΑΙ [-...], μέσ. ἀποθ., γρέ-
φομαι ὀπίσω, „γυρίζω“ ὡς ἀπὸ τῆς φυγῆς
ἐναντίον τῶν πολέμων, Υ 490 f. Πρὸς. ΕΝΙΤΡΟ-
ΠΑΙΖΟΜΑΙ.

ΜΕΤΑΤΑΛΗ, σύνθηθ. ἐν τῇ γ'. ἐνκ. τοῦ παρὰ.
μετηύδα, καὶ ἐν τῇ α'. ἐνκ. μετηύδων, μ 453,
270, κυρ. ἐν πολλοῖς, μεταξὺ πολλῶν, ἢ πρὸς
πολλοὺς ὁμιλῶ, ἀγορεύω, *Ἀργεῖοις, Φαιή-
καισι, ἀθανάτοισι, ἀμφιπόλοισι, ἐτάροις κ. ἄ. *
Ὅμ. πλχ., *Ἔπεα Τρώεσσι * Θ 496.

ΜΕΤΑ-ΦΗΜΙ, ἐπ., ἀορ. β'. μετέειπον, μεταξὺ
τινῶν ἢ πρὸς τινὰς λέγω, ὁμιλῶ, ἀγο-
ρεύω, μετὰ δοτ. πληθ. καὶ μάλιστα τῆς ἀντω-
νομ. *τοῖς ἢ τοῖσι μετέφη * συχνή παρ' Ὅμ.
φρ., ἥτις μένει ἀρετᾶδότης καὶ ὅπου ὁ λόγος
κυρίως πρὸς ἕνα μόνον ἀποστέλλεται (παρόντων
ὅμως καὶ ἄλλων) Δ 453, Υ 55. (Διὰ τοῦτο ἡρ-
μήνευσάν τινες, ὅχι ὅμως ὀρθῶς, τὸ *τοῖσι *
διὰ τούτων, μὲ ταῦτα, ἐκλαβόντες τὴν ἀντω-
νομίαν οὐδέτ.). Ἄπαξ μόνον συνετάχθη μετ' αἰ-
τιατικῆς εἰς τὴν σημ. προσαγορεύω, *τῷ μιν
ἐισαμμένη μετέφη * Β 795 (ὅπερ νεώτεροί τινες
διώρῳσαν ἔξ ἀντιγράφων εἰς τὴν προσέφη).

ΜΕΤΑ-ΦΡΑΖΟΜΑΙ, μέσ., μέλ. -ομαι, σκέπτο-
μαι κατόπιν (ἢ κατὰ τὸν Ναιφελδοχί) σκέπ-
τομαι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συσκέπτομαι
* ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα ἔς αὐτίς *
ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων θὰ γείνη ἄλλοτε δευτέρα
σκέψις, Α 440 f.

ΜΕΤΑΦΡΕΝΩ, κυρ. τὸ ἀπέναντι τοῦ διαφράγ-
ματος (τῶν *φρενῶν) ὀπίσθεν κείμενον, ὅ ἐ. τὸ
ἀνώτερον μέρος τῆς ῥάχεως, τὸ μεταξὺ
τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους, Ε 40 κ. ἄ., Θ
528, καὶ πληθ. Μ 428.

ΜΕΤΑ-ΦΩΝΕΩ, ἐπ. μεταξὺ τινῶν ἢ πρὸς τι-
νας φωνάζω, ὁμιλῶ, ἀγορεύω, μετὰ δοτ.
πληθ. *τοῖσι * Η 384, Θ 201 κ. ἄ.

ΜΕΤΕΛΑΙ [-...], ἀντί τοῦ μετέεισι Ἰων., ἐκ
τοῦ ἐπομ.

1. **ΜΕΤΕΙΜΙ** (μ. εἶμι) ὑποτ. μετέλω, Ψ 47 καὶ
μετέω ἐπ. ἀντί τοῦ μετώ, ἐπ. ἀπαρφ. μετέμμε-
ναι ἀντί τοῦ μετεῖναι, μέλ. μετέσομαι, εἶμαι
μεταξὺ τινῶν, ἔν τισι, μετὰ δοτ. Γ 409, ο
231 κ. ἄ., ἀπολ. *οὐ παυσάλῃ μετέσσεται * δὲν
θὰ ἦνε παῖσις ἐν τῇ μεταξὺ, Β 386.

2. **ΜΕΤΕΙΜΙ** (μ. εἶμι), μέσ. ἀορ. α'. μετοχ. ἐπ.
μετείσσμενος. 1) προσέρχομαι, ἐν τῇ ἀνωτ.
μετοχῇ, *Ψλ. Ν 90, Ρ 285, ἔτι δὲ καὶ *πόλε-
μόνδε μετέισαι * Μ 298. 2) ἔρχομαι κατό-
πιν, ἀκολουθεῖν, ἐπακολουθεῖν, Ζ 344.

ΜΕΤ-ΕΙΠΩ, ἐπ. μετέ(φ)ειπον, ἀορ. τοῦ **ΜΕΤΑ-
ΦΗΜΙ**, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. μετέειπεν, πλήν ἐν τῇ

τ 440, ἔνθα εὐρίσκεται τὸ α'. ἐν. μετέειπον, εἴ-
πον, ὠμίλησα, ἡγόρευσα, μεταξὺ τινῶν ἢ
πρὸς τινὰς, ἀπολ. Η 94, η 155 κ. ἄ., ἢ μετὰ δοτ.
προσ. Α 73, 6 95 κ. ἄ. Ἰδίως συνήθεις εἶνε αἱ
φρ. *ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε *
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε * καὶ ἐν τμ. μετ' αἰτ. πράγ-
ματος *τοῖσι... μετὰ μῦθον ἔειπεν * 1 623.

ΜΕΤΕΙΛΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. 2. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤΕΙΩ, **ΜΕΤΕΜΜΕΝΑΙ**, ἴδ. 1. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤ-ΕΚΕΙΤΑ, ἐπὶ β'. μετέπειτα, „ὕστερα, κα-
τόπιν“, Ξ 310, κ 549 κ. ἄ. τῆς ὁδ.

ΜΕΤ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. μετελεύσομαι, ἀορ.
β'. μετήλθον, συνήθηθ. ἐν τῇ μετοχ. μετηλθών.

1) προσέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινὰ ἢ εἰς
τι, ἀπολ. Δ 539, Ν 427, α 229, Ε 456, 464,
Ν 351, *πόλινος * Ζ 86, μετὰ δοτ. *θεοῖσι
πάσι * Ξ 334, *μνηστήρσι * α 134. ἔτι δὲ ἐπέρ-
χομαι (ἐχθρῶς), ἐπιπίπτω, Π 487, ζ 432.

2) μετ' αἰτ. ὑπάγω πρὸς τινὰ α'. ἵνα εὖρω
αὐτόν * Πάριν * Ζ 280. β'. κατόπιν τινός, ἐχ-
θρῶς, καταδιώκω, Φ 422. γ'. τρέχω κατό-
πιν τινός, πρᾶγματός, δηλ., ἵνα ἐξερευνησῶ αὐτό,
*πατρός κλέος * 83, κατόπιν τῆς φήμης τῆς περὶ
τοῦ πατρός, γ 83, *ἔργα * ἐπισκέπτομαι, π
344. δ'. μεταφ. μετέρχομαι, τουτέστιν ἔχω
τὴν ἐπιμέλειαν τινος, *ἔργα γάμοιο * Ε 429.

ΜΕΤΕΙΣΤΩ, ἴδ. **ΜΕΤΑΣΤΕΥΟΜΑΙ**.

ΜΕΤΕΩ, ἴδ. 1. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ὄν, ποι.=μετώρος (μετὰ, αἰ-
ρω), ὁ εἰς τὸν ἀέρα εὐρισκόμενος καὶ μὴ στηρι-
ζόμενος κατὰ γῆς, *ἄρματ' αἴετασκε μετέωρα *
τὰ ἄρματα ἐπιδύνει εἰς τὸν ἀέρα, „ἐπετοῦσαν,
δὲν ἀγγίζαν τὴν γῆν“, Ψ 369, πρὸς. Υ. Ἑρμ.
435. 2) μεταφ. μετέωρος, ἀδέσβατος, ἀστα-
θής, Υ. Ἑρμ. 488.

ΜΕΤ-ΟΪΧΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. α'. διερχομαι
*ἀνὰ ὕστου * διὰ τῆς πόλεως, Θ 7. β'. μετ' αἰτ.
προσέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινὰ, ἵνα συμ-
παραλάβω ἢ καλέσω αὐτόν, Κ 144, ο 47, ἢ ἵνα
προσβάλλω τινὰ, Ε 448. γ'. ἀκολουθεῖν μετὰ
τινος, τ 24.

ΜΕΤ-ΟΚΛΑΖΩ, μεταβάλλω ὄκλασμα, *με-
τοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει * γονα-
τίζει πότε εἰς τὸ ἕνα καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο γό-
νατον, καὶ ἐπομένως (τὰ ἐπόμενα εἶνε ἐπεξη-
γησις τοῦ προηγηθέντος ῥήματος *μετοκλάζει *)
πότε εἰς τὸν ἕνα καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλον πόδα
καθίζει, Ν 284 f. (ἢ. Πρόκειται ὁμολ. περὶ μετα-
βολῆς τοῦ σχήματος τοῦ ἀκλαζήτου· δεῖλον ἐνε-
δρευτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ μεταβάσεως αὐτοῦ εἰς
ἄλλον τύπον).

ΜΕΤΟΠΛΩ, ἴδ. ὀπλῶ 4).

ΜΕΤ-ΟΠΙΣΘΕΝ καὶ πρὸ συμφώνων **ΜΕΤ-ΟΠΙΣΘΕ**,
ἐπικ. ἐπὶ β'. (ἴδ. ὀπισθεν). 1) τοπικόν, ὀπι-
σθεν, „ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσθεν“, ἀπολελοι. Ὅμ.
πλχ., *μετόπ. μίμνω * μένω ὀπίσω, Ζ 68. ἐπὶ
τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, *μετόπισθε πρὸς ζό-
φον * ὀπίσω πρὸς ὀυσμάς, ν 244 (οὗτοι εἶνε πολ-

λά φυσικὸν δ' ἄνθρωπος νὰ τραπῇ πρῶτα πέν-
των πρὸς ἀνατολὰς, καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον νὰ
θεωρῇ πρόσθιον· ἡ δὲ ὁδὸς τότε πίπτει φυσικῇ
τῇ λόγῳ ὀπίσω, μετὰ γέν. I 504, i 539. 2)
χρονικόν, ἔπειτα, μετέπειτα, „ὕστερα, κα-
τόπιν, ὀπίσω“, A 82, δ 695 κ. ἀ., „παῖδες
τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι“ οἱ παῖδες οἱ κατό-
πιν (μετὰ θάνατον τοῦ Ἐκτορος καὶ τῶν ἄλλων
τεθνεώτων) ὑπολειμμένοι, Ω 687, εἰς τὸ μέλ-
λον, Ω 444.

ΜΕΤΟΧΛΙΖΩ, ἐπικ., ἀόρ. ἀ. εὐκτ. μετοχλί-
σαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ δι' ἑνὸς σ. κυρ. διὰ μοχλῶν
καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγῶνος σηκώνω τι,
ἀναμοχλεύω, μετακινῶ, μετατοπίζω, „ἀλ-
χος“ ψ 188, „ὄχηα“ Ω 567.

ΜΕΤΡΕΩ, ἀόρ. ἀ. ἐμέτρησα, „μετρώ“, „πέ-
λαγος“, κυρ. διαμετρώ, ὅ ε. ποιητ.: διαπερῶ
τὴν θάλασσαν, γ 479. Ἐκ τοῦ

ΜΕΤΡΩΝ, τό, ἀ.) „τὸ μέτρον“, τὸ ὄργανον
δι' οὗ μετροῦμεν, ἢ τὸ πῶσόν τοῦ μήκους τὸ
λαμβανόμενον ὡς μονὰς εἰς μέτρησιν, „μέτρ' ἐν
χερσὶν ἔχοντες“ M 422, „ἐν μέτροισι ταμίην
δόνακα“, μὲ μέτρα κόφας, Γ. Ἐρμ. 47. β.)
μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν πρα-
γματιῶν, „μετρίδ'“ (ἐπὶ τῶν Ὀμηρικ. χρόνων
ἀγνώστου μεγέθους) ἔπομ. καὶ τὸ πῶσόν τὸ εἰς
τοιοῦτα μέτρον χωρῶν, „οἴνου“ Π 471, Ψ
268, „ἀλφίτου“ β 355. γ.) ἐν γένει πᾶν με-
τρήσιμον ἢ μεμετρημένον· ὅθεν ἐν περιφράσει
„μέτρα κελεύθου“ τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, δ 380,
κ 539. δ.) τὸ σημεῖον, ἔνθα συμπληροῦνται τὰ
μέτρον, „ὅρμου μέτρον“ τὸ τέρμα τῆς προσαρ-
μίσσεως, δ ε. τὸ εἰς ἀγκυροβόλησιν ἐπιτηδεύου-
τον μέρος τοῦ ὅρμου, ι 404· μεταφ. „μέτρον
ἡθους“ ἀκμὴ τῆς ἡθους, δ ε. τῆς ἡλικίας, A 225,
λ 317 κ. ἀ.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ, τό = τῷ ἐπόμεν., τὸ μέτωπον,
*Il. A 95, Π 739· κυρ. οὐδέ τοι ἀχρήστου
ἐπιθέτου ΜΕΤΩΠΙΟΣ. (*Ὁ Φαίος ἐκλαμβάνει αὐ-
τὸ ὡς ἐπίθετον μὲ ἐπιβ. σημασίαν· εἰς τὸ μέ-
τωπον, ἴδ. ΜΕΤΑΝΑΪΣΙΣ).

ΜΕΤΩΠΟΝ, τό (μετὰ, ὡψ). 1) κυρ. τὸ μετα-
ξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ὀφρύων μέρος τοῦ προσ-
ώπου, μεσάρριον, οἷον „μέτωπον ρινὸς ὑπερ-
ποιάτης“ N 615. (Π. διὰ τοῦτο ἔξ ἰνισχοῦ τῆς
Ἑλλάδος ἐν τῇ καθομῇ. λέγεται τὸ μέτωπον
„γλέφαρον“, Φιλίστ. Γ', σελ. 427)· ἐν γένει
δὲ μέτωπον, ἀνθρώπου, Ὀμ. πλγ. (Π. ἔξ κατὰ
πλῆθ. ἐπὶ ἐνὸς μετώπου, ζ 407, ἴδ. προσηκόν)
ἢ ἱπποῦ, Ψ 454. 2) μεταφρ. μέτωπον, τὸ
πρόσθιον μέρος, „κόρυθος“ Π 70.

ΜΕΪ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ μοῦ, ἴδ. ἐργ.

ΜΕΧΡΙ, πρὸ φωνήεντος ΜΕΧΡΙΣ, πρὸθ. μετὰ
γέν., ὥς, „ὥς“, μέχρι, παρ' Ὀμ. δις μόνον·
ἀ.) τοπικῶς, „μέχρι θαλάσσης“ *Il. N 443·
β.) χρονικῶς, „τέο μέχρης“, μέχρι τίνος, „ὥς
πότε“, Ω 128.

ΜΗ, μόριον ἄρνητικόν, ἐκφράζον ἄρνησιν ἐμ-

πρῶτον, τοιοῦται προερχομένη ἐκ τῆς διανοίας ἢ
θελήσεως τοῦ λέγοντος ἢ ἄλλου τινός, ἐν ᾧ τὸ
οὐ ἐκφράζει ἄρῃσιν τὴν ἄρνησιν, τοιοῦται ἐν
αὐτῇ τῇ πράγματι καθ' αὐτὸ ὑπάρχουσαν. Τὰ
αὐτὰ ἰσχύουσιν καὶ περὶ τῶν συνθέτων, μηδέ,
μηδαίς, μηκέτι κτλ.

1.) Ὡς ἀπλοῦν ἄρνητικόν μόριον. Α') ἐν κυ-
ρταῖς προτάσεσι. 1) δι' ὧν ἐκφράζεται προστα-
γῇ ἢ απαγόρευσις, μετὰ προστακτ. ἐνεγ. A 32,
363, ἢ ἀπαφρ., „μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δοῦναι“ B
443, P 504, ἢ μεθ' ὑποτακτ. ἀορίστ., „μηδέ με
ἔλωρ ἰάσης κτεῖσθαι“ E 684· συνεκφραζομένης
καὶ ἀπειλῆς, „μὴ σε παρὰ νηυσὶ κτεῖω“ μὴ
τύχη καὶ σ' εἴρω, A 26, Φ 563. Σπάνιον καὶ
ἐξαιρετικόν εἶνε νὰ συντίσσηται μετὰ προστακτ.
ἀορίστ., οἷον „μὴ μοι—ἐνθεο“ Δ 410, „μὴ τί
ἀκουσάτω“ π 301. 2) ἐν προτάσεσι, δι' ὧν
ἐκφράζεται εὐχὴ τίς εἴτε δι' εὐκτικῆς εἴτε διὰ
τῶν παρρηχημένων χρόνων τῆς ὀριστικῆς ἐκφε-
ρομένη, „μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο“ η
346, „μὴ ὄφειλες λίσσασθαι“ εἴθε νὰ μὴ εἴχης
παρακαλῆσαι, I 698, X 484. 3) ἐν αὐθιποτά-
κτοις προτάσεσι, δι' ὧν ἐκφράζεται προτροπή,
δι' ὑποτακτικῆς ἐκφερομένη, „μὴ ἴομεν“ (ἐπικ.
= ἴομεν) M 246 κ. ἀ. 4) ἐνίοτε ἐν ταῖς δια-
βεβαιώσεσι καὶ ἐν ταῖς ἔρκοις τίθεται τὸ μὴ
μεθ' ὀριστικῆς ἀνθ' ὧν συνήθως τίθεται τὸ μὴ
μετ' ἀπαφρ., οἷον „ἴστω νῦν Ζεὺς μὴ μὲν τοῖς
ἴπποισιν ἀποχῆσθαι ἄλλος Τρώων“, R 330,
„ἴστω νῦν τοῦδε γὰρ καὶ οὐρανό—μὴ δι' ἐμὴν
ἰότητα Πασειδᾶν πηγαίνει Τρώας τε ἔξ Ἐκτο-
ρα“ O 36—42 (πρὸλ. T 264, Φ 374, ε 487).
Ἐν τοῦτοις προσηκόντα τι· μάλλον τὸ O 6. 5)
ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσεσι ἄρνητικῆς ἀπαντήσεως προ-
δοκωμένης, „ἢ μὴ ποῦ τινα δυσμενέων φασὶ ἡμ-
μεναι ἀνδράν“, ζ 200, ι 405. Β') ἐν ἐξαρ-
τωμέναις προτάσεσιν. 1) ἐν πάσῃ πέλκῃ καὶ
ὑποθετικῇ προτάσει διὰ τοῦ ἐνα, ἀπαρ., ὅπως,
ὥς, εἰ, ἢν κτλ. καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερομέ-
νῃ, ἴδ. ἐνα ἕκαστον τούτων τῶν συνδέσμων.—
Ὅτι ἐνίοτε ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσι τίθεται
οὐ, ὅταν ἡ ἄρνησις περιορίζεται εἰς μίαν μόνον
λῆξιν, ἴδ. περὶ τούτου οἱ 3). 2) ἐν ἀπαρῇ-
ματικαῖς προτάσεσιν ὅπως καὶ παρὰ τοῖς πλεο-
γράφοις, ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ὀρ-
κου, διαβεβαιώσεως καὶ ἀπειλῆς σημαντικῆς, οἷον
„ἐπηπάλησεν, μὴ πρὶν παρ' νηῶν προτὶ Ἴλιον
ἀπονέεσθαι“ Ξ 46, „οἴμυθι μὴ μὲν ἐκὼν τὸ
ἔμὸν δόλην ἔρμα πεδῆσαι“ T 264.

Π.) Ὡς σύνδεσμος. 1) ἐν τελικαῖς προτάσεσιν,
ἵνα μὴ, „διὰ νὰ μὴ, μὴ τύχη καὶ, ἢ καὶ
μόνον μὴ“, ἀρχικὸς μὲν χρόνος ἡγουμένου ἢ
ἀορίστου μὲ σημασίαν ἐνεγ., μεθ' ὑποτακτικῆς,
οἷον „τέτλαθι—μὴ σε ἴδωμαι θεινομένην“ A
587, πρὸλ. στήχ. 522, Z 265, P 47· ἰσοτακτ.
δὲ χρόνος ἡγουμένου, μετ' εὐκτ., K 468. Ἄλλο-
τὰ τίθεται ἔξ ὑποτακτ. ἐν ταῖς περιστάσεσιν, ὅς
ἴδ. ἐν λ. ἵνα Β') 2) ἀ.), ι 102, 377. 2) μετὰ

τὰ φόβου καὶ εὐλαθείας σημαντικά ῥήματα τίθεται τὸ Μη ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ, φυλαττομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ γνωστοῦ κανόνος, ὅτι ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ, τίθεται ὑποτακτικὴ ἐν τῇ ἐξαρτωμένῃ, ἢ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἐπεται εὐκτική, «δεῖδω μὴ τὸ χυθίζον ἀποσπῶνται Ἀχαιοὶ χρέας» φοβοῦμαι μὴ πληρώσωσιν οἱ Ἀχ. τὸ χυθισάνον χρέας, N 745, πρὸλ. A 535, A 470, E 261.—Πολλὰς τοιαύταις δευτερευούσαις προτάσεσι κεῖνται ἑλλειπτικῶς, κατ' ἑλλειψιν δὲ τὸ ῥήματος, εἰ οὐ κυρίως ἐξαρτῶνται, εἰς δὲ τοῦτο τὸ «δεδοικα» ἢ συγγενῆς τις φράσις, οἷον «εἰ μὴ κε λίπω κἀνα τεύχεα Πάτροκλόν τε—μὴ τις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται» φοβοῦμαι ἢ φόβος εἶνε, μήπως κτλ., P 93, E 485 κ. πλχ., «οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίανε, μὴ τι πάθοιεν Ἀργεῖται» κ 26 (ἐνθα ἐξυπακούεται τὸ: διότι τὴ φοβοῦμένημ).—Ὁ παρὰ τοῖς μετέπειτα συγχοῦς συνδασμός τῶν ὧν ἀρνητικῶν μορίων, «μὴ οὐ» εἶνε παρ' Ὁμ. πολὺ σπάνιος, ἢ ὅπου δὲ ἀπαντάται, τὸ Οὐ κατέχει σταθερὰν τινὰ ἢ οἷον ἐρετύπων τάξιν, ὡς ἐν τῇ σταθερᾷ φρ., «μὴ νύ τοι οὐ χρῆσιμη σκηπτρον» μὴ τύχη καὶ δὲν σε ὠφελήσῃ τὸ σκηπτρον, A 28· ὡσαύτως «μὴ νύ τοι οὐ χρῆσιμωσι θεοί» A 566, «δεῖδω μὴ οὐ τις (=οὐδεὶς) ὑπόσχηται τὸδε ἔργον» K 39. (||. Πρὸλ. ὅμως: πρὸς ταῦτα τὰ τῆς O 463, «πραξέσθω... μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἑών—καλᾶσση» = μὴ καὶ κρατερός περ ἑών... οὐ με ταλάσση).

III.) Ὡς ἐρωτηρητικὸν μόριον ἐν ταῖς πλεγμασί: ἐρωτήσαςιν, ἂν δὲν, μὴ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὑποτακτικῆς, «οὐδὲ τι ἴδμεν μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσῃσι μάχεσθαι» ὅν ἐξεύρομεν, ἂν δὲν θαλήσῃσι, K 101. Ὡσαύτως μετὰ τὸ «φράζομαι» O 464, μετὰ τὸ «ἴδεν» K 98. (||. Τὸ τῆς ε 300 «δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτεῖα εἶπε», ὅπερ τινὲς ἐνταῦθα ὑπέγουσαν, ἐρμηνευτέον κατὰ τὸ ἀνωτ. II.) 2) ἑλλειπτικῶς, ὅ ἐ φοβοῦμαι μὴ πως (ἀποδειχθῇ ὅτι) ἢ θεὰ πάντα ἀληθῶς εἶπε).

IV.) Συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων. 1) «μὴ δὴ» μὴ δὲ, A 545, E 684 κ. α., F 7, καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικά, μὴ πως τέλος πάντων, «μὴ δὴ μοι τέλος ἔπος ἔκτωρ» E 44 κ. α. 2) «μὴ μάν (μῆν)» μετ' εὐκτ., νά μὴ... τῇ ἀληθείᾳ, νά μὴ... μὰ τὴν ἀλήθειαν (ἐπιθυμῶ τῇ ἀληθείᾳ τοῦλάχιστον νά μὴ κτλ.), Θ 512, O 476, X 304. 3) περὶ τοῦ «μὴ οὐ», ἴδ. ἀνωτ. II.) 2) ἐν τέλει.—Τούς λοιποὺς συνδυασμοὺς ἴδ. κατὰ τὴν ἀλφάβητ. τάξιν.

ΜΗΔΕ, ἐρμηνεύεται κάλλιστα ἀναλύμενον εἰς τὸ καὶ μὴ· κατὰ δὲ τὴν ἐκάστοτε σημασίαν τοῦ Καὶ (ἴδ. τ. λ.), διαφόρως μεταφράζεται εἰς τὴν καθομῇ, ὅτε μὲν διὰ τοῦ «μηδὲ», ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ καὶ μὴ, καὶ ἄλλοτε χωριζομένων τῶν μορίων τούτων ἀπ' ἀλλήλων, «μηδὲ τε» = καὶ τε

μη (ἴδ. λ. καὶ Γ'. 7). Ὅπου κεῖται διπλοῦν τὸ «μηδὲ—μηδὲ» εἶνε πάντοτε διάφορον τοῦ: μήτε—μήτε, Φ 338 εἰ., Ω 452, Δ 303 εἰ.

ΜΗΔΕΙΑΝ, σγ, ὁ, Ὑμ. 6(7), 43, ὅπως εἰς ἐκασίαν τοῦ Βαρνεσίου διώρθωσεν ὁ Οὐόλφιος ἀντὶ τῆς ἀδιανοήτου συνήθους γραφῆς: μὴ δῆδειν. Ἄλλας ἦσαν πιθανὰς διορθώσεις τοῦ χωρίου ἴδε παρὰ Βατομ.

ΜΗΔΕΙΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΜΗΔΕΝ (μηδὲ, εἰς), μόνον τὸ οὐδέτ. «μηδέν» „τίποτε“, E 500 τ.

ΜΗΔΕΙΚΛΕΤΗ [...], ἢ (ἀναλ.: φρονήσει διαφύρουσα), θυγάτηρ τοῦ Πριέμου, γυνὴ τοῦ Ἱμῆριου, N 473.

ΜΗΔΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μέλ. μήσομαι, ἀορ. ἐμψάμην, κατ' ἀρχὰς ταῦτόν τῳ ΜΕΔΟΜΑΙ, κυρ. σκέπτομαι, διανοσοῦμαι ὅθεν α.) ἐπινσῶ, ἐξευρίσκω, μελετῶ, ε 473, τινί, ε 489· ἴδως δὲ προσλαμβάνει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκτελέσεως καὶ μάλιστα ἐπὶ κακοῦ τινος, παρασκευάζω, μηχανῶμαι, «κακά» γ 466, «κακά τινι» Z 457, H 478, «ὀλεθρόν τινι» γ 249, ε 92 κ. α., μετὰ διπλῆς αἰ., «κακά Ἀχαιοῦς» K 52, «Ἐκτορα εὖκεια ἔργα» X 395, «μέγα ἔργον Ἀχαιοῦς» ω 426 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀρκ. ἔγραψαν δοτικ. Ἀχαιοῖς)· β.) βουλευσομαι, σκέπτομαι, «εὖ μῆδεο» B 360, «μῆδετο νόστον» ἐσκέπτετο, ἐμελέτα, εἶχε κατὰ νοῦν, γ 460. Ἐκ τούτου γ

4. ΜΗΔΟΣ, εὐς, τό, μόνον πληθ. καὶ ποιητ. α.) ἐπινόημα, σκέψις, βουλή, ἀπόφασις, μηχανήμα, «βουλαί—μῆδεά τ' ἀνδρῶν» B 340, «πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς» σοφὰς σκέψεις, σοφὰ μηχανήματα γινώσκων, συνετός, δ 38 κ. πλχ., «γρηῶς πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα» τ 353, «θεοῖς ἐναλίγκια μῆδε' ἔχων» ν 89, «μ. μάχης» σχέδια, σκοποί τῆς μάχης, O 467, H 420· β.) «σὺς τε πόδας σά τε μῆδεα» λ 202 κατὰ τινες μὲν: ἡ στέρησίς σου καὶ ἡ περὶ σοῦ φροντίς (||. Ἀλλὰ τότε πῶς συνεπτεται τὸ ἐπόμενον «ἀγανοφροσύνη»;)· κατ' ἄλλους δὲ (ὀρθότερον): ἡ στέρησίς σου καὶ ἡ στέρησις τῆς συνέσεώς σου καὶ τῆς ἀγανοφροσύνης σου.

2. ΜΗΔΟΣ, εὐς, τό, μόνον πληθ. «μῆδεα» τὰ ἀνδρῶν αἰδέα, ζ 429, σ 67, 87, γ 476. (||. Τῆς αὐτῆς ρίζης πρὸς τὸ Σλαβικόν mudi-ini, ὅ ἐ ὄρχεις, ἴσως δὲ συγγενεῖς μάλλον πρὸς τὸ μαζός (=μαζός), ὅ ἐ. μαστός ἢ πρὸς τὸ μαδάω, ὡς τινες ἀτόπως εἰκάζουσι. Σημειωτέον ὅτι παρ' Ἡσόδ. ἔργ. καὶ Π.μ. 513 τὰ «μῆδεα» λέγονται μέζεα=μέδζα).

ΜΗΟΔΗ, ἡ, ἐπικ.=ΜΕΘΑΔΗ, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνητίας, B 716.

ΜΗΚΛΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀποθ., ἀορ. ὁ. μετοχὴ μακῶν, παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστώτους μέμνηκα ἢ μετοχὴ μηχανῶν, K 362, τὸ δε ὀηλυκ. μεμακῶτα, Δ 435. Ἐκ τοῦ παρακ. ἐσχηματισθὲν νέας ποιητικῆς παρατατ. ἐμῆμκον, ι 439. Αἰεὶς πεποιημένη, ἥτις κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ τῶν αἰ-

γών, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων „βελάζω“, Δ 435, ι 439. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καταδωκομένων ἐλάφων ἢ λαγῶν „σκούζω“, Κ 302. Ἡ μετοχὴ μακῶν εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. „κάδ' ὅ' ἔπει" ἐν κοινήν μακῶν" περὶ τῶν θανασίμων πληρωθέντων ἵππων, ἐλάφων, κάπρων, Π 469, κ 463, τ 454, ἢ ἀπὸ μόνον περὶ ἀνθρώπου, σ 98. Ἐκ τούτου

μηκάς, ἄλως [-], ἢ, ποι. ἐπιθ. τῆς αἰγός, Α 383, Ψ 31, ι 424 κ. α.

μηκέτι, ἐπιθ. (μη, ἔτι), μὴ πλεον, μὴ ἀκόμη, Β 259, γ 240 (διαφέρει τοῦ οὐκέτι καθ' ὅτι καὶ τὸ Μὴ τοῦ Οὐ).

Μηκιστεῖς, ἦος, ὁ. 4) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ὁδολῆς τοῦ Ἀδριανίου, πατὴρ τοῦ Εὐρύλου, Β 566. 2) υἱὸς τοῦ Ἑγίου, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου, υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος φρονεῖς, Θ 333, Ν 422, Ο 339, εὐθὺς ἢ αἰτ. εἶνε Μηκιστῆ.

Μηκιστιάδης [-ου], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μηκιστίου, ὁ Εὐρύαλος, Ζ 28.

μηκιστεῖς, ἴσθι, ἴστον, ὑπερθ. τοῦ μακρός, ὁ μακρότατος, Η 455, λ 309.—Τοῦ οὐδ' ὁ ἐνικ. μήκιστον, Ὑ. Δῆμ. 259, καὶ ὁ πληθ. μήκιστα λαμβάνονται ὡς ἐπιθ. ε 299, 465 ἐν τῇ φρ. „τί νυ μοι μήκιστα γένηται;" εἰ θά μοι γένῃ ἐπὶ τέλους; τί με περιμένει ἀκόμη ἕως τέλους; Ἐκ τοῦ

μηκός, εὐς, τὸς μηκός, „μάκρος“, ι 324, τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, μέγεθος σώματος, λ 342, υ 74.

μήκας, ὄνος, ἢ, „παπαρούνα“ (Λατ. papaver), „μακός“ (ἢ ὅστις εἶνε οὐ μόνον ὁ σπέρμα τῆς μεγάλης παπαρούνας, τὸ σπέρμα ῥήκινος, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ φυτόν, ἢ μεγάλη παπαρούνα, τοῦλάχιστον ἐν Μακεδονίᾳ) Θ 306 τ.

μηλέη, ἢ (μηλον), ἢ μηλέα, „μηλεά“, Λατ. malus, η 115, λ 589, ω 340 (εὐθὺς διὰ τὴν συνίτησιν ἀναγινώσκεται διευλαβῶς ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ).

Μηλόβοσις, ἰοῦ, ἢ, θυγ. τοῦ Ὀικεανοῦ, Ὑ. Δῆμ. 420.

μηλοβοτήρ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (μηλον, βόσκω), ποιμήν (προβάτων), Σ 529 τ. Ὑ. Ἑρμ. 286.

1. μήλον, τό, ποι., ἐν τι τῶν μικρῶν βοσκημάτων, εἶτε „πρόβατον“ ἢ εἰς διακρίσεις γένους, μ 304, εἶτε αἴε, „γίδι“, ε 405. Σπανίως ἐνικῶς, συνήθως πληθ. „τά μήλα“ τὰ μικρά βοσκήματα, „γίδιοπρόβατα“, ποιμνία, Κ 485. συχνά λαμβάνει τὰ εἴδη ἐπιθ. „ἴφια μήλα“ Ι 406 κ. α. „ἄργυρα μ.“ κ 85, „ἔνορχα, ἄρσενα μ.“ „κρίαρια“ Ψ 449, ι 438, „μήτηρ μήλων“ ἴδ. μήτηρ.

2. μήλον, τό, „μήλον“, ἐν γένει πᾶς μηλοειδὲς καὶ πυρηνώδες (πυρῆνα ἔχων) καρπός, (ἢ οἷα τὰ Περσικά μήλα= (Λατ.) „δωράκινα“, Μηδικὰ μήλα= „κίτρα“, Ἀρμενικὰ μ.= „β(ε)ρίκουχα“ (Γαλλ. abricots), Δαρσσηνὰ μ.= „δα-

μάσκηνα“, Κυθῶνια μ.= „κυθῶνια“ κτλ.) Ι 542, η 420.

Μηλόσκοπος, οἱ, ποι. (μήλον, σκοπέω), ὅθεν δύναται τις νὰ ἐπιτηρῇ, νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ πρόβατα, „κορυφὴ μηλόσκοπος“ ποιμαντικὴ σκοπιά, Ὑ. 48, 44.

μήλων, ὄπος, ὁ, ἢ (μήλον, ὄψ), ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ μήλου, μηλοειδής, „σάν μήλων“, „καρπός“ η 104.

μήν, μῆριον ἐπιτακτικόν, βεβαιωτικόν, τῇ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, „βέβαια, ἀληθεῖα“, Λατ. vero, χρησμεύει δὲ καὶ εἰς τὴν πληρεστέραν καὶ ἐμψυχωτέραν ἀνάδειξιν τῶν ἀντιθέσεων, ναι μὲν, ὁμῶς. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, σπανίως δὲ καθ' ἑαυτὸ (παρ' Ὀμ. οὐδέποτε), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσαρτᾶται εἰς προστακτικὴν τινα ἢ ἄλλα μῆριον, οἷον „ἄγε μήν“ Α 302 κ. α. „ἢ μήν (μάν, μάν)“ τῇ ὄντι, ἴδ. ἢ, „οὐ μήν (μάν)“ δέν... βεβαίως (ἢ ὁμῶς) Ω 52 (ἄλλαχού δὲ συνίθης εἶνε ὁ συνδυασμός „οὐ μάν“, καθὼς καὶ „μὴ μάν“), „καὶ μήν (μάν)“ καὶ τῇ ὄντι, Ψ 440, „καὶ μήν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν“ ὡς καὶ αὐτοὶ τότε ὁπῆσαν εἰς τὴν ἀγοράν, „καὶ αὐτοὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν“ τότε κτλ. Τ 43, ἢ ἔτι δὲ καὶ λ 582, 593, πρὸλ. δὲ καὶ λ. μᾶν καὶ μὲν Α').

μήν, μῆνος, ὁ, μήν, „μηνά“, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσει, ἴδ. μήν.

μήνη, ἢ, 1) ποι. ἢ σελήνη, Τ 374, Ψ 455. 2) προσωποπ. ἢ θεὰ Σελήνη, Ὑ. 32, 4.

μηνιόμοχ, ὁ, ἐπ. (μηνίω), ὄργη, „θυμός, μάνισμα, κάκια, χόλιασμα“ Ὑ. Π 62, 202, 208.

μήνιμα [-], ατος [-], τό, (μηνίω), ἀφορμὴ ὀργῆς, „θυμός, μάνισματος“, „μή τοι θεῶν μῆνιμα γένωμαι“ Χ 358, λ 73.

μήνις, ἰοῦ, ἢ, διαρκὲς ὀργή, „θυμός, κάκια“, (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. „κότος πολυχρόνιος“, κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. „ἢ ἐπιμένουσα ὀργή“) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, Α 75, γ 435 κ. α. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλεύου, Α 4, Ε 547. (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ μένω, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ μαίνομαι, μέμνηνα). Ἐκ τούτου

μήνις [-], ἀορ. ἀ. μετοχ. μηνίσας, διαρκῶς ὀργίζομαι, ἐπιμένω εἰς τὴν ὀργήν μου, „μηνίζω, χολιάζω, κακίζω“, τιγί, Α 422, Σ 257, ρ 44, „τινάς“, ἐνικά τιος, οἷον „ἱερῶν“ Ε 478, πολλάκις δὲ ἀποκλ. (Τὸ εἰ βραχὺ ἐν τῇ ἐνιστ. καὶ παρσι, μόνον δὲ ἀπᾶς ἐν ἄρσι τὸ εἰ μακρόν, Β 769).

μήνιτρον [-], τό, μήνιτρον, ἀμοιβὴ διὰ τὴν μῆνυσιν, Ὑ. Ἑρμ. 264, 364. Ἐκ τοῦ „μηνία [-], μνηνώ, προδίδω“ τι, Ὑ. Ἑρμ. 254, 373.

Μήρονες, οἱ, Ἴων.=Μαίρονες, (ἐνικ. Μῆρον) κάτοικοι τῆς Μαϊονίας, ἑπομ.=Λυδοί, Β 864, Κ 434.

Μηροίη, ή, Ίων=Μαιονία, άρχαίον όνομα της Λυδίας, Γ 404, πρόσλ. Ήροδ. 7, 74, Στράβ. 40, 4, 5. Μετέπειτα δέ περιωρίσθη τό όνομα εις μικράν τινα Λυδικήν χώραν μεθόριον της Μυσίας και Φρυγίας, Πτολ. 5, 2 3 Πλιν. Η. Ν. 5, 29, 30.

Μηροίς, ίδ.αε, Θηλ. επίθ., Μαιονική έθεν ως ούς. Μαιονίς (γυνή δηλ.) Δ 142.

Μήποτε, νυν δέ γράφεται κατά διάστασιν μή ποτε· ά.) πατέ δέν, Ι 433· β.) ίνα μή ποτε, διά νά μή τύχη πατέ και, Η 343, τ 84 (ιδ. όμως πρό πάντων λ. μή).

Μήπου, νυν δέ κατά διάστασιν μή που (ιδ. τά μόρια χωριστά), Σ 430, δ 775.

Μήπα, νυν δέ κατά διάστασιν μή πω (ιδ. τά μόρια χωριστά)· ά.) μή... άκόρη, χ 431· β.) μήν τύχη· μετά προστ. Ρ 422, «μή πώ τι μηδαμώς, Δ 234· γ.) «μή πω... πριν» μή... πρότερον, πριν, Σ 434· δ.) «διά νά μή τύχη και» ι 402.

Μήπως, νυν δέ κατά διάστασιν μή πως. 4) «διά νά μή τύχη και» μεθ' ύποτ. ή εύκτ. καθ' όσον εξαρτάται ή πρότασις εξ άρτικού ή ιστορικού χρόνου (ιδ. μή), Γ 436, ε 447 κ. ά., μετά τό φόβου σηματοειτά και τι τ. «μήπως», Ε 298, Α 509, η 306, και κατ' έλλειψιν της κυρίας προτάσεως, Ρ 95. 2) έν πλαγ. έρωτ. έν ύσσει δέν, Κ 404.

Μήρα, τά, σπανιώτερος πληθ. του μηρίον, όπ. ιδε.

Μήριδος, ή (ιδ. μερμίς), «κλωστή, νημα, κανάπι», (Ιταλ.) «σπάγος», Ήλ. Ψ 854, 857, 866—869.

Μηρίον, τό, ποι., μόνον έν τφ πληθ. μηρία και σπανίως μήρα (όσον κυρ. είνε μετάπλατος πληθ. του μηρός, με παραλλαγήν τονισμού και σημασίας), Α 464, Β 427, γ 478, μ 364, «τά μηριά, κλωμέρια», τά χονδρά κρέατα, τά όποια απέκοπτοντο από των μηρών των σφαγίων, περιετυλίσσαντο έντός διπλού περικαλύμματος κνίσσης· ό έ. πάχους, αλείμματος (πρόβλ. αΐνιτκα) έπειτα περιετιθεντο άλλα τεμάχια κρέατος εξ άλλων μελών του σφαγίου (πρόβλ. άμοσετήκ) και ούτως άπαντα έπετιθεντο επί του βωμού και έκαίνοντο, γ 479, φ 267, Α 460, γ 456 κ. ά. «πλονα μηρία» παχέα (τουτέστι κνίσση περικεκαλυμμένα) μηρία, Α 40, δ 764 κ. ά.— (Και ταύτα μέν κατά τον Νίσην, κατ' άλλους δέ τινα· μόνα τά όστι των μηρών ήσαν τά «μηρία», και ταύτα όθεν μετά της κνίσσης και των ώμοθετημάτων προσεφέροντο εις τούς θεούς).

Μηρίονις, ητ και έπικ. λό, ό, υίός του Μόλου, Κρήτ, άνδρετος ήρωας, φίλος του Ίδομενέως, Β 634, Η 465, Ρ 640, Ψ 442 εξ.

Μηρός, ό, μηρός, «μηρί, κλωστήρι», τό όσατον του μηρού μετά των περί αυτό σαρκών· ά.) των ανθρώπων, Ε 305, Μ 462, «φάσανον έρύσασθαι παρά μηρός» «άπό τό πλάγι» Α

490, λ 24 κ. ά. «μηρώ πλήττομαι» κτυπώ τά μηρία μου, ως σημείον σφοδράς και αιφνιδίας συγκινήσεως, Η 425· β.) των ζώων, μόνον έν τη φρ. «μηρούς εξέταμον» έκοψαν, ό έ. έγύμνασαν τά όστα των μηρών από των περισαρκωμάτων, τουτέστιν απέκοψαν τά «μηρία» (ιδ. τ. λ.) Α 460, Β 423, μ 360.

Μηρίομαι [-...], άποθ., άόρ. άνάψ., μηρυσάμην [-...], συστέλλω, «συμ(περι)μαζέω», μ 470 τ.

Μήστηρ, ορος, ό, έπ. (μήδομαι). 4) πρό-βουλος, προνοητής, έπόπτης περί του Διός, «ύπατος· μήστηρ» ύπέρτατος· διευθυντής, έφορος του κόσμου, Θ 22, Ρ 339, «θεοφιν μ. άτάλαντος» λέγεται ό Πρίαμος, ό Περφίβους, ό Πάτροκλος και ό Νηλεός, Η 366, Σ 348, Ρ 477, γ 440, 409, έποιμ. «μήστωρ αύτης» είδήμων της μάχης, διευθυντής της μάχης, Ν 93, 479, Η 759· ώσαύτως λέγονται και οι Αθηναίοι «μ. αύτης» έμπειροπόλεμοι, Δ 328. 2) ό μηχανώμενος, παρασκευάζων τι, «τεχνίτης» τινός, «μ. φόβου» τεχνίτης της φυγής, τουτέστι γινώσκων νά τρέπη εις φυγήν, Ζ 97, Μ 39, Ψ 46. Περί δέ των ήπαιων του Αλκίλου λεγομένη ή φρ. έρμηνεύεται υπό τινών· έπιτιθείς εις φυγήν, Ε 272, Θ 408· άλλ' άφ' ότου ό Βίγκερ. διώρ-θως τό «μήστωρ» εις «μήστωρι» και «μήστωρ», άποδοός· τό έπιθετον εις τον Αλκίαν, άπέδη περιττά ή τοιαύτη της σταθεράς φράσεως παρερμηνεία. (Η· Ο Πλάτων έν Λάχρτι 494 Β έρμηνεύει την φρ. ταύτην κατά την 4) σημασίαν· έπιστήμων του φόβου, της φυγής).

Μήστηρ, ορος, ό, υίός του Πριάμου, Ω 257. μήτε (μή, τέ), συνήθ. διπλοϋν έν τφ λόγφ «μήτε—μήτε» Α 275, α 39 κ. πλγ., δυνατόν όμως μετά τό πρώτον «μήτε» νά ακολουθή κατά πολύ φυσικόν λόγον μόνον ό σύνδεσμος Τέ, «τφ νυν μήτ' άπόληγε, κλέυε τε» Ν 230. Περί δέ της συντάξεως, ιδ. μή.

Μήτηρ, ή, γεν. μητέρος και μητρός. ά.) μήτηρ, «μητέρα», θεών τε και ανθρώπων Όμ. πλγ. β.) επί ζώων, οίου πτηνου, Β 343, 345, βούς, Ρ 4, κ 414· γ.) επί χωρών, ά' τινες παράρχουσιν ή διατρέφουσιν και έποιμ. έχουσι τι έν άφθονία, «μήτηρ μήλων, θηρών» (παρ' άλλους ποιητάς· μηλοτρόφος, θηροτρόφος) «μάνα των προβάτων κτλ.» Β 696, Θ 47, Α 222, ο 226 κ. ά.

Μήτι [-...], ούδ. του μήτις, όπ. ιδ.

Μήτι [-...], ιδ. μήτις.

Μητιάω [-...], έπ. (μήτις) μόνον έν τοίς έξής έπικ. έπεκτεταμένοις τύποις· ένιστ. γ'. πληθ. μητιώωσι, μετοχ. μητιώοντες κτλ., μητιώωσα, και μέσ. ένιστ. έ'. πληθ. μητιάσθε, Χ 474, και άπαρμ. μητιάσθαι· παρμ. γ'. πληθ. μητιώοντο, Μ 47 κ. ά., βουλεύομαι, διαβουλεύομαι, σκέπτομαι, άπολ., Η 45, «βουλάς» Γ 453, «μελετώ», τί, Κ 208 «κακά» Ο 27, α 234· έτι δέ και· κακά συμβουλεύω, Σ 312, «νόστον τινί»

ἔγω κατὰ νοὸν χάριν τινός τὸν νόσον, μηχανῶμαι εἰς τινά τι, ζ 14, θ 9.—Μέσ. συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, X 174, M 17. (Τὸ δὲ τῆς ι 262 «μητιάσθαι» διωρολόηθη ἡδὴ: μητίετα).

ΜΗΤΙΚΤΑ [·ν·], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μητίετα, ὅπερ μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς εὐρίσκεται, (μητίεμαι), σύμβουλος, φρόνιμος, συνετός (κατὰ τὸν Δοιδερλ. πολύβουλος, ἐπινοητικός), πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μητίετα Ζεύς» A 173, ξ 243 κ. ἀ. (Προπαροῦνται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ., ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παροῦνται τὴν λ. μητίετα).

ΜΗΤΙΟΚΙΣ [·ν·], ἐκστ., ἐπ. (μητίς) πολύβουλος, «Ζεύς» Γ. Ἀπ. 144· μεταφ. «φάρμακα» δ 227 f, κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνεύτας «τὰ κατὰ σύνεσιν εὐρημένα», κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους καὶ μάλιστα τὸν Γοίδηλον, τὰ πολλὰς χρεῖας τῶν ἀνθρώπων θεραπεύοντα, πολύχρηστα.

ΜΗΤΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ. (μητίς), μόνον ἐν τῇ μέλ. μητίεσθαι καὶ ἀορ. ἐμητισάμην = ΜΗΤΙΛΑ, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, «μελετώ», «ἐχθρα» Γ 416, «μέριμερα» K 48, «μέγα ἔργον» μ 373, «θάνατόν τι» O 349, καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «κακά τινα» σ 27.

ΜΗΤΙΟΨΑ, ΜΗΤΙΟΨΙΣ κτλ. ἴδ. ΜΗΤΙΛΑ.

ΜΗΤΙΣ, ἰοσ, ἡ, δοτ. ΜΗΤΙ ἐπ. = μήτι, Ψ 315, ν 299, λ. ποιητικὴ (συγγ. τῇ μῆδομαι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ μα-, μέσσα). 1) ἡ δύναμις τοῦ βουλευέσθαι, φρόνησις, σύνεσις, πρόνοια, B 169, ψ 125 κ. ἀ. 2) βουλή, γνώμη, ἀπόφασις, μηχανή, μηχανήματα, Ξ 107 κ. ἀ. ἴδιως «μητὶν ὀράνω» Η 324, K 49, δ 678.

ΜΗΤΙΣ [·ν·], οὐδ. ΜΗΤΙ, ἡ κατὰ διάστασιν ΜΗΤΙΣ καὶ ΜΗΤΙ (ὡς ἔγραψεν ὁ Δοιδόρφ. ἔξ Βέκκ.), γιν. ΜΗΤΙΝΟΣ (μή, τίς), μηδεία, «κάνει, κανένας», τίθεται πανταχοῦ, ὅπου ἄνευ τοῦ Τίς ἤθελε τεθεῖ τὸ Μῆ, ὅσον ἐν ὑποθέσει, «εἰ μὲν δὲ μή τίς σε βιάζεται» ι 410· μετὰ προστατικῆς «μητίς ἐτι πρόφρων ἔστω» δ 230, ε 8, ο 440, π 301· μεθ' ὑποτακτ., ὅταν ἔχῃ τελικὴν ἔννοιαν ἢ τίθηται μετὰ τὰ φέβου καὶ εὐλαβείας σημαντικά, «φραξέσθω μή τίς αἱ ἀμείνων μάχηται» E 411, Η 93, θ 444 κ. ἀ.—Τὸ οὐδ. «μητί» πολλάκις λαμβάνεται ἐπιφώρηματικῶς, ὡς τὸ Ἄττ. [μηδέν], μηδαμῶς, μετὰ προστακτ., ὑποτακτ. καὶ ἀπαορ. προστακτικὴν σημ. ἔχοντος, A 550, Δ 42, E 130, δ 303 κ. ἀ.

ΜΗΤΡΟΠΑΤΗΡ [·ν·], ορος, ὁ (μητήρ, πατήρ) ὁ πατήρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός πάππας, A 224 f.

ΜΗΤΡΙΑΪ, ἡ, Ἰων., «μητριά» E 389, N 697.

ΜΗΤΡΙΑΟΣ, ἰμ, ἰων., Ἰων. = μητρίφρος (μητήρ), «μητρίφρος», «δῶμα» τ 410 f.

ΜΗΤΡΙΟΣ, ορος, ὁ (μητήρ), ὁ ἀδελφός τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός «θετός», Ὅδ. B 662, Η 717.

ΜΗΧΑΝΑ (μηχανή) μόνον κατὰ τὴν μετοχ.

μηχανώνοντας κατ' ἐπικ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ μηχανῶν-
ται, σ 143. Συνηθέστερον εἶνε τὸ μέσ. ΜΗΧΑΛΟ-
μαι, ὡς ἐπὶ θ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. ἔξ παρ. (μη-
χανώνοντο ἐπ. ἀντὶ τοῦ μηχανῶντο). 1) κυρ.
μηχανῶμαι, «μηχανεύομαι», ὡς σοφόν τι
καὶ τεχνικὸν μηχανήμα κατασκευάζω, «τείχεα»
Θ 177.—Συνήθ. 2) ἐπινοῶ, εὑρίσκω, «μη-
χανεύομαι, σφάζομαι» ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐπὶ
κακοῦ, «ἀτάσθαλα» Δ 695 κ. ἀ., «κακά» ρ 499,
«αἰκία» υ 470, «κακά τινα» π 134 καὶ μόνον
«μηχ. ἐπὶ τινι» ἐναντίον τινός, ἐπιβουλεύο-
μαι τινι, δ 822.—Τῆς ἴλ. μόνον ἐν θ. ἀνωτ.

ΜΗΧΑΝΙΟΤΗΣ, ος, ὁ, ποι. = ΜΗΧΑΝΗΤΗΣ, μη-
χανορρέφας, λατ. machinator, πανουργός,
δολοπλόκος, Γ. Ἑρμ. 436.

ΜΗΧΟΣ, εος, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ποι., μέσον,
μηχανή, τρόπος, B 342, μ 392, ξ 238, «οὐ-
δέ τι μῆχος ἐστὶ» καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρό-
πος, οὐδεμία μηχανή (ἴδ. ἕκως) I 249.

ΜΥΘΩ, ονος, ἴδ. ΜΥΘΩΣ.

ΜΥΙΑ, ἴδ. Εἴς.

ΜΥΙΑΪΝΑ [·ν·], ἀορ. ἀ. ἐμήνα, καὶ παθ. ἐμιά-
σθην, ἀναδ. ἐμιάσθην ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐμιάσθην,
Δ 146. (Ὁ δὲ Βούττιμαν. ἐκλαμβάνει τὸν τύπον
ὡς γ'. δύκ. τὸν συγκεκομ. δ'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ
ἐμιάσθην). 1) βιάπτω, «βάρω», «ἐλέφαντα
φρονέει» Δ 141.—Συνήθ. 2) μυιάω, μολύνω,
«πασσάλα (φω)», [ἀναπ(μ)λημι], «αἵματι, κο-
νήσει» Δ 146, «αἵματι καὶ κονήσει» Π 795
ἀπολ. P 439. (Ἑτομολογεῖται ἐξ ἀρχαίου τινός
ἀχρ. μίω, ἐξ οὗ τὸς μίαρος, μυιάω, μυιάφονος,
κατὰ τὸν Λόβεσκ.) Ὅδ.

ΜΥΙΑΦΟΝΟΣ [·ν·], ος (μυιάω, φόνος) ὑπὸ φώ-
νου, φονικοῦ αἵματος μεμολυσμένος, αἱμοδα-
φής, μίαρός, καὶ ὁ τοιαύτην ἔχων διαβάσιν,
αἱμοχαρής, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρείου Ὅδ. E 31, 455,
844, Γ 402.

ΜΥΙΑΡΟΣ [·ν·], ὁ, ὅς (ἀχρ. μυιάω) κυρ. αἱ-
μοδαφής, αἱματωμένος· ἐπομ. μεμολυσμέ-
νος, μίαρός, «μαγαρισμένος», Ω 420 f.

ΜΥΙΛΑΖΟΜΑΙ [·ν·], ἐπ. = ΜΥΙΝΤΑΙ, μέσ. δ 271 f.

ΜΥΙΛΑ [·ν·], ἐπικ. ἐπὶρ. (μήγνυμι) = ΜΥΙΛΗΝ,
ἀναμίξ, ω 77, Γ. Δήμ. 426, μετὰ δοτ. «θεοῖς»
ἀναμίξ, ὁμοῦ μετὰ τῶν θεῶν, Θ 437.

ΜΥΙΛΗΝ, ἐπικ. ἐπὶρ. = ΜΥΙΛΑ, ἀναμίξ, Γ.
Ἑρμ. 494.

ΜΥΙΝΤΙΜΙ ἔξ ΜΥΙΝΤΗ (μγ-), ἀορ. ἀ. ἐμίξα, μέσ.
μέλ. μίξομαι μετὰ σημ., ω 314, ἐπ. συγκεκομ.
ἀορ. γ'. ἐν. ἐμικτο, ἀναδ. μίετο ἢ μίετο (ἴδ. τὸ
τέλος), παθ. παρακ. μέμιγμα, ἀορ. ἀ. ἐμίχθην ἔξ
δ'. ἐμίχην, μέλ. δ'. μίγησμαι, σ 363. (Τὸν ἐνεστ.
μήγνυμι δὲν μετεχειρίσθη ὁ Ὅμ., ἔχει ὁμοῦ ἐκ
τοῦ ἐτέρου τύπου τὸ μίγεται καὶ τὸν ἡμιστ.
παρ. μισγέσκειτο, σ 325). Α'.) Ἐνεργ. ἀνα-
μειγνύω, «ἀνακατώνω», 1) κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν
τε καὶ ἐερῶν πραγμάτων, «κρητῆρσι σίτον» Γ
270 «σίτον καὶ θύω» α 110, «φάρμακα» δ
320, παθ. «ἀλέσει μεμιγμένον εἶδα» τροφῇ

ἀναμειγμένη με ἄλλας, λ 123. 2) μεταφ. συμπλέκω, περιπλέκω, „ἀνακατώνω“, „χειράς τε μένος τε“ χειράς καὶ τόλμην, ἐργασμαι εἰς συμπλοκήν, *opus conserere*, N 510, „ἀνδρας κοκκίτης καὶ ἀλγες“ περιπλέκω, ἐμβάλλω εἰς θυστερίαν καὶ λύπας, υ 203, „γλώσσας ἐμεικτο“ ἡ γλώσσα των ἦτο μικτή, Δ 438, τ 175. Β.) Παθ. τύποι με μέσση σημασίαν,

4) ἀναμειγνύομαι, „ἀνακατώνομαι“ οἶον „αἰπόλια νομῶ“ τὰ ποίμνια ἐν τῇ νομῇ, Β 475, „ἀνέμων μισγομένων“ σ 317. 2) μεταφ. „ἀνακατώνομαι“, κυλίσσεται, „ᾠδὴν νομῶ“, εἰσδύω, „κάρη κοκκίτην ἐμίχθη“ Κ 457, γ 329, Γ 55, περὶ τοῦ θόρατος „μιχθῆναι ἔγκασσι φωτός“ Α 438. 3) συνηθιστά ἐπὶ ἀνθρώπων, συμμειγνύομαι, ἀναμειγνύομαι, „σμίγω, ἀνταμώνομαι“, ἐπιμειγνύομαι, ἔχω ἐπιμειξίαν, προσέρχομαι, μετὰ ὅσας „μικτο ὁμίλη, προμάχοισιν ἐμίχθη“ πολὺ τῆς ἱλ. „ἀθανάτοισι“ εἶμαι, ἀναστρέφομαι μεταξύ, Ω 91. ἔτι δὲ „ἐν προμάχοισι“ σ 379, „Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθεν“ (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν) προσήλθον εἰς τὸ πλῆθος (ἦλθον μεταξύ) τῶν συνηθροισμένων Τρώων, Γ 209, „θαμὰ ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν“ εἶχον σφηνὴν ἐπιμειξίαν, σγέσιν πρὸς ἀλλήλους, α 209, „ἐς Ἀχαιοὺς“ προσέρχομαι, Σ 216, „ἔσω μίγασθαι“ εἰσέρχασθαι, „νὰ ἀνακατώνηται μέσα“, σ 49, ἀπολελ. Ψ 73, δ 178, „μίνυμαι ξενίη“ συνδέομαι διὰ φιλοξενίας, ω 314. β.) ἔχοντως συμπλέκωμαι, ἔρχομαι εἰς χειράς, „Τρώεσσιν“ Ε 443 κ.ά., „ἐν θατ“ Ν 286 „ἐν παλάμησι τινος“ εἰς χειράς μετὰ τινος, Φ 469, „νέεσσι“ εἰσχωρῶ μέχρι τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου, Ο 409. γ.) ἰδίως ἐπὶ σαρκικῇ μίξεως ἢ συνουσίαι, συνέρχομαι, συνευρίσσομαι, „πλαγιάζω, σμίγω“ „μιγνύναι τινι“ ἐπὶ ἀνδρὶ τε καὶ γυναικί, Φ 443, γ 64, α 73. ἔτι δὲ ἐπὶ ζώων, Γ. Ἐρμ. 493, ἀπολελ. Ι 433, ο 430 κ.ά. „ἐν φιλότῃ“ καὶ μόνον „φιλότῃ“ (τοῦτο σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φρ. „ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ“) Β 232, Ζ 161, 165, „εὐνῇ“ α 433, „φιλότῃ καὶ εὐνῇ“ Γ 445 κ.ά. „παρὰ τινι“ πλησθον τινος, εἰς τὸ πλάγι, πλαγιάζω, „ἐν ἀγκάλῃ τινος“ λ 268, „φιλότῃ καὶ εὐνῇ, ἢν ἐμίγῃ“ συνουσία, ἢν συνήλθες, „πλάγιασμα“ τοῦ πλάγιασε“, Ο 33. (Τὸ μακρὸν κατὰ τινος τῶν Γραμματικῶν, διὸ καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσι „μικτο“ Α 354, Π 813 καὶ „υἱεῖται“ Ο 510. Ὁ δὲ Διодόρῳ τὸ μὲν πρῶτον παροξύνει: μικτο, τὸ δὲ δευτέρου προπερισπᾶ: μῆται).

Μίδεια [-], ἡ, ἐπικ.=Μιδέα, πόλις τῆς Βοιωτίας· παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην, ὅφ' ἣς κατὰ τινος κατεποντίσθη (Στράβ. 9, 2, 35) Β 507.

Μίδης [-], κα, ἄ, Μιδας, ὁ βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, Ἐπιγ. 3, 1, 6.

Μικρός, ὁ, ὄν, „μικρός“, βραχύς, „κον-

τός“, μετ' αἰτ. „δέμας“ μόνον Ε 804, γ 296, „παρὰ μικρόν“ παρ' ὀλίγον, Βατρ. 241. Συγκρ. ΜΕΙΩΝ, ὅπ. ἴδε.

ΜΙΚΤΟ, ΜΙΚΤΟ, ἴδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

ΜΙΑΝΤΟΣ [-], ἄ. 4) περιδότης ἐμπορικῇ καὶ πλουσία Ἰωνικῇ πόλιν τῆς Καρίας, τέσσαρας ἔχουσα λιμένας, Β 868, Γ. Ἀπ. 42, 180. 2) πόλις τῆς Κρήτης, μητρόπολις πιθωνῶς τῆς Μιλήτου τῆς Ἰωνικῆς, Β 647.

ΜΙΑΤΟΠΑΡΗΣ [-], ὄν, ἐπ. (μῆλτος, παρῆ) μεμυτωμένος ἔχων τὰς παρειάς, ἐρυθρῶς κεχρωματισμένος, οἶονεἰ „κοκκινωμά γούλο“, ἐπὶ θ. τῶν νηῶν, ὧν αἱ παρειαὶ ἦ τὰ πλάγια ἦσαν κεχρισμένα διὰ μίλτου (μεταλλικοῦ τινος χρώματος ἐρυθροῦ) Β 637, ι 125.

ΜΙΜΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀσίας, ἀνατολικῶς τῆς Χίου, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς Ἐρυθραίας χερσονήσου, γ 172.

ΜΙΜΕΟΜΑΙ [-], ἀποθ. μιμᾶσθαι, μετ' αἰτ. Γ. Ἀπ. 163, Βατρ. 7.

ΜΙΜΝΑΣ, ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ΜΙΜΝΩ. 4) ἀμετάβ. μένω, Β 392, Κ 549. 2) μετὰ μετ' αἰτ. περιμένω, Γρ. 8, 6.

ΜΙΜΝΗΣΚΟ (ΜΝΑ-), μῆλ. μνήσκω, ἀόρ. ἄ. ἐμνησα, μέσ. μῆλ. μνήσσομαι, ἀόρ. ἄ. ἐμνησάμην καὶ θαμῆς μνησάσκατο, προσ. μνήσαι, Ω 486, παθ. παρακ. μέ σημασίαν ἐνεστ. μέμνημαι, β'. ἐνικ. μέμνη (=μέμνησαι), εὐκτ. μεμνήμην, Ω 745, γ'. ἐνικ. μεμνέμεν (=μεμνέμεν), Ψ 361, μετ' ὀλίγ. μῆλ. μεμνήσομαι, Χ 390, τ 584, φ 79, ἀόρ. ἄ. παθ. μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. μνησθῆναι, δ 118. Πλὴν τοῦ μινύσσομαι σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ μεμνέμεναι, ἐξ οὗ μετὰ τὴν ἐπικ. συναίρεσιν καὶ ἐπέκτασιν μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. μινύόμενος, καὶ παρὰτ. ἐμινύοντο. Δ.) Ἐνεργ. „ἐνθυμίζω“ τινά τι, ἀναμνησκώ, φέρω (τι) εἰς τὴν μνήμην (τοῦ), „τινὰ“ μ 38, „τινὰ τινός“ Α 407, Ο 34, γ 403, ε 469. Β.) Μέσ. 4) „ἐνθυμοῦμαι“, ἀναμνησκώ, ἀναλογίζομαι, ἀνακαλῶ (ἔχω) εἰς τὴν μνήμην μου, μετὰ γεν. „μνήσασθε θαύριδος ἀλκῆς“ ἐνθυμηθῆτε τὴν πολεμικὴν σας ἀνδρείαν, τὴν παλληκαρίαν σας (πρόβλ. τῆς καθομιλουμένης, ἐνθυμήθηκα τὰ νεῖδα μου), Ζ 112 κ.ά. ὡσαύτως „χάρμης, πολέμοιο, νόσου, σίτου, βρώμης, κολίτου, ὕπνου“ Ὅμ. πλγ., ἔτι δὲ „περὶ πομπῆς“ η 492, „φύλαξ μινύοντο“ ἀνελογίζοντο τὴν φυγὴν, ἔχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν φυγὴν, Π 697. 2) μνημονεύω, ἀναφέρω, ἀπολελ. ο 400, μετὰ γεν. Β 492, δ 118, 331, μετ' αἰτ. Γ. Ἀπ. 160, „ἀμφὶ τινος“ Γρ. 6, 1. 3) ὁ μέσ. παρακλῆμ. ἔχει σημασίαν ἐνεστ. ὡς τὸ Λατ. *memini* β.). „ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου“, ὁ μετ' ὀλίγ. μῆλ. „μεμνήσομαι“ θὰ ἐνθυμῶμαι, ὁ δὲ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου συνήθ. μετὰ γεν. Ε 818, κ 464 κ.ά., μετ' αἰτ. „Τυδεΐα, ἔργον, ἄλλα“ Ζ 222, Ι 527, ε 168, ω 122, καὶ μετὰ μῆλ. ἀπαρρ., Ρ 364. Πολλάκις

ἐν προσταγαῖς καὶ παρακαλεύσεσι τίθεται ἀπολ. ἢ μετοχή, ὡς «ὥδε τις βυελών μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω» T 453 (ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον ἄλλον, διότι τὸ συμπλήρωμα ἢ τοῦ παραλαμ-
βίνεται ἐκ τῶν παρακειμένων ἢ ἐκφέρεται ἐλ-
λως πως, ὡς ἐπὶ ἐπιβλήματος, ὡς ἀνωτέρω τὸ
«ὥδε», ὅπερ ἀποδοτέον εἰς τὸ «μεμνημένος»: οὕ-
τως, ὅτι ταῦτα ἀναλογίζομενος, ὅτι δηλ. «μὲγα
ἔργον ἄρεκτον»· β.) «ἐνθυμοῦμαι», φρον-
τίζω, περιποιῶμαι, «μεμνησθαι πατρός: ὁ
μητέρος» α 267.

μῆκη, ἑτεροῖς ποι. τύπος τοῦ μένη, μόνον
κατ' ἐνερ. ἢ παρ. 1) «μῆνω» α.) διαμέ-
νω, πού, B 334 κ. α., «μετόπισθεν μ.» «μέ-
νω ὅπισθεν», Z 69· β.) ἐμμένω, μένω κατὰ
χώραν, μένω εἰς τὸν τόπον μου, O 727
κ. α. 2) μετ' αἰτ. περιμένω τινά, Δ 340, λ
240 κ. α. ἴδιως τοὺς πολεμικοὺς περιμένω, δι-
χομαί, ἀνθίσταμαι, E 94 κ. α. ὅθεν μεταφ.
ἐπὶ τῶν θρωπῶν, «αἱ τ' ἄνεμον μίμνουσι ὅς ὑπὸν»
ἀντέχουσιν εἰς, M 433.

μῆς, ἐν. αἰτ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ γ'. προ-
σώπου ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, πάντοτε
ἐγκλιτική, συχνότατα δὲ συνδυαζομένη παρ' Ὁμ.
μετὰ τῆς ἀντωνυμίας αὐτῆς, ὡς «μὴν αὐτόν»
αὐτόν τὸν Ἰδανίον, Φ 245, γ 327 κ. α., τὸ
δὲ «αὐτόν μιν» εἶνε αὐτοπαθής, ἀντὶ τοῦ ἐαυ-
τόν, θ 244, ἀλλὰ πάλιν τὸ «αὐτήν μιν» ἀντὶ
τοῦ μὴν αὐτήν, Δ 447. Ἀμφιβόλον ἂν τίθεται
ὅς ὡς αἰτιατικὴ πληθυντικὴ, διότι τὸ τῆς κ 242
καὶ ρ 268 ἀναφέρεται εἰς τὸ «δῶματα», ὅπερ
εἶνε ἐν τι ὅλον.

Μινύειος, εἰς, εἰς, καὶ Ἰων. Μινύτιος, λ
284, Μινύειος, εἰς τοὺς Μινύας ἀνέκων,
ἐπὶ (θετ. τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ὀνομασθεῖς
οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρχαίου ἔθνους τῶν Μινωῶν, τοῦ
περὶ αὐτὸν οἰκούμενου, B 544.

Μινύτιος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Μινύειος, πο-
ταμός τῆς Πηλίδος, κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 3,
49 ὅς Παις. 5, 4, 7 ὅς 5, 5, 7, ὁ Ἀνιγρός,
κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πηνειός, Δ 724.

μινύω [-ω], Ἰων. καὶ ποιητ. (ἐκ τοῦ παρὰ
τοῖς Γραμματικοῖς μόνον εὑρισκομένου μινύει=
μικρός, συγγεν. τῇ Λατ. min-or), μόνον κα-
τ' ἐνερ. καὶ παρ. οὗ ὁ θαμιστ. τύπος εἶνε
μινύεσκον. 1) μεταδ. σμικρύνω, ἐλαττώ,
ὀλιγοστεύω, ἀδυνατίζω, μετ' αἰτ. O 492,
493, γ 242, ε 17. 2) ἀμετάβ. ἐλαττοῦμαι,
σμικρύνομαι, «ὀλιγοστεύω», φθείρομαι,
τήκομαι, ἐξαφανίζομαι, «μινύει ἔργ' ἄν-
θρώπων» (ἐκ τῆς πλημυρίας), II 392, «μινύ-
θουσιν οἴκοι ἐν σέλαϊ» P 738, «ρίνοι» μ 46,
«ἥτορ εἰσφύων» δ 374, «πόθω» γ 204.

μινύω [-ω], ἐπ. ἐπὶ (μινύς, ἴδ. τὴν προηγ.
λ.), πάντοτε χρονικόν, σμικρύνω, ὀλίγων, ἐπὶ
σμικρύνω, Δ 466, θ 345, συνάπτεται μετὰ τοῦ
«οὐ μάλα δύν» N 573, γ 473, «οὐ πολὺν ἐπὶ
χρόνον, ἀλλὰ μινύουσα» α 494. Ἐκ τούτου

ΜΙΝΥΝΟΛΟΙΟΣ [-ω-], ὄν, ἐπ., συγγρ. -αἰό-
τερος, X 54, ὀλιγοχρόνιος, βραχύς, «αἰών»
Δ 478, P 302, «ἄλγος» X 54· βραχυότιος,
A 352, Φ 84, λ 307, τ 328 κ. α.

μινυρίζω [-ω-], (μινυρός, μινύς, ἴδ. ΜΙΝΥΩΝ),
ὀδύρομαι, «προσκαίνομαι, παραπονέο-
μαι, μουρμουρίζω», E 889, δ 749.

Μινύσιος [-ω-], ὄν, παλαιότερος καὶ ἐπικ.
τύπος ἀντὶ τοῦ Μινύος, εἰς τὸν Μινῶα ἀνέ-
κων, Μινυικός, γ 393. Ἐκ τοῦ

Μίνωα [-ω-], ὄν, αἰτ. Μίνωα καὶ Μίνω, ε
322 (ἐνθα ὁ Σπείτης καὶ Βίκκ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τοῦ: ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀριστάρχον Μίνων),
οἷός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς
Κρήτης, περιόχτος διὰ τὴν συνετήν αὐτοῦ βα-
σιλείαν καὶ νομοθεσίαν, N 450, ε 322. Τοῦς
νόμους ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὡς αἰετός καὶ ἐξ
ἀπορρήτων αὐτοῦ (τ 478). Θυγατέρα εἶχε τὴν
Ἀριόδωην καὶ οἶόν τὸν Δευκαλίωνα, λ 324, τ
478. Ἐν τῇ Ἀθῇ παρίσταται ὡς βασιλεὺς καὶ
δικαστής, λ 568.

ΜΙΣΓΑΓΓΕΙΑ, ἡ (μίσγω, ἄγκω), κοιλίς, φά-
ραγξ, ἐν ἣ μίσγονται οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων καταβ-
ρέοντες χεῖμαρροι, Δ 453 τ.

ΜΙΣΓΩ, ἴδ. ΜΙΣΓΙΜΙ.

ΜΙΣΩ [-ω] (μίσος), ὄρ. ἄ. ἐμίσσησα, μισῶ,
ἀποστρέφομαι, θεωρῶ τι μισητόν, «μίσση-
σέ μιν κυσὶ κύρμα γενέσθαι» ὅν ἠθίλησεν, τὸ
ἐθιμήρην ἀποτρώπων, νά γείνη (αὐτός) κτλ.,
P 272 τ.

ΜΙΣΘΟΣ, ὁ, «μισθός», ἀμοιβή, K 304, Φ
445, 450, πληθ. κ 84.

ΜΙΣΤΑΛΛΗ, διαμελίζω, τεμαχίζω, «κομ-
ματιάζω», ἐπὶ σφακτοῦ κρέατος, μετ' αἰτ. A
465, B 428, γ 462 (συγγεν. τῇ ΜΙΣΤΩ).

ΜΙΤΑΣ, ὁ, ὁ στήμων, «τὸ σημερινόν», Λατ.
stamen, δὲ οὗ δέρεται τὸ πηλὸν μετὰ τῆς
κρόκης (πρὸβλ. ΠΗΛΙΟΣ), «παρὲκ μίταν» διὰ τοῦ
στήμονος, W 702 τ. (Κατ' ἄλλους δὲ σημαίνει
τὴν κρόκην, τὸ «ὑφ' ἑδὲ». ἢ. Σημειώτεον ὅτι ἐν
τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ «μίστριν» λέγονται τὸ
κάθετον σύστημα τῶν μίτων, «τὸ δὲ οὗ τοὺς γή-
μονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκήν τῆς κρόκης».)

ΜΙΤΡΗ, ἡ, μίτρα, μάλλινόν τι περιζώμα ὁ-
πλιτικόν φορούμενον ὑποκάτω τοῦ ζώστηρος καὶ
τοῦ ζώματος καὶ κατάσκαφα ἐπικαλύπτον τὴν
κοιλίαν, Δ 437, E 857. Ἐνίοτε ἡτο φοιδωτή,
*Δ. Δ 487, 216.

ΜΙΣΘΕΙΣ, ἴδ. ΜΙΣΤΗΜΙ.

4. ΜΝΑΟΜΑΙ, συγγρ. ΜΝΩΜΑΙ, ἴδ. ΜΙΝΥΝΕΣΚΩ.

2. ΜΝΑΟΜΑΙ, συγγρ. ΜΝΩΜΑΙ, ἀποθ., μόνον
ἐν τῇ ἐνερ. καὶ παρ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν τὸν
κοινὸν τρόπον συναζομένου, ὅσον μνάται, μνώ-
νται, μνᾶσθαι, μνώμενος, μνάσθω, καὶ ἐπικῶς
ἐπεκτεινόμενον, ὅσον μνάξ, μνάσθαι, μνώμενος,
μνωόμενος (καθὼς γράφεται οὖν ἐν γ 209, ἴδ. ἈΝΑΟΜΑΙ). ἔτι δὲ καὶ θαμιστ. παρ. μνά-
σκετο, υ 290, «κῆτω» (νὰ λάβω γυναῖκα),

μνηστεύω, ἐξαιτούμαι, μετ' αἶτ. «ἄκοιτιν, γυναῖκα» **Ὁδ.* α 39, π 431 κ. ἀ., ἀπολελ. π 77, τ 529.

ΜΝΗΜΑ, ἄτος, τό (μνα-, μμνήσκω), πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει εἰς ἀνάμνησιν, ἐνθύμησιν, ἐνθύμημα, Γαλλικ. *souvenir*, [ἐνθύμημα], «μνήμ. Ἑλλήνης χειρῶν» ἐνθύμημα ἀπὸ τῶ χέρι τῆς Ἑλλήνης, *Ὁ* 426, «ἐλπίσι» φ 40, «μν. τάφου», κυρ. ἐνθύμημα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἐπαμένως μνημεῖον, «μνήμα, μνημαῦρι», τάφος, *Ψ* 619.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ, ἡ (μνήμων), μνήμη, «ἐνθύμησις», «μνημοσύνη τις ἐπειτα πυρὸς γενέσθω» ὡς ἐνθυμήθη τις (ὁ ἔ. ἐνθυμήθητε) τότε τὸ πῦρ, *Θ* 481 φ.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ [..ω], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Μουσῶν ἐκ τοῦ Διὸς, **Υ.* Ἑρμ. 429, πρὸλ. *Ἡσιόδ.* *Θεογ.* 54, 435, 945.

ΜΝΗΜΩΝ, ὄν, γεν. ὄνοος (μνα-, μμνήσκω), ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων τὸν νοῦν τοῦ εἰς τι, **Ὁδ.* φ 95, μετὰ γεν. «φόρου» ἡ 463.

ΜΝΗΣΑΙ, **ΜΝΗΣΑΙΕΚΕΤΟ**, ἴδ. **ΜΙΜΝΗΣΚΟ**.

ΜΝΗΣΟΣ, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Παιόνων, *Φ* 210.

ΜΝΗΣΤΕΪΝ (μνηστής), μνηστεύω, «ζητῶ» (νὰ λάβω γυναῖκα), ἀπολελ. δ 684, μετ' αἶτ. «γυναῖκα» σ 277.

ΜΝΗΣΤΗΡ, ἦρος, ὁ (2 μνάσμαι), μνηστήρ, ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τινὰ γυναῖκα, «γαμβρός» (||. ἔχει κατὰ πρόληψιν καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἡ λ.: ὁ ζητῶν νὰ γείνη γαμβρός), συχρὸν ἐν **Ὁδ.* περὶ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπεια, ὡς ὁ ἀριθμὸς μνημονεύεται π 245.

ΜΝΗΣΤΙΣ, ἴος, ἡ, ποιητ. (μνα-, μμνήσκω), μνήμη, ἐνθύμησις, «οὐδέ τις ἔμιν μνηστὶς δόρπου ἔην» δὲν ἐνθυμούμεθα (δὲν εἴχαμεν τὸν νοῦν μας εἰς) τὸ δέπνον, ν 280 φ.

ΜΝΗΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. (2 μνάσμαι), μόνον ἐν τῷ θηλ., μνηστή, ἡ ζητηθεῖσα εἰς γάμον κόρη (τοῦναντίον τῆς ἀρπαγίστης, αἰχμαλωτισθείσης ἢ ἀργυρωνήτου) ὅθεν ἡ νόμιμος σύζυγος, «μνηστ. ἄλοχος» *Ζ* 246, α 36 κ. ἀ.

ΜΝΗΣΤΙΣ [-] ἴος [-], ἡ, ἴων. «μνηστεία (ἴδ. **ΜΝΗΣΤΕΪΝ**), **Ὁδ.* δ 499, τ 43.

ΜΝΩΜΕΝΟΣ, **ΜΝΩΜΕΝΟΣ**, **ΜΝΩΟΝΤΟ**, ἴδ. 2. **ΜΝΩΜΑΙ**.

ΜΟΓΕΑ (μόγος), ἀόρ. ἀ. ἐμόγησα, ποιητ. 1) ἀμετάβ. μοχθῶ, «κοπιᾶζω», κοπιῶ, συνήθως κατὰ μετοχὴν δυναμένην καὶ δι' ἐπιρρηματικῆς φράσεως νὰ ἐκφρασθῇ, «μογέοντες» μετὰ κόπου, μετὰ μόχθου, μόγεις, *Α* 636, *Μ* 29, «ἐξ ἔργων μογέοντες» ἐκ τῆς γεωργίας κακοπισκότες, ω 388. 2) μεταβ. ὑπομένω, πάσχω, «ὑποφέρειν», «ἀλγεα» δ 344, «πολλά» *Ψ* 607 κ. ἀ., «ἀέλοος» δ 470, «ἐπὶ τινι» χέριν τινός, ἐνεκά τινος, *Α* 462, *Ι* 492, π 49, «ἀμφὶ τινι» δ 452.

ΜΟΓΙΣ [..ω], ἐπὶ β. μόλις, μετὰ κόπου, μετὰ

βίας, μετὰ δυσκολίαν, *Ι* 355, γ 419 κ. ἀ. (Τὸ μακρόν ἐν ἄρσει, *Χ* 442). Ἐκ τοῦ

ΜΟΡΟΣ, ὁ, κόπος, μόχθος, *Δ* 27 φ.

ΜΟΡΟΣΤΟΚΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μόγος, τεκεῖν), ἡ ὠδὴνας γεννώσα, ἡ «τοὺς πόνοους» παρ-άγουσα, ἐπὶ θ. τῆς Εὐειθυίας, ἥτις φέρει τοὺς πόνοους εἰς τὴν τίκτουσαν καὶ οὕτως ὑποδοχθεῖ τὸν τοκετόν, *Λ* 270, *Π* 487, *Τ* 403. (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἄλλους δὲ ἦττον πι-θανῶς: ἡ τὰς ἐπωδύνους τικτούσας βοηθούσα).

ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, τῆς μάχης ὁ κόπος, ὁ μόχθος, ὁ ἀγών, **Ἰλ.* *Η* 447, *Σ* 459, «μ. ἵππων» *Η* 240.

ΜΟΙΡΑ, ἡ (μείρομαι). Α') Προσηγορικ. 4) μέρος, τεμάχιον, «κομμάτι μοῖρα» (Φι-λίσ. Γ' σ. 213), πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὅλου, *Κ* 252, «τριτάτη» *Ο* 193, δ 97, «χώρης ὀλίγη μοῖρα, *Π* 68» ἴδιως τὸ «μερίδιον», τὸ ἀνάλογον (μέρος) τινός, «μερτικόν», ὅσον τῆς λείας, *Ι* 348, λ 534, ἐν τῇ δέσπῃ μερίς, γ 40, 66, ο 470 κ. ἀ., μεταφορ. «οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχει» ο 474. 2) πᾶν ὅ, τι ἐμοίρασαν οἱ θεοὶ ἢ ἡ εἰμαρμένη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν θνητῶν· ἀ.) τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τῆς εἰμαρμένης προωρισμένον, «ἐπὶ γὰρ τοι ἕκαστι μοῖραν (ὑπνοῦ δηλ.) ἔθηκεν ἀθάνατοι» εἰς ἕκαστον τῶν θνητῶν ὥρισαν οἱ ἀθάνατοι τὸ μέρος, τὸ μερίδιον (τοῦ ὑπνοῦ δηλ.), ὅπερ ἔχει νὰ λάβῃ, τ 592. β.) τὸ ἀνάλογον, τὸ πρέπον, τὸ προσήκον, τὸ δίκαιον, «κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ προσήκον, πρεπόντως, «εἴατο πάντες αἰγὴ κατὰ μοῖραν» καθὼς ἔπρεπε, *Τ* 256, «κατὰ μοῖραν ἔρεξας» ι 352 κ. ἀ. τοῦναντίον «οὐ κατὰ μοῖραν» ἀτάκτως, *Π* 367· ἴδιως «κατὰ μοῖραν εἶπεν κτλ.» ὀρθῶς, δικαίως, «κα-θὼς πρέπει», *Δ* 286, ἡ κατὰ τὴν πρέ-πουσαν τάξιν, ἡ ἀκριβῶς, δ 496, κ 46 κ. ἀ. Ὡσαύτως «ἐν μοῖρῃ» *Τ* 486· τοῦναντίον «παρὰ μοῖραν» ε 509. 3) ἴδιως «μοῖρα βίω-τοιο» τὸ εἰμαρμένον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀν-θρώπου, ὁ βίος, *Δ* 470. (||. Ἄλλ' ἐν πάσαις ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται «πότμον» ἀντὶ τοῦ «μοῖραν») καὶ ἐπομένως ἡ «μοῖρα», ἡ καλὴ ἢ κακὴ τύχη ἡ ἐν τῇ βίῃ παρακαλου-θούσα τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐκ γενετῆς αὐτοῦ προ-ωρισμένη, «μ. ὁλόη» ω 29, «μοῖρ' ὁλόη θα-νέται» δ 400 κ. ἀ., μετ' ἀπαφ. «οὐ τοι μοῖ-ρα θανέειν», «δὲν εἶνε ἡ μοῖρά σου νὰ ἀπο-θάνῃ», *Π* 52, δ 475, *Ε* 414 κ. ἀ., «εἰ καὶ μοῖρα δαμῖναι πάντας» καὶ ἐὰν ᾔνε ἡ τύχη νὰ ἀποθάνωμεν πάντες, *Ρ* 424, πρὸλ. *Π* 434, «ὁ γὰρ (Ζεὺς) οἶδεν ἅπαντα, μοῖραν τ' ἀμμορίνη-τε» ἐνθα ἡ μοῖρα εἶνε ἡ καλὴ τύχη, εὐδαι-μανία, «μοῖρα» (τοῦναντίον τῆς «ἀμμορίας», ἴδ. τὴν λ. ἐ. πρὸλ. **ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ**) ο 76. (Πο-λλοὶ ὁμως τῶν νεωτέρων ἐρμηνεύουσιν ἁπλῶς: τὸ πεπωμένον καὶ μὴ πεπωμένον, τί εἶνε καὶ τί δὲν εἶνε πεπωμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἄλ-

λαχού δὲ μοῖρα εἶνε ἡ κακὴ τύχη, Z 488, ζ συνάπτεται μετὰ τοῦ «θάνατος» Γ 404, ζ «φόνος» φ 24.

Β.) Προσωποπ. Μοῖρα, ἡ, κύριον ὄνομα, ἡ «Μοῖρα» (|| ὁ σημερινὸς Ἑλληνικὸς λαὸς δοξάζει τρεῖς Μοῖρας), ὡς ἡ Ἄττα, καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ Parca, ἀπονέμουσα ἐν ἑκάστῳ τῶν ἀνθρώπων κατ' αὐτὴν τὴν γέννησιν τὴν μέλλουσαν αὐτοῖς τύχην. Παρ' Ὀμήρῳ συνήθως ἑνικ., ἔπαξ δὲ μόνον πληθ., Ω 49, πρόβ. η 497. Ἡ Μοῖρα παρ' Ὀμ. εἶνε μὲν ἐν γένει ἀναγκαία, ἀφευκτος, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου Εὐκαρμένης. Εἰς τὴν Μοῖραν ἀποδίδεται πᾶν ὅ,τι διὰ τὴν ἀφευκτον αὐτοῦ ἀναγκαιότητα παρέχει μάλιστα ἀσθῆσιν, ὅσον ὁ φυσικὸς νόμος τοῦ θανάτου, ρ 326, ἔπειτα πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀνεἴρητον τῆς Εὐθυλῆρας θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον γέννησις καὶ θάνατος, εὐτυχία καὶ δυστυχία, γ 236—238. Ἡ σῆσις δὲ τῆς Μοῖρας πρὸς τοὺς θεοὺς δὲν εἶνε καθαρὰ, διότι καὶ ὁ Ζεὺς μνημονεύεται ὡς διευθύνων τὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, λ 560, υ 76, καὶ πολὺ λαίως τίθεται ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς Μοῖρας καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ἄλλος τις θεός, Π 845, 849, λ 292, 296, οὕτως ὥστε ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις φαίνονται ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ, ἐν β' ἀλλαγῇ οἱ θεοὶ παρίστανται ὡς ὄργανά τινά τῆς Μοῖρας (Ο 613, Γ 300 ἐξ.), ἡ ὡς ἐναντίαν αὐτῆς θέλῃσιν ἔχοντες, Π 444, ἡ ὡς κατώτεροι καὶ ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅσον Γ 127, X 210, Ο 69.—Πρόβ. καὶ τὴν φρ. «ὑπὲρ μῶρον» καὶ «ὑπὲρ αἵσαν».

ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ, ἑς (μοῖρα, γεν-, γίγνομαι), ὑπὸ τῆς μοῖρας (τῆς εὐτυχίας) γεννηθεῖς, υἱὸς τῆς μοῖρας, «καλὸ μοῖρος», Γ 182 φ. (Πάντῃ ἐξ ἐναντίας ἐρμηνεύει ὁ Δοιδερλ. τὴν λ. =μοιριδίας, fatalis, ἀπαίσιος, εἰς τὸν λαλοῦντα δηλ. Πρίαμον).

ΜΟΙΚΑΓΓΡΙΑ, τὰ (μοιγός, ἄγρα), ἡ ποινὴ τοῦ φωραθέντος (ἀγρευθέντος, πιασθέντος) μοιχοῦ, πρᾶστιμον μοιχείας, θ 332 φ.

ΜΟΛΕΙΝ, ἰδ βαλεῖν.

ΜΟΛΙΒΟΣ [-], ὁ, ἀπκ. =ΜΟΛΥΒΔΟΣ, «μολι-βί», Α 237 φ.

ΜΟΛΙΩΝ [-], ἴσους [-], ὁ, 4) υἱὸς τῆς Μολιῆνης τῆς γυναίκος τοῦ Ἀκτορος, μόνον ἐν τῇ δοκ. «Μολιῶνε», ἰδ. Ἀκτοριαν. || «Ἀλλοι δὲ, κατὰ τὸν Εὐστάθ., τὸ «Μολιῶνε» ἐπιθετικῶς νομοῖσιν, ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ τοῦς μαχίμους καὶ ὁρμητικούς». Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην παραδεχόμενοι τινες τῶν νεωτέρων, σχετίζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἑλλην. μύλος, λατ. mola, ἵνα σημαίη τοὺς συντρίβοντες. 2) εἰς τῶν Τριῶν, ἡνίχους τοῦ Θυμβραίου, Α 322.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ὁ, λίχνος, γαστρίμαργος, ἀδη-φάγος, [βορός], «φαγας», Ὀδ. ρ 249 καὶ σ 26. (Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ μολεῖν εἰς βορρην κατὰ δὲ τὸν Δοι-

δερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μολυβρός, ὑπερ-ἑτερος τύπος τοῦ μαλερός, καὶ βορ-, βιβρίσκω. || Οὐδὲτερον τούτων πιθανόν. ὁρμότερον ἴσως ἀνάγκη εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ μολ-ὄνω ζ ση-μαίνει τὸν «λερωμένον», τὸν «βρωμαέριν»). Μόλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, πατὴρ τοῦ Μηριόνου, Κρής, Κ 269, Ν 249.

ΜΟΛΠΗ, ἡ, ποι. (μέλπω), 1) ψαλμός, φθῆ μετὰ χοροῦ ἢ παιδίας, «τραγοῦδι καὶ παιγνίδι, ἢ τραγοῦδι καὶ χορός», Α 472, σ 606, δ 49 ἐν γένει παιδί, τέρψις, ζ 104. 2) μόνον ψαλμῶδι, ᾄσμα, «τραγοῦδι», Ν 637, α 132, ψ 445. Ἐπὶ δὲ μόνον «χορός», ὁρχήσις, Σ 672.

ΜΟΛΥΒΑΙΝΑ, ἡ (μολυβδος), μολυβδίνη σφατ-ρα, προσαρτωμένη εἰς τὸ ἀγκιστρὸν τοῦ ἀλίως ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ δολώματος, Ω 80 φ.

ΜΟΝΟΗΜΕΡΟΣ, ὄν (μόνος, ἡμέρα), «μονή-μερος» (εὐχερηστότερον ἐν τῇ ἐπιρρήματι «μονήμερος»), μίαν μόνην ἡμέραν διαρκῶν, Βατρ. 305.

ΜΟΝΟΣ, ἡ, ὄν, Βατρ. 266 παρ' Ὀμ. πάντοτε Ἰων. ΜΟΙΝΟΣ· ἄ.) «μόνος, μοναχός», Γ 223, π 118 κ. ἄ. β.) μεμονωμένος, Α 388, γ 247 κ. ἄ., λαμβάνει καὶ περαιτέρον προσδιο-ρισμὸν «ἐνυθ' ἄλλων» π 239. Ἐκ τούτου

ΜΟΝΟΑ, Ἰων. ΜΟΝΩΣ ἐν Ὀδ., παθ. ἀορ. με-τοχὴ μονωθεῖς, μονωθεῖς, μονώνω, «ἀφίνα μόνον», ἀποχωρίζω, «γενεὴν μόνωσας Κρο-νίων» τὴν ἐμονάχωσεν (οὕτως εἰπεῖν), τὴν ἔκα-με νὰ μεταβαλῇ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν δι' ἐνὸς καὶ μόνου υἱοῦ, π 447. Παθ. μένω μόνος, ἀπομονοῦμαι, Α 470, σ 386.

ΜΟΡΙΜΟΣ, ὄν, ποιητ. =ΜΟΡΙΜΟΣ, ὅπ. ἰδ., Γ 302 φ.

ΜΟΡΙΜΤΑ [-], ποιητ. (μόρω), μόνον ἐν τῇ ἐνεστ., «μουρμουρίζω», ροθῶ, παφλάζω, «βράζω», ἐπὶ ποταμοῦ ἀφρίζοντος καὶ ὁρμη-τικῶς ῥέοντος, «ἀρρῶ μοριμύρων» *Ψλ. Ε 599, Φ 326, περὶ τοῦ Ἰσκανοῦ, Σ 403. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. κυρ. σημαίνει ἡ λ. μόνον τὸ: ἀφδράς ρέω· ἡ δὲ ἔννοια τοῦ ψόφου τοῦ ἐκ τῆς ροῆς, τοῦ ῥόχθου, τοῦ «μουρμουρητοῦ» προσετέθη ὑπὸ τῶν ἐρμηνευτῶν).

ΜΟΡΑΕΙΣ, κίκα, ἐν, ἀμφιδόλου σημασίαις λ. ἐνδρακμένη μόνον ἐν τῇ φρ. «μορόντες ἔρμα-τα» Σ 183, σ 298, τὰ ὅποια κατὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ἐρμηνεύετο εἶνε «τὰ μετὰ μόρου, ὁ ἐ. κακοπαθείας ἐκπεποιημένα ἐνίχια» κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν παρὰ τὸ μόρος (=μέρος): ἐκ πολλῶν με-ρῶν τεχνικῶς συνηρμοσμένον συγκείμενον· ὡσαύ-τως ἐρμηνεύει καὶ ὁ Δοιδερλ. «τρίγλινα με-ρόντες» γλήνας: τριμερεῖς ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ζ ἄλλους παρὰ τὸ μερ-, μαρ- (μαρ-μαίρω): μαρμαίροντα, ἐξερράπτοντα· κατὰ τὸν Ἐρμείστην καὶ Γοῦβελον ἐκ τοῦ μάρου (=«μυθρον»): τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ μάρου, μορόχροα, ημόρικα». (|| Αἱ δὲ αὖτε τελευταῖαι

ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεύει φαίνονται ὅπως οὖν πινυται).

ΜΟΡΟΣ, ὁ, Ἰων. ζ. ποι. (μερ-, μέρομαι), τὸ παρὰ τὸν θεὸν ἢ τῆς τύχης ἀπονειμόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον μέρος, μερίδιον, τὸ πεπρωμένον, τὸ εἰμαρμένον, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, ἰδίως ἡ κακὴ τύχη, ἡ κακὴ μοῖρα, «ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι» Γ 424· πολλάκις «κακός μόρος» Ζ 357, Φ 133, «αἰνός μόρος» Σ 465, καὶ «μόρος» μόνον: ὁ θάνατος, Χ 280· τίθεται δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ «θάνατος», οἷον «θάνατον τε μέρος τε» τὸν θάνατον καὶ τὴν κακὴν μοῖραν, ἢ τὸν θάνατον καὶ τὸν ὀλεθρον, ε 61 (ἴδ. οὐκισμός), «τεύγειν» λ 409, «ράπτειν» π 421, «ἀρτύνει» υ 244, «ὑπὲρ μέρος», ἴδ. ἱπποπόνηον. Ἐκ τούτου

ΜΟΡΣΙΜΟΣ [-ω-], ον, Ἰων. ζ. ποι., μοιραῖος, πεπρωμένος, ἡ τῆς τύχης, τῆς μοῖρας, π 392, φ 462. Ἰδίως εἰς τὸν μέρος (τὴν μοῖραν ἢ τὸν θάνατον) ὑποκειμενος, θνητός, Χ 43, «μόρσιμον ἥμαρ» ἡ πεπρωμένη ἡμέρα (ἡ τοῦ θανάτου), Ο 613, κ 475, «μόρσιμόν ἐστι» μετ' ἀπαρρ. εἶνα πεπρωμένον, εἰμαρμένον, Ε 674, Γ 417.

ΜΟΡΟΣ, τος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἱπποκρίωνος, Μουσός, Ν 792, Ξ 514.

ΜΟΡΪΣΣΑ, ἐπικ., μολύνω, ἀφανίζω, μαυρίζω, «εἴματα καπνῷ μεμορυγμένα» μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνόν, ἢ τὴν καπνίαν, υ 435 f (ἐνθα ὁ Βέκκερος καὶ ἄλλοι τὸν νεωτέρων γράφουσι: μεμορυγμένα κατὰ τὸ ἀναχθέν, ἀχμή κ. ἄ.). ἢ. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὅτι ἐκ τοῦ μόρος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλ' ἐκ τῆς ρίζης μορ- (ἴδ. ΜΟΡΩΙΣ), ἥτις σημαίνει τὸ σκοτεινόν χρῶμα).

ΜΟΡΦΗ, ἡ, μορφή, μεταφ. «μορφή ἐπέων» «εὐμορφία», χάρις τῶν λόγων, *Οδ. λ 367, «θεὸς μορφὴν ἔπει στέφει» χορηγεῖ, ἐπισπάρει χάριν εἰς τοὺς λόγους, θ 470.

ΜΟΡΦΩΣ, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, διατρίβοντος ἐν φάραγγι καὶ περὶ τοὺς ἐλώδεις τόπους (Ἀριστοτ. Περὶ τὰ ζῷα ἱστορ. Γ 32, ἐνθα τονίζεται μορφώσ), «μόρφων θηρητῆρα» Ω 316 f. Κατ' ἀλλοι: δὲ τὸ «μόρφων» εἶνα ἐπὶ θ. καὶ σημαίνει τὸν σκοτεινόν, μαῦρον, ἐκ τοῦ ὄρφνη, ἢ τὸν εὐμορφον ἐκ τοῦ μορφῆ, ἢ τὸν ὁρμητικόν καὶ ἀρπακτικόν ἐκ τοῦ μαρπη. Ὁ Δοιδερλ., ὅστις ἀποδέχεται τὴν τελευταίαν ἐτυμολογίαν ζ' ἐρμηνεύει τονίζει: μορφών.

ΜΟΪΣΟΣ, ὁ, κλάδος, κλάδι, κλῶν, κλωνάρι, Λατ. «βέργα», «μότχοις λόγχοις» με κλωνάρια λυγαριῶς, με «λυγόναις», Λ 405 f (ἐνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς ἐπὶ θ. τρυφερός, γλωφός, νέος), ἴδ. λίγος.

ΜΟΙΛΩΣ, ὁ, 1) ἀνὴρ τῆς Ἀγαμέμνης, Α 739. 2) εἰς τὸν Τρώων, Π 696. 3) ἕτερος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Υ 472. 4) κῆρυξ τοῦ Ἀμφινόμου, σ 422.

ΜΟΙΝΑΣ, Ἰων. ἐπὶ θ. (μοῖνος), κατὰ μόναν μοναχός, *Οδ. θ 371, λ 417.

ΜΟΙΝΟΣ, η, ον, καὶ **ΜΟΙΝΩΣ**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΜΟΝΟΣ καὶ ΜΟΝΩΣ, ἄπ. ἴδε.

ΜΟΪΣΑ, ἡ (κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ = μῶσα, ἐκ τοῦ μα-, μαίωμαι, οἰονεῖ: ἐπινουσα, μηχανωμένη. ἢ. Ὁ δὲ Κούρτιος θεωρεῖ τὸ: Μοῖσα, Δωρ. μῶσα, Αἰολ. μοῖσα, ὡς ἐκ τοῦ μόν-σα, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ μόντια σχηματισθέν, σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸν Μέντωρ, Μέντης, μάντις, Λατ. men-(ti)-s, monio κ. ἄ. πολλὰ ζ' ἀνάγει αὐτὴν εἰς τὴν ρίζαν μεν, μαν), θεὰ τῆς ψῆδης, ποιήσεως κ. τ. κ., ἥδη παρ' Ὀμ. καὶ πληθ. μνημονευομένη: τὸν δὲ ἀριθμὸν αὐτῶν ἐννέα μόλις ἐν τῇ ω 60 εὐρίσκαμεν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὀνόματα. ἄπρ. πρῶτος ὁ Παιδοδ. Θεογ. 76 μνημονεύει. Κατὰ τὸν Ὀμ., Β 491 καὶ α 40, εἶνα θυγατέρες τοῦ Διὸς ζ' (κατὰ τὸν Παιδοδ. Θεογ. 915) τῆς Μημεσίνης, κατοικοῦσιν ἐν Ὀλύμπῳ, Β 484, ζ' διὰ τῆς ψῆδης τῶν τέρπουσι τοὺς θεούς, Λ 604. Ἐμπνέουσι τὸν ἐπικόν ποιητὴν, ὑποβάλλουσι αὐτῷ τὰς πράξεις, ὅσας ὀλεῖ νὰ διηγήθῃ, ζ' παρέχουσι εἰς τὴν ἀπαγγελίαν αὐτοῦ χάριν καὶ ἡσυχίαν.

ΜΟΧΛΕΙΑ (μόχλος) = μοχλῆ, μοχλῶ, ὑποφέρω, βασανίζομαι, «κῆδεαι» ὑπὸ φροντίδων, Κ 406 f.

ΜΟΧΛΙΣ, ποι. = μοχλοῦν, πάσχω, ὑποφέρω, βασανίζομαι, «ἐλκεῖ» ὑπὸ τοῦ ἔλκου, Β 723 f.

ΜΟΧΛΕΙΑ, διὰ μοχλοῦ σηκώνω, ἀναμοχλεύω, ἀνατρέπω, «στήλας» Μ 259 f. Ἐκ τοῦ

ΜΟΧΛΩΣ, ὁ, α.) μοχλός, «λωστός» *Οδ. ε 261· ὅθεν β.) πᾶν ἰσχυρόν καὶ μακρὸν ἔυλον, [ξύστων, κοντόν], πᾶσσαλας, «κοντάρι, κοντάβυλον, ι 332, 375 κ. πληγ. ταύτης τῆς βαφφίδας.

ΜΥΓΑΝ, ονος, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, ἐπὶ τοῦ πόρου αἰ Ἀμαζόνες εἰσέβαλον εἰς ταύτην τὴν χώραν, Γ 486.

ΜΥΣΑΛΚΟΣ [-ω-], η, ον, ἐπ. (μυδάω = εἶμαι ὑγρός), κάθυγρος, διάδροχος, στάζων, «αἰματι» Α 54 f.

ΜΥΔΩΝ, ονος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀτρυονίου, ἡνίοχος τοῦ Πολυαίμενου, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Ε 580. 2) ἕτερος Τρώς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Φ 209.

ΜΥΕΛΩΙΣ [-ω-], εσσα, ἐν, πλήρης μυελοῦ, μυελώδης, «στάζ» ι 293 f. Ἐκ τοῦ

ΜΥΕΛΟΣ [-ω-], ὁ, «μυελός», (προφ. μυαλός) Υ 482, Χ 501· μεταφ. «μυελὸς ἀνθρώπων» πᾶσα θρεπτικὴ οὐσία, τροφή, ε 290, υ 108.

ΜΥΘΕΟΜΑΙ [-ω-], ποι., ἀποθ. (μύθος), μέλ. μυθήσομαι, ἀποθ. ἐκ. ἐμυθασάμην, τοῦ ἐνεστ. ἐμ. πρὸς ἐν. ἐπικ. μυθεῖται, ε 202 καὶ μυθεῖται, θ 480, παρ. θαμιστ. μυθέσκοντο, Σ 289. 4) ὁμιλῶ, λέγω, ἀπολεῖ. Η 76, θ 480 κ. ἄ. ματ' ἀπαρρ. Φ 462. 2) μεταδ. λέγω, διηγοῦ-

μαι, τι, B 488, τινί τι, A 204, λ 507 κ. α., «πάντα κατὰ θυμόν» ἀπὸ τὴν καρδίᾳ, I 645 «ἀληθία, νημερτέα» ἀληθῆ λέγω, Z 376, 382, «νημερτέως» τ 269· ἐξηγῶ «ἐναίσια» E 459, «μῆνιν Ἀπόλλωνος» A 74, «πολὺν Πρ. πολὺ-χρυσόν» ὀνομάζω, φημιζῶ, Σ 289, «κερτοῦ(ας) οὐνεῖδα μ.» λέγω ὑβρίζει, Γ 246 κ. α. «πατὶ ὄν θυμόν» καθ' ἑαυτὸν εἶπε, διελογισθῆ, P 200, e 285, «ἐκαστα» ἐξηγοῦμαι (συμβουλευῶ) περὶ ἐνός ἐκάστου, ν 494.

ΜΥΘΟΛΟΓΕΙΑ [-...], (μυθολόγος), διηγοῦμαι, τί τινι, *Οδ. μ 450, 453.

ΜΥΘΟΣ, ὁ, «λόγος», (πληθ. «λόγια») τοῦναντίον «ἔργον» I 443, δ 777 κ. α. ἴδιος α.) ἀγόρευσις, δημηγορία, «λόγος», α 358· διήγησις, E 314, γ 94 κ. α. «μῦθος παιδός» ὁ περὶ τοῦ παιδός λόγος, λ 492· γ') διὰ λόγος, δ 214, 239, λ 379 κ. α. δ') παραγωγὴ, προσταγή, συμβουλή, B 282, E 493, Π 358, M 80· ε.) πρότασις, γνώμη, Ξ 427· τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ ὄμμα τοῦ λόγου, ἡ εὐπόθεσις, E 442, δ 676, γ 289, «μῦθον μυθεσθῆναι, τοῦ εἰνεῖα λαὸν ἄγειραν» εἶπον τὸν λόγον, δ' ὅν, τὴν αἰτίαν, δ' ἦν συνήθροισαν τὸν λαόν, γ 440. Τὸ τῆς φ 74 «οὐδέ τίς ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσθῆναι ἰδύνασθαι» ἐρμηνεύουσιν ἄλλοι μὲν: καὶ δὲν ἰδύνασθαι νὰ κάμῃτε ἄλλο τι πρόσχημα, ἄλλην τινὰ πρόφασιν τοῦ πράγματος, τοῦτέστι τῆς διαγωγῆς σας· ἄλλοι δέ:— πρόφασιν τοῦ σκοποῦ σας (καὶ ἄλλοι ἀπιθάνως ἐκλαμβάνουσι τὸ μῦθος ὡς Ἀιολικὸν τύπον τοῦ μῦθος=ὁρῶντος, τραχή). || Νομίζω ὅτι ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία εἶνε ἡ ἐξής: δὲν ἰδύνασθαι ἄλλον τινὰ λόγον νὰ λάβῃτε ὡς (νὰ κάμῃτε) πρόσχημα, ὡς πρόφασιν παρὰ τὸν ἕξ: κτλ. διότι «ἐπισχεσθῆναι μύθου» = μῦθος ἐπισχεόμενος, λόγος προβαλλόμενος ὡς πρόσχημα. Ἡ δὲ ἔννοια εἶνε: θύλατε νὰ φάγητε τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός μου καὶ δὲν εἴχατε ἄλλον λόγον ὡς πρόφασιν νὰ προβάλλετε παρὰ τὴν μνηστῖάν μου.

ΜΥΤΙΑ, ἡ, «μύγα», A 431, Π 644, B 469, ἐξικονίζει τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀναιδίαν, P 570, προσίπτεται εἰς τὰς πληγὰς, ἵνα ἐγγενήσῃ τὰ ὠτὰ («φτύση») T 25, 31. *Ἰλ.

ΜΥΚΑΛΗ [-...], ἡ, ὅρος τῆς Ἰωνίας ἀντικρὺ τῆς Σάμου, ἀποτελοῦν τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Μεσσηνίδος καὶ ἀπολήγον εἰς ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ὅπερ παρὰ μὲν Στράβ. 14, 4, 12 λέγεται Τρωγίλιον, παρὰ δὲ Πτολεμ. 5, 8, 2 Τρώγυλον καὶ τὴν σήμερον Santa Maria, B 869.

ΜΥΚΑΛΗΣΕΩΣ [-...], ἡ (ὁ Οὐδῶλιος γράφει Μυκαλησός), πόλις τῆς Βοιωτίας, παρὰ τὴν Τάναρον, B 498, *Γ. Ἀπ. 224.

ΜΥΚΑΛΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., ἀόρ. β'. μύκων [-...], παραχ. μέμικα [-...]. 1) μυκῶμαι, «μουγκρίζω», κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βοῶν, Σ 580, κ 443, πρῶλ. μ 395, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ Σκαμάνδρου «μυμικῶς ἤυτε ταῖρος» Φ 237. 2)

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

μεταφ. «τρίζω, βροντῶ», ἀντηχῶ, περὶ τῶν θυρῶν, E 749, περὶ τῆς συγκρούσεως ἀσπίδος ἔξ ὁδοῦτος, X 260 Πρῶλ. ἈΜΦΙΜΥΚΑΛΟΜΑΙ. (Ἡ λέξις εἶνε παποιημένη, ἐκ τῆς φωνῆς μῦ, μοῦ). Ἐκ τούτου

ΜΥΚΗΜΟΣ [-...], ὁ, μοκηθμός, «μουγκρισμα, μουγκρητός» τῶν βοῶν, Σ 575, μ 265.

ΜΥΚΗΝΗ, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Ἀρέστορος, ἐξ ἧς κατὰ τὸν μῦθον ὀνομάσθη ἡ πόλις Μυκῆνη, E 420. 2) ἐνικ. ἔκ πληθ. πόλις τῆς Ἀργολίδος, καθέδρα τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὀνομαστή ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν διὰ τὴν πλοῦτην, μετέπειτα δὲ διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρείω· καὶ τὰ κυκλώπεια τεῖχη τῆς. Μέχρι τῆς σήμερον αὔξονται ἀξιώλογα εἰρεῖα τῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς μνημείων παρὰ τὸ χεῖρον Χαρδάτι, B 569· ἐνικ. Δ 52. Ἐκ τούτου 1) ἐπὶ ΜΥΚΗΝΗΘΕΣ, ἐκ Μυκηνῶν, I 44. 2) ἐπὶ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ, υ, ον, O 638, 643. (Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς παρὰ τὸ μυχός, διότι ἐν τῷ μυχφ τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰνάχου κείται ἡ πόλις, κατὰ τὸν Ε. Κούρτιον· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ μύκης=μυκντάρι, ἢ ἐκ τοῦ μυκάομαι, ἢ ἐκ τοῦ μυκ-, μυκῆρ).

ΜΥΚΟΝ, ἀνάστ. ἀόρ. β'. τοῦ ΜΥΚΑΛΟΜΑΙ.

ΜΥΛΑΞ [-...], ἄκορ, ὁ, κυρ. «μυλόπετρα», ἔπειτα δ' ἐν γένει πᾶσα μεγάλη, στρουγγόλη πέτρα, M 464 τ· πρῶλ. ΜΥΛΟΙΔΗΣ. Ἐκ τοῦ ΜΥΛΩ [-...], ἡ, «μύλος», *Οδ. η 404, υ 406. Οἱ μύλοι τῶν ἀρχαίων ἦσαν πάντες «χειρόμυλοι», συγκείμενοι ἐκ δύο ἐπαλλήλων πετρῶν, ὧν ἡ ὑπερίτερη (ὄνος ἀλέτης· λεγομένη) ἐστρέφετο διὰ μοχλοῦ (παρ' Ὀμ. ὑπὸ γυναικῶν, τῶν ἀλετριδῶν).

ΜΥΛΑΦΑΤΟΣ [-...], ον, ἐπικ. (μύλη, φεσ-, πέφαμαι), μυλότριπτος, μυλόδροπτος, ἀληλεσμένος, «ἀλεσμένος», E 355 τ.

ΜΥΛΟΚΙΔΗΣ [-...], ἐς (μύλη, εἶδος), ὁμοίως πρὸς μύλον, δὲ μυλόπετραν, ἰσομεγέθους πρὸς μυλόπετραν, «πίτρος» Π 270 τ, Βατρ. 217.

ΜΥΝΗ [-...], ἡ, πρόφασις, ὑπεκφυγή, ἀναβολή, φ 444 τ κατὰ πληθ. (Κατὰ πᾶνας ἔχει ἡ λ. ἐτυμολογικὴν γένεσιν πρὸς τὸ ἄμνω, ἀμύνω, κατ' ἄλλους δὲ πρὸς τὸ μένω. || Πιθανώτερον παράγεται ἐκ τοῦ μύω=κλείω τὰ χεῖλη, ἐπομένως ἀρνασθαι, δὲν θάλω νὰ πράξω τι δυσπραγίᾳ. Ἐκ τοῦ μύνη παράγεται ἐν τῇ καθομολογίᾳ τὸ β'. μ(υ)νίζω=«μύνῃσι παρέλκω» (Ὀμ. ἐνθα ἀνύται), 18. Φιλίστ. Τόμ. Γ', σελ. 213).

ΜΥΝΗΣ [-...], ητος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐδήνου, ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος, βασιλεὺς τῆς Λυρνησοῦ, B 692, T 296.

ΜΥΟΚΤΟΝΟΣ, ον (μύς, κτείνω), κυρ. ἡ φωνὴ τῶν μυῶν, ἔπειτα «τρόπιον μυοκτεμυοκτονικόν, τὸ διὰ τὸν φόνον τῶν μυῶν (μυοκτονίαν) ἢ ὑπὸ μυοκτόνου σταθῖν, Βατρ. 159.

ΜΥΡΙΧΗ [-...], ἡ, ἐν Ἀττικῇ «τὸ μυρίχη» (ἡ

πληθ., πρὸ ἀρμυρίκιαι, ἴσως διότι εὐδονται κατὰ τοὺς αἰγιαλούς), ἐν δὲ Μακεδονίᾳ „μυρχιά“, Ἰδ. Φιλίστ. Γ'. σελ. 213, καὶ Κορ. Ἀτάκτ. 4, 349. ὁ ἄνθρωπος συγγένος ἐν ταῖς μεσημβριναῖς γούραις.—Τὸ ἰ μακρόν μὲν ἐν ἄρσει, Φ 350 (ἴδ. ἔ τὴν ἐπομ. λ.), βραχὺ δὲ ἐν θέσει, K 466, 467, Φ 48, Γ. Ἐρμ. 84 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

μυρίκιος [μυ-], ἴνη, ἴονη, μυρίκιος, «ἄζος» κλάδος μυρχίας, Z 39 f.

Μυρίκη [μυ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, κατὰ Στράβ. 13, 3, 6 καὶ Διόδ. 3, 54 μισ τῶν Ἀμαζόνων, ἵτις ἦτο τεθαμμένη ἐπὶ τινος λόφου πρὸ τοῦ Ἰλίου, καλουμένου συνήθως μὲν καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων Βατίεια, κατὰ δὲ τὴν ἀρχαιοτέραν παράδοσιν (ἢ ὡς λέγει ὁ Ὀμ., ὑπὸ τῶν ἀθανάτων), «σημα Μυρίνης» B 814.

μυρίος [μυ-], ἡ, ὄν, ἀ.) ἀπειρός, ἀπειράριθμος, ἀνερρίθμυτος, πολλάνκις πληθ., A 2, M 327, «φύλα» P 220, «ἔθνεα» λ 632. ὡσαύτως, «ἔθνα, ὄνειατα, θῶρα» Ὀμ. πλχ. ὄθεν 6.) παρμεγέθης, ἄμετρος, ἀνεκδιέγητος, «ἄζος» Γ 282, «πένης» Σ 88, «ὄνος» ο 452 καὶ πληθ. «ἄγγρα, κήδεα» Ὀμ. πλχ. «μάλα μυρία» ο 556, π 421, ρ 422, «μυρία ἦδη» εἵξευρεν ἄπειρα, εἶχε μεγίστην πείραν, σοφίαν, δ 46. (Ὡς ἀριθμητικὸν ὄνομα: μύριοι=4000 παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται ἢ ἐν δὲ τῇ καθομολογίᾳ μόνον ἐν τῇ φρ. „χίλιοι μύριοι“, ὅ ἐ. μύριοι).

Μυρμιδάονες, οἱ, ἑνικ. Μυρμιδάης, ἔθνος Ἀλκαϊκὸν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἔχον ἡγεμόνα μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα, πόλεις δὲ τὴν Φθίαν ἔχ. Ἑλλάδα, A 480, δ 9. Κατὰ Στράβ. 9, 5, 9, πρὸλ. καὶ 8, 6, 16, ἀπίκησαν μετὰ τοῦ Πηλέως ἐξ Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Περὶ δὲ τῆς μυθώδους ἐρμηνείας τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ὡς ἐκ μορμύχαν ἔβηεν μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους, ἴδ. Ὀδιδ. Μεταμ. 7, 622 καὶ Στράβ. 8, 6, 46.

μύρομαι [-], ποιητ., μέσ. (ὁ ἐνεργ. τύπος μύρα παρ' Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 432) τὸ μὲν πρῶτον ἐσημναιε τὸ κελαρύξω, ὅ ἐ. μετ' ἐλαφροῦ τινος ψιθυρισμοῦ καὶ μουρμουρητοῦ ῥέω ἔπειτα δὲ μόνον μεταφ. δακρυόρροω («δακρυσί μύρω» Ἡσ. ἐνθα ἄνωτ.), δακρύω, θρηνηῶ, κλαίω, «ἀμφὶ τινα» περὶ τινος, Γ 6. συνάπτει μετὰ τοῦ «κλαίω, γόῳ» X 427, Z 373, τ 419. (ἢ ἢ ῥίζα τοῦ ῥήματος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομολογίᾳ μόνον ἐν συνθέσει: „μυρολογῶ“=μύρομαι).

μυρσηνοίους [-], ἐς (μυρσ., εἶδος), ὁμοιοις μέ μυρσίνην, «ἄζος» Γ. Ἐρμ. 84.

Μύρσιος [-], ἡ, χωρίον τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Δύμην, τὸ μετέπειτα ὀνομασθέν Μυρτοῦντιον, B 616.

μῆς, μῆς [-], ὁ, μῆς, „ποντικὸς“, Βατρ. 6 κ. πλχ.

Μῆσοι [-], οἱ, 4) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Μυσίας, ἵτις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ἐξεστίνετο ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου μέχρις Ὀλύμπου, B 858, K 430, E 512. Ἦσαν δὲ ἄποικοι ἐκ Θράκης. 2) ἔθνος τι Εὐρωπαϊκόν, κατ' ἀρχὰς οἰκοῦντες περὶ τὸν Δουναῖον, οἱ μετέπειτα ὀνομασθέντες Μῆσοι, ἐξ ὧν ἀπίκησαν οἱ τὴν Ἀσιατικὴν Μυσίαν κατοικήσαντες, N 3, Στράβ. 7, 3, 2.

μῆσος, ὁ (μῶζω), σίμωγῃ, ὀλοφυρμός, ὀδυρμός, α 416 ἔξ.

μικκοῖτατος [μυ-], ἄτη, ἁτον, ἀνώμαλ. ὁ περθεῖ τοῦ μῆκτος, ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἐπὶ μῆκτοῦ, τοῦ ἐκ τοῦ μυχός, μόνον ἐν τῇ φράσει «μυχιότατος ἔξε» ἐκλήθητο ἐν τῇ ἐνδοτάτῃ, μυχιότατῃ, τῇ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπώτατῃ μέρῃ (εἰς τὴν γυνῆν) τῆς αἰθούσης, φ 446 f. ἴδ. παραίτητος.

μικόναι [-], ποι. ἐπὶ, εἰς τὸν μοχόν, ὅ ἐ. ἐνδοτάτον μέρος, X 270 f. Ἐκ τοῦ

μικός [-], ὁ, τὸ ἐσώτατον, ἐνδοτάτον μέρος τόπου τινός, «δόμου, θαλάμου, κλισίης, ἄντρου» κ. τ. τ. Ὀμ. πλχ., ἰδίως δὲ τοῦ «μεγάρου» ὁ μυχός τῆς αἰθούσης, δι' οὗ συνεκoinῶναι ὁ ἀνὴρ πρὸς τὰς κατοικίας τῶν γυναικῶν, τὸ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπώτατον μέρος τῆς αἰθούσης ὄθεν ἡ φρ. «εἰς μοχόν ἐξ οὐδοῦ» ἀπὸ τοῦ κατωφλίου μέχρι τοῦ μυχοῦ, ὅ ἐ. ἀπὸ τῆς μετῆς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, η 87, 96, «μυχ. λιμένος» Φ 23, «μυχῷ Ἀργεῖοι» εἰς τὸ ἐνδοτάτον τοῦ Ἀργεῖοι, εἰς τὰ βάθη τῆς Πελοποννήσου (ἢ καὶ ὅσον προσπλέει τις εἰς αὐτὴν εἴτα ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ εἴτα ἐκ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου), Z 452, γ 263. Ἐκ τοῦ

μῖα, ἀόρ. ἐμυστα, παρακείμε. μέμικα ἀμετάδ. συγχελομαι, „κλείω“, οἷον «ὄσσε» οἱ ὀφθαλμοί, Ὀδ. Ω 637, «ἔλκεα μέμικεν», «ἐκλείσαν» αὖ πάλιν, Ω 420.

μῖάν [-], ὄνομα, ὁ (μῦς), ὁ τόπος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἐν ᾧ πολλοὶ μῦς συνέρχονται καὶ συσσωρεύονται, μῦών, Ὀδ. Π 345, 324.

μῖλος, ὁ, μόχθος, κόπος, ἰδίως «μῖλος Ἀρηος» ἢ μάχη, ὁ ἀγών, B 404 κ. ἀ., καὶ μόνον «μῖλος» ἢ μάχη, P 397, Σ 488, καὶ ἐπὶ μονομαχίας ἢ συγκρούσεως, οἷα ἢ μεταξὺ Ἴρου καὶ Ὀδυσσεύς, ο 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). (ἢ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).

μῖλα, τὸ (μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ.), μωθαδὲς τι θαυματουργικὸν φυτὸν, ἔχον ἀνθη λευκά καὶ ῥίζαν μέλαιναν, κατὰ τὸν Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. 9, 5, 47 ἔ Διοσκουρίδ. 3, 54 εἶδος σκορδαίου (allium nigrum Gouan.), κ 395 f (παρὰ τὸ μωλύω=παραλύω, ἀδυνατεῖω, ἢ συγγενὲς πρὸς τὸ μαλ-ακός καὶ τὸ Λατ. mollis).

μωμάσμι, ποιητ., ἀποθ., μέλ. μωμάσμαι, φέγω, κακίζω, σκώπτω, κακαλογῶ, τινά, Γ 442 f.

μωμεῖται = τῷ προηγ., ἐπικ., ζ 274 f. Ἐκ τοῦ μῶμος, ὁ, ψόγοις, „ψεγάδι“, κηλίδι, «μωμον ἀνάπτω» προσάπτω κηλίδα, β 86 f.

μῶνις, γκος [-], ὁ, ἡ, κατὰ μὲν τὴν ἀρχαίαν ἐρμηνείαν τὴν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους εἶνε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ μωῶνις, ὅ ἐ. μονόχηλος, ὁ μίαν μόνην χηλὴν ἢ ὀπλὴν ἔχων, ἐπιθ. τῶν ἵππων (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν βοῶν, οἵτινες ἔχουσι δῖχα διτρημένην τὴν χηλὴν),

«μῶνυχες ἵπποι» πάντοτε πληθύν., Ε 236, Θ 439 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ο 46. (Νεώτεροι δὲ τινες, ἐπειδὴ καὶ παρ' Ὀμ. σύνθετος λ. ἐκ τοῦ μόνου, ὅπερ μῶνις παρ' αὐτῷ λέγεται, δὲν εὐρίσκεται, κατέφυγον εἰς ἄλλην ἐρμηνείαν καὶ ἐτυμολογίαν: ἐκ τοῦ μα-, μέμα καὶ ὄνυξ, ταχέως ὄνυχας ἔχουν πόδας ἔχων, ταχύπους. || Οὐδέμια ἀνάγκη τοῦ ν' ἀποστῶμεν τῆς παραδομένης ἐρμηνείας).

N

N

νάπη

N, 1) τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἔπομ. τὸ σημεῖον τῆς δεκάτης τρίτης: ραψφῖδας. 2) ν ἐφελευστικόν, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τέλει τινῶν λέξεων, ἢ ἄνευ αὐτοῦ ἀπαντωμένων, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν χασμῖδας, εἴτε, παρὰ ποιητάς, πρὸς ἔκτασιν βραχείας τινὸς συλλαβῆς. Εἶνε δὲ αἱ λέξεις αὗται αἱ ἑξῆς: αἱ εἰς τι δοτικαὶ πληθ., τὰ εἰς ε καὶ ι τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων, τὸ ἀριθμ. εἴκοσι, τὸ ἐπὶ ρ. νόσι, τὸ μόριον κε καὶ ὁ προσχηματισμός φι. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου γράφει τὸ ν καὶ πρὸ τῶν λέξεων τῶν ἀπὸ ἀφώνου πρὸ ὕγρου ἀρχομένων: κὲν Τρῶας, κὲν τλαίη, ἄγεν τρεῖς· ἔπειτα πανταχοῦ ἐν τέλει στίχου—ὁ δὲ Λαρόχης κατὰ τὰ χειρόγραφα θέλει νὰ προσγράφηται τὸ ν ἐν τέλει στίχου μόνον ἐὰν ὁ ἐπόμενος στίχος ἀρχῇται ἀπὸ φωνήεντος—καὶ τέλος εἰς τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. βεβήκειν, ἀνώγειν καὶ τότε παρατατ. ἵπποις, φ 178, ἥρειν, ω 450 κ. ἀ.).

Ναί, μόριον διαδεύσσιμικόν μόνον ἐπὶ καταφάσεως, „ναί, ναίσκε“, τῇ ὄντι, „ἀλήθεια“, συγχόν ἐν τῇ φρ., «ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν εἶπες» Α 286, Θ 446, δ 266 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ὀρκωμοτικόν, ὅταν συνάπτηται μετὰ τοῦ μά, οἷον «ναὶ μά τότε σκηπτρον» Α 234.

Ναιετάη, ἐπικ. (ναίω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., οὗ θαμιστ. τύπος: ναϊετάσκον, Β 539 κ. ἀ., μετὰ. 9ηλ. ναϊετάσκα, Β 648, Γ 387, Ζ 445, α 404, θ 574 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἀντικατέστησε τὸν ἀνώμαλον τύπον διὰ τοῦ ὀμαλοῦ: ναϊετάσκα): ἀλλαγὸς δὲ ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἀσυναίρετον. 1) μετὰβ. ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω, διαμένω, ἐν Ἡλιδι Α 673 κ. ἀ., «ν. ἐπὶ γῆον» ζ 453, καὶ μετὰ μόνης δοτ., Γ 387, ρ 523· β'.) ἐπὶ τόπων, οἷον χωρῶν, νήσων, πόλεων κ. τ. τ., Δ 45, α 404, ι 23 κ. ἀ., ἐρμηνεύεται συνήθως: ἦτοι διὰ τοῦ κεῖται. ἢ διὰ τοῦ οἰκεῖται· νεώτεροι δὲ τινες θεωροῦντες τοῦς

τόπους ὡς αἰσθανόμενά τινα πρόσωπα, ἐρμηνεύουσι καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀ.) σημασίαν, «Ἰθάκης ἔτι ναϊετάσσης» ἐν ὅσῃ ἀκόμη ἡ Ἰθάκη κατοικεῖ, τουτέστιν ὑπάρχει, «εἶνε εἰς τὸν τόπον τῆς», α 404. 2) μετὰβ. κατοικῶ, οἰκῶ, μετ' αἰτ. Β 539, Ρ 472, ι 24. (|| Παράγεται ἐκ τοῦ ναίω, ὅπως ἐκ τοῦ χαίρω τὸ „χαίρετάω“).

Ναίη, ποιητ., ἐπικ. ἀπαρρ. ναίμεν, παρατατ. θαμιστ. ναίσκε, Β 758 κ. ἀ., ὄρο. ἀ. ἐνασσα, καὶ παθ. ἐνάσθη, ἰδ. κατωτ. 2) β'.), χάριν τῶν ὑποίων (ἀορίστων) ὁ Δοιδερλ. ὑποθέτει ἐνεστώτος τύπον νάη. Α'.) οἰκῶ. 1) ἀμετάβ. μόνον ἐν τῇ ἐνεσ. ἢ παρ., ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω, διαμένω, μετὰ τῶν προθέσ. ἐν(μετὰ δοτ.), κατὰ, περὶ, πρὸς (μετ' αἰτ.), παρὰ (μετὰ δοτ. ἢ αἰτ.), καὶ μετὰ μόνης δοτ., οἷον «αἰθέρι ναίων» Β 442, «Φρυγίη» Π 749· β'.) ἐπὶ τόπων, ἰδ. τὴν προηγ. λ. 1) β'.), Β 626. 2) μετὰβ. ἀ.) κατοικῶ, μετ' αἰτ. Γ 74, δ 814 κ. ἀ. β'.) ἐν τῇ ἀορ. ἀ. οἰκίζω, ἰδρύω, «καὶ κέ αἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν» ἤθελα τῇ ἰδρύσῃ πόλιν ἐν Ἀργεῖ, δ 474, «νηόν» Τ. Ἀπ. 298. Ὅθεν ἐν τῇ παθ. ἀορ. οἰκίζομαι, ἀποκαθίσταμαι, «Ἀρεὶ νάσθη» ἀποκατεστάθη ἐν Ἀργεῖ, Ζ 449. Β'.) = νάη, ὅπ. ἰδε.

Νάκη [-], ἡ, [νάκος], δέρας, δέρμα μαλλωτόν, „προδεῖά“, ζ 530 f.

Νάπος, ἡ, πρότερον καλουμένη Δῖα (ἰδ. τὴν λ.), ἡ μεγίστη τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, διὰ δὲ τὴν ἐκτεταμένην καὶ εὐφορον αὐτῆς ἀμπελοφυτείαν, ἱερὰ τοῦ Διονύσου, Τ. Ἀπ. 44. (|| Σήμερον ἐν τῇ καθομῇ. κατ' ἀφαιρέσιν λέγεται „Ἀεῖα“ καὶ ὁ κάτοικος „Ἀεῖωτης“ ἀντὶ τοῦ Ναξία, Ναξιώτης).

Νάπη [-], ἡ, κοιλίς, φάραγξ κατάφυτος, Θ 558, Π 300. (|| Εἰκάζεται ὑπὸ τινῶν ἀγνοῶν μετὰ πόσης πιθανότητος ὡς συγγ. τοῦ γνάπτω, γναμπτός. Ὁ Κοραῖς Ἀτάκτ. δ, 347 ἀναγ

γράφει ἐκ τοῦ Σωμαύρα τὴν λ. „νάπος“ (δ) = κυψέλιον, ὁ Πρωτόδικος Ἰδιωτικ. σ. 49 ὡς λ. τῆς Πάρου, εἶνε ὁμοίως γενική τῶν Λιγαιοπελαγιδῶν, τὸ μὲν ἄρσεν. „νάπος“ ὡς μέτρον ξηρῶν καρπῶν, τὸ δὲ θηλυκ. „νάπα“ = ξυλοπινάκα. Ἡ συγγένεια τούτων πρὸς τὸ ἀρχαῖον νάπη, ὅπερ καὶ οὐδέτ. νάπος λέγεται, εἶνε φανερά· ἀναμφισβήτητος, πιστεύω, εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὸ Ἰταλ. *narra* καὶ Γερμ. *Narf* = σκουτέλλα).

ΝΑΡΚΛΗ (νάρκη), ἄρ. ἁ. ἀναϋτή. νάρκησα, ναρκοῦμαι, „μυοδιαζώ, ξηραίνομαι“, παραλόμομαι, Θ 328 f.

ΝΑΡΚΙΣΙΟΣ, ὁ, τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ νάρκισσος, Γ. Δήμ. 8, 428.

ΝΑΣΩΗ, ΝΑΣΣΑ, ἰδ. ΝΑΪΩ.

ΝΑΣΩΗ, μέλλων νάσω, σωρεύω καὶ πατώ, „στοιβαζώ“, „γαῖαν“ φ 422.

ΝΑΣΤΗΣ, οἱ, ὁ (παρά τὸ νάτω, οἰοῦντο ὁ κάτοικος ἡ ἐπικός), υἱὸς τοῦ Νομίωνος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, Β 867.

ΝΑΥΒΟΛΙΔΗΣ [..], οἱ, δ, 4) υἱὸς τοῦ Ναυδόλου, ὁ Ἰφίτος, Β 518. 2) εἰς τῶν Φαιάκων, Θ 116. (Κατὰ τὸν Ἀμείν καὶ ἐνταῦθα πατριωνυμικόν, παραλειπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· ὁ δὲ Γράσοφ διαγράφων τὸν σύνδεσμον «θ» ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸ προηγούμενον κύριον Εὐρύταλος).

ΝΑΥΓΗΡΟΣ, ὅς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναυαγός (ναῦς, ἄγνομι), οὐτινος κατεάγη ἡ ναῦς, „καρὰδοτσακισμένος“, Βατρ. 94.

ΝΑΥΛΟΧΟΣ, ὅς (ναῦς, λέχος), κυρ. ὁ εἰς κατάληψιν, πλάγιασμα, ἀνάπαυσιν τῶν νηῶν κατάλληλος, ἐσπμ. εἰς ὀρήσιν ἐπιτήδειος, ἀσφαλής, „λιμήν“ *Ὁδ. δ 846, κ 444.

ΝΑΪΜΑΧΟΣ [..], ὅς (ν. μάχομαι), εἰς ναυμαχίαν χρήσιμος, ναυμαχικός, „ξυστά“ *Ἰλ. Ο 389, 677.

ΝΑΪΕΪΘΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἔξ τῆς Περιβοίας, πατήρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ Ῥήϊνορος, ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων, ὁ ἀποκίσεας αὐτοῦς εἰς τὴν Σχερίαν, η 56 εἰς, πρὸλ. καὶ ζ 7—11.

ΝΑΪΕΙΚΛΑ [..], ἡ, Ναυσικλᾶ, ὡραία θυγάτηρ τοῦ Ἀλκίνοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ ὑπεδέχθη τὸν ναυαγῆσαντα Ὀδυσσεά καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ πατρικά ἀνάκτορα, ζ 47 εἰς, θ 457 εἰς.

ΝΑΪΕΙΚΛΕΪΤΟΣ, ἡ, ὅς, ποιητ. (ν. κλειτός), ὁ διὰ τὰς ναῦς ἡ τὴν ναυτιλίαν περιβόητος, „περιφημὸς θαλασσινός“, ζ 22 f, *Εὐβοία *Γ. Ἀπ. 31, 249.

ΝΑΪΕΙΚΛΥΤΟΣ [..], ἡ, ὅς, ποι. (ν. κλυτός), = τῷ προηγ., ἐπὶ τῶν Φαιάκων, *Ὁδ. η 39, δ 191, ν 466, καὶ τῶν Φοινίκων, ο 415.

ΝΑΪΤΕΪΣ, ὅς, ὁ (= ναύτης), εἰς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 142.

ΝΑΪΤΗΣ, οἱ, ὁ (ναῦς), ναύτης, ναυτικός, „θαλασσινός“, Δ 76, κ 471 κ. ἄ.

ΝΑΥΤΙΑΪΗ [..], ἡ (ναυτίλος), ναυτιλία, θαλασσοπλοία, θ 253 f.

ΝΑΥΤΙΛΑΟΜΑΙ, ἀποβ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., πλέω, θαλασσοπορῶ, „ταξειδεύω“, *Ὁδ. δ 672, ε 246.

ΝΑΪΦΙ, ΝΑΪΦΙΝ, ἰδ. ΝΗΤΕ.

ΝΑΪΩ ἢ ΝΑΪΩ, ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ.: ναῖον, ῥέω, „τρέχω“, „κρήνη νάει“ ζ 292, Φ 197, „ναῖον ὄρῳ ἄγγισα“ τὰ ἄγγιστα ἐπλεον, „ἐκλυμδουσάν“ εἰς τὸν ὅρον, ὁ εἰ. ἦσαν πλήρη ὁδοῦ, ι 222. (Οὕτως γράφεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ἐν δὲ χειρογράφοις ἔχει τὴν καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολιαστῆ ἀναφερομένην γραφήν: νάον.— Τὸ α εἶνε βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ μακρόν).

ΝΑΪΩΗ, ἡ (οἰοῦνται: νεαρά), νόμφη, ἥτις μετὰ τοῦ Ἠλίου ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν, κ 433.

ΝΕΑΡΟΣ [..], ἡ, ὅς (νέος), νεαρός, νέος, τρυφερός, „παῖδες“ Β 289 f.

ΝΕΑΤΟΣ [..], ΛΗΗ, ΛΤΟΝ, ποι., Ἰων. ἢ ἐπικ. ΝΕΙΑΤΟΣ (πιδανῶς ἀρχαῖον ὑπερθ. τοῦ νέος)· παρ' Ὁμ. ἔχει πάντοτε τὸν ἐπικὸν τύπον, πλὴν ἐν τῇ 1453, 295, Α 712, τελευταίος, ἔσχατος, ὕστατος, κατώτατος, ἀκρότατος, πάντοτε τοπικῶς, οἷον «πούς, ἀνθερείων, κενεών, ὄρχος, πείρατα γαίης» Ὁμ. πλγ., «ῥώμος» Ρ 340, «ὑπαὶ πόδα νεάτον Ἰδης» Β 824· ὅθεν μετὰ γεν. «νεάτος ἄλλων» Ζ 295, ο 408, «πόλις νεάτη Πύλου» ἐσγάτη πόλις τῆς Πύλου (ἰδ. τὴν λ. ἐν τέλει), Α 712. Ὡσαύτως ἐρμηνεύουσιν οἱ νεώτεροι ἢ τὸ «νέαται Πύλου» ἐσγάζεται, ἐν τῇ ἐσχατῇ τῆς Πύλου, 1453, 295 (ἐναντίον τῆς ἐρμηνείας τινῶν ἀρχαίων, οἵτινες τὸ νέαται ἐκλαμβάνουσιν ὡς συγκεκομ. τύπον τοῦ παρακειμ. τοῦ ναῖω ἀντὶ τοῦ νεναίεται = εἶνε κατηχημέναι, κείνται. Ἄλλοι δὲ τινες ἔγραψαν κέαται. || Τὸ τῆς καθομιλ. τὰ „νεάτα“, ὁ εἰ. ἡ νεότες, φαίνεται ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὸν ποιητικὸν τοῦτον τύπον, ἀλλ' ἔχει κατάληξιν Βυζαντινὴν καὶ πρέπει νὰ τοιζῇται τὰ νεάτα, καθὼς τὰ μικρὰτα, τὰ πρωτὰτα).

ΝΕΒΡΟΣ, ὁ, τὸ νεογνόν, τὸ μικρὸν τῆς ἐλάφου, τὸ „ἐλάφουπυλον“, Ο 279, δ 336 κ. ἄ., «νεβρ. ἐλάφοιο» Χ 489, ὡς σύμβολον δειλίας, Δ 243, Φ 29, Χ 4. (Κυρίως εἶνε συγκεκομ. ἐκ τοῦ νεφόρος = νεαρός, ὅπερ ἐκ τοῦ νεφόρος = νέος, Λατ. novus).

ΝΕΕΣ, ΝΕΕΣΣΙ, ἰδ. ΝΗΤΕ.

ΝΕΪΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΕΪ, ἰδ. ΝΕΩΜΑΙ.

ΝΕΪΓΕΝΗΣ, ἐς, Ἰων. ἢ ἐπικ., νεογέννητος, νεογνός, „νεογεννημένος“, «νεβροί» *Ὁδ. δ 336, ρ 427.

ΝΕΪΚΗΣ, ἐς, ἐπ. (ν. ἀκή) = ΝΕΪΚΟΪΣ, νεοθηγός, νεόθηκτος, „νεοακονημένος“, «πέλικος» *Ἰλ. Ν 394, Π 484.

ΝΕΪΛΑΤΕ, ΓΑΟΣ [..], ἡ, ἡ (νέος, ἡλυθόν), νεωστί, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν (ἐλθλυθός), „νεοφαρμένος“, *Ἰλ. Κ 434, 558.

ΝΕΗΝΙΗΣ [..ω.], οτ, ό, Ἰων. ἀντί τοῦ ΝΕΑ-
ΝΙΑΣ (νέος), νεώτερος, νεανικός, πάν-
τοτε ὡς ἐπιθετον, «άνηρ» *Οδ. κ 278, ε 524,
Τρ. 6, 3.

ΝΕΗΝΙΣ, ΙΔΟΣ [..ι.], ή, Ἰων. ἀντί τοῦ ΝΕΑΝΙΣ
(νέος): α.) ἐπιθετ. νεανική, νέα, «παρθενική
νεήνις» νεανική, νέα παρθένος. η 20· β.) ὡς
οὐσιαστ. νεάνις, νέα, κόρη, Σ 418.

ΝΕΗΦΑΤΟΣ [..ω.], ον (νέος, φημί), νεωσι ἐκ-
φωνηθεὶς, δυνατόν εἰπεῖν νεοφθεγκτός, νεο-
φώνητος, «ὄσσα» μόνον *Γ. Ἑρμ. 443.

ΝΕΙΑΙ, ἐπικ. ἀντί τοῦ νέεαι, ἴδ. ΝΕΟΜΑΙ.

ΝΕΙΑΙΡΑ, ή, ἀνώμ. Ἰων. τύπος τοῦ συγκριτι-
κοῦ τοῦ ΝΕΟΣ, ή τελευταία, ἐσχάτη, κατω-
τάτη, «νείαιρα γαστήρ» ή κάτω κοιλία, Ε 539,
616, Π 465, Ρ 549.

ΝΕΙΑΤΟΣ, η, ον, ἴδ. ΝΕΑΤΟΣ.

ΝΕΙΚΕΪΑ ἢ χάριν τοῦ μέτρου ΝΕΙΚΕΙΑ (Δ 359,
ἀπαρρ. νεικεῖν, Β 277, Ο 210, ὅποτ. νεικεῖν,
Ρ 189, καὶ ἐπικ. νεικεῖται, Α 579, μετοχ. νει-
κεῖων, Ἰλ. πλχ., σ 9, παρ. νεικεῖον, χ 26,
ἢ θαμιστ. τύπος νεικεῖσκον, Β 221 κ. α.), μέλ.
ἢ θαμιστ. ἀόρ. ἐνεῖκεα καὶ ἀναβῆ. νεῖκεσα, ἐπικ.
νεῖκισα· α.) ἀμετάβ. ἐρίζω, ἰδίως διὰ λόγων, φι-
λονεικῶ, λογομαχῶ, «λογοφέρνω, μαλῶ-
νω», τινί, Ρ 189, «ἀλλήλοισιν» Γ 254, «ἐνε-
κά τινος» Σ 498, «ἐρίδας καὶ νεῖκεα ἀλλήλοι-
σιν ἐναντίον νεικεῖν» νά φιλονεικῶμεν πρὸς ἄλ-
λους κατὰ πρόσωπον μὲ μομφάς καὶ λογομα-
χίας, Γ 252· β.) συνήθ. μεταβ. μετ' αἰτ. ἐπι-
πλήττω, μέμφομαι, «μαλῶνω», ψέγω, ὀ-
νειδίζω, Β 224, η 303 κ. α., «αἰσχροῖς, ὀνει-
δεῖσι, γολωταῖσι» Β 277, Γ 38, Ο 210, χ 225· περὶ τοῦ Πάριδος «νεῖκεσσι θεάς
—τὴν δ' ἤνησε», προσέβαλεν, ἔφεξε (εὔρεν εἰς
αὐτὰς ψεγάδι) τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καθ' ὅτι
προετίμησεν αὐτῶν καὶ ἐπήνησε τὴν Ἀφροδί-
την, Ω 29. Ἐκ τοῦ

ΝΕΙΚΟΣ, τῷ, α.) ἔρις, φιλονεικία, διχό-
νοια, ἡγρύνια, ἀμάχη, Ξ 205· ἰδίως λο-
γομαχία, ἐξονειδισμός, βδρις, Ι 448, θ 75
κ. α., «νεῖκει ὀνειδίζειν» Η 95· ή ἐνώπιον δι-
καστηρίου διαφορά, διαδικασία, Σ 497, μ
440· β.) πολλάκις καὶ ή δι' ἔργων ἔρις· μά-
χη, σύγκρουσις, Δ 444, Α 674 κ. α., «ἔρις
καὶ ν., πόνος καὶ ν., ἔριδες καὶ νεῖκεα» Β 376,
Μ 348, 361, Φ 513, υ 267, «νεῖκος πολέ-
μου» ή πολεμική σύγκρουσις, ὁ ἀγὼν τῆς μά-
χης, Ν 274, σ 264· ὡσαύτως «ν. φιλόπιδος,
ἐρίδος» Ρ 384, Γ 440.

ΝΕΙΜΑ, ἐπικ. ἀντί τοῦ Νεεμα, ἴδ. ΝΕΜΑ.

ΝΕΙΟΥΕΝ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶ β. κάτωθεν, ἐκ
τοῦ πυθμένου, «νεοῖεν ἐκ κραδῆς» ἐκ βάθους
καρδίας, Κ 40 †. (Κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ νελα-
τος κατὰ συγκοπὴν ἀντί τοῦ ἀγρ. νειατόθεν·
κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ νέος· ὡσαύτως καὶ τὸ
νεῖδοι.).

ΝΕΙΟΥΙ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἐπὶ β. κάτω, χαμαί,

μετὰ γεν. «λίμνης» ἐν τῇ πυθμένι τῆς λίμνης,
εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης, Φ 317 †.

ΝΕΙΟΣ, ή (ἐϋπακ. γῆ, ἐκ τοῦ νέος), νέα
γῆ, νέον χωράφι, χέρσος ἀγρός, ὅστις ἐπὶ
τινα χρόνον διατελέσας ἀγεώργητος, χέρσος, ἔ-
πειτα ἐκ νέου γεωργεῖται, «νεῖάμα» (Φιλίστι-
τόμ. Γ'. σελ. 243, 244), Κ 353, Ν 703, «νεῖος
τρίπολος» τρεῖς ἀροτριαθὲν νέματα, Σ 544, ε 427.

ΝΕΪΤΑΙ, συνήρ., ἀντί τοῦ ΝΕΕΤΑΙ, ἴδ. ΝΕΟΜΑΙ·
ΝΕΪΘΗ, ἴδ. ΝΙΘΗ.

ΝΕΚΛΕ, ἄλως [..ι.], ή, ἐπικ. (νέκυσ), σωρός
νεκρῶν, Ε 886 †.

ΝΕΚΡΟΣ, ό, 4) οὐσ. α.) ὁ νεκρός, τὸ νε-
κρὸν σῶμα, «λείψανον», πτώμα, ὅθεν «νε-
κροὶ τεθνηότες ή κατετεθνηότες» (ἐνθα ὁ πλεο-
νασμός συντελεῖ εἰς πλειοτέραν ἀνάδειξιν τῆς ἐν-
νοίας τοῦ νεκρός), Ζ 74, Σ 45 (πρβλ. ΝΕ-
ΚΥΣ· β.) πληθ. οἱ νεκροί, «οἱ ἀποθαμ-
μένοι», κατ' ἀντιδιαστολήν τῶν ζώντων, οἱ κἀ-
τοικοὶ τοῦ ἔθους, Ψ 54, κ 526, λ 34 κ. α. 2)
ὡς ἐπιθ. «νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα» (Η. ή
μαλλον ἢ ἐνταῦθα ὡς οὐσιαστ.: τὸ νεκρὸν πτώ-
μα τοῦ Ἑλπήνορος, κατ' ἐπιλήγησιν ἔχον παρα-
τεταγμένον τὸ κύριον ὄνομα) μ 40.

ΝΕΚΤΑΡ [..ι.], ἄλως [..ι.], τό, τὸ θεῖον ποτόν,
ὅπερ ἐφαντάζοντο ὡς οἶνον ἐρυθρὸν γλυκύτερον
καὶ εὐώδες, Τ 38, ε 93· ὅθεν ὁ ἔξοχος οἶ-
νος· τῶν ἀνθρώπων λέγεται «νέκταρος ἀπυρόμενος»
ε 359, «νέκταρ ἐρρογοῖ» Δ 3, «νέκτ. καὶ ἄμ-
βροσίη» *Γ. Ἀπ. 424· Ἡ Θέτις μεταχειρίζεται
τὸ νέκταρ καὶ ὡς μέσον τοῦ νά κωλύσῃ τὴν
σῆψιν τοῦ πτώματος τοῦ Πατρόκλου, Τ 38.—
Τῆς *Οδ. μόνον ἐνθα ἀνωτ. Ἐκ τούτου

ΝΕΚΤΑΡΕΟΣ [..ω.], ἐμ, εοσ, νεκτάρειος,
εὐώδης ὡς τὸ νέκταρ, «ἐάνος, χιτών» *Ιλ.
Γ 385, Σ 25.

ΝΕΚΤΕ [..ι.], τος [..ι.], ό, Ἰων. καὶ ποι. = ΝΕ-
ΚΡΟΣ, δοτ. ποιητ. νέκυι, Π 526 κ. α., δοτ. πληθ.
συνήθως νεκύοις, σπανιώτερον νέκυοι, λ 569,
χ 404, ψ 45, αἰτ. πληθ. νέκυς ἀντί τοῦ νέκυος·
Η 420, ω 447· α.) νεκρός (οὐσιαστ.), πτώ-
μα, «ἀποθαμμένος, λείψανον», καὶ μετὰ
πλεονασμικοῦ προσδιορισμοῦ «νέκυς τεθνηώς, κα-
τετεθνηώς, κτάμενος» (πρβλ. ΝΕΚΡΟΣ), Η 409,
λ 37, χ 404 κ. πλχ.· β.) πληθ. οἱ νεκροί,
«ἀποθαμμένοι», οἱ ἐν Ἀδου κατ' ἀντιδιαστο-
λήν τῶν ἐπὶ γῆ· ζώντων, λ 29 κ. α.—Ως ἐπιθ.
κεῖται ἐν τῇ Σ 452 «Πάτροκλον... νέκυν»,
καὶ Ω 423 «καὶ νέκυος περ λόντος».

ΝΕΚΕΘ, ποιητ. ἐπεκτ. ἀντί τοῦ ΝΕΜΑ (δπ.
ἴδ.), μόνον ἐν τῇ παρ. νεμῖοντο, Α 635 †.

ΝΕΜΕΣΙΑ, ἐπικ. ΝΕΜΕΣΙΑΝ (νέμεσις), μέλ. νε-
μεσῆσω, ἀόρ. α. πάντοτε νεμέσθησα, μέσ. μέλ.
νεμεσῆσμαι, ἀόρ. α. παθ. πάντοτε ἀναβῆ. νε-
μεσῆσθην, γ'. πληθ. νεμέσθησεν, ἄωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντί τοῦ νεμεσάσθην, Β 223. Α'.) Ἐνεργ.
αἰσθάνουσι δικαίαν ἀγανάκτησιν, δικαίως ὀργίζο-
μαι κατὰ τινος, ἀγανάκτῶ, ὀργίζομαι; «θν-

μῶνω, θυμῶνομαι, μετὰ δοτ. «Δι.» N 16, φ 147 κ. α. «ἔτι δὲ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. ἡ ἀπαρεμφ. ἡ τοῦ «οὐνεκα», ἀγανακτῶ κατὰ τινος ἢ μέμφομαι τινα διὰ τοῦ ἢ διότι, σὺν ψ 213, Δ 413, ε 284. Πολλάκις καὶ ἀπτῶτως δυσσυνασχετῶ, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, Δ 407, «μὴ νεμέσα» K 145, II 22 κ. α. B.) Μέσ. μετὰ παθητ. ἀορ. 1) κατ' ἐμαυτὸν ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», θεωρῶ τι κακόν, ἀποστρέφομαι, μισῶ, μετ' ἀπαρφ. «νεμεσσάται ἐνὶ θυμῷ ἐπειθουλίας ἀναφαίνειν» θεωρεῖ ἀπρεπές, ἀποστρέφεται τὸ νά κτλ., δ 458, καὶ μετὰ μόνης αἰτ., «κακὰ ἔργα» ε 284. ὅθεν αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», 6 64. Ὡσαύτως ἡ «νεμεσσηθήτε δὲ θυμῷ» Π 544, ἐνθα τὸ ἐπομένον μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «πάρσθητε», ὡς ὁρθῶς ἐσημείωσεν ὁ Φαίσις. 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, «μοὶ κακοφαίνεται, πειράζομαι», ἀπολεῖ, συνήθως δὲ μετὰ δοτ., K 445, 429, O 403, «ἡ κέν μοι νεμεσσησάτω ὅτι κεν εἴπω», α 458 κ. πλχ., μετ' ἀπαρφ. δ 195, «τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσοῦμαι κεχολῶσθαι» σ 227 (ἐνθα ἡ τὸ «σε» ὡς ὑποκείμενον ἢ τὸ «τό» ὡς ἀντικείμενον ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀπαρφ. «κεχολῶσθαι»).

ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ. ΝΕΜΕΣΣ, ἡ, ὄν, 1) ὀργῆς καὶ ἀγανακτικῆς αἰτίας, ἀξιοῦμεμπτος, ἄδικος, ἀπρεπής, συνήθως οὐδέτ., «νεμεσσητὸν δὲ κεν εἴη» ε 336, χ 489 κ. α., μετ' ἀπαρφ. Γ 410, «πρὶν δ' αὖτε νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι» πρότερον δὲ ὅτε εἶνε ἄδικον (δικαίον ἔχεις) νά εἴσαι ὠργισμένος, χ 59. 2) αὐτίνος τὴν ὀργὴν φοβεῖται τις, φοβερὸς, «αἰδοῖτο, νεμεσσητός» Δ 649. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ νεμεσσητής, ὀργίλος, ὀξύχολος).

ΝΕΜΕΣΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ.=ΝΕΜΕΣΛΟ (ἔπ. ἴδ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. 1) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, τινί, II 407, 421, 6 239, τινί τι, μέμφομαι, κατακρίνω τινὰ διὰ τοῦ, E 757, 872, καὶ μετ' ἀπαρφ., B 297. 2) θεωρῶ τι κατ' ἐμαυτὸν ἀπρεπές, ἐπομ. αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», μετ' ἀπαρφ. P 254, 6 438, «θεοὺς» φοβέομαι, α 263, ἀπολεῖται αἰσθάνομαι ἐντροπῇ, ἐντρέπομαι, 6 438. Ἐκ τοῦ ΝΕΜΕΣΣ, 105, ἡ, ἐπικ. δοτ. νεμέσαι κατὰ τὸν Σπύρτιον καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς πρῶτον νεμέσαι, Z 325 (νέμω), οἰονεῖ ἀπονομή, ἀπόδοσις. 1) δικαία ἀγανάκτησις, μομφή, κατακρίσις, «νεμέσαι δὲ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἐσσεύεται» θά λαβὼν (θὰ ὑπόκειμαι εἰς τὴν) μομφήν, κατακρίσιν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, 6 436, «ἀνθρώπων νέμ. καὶ ἀσχεα», ἴδ. λίσκος 1). 2) συνεχὲς πέν ὅτι προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν καὶ μομφήν, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιόμειπτον, μετ' ἀπαρφ., ε 80, α 350 κ. α., Γ 456. 3) ὁ φόδος τῆς κατακρίσεως καὶ μομφῆς, αἰδώς, καὶ νεολογιώτερον, φιλοτιμία, «ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμειν» λάβετε

ἕκαστος εἰς τὴν καρδίαν σας αἰδῶ ἢ φιλοτιμίαν, τούτῳ αἰσχύνοσθε καὶ φιλοτιμήσθε μήπως κατακρίθητε διὰ δειλίαν, N 122, πρὸς. ἢ Z 351.

ΝΕΜΕΣΛΟ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ ΝΕΜΕΣΛΟ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἔπ. ἴδ.

ΝΕΜΕΣΣΕΙ, ΝΕΜΕΣΣΙ, ἴδ. ΝΕΜΕΣΣΙ.

ΝΕΜΟΣ, κωμ. τὸ, ποι.=Λατ. nemus. κυρίως μὲν ταῦτόν τῳ νομός, τόπος εἰς νομὴν ἐπιτήδεις, ἰδίως δὲ εἰς διατριβὴν τῶν ἀγρίων θηρίων, ὃ ἔ. δάσος, ἄλσος, Δ 408 f. Ἐκ τοῦ

ΝΕΜΑ, ἀορ. α. ἐνεμα, ἐπικ. νεμα. Α.) διανέμω, «μοιράζω», α.) ἐνεργ. «μοίρας, κρέας, μέθυ κ. α.», Ορ. πλχ. «τίνι τι» Γ 274, ε 488, ε 436 κ. α. Β.) μέσ. νέμομαι, κατέχω καὶ καρποῦμαι τι ἀπονεμημένον μοι, μετ' αἰτιατ. «πατρώα» υ 336, συνήθως ἐπὶ γαίων καὶ ἀκινήτων κτημάτων, καλλιεργῶ, ἐπομ. κατοικῶ, σὺν «τέμενος» M 313, λ 483 κ. α., «ἔργα» B 754, «ἄλσος, ἰθάκη» Γ 8, 6 467, «κόνον» B 534, «πόλιν καὶ ἔργα» II 26 κ. α., «ἀμφ' Ἄρμα» B 496 κ. α. Β.) α.) ἐνεργ. «βόσκει», νομεύω, ποιμαίνω, ε 233. β.) μέσ. «βόσκω», τρέφομαι, ἀπολεῖ, E 777, ν 407 κ. α., μετ' αἰτ. «ἀνθεα ποίης» ι 449. μεταφ. ἐπὶ πυρός, νέμομαι, ἐκτείνωμαι, διαδίδωμαι, Ψ 177, καὶ παθ. «πυρὶ χθὼν νέμεται» ἢ γῇ πυρπολεῖται, B 780.

ΝΕΝΗΠΑΙ, ἴδ. ΝΙΖΩ.

ΝΕΝΑΡΑΨ, ἔς (νέος, ἄρδω), νεωστὶ ἡρδευμένος, «νεοπότιστος», Φ 346 f.

ΝΕΟΓΙΛΟΣ [-], ἡ, ὄν, νεογέννητος, νεογνός, «σκύλαξ» μ 86 f. (Κατὰ μὲν τὸν Πούχ. καὶ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ νεογινός (νεογνός), τρῶπ. τοῦ ν εἰς λ' κατ' ἄλλους δὲ οὐδὲν μάλλον πιθανῶς, ἐκ τοῦ γάλα, γλάγας. II. Μήπως εἶνε διεφθαρμένη ἡ γραφή ἀντὶ τοῦ νε-ογ-ηλός=νεαρός; πρὸς. νε-ογ-μός, νε-οσσός, ὃ ἔ. νεοκ-ιός).

ΝΕΟΓΝΟΣ, ὄν, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ ΝΕΟΓΟΣ, νεογέννητος, Ὑμ. Δῆμ. 144, Ἑρμ. 406.

ΝΕΥΔΑΡΤΟΣ, ὄν (νέος, δέρω), νεωστὶ δεδαρμένος, «νεογδαρτός» (=νεοέκδαρτος), «δέρμα» Ὑδ. δ 437, γ 363.

ΝΕΟΔΑΜΗΣ, ἦτορ, ὃ, ἡ, ποι. (ν. δαμάω), νεωστὶ δεδαμασμένος, νεοδάμαστος, «πῶλος» Ὑ. Ἀπ. 231.

ΝΕΟΘΑΨ, ἔς, ποι. (ν. θάλλω)=νεοθαλής, νεόφυτος, νεόβλαστος, «ποίη» ε 437 f, «ῶλη» Ὑ. Ἑρμ. 82, μεταφ. νεαρός, εὐθαλής, Ὑμ. 30, 43.

ΝΕΟΪΗ, ἡ=ΝΕΟΪΗΣ, τούτῳ νεανικὴ ὁρμή, νεανικός τρόπος, Ψ 604 f.

ΝΕΟΛΛΟΥΤΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ νεόλουτος, νεωστὶ λελούμενος, «νεόλουτος», Ὑ. Ἑρμ. 241.

ΝΕΩΜΑΙ, ποι. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ., ἐπικ. συνήρημ. νεῦμαι, Σ 436, β'. καὶ

γ'. ἐνικ. νέται, νέται, λ 414, μ 488, ξ 452, ἀπαρρ. νιταθαί, ο 88· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους τύπους πάντοτε ἀσυναίρετον, ὑποτακτ. ἑ'. ἐνικ. νήαι (ἀντὶ τοῦ νή), ἔρχομαι, „ὕπαγω“, ἰδίως δὲ μετὰ περαιτέρων προσδιορισμῶν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι, „οἰκόνδε ν.“ συχνόν ἐν Ὁδ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν προθ. „εἰς, πρὸς, ἐπὶ“ καὶ τῆς αἰτ. ἢ καὶ „ἐπὶ“ μετὰ δοτ. X 392, „ὕπὸ ζῶφον“ Ψ 52, μετὰ μοναχῆς αἰτ. „πατρίδα“ Η 335, ἢ ἀνευ τινὸς πτωτικού, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, ε 238, λ 414, μ 488. Κυρίως μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ποταμῶν „νέσθαι κάρ ῥόνον“ ἐπιστρέφω εἰς τὸ ῥέθρον, τὴν κοίτην, M 32.—Ο ἔνεστ. ἔχει πολλάκις σημασίαν μέλλοντος, ὡς καὶ ὁ τοῦ εἰμι, οἷον Γ 257, Σ 404, 436, ε 238, δ 633, μ 488, ν 61 κ. ἀ. ΝΕΟΝ, ἐπὶ, ἰδ. ΝΕΟΣ.

ΝΕΟΠΕΝΘΗΣ, ἐς, ποι. (ν. πένθος), ὁ νεωστὶ πενθήσας, νέον πένθος ἔχων, „νεοπ. θυμὸν ἔχουσαι“ ἔχουσαι τὴν ἐκφρασιν τοῦ νέου πένθους τῶν, λ 39 f.

ΝΕΟΠΗΚΤΟΣ, ον (ν. πήγνυμι), νεωστὶ πεπηγμένος, νεόπηκτος, „κυρὸς“, „χλωρὸ κυρτό“, Βατρ. 38.

ΝΕΟΠΛΥΤΟΣ [..ν.] (ν. πλύνω), νεωστὶ πεπλυμένος, νεόπλυτος, ζ 64 f.

ΝΕΟΠΡΩΤΟΣ, ον (ν. πρῶ), νεωστὶ πριονισμένος, κεκομμένος, „ἐλέφας“ θ 404 f.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΗΣ, ὁ (οἰοῦναι νέος πολέμιστής), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύος, ἀνατραφεὶς ἐν Σκῶρῳ, Γ 326 εἰς, ὅθεν παρτέλαθεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπὶ Τροίαν ἐκστρατείαν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἐνθάδε ἀναδίκνυσται καὶ ἐν τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ μάχῃ ἄξιος τοῦ πατρός. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἱπανάγει τοὺς Μυρμιδόνας εἰς τὴν Φθίαν καὶ ἔπειτα λαμβάνει γυναῖκα τὴν Ἑριμόνη θυγατέρα τοῦ Μελεάου, γ 488, 489, δ 9, λ 506. Κατ' ἄλλους δὲ μῦθους μετέβη εἰς τὴν Φθίαν εἰς τὴν Τροίαν ἀμέσως εἰς τὴν Ἱπείριον, ἐνθα ὁπῆρξεν ὁ γενάρχης τῶν αὐτόθι Αἰακιδῶν, καὶ ἱφανεύθη τέλος ἐν Δελφοῖς, Πινδ. Νερμ. 7.

Νέος, η, ον, „νέος“ ἢ συνήθως κατὰ συνήθ. „νέος“, ὁ ε. 1) ἐπὶ πραγμάτων, νέος (τοῦναντιον „παλαιός“ ε 293), „ἄλγος“ Ζ 462, „ἀντιδῆ“ α 352. 2) ἐπὶ προσώπων, νέος, νεαρός, „παῖς“ τοῦναντιον τοῦ „παλαιός“ Ξ 408, α 395 κ. ἀ., ἢ „προγενέστερος“ ε 29· ὡσαύτως „γυνή, νόμφη, κοῦρος κ. ἀ.“ Ὁμ. πλχ., „οἱ νέοι“ ἀντιθέτως πρὸς τοὺς γέροντας, Β 789, Γ 36, π 498· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, Φ 38, ζ 463.—Συγκρ. ΝΕΩΤΕΡΟΣ, „γενεῆς νῆος“ Φ 439, νεώτερος τοῦ δέοντος, φ 432. Σύνθετος εἶνε τὸ „νεώτεροι ἄνδρες“ καὶ μόνον „νεώτεροι“, ὡς καὶ ἐν τῇ περὶ λόγῳ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν γεραιτέρων.—Γερμ. ΝΕΩΤΑΤΟΣ, Η 453, ἢ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν „γενεῆ“, ἰδ. ΓΕΝΕΗ, „γόνειος“, ἰδ.

ΓΟΝΟΣ 2).—Ἐπὶρ. Νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, ἀρτίως, Ὁμ. πλχ., „νέον γεγάς“ ε 444, „νέον μεθέπεις“ τῶρα κατὰ πρῶτον, α 475. (Κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ διγαμμά νέος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ νεβρός, ἰδ. τὴν λ., καὶ ἐκ τοῦ Λατ. NOVUS· ἢ προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐξηλείφθη ἐκ τῆς Ἑλλην., ὅπως ἢ ἐκ τῆς Λατ. τὸ ν ἐν τῇ Ῥωμανικῇ γλώσσῃ· nou=νέος).

Νέος, ἰδ. ΝΗΣ.

ΝΕΟΣΗΠΙΚΤΟΣ, ον (ν. σήχω), νεόσχητος, νεωστὶ τετρίμηνος, ἐστίλβωμένος, νεόστιλπτος, „θωρήξ“ Ν 342 f.

ΝΕΟΣΕΩΣ, ὁ (νέος), νεογέννητος, ἰδίως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἴλ Β 344, Γ 323.

ΝΕΟΣΤΡΟΦΟΣ, ον (ν. στρέφω), νεόστρεπτος, νεωστὶ συνεστραμμένος, „στρεμμένος“, πεπλεγμένος, „νευρή“ Ο 469 f.

ΝΕΟΤΙΚΕΤΑ, ἐκ, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Μυσίᾳ Αἰολικῆς πόλεως τοῦ Νέου Τεύχους, Ἐπιγ. 4.

ΝΕΟΤΕΥΚΤΟΣ, ον (ν. τεύχω), νεωστὶ κατεργασμένος, καινουργῆς, „καινουργοί“, „κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο“ ἀντὶ τοῦ κνημὶς κασσιτέρου νεότευκτος, Φ 502 f.

ΝΕΟΤΕΓΝΗΣ, ἐς, ποι.=τῷ προηγ. „διφρος“ Ε 494 f.

ΝΕΟΤΗΣ, ΠΤΟΣ, ἡ (νέος), νεανικὴ ἡλικία, νεότης, ἡ „νεότης“ ἢ τὰ „νεοτα“, ἴλ. Ψ 445, „ἐκ νεότητος“ Ξ 86, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὰ „γῆρας“.

ΝΕΟΤΑΤΟΣ, ον, ἐπικ. (ν. αὐτάω), νεωστὶ πληγωμένος, ἴλ. Ν 839, Σ 536.

ΝΕΠΟΑΕΣ, αν, αἱ, ἐπικ., ὁ 404 f., „φῶκαι νέποες καλῆς Ἀλυσσίδης“ κατὰ μὲν τοὺς πλείους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, Ἀπκίωνα, Μ. Ε., Ἀπολλωνίαν καὶ Ἰσούχ., = νηξίποδες, εἰ δὲ τὰν παθῶν καλυμῶσαι· πρὸς τοὺς συνάδει δὲ Ἀδελκ., ὁ Δοιδεργεῖνος καὶ ἄλλοι νεώτεροι ἱρμηνευταί· κατὰ δὲ τὸν Εὐδοκίαν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν Καλλιμάχου, Ἀπαλλωνίου τοῦ Ροδίου καὶ Θεοκρίτου = ἀπόγονοι, τέκνα. Ταύτην τὴν σημασίαν, πρὸς ἣν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀντίποιον, παρεδόχθη νεωστὶ ὁ Γ. Κούρτιος, σχετίζας αὐτὴν πρὸς τὰ ἀ-νεψίως καὶ τὸ Λατ. nepotus.

ΝΕΡΩΚ, καὶ πρὸ φωνηέντ. ΝΕΡΩΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ Νερωβί. 1) ἐπὶρ. κάτωθεν, Α 282, Γ 500· συνήθως κάτω, Η 242, υ 352 κ. ἀ. πλχ.

2) ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. „γαίης Νερβεν“ Ξ 204, „Νερβεν γῆς“ ὁποκάτω τῆς γῆς, λ 303.

ΝΕΣΤΟΡΕΥΣ, ἐκ, κοιν. Νεστόρειος, Νεστόρικος, εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων, „νήος“ Β 54, Θ 443, 492.

ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΕ, ὁ, πατρωνυμικόν, υἱὸς τοῦ Νεστόρος, Ο 589, γ 482 κ. ἀ.

Νέστηρ, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλεΐος καὶ τῆς Χλωρίδος, βασιλεὺς τῆς Πύλου (ἰδ. Πύλος). Ἐκστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων κατὰ τῆς Τροίας γέρον ἦδη, ἐπειδὴ κατὰ τὸ Δ 247—

252 ἔδασίλευε μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τῆς τρίτης γενεᾶς («μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε»), ὅς διεκρίθη ἐπὶ συνέσει καὶ ῥητορικῇ δεινότητι, Β 370. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ ἀνδραγαθημάτων διηγείται ὅτι ἐφόρευσε τὸν Ἑρεθαλίωνα, Δ 319, ὅτι ἐπόλεμισε τοὺς Ἑπειούς, Α 609 ἐξ., ὅτι μετέσχε τοῦ κατὰ τῶν Κενταύρων πολέμου τοῦ Παιρίθου, Α 262 ἐξ., ὅτι ἐν τοῖς ἐπικηδείαις ἀγῶσι τοὺς διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀμαρυγκίως ἐνίκησε πολλοὺς ἥρωας εἰς διάφορα ἀγωνίσματα, Ψ 630 ἐξ. Ἐκ τῆς Τροίας ἐπανήλθεν αἰτίως εἰς τὴν πατρίδα του, ἐνθα ἐπισκέπτεται αὐτόν ὁ Τηλέμαχος, γ 47 ἐξ. Κατὰ τὸ γ 412 ἐξ. εἶχεν ἐπὶ τοὺς αἰῶνες, ἐξ ὧν ὁ Ἀντίλοχος καὶ Θρασυμήδης ἠκολούθησαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Τροίαν. Ἰδ. καὶ ΓΕΡΗΣΙΟΣ.

ΝΕΪΜΑΙ, Ἰδ. ΝΕΟΜΑΙ.

ΝΕΪΡΗ, ἡ, ἐπικ. γεν. νευρήφι καὶ νευρήφιν, Θ 300 κ. ἀ., καὶ δοτ. ὡσαύτως, λ 607, πάντοτε ἡ νευρά τοῦ τόξου, χορδῇ, Δ 118, φ 97 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ Θ 328, «ῥῆξε δὲ οἱ νευρήν» διέῤῥηξε τὴν νευρὰν του, δηλ. τοῦ τόξου του (καὶ ὅχι τῆς χειρός του τὸν τένοντα κατὰ τινὰς τῶν ἑρμηνευτῶν).

ΝΕΪΡΟΝ, τό, 1) τένωμα, «νεῦρον», ἀπαξ μόνον πληθ., Π 316. 2) χορδῇ, τὸ σχοινίδιον τὸ ἐκ χολάδων (ἐντέρων) κατασκευαζόμενον, οἷον τὸ δι' οὗ συνάπτεται ἡ ἀκὰκῃ τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, Δ 151. ὅθεν «νεῦρα βόεια» Δ 422, ἡ χορδὴ, ἡ νευρὰ τοῦ τόξου (ὡς ἐκ βοείων χολάδων κεποιημένη), Ἰλ.

ΝΕΪΣΤΑΖΗ, ἐπικ., νεύω, κάμνω νεῦμαι, «γνεύω», «κεφαλῇ» ἔκλινε τὴν κεφαλὴν (ἐξ αὐθαμίας), σ 154, 240 (πρὸς ΝΕΪΑ ἀ.), «κόρυβι» νεύω διὰ τῆς περικεφαλίας (ὡς ἐκ τοῦ ταχέως καὶ σφοδρῶς βαδίσματος), Γ 462, «ὀφρύσι» μετὰ τὰς ὀφρὺς, μ 192. Ἐκ τοῦ

ΝΕΪΩ, μέλ. νεύωμαι, ἀόρ. πάντοτε ἀναῶξ. νεῦσα, νεύω, «γνεύω» (ὅπ. προσφ. γνέφω), δ ἐ. ἀ.) ἐπανειλημμένως κλίνω, «γέρνω», Ν 433, Π 217, «λόφος (τῆς κόρυθος) καθύπερθεν ἐνευεν» ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, Γ 337 κ. ἀ., «κεφαλὰς» νά κλίνωσι, νά κρεμάσωσι τὰς κεφαλὰς των (φονευθέντες δηλ.), σ 237 (πρὸς ΝΕΪΣΤΑΖΗ) δ. «κάμνω (σημαντικόν τι) νεῦμαι, «γνεύω», ρ 330, «τινὶ» νεύω πρὸς τινά, Ι 223, «εἰς ἀλλήλους» Τμ. 6, 9. Ἰδίως δὲ α) ἐπινεύω, δ. ἐ. διὰ νεύματος συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, ὡπισθοθεῖν, κατανεύω, «τί τινι» Τ. Δῆμ. 445, 463, πρὸς ἐπινεῖν, μετ' ἀπαφ. Θ 246. Πρὸς δὲ ἄλλαν καὶ κατανεῖν ἢ διὰ νεύματος προστάτω, π 283, Τ. Ερμ. 395. (ἢ) Τὰ ἐν τῇ «γνεύω» προτασσόμενον γ ἐν μὲν τῇ καθομιλοῦμαι ἀνάλογον ἔχει τὸ τοῦ «γνέθω» = νήθω, καὶ γλείφω = λείγω, ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ τὸ τοῦ γνόφος = νέφος, γδοῦπος = δοῦπος, γνη- (ὅθεν γι-γνώσκω, γνώμη ἔξ.) = νο-, ὅθεν νόος, νοῖω, πρὸς ἈΜΦΙΓΝΟΕΙΝ, ἸΓΝΟΕΙΝ).

ΝΕΦΕΛΗ, ἡ (νέφος), νεφέλη, «σύγνεφον», ἀγλός, Ὀμ. πλγ., μεταφ. «κυανή» τὸ σκοτεινὸν νέφος τοῦ θανάτου, Γ 447, «ἄχρους» τῆς λύπης σύννεφον, Ρ 591, Σ 22, ω 345. Ἐκ τούτου

ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑ, ἀο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑΣ (ν. ἀγείρω), ὁ τὰς νεφέλας συναθροίζων, συσσωρεύων, καὶ οὕτως ἐπομ. τὰς καταγίδας ἐπάγων, ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς, Δ 514, α 63 κ. ἀ. πλγ.

ΝΕΦΟΣ, κοσ, τό, ἀ.) νέφος, νεφέλη, «σύγνεφον ἢ σύγνεφον» (Ἰδ. ΝΕΪΑ ἐν τέλει), Ὀμ. πλγ., ὅς πολλάκις κατὰ πληθ. «ἀγλός νέφος» τῆς θαλῆς τὸ σύννεφον, Ο 668. Ἐν γένει σκότος, «νέφος θανάτου» Π 330, δ 480 δ. τροπικ. πᾶν πυκνὸν πληθὺς, στίφος, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς νέφος, «σύγνεφον», «πέζων Τρώων, ψαρῶν» Δ 274, Π 66, Ρ 755, «ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἐκτωρ» ἐπειδὴ ὁ Ἐκτωρ, τὸ νέφος τοῦ πολέμου, περικαλύπτει τὰ πάντα, Ρ 243.

1. ΝΕΪΑ, μόνον ἐνεσθ. καὶ παρατ. ἔνεον ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔνεον, Φ 44 (ὁ ἀόρ. ἔνεσα, Βατρ. 183), νήχομαι, «κολυμβῶ», ε 344, 442.

2. ΝΕΪΑ, παρὰ τοὺς μετέπειτα νήθω, «γνέθω» (Ἰδ. ΝΕΪΑ ἐν τέλ.), κλώθω, μόνον ἐν τῇ πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. νήσαντο, «τινὶ τι» περὶ τῆς Μοίρας, ὡς ἐν τῇ καθομιλοῦμαι. τὸ «γράφω», η 198 τ.

ΝΗ-, ἀχώριστον, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἐπικ. μόνον, στερητικὸν ἢ ἀρνητικόν, συγγεν. τῇ λατ. ne, ni. (Ἰσχυροὶσιν τινες οἱ παραδεχόμενοι καὶ ἐπιτακτικὸν νη-, Ἰδ. ΝΗΓΑΤΟΣ).

ΝΗΑ, ΝΗΔΕ, Ἰδ. ΝΗΓΕ

ΝΗΓΑΤΟΣ, ἐπ. κοσ, ἐπικ. λ. ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νέος καὶ γα-, γέγα, ἦν καὶ ὁ Βούττιανός ἀσπάζεται, εἶνε ὁ νεωστὶ γεγεννημένος ἢ πεποιημένος, «καινοῦργος», «χρὺν, κρήδευον» Β 43, Ε 485, Τ. Ἀπ. 422. (Κατὰ δὲ τὸν Δαιδερλεῖνον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ νη- καὶ τοῦ ἄγαμαι: ὁ πᾶν ἢ σφοδρὰ θαυμαστός. ἢ) Ὁ Δόντιζερὸς ἐπενόησε νέαν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νη- τοῦ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἀγατός (τούτο δὲ ἐκ τῆς ρίζης ἀγ- ἐξ ἧς τὸ ἄγος, ἄγιος = μισρός, ἐν-αγ-ής), ταυτέστιν ὁ ἀχραντός, ἀμώλυτος, ἀμίαντος. Ἐμμένω μετὰ τοῦ Βουττιάνου εἰς τὴν τῶν παλαιῶν γνώμην ὅτι ἐκ τοῦ νε-ή-γατος ἐσχηματίσθη κατὰ πρῶτον ὁ τύπος νήγατος, ὅστις ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλοῦμαι, «ἀ-νήγατος» (Ἰδ. Φιλίς. Γ', σελ. 124). Τὸ δὲ ἐκεῖνο δὲν θεωρῶ πλέον μετὰ τοῦ Βουττι. ὡς καθ' ὑπερβολὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς εἰς τὰ τέλος μετατεθὲν, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς Ἰωνικὴν ἐπέθεον, ὅταν βλέπομεν καὶ εἰς τοὺς ἀργυρεὺς, ἀδελφεὺς, δένδρεον).

ΝΗΓΕΤΟΣ, ὄν, ποι. (νη-, ἐγείρω), «ὑπνος» ὕπνος, ἐξ οὗ δὲν ἐγείρεται τις εὐκόλως, βαρὺς,

βαθός, *Οδ. ν 80, «ὕπνος νήγροτας, ἔδιστος, θανάτῳ ἀγγίζατο ἐοικώς» Τ. Ἀφρ. 178. Τό οὐδ. ἐνικ. κητρετον λαμβάνεται ἐπιρ. «νήγρ. εὐδεν» βαθύως κοιμάσθαι, ν 74.

νήαρια, τὰ, ἐπικ. (νηδύς), τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ, τὰ ἐντὲρα, ἐντόσθια, P 524 f.

ΝΗΑΤΜΟΣ [-ω-], ον, σταθερὸν ἐπ[ι]θ. τοῦ ὕπνου, P 2, K 94, 487, Ξ 242, 253, Π 454, Ψ 63, δ 793, μ 344, 366, ν 79. Τ. Ἀφρ. 172 («μοῦσα» Τρ. 46, 46) ἀμφόβουλον ἐτυμολογία, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ ἡδύμου, ὅ ἐ. ἡδύς (πρὸλ. Τ. Ἑρμ. 241, 249), γλυκύς. Ἐν ἐτυμολογίᾳ ταύτῃ ἐξηγεῖ ὁ Βουττμανὸς τὴν ἀσφάλματος ὀρθογραφικὴν εἶχε δηλ. τὸ πάλαι ἡ λ. ἐν ἀρχῇ τὸ διγαμμα: Νήδυμος· μετὰ δὲ τὴν ἐξάλειψιν αὐτοῦ προστίθετο ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου βήματος εὐφωνικὰ ν (οἶον «ἔλεν ἡδύμος ὕπνος»), ὅπερ προαίτιον τοῦ χρόνου ἐφειλόσθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπιθέτου (εἰλε νήδυμος ὕπν.). Ἀντιμαχόμενα χωρὶς εἰς τὴν ἐρμηνείαν ταύτην φαίνονται τὰ ἑξῆς: Ξ 253, Π 454, ν 79. (|| Τὴν θεωρίαν ταύτην τοῦ Βουττμάνου ὑποστηρίζουσι καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἀντιμαχόμενα χωρὶς ἀνασκευάζουσι παραδείγματα ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν οἷς οὐ μόνον ἡ ἐφέλκυσις τοῦ ν ἐκ τοῦ τέλους τῆς προηγουμένης καταφαίνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαί. ἐφέλκυσθαι ν παραμένει ὡς ἀναπόσπαστον τῆς ἐπομένης λέξεως γράμμα. Ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ὤμος, οἰκοκύρις, ἴος, Ἰκαρία (τὸν ὤμον, τὸν οἰκοκύριον κτλ.), ἐφέλκυσθέντος τοῦ ν προέκυψαν οἰκοκύριαι· ὁ νῆμος, ὁ νοικοκύρις, ἡ Νιός, ἡ Νικαρία. Τάναπαλιν δι' ὑπὸ τοῦ ληκτικοῦ ν τῆς προηγουμένης ἐξηφανίσθη τὸ ἀρτικόν τῆς ἐπομένης ἐν τῇ λέξει Νάξια, ἥτις σήμερον λέγεται Ἀξιά καὶ ὁ κάτοικος Ἀξιώτης). — Ὁ δὲ Ἀριστάρχος παρήγαγε τὴν λείψιν ἐκ τοῦ νη-καὶ αἶα, οἶον ἀνέκδοτος, εἰ οὐ δυσχερῶς, τις ἐγείρεται, ἐπομένως· ἐπὶ ὕπνῳ = κητρετος, βαρύς, βαθύς. Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἣν καὶ τῶν νεωτέρων τινὲς παρεδέχθησαν, ἀναίρει πρῶτον μὲν οὐκ ἀποδίδεται τὸ ἐπιθετον καὶ εἰς τὴν μοῦσαν, ἰδ. ἀνωτ., ἔπειτα καὶ εἰς τὸ Β 2. Πολλὴ ἀπιθανώτερα εἶνε ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐτυμολογία τοῦ Βουττμάνου ἐκ τοῦ: νηδύς, οἰανὲν βαθύς, βύθιος.

ΝΗΑΤΕ, ἴος [-ω-], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιλία καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ, N 290, δ στόμαχος, 296, ἡ μήτρα, Ψ 496.

ΝΗΚΕ, ΝΗΚΕΙ, ἰδ. ΝΗΤΕ.

ΝΗΕΑ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΑ, ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. πάντοτε νήσα καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπαρρ. νηῖσασθαι. 1) Ἐνεργ. ἀ.) συναθροίζω, συσσωρεύω, ἐπισωρεύω, «ὕλην, εὐλα» Ψ 439, 463, τ 64, «πορ» α 322, «σώματα» Ψ 469, «ἄποινα» Ω 276, 6.) πληρῶ, «φορτώνω», «νήας» I 358. 2) Μέσ. χάριν ἑαυτοῦ ἢ τῶν ἑαυτοῦ πληρῶ, «φορτώνω», «νήα χρυσοῦ» τὸ πλοῖόν του, I 437, 279.

ΝΗΙΛΣ, ἴσος, ἡ = ΝΗΙΣ (ἰδ. τὴν λ.), Ναίλας (νόμφη), *Οδ. ν 404, 348.

ΝΗΙΟΝ, τό, α 486, γ 84, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ νότιον ἡμισυ τοῦ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς νήσου Ἰθάκης διέκοντος ὄρους· κατὰ δὲ τὸν Οὐόσσιον καὶ ἄλλους τὸ βόρειον ἡμισυ, τοῦναντίον δὲ τὸ νότιον ἐκαλεῖτο Νηρίτιον. Οἱ δὲ νεώτατοι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀκολουθοῦσι τὸν Εὐστάθιον, ὅστις εἰς α 486 νομίζει ὅτι εἶνε μέρος ἢ κλάδος τοῦ κυρίου ὄρους τῆς νήσου (Νηρίτου). Τὴν σήμερον καλεῖται τὸ μὲν βορειότερον μέρος τοῦ ὄρους Ἀλνιῇ, τοῦτέστιν Ἀνω γῆ, τὸ δὲ νότιον Ἀγ. Στέφανος.

ΝΗΙΟΣ, ἴπ, ἴον, ποι. (νηός), εἰς πλεῖον ἀνηκῶν, «καραβήσιος», οἶον «δόρυ» ναυπηγικὸν ὅλον, Γ 62, τ 384, 498 κ. ἀ., καὶ ἀνεῖς τοῦ οὐσίσις. N 394, Π 484.

ΝΗΙΣ, ἴσος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΝΑΙΣ (νάω), ναῖς, ἡ τῶν ναμάτων, τῶν γλυκίων δηλ. ὁδάτων, «Νύμφη νῆς» Ἰλ. Z 22, Ξ 444. (|| Νηρηίς δὲ ἡ θαλασσία νόμφη. Ἢ δὲ καθομιλουμένη πάσας ταύτας τὰς νόμφας «Νεράϊδες» ὀνομάζει).

ΝΗΙΣ, ἴσος [-ω-], ὁ, ἡ, αἰτ. νηῖς, ἐπικ. (νη-, εἶδναι), ἀδαής, ἀπειρος, H 498, Τ. Δημ. 257, Τ. Ἑρμ. 487, μετὰ γεν. θ 479.

ΝΗΚΕΡΔΗΣ, ἔς, ἐπικ. (νη-, κέρδης), ἀκερδής, «ἀκερδός» (παρ' Ἀθηναίοις), ἀνωφελής, «βουλὴ, ἔπος» (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀσύνετος), P 469, ε 509.

ΝΗΚΟΥΣΤΕΙΑ (νη-, ἀκούω, ἀνηκουστός), ἀόρ. ἀ. νηκουστήσα, δὲν ἀκούω, δὲν παύσομαι, ἀπείθω, μετὰ γεν. «θεός» Γ 44 f.

ΝΗΛΕΥΣ, ἔς, ποι. (νη-, ἔλεος), καὶ κατὰ συγκ. νηλεύς, I 632, εἰς οὗ ὅστ. νηλεῖ καὶ αἰτ. νηλεός, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνός, σκληρός, ἐπὶ προσώπων, I 632, Π 33 κ. ἀ., «θυμός» T 220, ε 272 κ. ἀ., «ἥτορ» I 497, «νηλεὲς ἥμαρ» ἡ ἀσπλαγχνὸς ἡμέρα (τοῦ θανάτου), Λ 484 κ. ἀ., πλγ., θ 525, ἀνγνώστα «νηλεὶ χαλκῷ» ἐπὶ παντός χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἐπιθετικὸς ὅπλου ἢ ἐν γένει παντός ἀρπύγαν ὡς ταισάτου χρησιμεύοντος, δόρατος, ξίφους, πελίκωνος, μαχαίρας, Δ 348, θ 743 κ. ἀ., «δεσμός» K 443, «ὑπνος» ἀνηλεής, σκληρὸς ὕπνος, καθ' ὃν τις δεῖνὰ ἐπαθε, μ 372.

ΝΗΛΕΙΑΝΣ, ἀο. ὁ, συνήθ. τύπος ἀντὶ τοῦ ΝΗΛΗΙΑΝΣ (ἰδ. τὴν λ.), Ψ 652.

*ΝΗΛΕΙΝΣ, ἔς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΛΕΥΣ, «γῆρας» Τ. Ἀφρ. 246.

ΝΗΛΕΙΤΗΣ, ἔς, ἰδ. ΝΗΛΙΤΗΣ.

ΝΗΛΕΥΣ, ΠΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τορῆς, ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, πατὴρ τῆς Πηροῦς καὶ τοῦ Νέστορος, λ 235—258. Ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πελίου ἐκ τῆς Ἰωλκίδος τῆς Θεσσαλίας, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐνθα ἔκτισε τὴν Πύλον. Ἐν τινι πολέμῳ πρὸς τὸν Ἡρακλῆα οἱ μὲν ἄλλοι αὐτοῦ παῖδες πάντες ἔπεσον μαχόμε-

νοι, μόνος δὲ ὁ δωδέκατος, ὁ Νέστωρ, ἐπέζησε, Α 691 ἐξ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἄρκαδας, Η 433, γ 4, 409.

ΝΗΛΗΙΑΔΗΣ [..υ..], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ, Θ 400, γ 79.

ΝΗΛΙΟΣ, ἰον, καὶ ἰη, ἰον, Νηλίας, εἰς τὸν Νηλέα ἀνέκων, τοῦ Νηλέως, «υἱός» Β 20, «Ἄντιλοχος» Ψ 514, «Νηληϊὸς Πύλος» Α 682, δ 639, «Νηληϊαί ἔποι» Α 597.

ΝΗΛΙΣ ἔς, ἐπικ.=ΝΗΛΕΪΣ, ὅπ. ἴδε.

ΝΗΛΙΤΗΣ [-..], ἔς, ἐπικ. (νη-, ἀλείτν), ἀναμάρτητος, ἀθώος «(γυναῖκες) αἱ νηλιτεῖς εἰσιν» Ὅδ. π 317, τ 498, γ 418. Ὁ Βέκκερος ἐν μὲν τῇ Α' (ὡσαύτως καὶ ὁ Φαίσις) γράφει νηλειτεῖς ἐκ τοῦ νη- καὶ ἀλείτης, ὅπ. ἴδε, ἢ ἔρμηνεύει αἱ ἀπὸ τοῦ καθήκοντος μὴ ἀποπλανώμεναι, αἱ τὸ καθήκον μὴ παραβαίνουσαι· ἐν δὲ τῇ Β' νηλειτιδες (ὁ Ἰσίδριος, ὁ Σουίδας καὶ ὁ Σχολιαστὴς εἰς Ὅδ. ρ 498 νηλιτιδες), ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ροῦμπφιους καὶ Δόντζερους. Ὁ δὲ Ἀμείν γράφει νηλητιδες ἐκ τοῦ νη- ἢ ἀλήτης=ἀλείτης. Τέλος ὁ Λόδερκ, ἀπορρίπτων τὴν συνήθη γραφήν, ἣν διετήρησαν ὅμως ὁ Δινδόρφιος καὶ Βαυμλείνος, προτείνει τὰς γραφὰς νηλιτίες, νηλιτεες ἢ νηλιτεῖς ἢ ἢ νηλητεῖς.

ΝΗΜΑ, ἁτος [-..], τό (νέω), νήμα, «νέμα», Ὅδ. δ 434, καὶ πληθ. ὁ 98, τ 443, ω 433.

ΝΗΜΕΡΙΤΗΣ, ἔς, ποι. (νη-, ἀμαρτάνω), ἀναμάρτητος, ἀλάττωστος, ἀψευδής, ἀληθής, ἐπίθετ. τοῦ Προϊτιά, δ 349, «βουλή» α 86, ε 30, «ἔπος» Γ 204, «νόος» ἄδολος, εἰλικρινής, φ 205.—Συχνὰ λαμβάνεται τὸ οὐδ' ὡς οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον, «νημερτές» καὶ «νημερτέα εἰπεῖν» [ἀληθῆ εἰπεῖν] τὴν ἀλήθειαν λέγων, Ζ 376, δ 314 κ. ἀ., «νημ. ὑπόσχεο» δός μοι ἀψευδῆ, εἰλικρινῆ ὑπόσχεσιν, Α 514.—Ἐπὶ ρ. ΝΗΜΕΡΙΤΕΑΣ, ε 98, τ 269.

ΝΗΜΕΡΙΤΗΣ, οἶς, ἡ (ὁ Βόθης ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀναδιδάξει τὸν τόνον Νημέριτης), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

ΝΗΝΕΜΙΑ, ἡ, ὡς οὐσιαστ., ἡ νηνεμία, ἡ ἐλλειψίς τοῦ ἀνέμου, ἐν τῇ γενικ. «νηνεμίας» ἐν καιρῷ νηνεμίας, Ε 523.—Ὡς ἐπίθ., «γαλήνη νηνεμ.» ἡ ἄνευ ἀνέμου γαλήνη, ἄκρα γαλήνη, ε 392, μ 469. Κατὰ δὲ τινὰς τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν καὶ ἐνταῦθα εἶνε οὐσιαστ. κατ' ἐπέξηγῃσιν τοῦ «γαλήνη». Ἐκ τοῦ

ΝΗΝΕΜΟΣ, ὄν (νη-, ἄνεμος), ἡσυχος, ἀτάραχος, ἡρεμους, «αἰθέρ» Θ 536 τ.

ΝΗΣΙΕ, ἰος, ἡ (νήχομαι), κολύμβησις, «κολύμβι» (τό), Βατρ. 68, πληθ. Βατρ. 149.

ΝΗΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναός (ναῖω), κυρ. κατοικία, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ τῶν θεῶν κατοικία, οἶκος Θεοῦ, Α 39, ζ 40, «ἄντρον νηός» Γ. Ἐρμ. 148 (ἐν στήθῳ διαφθαρμένῳ καὶ ὑπὸ τοῦ Βαούμ. ἀθετουμένῳ).

ΝΗΟΣ, γεν. τοῦ ΝΗΤΣ.

ΝΗΠΕΚΟΥΣ, ἔς (νη-, πένθος), ἀπενθής, τὸ

πένθος ἀφαιρῶν ἢ καταπραύνων, «φάρμακον», Αἰγυπτιακὸν τι φάρμακον, ὅπερ εἰς τὸν οἶνον ἐμβαλλόμενον εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ καταπαύῃ τὰς λύπας, δ 224 τ. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων πρέπει ὡς τοιοῦτον νὰ ἐννοηθῇ τὸ ὄπιον.

ΝΗΠΙΛΑΣ, ἴδ. ΝΗΠΙΕΝ.

ΝΗΠΙΑΚΕΪΑ [-..], νηπιάζω, «παιδαρίζω», Χ 502 τ. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΑΚΟΣ [-..], ὄν, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ νήπιος), νήπιος, «παιδάριον, παιδάκι, μωρόν», Ἰλ. Β 338, Ζ 408, Η 263.

ΝΗΠΙΕΝ, ἡ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ δοτ. ἐνικ. ἢ πληθ. νηπιήν, νηπιήνη καὶ αἰε. πληθ. νηπιάας, κατ' ἐπικὴν ἔκτασιν ἐκ τοῦ συνηρημένου νηπιάας, α 297. (Ὁ δὲ Ἀμείν ὑπολαμβάνει τὸ νηπιάας σύνθετον ἐκ τοῦ νήπιος καὶ ἀα, ἄσαι κομῶμαι || τοσαῦτον ἀπιδάνως, ὥστε ἐν τινι νεωτέρῳ ἐκδοσὶ ἀντ' αὐτῆς προτίμησε τὴν τοῦ υἱοῦ Θεοδώρου γνώμην ὅτι τὸ νηπιάα εἶνε Αἰολ. τύπος τοῦ νηπιαία· τοῦτο δὲ εἶνε οὐσιαστικωμένον θηλυκὸν κατ' ἀναλογίαν πολλῶν εἰς -αῖα οὐσιαστικῶν (ἀλκαῖα, δικαῖα, ἀναγκαῖα) ἐκ τινος ἀχρήστου πλέον ἐπιλήτου νηπιαίος, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ νήπιος, ὅπως τὸ βωμιαίος καὶ κλοπιαίος πρὸς τὸ βῶμιος ἢ κλόπιος. Τότε δὲ τὸ νηπιήν ἔγενε κατ' Ἰων. συρροὴν ἐκ τοῦ Αἰολ. νηπιάα· ἀ.) νηπιακή, παιδικὴ ἡλικία, Ι 491· β.) νηπιακός ἡ παιδαριώδης τρώπος, παιδιὰ, «παιδαρισμα», ἐν γένει ἀφροσύνη, μωρία, πληθ. «νηπιήσι» Ο 363, Γ 311, ω 469, «νηπιάας ἄχέειν»=ΝΗΠΙΑΚΕΪΕΙΝ, α 297, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΟΣ, ἰη, ἰον (κατὰ τὴν συνήθη ἐτομολογίαν: νη-, ἔπος, ἰη-ἰαη). 1) κυρ. νήπιος, ἀνήλικος, «μωρόν», Ι 440· συχνόν τὸ «νήπια τέκνα» καὶ ἐπὶ ζώων, Β 311, Α 413. 2) τροπ. ἀ.) παιδαριώδης, μωρός, ἀπλοῦς, Β 38, Ε 406, Η 404, α 8 κ. ἀ., ὅθεν ἢ ἐπιτάσσεται «μέγα νήπ.» Π 46, α 44· εἰς ἡνωτέραν σημασίαν ἄκακος κεῖται περὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀγνοούσης τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος, Λ 445· β.) ἀδύνατος (ὡσεὶ παιδίον), «βίη» Α 564. (Ἐτέρα ἐτομολογία εἶνε ἡ τοῦ Γαιδίλου, ἐκ τοῦ νη- ἢ βία, καὶ σημαίνει κατ' αὐτὴν· ἀ.) ἀδύνατος, ἀσθενής, τρυφερός· β.) πνευματικῶς ἀδύνατος, μωρός. Ἡ δὲ τροπὴ τοῦ β εἰς π ὅπως καὶ ἐν τῷ κύβη—κύπελλον, σίλλω—σιλλπνός κ. ἀ.).

ΝΗΠΙΩΣΙΣ, ὄν, ποι. (νη-, ποινή), ἄνευ ἀποζημιώσεως ἢ ἐκδικήσεως, ἀνεκδίκητος, ἐπὶ προσώπων, Ὅδ. α 380, β 445.—Τὸ οὐδ' «νήπιον» ὡς ἐπὶ ἀτιμωρητῆ, «ἀπλήρωτον», ὅπως ἐν, «ἀλλότριον βίον νήπαιον ἔδουσιν» α 460, 337 κ. πληθ.

ΝΗΠΙΩΣΙΣ [-..], ἰη, ἰον, ποιητ., νήπιος, ἀνήλικος, «μωροῦδης», Ἰλ. Γ 200, 431· τροπ. παιδαριώδης, μωρός, ἀπλοῦς, Ν 292, Γ 241 κ. ἀ. (Συνήθως παρέρχεται ἐκ τοῦ νη- ἢ

ἀπώ, ἡ πύτης· κατὰ δὲ τὸν Λάβδον εἶνε ἰδιό-
τροπός τις ἐκτενέστερος τύπος τοῦ νηπίου, ἢ
καὶ ὁ Κούρτιος θεωρεῖ τὸ νηπίτιος ὡς ὑπο-
κοριστικὸν τὸπον τοῦ νηπίου, ὁρῶν· προσεπι-
μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἐν ἣ πολλὰ
ὑποκοριστικὰ λήγουσιν εἰς οὐτο-ικός, ὑπερπι-
θανώτερον παράγεται ἐκ τοῦ οὐτο-ικός ἢ ἐκ
τοῦ ἱταλ. -uccio ἢ -uzzo (λατ. -uccus), ὅταν
μικροῦτοικός, μεγαλοῦτοικός, τοσαύτοι-
κός).

Νηρεΐς, ἥος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς
Γαίας, ἀνὴρ τῆς Δωρίδος καὶ πατὴρ πενήτηκοντα
ἢ κατ' ἄλλους ἑκατὸν θυγατέρων (τῶν Νηρηΐ-
δων), βασιλεὺς τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὑπὸ τὸν
Ποσειδῶνα. Παρὰ τῇ ποιητῇ καλεῖται μόνον «Νε-
ρίος γέρον» Σ 441. Τὸ δὲ ὄνομα κατὰ πρῶ-
τον ἀπαντᾷται «Τ. Ἀπόλ. 319. (Ἐτυμολογείται
κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ νη-, καὶ ῥέω, κατ' ἄλ-
λους δὲ πιθανώτερον ἐκ τοῦ νέω, ναρός, ἢ
καὶ σχετίζεται πρὸς τὸ τῆς καθομιλουμένης «νε-
ράν» (=νηρὸν=ναρὸν)=νῆρ).

Νηρεΐς, ἴος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Νηρεΐς, θυ-
γάτηρ τοῦ Νηρέως ἢ τῆς Δωρίδος, ἐν ἱλ. μό-
νον πληθ. «αἱ Νηρηίδες» Σ 38, 52. ἢ «Ἐν τῇ
καθομιλουμένῃ ἐσώθη οὐ μόνον τὸ ὄνομα «Νε-
ράϊδα» καὶ πληθ. «Νεράϊδες», ἀλλὰ καὶ ἡ
πίστις παρὰ τῇ Ἑλλήν. λαφ' εἰς ὅτι τινὰ γυ-
ναῖκα ὑπεράνθρωπα, ὑδατόβια, ἐξόχου καλλο-
νῆς, οὕτω καλούμενα· ὅθεν ἔξ μετωνυμικῶς «Νε-
ράϊδα» ἢ πάγκαλος γυνή).

Νηρίκος [ν.], ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς πρῶτης
μὲν χειρσονήσου, μετέπειτα δὲ νήσου Λευκάδος,
κατὰ Στράβωνα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς χειρ-
σονήσου, ω 377. Διαρρηχθέντος δὲ τούτου ἐν-
ταῖς ὑστερον χρόνοις ὑπὸ τῶν Καρινθίων, κατε-
στρίφη, ὡς εἰκόσ, ἢ ἀντ' αὐτῆς ἐκείσθη ἡ Λευ-
κάς, ταύτην Ἀγ. Μαύρα. Ὁ Στράβ. 4, 3, 48.
40, 2, 8 ἀναμάρζει αὐτὴν Νήριτον).

Νήριτον [ν.], τό, ὅρος κατάρκτον κατὰ τὰ
βόρεια τῆς Ἰθάκης, Β 632, ι 22, ν 351, ἰδ.
Νηριον. Κατὰ τὸν μῦθον ὠνομάσθη οὕτως ἐκ
τοῦ ἐπομ.

Νήριτος [ν.], ὁ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀδελ-
φός τοῦ Ἰθάκου, ρ 207.

Νήριτος, ὄν, ἰδ. εἰκοσινήριτος.

Νηλαίη, ἡ (νήσοι), μία τῶν Νηρηϊδων, Σ 40.

Νῆσος, ἡ (νήω), κυρ. ἡ νηχομένη γῆ, νῆ-
σος, «νησί», Β 408, α 50 κ. ἄ.

Νῆστις, ἰος, ὁ, ἡ (νήω, ῥέω) ὁ μὴ τρώγων
(φαγών), «νηστικός», Τ 456, 207, σ 370.

Νητιάς, ἡ, ὄν (νήω), συσσωρευμένος, «συ-
βασμένος», β 338 ἱ.

Νῆτις, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νῆτις (νήω, νέω=νήω-
μαι) γεν. νῆδος καὶ κατ' ἐπικ. συσῶλην νέος, ὅτε
νηί, αἰτ. νῆα καὶ νέα, ι 289 (ἐνθα κατὰ συνί-
τησιν λαμβάνεται ὡς μονοσύλλαβον), πληθ. ὄν.
νῆες καὶ νέες, γεν. νηῶν, νηῶν καὶ ναφῶν, δοτ.
νηαί, νῆεσσι, νέεσσι καὶ ναφῶν, αἰτ. νῆες καὶ

νέες, ἐπὶρ. νηλαίς (νήαδες) εἰς τὸ πλοῖον, ν 49
(ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεακέρ. ἀντὶ τοῦ συνήθους
νῆ ἄρα), ναῦς, πλοῖον, πολλαχ. τοῦ Ὁμ.
ὅστις δῶν ἐπὶ πλοῖον μνημονεύει· αἱ φορ-
τηγά, «φορτίδες» ι 323, καὶ δ' ἡ πολεμικὴ
κατ' ἐξοχ. «νῆες» λεγόμενα. (Κατὰ τὸν Νηῶν
κατάλογον φέρουσιν ἐκάστη 50, τινὲς δὲ ἔξ 450
ἄνδρας. Μέρη τοῦ πλοίου μνημονεύονται· πρό-
πις, πρόρητις, πρόμνη, ἱερία, πηδάλιον, ἱστός, ῥο-
γά· ὡς «ὀπλο» δὲ (ἄρμενα) τοῦ πλοίου τὰ
«ιστία, ἐρετμά, πείσματα, προμνήσια», ἰδ. τὰς
λέξεις.— Τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον, ὁ ναυσταθ-
μος, παρ' Ὁμ. ἀπλῶς «νῆες», ἔκειτο μεταξὺ
τῶν δῶν ἀκρωτηρίων, τοῦ Σιγαίου καὶ τοῦ Ροί-
ταίου, ἰδ. μάλιστα Ε 30 ἄξ, κατὰ δὲ τὸν Στρά-
βωνα ἀπέχουσιν ἀλλήλων τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα
60 στάδια. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο διὲν
ἐχώρει τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πλοίων (4186
κατὰ τὸν κατάλογον), εἶνε πολλὴ πιθανὸν ὅτι
ἦσαν τεταγμένα εἰς πολλὰς σειράς, πρὸς Ε 31,
35. Καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεύς εἶχε τὸ δεξιὸν κέρας
πρὸς τὸ Σίγειον, ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μέσον καὶ ὁ
Τηλαμῆνιος Αἴας τὸ ἀριστερὸν κέρας πρὸς τὸ
Ροίταιον, Α 6—9. Μεταξὺ δὲ τῶν σειρῶν τῶν
πλοίων ἦσαν αἱ «κλισαί» (σκηναί). Ἀπαν δὲ
τοῦτο τὸ στρατόπεδον ἦτο ὀχυρωμένον πρὸς τὴν
Τροίαν διὰ χώματος καὶ τάφρου. ἢ. ἰδ. τοῦ ἡμε-
τέρου Γ. Νικολαΐου τὴν Γαλλιστὶ γεγραμμένην
πραγματικὴν Topographie et plan stratégique
de l'Iliade, σελ. 413 ἑξ.

νήκη καὶ νήκομαι, μέτ. ὡς ἀποθ. (νήω, ἡ.
νέω), μέλ. νήκομαι, ι 364, «πολυμῶδ». Τὸ
ἐνεργ. Ὅδ. ι 375, 399, η 280· τὸ δὲ μέτ. η
276, ε 352, ψ 233, 237.

νήκη, σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ
νήπτα (ἰδ. οὐ παρ' Ὁμ. μόνον ὁ ἐνιστ. ἀπονί-
πτοιμα εὐρίσκεται, ἰδ. τ. λ.), μέλ. νήφα, ἀορ. ἐ.
ἀναύξ. νήφα, καὶ μέτ. νηφάμην, παθ. παρακ. νή-
νιμαι, Ω 449· νήπτω, πλῆνω, «νίβω», «δι-
πα, τραπίζε»· Π 229, α 442, «τινά» τ 372·
μετὰ δῶν αἰτ. «νίφα»· τινὰ πόδα· τ 376· ἀπο-
νίπτω, ἀποπλῶνω, «ἰβῶ ἀπό τινο»· Κ 576,
«αἶμα ἀπό τινο»· Α 830.—Τὸ μέτ. νήπτο-
μαι, «νίβομαι», μετ' αἰτ. «χέιρας»· Π 230,
μ 336. (Τὸ χειρονίψμον ἦτο σύνθετος εἰς τοὺς
Ἕλληνας πρὸ τῶν ἀποδῶν καὶ πάσης ἄλλης Ιε-
ρᾶς πράξεως, οἷον προσευχῆς, ἐπεὶ δὲ καὶ πρὸ
παντός γέφυματος, ἢ. Τοῦτο τὸ τελευταῖον καὶ
μέχρι τῆς σήμερον διατηρήσεν ὁ Ἕλληνας λαός),
«χέιρας ἄλος» ἐκ τῆς θαλάσσης, δὲ θαλάσσιον
ὑδὼρ λαμβάνων, β 264· μετὰ δῶν αἰτ. «ἐκ
ποταμοῦ χροά ἄλμην» ἐκ τοῦ ποταμοῦ (λαμ-
βάνων ὑδῶρ) ἀποπλῶν τὴν ἄλμην ἀπὸ τοῦ σώ-
ματός μου, ζ 224. 11αβ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμα-
τος, «περὶ δ' αἶμα νέμπται» (ὁ νεκρός τοῦ Ἑ-
κτορος) εἶνε ἀπὸ τοῦ αἵματος περικαθαρόμενος,
Ω 449. Ἀντι αἰσιατ. νήπτοιμα, «νίβομαι»,
(ἐξυπακουόμενου τοῦ «χέιρας»), Ω 305, π 135.

ΝΙΚΑΩ, [-...], παρ. θ. α. πληθ. νικάσκειν, λ 512, μέλ. νικήσω, αόρ. α. νίκησα, παθ. αόρ. μετοχ. νικηθείς. 1) ἀμετάβ. α.) νικῶ, εἶμαι νικητής, ὑπερισχύω, Γ 74, λ 548 κ. α., ὅθεν «νικήσας» ὁ νικητής, Γ 255, 404 κ. α., μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ. «πυγμῇ» εἰς τὴν πυγμὴν, Ψ 669, κατ' αἰτιατ. «πάντα ἐνέκα» εἰς πάντα ἄγωνα, εἰς ὅλα ἐνέκα, «πάντα νικῶσαι», Δ 389, Ε 807· β.) ἐν γένει ὑπερισχύω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερτερῶ, συνήθως μετὰ δοτ. «μύθοισι» διὰ τῶν λόγων ἢ εἰς τοὺς λόγους, Σ 252, «δόλοισι» γ 421, «κάλλει» Ψ 247 κ. α., ἀπολεί. «τὰ χερσίνονα νικάω» Α 576, «βουλὴ κακῇ νίκησι» κ 46· ὅθεν γ.) ἐν δίκῃ νικῶ, κερδίζω τὴν δίκην, λ 548. 2) μετὰβ. νικῶ, καταβάλλω, τινά, σ 333 κ. α., συνήθως μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ. «τινὰ μάχῃ» εἰς τὴν μάχην, Η 79, «πόδεσσι» [δρόμῳ] «εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὰ πόδια», Γ 440 κ. πλη., «πόσιν» εἰς τὴν πυγμὴν, Ψ 634· ἐν γένει ὑπερβαίνω, «τινὰ ἀγορῇ, κάλλει» Β 370, Γ 430, «νόον νίκησε νεοίη» Ψ 604, «ἦν περ κ' ἐθέλωσιν ἡὼ μέμνειν, οὐ τι με νικήσουσιν» καὶ ἂν μείνωσι μέχρι τῆς ἡμέρας, δὲν οὐ μὲ νικήσωσιν (εἰς τὴν ἀγρυπνίαν), δ 1. δὲν οὐ ἀποκοιμηθῶ, σ 349· μετὰ δόω αἰτιατ. «ἐνέκα νίκησι, τὴν μιν νίκησα δικαζόμενος» ἔνεκα τῆς νίκης, τὴν ὅποιαν τὸν ἐνίκησα, τὴν ὅποιαν ἐλάβον κατ' αὐτοῦ, δικαζόμενος, λ 543. Ἐκ τοῦ **ΝΙΚΗ**, ἡ. Α.) νίκη, συνήθως ἐν μάχῃ, Γ 457, Η 26, ἐν δίκῃ, λ 544. Β.) προσωποπ. ἡ Νίκη, ἡ θεὰ τῆς νίκης, θυγάτηρ τοῦ Ἄρειος, Ὑμ. 7. 4.

ΝΙΟΥ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου ἢ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφίονος· Καυχήθεα διὰ τὰ δώδεκα αὐτῆς τέκνα καὶ ἀποθρασυνθεῖσα καὶ πρός αὐτὴν τὴν Λητώ ἐπὶ εὐτεχνίᾳ, πρῶτον μὲν ἐστερήθη αὐτὰ πάντα κατατοῖσθ' ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος ἢ τῆς Ἀρτέμιδος, εἰτα δὲ καὶ αὐτὴ μεταμορφώθη εἰς πέτραν, ω 602, 606.

ΝΙΠΤΩ, ἰδ. **ΝΙΖΑ**.

ΝΙΡΚΕΪ [-...], ἴος, δ. υἱὸς τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς Ἀγλαίας, ἐκ τῆς νήσου Σύμης, ὁ κάλλιστος μετὰ τὸν Ἀγίλλει πάντων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀχαιῶν, Β 674 ἐξ.

ΝΙΣΑ, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 508, κατὰ Στράβ. 9, 2, 43, κώμη πλησίον τοῦ Ἐλικῶνος. **ΝΙΣΟΣ**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, Δουλίχιος, πατήρ τοῦ Ἀμφινόμου, π 395, σ 426.

ΝΙΣΣΟΜΑΙ=ΝΕΟΜΑΙ, ποι., μέλ. νίσσομαι, Ψ 76, πορεύομαι, βαδίζω, ὑπάγω, Σ 566, «πόλεμονδε» Ν 486, Ο 577· ἰδίως ἀπέρχομαι «ἐκ πεδίου» Μ 449, «ἐξ Ἀΐδα» Ψ 76· ἐπαγγέρομαι «οἰκαδε» δ 701, ε 49.

ΝΙΣΤΡΟΣ [-...], ἡ, νησίδιον μικρόν τῶν νοτίων Σποράδων πλησίον τῆς Κῆ, τὰ νῦν Νίσσρος ἢ Νίσσουρα, Β 676. (Παρά τοις μετέ-

πειτα τὸ ι καὶ ο εἶνε βραχέα, ὅσον ἐν τῇ Ἀνθολογ. Παλατ., Η. ἄπερ ὅμως ὁ Δίνδορφ διὰ τινος διορθώσεως ἐπανήγαγεν εἰς τὸν ἀρχαῖον χρόνον).

ΝΙΦΕΣ [-...], ἴος, ἡ (νίφω), τῆς χιόνος ἢ «τούφα ἢ τσοῦπα», ἥτις, ὅταν ᾖ μεγάλη, λέγεται τροπικῶς «τολούπα», παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. «νιφάδες ταρφείαι» ποικαῖς το-λούπαις, «τουφάνι», Ὑλ. Τ 357. Ὅθεν καὶ τίθεται ὡς εἰκὼν τοῦ πληθους, Γ 222, «χιόνος νιφ.» Μ 278. Τὸ αὐτὸ εἰκονίζει καὶ ὁ ἐνικός, Ο 470.

ΝΙΦΕΤΟΣ [-...], ὁ (νίφω), τὸ χιονίζειν, «χιονιά, τουφάνι», Κ 7 (ἐνθα τινὲς ἡμαρτημένως τονίζουσι νιφέτος), δ 566.

ΝΙΦΘΕΙ [-...], κεία, ἐν, ποι. (ἄχρ. νίφω, αἰ. νίφα=χών), χιονώδης, χιονοσκεπής, ἐπὶ ὄφελων ὄρεων, ὅσων τοῦ Ὀλύμπου, Σ 616, τοῦ Τμώλου, Γ 285, «ὄρηκον ὄρεα» Ε 227, «Κρήτης ὄρεα» τ 338, «ὄρος» Ν 754.

ΝΙΦΩ [-...], ἔνεστ. ἀπαρρ. νιφόμεν, χιονίζω, Μ 280 + (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἢ Βαυμλεῖνος κατὰ τὸν παλαιὸν γραμματικὸν Χοιροδασκὸν γράφουσι νιφόμεν).

ΝΙΨΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Νιψα, ἰδ. **ΝΙΖΑ**.

ΝΟΕΩ (νόος), μέλ. νοήσω, αόρ. α. ἐνόησα καὶ νόησα. Α.) Ἐνεργ. 1) ἀντιλαμβάνομαι α.) ἐπὶ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλήψεως, καὶ ἰδίως μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, «τινὰ ἢ τι ὀφθαλμοῖς ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντιλαμβάνομαι, ἐπομ. βλέπω, παρατηρῶ, Ο 422, Ω 294, Ὑ. Ἀφρ. 480, «ὅζυ νοέω» ἀκριβῶς, ταχίως, ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ, Γ 374 κ. α. πλη. Ὅθεν πολλάκις συντάσσεται μετὰ τοῦ «ἰδεῖν», ὅσων «τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε» Α 599, ν 318 κ. α. (ἐνθα τὸ μὲν «ἰδεῖν» σημαίνει τὸ προσεβλέπω, «κυττάζω», τὸ δὲ «νοῆσαι» τὸ παρατηρῶ, βλέπω), καὶ μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς «τετρώς ἐπεσσομένους ἐνόησαν Τρώες» Μ 443 κ. α. πλη. (Κατὰ τὸν Κλάσσαν ἐν ἅπασιν τοῖς χωρίοις τοῦ Ὀμήρου, ἐνθα τὸ «νοέω» συντάσσεται μετὰ μετοχῆς κατηγορηματικῆς τοῦ ἀντικειμένου, σημαίνει κυρίως μὲν τὴν διὰ τῆς αἰσθήσεως (τῆς ὁράσεως) ἐντύπωσιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐνέργειαν τινα ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἢ ἐπομ. ἐπιβρόχην εἰς τινα πράξιν. Ὡσαύτως λοιπὸν καὶ τὸ περὶ τοῦ μάντεως Θεοκλυμένου, υ 367, «νοέω κακὸν ὑμῖν ἐρχόμενον» πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ βλέπω, ὁτιοὶ ὁ μάντις ἐν τῇ ὁπτασίᾳ τοῦ βλέπει τι αἰσθητὸν ὄραμα) β.) ἰδίως (διὰ τοῦ πνεύματος) ἀντιλαμβάνομαι, «καταλαμβάνω», ἐννοῶ, συγχά παρ' Ὁμ., «ν. θυμῷ, φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐν φρεσὶ», ἐπαμύνου τοῦ «ὅπως» Κ 224 ἢ ὡς· Γ 264, χ 32. 2) διανοοῦμαι, σκέπτομαι, φρονῶ, 1. 537 κ. α., «οὕτως νὸν καὶ ἐγὼ νοέω» δ 448, «οὐ ν. πράσσω καὶ ὀπίσσω» δὲν σκέπτεται οὕτε τὰ ἔμπροσθεν οὕτε τὰ ὀπίσω, τουτίστιν οὕτε τὰ

παριλλόντα οὕτε τὰ μέλλοντα, εἰς ἐνδείκνυται τῆς παντελοῦς ἀσυνεσίας, Α 343 (II. ἴσως καὶ ἐνταῦθα τὸ «νοῶν» κέσται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, καὶ ἡ φράσις ὅλη εἶνε παρομιμῶδης, ἀναλογουσα εἰς τὴν τῆς καθομιλουμένης „δὲν βλέπειν οὕτε ὑπὸς οὕτε ἴσως“ — νὰ βλέπης καὶ ὑπὸς καὶ ἴσως“), «οὐκ ἐνόησα ἀφορρῶν κατὰδηναι» δὲν ἐπέκφυον (ὅ ἐ. ἐλησφόνησα) νὰ καταδῶ πάλιν, λ 62 (πρβλ. κ 557)· πολλάκις καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσεται μετὰ τῶν δοτ. «φρεσί, θυμῷ κ. ἄ.»· Ἡ μετοχή ἐνίσταται λαμβάνεται ὡς ἐπιθετον, περιεσχημαμένος, συνεταιρῶν, πεφυλαγμένος, Α 577, ο 170 κ. ἄ. 3) ἐπινῶ, ἐξευρίσκει, «νόον» γνήμα, I 104, «μῦθον» Μ 232, «νόημα» ε 122, «ἄλλο» ε 382, Ψ 440 κ. ἄ., μετ' ἀπαφ. διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, «σκοπεύω», Ε 665, Χ 235 κ. ἄ. Β') Μῆα. μόνον ἐν τῇ «νοήσαςτο μάστιγα ἐλίσθαι» ἐκάρθη κατ' ἐαυτόν νὰ λάβῃ τὴν μάστιγα, Κ 501. Ἐκ τούτου

ΝΟΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, ἀ.) διάνοημα, ὡς πα-
ρομοίωμα τῆς ταχύτητος, η 36, Γ. Ἰ. 180.
β.) σκοπός, ἀπόφασις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ.,
Κ 104, β 121 κ. πολ., γ.) διάνοια, νοῦς, σ
215, υ 346, εὖεν σύνεσις, φράνησις, Τ 248,
υ 330. δ.) φράνημα, γνῶμη, διέθεσις, η
292, υ 82.

ΝΟΥΜΟΝ, ΟΝ, γέν. ΟΝΟΣ (νόμω), νοήμων, φρόνιμος, *Οδ. 6 282, γ 433, ν 209.

ΝΟΥΜΗΝΑ, ΟΝΟΕ, ὁ, 1) πρὸ τῶν Λυκίων, Ε 678. 2) πρὸ τῶν εὐγενῶν Πολίων, Υ 642. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίου κάτοικος τῆς Ἰθάκης, 6 386, δ 630.

Νόθος, η, ον, νόθος, ὁ μὴ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθεὶς, τοῦναντίον τοῦ « γνήσιος ». Ἰλ. Α 402, « κούρη νόθη » Ν 473.

νομή, νόε, ὁ (νόμος), ποιμήν, ἡ βοσκή»
(Τσακωνικάς, νομία=νομέα=νομέυς), ἐν γέ-
ναι Σ 525, π 3 κ. α., «ἄνδρες νομῆες» Ρ 65.
Ὅπως ὀνομαζόνται καὶ οἱ ὑποδιεστέροι ποιμέ-
νες ἀντιθέτως πρὸς τοὺς προτάμενους, κα-
πέλια, ρ 214, 246, v 475. Ἐκ τούτου

νομήν, 4) ποιμαίνω, „βόσκω“, „μη-
λα· 1336, κ 85. 2) παρσκευάζω, παρέ-
χω νομήν, „βουσί νομού“. Γ. Έρμ. 492.

Βατρ. 59. Ἐκ τούτου

*ΝΟΜΙΟΣ, ΟΝ, ὁ τὰς νομῶν ἐφορευών, = ν.
θεός: ἐννοεῖται ὁ Πάν, Ὑμ. 48 (49), 5.

Νομίαν [-], ἰόνος, ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιά-
χου, κάτοικος τῆς Καρίας, Β 874.

νομόνδε, ποιητ. ἐπὶ, εἰς τὴν βοσκήν, Σ
575, ι 438. Ἐκ τοῦ

νομός, ὁ (νέμεν). Α') νομή, βοσκή, ὄε-
 δι· τόπος βοσκῆς, „βοσκότοπος“, λειβά-
 δι· (ἐν τῇ νήσῳ Κέα „βολή“, „ἔπιπνον· Z
 514 x. α., „ἔλκε· διαπόδη· βοσκή, ὅπου ἐλθε
 βόσκουσι τὰ θηρία, x 159· β·), „βοσκή“, φερ-

Βίη, τροφή τῶν ζώων, *γλυκερός· *Υ. Έρημ. 198. Β') διανομή, τραπεζ. «ἐπέμν πολλὰ νομός ἐνθα καὶ ἐνθα» πολλή ἡ διανομή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγή τῶν λόγων ἐδόθεν καὶ ἐκείθεν, δ. ἐ. ἀποδίδουσι τούτους λόγους, ἔσους λαμβάνουσι, Τ 249. (Οὕτως ἐρμηνεύει οὐχὶ πᾶν πιθανὸς ὁ Φαίσις· συνήθως δ' ἐρμηνεύεται τὸ χωρίον τραπεζικῶς κατὰ τὴν Α'.) σημασίαν· ἐδόθεν ἔκ ἐκείθεν ἐκτείνεται πολλή νομή, εὐρύ (στάσιον) πεδίοι τῶν λόγων, πολλὴ ὁ ὕψιστος τῶν λόγων).

* ΝΟΜΟΣ, ὁ (νόμος), ἔθιμον, συνήθεια, νό-
μοι, μόνον ἐν τῇ «νόμοι ᾧδε» [νόμοι], μέ-
λη σκοποὶ τῆς ᾧδε. *Γ. Ἀπ. 20.

κόπος, ὁ, συνηρ. κόβς, μόνον κ 240, κυρ. ἡ δύναμις τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς θεολήψεως, ἔτι δὲ τὸ προϊόν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς: ὅθεν 1) νόσς, φράνησις, σύνεσις, ἡ γνώσις, O 461, 643, u 366, «πολυκερδής» v 255, «νόσς ἐμπεδός ἦν» ὁ νόσς ἦτο καθέρως, A 813, «νόσς ἔξ βουλή» μέ νόσς ἔξ μέ πείψιν, γ 428, «νόσς» μέ νόσιν, ἡμέ γνώσιν, ζ 320 κ. ἀ. 2) ψυχῇ, καρδίᾳ, «κεῖθε νόσ» κρύπτε εἰς τὴν ψυχὴν σου, A 363, «χατρε νόσ» O 78 κ. ἀ., ἰδίως φράνημα, ἦθος, ψυχικὴ διάθεσις, ἡ γνώμη, «ἀνθρώπων νόσς» α 3, «τοῦτον ἔχει νόσ» ἔχει ταύτην τὴν διάθεσιν, ταῦτα τὸ φρόνημα, ταύτην τὴν ἀπόφασιν, δ 424, 281, «v. αἰνέσιμος» ε 190, «ἀκλήλητος» κ 329, «θεουδής, ἀπηνής, ἀεικής», ἰδ. τὰς λ. 3) γνώμη, σκοπός, ἀπόφασις, B 492, «νόσιν νοσίν» B 291, I 404, «βουλοσύν» ε 23, «νόσιν καταλέγει» δ 256, ξ 490, συνδυάζεται μετὰ τοῦ «μητι» H 447, O 509.

ΝΟΛΟΕ, ἁ. ὕδ. ΝΟΥΣΟΕ.

ΝΟΙΤΕΙΑ (νόστος), μέλ. νωστήσω, ὁρ. ἀναθε-
νώστησα· ἁ.) ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω εἰς
τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, «οἶκαδε, ἐν Τροίῃ»·
Δ 403, Σ 60, Ν 232, «δόμονδός, Ἰθάκηνδός, ἐν
πατρίδα» α 83, 163, 290, V 445, «ἔδραον ὡ
405. Τὰ δὲ δ 649 καὶ ο 449, «ἔο' ἐός· ἔδραον
ἀμφεκάλυψε κατέ με νωστήσαντα»· πρέπει νὰ ἐρ-
μηνεύθῃ κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐρμηνευτὰς βρα-
χυλογικῶς· ὅτε ὁ οἶκος του μὲ ἀπέπασεν ἐλθόν-
τα ἐκείτα κατὰ τὸν νόστον μου, κατὰ τὴν εἰς τὰ
ἴδια ἐπινόδόν μου. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἀ-
πλῶς ἐλθόντα τὰ «νωστήσαντα», ἰδ. Νόστις·
β') ἰδίως εὐτυχῶς ἐπανερχομαι ἐκ τινος·
ἐκ ἀπαλλάττομαι τινος, «ἐκ πολέμοιο» Ρ
239, «ἐκ πυρός» Κ 247.

ΝΟΣΤΙΣΜΟΣ [·,·], ΟΝ, εἰς τὸν νόστον ἀνέμωον, ἔθεν δ.) «νόσ. ἡμαρ» ἡμέρα τῆς οὐκαὶ ἐπα-
νόδου, ποιητ. περιγραφή ἀντὶ τοῦ ἐπιστροφῆ
εἰς τὴν πατρίδα, ἐπάνοδος, *Οδ. α 9, 35f
κ. ἀ. ὅ· νόστον ἐπιδικτικώς, ὁ θυνάμα-
νος ἢ μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ, δ 806, τ 85,
υ 33. (|| Περίεργος εἶνε ἡ ἐν τῇ καθομιλομέ-
τῃ μετάνοις ἢ μέλλον κατέπεισι τῆς σημά-
σις· τῆς λήξεως. Ἐπειδὴ τὸ «νόσμος» ἡμαρ· αἰ-

νε ἡ γλυκοτάτη, ἡδονικωτάτη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνθρώπου, „νόστιμον“ καλεῖται καὶ πᾶν τὸ γλυκύ, ἡδύ, ἰδίως δὲ τὸ εἰς τὴν γεύσιν ἔπειτα δὲ τὸ χαρίεν). Ἐκ τοῦ

νόστις, ὁ, ἐπ' ἀνοδος, ἐπιτροπῇ, ἰδίως εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, B 455, γ 432 κ. ἀ., μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου «Ὀδυσῆος, Ἀχαιῶν» α 87, 326, ε 369, ἡ τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπιστρέψει τις, «Ἀχαιῶς» ψ 68, ἡ μετὰ προθ., οἷον «νῆας ἐπὶ» εἰς τὰς νῆας, K 509. Τὸ δὲ «ἐπ' εὐρέα νῆα θαλάσσης» δὲν σημαίνει τὸ πέραμα τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ τὸ ὑπεράνω τῶν νότων τῆς θαλάσσης, γ 442. Τὸ χωρίον ε 314, ἔνθα ἡ ἰουλὴ συμβουλεύει τὸν ἐπὶ τῆς σχεδίας πλάντα Ὀδυσσεῖα, «χεῖρεςσι νέων ἐπιμαίεο νόσου γαίης Φαιάκων» καταδεικνύει τὴν περίπτωσιν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ μετέπειτα παρὰ Πινδάρου καὶ τοῦ τραγικοῦ οὐχὶ σπανίᾳ σημασία τῆς προσελεύσεως ἢ ἀφίξεως, ὅθεν ἐρμηνεύεται: κολυμβῶν διὰ τῶν χειρῶν προσπλῖναι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων. (Ἄλλοι ὅμως καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκουσι τὴν σημασίαν τῆς ἐπανόδου καὶ θεωροῦσι τὸ «γαίης Φ.» ὡς ἐπελήγησιν τοῦ «νόστου», ἐπειδὴ ἡ εἰς πραγματοποιήσιν τοῦ νόστου ὁ κυριώτατος ὅρος ἦτο ἡ ἀφίξις εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων).

νόστις, πρὸ φωνήεντος δὲ ἡ εἰς σχηματισμὸν θέσει μακρὰς συλλαβῆς κόστις, καὶ κατ' ἐκθλίψιν τοῦ ε κόσθ, οἷον Γ 7, ποιητικὴ λέξις.

4) Ἐπὶ χωρί, χωρίσ, χωρίστα, χώρις, μακράν, Ὀμηρ. πλχ., «νόσφι κιών» ἀπελθόν, ἀπομακρυνθεὶς, E 440, «ν. ἀπάγω» ἀπάγω μακράν, δ 289· σημαίνει δὲ καὶ τὸ „παράμερα“, πλῆγρις, «ν. ἰδών» ἀποσρέψας τὸ βλέμμα, τὸ πρόσωπον, ρ 304, κατὰ μέρος, κατ' ἰδίαν, P 408, Ω 583, «νόσφι ἀπὸ φλοίσβοιο» E 322, K 416, O 244, «ἀπὸ νόσφι» T. Δῆμ. 304. 2) Προθ. μετὰ γενικ. ἀ.) συνήθως ἐπὶ τόπου, μακράν, χωρίς, «ἐτάρων» A 349, «πυλῆμοιο» Z 433 κ. ἀ. β.) ἄνεο, ἐκτός, πλὴν, «νόσφι Ποσειδάωνος» α 20, «θεῶν» M 466, πρὸλ. Γ 7· γ.) μεταφ. «νόσφι Ἀχαιῶν βουλευέ» μεμονωμένους τῶν Ἀχαιῶν βουλ., δ ε. διαφόρως παρὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, B 347, «νόσφι Διμήτρως» ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῆς Διμῆς, T. Δῆμ. 4. Ἐκ τούτου

κωσφίζομαι, ποί. μέσ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. νοσφισάμην καὶ ἐτικ. σσ, καὶ ἐν τῇ παθ. ἀορ. νοσφισθεὶς, -εῖσα, λ 73, T. Δῆμ. 92, ἀπομακρύνομαι. 4) χωρ. τοπικῶς, ἀποχωρίζομαι, ἀπέρχομαι, ἀπολελ., λ 73, 423. ἀ.) μετὰ γεν. «πατρός» ψ 98. β.) μετ' αἰτ. ἀπομακρύνω τι ἐμαυτοῦ, (ἐγ)καταλείπω, «δαμα» φ 77, 104, «ἄρεα» τ 339, «παῖδα» δ 263· ὡσαύτως ἡ δ παθ. ἀορ. «νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγορήν» T. Δῆμ. 92. 2) μεταφ. ἐπὶ φρονήματος, ἀπομακρύνομαι, ἀποτρέπομαι τινος, ἀπορρίπτω τι, B 81, Ω 222.

νοτίη, ἡ, ποιητ. οὐσιαστ., „νοτία, νοτιά“, ὑγρασία, πλῆθ. βροχή, Θ 307 f. Ἐκ τοῦ νότιος, ἰπ. οκ, „νότιος“, ὑγρός, «ἰδρώς» A 814, Ψ 745, «τό νότιον» κυρ. τὸ „νοτερὸν“, νοτισμένον, ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν παραλίαν ὕδατος, δ 785, θ 55, πρὸλ. ἰωνοῦ. Ἐκ τοῦ

νότος, ὁ, ὁ νότιος ἢ μάλλον νοτιοδυτικός ἄνεμος, „Νότος“, B 145. Αὐτὸς πρὸ πάντων ἐπιφέρει νοτίαν, ὑγρασίαν, Γ 40, A 306 (πρὸλ. νοτίη, νότιος), καὶ μετὰ τοῦ Ζεφύρου εἶνε ὁ θυελλώδεστατος ἄνεμος, μ 289.

νοῖτς, ὁ, ἰδ. νόος.

νόστις, ἡ, ἰων. ἀντὶ τοῦ νόσου (ὅπερ εὐρίσκεται) Γμ. 45, 4), νόσος, ἀσθένεια, „ἀρρώστια“, A 10, ε 395, ο 408. Ἐν τῇ τελευταίᾳ χωρίῳ λαμβάνουσι τινες τὴν λ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κακοῦ ἐν γένει ἰδ. ὅμως ἄλλως 4) δ.).

νύ [ν], νῖν [ν], μόριον ἐγκλιτικόν, κυρίως τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νυν, ἐξ οὗ κατὰ τὴν συνήθη γνώμην παρήχθη κατὰ συστολήν. Ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ πρῶτος τύπος εἶνε ὁ βραχύς, ὃν εἰκάσθαι τις ἐκ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν, οἷον τῆς Σανταρίνης, ἔνθα ἐκ τοῦ νη ἔγινε τὸ μακρόν νη (Γερμ. νηη). Εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν θεμελιώδη αὐτοῦ σημασίαν, τὴν χρονικὴν, ἐν τισι μόνον ἐπὶ χωρίοις τοῦ Ὀμ. ἀ.) νυν, τώρα, τώρα δέ, «Πραῖστε πρόμολ' ὠδὲ» Θέτις νύ τι εἴπο γατίξαι» Σ 392, «εἴ κ' ἐπὶ σ' ἀφραίνοντα κυχίσσμαι, ὡς νύ περ ὦδς», καὶ ὅν τρόπον τώρα δέ, πρὸ ὀλίγου (σὲ κατέλαβον ἀφραίνοντα), B 258, «ὅσα πού νυν ἔλπεται» K 405 (ἐνθα ὁ Βέκκ. καὶ Φαῖσις τονίζουσι νυν). Συνηθεστέρα εἶνε ἡ ἐντεῦθεν ἀναπτυχθεῖσα β.) σημασία τῆς ἀκολουθίας, συνεπείας, ὁποῖα ἡ τοῦ Γερμ. νηη καὶ τοῦ „τώρα“ τῆς καθομιλουμένης, ἰδίως δὲ ἡ τῆς αἰτιολογικῆς συνεπείας ἢ τοῦ συμπεράσματος· β.) διὰ τούτου, βεβαίως, τότε, ἐπομένως· ἡ δὲ τὸν συμπεράσμα γίνωσκαι ἐξ εἰκασίας, τότε θαρρῶ, ἐπομένως πιστεύω. Πολλὰκις ὅμως οὐδ' ὅλως μεταφράζεται ἢ τίθεται εἰρωνικῶς, «ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος» (Ἀπόλλων)· οἱ δὲ νυ λαοὶ θνησκον· οἱ δὲ λαοί, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἀπέθνησκον, A 382, «καὶ νύ κεν ἦα πάντα κατέφθιτο» καὶ βεβαίως, ἡ φυσικῇ τῇ λόγῳ (ἐνεκα τῆς μακρᾶς νηνεύσεως), δ 363, «τίς δ' ὅδε Ναυσικλῆς ἔπειτα—; πόσις νύ οἱ ἔσεται αὐτῇ» σύζυγός τῆς βεβαίως (ἡ πιστεύω) θά γένη, ζ 277 κ. ἀ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ τῆς α 60, «οὐδὲ νύ σὺ περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ» οὐδὲ κἄν συγκινεῖται ὁπωσούν διὰ τούτου (διότι ὁ Ὀδυσ. θέλει νὰ ἀποθάνῃ κτλ.) ἡ καρδία σου. Ὡσαύτως καὶ τὸ O 553, ὅπου τὸ «νύ» ἀναφύεται εἰς τὸ ἐπόμενον «ἀνεψίω καταμένοιο». Ὅθεν συνδυάζεται μετὰ τοῦ Τφῆ, οἷον «τῇ οὐ νύ τι κέρδιον ἔμην» (ἔσεται)· διὰ τούτου δὲν θά ἦνε πιστεύω—ἡ δὲν πιστεύω νὰ ἦνε ἀρελμώτερον εἰς ἡμᾶς, H 352, «θυητός· δὲ νυ καὶ σὺ τέτυξαι» θυητός

δὲ εἶσαι βέβαια καὶ σὺ, Π 622. ὡσαύτως «οὐ
νύ τ' (=τοι) αἰδοίαι αἴτιοι» α 347. «ἐτι γὰρ νύ
μοι αἶσα βιώναι» διότι, ὡς φαίνεται, κτλ., ξ
359. Τὸ εἰκαστικὸν Νύ ἐπιτείνεται διὰ τοῦ Πού,
«νύ που» δ 440, ε 320 κ. ἀ. Τὸ δὲ βεβαιωτι-
κὸν ἢ συμπερασματικὸν διὰ τοῦ Τοί ἢ Πέρ,
οἶον «ἐπεὶ νύ τοι Α 446 κ. ἀ., «ἐπὶ νύ περ»
ε 327.—Πολλάκις τίθεται εἰς ἐρωτήσεις ἢ τοι
συμπέρασμα ἐν αὐταῖς περιεχούσας ἢ ὡς ἐκ τῶν
προηγούμενων ἢ ἐκ τῶν περιστάσεων προκα-
λουμένας, λοιπόν, «εἰ νύ οἱ τόσον ὠδύσασαι»
διὰ τί λοιπόν—, α 62, «τέκνον ἐμόν, τί νύ σ'
ἐτρέφον αἰνὰ τεκοῦσα» πρὸς τί λοιπόν—; Α
444, πρὸλ. Δ 31, Ρ 469. «οὐ νύ ζ' ἄλλοι ἔασι
νεώτεροι υἱὸς Ἀχαιῶν, οἳ κεν κτεῖ» Κ 165,
«οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς... χαρίζετο ἱερὰ ῥέζοντι»
α 60 κ. ἀ.—Πρὸλ. δὲ καὶ τὴν λ. κτλ.—Κατὰ
τὸν Ναιγελσδοχ ἐπὶ θετικῶν πραγμάτων ἢ ἐπὶ
εἰκαστικῶν σημαίνει τὸ σαφὲς καὶ φανερὰ εὐνόη-
τον, ὡς τὸ Λατ. videlicet, scilicet, φυσικῶς τῷ
λόγῳ, οἶον Α 28, 382, Γ 464. Ὠσαύτως δὲ
καὶ ὅταν τίθηται εἰς αἰτιαλογικὰς προτάσεις, οἶον
Α 446 καὶ εἰς ἐρωτήσεις, Α 444, ὅπου ὁμοί-
ως ἐν εἰνὰ πολὺ καταφανὴς ἡ τιαυτὴ σημασία.—
Κατὰ τὸν Ἀριτογγ τέλος, ὅστις παράγει τὸ μό-
ριον ἐκ τοῦ Σανσκριτικοῦ πυ, σημαίνει ἥτοι ἐρώ-
τησιν ἢ ἐριωνικήν κατὰφασιν ἰσχυριζομένην μὲ
ἐρώτησιν, ὡς τὸ Ἀττικ. δῆπου καὶ τὸ Λατ.
venire, „θάρβω, πιστεύω“.

νυκτερίς, ἰαε. ἡ (νύξ, νυκτερός), νυκτερίς,
νυκτερίδα, Ὅδ. μ 433, ω 6.

Νύμφη, ἡ, κλητ. ποιητ. νύμφα (ἴσως ἐκ τοῦ
ἀπρηχαιωμένου νύμφα=Λατ. nupta, ἐγκαλύπτω).
κυρ. ἡ νύμφη, „νύμφη“ (ἥτις ἐγκαλυμ-
μένη προσάγεται εἰς τὸν νυμφῶνα), Σ 492. 6.)
πᾶσα νέα γυνή, Ι 590. μετὰ οἰκειότητος δὲ
λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικὶ πρὸ πολλοῦ ἤδη ὕπν-
δρευμένην, οἶον τῆς Ἑλένης ὅςτις ἠγελάσθη, «νύμ-
φα φίλη» Γ 430, δ 743. (ἢ Πᾶσας ταύτας
τὰς σημασίας ἔχει καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ
„νύμφη“).

Νύμφη, ἡ, γυναικία θεότης κατωτέρως τά-
ξεως. Αἱ Νύμφαι κατοικοῦσι νήσους, ὄρη, δάση,
πηγάς κ. τ. π., Γ 8, 9. ὅθεν παρ' Ὁμ. εὐρίσκει-
ται «Νύμφη νηΐς», Ἰδ. π. λ., «Νύμφαι ὄρεσσι κά-
δαι», Ἰδ. π. λ., «Ν. ἀγρονόμοι» ἀγροτικά, αἴ-
τινες καὶ συμπιέζονται μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ζ
405. Εἶνε δὲ θυγατέρες τοῦ Διὸς, Ζ 420, γε-
γεννημέναι ἐκ κρινῶν, ἀλσῶν καὶ ποταμῶν, κ
350, ὑπερετασθῆναι ἄλλας θεάς, ζ 403, κ 348 ὅς
τιμῶνται διὰ θυσιῶν ἐν σπηλαίοις, ξ 435 ἔξ.

Νυμφίος, ὁ (νύμφη), ὁ νυμφίος, «γαμ-
ερός», ἐπὶ δὲ καὶ ὁ πρὸ μικροῦ γενόμενος νυμ-
φίος, νεόγαμος, „νεόγαμος“ (=νεοῦπαν-
δρός), καὶ αὐτὸς μόνον εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., Ψ
223, η 65.

Νῆξ, ἐπὶ β. (Ἰδ. νῆξ). 1) χρονικ. „τώρα“,
Λατ. nunc, Γερμ. nun. ἀ.) οὐ μόνον ἐπὶ χρέ-

σου καὶ ἀκριβὲς ἐνεστώτος χρόνου, «ἡ νῦν δη-
θόνοντ' ἢ ὑστερον αὐτῇ; ἰόντα» Α 27 κ. ἀ., ἀλ-
λά καὶ ἐπὶ μακροτέρου καὶ διαρκιστέρου, «σὺ
νῦν βροτοὶ εἶσι» οἱ τωρινοὶ ἄνθρωποι, δηλ. τῆς
ἐποχῆς μας, Α 272 κ. ἀ., «νῦν ἡμέρη ἔδε» ἡ
σημερινὴ ἡμέρα, Θ 544, Ν 828, «νῦν δὲ» τώ-
ρα δὲ, οἶον «νῦν δὲ σε ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πα-
σιν ἐλέγχοντες θίμεναι... βροτοῖσιν» τῶρα δὲ,
καθὼς βλέπω, θέλουσιν κλ., ἢ κατὰ τὸν Ναι-
γελσδοχ nunc jam eo ventum est ul, τῶρα
δὲ κατήντησεν ὡς ἐκεῖ, ὥστε, Β 284, Ν 98 κ.
ἀ., τῶρα τέλος πάντων, Ω 641, «νῦν αὖ»
τῶρα πάλιν, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν ἀρχῇ τοῦ
εἰρήνου, πλὴν ἐν τῇ Ρ 487, 672, Φ 82, Χ 436-
6.) ἐπὶ μικρὸν παρελθόντος χρόνου, „τῶρα,
τῶρα δὲ“, πρὸ ὀλίγου, Γ 439, Ν 772, α 43,
466, 182. γ.) ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος, „τῶ-
ρα“, εὐθύς, ἀμέσως, Ε 279, Υ 307, α 200.

2) μεταφ. εἰς ἐνδείξιν ὅτι πρᾶξις τις εἶνε ἀκο-
λουθία ἢ συνέπεια ἄλλης πράξεως ἢ τῶν ἐπελ-
θουσῶν περιστάσεων, λοιπόν, „τῶρα“, ὅσ-
πως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, «ἀλλ' ἴθι
νῦν» Κ 175, «μὴ νῦν μοι νειμίσθητε» Ο 445.
Ἰδὲ τὸ «νῦν δὲ» τῶρα ὁμοίως σημαίνει ὅτι
ἐπῆλθε γεγονός τι ἀπροσδόκητον ἢ ἀπενικατόν,
οἶον «ἀλλ' ὄρετες ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων ἦσθαι
—νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ δαΰρος Ἰπλέο»
Α 417, «εἰ κτείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖσθαι νοστήσαν-
τα, πάντες κ' ὀρησάσθαι» ἑλαφρότεροι πόδας εἶναι
—νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλυτως κακὸν μῶρον» α 466.
πρὸλ. Β 144, ε 312 κ. ἀ. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύου-
σι τὴν χρῆσιν ταύτην ὡς εἰδὸς τι βραχυλογίας
καὶ ἐκλαμβάνουσι τὸ «νῦν» χρονικῶς, π. χ. τὸ
Φ 284 «νῦν δὲ με λευγαλῆναι θανάτῳ εἴμαρτα
ἀλῶναι» ἐρμηνεύουσι τῶρα ὁμοίως βλέπων ὅτι ἤτοι
εἰμαρμένον νὰ ἀποθάνω ὀλιγοῖον θάνατον. Ὁμ-
τω: ὁ Ναιγελσδοχ).—Ἀντὶ τοῦ «νῦν» εἰς τὴν
2) σημασίαν καίτοι τὸ συνεπαρμένον «νῦν» (Ἰδ.
νῆξ), ἐν τῇ «δεσρὸ νῦν» Ψ 485.

νῆξ, κτῶς, ἡ, 1) νύξ, „νύχτα“, οὐ μόνον
ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς νυκτός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὅλῃς
τῆς νυκτός ὡς μονάδος. Ὁ Ὁμ. διαιρεῖ τὴν νύ-
κτα εἰς τρία μέρη, Κ 253, μ 342, «νύκτα φυ-
λάσσειν» διὰ νυκτὸς φυλάττειν, Κ 312, ε 466,
«νύκτας ἰαύω» τὰς νύκτας κοιμῶμαι, Ι 323. ε
454, πρὸλ. γ 451, «δύω, τρεῖς νύκτας» ε 388,
ε 74, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ νυ-
κτός, τ 66 κ. ἀ. Ὠσαύτως «ἐνὰ νύκτα» ε 80,
«ἐπὶ νυκτὶ» Ο 529, καὶ μόνον γεν. «νυκτός»
ν 278, «νυκτὶ πείθεσθαι» πείθεσθαι εἰς τὴν νύ-
κτα, παύω τι ἔργον, Η 282. 2) τὸ νυκταρινόν
σκότος, καὶ ἐν γένει «σκοτᾶδι, νύχτα», Ε 23,
310, Ν 425. ὅθεν «ν. ὀλοή» λ 19. Ἰδὲ δ.)
κατὰ ποιητικ. μεταφ. λιποθυμία, θάνατος,
Ε 659, Ν 580 κ. ἀ., «τάδε νυκτὶ ἴθι καὶ» τὰ
θεωρεῖ ὡς νύκτα, τὰ φοβεῖται ὡς τὸν θάνατον,
α 362. 6.) ὡς εἰκὼν τοῦ φόβου παρὶ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, «νυκτὶ δαικῶς» «φοβερό: σὺν τῇ νύ-

γὰρ, Α 47, πρὸλ. μ 463.—Β') προσωποπ. Νῆξ, κτός, ἡ, ὁσά τῆς νυκτός, Ξ 258—264. (Κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογον. 423 θυγάτηρ τοῦ Χάους, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἑρέβου τὴν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἥμεραν, μήτηρ τοῦ Ὑπνου, τοῦ Θανάτου κ. ἄ.).

ΝΥΞ [-υ-], ἡ, ποιητ. (Λατίν. *nox*, Γερμαν. *Schmur*, Ἀλβ. *νόσσε*). 1) νύμφη, „νύφη“, ὡς γυνὴ τοῦ υἱοῦ, Χ 65, γ 451 κ. ἄ. 2) γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, ἢ ἄλλου γένους συγγενοῦς, „νύφη“, Γ 49, „νύξ ἀνδρῶν αἰχμητῶν“. ἔνθα ἔνοσεν τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τοῦ Μενελάου, Υ. Ἀφρ. 436.

ΝΥΞΑ, ἡ, δασυδὲς τι ὄρεα, ἐν τῇ κατὰ τὸν μύθον ἀνετράφη ὁ Διώνυσος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, κατ' ἀρχὰς μὲν φανταζόμενος τὸς τύπος, ἔπειτα ὁμοίως μνημονεύονται πολλὰ ὄρη τε καὶ πόλεις τοῦτο τὸ ὄνομα φέρονται, ὡς ἀρχαιοτάτην ὑπὲρ ἐκείνης μαρτυροῦν ἔχει ἡ Ἑλληνικὴ Νύσσα (ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.). Μία μνημονεύεται ὡς πόλις τῆς Αἰγύπτου, Υμ. 26, 8· ἄλλη δὲ τις ἄγνωστον πόλιν χύρας, Υμ. 25, 5.

ΝΥΞΙΟΝ [-υ-], τὸ (ἔξοπακ. ὄρος, ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ὡς ἐκάζεται ὄρος τῆς Θράκης, κατὰ τὸν Οὔδωπον ὀρεινὰς τις λεγόμεναι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἠλιωνῶν, Ζ 433.

ΝΥΞΙΟΝ [-υ-] ΠΕΛΙΟΝ, τὸ (Νύσα), κατὰ τὸν Κρέτωνα ἐν Ἀσίᾳ, Υ. Δὴμ. 47, πρὸλ. Ἀπολλοῦ. 3, 4, 3. Ὁ δὲ Οὔδωπος μεταθέτει αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον τῆς Βοιωτίας Νύσαν· ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Φωκίδα.

ΝΥΞΙΑ, ἡ, 1) καμπτήρ, λίθος τις ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῦ σταδίου, περὶ ὃν ἠναγκάζετο ὁ ἀγωνιστὴς νὰ κάμψῃ τὸ ἄρμα ἵνα διαλάβῃ πάλιν κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν τὸ δίστασμα τοῦ σταδίου μέχρι τῆς ἀφαιτηρίας, ἥτοι εἶνε καὶ τὸ πέρασμα τοῦ ὅλου δρόμου, Λατ. *meta*, Ψ 332, 338. 2) Ἡ διὰ τοιοῦτον πάλιν λίθου σημειωμένη ἀφαιτηρία, τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Ψ 758, ὁ 421. (Ἡ Ὀνομάσθη δὲ οὕτως διότι περὶ τὸν λίθον ἐκείνον μάλιστα νύσσανται, ὅς ἐκινετο οἱ ἵπποι). Ἐκ τοῦ

ΝΥΞΙΑ, ἀόριστ. ἄ. ἀναύξητ. νύξα· ἄ.) ὥσθ, „κινουμένω“, „χειρὶσιν ἀσπίδα“ Π 704, „ἀγκῶνι νύσσω τινά“ διὰ τοῦ ἀγκῶνος κινῶ, Ξ 483 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.)· β.) δι' ὅσους τινὲς (σουδερῶν) ὄργανον κεντῶ, „ἐλπίσιν καὶ ἔγχεσιν“ Ν 447 κ. ἄ., „τινά“ κεντῶ, „καρφύων“, πληγῶν, Α 46, Μ 393, „τινά κατὰ χεῖρα“ Α 252, „τὸν δὲ... μετώπῳ ὅς ἐστι δούρι νύξ“ κατὰ (εἰς τὸ) μέτωπον τὸν ἐκάρπυσσε, Α 96· γ.) διαπερῶ, διατρύφω, „σάκος“ Α 565.

Νῆ, ἴδ. νῆι.

ΝΟΨΕ, ἐκ, νωθρός, δυσκίνητος, ὁκνηρός, „ὄνος“ Α 559 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νη- καὶ ὀθεσθαι, οἰονεῖ ὅ ὑπ' οὐδενός κινούμενος, πρὸς οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος).

Νῆι, τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας δυνάμει ὀνομαστ., ἡ δὲ γεν. καὶ δοτ. εἶνε νῆιν, ἡ αἰτ. νῆι (καὶ νῆ, ἴδ. σοῖ, μόνον Ε 219, ὁ 475, πρὸ δὲ τοῦ Βεγκ. καὶ π 306, ἐνθα ὁμοίως διωρθώθη πλέον ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ εἰς Ε 219 καὶ ΜΕ. ἐν λ. νῆ), ἀμφοτέρω ἡμεῖς, „ἡμεῖς οἱ δύο“. Τὸ ἐν τῇ νοθευμένῳ χωρίῳ Π 99 „νοῖν“ ἥτοι ἐρμηνεύεται ὡς ὀνομαστική (ἴδ. σοῖ), ἡ διορθοῦται εἰς νῶι κατὰ τὸν Ἑρμαννον, Βούτμαννον καὶ ἄ. Ἐκ τούτου

ΝΑΪΤΕΡΟΣ, ἐρη, ἐραν, ἐπικ., ἀμφοτέρων ἡμῶν, „ἡμῶν τῶν δύο“, Ο 38, μ 485.

ΝΟΛΕΜΕΣ, ἐπικ. ἐπὶ, ἡ μάλλον κυρ. οὐδέτερον τοῦ ἀχρήστου ἐπιθέτου· νωλεμής, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως, διηνεκῶς· συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ αἰεῖ, οἷον „νωλεμὲς αἰεῖ“. Ὁμ. πλγ. (πάντοτε ἐν τέλ. στίχ.). Ἀλλὰ καὶ χωριστὰ τίθενται τὰ δύο ἐπὶ, „αἰεῖ—νωλεμὲς“ Ρ 413, καὶ μόνον τὸ „νωλεμὲς“ Ξ 58. (Ἀμφιβόλου ἐτυμολογία· Κατὰ τὴν συνήθειαν ἄλλ' ἀνοπιστάτον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νη- ἢ λείπειν κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ νη- καὶ οὐλαμὸς, οἰονεῖ πετυχημένους, ἀλλεπάλληλους, συσσωρευμένους. Ὁ Δύντσερος παραδέχεται ἀχρηστὸν τι ἐπιθετὸν ὀλεμής ἢ οὐα. ὀλεμός ἐκ τῆς ῥίζ. ολ-, ὀλλυμι, ὥστε κατ' αὐτὸν νωλ εἶνε ὁ ἀφθαρτός, ἐπομ. σταθερός· ὡσαύτως καὶ ὁ Φαίσις. Ὁ δὲ Νίτσης παραδέχεται ἀχρηστὸν ῥῆμα ὀλέω συγγενὲς τῇ αὐτῷ—κινῶ, ἐπομ. νωλ=ἀκίνητος, ἀκλόνητος, σταθερός.—Ἀλλ' οὐδέμια τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν εἶνε βεβαία).

ΝΟΛΕΜΕΣ, ἐπικ. ἐπὶ, ἄ.)=ΝΟΛΕΜΕΣ, ἀδιαλείπτως, Α 428, Ν 3, λ 412· β.) σταθερῶς, ἐπιμόνως, δ 288, ε 435, μ 437, ο 24 καὶ Ε 492, „νωλ. ἐχέμεν“ καρτερικῶς ἀντέχειν, ἐπιμένειν. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. τὸ ἐπὶ ῥῆμα τοῦτο εἶνε κυρίως τοπικὸν καὶ σημαίνει κυρίως ἀλλεπαλλήλως, ἐπομ. σωρηδόν, ἴδ. τὴν προηγ. λ., ὡς ἐν τῇ Α 428, Ν 3, λ 412, ἐπειτα σταθερῶς ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις).

ΝΟΜΛΗ (Ἰων. καὶ ποιητ. ἐκτενέστερος τύπος τοῦ νέμω), ἀόρ. ἄ. ἀναύξ. νόμῃσα. 1) [δια-δίδωμι], διανέμω, „μοιράζω“, ἰδίως· τὰς μερίδας ἐν ταῖς θυσίαις ἢ ἐστίασιν, τινί, Α 471, γ 340 κ. ἄ. 2) ὡς καὶ τὸ ΝΕΜΩ, ἄ.) κινῶ, διευσθῶ, ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων μέλων, „πόδας καὶ γούνατα“ Κ 338, Ο 269, Χ 24, 444· β.) ἐπιδείξω, κινῶ, μεταχειρίζομαι, Γαλλ. *manier*, κυβερνῶ, εἰπω, „αὐχπύτρον“ Γ 218, „ἐργος, βῶν“ Ε 394, Π 238, „οἴησις“ μ 218, „πόδα νηός“ κ 32, „ἄλεισον“ γ 10. 3) τροπικ. ἐπὶ πνευματικῆς κινήσεως, ὡς τὸ Λατ. *versare*, „νόον ἐνὶ στήθεσσι“ ἀνακινῶ, ἀναστρέφω βουλὴν τινα ἐν τῇ ψυχῇ, ὅς ἐ. ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι, ν 255, „κέρδεα ἐνὶ φρεσὶ“, σ 216, ο 237.—Ἐν τῇ Υμ. Δὴμ. 373 αἱ λῆς. „ἄμφι ἐ νωμῆσαι“ ἐρμηνεύον

και διαφοροτρόπως· κατά μὲν τὸν Οὔδωσι· παρα-
γαγὼν αὐτὴν κατὰ μέρος πρὸς ἑαυτὸν, „ἀφ' οὗ
τὴν ἐτράβηξε παράμερα“ (ἴδ. ληφί και ληφίε)
κατὰ δὲ τὸν Ἑριαννον πιθανῶς· διαιρέσας αὐ-
τὸν (τὸν κόκκον) εἰς δύο· τέλος κατὰ τὸν Ἰλ-
γεν ἀπιθάνως· καθ' ἑαυτὸν διανοηθεῖς.

ΝΑΝΙΜΟΣ [-], ον, ποι. (νη-, ὄνομα) και
ΝΑΝΙΜΝΟΣ, ὅταν ᾔνε ἀνάγκη θέσει μακρὰς συλ-
λαβῆς, M 70, N 227, Ξ 70, α 222, ἀνώνου-
μος, ἄγνωστος, ἀφανής, ἄδοξος, v 239, ξ
482. (ἢ. Τὸ ν τοῦ δευτέρου τύπου δὲν εἶνε οὖ-
τως ἀπλῶς· χάριν τῆς θέσει μακρὰς συλλαβῆς·
παρένθετον, ἀλλ' εἶνε στοιχεῖον τῆς ἀρχαιοτάτης
ρίξης, Λατ. nomen, nominis, Γερμ. Namen,
ἥτις ἐν τῇ ὀνομα-α, και τῇ ἐτέρῳ τύπῳ νώ-
νυμ-ος ἐλεπτύνθη).

ΝΑΡΩ, οπος, ὁ, ἡ, κατὰ τοῦς παλαιούς γραμ-
ματικούς· γιλπνός, λαμπρός, ἐξαγρᾶπτων,
πάντοτε ἐπίθετον τοῦ γαλκοῦ (ἐπὶ ἀμυντικῶν
ὀπλων, θώρακος, ἀσπίδος κ. τ. τ.), B 578, N
406 κ. πολλὰ, ω 467, 500 (μόνον ἐνταῦθα
τῆς Ὀδ.). (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τὸν
Σχολιαστὴν ἀπιθάνως ἐκ τοῦ νη- και ὀρίω, ὁ μὴ
φρατός, πρὸς ὅν δὲν δύνανται νά ἀποδιδῆται,
ἐκ τῆς λάμψεως· δηλ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἀπομακρυ-
νόμενος τῆς παλαιᾶς ἐρμηνείας, παράγει τὴν λ.

ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ νη- ζ ἱερῶσι· ὁ καλῶς σκε-
πάζων, προφυλάττων).

ΝΑΤΑΚΜΩΝ, ονος, ὁ, ἡ (νώτος, ἄκμων), ὁ
σκληρὸς (ὡς ἄκμονα ἔχων) τὰ νῦτα, οἰονεῖ „ἀμ-
μυνοπλάτης“, Βατρ. 296.

ΝΑΤΟΣ, ὁ, ἡ τὸ ΝΑΤΩΝ (παρ' Ὁμ. τὰ γένος
ἀδιγνώστον), πληθ. τὰ νῦτα. 1) κυρ. α.) ὁ
νώτος, „ἡ ῥάχη, ἡ πλάτη“, ἀνθρώπων και
ζώων, B 765 κ. α., p 463· συνήθως κατὰ πληθ.
και ἀντὶ τοῦ ἐνικ., B 308, T 444 κ. α., „μετὰ
νῦτα βῆλλω· γρήφω τὰ νῦτα, „γυρίζω τὰς
πλάταις“, ὅ εἰ. τρέπομαι, φεύγω, I 94· β.) ἡ
ὠμοπλάτη, „ἡ πλάτη“ τῶν σφακτῶν, ἦν ὡς
ἐξαίρετον μερίδα παρέθετον εἰς τοὺς προέχοντα
τῶν συνδαιτυμόνων (ἢ. ὅπερ ζ τὴν σήμερον γί-
νεται παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ λαφ), ἐνικ. I 207, θ
475, πληθ. H 321, ὁ 65 κ. α. 2) τροπ. πᾶσα
πλαταία ἐπιφάνεια, „εὐρία νῶτα θαλάσσης“
B 459, γ 442 κ. πολλὰ.

ΝΑΧΕΛΙΗ, ἡ, ἐπικ. νωχέλιος, βραδύτης,
ἀδράνεια, ὀκνος, νωρότης, T 444 f. (Ἐκ
τοῦ ναχκέις, οὗ ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· Κατὰ
τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νη- και ὀχλέω ἢ ὀχλίζω
= κινῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, κυλίω, ἔπου· νωχελῆς· κυρ.
ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν νά ἐνδώσῃ εἰς τὴν προσγενο-
μένην ὠθησιν).

Ξ

Ξεινίζω

Ξ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
λην. ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης τε-
τάρτης ῥαφιδίας.

ΞΑΙΝΟ (συγγ. τῷ ξῖον, ξῖον), „ξαινῶ“, ὅ εἰ.
ἀνοίγω, „ἐξιδύναμι“ τὰ ἔρικ, «εἶρια» γ 423 f.

ΞΑΝΘΟΣ, ἡ, ὄν, „ξανθός“, χρυσοειδής,
«χρυσομάλλης»· α.) ἐπὶ ἀνθρώπων, ξανθός
τὴν κόμην, συγχόν ἐπὶθ. τοῦ Μενελάου, Γ 284
κ. πλγ., ἐπὶ δὲ τοῦ Μελείργου, B 542, τοῦ Ρα-
δαμάνθους, δ 564, η 323. Ἄλλοι δὲ ἀναφέρου-
σιν οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐπίθετον εἰς τὸ σιτηρὸν χρῶ-
μα τοῦ προσώπου, πρὸλ. τὸ «κόρη ξανθός Με-
νέλαος» α 433, «ξανθὴ κόρη» (τοῦ Ἀχιλλεύου),
A 497, ψ 144, «ξανθαὶ τρίχες» (τοῦ Ὀδυσ-
σεως), v 399, 431. Εὐρίσκειται προσέτι και ὡς
ἐπίθετον τῆς Δήμητρος (ἵδεν και τὸ Πανα Δεα τοῦ
Ὀδιδίου), E 504, και τῆς Ἀγαμέμνης, A 740·
β.) ἐπὶ τῶν ἵππων, ξανθός [κνηκός, κνηκίας],
I 407, A 680.

ΞΑΝΘΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, Τρώς, E
452. 2) ὄνομα ἵππου· α.) τοῦ Ἀχιλλεύου, Π
449. Εἰς τοῦτον ἐχάρισεν ἀνθρωπίνην φωνήν

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

(«αὐδῆντα θῆκεν») ἡ Ἥρα, ἵνα προμηνύσῃ
τὸν θάνατον εἰς τὸν Ἀχιλλέα, T 395, 405. (ἢ.
Και ἐν τοῖς νεωτέροις δημοτικοῖς ᾄσμασι τῶν
Ἑλλήνων εὐρισκονται ὅμοιοι διάλογοι μεταξὺ
ἀνθρώπων ζ ἵππων)· β.) τοῦ Ἑκτορος, Θ 185.

3) ποταμός· α.) τῆς Τροίας = Σκῆμαναρος
(ἴδ. τ. λ.)· β.) τῆς Λυκίας, πηγάζων ἐκ τοῦ
Ταύρου και εἰσβάλλων εἰς τὴν μεσάγειον, ὁ με-
τέπειτα Σίριος ἢ Σίβρος, Περσιστὶ Sirhe, ὅ εἰ.
ἀμμόχρου, τὴν δὲ σήμερον Ἑσσενιδί.

ΞΕΙΝΙΪΟΝ, τό, ἐπ. = ξέκκιον, τὸ δῶρον, ὅπερ
ὁ ξεινίζων δίδει εἰς τὸν ξένον, K 269, θ 389 κ.
α. Πολλῶς τιθεταὶ ὁ πληθ. «ξείνια» (τὸ πλη-
ρες «ξείνεια δῶρα» ω 273) και σημαίνει τὴν
εὐδόκων ἐστίασιν, τὸ φιλομα, Σ 408, δ 33·
ἐπὶ δὲ και τὰ δῶρα, τὰ ὅποια οἱ ξένοι δίδουσι
πρὸς ἀλλήλους, Z 218. Σκωπτικῶς· ἡ ἀνταπό-
δοσις, ἀντίποινον, τιμωρία, γ 290, πρὸλ. ΞΕΙ-
ΝΙΑ. Κυρ. οὐδ. τοῦ

ΞΕΙΝΙΪΟΣ, η, ον = ξέκκιος, ω 273 f.

ΞΕΙΝΙΖΩ (ξείνιος), ἴων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΙΝΩ, μιλ.
ξείνισω και ἐπικ. σσ, ἀορ. ξείνισα και ἐπικ. σσ,

φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ξένον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ φιλοῦμαι αὐτόν, Γ 207, γ 355, η 490.

ΞΕΙΝΙΟΣ, ἴη, ἰαν, Ἰων. ἀντί τοῦ ΞΕΝΙΟΣ, ὅπερ καὶ αὐτὸ εὐρίσκεται, ξ 158, 389, ο 514, 546 (ξένιος, ξένος). 1) ξένιος, εἰς ξένους: ἢ τὴν ξενίαν ἀνέκων, «Ζεὺς ξένιος» ὁ προστατὴς τῶν ξένων καὶ τιμωρὸν τὴν παράδοσιν τῆς φιλοξενίας, Ν 625, ι 274, ξ 284, «τράπεζα» ξ 158, ρ 155. 2) οὗδ. πληθ. ΞΕΙΝΙΑ, ξευπακ. «δωρα» οὐ μόνον τὰ παρὰ τῶν ξένων ἀμοιβαίως δοδύμενα δώρα, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοξενία ἐστίασις, «ξείνια παρατιθέναι» Α 779, Σ 387, γ 490, «δοδόναι» ξ 404, ἐνικ. ι 356, υ 296. (Περὶ τὴν Ἀττ. φρ. «ἐπὶ ξείνια καλεῖν»).

ΞΕΙΝΟΔΟΚΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντί τοῦ ΞΕΝΟΔΟΚΟΣ (ξ. δέχομαι), ὁ τὸν ξένον ὑποδεχόμενος, Γ 351, θ 240, 543, σ 64, «ἀνὴρ ξ.» ο 55, 70.

ΞΕΙΝΟΣ, η, ον, Ἰων. ἀντί τοῦ ΞΕΝΟΣ. Α') ἐπὶ θ. «ξένος», ἐξ ἄλλοτριᾶς χώρας, «ἀνθρωποι ξένοι» Ω 202, η 32, «βῶτορες» ξ 402, «ξείνους πότερ» η 48, ρ 553. Β') συνήθ. οὐσιαστ., ὁ «ξένος» (ἢ «ξείνη» Ὑ. Δημ. 249). 1) «ὁ ξένος», ὁ ξενιζόμενος παρὰ τινι, (Τουρκ.) «μου σαφίρι», ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἀξίων οὐ μόνον ὑποδοχῆν, ἀλλὰ καὶ προστασίαν καὶ βοήθειαν νὰ λάβῃ, καὶ καθὼς ὁ πτωχὸς καὶ ἐκείτης, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ξενίου Διὸς διατελὼν, ξ 208, Ω 546, ι 270, ο 58. 2) ὁ φίλος, ὁ διὰ ξένου: πρὸς ἄλλον τινὰ συνδεδεμένος: καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν ὑποδοχῆν καὶ φιλοξενίαν ὑποχρεωμένος, α 313. Ἡ δὲ τοιαύτη φίλια μετεδίδετο καὶ κληρονομικῶς, ὅθεν «ξείνος πατρώιος» Ζ 245, α 187, πρὸλ. Ο 496. Ὁ τοιοῦτος φίλος: ἢ ξένος δυνατόν νὰ ᾔνῃ ὁ φιλοξενούμενος, θ 543, ο 55 κ. α. ἢ ὁ φιλοξενῶν, Ο 532, Φ 42, θ 466, 208, ξ 53.

ΞΕΙΝΟΞΗΝΗ [-ω], Ἰων. ἀντί τοῦ ΞΕΝΟΞΗΝΗ, ξενία, φίλια, ψ 35 f.

ΞΕΝΗ [-ω], ἢ (ένος) = ΞΕΝΙΑ, φιλοξενία, φίλια, φιλοξενος ὑποδοχή, Ὅδ. ω 286, 314.

ΞΕΝΙΟΣ, ἴη, ἰον, Ἰδ. ΞΕΙΝΙΟΣ.

ΞΕΡΟΣ, ἦ, ὄν, Ἰων. ἀντί τοῦ ΞΗΡΟΣ, «ξηρός», «ξηρὸν ἡπειροῖο» τὸ ξηρὸν τῆς ἡπείρου, ἢ ξηρὰ, ε 402 f.

ΞΕΣΣΕ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ΞΕΣΣΕ, Ἰδ. ΞΕΩ.

ΞΕΛΙΟΣ, ἦ, ὄν, ἀπεξεσμένος, τερνευτός, «πελεκητός, πελεκημένος, σκαλιστός», «διφρος» Ω 322, «ἔππος» ὁ δοῦρειος, δ 272, «λίθος» Ἰδ. λίθος ὡσαύτως «ἀΐουσαι» στοαὶ πελεκηταί, ἐκ λίθου πελεκητοῦ, Ζ 243, Υ 44, «κέρα» λίθα, ἐστύλωμένα, τ 506. Ἐκ τοῦ

ΞΕΩ, ἀόρ. α. πάντοτε ἀναύθ. ΞΕΣΣΑ, κυρ. ἀποξέω, «ξύνω» ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς δι' ἐπιτηδείων ὀργάνων λεπτῆς ἐργασίας σκληρῶν πραγμάτων, «πελεκῶ, σκαλίζω», λειαινῶ, σιλῶ, Ὅδ. ε 245, ρ 344, ψ 499.

ΞΗΡΑΙΝΗ (ξηρός), ἀόρ. παθ. ἐξηράσθην, «ξη-

ραίνω», «πέδιον ἐξηράνθη» Ὑλ. Φ 345, 348.

ΞΙΦΟΣ, εὐς, τό (συγγ. τῷ ξύω), ξίφος, μάχαίρα, σπάθη, «σπαθί», Ὀμ. πληθ., πλοῦτος ταύτων τῷ «ἀορι καὶ φαργάνῳ». Ἦτο «χάλεον» κ 261, καὶ χαρακτηριστικῶς ὡς «μέγα» Α 494, Ο 712 κ. α., «ὄξύ» Μ 490, ε 3 κ. α., «ἀμφηκε» διατομον Φ 218. Ἡ κοπίς: ἢ λεπίς αὐτοῦ ἦτο εὐθετα (ὅθεν «τανύηκε», Ἰδ. τ. λ.): ἐφέρετο δὲ ἐν «κολεῷ» (Ἰδ. τ. λ.) κρεμώμενον ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τοῦ «τελσμήνους» (Ἰδ. τ. λ.). Ἡ λαδὴ, παρ' Ὀμ. «κύπη», ἦτο πολλάκις κεκοσμημένη, ὅθεν «ἀργυρόηλος» (Ἰδ. τ. λ.). Μνημονεύεται ἐν τῇ Ν 576, ξίφος τι «Θρηάκιον», ὅπερ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἦτο μέγα καὶ πλατὺ, βουφαία.

ΞΟΓΟΥΣ, ἦ, ὄν, ποι. κυτρινωπός, ξανθός, «ξουβαὶ πέρυγες» Ὑμ. 33, 43. (Π. Κατὰ τὸν Ἀθηναῖον σημαίνει τὸ χροῖμα τὸ μεταξὺ ξανθοῦ καὶ πυρρόου, εἴνε δὲ ἐτυμολογικῶς ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τὴν ξανθός).

ΞΥΛΙΝΟΣ [-ω], η, ον, «ξύλινος», «ξ. δόλος» μυάγρα, «δόκανον, ξυλόκατα», Πατρ. 416. Ἐκ τοῦ

ΞΥΛΟΝ [-ω], τό (ξύω), τὸ ἀποκεκομμένον ἢ ἀπεξεσμένον «ξύλον», συνήθ. πληθ. «ξύλα», τὰ πρὸς καθύς, Θ 507, Σ 347, γ 329, ξ 448 κ. α., ἐνικ. «ξύλον αὐτὸν ἢ θρούς ἢ πεύκης» Ξηρόν ξύλον κτλ., Υ 327.

ΞΥΛΟΚΟΣ, ὁ (ξύλον, ξύω), τόπος: ἔχων πολλὰ ξύλα, δάσος πυκνὸν, «λόγγοι», λόγμη, ὡς φωλεός: τῶν θηρίων, Α 445, Φ 573, δ 335 κ. α.

ΞΥΜΒΑΛΗΜΕΝΑΙ, ΞΥΜΒΑΛΗΤΗΝ, ΞΥΜΒΑΛΗΤΟ, ΞΥΜΒΑΛΗΤΟ, Ἰδ. ΞΥΜΒΑΛΛΟ.

ΞΥΜΠΑΣ, ἀεα, αν, Ἰδ. ΞΥΜΠΑΣ.

ΞΥΝ, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς συνηθ.: ἕτερος τύπος τῆς ΞΥΝ, τὸν ὅποιον ὁ Ὀμ. σπανίως μεταχειρίζεται καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διὰ μετρικῶς λόγου, ἀλλ' ἐν συνθέσει καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς ἀνάγκης, Ψ 330, ξ 54, η 245 κ. α. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει ξύν κατόπιν τοῦ ν). Σύνθετα εὐρίσκονται παρ' Ὀμ. τὰ ἑξῆς: ξυμβάλλω, ξύμπασι, ξυναγείρω, ξυνάγωμι, ξυνάγω, ξυνδῶμι, ξυνελαύνω, ξυνέσεσθαι, ξύνεσις, ξυνέχω, ξυνιέναι, ξυνίημι, ξυνοχή, ἄπερ Ἰδ. ἐν ταῖς ἀπὸ ΞΥΝ- ἀρχομέναις λέξεσι.

ΞΥΝΕΑΣΕ, Ἰδ. ΞΥΝΑΓΩΓΗ.

ΞΥΝΕΙΚΟΕΙ (ξυνείκει), ἐπικ. ἀντί τοῦ ΞΥΝΕΙΚΟΕΙ, συνελίσσεται, ἔλκουν ὁμαδ, ξ 98.

ΞΥΝΗΚΑ, Ἰδ. ΞΥΝΗΜΙ.

ΞΥΝΗΙΟΣ, η, ον, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀρχ. ΞΥΝΗΙΟΣ = ΞΥΝΙΟΣ, κοινός, «ταῦτα δ' ἀμφοτέρω ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων» νὰ λάβωσιν ἀμφοτέρω κοινὰ τὰ ὅπλα, ἵνα διανεμηθῶσιν αὐτὰ πρὸς ἀλλήλους (πρὸλ. «ἀέθλια ἴσ' ἀνελίσθαι» ς. 823), Ψ 809. «ξυνήϊα» ὡς οὐσιαστ., κοινὴ περιουσία, δημόσια παντός τοῦ στρατοῦ, τὰ ἀδιανέμητα, Α 424.

ΞΥΝΙΕΙ, ΞΥΝΙΟΝ, Ίδ. ΞΥΝΙΗΝΙ.

ΞΥΝΙΟΝΤΟΣ, ΞΥΝΙΣΑΝ, Ίδ. ΞΥΝΕΙΗΤ.

ΞΥΝΟΣ [-], ή, όν, ώ; επί τό πολύ ποιητ., Ίδω; δι' επικ. λέξ. = κοινός, εις πολλούς όμοσ άνήκων, ή πάγκοινος, «κακόν» *Ίλ. II 262, «ξύνος Ένωσίος» κοινός είνε ό θεός τοσ πό- λέμου, εύνοων δηλ. ότε μέν τοστον, άλλοτε δ' έ- κείνον, Σ 309, και μετά γεν. «γατα ξυνή πάν- των» O 193.

ΞΥΡΩ, τό (ξύω), „ξυράφι“, μόνον έν τη παροιμια «επί ξυροσ Ίσταται άκμή;» ζέκει επά- νη εις τόν άθήρα τοσ ξυραφιού, επί πράγματος άκροσφαλοσ; και μέλλοντος ούτως ή άλλως; νά διακριθώ (διότι τό επί τοσούτον στενής επιφα- νείας; οΐα ή άκμή τοσ ξυροσ, ιστάμενον άνάγ- κη εύθύ; νά κλίνη πρό; τό έτερον τών δύω με- ρών), K 473 γ.

ΞΥΣΤΩΝ, τό, κυρ. ξύλον μακρόν, άπεισεμίνον, συνήθ. „κονταροξύλον“, συνεκδ. δι' „κοντά- ρι“, δόρυ, *Ίλ. Δ 469, Α 260, 565, N 497, «νξύμαχον» κοντός, „καμάκι“, O 389, 677, πρδλ. ΚΟΛΛΗΕΙΣ. Έκ τοσ

ξύη (συγγ. τή ξίω), άόρ. ά. Ξύσσα, άπο- ξίω, „ρόκανίζω, ξύνω“, οίον «δάπεδον λι- στροισι» τό Ξδαρος μέ ξύστρα άποξίω, άποκα- θάρω, γ 456, «ξανόν ξύσαι άσκήσασα» τό φό- ρημα φιλοπονήσασα άπέξεν, εγίλδωσεν, „ε- γυάλισεν“ (ή 'Αθηνα), Ξ 479: (||. διότι κατά τόν Φαίσιον τό λινοσν υφασμα οί άρχαίοι κατερι- γάζοντο τοσούτον γνοώδες, ώστε δέν διέφερε τοσ μαλλινον' επείτα δι' χάριν τών πλουσίων και επιφανών δι' επιτηδείου όργάνου άπεξίετο και έστιλδωτο. Άλλοι δι' έρμηνεύουσι τό «ξύ- σεν άσκήσασα» επιμελώς εξόφανε).

O

O

δ

O, τό δέκατον πέμπτον γράμμα τοσ Έλ- λην. αλφαβήτου, έπομ. τό σημεϊον της δεκάτης πέμπτης ραψιδίας.

ο, ή, τό, επικούς τύπους έχει: ενικ. γενικ. τοτο, πληθ. όνομ. ταί, ται (άλλ' ούτοι οί τρετς εύρίσκονται μόνον επί τής Α' σημασίας), γεν. τών, δοτ. τοίσι, τήσι και τής (τό ταί; δέν είνε 'Ομηρικόν' μόνον έν τή Γ. Έρμ. 200, «ταί; δε» εύρίσκεται), δούκ. γεν. ζ δοτ. τοίν, σ 34. Οί μετά τοσ τ τύποι προϋποθέτουσιν άρχαίαν έχρ. όνομαστικήν τοσ, ζ πρέπει νά θεωρηθώσιν ως οί άρχαϊώτατοι. (Τινές τών παλαιών γραμ- ματικών ούτοναοσθαι και τας άτόνους πτώσεις: δ, ή, οί, αι, όταν έχωσι δεικτικήν σημασίαν, εκ δέ τών νεωτέρων ο Θήρσιος, ο Σπίτζερσος και ο Βέκκερας έν τή Β'. ήκολούθησαν αούτος. Τήν έναντίαν γνώμην έχει ο Βούττμαννος, ο Ουόλ- φιος (πλύν έν τή K 224 «πρό δ τοσ»), ο Διν- τούφιος και οί έτι νεώτεροι μετά τοσ Βεκκί- ρου έν τή Α').—'Η λέξις αύτη, ή παρά τοις μετέπειτα άρθρον, έχει παρ' Όμήρω δει- κτικήν και αναφορικήν σημασίαν. Άντιστοι- χεί δέ πρός τό Γερμ. der, die, das, όπερ είνε άρθρον ήμα ζ άντωνυμία δεικτική ζ αναφορική.

Α') 'Ως δεικτική άντωνυμία, ούτος, αύτη, τοσuto. Πολλάκις όμως ή δεικτική δύναμις είνε τοσούτον άσθενής, ώστε καταφραίνεται σαφώς ή μετάφρασις εις τήν άρθρικήν σημασ. 1) 'Η κα- θαρως δεικτική σημασία καταφραίνεται μάλιστα: α.) όταν ή άντωνυμία τίθεται άνευ ούσιαστ. και δύναται νά μεταφρασθώ διό τοσ ούτος, έκεί-

νο; ή αούτος, Α 9, M 29, 43 κ. πλχ., επείτα όταν διό τοσ ρήματος ή άλλων λέξεων χωρηζή- ζηται από τοσ ούσιαστικοσ, όπερ ήρχεται κατό- πιν ώς επιζήγησις, «ή δ' έσπετο Παλλάς' Αθή- νη» έκείνη δι' ήκολούθησεν, δηλ. ή Π. 'Αθ., α 425, πρδλ. Α 409, 472, 488, E 508, σ 69. Ένίοτε δέ προτάσσεται ζ τό «όγε» (ή «δ γε», Ίδ. όγε), N 53, «ή ρ' όγ' ο λυσσώδες ήγεμο- νέυι Έκτωρ» „έκείνος είνε άρχηγός; αούτος δ λυσσασμένος, δ Έκτωρ“ 6.) όταν ως δει- κτικόν επιθετον τίθεται συνήθως μετά τό ούσια- στικόν και κατόπιν άκολουθώ άναφορικός λόγος ει; αούτο άναφερόμενος, «οὐδ'—έλθητο συνθε- σιάων τάων, ζ; επίτελλε Διομήδης» έκείνας τας συμφωνίας, τας όποιας: ζα., E 320, 332, α 446, 6 449, φ 42 κ. ά. γ.) έν τή συνδυασμ. «ό μέν, ο δέ» τό μέν, τό δέ» και έν τοις τούτων πληθυντικοις, δ 508, 6 46. Όταν δι' ο πληθ. τούτων υποδιαιρήςται εις πολλούς ενικούς, τότε συνήθως τό όλον τίθεται κατά γενικήν, Σ 595 κ. ά. πολλάκις όμως και όμοιοπτώτως πρός τας μέρη, E 27, μ 73. Πολλάκις τίθεται τό «ο δέ» άνευ προηγούμενου Μέν· πολλάκις δι' τίθεται μόνον τό «ο μέν» και άκολουθεϊ ούσιαστικόν τι μετά τοσ Δέ, φ 4, πρδλ. Ω 725, α 446, ή άλλη λέξις, οίον «τά μέν, άλλα δέ» Z 447, 6 46. 2) άσθενεστέρα είνε ή δεικτική δύναμις της άντωνυμίας, όταν τίθεται πρό τοσ ούσιαστικοσ, χωρίς όμως πρότασις τις νά αναφέρηται εις αού- τό· παριστφ δι' τότε τό αντικείμενον ως γνω- στόν ή άφαίρει αούτο έμπρακτικόν, «τόν Σπρό-

σην» ἐκείνων τῶν σοφιστικῶν Χρ., Α 44, Α 637, Ν 698, Φ 252, Ψ 303. «τὰ θύρετρα» ταῦτα δὲ τὰ θύρ., σ 385. Ἐνίοτε δὲ μίσε λέξεως καὶ μάλιστα ὁριστικῆς τινος ἀντωνυμίας, χωρίζεται τοῦ εἰς ἃ ἀνήκει οὐσιαστικοῦ, «κὺντάρ ὁ αὐτὸς Πέλοψ ἦρκε» Β 105, «τὸ δὲ αἰ κλέος» Ρ 232, πρὸλ. Α 186, 703. (II. Ἡ περίστασις αὐτὴ δὲν πρέπει νομίζω, νὰ διακριθῇ τῆς ἀνωτέρω σημειώσεως 1) α.) περὶ τὰ τέλη).—Ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενοῦς δεικτικῆς σημασίας προέρχεται 3) ἡ ἀρρηκτικὴ, ἥτις ἂν ὄχι καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ποιητικὴν, εὐρίσκεται ὅμως ὅτε παρ' Ὁμ. εἰς τὰς ἐξῆς περιπτώσεις: α.) μετ' οὐσιαστικῶν προσώπων σημαντικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων γνωπτῶν, «ὁ γέρον» Α 33, δ 491 κ. α., «ὁ ξεῖνος» ι 492 κ. α., «ὁ παῖς» Ζ 467, «τὸν υἱόν» δ 309, «τὸν ἀλήτην» σ 333 κ. α. πλεῖστα Σπανιώτερον μετ' οὐσιαστικῶν πράγματων ἢ ζώου σημαντικῶν «ἡ νῆος» ε 55, «τὰ τε θῶρα Ἀφροδίτης, ἢ τε κόμη, τὰ τε εἶδος» Γ 55 (ἂν καὶ τινὲς ἐνταῦθα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον εἰς δεικτικὴν σημασίαν, ὡς ἀνωτέρω: ταῦτα τὰ θῶρα τῆς Ἀφροδίτης) κ. α. πλγ., «τὸν ἔππον» Θ 436, «τὸν κρινόν» ι 461 κ. α. Ἐτε δὲ καὶ ἀνευ προηγούμενης γνωριμίας τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅταν «τὰ δράγματα» Α 69, «οἱ ὀνόμοι» Α 436. Ἐτε δὲ Σπανιώτερον ἐπὶ τῆς καθόλου ἢ γενικῆς σημασίας τοῦ ἄρθρου, ὅταν «κἀθ' ὅν» δ τ' ἀεργός ἀνὴρ ὅτε πολλὰ ἔοργός» ι 320, πρὸλ. Γ 109, Ν 278, ὅτε μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπιθέτα «πᾶς, ἕκασ, σύμπας», ὅταν «ἅπαντα τοὺς ὑποκαρτερίους» Ξ 278, πρὸλ. ω 79. Ἰδ. ὅτε πλε, εἴμηπας. β.) μετ' ἐπιθέτων, τὰ ὅποια διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνουσι ὁριστικὸν σημάς, «ὁ γηραιός, ὁ ὁμοῖος», Ἰδ. τ. λ., «ὁ δόσητος» υ 224, «τὸ ἥμισυ», Ἰδ. ἡμίτης, «τὸ κρήνην» Ἰδ. τὴν λ., «τὸ μέλαν ὄρεος» ξ 42: συχνότερος ὁ πληθυντ., «τὰ κακὰ» Α 107, «οἱ πολλοί» Ω 498, «τὰ λυγρὰ» Ω 534. Ἰδὺν: συχνόν μετὰ τοῦ ἄλλου: Α 429, Ζ 44, α 26 κ. α., ὅτε ἕτερος: Ε 446, ι 430 κ. α., «ἕκαστος», ὅταν τὰ «ἕκαστα» Α 706, μ 46, 465, ξ 375: μετὰ τῶν συγκριτικῶν, ὅταν «ὁ ἀριεὺς» Κ 237, υ 433, Ἰδ. παρίων, κερκίαν, μετὰ τῶν υπερθετικῶν, ὅταν «Φαιήκων οἱ ἀριστοί» Θ 408, «ὁ κάκιστος Ἀχαιοῖν» ρ 415, «αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν» Θ 342, Α 478 κ. α. Σπανιώτερον μετὰ μετοχῶν οὐσιαστικῶν σημαστῶν ἐχουσῶν (ὅτε κατὰ τὸν Κλάσσην τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν καθ' ὅλου ἢ γενικὴν σημασίαν), «ὁ προχών» Ψ 325, «ὁ κικηθεὶς» Ψ 603, «ὁ κικησας» Ψ 325, «ὁ ἄγων» Φ 262, ὅτε κατ' οὐδέτερον γένος, «τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα» Α 70. Ἐν δὲ τῷ «πῶ: κέν με ἀναγνοή τὸν ἐόντα» λ 444 ἡ ἀναγνοή μετοχὴ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ: ὡς ἐκείνον οὗτος ἀληθῶς εἶμαι γ.) μεθ' οἰωνοῦ ποτε προσδιορισμῶν οὐσιαστικοῦ τινος, ὅταν οἱ προσδιορισμοὶ αὗτοι τίθενται κατόπιν αὐτοῦ, ὅταν «ἀντιγες αἱ περὶ δι-

φρον» Α 533, Φ 500, «παῖδες τοὶ μετόπισθε λελεγεμένοι» Ω 687, «Ἀῖας ὁ μέγας» Π 358, «Φοῖβος ὁ γέρον» ι 690 κ. α., «ἀνὴρ ὠρεος» Α 283, «ἀνακτες οἱ νέοι» ξ 61, «παῖδων τῶ Ἀλφειῶν, τῶ Τρωϊκῶν» Ζ 201, Κ 44, «ἄνδρες οἱ τότε» ι 359, «ἔχουσι τοὶς ὀλγόμοις» μ 232 κ. α., ἀλλὰ καὶ ὅταν προηγῶνται οἱ προσδιορισμοί, «τὸν δεῖν ἔππον» Ψ 336 κ. α., «ὁ Ἰφικλοῦ παῖς» Ν 698. Ἀπροσδόκητος εἶνε ἡ ἐξῆς πλῆκῃ, «τὰ μῆλα ταναόποδα, πίονα» ι 464 (ἐνθα ὁ περὶ λόγος ἀπαιτεῖ πῇ ἐπανάληψιν τοῦ ἄρθρου πρὸ τῶν ἐπιθέτων): ὡσαύτως «τὰ τεύχεα καλὰ» Φ 317, «τὸν ξένον δύστηνον, ρ 10 (ἐνθα τὸ ἄρθρον ἵσως ὁρθότερον ἐκλαμβάνεται δεικτικῶς): ἐτε δὲ μετὰ τῶν πατρωνυμικῶν, εἰτε ἔπονται, εἰτε προηγῶνται τοῦ κυρίου ὀνόματος, «Ἄντι τῷ Τελαμωνιῶδι» Ξ 460 κ. α., «ὁ Τυδείδης... Διομήδης» Θ 532 κ. α., «τὸν Τηλεφῶν... Εὐρύπυλον» λ 519: ὡσαύτως καὶ ὅταν προστίθεται ὄνομα προσδιοριστικὸν ἀντωνυμίας, ὅταν «κείνον τὸν κάμμορον» δ 351, «ἐμὲ τὸν δύστηνον» Χ 59, η 223, 248: δ.) μετ' ἀντωνυμιῶν καὶ μάλιστα κτητικῶν, «τῇ ἐμῇ κεχαρισμένῃ θυμῷ» Α 608, «φῶσαι σε τὸ σὸν μένος» Ζ 407, «τὰ δὲ πρὸς δώματα» Ο 58 κ. α., πρὸλ. καὶ Π 40, Σ 457, Ψ 572. Ἐτε δὲ καὶ πρὸ τοῦ αὐτοῦ, Ἰδ. αἰτίας Β'). ε.) μετὰ τῶν ἀρρηκτικῶν ὀνομάτων, «ἡ δὲ μία» υ 440, πρὸλ. ξ 423, Π 473 κ. α., μάλιστα δὲ μετὰ τῶν τακτικῶν, ὅταν «τῇ πρώτῃ, τῇ δευτέρῃ» Ψ 265, 275 κ. α., «τῶν ἐτέρων, τῶν τρίτων, τῶν τετάρτων» Μ 93 κ. α. γ.) μετ' ἐπιρρημάτων, ὅταν «τὸ πῖρος, τὸ πρῖν, τὸ πρόσθεν, τὸ παράθεν», Ἐτε δὲ ἡ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ οὐδετέρου τῶν τακτικῶν ἀντωνυμιῶν ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβάνομένης, ὅταν «τὸ πρῶτον, τὸ τέταρτον» τὴν πρώτην, τὴν τετάρτην φοράν, Ὁμ. πλγ. 4) ἐπιρρηματικῇ χρῆσιν: τινων πώσεων εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἐξῆς: α.) ἡ αἰτία, «τὸ» σημαίνει τὴν αἰτίαν διὰ τοῦτο, Γ 476, Η 239, Ρ 404, Τ 213, Ο 332 κ. α. β.) ἡ δοτ., «τῇ, τῷ», Ἰδ. ταῦτα τὰ: λ. γ.) ἡ πληθ. δοτ., «τοῖσιν» ἐν τῇ φρ. «τοῖσι μετέφ» Α 58 καὶ ἄλλαις ὁμοίαις σημαίνει κατὰ τὸν Οὐόλφσον τὸ ἐν τοῖσιν, inter haec, ἔπειτα, κατόπιν, μετὰ ταῦτα. Ἀλλ' ὁρθότερον ἐκλαμβάνεται παρ' ἄλλων ὡς ἀρρηκτικὴ (πρὸλ. τὸ «τῇσι» Ω 723), καὶ ἐρμηνεύεται: μετὰ τοῦ, ἐνώπιον τούτων, πρὸς τοὺς, ἔστι καὶ ἐπὶ δύο μόνων κείμενον, η 27, υ 374: δ.) μετὰ προθέσεων, ὅταν «ἐκ τοῦ» ἔκτοτε, «ἀπὸ τούτου», Α 493, Ο 601.

Β') ὁ, ἡ, τό, ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία=ὅς, ἡ, ὁ, ὁ ὁποῖος κτλ., εὐρίσκεται συχνὰ παρ' Ὁμ. ὅτε μάλιστα οἱ ἀπὸ τ' ἀρχόμενοι τύποι, τῆς δὲ γεν. πληθ. τοῦ ἀνωτέρω ὅτε ὁ τύπος «τεῷ» Σ 492. Τὸ ἄρτεν. ὅτε εὐρίσκεται Π 835, Φ 59, 230 ὅτε ἐν «τῷ κλῶθι μιν, δ' ἡλῆος θεὸς ἡλῆος» δ 262.—Περὶ τῆς ἐπιρρηματικῆς χρήσεως τῆς ἀναφορικῆς, Ἰδ. τῇ.

δ, 1) οὐδ. τοῦ ὄε, ὅπ. ὄδ., καὶ 2) ὡς σύνδεσμος, ὅτι, ὄδ. ὄε, I. Γ'.)

ὄαρ [-] (ὄαρ), ἀροε, ἡ, ἐπ. ζ κατὰ συναίρ. ἄρ, ἐξ οὗ ἡ δοτ. ὠρεσθιν (ὄαρ), E 486, σύντροφος, κοινωνός, ἰδίως σύζυγος, γυνή, I 327. (Παράγεται ἥτοι ἐκ τοῦ ἀρ-, ἀραρίσκω, μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ο, ὅτε μένει ἀνεξήγητος ἡ παρουσία τοῦ ρ, ἢ ἐκ τοῦ εἶρω (α ἀθροιστ. καὶ εἶρω) = συνείρω, καὶ τότε εἶνε κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ὄορ, οἷον συνάορος, πρὸλ. σην-ῆορος. || Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἦτον πιθανόν· τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ἐτυμολόγων παράγουσι τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ἀθροιστικοῦ ο καὶ τῆς ῥίξης σερ- ἢ ὅπως εἰς ἄλλας συγγενεῖς γλώσσας φέρεται, σαρ-, ἐξ ἧς τὸ Ἑλλήν. εἶρω, σείρα, εἰρμός, ὁρμαθός, καὶ τὸ Λατίν. sero, seriēs, ὥστε εἶνε ἀντὶ τοῦ δ-σαρ, ἐξ οὗ τὸ ὄαρ). Ἐκ τούτου

ὄαριζα [-] (ὄαρ), ποιητ., παρ. θαιστ. ὠρίζεσκον κατὰ συναίρσιν ἀντὶ τοῦ ὄαριζ, ἴ. Ἐρμ. 58· α.) οἰκειῶς κοινωνῶν, συνδιατρίβω, συζῶ, «μετὰ τινι» μετὰ τινός, ἴ. Ἐρμ. 470· β.) φιλικῶς (ἐρωτικῶς) συναμιλῶ μετὰ τινος, «γλυκομιλῶ», «τίνι» Z 516, «ὄαρ. ἀπὸ ὀρού», ὄδ. ἀρῖς. ὄδ. καὶ ὄαρος. Ἐκ τούτου

ὄαριστής [-] (ὄαρ), οἱ, δ, ἐπικ., σύντροφος, ἀμιλητής, «ἀδός» τ 479 f.

ὄαριετής [-] (ὄαρ), ῖος, ἡ, ἐπικ. (ὄαριζω). α.) οἰκεία συνδιατρίβη, ἀμιλία, ἐρωτική συνδιέλεξις, «γλυκομιλῶ», «δαριετύ» πάφασις· ἡ ἐρωτικὴ ἀμιλία ὡς ὁλλυγηρον (ἐν τῇ κερφ τῆς Ἀφροδίτης), ἴ. Πλ. ε 216· β.) ἐν γένει πᾶσα κοινωνία, συνανατροφή, συνδιατρίβη, «ἡ γὰρ πόλεμος ἀερινός» αὕτη εἶνε τοῦ πολέμου ἡ κοινωνία, τοῦτο (βοῶν ὁύτερον) φέρει ἡ μετὰ τοῦ πολέμου στενὴ σχέση· καὶ οἰκειότης, P 228, «προμάχων ὄορ.» ἀγαπητὴ συνδιατρίβη, οὕτως λέγεται χαρίντως ἡ ἀμιλοχῆ, N 294.

ὄαρος [-], δ, ποιητ. (ὄαρ), μόνον κατὰ πληθ. α.) οἰκεία συναμιλία, ἐμπιστευτική συνδιέλεξις, «ὄαρους ὄαριζω» ἴ. Πμ. 22, 3· ἰδίως ἐρωτικὴ ἀμιλία, «γλυκομιλῶ», ἴ. Ἰ. Ἀφρ. 250.

ὄεαός, δ (βέλος), «σοῦδλα» (Λατ.), ἰδίως τοῦ ψητοῦ, πληθ., A 465, γ 462 κ. α.

ὄβριμο(ν)ητός, ὄς, ἐπικ. (δμερμος, ἔργον), βίαιος, δυναστικός, πάντοτε εἰς κακὴν σημασίαν, ἀπαισιόπιστος, φοβερός, κακῶς ἔχων, ἴ. Πλ. E 403 (ἐνθα δ Σπέρζ. γράφει: αἰγος, X 418, Πατρ. 282).

ὄβριμοπάτη (Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀρεῖς ὄβρ), ἡ, ποι., ἰσχυροῦς, σιδοχαρὺς πατρός θυγάτηρ, ἐπὶ θ. τῆς Ἀθηνᾶς, E 747, α 404 κ. α. Ἐκ τοῦ

ὄβριμος [-] (ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. γράφει ὄβρ), ὄν, ποι. (βρί-, βρίω), βαρύς, σιδο-

ρᾶς· 20εν 1) ἰσχυρός, ὁρμητικός, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρεως, E 845, τοῦ Ἑκτορος καὶ Ἀχιλλεύος, T 408, Θ 473. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βαρύς, ἐπὶ θ. τοῦ ὀράτος, Γ 357, φορτίου ἑύλων, ι 233, λίθου, ι 241, καὶ τοῦ ὁρμητικοῦ ὕδατος, Δ 453.

ὄβριμογῆμος [-] (ὁ Βαουμ. γράφει ὄβρ), ὄν (ὄβριμος, θυμός), κρατερόψυχος, βαρύς τὴν ψυχὴν, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρεως, Γμ. 7, 2.

ὄραάτος [-], η, ὄν = ὄραος, T 246, γ 306, δ 82 (ὄδ. ζ τὴν ἐπομ. λ.), κατ' ἐπικ. ἔκτασιν. Ἐκ τοῦ

ὄραος, ὄη, ὄον (ἐκ τοῦ: ὀκτώ, ἀντὶ τοῦ: ὄγδοφος), ὄγδοος, Η 223, 246. Ἐν τῇ η 261 ζ ε 287, ἐνθα τὸ «ὄγδοος» ἀνάγκη χάριν τοῦ μέτρου νὰ ἐκληφθῇ ὡς δισύλλαβον, ὁ Δινδάρσιος, ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι γράφουσιν: ὄγδοτος, ὥστε νὰ γίνηται ἡ συνήθης συνληψίς «ὄη ὄ-».

ὄραήκοντα, ἴων. συνηρημ. ἀντὶ τοῦ ὄραοῦ-κοντα, ἀκλιτον, «ὄγδοήκοντα», καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν συναίρσιν, «ὄγδῶντα», ἴ. Πλ. B 568, 652.

ὄρε, ἦρε, τόρε (ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι διηρημένως, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικῶς, ὁ γε, ἦ γε, τό γε), ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὁ, ἡ, τό, ἐπιτινυμένη διὰ τοῦ μορίου γε, ὅπερ εἰσφέρει τὸ δεικνυόμενον πρόσωπον ἢ πράγμα, ζ παρίγει ἐμφατικὴν τινα δεξιάν, τὴν ὅποιαν ἐν μὲν τῇ καθολοιουμένη ἐκφράζουεν ἐκτείνοντες τὴν φωνὴν ἢ προσθέτοντες· ἐπιφώνημα τι, οἷον «ὦ ἐκείνος, ἃ αὐτός, ἔ τοῦτος», ἐν δὲ τῇ ἐνομιμῇ ἐκλεκτοτέρᾳ ἀμιλῇ ἢ γραφῇ· καθόσον ἀφορᾷ τοῦτον, «ἴσον διὰ κείνον». Σπανίως συνδυάζεται μετ' ἄλλης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, οἷον «κείνος ὅγε προπάροιθε νεῶν . . . ἦσται ὀδούριος» Γ 344 ζ «κείνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ» Γ 391, ἐν οἷς ἡ ἀντωνυμία «κείνος» σημαίνει τοπικὴν μάλλον δεξιάν, ἐπιτηγομένην διὰ τοῦ «προπάροιθε νεῶν» καὶ «ἐν θαλάμῳ». Συνήθως ἀναφέρεται ἐμφατικῶς εἰς τὴν προηγούμενον οὐσίαν, (ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπόμενον τι ἐπιτηγηματικῶς· ἐπιφερόμενον, οἷον Γ 328) καὶ μάλιστα ἐν διασκευατικῇ· λόγους α.) ἐν τῇ πρώτῃ κώλῳ· μερμήριον ἢ ὅγε—Ἀτρεΐδην ἐναρξίζω, ἢ ἔχλον παύσειν· A 190, 6 132, ε 89, δ 820· συγκρίτον β.) ἐν τῇ δευτέρῃ κώλῳ· αἰεὶ περὶ κείνον ὄξυι καὶ ἐφύλασσε, εἰς οἷα σ' ἢ ἔλογον ποιήσεται, ἢ ἔγε δούλην· Γ 409, 6 326 κ. α. Ἰσχυρίως καὶ ἐν ταῖς ἐναντιωματικαῖς προτάσει μετὰ τὸ Ἀλλὰ, Ἀπείρα καὶ ἄλλα ἐναντιωματικὰ μόρια, A 320, 496, Γ 328, N 390 κ. α. Ἐπὶ δὲ μετὰ τὸν Δὲ εἰς τὴν 2) σημασίαν, B 664, A 228, μετὰ τὸ Ἄρα, Η 169, μετὰ τὸ Ὡς, A 437 κ. α., μετὰ τὸ Οὐδέ, N 395.—Κατ' ἀπόδοσιν πτώσεως ἐπιτηγηματικῶς· κείναι

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Z 435. 2) «τὴ γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, E 827, ρ 401.

ὄρκιον, τό, οἷον δεικτροδόχη, δὲ εἰς ἐκδύ-

τιον, «κουτ'» πρὸς ἐναπόσειν αἰχμῶν, με-

λων καὶ ἄλλων τοιούτων αἰδηρικῶν, ψ 64 γ. Ἐκ τοῦ

ὄγκος, ὁ (συγγ. τῷ ἀγκῶν), κυρ. καμπή-
θεν καὶ πᾶν ὅτι καμπύλον, ἀγκύλον, ἀγ-
κιστρον (|| οἱ Τασκωνες, „ὄγκινά“ = „τσεγγέ-
λι“ Τουρκ.), ἰδίως δὲ τὰ τοῦ βέλους ἀγκιστρα
καὶ κατὰ τὴν αἰχμήν, αἱ ἀκίδες, „ἀγκίδες“, αἱ
ἄλλως γλωσσικῶς λεγόμεναι, *Π. Δ 151, 214.

ὄγκος, ὁ (ἀγω), κυρ. εὐθεία γραμμὴ, σιγὰ
ἰδίως ἄ.) αὐλαξ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρόστρου ἢ τοῦ
θεριστοῦ σχηματιζομένη ἐν τοῖς ἀγροῖς „αὐλα-
κιά“, *Π. Σ 546, Α 68, Σ 552, 557. Συνεκδ.
„πίονες ὄγκοι“ εὐφοροὶ ἀγροί, *Γ. Δῆμ. 455
β.). ὁ ὁρόμος, ἡ προχιά (τῶν οὐρανίων σι-
μάτων), *Γ. 32, 44.

ὄγκη, ἡ, ἄ.) „ἀπιδεῖ, ἀγλαδεῖ“, *Ροδ.
η 115, λ 589, ω 234 β.). ὁ καρπὸς αὐτῆς,
ἀπιον, „ἀπιδεῖ, ἀγλαδεῖ“, η 120.

Ὀγκητός, ἡ, πόλις τῆς Βαιωτίδας παρὰ τὴν
Κωπαιδίαν ἔχουσα ὄλτος· ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος,
τὴν σήμερον τὸ μοναστήριον Μαζαράκι, Β 506.
Ἐκ τούτου ἐπὶ. Ὀγκητόνδε, εἰς τὴν Ὀγκη-
στόν, *Γ. Ἑρμ. 186.

ὀλαίος, ἡ, ὄν (ὀδός), εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν
ταξίδι ἀνήκων, „ὀδαία“ εἶνε ἐκεῖνα, ὧν ἕνε-
κα ἀποδημεῖ, ταξιδεύει τις κατὰ τοὺς παλαιούς
ἐρημικεύς, φορτίον, „πράγμα, πράγμα-
τα“, θ 163, ο 443. (Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ.
ἐφοδία ἔ κατὰ τὸν Νίτζην· ἀντιφορτίωμα [ἀντι-
φορτίον], τὰ φορτία τὸ ὅποσον φορτῶναι τις ἀντὶ
τοῦ πωληθέντος).

ὀλαξ, ποιητ. ἐπὶ, διὰ τῶν ὁδόντων, „με-
τὰ ὀδόντια“, „λάξομαι γαίαν“ Β 448, „ἐλεῖν
οὐδας“ Α 749, Τ 61, Ω 738, „γαίαν“ Χ 47,
εἰκονικαί φράσεις ἀντὶ τοῦ πίπτω, ἀποθνή-
σκω μαχόμενος, ὡς τὸ χυδαῖον Γερμαν. ins
Gras beissen (= δαγκάνω τὸ χόρτον), „ὀδᾶς ἐν
χειρσὶ φῶναι“ δαγκάνω σφιγκτὰ τὰ χεῖρά μου,
εἰς ἐνδείξιν περιεσπασμένης ὀργῆς, α 381. (Παρά-
γεται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀδοῦ· διὰ
τοῦ ἀγρ. ῥήματος ὀδαῖω· κατ' ἄλλους δὲ σύν-
θετον ἐκ τοῦ ὀδοῦ καὶ ὀδάνω).

ὀλε, ἡ, ὄλε, τὸλε, ἡ δευτικὴ ἀντωνυμία ὁ μετὰ
τοῦ ἐγκλιτικοῦ δε, ἐπιτείνοντας τὴν δεῖξιν, δεσ-
πληθ. πλην τοῦ τοῖσδε καὶ τοῖσδεσσι(ν), Κ 462,
ε 47, 165, Ν 258, καὶ τοῖσδεσι, κ 268, φ 93.
(*Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ὡς καὶ ὁ Ἀμεῖς τονίζουσι
κατὰ τὸν Σχολ. εἰς ν 258 πανταχοῦ τοῖσδεσσι
καὶ τοῖσδεσι· ὡσαύτως καὶ ὁ Δινδορφίος. Ὁ δὲ
Βαυμλετνος ἐφύλαξε τὸν συνήθη τονισμόν). Ση-
μαίνει δὲ 1) τοπικῶς· ἄ.) ἀντικείμενον τι πλη-
σίον τοῦ λαλοῦντος εὐρισκόμενον, „καὶ ποτὶ τίς
εἴπηναι—Ἐκτορος ἦδε γυνή“ αὕτη ἐδῶ εἶνε
(ἰδοῦ) τοῦ Ἐκτορος ἡ γυνή, Ζ 460 κ. πλη., ἡ
πράξις τινα πλησίον ὡσαύτως γινωμένην, „οὐκ
ἔρνος τάδε γ' ἔστι“ ταῦτα ἐδῶ („αὐτὰ ποῦ βλε-
πεῖς“) δὲν εἶνε ἔρνος, α 226. Ἐν ἀντιθετικῇ
λόγοις ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὴν οὐτοί, „τού-

τοι μὲν—τόδε δὲ“ Θ 409. β.). πολλάκις τίθε-
ται μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης ἀντωνυμίας, ἵνα
ἐκφράσῃ ἐπιρρήματικὴν ἔννοιαν, ἐδῶ, ἐδῶ δὲ.
„ἔγγος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ γῆονός“ ἐνταῦθα ἐπὶ
τῆς γῆς, Φ 533, „οὐδ' μοι γ' ἐδ' ἔστανεν ἐπ' ἀ-
γροῦ“ α 185, πρὸλ. σ 44 κ. ἄ., „ὅδε· ὅδε κρα-
τεῖς“ Ε 475. Πολλάκις μετὰ προσωπικῆς ἀντωνυμίας, „ὅδ' ἐγὼ“ ἰδοῦ ἐγώ. ἐγώ, τὸν ὅποσον
βλέπεις· ἐδῶ, π 205, „ἡμεῖς οὕδε“ α 76, „ἐγὼν
ὅδε παρὰ στέγην“ ἰδοῦ ἐγώ (ἐταῖρός· εἰμι) νὰ δώ-
σω, Τ 140. γ.) σπανίως ἀντὶ ἀπλῆς δευτικῆς
ἀντωνυμίας, ὅταν συγχετίζηται πρὸς ἀναφορι-
κὴν, ὅταν „τοῦσδε γ' ἐκ φθινύουσιν—τοὶ κεν Ἀ-
χαιοὶ νόστιμον βουλεύουσιν. Β 346. (|| Ἀλλὰ καὶ
ἐνταῦθα εἶνε ἀναγκαῖα ἡ ἐμπαρτικὴ δεῖξις, ἵνα
σημανθῇ ἡ περιρρόνησις πρὸς τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένη „ἄφρησέ τους ἐκεῖ-
νους· ἐκεῖ νὰ γασθῶν“). 2) χρονικῶς, πα-
ρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μέλλοντος μετ' ὀλίγον νὰ
ῤῥθῇ, νὰ ἀκολουθήσῃ, ἐπὶ τοῦ ἰσχυμένου· τόδε
μοι κρήνην ἐξέδωκε· τὴν ἐξῆς ἐπιθυμίαν, Β 41,
504, Θ 242, „τούδ' εἰπόμεναι ἔπος“ Ε 375 κ.
ἄ. πλη.

Ἀπολύτως καὶ ἐπιρρήματικῶς τίθενται αἱ ἑξῆς
πτώσεις· 1) „τῆδε“ ἄ.) ἐνταῦθα, ἐκεῖ, Μ 345,
Ω 139, ζ 173, μ 186. β.) οὕτως, „ἐ-
ταί“, „ἔδ' εἴη“ οὕτως (ἢ μάλλον ὥδε) ἔστω,
„ἔτι νὰ γένη“, Ω 139, 2) „τόδε“ ἄ.) „ἐ-
δῶθε“, ἐνθάδε, Ξ 298, α 409, τ 407 κ. ἄ.
Ἐνίοτε ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἐπιρρήματος „δεῖρα“
Ξ 309, ρ 444, 524. Ἄλλως ἐρημνύει ὁ Φαί-
σις, ὅστις ἐν τῷ „τόδ' ἰκάνω“ α 409, θεωρεῖ
ἀντικείμενον τὴν ἀντωνυμίαν· ἔρχομαι ταύτην
τὴν ὁδόν, „ἔρχομαι τοῖτον τὸν ἔρχομόν“, β.).
διὰ τοῦτο, υ 217, φ 243. Τινὲς καὶ τὸ τῆς Ι
77 „τόδε“ λαμβάνουσιν εἰς ταύτην τὴν σημα-
σίαν. Ἄλλ' ἔδ. ῥησά.

ὀλεῖα (ὀδός), ὀδεύω, βαδίζω, „ἐπὶ νῆας“
Α 569 γ.

Ὀλῖος, ὁ (Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ὀαῖος ἐκ τοῦ ἐπι-
θέτου ὀδίας). 1) ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων, ὑπὸ
τοῦ Ἀγαμέμνονος φανεύει, Β 556, Ε 30. 2)
κῆρυξ τῶν Ἀχαιῶν, Ι 170.

ὀλίτης, οἱ, ἡ, ποι. (ὀδός), ὀδοιπόρος, „δια-
δάτης“ (ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾠμασι ἔ „στρα-
τιώτης“ ἐκ τοῦ ἱταλ. „στράτα“), η 204, ν
423 κ. ἄ., „ὀδ. ἄνθρωπος“ Π 263.

ὀλμύ, ἡ (ὀλμύ), ὀσμή, „μυρωδιά“, ε 59, ι
240. ἔτι δὲ δυσωδία, „βρώμα“ (ἡ), Ξ 415,
δ 406, 442, 446.

ὀλοισορία, ἡ ὀδοιπορία, ὀδός, „ταξιδί-
ον“, *Γ. Ἑρμ. 85.

ὀλοισορίων, τὸ, ἦτοι „παγώγιον, ναβλος“
[πορθμεῖα], ἡ ἐφόδιον, „καμπύλια“ (Φραγκ.),
ο 506 γ. Κυρ. οὐδ. τοῦ ἀγρ. ἐπιθέτου ὀδοιπό-
ριος. Ἐκ τοῦ

ὀλοισορίας, ὄν (ὀδ., πόρος), ὀδοιπόρος,
„διαδάτης, ταξιδιωτής“ (ἔδ. ὀλίτης), Ω

375 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. λέγεται ὁδοιπόρος, ὥσαντι τὴν ὁδὸν πείρων, διατέμνων).

ἁόσ, ἡ, Ἰων. αἰόσ, ρ 496 f, ὁδός, „δρόμος“. 1) τοπικ. ὁδός, „δρόμος“ καὶ σπανιώτερον (Ἱταλ.) „στράτα“, M 468 κ. ἀ., „ὁδός ἱππηλασίη“ ἱππόδρομος, ὁδός ἀμαξιστός, Π 340, „ὁδός λαοφόρος“ λαοφόρος, ὁδός πλατεῖα, „βασιλικός δρόμος“, O 682. Μετὰ προθέσιν ὡς ἐπὶ ῥήμα, „πρὸ ὁδοῦ γίνομαι“ προθῶ, „πηγαίνω“ „πρός“, A 382. (|| Τὸ ἐπὶ ῥ. εἶνε ἡ πρόθεσις „πρός“ = ἐμπρός, ἡ δὲ γενική εἶνε ἡ γνωστή παρ’ Ὁμ. τοπικὴ γενική: ἐν τῇ ὁδῷ, κατὰ τὴν ὁδόν). Ἐν δὲ πάροδος, εἰσοδος, ν 442, χ 428. 2) ἡ πράξις τοῦ ἵεναι, ὁδός, πορεία, „δρόμος, ταξίς“, I 626 κ. ἀ., ἔστι καὶ διὰ θαλάσσης, ε 273 κ. ἀ., ἔστι δὲ ἀναχώρησις, ε 285, θ 450, στρατεία, ἐπιδρομή, „ὁδὸν ἐρχομαι“ ἐκστρατεύω, ἐπιέρχομαι, A 454. (|| Παρ’ Ὁμ. τίθεται πολλάκις ἡ γεν. „ὁδοίω“ τοπικῶς, κατὰ τὴν ὁδόν, ἐν τῇ ὁδῷ, μάλιστα μετὰ τὸν ῥηματικὸν „ἐπιέρχομαι, ἱλαίσομαι, διατρέψω, ἔσσωμαι, πρήσσω“ καὶ ἐν τῇ ἀνωτέρῳ γρ. „προ-γίνομαι“).

ἁόσ, ὄντος, ὁ (ἴδω), Λατίν. dens nris, „δόντι“, ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ὁμ. πλγ., καὶ τοῦ κάρπου ὁ χαυλιόδους, A 416, τ 393.

ἁάινη [-.] ἡ, ἄλγοι, „πόνος“ ἀ.) σωματικός, πάντοτε κατὰ πληθ., „πόνος“, ἀλγηδόνες, „βάσανα“, A 117, E 397, 766, ε 440. 6.) ψυχικός, λύπη, θλίψις, „βάσανα“, συνήθως πληθ., O 61, ε 72, συνίσταται μετὰ τοῦ „γόοι“ α 242, Ἐνικ. μόνον ἐν τῷ „δόννῃ Ἑρακλῆος“ ἡδὲ πόνος τοῦ Ἑρακλ., δ. ε. ἡ λύπη διὰ τὸν Ἑρ., O 25. (Κατὰ μὲν τὸν Λοδευκ. συγγ. τῷ δύν, κατ’ ἄλλους δὲ πιθανώτερον ὑπάγεται εἰς τὴν ρίζ. ἐς (ἴδω) = τρώγω: ἐπομ. πᾶν ὅτι κατατρώγει τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου).

ἁάινη φάτος [-.v.-], ος, ἑπικ. (δόννῃ ἔφα-, φεν-, φονεύω), ὁ τὰς ὁδοὺς φονεύων, καταπαύων, καταπαύων, παύσιππος, φάρμακα, ρίζα. *Π. E 404, 900, A 847.

ἁάτρομαι, ἀποθ. μετ’ ἄορ. ἀ. ὁδύζομαι, O 48. 1) ἀμετῆδ. ὁδύρομαι, θρηνώ, κόπομαι, „μυρολογῶ“, παραπανοῦμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπαρ. δὲ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, B 315, „πο-θρῶμαι“ τε γὰρ τε ὁδύρομαι. π 145, „ὁδύρομενα“ χ 709. 2) ἁάτρομαι, ἐπὶ 13 κ. ἀ. Συντάσσεται μετὰ γεν. „τινός“ διὰ τινος, περὶ τινος, X 424, Ψ 222, δ 404, 819 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ „ἀμφὶ τινος“ κ 480, καὶ μετὰ δοτ. „τινί“ πρὸς τινος, ἐνώπιόν τινος, δ 740, ἀλλήλοισι ἐνώπιον ἀλλήλων, B 290.

2) μετὰ θρηνώ, „μυρολογῶ, κλαίω“ τινός, B 315, O 740, α 243 κ. ἀ., „νόστον“ ε 453, ν 219.

ἁάτρησις [-.v.-], ἡ, ἰον. ἑπικ. ἀντὶ τοῦ ὁδύσσεως, εἰς τὴν ὁδ. ἀνήκων, σ 353.

ἁάτρησις, ἡ (ἔξωπακ. ποιήσις), τὸ περὶ τοῦ

ὁδύσσεως ποίημα. Εἶνε θηλυκὸν τοῦ ὁδύσσεως ||. προπαραβύτονον κατὰ τὰ ῥήματα: Ἀολώνεια, νέκυια, Πατράκλεια, μεσόγεια, ἀκρόγεια.

ἁάτρησις, ὁ, ἑπικ. ὁάτρησις, γεν. ὁδύσσης, ὁδύσσης [-.v.-], ὁδύσσης καὶ Αἰόλ. καὶ ἑπικ. ὁδύσσης [-.v.-], ω 398, δοτ. ὁδύσσει καὶ ὁδύσσει, αἰτ. ὁδύσσει, ὁδύσσει, ὁδύσσει καὶ ὁδύσσει [-.v.-], τ 436, Λατ. Ulysses, Ulixes, υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Κτιμένης, π 147 ἔξ., βασιλεὺς τῶν Κεφαλλήνων, τοῦ ὁποῦ το κράτος ἀπετίλουν αἱ νῆσοι Ἰθάκη, Σάμη, Ζάκυνθος, Αἰγίλοψ ἔξ Κροκύλεια, ἔτι δὲ ἔξ τῆς ἀπέναντι ἡπείρου τὰ παρῆλια, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης καὶ πατήρ τοῦ Τηλεμάχου, ὀνομασθεὶς οὕτως: κατὰ τὸ τ 407 ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος Αὐτολόκου, δίδωσι οὗτος πρὸς πολλοὺς ἥτο ἀργισμένους (ὁδύσσεσσι), ἐχθρὸς, „πολλοῖσι γὰρ ἐγὼ ἐγὼ ὁδύσσεσσι: τὰς ἱκάνω, ἀνδράσιν ἡδὲ γυναῖσιν ἀνάχθωα πούλυδότεραν, τῇ ὁδύσσει δνομῇ ἔστω ἐπώνυμος“. (Ὁδύς ἦτο δνομὸς κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐραγνεύτας (πρὸς καὶ τ 275), πρέπει νὰ ἐραγνευθῇ τὸ ὄνομα παθητικῶς: ὁ εἰς ὀργὴν ὑποκαίμενος, ὁ μισούμενος καὶ καταδυναστεύων (ὑπὸ τινων θεῶν). Ὁ ὁδύσσευς παριστάται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ οὐ μόνον ὡς τολμηρὸς ἔξ ἀνδρείας ἥτο, ἀλλὰ καὶ ὡς πολυμήχανος, συνετός καὶ καρτερόψυχος. Αὐδίκει νὰς: ἔχων ἐκστρατεύει κατὰ τῆς Τροίας, B 631 μετὰ δὲ τὴν δόλῳ τῆς πόλεως ταύτης ἀποπλεῖ μετὰ τοῦ Μενελάου, ἵνα ἐπαιθῇ εἰς τὴν Ἰθάκην, γ 162. Ἀλλ’ ἐπὶ δίκῃ ἐπὶ πλανᾶται πολλά: καὶ θαυμαστικὰ πλάναι, ἀπέναντι ἐν τῇ ὁδύσσει περιγράφονται ὡς πρὸς πολλὴν κατὰ τὸ εἰκαστὸν ἔτος ἐπανέρχεται εἰς τὴν πατρίδα. Ἀποδιδωδὲς ὑπὸ τῶν Φαιάκων εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, λαμβάνει παρὰ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλὰς, πῶς ἰδόντο νὰ ταμωρῇ τοῦ μνηστήρα, ν 287 ἔξ. ἔξ. ἑπικ. τῆς μεταφωτισμένης προσέρχεται εἰς τὸν χοιροδοκὸν τοῦ (σοῦδῳ) Εὐκαίην, γνωρίζεται πρὸς τὸν Τηλεμάχου, μετὰ δὲ τούτου καὶ τῶν πεισθῶν αὐτοῦ ὁδοῦ φονεύει τοὺς μνηστέρας, καὶ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῆς Πηνελόπης. Ἐπειτα δὲ πολεμεῖ πρὸς τοὺς πατέρας τῶν μνηστῆρων, ζητούντων: ἐκδικεῖται διὰ τὸν φόνον τῶν υἱῶν, μετὰ οὗ συνεργεῖ τῆς Ἀθηναῖς ἐπὶ τῇ ἐκδίκῃ, ω 220 ἔξ.

(ἁάτρησις, ρίζ. ὁάτρη-), ἑπικ. ἀποθ. ῥήμα, τοῦ ὁποῦ εὐχρηστοὶ χρόνοι εἶνε μόνον ὁ παρ. ὁδύσσει, γ’ πληθυντ. ἑπικ. ὁδύσσεσσι, μετοχ. ὁδύσσεσσι, καὶ ὁ παρὰ μὲ σημασίαν ἐνιστ. ὁδύσσεσσι, ε 424. 1) ὀργίζομαι, ἐχθρεῖομαι, μισῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν ἐπὶ θεῶν, „τινί“ Z 438, α 62, τ 275, τὸ τοῦ τ 407, „ὁδύσσεσσι: τινὲς μὲν ἐκλαίβουσιν παθητικῶς ἀπὸ τῆς μισίας, διὰ τὸ Σοφάκλειον χωρίον, Ἀπασπ 408, „πολλοὶ γὰρ ὁδύσσαντο δαυδοῦς ἑμοί“. Ἀλλ’ εἶναι μετὰ τὴν ἐνέργειαν ὀργισθεῖν

ἐχθρευθεῖς, Ἰδ. Ὀδυσσεύς. 2) μετ' αἰτ., παρ-
οργίζω, «Ζήνα» Ἐπιγ. 6, 8 καὶ Ἑρμάννον
αὐτοῦ.

ὁδῶδα, Ἰδ. ὁδῶ.

ὁδῶσθαι, Ἰδ. ὁδῶσθαι.

οἰσεῖ, Ἰδ. οἰσεῖ.

ὁδῶς, ὁ, ἄ.) κλάδος, κλών, «κλαδί, κλω-
νάρι», Α 234, Β 342 κ. ἄ., μ 435. β.) ποι-
τροπ. βλαστῶς, γόνος, ἀπόγονος, ὅς ἐν τῇ κα-
θομιλῷ. τροπ. «κλωνάρι», ὅσον «Ἀρης»
περὶ ἀνδρείων πολυμιτιῶν, Β 340, Μ 188 κ. ἄ.
(τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκλαμβάνει ὁ Φόλκμαρ
ἀντὶ τοῦ ἀόριστος=θεράπων, ὅπερ δὲν ἀπὸρρίπτει
μὲν ὁ Λόδεκκ., ἢ ἀλλὰ δὲν μοι φαίνεται πιθανόν.
Ἡ λέξις εἶνε βεβηλωμένη αὐτῇ ἡ τῇ καθομι-
λουμ. «ῥόζος», ἂν καὶ ὁπωσποδὶ διαφραζομένη τὴν
σημασίαν, διότι «ῥόζος» λέγεται ὁ κόνδυλος,
τύλος, τοῦ ἀποκοπέντος κλάδου ἡ ῥίζα. Διὰ τοῦ
ἐν τῇ καθομιλῷ μένῃ περιτωθέντος ἀρχαιοτάτου
τόπου «ῥόζος» ἀνίσταται ἡ λέξις εἰς τὴν ῥίζαν
Γραβ, ἐξ ἧς τὸ λατ. radia, ῥίζα, ῥό-
δον, ῥόδον, ῥαδινός, ῥόδαμος, ῥαδίς κ. ἄ. Ἐν-
τεσθεν λοιπὸν «ῥόζος» ὅς κατ' ἀφαίρεσιν ὄζος.
Κατὰ τὸν Ἀβρίανον παρ' Εὐσταθ. 364, 8 ὁ ἡγε-
μὼν τῶν Ἀλκιδῶνων Ὀδῖος ἐλέγετο Ροδῖος).

ὁδῶ, παρακ. ὁδῶδα, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν, τοῦ
ὑπερσυντελ. εἰς ἀμετάβ. σημασίαν μεταρτίω, εὐω-
διστάζω, «ὁδμή ὁδῶδα» περὶ θυμιάματος καὶ
οἴνου Ὀδ. 60, ι 240.

ὁδῶ, ἐπὶ β. (ὅς), ὁδῶν, ὁπόθεν, «ἀπ' ὅπου»,
Β 307 κ. ἄ. πλγ. καὶ εἰς πρόσσωπα ἀναφερόμε-
νον ἀντὶ τῆς ἀντιωνυμίας τῆς ἀναφορικῆς, ὅσον,
Β 852, Δ 58, γ 349. (ἢ Ἀλλ' ἐν τούτοις δὲ-
ναι τὰ προσωπικὰ ὀνόματα νὰ ληρθῶσιν ἐπὶ
τοπικῆς ἐννοίας).

οἶ [ο], ἐπὶ β. μάλιστα ποιητ., ὅπου, Β 722,
ξ 73 κ. ἄ., σπανίως μετὰ γενικ. τοῦ ὅλου, «οἶ
αὐλῆς» ὅπου (εἰς ὅποιον μέρος) τῆς αὐλῆς, α
425 σημαίνει καὶ τὸ τέμας τῆς κινήσεως, ὁπό-
σε, Ν 229, ο 404, «κλησίη—ὅ» ἐπὶ μέγα βάλ-
λετο κῶας» ἐφ' ἧς, τ 58, «οἶ περ» Β 861,
ξ 532.

ὁδοῦμαι, ἐπικ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐννευσ. ὅς πα-
ρατ., κορίως (κατὰ τὸν Δοιδερλ.) προσβλέπω τι,
ἐπιστρέφομαι πρὸς τι, ἐπομένως φροντίζω, μέ-
λει μοι, μερμυγῶ περὶ τίνος, πάντοτε μετ' ἀρ-
νήσεως «οὐκ ὁδοῦμαι» δὲν φροντίζω, δὲν μέ-
λει, ἀδιαφορῶ, ἀπολεῖ. «οὐκ ἀλεργίζεται αὐτ' ὁ-
δεῖται» Ἰδ. Ο 107, μετὰ γεν. Α 181, μετ' ἀ-
παρφ. Ο 166, 182, μετὰ μετοχ. «οὐκ ὁδοῦ» αἰ-
συλα ῥίξων» ἀδιαφορεῖ δὲν αἰσχυρῶνται, Ε 403.

ὁδοῦν, ἡ, ἄ.) λεκτὸν ὕψωμα ληνῶν, «πα-
ν», ἡ 407. β.) ὁ ἐκ τοιαύτου πεποιημένος πέ-
πλος, ἡ γυναικίον ἐνδυμα, Γ 441, Σ 593.

ὁδοῖς, γεν. ὁδοῖς, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
ὁδοῦ, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τρέχῃ ὡς πρὸς τὸ
χρῶμα, ἐπὶ ἔπικον, Β 763 f.

Ὀδοιγενής [ο-], ὁδῶς, ὁ, εἰς τῶν ἐπικούρων

τῶν Τρώων, ἐκ τῆς Καθησοῦ, πόλεως Θρακι-
κῆς, Ν 363 εἰς, 772.

οἶ (Γοῖ), ἐν. δοτ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμ.
γ'. πρῶτον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγγλετικῇ ἀντὶ τῇ,
αὐτῷ, αὐτῇ, «τὴν οἶ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων»
Α 72, «ὁ δὲ οἶ παρελέσθαι» Β 615 κ. ἄ. πλγ.
Σπανίως ἐν τῇ ἐπικῇ τόπω «οἶ» (Γοῖ) μετὰ
τῆς «αὐτῷ» ἀποτελεῖ φυσικῇ τῇ λόγῳ αὐτοπα-
θῇ ἀντωνυμίαν αὐτῷ, Ν 495, δ 38. Ἀνακο-
λοῦσθαι καίτοι ἡ εἰς τὴν δοτικὴν «οἶ» ἀναφερο-
μένη μετοχὴ κατὰ γεν. Γ. Δῆμ. 37, Γμ. 49,
31, κατὰ τὸν Ἑρμάννον.

οἶα, ἐπὶ β., Ἰδ. οἶος.

οἶσινι [ο-], ὁδῶς, ἄ. ἐπικ. ὡς αὐτὴ συνηρ-
ῶν, Ω 437, μετοχ. οἶσι, παθητ. παρατ. ὡ-
γνυτο, «ἀνοίγω» συνήθως «ὄρας, πύλας» Ζ
89, α 436 κ. ἄ., «τι» Ω 457, «οἶον» ὡς ὅς
ἐν τῇ καθομιλῷ. «ἀνοίγω τὸ κρασί» δηλ. πί-
θον οἶνου, γ 392.

οἶα, οἶα, οἶα, Ἰδ. οἶα Π).

οἶαλα [ο-] (οἶος=πρῆμα), ἄ.) ἐνεργητ.
«πρήστω, φουσκῶναι», ἐξογκῶναι, μετ' αἰτ.
τροπικῶς «χόλος οἶδάνει νόον» «φουσκῶναι
τὴν καρδίαν», τούτῃστιν ἐρεθίζει, Ἰδ. Ι 554.
β.) παθ. «πρήσκομαι», ἐξογκοῦμαι, «φου-
σκῶναι», «οἶδάνει κραδίη χόλῳ» «φουσκῶ-
ναι ἡ καρδία σου ἀπὸ τὸν θυμόν», Ι 646.

οἶαλα, (οἶος), ἐπικ., παρατ. γ'. ἐν. ὥδες,
ἐξογκοῦμαι, «πρήσκομαι, φουσκῶναι»,
«ὥδες χροῶ πάντα» ἦτο ἐξωγυμῶν, «πρη-
σμένον» ὅλον τὸ σῶμά του, ε 455 f.

Οἰδίπους, οἶος, ὁ, ἐπικ. γεν. Οἰδιπόδα, Ψ
679, υἱὸς τοῦ Λαίου καὶ τῆς Ἐπικάστης (κατὰ
τὸν Ὀμηρ., κατὰ δὲ τοὺς τραγικοὺς Ἰοκάστης),
πατὴρ τοῦ Ἑτεοκλέους, Πολυνείκου, τῆς Ἀντι-
γόνης καὶ Ἰσμήνης (ταύτης ὅμως τῆς τελευταίας
δὲν γίνεταί μνεία παρ' Ὀμ.). Ὁ πατὴρ τοῦ ὅπου
χρησμοὶ κινούμενος κακοῦ ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς τὸν
Κιβισφῶνα. Ποιμὴν δὲ τῆς τοῦ βασιλέως τῆς Κο-
ρίνθου Πολύδου, εὐρών αὐτὸν προσήνεγκεν εἰς
τὴν ἄεκκον βασιλίαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτόν.
Ἐλθὼν δὲ εἰς τοὺς Δελφοὺς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ
ἀγνώστου πατρὸς, ἔλαβε χρησμὸν νὰ μὴ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του (Κόρινθον, ὡς ἐνό-
μιζε) διὸ τραπείη πρὸς τὰς Θήβας, ἐφόνευσε
καθ' ὁδὸν ἐν ἀγνοίᾳ τὸν πατέρα του Λαίον, ἔλυ-
σε τὸ αἶνιγμα τῆς Σφίγγος, καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοι-
βὴν σύζυγον τὴν μητέρα του Ἐπικάστην (ὡσαύ-
τως ἐν ἀγνοίᾳ). Ἀνακαλυφθεὶς δὲ τῆς ἀλη-
θείας, ἡ μὲν Ἐπικάστη ἀπηγχόνησεν αὐτήν, ὁ δὲ
Οἰδίπους ἐδαιλίσθη καὶ τὸν λοιπὸν χρόνον ὅς ἀπέ-
θανεν ἐν Θήβαις, λ 274. Κατὰ τοὺς τραγικοὺς
ἦμος ἐτόλμασεν αὐτὸν καὶ ἐξωσθεῖς κατέφυγεν
εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔνθα καὶ ἀπέθανεν. Οἱ ἐπικῆ-
ζοι αὐτοῦ ἀγῶνες μνημονεύονται ἐν τῇ Ψ 679
εἰς. (Παρατίθεται κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν
ἐκ τοῦ οἶδω ἡ οἶδα καὶ πούς, οἶοναι, Πρη-
σκοπέω, διότι ὅτε εὐρήθῃ εἶχε τοὺς πόδας

ἀλλὰ καὶ τὸ μέγαρον τῶν ἀνδρῶν, ἔνθα ἡ ἐστία, Ὑ. Ἀφρ. 30. Ὅθεν πληθ. «οἶκος» ὡς τὸ Λατ. *palas*, καὶ τῆς καθομλ. τὸ «σπίτιον» ἐπὶ μιᾷ οἰκίᾳ, ω 417 (ὅπερ μὴ ἀνεχόμενοι ὁ Δύντζερς καὶ Ἀμεῖς διώρθωσαν ἐκ τοῦ Σχολιασ. καὶ ἐνός τῶν χειρογράφων τὸ «οἶκων» εἰς «οἶκον», ὁ δὲ οἰκόνδε || ἀλλ' ὁ πρῶτος ἐν νεωτέρῳ ἐκδόσκει μετανοήσας ἐφύλαξε μὲν τὸ «οἶκων», ἐρημυνεύει δὲ ἐκ τῶν ἰδίων οἶκων ἐκάστους ἐξέφερον, ὅπερ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ λόγου μοι φαίνεται πολὺ βεβιασμένον). 2) οἶκος (ὡς ἐν τῇ νεωτέρῳ φράσει ἐμπορικῶς οἶκος, πλούσιος οἶκος), πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρισκόμενα ἢ ἀπασπόμενα εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα, α 232, β 64, «οἶκ. καὶ κτήματα». Ο 498, περιουσία, δ 318, π 434 κ. ἀ., οἶκος, οἰκογένεια, «σπίτι», ζ 481. (Ἡ λ. εἶνε ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν Λατ. *vincus*).

οἰκτεῖρα (οἰκτος), ἀφρ. ἀ. φκτεῖρα, ἐλεεινολογῶ, «λυποῦμαι, κλαίω τινά», Ὑλ. Α 814, Π 5 κ. ἀ., Ὑ. Δῆμ. 437, «οἰκτ. τι» Ω 516.

οἰκτιρίζω, η, ον, ὤ. οἰκτρός.

οἰκτος, ὁ (οἰ ἐπιφωνημ.), σχετλιασμός, ἐλεεινολογία· ὅθεν εὐσπλαγγνία, ἔλεος, συμπάθεια, Ὑδ. β 81, ω 438. Ἐκ τούτου

οἰκτρός, ἡ, ὅν, συγκριτ. -ότερος, λ 381, ὑπερθετ. -ότατος, λ 421 καὶ συνθετ. οἰκτιρίζω, X 76, λ 412, κ 258 κ. ἀ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀξιοδάκρυτος, ἀθλίος, ἐπὶ ἀνθρώπων Ὑμ. πλγ., καὶ καταστάσεων «ἄλεθρος, θάνατος» μόνον ἐν Ὑδ., «ὀφ» (τῆς Κασσάνδρας), λ 424. Τὸ οὐδ. πληθ. «οἰκτρά» ὡς ἐπὶ, «ὀλοφύρομαι» ἐλεεινὰ θρηνῶ, δ 719, ἡ 409 κ. ἀ., καὶ ὑπερθ. βαθμοῦ «οἰκτίστα θανεῖν» χ 472.

οἰκοφθαλμία, ἡ, ποιητ. (οἶκ. ὀφέλλω), αὐθιγία, ὠφέλεια τοῦ οἴκου, οἰκονομία, «νοικοκυροσύνη», ζ 223 f.

Ὀϊκτεῖς [-], ἦος, ἀ, 4) βασιλεῦς τῆς Λοκρῆδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριώτιδος, πατὴρ τοῦ Λοκροῦ Ἀΐαντος· ζ τοῦ Μείδοντος, Β 527, 727, Ν 691.

2) εἰς τῶν Τρώων, ἡνιοχός τοῦ Βιάνορος, Α 98.

Ὀϊκίλδης [-ω], ογ, ὁ, υἱός τοῦ Ὀϊλέως, Αἴας ὁ Λοκρός, Μ 365, Σ 446 κ. ἀ.

οἶμα, ἀτομ., τὸ, ἐπ. (οἶ-, οἶσω), φορέα, ἐπιφορά, ἐφοδος, ὁρμή, Ὑλ. Π 732, ἐπὶ λίαντος, φ 252, ἐνθα ὁ πληθ., ἐπὶ ἄετος, ἐπὶ δὲ Θ 319 ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «Γοργὸς οἶμας ἔχων» ἀντὶ τοῦ συνήθους ὁμας· Ἐκ τούτου

οἶμας, ἐπικ., ἀοριστ. ἀ. οἶμας, φέρομαι, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω, X 308, 311, ω 538, «(ἑταρ.) μετὰ πλείων.» X 440.

οἶμος, ἡ=τῇ ἐπομ., ποιητ., κυρ. ὁδός, συνήθως· δι' ἣ πορεῖα διηγῆται· ὅθεν διήγημα, ἔσμα, «πραγμοδία», Ὑδ. θ 481, χ 347, «κλίσ ἀνδρῶν οἶμος» τοῦ ἔσματος ἢ δόξας τῶν ἀνδρῶν, θ 74. (Ἡ Ὁρθόταται ἀναντιρρήτως εἶνε

αἱ ἄλλαι δὴ ἐρμηνεύει (καὶ ἡ στίξις μετὰ τὸ «ἀνδρῶν») ἡ μὲν τοῦ Φαίτος, καθ' ἣν ἡ γενική «οἶμος» σημαίνει τὸ δλόν· ἐκ τῆς οἶμος (ἐκ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔσματος), «τῆς τῶς ἀρὰ κλίσας οὐρανὸν ἵκανεν», πρὸς τὸ μέρος· «νεῖκος» Ὑδ. καὶ Ἀχ., ἡ δὲ τοῦ Ἀμεῖς, καθ' ἣν τὸ «οἶμος» τῆς· εἶνε ὑπερβατική ἔλξις, ἀντὶ τοῦ «τῆς οἶμος» ὥς· «τῆς οἶμος» ὥς, ὅπερ εἶνε ἀναφορικός προσδιορισμός κατὰ πρόληψιν τοῦ ἐπομένου «νεῖκος» Ὑδ. καὶ Ἀχ.).

οἶμος, ὁ, ποι. (οἶ-, οἶσω), ὁδός, πορεία. Τροπ. ἀ.) ἡ σειρά, ζώνη, ταινία, «οἶμοι κυνῶν» σειρά γαλόδου (ἐπὶ τοῦ θώρακος) Α 24 f. β') «αἰοδῆς» ἡ πορεία τοῦ ἔσματος, τούτεστι τὸ μέλος, ὁ σκοπός, ὁ «ἡχος», Ὑ. Ἐρμ. 451.

οἶμοι, ἡ, θρήνος, ὁδός, κλαυθμός, Δ 450, Ι 64, ω 353, συνάπτεται μετὰ τοῦ «κωκυτός» X 409 καὶ «στοναγή» Ω 696. Ἐκ τοῦ οἶμοι (οἶμοι), παρ' Ὑμ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. φκτεῖρα, μετοχ. οἶμῶς, κυρ. οἶμοι («ἀλλ' οἶ μόνον») φωνάζω, ἐπομέν. θρηνῶ, ὁδύρομαι, κλαίω, «σκοπῶ» Μ 462, ν 498 κ. ἀ., μάλιστα τῆς Ὑλ. «σμερδαλέον οἶμ.» φοδερὰ κλ., Σ 35, «ἐλεεινὰ» X 408, «μέγα» X 34, «σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤκωσεν» μετὰ φοδερὰν καὶ μεγάλην φωνὴν ἔσκουε, ἡ 395, «οἶμῶς» ἔριπε κάππεσεν, πέσον, Ε 68, Π 29, α 398.

Οἰνεῖας, ογ, ὁ, υἱός τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεΐδης, Ε 813, (Κ 497)· κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'· Οἰνεΐδης.

Οἰνεῖς (Φοιν.), ἦος, ὁ, υἱός τοῦ Πορθέως βασιλεῦς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδωνίας, ἀνὴρ τῆς Ἀλθαΐας, πατὴρ τοῦ Τυδεΐως, Μελιάγρου κ. ἀ., Σ 417. Ἦτο ξένος (φίλος) τοῦ Βελλεροφόντου. Ἐπειδὴ ποτε προσφέρων ἀπαρχὰς εἰς τοὺς θεοὺς ἐλθισιόνισαι τὴν Ἄρτεριν, ὀργισθεῖσα ἡ θεὰ ἔπεμψεν εἰς τὴν γῆραν τοῦ ἄγριον κάπρον (τὸν περιβόητον Καλυδωνίαν κάπρον), Ι 530 ἔξ.

οἰνίζομαι (Φοιν., ἀνευ δε διγᾶμ., Η 472), παρ' Ὑμ. μόνον μετ. (οἶνος) μετὰ παρ. ἀναστ. ἀγοράζω, (προμηθεύομαι) οἶνον, «γαλακτὴ» ἀντὶ γαλακτός, Ὑλ. Η 472, «οἶνον» Θ 506, 516.

οἰνοβαρεῖν [-ω], (Φοιν.), ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχῇ οἰνοβαρεῖν, εἶμαι ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, «μεθυσμένος», μεθύω, Ὑδ. ι 374, ν 553, φ 304. Ἐκ τοῦ

οἰνοβαρής [-ω] (Φοιν.), ἔς (οἶν., βόρος), ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, «μεθυσμένος», Α 223 f.

Οἰνώλαος [-ω], ὁ, 4) εἰς τῶν Αἰτωλῶν, Ε 706. 2) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φανεύθει, Μ 440, Ν 506.

οἰνόπεδος (Φοιν.), ον (οἶνος, πέδον), ὁ ἔχων οἶνός· ἔδαρος, οἰνόφυτος, ἀμπελόφυτος, «ἔλωη» α 493, λ 493. Ἐκ τούτου τὸ οὐδ. ὡς οὔσις, τὸ «οἰνόπεδον» «ἀμπελότοπος», ἀμπελος, ἀμπελῶν, Ι 579. Τὰ ἐπὶ, εἶνε ποιητ.

Οἰνοπίδης (Φοιν.), οἷ, οἶς τοῦ Οἴνου, ὁ Ἐλενος, E 707.

οἰνοπληθής (Φοιν.), ἐς (οἶν, πληθος), ἀμ-
πελόμενος, πολυοῖνος, «Συρή» ο 406 f.

οἰνοποτάζω (Φοιν.), ἐπικ. (οἰνοποτής), εἰμαί
οἶνοπότης, πίνω πολὺν οἶνον, Γ 84, ζ 309,
u 262.

οἰνοποτήρ, ἦρος (Φοιν.), ὁ, ποιητ. (οἶν, πῖ-
νω), οἶνοπότης, ο 456 f.

οἶνος (Φοιν.), ὁ, Λατ. vinum, «κρασί», Ὁμ.
πλχ., συνήθ. «έρυθρός» ι 463, «μέλας» «μαυ-
ρο κρασί», βαθύ: ἐρυθρόν, καὶ τοιοῦτος, φαίνε-
ται, ἦτο ὁ ἀκρατος οἶνος, «έρυθρός» δ' ἴσως μαλ-
λόν ὁ κεκραμένος, u 265, ι 196, 346, «αἶθος»
(ἴδ. τ. λ.), Α 462, Δ 259, πρόβλ. οἶκω. Λέ-
γεται δὲ καὶ «μελιηδής» Δ 346 κ. ἀ., «μελι-
φρων» η 482, u 53, «ἡδύς» ε 350, τ 203,
«ἡδύποτος» ο 507, «εὐήνωρ» δ 622. Συνήθως
ἐπὶ νάτο κεκραμένος ὕδατι (ἴδ. κεκράνημι). (ἢ
ἔθεν τῆς καθουμλου. τὸ «κρασί», ὅπερ κυρ.
σημαίνει οἶνον ὕδατι κεκραμένον). Δι' οἶνου βαν-
τίζει ἡ Ἀνδρομάχη τοὺς πυρούς, τὸν στέον, ἐν
παραβάλλει εἰς τοὺς ἵππους τοῦ Ἑκτορος, Θ
489. Ἐφυλάττετο δὲ ὁ οἶνος ἐν «ἀμφιφορεῖσι,
πίθοις» ε 290, 340, ἡ ἐν ἀσκατοῖς, Γ 247.

οἶνοκοία καὶ οἶνοκοεῖν (Φοιν.), ὁ δεύτερος
τύπος εἶνε εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐνέσσει, Β 127, Γ
234, φ 142, τοῦ δὲ πρώτου ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον
τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρ. φηγοῦσι, Α 598, ο 444
(ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ Βέκκ. καὶ Δίνδορφ κατὰ τὸν
Ἀρίσταρχ. ἔγραψαν οἶνοχοῖσι) καὶ ἐπνοχόει
(ἴδ. Φοιν.), Δ 3, u 255, καὶ τὸ ἀπαρφ. τοῦ ἀορ.
ἀ, οἶνοχοῖσαι, δ 233, ο 323, χύνω οἶνον, του-
τίστι «κερνῶ», ἐγγίξω εἰς τὰ ποτήρια, εἴ-
μαι οἶνοχος, δ 233, u 255, «νίκαρ» Δ 3,
«τινί» Α 598, ἑλληπτε. «οἶνοχοῦσι» (δηλ. ὁ
οἶνοχος), φ 142.

οἶνοκοος (Φοιν.), ὁ (οἶν, χύνω), ὁ οἶνα-
χός, «κραστής», ὅστις κερνᾷ οἶνον εἰς τοὺς
ἀλλους, Β 128, ι 40 κ. ἀ.

οἶκω (Φοιν.), ὁ, ποι. (οἶν, ὤψ),
ὁ ἔχων τὴν ὤψιν, ἡ τὸ χρώμα τοῦ οἶνου, οἶνο-
χρους, τουτίστι βαθύ: ἐρυθρόν κατὰ διαφό-
ρους ἀποχρώσεις (ἴδ. οἶκος), συνήθ. ἐπιθετον
τῆς ἀνησυχου θαλάσσης, ἥτις ἐνίοτε σφόδρα κυ-
ματομένη λαμβάνει τῇ ὄντι χρώμα βαθύ ἐρυ-
θρόν (ἴδ. πορφύρα, πορφυρεός), E 771, α 183.
(Τὸ δὲ τῆς Α 350 διωρθώσε κατὰ τὸν Ἀρίσταρ-
χον ὁ Βέκκ. «ἐπ' ἀπείρωνα πόντον») ἔτι δὲ
ἐπὶ τῶν τῶρων, Ν 703, u 32.

Οἶκω (Φοιν.), ὁ, εἰς τὴν ἐγγενῶν Ἰθα-
κήσαν, πατὴρ τοῦ Λαέρτιδος, φ 144.

οἶκός (Φοιν.) (οἶνος), παθ. ἀορ. μεταχ. οἶ-
νωθεῖς, μεθύσκω, ποτίζω τινά πολὺν οἶνον,
«μεθύω», παθ. μεθύσκομαι, «μεθύω», Ὁδ.
π 292, τ 41.

οἶσαλα, ἴδ. οἶγνυμι.

οἶο, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ οὐ, ἴδ. ὅς.

οἶσθεν, ἐπικ. ἐπὶ β. (οἶος), κυρ. ἐκ μένου,
πάντοτε ἐν τῇ φρ. «οἶσθεν οἶος» περιγραφὴ τοῦ
ὑπερβ. μανιώτατος, κατὰ μανος, ἰσοδύνα-
μος πρὸς τὴν τῆς καθουμλου. «μόν' καὶ μό-
ναχος», ἴδ. II 39, 226. Πρ6λ. αἰνόσθεν.

οἶσμαι, ἐν τῇ ἐνέσσει τῆς ὀρίστ. πάντοτε ἐπικ.
οἶσμαι (ἢ πλὴν ἐν τῇ κ 193, ὅπου εὐρίσκειται
ὁ συνηρημένος τύπος «οἶσμαι»), ὡς ἀποθ., ἐν
δὲ τῇ ἀ. ἐνικ. συχνότερον κατὰ τὸν ἐνεργητ.
τύπον οἶα καὶ οἶα, εἰστικ. γ'. ἐνικ. οἶατο, ρ
580, χ 12. Τοῦ παρ. τ. γ'. ἐνικ. οἶατο, ἀορ.
οἶσμεν ἐναυθῆ, σπανίως δὲ κατὰ παθητ. τό-
πον οἶσθη μόνον δ 453, π 475, μεταχ. οἶ-
σθαι μόνον Γ 453. Θεμελιώδης σημασία εἶνε
νομίζω, «πιστεύω, θαρρῶ», Ὁμ. πλχ. Πολ-
λάκι δὲ ἔτι ἐπὶ ἐντελούς πεποιθήσεως: χάριν με-
τριοφροσύνης ἢ εὐφροσύνης, «ἀλλ' ἐν πρώτοις
οἶα ἔμμεναι» ο 180, πρόβλ. Α 206, «οὐ γὰρ οἶα
ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκός ἰσάμενος πολέμῳ»
ἐν πιστεύω νά στέκομαι μακρὰν κτλ., δ ἔτι
εἶνε βεβαίως τοιαύτη ἡ συνήθειά μου, Ν 263.
Ἀναφερόμενον εἰς μέλλον τι, εἰκάδω, συμ-
περαίνω, προσδοκῶ, ἐπομένως καθ' ὅσον τὸ
προσδοκώμενον εἶνε ἀγαθόν ἢ κακόν, ἐλπίζω,
φοβοῦμαι, ὁποπτεύω ἔτι δὲ σκοπεῖω, δια-
νοσῶμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, Α 170. Πολλάκις
μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «θυμῷ, κατὰ θυμόν»
καὶ «θυμός οἶστέ μοι» ι 213. — Συντάσσεται
ἐνίοτε 1) ἀποκλ. Α 561, ε 298, ρ 586, u
401· πολλάκις δὲ τὸ ἀ. πρότ. (μάλιστα ὁ τύπος
οἶα καὶ σπανίως οἶσμαι, χ 140) παρεντίθεται
εἰς τὸν λόγον, ὡς τὸ τῶν πιζογράφων οἶμαι,
καὶ τῆς καθουμλουμένη, τὸ «πιστεύω, θαρρῶ»,
ἵνα ἐπὶ βεβαίως πράγματα: ἐκρῖση ἀμφιβολίας
ἐκ μετριοφροσύνης προερχομένην, «ἐν πρώτοις
οἶα, κρίσται» Θ 536, Ν 133, π 309. Συνή-
θως: 2) μετ' ἀπαρμ. ἢ απ., καὶ δὴ: ἀ.) τοῦ
ἐνεστώτος: εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρόντος χρόνου, α
323, κ 232 κ. ἀ., ἡ καὶ τοῦ μέλλοντος, E 804,
M 73, u 290 κ. ἀ.: β.) τοῦ ὁρίστου εἰς ἔκφρα-
σιν τοῦ παρεχρήμενου «σ' οἶα καταναύσαι» Α
558, K 551, Ν 273, γ 27, τ 568· γ') συ-
χνότατα δὲ μετ' ἀπαρμ. μέλλοντος. — Εἰς πᾶ-
σαι ταῦτα: τὰς περιπτώσεις συνήθως τὸ ὑποκεί-
μενον τοῦ ἀπαρμ. παραλείπεται, ὅταν εὐκλόως
ἐννοῇται, «οἶσται θεὸν εἶναι» ἔκαστον ὅτι (ὁ
περὶ οὗ ὁ λόγος) ἦτο θεός, α 323, «οἶα τρώεσθαι
οἶα» ἔκαστος, «ἡμᾶς οὐτοῦς» ἔκαστος ἡμᾶς
πᾶσι μιν, πιστεύω, M 66, «οὐ γὰρ οἶα λήσιν
Ἐννοσίγαιον» (ἐνθα ἔκπαυκνύται ἐκ τῶν ἀνω-
τέρω τὸ «σ'» ὑποκείμενον τοῦ λήσιν), λ 401,
«καὶ ποῦ τῶνδε μνησθεῖσθαι οἶα» (ὑποκείμενον
τοῦ ἀπαρμ.: οἶα), u 212. 3) μετὰ μόνου ἀ-
παρμ., ὅταν ταῦτα ταῦτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ῥημα
τῆς κυρίως προτάσεως, «εἰρήνευσθαι σ' οἶα» Z
311, ο 180 κ. ἀ. (Τὸ τῆς E 252 «ἐπεὶ οὐδὲ
σὲ πεισμένον οἶα» ὑπάγεται εἰς τὴν περίστασιν
2) γ') διότι τὸ μὲν «σὲ» εἶνε ὑποκείμενον τοῦ

«κτεσόμενος», τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐξυπακούεται ἐμέ. 4) ὅταν σημαίνει τὸ φοβεῖσθαι συντάσσεται μετὰ τοῦ μή καὶ τῆς εὐκτ., τ. 390.

5) μεταβ. μετ' αὐτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἰκάζω, προσδοκῶ, φοβεῖσθαι, γ. 255, «κτενον οἰομένη τὸν κάμμορον» β. 351, «Κηρας» Ν 283, «γόνον δ' ὠϊέτω θυμός» κ. 248, «ἦ τι αἰσάμενος» ἦ (κακόν) τι ὑποπτεύσας, ι. 339 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγγράφεται ἐσφαλμένως τοι). Ἀπὸ τούτων διακρίτῃ ἡ περίστασις καθ' ἣν ἡ αὐτ. εἶνε συντακτικῇ ἐξυπακουομένου ἀπαρρ., οἷον «ἀλλὰ τὸν' οὐ κατὰ κόσμον ὁδομαι» ε. 363 (ἐνθα ἐξυπακ. τὸ «εἰπόμενος»), ὡσαύτως ν. 427, ο. 34, γ. 459. 6) ἀπαξ μόνον ἀπροσώπως «οἶεταί μοι ἀνὰ θυμόν» ὑποφθα ἀνέργεται εἰς τὴν ψυχὴν μου, τ. 342. (Κατὰ τὸν Λοβεκκ εἶνε συγγ. τοῦ ὅσον καὶ ὅπτομαι.—Τὸ εἶνε μακρόν, μόνον δὲ τοῦ ὅλου εὐρίσκεται βραχὺ ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχου 43ακ.).

οιοπόλος, οἶν, ποιητ. (οἶος, πέλομαι), κυρ. ὁ μόνος ὑπάρχων, μονήρης, ἔρημος, «χωρῶς» Ν 473, Ρ 54, «σταθμός» Τ 377, «οὔρεα» Ω 614, λ. 574.

οιοπόλος, οἶν, ἐπικ. (οἶς, πολέω), προθέτων βροχός (πρὸλ. τὸ αἰπόλος = αἰριπόλος), ποιμήν, Υ. Ἐρη. 314.

οἶος, οἶμ, οἶον, ποιητ. 1) μόνος, «μοναχός», ἀ. «εἰς οἶος, μὴ οἶα» εἰς μόνος, μία μόνη, Ὁμ. πλ.χ., «δύ' οἶω» δύο μόνον, Ω 473, ε. 94, «δύ' οἶους» γ. 424, π. 245, «οὐκ οἶη» ὄχι μόνη της, Γ 443 κ. ἀ. (περὶ τοῦ Υμ. 48 (49), 44 ἰδ. Βαουμ.), περαιτέρω προσδιορίζεται «αὐτὸς οἶος νόστιν διαποίνης» ε. 450, «οἶος ἀνευθ' ἄλλων» Χ 39, «οἶη ἐν ἀθανάτοισι» μόνη μεταξὺ τῶν ἀθ., Α 398. ὡσαύτως «οἶος μετὰ τοῖσι» γ. 362. β.) μετὰ γεν. «τῶν οἶος» ἔρημος αὐτῶν, Α 693, ἢ μετὰ προθέσεως «ἀπό τινος... οἶος» μόνος, κεχωρισμένος ἀπὸ τινος, μακρὰν τινος, Ι 438, ι. 192, φ. 364. 2) μοναδικός (εἰς τὸ εἶδος τοῦ) ὁ εἰς. ἐφαίρετος, Ω 499.—Τὸ οὐδ. οἶον ὡς ἐπὶ β., ἀπαξ, «μὴ φαρὰν», Ι 355 κατὰ τὸν Σχολιαστ., κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. ὀρθότερον: ἐμέ μόνον.

οἶακ, οἶμ, οἶον (ὡς, ἦ, ὅ), ὁποῖα, «ὁποῖακ λογιῆς», ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἀνταποδοχόμενη εἰς τὴν δεικτικὴν τοῖος, «οἶος ἀρετὴν ἔσται» ὁποῖος εἴσται κατὰ τὴν ἀρετὴν, Ν 275. Πολλὰκις μεταφράζεται διὰ τοῦ πόσον, ἡτ', «οἶος καλὸς τε μέγας τε» πόσον καλὸς καὶ, «τί καλὸς ἔχῃ μαγάλο», ο. 408.—Γίνεται 1) εἰς ἀνεξαρτήτους προτάσεις, ἵνα ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν ἀπορίαν διὰ μέγα τι καὶ ἀσύνηθες (ἀγαθὸν ἢ κακόν), ἰδίως δὲ ἐν ἐπιφωνήμασι, «οἶον δὴ τὸν μῦθον διεφράσθη ἀγορεύσαι» τί λόγος εἶνε οὗτος, τὸν ὁποῖον διενόηθες νὰ εἴπῃς, ε. 483, καὶ πολλάκις κατ' οὐδέτερον γένος «οἶον» πῶς, Ε 601, Η 435, Ν 633, α. 32 κ. ἀ. 2) συχνότερον εἰς ἐξηρητημένους προτάσεις, ἀναφερομένη εἰς ὁρισμέ-

νον τι ἀντικείμενον. α.) προηγουμένης τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας «τοῖος», ἢ «ὅς», «χορός τῷ ἱελας, οἷον ποτε Δαίδαλος ἠσκησεν» ὁποῖον, καθὼς, Σ 592, πρὸλ. Σ 405, α. 374 κ. ἀ., καὶ ἄνευ προηγουμένης ἀντωνυμίας, Δ 264, Η 557, Χ 347. β.) ἑλλειπτικῶς ἀναφερομένη εἰς ὁλόκληρον πρότασιν καὶ σημαίνουσα τὴν αἰτίαν (ὅθεν καὶ συνήθως ἀναλύεται εἰς τὸ: ὅτι τοῖος. Ἀλλως ἐρμηνεύει τὸ πρᾶγμα ὁ Ναιγελσδαχ εἰς Β 320), «ὠκύμορος δὴ μοι ἔσσαις ἢ ἀγορεύεις» κατ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια λέγεις, ὅτι (ἐπειδὴ) τοιαῦτα λέγεις, Σ 95, δ. 614 κ. ἀ. ὡσαύτως «οἶα μ' ἔοργας» Χ 347, «οἶον (=ὅτι τοῖον) ἔσπες» Ρ 473, «οἶος ἐκείνου θυμός: ὑπέρβιος, οὐκ ἐδελέσσει» καθὼς (ἐπειδὴ) ὁ θυμός ἐκείνου εἶνε κτλ., κατὰ τὸν ὑπέρβιον θυμόν τὸν ὁποῖον ἔχει (Λατίν. quae ejus est atrocitas), Σ 262, ο. 242, ρ. 514. γ.) μετὰ μορίων συνδυάζεται, «οἶος δὴ» ὁποῖος δά, καθὼς δά, Ε 601, Ω 376 κ. ἀ., «οἶος περ» ὁποῖος (καθὼς) μάλιστα, Ζ 446 κ. ἀ., «οἶος τε» Η 208, Ρ 57, η. 406, φ. 473 κ. ἀ. (Ὁ Τὲ πολλάκις ἐπιτείνει τὴν συνδυαστικὴν δύναμιν τοῦ ἀναφορικοῦ). δ.) ὅταν συνδυάζεται μετὰ τῆς ἀορίστ. ἀντωνυμίας Τίς γινύσκεται καὶ ἀορισταίνεται ἡ ἐννοία τῆς ἀναφορικῆς, «ὅρ' εὐ εἶδῃς: οἷον τι πατὼν τὸδε νηδ: ἐκεκῶθες» ἵνα μάθῃς ὁποῖόν τι («ἂν τί») πατὼν εἶνε τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτε τὸ πλοῖόν μου, ι. 348, πρὸλ. ι. 377. ε.) «οἶος ὅτε» τίθεται ὅταν ἡ ποιότης παραβαλλομένου τινός πράγματος παριστάται ὡς ἀνήκουσα εἰς ὁρισμένον χρόνον, ὁποῖος ὅτε, «καθὼς ὅταν, ἂν παῖς», «εἰσάκουσ αὐτὴς θυμόν λάβῃτε, οἷον ὅτε ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν» κ. 461, γ. 227. 3) «οἶος» μετ' ἀπαρρ. τοιοῦτος ὥστε, ἐπιτηδεις εἰς τὸ νά, «οἶος ἐκεῖνος: ἔην βουλευόμενος» ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο ἐπιτηδεις εἰς τὸ νά βουλευῆται, ε. 491. ὡσαύτως καὶ τὸ «οἶος τε» τ. 160, φ. 147. 4) Τὸ οὐδέ, τοῦ ἐν. καὶ πληθ. οἶον καὶ οἶα ὡς ἐπὶ β., ἀ.) πόσον, [ὡς] μετ' ἐπιθέτου ἐνικοῦ, Ω 449, πληθυντικοῦ, π. 93. β.) «οἶα τε» [ὡςπερ], ὡς ἂν (παρ' Ὁμ. ὡστε), ἐν παραβολαῖς, γ. 73, ι. 428, 254, ε. 63. γ.) «οἶον δὴ» ἐπειδὴ δά, ἀφ' οὗ δά, Ρ 587, φ. 57, ἄνευ τοῦ «δὴ» ε. 392. (Ἡ πρώτη σολυβὴ ἐνδοτε λαμβάνεται ὡς βραχέα, Ν 275, Υ 89, η. 312, α. 1051.

οἶος καὶ οἶος, ἰδ. οἶς.

οἶοκίπτος, οἶος, ὁ, ἡ, ἐπικ. [μονογενῶν], χιτῶνα μόνον φορῶν ἄνευ ἄλλου ἱματίου, ε. 489 φ.

οἶα (οἶος), μόνου ἐν τῇ γ'. ἐπικ. τοῦ παθητ. ἀορ. ἀναυγήτως αἰσθῆ, ἀφίνω μόνον παθ. ἀφίνομαι (μείνω) μόνος, ἀπομονοῦμαι, Ὑλ. Ζ 4, Α 404.

οἶς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ οἶς, γεν. οἶος καὶ οἶος, αἶτ. οἶν, πληθ. ὄνομ. οἶες [-ων], ι. 425 (ἐνθα ὁ Ἀρεῖς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει

οίτες), γεν. οίων και οίων, δοτ. οίσει, ο 380, συνήθ. οίεσαι και κατά συγκοπή. οίεσαι, Z 25, A 406, ε 418, αϊτ. οί: [-], ώ: συνήρημ. εκ του οίε, A 245, ε 56 κ. ά. (οίε, Λατιν. ονίς, Σανσκρ. ονίς), πρόστατον, άρρεν τε και θήλυ, "Ομ. πλχ., και τό μέν άρρεν «οίς άρνείας, άρσην» (τό τ. λ.) κρύς, «κρίάρι», τό δέ θηλυκ. «οίς θήλυσ», πρόστατίνα, K 216, κ 527.

οΐατο, έπικ., τό. οΐομαι.

οΐσε, οΐκέμεν, οΐκέμεναι, τό. φέρο.

οΐσθα, έ. ένικ. του οΐδα, τό. κΐα II).

οΐσθα, τό. οΐομαι.

οΐστρον, ποιητ. άόρ. ά. οΐστρον, τοΐεύω, μετά γεν. A 400, «οΐστρον βάλλω» τοΐεύσας κυτω, A 496, 206, θ 216 κ. ά., «τόσφ» μ 84. Έκ του

οΐετός, ό, έπ. άντί του οΐστός, θ έ. βέλος, "Ομ. πλχ. Συνίστατο έκ τινος βέδου τυλίγη: ή καλαμίνης και άκωκής μεταλλίνης εις τό έτερον άκρον, N 650, έχούσης άκωκιστρα, A 439, πρβλ. ε 454. Ένίοτε ήτο «τριγλώχιν» (τό τ. λ.), E 393, εις τό έτερον άκρον ήτο περιωτόν τό βέλος, α 261. (Έτυμολογείται, ώς εικόζουσιν, εκ του οί-, οΐσω διά τό φέρεσθαι άπώλως, δε κατά τόν Δοιδερλ. εκ του άχρής. οΐζειν, οΐζουσιν, οΐοτι θήθεν προξενεί πόνας πικρούς).

οΐστρον, ό, ή, «άλογόμυγα ή βοτάνομυγα», ή και άπλως «μυγα» λεγομένη, ή κινούσα και έρεθίζουσα τό ζωα, Λατιν. oestrus, χ 300 f. Έν τη καθομιλ. λέγεται και «στρούκλος», ό έ. κατά συγκοπήν εκ του Λατ. oestruculus.

οΐεΐνος [-ω-], η, οη, εξ άούας, ίτέας ή «λυγαρεάς», ίτέινος, «ρίπης» ε 256 f.

οΐα, τό. φέρο.

οΐος, ό, έπικ., τύχη, μοΐρα, συνήθ. ή κακή μοΐρα, δυστυχία, θάνατος, συχνά «κακός οΐος»: Θ 34, α 350 κ. ά., «κακόν οΐον έλλυθαι»: Γ 447, θ 354 και άνω του «κακός»: I 563, Ω 388, θ 489, 578. (Συνήθως έτυμολογείται παρά τό οί-, οΐσω, όπως θήθεν τό Λατ. fors εκ του fero· κατ' άλλους δε εκ του επιφωνήματος οΐ («οί, οί με»)· κατά δε τόν Δοιδερλ. εκ του ιη=, υπάγω, χάνομαι, επομένως ταύτον τη φοΐτος, εξ ου τό φοιτάω).

Οΐγυλος, ή, πόλις παράλιος της Λακωνίας, τά νυν «Βιτούλο» (θ έ. Βιτούλο· τουτο δέ=Οΐ-τυλος κατά τροπήν του F εις ο, όπερ δέν εΐνε άνήκουστον), B 585, Στράβ. 8, 4, 4.

Οΐκαλη [-ω-], ή, Οΐχαλία, πόλις της Θεσσαλίας επί του Πηνειού, έδρα του Ευρότου κατά τό B 730, πρβλ. Εγγίτος 2). Πλήν όμως ταύτης υπήρχον και άλλαι ομώνυμοι αύτης πόλεις, όσων ή έν Μεσσηνίε παρά τά Άρκαδικά μεθόρια κατά μέν τόν Πausan. 4, 2, 23, 4 τό μετέπειτα Καρινάσιον, κατά δε τόν Στράβ. 8, 3, 26. 8, 4, 5. 10, 4, 10 έν τέλει, ή μετέπειτα Άνδανία: άλλη Οΐχαλία έν Ευβοίη, άλλη έν τη

Τραχινίη χώρα και άλλη έν Αΐτωλίη. Άπασαι δε αύται είχαν τήν αίτίωσιν ότι υπήρξαν έδρα του Ευρότου, άλλ' ως προς τόν Όμηρον πλήν της Θεσσαλικής περί μόνης έτι της Μεσσηνιακής δύναται νά γίνηται λόγος και κατά τινας αύτη έννοείται έν τη B 596, θ 224 (πρβλ. ζ φ 44—33). Τό Pausan. 4, 3, 3. Φερεικού. Άποσπ. α. 475, έκδοσ. Στουρζ., Δημήτριον τόν Σκήψιον παρά Στράβ. 8, 4, 5 και αύτόν τόν Στράβ. αύτόθ. Έκ τούτου έπΐρ. Οΐκαλήνοεν [-ω-], εκ της Οΐχ., B 596, και ούς. Οΐκαλήτες, ποίς, ό κάτοικος της Οΐχαλίας, B 596, θ 224.

οΐκνέω, ποι. (κατ' άλλους δε θαμνικός τύπ.) άντί του έπομ., παρ. θαμν. αναξ. οΐκνεσκον, E 790, έρχομαι, υπάγω, «άγγελής», τό. άγνελήν, γ. πληθ. του ένεστ. Ίων. οΐκνεσιν, γ 322.

οΐκομαι, άποθ., παρ. φχόμεν μόνον κατ' ένεστ. και παρ. έρχομαι, υπάγω, πορεύομαι, E 495, μετ' αϊτ. «δολιχόν οδόν εργάλην τε» θ 393, συνήθ. άπέρχομαι, άναχωρώ ένι δε ή όπω: παρά τοίς Αττ. μέ σημασιαν παρακειμ., άπήλθον ήδη, «ήδη γάρ οΐχεται εις άλλα» άντιχώρησεν ήδη εις τήν θάλασσαν, O 223, πρβλ. E 314. όθεν «οΐχόμενος» ό άπελθών, ό άπών, E 444, 376. (Κατ' άλλους δε: ό άποθανών, τό. κατωτέρω ά), «οΐχόμενοι Κίχονες» οι διαφυγόντες, ι 47. Τείως ά) επί έμφύχων, άπέρχομαι, μετά τών προθέσεων «ές, επί, κατά, μετά» και αίτιατ., Όμ. πλχ., «νήϊ οΐχ.» άποπλέω, π 24, 143, κατ' ευφημισμόν άντί του άποθνήσκω, «φυγή κατά χθονός ήχετο» Ψ 101· ε.) επί άψύχων, ουκ έλθών, βελών κ. τ. π., φεύγω, πετώ, A 53, Z 346, N 505, α 64· γ.) επί άλλων πραγμάτων και καταστάσεων, «ή σοι μένος οΐχεται» ποθ υπήγες, ποθ έφυγεν ή τόλμη σου: E 472, «ποθ τοι άπειλάι οΐχονται» ποθ υπήγαν (ποθ εΐνε, τί έγιναν) αϊ άπειλάι σου: N 220, πρβλ. Ω 201, «Έκτορος άσμιον ήμαρ ήχετο εις Αΐδα» X 213.—Πολλάκις συντάσσεται μετά μετοχής, ότε πρωτεύει μέν ή έννοια της μετοχής, του δε ρήματος δευτερεύει και έκφράζεται έν τη καθομιλουμ. διά του «και πάει» (=και υπάγει), οΐον «οΐχεται φεύγων», «φεύγει και πάει», θ 356· ώσαύτως «θούελα οΐχεται προφέρουσα» έρπαιε και πάει, Z 346, «ανάγων» N 627, Τ. Δημ. 74, «ήχετ' άποπτάμενος» «πέταξε και πάει», B 74· και άντιτερόφως τίθεται κατά μετοχήν μετ' άλλου ρήγ· ο: επί της αύτης σημασίας, «οΐχόμενοι κόμισαν άΐπας», «πήραν τό ποιήρι και πάει», Ψ 690, πρβλ. X 223 (|| ένθα όμως δέν έχει τήν αύτήν έννοιαν «οΐχόμενα πεπύθω» σημαίνει θά υπάγω και θά τόν πείσω). Τινές των φιλολόγων, ώς ό Δοιδερλ., θεωροῦσιν άρχαιοτέρην σημασίαν του ρήματος, τήν του παρακινέμενου.

οΐα και οΐω, τό. οΐομαι.

οἰανιστής, οἷ, ὁ (οἰωνίζομαι), οἰωνοσκοπός, ὁ ἐκ τῆς πηθείσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν μαντεύων περὶ τοῦ μέλλοντος, Β 858, Ρ 218· ὡς ἐπιθ.: Ἐμπίρος τῶν οἰωνῶν, *θεοπρόπος οἰωνιστής· Ν 70.

οἰανόπασσε, οἷ (οἶων, πολέω), ὁ μετ' οἰωνῶν ἀναστροφόμενος, ὁ περὶ αὐτοὺς ἀσχολούμενος, ὡς οὖς. οἰωνοσκοπός, *Ἰλ. Α 69, Ζ 76, Ἰδ. οἰανός.

οἰανός, ὁ, ἄ.) πτηνόν, ἰδίως μέγα καὶ σαρκοφάγον, „ὄρνεον“, οἷον ἀετός, γυψ, ἱέραξ κ. τ. τ., Α 453, π 216· πολλάκις ἐν τῇ συνδυασμῷ „κύνες ἰδὲ οἰανοί“ Α 5, Θ 379, γ 259 κ. ἄ. ἢ πτήται· καὶ ὁ κρωγμός αὐτῶν θεωρούμενα προφητικά παρετηροῦντο νετ' ἀκριβείας εἰς ἐξήγησιν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀδήλου· ὅθεν β'.) προφητικόν ἢ μαντικόν ὄρνεον, Μ 237, Ν 823, α 202, ο 532 κ. ἄ. Ταύτων ἢ πτήταις ἢ πρὸς δεξιῶν, τουτέστι πρὸς ἀνατολάς, ἐσήμαινεν εὐτυχίαν, ἢ δὲ πρὸς ἀριστεράν, τουτέστι πρὸς δυσμάς, δυστυχίαν, Μ 239· γ'.) μεταφορ. πᾶν προσοινισμόν, πᾶν σημεῖον προγνωστικόν, ἐξ οὗ προβλέπει τις τὸ μέλλον, *εἰς οἰανὸς ἀριστερὰς ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης· Μ 243, ὅ εἰ. ἡ ὑπὲρ πατρίδος ἄμυνα ἔχει ἥδη ἐν αὐτῇ τὴν ἐγγύησιν τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐπομένως αὕτη εἶνε ὁ ἀριστος τῶν οἰωνῶν. (Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν παράγεται ἐκ τοῦ οἷος=μόνος (πρόβλ. ἰανός ἐκ τοῦ οἷός, κοινονός ἐκ τοῦ κοινός), καὶ σημαίνει τὸ μανήρες πτηνόν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ συναγελαζόμενα καὶ ἐν κοινῇ διατρίβοντα. Οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καταφεύγουσιν εἰς τὴν ῥίζ. vis, avis, ορι-ανός. ἢ. Ἀμφιβάλλω ἂν μετὰ πλείονος πιθανότητος).

ὀκνέω, ἐπικ. ὀκνεῖν, Ε 255, ὀκνῶ, βαρύνομαι, βαρύνω, ἐπέχω, φοβοῦμαι, μετ' ἀπαρφ., Γ 455. Ἐκ τοῦ

ὀκνός (ἐχω), ὁ, κυρ. τὸ ἐπέχειν, βαρύνει (τοῦναντίον τῆς σπουδῆς), διαταγμός· ἰδίως δὲ ἡ ἐκ σωματοειδῆς ἐξαντλήσεως ἀδράνεια, *ἡ μετὰ κόματον ἀργία· ἢ ἐν γένει ἀμέλεια, Ε 817, *ὀκνῶν ἐλέω· εἰς τὴν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν ὑπέκων, *Ἰλ. Κ 422, Ν 224.

ὀκρίῳ, ἐπ. (ὀκρι), κυρ. τραχύνω μεταφορ. τραχύνω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παθ. τραχύνομαι, παροξύνομαι, παρατρέμομαι, τοῦ παρ. γ'. πλθ. *ὀκρίωντο· ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὠκρίωντο, α 33 f.

ὀκρίεις, ἐπικ. ἐκ, ἐν, ποι. (ὀκρι=ἄκρι, ἄκρα), ὁ πολλὰς ἐχὼν ἄκρας, ἐσχατὰ, ἐπομ. τραχύς, ἐξέστος, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀκατέργαστου, ἀπελεκτῶτος λίθου, *λίθος· Η 327, *πέτρος· Π 735, *χερμάδιον· Δ 518, *μάρμαρος· Μ 380, ι 499.

ὀκρυόεις, ἐπικ. ἐκ, ἐν, ποι. (ἀντὶ τοῦ κρυόεις, ἐκ τοῦ κρύος, μετὰ τοῦ προσθέτου ἢ εὐφωνικοῦ ο), κυρ. κρυερός, „κρύος“, ψυχρός· μεταφ. δὲ

φρικώδης, φρικαλέος, „τρομερός“, οἷον *κῶνος· περὶ τῆς Ἑλένης· Ἰλ. Ζ 344· *πόλεμος· Ι 64.

ὀκτάνημος, οἷ (ὀκτ., κνήμη), μετ' ὀκτὶ κνήμας (Ἰδ. τ. λ.)· *κόκλα· Ε 723 f.

*ὀκτάποτε, ποσος, ὀκτὶ πόδας ἔχων, Βατρ. 300.

ὀκτά, ἀριθ. ἄκλ. „ὀκτώ“, Ὀμ. πλχ. ὀκτὰκαίδεκάτος, ἄτη, ἄτον, δέκατος ὀγδοος, μόνον ἐν τῇ φρ. „ὀκτὰκαίδεκάτη“ (ἐξυπ. ἡμέρη) *Ὀδ. ε 279, η 288.

ὀλβιολαίμων, οἷος, ὁ, ἡ (ὀλβ., δαίμων), ὁ ἐκ τοῦ δαίμονος (μᾶς τινος προστατευούσης θεότητος) ὀλβιος, εὐδαίμων, μακάριος, „εὐλογημένος“, Γ 482 f.

ὀλβιος, ἰη, οη, ποι. εὐδαίμων, εὐτυχής, εὐλογημένος, πάντοτε ἐπὶ τῶν δώρων τῆς τύχης, ἐπομ. πλούσιος, πολυκτήμων, ἐπὶ προσ. Ω 543 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) ρ 354, 420 κ. ἄ. *ὄρωρα ὀλβία ποιῖν· κάμνω εὐτυχῇ, „καλῶ“, εὐλογῶ, ν 42. Τὸ οὖν πλθ. ὡς οὖς. *ὀλβια δίδωμι· δίδω εὐτυχίας, ἀγαθὰ, εὐλογίαν, Θ 443, ω 402, *Γ. Ἀπ. 466. Τὰ τῆς η 448 *τοῖσιν θεοῖ ὀλβια δότεν ζωόμεναι· κατὰ τινὰς μὲν ἐρμηνείας οἱ θεοὶ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς εὐτυχίας, εὐλογίαν, ἵνα ζῶσιν, τουτέστι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον, „εἰς τὴν ζωὴν τῶν“ κατ' ἄλλους δὲ νὰ δώσωσιν οἱ θεοὶ νὰ ζῶσιν εὐτυχῶς (ἀποδομένῳ δηλ. τοῦ ἐπιθέτου *ὀλβια· οὐχὶ πλέον εἰς τὸ *δοτεν, ἀλλ' εἰς τὸ *ζωόμεναι·). Ἀμφοτέρως τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια.

ὀλβιος, ὁ, προκοπή, εὐτυχία, εὐλογία, ἰδίως ἡ ἐκ τύχης ἀγαθῆς προερχομένη, συνδυάζ. μετὰ τοῦ *πλούτου· Π 596, Ω 536 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) ξ 206· ἐν γένει δὲ εὐδαιμονία, μακαριότης, γ 208, δ 208 κ. ἄ. (Πιθανώτατα εἶνε τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ τὸ οὐλῶ, οὐλε, ὀλός· λατ. kalvus· κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῇ ὀφέλλω ἢ ἄλφω).

ὀλέεσθαι, ὀλέεσκε, Ἰδ. ὀΛΛΥΜΙ. ὀλέοριος, οἷ, ὀλέθριος, καταστρεπτικός, *ὀλ. ἡμαρ· καταστρεπτικὴ ἡμέρα, *Ἰλ. Τ 294, 409. Ἐκ τοῦ

ὀλεορός, ὁ (ὀλλυμι), ὀλεθρος, καταστροφῇ, *ἀφανισμός, ὁ θάνατος Ὀμ. πλχ. λαμβάνει τὰ ἐπιθ. *αἰπός, λυγρός, ἀδεικνύς, οὐκίστος· (ἐπ. Ἰδ.), *ὀλέθρου πείρατα· Ἰδ. πείρατα Α)· *ἕνα ψυχῆς ὠκίστος ὀλ.· ὅπου (τοῦ σώματος) εἶνε ταχύτατος ὁ θάνατος, τουτέστι καίριον, ἐπικινδυνὸν μέρος τοῦ σώματος, Χ 325. ἢ αἰρ. *λυγρὸν ὀλεθρον· τίθετα κατ' ἐπιτέγησιν δολοκλήρου τῆς προηγουμένης προτάσεως πράγμα, τὸ ἥποτον θά ἦεν ὀλεθρὸς ὀλεθρος, Ω 735.

ὀΛΛΥΤΑΙ, Ἰδ. ὀΛΛΥΜΙ.

ὀλέκα, ἑτερος· ποι. τύπος τοῦ ὀΛΛΥΜΙ, (ἐκ τοῦ παρακειμ. ὀλώλεκα ἢ ἡ ὅπως νομίζουσιν οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἐκ τῆς ῥίζης ολ-, ὀλε- κατ' ἐπίπτασιν διὰ τοῦ κ, οἷον καὶ ἀλλαχόθεν)

ὀλόμεν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὀλόμεν, ἴδ. ὀλαμπι.
 ὀλοοῖτροχος, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀλοοῖτροχος, (ὁ Σπίτζιν. δασύνει ὀλοοῖτρο.) Ν 437 † τεμαχίον βράχου, μεγάλη στρογγύλη πέτρα, ὅποιας κατὰ τὸν Πρόδ. 8, 52 ἐκάλουν κατὰ τὸν πολέμιων. (Παράγεται κατὰ τὸν Λόδεκκ καὶ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ εἴλω, ὅθεν κυρ. ἐπρεπε νὰ ᾤναι ὀλότροχος, καὶ σημ. λίθος κυλιόμενος, κύλινδρος· κατὰ δὲ τὸν Βούτμανν, Ἀπολλών. καὶ ΜΕ. ἐκ τοῦ ὀλοός καὶ τρέχω, οἰονεῖ: πρὸς ὀλόμεν τρέχων. Ὁ Γράσοφ θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ τροχός καὶ τῆς ρίζης, ἐξ ἧς τὸ ὀλοός, ὀλαί, ὀλμος, καὶ εἶνε κατ' αὐτὸν κυρ. μυλό-πετρα, ἔπειτα δὲ, ὡς ἡ λ. μίλαε, ἐν γένει πᾶς μέγας: λίθος, χωρὶς νὰ ἐνυπαρξῇ ἐν αὐτῷ ἡ ἐννοία τοῦ τρέχον. Οἱ δὲ γράφοντες ὀλότροχος παράγουσι τ. λ. ἐκ τοῦ ὀλος, οἰονεῖ: ὀλόκληρος, στρογγύλος: λίθος. || Ὁ Κούρτιος: παράγων τὴν λ. ἐκ τοῦ ὀλοός, τοῦ ἐκ τοῦ εἰλ-ύ-ω, συγγ. τῇ Λατ. volvo, καὶ θεωρῶν τὸ δευτέρον ὡς ἐκ διγάρματος: προσελθόν, Γολφο-τροχος=ὀλοοῖτροχος, φέρει ὁρίως εἰς τὴν σημ. κύλινδρος, ὅ, ἐ. πᾶν ὅ, τι κυλιόμενον τρέχει).

ὀλοός, ἡ, ὅς, ποι. (οκ-, ὀλλομι) συγκρ. ὀλω-τερος, ὑπερβ. ὀλωτάτος (ὅπερ καὶ δικατάληκτον εὐρίσκεται, δ 442) ὀλέθριος, φθοροποιός, ἐπιβλαβής, καταστρεπτικός, σκληρός, οὐ μόνον ἐπὶ προσώπων, «Κήρ, Μοῖρα» Ὁμ. πλχ. περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 39, ὁ Ἀπόλλων λέγεται «θεὸν ὀλωτάτος» Χ 45, Γ 365, Ψ 439, «οὐ-τις σεῖο θεῶν ὀλωτέρος ἄλλος» υ 204, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «πόλεμος, λύσσα, πῦρ» Γ 433, Ι 305, Ν 629, «γῶς» ψ 40, «νύς» Π 567, «δεσμός» χ 200, «φάθος» Α 74, «μη-νις» γ 435, «ὀλοά φρονέων» Π 704, πρὸλ. καὶ λ. ὀλοοῖς.

Ὀλοοῖσδης, ὄρης, ἡ, πόλις τῆς Πελοποννήσου (ἐν Θεσσαλίᾳ) ἐπὶ τοῦ Εὐρωποῦ ἢ Τιταρητίου ποταμοῦ, ἡ μετέπειτα Ἐλασσών, νῦν δὲ Ἰ. Ἀλασσόνα· Β 739. Παρ' Ὁμ. λέγεται «λευκή» διὰ τὰ περιεχόμενα λευκά γίμνατα, (|| «ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος: εἶναι» καθὼς λέγει ὁ Στράβων 9, 5, 49, μεθ' οὗ συνονομάχουσι καὶ τῶν νεωτέρων περιηγητῶν πολλοί. Τοῦτων δὲ ὁ Οὐσσινγ τοῦναντίον τὴν μὲν περὶ γῆν δὲν εὐρίσκει λευκήν, περὶ δὲ τῆς πόλεως εἰκάζει ὅτι οὕτως ἀνομάσθη ὡς ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κτισμένη καὶ μακρόθεν περιφανής διὰ τὰ λευκά αὐτῆς οἰκοδομάς.

ὀλοοφῶν, ὄκτος, ὁ, ἡ, ἐπ. (ὀλοός, φῶν) ὀλέθρια διανοοῦμενος ἢ μελετών, ἀγrios, (πρὸλ. τὴν φρ. «ὀλοά φρονέων» Π 704), ἐπιθ. τοῦ ὄφως, τοῦ λένοντος καὶ τοῦ κάπρου, Β 723, Ω 630, Ρ 21. 6.) ἐπὶ προσώπ. ἐπίβουλος, κακόςβουλος, ἐπιθ. τοῦ Ἀτλαντος, Αἰήτου, Μίνως, α 52, κ 137, λ 322. (Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Οὐάσσας καὶ Νίτζης· ὁ δὲ Οὐάφως καὶ Σπίτζινος κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ Ἀπολλών. ἐρμηνεύουσι: τῶν ὄλων φροντιστικός, τὰ πάντα

ἐρευνῶν. Τοῦναντίον παρατηρεῖ ὁ Πάσσωος ἐπὶ ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ δύνανται νὰ λέγηται ἀγrios καὶ ἐπίβουλος πᾶς ὁ διαφέρων κατὰ τὴν βίωσιν καὶ συνέσιν καὶ διὰ ταῦτα ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ἄλλους. || Ὁ δὲ Κούρτιος ἐκ τοῦ Σουῖδα καὶ ἄλλων δασύνει τὴν λ. καὶ, περὶ προσώπων προκειμένου, ἐξάγει τὴν ἐννοίαν ὅ ὕψις καὶ ἀγαθὰς ἔχων φρένας, ὁ σώφρων, ὁ salvus τὰς φρένας, ἐπεὶ δὲ ὀλοός=salvus).

ὀλοοφάνης, ἡ, ὅς, ἐπικ. ὀρηνητικός, γασ-ρός, ὁ μετὰ ὀλοοφύρμου, ὀδυρμοῦ γινόμε-νος, «ἐπος» Ε 683, Ψ 402, τ 362. Διὰ τοῦ ὀλοοφύζω (ἀν καὶ μεταγενεστέρου β.) ἐκ τοῦ

ὀλοοφίρμαι [...], ἀποθ., ἀορ. ἀναῖς, ὀλο-φύράμην. 4) ἀμετάβ. ὀδύρομαι, κλαίω, ὀρη-νῶ, κόπομαι, πολλὰ ἀπολ. Ψ 75 καὶ μάλιστα κατὰ μεταγῆν, Ε 874. «πολλά, οἰκτρά, αἰνά» Ω 328, δ 749, χ 447 κ. ἀ. μετ' ἀπαφρ. κατὰ τι ζεύγματος εἶδος, ὀκνῶ, διστάζω, «ὀλοφύ-ρεται ἄλκιμος εἶναι:» κλαίεις καὶ διστάζεις νὰ δεῖξῃς τὴν ἀνδρείαν σου; χ 232 (Τῷ Δοιδερλ. ἡ στίξις καὶ ἐρμηνεία «ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεται: ἄλκιμος εἶναι» (ἀπαφρ. ἀντὶ προσ-τακτικῆς) εἶνε ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ περιττή). 6) μετὰ γέν. «ὀλοφ. τινός» κλαίω διὰ τινος, λυποῦμαι ἢ ἐλεῶ τινος, συμπαθῶ πρὸς τι-να, Θ 33, 202, 464, Π 47, Χ 469. 2) με-ταβ., τινά, ὀρηνῶ, «κλαίω» τινά, ἐλεῶ, συλ-λυποῦμαι τινος, τ 522, Ω 245, Α 656, Ρ 648, δ 364, 457. (Ἡ ἐτομολογία ἀμφίβολος, κατὰ τοὺς παλαιούς: ἐκ τοῦ ὀλόπτω=μαῶν, δηλ. τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς λύπης, κόπομαι).

ὀλοοφῶς, ὄκτος, ἐπ. ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, μόνον κατὰ πλθ. οὐδ. «ὀλοοφῶα δῆνεα» ὀλε-θρίους δόλους, Ὁδ. κ 289, καὶ ἀνευ οὗτος. «ὀλο-φῶα» δόλοι, πανουργίαι, κατὰ τὸν Σχολ. δ 440, ὡσαύτως «ὀλοφ. εἰδός» δόλια μελετών, πα-νούργως, δ 460, ρ 248. (Παράγεται κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ ἐκ τοῦ ολ-, ὀλοός, κατ' ἐπίκτα-σιν: ὀλοφῶς (ὀλοφ.) κατ' ἄλλους: δὲ ἀπιθάνως ἐκ τοῦ ὀλοός καὶ φλ-, φαίνω, οἰονεῖ ὁ ὀλε-θρια δεικνύων, ἢ ἐκ τοῦ ὀλλομι καὶ φῶς: ὁ τοὺς ἀνδρας ἀπολλύς).

Ὀλμπιάς, ἴσως, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ ἐπομ., Ὀλυμπιακή, ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, Β 494, Ὀμ. Ἐρμ. 450.

Ὀλμπιος, ἴη, ἰον, εἰς τὸν Ὀλύμπου ἀνή-κων, κάτοικος τοῦ Ὀλύμπου, συγν. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὅστις καὶ κατ' ἐξοχ. λέγεται «Ὀλύμπιος» Β 309, Ω 140, α 60 κ. ἀ. «Ὀλύμπιοι» ὡς οὗτοι. οἱ θεοὶ, Α 399, Γ 47, «Ὀλύμπια δώματα» αἱ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικαὶ τῶν θεῶν, Α 48, γ 377 κ. πλχ.

Ὀλμπιος, ὁ, ποι. καὶ Ἰων. Ὀτλμπιος, ὄρος 6—7000 ποδ. ὑψηλόν, ἔχον πολλὰ καὶ χιονο-σκεπτεσ κορυφὰς καὶ ὄψιν μεγαλοπρεπεστάτην, κείμενον μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας, τὴν σήμερον „Ἐλυμπος“, πρὸλ. Ξ 225, λ 315,

θεοὶ οἱ (τοὶ) Ὀλύμπου ἔχουσιν· E 404, ζ 240
 α. α. Κατὰ τὴν γενικῶς παρὰ τῶ Ἑλληνικῶν
 λαφ' ἐπικρατούσαν γνώμην, ἣν καὶ ὁ ποιητὴς ὑ-
 κολουεῖ, ὁ Ὀλύμπος ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν,
 B 30, E 360, καὶ ἐν τῇ ἰλ. ὁριστικῶς διακρί-
 νεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου οὐρανοῦ (ἴδ. τὴν λ.), E
 867, 868, O 492, Π 364. Ἐπὶ τῆς ὑψίστης αὐ-
 τοῦ κορυφῆς κεῖται τὸ μέγαρον τοῦ Διός, ἐνθα
 συνέρχονται οἱ θεοὶ καὶ συμβουλευόμεναι, A 498,
 Θ 3, 44, α 27, ἐπὶ δὲ τῶν ταπεινοτέρων κορυ-
 φῶν κατοικοῦν τῶν ἄλλων θεῶν αἱ ἰδιαιτέρας κατοί-
 κιαί, A 76 εἰ. Σ 486, γ 377. Ἡ ἔννοια τοῦ
 οὐρου Ὀλύμπου συνεχίζεται πολλάκις πρὸς τὴν
 τῆς οὐρανίας κατοικίας τῶν θεῶν, ἐπεὶ αἱ ὑψη-
 λαὶ αὐτοῦ κορυφαὶ ὑπερέχουσιν τῶν νηφελῶν
 ἐκείνωντο ὅτι ἔφθανον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, πρὸλ.
 Θ 18—26 καὶ τὴν περιγραφὴν ἐν τῇ ζ 42—46.
 Ἄλλ' οὐχ ἦσαν μὲν οἱ Ὀλύμπιοι ὡς ὅροι πᾶν-
 τοτε κατοικία τῶν θεῶν, διότι ἀπ' αὐτοῦ κατα-
 βαίνουν εἰς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀναβαίνουν, E
 925, α 102, ζ 44 εἰ. Ὁ Οὐδῶσιος, ἵνα ἐξηγήσῃ
 τὴν ἀνωτέρω σύγγυσιν τοῦ Ὀλύμπου καὶ οὐρα-
 νοῦ, παραδίδεται τὴν παράδοξον ὑπόθεσιν ὅτι ἡ
 ὑψίστη τῶν κορυφῶν διεστρέφα τὸν χαλκῶν θό-
 λον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐκίχρετο εἰς αὐτόν.

ὄατρα [-], ἡ, μόνον κατὰ πλθ., εἶδος Ἀη-
 μητιτικοῦ καρποῦ, τὸ ὁποῖον μνημονεύεται μετὰ
 τῆς κριθῆς ὡς φορβὴ τῶν ἱππῶν, ἱρλίσιον γεα
 (ἴδ. κατὰ), ἰλ. E 196, Θ 564, κατὰ δὲ τὸν
 Σιντίβρον εἶνε τὸ ἱρλίσιον μονοκορυφῶν τοῦ
 Λινγίου.

ὄαπλα, ἴδ. ὄαπλιν.
 ὄμαλῶν [-], ἐκ., ἀόρ. α. ἀναστ. ἀνέχουσα,
 θορυβῶ, ἀτάκτως ὀμιλῶ καὶ φωνάζω (ἴδ.
 τὴν ἐπ. λ.), πάντοτε ἐπὶ τῶν μνηστήρων Ὅδ. α
 365, δ 768 κ. α. Ἐκ τοῦ

ὄμαλος [-], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ὁμός).
 1) πλῆθος ἀνθρώπων θορυβούντων, θο-
 ρυβῶν· συνάθροισις, ὄγλος, H 307, O
 689. 2) θορύβος, ἐπαραχὴ, τύρβη, ἡ ἐκ
 πολλῶν ἀνθρώπων ἀτάκτως καὶ μεγαλοφώνως
 λαλούντων προερχομένη, H 96, I 573, K 13,
 τῇ δὲ Ὅδ. μόνον ἐν τῇ κ 556 (ἐνθα διακρίνεται
 τοῦ «δοῦπον»)· μεταφορ. ἡ βοή, ὁ συριγμός·
 τῇ θυελλῇ, N 797.

ὄμαλός [-], ἡ, ὅν (ὁμός), ἐμαλός, λῆτος,
 ἴσισι, ε 327 τ.

ὀμαρτή, ποι. (ὁμός, ὀρτή), ἀόρ. α. εὐκτ.
 ὀμαρτήσιον, μετοχ. ὀμαρτήσας, παρτα. δουλ.
 ὀμαρτήσιν. ἀντὶ τοῦ ὀμαρτήσιν, N 584, ἐνθα
 ὁμοῦς ὁ Βίαια καὶ οἱ μετ' αὐτόν ἔγραψαν κατὰ
 τὸν Ἀριστάρχ. ἐπὶ ὀμαρτήσιν = ὀμαρτή, ὅπ.
 ἴδ. 4) συναντῆσαι, συνενεργῶν, συγγρῶ-
 νως μετὰ τινος πράττω, συμπράττω, ἀπολ.
 N 400, ὡσαύτως καὶ τὸ ἄνωγ. N 584 (ἐν μαι-
 νῇ ἀδιόρθωτον), ἀλλ' ἐπὶ ἑχθρῆς ἐννοίας· 2)
 ἴδιως συμβαδίζω, O 438, «βῆσαν ὀμαρτή-
 σαντες ἀμ' ἀμφω» ἀπῆλθον συμβαδίζαντες· καὶ

οἱ δὲ ταυτοχρόνως, δ. ἑ. ἀπῆλθον ἀμφο-
 τεροι (ὥστε ἡ μετοχὴ ἰσχυρίζεται ἐπὶ ἐπὶ ἑρ-
 ματι ἀμαρτή) φ 488· ἴσισι. ἐξισοῦμαι, ἴσο-
 ταχῶ, περὶ τοῦ ἱερακος, ν 87.

ὀμαρτή, ἴδ. ἀμαρτή.

ὀμαρτιοπάτρι, ὀμαρτιοῦ, ἴδ. ὀμαρτι.

ὀμνος, ὁ, λατ. imber, «βροχὴ», καὶ μέ-
 λιστα ἡ βροχάλα, καταιγίς, ἰδίως· «Διὸς ὀμ-
 νος» (ἐπεὶ καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα με-
 τωρολογικὰ φαινόμενα ἀπεδίδοντο εἰς τὴν τοῦ
 Διὸς ἐνέργειαν) E 94, δ 566 κ. α. Ἐν γένει ὀμ-
 νός, ψ 326, ἡ ἀντὶ ἡ «ψιλλὴ βροχὴ» ἡ ὠ-
 φελιματώδη εἰς τὴν γεωργίαν, ε 114, ν 245, ἐν
 δὲ καὶ σφοδρὸς νεφέτης, χιῶν ἀπλοῦς, M
 286. (ἡ ἢ ἐκ τοῦ βρόυ, βρότος, μέρομαι
 παρρηγῇ· εἶνε ἀνωτάτατος· ἢ λ. εἶνε ἐν τῇ
 Ἑλλ. πρωτότυπος).

ὀμνείται, ἴδ. ὀμνῶμι.

ὀμηγερέας, ἐκ, ἐπ. (ὁμός, ἀγέτω) συνηθρο-
 σμένους, πλήρεις, ἀνελλιπῆς, συνῆθ. ἐν τῇ
 φρ. «ἤγερθεν ὀμηγερέες· τ' ἐγένοντο» συνηθρο-
 σθησαν καὶ ἔγενοντο πλήρεις, καὶ ἔγενετο πλήρης
 ἡ συνεθρίασις, (ἡ αὐτὸς ὥστε τὸ μὲν ῥῆμα «ἤ-
 γερθεν» νά σημαίνει τὴν εἰς τὸ αὐτὸ προσέλι-
 σιν, τὸ δὲ ἐπίθετον τὴν ἐν τῇ αὐτῇ παρουσίαν,
 τὴν μετὰ τὴν προσέλιψιν ἐπισυμβαίνουσαν), A
 57, θ 94 κ. α.

ὀμηγυρίζομαι [-], ἐπ. ἀπαθ., ἀπαρρ. τοῦ
 ἀορ. ὀμηγυρίζομαι, συνηθροίζω, συγκαλῶ,
 «τινὰ εἰς ἀγορὴν» π 376 τ. Ἐκ τοῦ
 ὀμῆγυρις [-], ἰορ, ἡ, ποι. (ὁμός, ἀγυρις),
 ἀμῆγυρις, συνάθροισις, σύνθεσις, T 144 τ.
 ἴδ. Ἄπ. 187.

ὀμηλικία [-], ἡ, ἐπ. α. ἡ αὐτὴ ἡλι-
 κία, T 465· συνῆθ. 6) συγκεκριμένον καὶ πε-
 ριληπτικόν, αἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἄνθρωποι,
 ἀμῆλικες, δ 458, ἰδίως δὲ οἱ ἐκ νεαρῆς ἡλι-
 κίας· φίλοι [ἐταῖροι], συμπληκτορες, Γ 475, N
 434, 485, γ 361. Λέγεται δὲ καὶ ὡς μὴ περι-
 ληπτικόν, περὶ ἐνός μόνου ἀτόμου, ὀμηλικί, γ
 49, ζ 23, χ 209. Ἐκ τοῦ

ὀμηλῆς, ἰορ [-], ὁ, ἡ (ὁμ., ἡλῆ), ὀμη-
 λῆς, τῆς αὐτῆς ἡλικίας, [ἡλικιώτης], συν-
 ἡλικιώτης, πολλάκις ὡς οὐσας, «πάντες ὀμη-
 λικες» πάντες οἱ ἡλικιωταί, I 54, ο 497, π 419,
 ω 407. Ὁ ἐνικ. τ 358.

ὀμηρεῖν (ὀμηρος, ὁμός· ἔρω), ἀορ. ὀμήρησαι,
 ὀμπερῶ, συμπαραμπερῶ, συμβαδίζω, τινί,
 π 468 τ.

ὀμιαλῶν [-], ποιητ. ἐπὶ ῥ. (ὁμῖος), σω-
 ρηδῶν, ἀγγελῶν, «μάχημα»· ἰλ. M 3, P
 730. (Κατὰ τὸν Διοδωρίδην ἐν παρατάξει,
 πρὸλ. ὀμῖος).

ὀμιαλῶν [-], ἀόρ. ὀμῖαλῶσα. 1) κοινωνῶν,
 σχετιζόμεναι, συναναστέφομαι, συνδιατρι-
 βῶ μετὰ τινος, «τινί» A 261, ε 288 κ. α., ἰδίως
 περιλαμβανόμεναι, εἶμαι ἐν τινι πληθεὶ, ἡ συν-
 τίσσεται μετὰ τῶν προθῶν, «μετὰ, ἐν, παρὰ»

καὶ δοτικ., ε. 36, 834, Σ 494, σ 383, συνα-
θροίζομαι, δ 684, φ 19. 2) ἰδίως ἐπὶ ἐ-
χθρῆς ἰννοῖται, συνέρχομαι, συμπλέκομαι,
συγκρούομαι, μάχομαι, τινί, Α 523, α 265
κ. α., «μετὰ τι» Α 502, ἀπολεῖ. Τ 458. ἰδ.
καὶ τὴν ἑσπερ. λ. Ἐκ τοῦ

ὁμιλῶν [-], ὁ (ὁμός, ὁμοῦ καὶ ἡλ) κατὰ δὲ
τὸν Λόδοικ μόνον ἐκ τοῦ ὁμοῖο: κυρ. 1) πλη-
θὺς πνεύσων, σωρός, ἄθροισμα ἀνθρώπων
πρὸς εὐωχίαν ἢ παιδίον, α 225, Σ 603, Ψ 654,
804. 2) ἰδίως δὲ ἐν τῇ Ἰλ. τὸ -σις τὸ
πολεμικόν, ἔπου. ἢ συμπλοκὴ τῆς μάχης,
σύγκρουσις, Ε 353, Κ 499 κ. α., πολλοὶς
μετὰ γεν., ἔπουν τε καὶ ἀνδρῶν, Τρώων· Κ
338, 433 κ. α., «καὶ» ὁμιλον· κατὰ τὴν συμ-
πλοκὴν, Ρ 365, «ὁμιλῶ» σωρηδόν (κατὰ τι
σχόλ.=ὁμιλαδόν), Φ 606, πρὸλ. πλάκῃ. (Κατὰ
τὸν Δοδερλ. σημαίνει ἢ λ. πρῶτον καὶ κύριον:
εἰρητὸν ἐν παρατάξει, τάξιν, φάλαγγα, ἔπου.
πάν ὁμοιον πληθὺς· ὅθεν ὁμιλῶ σημαίνει ἐν
παρατάξει, τεταγμένως μάχομαι, ἔπειτα δὲ καὶ
κατὰ μόνον· μάχομαι, καὶ ἔπειτα ἀνστροφήται
ἐν τινὶ πληθὺ καὶ μὴ μαχόμενος, καὶ τέλος
συνεθροίζομαι ὡς εἰς παρατάξιν).

ὁμιχλῶ, ἢ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ὁμίχλη, ἀγλός,
καταχνίς, ἀντάρα, Ἰλ. Α 359, Γ 40 κ.
α., μεταφορ. «ὁμιχλῶν κονίης ἰσθάναι» σύννε-
φον κονιορτοῦ ἐγείρω, Ν 336.

ὁμμα, αἶσος [-], τὸ (οη-, ὄφομαι), ὄμμα,
ὄφθαλμός, «μεμάτι», πάντοτε κατὰ πληθ.,
Γ 247, ε 47 κ. α.: ὅθεν τὸ βλέμμα, Θ 349
(ἐνθα γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' κατὰ τὸν Ἀρί-
σταρχον: οἶματ'). Ὁ ἐνικ. ἔκδοικον ὄμμα· Βατρ.
97.

ὁμνῆσι [-], μέλ. ὁμοῦναι, εἶ, εἴται, ἀπαρρ.
ὁμῆσθαι, ἀρ. α. ὁμοῖα καὶ ἀντάξ. ὁμοῖα, ἐπ.
ὁμοῖα καὶ ὁμοῖα, Γ 312. Πρὸς. ἐνεγ. ὁμνῶ-
θι, Ψ 585. Ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου ὁμνῆσι [-],
γ'. ἐνικ. τῆς προστ. ὁμνῶνται, Τ 475, παρατατ.
ὁμνῶν, Σ 270, τ 288· α.) ὀρκίζομαι, ὁμνῶν,
«κάμνω ὄρκον, ὁμνῶν», Ὀμ. πλ.χ., ἰδίως:
«ὄρκον, ἑπὶ ὄρκον». Γ 279, Τ 260· β.) ὁμνῶν,
ὀρκίζομαι εἰς τινα, δὲ ὄρκου βαδαιῶ, ὑπό-
σχομαι, τινί, Α 76 κ. α., «ὄρκον τινί» Τ 408,
κ 478 κ. α., σκενῶς· «πρὸς τινα» ε 334, τ 288.
Τὸ πρᾶγμα ἐν ὁμνῶνται τοῦ ὁμοῖου, ἔπῳναι
τὸ ὁποῖον ὀρκίζεται τις, τίθεται κατ' αἵταια, Ο
40, Τ 487. Τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ὑποσχε-
ταί τις νὰ πράξῃ, τίθεται κατ' ἀπαρρ. μέλ. μετὰ
τοῦ «ἢ μὲν» (Ἄττ. ἢ μὲν) ἐπὶ καταφάσεως, Α
76, Κ 321 κ. α., καὶ μετὰ τοῦ «μὴ» ἐπὶ ἀρ-
νήσεως, ε 478. Τίθεται ὅμως καὶ ἀπαρρ. ἀο-
ριστοῦ ἐπὶ μέλλοντος, ε 373, δ 254 (ἐπὶ δὲ
παρελθόντος ἀπαρρ. παρακειμένου, ε 334)· ἔτι
δὲ καὶ μετὰ τοῦ «μὴ» ἢ ἀορίστ. τῆς ὑποτακτ.,
μ 300, σ 36, καὶ ἀπαρρ. μόνον μετὰ τοῦ «μὴ»
καὶ μέλ. τῆς ὀριστικῆς, Κ 329· γ') μετ' αὐτ.
προσώπου ἢ πράγματος, εἰς ἐνδείκναι τοῦ ὡς

μάρτυρος ἐπικαλούμενου προσώπου ἢ πράγμα-
τος, ὀρκίζομαι εἰς, ἢ εἰς τὸ ὄνομα τινος,
«Ἐννοσθαίον· Ψ 585, «Στυγὸς ὕδωρ» Σ 271,
«πατὴρ καφαλὴν» Τ' Ἐρμ. 274.

ὁμογᾶτριοι, ον, ἐπικ. (ὁμός, γαστήρ), ὁ ἐκ
τῆς αὐτῆς γαστρός γεννηθεὶς, «κασιγνητός» αὐ-
τάδελφος, ὁμομήτριοι: ἀδελφός, Ἰλ. Ω 47,
Φ 95.

ὁμῶθεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἐπιβ. (ὁμός),
ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, «θάνοντες ὁμῶθεν πέφυ-
τες» ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης φυτρώσαντες, ε 477·
μεταφορ. ἐκ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς, Ἰμ.
Ἄρρ. 435.

ὁμοῖος, η, ον, ἴων. καὶ κατὰ τὴν παλαιάν
Ἀτθίδα ἀντὶ τοῦ ὁμοῖου, τὸ ἄραρον καὶ οὐδέτ.
ἔχει καὶ ἕτερον ἐπικὸν τύπον ὁμοῖος, ἰση (ἰδ.
τὸ τέλος) (ὁμός). 1) «ὁμοῖος», μετὰ τοῦ ἀρθρ.
«ὁ ὁμοῖος» Π 53, ρ 248· α.) = ὁ αὐτός, Σ
329, π 482· β.) ἰσοδύναμος, ἰσοπαλός,
Ψ 632. — Συντάσσεται μετὰ δοτ., Ι 350, «κό-
μαι Χαρίεσσιν ὁμοῖαι» βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ
ταῖς τῶν Χαρ. ὁμοῖαι, Ρ 51· ὡσαύτως «οὗτις
ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειᾳ ἴσχε» ε 424. (ἢ
ἢ τοιαύτη βραχυλογία, διήκουσα δι' ὅλου τοῦ
Ἑλληνικοῦ λόγου, κατέρχεται μέχρι τῆς καθομι-
λουμένης). Τὸ πρᾶγμα, καθ' ὃ ὑπάρχει ἡ ὁμοιό-
της, ἢ κατ' αὐτ. «πελειάσιν ὁμοῖαι» Ε 778,
ζ 46, «ὁμοῖα ἀθανάτοισιν ὁμοῖος» γ 468, φ
463 κ. α., ἢ ἐμπροθέτως, οἶον «ἐν πολέμῳ» Μ
270, Βατρ. 32, ἢ κατ' ἀπαρρ. «ἵπποι θείιν ἀνέ-
μοισιν ὁμοῖοι» εἰς τὸ πρᾶγμα ὁμοῖοι μὲ τοὺς
ἀνέμους, Κ 437, πρὸλ. Β 553, Σ 521, Ρ 475,
ἢ τέλος ἐπομένως ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας τῆς
οἴου, Τ' Ἄρρ. 479. 2) ἴσος, κοινός πρὸς
ἀμφοτέρους ἢ πρὸς πάντας, καὶ εἰς ταύτην
τὴν σημασίαν τίθεται πάντοτε ὁ ἕτερος ἐπικὸς
τύπος τοῦ ἄραρον ἢ οὐδέτ., «πόλεμος ὁμοῖος»,
πόλεμος κοινός, τοῦ ὁποῖου τοὺς κινδύνους οὐ-
δαὶ ἀντιστρέφει· δύναται νὰ ἀποφύγῃ, Ι 440, Ν
358, Ο 670, Σ 242, Χ 294, α 264, ιω 543,
«νεῖκος» Δ 444, «θάνατος» γ 336, «γῆρας»
Δ 345, Τ' Ἄρρ. 245. (Τὸ ὁμοῖος ἔχει τοὺς
ἐξῆς χρόνους: —, ὅταν δὲ ἡ τελευταία εἴη
μακρά, οἶον ὁμοῖου, τοὺς ἐξῆς: — — — διὰ ἧς
ὁ Ἄραρος προτινῆται ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις νὰ
γράφῃ: ὁμοῖοι).

ὁμοῖος (ὁμοῖος), μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ
παθ. ἀρρ. ὁμοιωθῆναι, κάμνω ὁμοῖον ἢ ἴσον·
παθ. ἰσοποιεῖμαι, ἰσομοιοῦμαι, ἀντιπαρ-
εἰσθλομαι, ἀπολεῖ. Α 487, «μῆτιν» κατὰ τὴν
σύνεσιν, γ 420.

ὁμοκλήσις καὶ ὁμοκλήσις (ὁ τύπος οὗτος μόνον
ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. ὁμοκλῶ, Σ 456, Ω
248), παρατ. ὁμοκλέω, Ο 658, φ 360, γ 244,
ἀρρ. α. ὁμοκλήσας καὶ θαμιστ. ὁμοκλήσασκον, Β
499, ποι. λ., ὁμοῦ κελεύω, μεγαλοφώνως
προσάτελλω, (ἐγκυλεύω), προσφωνῶ, φων-
εάζων προτρέπω, ἔτι δὲ ἀπειλῶ, ἐπιπλήτ-

τω (τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν δὲν ἀπο-
λέγεται ὁ Δοιδερλ.), συνήθως ὅταν παρὰ πολ-
λῶν καὶ πρὸς πολλοὺς γίνηται τὸ κίλισμα, ἢ
προτροπή κτλ., τ 155, φ 360, χ 211, ω 173,
ἀλλὰ ἔν γένει ὅταν παρ' ἑνὸς πρὸς ἑνα, Β 199,
Υ 438, Ψ 337 (ὡς τὴ ἐξουσίᾳ τοῦ ὁμοῦ εἰς
οὐδὲν λογιζέται), ἀπολ. τ 155, φ 360 κ. ἀ.,
«μόθυ, ἐπίεσιν» Β 199, Ψ 363, μετὰ δοτ.
προσώπ., Ω 248, μετ' ἀπαρεμφ. προτρέπω,
προσέταττω νά, Π 714, Ψ 377. Ἐκ τοῦ
ὁμοκλή, ἢ, ποιητ. (ὁμός, ὁμοῦ καὶ καλῶ),
κυρ. κοινῇ προσφώνησις, προσαγῆ, ἔπειτα,
ἀπειλῆ, ἐπιτίμησις (ταύτην ὅμως τὴν σημα-
σίαν δὲν παραδίδεται ὁ Δοιδερλ.), προσφώνησις
ἢ προσαγῆ κτλ. γνωμὴν πρὸς πολλοὺς ἢ
πρὸς πολλῶν, Ζ 137, Μ 413, Π 117, ρ 189
καὶ ἀ.—Ψιλοῦται ἐν τῇ Τ. Δίμ. 68.—Ὁρθως,
νομίζω, ποῖων ὁ βασιμείτερος τὴν μὲν συνήθη
ἐρμηνείαν τὴν διὰ τοῦ ὁμοῦ ἀπορρίπτει, ἐν-
ρίσκει δ' ἐν αὐτῇ τὴν ἐννοίαν τοῦ μεγαλα-
φώνως, σφόδρᾶ, ὅταν καὶ ἐν τῇ Ἑλλην. ἔχει
ἐννοίᾳ ἡ Σὺν ἐν συνθέσει ἔν τῇ Λατ. ἢ συμ
ἐν τῇ conclusio.

ὁμοκλήτης, ἥρος, ὁ, ἐπ. (ὁμοκλήω) [ἐγ- ἢ
παρὰ κίλισμα, προτροπέως, ἴλ. Μ 273, Ψ 452.

ὁμορράγος, ἑτερος εὐποῖ τοῦ ἱπομένου ἐν τῇ
Τ. Ἑρμ. 361 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πλίνου.
ὁμορρήνιμι [-], ἐπικ., μία ἀορ. ἀ. ὁμορ-
ρήνιμι, σπαγγίζω, «σφουγγίζω», ἀπὸ ἡ-
ραίνω τὰ ἔργα, μόνον ἐν τιῇσι, «ἀπ' ἡρῶ
χειρὶ ὁμορρήνι» Ε 416. ἄλλως δὲ τὸ μέσ.
σπαγγίζομαι, «σφουγγίζομαι», ὁ δὲ σπαγ-
γίζω τι τῶν ἑμαυτοῦ, «δάκρυα» Θ 88, «δάκρυα
παριζίων» τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν παριζίων μου, Σ
124, λ 530.

ὁμός, ἡ, ὄν, ἐπικ. (συγγ. τῇ ἑμα), κυρ.
1) ἴσος, ὁμοῖος, ὁ αὐτός, «γίνω» Ν 354,
«αἶσα» Ο 209, «τιμή» Ω 57, «ὄρος» Δ 437.
2) κοινός, «σορός» Ψ 91, «νίκος» Ν 333,
«λέχος» Θ 291, «οἶκός» ρ 563.

ὁμόσται, ὁμόσται, ἴδ. ὁμῶνται.
ὁμός, ἐπ. (ὁμός), πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ
τὸ αὐτό, ἴλ. Μ 24, Ν 337.

ὁμόσπορος, ὄν (ὁμ. σπορά, σπείρω), ὁ ἐκ
τοῦ αὐτοῦ σπέρματος, ὁμαίος, ἐξ αἵμα-
τος συγγενής, Τ. Δίμ. 85.

ὁμοστέχης (ὁμ. στέχω), συμπαθεῖς, «βέσ-
σιν» μετὰ τὸν βῆμα, Ο 635 τ.

ὁμόστιμος [-], ὄν (ὁμ. τιμή), ἰσότημας,
ἴσου αἰσώματος, Ο 186 τ.

ὁμότροπος, ὄν (ὁμ. τρέφω), ὁμοῦ ἀνα-
τεθραμμένος, Τ. Ἀπ. 199.

ὁμοῖ (ὁμός), 1) ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὁμοῦ, «μα-
ζι ἀντάμα», ὁ δὲ ἐνταῦθα χρόνῳ ἢ τόπῳ,
«ἔχειν ἱπποῦς» Α 127, Ψ 84, «ὁμοῦ εἰπεῖν»
ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰπεῖν, λ 573. Πολλὰκι τίθεται
εἰς γενωτέραν συμπλοκὴν δύο οὐσιαστικῶν, ἴπ-

ποι στείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. Υ 499.
Πρόβ. Α 6, Δ 122, Ο 248, «ὁμοῦ καμάτω τε
καὶ ἀλγασί θυρόν ἰδόντες» ε 73, κ 143, πρόβ.
ε 294, ε 69. 2) ὡς πρὸς μετὰ δοτ., ὁμοῦ
μέ, «μαζι μέ», μετὰ τινο; συγχρόνως, «ὁμοῦ
νεφέσιν» ὁμοῦ μέ τὰ νέφη, Ε 867, πρόβ. Ο
418, «δοῖαι μοι ὁμοῦ τράφιν» δ 723, ο 365.

ὁμοφρονέω (ὁμόφρων), ὁμοφρονῶ, ἔχω τὸ
αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος, Ὁδ. ι
456, «νοήμασιν» ζ 183.

ὁμοφρονία [-], ἢ, ταυτοῦτης φρονή-
ματος, ὁμόνοια, συμφωνία, σύμπνοια,
Ὁδ. ζ 181, πληθ. ο 198. Ἐκ τοῦ

ὁμόφρων, ὄν, ὁ, ἢ (ὁμ. φρήν), ὁ ἔχων
τὰς αὐτάς φρένας ἢ φρονήματα, σύμφω-
νος, «θυμός» Χ 263 τ.

ὁμόη, ἐπικ. (ὁμός), ἀπαρφ. παθ. ἀορ. ὁμο-
θῆναι, ἐνώνω, παθητ. ἐνωσμαι, «ἀνταμώ-
νομαι», συγκαίωμαι, «φιλοῦμαι» Ξ 209 τ.

ὁμφαλόει [-], ἐπικ., ἐκ, ποτ., ἔχων ὁμ-
φαλός, ὁ δὲ ὁμφαλόειδης ἴσχυς, ὁμφαλώδης,
ὁμφαλωτός, «ἀεπὶ» Δ 148 κ. ἀ., τῆς Ὁδ.
μόνον τ 32, «ζυγόν» Ω 269. (Ἀλλ' ἐνταῦθα
ἐννοεῖται νὰ σημαίη ἢ τὸν ἔχοντα ἢνα ὁμφαλόν
ἢ κόμβον, ἴδ. τὴν ἱπομ. λῆ. 2, δ'). Ἐκ τοῦ
ὁμφαλός [-], ὁ, 1) ὁ ὁμφαλός, «ἀφ-
λός», Δ 525, ν 568. 2) πᾶσα ὁμφαλοει-
δής ἰσχύς ἐν τῇ μέσῳ (ἢ ἐπὶ) τινο; ἐπιφα-
νεία; «τῆς ἀσπίδος ὁ ὁμφαλός, κατὰ τὸ
μέσον αὐτῆς, Ν 192 ἀλλὰ μνημονεύονται καὶ
πληθ. «ὁμφαλοί» Α 34, «τῆς ἐκρησάμενος εἰς
κόσμον (ἢ ἀσφαλεστέρην ἄμυναν), πρόβ. ἐπὶ
δ') τοῦ ζυγοῦ ὁ ὁμφαλός ἢ «καρπὶ», εἰς τὸ
ὁποῖον προσδίδεται τὸ ζυγοδεσμον, Ω 273. 3)

ἐν γένει τὸ κέντρον, τὸ μέσον τινοῦ, ὅσον
«ὁμφ. θαλάσσης» λέγεται ἡ νῆσος τῆς Καλυ-
ψοῦς, α 50 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.). (Συνήθως
θεωρεῖται συγγ. τῇ ἁρμονίᾳ, ἁρμονία ὁ δὲ ῥα-
σας παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμφί (γ). ἢ Ὁρθό-
τερον ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λ. ὁμφ-αλός συγγ.
μὲ τὴν Λατ. umbilicus, ἢ τὴν Γερμ. Nabel
περὶ δὲ τοῦ φθόγγου ταύτης α πρόβ. ἢ τῆς κα-
θολικῶς, τὴν «ἀφ-αλός» καὶ τὸ Τσακωνικόν
«ἀππαλέ»).

ὁμφαλ, ἁρμ. [-], ἢ, ἁρμ. σφαυλή, «ἀγούρι-
δα», Τσακωνικῶς, «ὁμφακα», η 125 τ. (ἢ.
Κατὰ τὸν Κούρτ. τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὴν
προηγούμενην λέξιν, ὅτι καὶ σημαίνει πᾶσαν
σκληρὰν. ῥαγοειδῆ ἀποφών, καὶ αὐτὴν τοῦ μα-
στοῦ τὴν βῆμα, ὁποῖα καὶ ἡ «ἀγούριδα»).

ὁμφή, ἢ, ποι. (ἐπ., ἐπικ.), φωνή, παρ' Ὁμ.
μόνον ἢ θείᾳ φωνῇ, τῆς εἰμαρμένης ἢ φω-
νῇ, περὶ ἧς ἐπίσταται ὅτι ἐκφαίνεται ἐν οὐνεῖσι,
ἐν τῇ πῆχτι τῶν οὐρανῶν ἢ ἐν αἰθέρι σημείοις,
«θεῖη ὁμφή» Β 51, «θεῖον» Υ 429, «θεοῦ»
γ 213, π 96.

ὁμόντιμος [-], ὄν (ὁμ. ὄνομα), ὁμώνυ-
μος, ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, Ρ 720 τ.

ὁμῶς, ποι. ἐπὶ β. (ὁμός). 1) ὁμός, „μαζί“, ἐνταύτην, «πάντες ὁμῶς»: ὅλοι ὁμοῦ, O 98, ε 775 κ. ἀ.: πολλοί: εἰς στενωτέραν συμπλοκήν δῶν οὐσιαστικῶν διὰ τοῦ τε—καὶ (ἢ τε—καί, I 320) συνδεομένων, Θ 214, Ω 73, ν 405 κ. ἀ. 2) ἐξ ἴσου, ἐπ' ἴση, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, A 496, Φ 62, λ 565 (ἐνθα ὁ Ἀρεῖς, Φαίσις καὶ Βαῦλ, γράφουσιν ὁμῶς) κ. ἀ., μετὰ δοτ. «ὁμῶς Πριάμοιο τέκον· ὁμοίως, ἴσα με, E 535, I 342, ε 456 κ. ἀ. ὁμας, σὺνδ. (ὁμός), ὁμῶς, μ' ὅλον τοῦτο, M 393 † (ἴδ. καὶ τὴν προηγ. λ. 2). II. Ἀντὶ τοῦτου τοῦ ἐνδομηματικοῦ συνδέσμου μεταχειρίζεται συνηθέστερον ὁ Ὀμ. τὸ ἔμμη.

ὄναρ, τό, μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἔνικ. 1) ὄνειρον, A 63, K 496· τοῦναντίον «ὕπαρ» τ 547, ν 90. 2) «ὄνειαρ, ἴδ. τ. λ.

ὄνειαρ, αἶτοι [ν], τό, ποι. (ον-, ὀνίνημι). 1) κυρ. πᾶν ὅτι ὠφελεῖ, ὠφέλος, βοήθεια, σωτηρία, X 486· ἐπὶ προσώπων, αἶον τοῦ Ἑκτορος, «πᾶσιν ὄνειαρ» X 433, τῆς Δήμητρος, Y. Δήμ. 269 (ἐνθα τὸ εἰ λαμβάνεται ὡς βραγύ, διὰ καὶ ὁ μὲν Ἰλγηνος γράφει ὄνεαρ, ὁ δὲ Οὐδῶς ὄνιαρ· ἄλλοι δὲ πολλοὶ νεώτεροι ἐκδίδονται ὄναρ (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄνειαρ), ἡδονή, τίρψις, ἀναψυχή, δ 444, σ 78. 2) πληθ. εὐχάριστα, εὐφρόσυνα πράγματα, ὅσον πολυτίμα, Ω 367, μάλιστα δὲ εἰδήματα, ἡδύσματα, «νόστιμα φαγητά», I 94, α 449 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ.

ὄνειαιή, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄνειδος, Ἐπιγ. 4, 42.

ὄνειδαῖος, ὄν, ἐπ. (ὄνειδος), ὀνειδιστικός, ὕβριστικός, «ἐπια» Ἰλ. πλχ., σ 526, καὶ «μυθο», Φ 393, 474.

ὄνειδαῖα, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔπομ., Ἀπόσκ. 18, Ἐκδοτ. Οὐαλφ.

ὄνειδαῖα, ἀόρ. ἀ. ὠνειδισα, μετοχ. ὠνειδίζα, ἀπελ. ὠνειδίζω, ὕβριζω, ἐπιπλήττω, «ἐπασιν» A 211, «νείκει» H 65, «τινὶ ὅτι» τινά διότι, B 255, «τινὶ τι» ἐπιπλήττω τινά διὰ τι, σ 380, I 34. Ἐκ τοῦ

ὄνειδας, βορ, τό, ἀ.) ὠνειδος, ὕβρις, ψόγος, ἐπιπλήξις, B 251, γ 463 κ. ἀ., «ὠνειδα μολομαι, λέγω, προσφίω, βάζω» ὕβρις λέγω, ἐκέρω, ὕβριζω, A 294, B 222, 251, ρ 464, «κατ' ὠνειδα χίω τινί» καταχίω τινός ὕβρις, «πασσαλείωμ τινά ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω με ὕβρις», γ 463· β.) ἀντικείμενον τῆς ὕβριος, τοῦ ψόγου, ὠνειδας, ἀτιμία, αἴσχος, «ἐντροπή», «σοὶ κατηφείη καὶ ὠνειδος ἔσομαι» II 498, πρβλ. P 556, «ἐμοὶ δὲ κ' ὠνειδα ταῦτα γένοιτο» ε 285.

ὄνειρατα, τῶ, ἴδ. ὄνειρος.

ὄνειριος, εἶν, εἶον, ἐπικ. (ὄνειρος), εἰς ὄνειρον ἀνήκων, «ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι» εἰς τὰς πύλας τῶν ὀνείρων, δ 809 †.

ὄνειροπόλος, ὄν (ὄνειρ, πολέω), ὁ μετὰ τῶν

ὀνείρων ἀναστρεφόμενος, ὁ τῶν ὀνείρων ἐρμηνευτής, «γέρων» E 449. Ὁ οὐσίας ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις, ὀνειροσκόπος, Ἰλ. A 63.

ὄνειρος, ὅ (ὄναρ), σπανιώτατος ἕτερος τύπος τοῦ ὄνειρον, δ 844, μετὰ πλάστο· ὄνομ. πληθ. ὄνειρατα, μόνον σ 87, ἀλλαχού δὲ: ὄνειροι, E 450, τ 560 κ. ἀ. 1) ὄραμα, ἐνύπνιον, «ὄνειρον» καὶ πληθ. «ὄνειρατα», Ὀμ. πλχ. Πέμπεται ὑπὸ τοῦ Διός, A 63, πρβλ. B 26· ὄθεν «ὀτας» B 56, πρὸς αὐτὸν παρομοιοῦνται τὸ ὄζλον καὶ φασματώδες, «τρίς μοι ἐκ χειρὸν σκῆψ' ἔκλειτο ἢ καὶ ὄνειρ ἔπατο» λ 207, «ψυχὴ δ' ἦν ὄνειρος ἀποπτειμένη πεπότης» λ 222. Κατὰ τὴν Ὀδῶν, τ 562 ἔξ., ἔρχονται οἱ ὄνειροι ἐκ τοῦ Ἄδου (πρβλ. ω 42 «ὄχημα: ὀνείρων») διὰ δῶν πυλῶν, τῆς μὲν κερατίνης, δι' ἧς ἔρχονται οἱ ἀληθεῖς, τῆς δὲ ἐλεφαντίνης, δι' ἧς οἱ ψευδεῖς, πρβλ. ἐλέφας. 2) Προσωποποιεῖται ὁ ὄνειρος, B 6, 46, 22, ω 42. Ὁ δὲ Βέκκ., Φαίσις καὶ Ἀρεῖς καὶ ἐνταῦθα λαμβάνουσιν εἰς τὴν 4) σημασίαν τὴν λ. καὶ γράφουσιν ὄνειρος.

ὀνήμενος, ὀνήη, ἴδ. ὀνίνημι.

ὀνήμιμος, ἡ, ὄν, ὠφέλιμος, λυσιτελής, Ἰ. Ἐργ. 30. Ἐκ τοῦ

ὀνήσις, ἰοε, ἡ (ὀνίνημι), ὠφέλεια· ἐν γένει εὐτυχία, «προκοπή», ἐν τῇ παρομοιωδῇ φρ. «αἱ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσις ἀνείασιν» [Ἀττ. οὕτως ὄναιτο] = «τόσον καλὸν νὰ ἔχη, τόσην προκοπὴν νὰ ἴδῃ», φ 402 †.

ὀνιτορία, σι, ὁ, υἱὸς τοῦ ὀνήτορος, δ Φρόντις, γ 282.

ὀνήτωρ, ὄρε, ὁ (=ὀνήσιμος), 1) ἱερεὺς τοῦ Διός τοῦ Ἰδαίου (τοῦ ἐπὶ τῆς Τρωικῆς Ἰδῆς λατρευομένου), II 604, 605. 2) πατήρ τοῦ προηγουμένου.

ὄπος, ὁ, κόπος, «κοπρία», Ἰλ. Ψ 775, 777, 784.

ὀνίνημι, Ω 45, ἀπαρρ. ὀνινάειν, μέλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὤνησα, καὶ ἀναφ. ὤνησα, μέσ. μέλ. ὀνήτομαι, ἀόρ. β'. ὠνήμην, προσ. ὤνησο, μετοχ. ὀνήμενος. 1) Ἐνεργητ. ὠφέλῃ, λυσιτελῶ, βοηθῶ, χρησιμεύω, εὐχαριστῶ, εὐφραίνω, ἀπολ., Θ 36, μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ πράγμ., E 205, H 472 κ. ἀ., «τινά μέγα ὀνίν.» μεγάλως ὠφελῶ, Ω 45 κ. ἀ., «τινά τινι» τινά διὰ τινος, A 503, «σὲ δὲ τοσούτῳ γε γῆρας ὀνήσει» σὲ δὲ ὡς πρὸς τοῦτο τούλαχιστον (ὥς τε μὴ σε ἀποπύμψω στυγερῶς) θά σὲ ὠφελήσῃ τοῦ γῆρας, ψ 24, «κραδίην τινός· ἔπει ἡ ἔργω» εὐφραίνω, A 395. 2) Μέσ. ὠφελοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, ἀπολαύω, «χαίρομαι», Z 260, H 473, ε 415, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ἀπολαύω τινός, «χαίρομαι» τι, εὐφραίνομαι εἰς τι, «δαίτος» τ 68, μετὰ γεν. προσώπ., λαμβάνω παρὰ τινος ὠφέλειαν τινά, II 34. Ἡ μετοχ. ὡς ἐπίθετον, «εὐθλόος μοι δοκεῖ

εἶναι ὀνόμαζον· καλὸς μοι φαίνεται ὅτι εἶνε „ὁ καλὸς τυχερός, ὁ εὐλογημένος“, 6 33.

ὄνομα, τό, Ἰων. ὀνόμα, μόνον Γ 235 (ἐνθα ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου γράφεται ἤδη καὶ τ' οὐνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦνομα), Ρ 260, ζ 494. 1) „ὄνομα“, ὀνομασία προσώπου τινός, Ρ 260, ι 16 κ. ἀ. πλ.χ. τῆς Ὀδ., ὅστις ἔμοιγ' ὄνομα· Ὀδῶς εἶνε τὸ ὄνομα μου, ι 366, πρὸς α 256, σ 5 κ. ἀ. Ὅθεν ὄνομα κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πράγματος, ἵνα μὴδ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι ληφταί· δ 710. 2) „ὄνομα“, φήμη, δόξα, ν 248, ω 93. Ἐκ τούτου

ὀνομάζω, ἀόρ. ὀνόμασα, ἀ.) „ὀνομάζω“, τινά, Κ 68, δ 278, 551 κ. ἀ. β.) ὀνομάζω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, ὅθεν ὑπὸ πειρασμῶ, „ὀνοματίζω“, ὅπως· Ι 515, Σ 449.

ὀνομαί, ἐπικ. ζ Ἰων. ἀποβ., β.) ἐπικ. ὀνομαί, γ.) πληθ. ὀνομαί, προστ. ὄνοσο, γ.) ἐπικ. τῆς εὐκτ. ὄνοιστο, μέλ. ὀνόσομαι, ἐπικ. σο, ἀόρ. ὀνόσασθην, εὐκτ. ὀνοσαιμην. Ἐκτὸς δὲ τούτων εὐρίσκονται καὶ οἱ εἰς ἐπικὸν τύποι β.) πληθ. τοῦ ἐνεστώτος ὀνοεσθε, Ω 244, ἀντὶ τοῦ ὄνοσθε (ἀνθ' οὗ ὁ μὲν Βούτεμ. προτείνει τὸ: ὀνοεσθε, ὅθεν ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκεν ὀνόσασθ', ὅπερ ἀπεδύχθησαν ὁ Βέκκ., Δινδάρφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκδοταί) καὶ γ.) ἐπικ. τοῦ μέσου ἀόρ. ἀ. ὄνατο, Ρ 25, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ψέγω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω μετ' αἰε. „μῶθον· Ι 55, „φύλαγχα· Ν 127, „τινά· φ 427, „φρίνας· τινός· Ρ 173 κ. ἀ., περιπρονῶ, ἀτιμάζω, ἀποβρίπτω, ἔργον· Δ 539, ἀπολ. „τῇ ὄνοσαι, ὅτι—κατίδουσιν· ἢ θεωρεῖ· μικρὸν πρᾶγμα ὅτι—, ρ 378, ὡσαύτως· καὶ Ω 244 μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, „ἀλλ' οὐδ' ὅ· σε ἰοῦπα ὀνόσασθαι κακότητος· ἀλλὰ ζ μετὰ ταῦτα ἐπιπλῶ ὅτι εἶναι ὀνοματίζω, ἀντὶ τοῦ δὲ ἔχρη· ἰκανὴν δυστυχίαν, ε 379.

ὀνομαίνω, ποιητ. ἑτεροῦ τύπου τοῦ ὀνομαίζω (ὄνομα), ὁ ἐνεσ. εὐρίσκεται Ἰ. Ἀφρ. 291, παρ' Ὁμ. δὲ μόνον ὁ ἀόρ. ἀ. ὀνομήνω ζ ὑποτ. ὀνομήνω· ἀ.) ὀνομάζω, προσαγορεύω, καλῶ ὀνομασί, τινά, Κ 522, Σ 278 κ. ἀ. β.) καταλέγω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, δ 210, λ 517 κ. ἀ., ὅμην ἐν πάντεσι δῶρα ὀνομήνω· Ι 121, μετ' ἀπαρρ. ὑπὸ πειρασμῶ, „ὄρχου· δάσιν· ω 311, ἐκφέρω, „ταχὺ μὴδ' ὀνομήνη· κράτει τὸν αὐτὸν σου καὶ μὴ ἐκφέρῃ· λέγειν ἐκ τῶν στόματός σου, καὶ μὴδὲν εἰπεῖν τὸν γενομένην, λ 251, Ἰ. Ἀφρ. 291, ὀνομάζω, ἀναγορεύω, διορίζω, „τινά θεράποντα· Ψ 90.

ὀνομακλήνη, τδ. ἑΞΟΝΟΜΑΚΛΗΝΗ.

ὀνομακλήτης [...], ὅς, ποι. (ὄν., κλυτός), ὀνομαστός, ὁ ἔχων περίφημον ὄνομα, περιβόητος, Χ 514, Ἰ. Ἀφρ. 141, 146.

ὀνομαστός, ἢ, ὅς, ἐπὶ, ῥήμ. (ὀνομάζω), δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ, μόνον μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ „οὐκ ὀνομαστός· ἀκατονόμαστος,

Λατ. nesciens, „Κακοῦλος· Ὀδ. τ 260, 597, Ψ 19, Ἰ. Ἀφρ. 255.

ὄνος, ὁ, ὄνος, „γὰδ αὐτός“, Α 5584.

ὀνομαίωμαι, ὀνομαίωμαι, ὀνομαίωμαι, τδ. ὀνομαί.

ὀνομαίω, ἢ, ὄν (ἐπιθετ. ῥήμ. τοῦ ὄνομαί), ψεκτός, ἀξιόμιμπος, „δῶρα οὐκίτ' ὄνοστα· Ι 1644.

ὀνομαίω, ποιητ. ἑτεροῦ τύπου τοῦ ὀνομαί, μέμφομαι, Ἰ. Ἀφρ. 30.

ὄντα, ἰκός [...], ὁ, δοτικ. πληθ. ὀνόμασι, ὄντα, „ὄντα“, μόνον περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ, Θ 248, δ 453, ο 161. (Ἡ ἱτυμολογία ἀμφιβολος· κατὰ τινες ἐκ τοῦ νόσου. ἢ Ὀρθότερον θεωρεῖ τὴν λ. ἀρχαιοτάτην καὶ πρωτοτύπων ὁ Κούρτιος, παραβάλλων αὐτὴν πρὸς ἄλλας συγγ. Λατ. unguis. Γερμ. Nagel).

ὄντα, ἰκός, ἐξ (ὄντος, βέλος), γεν. ὄντα (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ὁ δὲ βέλος ὡς ὄντα) ὁ ἔχων ὄντα αἰχμήν, ἀκμήν, „ὄντα· Δ 126· (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶναι ὁ ὄντος βληθεῖς, ἐκτοφθεῖς).

ὄντα, ἰκός, ἐξ, ἐπικ., ὁ ἔχων ὄντα, ὄντα, „σουδερὸς, μωτρός“, συγγόν ἐπὶ τοῦ „ἔχου· Ε 50 κ. ἀ., τ 33 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), „ὄντα· Σ 443. (Κατὰ τὴν συνήθη ἑρμηνείαν, τὴν τοῦ Ἀπίωνος ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄντος· κατ' ἄλλους δὲ γραμματικούς ἀντὶ τοῦ ὄντος, „ἀπὸ ὄντος“, ὡς ἐκ τοῦ ὄντος ὄντα. ἢ Ἀλλ' ἀμφότερα ταῦτα τὰ ἑρμηνεύει ὀρθῶς ἀνασκευάζει ὁ Γοίβελος, ὅστις ἐπενόησε τὴν ἐνωτίαν).

ὄντα, ἰκός, ἐξ, ὑπερθ. ὄντα, ὄντα, „σουδερὸς, μωτρός“, διαπεραστικός· ὅθεν 1) κυρ. ὄντα, „σουδερὸς“, Ὁμ. πλ., ἐπὶ ὅπλων ἐπιθετικών καὶ ἄλλων ὄντων πραγμάτων, ὅπου „ὀκλόπος· Μ 56, „λάσ· Μ 447 κ. ἀ., „μεγαλός· ι 382, „καρυφῇ· μ 71. 2) μεταφορ. ἀ.) διαπεραστικός, „ἀόχῃ ἡλίου ὄντα· διαπεραστικὴ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, Ρ 372, „ῥαός· Σ 345, „ἡλίου· Ἰ. Ἀφρ. 374, „ἀκτίς· ὄντα, „φληγῇ φωνή, Ο 313, „ὄδοναι, ὄντα, μελεδῶναι· πικράς, ἀδυνήρας, ἀλγεινός, Α 268, 272, Π 518, Τ 125, λ 208, τ 517· β.) ἐπὶ φύγῃ, θυμῷ, ὄντα, ὀρμητικός, ῥαγδαίως, σφοδρῶς, ὄντα, „Ἀρη· Β 440 κ. ἀ., „μέναι· Ἰμ. 7, 14.—Τὸ ὄντα ἐπὶ καὶ πληθυντικῶν ὄντων, ὅπτα λαμβάνεται πολλάκις ὡς ἐπὶ ῥήμα· ἀ.) ἐπὶ ὀρμήσει, ὀντα, „ὄντα· προεῖν· ὀντα, μακρὰν ἰστέν, ε 393, „ὄντα· ταν δερκομαι· ὄντα, ὀντα, Ρ 675 κ. ἀ., „ὄντα· Ἰμ. 18, 14, „ὄντα· ὄντα, ταχέως βλίπω, Γ 374 κ. ἀ. β.) ἐπὶ φωνῇ, ζ ἀόχῃ, ὄντα, „μεγαλοφώνως, „ὄντα· ὄντα· κληγῶν· Β 222, Ρ 88, „ὄντα· ληγῶν· Χ 141, „ὄντα· ὄντα· Ρ 71, „καλεῖν· Γ 52, „ἀκούειν· Ρ 256. (Τὴν ἐν τῇ Α 272 ἐκδοσιν „ὄντα· ὄντα· ἀντὶ τῶν ὄντων ὄντα·

δὲ γὰρ ὁ Βούττιμαννος διορθοῦν ὀξέει μετὰ συνειδήσεως ὡσαύτως καὶ ὁ Σπίτζερσος θεωρεῖ ἀσυγχώρητον τὴν ἐκθλίψιν ταύτην).

* ὀστεικοίσι, ὁ, εἶδος ἀγέλου (βούρλου) με φύλλα ὀξεία, σουβιέρ, Schaeus mucronatus, Βαρ. 164 248.

οὐτ' ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, ἴδ. ὅς, ἡ, ὅ.

ὀπάω, ποι. (ἔπω), μέλ. ὀπάσω, ἐπικ. σσ, ἀορ. ἄ. ὠπασα, ἐπικ. ὠπασσα, προστ. ὠπασσον, μέσ. μέλ. ὀπάσομαι, ἐπικ. σσ, ἀοριστ. ὠπάσμεν. Α'.) Ἐνεργ. 4) συμπέμπω τινά ἀκόλουθον, κάμνω (προστάσσω) τινά ν' ἀκολουθήσῃ, παρέχω. ἄ.) ἐπὶ προσώπων, «πομπὴν ἡγεμόνα τινι». Ν 416, ο 340, Ω 153, «τινὰ ἔμα τινι». Ω 464, «κῆρυχ' ἄμ' ὀπάσαι» ι 89, «ἀρχὸν μετ' ἀμφοτέρωσι» ἀρχηγόν εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἔδωκα, κ 204, ἔνθα τινὲς κατὰ τμήσιν ἀποδιδοῦσι τὴν μετὰ εἰς τὸ ῥῆμα (μετοπίζω). β'.) ἐπὶ πραγμάτων, προσ(έπισυν)-άπτω, προσθέτω, ἐν γένει διδῶ, παρέχω, «κδοῦς τινι». Θ 144, «ἡγῶν καὶ κδοῦς ἔργοις» ο 320 ὡσαύτως «ἀνδρῶν, κτήματα, κτήσιν, κίλως» κ. ἄ. τ., μετὰ πλεοναστικοῦ ἀπαρ. «κόμην φέρεσθαι». Ψ 151. 2) ἐπακολουθεῖν, διώκω, καταδιώκω, Θ 344, μεταφορ. περὶ τοῦ γήρατος, καταλαμβάνω, ἐπέρχομαι, Θ 403, Α 324 (οὕτως ἔγραψεν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Σπίτζερσος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐκάνει), ἀπολεῖ. Ε 334, Ρ 462. Β'.) Μέσ. ἄ.) «ὀπάξομαι» ἐπακολουθεῖν, ἐπέρχομαι, «χειρᾶρβους ὀπαζόμενος Διὸς ἄμφορ» ἐπερχόμενος κατόπιν βραχάδας βροχῆς τοῦ Διός, Α 493 (ἡ αὐτὴ, νομίζω, ἐρμηνευτέον ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα μάλλον ἢ ὅπως συνήθως μεταφράζεται, στενοχωρούμενος, βιαζόμενος, πλημμυρῶν ὑπὸ τῆς βραχάδας κτλ.). β'.) τινά, παραλαμβάνω τινά ὡς ἀκόλουθόν μου, προσλαμβάνω, Κ 238, Τ 238, σ 59.

ὀπάω, δίν, αἶον (ὀπή), κυρ. ὁ ἔχων ὀπήν ἐδ' οὐδέ. «ὀπαῖον» ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀνοικτὸν μέρος τῆς στήθης, δι' οὗ ἐξέρχεται ὁ καπνὸς τῆς ἱστοῖας, «ἡ γῆ γίγνηται» ὅθεν τινὲς τὸ τῆς Ὀδ. α 238 γράφουσιν «ἀν' ὀπατα» ἀντὶ τοῦ ἀνοπατα (ἴδ. τ. τ. λ.).

ὀπαίτρος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ὁμόπατρος, ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτριος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, «κασιγνήτος» ἢ ὀπαίτρος· ὁ ἀδελφός ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός, ἴδ. Α 257, Μ 371. (ἡ. Τὰ δὲ τοῦτο, ὅπερ εὐρίσκειται καὶ ἐν τῇ ὁ-ζυ: = ὁμοζυγοῖς, εἶνε ἀδελφιστικόν, συγγεν. τῇ ἄ ἢ ἀδελφιστικῇ καὶ τῇ ἐπὶ β. ἄ-μα).

ὀπάω, οἶκος, ὁ, ἐπικ. (ἔπομαι; ὀπά-ζω), ἀπαδός, ἀκόλουθος, σύντροφος, πάντοτε κατωτέρου βαθμοῦ, ἐπὶ τῶν ἄλλων λεγομένων «θεραπόντων» (ἴδ. τ. λ.). ἴδ. Π 165, Κ 58, Ρ 258, Ψ 360 κ. ἄ., ἢ θηλ. «ἡ ὀπ.» ἡ σύντροφος, Τ. Δῆμ. 440.

ὀπεν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀπεν, ἴδ. τ. λ., Π 114.

ὀπη, ἐπικ. ὀπημ, ἐπὶ β. δοτικοῦ, (πῆ). ἡ τοπικόν, σημαίνον τὴν ἐν τόπῳ γαστρί (κυρ. δοτ. τοπικῇ), ὀπου, εἰς ὅποιον μέρος, Χ 321, γ 406, ι 457. ἔτι δὲ καὶ τὴν εἰς τόπον κίνησιν μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ ἡρεμία, Μ 48, «ὀπη περῶσθε» ὀπου (καὶ ἂν) τὸν περῶσθε, πωλήσθε, τε, ο 452. 2) τροπικόν, ὅπως, καθ' ὅν τροπόν, Υ 25, α 347, θ 45 κ. ἄ., «ὀπη δὲ τοι νόος ἐπλετο» ὅπως δὲ εἶνε ἡ γνώμη σου, ὅπως σοὶ ἀρέσκει, Χ 485.

ὀπηάει, παῖτα, καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ ὀπαδεῖω, μόνον κατ' ἐνεστ. ὀπηδεῖ καὶ παρατ. ὀπηδεῖ, τ 398, καὶ ἀπαρρ. ὀπηδεῖν, Υ. Ἀπ. 530, παρακολουθεῖν, ἀκολουθεῖν μετὰ τινος, συνοδεῖω, «τινι» ἄ.) ἐπὶ προσώπων, Β 481, Ω 368, ἢ «ἔμα τινι» η 465, 481 κ. ἄ., βοηθῶ, Υ. Ἀπ. 530. (Κατὰ τὸν Ματθαῖον· παρέχων ὁ δὲ Βασυλεῖος ἐπιχειρεῖ νὰ διορθώσῃ τὸ χωρίον). β'.) ἐπὶ πραγμάτων «(τοῖς) ἀναιμωλῆ μοι ὀπηδεῖ» τὸ τοῖς με παρακολουθεῖ ἀνωφελές, μοι εἶνε ἀνωφελές ὀπαδός, Ε 216, «ἀρετή, ἣ σοὶ ὀπηδεῖ» ἥτις σὲ παρακολουθεῖ, σοὶ παρέπεται, ἦν ἔχει, θ 237, «ἐκ Διὸς τιμὴ ὀπηδεῖ» ἐκ τοῦ Διὸς προίχεται ἡ παρακολουθεῖσα τιμὴ, Ρ 231. Ἐκ τοῦ

ὀπηάει, ὁ, ἡ (ἔπομαι; ὀπάζω), ὀπαδός, ἀκόλουθος, τινι, Υ. Ἐρμ. 450.

ὀπιζομαι, ποσ, ἀποθ. (ὀπις), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. κυρ. «κυττάζω», προσέχω, ἔπομ. φοδοῖμαι, σέδομαι, «Διὸς μῆνιν, θυμὸν» ε 283, ν 448, «μητρό; ἐπιτημῆν» ε 216, «τινὰ» σέδομαι, Χ 332, Υ. Ἐρμ. 382, πρὸ β. ὀπις.

ὀπιος καὶ ὀπιος, ἴδ. ὀπιος.

ὀπιπτεῖν ἢ ὀπιπτεῖν (ὅπως ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀπολλών. καὶ τι χειρόγραφον ὁ Βέκκ. καὶ Δινδὸρφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ; ἐκδόται. Τούναντιον ὁ Λόβεκ ἀποδοῖε τὸν τόπον τοῦτον εἰς τοῦ μεταγενεστέου ἐπικού; ἐπ. (οπ-, ὀπωπα), μέλ. σω, μετοχ. τοῦ ἀορ. ὀπιπ(τ)εύσας, σκοπῶ, σκοπεύω, περισκοπῶ, κατασκοπεύω, «πολέμοιο γεφύρας» Δ 374, «γυναῖκας» ἀσελγῶς προσβλέπω, «ῥηματιάζω», τ 67, πρὸ β. ἡροκνοπίης, «λαβρῇ» λαβρῶς σκοπεύω, Π 243.

ὀπις, ἴσος [ν], ἡ, αἰτ. ὀπιν, Π 388, Φ 28, καὶ ὀπία, ε 82, ν 245 (πιπῶντος ἐκ τοῦ οπ-, ὀπωπα), κυρ. παρατήρησις, προσοχή, ἴδω; ἡ ποιναία ἐπινήρησις, ἐπιδέλεψις τῶν θεῶν, «θεῶν» Π 388 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἴδ.), ν 245, φ 28, καὶ ἄντι τοῦ «θεῶν» ε 82, 88. (Ἄλλοι οἱ παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ἔπω—ἡ. μάλλον ἐκ τῆς ἐπὶ, ὀπίσ-ω—ἐρμηνεύουσι· τὰ ἐπακόλουθα τῶν κακῶν πράξεων, τιμωρία, ποινή· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσι: «ἐπιστροφή, ἐντροπή, κόλασις»).

ὀπιος, καὶ πρὸ συμφώνου ὀπιος, ἐπὶ β., ἐπικῶς δὲ καὶ ὀπιος, Β 512, Ν 83 κ. ἄ. (οὐ-

τος δὲ ὁ τύπος εἶνε κατὰ τὸν Λοβεκκ ὁ ἀρχαί-
τερος, ἐξ οὗ ἐκείτα προέκυψεν ὁ ἄλλος (ὀπίσθεν),
ἔξ ὀπισθε, Π 794. 1) τοπικόν, ἀ.) ὀπίσω, ὀπι-
σθεν, „ἀπὸ πίσω“, „ὀπίσθε μίνω“, „μίνω
πίσω“, I 332, ρ 204, „ὀπ. καταλείπω“, ἀφι-
νω πίσω, κ 209 κ. ἀ., „ὀπ. πέμπω“, στέλλω
ἀπὸ πίσω, „αὖρον“ ο 34· μεταφορ. „οἱ εὖ μὲν
βάζουσι, κακῶς δ' ὀπίσθεν φρονέουσιν“ καὶ „ἀπὸ
πίσω“ κακὰ ἔχουν εἰς τὸν νοῦν των, σ 468
(ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν = „ἐσθλ' ἀγορεύοντες κα-
κὰ δὲ φρεσὶ βυσαυόμενοι“ ρ 66), „οἱ ὀπίσθε“
οἱ (οἳ) κατὰ τὴν ὀπίσθεν, ὅσους ἀφῆκες πίσω,
λ 66, „τὰ ὀπίσθεν“ τὰ ὀπίσθια, Α 643· β.)
μετὰ τὸν, ὡς πρὸθ. „ὀπίσθεν μάχη“, Ν 536,
„ὀπ. διφροῖς“ Ρ 468, „διφρὺν ὀπίσθε“, Ω 45.
2) χρονικόν, κατόπιν, ὑστερον, „πίσω“,
εἰς τὸ μέλλον, Α 362, I 519, β 270, γ 474
κ. ἀ., Γ. Ἐρμ. 78.

ὀπίστα, ἴδ. ὀπίσθια.

ὀπίστατος, η, οη, ἱπικ., ὑπερθ. τοῦ: ὀπίσω,
ὀπισθιώτατος, ἔσχατος, ὑστατος, Γ. Ἐρμ. 78.
342, Α 478.

ὀπίστα [-ω], ἱπικ. ὀπίστα (|| ἐκ τῆς ἀπὸ-
προθέσεως καὶ ἰδίας τοῦ ἀρχ. τύπου ἐπί, ὡς
ἐκ τῆς ἐκ- ἐξ-, ἔσω, πρσ- πρὸς- πρῶς- ἢ
δὲ τροπῇ τοῦ εἰς οὗ ἐν τῇ ἐξω- ὅσω, ἐλ-
πίσω- ὀλπίζω κ. ἀ. πλ.), ἱπικ. 1) τοπικόν,
πρὸς τὰ ὀπίσω, „πίσω“, Ὁμ. πλχ. (ταύ-
ναντιον τοῦ „πρῶς“ Μ 272, ἔ. „προπρηνέ“,
Γ 218): ἐπιτείνεται διὰ τοῦ „πάλιν“, λ 149,
„ὀπίσ. χάριται“, Ε 443, Ν 193, „ὀπίσθω δὴσε
χίρτα“, „ἔδεσε· πίσω τὰ χίρτα“, Φ 30,
„ὀπίσ. λείπω πόλιν“, „ἀφίνω πίσω χῆ“, του-
τέστι προχωρῶν ἀπομακρύνονται, Χ 437.

2) χρονικόν, ὀπίστω, „πίσω, κατόπιν“,
ὑστερον, ἐν τῇ μέλλουσι, Γ 414, α 222 κ.
ἀ. (ταύναντιον· νῦν· Ζ 352, „προπάρουθε“, λ
483), „ὀπίστω αὐτίς“, „πίσω πάλιν“, μ 437.
— Ἐν τῇ φράσει „ἔμα πρῶσω καὶ ὀπίσω νόω“,
λεόσσω, ὅπως Α 343, Γ 109, Σ 250, ω 452,
λεόσσω μὲν ἐρμηνεύουσιν· εἰς τὸ μέλλον καὶ
παρελθὼν ἀποβλέπω, ἄλλοι δὲ ἔμπρὸς ἔξ ὀπίσω,
τουτέστιν εἰς τὸ προκείμενον (παρὸν ἢ μετ' ὀλί-
γον μέλλον) καὶ εἰς τὸ κατόπιν ἐρχόμενον μέλ-
λον, ὑποκείται μὲν ἀρχήθεν ἡ τοπικὴ ἔννοια·
βλέπω ἔμπρὸς μὲν καὶ ὀπίσω μου· προπικῶς δὲ
σημαίνει τὴν περιεπεμένην φρόνησιν, τὴν αὖ-
τις τὴν πρόνοιαν, ἔτι ἐκ δεξιῶν γεγενῆ-
σιν ἢ ἀγέσων δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἐξ αὐ-
τῶν δυνάμενον ἢ μέλλον νὰ προκύψῃ, ||. Αὐτὸ
τοῦτο σημαίνει ἔξ τῆς καθομιλοῦσας ἢ φρ. „νὰ
βλέπῃς ἔμπρὸς καὶ πίσω“, ὅ, ἢ νὰ λαμβά-
νῃς πάντα ὅπ' ὀφιν σου. Τὰ δὲ ἐπὶ „ὀπίσω“
ἔξ ἐν τῇ καθομιλ. ἔχει τὰ δυνάμεις ση-
μασίας τὴν τοῦ μέλλοντος ἢ παρελθόντος, οἷον
ἐν μὲν τῇ φράσει „πίσω εἶνε ὁ χειμῶνας“ ση-
μαίνει τὸ μέλλον ἐν δὲ τῇ φρ. „βλέπει καὶ πί-
σω σου“ σημαίνει τὴν παρελθούσαν κατ' ἐξουσίαν.

ὀπίστη, οτ, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὅπο τοῦ
Ἐκτορος φρονεῖς, Α 304.

ὀπλῆα=ὀπλῖα, μόνον ἐν τῇ παρατ. ὀπλεον,
συσκευάζω, παρασκευάζω, „ἀρματῶνω“,
„ἄμαζαν“. ζ 73 τ.

ὀπλή, ἡ (συγγ. τῇ ὀπλον), ὀπλή, ἡ (νύ-
χι τοῦ ἀλόγον, „ὀμπλή“, Γ. Ἐρμ. 77).
ἀλλὰ καὶ τοῦ βοός ἡ χηλὴ, Γ. Ἐρμ. 77.

ὀπλῖα, ὁρ. ὀπλῖα καὶ ἱπικ. σσ, μέσ. ὁρ.
ὀπλισάμην, ἱπικ. σσ, καὶ ἀναφ. ὀπλισάμεθα,
ὀπλ. κατ' ἱπικ. συστολὴν ὀπλισάμεθα, μ 292,
Βατρ. 120, παθητ. ὁρ. ὀπλίσθη, γ. πληθ.
Δωρ. καὶ ἱπικ. ὀπλίσθεν (=ὀπλισθησαν). 1)
Ἐνεργητ. παρασκευάζω, συσκευάζω, ὁδον.
ἀ.) ἐπὶ ἐξουσίαν, παρασκευάζω, ἐτοιμά-
ζω, „κυκλῶ“, Α 614, „ἔμα· β 289· β.) ἐπὶ
ἔργου, συσκευάζω, „συγορίζω, ἀρμα-
τῶνω“, „ἄμαζαν“, Ω 490· γ.) ἐπὶ πλοῦ,
„ἀρματῶνω“, παθ. ρ 288. 2) Παθ. καὶ μέσ.
παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι πρὸς ἐρ-
γόν τι, ἐτοιμάζομαι, μετ' ἀπαφρ., Π 417,
μετὰ μεταφ. „ὁ δ' ἄρ' ἔγω ἰὼν (εἰς σημεῖον) μίλ-
λοντος, ἴδ. κίπρι) ὀπλίστο“, Γ. Ἐρμ. 78. ὡς ἐῶν
παρασκευάζεται ἡτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, Ε 526,
„ὀπλίσθεν γυναῖκες παρασκευάσασιν, ἐστολι-
σθήσιν (ἢα χορεύσασιν), ψ 143. ἴδω· παρ-
σκευάζομαι εἰς πόλεμον, ὀπλίζομαι, „ἀρ-
ματῶνμας“, Θ 55, ω 493, „ἐπὶ πόλεμον“
Βατρ. 140. 3) Μέσ. ἐμαυτῷ ἢ ἐπὶ τῶν ἐμαυ-
τοῦ παρασκευάζω, „δείκνον, δόρπον“, Α 86,
Π 453 κ. ἀ., μ 292, „ἵππους“ τοῦς ἵππους
μου, Ψ 304.

ὀπλῶμαι, μέσ. ἱπικ. = τῇ προηγ. 3), ἐμαυ-
τῷ παρασκευάζω, „δείκνον“ μόνον Γ. Ἐρμ. 78.
172, Ψ 159.

ὀπλων, τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., ὁ δὲ ἐν-
ικός μόνον ἐν τῇ Ὁδ. καὶ Βατρ., ἀρχαῖον,
„σύνεργον“, ἐργαζέσθαι, σκευὰς ἐν γένει.
ἴδω· δὲ ἀ.) τοῦ σιδηρουργοῦ τὰ „σιδηρικά“,
ἐργαλεῖα, πληθ., Σ 409, 412, γ 443· β.) τοῦ
πλοῦ τὰ „ἄρματα“, σχοινία, πανία, κωπὰ
κτλ., β 423, 430, ζ 268 κ. ἀ. Τὸ ἐν. „ὀπλων“
σχοινίων, καλῶδιον, ζ 316, ρ 290· γ.)
σκήπη πολεμικά, ὅπλα, ὀπλισμός, „ἀρμα-
τα“, Κ 254, Σ 614 κ. ἀ.—Τὸ ἐν. εὐρίσκεται ἔξ
ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διός, Βατρ. 281.

ὀπλότερος, η, οη, καὶ ἡμάρτατος, η, οη,
ἱπικ. καὶ λυρ., συγκριτικόν καὶ ὑπερθ. ἀντὶ θε-
τικοῦ, νεώτερος, —τατος, μεταγενέστερος,
—τος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Γ 108 κ. ἀ.,
„γενεῖ“ κατὰ τὴν γενεήν, τουτέστι κατὰ τὴν
ἡλικίαν, Β 707, τ 181 κ. ἀ., „ὀπλότερος γε-
γενῆς“, I 58, „ὀπλότερος“ γ 465, ἡ 58, λ
283. (Ἡ ἱστολογία καὶ πρώτη σημασία ἐβί-
βαιο· κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς καὶ τὴν συνηθ.
ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ὀπλον, κυρ. ὁ ἰσχυρότερος
νὰ φέρῃ ὀπλον, ἱπομ. ῥωμαλιώτερος, πρὸς Γ.
108. Ἐπιγ. 4, β· κατὰ δὲ τὸν Βούττημαν ἐν

τοῦ ἔγω, ἔπομαι· ὁ ἀκόλουθος· ὁ δὲ Δουδερλ. καὶ Ἀμείρ παράγουσιν ἐκ τοῦ ἀπαλό, ἢ ἰδίως ἐκ τοῦ συγκριτ. μετὰ συγκοπῆς καὶ μεταβολῆς τοῦ φωνήεντος· ἀπαλότερος = ἁπλότερος, ὁ ἁπλότερος· ὡσαύτως καὶ τὸ ὑπερβ.).

Ὅποις, εντος, ὁ, ἀσυναίρ. καὶ ἐπικ. τύπος τοῦ Ὅποις, οἷντος, πρωτεύουσα τῶν Δοκρῶν τοῦ μακρῶν τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὅποιοντος, υἱοῦ τοῦ Δοκροῦ, πατρὸς τοῦ Πατρόκλου, Β 531, Σ 326.

ὁπόθεν, ὁδὸν ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ὁπόθεν, ἐπὶρ. (πόθεν), ὁδὸν ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ὁπόθεν, ἀπ' ὁποῦν μέρος, ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, Ὅδ. α 406, γ 80, ξ 47.

ὁπόσι, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ὁπόσι, ἐπὶρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ὁποι, μόνον I 377, καὶ «ὁπόσι» ὁλῶν· γ 89.

ὁποῖος, η, ον, ἐπικ. ὁποι, ὁποῖου εἶδους, «ὁποῖος λογῆς», Λατ. qualis. 1) ἀντανυμία ἐρωτημ. ἐν πλαγίᾳ ἐρωτήσῃ, «ὁποῖος ἄσας» ἀντὶ τοῦ ὁποῖα τινα, τ 218· ὡσαύτως δὲ καὶ α 171, «ὁποῖος τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο» (ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ κατὰλειον καὶ ὄχι εὐθετα ἐρωτησις). 2) ἀναφορ. ἀντὶ τοῦ οἷος, ἀναφερομένη εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ οἷος, «ὁποῖον κ' εἴρησθα ἔπος, τοῖον κ' ἑπακούσας»· Υ 250, ρ 421.—Ὁ Ὅμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλ' ὁ συνήθως εἶνε σπανιότερος καὶ μόνον ἐν τῇ Ὅδ.

ὁπός, ὁ, κυρ. ὁπός, «ῥουμὶ», τὸ ἐν ταῖς φυτοῖς ὑγρόν, ἰδίως δὲ ὁπός, τὸ «γάλα» τῆς σκεῆς καὶ τοῦ ἔρηντος (ἀγριοσκῆς), χρήσιμος εἰς πῆξιν τοῦ γάλακτος, ὡς πυτῆς, Ε 902, πρὸλ. Θεοφράστου Φυτικῶν Αἰτιῶν 4, 16, 7. Κολουμέλλα De re rustica 7, 8.

ὁπός, ἰδ. ὡν.

ὁπόκι, μόνον ἐν τῇ ἐπ. τύπῳ ὁπόκι, ἐπὶρ. (πόκι), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὁποι, εἰς ὁποῖον μέρος, «ὁπόκι», Ε 139 τ. Υ. Ἀπ. 209 (ἐνθα ὡμῶς ὁ Οὐδῶφ. καὶ Βασίμ. γράφουσιν ὁπώκι).

ὁπόσις, η, ον, ἐπικ. ὁπόσις καὶ ὁπόσις (πόσις), ὁπόσις, ὅσις, ἐπὶ μεγέθους καὶ πλήθους, Ψ 238, Ω 7, 792, ξ 47. Παρ' Ὅμ. εὐρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τύποι.

ὁπότε, ἐπικ. ὁπότε (ποτέ). Α.) σύνδεσμος χρονικός, ὅτε, «ὁπότε» (τονίζεται ὁπότε), μετὰ ὑποθετικῆς πολλῶν ἐννοίας, ὁπότεν, ἐάν ποτε. Παρὰ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτιολογικός ἐν τῇ α 196, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁρθῶς ἐρμηνεύεται ὁπότεν. 1) μετ' ὀριστικῆς, ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς πραγματικόν τι ἢ θετικὸν γεγονός, «κατακτεῖται αἰκάδ' ἰόντες ὁπότε θυμὸς ἀνωγε» α 309 (ἢ ἐνθα ἡ μὲν ἐννοία ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν ἀνάγκη· ὁπότεν θελήσῃ ἡ ψυχὴ σῶς· ἐπειδὴ ὡμῶς τὸ μέτρον δὲν ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην διόρθωσιν, ἐκληπτὸν τὸ ὁπότε ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ἀπ' οὗ· ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) καὶ θέλει ἡ ψυχὴ σῶς)· μέλιστα δὲ ἐπὶ θετικῶν περιστάσεων ἐν τῇ παρελθόντι, ὅτε, «ὡς ὅτε

λέν θανάτος· μοι ἄδεν κακός, ὁπότε δεῦρο υἱᾶ σφ' ἐπόμην» Γ 473, πρὸλ. α 399, δ 731 κ. ἀ. ἢ ἐξυπακουομένου τοῦ ῥήματος, «ὁπότε» ἐν Ἀθήνῃ (ἡμῖν)· Θ 230 (ἐνθα ὁρθότερον, νομίζω ἐξυπακούει ὁ Φαίσις τὸ ῥήμα ἡγοράσασθε, ἐλέγετε ἢ τ. τ. ἢ. Ἀλλὰ καὶ οὕτως· περιέχει τὴν σκληρόν ἢ σύνταξιν· ὅθεν τῶν μὲν ἀρχαίων πολλοὶ ἐξέλαβον τὸ «ὁπότε» ἀντὶ τοῦ ποτέ· τῶν δὲ νεωτέρων τινὲς κατέφυγον εἰς διορθώσεις, ὡς ἀξιόμνημόνευτος εἶνε ἡ τοῦ Βένελεῦ ἔσσης ποτέ· καὶ τοῦ Βόθῃ ἔς τε ποτέ)· μετὰ μέλλοντος· ἢ τοῦ Κέν ἐν τῇ νοθευομένην χωρίῳ, π 282, «ὁπότε κεν—ἐνὶ φρεσὶ θήσῃ Ἀθήνη» (ἐνθα ὡμῶς ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β. καὶ ὁ Κλάσσην γράφουσιν ὅποτεν. ὅστις)· ὅθεν ἐν ταῖς παραβολαῖς «ὡς ὁπότε» καθὼς (τότε) ὅτε, «καθὼς τότε ὅπου», ὅπου ἡ σύγκρισις γίνεταί πρὸς μερικὴν τινα περίστασιν τοῦ παρελθόντος, «ἐθ' ὡς ἡδωόμην—ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἑπειοί» Ψ 630 κ. ἀ. Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ καὶ ἐν παραβολαῖς πρὸς γενικὴν τινα ἐννοίαν, ἢ πρᾶγμα συνήθως γινόμενον, ὅτε συνήθως τίθεται ἡ ὑποτακτ. (ἰδ. 2) δ'), καθὼς ἔταν· ὡς δ' ὁπότε πληθύνον ποταμὸς πεδίοις κατέειπεν· Α 492. 2) μετ' ὑποτακτικῆς, μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς (Ἀττικῶς δὲ μόνον τὸ ὁπότεν. ἢ. ἢ δὲ καθομιλουμένη ἐφύλαξε τὴν Ὀμηρικὴν σύνταξιν, λέγουσα «ὁπότε ἔλθῃ, φάγῃ»· ἀ.) ἐπὶ μελλουσῶν καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος προσδοκωμένων περιστάσεων, ὅταν, ὁπότεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, «οὐ μὲν σοὶ ποτ' ἴσταν ἔχω γέρας, ὁπότε Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκίρσωσι—πτολίεθρον» Α 463, Ν 817, π 268 κ. ἀ. δ') εἰς προτάσεις γενικῆς ἐννοίας, δηλ. τοιαύτης, ἐν αἷς τὸ ἐκπερόμενον οὕτε εἰς ὠρισμένην περίστασιν οὕτε εἰς ὠρισμένον χρόνον περιορίζεται, «ὅσαν τ' ἐπὶ δαυρὸς ἐρωή γίγνεται, ὁπότεν ἀνὴρ σθένος περιωμένος ἴσταν» Ο 359, «ἀλλὰ τοῦ αἰνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμόν ἰκάνει, ὁπότεν δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθίλῃσιν ἀμέρῃσι» Π 53, πρὸλ. Ο 382, Ρ 98, ρ 471 κ. ἀ. ὅθεν πολλάκις ἐν παραβολαῖς, Α 305, δ 335 κ. ἀ. γ.) ὅταν ἐκφύρῃται ἐπανειλημμένα περιστάσεις ἐν τῇ παρόντι, τοιαύτην ἀρχικοῦ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένου, ὁπότεν, ὁπότεν, «πρῶτω γὰρ καὶ θαῖτος ἀκουίζεσθον ἡμεῖς, ὁπότεν δαῖτα γέρουσιν ἐροπλίζωμεν (οὕτως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐροπλίζωμεν) Ἀχαιοί» Α 344. (ἢ. Τὸ ἐκ τῆς Ὅδ. α 344 παράδειγμα ὡς μὴ ἀνέκον ἐνταῦθα, ἰδ. κατωτέρω 3) ἀ.).—Συνήθως τὸ ὁπότε μετ' ὑποτακτικῆς προσλαμβάνεται καὶ τὸ Κέν ἢ Ἀν, ὡς αἰς τὸ περιεχόμενον τῆς χρονικῆς προτάσεως παρίσταται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐκπερόμενον, «τότε δ' αὖτε μάχηται, ὁπότεν κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀνώγῃ καὶ θεὸς ὄρη» I 703, πρὸλ. Δ 40, 229 κ. ἀ., «ἀλλὰ τοῦ αἰνόν ἄχος θυμόν ἰκάνει, ὁπότεν ἂν ἰσάμορον νεκτεῖεν ἐθίλῃσι» Ο 209,

πρβλ. Γ 316, α 44, θ 444 κ. δ. Ἐντοτε δὲ καὶ τὸ δὴ, «ὁπότε κεν δὴ» Ξ 504, δ 357, γ 337 κ. δ., «ὁπότε ἂν δὴ» Π 62, Φ 340, Τ. Ἐριμ. 287, «ὁπότε κε πρῶτον» λ 106, «ὁπότε ἂν τὸ πρῶτον» Τ. Ἀπ. 74. 3) μετ' εὐκτικῆς, α.) όταν ἐκφράζονται ἐπανελημμένα περιστασιαί τοῦ παρελθόντος, δ. ε. παροχρημένου χρόνου ὑπάρχοντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁ αἰς, «ἡ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σὺ αὐτὸς λαρόν παρὰ δεῖπνον ἔθης» — ὁπότε σπερχοίαι· Ἀχαιοί· Τ 317, «πολλὰ μιν ἐξίνισαν Μενέλαος», ὁπότε Κρήτηθεν ἔκοντο· Γ 233, πρβλ. Κ 489, Ν 741 κ. δ., λ 594, ε 217. ἔνταυθα ἀνήκει καὶ τὸ ω 344. ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοίαι ἔκον, ὁπότε δὴ Αἰὼς ὤρει ἐπιθρίστιαν ὑπερθεύ· διότι ἡ μὲν εὐκτική τοῦ χρονικοῦ λόγου σημαίνει ἐπανελημμένα· περιστασιαί τοῦ παρελθόντος, ὁ δὲ ἐνεστώς «ἔστιν», ἐξ οὗ ἑξαρτάται, ἐτέθη (ἀντὶ παροχρημένου), διότι ἐκφράζει ιδιότητα κατὰ πάντα χρόνον ἐκφαινομένην· β.) εὐκτικῆς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπαρχούσης, «ὅρα τὸ κητος ἄλλοιτο, ὁπότε μιν σέσαιο ἀπ' ἡϊόνος πεδίου» Γ 448. Β.) Ἐπὶ χρονικόν, ἀναφορικόν, ἐρωτηματικόν εἰς ἐξηγητικὰς προτάσεις (πλαγίως ἐρωτήσεως), παρ' Ὁμ. ἰδίως μετὰ τὰ ῥήματα «μένω, δέχομαι» μέχρις οὗ, ἕως οὗ, «πότε», «ποτέλλεμενοι ὁππότε ἄρ' ἔλθοι Ἰδαίος» προσμένοντες· ἕως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ («πότε δὲ ἤρχετο») δ' Ἰδαίος, Η 445, πρβλ. Η 794 κ. δ. α.) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, «ἡ ῥά τι ἴδμεν, ὁπότε Τηλέμαχος νεύεται» δ 633 κ. δ., σπανιωτέρως δὲ καὶ παροχρημένου χρόνου ἡγουμένου, «πατέρα προσιδέρετο δέγμενος αἰεὶ ὁπότε δὴ μνηστῆρας χεῖρας ἐθήσει» ο 386, ἔνθα ἡ ὀριστικὴ ἐκφράζει τὸ βέβαιον τῆς προσδοκίας· β.) μετ' εὐκτικῆς, παροχρημένου χρόνου ἡγουμένου, «Πάτερ κλοῦς ἦροσση δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήθειεν αἰδεῖν» Ι 492, πρβλ. καὶ Β 794, Δ 334 κ. δ. Ἐναντίον τῆς συνήθους συντάξεως ἔκοντο Ἀν μετὰ τῆς εὐκτικῆς ἐν τῇ Η 445, ὅπου ὅμως ἤδη ἔλειπεν ἐκ διαρροῶσε τοῦ Σπιτιζέριου, ὅ ἀντ' αὐτοῦ ἐτέθη ἄρ'.

ὁπότερος, ἡ, ὅς, μόνον ἐν τῇ ἐπικῇ τύπῃ ὁπότερος (πότερος), «ὅποιος ἀπὸ τοῦ δώω», ὅστις τῶν δώω, λατ. uter, Γ 74, σ 46 κ. δ., πληθ. ἐπὶ δώω ἡμάδων, Γ 299, Ε 33, Ψ 487.

ὁποτέρωθεν, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῃ ὁππ., ἐπὶ (ὁπότερος), «ἀπὸ ὅποιου μέρους ἀπὸ τὰ δώω», Ξ 59 τ.

ὅποι, ἀναφορικόν καὶ πλαγίως ἐρωτηματικόν ἐπὶ (ποῦ), «ὅπου, ποῦ», Ὀδ. γ 16, τ 441, «ὅπου τις» π 306.

ὁπποῦκεν, ὁπποῖ, ὁπποῖς, ὁπποῖνε, ὁπποῖς, ὁπποῖνε, ὁππας, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁπόθεν, ὁποῖ κτλ.

ὁπταλέος [·...], ἡ, ὅς (ὁπτάω), «ψητός,

ψημένος», καὶ «ὁπτός», «κρέας» Δ 345, μ 396.

ὁπτάν, ἀορ. ὤπτισα, «ψηνώ», «κρέας» Δ 466, γ 33 κ. δ., μετὰ γεν. διακριτικῆς, «κρεῶνα» ο 98.

ὁπτήρ, ἄρος, δ (ὀπ-, ὠπωκε), κατὰ σκροπος, Ὀδ. ε 264, ρ 430.

ὁπτός, ἡ, ὅς (ψητός), «ψητός», «κρέας» Ὀδ. δ 66, π 443, χ 24.

ὁπτία, ἀπαρφ. ἐπικ. ὁπυόμεν· ὁπυόμεναι ἀντὶ τοῦ ὀπύειν, μόνον κατ' ἐνεστέ· ὁπταται [γαμῶ], λαμβάνω εἰς γάμον, λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύομαι, (καταγορ.) «ὁπυνδρεύομαι», περὶ τοῦ ἀνδρός, μετ' αἰτ., Ν 379, Δ 29, δ 336 κ. δ. «ἀναπνύον· ὁπ·» δημόσιως νυμφεύομαι, κατὰ νόμον συνοικῶ, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κλειψιγαλίαν, Π 478. Ἀπολύτως «ὁπυόντες» ἔγγαμοι, «πυνδρευόμενοι», ἀντιθέτως πρὸς τοὺς «ἡθίους» ζ 63.—Παθ. ὁπ· λήμβανω ἄνδρα, [γαμοῦμαι], «ὁπυνδρεύομαι», περὶ τῆς γυναικός, Θ 304.

ὁππα, ἴδ. ὄρα.

ὁπαυή, ἡ, ἐπικ. (ὀπ-, ὀπωκε), ποιητ. 1) ὄρασις, ὄψις, βλέμμα, «ὅπως ἤνθησε ὀπωπῆ» ὅτι ἔστρεψε τὸ ἴδιον τὸ ἡμάτι σου, ὅτι εἰδες ἴδιοις ὀφθαλμοῖς, Ὀδ. γ 97, δ 327, ρ 44. 2) τὸ ὄργανον ἢ ἡ δύναμις τῆς ὄρασεως, ὀφθαλμός, ὄρασις, ι 512.

ὁπαυτήρ, ἄρος, δ=ὁπτήρ (ἴδ. τ. λ.), μόνον Τ. Ἐριμ. 45.

ὁπάκη, ἡ, κυρ. ἡ ὄρα τοῦ ἔστρεψε, ἡ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου μέχρι τῆς ἑως δύσεως τῶν Πλειάδων, δ. ε. ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλοῦ μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ χειμῶνος, εἰς ἀντιθέτην δὲ σημασίαν ἡ θερμότερα ἢ ψυχρότερα ὄρα τοῦ θέρους, ἡ μετέχουσα τοῦ θέρους καὶ φθινοπώρου, ἡ ὄρα τῆς ἀκαλῆς καὶ ὀρυμνότητος τῶν πλειστάων καρπῶν, Χ 27, ἔπεται μετὰ τὸ θέρους, λ 192, μ 76, ε 384. Κατὰ ταύτην τὴν ὄραν συνέπιπτεν ἔνθεν μὲν μεγάλη θερμότης καὶ ἡμερασία, Φ 346, σ 328, ἔνθεν δὲ ὑετός, Π 385, πνέοντος πάντοτε βροτοῦ ἀνέμου (ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.). Λέγεται «τεθαυῖα ὁπάκη» διὰ τὴν ἀκαλῆν τῶν κατ' αὐτὴν ὀρυμνῶν ἤδη καρπῶν, λ 192. Ἐκ τούτου

ὁπαρινός, ἡ, ὅς, δ ἀνέμων εἰς τὴν ὁπάραν, ὁπωρινός, «ἡμαρ» Π 385, «ἀστήρ» δ Σειρίου ἢ κῶν Ὀριάνος (ἴδ. κῶν); Ε β, «Βαρίης» Φ 346, σ 328. (Κυρίως τὸ ἰ εἶναι βραχὺ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. μακρόν).

ὁπας, ἐπικ. ὁππας (πῶς), κυρ. Ἀ.) ἀναφορικόν καὶ πλαγίως ἐρωτηματικόν ἐπὶ ποιότητος, ὅπως, καθὼς, «σὺν πῶς», καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις ἐρωτήσεσι «πῶς». Πολλῶς ἀναφέρεται εἰς τι δεκτικόν ὡς καθαρῶς ἀναφορικόν ὡς, οἷον ο 444, ἡ εἰς τὸ δεκτικόν τοῦτο, «τοῦν με ἔθλινε ὅπως ἔθλει» (=οἷον ἔθλ.) Π 208. Συντάσσεται α.) μεθ' ὀριστικῆς, όταν τὸ

λεγόμενον ἐκφίρῃται ἀπλῶς ὡς πραγματικόν τι καὶ οὐχὶ ὡς διανόημα ἢ γνώμη τοῦ λέγοντος, ὅθεν ὅταν ὑπάρχῃ ἀρχικός· χρόνος ἢ προστακτικὴ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «ἔρξον ὅπως ἐθέλεις» Δ 37, π 208 κ. ἀ. Ὁ χρόνος τῆς ἀναφορικῆς προτάσεως ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ἔννοιας, «εἴπ' ἄγε ὅπως τοῦ· δ' ἵππους λάβετε» πῶς συν-ελάβετε, Κ 545, Π 413 κ. ἀ., «οὐδὲ τί πω σάφα τὸ μὲν ὅπως· ἔσται τὰδε ἔργα» πῶς θά ᾔνε, θά γείνουν, Β 252, Γ 251, ρ 78, τ 557 κ. ἀ., «φράζομεν' ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα» Δ 14. Παλ-λακίς ὁ μέλλων αὐτός τῆς ἀναφορικῆς προτά-σεως λαμβάνει τὸ μόριον Κέν (ἴδ. τὴν λ. Α'.) 2) γ').) ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι τὸ λεγόμενον ἐξαρτᾶ-ται ἐκ περιστάσεων, καὶ κολάσῃ τὴν ἐν τῷ μέλ-λοντι τῆς ὁρίστ. ἐγκειμένην βεβαιότητα, «φρά-ζο νῦν ὅπως· καὶ πόλιν καὶ ἄστυ σώσεις» πῶς εἶνε δυνατόν νά σώσῃ, πῶς θά σώσῃ, ἀν δυ-νηθῇ, Ρ 444, α 270· β'.) μετ' ὑποτακτικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἢ προστακτικῆς· ὑπαρχούσης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὅταν τὸ λεγόμενον ἐκφίρῃ-ται ὡς διανόημα μὲν τοῦ λέγοντος, πῶς ἀνὴρ ὁ-μῶς, «ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω λούσαι, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται» Γ 410, ν 365 κ. ἀ. Πολλάκις ἡ ὑποτακτικὴ αὕτη λαμ-βάνει τὸ μόριον Κέν, ἵνα ἐκφράσῃ ὅτι καὶ ὁ μέλλων τῆς ὁρίστ. μετὰ τοῦ Κέν (ἴδ. ἀνωτ. ἀ.) 3) τὴν λ. κέ β'.) 2)), «φράζεσθαι (=προσκέ), ὅπως καὶ μνηστῆρας κτείνῃ» α 295, «πεῖρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι» δ 545. Ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει δύναται νά ὑπάρχῃ καὶ ἄορ. ὁ ἐμπειρικός ἢ γυναικὶς λεγόμενος· (=νε-στῶτι), Κ 224 3) 225). Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ση-μασιῶν ἔπεται ὅτι πολλάκις τὸ ὅπως μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τοῦ Κέ ἢ καὶ ἀνευ τοῦ Κέ γενικεύει τὴν ἔννοιαν καὶ μεταφράζεται, «ὅπως καὶ ἀν'», ὅσον «ὅπως κεν ἐθέλῃ» Γ 243, α 349· γ').) μετ' ὑποτακτικῆς, ἱστορικοῦ χρόνου ἡγου-μένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, εἰς τὰς αὐτὰς πε-ριστάσεις (ἐν τῇ παρελθόντι βεβαιώσ.), καθ' ἃς τίθεται ἡ ὑποτακτικὴ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμέ-νου, ὅσον «μερμηρήϊα—Ἥρη, ὅπως ἐξαπάροι-το Διὸς νόον» Ξ 460, πρὸλ. Φ 437, ι 554, λ 229 κ. ἀ. Ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος τούτου τὸ τῆς Α 344, «οὐδὲ τί οἶδε νοήσας ὅπως οἱ σόοι μαχέοντο Ἀχαιοί» ὅπερ καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὸν παρ' Ὀμ. ἀσυνήθη τύπον τῆς εὐκτικῆς κα-ταλήξεως οἰντο (ἀνθ' ἧς μεταχειρίζεται τὴν Ἰω-νικὴν σίτατα) θεωρεῖται ὑποπτον· καὶ ὁ μὲν Θῆρσιος καὶ Ναιφιλοδοχ γράφουσι μαχέονται (μὲλ. τοῦ μάχομαι, ἴδ. τὴν λ.), ὁ δὲ Πάριον μαχέωνται. β').) Ὅπως τῆς καθομιλουμ. τὸ «καθώς» εἰς τινὰς περιστάσεις, οὕτως καὶ τὸ ὅπως κατήντησε νά γένη σύνδεσμος. 4) χρονικός, «Τρῶες δ' ἐβρίγησαν ὅπως ἴδον» «κα-θώς εἶδον», ἀφ' οὗ εἶδον, ἰδόντες, Μ 208, «θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως τ' ἴδεν ὀφθαλμοῖ-σιν» γ 373. 2) αἰτιολογικός, φαίνεται ὅτι εἶνε

ἐν τῷ δ 409, «τῇ δ' ἄρ' ἐμῆλιν αὐτῇ κῆδε' ἴσ-σεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος—αἰὶν ἄλαστον κτείνου, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποφίγεται» εἰσέτι τόσον δά πολὺν χρόνον λείπει. (ἢ. Δύναται ὅμως νά θεωρηθῇ 3) ἐνταῦθα τὸ «ὅπως κτελ.» ὡς· πλῆγία ἐρώτησις, συνηθεστάτη μετὰ τὰ θαυμασμοῦ, ὀργῆς, λύπης, ἀγανακτήσεως σημαντικά. Οὕτως ἐνταῦθα· ἐγὼ δὲν δύναμαι νά λησμονήσω (τοῦτο τὸ κακόν), πῶς (συνέβη ὥστε νά) λείπει τόσον πολὺν χρό-νον). 3) τελικός, ἵνα, «διὰ νά» ἀ.) μετ' ὑ-ποτακτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, «τὸν δὲ μνηστῆρας... λογιῶσιν ὅπως ἀπὸ φθλον ὀλη-ται νύκτορον» ε 481· β'.) μετ' εὐκτ., ἱστορι-κοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «οὐδ' ἰνόησα νηὸς ἐμῆς· ἐπέδραον, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις» ν 319, πρὸλ. Φ 548. Οὐχ ἥ-τον καὶ ἐν τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἀναγνω-ρίζεται ἔτι ἡ θεμελιώδης τροπικὴ ἔννοια τοῦ ὅ-πως, ἡ τροπικὴ ἢ τῆς ποιότητος, ἀλλὰ πολὺ μέλλον καταφαίνεται ἐν τῇ εἰς «ἡνιόχουν ὅ-πως· ἄμ' ἐποίητο» οὕτως, μὲ τρόπον ὥστε νά δυνάμει νά παρακολουθῶσιν, ζ 349· ὅθεν μὲ τῷ τῇ τὴν ἔννοιαν συντάσσεται καὶ μετὰ μέλ-λοντος τῆς ὁριστικῆς, «αἰεὶ ἀμυλλῆσαι λόγοις θίλγει, ὅπως· ἰούκη· ἐπιλήσεται» α 57.

ὄραμα [-], ἄτοξ [-], τὸ (ὁράω), ὁρά-μα, Βατρ. 82.

ὄραμα, ἑπικ. ἐπεκτεταμ. ὄραμα, παρ. ἀναφ. ὄρων, ἄορ. εἶδον, ἐκ τοῦ εἶδω (ὅπ. ἴδ.)· ἐκ δὲ τοῦ οἶδ-, μελ. ὀφμαι, παρ. ποιητ. ὀπωπα 3) ὑπερσ. γ'. ἐν. ὀπώπει, φ 123, ψ 226. Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται ὅτε μὲν τοῖς συνηρημένοις· τῶ-που· ὄρω, ὄρῃ, ὄρωμαι κτελ., ὅτε δὲ τοῖς ἐπικ. ἐπεκτεταμ. ὄρώ, ὀράξ, ὀράν, ὀρώσας, ὀρώσῃ (=ὀρῶσῃ), Δ 347 κ. ἀ. Τὸ μέσον ὀρώμαι λαμβά-νεται ὡς ἀποθετικόν, τούτοστιν εἰς ἐνεργ. σημα-σίαν 3) μέλαινα ὁ β'. ἄορ. εἶδον ἐκ τοῦ εἶδω (ὅπ. ἴδ.), τοῦ μέσ. ἐνεργ. τοῦ β'. ἐν. σπάνιόν· τῆς τύπος ἐβρίσκειται ὄρῃαι ὡς ἐκ τοῦ ὄρῃμαι ἀντὶ τοῦ ὄραν, ε 343 κ. ἀ., «βλέπω», παρατηρῶ, θεῶμαι, «κουττάζω» ἀ.) ἀμετάβ. μετὰ προ-θέσεως· εἰς τὴν ἢ τινά· ἀποδίδωμι πρός ἢ εἰς, Κ 239, ε 439, σ 219 κ., «ἐπὶ πόντον» κουττάζω πρός τὴν θάλασσαν, Α 350, «κατ' αὐτούς»· πρός τὸ μέρος των, Π 646· β'.) μεταβ. μετ' αἰτιατι-κῆς, καθορῶ, βλέπω, παρατηρῶ, Ψ 323 κ. ἀ., μετὰ πείραι, προσδιορισμοῦ, «ὀφθαλμοί» Ν 99, γ 91, «ἐν ὀφθαλμοῖσιν» θ 459 κ. ἀ., ε 343, πρὸλ. εἶλα Ι. 4) ἀ.), «ὄραν φῶς» Ἡε-λίος· βλέπω τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου, δ ε. ζω, Ε 420 δ 833 κ. ἀ., συντάσσεται 3) μετὰ τοῦ ὅτι, Π 448, καὶ μετὰ μετοχ., «ὄψαι ἄνδρας ἐρε-σάμεναι μεμαῶτας» Ι 359, Χ 169, κ 99, «φι-λῶ· ὄραω, εἰ—εὐχαρίστως βλέπω, ἀν—, Δ 347, καὶ μετ' ἀναφορικοῦ λόγου (ἢ. ἢ μέλλον πλῆγας· ἐρώτησιν), «οὐχ ὀράας, ὅπως καὶ γὰρ καλός τε μέγας τε;· δὲν βλέπεις πόσον εἶμαι 3) ἐγὼ ὄραος κλ., Φ 408 κ. ἀ.—Μέσ. ὡς ἀποθ.,

βλέπω, καθάρω, τινά, Α 56, Υ 45, «πλ.» Ν 99, δ 226, ἀπολεῖ, θεωμαί, Χ 166. (Περὶ τῆς ἱστολογίας ἴδ. ὄνομαί. || Οἱ Τσάκωνες: νόρος, μέλ. ὀρέου, παρὰ ὠράκα, δαράκα»). ὀργή, ἡ (συγγ. τῇ ὀρέγῳ, ὀργάω), κυρ. ὀργασμός, ὀρμή· ἐπομ. ψυχῇ ὀρμή, πάθος. ὀργή, θυμός, Υ. Δήμ. 203†.

ὀργία, τὰ, μυστικά θρησκευτικά τελεαί, μυστήρια, ὀργια, ἐπὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῆς Δήμητρος, Υ. Δήμ. 274, 476 (Κατὰ τινὰς: μὲν πιθανὸς παράγεται ἐκ τοῦ κρη-, ὄργα, πρὸλ. ἐκασ 2)· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὀργή, ὀργάω). Ὁ ὄντι, ἀχρηστος.

ὀργισάν [-], ἰσκος [-], ὁ, ὀργισσάτης, ὀργίον τελεστής, μύστης, Υμ. Ἀπ. 389.

ὀργία [-], ἡ (ἐν τῇ μεταγεν. γλώσσῃ ὀργυιά μετὰ α μακροῦ), „ὀργυιά“, ὁ ἔ. τὰ διάστημα τὸ διαλαμβάνονον ὑπὸ τῶν δύο ἐκτεταμένων βραχίωνων, Ψ 327, ν 325, κ 167. Κυρίως: κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀχρ. ὀρέγναι.

ὀρέα, ἔτερ. ποι. τόπος ὀρέγνται [-], εἰς οὗ ἡ μετοχ. ὀρέγναι, Α 351, Χ 37, μέλ. ὀρέω, ὀρέω καὶ μέλ. ὀρέω καὶ ἀναύξ. ὀρέω, παρὰ: μέλ. ὀρώρεμαι, γ' πλ. Ἰων. ὀωρέονται, ζ τοῦ ὑπερ. ὀωρέω. Α' Ἐνεργ. 1) ἐκτείνω, „ἀπλώνω“, „χεῖρα εἰς ὀράν“. ἀνατείνω τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν (ἐπὶ προσευχομένου) Ο 374, πρὸλ. Α 351, „χεῖράς τινος“ ἐκτείνω πρὸς τινά τὰς χεῖρας (κατεῦναι) μ 257. 2) πραινέων τὴν χεῖρα δίδω, προσφέρω, παρέχω, „χεῖρας“ Ω 743, „κατὰ τὴν πύρνον.“ ο 342, „δέπας“ Ω 102, πολλὰς „κῆδας“ ἐπὶ τῶν θεῶν Ε 33, Α 79 κ. ε', δ 275, „εὐχας“ Μ 328, „τάχος“ Ψ 406, φ 53. Β') Μέσ. 1) ἐκτείνωμαι, „ἀπλώνω“, ὁλ. λω νά φθάσω, „χεῖράς“ μέ τὰς χεῖρας ὁλίσθησε νά φθάσῃ, Ψ 99, „τάων πρόσθεν (πῦνι) — ποσὶν ὀωρήχεται πολυτίθειν.“ ἵνα τούτων πρὸς τοὺς μῦθους, ἐκτείνονται διὰ τῶν ποδῶν, ταῦτα τριχόους μὲ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας (εἰς τὰ τέσσαρα), Π 834, „τρεῖς ὀρέκοντες ὀωρήχεται πρὸς τὴν ἑξῆς“ ἦσαν ἐξηλωμένοι πρὸς τὸν λαίμον (ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος) Α 28, „τρεῖς ὀρέχεται ἰών“ τρεῖς ἐξέτινε τοὺς πόδας του („διασκελίσει“) πορευόμενος (ὁ Πασιδών), Ν 20, „ἔργει“ πραινέων τὸ ἔργον ἐπιτίθειμαι, Α 307, ὅθεν ε') μετὰ γεν. ἐκτείνωμαι ἢ ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου πρὸς τι, ὁλ. λω νά φθάσω, „παιδὸς“ ἤλπιε τὰς χεῖρας ἵνα λάβῃ τὸν παῖδα, Ζ 166, „δαυρὶ τινος“ διὰ τοῦ δόρατος σκοπεύω τινά, Ν 190, ἀπολεῖ. „ὀρέαμιν αἵνυτο“ ἠέλωσε, ζ πῆρε, φ 53. (|| Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας προέκυψε ἡ ζ ἐν τῇ καθομῇ μόνη διασωθεῖς τοῦ ἐπιθυμοῦ, „ὀρέγομαι“ ζ πῆρεται). γ') μετ' αἰε. ἐκτείνωμαι τινος, φθάνω, λ 392, „εὐρίσκω, κτυπῶ“, Π 314, 323, Ψ 905. 2) μετ' αἰε. ἐκτείνωμαι τινος, φθάνω, λ 392, „εὐρίσκω, κτυπῶ“, Π 314, 323, Ψ 905. 2) μετ' αἰε. ἐκτείνωμαι τινος, φθάνω, λ 392, „εὐρίσκω, κτυπῶ“, Π 314, 323, Ψ 905.

μετ' ἀναφοράς πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐκτείνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, „ποτίσθαι χεῖρ' ὀρέγασθαι“ νά ἀπλώσω τὰς χεῖράς μου (ἢ τὴν χεῖρά μου) πρὸς τὸ σῶμα, ὁλ. πρὸς τὸ πρόσωπον (ὡς ἐκτείνω), Ω 506. (Ὅπως ἠρμήνευσε τὸ χωρίον ὁ Φαίρις καὶ Μήκωνις. Ὁμοίως καὶ ὁ Δοιδερλ., πλὴν ὅτι μετὰ τοῦ Ἑνίου θεωρεῖ τὸ χεῖρ' ὡς ἐκτείνω χεῖρ' τοῦτοῦτον τὸ δὲ ὀρέγασθαι λαμβάνει εἰς τὴν σημασίαν Β') 1) περιγράφει δὲ τὸ ἐκτετατικὸν σχῆμα τοῦ Πριάμου ὡς εἴπῃ: ὁ γονυπετὴς Πρίαμος ἐκτείνει αὐτὸν οὕτως ὥστε διὰ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν κρατεῖ σφιγκτικὰ τὰ γόνατα τοῦ Ἀχιλλεύου, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας θωπεύει τὸ γένειον καὶ τὰ παρακείμενα τοῦ προσώπου, ὥπως ἡ εἰρη: Α 500 προσφέρεται πρὸς τὸν Αἴα· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι ἐν τῇ χεῖρὶ προέκυψε περὶ ἀσπασμοῦ τῆς χεῖρος ἢ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀχιλλεύου· ἀλλ' ἡ ἠρμηνεία αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὀρέγασθαι (ὅπερ τότε ἦθελε σημαίνει τὸ λαμβάνω τινος τὴν χεῖρα καὶ φέρω εἰς τὸ σῶμα) ἢ μόνον δι' ἀπιδόου τινὸς ὑπερβατοῦ (ὀρέγασθαι σῶμα ποτὶ χεῖρα) ἦθελε κακῶς εἰσαχθῇ. (Συγγεν. τῇ Λατ. rego, καὶ τῇ Γερμ. recken, reichein).

ὀρεΐαλινος, ὁ (δρας, χαλκός), Λατίν. orichalcum, μέταλλον τι ἐρυθρὸν μεταλλικόν, σφαιρικός ἢ κρῆματος, κατὰ τινὰς ὁ „προσφύζων“ ἢ „πύρρυνος“ (ὁ Καραχ' Ἀτ. Β, 284), Υμ. δ, 9.

ὀρεκτός, ὁ, ὁς, (ὀρέγω) ἐκ(πρὸς)τεταμένως, ἡπλωμένος „μελίται“, Π 513†.

ὀρέσμαι = ὀρέσμαι, μόνον ἐν τῇ γ' πληθ. τοῦ παρατ. ὀρέστω, λατύνω, μόνον ἐν τοῖς Ἰλ. Β 398 Υ 140, Ψ 212.

ὀρέπινος, ὁ (κυρ. ὀρεαῖος), πλούσιος ἐν βοσκή: ἐκ τῆς Ἰλ. Ε 707.

ὀρεκίτωνος, ὁ ἐκ. (δρας, πρέφω), ἐν δρεσι ταθραμίνος ἢ τραφόμενος, ἐπὶ τῶν λεόντων Μ 299, ε 130.

ὀρεκῆος, ὁ, ἐκ. (δρας, κῶς, εἰς τὸ κατὸν, τὸ βαθύ, κατὰ τὸ ΜΕ), ὁ τὰς φάραγγας ἢ τὰ σπήλαια τῶν ὀρέων κατοικῶν, κέποιος: τῶν ὀρέων, ἄγριος, Α 268, ι 155, Υ. Ἀφρ. 257. (Ὅπως ἱστολογεῖ ὁ Δοιδερλ., συνήθως δὲ ἐκ τοῦ ὄρος καὶ κῶς = κῆμα: ὁ ἐν δρεσι κατοικῶν).

ὀρέκτες, ἡ, ἡν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὀρεῖνός (δρας), ἐπὶ τῶν ὀρέκοντος, τῶν λύκων, Χ 93, κ 212.

Ὁρέστης, ἀνδρ., ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, Ι 142, μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς ἐκπεφθὼς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν θετὸν τινι Στρωφίῳ, ἐνθα συνῆψε μετὰ τοῦ υἱοῦ τούτου Πυλάκου τὴν περιβόητον φιλίαν. Ὁ Ὁμήρ. ἐν μνημονεύει ῥήτως τῆς περιπέτειας ταύτης, πλὴν ἀν' ἀνέστη τι νά ὑπονοήσῃ τι ποιοῦτον ἐν τῇ λ. 458—462. Κατὰ τὸ γ 306 ἐπαυλῆτο τὸ ὄγδον ἐκείνης βασιλείας.

ας τοῦ Αἰγισθοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐξεδικήθη διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς φονεύσας τοὺτόν τε καὶ τὴν μητέρα του Κλυταίμνηστραν, καὶ ἰδουσίλευσεν αὐτοῖσι, λ 457 ἐξ.—Ἐν τῇ γ 307 διὰ τὴν ὁμοφωνίαν πασῶν τῶν παραδόσεων ἔγραψαν ὁ Δίδυμος ἔξ Ζηνόδοτος· ἀπὸ Φωκίων ἀντί τοῦ νῦν φερομένου «ἀπ' Ἀθηναίων». 2) εἰς τις τῶν Ἀχαιῶν Ε 705. 3) εἰς τῶν Τρώων Μ 439, 498.

ὀρεστίας, ἄλως [...], ἡ (ὄρος), ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσα, ὀρεινή, «Νύμφαι» Ζ 420 τ.

ὀρεσται, ἴδ. ὄροι.

ὀρεκτά, μόνον ἐν τῇ «βόε· ὀρέχθεον ἀμφι σιδήρῳ σφαζόμενοι» Υ 30 τ, κατὰ τινες· μὲν ἑκτενέστερος τύπος τοῦ ὀρέγα εἰς ἀμετάβ. σημασι· σφαζόμενοι, «ἀπειτύνοντο», ἐτεντύνοντο (ἰσφάδαζον) περὶ τὸν σιδήρον· πιθανώτερον δὲ κατ' ἄλλους ἕτερος τύπος τοῦ ῥαχθίω· ἐρρόχθουον, ἔρυκθοντο, «ἐρρόχθάλιζαν» περὶ τὴν μάχαιραν.

ὄροαι, ἴδ. ὄρηται.

ὄροαῖος, εἰς τῶν Φρυγῶν ἐξ Ἀσκάνιας Ν 791.

ὄρον, ἡ, πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελοποιδίας· Β 739· κατὰ τινες ἡ ἀκρόπολις τῆς Ψαλάννης, Σπρ 6. 9, 5, 49.

ὄρσιος, η, οκ (ὄρθος), κυρ. «ὄρθιος», μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τρανόος, «ψηλόος», μεγαλόφωνος. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ ῥ. «ὄρθια ἦνσε» Α 44 τ, «ἐδόθησα ὄρθια φωνῇ» Υ. Δῆμ. 432. (Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τοῦτο τὸ ὄρθιος τὸ ἐπὶ τῆς φωνῆς ὡς διάφορον τοῦ «ὄρθιου» τοῦ ἐπὶ τῆς στάσεως, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥόθοος, ῥόθιος. || Οὐδέμια ἀνάγκη τῆς τοιαύτης διακρίσεως· ὅτι φυσικὴ εἶνε ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τὴν φωνήν, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· πλάγος· λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ ἥχου).

ὀρθόκραϊρος, η, οκ, ἐπ. (ὄρθος, κέρα), μόνον ἐν τῇ ποι. γεν. πληθ. ὀρθοκραϊρών, ὁ ἔχων ὀρθὰ ἢ ὄρθια κέρατα, ὀρθόκρω· κατὰ τὸν Ἀπολλών, ἐπὶ τῶν βοῶν· λέγεται δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀντιθίτως· πρὸς τὰ ἀνάπηρα, διεστραμμένα ἢ συνεστραμμένα κέρατα, ἅρα περὶ τῶν μὴ τοιοῦτων μὲν, ἀλλ' ὅμως· δυναμικῶς νὰ ἦεν καμπύλα, κακωρτωμένα, Θ 231, Σ 573, μ 348· 6) μεταφ. ἐπὶ τῶν ἑμπρὸς καὶ ὀπίσω κεραιοειδῶς κακωρτωμένων πλοίων, («κατὰ πρόνουν ἔξ πρῶαν ἀνατεταμένον») Σ 3, Τ 344. (|| Ἀλλ' ἡ ἑρμηνεία τῶν μὲν παλαιῶν ὑπάρχει ἡ παρ' Εὐσταθίου· ὀρθόκραϊραι βόες αἱ ὄρθιαι τὰς κραιφας, ἤγουν τὰς κεφαλὰς, καὶ γαστροί, ὅθεν καὶ αἱ νῆες ὀρθόκρ. μεταφορικῶς τῶν δὲ νεωτέρων ἡ τοῦ Δουεζέριου, ὅστις καὶ τὸν τύπον τοῦ θηλ. ὀρξίαι· ὀρθόκραϊρα, ἤγουν ὀρθοκέραιρα κατὰ τὸ λογέ· αἶρα· σημ. δὲ κατ' αὐτὸν τὴν ἔχουσιν ὀρθὰ, ἤγουν· ὀρξίζοντες κείμενα (.) τὲ

κέρατα καὶ οὐχὶ εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, οἷα τὰ τῆς ἑλάφου.—Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπ' οὐδεμιᾷ τούτων ἵπαναπαύεται τις).

ὄρθος, η, οκ, (ὄρνυμι) «ὄρθος», ὄρθιος, «στῆ δ' ὄρθος» ἐστάθη ὄρθος Υ 271, 456, πρὸς Ω 359 κ. ἀ. «ὄρθος· ἀναΐξας», ἀναπηδήσας ὄρθος, φ 419, Βατρ. 83. Ἐκ τούτου

ὄρθος, ἀόρ. ὄρθωσα, παθ. ὄρθωθείς, σηκῶντο ὄρθόν, ἀνορθῶ, «ἀνασηκῶν» τινὰ (πεπρω· κότα) *Π. Η 272, «ὄρθωθείς» Β 42, Υ 235, «ἐπ' ἀγκῶνος ὄρθ.» «ἀνασηκωθείς ἐκάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα», Κ 80.

*ὄρριος, η, οκ, ὄρρινός, «πρωινός» Υ. Ἐρμ. 143. Ἐκ τοῦ

*ὄρορος, ὁ (ὄρνυμι), «τὸ πρῶν, τὰ χαράγματα, ἡ χαραγῆ», Υ. Ἐρμ. 98, «ὅπ' ὄρριον» Βατρ. 103.

*ὄριγανίον [...], ὁ, οἶονεἰ «Πίγανον», κυριακὸν ὄνομα βατράχου, Βατρ. 259· κυρ. πατρινομικόν τοῦ ὀρίγανου (ὁ, ἡ, καὶ τὸ ὀρίγανον) = «ρίγανη», ἡ· μνημονεύονται δὴν εἰδη, ἡ ὄρ. ὄνιτις, ἔξ ἡ ὄρ. Ἡρακλειωτικῆ· (|| Ὁ πλάσας τὸ κυριακὸν τοῦτο ὄνομα εἶχε κατὰ νοῦν καὶ τὴν φράσιν «ὀρίγανον βλέπιν» ἀγριοκυττάζιν διότι ὁ ὄριγ. παραδεδωμένος μὲ τὸν Ἄρη πρέπει νὰ ἦεν ἀγριωπός).

ὄρινα[-] (ἔτ. ποι. τόπος τοῦ ὄρνυμι, ὄρ-), ἀόρ. ὄρινα, ἀνάξ. ὄρινα, ἀόρ. παθ. ὄρίνην, ἀνάξ. ὄρίνην, ἴδ. κατωτ. ἐν τῇλ. α) ἐγείρω, κινῶ, παράττω, περὶ τοῦ ἀνέμου, «πόντον» Ι 4, «θαλάσσαν» η 273 κ. ἀ., «ῥέεθρα» Φ 235, ἔξ παθ. Β 291· 6) μεταφορ., τινὰ, θορυβῶ, παράττω, ἐκφοδῶ, ω 448. Παθ. «Ἀχαιοὺς ὀρινομένους ὑπὸ καπνῶς» Ι 243, Α 521, 525, Ε 14, χ 23 κ. ἀ. «θυρόν τινα» κινῶ τινας· τὴν ψυχὴν, συγκινῶ, παραφίρω, ἐρεθίζω, δι' οὗτου Δ 208, δ 366 κ. ἀ., διὰ φόβου ω 448. Παθ. «Ἴρην κακῶς ὀρίνητο θυμός» ἔτρεψε ἡ καρδία, σ 75, διὰ λύπης Ε 459, ρ 450, δι' ὀργῆς Γ 395, Η 585, θ 178, διὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας Β 442. Παθ. «ὀρίνηται θυμός» ὑπ' ὀργῆς Ε 29, υ 9, «ὀρίνω κηρ, ἦτορ» διεγείρω τὴν καρδίαν, ρ 47, 216, «γόν» Ε 760.

ὄρκιον, ὁ, ἐνικ. παρ' Ὀμήρ. μόνον Δ 458, ἀλλάχου δὲ πληθ. α) ὄρκος, ὀρκωμοσία, Δ 458, «ταὶ ὄρκια δώσω» θὰ σοῦ δώσω (κίμω) ὄρκον, τ 302· 6) τὸ ἐγγίγνουν, τὸ πιστοῦμα τοῦ ὄρκου, συνήθ. κατὰ πλ., ὅθεν τὰ ἱερῆα, τὰ σφίγια, τὰ κατὰ τὰς ἐπιστάσεις συνθήκαι· εἰς πίστωσιν αὐτῶν σφαιαζόμενα, Γ 245, 269· γ) ἡ ἐντολὴ συνθήκη, Χ 266, «ὄρκια πιστὰ ταμεῖν» πιστὴν συνθήκην (κόφαι, σφάτται, ἤγουν διὰ σφαγῆς τῶν θυμάτων βεβαιῶσαι) συνάφαι, ὡς τὸ Λατ. foedus ferire (|| τὸ ζεῖγμα τοῦτο ἔχει καὶ ἡ καθολικὴ, «ἐφίγαμεν τὸ Πάσχα», ὁ ἔ. φαγόντες ἐωρετάσαμεν, καὶ «ἐλπίσω νὰ φάγω καὶ τὸν γάμον σου», ὁ ἔ. φαγὼν νὰ ἐωρετάσω καὶ τὸν γάμον σου), Β 424, Γ 103· ὡσαύτως «φι-

λόγηται καὶ ὄρκια ταμεῖν· Γ 73, 94, «ὄρκια μετ' ἀμφοτέρωσι τιθέναι» συνάπτειν συνθήκην μετὰ τῶν ἀμφοτέρων, ω 546, «θάνατον νύ τοι ὄρκει Ἰταμόν» θάνατον σοὶ ἐσυνθηκολόγησα, πρὸς θάνατόν σου συνῆψα τὴν συμφωνίαν (τῆς μονομαχίας), Δ 455, «ὄρκια φυλάσσω, τελευτῶ φυλάττω, ἐκπλήρω, Γ 280, Η 69, πυνδαντίον «ὄρκ. δηλῆσαι, πατεῖν, καταπατεῖν, συγχίζειν, ψεύσασθαι» Ψ, ἰδ. τὰς λ., «Διὸς ὄρκια» ὡς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διὸς ὄντα, Γ 407. (Ἦνεν βεβαίως ἡ λ. οὐκ κατὰ τὸν Πούττμ. ὑποκοριστικὴ τοῦ ὄρκου, ἀλλ' οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. ὄρκιος· εἰς ὄρκον ἀνέκων). Ἐκ τοῦ

ὄρκου, ὁ (ἔργω, κατ' ἄρκ. = ἔρκοι, ἔργον φραγμός). 1) τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον ὀμνύει τις, ὁ μάρτυς τοῦ ὄρκου, παρὰ μὲν τοῖς θεοῖς ἡ Στύξ, Β 735, Ὁ 38, Γ 414, 200, παρὰ δὲ τοῖς ἀνθρώποις Δ Ζεύς, ἡ Γῆ καὶ αἱ Ἑρινύες Γ 276 ἔξ. Τ 258, ἔξ. 394. Ἡ Ἥρα ὀμνύει τοῖς Τιτάνας καὶ τὴν Στύγα Ξ 278, ὁ Ἀγλαῖος τὸ σκήπτρόν του «ναὶ μὰ τοδε σκήπτρον» Α 234.

2) «ὄρκος», ὀρκωμοσία, «μέγας, καρτερός» Α 239, Ψ 42, δ 746, κ 384 κ. πλη. «ὄρκ. θεῶν, μακάρων» δ παρὰ τοῖς θεοῖς συνθήκης, δ 377, κ 299, «σὺν ὄρκῳ» μεθ' ὄρκου, ξ 454. Ἰδ. καὶ ὀρκνύμι, τελευτάω. — Τὰ κατὰ τὸν ὄρκον ἴδιον ἰδ. Ξ 272, Ψ 582.

ὄρμασις [ω.], ὁ (ὄρμος), «ἀρμασις», ὄρμασις, περὶ τῆς σειράς τῶν εἰς τὸν βράχυν προσταγμένων νικητῶν, ω 8 f.

ὄρμαινα, ποι. καὶ μέλιστα ἔινκ. ἔτεροι τύποι τοῦ ὄρμαιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἔννεο. καὶ παρατ., ἀλλ' εὐρίσκειται καὶ ὁ ἀόρ. ὄρμαινα κυρ. σημαίνει τὸ τῆδε κάκεισε κινῶ, παρ' Ὀμ. δὲ πάντοτε μεταφορ. κινῶ τι τῆδε κάκεισε ἐν τῷ νφ., «στρεφογυρίζω εἰς τὸν νοδὸν μου», Λατιν. animo volvere, ἀνα(δια)λογίζομαι, σκέπτομαι συγχὴ ἡ φρ., «ὄρμ. κατὰ φρένα» κατὰ θυμόν· Α 493, δ 420 κ. ἀ., «ὄρμ. κατὰ φρένα» Κ 507, «ἀνὰ θυμόν» Φ 437, Ω 680, δ 456, «ἐνὶ φρεσὶ» δ 843, Γ 47, Ἑρμ. 66, «φρεσὶ», Κ 4 καὶ ἄνευ τινός τοιοῦτου προσδιορισμοῦ, Κ 28, Φ 64, γ 469. Συντάσσεται ἥτοι μετ' αἰτ. «πόλεμον» Κ 28, «πλόον» γ 469, «δόον» δ 732 κ. ἀ. «χαλεπὰ ἀλλήλους» γ 454 ἢ μετὰ τοῦ «ὅπως» γ 437, Ω 680 ἢ μετὰ τοῦ «ἡ—ἦ (ἡ—ἦ)» δν—ἦ, Π 435, Ὁ 300 ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «εἰ—ἦ» δ 789 (ὅπερ ὅμως ὑπὸ τῶν νεωτέρων διωρθώθη εἰς τὸ ἡ—ἦ) καὶ μετ' ἀπρρ. Ἑπιγρ. 4, 46. Ὁλος ἀπολ. σκέπτομαι, «ὡς ὄρμαινε» Ξ 20, Φ 64, Χ 434.

ὄρμῃα (ὄρμη), ἀόρ. ὄρμησα, καὶ μέσ. ὄρμισσάμην καὶ παθ. ὄρμηθην. Α') Ἑνεργ. 1) μεταβ. παρορμῶ, παρακινῶ, παροξύνω, προτρέπω ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «τινὰ ἐς πόλεμον» Ζ 338, «πόλεμον» κινῶ, ἐγείρω, α 376. Παθ. μεταφ. «ὁ δ' ὄρμηθεῖς

θεοὺ ἤρχετο» ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρορμηθεῖς, παρακινηθεῖς ἤρχισε, θ 499. 2) ἀμετάβ. 4) ὀρμῶμαι, ὀρμῶ, ταχέως κινεῖσθαι, φέρομαι μετὰ τελικ. ἀπαρρ. «ὁσάκις δ' ὀρμήσει στήναι ἐναντίον» (ὁ Ἀχιλλ.) Φ 265, πρόσλ. Χ 494, περὶ τοῦ Ἰτακός, Ν 64. 5) ἰφορμῶ, «γδύνομαι» «τινός» κατὰ τινός· Α 335. Β') Μίσ. μετὰ μέσ. ἢ παθ. ἀόρ. ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. 2), ἔργον 1) ὀρμῶμαι, ταχέως κινεῖσθαι, εὐθύς· ἐτοιμάζομαι, ν 82, μετὰ τελικ. ἀπαρρ. «φεύγειν» ὀρμῶ νὰ φύγω, Θ 511 (ἔνθα ὁ Βίκκ. ἐν τῇ Β' ἔγραψεν ἀντὶ τοῦ ἀρμήσονται ὀρμήσονται), «διδῶκειν» Κ 359, «κόρυθα ἀφροσύνας» Ν 488. Μεταφ. «ἤτορ ὠρμηπτο πολεμίζειν» ἐπειθῶμαι νὰ πολεμήσῃ, Φ 672. 2) εὐρίσκομαι εἰς ταχέως κίνησιν, τρέχω, σπεύδω, «μετὰ τινι» τρέχω κατὰπιν τινός, Ρ 605, «ἐκ θαλάμῳ, ἐκ κλισίης» μετὰ σπουδῆς, δρομῶν· ἔλθωμαι· ἐκ τοῦ θ. κτλ. Γ 442, Γ 478. 3) ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικής κινήσεως· ἰφορμῶ, ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, «γυνομαι», Ν 48, 559, Χ 312 κ. πλη. «ἐγγυῖ, εὐστοίς, εὐφροσίν» μετὰ τοῦ δόρυ Ψ, Ε 865, Ν 496, Ρ 530· μετὰ γεν. «τινός» κατὰ τινός, Ν 482, Ξ 488 κ. πλη., «ἐπὶ τινι» κατὰ τινός, κ 214.

Ὀρμηκίανη, στ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρμένου (τοῦ υἱοῦ τοῦ Κερκάρου, ἐγγόνου δὲ τοῦ Αἰόλου καὶ κατὰ τὴν μεταγενέστε. παράδοσιν θεμελιωτοῦ τῆς πόλ. Ὀρμενίου), ὁ Ἀρμόντιος, Γ 448, Κ 266.

Ὀρμηκίον, τό, πόλ. τῆς θησαυλικῆς Μαγνησίας ἐπὶ Στράβ. ἦδη, 9, 5, 15, χωρίον ὑπαγόμενον εἰς τὴν πόλ. Δημητριάδα, Η 734.

Ὀρμηκός, ὁ, 1) ὁ Ὀρμηκίανης. 2) ὄνομα δύο Τρώων, Θ 274, Μ 187. 3) πατὴρ τοῦ Κτησίου, ὁπ. ἰδ.

ὄρμηκος, ἰδ. ὄρμητις.

ὄρμη, ἡ, 1) ὄρμη, ταχέως κίνησις, ἐπιθέσις, πολεμιστοῦ, Γ 355, θηρίου, Α 449, Γ 414, 383, ἄλλων πραγμάτων, «κόματος» ε 320, «πυρός» Α 457, «εἰς ὄρμην ἐγγυῖς ἔλθειν» Ε 448. 2) μεταφ. 4) ἐπιβολή, ἐπιχείρησις πρὸς τινι πράξει, Α 466, Κ 423, «ἐκκλινῆμα», δ 403. 5) ἐν γένει ὄρμη, τάσις, ὁρμησις, «δαμονίη» ε 416, «ψυχῆς» Γ 7, 43. (Συνήθ. σχετίζεται πρὸς τὸ ὄρμ., ὄρμυμι· οἱ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀναγούσι τὴν λέξ. εἰς ἄλλην ῥίζαν).

ὄρμημα, ἀτομ., τό (ὄρμαιν), μόνον Ὀ. Β 356, 590, «τίσασθαι Ἑλένης ὄρμημά τε στοναχάς τε» ἔνθα τινὲς μὲν ἐξηγεῖσθαι τὰ ὄρμηματα μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀνησυχίας, φροντίδας καὶ κόπους (τῶν Ἀχαιῶν) πρὸς τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ Βούττμ. καὶ ἄλλοι ἀποδίδουσι τὰ ὄρμηματα εἰς τὴν Ἑλένην καὶ μεταφράσουσι τὸ χωρίον· τὴν εἰς ἀρχῆς ἔκρουσαν ἔλυσιν (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) τῆς Ἑλένης καὶ τοὺς στεναγμούς, ἔργον τὴν μετάνοιαν αὐτῆς.

ὄρμιζα (2 ὄρμος), ἀόρ. ὄρμιζα, παρορ-

μίζω, φέρω εἰς τὸν ὄρμον, „ὀράζω“, „νῆα“ γ 44, μ 347, „ὕψι ἐπ' εὐνῶν“ ἢ „ὕψος νῆα ἐν νοτίῳ“ ἰδ. ἴσοτ.

4. ὄρμος, ὁ (εἶρω), σειρά, ἄλυσις, ἰδιω: δὲ ὡς κόσμημα τοῦ λαμποῦ τῶν γυναικῶν, περιδέραιον, Σ 401, ο 460, πρὸς ἴσονιον.

2. ὄρμος, ὁ, ὁ τόπος, ἐνθα προσορμίζονται, ἀράζουν τὰ πλοῖα, Α 435, ν 404, Βατρ. 67, μέρος τι τοῦ λιμένος, Α 432 (συγγ. τῷ ὄρμη, ὀρμάω ἢ λίαν ἀμφιβολον).

Ὀρνεαί, αἱ, ἐπ. ἀντί τοῦ Ὀρνεαί, πόλ. τῆς Ἀργολίδος, Β 571.

Ὀρνεον, τό, ποι. ἀντί τοῦ ὄρνις, ὁ ἔ. πτηνόν, „πουλί“, Ν 64† (ἢ. Τὸ τῆς καθομιλουμ. „ὄρνεν“ λέγεται μόνον περὶ τῶν μεγάλων σαρκαδόρων ὀρνέων).

Ὀρνε, ἰσοί, ὁ, ἡ, Ι 323, Ξ 290 κ. ἀ., πληθ. ὄνομα. ὄρνεες, ὅτε. ὀρνίθεσαι, πτηνόν, „πουλί“, καθ' ὅλου Ι 323· λέγεται δὲ οὐ μόνον περὶ τῶν μικρῶν πτηνῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μεγάλα σαρκαδόρα, γ 303, καὶ περὶ τῶν κατοικιδίων (τὰ ὅποια κατ' ἐξοχὴν λέγονται ἐν τῇ καθομιλ. „ὀρνίθια“), οἷον περὶ περιστέρων, Ψ 857 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν μεγαλειτέρων σαρκαδόρων, οἷον τοῦ αἵτου, Μ 201 κ. ἀ. Ἐνίοτε τίθεται ἐκ περισσοῦ παρὰ τὸ εἰδικόν ὄνομα τοῦ πτηνοῦ, „ὄρνεον ἐοικότες αἰγυπιοῖσι“ Η 59, „ἄλρος ὄρνις“ ε 51. 6.) = οἰκός, ὅπ. ἰδ., μαντικόν ὄρνεον, Θ 251, Κ 277, 6 455, ο 460· ὅθεν μετωνυμ. πρόρρησις, μαντεία, Ω 219. (Τὸ εἶνε μακρόν ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσει· ἐν δὲ ταῖς δισυλλάβοις μακρόν μὲν ἐν τῇ Ι 323 καὶ Ὑμ. 48, 47, βραχὺ δὲ ἐν τῇ Μ 248, Ω 249. — Ἡ ἱερωλογία ἀμφιβολοῖ· κατὰ μὲν τὴν συνήθ. γνώμην ἐκ τῆς ἱερομ. λ. ὄρμη· κατ' ἄλλου· δὲ ἐκ ῥίξ. μὴ εὐρισκομένης πλέον ἐν τῇ Ἑλλην. καὶ Λατ.).

ὄρμητι [-], (ορ-) ποι. καὶ μέγιστα ἐπικ., ἢ ἔτ. τύπ. ὄρμητι [-] (ἢ οὐ παρὰ. ὄρμητιον, Μ 442, φ 100), προστ. ὄρμητι [-], ἀπαρρ. ἐπικ. ὄρμημεν, Ι 353, κ 22 καὶ ὄρμημεναι [-], Ρ 546, μέλ. ὄρσω, ἀορ. ἀ. ὄρσα, καὶ θαμν. τύπ. ὄρσασκε, Ρ 423· ἀορ. β'. ἐπ. ὄρρω μετὰ. = ὄρσῃ, Β 466, δ 742, φ 222 καὶ (τὰ σύνθ. ὑπάρρη) ω 62. Ὁ αὐτὸς τύπος ὡς παρὰ. ἀμετάδ., Ν 78, θ 539, ἢ καθ' ὑποτ. ὀρώρη ὑπερτ. ὀρώρει, ὀρώρει, Σ 498. Μέσ. ὄρμηται [-], μόνον ἐν τῇ γ'. προστ. ὄρμηται, μετοχ. ὄρμημενος, Δ 424, προστ. ὄρμησθε παρὰ. ὀρμήμην μόνον ἐν τοῖς γ'. προστ. ὀρμηται, ὀρμηνται καὶ ἀναού. ὄρμηται, Δ 424. Ἐκ τοῦ μέλ. ὄρσασθαι τὸ γ'. ἐν. ἀρεῖται, Υ 440, ἐκ τοῦ ἀορ. ὀρμήμην τὸ γ'. ἐν. ὤρετο, Μ 279 κ. ἀ., πληθ. δὲ συνηρ. ὤρτο, γ'. πληθ. ὤρυντο, γ 471, ὑποτ. ὄρηται, εὐκτ. ὄρειτο, προστ. ὄρσο καὶ ὄρσοι Ὁμ. πληθ., Ἰων. ὄρσευ, Δ 265, Υ 439· ἀπαρρ. ἐπ. ὄρθαι, Θ 474, μετοχ. ὄρμενος, η, ου, Α 572, Ρ 738, Φ 44.

Ταυτόσημος τῷ ἀμετάδ. ἐνεργ. παρὰ. ὄρμη εἶνε καὶ ὁ μέσ. παρὰ. ὀρώρεται (μετ' εὐφωνικῆς παρενθέσεως τοῦ ε ἀντὶ τοῦ ὀρωρεται) τ 377, 524, ὑποτακ. ὀρώρηται, Ν 274. — Ἐτερος ἐπ. τύπος ὀρμαι, ἰδ. τ. λ., καὶ παρὰ. ὀρέοντο, ἰδ. ὀρέομαι.

Α'. Μετὰ. ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, ἀνίστημι, „σηκῶν“ μετ' αἰτ. 4) ἐπὶ προσ. ἢ ἐν γένει ἐκφύγων, ἀ.) εἰς σωματικώτεραν σημ. „ἐκκινῶ“ τινα, προστάττω νὰ ὑπάγῃ, πέμπω „κατὰ μέσσω“ Ε 8, „ἄλλου· ὄρμητι λαοῦ“ Ο 475, Υ 439, „ὥρσε συμφορὰν“ π 454 ἰδιω: ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. „ἐπὶ τινι“ κατὰ τινος, Β 629, Μ 293, „ἀντία τινός“ Υ 79, καὶ μόνον μετὰ δοτ. Ρ 72, ἐγείρω, ἀνίστημι, „σηκῶν“, ἐξυπνίζω, „Πριγνέειαν ἀπ' Ὀκεανοῦ“ Ψ 348, Κ 548, „αἶγα“ ι 454, „νεβρόν ἐξ εὐνῆς“ περὶ τοῦ κύου, Χ 490. 6.) πολλάκις εἰς πνευματικώτεραν τινὰ σημάς. προτρέπω, παραινῶ, παροτρύνω, παρορῶν, διεγείρω, περὶ θεῶν, Ε 405, δ 742, μετ' ἀπαρρ. Μ 442, Ν 794 κ. ἀ. 2) ἐπὶ καταστάσεων, διεγείρω, παράγω, προφέρω, παρίγω, ἐπὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, „νοσούν, ἡμερον, γόνον, γόλον, γέλω κ. τ. τ.“, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων „ἀνεμον, ἀνέμων αὐτῆν, ἀήται, θύελλα, κύματα, κίνησι“ Ὁμ. πληθ. Β'. ἀμετάδ. ἐν τῇ μέσῃ διαθ. καὶ τῇ β'. παρὰ. ὄρμα· κινεσθαι, φέρομαι, ἀνίσταμαι, „σηκῶν“ μετ' αἰτ. 4) ἐπὶ προσώπ. φέρομαι, τρέχω, Δ 424, μετ' ἀπαρρ. 6 397· ἐξαιρέτως δὲ ἐγείρομαι, „ἐξ εὐνῆς“ 6 2, πρὸς γ 405, θ 2, „ἐν λεγίω“ Α 2, „ἀπ' Ὀκεανοῦ ῥαῶν“ Υ 2, „ἀπὸ θρόνου“ Α 645, „ἀπὸ χθονός“ Ε 43. Μετὰ. καὶ ἐπὶ πλοίου ἀναφανομένου (ἢ ἢ μάλλον παραπλόντος, φερόμενου) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μ 483· ἀπολ. πολλάκις κατὰ προστ. ἐνστ. καὶ ἀορ. „ὄρσο, ὄρσοι“ ἀνάστα, „σηκῶν“. Ὅθεν μετὰ ἐχθρικῆς ἐννοίας ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, „χαλκῷ“ μετὰ σιδήρου ὀπλοῦ, Γ 349, Ε 47, „ἐπὶ τινι“ Β 590 κ. ἀ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων „δοῦρα πρόσω ὄρμενα“ ὀδράτα εἰς τὰ πρόσω φερόμενα, πετώντα, Α 572, μετ' ἀπαρρ. „σηκῶν“ μετ' αἰτ. 4) ἐπὶ ἐγείρω, ἀρχομαι, „ἀρχίζω“ νὰ πράττω τι, „ἐπέρω“ ἀρχίζει νὰ χιονίζῃ, Μ 279, „ἔμμεν“ ἐοικῶς νὰ ὑπάγῃ, η 44, „πίτεσθαι“ Ν 62, „ἀε οὐ θεοὺς ἀοιδὸς ὄρσοι“ (εἴρηκα· ἀείδω) ἤρχισεν νὰ φάλλῃ, θ 539, μετὰ μετοχ. „ὄρσοι κίων“ σῆκου νὰ ὑπάγῃς νὰ κοιμηθῇς η 342. 2) ἐπὶ πραγμάτων, (ἐξ) ἐγείρομαι, „σηκῶν“ μετ' αἰτ. 4) ἐπὶ ἐγείρω, παράγωμαι, γίνομαι, ἰδιω: ὁ β'. παρὰ. „εἰσάγε μοι φίλα γούνατ' ὄρμη“ ἐφ' ὅσον τὰ γούνατά μου (στέκονται ἄρθρα) κινεῖνται, Ι 840, Κ 90, ο 433· „κίνη ἐκ κρατὸς ὄρμητι“ κενωτόν (ἦτο σηκωμένος) ἐστὶ κώμετο ἐκ τῆς μετὰ τῆς τοῦ, λ 600· ἐπὶ καίρων περιστάσεων, οἷον „πόλεμος, μάχη, νίκης, κρ-

καί. αὐτή, ἀλαλήτος, δρομαγδός: κ. α. [κα-
ταστρέμει] ἐγείρομαι, ἡσηκώνομαι, ἐπὶ
φυσικῶν φαινομένων, ὅπου, «ὡς, φλόξ, ἀνεμός»
ἐπέρχομαι, ἡσηκώνομαι, «πῶρ δρομῶν
ἐξαιφνης» πυρκαϊά ἐξαιφνης: ἐκτραγέτω, P 738,
Φ 14, μετ' αὐτῶν. «πῶρ ὥρετο καίμην ὕλην»
δρόμῳ, ἀρχίζῃ καὶ κατὰ τὰ δόξας, E 397, «ὥρετο
— οὐρος ἀνέμιναι» ἀγέρθη ἵνα πνέῃ, (ἡσηκώ-
θη), γ 476.

δρούσκα [-...], = τῷ προηγ., διεγείρω,
παρούτω, προτρέπω, τινά, K 332, O 572.
ἐπὶ πραγμάτων, «ἐνέχλους» διεγείρω, «φου-
σκώνων», Φ 312, «ἀλλας» ε 292. — Κατ' ἐ-
πίκτ. ἐκ τοῦ δρ-, δρῶ.

δρόμαι, ἀποθ., ἐπιτηρῶ, ἐπιστάτω, ἐπὶ
δ' ἄνδρες ἐσθλοὶ δρόνται ἢ δρόντο· E 404, γ
471. Εἰς τοῦτο ὑπάγεται καὶ ἡ ἀνεργ. ὑπερσυν.
μέ σημ. παρατάτ. «δρόμαι» Ψ 413, «ἐπὶ δ'
ἀνὴρ ἐσθλὸς δρόμαι». (Ἐκ τῆς βίβης: φορ, ορ,
ἐς ἧς τὸ δ. οὐρος, δράω, φρουρός (= προ-
ορας), τιμωρός (= τιμὰ-ορας), θυρωρός,
ῥωρα κ. α. — Συνθ. θεωρεῖται ὡς παθήτ. τοῦ
ἀγρ. ὅρῳ ἐκ τῆς βίβης ὅρ, ἐξ ἧς τὸ δρονομι
ἐρμηνεύεται λοιπὸν ἐν μὲν τῷ α. γὰρ ῥωτι κινου-
ται, κατὰ τὸν Σχολ. «ἐρρωμένως συνέπονται»
ἐν δὲ τῷ β. «θεωρούμενον τοῦ «δρόντο» ὡς μὲν
ἀορ. τοῦ δρονομι (ἢ ἐπιδρονομι κατὰ τμ.) : ἐση-
κώθησαν, προσήλθον).

δρος, κοσ, τό, τῶναι. οὐρος, δοτ. πληθύν.
δρεσι καὶ δρεσι, ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. δρεσιν,
Δ 452, Λ 474, δρας, «βουνοῖν», Ὀμηρος
πλγ., μετὰ γιν. «Κυλλήνης, Τηρέης» Β 603,
829. (Ἐκ τοῦ δρονομι, οἰονεῖ τὸ ἐπηρμένον,
ὕψωμα).

δρόλ, ὁ, τοῦ πεπηγότος γάλακτος ἢ ὑδατῶ-
δης ὑπόστασις, «τυρογάλα, τζίρος, ζάρα»
*Ὁδ. ι 222, ρ 225. (Ἀμφιβολοῦν ἐν ἐκ τοῦ βίω.
Σανερ. sargis, Λατ. segum).

δρόμα, ποι. (δρ-, δρονομι) μέλ. δρούσω *Υ.
*Απ. 447 παρ' Ὀμ. δὲ μόνος ὁ αὐρ. εὐχρηστος
δρούσα, ταχέως, ἀπατόμως ἐγείρομαι,
ἀνίσταμαι, ἀναπηδῶ, φέρομαι, ὀρμῶ,
ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀφύγων, «ἐπὶ τινι» κατὰ
τινος, *Υλ. E 404, «ἐν μέσση συνορούσας» εἰς
τὸ μέσον (τῶν βοῶν) εἰσπιασὼν, εἰσορμήσας,
O 635 «παρότας» ἐν Τρωαί. Π 258 (πρὸς
ἐκπορεύσιν), «εἰς διφρον» Α 359, «εἰς βουνοῖν»
εἰσπηδῶ, Ω 80, «πρὸς πλατειίστον» Β 342,
«αἰχμὴ ἔλιον ἀπὸ χειρὸς δρούσων» μάτην ἐπη-
κοινύσθη («ἐπίταξεν») ἀπὸ τῆς χειρὸς, N 505,
Π 645, «Ἀλκίτας θεοῦ ἀπὸ χειρὸς δρούσας»
ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ ἀνορμήσας, δ. ε. εἰς
ὑψος ἀρθείς, ἀνυψωθείς, Υ 327.

δρόφῃ, ἡ (ἐρίφω), ατέγη, δροφή, (Τουρκ.
«ταδάν»), γ 298 f. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀμειν=
μέλαθρον, ἴδ. στ. 239).

δρούφω, ὁ (ἐρίφω), εἶδος καλάμου ἢ κα-
λαμιτις, δι' ἧς στεγάζουσι τὰ οἰκίαι, ὅθεν «κα-

λαμιωτὴς», Ω 451 f. (ἢ λέγεται «λαχνηίς»
διὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτερον ἔκρον ἐσώτητα).

δρόφῃ, κατ' ἐπίκτ. ἀντὶ τοῦ δρῶ. ἴδ. ὅριον.
δρόφῃ, ἡκος, ὁ, ποι. βλαστός, κλάδος,
«κλώνες», Φ 38 f, (ἐκ τῆς βίβ. δρ- κατὰ
τὸν Ἀδδακ).

δρείαι, δρεαίκε, δρεο, συνερ. δρεῖται, καὶ
δρεῖν, ἴδ. ὅριον.

*Ὀρείλοσος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ
τοῦ Διοκλίου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Ὀθη-
ρων, E 516, γ 488, φ 46. 2) υἱὸς τοῦ Διο-
κλίου, ἀδελφὸς τοῦ Κρηθωνοῦ, E 542, 549.

3) εἰς τῶν Τρώων, O 274. 4) πλαστός τις
υἱὸς τοῦ Ἰδομενείου, ν 260.

δρουσίην [-...], ἡ (δρνομι, θύρα), δροσ-
θύρα, θύρα τις τοῦ μεγάρου (ἰσλ. τῆς μεγάλης
αἰθούσης τῶν ἀνδρῶν ἢ κατὰ τὸν Ἀμειν τῷ
μυχοῦ τοῦ μεγάρου, ὅπου αὐτὸς ὀρίζει κατὰ τὸν
Πρόμπε ἀκριδῶς πάνω τὴν θέσιν τῆς δροσθύρας
ἐν τῇ στέλῃ τῆς Ὀμηρικῆς οἰκίας, τῷ προσηρ-
τημένῳ εἰς τὴν τελευταίαν ἐκδοσὶν τῆς Ὀδυσ-
σείας), πλαγίως ἀπέναντι τῆς κυρίας εἰσόδου, το-
σοῦτον δὲ ὑψηλότερον τοῦ ἰδάρου, κατεῖνε, ὡς
εὐκόλως μὲν ἀνίσταται τις εἰς αὐτὴν διὰ κλίμα-
κος, ἐν ἑλλίψει δὲ τοιαύτης ἦτο ἡναγκασμένος
νὰ ἀναπηδήσῃ ἔτερε δὲ εἰς τὴν λεγομένην
λαύρην (ἴδ. τ. λ.) δι' ἄλλης πάλιν ἔκδοσιν
προσηρμωμένης κλίμακος, *Ὁδ. γ 426, 333,
(Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὕρρος (= ὀρροπό-
γιον) καὶ θύρα, οἰονεῖ «καλοθύρα», ὁπισθία
θύρα, φέρουσα ἐκ τοῦ μεγάρου διὰ τῆς πόλης
εἰς τὴν ὁδόν ἢ κατὰ δὲ τὸν ἀντικείμενον ἀντὶ
τοῦ ὀρθοθύρη).

*Ὀροσολαφία, ποι. προσβάλλω τινά, ἐπι-
πίπτω κατὰ τινος, «λοιδόρω, πολέμω» κατὰ
τὸν Φώτιον, ἢ σύρω τῇδε κἀκείνος «ταράτ-
τω, διαπολέμω» κατὰ τὸν Ἡσύχιον, *Υ. Ἑρμ.
308 (ἐκ τοῦ ὀροσολαφίας = ὁ ἐκ τῆς ὀρμῆς ἢ
τοῦ θυμοῦ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένες ἢ
τοῦ ἄλλου σηκώνων τὰς τρίχας, ἐκ τοῦ ὀρ-,
δρνομι καὶ λῶπος, λῶφος).

*Ὀρτογίη [-...], ἡ, (κυρ. Ὀρτογότοπος: ἐκ
τοῦ ὀρτυξ) μυθική τις χώρα, ἣν ὁ ποιητὴς φαν-
τάζεται πλησίον τῆς Συρίας (ἴδ. τ. λ.) καμένην,
ο 404, ἴδω ἡ Ἀρτεμὶς ἐφόνεος τὸν Ἑλλάδα,
ε 423. Ἐν δὲ τῷ *Υ. Ἀπ. 46 μνημονεύεται ἡ
Ὀρτ. ὡς τόπος τῆς γεννήσεως τῆς Ἀρτέμιδος
πλησίον τῆς Ἀφροῦ, ἐν ᾗ ἔγεννήθη ὁ Ἀπὸλλων.
(Καὶ ὡς τοιαύτη ἐξελαμβάνετο ἡ μετὰ παρὰ
τὴν Ἀφρον ἡσος. Ἐξήντα ἐν δὲ τοῖς χωρίοις
τῆς Ὁδ. οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύονται ἐνόουν ὡς Ὀρ-
τυγ(αν τὴν Ἀφρον. Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἴνε
ἀνοπόστατος: ἴδ. τὰ περισσότερα ἐν λ. Στρεῖν καὶ
τροπή).

ὀρτοκόξ, ἡ, ὅν (δρούσω), ἀρκετόξ, «σκαρ-
μίνο», «τόφος» *Υ. Θ 479, ι 67 κ. α.

ὀρτωματός [-...], ὁ, ποι. τῶρδῃ, ὀρτωτός,
ταραχῇ, καὶ μάλιστα πολλῶν συνθηραμένων ὃ

κινουμένων ἀτόμων καὶ πρὸ πάντων ἀνθρώπων, οἷον πολεμιστῶν, B 810, I 248 κ. ἀ. «ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν» P 740, τῶν μνηστῆρων, α 433, κυνῶν καὶ κυνηγῶν, K 485, Σπανιώτερον ἐπὶ τοῦ πατάγου ἀψύχων πραγμάτων, οἷον τῆς τεμνομένης ὕλης, II 633, τοῦ ὀρμητικοῦ ποταμοῦ, Φ 256, τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ συμπαρασυρομένων πετρῶν, Φ 343, φορτίου εὐλῶν κατὰ γῆς ῥιπτομένου, ι 243. (II ἐτομολογία ἀμφίδουλος· κατὰ τοὺς παλαιούς· πιθανώτατα κατὰ μεταθέσιν ἐκ τοῦ ὀρυγμός (= βρυγμός), ὀρυμαδός).

ὄρῳσι, ὄρρ. ὄρῳσι, παρ' Ὀρμ. πάντοτε ἀναδύ. ὀρύττω, «σκάπτω», «τάφρον» H 344, 440, «βάθρον» κ 517· ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, «μῶλυ» κ 305.

ὄρφακός, ἡ, ὅα, ποι. ἀντὶ τοῦ «ὄρφανός», ὄρφανον, ὄρφανον, ὁ ἀνευ πατρὸς ἢ μητρός, «παῖς» *Il. Z 432, A 394, «ὄρφ. ἡμερ» ἡ ἡμέρα τῆς ὄρφανώσεως, X 490.

ὄρφακος [-υ-], ἡ, ὄν, «ὄρφανός» (προφ. «ἄρφανός»), u 68. (Il. Συγγ. τῇ Δατ. orbus, παλαιῇ Γερμ. orhja).

ὄρφακος, ἡ, ὄν, ποι. (ὄρφη), ζοφερός, σκοτεινός, «νύξ» *Γ. Ἑρμ. 97· «νύκτα δι' ὄρφακος» K 83, 276, 386, ι 443 κ. ἀ.

ὄρφακος [-υ-], ὁ, ποι. ἀρχηγός, ἡγεμὼν, πάντοτε μετὰ τῆς γεν. «ἀνδρῶν» καὶ «λαῶν» B 837, δ 346 κ. ἀ., ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ σωδότης Εὐμαῖος u 354, 389, π 36 ἔδ βουκόλος Φιλοτίμος, u 485, 254 ἀπολ. Βατρ. 365. (Πιθανῶς συγγ. τοῦ ἀρχω κατὰ τὸν Κούρτιον, καὶ ὅχι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀρέγω, ὄρχος, οἰονεῖ: ὁ διευθύνων, ὁ διατάττων).

ὄρχατος [-υ-], ὁ, ποι. (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ὄρχος), ἡ κατὰ στοιχοῦς, δεινδοστοιχίαις περιτυμμένη φυτεία, «φυτεία», «φυτῶν» κήπος δεινδοστός, Σ 423, η 442, ω 222, 245 257, 258. (Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ὄν. συνώνυμον τοῦ ὄρχος).

ὄρχεομαι, ἀποθ., παρ. γ'. πληθ. Ἰων. ὄρχεοντο, ὄρρ. ὄρχησάμην, σκιρτῶ, «χαροπῆδω, ἀρχισομαι», Σ 594, u 374, 377 ἔ 465. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγ. τῇ ὄρχος, ὅπως καὶ τὸ Γερμ. Reigen=χαρὸς· συγγενεῖς μὲ τὸ Reihe=σειρά). Ἐκ τούτου

ὄρχημος, ὁ, Ἰων. ἔ ποι., ὄρχησις, «χαρός», N 637, u 263, ψ 434 κ. ἀ.

ὄρχησις, ἡ, ὄν, ποι., Σ 494 † καὶ ὄρχησις, οἱ (ὄρχησμαι), χορευτής, *Il. II 647, Ω 261.

ὄρχησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρχησις, «χαρός», N 734, α 452 κ. ἀ. II δατ. συναίρεται: ὄρχησις, u 253, p 603.

ὄρσημος, ὁ, 1) ὁ Μινυῆος (Μινυῖος), ἀρχαιότητα πόλις τῆς Βοιωτίας· ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Κωπαίδα, πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Μινυῶν, ἀξιωματικόντος

διὰ τὸν θησαυρὸν τοῦ Μινυῶν, B 544, λ 284. (Ὅσα τῆς πόλεως ταύτης ἐρείπια σώζονται σήμερον· πλησίον τοῦ χωρίου «Σκριποῦς», ἀνήκουσι πάντα, πλὴν τῶν τοῦ θησαυροῦ, εἰς τὴν νῆαν πόλιν τὴν μετὰ τὴν ἐν Χαριωνείᾳ μάχην ἐπὶ τῆς παλαιᾶς κτισθεῖσαν). 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ λόφου τινὸς μεμονωμένου καὶ ὑψηλοῦ 2942 πόδ., (Il. ἐπὶ τῆς πλατείας κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀμήρου ἦτο κτισμένη ἡ πόλις, μετὰτετα δὲ μόνον ἡ ἀκρόπολις, καὶ ὡς τοιαυτὴ διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὀχυρά· Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μάλιστα κατὰ τὰ πλάγια τοῦ λόφου καὶ ἀλλοχοῦ διεσπαρμένα. Εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ καίται τὸ σημερινόν χωρίον Καλπάκι, ὅπερ δὲν παράγεται κατὰ τὸν Ἑ. Κούρτιον ἐκ τοῦ κάλπη, ἀλλ' εἴνα Τουρκικόν, καὶ ἐδόθη κυρ. ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ὑπερκείμενου λόφου, ὅπερ ὁμοιάζει μὲ τὸ Τουρκικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τὸ λεγόμενον καλπάκι), B 605, πιθανῶς δὲ κατὰ τὸν Εὐστάθιον καὶ Ἑ. Κούρτιον καὶ λ 459.

ὄρχος, ὁ, στοιχος, σειρά, «ἀράδα», δένδρων ἢ κλημάτων, καὶ ἐν γεν. κατὰ τὸν Ἀπολλών., «φυτεία ἐπιστοιχος», Ὀδ. η 427, ω 341. (Κατὰ τινες τῶν παλαιῶν καὶ τὸν Λόβεκκ ἐκ τοῦ ἔργασμαι κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀρέγω, οἰονεῖ ὁ ἐκτενόμενος).

ὄρρη, ὄρρηται, ἰδ. ὄρρημι.

ὄρρημι, ἰδ. ὄρρημι καὶ ὄρρημι.

ὄρρηκαται καὶ ὄρρηκατο, ἰδ. ὄρέγα.

1. ὄρρ. ἡ, ὄ, ἀναφορ. καὶ δεικτικ. ἀντωνυμία, γεν. οὗ, ἧς, οὗ, ἐπικ. καὶ οὗ, B 325, α 70, Γ. Ἀπ. 156 (τὸν τύπον τοῦτον θίλει ὁ Ἀρενὸς νὰ μεταβάλλῃ εἰς ὅς) ἔς ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς, II 208. Δοτ. πληθ. παρ' Ὀρμ. ἧς, ἧαι.

1) Ἀναφορ. ἀντωνυμία, ὅστις, ἧτις, ὅ, τι, ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον, συγγ. παρ' Ὀρμ. ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται καὶ τὴν ὃ, ἧ, τὸ ὡς· τοιαύτην. Α') ἰδιωτισμοὶ τινες περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ὃε καὶ τῶν λοιπῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, οἷτε, ὅπερ κτλ. 4) Ἐνίοτε τίθεται ὅχι ἐν ἀρχῇ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, κατὰ τὴν φυσικὴν καὶ συνήθη τάξιν, ἀλλὰ κατόπιν λέξεως, ἧτις· πρόκειται μάλλον νὰ ἐξαρθῇ, «διαμπερές ἢ σε πολὺν» u 47. Ἡ διακριτικὴ γενικὴ τίθεται καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, «ὅτε μάρναμένων» M 428 κ. ἀ., «ὁμοίων ἧτις ἀρίστη» π 25 κ. ἀ. 2) Παλλάκις τὸ δεικτικόν, εἰς ὃ τὰ ἀναφορικὰ ἀναφέρεται, παραλείπεται, εἴτε ὁμοπτῶν εἴτε ἑτερόπτῶν εἴνε πρὸς τὸ ἀναφορικόν, «καὶ ἡ κ' ἐμὲργός· ἔησι» Εὐπακ. ταύτη, λ 434. 3) Παλλάκις τὸ ἀναφορικὸν δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικόν (κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ σύνεσιν), ἀ.) κατὰ γένος, «Διός· τίκοις, ἧτις» K 278, «φίλον· θάλος, ἐν τέκον αὐτῆς» X 87· β.) κατ' ἀριθμὸν, «ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ἦνε περιληπτικόν, «λαὸν Τρωικόν, οὗς» II 369, «Ταλέφυλον

Λαιτρογονίην, οὗ κτ'· ἔνθα τὸ ἀναφορικὸν ἀνα-
φέρεται εἰς τοὺς κατοικοῦς τῆς πόλεως, ψ 319.
Ὅταν δὲ τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν σημαίῃ
ἐν μόνον ἄτομον, τότε τὸ πληθ. ἀναφορικὸν ἀνα-
φέρεται εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ δηλούμενον εἶδος, π.
χ. «κῆτος, ὁ (κῆτος δηλ.)... βόσκει» μ 97,
«ἡ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οὗ οὐρανὸν ἔχουσιν»
τ 40. 4) Ἡ ἀναφορικὴ πρότασις προηγείται
τῆς δεικτικῆς, Γ 434, Ρ 640, Σ 460 κ. ἀ. 5)
Ὅταν συμπλῆτται δὴ αὖ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι
διὰ τοῦ Καί, Τέ, Δέ συμπλεκόμεναι ἀναφορικαί
πρότασις, διάφορον πῶσιν τῆς ἀναφορικῆς ἀν-
τιωνυμίας ἀπαιτοῦσαι, τότε ὁ Ὀμ. ἐν τῇ διωτέ-
ρῃ ἢ παραλείπει τὴν ἀναφορικὴν, ὅσον «δοῖν
δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ αἱ (ἀντί τοῦ: καὶ δς αἱ)
κεχαρισμένος ἔλθοι» β 54, Γ 235, α 461 κ. ἀ.,
ἢ ἀντί τῆς ἀναφορικῆς θέλει τὴν δεικτικὴν ἢ
πρωταυτικὴν ἀντιωνυμίαν [καὶ παρὰ τοῖς Ἀττι-
κοῖς τοῦτο συνήθιστον], ὅσον «ἡ γὰρ ὁλομαι
ἄνδρα χαλῶσαιμεν, δς—μέγα κρατεῖται καὶ αἱ (ἀντί
τοῦ: καὶ ᾧ) πείθονται Ἀχαιοί» Α 79, Ξ 94, θ
576 κ. ἀ. 6) Καθ' ἑλθιν ἢ ἀναφορικὴ ἀντιωνυ-
μία λαμβάνει τὴν πῶσιν ὅχι τὴν ὑπὸ τῆς συν-
τάξεως ἀπαιτούμενην, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἀναφερομέ-
νου, ὅσον «τῆς γενεῆς, ἡς—δωκε» ἀντί τοῦ: ἦν
δωκε, Ε 265 (ἔνθα ὅμως ἡ γενικὴ δύναται κατὰ
τὸν Φάστιν νὰ ἡρηγνευθῇ: ἐξ ἧς)· ὡσαύτως «τι-
μῆς ἀπονήμενος, ἥπιδι ἀνασσε» ἀπολαύων τῆς
τιμῆς, ἦν ὡς ἀνατ' ἐλάμβανες, ω 30, ζ Ψ 649.
(ἢ Ἀλλ' ὁ Κρόνος πιστεύει μάλλον ὅτι παρ'
Ὀμ. δὲν εὐρίσκειται τὸ σχῆμα τῆς ἑλθεως ἢ
ἀφομοιωσεως κατ' αὐτόν). 7) Κατ' ἀντίστροφον
ἑλθιν τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὸν λαμβάνει τὴν
πῶσιν τῆς ἀναφορικ. ἀντιωνυμίας, «ἄλλου δ' οὐ
τεν οἶδα, τοῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δῶα» ἀντί τοῦ:
ἄλλου δ' οὐ τίνα οἶδα, τοῦ κτλ., Σ 492, πρβλ.
Κ 446, Ξ 374. 8) Πολλῶς τὸ ἀναφερόμενον
ὄνομα μεταλλάσσεται καθ' ὑπερέσασιν εἰς τὴν ἀνα-
φορικὴν πρότασιν, ὅσον «οὐδὲ τὰ ἦδη ἄρα
Ζεὺς μέγιστο ἔργα» ἀντί τοῦ: τὰ ἔργα ἄρα Ζ.
μ., Β 38, Σ 460 κ. ἀ., ὅτε πολλῶς καὶ ἔλθις
γίνεται, ὅσον «τὰς μὲν οἱ δῶτω, μετὰ δ' ἔσσε-
ται ἦν ποτ' ἀπῆρτων κόρη Βρισηος» ἀντί τοῦ:
μετὰ δ' ἔσσειται κόρη Βρισηος, ἦν ποτ' ἀπ., Γ 430,
πρβλ. Η 486, α 76, δ 44 κ. ἀ. 9) Πολλῶς
ἀναφορικαὶ πρότασις τίθενται ἀντ' ἄλλου εἶδους
πρότάσεων (ὅτε τὸ ῥῆμα τίθεται καθ' ἦν ἐγ-
κρίναι αὐταὶ ἀπαιτοῦνται) ἀ.) ἀντὶ ὑποθετικῶν,
«βέλτερον δς (=ἐάν τις) φεύγων προσφύγῃ κακὸν
ἢ ἐλὼν» Ξ 84, «ἴσόν τοι κακὸν ἔσθ' ὅς τ' (=
εἴ τις) οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξείνων ἐποτρύνει καὶ
δς ἐσσύμενον κατερύκει» ο 73· ὡσαύτως «οὕτω
γὰρ κέν μοι εὐκλείη—ἐλθ—δς (ἀναφέρεται) εἰς
τὸ «μοι» καί=εἰ ἐγὼ) σε—αὐτὴν κτείναιμι» ε
403. β.) ἀντὶ τελικῶν, «τόν γ' εἴ πως σὺ δῶ-
ναιο—λελασέσθαι, δς κεν (=ἴνα, ὡς ἄν) τοι
εἴπῃσιν ὁδόν» δ 389, κ 539, πρβλ. Φ 427· γ.)
ἀντὶ αἰτιαλογικῶν, «νὸν δὲ τότε μέγ' ἄριστον...

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἔρξεν, δς (=ἐπειδὴ, Λατ. quippe quia) τὸν λω-
πητῆρα ἔσθ' ἀγοράων» Β 275, πρβλ. σ 222,
ἔνθα τὸ «δς ἔσσεσθαι»=ὅτι σὺ ἔσσεσθαι. β.) Συν-
τάσσεται 1) μετ' ὀριστικῆς, ἀ.) ὅταν σημαίῃ
τὴν θετικὴν ἢ πραγματικὴν, Α 37 κ. ὅπ. ἀλλαγῶν.
Ἐνίοτε ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς λαμβάνει καὶ τὸ
μόριον Κέ, Ἰδ. κέ Α'. 2, γ.) β.) μετ' ὀρι-
τῶν περιωχημένων χρόνων καὶ τοῦ Ἄν ἢ Κέ,
Ἰδ. κέ Α'. 2, γ.). 2) μετ' ὑποτακτικῆς μό-
νον ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ μέλλοντος· ἀ.) ὅταν
ἐκφράζεται τὴν ὡς προσδοκώμενον, ὥστε τότε ἡ
ὑποτακτικὴ εἶνε σχεδὸν ταυτοσημαντος τῇ μέλ-
λονται, «νὸν δ' οὐκ ἔσθ' ἕστις θάνατον φύγῃ» Χ
404, πρβλ. Γ 287, 460, σ 335 (ἴδε ὅμως κατ'
3) ἐν τέλει· β.) ἐν ἀοριστολογίαις ἐν αἷς Ἀτ-
τικ. τίθεται καὶ τὸ μόριον Ἄν (Ἰδ. ὀππότε 2,
β.).) «πολλὰ ἄλγιστα ἔχει πατὴρ καὶ οἰχομένη
νοῖα, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀσπληγῆρες ἔωσι» δ 464,
πρβλ. α 446 κ. ἀ. Ὅθεν μετὰ τοῦ Ἄν «δς ἄν,
δ κς» ὁποῖος καὶ ἄν, Ἰδ. ἄν Β'. 2) καὶ κέ
Β', 2, β.) καὶ ἐν παρομοιώσει Ν 63, Ρ 440.
3) μετ' εὐκτικῆς. α.) ἀνευ τοῦ Ἄν, ἱστορικῶς
χρόνου ἡγούμενου ἐν τῇ κυρίῃ, καθ' ὅς περιτά-
σεις τίθεται ὑποτακτικὴ, ἀρχικῶς χρόνου ἡγαι-
μένου, Κ 20, 489 κ. ἀ. β.) ὡσαύτως ἀνευ τοῦ
Ἄν ἐπὶ εὐχῆς Ξ 407, Ρ 640 κ. ἀ. γ.) μετὰ
τοῦ Κέ, καθ' ὅς περιτάσεις τὸ λεγόμενον θεω-
ρεῖται ὡς ἀπλῶς διανοήσια ἢ γνώμῃ τοῦ λέγον-
τος, ἢ δὲ εὐκτικὴ ὡς μετριοτέρως ἔκφρασις ἀντὶ
τῆς ὀριστικῆς, Ἰδ. κέ, Γ', 2). Ἐνίοτε ἀναδύονται
τοισαῦται πρότασις εἰς ἐπόμενα ὑποθετικῶν λό-
γων, ὡν τὸ ἡγούμενον ἐξυπακούεται, π. χ.
«ἀλλ' ἄγε τίνα μέντιν ἐρείομεν, δς κ' εἴποι·
ἔστι: ἡθάλειν εἴπῃ (ἰρωτόμενος δηλ.) Α 64· (ὁ
δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἔγραψεν: δς εἴπῃ=δς εἴπῃ,
Ἰδ. ἀνωτέρω 2, ἀ.). Γ'). Ἐπιρρηματικῆς χρήσε-
τινων πῶσεων· ἀ.) τῆς γενικ. καὶ δατ. οἱ, ἡ,
ἡκτι, Ἰδ. τὰς Α'. β.) τῆς αἰτ. τοῦ οὐδ. ὅ=οἷ,
Ε 433, Θ 32, λ 540 κ. ἀ., ὡσαύτως «δς τ'»=
ὅτι τε, Α 244. Ἀναφέρεται καὶ εἰς προηγούμε-
νην δακτ. ἀντιωνυμίαν. Α 420, Θ 362, Γ 493,
Ρ 207· γ.) ἐξ οὗ, Ἰδ. κκ 2). δ.) μετὰ μο-
ρίων, ὅσον «δς δὴ» ὅστις δὲ, ἢ ὅστις ἦδη,
Φ 315, Ω 467, δ 284 κ. ἀ.

II.) ὡς δεικτικὴ ἀντιωνυμία ἀντὶ τῆς οὐτος,
συνήθως μετὰ τοῦ «οὐδέ, μηδέ, γάρ, καί» ὅσον
«ὡς ἢ δύσετ' Ἀχαιῶν ἔθνος» Ρ 554, «ὃ γάρ
γῆρας ἐστὶ θανάτων» Ψ 9, πρβλ. Φ 198, α 286
κ. ἀ. Πολλῶς ἀναφέρεται εἰς προηγούμενον τι
ἀναφορικόν. ὅσον «μηδ' ὅν τινα γαστέρι μῆτηρ-
φῆροι, μηδ' δς φύγοι» μηδ' ἐκείνος, Ζ 59, Η
460, δ 653.

2. ὅς, ἡ, ὅς (Ὁς, Ῥή, Ῥόν), γεν. τοῦ ἑνικ.
οἷο (Ῥοῖο), Γ 333, Υ 235, α 78, 444 κ. ἀ.
ποι. ζ ἰδῶς: ἑπικ. ἀντιωνυμία κτητικῆς γ'. πρᾶ-
σώπου ἀντὶ τῆς ἑός, ἐή, ἐόν, ἰδικός, ἡ, ἄν,
του, τῆς, ταυ" συγνά παρ' Ὀμ. εἴτε προτα-
σόμενον εἴτε ἐπιτασσόμενον τοῦ ὀνόματος τοῦ

προσδιοριζομένου, «ἡς νηός, οἷσι εἰλοῖται, θυγα-
τέρας ἡς, τέκετ' ὅ κ. τ. τ.» καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου
«τὸ δὲν μένος» Φ 308 κ. ἀ. «τὰ δ' κηλα» Μ
453, «τὰ δ' πρὸς θώματα» Ο 58· κατ' εἰσαγ.
μετὰ τοῦ ἐγγλίσκου Δε, οἷον «ὄνδε δάμονδε»
Υδ. ἀήμος καὶ δε.—'Αμφίβολα εἶνε τὰ χωρία,
ἐν οἷς κείται ἀντὶ τῆς τοῦ β' καὶ γ' προσώπου,
οἷον α 402 (ἔνθα ὁ Βέκκ., Δίνδορφ. καὶ οἱ μετ'
αὐτοῦ; (πλὴν ὁ 'Αμεινὸς) ἔγραψαν «σοῖσι» ἀντὶ
τοῦ: οἷσι) καὶ ι 28 (ἔνθα κείται ἀντὶ τοῦ ἐμός:
ἀλλ' ὀρθότερον ἐρμηνεύεται ἴδιος; οἰκετός, ὅ-
πως ὁ 'Αμεινὸς ἐρμηνεύει καὶ τὸ ἀνωτέρω α 402)
καὶ ν 320 (ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος μετὰ τῶν ἐπο-
μένων τριῶν ἐκπάλαι νοθεύεται).

ὁσάκι [·ω·], μόνον ἐν τῇ ἐπ. τύπῃ ἡστέκι,
ὁσάκις, ἡσάκις φαρμάκις, Φ 265 X 194, λ 585.

ὁσάτιος [·ω·], η, ον καὶ ὁσε. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὅσος, «λαός» Ε 758 †.

ὅσιον, ἡ, ἰ) τὸ ὅσιον, τουτέστι τὸ θεῖον
ἢ φυσικὸν δίκαιον, καὶ πᾶν ὅ, τι ὑπ' αὐτοῦ
εἶνε καθιερωμένον καὶ συγχωρεῖται, ὅθεν «οὐχ
ὁσίη· μετ' ἄπορ.» [= οὐ θέμις] δὲν εἶνε θεμιτόν,
συγχωρημένον κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον, π 423,
χ 412, «ἐκ πάσης ὁσίης» ἐκ παντός· δικαίου,
«μὲ ὅλον τὸ δίκαιον», Γ. Ἑρμ. 470. 2) ἡ
ἐν τῇ τελείᾳ, ἱεροπραξία, τὸ ἱερὸν ἔθιμον
κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὴν λατρίαν τῶν θεῶν,
Γ. Ἀπ. 237, «ὁσίη κρατῶν» ἱεροπραξία, ὁ ε.
θυσία τῶν κρατῶν, Γ. Ἑρμ. 430, «ὁσίης
ἐπιθῆναι» εἰς τὴν ἱεροπραξίαν προβαίνειν, Γ.
Ἑρμ. 473, Δίλη. 214. Ἐκ τοῦ

ὁσίως, η, ον, κυρ. θεμιτός· ἐπὶ δὲ προσώ-
πων εὐσεβής, ὅσιος, Ἑπιγ. 6, 6.

ὅσος, η, ον, ἢ ἐπικ. ὅσεος, ἀμφότεροι οἱ τύ-
ποι παρ' Ὀμ. 4) «ὅσος», (ἢ καὶ ἐν ἐξηγη-
τήν ἐρωτήσῃ «πόσος») ἐπὶ τόπου, χρό-
νου, ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ· καὶ πολλάκις μὲν
ἀνταποδίδεται εἰς τὴν «τόσος» I 427, Ω 670
κ. ἀ. ἐνίοτε ὅμως ἐξυπακούεται ἡ δαικτική ἀνω-
νομία, «τὴν δὲ γυναῖκα εὖρον ὅσην τ' ἄρος
κορυφὴν» τόσον ὑψηλὴν, ὅση εἶνε τοῦ ἄρου ἡ
κορ., κ 413, «φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος» μ 86·
ἄλλοτε ἀναφέρεται εἰς ἄλλο τι ποσότητος ἐπίθ.
«πᾶς» ἢ «πολύς», οἷον «χῶρον ἅπαντα, ὅσον
ἐπέγχε νέκυς» V 490, ἴδ. καὶ κατωτέρω· καὶ
μετὰ γενικ. διαίρετ. «ὅσον πένθος» ὅσον μέρος
τοῦ πένθους, ὁ ε. ὅσον πένθος Α 658, «ὅσος
τις» πόσος περίπου, «σὺν πόσοι», κ 45· 6')
κατὰ πληθ., «ὅσοι, ὁπόσοι, πόσοι», «Τρώες
ἔλισταί, ἐφέστασι ὅσοι ἔσσι», Β 125 κ. ἀ.
«πάντα ὅσα» X 415 κ. ἀ. «πολλὰ ὅσα» X
380 κ. ἀ., μετὰ γενικῆς διαίρετ. «Τρώων ὅσοι
ἔσσιαι» Μ 13, «ὅσα τὰ δ' ἄσπετα πολλά» κυρ.
πλάγιον ἐπιφώνημα· τόσον ἀπεριγρίπτως πολλά
εἶνε ταῦτα! ὁ ε. ἐάν κρίνη τις ἐκ τούτων, τὰ
ὅποια εἶνε ἀπεριγρίπτως πολλά, δ 75. 2) Τὸ
οὐδ. ἐν. ὅσον, ἐπ. ὅσον ἐκλημβάνετ. ὡς ἐπὶ β.
ὅσον, ὁπόσον καὶ ἐπὶ ἐξηγητήν ἐρωτήσεως

πόσον, ἀναφέρεται εἰς τὸ «τόσον» Ε 786, Φ
374, δ 356, Ε 860 «ὅσον ἐς Σκαίης πύλας ἵκα-
νεν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον τὴν μέχρι τῶν Σκαίων
πυλῶν, δ ε. μόνον μέχρι τῶν Σκαίων πυλῶν
ἐβλάνεν, Γ 359, ὡσαύτως «ὅσον τ' ὄργουαν»
τόσον, ὅση εἶνε μία ὄργουα, «ὡς μίαν ὄργου-
αν», ι 325, «τὸ μὲν εἰσπορευν ὅσον ὀϊστόν»
ἐξαιρουμένην κατὰ τὴν παραβολὴν ὅτι εἶνε τόσον,
ὅσος εἶνε ὁ ἰστός, «τὸ παρωμοιάζαμεν ἴσα
μὲ κατάρτι», ι 321 ἐς. (Ἐν πᾶσι τοῖς
γίνεται εἰδός τι ἐλξίως ἢ, ὅπως ὁ 'Αμεινὸς νομίζει,
βραχυλογία), πρὸλ. καὶ τὸ ἀνωτέρω K 413,
καὶ «ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον εἶνε
τὸ ἡμῖν, «ἴσα μὲ τὸ μισόν», υ 414· γ') «ὅ-
σον ἐπὶ, ὅσον τ' ἐπὶ» ἀντὶ τοῦ ἐφ' ὅσον, Β
616, Γ 42, Ο 358, Φ 251, ν 414, «καὶ μοι
ὑποστήτω, ὅσον βασιλεύτερός εἰμι» δε ὑποχω-
ρήτη εἰς ἐμὲ (κατὰ τοσοῦτον) καθ' ὅσον εἰμαι
βασιλ., I 460· δ') μετὰ συγκριτικῶν καὶ ὑπερ-
θετικῶν, Β 722, «ὅσον ἐγὼ—ἀτιμωτάτη εἰμι»
τόσον ἀτιμωτάτη, εἰς ποῖον βαθμὸν ἀτιμωτάτη,
Α 546, Θ 47, η 347 κ. ἀ. Περὶ τοῦ «ὅσος τε
καὶ ὅσος περ» ἴδ. τὴν καὶ πέρ.

ὅπερ, ἐπ. καὶ ὅπερ, ὅπερ, ὅπερ, Θ 444,
Φ 407, δοτ. τῆπερ δ 565, πληθ. ὅν. τοίπερ ν
430, γενική τῶνπερ Ν 638. Σήμερον γράφεται
ὀρθότερον διηρημένως δε (ὁ) περ, ἢ περ, δ
περ, παρεμβаллоμένης ἐνίοτε καὶ ἄλλης λέξεως
εἰς τὸ μεταξὺ, «ὁς ρ' ἐβαλέν περ» Δ 524, «οὐ
τὸ πάρος περ» Ν 404 κ. ἀ. Τὸ προσαρπάζμενον
ἐπιτακτικὸν μόριον Πέρ σημαίνει α.) ὅτι ἀναφο-
ρική καὶ κυρία πρότασις ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἔκτα-
σιν, αὐτός αὐτός ὅστις, «αὐτός ὁ ἴδιος
ὁπόσ'» «θεός, ὅπερ ἐρηνεν» ὁ ἴδιος ὁ θεός, ὅς τις
τὸν ἐρηνεύωσεν, Β 318, πρὸλ. Δ 524, I 367·
ἢ β.) ὅτι αἱ δύο προτάσεις ἐναντιωματικῶς
ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, «ὑπόσχεσις ἦν περ ὑπέ-
σταν» τὴν ὅποιαν ἐν τούτοις σοὶ ὑπέσχεθαι,
Β 286, Z 400, υ 46. Πολλάκις ὅμως μένει ὅλως
ἀμετάφραστον, ἴδ. πέρ. Ἡ δοτ. τοῦ θηλ. ἡπερ
καὶ ἰων. τῆπερ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ β. α.) δι'
ὅποιας ὁδοῦ, καθ' ὅποιαν διεύθυνσιν, Z
44, Μ 33, Φ 4, δ 565· β.) καθὼς, Η 286,
«ἦπερ δὴ» I 340.

ὅσια, ἡ, 1) φωνή, ἦχος, τόνος, οἷος τῆς
κωδάραι, Γ. Ἑρμ. 443. 2) φωνή, φήμη, λό-
γος, μάλιστα ὁ ἀδέσποτος, ὅστις διὰ τοῦτο, ὡς
καὶ πάντα, ὧν ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ λόγος ἀγνωστος,
θεωρεῖται ὡς ἐκ θεοῦ πηγάζων, α 282, β 246.
(Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ ὅσσου
κατὰ δὲ Βούτιου. ἐκ τοῦ ὁψ, ἔπος, ἢ. Λατίν.
vox, Σανσκρ. vak', ἐπομένως ἐξ ἄλλης ρίζης ἢ,
ὅπως νομίζει ὁ Λάβεσκ., ἐκ τῆς τοῦ ὁσσομαι,
ἥτις εὐρίσκειται ἀνευ ἰχνους διγαμματος ἐν τοῖς
ἔλξαι: Λατ. oc-culus, Σλαβ. ok-o, Σανσκρ. ak-
Bouat. ok-t-αλλος=ὀφθαλμός, «ὀκκον, ὀφθαλ-
μόν» 'Ησύχ.).—Ὅσια, ἡ, ὡς κύριον ὄνομα ἡ
Ὅσσα, Φήμη, ἡ ἀγγελία τοῦ Διός, Β 23, ω 443.

Ὅσσα, ἡ, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, περιόχθον ὡς ἐνδιαίτημα τῶν Κενταύρων, τὰ νῦν „Κίσασσα-ῶς“, λ 313.

Ὅσσα, ὀσιάκι, ὀσιάτιος ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄσα κτλ., ὡς περ ἴδε.

ὄσσε, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., κατὰ τινὰς μὲν δοῦκος (κατὰ συγκατῆν ἀντὶ τοῦ ὄσσε), κατ' ἄλλους δὲ πληθ. (κατὰ συγκατῆν ἐκ τοῦ ὄσσια) γέν. οὔδετ., οἱ ὁρθαλμοί, „τὰ ῥυμάτια“ Ὁμ. πλχ. Ὁ προσόμοισμός τίθεται κατὰ δοῦκος. «ὄσσε φασίν» Ν 3, Ξ 236, καὶ κατὰ πληθ. Ν 435 καὶ 616 (ὅπου ἀνευ βλάβος τοῦ μέτρος ἐδόνατο νά τεθῇ ὁ δοῦκος). Τό δὲ ῥήμα τίθεται ἐνικ. Μ 466, Ψ 477, ζ 431, πληθυντ. ν 617, π 792, ρ 695, τ 47 κ. ἀ., δοῦκος, Ο 608, Ρ 679. Ὁ πληθ. «ὄσσοις» Ὑμ. 31, 9. Οἱ γραμματικοὶ παραδέχονται ὡς ὄνομα ὁ ὄσος ἢ τὸ ὄσπος. (Περὶ τῆς ἑτυμολογ., ἴδε ὄσια). Ἐκ τούτου:

ὄσσομαι, ἐπ. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστώτα ζ παρατ., κυρ. διὰ τῶν ἀφθαλμῶν θεῶμαι, ἐπομένως: βλέπω, κυττάζω. (Περὶ τῆς καθομιλ. τὸ „ῥυματίζω“, πρβλ. τὸ σύνθ. προτιόσσομαι. Ἰδὼς: ἀ.) διὰ τοῦ πνεύματος βλέπω, προσβλέπω, μαντεύω, προφητεύω, «κακά, κακόν» κ 374, σ 454, «ἀλγεα θυμῷ» Σ 224· β'.) ἐν νῷ βλέπω, φαντάζομαι, «πατέρα» α 415 «Ὀδυσσεῖα» υ 84· γ'.) διανοοῦμαι, φρονεῖν (ἢ ἔχω διέθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐκτρέφω διὰ σημείων ἑωτερικῶν, διὰ τοῦ βλέμματος, χειρονομίων κτλ.) «κακ' ὄσσομένους» (Π. = «κατὰ φρονέων», τοῦναντίον δηλ. τοῦ «εὖ φρονέων»). Α 403, Ω 472, ὅπου ἄλλοι μεταφράζουσιν ἀπειλῶν. Μεταφορ. ἐπὶ τῶν οἰωνῶν προαισθάνομαι, προμηνύω, ἀπειλῶ, «ὄσσοι. ὀλεθρον» Ε 452, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ξ 47.

ὄσσοις, β, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄσσε.

ὄστε, ἂντε, ποί. καὶ ἰων. (ὄς καὶ τί) ἀνθ' οὗ καὶ ὁ τε (ἐκ τοῦ ὄ, ὡς ἴδε), Ο 468, Π 54, Ρ 757 καὶ πληθ. οὐδ. εἴτε ἀντὶ τοῦ ἔτε, Ε 484, Υ 63, Θ 538, ν 60, ξ 80 καὶ θηλ. αἰνέτ. τῶστε, Α 554· (ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ νεώτε. ἐκδότης, πλην τοῦ Βαυλαίνου, γράφουσι πάντοτε διηρημ. ὄς τε κτλ. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ἐνίοτε ὁ Τε χωρίζεται τῆς Ὄς διὰ μορίων, οἷον τὸ «ῥά, μὲν κτλ.» Ο 414, ε 369 κ. ἀ.) ὅστις κτλ., ὁ ὁποῖος κτλ. (ὁ Τε ἐκτρέφει στενὴν ἀμοibaίαν σχέσιν τῆς κυρίας καὶ δευτερευούσης: προτάσας), Β 363, γ 73 κ. ἀ. πλχ., σπανίως ἀναφέρεται εἰς τινὰ δευτερεύοντα, Ε 332, Ω 758, η 312. — Περὶ τοῦ «ἔτε» ὡς ἐπιρρήματος: ἴδε. τὴν λ. — Τὸ ε 438 «ῥυματίζω», τὸ π' ἐρεῖγεται ἡπειρόνδω· ἐρμηνεύοντα κατὰ τὸ ἐν λέξ. δε Ι, Α, 3, β'.) καὶ ὅχι ὡς ἐπὶ τὸ «εἴτε». — (Οἱ τὴν γραφὴν ὄσατε ὑποσηρίζοντες: προτιμῶσιν αὐτὴν πρὸς διέκρισιν τῆς ὄς τε, ὄστε κτλ., ἥτις σημαί: καὶ ὁ ὁποῖος: κτλ. (οἷον ἐν τῇ φρ. «ὄς τε—ὄς τε» οὐ μόνον ὄστις, ἀλλὰ καὶ ὄστις, Β 363, Μ 269, Ο 80, Φ 600, γ 483

καὶ ἐν τῇ «ὄς τε—ὄς τε» Ν 278 καὶ «ὄς τε—ἔτε» η 312, «ὄς τε—ὄς τε» Ι 320, «αὐ τε—καὶ αὐ» π 317).

ὄστέον, τό, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. πληθ. ὄστέορι, μ 45, ξ 134, π 445, ὄσσεον, „κακαλόν“, τῶν τε ζώντων Μ 485, π 445 κ. ἀ. καὶ τῶν νεκρῶν πληθ. τὰ ὄστα, „τὰ κακαλόν“, Η 334, λ 219, καὶ ἰδίως τὰ λείψανα τοῦ κατακαίντος νεκροῦ, Ψ 239, 252, «λευκά ὄστα» τὰ λευκά ὄστα οὐ μόνον τοῦ ζῶντος, Π 347, λ 224, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν νεκρῶν, τὰ πάσης σαρκὸς γεγυμνωμένα, α 464.

ὄστις, ὅστις, ὅτι, γεν. οὐ τις, ἥς τις, ἥτις κτλ. Ἐκ ταύτης τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας ἔχει ὁ Ὁμ. πληθ. τῆς ὀνομα. καὶ τὴν αἰτ. τοῦ ἐνικού ὄντινα, καὶ πληθ. ὄν. οὔτινες, αἵτινες, αἰτ. οὐστίνες, Δ 240, η 214, ἄστινες, θ 573. (Οἱ νεώτεροι ἐκδότης, πληθ. τοῦ Βαυλαίνου, γράφουσι πάντοτε διηρημένως: ὄς τις, ἥ τις ἥ.). Ἐκτός δὲ ταύτων τῶν τόπων ἔχει ὁ Ὁμ. καὶ τοὺς ἐξῆς: ἐν ὀνομα. ὄστις, Γ 279, κ. πλχ. τῆς Ὄς, οὐδ. ἔπει καὶ κατ' ἐκκλησίαν ὄστ', ο 347, Ἰων. γεν. ὄσσα, ρ 424, τ 77, ἐπ. ὄσσοι, α 24, χ 377, καὶ συνηρ. ὄσσοι ρ 421, δοτ. ὄσσοι, ε 414, διωλλάδ. κατὰ συνήθειαν, Μ 428, Ο 664, αἰτ. ὄστινα, θ 204, σ 393, γεν. πληθ. ὄστων, κ 39, δοτ. ὄσσοις, Ο 494, οὐδ. πληθ. ὄστινα, Χ 450, συνηθῶς ἄσσα, ἴδε τὴν λ. 4) ὄστις, «ὅποιος» ἐπὶ γενικῶν καὶ ἀοριστῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, Β 188, Τ 260, α 47 κ. ἀ. Περὶ τῆς μετὰ τῶν ἐγκλίσεων συντάξεως: ἴδε. ὅς) ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς ὠρισμένον τι πᾶγμα, ἀλλ' οὕτως: ὥστε ἡ ἐννοία τῆς ἀοριστίας καὶ γενικότητος ὑπόκειται ὡς βάνις, «ὅφρα τοῦτον ἔχη νόον, ὅντινα αἱ νῦν ἐν στήθεσσι τίθεσθαι θεοί» ἔχη ταύτην τὴν διέθεσιν, καὶ τοιαύτην τινα ἐμπνέουσιν εἰς αὐτὴν οἱ θεοί, ε 424· 3) ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῶσι τίς, ποῖος, Γ 467, 492, α 401, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁποῖος, ὁποῖός τις, οἷον «τὸνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι ὅτινός εἰσι, ἢ ρ' οἱ γ' ὑβριστοὶ κ. τ. ε.» ι 474, «ἔξω δὲ, οἱ κ' οὐδ' ὄστις», ὁ ἔξωτος: ὅτος, ἀγνοῶ ποῖος εἶναι, ε 42, ὁ ἀγνοῦστος, θ 28· ὅθεν τὸ οὐδ. «ὄτι» ἐν πλαγίᾳ ἐρωτ. «ἢ τί», διὰ τί, Δ 64· ἐν εὐθείᾳ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐρωτῶσι «ὄτι, δὴ χρεῖώ πόσον ἔχει» Κ 442, ἐνθα εὐσημαίνεται ῥήμα, εἰς αὐτὴν ἐπάρταται ἡ ἐρώτησις: εἰπατε ἢ τ. π. Ματὰ τοῦ Δὴ συνδυάζεται, ὅπως καὶ ἡ δε, Ε 809.

ὄστρακός [..], ἔε (ὄστ., φῶς) ὄστρακός φῶτος, ὄστράκινος, «κακαλόν», μόνον Βατρ. 298.

ὄστρακός [..], ὄν (ὄστ. δέρμα), ὄστρακός δέρμας ὁ ἔχων σκληρὸν ὡς ὄστρακον (ἢ ὄστρακός) δέρμα, Βατρ. 297.

ὄστρακός [..], τό, τὸ σκληρὸν οἶονεἰ ὄστράκον περικάλυμμα τῆς χελύνης, Υ. Ἐρμ. 33.

ὄταν, παρ' Ὁμ. ὄτ' ἂν, ἴδε. ὅτε. ὅτε, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄστε, ἐπ. ἴδε.

ὅτε, Α'.) σύνδεσμος χρονικός, σημαίνων ὅτι· ὅποτε χρονικὸν σημεῖον, ὅτε, ἡταν, ἢ συγκριμένῃν τινὰ περίπτωσιν τοῦ παρελθόντος, ὅτε, τότε ποσ', ἐτι δὲ καὶ ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ του, Φ 84. Πολλάκις, ὡς ἔχ' τὸ ὀπότε, ὅπ. ἴδ., πλησιάζει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἔαν· ὅχι δὲ σπανίως ἀναφέρεται εἰς ὁριστικὸν τι «τότε» Κ 305, Ψ 724, λ 294, «ἐνθα» Ε 334, α 46, «ἐπειτα» Γ 224, «αὐτίκα» Δ 210. Πολλάκις δὲ ἀναφέρεται εἰς οὐσιαστικὸν τι χρόνου σημαντικόν, οἷον «ἤματι τῷ, ἵτε» κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὅτε, Β 743, Ε 210 κ. ἀ., «ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε» Χ 402.—Συντάσσεται 1) μεθ' ὀριστ., ὅταν τὸ λεγόμενον παρίστανται ὡς θετικόν τι, ὅτε, ἡταν, πολλάκις μὲν χρόνον ἐνεστώτος, Β 474, Κ 563 κ. ἀ., ὅστις προσλαμβάνει ἔχ' τὸ Κέ, ἴδ. κέ Α', 2, ἀ.) ὡσαύτως ἐν παραβολαῖς, ἐν αἷς συνηθεστέρα ἢ ὑποτακτικῇ, «ὡς δ' ὅτε» Γ 33, Δ 275 (ἐν τοῦτοις ὁ χρόνος εἶναι ἀόριστος ὁ λεγόμενος ἱμπεριτικός ἢ γνωμικός), Π 364, Φ 42· σπανίως δὲ χρόνον μέλλοντος, Α 518, Σ 272, ὅστις λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, ἵνα σημαίῃ πιθανῶς συμβησομένην περίπτωσιν, «ὅτε κεν συμβῇσεται αὐτῷ» ὅταν πιθανῶς συμπλακῇ μετ' αὐτοῦ, Υ 335, συνηθέστατα δὲ χρόνον παρεξηγμένου, ἰδίως ἀορ. ἢ παρατακτοῦ, ὅταν ἀναφέρεται ὠρισμένη τις περίπτωσις ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅτε, τότε ποσ', Α 397, 432, Β 303 κ. ἀ., σπαν. μετὰ παρακ., Φ 456, ἢ ὑπερσ., Ε 392, «ὡς ὅτε, οἶον ὅτε», «ὅαν τότε ποσ', Δ 319, Κ 285, κ 464 κ. λ. Πολλάκις πρέπει νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ ὅτι, ἐπειδὴ πολλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες μεταχειρίζονται χρονικὴν ἀντὶ εἰδικῆς προτάσεως ὡς ἀντικείμενον, οἷον μετὰ τὸ «μνησθῆναι» οἶον «ἢ οὐ μνησθῆναι Τυδεΐδην ἀνέγκαν οὐτάμεναι» (ὡσαύτως ἔν τῃ καθομιλουμένη, «ἐνθυμούμαι ὅταν») Φ 396, πρὸλ. Ο 48, ω 445, μετὰ τὸ «οἶδα» Ξ 71, π 424, μετὰ τὸ «ἀκούω» Α 397, μετὰ τὸ «λανθάνω» Ρ 627. 2) μεθ' ὑποτακτικ., ἀρχικῶς χρόνον ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ (ἢ ἀορίστου μὲν σημασίας ἐνεστώτος, Ρ 728) μόνον ἐπικῶς καὶ λυρικῶς [Ἀττικ. ὅταν], ὅταν ἀ.) ἐπὶ περιπτώσεων ἐν τῇ μέλλοντι μετὰ μειζόνος ἢ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδοκωμένων, «πατιόμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθεμένοιο πόθηται» Υ 337 κ. ἀ., προσπιθμένου πολλάκις τοῦ Κέν, Α 567, Ζ 225 κ. ἀ., ἢ Ἄν, Α 519, Δ 53, 164 κ. ἀ., ὅτε τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλων δευτερευουσῶν περιπτώσεων ἐξακτούμενον· β.) ἐπὶ ἀοριστολογίας (ἴδ. ὀπότε, 2, β.), «κρείσσω γὰρ βασιλεῖς ὅτε χῶσται (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χῶσται) ἀνδρὶ χέρη» Α 80, Δ 431, 259, Ε 91, Ο 207 κ. ἀ., προσπιθμένου ἔχ' τοῦ Κέ, Ι 501 κ. ἀ. Ὅθεν ἰδίως ἐν παραβολαῖς, «ὡς δ' ὅτε» Β 447, 395, Δ 444 κ. ἀ., προσπιθμένου καὶ τοῦ Ἄν, Κ 5, ε 394 κ. ἀ. (Ἐν τῇ κ 440 ἔπεται ἀνακολούθως μετὰ τὴν ὑποτακτικὴν ὀριστικῇ. Ἐνίοτε τὸ ῥῥ-

μα τοῦ «ὡς ὅτε» παραλαμβάνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, Β 394, Δ 462, λ 368, ὅτε τὸ «ὡς ὅτε» μεταφράζεται διὰ τοῦ ὡς, ὡσάν· γ.) εἰς ἐνδοεῖν ἐπαναληγμένον περιπτώσεων, ὁσάκις (μεθ' ὑποτακτ.), «ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρη» Ξ 322, πρὸλ. Ζ 524, προσπιθμένου τοῦ Κέ, ο 287, τ 6, ἢ τοῦ Ἄν, Β 397, ι 6. 3) μετ' εὐκτικῆς· α.) ἱστορικῶς χρόνον ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει εἰς ἐνδοεῖν ἐπαναληγμένων περιπτώσεων τοῦ παρελθόντος, ὁσάκις (μετὰ παρεξηγμένου χρόνου τῆς ὀριστικῆς), «ὅτε δὲ ἀνάβειεν Ὀδυσσεύς, στάσεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσεν» Γ 216, πρὸλ. Α 610, Ρ 732 κ. ἀ., προσπιθμένου καὶ τοῦ Κέν, Ι 525· β.) εὐκτικῆς ἡγουμένης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, «ἀγγελίην, ἣν χ' ἤμιν σάφα ἔποι, ὅτε πρότερός γε πύλοιο» τὴν ὑποίαν ἤθελε δηλώσῃ εἰς ἡμᾶς, ἐπειδὴ πρότερον αὐτὸς θά τὴν ἔμαθε (=πρότερός γε πυθόμενος), β 34, ι 343· ὡσαύτως Φ 429 (ἐνθα τῆς κυρίως προτάσεως ἡ εὐκτικὴ σημαίνει εὐχὴν). Παράδοξος εἶναι ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ Γ 55 «οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρι», ὅτ' ἐν κινήσει μίγελος· καὶ ἀντ' αὐτῆς· πρέπει νὰ γραφῇ μετὰ τοῦ Θηροῖου καὶ Νείγελος· ἢ ἐπικὴ ὑποτακτικὴ μίγελος, ὡπως ἐν τῇ Δ 263, «ὅτε ἀνώγῃ» ἀντὶ τοῦ «ἀνώγοι» ἐγγράφη. Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' διώρθωσε· χραίσμοι ἀντὶ τοῦ «χραίσμη».

Β'.) σύνδεσμος αἰτιολογικός (σημασία παρ' ἄλλων ἀπαράδεκτος), ἐπειδὴ, Ἰατίν. quia, ἢ ἀφ' οὗ (αἰτιολογ.), πάντοτε μεθ' ὀριστικῆς, Π 433, Υ 29, ε 357 (ἐνθα ὁ Ἀμείν γραφεί ὅτε, ὁ ε. ὅτι τε), ρ 461. Ὁ δὲ Νείγελος ἐκλαμβάνει τὸ «ὅτ'» τοῦ Α 244, ἀντὶ τοῦ ὅτε, ἐν ᾧ ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς ὅτι, καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ὅτι τε, γράφουσιν ὅμως· ὁ τ'.

Γ'.) Συνδυάζεται μετὰ μορίων καὶ ἄλλων λέξεων· α.) ὅτε μή· εἰμῇ, ἐκτός ἔαν, πάντοτε μετ' εὐκτικῆς, Ν 319, Ξ 248, φ 485, καὶ ἀνευ ῥήματος, ὅτε μεταφράζεται διὰ τοῦ πλην, εἰμῇ, Π 227· β.) «πρὶν γ' ὅτε δὴ» κυρ. πρὶν ἢ ὅτε (ἐξυπακουσμένου δὴλ. τοῦ ἢ πρὸ τοῦ ὅτε) «πρὶν ποσ', ὁ ε. μέχρις οὗ, ἔως ὅτου, Μ 437, ν 322, φ 43· γ.) «εἰς ὅτε κε» μεθ' ὑποτακτικῆς, σημαίνει προθεσίαν· εἰς· τότε ὅταν, δι' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ὅταν, ἢ δι' ὅταν, β 99, τ 44· δ.) «ὅτε δὴ, ὅτε δὴ ῥα» ὅτε δά, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ μάλιστα, μεθ' ὀριστικῆς, Γ 224 κ. ἀ., μετ' εὐκτικῆς, Ρ 732, μεθ' ὑποτακτ., Π 386· ε.) «ὅτε τε», ἐνθα ὁ Τέ συντελεῖ εἰς γενητέραν σύνθεσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὀριστικῆς, Β 474, Κ 83, 286 κ. ἀ., μεθ' ὑποτακτ., Ξ 522· ς.) «ὅτε περ», ἐνθα τὸ Πέρ ἔχει ἀναδεικτικὴν ἢ ἐπιτακτικὴν δύναμιν, Ε 802, Ξ 319, 323 κ. ἀ., «ὅτε πέρ τε» Δ 259, Κ 7· ζ.) «ὅτ' ἄρα» Ε 540, καὶ «ὅτε ῥα», ἴδ. ἄρα 1).

ὅτε, ἐπὶ ῥῥημα (κατ' ἀρχαίαν ὅτε), ἐνίοτε, «ἔα ποτε», Ρ 478· συνήθως ἐν ταῖς ἐξῆς ἀντιθέσεσιν, «ὅτε μὲν—ἄλλοτε» Υ 49, «ὅτε

μέν—ἄλλοτε δ' αὖ Σ 599, «ὅτε μὲν τε—ἄλλοτε τε» Α 64, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Α 566.

ὁτέοισιν, ὅτεγ, ὅτεκ, ἴδ. ὅετις.
ὅτι [-], ὅτι [-], σύνδεσμ. 1) εἰδικός, δι' οὗ ἐξαρτῶνται λόγοι εἰδικοί, χρησιμεύοντες ὡς υποκείμεν. ἢ ἀντικείμεν. ῥημάτων, ὅτι, προσλαμβάνων ἐνίοτε καὶ τὰ μόρια, Δὴ καὶ Ρά, συντασσόμενος παρ' Ὁμ. μεθ' ὀριστικῆς, «οὐδέ τι ἦδη ὅτι βα δμῶνόντο λαοί» Ν 675 κ. ἀ., «ἦ οὐχ ἔτι ὅτι γυναῖκας ἀνάγκηδ' ἠπαροπέδεις» Ε 349. Συναρτήσεων 2) αἰτιολογικός, διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, πάντοτε μεθ' ὀριστικῆς, Α 56, 244, λ 403 κ. ἀ., ἐπειδὴ, ἐάν συμπερίη τις ἐκ τούτου ὅτι, Π 35, Φ 488. 3) ἐπιτακτικός μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων ἢ μάλιστα ἐπιρρημάτων, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ὅτι τάχιστα» ἔσονται τὸ δυνατόν τάχιστα, Δ 493, Γ 659, ε 442. (Τὸ ἐνίοτε παρ' Ὁμ. ἐκθλίβεται, οἷον Α 412, Δ 32, Ζ 426, Π 274, υ 333 κ. ἀ. ὡσαύτως δὲ καὶ θ 299, ὅπου ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ὅτε, ἴδε ἢ ὅτε Β').

ὅτι, ὅτι, ἴδ. ὅετις.

ὅτινα, ὅτινας, ὅτις, ἴδ. ὅετις.

ὀτραλέος [-], ἴδικ. ἐπὶ. (ἐκ τοῦ ὀτραλέος, ὑπερ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης μετὰ τὸ ὀτραρῆ), γοργῶς, προθύμως, τάχως, μετὰ σπουδῆς, Γ 260, Τ 317, τ 400. Ὀτραεὺς, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δύμνατος, ἀδελφὸς τοῦ Μόγδονος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, Γ 486, Γ. Ἀφρ. 414.

ὀτρηνός, ἦ, ὅν, ποιητ. (πιθανώτερον ἐκ τοῦ τρέω, ὁ τρέρος, ἢ ἐκ τοῦ τὰρὸς κατὰ μετάθεσιν, ὡς θέλει ὁ Δοιδερλ.), γοργός, ταχύς, πρόθυμος, ἐπὶ τοῦ «θεραπεύων» Α 321, α 409 κ. ἀ., τῆς «ταμίης» Ζ 384.—Ἐπὶ. ὀτρυνῶν, δ 735.

ὀτρικες, ἴδ. ὀβρις.

ὀΤΡΙΝΤΕΙΑΝ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέω, ὁ Ἰφιδίων, Γ 383. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει Ὀτρυντέω).

ὀΤΡΙΝΤΕΙΣ, ἦος, ὁ, βασιλεὺς τῆς ὑπὸ τὸν Τρωλὸν Ἰδῆς, πατὴρ τοῦ Ἰφιδίωνος, Γ 384.

ὀΤΡΙΝΤΙ, ἴδ. ἢ, ἐπικ., παρόντρυνος, προτροπή, προσαγωγή, Ἰλ. Τ 234, 235. Ἐκ τοῦ

ὀΤΡΙΝΑ [-], ἴδ. ἴδ. ὀτρυνῶ, παρτατ. θαμνίτ. ὀτρύνεσκον, Ω 24, ἀφρ. ὀτρυνά. Α') Ἐνεργ. προτρέπω, παροτρύνω, «παραινῶ» τινά. 1) συνήθως ἐπὶ προσώπων, Κ 138 κ. πλχ. ἀ.) μετ' αἰτ. «εἰς πόλεμον» Ο 59, «εἰς νῆσον» παροτρύνω, προσάπτω νά ὑπάγῃ εἰς τὴν νῆσον, α 85, «εἰς Δίον» Ω 143 κ. ἀ., «πόλιν εἰς» α 40, «ἐπὶ νῆας» Ω 289, «πατὶ δῶμα» ρ 75, «προτὶ Ἰλίου» Τ 349, «πόλινδε» ο 306, «πολεμόνδε» Β 589, Ρ 383. Β') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαφρ., «πολεμίζειν, μάχεσθαι ἵνα» παροτρύνω, παραινῶ νά κλ., Δ 294, 414, Β 94, ξ 374 κ.

ἀ., «γῆμασθαι» τ 458, μετὰ τοῦ «ὡς»=ἵνα, η 222, ρ 362. 2) σπανίως ἐπὶ ζώων, «ἴππους, κύνες» παρορμῶ, Π 467, Σ 584. 3) ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισπεύδω, ἔπιταχύνω, τάχως παρασκευάζω, «πομπήν» η 451, θ 30 κ. ἀ., «τὴν δόαν» θ 253, «μάχην» Μ 277, «ἀγγελίην» π 355. Β') Μίσ. κινεῖσθαι, παραινέσθαι, σπεύδω, μετ' ἀπαφρ., «ἀμυνέμεν» Ε 369, «ὀτρύνεσθαι ἐμοὶ ἔμα πάντες ἔπεσθαι» κ 425 (οὕτως ἔγραψεν ἐκ τοῦ Εὐδοκίου καὶ τινῶν χειρογράφων ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμείν. ἀντὶ τοῦ πρότερον παρεμφερμένου: ὀτρύνεσθ' ἵνα μοι ἔμα πάντες ἔπησθαι), «πόλινδε ἵεναι» ρ 183. ὡσαύτως δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ Βέκκρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ἐν τῇ Π 420 «ὀτρύνοντο νέκυσ ἀγέμενα», ὅπου οἱ πρὸ αὐτοῦ ἔγραψαν «ἔτρυνον νέκυας ἀγέμενα» καὶ ἠρμήνευσαν δι' ἐνεργητικόν, ἢ ὡς ἀμετάβλητον, ἢ ἀνακληροδοτὸς ἀντικείμενον τι προσωπικόν, ὡς ἐν τῇ Ψ 49. (Πιθανώτερον ὅτι ἔχει σχέσηιν πρὸς τὸ ἀτρηρός, ἀτραλέος ἢ ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ τὰρὸς κατὰ μετάθεσιν, ὡς θέλει ὁ Δοιδερλινός).

ὅΤΤΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅΤΤΙ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅτι, ἴδ. ὅετις.

ὅτ, μόρ. ἄρνητ. πρὸ συμφώνου, πρὸ φωνήεντος δὲ φιλομένου οἷα καὶ πρὸ θασυνόμενου οἷα, ἔτι δὲ οἷα καὶ οἷα, ἔπ. ἴδ. Σημαινόμενα δὲ ἀπλήν καὶ ἄμεσον ἄρνησιν ἄνευ τινὸς ἀναφορᾶς πρὸς ἄλλο διανόημα. Ἡ ἄρνησις ἀποδίδεται ἢ εἰς μίαν μερικὴν ἔννοιαν, οἷον «οὐ φημι» ἀρνοῦμαι, Η 393, «οὐκ εἰώ» κωλύω, Ζ 256, «οὐκ ἐθελῶ» ἀποποιῶμαι, Γ 289 κ. ἀ., ἢ εἰς ὀλοκλήρους προτάσεις. Τίθεται λοιπὸν Α') αἰς κυρίας προτάσεις, 1) ἐν αἷς ἐκφύεται ἀπλή τις ἄρνησις, εἴτε γενικῆς οὕσης τῆς ἔννοιαις τῆς προτάσεως, εἴτε εἰς μερικὴν περίπτωσιν ἀναφερομένης: ἀ.) μεθ' ὅσας πάντων τῶν χρόνων, Ὁμ. πλχ. Β') μεθ' ὅπου, ὅταν αὖτε ἔχῃ σημ. μέλλοντος, Α 262, Η 197, ζ 201, π 437. γ') μετ' αὐτ. καὶ τοῦ Ἄν ἢ Κε εἰς δυνατικούς λόγους, Γ 125, μ 407 κ. ἀ. 2) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, ἐν αἷς ὁ ἐρωτῶν προσδοκᾷ νά λάβῃ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. non, nonne, Δ 242, Κ 165 κ. ἀ. πλχ. καὶ εἰς τοιαύτας, αἵτινες ἠπίως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ἐκφορίζουσιν εὐγὴν ἢ προσταγὴν δι' εὐκατικῆς καὶ τοῦ Ἄν, «οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο;» δὲν εἶνε δυνατόν τίλος πάντων νά ἀπασύρῃς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς μάχης Ε 456, ὡσαύτως «οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαϊν ἐροπίσσαιτε τάχιστα;» Ω 263, η 22, χ 432. Β') εἰς ἐξηρημένας προτάσεις, 1) εἰς εἰδικὰς διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὅτι ἐκφερομένας, Γ 265 κ. ἀ. 2) εἰς χρονικάς καὶ αἰτιολογικάς διὰ τοῦ «ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτι» κτλ. ἐκφερομένας, Σ 101, Φ 95 κ. ἀ. 3) εἰς ἀναφορικάς, ὅταν ἢ ἐν αὐταῖς ἀναφερομένην ἔννοιαν ἀπλήν τὴν ἄρνησιν δεχεται, χωρὶς νά

ἐν δὲ τῇ Β', καὶ ἐνταῦθα διηρημένως, ὥς καὶ ὁ Ἀμεϊς.).

οὐδένα, ἐπὶρ., Α 497, ψ 315, τὴν σήμερον ἡρότερον διηρημένως οἶδα πα, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διαιρούμενον διὰ τινος ἢ πλειότερων παρεμπιπτούσων λέξεων, ὅχι ἀκόμη, ἀκόμη δὲν, συνήθως οὐδ' ἄλλως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Α 408, γ 23 κ. ἀ., «οὐδ' ἂν πω, οὐδὲ νύ πω» Φ 440, «οὐδ' ἄρα πω» ἀλλ' ἀκόμη δὲν, Β 419, Ρ 404.

οὐδατέρω, ἐπὶρ. (οὐδότερος), πρὸς οὐδέτερον μέρος, οὕτε πρὸς τὸ ἐν οὕτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ξ 48 ϖ.

οὐάου, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁάου, ὁ ἔ. ἀ.) κατώφλιον, οὐ μόνον τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἀλλὰ καὶ πόσης ἄλλης εἰσοδου, Ζ 375, θ 80, μ 63 κ. ἀ. Πολλῆς μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «θαλάμου» 1 582, δ 718 κ. ἀ., «αὐλῆς οὐδ.» α 404, «αὐλῆς» η 430, τοῦ Ἀδου, Θ 45, «λάνου» ὁ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, 1 404, η 80. ἔ.) μεταφορ. «γῆρας· οὐδ'» τὸ κατώφλιον τοῦ γῆρατος, ὅ ἔ. κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνεύτας «ἡ ἐξουσία τοῦ βίου», τὸ ἔσχατον γῆρας, τὰ ἔσχατα τοῦ γῆρατος (κατὰ δὲ τὸν Ἑννιον καὶ Οὐάσιον ἡ εἰσοδος, ἡ ἀρχὴ τοῦ γῆρατος), «ἐπὶ γῆρας οὐδ'» Χ 60, ι 487, ο 318, «γῆρας οὐδὲν ἐκείναι» ο 246, ψ 212, Γ' Ἀφρ. 406.

οὐάου, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὁάου, «δράμος», ϖ 496 ϖ.

οὐάου, ἄτος [-], τὸ (ἡ Σανσερ οὐάου, Λατ. uher, ὅπερ ἐν τῇ Ῥωμανικῇ γλώσσῃ ἔστιν uzer, ὡς ἐξ Ἰταλικῶν τινος τύπου uher). ἀ.) ὁ μαστὴρ, κυρ. ὁ τῶν ζώων, καθὼς τῆς καθολογίας, «τὸ μαστῆρ» 1 410. ἔ.) μεταφορ. ἐπὶ τῆς γῆς, «οὐάου ἀρούρης» τὸ μαστῆρ τῆς γῆς, ὅ ἔ. ἡ εὐφορία γῆρας, ἔξ ἧς ὡς ἀπὸ μαστεῶν ρίπει τὸ μέλι καὶ γάλα πάντα τὰ ἀγαθὰ οὕτως λέγεται τὸ Ἄργος, 1 441, 283, τὸ Ῥάριον πεδῖον, Γ' Δῆμ. 450.

οὐκ πρὸ φωνήεντος φιλούμενον ἀντὶ τοῦ οὐ, ὅπ. ἔ.

Οὐκαλῆτων [-], ὄντος, ὁ (οὐκ ἀλέγω), εἰς τῶν Τρωικῶν γερόντων, Γ 448.

οὐκῆτι [-], ἐπὶρ. (οὐ, ἔτι), ὅχι πλέον, δὲν—πλέον, Ὁμ. πλγ., ἐπιτίθεται διὰ τῶν ἐπιτακτικῶν ἐπὶρ., «οὐκῆτι πάγχυ» διώλου πλέον δὲν, Ν 747, Τ 343 κ. ἀ., «οὐκῆτι πάνπαν» Ν 704.

οὐκί, ἐπὶρ. ἐπικ. ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ οὐκί, μόνον ἐν τέλει τῆς προτάσεως καὶ μάλιστα ἐν τῇ συνδυσμῳ, «καὶ οὐκί» Ο 437, Τ 255, α 268, δ 80, Α 493 κ. ἀ.

οὐκλί, αἱ, ὁλόκληροι (πιθανῶς πεφρυγμέναι) κριθαί (κατὰ τὸν ΓΜ, Οὐάσιον ἐρεῖαι κριθαί), τὰς ὁποίας πρὸ τῆς θυσίας ἐπῆγον μεταξὺ τῶν κεράτων τοῦ κρινοῦ, γ 441 ϖ. Καὶ ταῦτα μὲν οὐ παλαιὰ ἐρμηνεύται, οἷοντες παράγοντες τὴν

λέξιν, ἐκ τοῦ ἄλλος ἐξυπονοῦσαι τὸ ὄνομα· κριθαί· ὡσαύτως καὶ ὁ Δοιδεῖρ., ὅστις παραδέχεται τὸ οὐλος ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ὄλος. Ὁ δὲ Βούττιανος θεωρεῖ κύριον τύπον τῆς λ. τὸ ὄλη, ὅπερ παράγει ἐκ τοῦ ελα, ἀλέω, ὁ ἔ. «ἀλέω», ὡς τὸ τομὴ ἐκ τοῦ τέμνω, καὶ σημαίνει κατ' αὐτόν· τὸ ἀλεσμένον· οὐλαὶ ἐπομένως εἶνε αἱ χονδροσασμέναι ἢ χονδροκοπανισμέναι κριθαί, (ἢ αἵτινες παρέμειναν ὡς ἱερὸν ἔθιμον εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς τῶν ἀνθρώπων τροφῆς· «ὡς γὰρ φησι Θεόφραστος ἐν τῇ Περὶ εὐρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημητριακὸν καρπὸν οὕτως σάας αὐτὰς ἢ σθιον» ἢ δηλονότι ἀκραίας ἢ χονδροκοπανισμένας, οἷον τὰ καὶ νῦν ἔτι ἐκ τοῦ σίτου παρασκευαζόμενον «πληγοῦρι»). Ἄλλος δὲ τις τῶν νεωτέρων νομίζει μὲν ὅτι αἱ Ἑλληνες μετεχειρίζοντο κατὰ τὰς θυσίας ἀκραίας τὰς κριθάς, ἀλλ' ἦσαν ὅμως παραδέχεται τοῦ Βουττιανου τὴν ἐτυμολογίαν, μὲ ταύτην ὅμως τὴν ἐρμηνείαν ὅτι οὐλαὶ κατ' ἀρχαί· ἐλέγοντο πάντες οἱ κοπανισόμενοι καὶ διὰ τούτου μόνον τοῦ τρόπου ἀλωνιζόμενοι δημητριακοὶ καρποὶ, ἔπειτα δὲ παρρωρίσθη ἡ λ. εἰς τὰ νῦν σημαίνῃ μόνον τὰς κριθάς.

οὐλασῆς [-] (Φουλ.) ὁ (αγγλ. τμήλω, οὐλας), πληθὸς (συνωθούμενον, συστριφεμένον πολεμιστῶν), «αὐράς», «στίχας», τάξεις «ἀνδρῶν» ἴλ. Δ 351, Γ 413, 379.

οὐλε, ἔ. οὐλας.

οὐλή, ἡ (ἐμφυδίου ἐτυμολογία), ἡ «κλεισμένη πληγὴ», σημεῖον πληγῆς (ιατροεπιστῆς) Ὁδ. τ 391, 393, 464.

οὐάου, ἡ, ὡν=οὐάου Γ', ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ ὁάου, ὁ ἔ. ὁλέριος, ἐπιδολῆς, ἐπὶρ. τοῦ ἀστέρου τοῦ λεγομένου κυνός, Α 62 ϖ.

οὐλοκάρηνα [-], ὡν (κάρηνα). Α') ποικυλόριξ, «ποικυροῦς ἄλλης», (κατ' ἄλλους οὐλόριξ, «σγουρός») τ 246 ϖ. Β') Ἐν τῇ Ξ, Ἐρμ. 437 (χωρὶς διεσπαρμένη καὶ χασματώδαι) «οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα πυρὸς κατεδάμνατ' ἀντι» ἐρμηνεύεται τὸ «οὐλόποδ' οὐλοκάρηνα» (κρέα βοῶν) οὐν αὐτοῖς ποσὶ καὶ κεφαλῇ, «μὲ ὅλα τὰ ποδάρια καὶ τὰ κεφάλαια», ὁ ἔ. κατ' ὁλοκληρίαν, πρὸλ. Βαουμ. αὐτόθι.

οὐλόμενος, ἡ, ὡν, κυρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ὁλόμενος, μετοχ. τὸ μέλ. ἀορ. ἔ. τοῦ ἄλλου, κυρ. ἐκτινος, ἔφ' οὗ ἐξεπληρώθη ἡ κατάρα «ὁλοιο», ἐπικατάραιος, «κατηραμένο», θεοκατάραιος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Α 2, Ξ 84, κ 394, ε 344 κ. ἀ. (Αὕτη εἶνε τοῦ Κλάσσης ἡ ἐρμηνεία, ἢ μεθ' ἧς πρέπει νὰ συναδασθῇ ὁμοίαι τις χρήσις τῆς μετοχῆς ἐν τῇ καθορισμένῃ. Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τινὰ «κρεμασμένον, παλουκωμένον, θεοσκοτωμένον, ἀσπραποκαμένον» οὐχὶ τὸν ὄντως ταιωστά τινα παθόντα, ἀλλὰ τὸν ὅτιον νὰ πάθῃ· νὰ κρεμασθῇ, παλουκωθῇ κτλ., περὶ οὗ δηλ. οὕτω σφόδρα ἐπι-

θοροῦμεν νὰ πύθῃ, ὥστε ἦδη θεωροῦμεν αὐτὸν παθόντα τὸ ὑπὸ τῆς βίξης σημαινόμενον). Συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιθετὸν μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὀλέθριος, πλὴν ἐν τῇ σ 273, ἐνθα θεωρεῖται παθητικόν: ὀλέθρια παθούσα, κακοδαίμων. || 'Ο δὲ Νίτσης καὶ διαφορὰν εὐρίσκει μεταβῆ τοῦ «οὐλόμενος» καὶ «όλοός» σκοτεινὴν πῖνα ὅμως καὶ ἀκατάληπτον.

* οἰλόπος, οἰός (όλος, παός), μόνον ἐν τῇ 'Τ. Έρμ. 437, περὶ οὗ ἔδ. οἰλοκάρηνος.

οἴλος, η, ον, Α'.) ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔλτος, ὀλόκληρος, «ἀλάκερος», ἀκέραιος, πλήρης, «ἄρτος» ρ 343, «μὴν» ω 418, «κάλα» 'Τ. Έρμ. 413. (|| 'Ο τύπος «οἴλος» ἀντὶ τοῦ ἔλτος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν σημασίαν πᾶς). Β'.) (Γοῦλ, συγγ. τῇ ἐλῆτω, ἔλλω) κυρ. συνεστραμμένος, ἐπομ. ἀ.) πυκνός, δασύς, (κατ' ἄλλους δὲ οὐλόθριξ, «σγουρός»), ἐπιθετὸν ἐριουργημάτων, «χλαῖναι, τάπητες» Π 224, Ω 646, δ 50, τ 225 κ. ἀ., «οἴλη λάχνη» Κ 434, «οἴλαι κόμαι» ζ 234, φ 158 ὅθεν δ'.) μεταφ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς συμπετυκνωμένου πληθους, «οἴλον κεκληγότες» μεγάλα, «δυνατά» κραυγάζοντες, Ρ 756, 759.

Γ'.) ἐπικ. ἐπιθετὸν ἐκ τοῦ ολ-, ἄλλωμι ἀντὶ τοῦ ὀλοός, τουτέστιν ὀλέθριος, ἐπιθετὸν τοῦ Ἄρειος καὶ Ἀχιλλέως, Ε 461, Φ 536, «δνειροι» κακός (ἀπατηλός κατὰ τὸν ΓΜ. Οὔδσιον) Β 6. (Πρὸ τοῦ Βεκκέρου ἐγράφετο Ὀνειρος, ὡς καὶ νῦν ἐστὶ παρὰ Βαῦμλ., καὶ τότε τινὲς μετέφραζον τὸ «οἴλος» Ὀν.: ὀλόκληρος, «ἀλάκερος», ψηλαφῆτος Ὀν.). 'Ο Δοιδερλῆτος θεωρεῖ τὸ Α'.) οἴλος, τουτέστι τὸ Ἄττ. ὅλος, ὡς ἐκ τοῦ Β'.) οἴλος παραχθέν (κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ Γόλας): συνεστραμμένος, συνηθρισμένος, ὅλος σύμφωνος ἐν τοῦτοις καὶ ὁ Ἄρειος ἄλλα δὲ οὐχὶ τούτων βεβαιότερα δοξάζει ὁ Κούρτιος.

οἰλόχῃται [...], αἱ (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἰς Α 449: αἱ) ἐπικ. (ἐκ τοῦ οἴλαι καὶ χέω) = οἴλαι (ἔδ. τὴν λ.), κριθαί, αἱ κατὰ τὴν θυσίαν ὡς πρόθυμα ἐπὶ τοῦ ἱερέου ἐπιχεόμεναι, τουτέστιν ἱερὰ (χυσταί) κριθαί, «οἴλοχῷται ἀνέλοντο» ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας, Α 449, Β 440, «προβάλλοντο» ἔβριψαν ἐμπρός, ἐσκόρπισαν, Α 458, Β 424, γ 447, «ἐν δ' ἔθετ' οἴλοχῷτας κανέω» δ 764, «οἴλοχῷτας κατήρχετο» (κατὰ ζεύγματος) ἤρχετο τῆς θυσίας προσυμένων τὰς κριθάς, γ 445. (|| 'Ο τονισμός: οἴλοχῷται καὶ ἡ ἐρμηνεία: κίνιστρα, δοχεῖα τῶν κριθῶν, εἶνε πάντ' ἐσφαλμένα).

|| Ἰάγῃπος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ὀλῃμπος, ὅπ. ἔδ.

οἴλα (οἴλος), ὕφαινον, ἔχω καλῶς, «εἶμαι καλὰ», μόνον ἐν τῇ προσ. «οἴλε» ὡς χαριετισμός, «νὰ ἦσαι καλὰ», «οἴλε τα καὶ χαῖρε» «νὰ ἦται καλὰ καὶ χαροῦμενος», ω 402 τ, 'Τ. Ἀπ. 466. 'Ο Κούρτιος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Βούτμαννος σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ Λατ.

salve' ὁ δὲ Δοιδερλ. ὑπολαμβάνει αὐτὴν κλητ., ὡς τὸ Λατ. macte' ὁ δὲ Χρῖς = τῇ Λατ. vale.

οἴμος, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ ὁ ἐμός, Θ 360. οἴν, μόριον, παρ' Ὁμ. πάντοτε μετ' ἄλλων μορίων συνδυαζόμενον, σημαῖνον κατὰ μὲν τὸν Ἀρτουγγ περιορισμὸν πράγματός τινος εἰς αὐτό, καὶ ἀποκλεισμὸν ἀπὸ παντός ἑξωτερικοῦ, τὸ αὐτὸ καθ' αὐτό, (|| κατὰ δὲ τὸν Ῥόστ τὸ ὄντως, τῇ ὄντι, καὶ κατὰ τὸν Βαῦμλ. ὁμοφωνίαν ἢ συμφωνίαν πρὸς τὰ προηγούμενα ἢ πρὸς τὴν ἄλλω ἐν γένει) καὶ δυνάμενον κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλοτε ἄλλως νὰ μεταφρασθῇ, «γὰρ οὖν» διότι βεβαίως, διότι εἴμαι βέβαιος, Β 350, δ 423. «ἐπεὶ οὖν, ὡς οὖν» [ἐπειδὴ], εὐθύς ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ ἄπαξ, Γ 4, Δ 244, Ν 4. Ἀλλοτε εἶνε διηγηματικός, ὡς τῆς καθομιλουμένης: τὸ «λοιπόν», ἀναφέρει δηλ. ἐν τῇ διηγῇ πρᾶξιν ἥδη μνημονευθεῖσαν, Ὁμ. πλχ. «οὐτ' οὖν παρὰ ἄλιος τόσον μένος οὔτε λέοντος» οὔτε δα—οὔτε, Ρ 20, πρὸλ. Θ 5, δ 200, ρ 401. — Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ Οὖν ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τὴν προηγούμενον ἢ σημαίνει τὸ λοιπόν, ἐπομένως. Ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν γνώμην πολλὰ εἶνε τὰ ἐναντιούμενα χωρὶς, ὅσον Ρ 20 κ. ἀ., πολλὰ ὅμως καὶ τὰ συμβεβημένα.

οἴνεκα, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ οὗ ἔνεκα 1) ἔκεῖνα, ἔνεκα (γάρην) τοῦ ὁποίου, γ 64.

2) διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, Α 41, δ 569, ἢ προηγούμενου τοῦ «τοῦδ' ἔνεκα» Α 411, ἢ τοῦ «τῷ» ν 332, ἢ ἐπομένου τοῦ «τοῦνεκα δὴ» Γ 403, «οὔνεκ' ἄρα» Π 440, Α 79, «οὔνεκα δὴ» διότι δά, Ψ 640. 3) ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τοῖς Ῥ-μνοῖς μετὰ τινὰ ῥήματα, οἷα τὰ «εἰδέναι, νοεῖν, νερμασθῆναι, γνῶναι, εἶρεῖν» ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ὅτι, καθ' ὅσον, ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι, ε 216, η 300, σ 42, π 330, 379, φ 214, 'Τ. Ἀπ. 376.

οἴνεσθε, ἔδ. ὄνομαι.

οἴνομα, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄνομα, ὅπ. ἔδ.

οἶπεν ἢ οἶ πεν, ἐπὶρ. διόλου δέν, Ξ 416. οἶπῃ, κατὰ Σπέρζν., οἶπῃ κατὰ Οὔλφ. καὶ Αἰνδωρφ, ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένως: οἶπῃ: ἀ.) οὐδαμοῦ, «πουθενά», Ρ 643, ε 410: β'.) οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Ν 191, ε 440 (ἐνθα τινὲς οὐκ ὀρθῶς μεταφράζουσιν: οὐδαμῶς).

οἶ ποσι, ποιητ. ἐπὶρ. οὐδαμοῦ, Ν 309, Ψ 463.

οἶποτε, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένως οἶ ποτε ἐπὶρ. οὐδέποτε, «ποτέ», μεθ' ὀριστικῆς, Α 234, α 308 κ. πλχ. Πολλὰκις διαίρεται διὰ μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων, Α 463, Δ 48, Τ 274 κ. ἀ.

οἶπα, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν διηρημένως οἶ πα. 1) ἐπὶ ῥήματι χρονικὸν ἀκόρη δέν, Α 224, συνήθως μετὰ παθητικῶν χρόνων, μετὰ δὲ ἐνεστώ. Ξ 443, δ 418, γ 226 κ. ἀ. τῆς Ὀδ.

2) τροπικ. = αἶψα, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Γ 306 κ. ἀ.—Πολλάκις διακρίνεται διὰ μᾶλλον λέξεως «οὐ γάρ πως» α 196, 216.

οὐ πάποτε, ἰδ. πάποτε.

οἶ πως, ἐπίρ. ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ἔξ τῶν μετ' αὐτὸν διηρημ. ἀντὶ τοῦ πρότερον οἶπας, ὅχι κατὰ τινὰ τρόπον, ὅ ἐ. κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδαμῶς, Δ 320 κ. ἀ.—πολλάκις «οὐ πως ἔστιν» μετ' ἀπαρρ. δὲν ὑπάρχει τρόπος, εἶνε ἀδύνατον νά, Μ 65, Ε 130 κ. ἀ., ὡσαύτως «οὐ πως ἔτι εἶχεν» δὲν εἶχε πλέον τρόπον, δὲν ἠδύνατο πλέον (διὰ λόγους τοιαύτας καὶ ἡθικαί), Η 217, Ρ 354. Καὶ δι' ἄλλης λέξεως διηρημένον «οὐ γάρ πως» Ξ 63, «οὐ μὲν πως» Β 203 κ. ἀ.

οἶρα, τά, ἰδ. οἶρον.

οἶραιος, η, ον (οὐρά), εἰς τὴν οὐρανὸν ἀνήκων, τῆς οὐραε, «τρίχες» τῆς οὐραε, Ψ 520 f.

Ὀϊρανίη, ἡ, Οὐρανία, (μία πᾶν νυμφών, *Γ. Δῆμ. 423. Κυρ. θηλ. τοῦ

*οἶρανίος, η, ον (οὐρανός), οὐρανίος, τοῦ οὐρανοῦ, *Γ. Δῆμ. 55, «οὐρανία πετεηνά» τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, Βατρ. 26.

Οἶρανιον [..], ἄνθρωπος, ὁ (οὐρανός). 1) ὡς ἐπίθ. οὐρανίος, ἐπουράνιος, ἐν τῇ οὐρανῷ (τοῦτέστιν ἐν τῇ Ὀλύμπῳ, ἰδ. οἶρανίος 2) οἰκῶν, ἐπίθ. τῶν θεῶν, Α 570, ε 15 κ. ἀ. Ὡς οὐσιαστικ. οἱ «Οὐρανῖωνες» οἱ Ἐπουράνιοι, Λατ. caelites, Ε 373, Φ 509, ε 294 κ. ἀ. 2) πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ Τιτᾶνες, Ε 898. (Σύμφωνος εἶνε καὶ ὁ Οὐέλκερος, ὁ δὲ Ναιγελόδοχος καὶ Ἀμείης καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι τοὺς Ὀλυμπίους).

*οἶρανόδεικος [..], ον, ὁ ἐν τῇ οὐρανῷ δεκνόμενος, μόνον Γμ. 32, 3.

οἶρανόθεν [..], ἐπικ. ἐπίρ. δι' οὐρανοῦ, οὐρανόθεν «ἀπὸ τῶν οὐρανῶν», Α 195 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ καὶ «ἐξ οὐρανόθεν» Θ 49, 21, Ρ 548, καὶ «ἀπ' οὐρανόθεν» Θ 365, Φ 499, λ 48: ἰδ. οἶν.

οἶρανόσι [..], ἐπίρ. (οὐρανός), ἐν οὐρανῷ, «εἰς τὸν οὐρανόν», μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐρανόσι πρό» (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν παλαιῶν) πρό τοῦ οὐρανοῦ, τοῦτέστιν ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ ἄβυσ, Γ 3 f. Ὁ δὲ Ἄρεος διορθώνει: οὐρανόθεν πρῶ (=πρῶ ἐξ οὐρανοῦ), καὶ πρὸς τὸν εἰς 7. (||. Ἄνευ τινος ἀνάγκης, διότι, καθ' ὃ ὁρθῶς παραλλάξει ὁ Ναιγελόδοχος, τὸ «οὐρανόσι πρό» δὲν διαφέρει τοῦ «ἰαυθὶ πρό» εἰμὴ κατὰ τὴν διάφορον τοπικὴν ἑκτασιν, τὰ μὲν ἐπὶ καθέτου, τὰ δὲ ἐπὶ ὀριζανטיοῦ ἑκτάσεως καίμενον).

οἶρανομίης [..], κς (οὐρ., μῆκος), μέγρε οὐρανοῦ μακρός, «ὡς τὸν οὐρανόν» ψηλάς, «ἐλάτνη» ε 239 f.

οἶρανός, ὁ, 1) ὁ οὐράνιος θάλας, «οὐρανός», Ὁμ. πλχ., χαρακτηρίζεται ὡς «εὐρύς» Γ 364, α 67 κ. ἀ., «ἀστερόεις» (ἰδ. τ. λ.) ἔξ «πολύχαλκος» (ἰδ. τ. λ.), «χάλκεος» Ρ 423, «σιδή-

ρεος» ο 329, ρ 565. Τὰ ἐπιθέτα ταῦτα ἐκλήφθησαν ὑπὸ τινῶν εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, καθ' ἣν ἐπομένως ὁ ποιητής ἐφαντάσθη δῆθεν τὸν οὐρανόν ὡς χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν θάλασσαν. Ὁ Οὐράνιος μάλιστα φαντάζεται αὐτὸν ἔχοντα ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὅπῃν τινα ἢ οὐρανοῦ, δι' οὗ εἰσχωρεῖ τὸ ἄρος εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁρθότερον ὅμως ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ ἐπιθέτα «σιδήρεος καὶ χάλκεος» μεταφορικῶς εἰς ἐνδείξιν τοῦ στερεοῦ καὶ αἰωνίου. Ὁ οὐρανός κεῖται ὑπεράνω τοῦ «αἰθέρος» Β 458, Θ 558, Ο 492, καὶ τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς ὅσον ὁ Τάρταρος ὁ ὑπ' αὐτήν, Θ 46. Ἐπ' αὐτοῦ διακινῶνται καθ' ἑκάστην τοῦς δρόμους αὐτῶν ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἀνατείλλοντες ἀπ' ἀνατολῶν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ δύναντες κατὰ τὴν δύσιν πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν, Σ 485 εἰς, Χ 318, υ 357. Τὰ νῆφα καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς ὀψεως τῶν κατοικῶν τῆς γῆς καὶ αὐτὸν καὶ τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀστέρας, ε 293, Θ 555. Θεωροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς πύλαι τοῦ οὐρανοῦ, πυλωρούμεναι ὑπὸ τῶν Ὀρέων, Ε 749 εἰς.—Ἐπειδὴ δὲ τῶν θεῶν ἡ κατοικία, ὁ Ὀλύμπος, εἰσκαίεται μέχρι τοῦ αἰθέρος, ὑπεράνω τοῦ ὁποῦ κεῖται ἡμεῖς, ὁ οὐρανός, διὰ τοῦτο οὐρανός εἶνε 2) ἡ κατοικία τῶν θεῶν, Ζ 108, 128, «θεοὶ θήνεται», οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν α 67, δ 378 κ. ἀ. ἄλλ. τῆς Ὀδ., τῆς δὲ Ἰλ. μόνον Γ 299: δὲν συνάπτεται μετὰ τοῦ «Ὀλύμπου» Α 497, Θ 394, Τ 428 κ. ἀ., οἱ ἄνθρωποι προσεγγόμενοι ἀνατίθουσι χεῖρας καὶ βλήματα πρὸς τὸν οὐρανόν, Ο 374, Τ 257, Ω 307, ε 527.—Αἱ φρ. «οὐρανὸν ἔκει, ἔκκει», οἶον «σκόπελος οὐρ. ἔκει» μ 73, «σίλας εἰς οὐρανὸν ἔκει» Θ 509, «ἀγλή οὐρ. ἔκει» Β 458 κ. ἀ. ὡσαύτως «ἐντὶ» Β 453 κ. ἀ., «ὄρουμαγδός» Ρ 423, «κλέος» Θ 492, ο 74 κ. ἀ., «ἔβρις» ο 329, ρ 565, εἶνε ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις τοῦ μεγίστου ὕψους καὶ τῆς μεγίστης ἐκτάσεως, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, «ὡς τὸν οὐρανὸν φθάνει». Β') Προσωποπ. Οἶρανός [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐρέδου καὶ τῆς Γαίης (κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 426 εἰς.), ἀνὴρ τῆς Γαίης (κατὰ τὸν Γμ. 30, 47), μεθ' ἧς ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τοὺς Τιτανίδας, τοὺς Κύκλωπας ἔξ τῶς Ἐκατόγχερας (Ἡσιόδ. Θεογ. 437 εἰς.), Ο 36, ε 184. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους συγγεν. τῇ Σανσκρ. Varuṇas, ὅστις κατὰ τινὰς μὲν εἶνε θεὸς τοῦ ὕδατος· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τῆς ῥίζ. van, ἥτις σημαίνει σκεπάζω).

οἶρεα, τά, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄρεα, ἰδ. ὄρος.

*οἶρειος, η, ον, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄρειος (ὄρος), ὄρεινός, *Γ. Ἐρμ. 244.

οἶρεϊς, ἡς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρεος (πιθαν. ἐκ τοῦ ὄρος), ἡμίονος, «μουλάρη» (Λατ.), Α 50, Ψ 145, Ω 716, ἰδ. ἡμίονος.—Τὸ δὲ τῆς Κ 84 ἐκλαμβάνουσι ὡς ἴτερον τίπον ἢ ἐπέκτασιν τοῦ οὐρεῶς, ὅ ἐ. φύλας κατὰ

τι σχολίον. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδότης, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Οὐολφίου, πλὴν τοῦ Φαίσιος, ἀνεύουσι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου τὸν στίχον. (|| Σεδόμεθα τὸν Ἀριστάρχον καὶ τοὺς νεωτέρους ἐκδότες· ἀλλ' ἐρωτῶμεν: εἶνε ἀρὰ γε πόσον ἄτοπον νῦν υποθέσθαι τις ὅτι τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης βλέπων τις ἐλλείποντα ἢ ἐπαύριον ἢ ἡμιονον ἢ ἵππον ἐξήρχετο εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα περὶ μιᾶς τινος τῶν συνήθων τούτων νυκτερινῶν ἐκδρομῶν ἐρωτᾷ: Ἡμίονοι (οὐρήες) βεβαίως ὑπάρχον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ στρατῶν· κατὰ τὴν δὲ μάχης καὶ τὴν παραμονὴν ἐτέρως τοιαύτης δὲν εἶνε παράδοξον ἂν οἱ ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῆς κλισίας· ἐνὸς ἐκάστου προσδεόμενοι).

οἶρά, ἢ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ οὐρά, Γ 470, κ 215, ρ 302.

οἶράκος [·ω·], ὁ (οὐρά), τὸ ὕστατον ἄκρον, ἡ ἐσχάτη ἄκρα, „ἡ οὐρά“, πάντοτε «οὐρ. ἔγχεος» ἢ οὐρά τοῦ δόρατος, (|| ἥ τις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς μετέπειτα στύραξ. Πρὸς ἐξήγησιν δὲ τοῦ ὑποκρητικῆς τούτου τύπου ἀντὶ τοῦ οὐράκος, συντελεῖ ὁ ἐν τῇ καθομιλουμένη διαλεκτικῇ τύπος „οὐριά“ ἀντὶ τοῦ συνηθετέρου „οὐρά“). Ἰλ, Ν 443, Π 612, Ρ 528.

οἶρον, τό (πιθον. ἐκ τοῦ οὔ-, ὄρνυμι), χῶρος, ἔκτασις, διάστημα ὑπὸ τινος διανούμενον, μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς τριῶν χωρίοις: Ψ 431, «ὅσα δισκου οὐρα πέλονται» ὅσον εἶνε τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ τοῦ ριπτομένου δισκου διανούμενον, τουτέστι «δισκουρα» (ἰδ. τ. λ.) Θ 424 «ὅσον τ' ἐν νεφὶ οὐρον πέλει ἡμιόνων» ὅσον εἶνε τὸ ἐν τῇ νεφί διάστημα πάλαι ἡμιόνων, τουτέστι ὅσον διάστημα νεφέματος (ἀγροῦ χειρσαίου) δύναται νὰ ἀροτριάσῃ ζεύγος ἡμιόνων ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ, εἶνε δὲ τοῦτο μέτρον μήκους· οὐχὶ ἐπ' ἀκριβὲς γνωστὸν. Τέλος Κ 351 «ὅτε δὴ ρ' ἀπέχει ὅσον τ' ἐπὶ οὐρα (οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζεν. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδότες κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἀντὶ τοῦ συνηθους: ἐπίουρα) πέλονται ἡμιόνων» ὅτε δὲ ἀπέχετο τσούτου, ὅσον εἶνε τὸ διάστημα (τὸ ὑπὸ) τῶν ἡμιόνων ἀροτριάμενον. Ἐκ τῆς ἀμέλειας ἐπομένης αἰτιολογίας «αἱ γὰρ τα βόων προφερέστεραι» καταφαίνεται ὅτι τὰ «ἡμιόνων οὐρα» εἶνε μεγαλειτέρα παρὰ τὰ τῶν βοῶν καὶ ἐπομένως ἢ ἀπόστασις τοῦ Ἀόλωνος περίσταται ὥς οὐχὶ μικρά. Εἶνε δὲ τὸ «οὐρον ἡμιόνων» τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νεφέματος μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐπιστροφῆς ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ὅσον ἀροτριάσας ἡμίονος ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπαγράφει δύναται, ὅ ἐ. πλείθρον» δηλ. 400 Ἑλλ. πόδες, περίπου 40 βήματα, ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἡμισυ τούτων. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ «οὐρα» αἰς τὴν σημασίαν ὄρια, τέρματα, θεωροῦντες αὐτὸ τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ ὄρος.

1. οἶρον, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ποιητ. (οὔ-, ὄρνυμι· κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ συγγ. τῷ αὐρά), κυρ. ὁ κινητῆς, ὁ ἐλατῆρ· ὅθεν ὁ πλώμενος, εἰς

πλοῦν ἐπιτηδεύς ἄνεμος, ἰδίως ὁ αὐρίος ἄνεμος, ὅστις ἐπὶ τὸ πλουσιώτερον τῆς φράσεως λαμβάνει τὸ ἐπιθετὸν «ἔκμενος», Λατ. secundus ventus, Α 479, Ε 420 κ. α., «κάλλιμος» λ 640, «ἀπήμενος» ε 268, «ἢ λεγὸς οὐρος ἐπιπνεύσειν ὀπισθεν» δ 337· πολλάκις δὲ ἢ ἄνευ τινὸς ἐπιθέτου, Π 5, δ 585 κ. α.· ὡσαύτως δὲ καὶ δ 520, «ἀφ' ὧν θεοὶ οὐρον στρέφον» κατὰ πρόληψιν: ἔστρεφον οἱ θεοὶ τὸν ἄνεμον εἰς αὐρίον (ἐνθα ἄλλοι ἐνοοῦσι τὴν λ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐνταῦθα τε καὶ Ε 49). Πληθ. δ 360.

2. οἶρος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὄρος, ὄριον, τέρμα, δοτ. πληθ. Ἰλ. Μ 421, αἰ. ἐν. Φ 405.

3. οἶρας, ὁ, ἐπικ. ἔφορος, ἐπιστάτης, φύλαξ, «οὐρον καταλείπει ἐπὶ κτεάτεσσιν» ο 89· κατ' ἐξοχὴν λέγεται ὁ Νέστωρ «οὐρος Ἀχαιῶν» οἰονεὶ ὁ ἀφθαλμός, ὁ ἔφορος, ὁ φύλαξ τῶν Ἀχαιῶν, Θ 80 κ. α., γ 441. (Σογγ. τῇ ὄραμαι, ὄραω, ὄρα, ἐκ τῆς ῥίξης οὔ-, οὔρα· Ὁ δὲ Ζέλικας, ὅστις καὶ ἰδιαίτερον πραγματεῖται ἔγραψε περὶ τοῦ ἐπιθέτου τούτου τοῦ Νέστορος, παράγει ἀπὸ τῶν τῶν λ. ἐκ τῆς ῥίξης οὔ-, ὄρνυμι, οἰονεὶ: ὁ διεγέρτης, ὁ προτροπέυς, ὁ ἐνθαρρυντής).

4. οἶρος, εὐς, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρος, ὄριον.

οἶρός, ὁ (ὄρύσσω), ὄρυγμα, διῶρος, αὐλάξ, δι' ἧς ἔσυρον τὰ πλοῖα ἐκ τῆς ἐτραί εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ ὄρυγματα ταῦτα εὐκόλως ἐκπληροῦντο ἀκαθαρσιῶν ἢ κατεχώνωντο πρῶτοντος τοῦ χρόνου· ὅθεν πρὸ τῆς καθελκύσεως τῶν πλοίων ἦτο ἀνάγκη νὰ καθαρσθῶσι, Β 153 f.

οἶς, τό, γεν. ὡτός, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. οἶας, αἶος [·ω·]. Ἐκ τοῦ συνηθους τύπου εὐρίσκαται μόνον ἢ ἐν. αἰ. οἶς, Α 109, Γ 473, ἢ ἡ δοτ. πληθ. ὡσιν, μ 200. Ἀλλὰ οἶς δὲ ὁ ἐπικὸς τύπος. 1) οἶς, „αὐτὴ“ (προφέρεται καὶ μόνον: ἡτί), «ἀπ' οἶας»· μακρὴν τοῦ ὡτός, „μακροῦ ἀπὸ ταύτης μου“, ὁ ἔ. ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσω, Σ 272, Χ 454 (|| ἀπευχὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης „καύσια ὥρα καὶ βωδὴ“, ἥτις λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν, ὅταν μελετήσῃ τις ἢ ἐκφωνήσῃ κακόν τι). 2) μεταφ. οἶς, „αὐτὴ“, λαβὴ, Α 633, Σ 378.

οἶτα, Γ 495, μέλ. ἄσω καὶ ἡσω ἐκ τοῦ οἶτα, ἐξ οὗ ἡ προστ. οὔται, γ 356. καὶ ὁ ὄρ. οὔτησα (ἀλλὰ καὶ οὔτασα), καὶ παθ. ὄρ. ὠτήθει, Ο 537, καὶ παρὰ θαμιστ. οὔτασε, Ο 745, καὶ ὄρ. θαμιστ. οὔτησας, Χ 375. Παθ. παρακ. μεταφ. οὔτασμένοι, λ 536. Ἐπὶ δὲ γ. ἐνικ. συνηθ. τινὸς ὄρ. (ἢ κατὰ τὸν Λόδεκκ παρτατα) οὔτα, ἀπαρφ. οὔταμεν, Ε 132, καὶ οὔταμαι, ι 304, καὶ μεταφ. τοῦ μέλ. ὄρ. ὄρ. μὲ παθητικὴν σημασίαν (ἢ κατ' ἄλλους παθητ. παρακ. μὲ ἀναδιδασμὸν τόνου) οὔταμενος, Ἰλ. πλχ., λ 40 (εἰς καθαρὰν παρακειμένην σημασίαν). Πάντες οὔται οἱ τύποι ὑπάγονται εἰς ἀπὸ τῆς

χαυόμενον τινά ἐνεστώτα οὔτε τις, εἰς δὲ ὁ Λό-
βος ὑπάγει ἢ τὴν προστ. οὔτας, γ 356. Σημ.
πλήττω, κτωπῶ, τραυματίζω, «πληγώ-
νω», παρ' Ὀμήρ. ἰδίως δι' ἀγγεμάχων ὀπλων,
«δαυρί, εὐσιπῶ, ἔρχεται, χαλαρῶ» ὅθεν
ἀντιτίθεται πρὸς τὸ «βάλω» Α 659, 290α ὡς
ἐκ περιστοῦ τίθεται ἢ τὸ ἐπιρρήμα «αὐτοσχε-
δῶν», ὡς ἢ τὸ «αὐτοσχεδῶν», Η 273, Ο 746,
καὶ «σχεδῶν», Ε 458· συντάσσεται μετ' αὐτ. οὐ
μόνον τοῦ προσώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ μέρου, ὅπερ
τραυματίζεται, Δ 469, Ε 56 κ. ἀ., μετὰ διπλῆς
αὐτ. «Κύπριδα χεῖρα» Ε 458, Ν 438, γ 294·
ἔτι δὲ «τινὰ κατὰ λαπαρήν, κατ' ἀσπίδα» Ζ
64, Α 434 κ. ἀ., «πρὸς στήθος» ι 304, καὶ
ἐπὶ πραγμάτων «οὐτάξω σάκος» πληττω, κτω-
πῶ, Η 258, Ν 552, «ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐ-
τάσεν» τὸ τραῦμα, ὅπερ μ' ἐτραυματίσεν, ὃ ἔ-
δωκε μοι ἐπιδόξασθαι τραυματίσας με, Ε 361· ὅθεν
«οὐταμένη ἀντιλή» ἢ (νισωί) πληγωμένη πλη-
γῇ, ἢ ἀνοικτῇ πληγῇ, Ξ 518, Ρ 86.—Η λέξις
ποιητικῇ.

οὔτε, ἄρνησις μετὰ συνθέσεως=οὐδὲ, «καὶ
δὲν», ἡγομένου μόνου τοῦ Οὐ, Ζ 450, Χ 235.
Συνήθως ὡς ὁπόμενον καὶ ἄλλου Οὔτε, οἷον «οὔτε
—οὔτε» Ὀμ. πλγ., ἢ «οὔτε—οὔτε» οὔτε ι 480,
ἐνίοτε κατ' ἀνακολουθίαν πρὸς πλειοτέραν
ἀνάδειξιν τοῦ ἐτέρου κώλου, ἔπεται μετὰ τὸ
«οὔτε» τὸ «οὐδέ» οὔτε—οὐδέ πάλιν, Ν 207.
Ἐν τῷ Α 445 ὑπάρχουσι δύο ζεύγη προσδιο-
ρισμῶν, τὸ μὲν ἀ. «οὐ—οὐδέ», τὸ δὲ β'. «οὔτε
—οὔτε», ἀσύνδετα πρὸς ἀλλήλα ἢ μόνον διὰ
τοῦ «ἄρ'» συναπτόμενα. Ἐπὶ δὲ συνθέσεως ἀπο-
φατικῇ ἢ καταφατικῇ προτάσεως τίθεται «οὔτε
—» Ω 183, «οὔτε—δὲ» Η 433, Ω 368,
«οὔτε—καί» γ 349 (ἐνθα ὁ Διόδωρος, ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀρείς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρί-
σταρχον οὔτι).

οὔτῃσιν, ἔδ. οὔτῃζα.

οὔτι, οὔδ, τοῦ οὔτις, ὅπ. ἴδ.

οὔτις, οὔτις, ἢ, ὅν, ποιητ. (οὔτις), οὐ-
δενὸς λόγου ἄλλως, οὔτις, οὔτις, «πιστέ-
νιος», μόνον ἐπ' ἀνθρώπων, Α 234, ι 460 κ. ἀ.

οὔτις, οὔτις, οὔδ, οὔτις, ἢ, σημερινὸν γράφεται
διηρημένως οὔτις, οὔτις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.
οὔδεις, «κάνενας», Ὀμ. πλγ.—Τὸ οὔδεις.
οὔτις λαμβάνεται ὡς ἐπὶ, [οὔδεις], οὔδ' ὅλως,
οὔδαμῶς, Α 153, Ε 689, γ 433, δ 499 κ. ἀ.
Πολλὰκις χωρίζεται δι' ἄλλων μορίων «οὐ γάρ
τι, οὐ μὲν γάρ τι» Υ 467, Τ 324, η 216, κ
434 κ. ἀ., «οὐ νό τι» Θ 39, δ 60 κ. ἀ. (Τὸ
«οὐ τι» ὡς σπανέως εὐρίσκεται ἐν τῇ δ 93,
ἐνθα ὅμως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀρείς γρά-
φουσιν οὐ τοι).

Οὔτις, ὁ, αἰ. Οὔτις, πλάστον ὄνομα τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, ὅπερ αὐτὸς εἰς ἐαυτὸν ἀπανέμεν ἐνθου-
σιον τοῦ Παυσανίου, ἵνα διὰ τῆς διττῆς σημα-
σίας ἐξαπατήσῃ τὸν Κύναιον, Οὔδεις, Κε-
νένας, ι 366 ἔξ., 408 ἔξ., 455 ἔξ.

οὔτοι, ἢ ὅπως· σημερινὸν γράφεται διηρημένως
οὔτοι, ἐπὶ βεβαιῶς ὅχι, σὲ βεβαιῶ δὲν,
Ζ 335, α 203 κ. ἀ., «οὔ τοι τι» Ν 844.

οὔτος, αἷτω, ταῖτω, ἀντωνυμ. δεικτ. οὔτος,
ἢ (ἐ) τοῦτος, αὐτός, ἐπὶ τῶν πλησίων καὶ
ἐπὶ τῶν μακρὰν τοῦ λέγοντος, ἐπομένως ἢ ἀντὶ
τῆς ἐκείνου, Ὀμ. πλγ., οὐ μόνον ὡς οὐσια-
στικόν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθετον, «οὔτος ἀνὴρ, οὐ-
τος ξένος, οὔτος ἄλλος» ἢ ἐπιτασσόμενης τῆς
ἀντωνυμίας, «ἔσθλας οὔτος κλ.» ἔτι δὲ ἢ μετὰ
τοῦ ἐν τῇ πλοκῇ τάττει παρὰ τοῖς μετέπειτα
συνήθους ἄρβου, ὅπερ ὅμως φυλάττει καὶ ἐν-
ταῦθα ἔτι τὴν ἐκτικὴν σημασίαν, ἔδ. ὁ, «τοῦ-
τον τὸν ἀναλτο» ἐκείνον ἐκεῖ τὸν ἀπλησαν,
σ 114· ἀ.) ἐνίοτε προαγγέλλει ἐπόμενον τι ἀνα-
φορικόν, «οὔτος—ὅς» Γ 477, δ 40, ζ 201, η
48, π 437· β.) συνήθως δεικνύει τι προηγού-
μενον, ἀλλὰ καὶ ἐπόμενον, οἷον α 159, β 306·
γ.) πολλὰκις τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης
ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν,
ὡς ἢ ὅτις (ι, β'), οἷον «οὔτοις τις ἔρχεται ἀνὴρ»
Ἰδοὺ ἀνὴρ τις ἔρχεται, Κ 344, «τίς δ' οὔτος
ἔρχεται οἷος» τίς εἶσαι σὺ ἔδω, ὅστις βαδίζει
μόνος; Κ 82, «ἔπειτα οὔτως τοῦτον ἄγει» ποῖόν
τινα ἐκεῖ πῆραν φέρει, ἢ τίς εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ,
τὸν ὁποῖον φέρει, Α 612, ὡσαύτως καὶ υ 377,
καὶ μετὰ τῆς «ἄλλος, ἕκαστος» υ 380, ι 362·
δ.) τὸ οὔδ. «ταῦτα» ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ
διὰ ταῦτα, Α 694. Ἐκ τούτου

οὔτω καὶ πρὸ ὧν. οὔτω (οἱ δὲ νειότεροι
ἐκδοται, καὶ πρῶτος ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α', γράφου-
σι καὶ πρὸ συνωνύμου οὔτως ἐν τέλει στίχου,
οἷον Ν 225, 309, δ 543, θ 315, καὶ ὅταν ἀκο-
λουθῇ ἰσχυρὰ στίχῳ ἐν δὲ τῇ Β'. ὁ Βέκκ. γρά-
φει οὔτως εἰς ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς
καὶ τὸ ν τὸ ἐποικιστικόν (ὅπ. ἴδ.) πρὸ δὲ φω-
νήεντος τίθεται τότε μόνον τὸ οὔτω, ὅταν διὰ
μετρικὴν ἀνάγκην λαμβάνεται ὡς βραχέα ἢ λή-
γουσα, Γ 469, γ 315), ἐπὶ οὔτως, τοιού-
τοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἢ
ταῖς, ἀναπερσόμενον εἰς τὰ τὰ προηγούμενα καὶ
τὰ ἐπόμενα, πολλὰκις δὲ ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ
ἀναφορ. «ὡς» Α 478, δ 448 κ. ἀ.—ἴδως. ἀ.)
λαμβάνει ἑμφασίν τινα, οἷον τῆς καθομιλουμένης
τὸ «ἔτσι βέβαια, ἔτσι ναί, ἔτσι δὲ», μετὰ
μέλλοντος καὶ προστακτικῆς: εἴτε ἡγοῦμενον εἴτε
ἐπόμενον τοῦ ῥήματος, «οὔτως ὦται» λ 348,
π 34 κ. ἀ., «κατὰ οὔτως» Φ 184, Χ 498, ε
446· β.) ὅπως τὸ «αἷτως» καὶ τῆς καθομι-
λουμένης τὸ «ἔτσι», ἔνευ λόγου, «μέψ οὔτω»
Β 420· γ.) ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἐπαρηκισμῶν, ὡς τῆς
καθομιλουμένης τὸ «ἔτσι» ἐν τῷ «ἔτσι νὰ χαρῇ»,
ἔτσι νὰ σὲ δώσῃ ὁ θεός, ο 480, «οὔτω νῦν
Ζεὺς θεῖη—οὐκαὶ» ἰλλομέναι· θ 465, μετὰ τοῦ
«αἷτω» ρ 494, «αἷ γάρ» π 99, «αἷ γάρ ἔγω»
οὔτω γε Διὶ πατὴρ εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἤδη κα-
κὸν φέρει Ἀργείοισιν» αἷθε νὰ ἦμην ἐγὼ οὔτως
(μετὰ τοσαύτης βεβαιότητος) οὔς τοῦ Διὸς ἔγω,

ἔπος (μεθ' ὅσης βεβαιότητος) αὕτη ἡ ἡμέρα ὤν. N 825. (|| Τὸ χωρίον τοῦτο ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὴν εἰδικὴν τάσιν σημασίαν· δ.) ἐπιτακτικόν, τόσον, «καλὸς οὕτως· τόσον καλός, Γ 469, α 473· ε.) συνδυάζεται μετὰ μορίων, οἷον «οὕτως δὴ», Β 458, ε 214 κ. α., «οὕτως δὴ τοι» Ο 201, «οὕτως ποῦ» Β 446, ι 262 κ. α., «οὕτως πῃ» Ω 373.

οἶτι, πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ οἶ. οἶτι, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Οὐ καὶ ἐπιτακτικώτερον αὐτοῦ, *Ιλ. Π 762.

ὄφελαι, καὶ ὄφελαι (ἐπικ. καὶ Αἰολ. ἐν τῇ *Οδ.), θ 332, 462, παρὰ. ὄφελον καὶ ἐπικ. ὄφελον, ἀόρ. β'. ὄφελον καὶ ἐπικ. ὄφελον. 4) ὄφελω, «χρεωστωί», «χρεώτις τινι» Α 688, θ 332, 462, φ 47. Παθ. «χρεῖος ὀφείλεται μοι» Α 686, 698, γ 367. 2) ἐν γένει ὀφείλω, «χρεωστωί, εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει», παρ' Ὀμ. μόνον ὁ β'. ἀόρ. ὄφελον· α.) ἐπρεπε, συνήθ. μετ' ἀπαρρ., Α 353, Κ 117, Σ 367, Ψ 546, δ 97· β.) μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ «αἶθε, εἴθε, ὦ;» εἰς ἔνδειξιν εὐχῆς· μὴ δυνατῆς πλέον νὰ πληρωθῇ, συντάσσεται δὲ μετ' ἀπαρρ. τοῦ ἐνεστώτος, ἐάν ἡ εὐχὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρόν, καὶ ἀορ. ἐάν εἰς τὸ παρελθόν, «αἶθ' ὄφελαι· παρὰ νηροῖν ἀδάκρυτος ἦσθαι» εἴθε νὰ ἐκάλειτο ἀδάκρυτος· παρὰ ταῖς ναυσί, Α 415, «ὦς ὄφελαι· αὐτοῦ ὀλέσθαι» εἴθε νὰ ἦτο ἐκεῖ χαμένος, Γ 428, πρὸλ. Γ 40, Ζ 345, Α 380, α 217, ε 308 κ. α., καὶ μετὰ τοῦ μή, «μὴ ὄφελαι» εἴθε νὰ μὴ, Ι 698, θ 342, «ὦς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν» λ 548. (Ὁ Βούτυρμαννος ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικόν τύπον μόνον τὸν ὄφελω, διὰ καὶ θέλει νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἐν τοῖς Α 688, 686, 698, ὅπερ ἤδη ἐπραῖεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β').

Ὁφελίστηκε, ἀο. ἄ. 1) εἰς τῶν Τρώων, Θ 274. 2) εἰς τῶν Παιόνων, Φ 210.

4. ὄφελαι, ἴδ. ὄφελαι.

2. ὄφελαι, ποιητ. καὶ ἰδιω. ἐπικ., πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρὰ. μόνον ἐν τῇ εὐκτι τοῦ ἀορ. ὀφείλειεν, Π 651, ε 334, πολλὰ πλάσιάζω, αὐξάνω, πληθύνω, ἐνδυναμύνω, «πόνον, στόνον, μένον, ἀρετήν, ἐρωήν» Ὀμ. πλγ. Παθ. Ψ 524 κ. α., «κόματα» (ὁ ἄνεμος), Ε 384, «οἶκον» πλουτίζω, ο 24, «οἶκος ὀφείλετο» ἐπρόκοπτεν, ε 233, «ὕθον» ἐκτείνω τὸν λόγον, πολυλογῶ, Π 631, «τινὰ τιμῇ» αὐξάνω τινα κατὰ τὴν τιμὴν, ταυτίσιν αὐξάνω τινὸς τὴν τιμὴν, Α 310. Ἐκ τούτου

ὄφελαι, εορ. τό, ὄφελαι, ὄφελαι, κέρδης, «οὐδὲν σοί γ' ὄφελος» χωρὶς αὐτὸ νὰ ἔχῃ κανὲν ὄφελος, *Ιλ. Χ 513, «αἶ κ' ὄφελός τι γέ· ὡμεθα καὶ δὲ' ἐόντες» ἴσως γένωμεν ὄφελός τι (ὠφελήσωμεν τι) ὄντες μάλιστα δύο, Ν 236, «ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο» ὅστις κατὰ πολὺ σε ὠφίλησε, Ρ 459, *Τ. Ἐρι. 34.

Ὁφελίσις, ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, Ζ 20. 2) εἰς τῶν πολλῶν Ἀχαιῶν, Α 302.

ὀφθαλμός, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζ. οφ-, δι' ἀχρήστον ῥήματος ὀφθαλλῶ). 1) ὀφθαλμός, «μᾶτι», Ὀμηρ. πλγ., «ὀφθαλμῶν βολαί» τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν, «μᾶτιαίς», δ 450. 2) ἐν γένει ὄφτις, πρόσωπον, «ἐλθεῖν εἰς ὀφθαλμούς· ἐρχομαι κατὰ πρόσωπον, «ἐθαίνω (μπρός) εἰς τὰ μᾶτιαίς», Ω 204, πρὸλ. 463.

ὄφτις, ἰοσ. ὁ, ὄφτις, «φιδίς», Μ 208 τ. (Τὸ α ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως).

ὄφρα [...], σύνδ. ἐπικ. καὶ λυρικ. Α'.) χρονικός, κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν σημασίαν ἰσοδυναμῶν τῇ ἔως εἰς ἔνδειξιν. 1) τοῦ συγχρόνου, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, «ὅσον καιρόν», α.) μεθ' ὀρίστ. ἐνεστ. καὶ παρρηγιμένου χρόνου, ὅταν ἐκφέρεται τι θετικόν καὶ πραγματικόν, Β 769, Ε 788 κ. α. Πολλάκις τίθεται ἐν τῇ ἀποδ. τὸ «τόφρα» Δ 220, Θ 66, Σ 257 κ. α. β.) μεθ' ὑποτ. ἐπὶ πράξεων ἢ καταστάσεων παρουσῶν, παραινόμενων δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον, «ἄρ' εὐέλπτον» ἐφ' ὅσον θέλετε, ὅσον καιρόν θελήσετε, Δ 346, Ε 524, ο 84, σ 433 κ. α., καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, ε 364 κ. α., ε 424, 204 κ. α., ἢ καὶ μετ' ἀμφοτέρων ὁμοῦ «ἄρ' ἂν μὲν κεν» ε 364, ὅταν τὸ ἐκφερόμενον παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμενον. 2) τοῦ χρονικοῦ τέρματος πράξεως τινος κλ., μέχρις οὗ, ἔως ὅτου· α.) μεθ' ὀρίστ., μάλιστα παρρηγιμένου χρόνου, ἐπὶ πράξεων ὄντων γενομένων ἢ καταστάσεων θετικῶν, Ε 557, Κ 488, ε 57, η 444 κ. α., ἔτι δὲ μέλλοντος, Θ 440, Π 243· β.) μεθ' ὑποτ., μάλιστα χρόνου ἀορ., ἐπὶ προσδοκώμενων ἢ σκοπούμενων τέρματος, ἔως οὗ (μεθ' ὑποτ.), ἢ ἔως ὅτου νᾶ, Α 82, συνήθως μετὰ τοῦ Κέ, Ζ 258, Τ 490, δ 588, τ 47 κ. α., ἢ Ἄν, Α 509, Ζ 413, Ρ 486, ἐνθα τὰ μόριζα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀντιφρῶν 4, β.) σημασίαν. Ἐν πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων ὁ ἀόριστ. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ Λατ. futuri exacti. 3) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, τῶς, μέχρι τινός, ἐπὶ τινι χρόνῳ, Ο 547, ἴδ. ἐπὶ β'. Β'). σύνδ. τελικός, ἴνα, ὅπως, «διὰ νᾶ» α.) μεθ' ὑποτ., ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Α 147 (ἐνθα τὸ μακρὸν φωνῆεν τῆς ὑποτακτ. συστήλλεται κατὰ τὸ σύνθηρος), Β 237, α 85 κ. α. πλγ., ἢ προστακτικῆς ἡγουμένης, α 310· πολλάκις λαμβάνει καὶ τὸ Κέ, Β 410, γ 359 κ. α., τὸ δὲ Ἄν μόνον ἐν τοῖς χωρίοις, ι 47, ρ 40, σ 364. Ἀλλὰ καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, τίθεται ἡ ὑποτακτικὴ, ὅταν τὸ περιεχόμενον τῆς τελικῆς προτάσεως θεωρῆται μέχρι τοῦ παρόντος διαρκῶν, «ἀγλὸν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλιν, ὄφρ' εὖ γινώσκῃς» Ε 128· ὡσαύτως Α 458, 444, Ω 584, γ 45, ζ 473, ι 43, λ 94· β.) μετ' εὐκτι., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, Α 300, Ε 690, α 261 κ. α., μετὰ τοῦ Κέ, Μ 26, μετὰ τοῦ Ἄν, ρ 298· γ.) μεθ' ὀρίστ. χρόνου μέλλοντος, «θάρσυνον εἰ οἱ ἦτορ ὄφρα καὶ ἔκτωρ εἴσεται» Π 243,

πρὸς. Θ 440, «ἐλλέδοτο γὰρ σε ἰδεῖσθαι ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται» δ 463.

ὄφρουοις [ι.υ.], εσσα, εν, ἐπικ. (ὄφρος), ὄφρουώδης, τουτέστι λοφώδης (ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.), «Ἰλιος» X 411 φ.

ὄφρις [-], ἴρις [ι.], ἡ, αἵτια. πληθ. ὄφρες, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ὄφρος, Π 410. 1) ὄφρος, «φρὸδ'», ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. A 328, N 88, δ 453 κ. ἀ. 2) μεταφ. ὄφωμα, λόφου ἐσχατιά, «ψήλωμα, ὄχλος», (ὄρος) ἀκρωνυχία, κατὰ τὸν Γοῖδιλον ἀκριβοτέραν: λόφος ὄντως πρὸς ὄφρυν παράμοιος, ἐτίρωθεν καταφερής, καὶ ὑπεράνω καταφύτος· καὶ δασύς, ὅθεν «ὄφρουοις» ὁ τοιοῦτος ὠραίους ἔχων λόφος. (Συγγ. τῇ Γερμ. Braue καὶ τῇ Σανσκρ. bhṛā, bhṛana).

ὄκα [ι.], ἐπικ. ἐπὶ. (ἔχω, ὄχειω), ἐξόχως, κατ' ἐξοχήν, διαφερόντως, πάντοτε μετὰ τοῦ υπερθετικοῦ, «ὄχ' ἄριστος» (Λατ. eminenter optimus), A 69, γ 129 κ. ἀ., πρὸς. λίστατος.

ὄκεαι, ποιητ. δοτ. τοῦ ὄκα, ὅπ. ἰδ. ὄκετιρος, ὄκ, ποιητ., ὁ ὄκετόν (αὐλάκα, «αὐλάκιον») ἄγων (διορύττων, ἀνοίγων) ἢ δ' ὄκετος ἄγων, διαχετεύων, διαχετευτής, «ἀνὴρ» Φ 257 φ.

ὄκεϊς, ἴρις, ὁ, ποιητ., πᾶν ὅτι συνέχει, συσπύγει, δεσμός, ὅθεν ἀ.) ὁ ἱμάς, ὁ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα διερχόμενος καὶ σπύγγων τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν, «μαγουλικά», Γ 372 (ἐνθα κείται ὡς κατηγορούμενος: ἵνα συνέχη τὴν τρωάδειαν). Συνήθως πληθ. β.) αἱ πόρπαι τοῦ ὤσταθρος, Δ 432, Γ 444 γ.) οἱ σύρται οἱ τὴν θύραν συγκλείοντες, M 424, 291, φ 47 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ὄκεια, παρატ. θαμιστ. ὄχεσσκον, μέσ. μέλ. ὄχέσσομαι, Ω 734, ἀόρ. ἐπικ. ὄχρησάμην. 1) Ἑνεργ. ἔχω (διαρκῶς), φέρω ἐπ' αὐτὸν μου μεταφορ. ἀ.) «νητιάς ὄχλω» ἔχω νηπιακούς τρόπους, «παιδαρίζω», α 297 β.) ὑπομένω, ὑφίσταμαι, ὑποφέρω, πάσχω, «ὀϊζύν, μύρον, ἄτην» α 214, 619, φ 302. 2) Παθητ. φέρομαι, ἐποχοῦμαι, «κόμασιν, ναυσίν» ἐπὶ τῶν κυμάτων, τῶν νεῶν φέρομαι, πλέω, ε 54, Ω 734, «ἵπποισιν» ἐπὶ τοῦ ὀχλήματος, συρόμενος ὑπὸ τῶν ἵππων, Γ. Ἄφρ. 218, «ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι» χαλεποὶ ὥστε νὰ φέρεται τις ὑπ' αὐτῶν, δυσδιολητός, K 403, P 77. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς ἐκ τοῦ: φέρω τὸ φορτίον, ἐκ τοῦ: πλέω τὸ πλοῖον κ. ἀ.).

Ὀκίσιος, ὁ, εἰς τὴν Αἰτωλίαν, E 843. ὄκοα, ἐπικ. (συγγ. τῇ ἄχομαι), κυρ. εἴμαι βεβαρημένος, ὅθεν εἴμαι βαρύνμιος ὑπὸ λύπης, ὀργῆς, ἀδημονίας, εἴμαι περιλυπός, βαρυθυμῶ, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, «ὠχθησαν θεοί» A 570 συνήθ. ἐν τῇ φράσει «μέγ' ὀχθήσας προσέρη» A 547, ε 30 κ. ἀ., ἢ «ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε» A 403, ε 298 κ. ἀ., ἢ «ὀχθήσας προσεφώνες» ψ 182. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε

ἀμετάβατον τοῦ: ἔχουμαι· κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον οὐδὲν ἔχει κοινὸν οὔτε πρὸς τοῦτο οὔτε πρὸς τὸ ἄχομαι, ἀλλ' ἀνάγεται εἰς τὸ ἔχω, καὶ ἐπομένως τὸ ὀχθήσας = vche-mens. || Ὀλιγώτερον μοι φαίνεται αὕτη πιθανὴ ἢ τοῦ Δοιδερλ. ἡ ἐτυμολογία).

ὄκω, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ἔχω), κυρ. ἡ ἐξαχῆ, ὅθεν τὸ ὄφωμα, «ψήλωμα» τῆς γῆς, «ὄχλος» (προφ. ὄχτος) ἰδίως ὄχθη ποταμοῦ, μάλιστ. πληθ. Γ 181, Δ 485 κ. ἀ., «ποταμοί» Δ 487, ζ 97 κ. ἀ., ἀκτὴ θαλάσσης «ἀλός» ι 432, γ 17, ἔ 97 κ. ἀ., ὁ τῆς τάρρου, O 356. Ὁ ἱνικ. μό.ον Φ 17 εἴ.

*ὄκοος ὁ, = ὄκω, «ὄχλος», λόφος, Γ. Ἄφ. 47.

ὄκλεια, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὄκαεῖα, ὁ εἰς μοχλεύω, μετακινῶ, κυλίσω, κυλινδῶ, μόνον παθ. «ὑπὸ φηφῶς: ἄσπαι ὄκλεινται (Ἰων. = ὄκλουνται)» Φ 261 φ. (Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. συγγ. τῇ κέλω, ὀκέλλω || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ὀρθότερον συγγ. τῇ μοχλός, μοχλεύω, ἀνάγεται εἰς τὸ ἔχω, ὄχέω).

ὄκλεια, ἐπικ. = τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. τῆς εὐκτ. «ὄκλειςσιν» μετακινῶ, «ἀπ' οὐδὲος ἐπ' ἄμαξαν» μετὰ βίας μετακινῶ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους εἰς τὴν ἄμαξαν, M 448, ι 242.

4. ὄκος, εὐς, τὸ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἄγω κατὰ τὸν Γράσση καὶ ὄχι ἐκ τοῦ ἔχω || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζ. εκ, εκκ, Λατ. veh-o, ἐξ ἧς ὄχεομαι, ὄχεύω, ὄχετός κ. ἀ.), πάντοτε πληθ. ὄγεα, δοτ. ὄχεσαι καὶ ὄχεσθιν, δ-χημα, ἰδίως ἔρμα, «παρ' ἵπποις καὶ ὄχεσθιν» E 794, M 114 κ. ἀ., «ὅπ' ὄχεσθι τιτύσκεσθαι ἵππου» N 23.

2. ὄκος, ὁ, Ἰων. ἢ ποι. (ἔχω), 1) πᾶν ὅτι ὑποδέχεται, περιλαμβάνει, φυλάττει τι, ὑποδοχή, καταφύγιον, οὗτος οἱ λιμένες λέγονται «νηὸν ὄχοι» ὡς περιέχοντες καὶ φυλάττοντες τὰς ναῦς (|| ἢ κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν ὡς ἀνέχοντες τὰς ναῦς, ἢ ὡς ἐπ' αὐτῶν ὀχοῦμένων τῶν νεῶν) ε 404 φ. 2) ὄχημα, Γ. Δῆμ. 19 (ἐνθα ὄμως ὁ Γράσση θέλει νὰ γράψῃ: ὄχεσθιν ἀντὶ τοῦ: ὄχοισιν, ἐπομένως νὰ ὑπαγάγῃ τὸ χωρίον εἰς τὸ: 1. ὄχος).

ὄω (Γόψ, Λατ. vox), ὑπό, ἡ, ποιητ. (εἶπον, ἔπος), εἰτ. ὄπα. 1) φωνὴ, θεία τε ἢ ἀνθρωπίνη, B 182, Π 76 κ. ἀ., «ὀλήγη ὅπ'ι» μετ' ἁμνησὶν φωνήν, ε 492, «ἄειδον ὅπ'ι καλῇ» καλλιφώνως, μετ' ἁμνησὶν τῶν φωνῶν, A 604, ε 61, Γμ. 27, 18, ἐπὶ κλυθμῶν καὶ ἀεθρῶν, λ 421, ο 92, ἐπὶ τῆς φῶς τοῦ τέττατος, Γ 152, τοῦ βελάσματος τῶν ἀρνίων, Δ 435. 2) λόγος, λαλὶς, δμιλία, H 53, A 437, Φ 98.

ὀνέ, ἐπὶ. ἀ.) «ἀργά», πολὺ ὕστερον, A 461, ι 534 κ. ἀ. β.) ἐσπέρας, «τὸ βράδυ», Φ 232, ε 272. (Πιθανῶς συγγ. τῇ ὀπτε, ὀπισθε. — || Ἐν τῇ καθομιλουμένη σῴζεται ἡ λή. «ψέε, ἐφέε», ἢ «ὀφέε», μετ' ἁμνησὶν ἰδιαίτερην σημασίαν χθὲς τὸ ἐσπέρας).

ὄψε'ω (ὄψομαι), ἐπικ. ἐφρετικόν, ἐπιθυμῶ (ἔχω ὄρεξιν) νά ἴδω, μετά γεν. Ξ 37 †.

ὄντιγονος [-...], ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὄψέ, γόνος), ὄψέ ἢ κατόπιν γεγεννημένος «παῖς» *Γ. Δῆμ. 165, 219· ὄθεν ἀπόγονος, Π 31, μετά ἢ ἀνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ «ἀνθρώπων» Γ 353, α 302.

ὄνιμος [-...], ὄν (ὄψέ), ὄψέ ἐπιγινόμενος, ἀργά ἐρχόμενος, «ὄψιμος» (ἀν καὶ τοῦτο λέγεται ἐν τῇ καθομιλουμένη. ἰδίως ἐπὶ τῶν καρπῶν), «τέρας» σημεῖον ἀργά μέλλον νά ἐκπληρωθῇ, ἢ, ὅπως ὁ Όμηρ. αὐτό; εὐθὺς ἐπέξηγετ', ὀψιτέλεστον, Β 325 †.

ὄνις, ἰοσ, ἢ (ὄπ-, ὄψομαι), δοτ. ὄψει (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὄψι). 1) [ὄψις], ὄρασις, «ὄψει ἰδεῖν» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδεῖν, Γ 205, ψ 94. 2) «ὄψει», τὸ ἐξωτερικόν, τὸ σχῆμα (ὅπου; ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι), Ζ 468, Ω 632, Γμ. 48, 39.

ὄνιτέλεστος, ὄν, ἐπικ. (ὄψέ, τελέω), ὄψέ, ἀργά ἐκτελούμενος ἢ μέλλων νά ἐκτελεσθῇ, νά ἐκπληρωθῇ, «τέρας» Β 325 †.

ὄψομαι, ἴδ. ὄρα.

ὄψον, τό (ὄψω, κυρ. θραυτόν), πᾶν ἥτις τρώγεται μετά τοῦ ἄρτου, «προσφάγι», ἰδίως ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων, τὸ κρέας, Ι 489, γ 480 κ. ἀ., διότι τοὺς ἰχθῦς μόνον ἐν ἀνάγκῃ ἐτρώγον, δ 368 ἐξ., μ 329 ἐξ. *Εν γένει πᾶν ὅτι κατόπιν τινός τρώγεται, αἶον τὸ κρόμμυον λέγεται «ὄψον πατῶ» Α 630. (Ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ὄψον ἐλέγετο ὁ ἰχθύς, || «πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκένεγκεν ὁ ἰχθύς μόνον ἢ μέλιστα γε ὄψων καλεῖσθαι διὰ τὸ πολὺ πάντων ἀρετῇ κρατεῖν» Πλουτάρ. Πθικ. σελ. 667 F· ἐτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ τὸ ὑποκοριστικόν «ὄψάριον» τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν).

Π

Π

Π, τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς δεκάτης ἑκτῆς φασφιδίας.

ΠΑΓΕΝ, ΠΑΓΗ, ἴδ. ΠΥΓΝΥΜΙ.

*ΠΑΓΙΣ [-...], ἰσος [-...], ἢ (πηγνυμι), παγίς, «παγίδα» (καὶ «δόκανον»), περὶ τῆς τῶν μυῶν, Βατρ. 50.

*ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ [-...], τό (παγκρατής), ἀγών ἐκ δύο ἄλλων συγκείμενος, τῆς πάλης καὶ πυγμῆς, ἀπαντῶν ἐπομένως πᾶσαν τοῦ ἀγωνιζομένου τὴν ἰσχύν, Βατρ. 96.

ΠΑΓΟΣ [-...], ὁ (πάγνυμι), βράχος, πετρώδης λόφος, *Ὀδ. ε 405, 411.

ΠΑΓΧΑΛΚΕΟΣ, ὄν, ἐπ. (πᾶς, χάλκεος), πάγχαλκος, «ὀλόχαλκος», ὅλος χαλκοῦς, «ἄορ» θ 403, «ρόπαλον» λ 575, ἐπὶ ἀνθρώπου «οὐδ' εἰ παγγάλας εὐχεται εἶναι» καὶ ἂν κωχᾶται ὅτι εἶνε ὅλος χαλκοῦς (αἰδηροῦς), δὲν κτλ., Γ 402.

ΠΑΓΧΑΛΚΟΣ, ὄν, ποιητ. = τῷ προηγ. «κυνέη» *Ὀδ. σ 378, γ 402.

ΠΑΓΧΡΥΣΕΟΣ [-...], ὄν, ἐπικ., πάγχρυσος, «λόγχρυσος», «θύσανοι» Β 448 †, «ἄριμα» *Γμ. 8, 4.

ΠΑΓΧΥ [-...], ἐπὶ (πᾶς), Ἴων. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πάνυ, πάντη, ὅλως, παντελῶς, «ὀλόπελας», Μ 268, ε 49 κ. ἀ., «ἐπὶ πάγυ» Κ 99, «κάλσπ.» Ξ 143, ρ 247, «π. μάλα» Μ 165, ε 367, «π. λίην» ἄπας μόνον ἐν τῇ δ 825. (Ὁ Δοιδερλ. παράγει τὴν λ. κατὰ λόγον μὲν ἐτυμο-

παῖ'ω

λογικὸν πιθάνως, κατὰ δὲ τὴν σημασίαν πάντη ἀπιθάνως ἐκ τοῦ παχύς. || Πλειοτέρας προσοχῆς ἀξία εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Ὁδασέρου (Jahn's Jahrb. 1865, σελ. 258), ὅτι τὸ μὲν χ εἶνε παραγωγικόν ὡς ἐν τῇ: πανταχῶς, ἐνιαχοῦ, ἤγχι· τὸ δὲ υ εἶνε αἰολικὴ τροπὴ τοῦ α, ὡς ἐν τῇ: ἄλλυδις, ἄμυδις).

ΠΑΛΕ, ΠΑΛΕΙΝ, ἴδ. ΠΛΕΞΗ.

ΠΑΙΔΑΝΟΣ, ἢ ὄν, ποιητ. παιδικός, «παλιδός», ὡς οὐσιαστ. = παῖς, «παιδί, παιδίος», *Ὀδ. φ 24, ω 338. (|| Τῆς καθομιλ. ὁ τύπος «παῖδιος» ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν πρὸς τὸν Ὀμηρικόν, ὅταν τὸ ἄγ-ιος πρὸς τὸ ἄγ-νός, καὶ εἶνε πιθανόν ὅτι τὸ παιδῶν δὲν ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τινος ἀχρήστου παιδίνος, ἀλλ' ὅτι ἀμφότεροι οἱ τύποι προϋποθέτουσιν ἀρχιότητά τι θέμα, ἐξ οὗ προέκυψε ἢ τὸ παιδ-νός καὶ τὸ παιδ-ιος).

ΠΑΙΔΟΦΟΡΟΣ, ὄν, φονεύς τοῦ παιδός, τοῦ υἱοῦ (μου), Ω 506 †, (|| καὶ ὅχι παίδων φονεύς, ὡς κακῶς συνήθως ἐρμηνεύεται, πρὸς τὸ τοῦ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 4305 «παιδοκτόνη» = φονεὺς τοῦ παιδός τοῦ ἰδίου σου).

ΠΑΙΩΝ (παῖς), παρ' Ὁμ. συνήθως μόνον κατ' ἐνστά. καὶ παρατ., ἐπὶ δὲ καὶ προστ. τοῦ ἀορ. παῖαται, θ 251, κυρ. προσφέρομαι ὡς παῖς, τὰ τῶν παίδων πράττει, ἐπομένως «παῖζω», (ἀθύρω), γελῶ, διασκεδάζω, *Ὀδ. ε 106, η 291, *Γ. Δῆμ. 425, «σὺν τινι» μετὰ τινος, μαζί με τινα, *Γ. Δῆμ. δ, «σφαίρῃ» παῖζω (ἐκ) τὴν σφαίραν, ζ 400, ἰδίως «χαρῶν» [ὀρχα-

αει], 0 251, φ 147, γ. Ἀπ. 201, γ. Ἀπρ. 120, παίζω· μουσικόν τι ὄργανον, γ. Ἀπ. 206.

ΠΑΙΪΑΣ, ΟΝΟΣ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ Παιῖν (ἄνας), ἡ Παιῖων (ἄνος) (πα=πάνω κατὰ τὸ ΜΕ, ἐπομένως ὁ καταπαύων, κατευνάζων), παρ' Ὁμήρῳ ἱατρός τῶν θεῶν, θεραπεύων τὸν Ἄδην καὶ τὸν Ἄρην, Ε 401, 899, δ 232. Εἶνε διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις παρ' Ὁμ. ἀκόμη δὲν μνημονεύεται ὡς ἱατρός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅμως εἶνε ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τ. λ. Ἰνπαίῖαν.

ΠΑΙΪΑΣ, ΟΝΟΣ, ὁ, Ἰων. παιῶν, παιῖν, κατ' ἀρχὰς βραχέα τις εὐχὴ ἐν ἀρχῇ πάσης σπουδαίας πράξεως μετὰ τινος μέλους· ἐκφωνουμένη, κατόπιν δὲ ψαλμὸς ἢ ὕμνος ἢ „δοξολογία“, ψαλλομένη μετὰ τὸ τέλος εὐτυχῶς τινος ἐπιχειρήσεως, ἢ μετὰ τὴν ἀπώλλην ἀπὸ κινδύνου τινός. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ψαλλόμενος μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς νόσου ἀπαλλαγῆν. Α 473, καὶ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐκτορος, Χ 391. ΠΑΙΩΝΕΣ, οἱ (ἐν. Παιών, ἄνος), κάτοικοι τῆς Παιωνίας, φυλὴ τι πρὸς βορρᾶν τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐκτετατομένη, κατὰ τινα μὲν παρὰ τοὺς ἀπὸγονοὺς τῶν Τρωικῶν Τευκρῶν (Ἡρόδ. Β, 13), κατ' ἄλλην δὲ Φρυγίης καταγωγῆς. Παρ' Ὁμ. μνημονεύονται Παιῶνες ἐκ τῶν παραχθῶν τοῦ Ἀἰῖος καὶ τῆς Μακεδονίας ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων, Β 848, Κ 428, Φ 455, ὅπου χαρακτηρίζονται ὡς „ἀρχυλοτόοι“ ἢ „δολιγεγχεῖς“.

ΠΑΙΩΝΙΩΝ, ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Παιῖνος, ὁ Ἀγάστροφος, Α 339.

ΠΑΙΩΝΙΗ, ἡ, χώρα τῶν Παιώνων (ἴδ. τ. λ.), Ρ 350, Φ 454.

ΠΑΙΠΑΔΩΣΙΕ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικὴ λέξ. ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας. Κεῖται ὡς ἐπιθετὸν τῶν ἐξῆς ὀνομάτων, «ὄρος» Ν 47, «σκοπιή» κ 97, 148, 194, «Μίμας» γ. Ἀπ. 39, «Κύνθος» (ἴδ. τ. λ.), στίχ. 141, «ὄδος» Μ 168, ρ 204, «ἀταρπός» Ρ 743, ἢ τῶν πετρωδῶν νήσων, Ἰμβρου, Χίου, Σάμου καὶ Ἰθάκης, Ν 33, Ω 78, γ 470, δ 671, 845, λ 480, γ. Ἀπ. 172. Κατὰ τινας ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ: αἰπός, ἐπομ. ἀπότομος, ὄρθιος, ὑψηλός· κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννον καὶ Δουκᾶν ἐκ τοῦ: πᾶλλω, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ παιπᾶλλω (ἡ ὀρθότερον ἐκ τινος οὐσιαστικοῦ παιπαλον, ὅπερ ἐκ τοῦ: πᾶλλω μετ' ἀναδιπλασ.): ποικιλαχῶς συνεστραμμένος, ἐλικοειδής, ὅθεν ἐλικοειδῶς ἀνερχόμενος, ἐπὶ μὲν τῶν ὄρεων διὰ τὰς ἐλικοειδοῦς αὐτῶν βράχεις ἢ τὰς ἐλικοειδῶς ἐπ' αὐτὰ ἀνερχόμενας ἀτραπούς, ἐπὶ δὲ τῶν νήσων διὰ τὴν πολλαχῶς συστρεφομένην παραλλίαν κατὰ δὲ τὸν Σχόπερον, ὅστις τὸ παιπαλον ἐρμηνεύει: πᾶν τὸ ὑπερέχον, ἐξέχον, ἐκπιδῶν, ἐξαίρμενον: πολυκόρυφος, οἰοῦν πολυβράχης, ὡσαύτως περὶ τοῦ καὶ ὁ Ἀμείας. Ὁ δὲ Γοῖσελος θεωρῶν

τὸ παιπαλον παράγωγον ἐκ τῆς βῆχης παλ=τρέψω, εἰς ἣς ἢ παιπάλη, „πασιπάλη“, εἴη· γὰρ αὐτὸ: ἀπόβρηγμα, ἀπόσπρισμα, τὸ δὲ παιπαλῶς ἐπομένως: πετρώδης, βραχώδης, ἀνώμαλος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας ἀπιδῶνις ἐρμηνεύει ὁ Δοιδερλίνος κανιόρτωδης. Ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαί, ἀλλὰ πάντῃ ἀνοπόστατοι ἐτυμολογίαι καὶ ἐρμηνεῖαι.

ΠΑῖΣ, ΠΑΙΔΙΣ, ὁ, ἡ, πολλὰκις ἐπικ. καὶ πᾶσι καὶ κλητ. πᾶσι. (Ὁ Οὐδύρ. γράφει πᾶσι μόνον ὅπου ἡ λήγουσα ἀποτελεῖ ἀρχὴν νέου ποδός· Ὁ δὲ Βέντλεϋς, Βούττ. καὶ Ἑρμ. ἀν. παραδίδονται πανταχοῦ τὴν διαίρεσιν, ὅπου ὁ στίχος δὲν ἀπαιτεῖ τὸν μονοσύλλαβον τύπον, οἷον Η 44, Φ 216, δ 817, η 300, σ 174, 213, τ 86, 530. Ὡσαύτως ἢ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Ὁ δὲ Σπίτζνερος παραδίδεται τὸν ἐν ἡ ἄλλον τύπον κατὰ τὰ χειρόγραφα καὶ τὸν ῥυθμόν· ὅθεν γράφει ἐν μὲν τῇ πέμπτῃ καὶ τετάρτῃ ποδί, σπονδαίου ἐπομένου, πᾶσι, ἔχων ὁπαδοὺς καὶ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἢ τὸν Δίνδορ· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, ἡγουμένου τε ἢ ἐπομένου δακτύλου, ἐάν μὲν προηγῇται τὸ ὄνομα τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός, γράφει παῖς, ἐάν δὲ ἔπεται, ἢ ἐάν προηγῇται τὸ ἑμὸς, γράφει πᾶσι, ὡσαύτως καὶ Ο 362. Ἀλλ' ἐν τοῖς διαφωνοῦσιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἢ ὁ Δίνδορ, γράφοντες ἐν μὲν τοῖς Ε 392, Ο 362, Ω 426, παῖς, ἐν οἷς ὁ Σπίτζ. γράφει πᾶσι, ἐν δὲ τοῖς Κ 435, Ω 408 καὶ ἐπειὶ ὡσαύτως πᾶσι, [παῖς], „παιδί“ ἄ.) ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν, παιδίον, κοράσιον, νεανίσκος, νεανίς, Ι 389, δ 665 κ. ἄ., «παῖς σοφορός» μικρός· χοιροδασκός, ἢ παιδίον βόσκον τοῦς χοίρους, Φ 282· β'.) ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, υἱός, θυγάτηρ, Α 20, δ 263, «παῖς παιδός» „τοῦ παιδός· παιδί“, δ ἔ. ἔγγονος, τ 404, πληθ. γ 308, «δοστώνων παῖδες» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ: δύστηνοι, Φ 131 (ἢ καὶ ἄνευ τοιαύτης περιφράσεως· διότι „δύστηνοι“ εἶνε ὅχι τόσον οἱ εἰς τὸν Ἀχάλλεα ἀντασσόμενοι, ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῶν ὡς μέλλοντες νὰ στερηθῶσι τὰ τέκνα τῶν ταῦτα).

ΠΑΙΕΩΣ, ἡ=Ἀπαιεὼς, ὅπ. ἴδε.

ΠΑΙΦΛΪΣΣΙ, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θαυμαστικῆς τύπος τοῦ φα-, φαίνω, διαθίσκω: ἀμεταβάτου, εἰδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ συχνὰ λάμπω, διαστρέπτω, παραφαινομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «παιφάσσουσα» Β 450 τ. (κατ' ἄλλους δὲ: βλοσυρῶς καὶ ἀνησυχῶς περιβάλλω, ἢ μετ' ἀμείνων ὀφθαλμοῦς προσδίδω).

ΠΑΙΪΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἴδ. ΠΑΙΩΝΕΣ.

ΠΑΛΛΑΙ [··], ἐπὶβ. ἄ.) τὸν παλαιὸν καιρὸν, „μῖαν φάραν καὶ ἕναν καιρὸν“, πάλαι πατέ, τούναντιον τοῦ «νέον» Ι 527, ἢ «νὸν» Ι 405· β'.) πρὸ πολλοῦ, πολὺ: ἡδὴ γράνως ἄφ' οὗ, Ψ 871, ρ 306, τ 282, υ 293. Ἐκ τούτου

ΠΑΛΑΙΓΕΝΗΣ [··], ἔς, ποιητ. (πῆλας, γεν-,

γίνομαι), πρὸ πολλοῦ γεγεννημένος, γέρον, προδεδηκώς τὴν ἡλικίαν, παλαιὸς χρόνος, P 561, «γρηθός» Γ 86, χ 395, «ἄνθρωπος» Γ. Δῆμ. 413.

ΠΑΛΑΙΟΣ [-...], ἡ, ὅν (πάλαι), συγκρ. ΠΑΛΑΙ-
ΤΕΡΟΣ, καὶ παλαιότερος Ψ 788, «παλαιός», ὁ ἑ. ἄ.) ἀρχαῖος, παλαιῶν χρόνων, «Ἰλος» Α 466, «ἕϊνος» Ζ 21· ἐπὶ πραγμάτων, «οἶ-
νος» β 340, «νῆες» δ 293, Οὐδ. πλ.θ. «πα-
λαιά» δ 488· β.) γέρον, προδεδηκώς τὴν
ἡλικίαν, τοῦναντίον τοῦ «νέος» Ξ 408, 436,
«παλ. γέρον, γρηθός» ν 432, τ 346 κ. ἄ.

ΠΑΛΑΙΣΜΟΣΙΝΗ [-...], ἡ, ποιητ. (παλαίω),
πάλη, ἡ ἐμπειρία (τέχνη) τοῦ παλαίειν,
Ψ 701, θ 403, 426.

ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ, οἷ, ὁ (παλαίω), παλαίστης, θ
246 f.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ [-...], ὅν, ποι. (π. φημί)· ἄ.)
ὁ πάλαι εἰρημένος, πρὸ πολλοῦ κεινη-
ραγμένος, «θεσφάτα» ι 507, ν 472· β.) ὁ
πάλαι λεγόμενος, ὁ μυθευόμενος, ὁ περὶ
οὗ παλαιός ὑπάρχει μῦθος, «οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς
ἔσσι παλαιφάτος» δὲν κατάγεται ἐκ τῆς μυθευ-
μένης δρυός, ἡ: ἐκ τῆς δρυὸς τοῦ μύθου, τ 463
(ἡ δρυότερον: παροιμιώδης, ἴδ. ΔΡΥΣ ἢ τὰς
ἐκεῖ σημειώσεις).

ΠΑΛΑΙΩ [-...], (πάλη), ἄορ. ἐπάλωσα, παλαίω,
«παλαίω», Ψ 621, 733, «τινί» δ 343, ρ 434.

ΠΑΛΛΗΝΗ [-...], ἡ, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. παλά-
μη, (Λατ. palina), «ἀπαλάμη», τούτεστιν ἡ
ἀνοικτὴ καὶ ὑπὲρ χεῖρ, ἐν γένει δὲ ἡ χεῖρ, Α
238, β 40 κ. ἄ., ὡς σύμβολον σωματικῆς βίω-
σης (ὅπως σήμερον μεταχειρίζονται τὴν λέξ. βρα-
χίω) Γ 428, Ε 558 κ. ἄ. (ἡ· Ἐν τῇ καθαμι-
λουμένην σφίγγει καὶ βῆμα τι ἐντεῦθεν παρά-
γων, τὸ Μακεδόν. «παλαδιάζω» = παλαμω-
μαι, ἴδ. Φιλίστ. Γ'. 247).

ΠΑΛΛΙΣΤΑ [-...], ἐπικ., μέλ. παλάζω, παθητ.
παρὰ πεπαλάσθαι. Α') βάλω, βαντίζω.

1) Ἐνεργ. μολύνω, «πασσαλεῖσθαι», μιαι-
νῶ, [ἀναπλήρημι] τί τινα, «αἷματι τ' ἐγκε-
φάλω τε οὐρα» ν 395· πολλάκις παθ. «παλάτ-
στω δ' αἷματι θόρω» Ε 400, ὡσούτως «λύθρῳ,
ἰδρῳ» χ 402, «ἄζῳ» χ 184, μάλιστα δὲ κατὰ
μετοχὴν, «αἷματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένος» Ζ
268 κ. ἄ., «πεπάλακτο πόδας ἢ χεῖρας» χ 406,
«ἐγκέφαλος πεπάλακτο» (ἐτυμ. αἷματι) ὑπὸ
αἵματος ἐμολύθη, Α 98, Μ 486 (ἴδ. κατωτέρ.).

2) Μέσ. μολύνομαι, «πασσαλεῖσθαι»,
μιαίνομαι, «χεῖρας λύθρῳ» Α 469, πρὸλ. Γ.
Ἑρμ. 554. Β') ταυτόσημον τῇ πάλλω (ἴδ.
ἴδ.), μόνον ἐν τῇ παθητ. παρακειμ. μὲ σημασίαν
ἐνεργητικ., «κλήρου πεπαλάσθαι, -χθε» (ὅπερ
ὁ Βέκκ. καὶ πολλοὶ τῶν μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν
Ἀρίσταρχ. καὶ Ἡρωδιανὸν γράφουσι: πεπαλά-
σθαι, -σθε ὡς ἐκ τοῦ ἀρχαίου: παλάζω, ἐκ τοῦ:
πάλλω), [ἀνατινάζω] τὴν περικεφαλαίαν, ἐν ᾗ οἱ
κλήροι κληρώνω, διὰ κλήρου ὀρίζω, ἀπο-

οιτίζω, Π 171, ι 331. (Ῥίξ. παλ-, ἐξ ἧς πάλ-
λω, πάσσω, παλύνω, «πασπαλίζω». ἡ· Ἐν-
ταῦθα ὑπάρχειται ὁρθότερον καὶ τὸ ἄνωτ. «ἐγκέ-
φαλος» δὲ ἐνδόν ὕπας πεπάλακτο. Α 98, Μ 486,
ὅπερ ἐρμηνεύεται ἦτοι: ὅλος ἐντός ἐτινάχθη,
ἐτραντάχθη (Γερμ. wurde erschüttert),
ὡς ἐν τῇ καθαμιλοῦ. «νὰ τραντάξῃ τὸ μυαλό
σου», ὑπὸ τῆς σφοδρῆς πληγῆς, ἡ κατὰ τὸν
Πάσσωρον ἐνδοθεν ἐξετινάχθη, διεσκορπίσθη).

Πάλη [-...], ἡ (πάλλω), πάλη, «πάλαμ-
μα», Ψ 635, θ 206.

ΠΑΛΙΛΛΑΓΟΣ, ὅν (πάλιν, λέγω), πάλιν, ἐκ
νέου συνηθροισμένος, «παλίλλογα ἐπαγεί-
ρειν» πάλιν συνηθροισμένα νὰ συσσωρεύσωμεν,
Α 426 f. (ἡ· Ὁρθότερον τὸ: παλίλλογα ἐκλαμ-
βάνεται ὡς ἐπὶ ῥήμα ποιητ. = πάλιν, ἡ ἀκριβέ-
στερον: διὰ νέας συλλογῆς).

ΠΑΛΙΜΠΕΤΗΣ [-...], ἐς, ἐπικ. (πάλιν, πίπτω),
κυρ. ὅπως πίπτων, μόνον ἐν τῇ οὐδ. «παλιμ-
πετές» ὡς ἐπὶ ποιητ. πάλιν, ὅπισω, «ἐέρ-
γω» κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, Π 395, «ἀπο-
νέωνται» ε 27. (Ἡμαρτημένως ἐνταῦθα θεωρεῖ-
ται ὑπὸ τινων γραμματικῶν ὡς συγκεκομμένος
τύπος ἀντὶ τοῦ: παλιμπετές).

ΠΑΛΙΜΠΛΑΞΟΜΑΙ [-...], ἐπικ. (π. πλάζομαι),
μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθητ. ἄορ. παλιμ-
πλαγχθεῖς (ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει διη-
ρημένως: πάλιν πλ., σύμφωνον ἔχων καὶ τὸν
Κλάσσαν καὶ ἄ.), κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμη-
νειαν ὀπίσω πλανῶμαι· κατὰ δὲ τὸν Κοῦρ-
τιον ἢ Φαῖσιν ὀρθότερον ἀποκρούομαι, ἀπε-
λαύνομαι (ἴδ. Κλάσ.), «ὅν ἔμμε παλιμπλαγ-
χθέντας ὅτω ἄψ ἀπονοστήσειν» ὅτι τώρα ἀπο-
κρουσθέντες (ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἢ τῶν ἐν πολέμῳ
δυστυχημάτων) θέλωμεν ἀναβῆναι ὀπίσω, Α 59,
ὡσούτως «τῷ σ' οὐτὶ παλιμπλαγχθέντα ὅτω ἄψ
ἀπονοστήσειν» ὅτι οὐδαμῶς ἀποπεμφθεῖς καὶ
τῷδε κίεσσι ἀποπλανηθεῖς θέλεις ἐπανέλθῃ ὀπί-
σω ν β, 'Ο δὲ Κλάσσαν ἐρμηνεύει τὴν μετοχὴν
ἐν μὲν τῇ πρώτῃ γωρίῃ: ἐκ νέου παραδόντες
εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφελόντες εἰς τὴν διακριτὴν αὐ-
τῇ· ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ: οὐδαμῶς πάλιν ἐν θα-
λάσῃ ἀποπλανηθεῖς (ἀλλ' ἀσφαλῶς ὑπὸ ἐμπε-
ριων ναυτῶν εἰς τὸν σκοπὸν ὀδηγηθεῖς). Τέλος ὁ
Ναίγελσδωχ μετὰ τινος τῶν σχολιαστῶν ἐρμη-
νεύει τὸ «παλιμπλαγχθεῖς» ἀπρακτος.

ΠΑΛΙΝ [-...], ἐπὶ β. 1) ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀ-
πίσω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοπικῶς παρ' Ὁμ. «πάλ-
οιχομαι, τρέπω» ἀπέρχομαι, ἀποστρέφω,
Α 380, Ν 3, «πάλ. ἰδωμι» [ἀποδίδωμι], Α
416, Π 79 κ. ἄ., ἐνίοτε μετὰ γεν. «πάλιν τρέ-
πω ἔγχος τινός» ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω ἀπὸ
τινος τὸ ἔγχος, Γ 339, «π. τρέπεθ' υἱὸς ἑοῦ»
ἀπετρέπη, ἀπομακρύνθη τοῦ υἱοῦ τῆς, Σ 438.
Ἐν δὲ τῇ Φ 304 ἐξαρτάται ἡ γεν. ἀπὸ τοῦ
«τόξα». Σημαίνει δὲ πρὸς τούτους τὴν εἰς τὴν
προτέραν κατάστασιν ἐπάνοδον, ὀπίσω, πάλιν,
ἐκ νέου, «πάλιν ποιῆς γέροντα» τὸν ἔκαμε

πάλιν γέροντα, π. 156, Πατρ. 145. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τῇ «πάλιν ὀπίσω» „πίσω πάλιν“, λ. 449, καὶ «πάλιν αὖτις» Β 276. ('Αλλ' ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις, Ε 257, Ρ 533, Ψ 229, Ξ 356, α 434, τὸ «πάλιν» ἐκκλησιῶν ὀρθότερον ταπικῶς ὀπίσω) ἐν δὲ τῇ «ἂψ πάλιν» ἀμφίβολον εἶναι πότερον πρέπει νὰ ἐκκλησῇ ταπικῶς, Σ 280. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «πάλιν» σημαίνει παρ' Ὁμ. πάντοτε τὸ ὀπίσω). 2) ὀπίσω, ἐναντίον, μετὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀντιπροσώπου, «πάλιν ἐρέειν» [ἀντιρεῖν], νὰ ἀντιπῇ, λ. 156, «πάλ. λίζομαι μῦθον» λαμβάνω ὀπίσω τὸν λόγον, ἀντιλέγω ἑαυτῷ, ἄλλα λέγω παρὰ τὸ πρότερον, Δ 357, ν 254.

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π. ἀγρεύω), μετακλήτος, πάλιν ἀνακαλούμενος, ἐπίθετο τοῦ μύθου, λόγου, Α 326 f. ('Ο Διόδοτος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κλάσσης παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ πάλ. ἢ ἀγείρω, ὡς ἀρμολογίαν; ὅθεν εἰς τὸν ἐκ τοῦ στόματος ἐκφυγόντα καὶ πανταχόσε διασπαρῆναι λόγον τῆς ἐννοίας τοῦ ἀγείρω. || 'Αλλὰ διὰ τί τὸν περὶ πάντα λόγον ἀγείρει τις μέλλον ἢ ἀγρεύει; δὲ αἰετὶ, πίνει;) ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣ, ὄν, ἐπικ. (π. ὀρ-, ὄρνωμι), «εἰς τοῦπίσω ὀρθῶς» κατὰ τὸν Σχολ., τρέψας ὀπίσω, Α 326 f.

ΠΑΛΙΝΟΡΘΟΣ, ὄν, ποιητ. (π. ὀρ-, ὄρνωμι), ἀφ' ὧντος ὑποχωρῶν, παλινδρομος (ὁ ἑ. ἐντρομος), Γ 33 f.

ΠΑΛΙΝΤΙΤΟΣ [-υ-], ὄν, ποιητ. (π. τίνω), ἀνταποδοτὴς, ἀνταποδιδόμενος, πληρωμένος, «Ζεὺς ὅρσι παλίντιτα γένεσθαι» ἐν δούρῳ ὁ Ζεὺς νὰ γένωσι τὰ ἔργα ταῦτα πληρωμένα, νὰ ἀνταποδοθῶσι, α 379, β 144. (|| Ὁρ. ὅτερον «παλίντιτα ἔργα» περιφραστικῶς=ἐκδίκησις, ἀνταποδοσις, ὄρσι, καὶ ἄλλαι τοιαυταὶ διὰ τοῦ ἔργα περιφράσεως γίνονται παρ' Ὁμ., ἴδ. ἔργον 2).

ΠΑΛΙΝΤΟΘΟΣ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ παλὸ ποι. (πάλιν, τίνω), ἐπὶ ἐκτρέφον πιδανῶς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ τόξου· εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν ἐνδρόνον ἢ καμπτόμενον, ἐπανακαμπτόμενον, ὁπισθότονον, ἐλαστικόν, εὐκαμπτον, Θ 266, Ο 443, φ 44. (Ταῦτα τὴν ἐρμηνείαν παραδέχεται καὶ ὁ Κλάσσης. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς σιγῆς κατὰστάσεως τοῦ τόξου, ἐπομένως α.) ἐνισταμένο, εἰς ἐκτένυσιν ἔτοιμον, Θ 266, Ο 443. β.) χαλαρόν, εἰς ἀργίαν ἐνδρακόμενον, Κ 459. Ἄλλοι δὲ πάλιν κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἐννοοῦσι τὸ «παλίντονον τόξον» οἷον τὸ Σαυθικόν, οὗτω δὴλ. κατεσκευασμένο, ὥστε πλὴν τῆς ἐν τῇ μέσῃ πρὸς τὰ ἔσω καμπῆς ἔχει καὶ ἄλλην τὴν ἄκρην πρὸς τὰ ἔσω: —).

ΠΑΛΙΝΤΡΟΪΟΣ ὄν, ἐπικ. (π. ῥόθος), εἰς τὰ ὀπίσω ῥέων, παλινῥους, παλινδρομας, «κύμα» Ὅδ. ε 430, ε 485.

*ΠΑΛΙΝΕΚΙΟΣ, ὄν, ποιητ. (π. σικί), ὁ πάλιν (ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

καὶ πάλιν σκιερὸς, πυκνόςκιος, σκοτεινός, «ἄντρον» Γ. Ἑρμ. 6, Γμ. 17 (18), 6.

ΠΑΛΙΘΣΙΕ [-υ-], ἰορ, ἡ, ἐπικ. (π. ἰωσις, δ. ἑ. ἰωσις), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω διώσις, ἀπώθησις, τροπή, Πλ. Μ 71, Ο 69.

ΠΑΛΛΑΚΙΣ [-υ-], ἰαος, ἡ, ἡ παρὰ νόμον πρὸς τῇ νομίμῳ γυνή τινος, παλλακίς, 1 449, 452, ε 203.

ΠΑΛΛΑΣ [-υ-], ἰαος, ἡ (πάλλω), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς παλλούσης τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀγίδα (|| τοῦτ' ἐστὶ πολεμικῆς), συνήθως: «Παλλὰς Ἀθήνη» ἢ Ἀθηναῖα Α 78, α 125 κ. πλχ. ('Ἄλλοι δὲ ἀπὸ θάνατος σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ πάλλαξ (=,παλληκάρει) καὶ ἐρμηνεύουσιν αὐτὴν νεάνις, οἷον «παλληκαροῦσα»).

*ΠΑΛΛΑΣ [-υ-], ἀντορ, ὁ, πατήρ τῆς Σελήνης, Γ. Ἑρμ. 100.

ΠΑΛΛΑ, συχρὸν κατ' ἐνιστ. καὶ παρატ., ὄρ. α. γ'. ἐνικ. ἐπικ. πῆλε, Ζ 475, ἀπαρφ. πῆλαι, μετοχ. τοῦ ἐπικ. ἀναδιδῶ. ὄρ. πεπαλὼν, μόνον ἐν συνθέσει ἀμπελαῶν, γ'. ἐνικ. τοῦ συγκεκομμένου μέσου ὄρ. πάλτο, Ο 615. 4) Ἐνεργ. σφοδρῶς κινῶ, σείω, τινάσσω, πάλω, ἐπομ. ῥίπτω, μετ' αἰ. «παῖδα χερσίν» «χορεύω εἰς τὰ χεῖρας», Ζ 474. ἴδως α.) ἐπὶ ὀπλῶν «δόρα, ἔλχος, αἰχμήν, λίθον» Πλ. πλχ. β.) ἐπὶ κληρώσεως «κληρὸς ἐν κυνέ» τινάσσω τοὺς κληρὸς ἐν τῇ περικεφαλαιῇ μέτρῃ οὗ ἐκπηδήσῃ τις ἔξω (ἴδ. κῆρος), Γ 346, 324, κ 206, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ «κληρὸς» Η 181, Ψ 353. 2) Μίσ. α.) κινεῖμαι σφοδρῶς, ῥίπτομαι, «ἐν ἀσπίδοις ἀντυγι πάλτο» ἔπεσε, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς ἀσπίδος, Ο 645 μεταφορ. ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, «παλλομένη καρδίη» ἔχουσα παλῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, Χ 464, «δειματι παλλόμεναι» ὑπὸ φόβου ταραττόμεναι, Γ. Δῆμ. 294, «ἦτορ πάλλει» ἀηθεῖα Βατρ. 72, «στήθει πάλλει» ἦτορ ἀνὰ στόμα ἢ καρδίᾳ μου εἰς τὰ στήθος τινάσσεται μέχρι τοῦ στόματος, κατὰ τὸν Φαῖνι ὑπερβολικῇ ἑκφρασί, (οἷα ἡ τῆς καθομιλουμένης «ἡ καρδίᾳ μου θά παταχθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ στήθος μου, θά φύγῃ»), Χ 452. β.) κληροῦμαι, ῥίπτω κληρὸν, «μετὰ τινος» Ω 400, «παλλομένων» ἡμῶν ὀηλ., Ο 491.

ΠΑΛΛΥΞ, ἰορ [-υ-], ὁ (ἐκ τοῦ πάλω βεδαίω), εἰς τῶν Ἀσκανίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ν 792.

ΠΑΛΤΟ ἀντὶ τοῦ ἐπαλτο, ἴδ. ΠΑΛΑΘ.

ΠΑΛΙΝΑ [-υ-], ποιητ. (συγγεν. τῇ πάλλω).

1) πᾶσσω, ἐπιπᾶσσω, «πασπαλίζω», «ἀλφίτα» Σ 560, ε 77 κ. α. 2) πᾶσσω, «πασπαλίζω, κουκίζω», (δ. ἑ. κουκίζω, διὰ κούκων πᾶσπαλίζω), «ἀλφίτων ἀκτῇ» Ε 429, «χρῶν ἐπάλυνον ἀρούρας» ἐπασπάλας, ἐκάλυψε τοὺς ἀρούρας, Κ 7.

*ΠΑΛΥΠΤΩ, ὄρσι, ὁ, ἡ (π. βάτωρ), μόνον

ἐν τοῖς Ἀποστ. γ' 23, «παυδύωτα γαῖαν» τὴν παντρώον, πανταθρέπτειραν.

ΠΑΜΜΕΛΑΣ [-], ΔΙΣΑ, ΑΝ [-], ποι. (π. μέλας), «ὄλομαυρος, κατὰ μαυρός», «ταῦραι, ὄ.» Ὅδ. γ' 6, κ' 523, λ' 33.

ΠΑΜΜΗΤΕΙΡΑ, ἡ, ἐπικ. (π. μήτηρ), ἡ παμμήτωρ, ἡ μήτηρ τῶν πάντων, ἐπιθ. τῆς Γῆς, Ὑμ. 30, 4.

ΠΑΜΜΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (οἶοναι πολυκτῆμων, ἐκ τοῦ: πᾶμα=κτῆμα, ἢ. ὅτε εἶνε περιττὸν τὸ ἔτερον μ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω 230.

ΠΑΜΠΑΝ [-], ἐπίρ., ἐντελής, παντάπασι, ἐξ ὁλοκλήρου, ὅλως δι' ὅλου, «ὁλότελα», συνήθως μετὰ ῥημάτων, Α 422, Μ 406, Β 49 κ. ἀ., μετ' ἐπιθέτων, «π. ὀξύρως» υ 140, «π. ἐντυχμον» Ν 114, «οὐ πάμπ.» Ι 435, Ν 7, Φ 338. (Ἐκ τοῦ: πᾶν πᾶν).

ΠΑΜΠΟΙΚΙΛΟΣ [-], ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (π. ποικίλος), παμποικίλος, ἐντελής, πεποικιλμένος, «ὅλοπλούμιστος, ὁλοκέντητος», «πέπλοιο» Ζ 289, ο 405.

ΠΑΜΠΡΩΤΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. πρῶτος), πρῶτιστος, πρῶτος πάντων, Η 324, Ι 93. — Τὸ ἐνικ. οὐδέτερον (ὅπερ ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. πανταρχὸν ἔτρεψεν εἰς πληθ.) ΠΑΜΠΡΩΤΟΝ δ' 577 κ. ἀ., καὶ τὸ πληθ. ΠΑΜΠΡΩΤΑ Ρ 568 τίθενται ὡς ἐπὶ ῥήμ., πρῶτον πάντων, πρῶτιστα.

ΠΑΜΦΑΙΝΩ, ποιητ. (ἐκ τοῦ: φαίνω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν) μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρᾶτ., ἐξ οὗ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικ. παμφαίνῃσι, ὅπως ἔγραψεν ὁ Σπίτζ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ: παμφαίνῃσι (ὅπερ διετήρησεν ὁ Βαζυλ.), ἐγκλίτῃσι ὀρίστ. ὡς ἐκ τοῦ: παμφαίνῃμι, Ε 6, φέγγω, διαλάμπω, «φωγγοδολῶ, λαμποκοπῶ», ἐπὶ ἀστέρων, Ε 6, Α 30 κ. ἀ., συνήθ. κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. μετὰ τινος δοτ., οἷον «π. χαλκῷ» διαλάμπων ἐκ τοῦ χαλκοῦ, Ξ 41, ὡσαύτως «π. τεύχεσι» Ζ 513 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος «στήθεσι παμφαίνοντας» λαμποκοποῦντας εἰς τὰ στήθη των (τὰ γεγυμνωμένα), Α 400.—Ἰλ.

ΠΑΜΦΑΝΘΩΝ, ΩΝΤΟΣ, Θηλ. ΠΑΜΦΑΝΘΩΣΑ, ἐπ. μετοχὴ τοῦ παμφαίνω, ὡς ἐκ τοῦ παμφανῶνα, ἀντὶ τοῦ παμφανῶν, ὥσα, πάντοτε δεῶς ἐπιθ., λαμπρός, ἐκλαμπρός, λαμποκοπῶν, ἐξαστρέπτων, στυλινός, ἐπιθ. μεταλλῶν σκευῶν, «λέδης» Ψ 613, ὠϊως ὕπλων, Ε 295, Σ 144 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ἰλ. «Ἐτι δὲ «ἀγγλῆ» (τοῦ μετάλλου) Β 458, «δίφρος» Ψ 509, «ἥλιος» ν 29, «φλόξ» Φ 349, «ἐνώπιον» Ὡ. τὴν λ.

ΠΑΝ [-], γεν. ΠΑΝΟΣ [-] ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Ἀρύσπου κατὰ τὸν Ὑμ. 18, 31, ἡ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θούμδρεως κατὰ τὸν Ἀπολλ., ποιμενικός θεός, διατιώμενος ἐν ἀγροῖς καὶ δρυμῶσι, λατρευόμενος μάλιστα ἐν Ἀρκადίᾳ, τῆς ὁποίας πάντα σχεδὸν τὰ μέγλα

ὄρη ἦσαν αὐτοῦ ἱερὰ. Ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλαττεν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα τραχὺ καὶ δασύ, ὡς αἰγία, κέρατα ἐρίφεια καὶ πόδας τραγέϊους. Συνήθως φέρει σύριγγα, πρὸλ. Ὑμ. 48, (19), 15. Αὐτοῦ γ. 47 ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ πᾶς «ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτρεψεν». (Ἐπ' ἄλλων δὲ σχετίζεται πιθανώτερον πρὸς τὸ ποίμνη, ποιμήν, καὶ ἔτι πιθανώτερον κατὰ τὸν Πρέλλερν καὶ Κούρτιον παράγεται ἐκ τῆς Σανσκριτ. pa, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἑλλ. πα-τ-έομαι, καὶ τὸ Λατ. pa-scor, pa-bulum).

ΠΑΝΑΓΡΟΣ [-], ΟΝ (π. ἄγρα), πάντα ἀγρῶν, πάντα περιλαμβάνων, «λίον πάναγρον» λέγεται μέγα τι ἀλιευτικὸν δίκτυον, Ε 487 f.

ΠΑΝΑΙΘΟΣ, Η, ΟΝ (π. αἰθώ), πάμφλεκτος, παμφεγγής, παμφαής, κατὰ στυλινός, «κόρυς» Ξ 372 f.

ΠΑΝΑΙΘΛΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. αἰθλός, Ὡδ. τ. λ.), παγκλίνητος, εὐκλίνητος, ἡ πανέκλαμπρος, ἐξαστρέπτων, ἐπιθ. τοῦ ζωστήρος, Ἰλ. Δ 486, 215 κ. ἀ., τῆς ἀσπίδος, Ν 552, καὶ τοῦ θώρακος, Α 374.

ΠΑΝΑΠΑΛΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἀπαλός, ὅπ. ὥδ.), παντάπασι ἀπαλός, ὁ ἐ. νεαρός, ἀκμαίος, «νέος» ν 223 f. (Ἐνταῦθα ἡ σὺλλαδὴ ἀν' ὡς ἐν ἄρσει ἐκτείνεται).

ΠΑΝΑΠΟΤΜΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀποτμος), παντάπασι «ἀμαιρος», «κακόμοιρος», πανάθλιος, δυστυχέστατος, μόνον Ἰλ. Ω 255, 493.

ΠΑΝΑΡΓΥΡΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἄργυρος), ὅλος ἀργυρός, «ὁλόαργυρος», Ὅδ. ι 203, ω 275.

ΠΑΝΑΦΗΛΙΣ [-], ΙΚΟΣ [-], ὁ, ἡ, ποι. (π. ἀφήλις), ἡ παρὰ πάντων τῶν ἡλικιωτῶν ἀπεληλαμένος, ἀποθεβλημένος, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, πᾶντῃ ἀφήλις, παντάπασι ἀδύνατος διὰ τὴν ἡλικίαν, «ἡμῶν δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι» Χ 490 f.

ΠΑΝΑΦΥΛΛΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀφυλλος), ἐντελής ἀφυλλος, μόνον Ὑ. Δήμ. 453.

ΠΑΝΑΧΑΙΟΙ [-], αἱ, ὅλοι οἱ Ἀχαιοί, τὸ σύνολον τῶν Ἀχαιῶν (οἶοναι τὸ Παναχαϊκόν) οὕτως ὀνομάζει ὁ Ὅμ. τὴν ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένην φυλὴν τῶν Ἀχαιῶν, Β 404, Ψ 236, α 239, ξ 369. Ἰδ. Ἀχαιοί.

ΠΑΝΑΘΡΙΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π. ἀθρίος), πᾶντῃ ἄθρος, πρόωρος, «παῖς» παντάπασι πρόωρος ἀποθανὼν παῖς, Ω 540 f.

ΠΑΝΔΑΜΑΤΗΡ [-], ΟΡΟΣ, ὁ, ποιητ. (π. δαμάω), ὁ πάντας δαμάζων, ἐπιθ. τοῦ ὕπνου, Ω 5, ε 373.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ [-], ὁ, Πανδάρεως, υἱὸς τοῦ Μέρπου τοῦ ἐκ τῆς Κρητικῆς Μιλήτου καὶ φίλος τοῦ Ταντάλου. Ἡ προεδυτάτη τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Ἀηδὼν ἦτο κατὰ τὴν Ἰωνικὴν παράδοσιν γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηδῶν Ζήθου,

ε 519 ες. Ἐν τῷ α 66 μνημονεύονται καὶ ἄλλοι τοῦ Πανδάρου θυγατέρες, ὑπὸ τῶν μετέπειτα ὀνομαζόμεναι Μερόπη καὶ Κλεοθήρα, Πaus. 40, 30, 4, Σχολ. εἰς Ὁδ. ε. δ.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ [-ω-], ὁ, υἱὸς τοῦ Λυκόνορος, ἡγεμὸν τῶν Τρωικῶν Ἀνδῶν (Ἰδ. Ἀγκίη 2), περίφημος τοξότης, τραυματίζων τὸν Μενέλαον καὶ οὕτως γενόμενος αἰτίος τοῦ νὰ λυθῶσιν αἱ σπονδαί, B 827, Δ 88. Φονεύεται ὑπὸ τοῦ Διομήδεως, E 290.

ΠΑΝΔΗΣΙΟΣ, ον, ποιητ. (π. δῆμος), πάνδημος, εἰς πάντα τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀνέκων, «πετωχός» πάγκοινος ἐπίτης, εἰς πάντα ἀδικρίτως προσερχόμενος, σ 4 f.

*ΠΑΝΔΙΗ [-ι-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης, Ὑμ. 32, 15.

ΠΑΝΔΙΩΝ [-ω-], οκος, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου, M 372.

ΠΑΝΔΟΚΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος φονευθείς, A 490.

*ΠΑΝΔΟΡΟΣ, ον, ποιητ. (π. δῶρον), τὰ πάντα δωρούμενος, ἐπιθ. τῆς γῆς, παντοδότειρα, πανδότης, πανδώρα, Ἐπ. 7, 4.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΙΣ [-ει-], οἱ, πάντες οἱ Ἕλληνες, τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων, περιληπτικὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν, παντὸς τοῦ Πανελληνίου, B 530* (ἢ. ἔνθα κατὰ τὸν Φαίνοιν ἐρμηνεύεται τὸ «Πανελλήναι· καὶ Ἀλγαιούς» ὡς ἐάν ἦτο Πανελλήνας ἔξ Παναγαίου, Ἰδ. Ἑλλάς).

ΠΑΝΗΜΑ [-ω-], ἐπικ. ἐπιθ. (π. ἡμαρ), πᾶσαν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πρωῆς μέχρι ἐσπέρας, ἢ ἀπὸ τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς, ν 34 f, καὶ χωριστὰ «πᾶν δ' ἡμαρ» A 59.

ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ [-ω-], η, ον, ποιητ. (π. ἡμέρα), ὁ πᾶσαν τὴν ἡμέραν (ἢ ἀπὸ πρωῆς μέχρι ἐσπέρας ἢ ἀπὸ τινος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς) διαρκῶν ἢ πράττων τι, ἐπιθ. ἀντὶ ἐπιρρήματος = ΠΑΝΗΜΑ, A 472, P 480, γ 486, δ 356 κ. α.—Τὸ οὐδέτερον «πανημέριον» ὡς ἐπιθ. = ΠΑΝΗΜΑ, A 279.

ΠΑΝΟΔΑΜΑΣ, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου· α.) ὁ Πολυδάμας, N 756, ε 450· β.) ὁ Εὐφορβος, P 808, P 81. Ἐναντιον τῆς ῥῆτης μαρτυρίας τῶν καλαίων γραμματικῶν ὁλεῖ τις τῶν νεωτέρων νὰ γράψῃ τὴν λέξιν κατὰ διαίρεσιν: Πανοδάμη).

ΠΑΝΟΟΣ, ὁ, γιν. συννηρημ. Πάνθου, O 22, P 9, 23, δοτ. Πάνθω, P 40, υἱὸς τοῦ Ὀφρου, πατὴρ τῶν Εὐφρόβου καὶ Πολυδάμαντος, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὅθεν διὰ τὸ κάλλος ἀρπασθείς ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἔγενεν ὑπὸ τοῦ Πριάμου ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τροίᾳ, καὶ ἦτο εἰς τῶν γερόντων, Γ 446.

ΠΑΝΟΙΜΑΣΩΝ [-ω-], ἐπιθ. (π. θυμός), ἐξ ὅλης ψυχῆς, μεθ' ὅλης τῆς ὀργῆς, σ 33 f.

ΠΑΝΝΗΧΙΟΣ [-ω-], η, ον, ποιητ. (π. νόξ),

πᾶσαν τὴν νύκτα διαρκῶν, ὁλονοχικός, «ἀνέμοι» Ψ 217, «εὐδὸν παννῆχοι, —χιον» δι' ὅλης τῆς νυκτός, B 2, 24, ὡσαύτως «π. δαίνοντο» H 476. (Πανταχῶς τὸ ἐπιθ. κατὰ ἀντὶ ἐπιρρήματος ὅθεν), «παννοχίη (νῆς) καὶ ἡὼ πέτρα κέλευθον» δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ τὴν αὐγὴν ἔπλεε, G 434 κ. α. πλχ.

ΠΑΝΝΗΧΟΣ [-ω-], ον, = ΠΑΝΝΗΧΙΟΣ, «βῆνος» K 459. Κατὰ τὸ ἐπιθ. ἀντὶ ἐπιρ. A 551, ε 458.

*ΠΑΝΟΛΙΟΣ [-ω-], ον, ποι. (π. ὀλιός), ὁλ-διώτατος, πανευδαίμων, Ὑμ. 6, 54.

ΠΑΝΟΜΦΑΙΟΣ [-ω-], ὁ, ποιητ. (π. ὀμφή), ὁ παράγων πῶτας τὰς φήμας (τὰς σημαντικές, τὰς προφητικές), ἐπιθετον τοῦ Διὸς· καθ' ὃ ἐπιπέμποντος τὰ σημεῖα, τοῖς οἰκνοῦσι, Θ 250 f.

ΠΑΝΟΠΕΪΣ, ἦος, ὁ, 4) πόλις τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτίας, τὰ νῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Ἀγίου Βλασίου οὐ μακρὰν τῆς Δαυλίας, B 520, P 307, λ 581. 2) πατὴρ τοῦ Ἑπειῶς, Ὑμ. 6, 54.

ΠΑΝΟΠΗ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

ΠΑΝΟΡΜΟΣ [-ω-], ον (π. ὄρμος), εἰς προσάρμυσιν ἐπιτήδεος, ἀσφαλής, «λαμὴ» N 495 f. (ἢ κυρίως ὁ πανταχῶς ἔχων ὄρμους, πανταχῶς εἰς προστόρμους ἐπισιδήσις).

ΠΑΝΟΨΙΟΣ [-ω-], ον, ποιητ. (π. ὄψις), τοῖς πᾶσιν ὁρατός, πάντων ἐν ὄψει («Ἀθῆνη) πανόψιον ἔγχος ἔλυσσεν» ἐνώπιον πάντων (κατὰ τὸν Ἡρόδοτον «πάντων ὁρώντων»), Φ 397 f. (Καὶ ταῦτα μὲν πιθανώτερον ὁ Διοδότης, ἐκ λαβδάνων τὸ ἐπιθετον ἐπιρρηματικῶς συνήθως δι' ἐρμηνεύεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον λαμπρός καὶ ἐπιφανής).

ΠΑΝΣΕΪΣ [-ω-], ον, ἐπιθ. (π. σείω), μετὰ πάσης σπουδῆς, ὅσον τάχιστα, ὀρηκτικῶς, Ὑμ. B 42, 29, 66, A 709, 725. (Ὁσῶς ἔγραψεν ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βίκκερος καὶ Ἀμεῖς γράφουσι πασσυδῆ).

ΠΑΝΤΗ (ἢ καθὼς γράφει ὁ Βίκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Διοδότη, Πάντη), ἐπιθ. (πᾶς) πανταχῶς, «παντοῦ», καὶ κατὰ πάσα· τὰς διευθύνσεις, πανταχῶς, A 384, A 456, M 477, G 383, μ 233.

*ΠΑΝΤΑΔΑΠΟΣ [-ω-], ἡ, ὄν (πᾶς), παντοῦτος, παντοειδής, Ὑμ. Δῆμ. 402.

ΠΑΝΤΟΕΝ, ἐπιθ. (πᾶς), πανταχόθεν, «παντοῦθεν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη», N 28, ε 270.

ΠΑΝΤΟΙΟΣ, η, ον (πᾶς), παντοῦτος, παντοειδής, παντός· εἰδούς, «καθὼς λαγῆς», διαλεκτικῶς, «λαγῆσιμοι», ὅν «ἰδαδῆ, τέχνη, ἀρετή, φιλοσύνη, δόλοι, μῦθοι, κρέα κτλ.» Ὑμ. πλχ., «παντοῖοι ἀνέμοι» B 397, ε 260, Ἰδ. Ἄελλα, «παντὶ ἀνέμῳ πνοαί» P 50, «οἱ παντοῖοι τελέθοντες» παντοειδῶς μεταμορφούμενοι, ρ 486.

ΠΑΝΤΟΣ, ἐπιθ. (πᾶς), πανταχῶς, «εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὁλοῦς», E 28, ε 270.

ΠΑΝΤΩΣ, ἐπιθ. (πᾶς), εἰς ἅπαντας, βιβαίως,

πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ Οὐ, Θ 430, τ 51, υ 480.

ΠΑΣΙΓΕΡΤΑΤΟΣ [υ.υ.], η, οη, ποι. (π. ὑπερτατος), πάντων ὑπερτατος, ι 25 f.

ΠΑΣΙΣΤΑΤΟΣ [υ.υ.], η, οη, ποι. (π. ὑστατος), πάντων ὑστατος, ἔσχατος, Ψ 532, 547, ι 432.

ΠΑΠΠΑΣ, πάππα ὀνομάζω, ὅπως τὰ παιδάρια προσφωνοῦσι τοὺς γονεῖς, «τινά» Ε 408 f. Ἐκ τοῦ

ΠΑΠΠΑΣ, Δο, δ, κλητ. ΠΑΠΠΑ [υ], δ πατήρ ὅπως προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων, «τατά», παππάς¹¹ (ἢ ὅπως σήμερον ἐπὶ τῷ Τουρκικώτερον προφέρεται μπαμπάς), ζ 57 f.

ΠΑΠΑΙΝΟ, ποιητ. ἀφρ. ἀ. πάπινα, πάντοτε ἀνάξ., μετὰ συστολῆς ἢ ἀπορίας, ἐπτοη- μένας περιδύλω, ζ ἐν γένει βλέπω τριγύρω μου, Ν 531, ρ 330, «τρίσσε παπίνες» Ξ 546 κ. ἀ., πολλάκις ἀπολ., ἀλλὰ ζ «ἀμφὶ» Δ 497, «ἀνὰ, κατὰ τι» Ν 333, Ρ 84, «κατὰ δόμον» γ 381, «πάντη πρὸς τι» μ 233, πρὶλ. χ 40¹² ἐτι δὲ καὶ ἐπομένου τοῦ «ὅπη» Ξ 507, «εἰ» γ 381, «μή» βλέπω, προσέχω μήπως, Ν 649, «διδόνων παπαίνων» φθερὰ βλέμματα ῥίπτων τριγύρω, λ 608. Μετ' αἰτ. ζητῶ, «κυττάζω» (ἵνα εὖρω δηλ.) τινά, Δ 200, Ρ 415. (Ἐκ τῆς ῥίζ. πτα-, μετ' ἀναδιπλ., συγγ. τῇ πτήσσω).

ΠΑΡ, ποι., κατ' ἀποκοπ. 1) ἀντὶ τῆς ΠΑΡΑ, συνήθ. πρὸ τοῦ δ, π καὶ ν, σπανίως δὲ ζ μόνον ἐν τῇ Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ζ, ξ, σ, τ ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ μ. 2) ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑ, ὃ ἐ. πάρεστι, Ι 43.

ΠΑΡΑ [υ], ἐπικ. καὶ ΠΑΡΑΪ, καὶ κατὰ συγκοπ. ΠΑΡ.

1.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συντασσομένη, τῆς ὁποίας ἡ θεμελιώδης σημασία εἶνε πλησίον, «κοντά». Α'.) Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς: ἀ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀπουκρόσεως ἐκ τοῦ πλησίον τόπου τινός καὶ συχνότερον προσώπου τινός, ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ διαμονῆς τινος, «φάσαντων παρά μηρὸς ἐρύσσασθαι, σπένσασθαι» ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς παρά τὸν μηρὸν κρεμαμένης, «ἀπὸ τὸ πλάγι», Δ 490, Π 473 κ. ἀ., «ἐργασθαι, εἶναι παρά τινος» ἀπὸ τινος (Γαλλ. de chez quelqu'un), «παρὰ Διός» Φ 444, «παρ' Εὐρύτου» Β 596, «παρὰ νασφιν» Μ 225 κ. ἀ., «ὄρνυσθαι, ἀναστῆναι παρά τινος» ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», ἢ «ἀπὸ τὸ πλάγι» τινός, Δ 1, ο 58, «ἀπονόστειν παρά νηῶν» Μ 114 κ. ἀ., «φέρειν τεύχεα παρά Ἡραϊάτοιο» Σ 437, πρὸλ. Ζ 177 κ. ἀ., εἰς ἐνδείξιν τῆς διευθύνσεως: «πλευρά, τὰ οἱ εὐφάνει παρ' ἀσπίδος ἐξεφαίνθη» τὰ πλευρά τοῦ ἐξεφάνθησαν (ἐγυμνώθησαν) καλῶς: ἔκλυψεν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀσπίδος (ἐξ ἀριστερῶν), Δ 468. β'.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀρχῆς, εἰς τὴν πηγάζει, προέρχεται τι, ἀπὸ μέρου; τινός. (||. Ἡ σημασία

αὕτη δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς πρώτης, τῆς καθαρῶς τοπικῆς): «δέχεσθαι τεύχεα παρά τινος» Τ 40, Ω 429, «τεχεῖν παρά τινος» ζ 290, «θεοπροπίην παρ' Ἰηδός φράζειν» Δ 795, Π 37, 51.

Β'.) Μετὰ δοτ. 1) τοπικῶς: ἀ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς στάσεως ἢ διατριβῆς πλησίον τινός, προσώπου ἢ πράγματος, ἐπομ. μετὰ ῥημάτων αὐτὸ τοῦτο σημαίνοντων, «ἡμαί, κάθημαι, κεῖμαι, κοιμῶμαι, ἵσταμαι, μένω παρά τινι» συχνότατα παρ' Ὀμ., ὡσαύτως «δαίνυμαι, πίνω παρά τινι» θ 243, Ρ 249, «φιλέομαι παρά τινι», Ψ. Φιλία. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, σημαίνοντων ἡρεμίας ἢ ἐνέργειας, «ναίω, νέμωμαι, μάχομαι, θύω, ζῶω» κ. ἀ., ὡσαύτως «αἰδῶ παρὰ μνηστήρων» πλησίον ἢ ἐνώπιον τῶν μνηστήρων, α 154. β'.) μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν σημαίνεται ἐνταύτῃ καὶ ἡ κατόπιν τῆς κινήσεως ἐπερχομένη ἡρεμία: «παρ δὲ οἱ αὐτῇ εἶτε Θεοκλύμενον» ἐκάλισσε παρ' ἐαυτῇ τὸν Θεοκλ., ο 285, «ἰδρύω τινα παρά τινι» γ 37, «παρ ποσὶ πεσεῖν, κυλινδρῶσθαι» πρὸ ποδῶν τινος πίπτω, κυλίσωμαι, Ν 617, Ξ 444, πρὸλ. Ο 280. 2) μεταφορ. εἰς ἐνδείξιν τῆς κυριότητος, «γέρας ἐστὶ παρά τινι» εἰς τὴν κυριότητα, εἰς τὰς χειράς: τινός, λ 175. Γ'.) Μετ' αἰτ.

1) τοπικῶς: ἀ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀμέσου προσεγγίσεως ἀντικειμένου τινός: ὅταν μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν οἰκτινισθῆναι κινήσειν σημαντικῶν ἐκφράζει τὸ τέμας τῆς κινήσεως, οἷον μετὰ τῶν ῥημάτων «πλήττω, βάλλω» σημαίνει τὸ μέρος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐγενεον ἢ πληγῇ, ἢ βολῇ, «κοντά, σιμά, κολλητὰ εἰς», «κλητὰ παρ' ὧμιον πληττε» ἐκτύπησε τὴν κλειδα (τὸ ὄπτιον) πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὧμιου, Ε 446, «τόψε κατὰ κλητὰ παρ' ἀρχένα» Φ 417, «οὐτα παρ' ὀμφαλόν» Δ 525, «βλήτο παρὰ σφυρόν» Δ 518, «παρὰ οὗς ἔλασε ἔριφι» Δ 409 κ. ἀ. μετὰ τῶν ῥημάτων «ἐργασθαι, εἶναι κ.τ.τ.» εἰς, πρὸς, «παρὰ νῆας εἶναι» Δ 347, «ἐργασθαι παρά Μενέλαον» α 285, μετὰ τῶν ῥημάτων «τίθηναι, ἵστημι» πλησίον, παρά τι, Ζ 433, ν 122, «ἡμαί, καθίζωμαι παρά τινι» πηγάζω καὶ κάθημαι, «καθίζω» πλησίον τινός, Γ 406, δ 51, ν 372¹³ ὡσαύτως «στῆναι, ἵστασθαι παρά τινι» πηγάζω καὶ ῥέκομαι πλησίον τινός, Δ 577, πρὸλ. ζ 5. 592, 314 κ. ἀ., «λέξασθαι παρά τάρων» Ι 67, «κοιμᾶσθαι παρὰ πρυμνήσια» Δ 476 κ. ἀ. (Ἄν καὶ ἐνταῦθα δύναται ἢ Παρὰ νὰ ἐκληφθῇ εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). β'.) μετὰ τῶν κινήσεως καὶ διευθύνσεως σημαντικῶν ῥημάτων σημαίνει τὸ κατὰ μῆκος ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν τινός, «βῆ δὲ παρά θύνα» κατὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ αἰγυαλοῦ, ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν, Δ 34 κ. πλ. ὡσαύτως «θέειν παρά τεύχος» Μ 352 κ. ἀ. Ἐτι δὲ μετὰ ῥημάτων στάσεως μὲν σημαντικῶν, περιλαμβανόντων ὅμως τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως ἢ ἐκτάσεως, οἷον «βουκολεῖν παρ' ὀ-

χθα· Ξ 445, «ἔρδειν ἑκατόμβας παρὰ θν' ἀ-
λός· Α 346 κ. ἀ., «μάχουσαι ποταμοὶ παρ' ἄ-
χθα· Σ 533, «λεῖα ἐποίησε παρ' Ἑλλήσπον-
τον· τὰ παρ' Ἑλλήσποντον, Μ 30 κ. ἀ. Ση-
μαίνει πρὸς τοὺς καὶ τὸ σημεῖον, πλησίον τοῦ
ὁποῖου γίνεται τις κίνησις, τὴν παράδωκον ἢ ὑπέρ-
δωκον τίνος, «οἱ δὲ—παρ' ἐρινεὸν ἱσπεύοντο· Α 467, Χ 445.—Σπανίως μετὰ ρημάτων στάσεις·
καθαρὰς σημαντικῶν ἀντὶ τῆς Παρὰ μετὰ δοτ.
«νέοι παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύδωλα χερσίν· Α 436, γ 460. Ταύτην τὴν σύνταξιν ἐρμηνεύει ἡ
Ναίγελσβαχ διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ «σάντες·
κατὰ τὰ ὀλίγον ἀνωτ. ἀ.) ἐν τέλει. 2) τροπι-
κῶς εἰς ἐνδείξιν τῆς παραδόσεως τοῦ μέτρου ἢ
τοῦ ὅριου (κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐν-
νοίας· τῆς παρόδου ἢ υπερδόσεως), παρὰ, ὑπέρ
τι, περισσώτερον, ἐναντίον τινός, «παρὰ δύ-
ναμιν· Ν 787, «παρὰ μοῖραν· ξ 509, «παρ' αἴ-
σαν· Ὁμ. πληχ.

Σημ. Εἰς πάσας ταύτας τὰς συντάξεις δύναται
ἡ Παρὰ νὰ τεθῇ καὶ κατόπιν τῶν συντακτικῶν
πρώσεων, ὅτε ὁ τόνος ἀναδίδεται κατ' ἀνα-
στροφὴν, πλὴν ἐὰν γείνη ἐκθλίψις τοῦ τελικοῦ
φωνήεντος, Δ 97.

II.) Ὡς ἐπὶρ. μόνον ἐπικ., πλησίον, «σιμά,
ποντά· Α 611, Β 279, γ 400 κ. ἀ.

III.) Ἐν συνθέσει ἔχει πλὴν τῶν ἀνωτέρω ση-
μασιῶν καὶ τὴν τῆς μεταβολῆς, παραμορφώσεως.

ΠΑΡΑ, κατ' ἀναστροφὴν. 1) ἀντὶ τῆς παρὰ,
ἐταν τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως,
Ζ 177 κ. πληχ. 2) ἀντὶ τοῦ πάρεστι καὶ πά-
ρεισι (ἴδ. ἐνεῖμι), «πάρα τοι δίφροι τε καὶ ἱπ-
ποι· Ἰδοῦ (ὑπάρχον ἐδῶ) δίφροι καὶ ἱπποι, γ
324, «οὐ γὰρ Κυκλώπιδες παρά νῆες· οἱ Κύκλ.
ὅν ἔχουσι νῆας, ι 425, «τῇ δ' αἰεὶ παρά εἴ· γε
ὦϊον· παρίσταται, «παραστάνει· Ε 603, πρὸλ.
πάρ 2), «πάρὰ σοί· ἐπὶ σοί ἐστί, ἀπὸ σοῦ ἐξαρ-
τᾶται, Τ 448.

ΠΑΡΑΒΑΙΝΩ, παρακ. μετοχ. παρβιδάω· ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ παρβιδάω, παρβιδῶν, πλησίον
τινός· βαίνειν ἢ ἀναβαίνειν (παρ' Ὁμ. μόνον
ἐπὶ τὸ ἄρμα), «παρὸ δὲ Μαχάων βοινέτω· Ψλ.
Α 542, 547. Ὅθεν ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παρακτι-
μένου παρὰ τινι ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἱστάμενος,
ἐποχούμενος, παροχούμενος, (οὐχὶ ὅμως
ὡς παρβιδάω, ἴδ. τὴν λ.), μετὰ δοτ. προσωπ.,
Α 525, Ν 708.

ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ, ἀρ. παρβάζω, «τίνι τι· ῥίπτω
εἰς τινά, ἐμπρὸς τινός· τι ὡς φορβήν, οἷον
εἰς ἵππους, Ε 369, δ 44, πάντα ἐν τῇ ῥῳ.
—Μέσ. ῥίπτω ἐμαυτὸν ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ,
(ἐμβάλλω) εἰς κίνδυνον, «ἐνὶ ψυχῇν πα-
ραβάλλωμενος· πολεμίζω· ἐμβάλλων τὴν ψυχὴν
μου εἰς κίνδυνον ἵνα πολεμῶ, δ ἔ. ἐμβάλλων τὴν
ψυχὴν μου εἰς τοὺς παραβόλους κινδύνους τοῦ
πολέμου, Ι 332.

ΠΑΡΑΒΑΣΚΩ, ἐπικ. ἕτερος τύπος τοῦ παρα-
βαίνω μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν τοῦ παρατ. παρβι-
δα-

σκε, ἱστατο ἢ ἐπωχεῖτο παρ' αὐτῷ (ὡς πα-
ραβάτης, ἴδ. τὴν λ.), Δ 404 τ.

ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ [—], οἱ, ὁ, καὶ ἐπικ. ΠΑΡΑ-
ΒΑΤΗΣ (παρβαίνω), ὁ παρὰ τινι ἐπὶ τοῦ ἄρμα-
τος ἱστάμενος, ὁ παροχούμενος, δ ἔ. ὁ ἵππος,
ὁ παρὰ τὸν ἵπνον ὀχούμενος ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρ-
ματος· μαχόμενος, ὁ μαχητής, Ψ 432 τ. (ἴδον
στ. ἡθέτησάν τινες).

ΠΑΡΑΒΑΛΩ, ποιητ. ἐπὶρ. (παρβάλλω), κορ.
παρατυπητὰ, τροπ. καὶ ἐρων. «κρυφοδόκω-
τα·, «παρὰ· ἀγορεύω· ὁμιλῶ ὑπαινιττό-
μενος καὶ πλαγίως προσβάλλων τινά, Δ
6 τ. πρὸλ. ΠΑΡΑΒΑΛΩ. (Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον
πυθανῶς ἀπατητικῶς ἢ ἀντιρρητικῶς· ἢ ὑποβλή-
δην, δ ἔ. διακόπτων τὸν λόγον. Κατὰ δὲ τι σγῶ-
λιον· ἐκ παραβολῆς ἢ συγκριτικῶς (ὅπου παραδί-
χεται ὁ Φαίσις) ἐνθεν μὲν τῆς Πρᾶς ἢ Ἀθηνᾶς,
ἐνθεν δὲ τῆς Ἀφροδίτης· τέλος· κατὰ τὸν Δοι-
δερλ.: ἐπιτυμητικῶς. II. Νομίζω ὅτι ὁρθέτερον
εἶναι νὰ ἐρμηνεύμεν εἰς τὴν πρώτῃν ἐρμηνείαν.
Διότι τὸ παραβάλλω (ἴδ. οὐ τὸ ἐπὶρ.) σημαίνει
ρίπτω τι εἰς· τινά, οἷον φορβὴν εἰς τοὺς ἵππους,
μεταφορ. δὲ ῥίπτω λόγους· εἰς τινά ἢ κατὰ
τινός, ὅπως καὶ λέγεται ἐν τῇ καθομιλουμένη
«μοῦ ἐρρίψεν ἢ μοῦ ἐπέταξεν ἕνα·ν λό-
γον· ἀντὶ τοῦ μοι ὠμίλησε πλαγίως, ὥστε τὸ
«παρὰ· ἀγορεύω· = πλαγίως ἀγορεύων).

ΠΑΡΑΒΑΛΩ, ἐπικ. παρακ. ἐπικ. παραμέ-
λωκα, βαδίζω πλησίον τινός, συνοδεύω (μετὰ
τινός) τινά, ἐπικ. βοηθῶ, «παραστέκω·,
μετὰ δοτ., Δ 11, Ω 73.

ΠΑΡΑΒΑΛΩ, ἀρ. παρβ., ὁ, ἡ (παρβόλω), στρα-
τός, στραβίζων, «ἄλλοιθωρο·, Ι 503 τ.

ΠΑΡΑΒΟΛΩ, οἱ, ἐπικ. ΠΑΡΑΒΟΛΩ, μόνον
ἐν τῇ γρ. «παρβόλω κερτομεῖν· = κερτομίζω
ἐπίσει παραβλήδην ἀγορεύειν, πλαγίως δά-
κνειν, ἀνείδίζειν, πειράζειν, ἴδ. ΠΑΡΑΒΑ-
ΛΩ, Ψ. Ἐρμ. 56.

ΠΑΡΑΤΙΓΝΟΜΑΙ, παρβιμαι, παρβυρίσκο-
μαι, παρακίθημαι, «δαίτι· ρ 473 τ.

ΠΑΡΑΔΑΡΩΝΩ [—], ἐπικ., ἀρ. παρβιδα-
ρον, καὶ κατὰ μετῴ. παρβιδαρον, ἀπαρρ. πα-
ραδραβείν, κοιμῶμαι παρὰ τινι, συγκοι-
μῶμαι, ο 88, «τὴν φύσιν· συγκοιμῶμαι
μετὰ τινος ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 463.

ΠΑΡΑΔΕΧΟΜΑΙ, ἀρ. μέσ. ἀρ. παρβιδί-
μην, ἀπα(παρ)δέχομαι, παραλαμβάνω,
«τί τινος· τι παρὰ τινος, Ζ 478 τ.

ΠΑΡΑΔΡΑΦΕΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΔΡΑΦΩ-
ΠΑΡΑΔΡΑΦΕΤΗΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΡΕΦΩ.

ΠΑΡΑΔΡΩ, γ'. πληθ. παρδρῶωσι κατ' ἐπι-
κὴν ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ —δρῶσι, ὁπηρετῶ, τινί,
μόνον ο 324 τ.

ΠΑΡΑΔΩ [—], ἀρ. β'. ἀπαρρ. παρδῶμε-
ναι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παρδῶναι, παρβιδῶ δά-
κνωμα·, Ψ 416 τ.

ΠΑΡΑΕΙΔΩ, ποιητ. παρὰ τινι ἢ ἐνώπιόν
τινός· ψάλλω, χ 348 τ.

ΠΑΡΑΕΙΡΩ [.-.-], μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παθ. ὁρ. παρήρθη, παραρτῶ, ἐξαρτῶ. Παθ. παραρτῶμαι, ἐξαρτῶμαι, „κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγιον“, Π 341 †.

ΠΑΡΑΙ, ΠΑΡΑΙΒΑΤΗΣ, *ΠΑΡΑΙΒΟΛΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑ, ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ, ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ.

ΠΑΡΑΠΕΡΙΘΕΣΙΝ, ὁδὸς, ἴδ. ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ.

ΠΑΡΑΙΣΙΟΣ, ὄν, ἀπαίσιος, κακῶν προαγγελτικός, Δ 381 †.

ΠΑΡΑΙΣΣΩ [-.-], ποιητ. ὁρ. παρήσα, παραρχομαι ὁρμητικῶς, τρέχω δραματῶς πλησίον τινός, *Ἰλ. Ε 690, Υ 444, «ἐπὶ νῆας» Θ 98, «τινά» τρέχων ὑπερβαίνω τινά, ὑπερτερῶ τινός, Δ 615.

ΠΑΡΑΙΦΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΦΗΜΙ.

ΠΑΡΑΙΦΑΣΙΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΛΑΛΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΛΑΛΩ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΛΑΛΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορίστ. β'. παρκατάβαλον, ἐπικ. συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ παρακατάβαλον, κυρ. καταβάλλω πλησίον ἢ πρὸ ποδῶν τινός, „ρίπτω ἔμπρός“, „ὄλην« *Ἰλ. Ψ 427, «ζώματι» παρατίδω εἰς τινά, ρίπτω εἰς τινά ἵνα λάβῃ τὸ περίζωμα, Ψ 683.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ [-.-], μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ συγκεκομ. ὁρ. παρκατέλεκτο, τινί, καταλέγομαι παρὰ τινί, „πλάγιάζω πλησίον τινός“, *Ἰλ. Ι 565, 664.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΑΙ, παρὰ παρέκειτο, θαμν. παρακίσκετο, Ξ 521, καίμαι παρὰ τινί, εἶμαι παρατεθειμένος („βαλμένος κοντά“) εἰς τινά, Ω 476, «ὁ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ» ὅστις ἔκειτο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ρ 416. Τροπ. «ὕμνιν παρακίται ἢ μύχεσθαι ἢ φεύγειν» παρ' ὕμνιν κίτται, ἡεῖς τὸ χέρι σας εἶνε, νά κλ., γ 65.

ΠΑΡΑΚΙΩ [-.-], παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, ὑπερνῶ ἀπὸ κοντά, μόνον ἐν τῇ μετοχ. ἐν τμ., Π 263 †.

ΠΑΡΑΚΛΙΔΩΝ, ἐπὶ β. ἐπ. (παρακλίνω), παρεκκλίνων, πλάγιως, „παράμερα“, πρὸς τὰ πλάγια, «τρέπω ὅστις» ἀποτρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, *Υ' Ἀφρ. 183. Τροπ. «ἄλλα παρὲς εἶπεν παρακλιδὼν» ἄλλα ἐκτὸς τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παρεκτρέπομενος (τῆς ἀληθείας) νά εἶπω, θ 318, ρ 439.

ΠΑΡΑΚΛΙΝΩ [-.-], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ὁρ. ἀ. παρακλίνω. 1) μεταβ. παρεκκλίνω, „παραμερίζω“, «κεφαλὴν» α 301. 2) ἀμετίδ. παρεκκλίνω, „παραμερίζω“, Ψ 424.

ΠΑΡΑΚΟΙΤΗΣ, ἀο, ὁ, ἐπ. (π. καίτη), σύννευος, σύζυγος, *Ἰλ. Ζ 430, Δ 456.

ΠΑΡΑΚΟΙΤΙΣ, ἴδ., ἢ (ὁδὸς τοῦ προηγ.), ἐπικ., δοτ. ἐπικ. παρακοίτι, γ 381, ἢ σύννευος, σύζυγος, Γ 53, ψ 192 κ. ἀ.

ΠΑΡΑΚΡΕΜΑΝΤΕΜΙ [-.-], ὁρ. μετοχ. παρακρεμάσας, κρεμῶ, ἢ ἀφίνω νά κρέμαται πλησίον, ἡεῖς τὸ πλάγιον, «χεῖρα», Ν 597 †.

ΠΑΡΑΛΕΓΟΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ ὁρ. παρελέξατο, ἢ ὑποτ. παραλέξομαι κατ' ἐπ. συστολήν ἀντὶ τοῦ παραλέξωμαι, Ξ 237, καὶ ἐν τῇ συγκεκομμένῃ β'. ὁρ. παρέλεκτο, *Υ' Ἀφρ. 468, κατακλίνομαι παρὰ τινί, „πλάγιάζω κοντά“, συνήθ. ἐπὶ τῆς παρανόμου κατακλίσεως ἀνδρός παρὰ γυναίκα, τινί, Β 515, λ 242, «ἐν φιλότῃ» ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 237, Υ 224, ἀλλὰ καὶ γυναικὸς παρ' ἀνδρὶ, Ω 676, θ 303 (ἐν τμ.).

ΠΑΡΑΜΕΙΒΟΜΑΙ, μέσ. ὁρ. παρμεψάμην, μετ' αἰτ. παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, παραπλήω, Ξ 310 †, «παρμεῖδετο Μάλειον» *Υ' Ἀπ. 409.

ΠΑΡΑΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ὁ ὁρ. ἀ. παρέμεινε, ποιητ. ΠΑΡΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ἡ προστ. καὶ τὸ ἐπικ. ἀπαρρ., Ν 451, Ο 400, καὶ ΠΑΡΑΜΙΜΝΩ (ἴδ. τ. λ.), μένω παρὰ τινί, „μείνω εἰς τὸν τόπον μου“, ἐμπένω, ἐγκαρτερῶ, «τινί» *Ἰλ. Α 402, ἀπολ. Ν 451.

ΠΑΡΑΜΙΜΝΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἐν τῇ παρτα. παρέμεινε, = ΠΑΡΑΜΕΝΩ, μένω ὅπου εὐρίσκωμαι, „κάθομαι“, *Ὀδ. β 297, γ 415.

ΠΑΡΑΜΥΘΕΟΜΑΙ [-.-], μέσ. ἀποθ., ὁρ. παρμυθίστημι, ὁμιλῶ πρὸς τινά ἵνα μεταβάλω τὴν γνώμην του, παρηγορῶ ἢ παραινῶ, ἐνθαρήδυνω, μετὰ δοτ. καὶ μετ' ἀπαρρ., *Ἰλ. Ι 447, 684, Ο 45.

ΠΑΡΑΝΗΕΩ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΝΕΩ, σωρεύω πλησίον, δ. ε. σωρηδὼν παρατίθημι, «σῖτον ἐν κανέοις παρηνήεον» (ἐκτενέστερος τύπος τοῦ παρτα. ἀντὶ τοῦ «παρηνήεον», ὅπερ καὶ ἔγραψεν ὁ Ρέκκ. ἐν τῇ Β', ἴδ. ἐπινηέα), *Ὀδ. α 447, π 54.

ΠΑΡΑΝΗΧΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ μέλ. νήξομαι, νηχόμενος („κολυμβῶν“) παρέρχομαι, ἢ προχωρῶ, ε 417 †.

ΠΑΡΑΝΗΣΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ. ἀποθ., παρέρχομαι, παραπλήω, μετ' αἰτ. *Υ' Ἀπ. 430.

ΠΑΡΑΝΤΑ, ἐπὶ β., πλάγιως, „παράμερα“, μόνον Ψ 416 †.

ΠΑΡΑΠΑΪΣΚΑ [-.-], ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ὁρ. β'. παρήπαφον, παρᾶ γω, παρασύρω, παραπειθῶ, ἐξαπατῶ, „ξεγελῶ“, Ξ 488 (ἐν τμ.), μετ' ἀπαρρ., Ξ 360. (Μόνον ἐν τοῖς παρατελείς χωρίοις).

ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ἐπικ. ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ὁρ. παρῆπεισα, ὁρ. β'. ἐπικ. ἀναδύλλ. παραιπέπιθον, ὅθεν ὑποτ. παραιπεπίθησι, γ 243, μετοχ. παραιπεπίθωσα, Ξ 204, καὶ συγκεκ. παραιπεπίθων, Ψ 37, ω 419, κυρ. δι' ἀπαιτηλῶν λόγων πείθω τινά νά μεταβάλῃ γνώμην, παραπειθῶ, παρασύρω, ἐξαπατῶ, „ξεγελῶ, ξεμαυλίζω“, τινά, Ψ 606, ω 419, «φρένας τινός» Π 420, Ν 788, «τινά ἐπέσσειν», „ξελογιάζω“, Ξ 208, μετ' ἀπαρρ. γ 243.

ΠΑΡΑΠΕΜΝΩ, ὁρ. παρέπεμψα, κατενοῶ,

συναδεύω, ἡξεπροδοῦν, ξε(συνε)βγαίνω, μ. 72 f.

ΠΑΡΑ-ΠΛῆΞΗ, ποι., ἀόρ. ἀ. παρὲπλάξα, παθ. παρὲπλάχθη. 1) Ἐνεργ. παραφέρω, παρασύρω, ἀποπλανῶ, τινά, ἐπὶ ἀνέμου καὶ θυέλης, μετὰ γεν. τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ γίνεται ἡ παραφορά, «παρὲπλάξε Κυθήρων» μὲ παρέσυρε, μὲ ἐρύσεν ἔξω τῶν Κυθήρων, ι 81, τ 187.

2) Παθητ. παρεκτρέπομαι τοῦ σκοποῦ, παρακρούομαι, «παρὲπλάχθη ἰός» Ο 464. Τροπ. «νύηκα» παραπλανῶ τὸν νοῦν, υ 346. Πρὸλ. πλῆζα.

ΠΑΡΑΠΑΪΣ, ἦρος, ὁ, ἡ (παρὰπλήττω), κορ. ὁ εἰς τὰ πλάγια πληττόμενος, «ἡόνες παραπλήγεις» τὰ ἐκ τοῦ πλαιῖου μόνον, ὁ εἰς ἑκάστη μόνον πλευρᾷ πληττόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων παρὰλιν, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «προβλήτων ἁκτῶν» (ε 408), ὁ εἰς χαμηλὰς αἰγιαλούς, Ὅδ. ε 448, 440. Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μόνον ἐνταῖθα.

ΠΑΡΑ-ΠΑΪΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: παρὰπλῆω, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐπικ. ἀορ., παρὲπλω, παρὰπλέω, μ. 69 f.

ΠΑΡΑ-ΠΝΕΪ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. τῇ: ὑποτ. παραπνεύση, μικράν πνοὴν ἐξάγω, ἡξεφυσῶ, «ἵνα μὴ τι παραπνεύση ὀλίγον περ» „διὰ τὴν μὴ βγάλη τὴν παραμικρὰν πνοὴν, διὰ τὴν μὴ ξεφυσῇ τὴν παραμικρόν“, κ 24 f.

ΠΑΡΑΡΗΤΟΣ, ἡ, ὅα, ἐπικ. (π. ῥητός): ἀ.) μετὰπειστος, «ἐπέσσινα» διὰ λόγων, Ὅλ. ι 526. β.) «παρὰρῆτά» παρανέσεις, προστροπαί, Δωτ. monia, πρὸλ. ἀμύχανος, ιν 726.

ΠΑΡΑ-ΣΚΩΠΤΩ, συγχρόνως σκώπτω, «πολλά παρασκώπτου» ἐτρέψατο «κατὰ τὸν Βασίλ. πολλά παρεμβάλλον σκώμματα (multa ridicula admiscens)», Ὅλ. Δῆμ. 203. || Ἄλλ' ὁρθότερον νομίζω νὰ γραφῇ κατὰ διέσθησιν «παρὰ σκώπιτος», ὥστε ἡ πρόθεσις νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ «ἐτρέψατο»: διὰ πολλῶν σκωμμάτων παρε(μετέ)πεισε.

ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ [...], ποι., ἐπὶβ. (παρίστημι), παριστάμενος, προσερχόμενος, ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον, Ο 22, κ 473, 547, μ 207.

ΠΑΡΑΣΤΕΪΣ, ποιητ. μόνον β'. ἐν τοῦ ἀορ. β'. παρὲστης, παρέρχομαι εἰς, ἡπερνῶ εἰς, Ὅλ. Ἄπ. 217.

ΠΑΡΑ-ΣΦΑΛΛΩ, μόνον γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρὲσφαλεν, παραφέρω, κλίνω νὰ πέσῃ παρὰμερὰ, νὰ ἀποτύχῃ, νὰ ἀστοχήσῃ, «δυστὸν» Θ 311 f.

ΠΑΡΑΣΧΕΜΕΝ, τδ. παρῆχθαι.

ΠΑΡΑ-ΣΤΑΝΤΙ [...], ἀπλώνω πλησίον ἢ ἐμπροσθέν, παρατίθημι, παραθέτω, «τράπεζαν» α 438, η 474 κ. ἀ., μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐν τῇ.

ΠΑΡΑ-ΤΕΚΤΑΪΝΩΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρατεκτάνω, αἰτο, κυρ. ψευδῇ

κίτῳ ἢ κίτῳ μετεποιῶ «δὲν ἔπος» μεταπλάττω, πλάττω, ἡφθαίανω, λόγον, Ε 431, παραποιῶ, μεταβάλλω, «ἄλλως παρατεκτάνω» Ξ 54.

ΠΑΡΑ-ΤΙΘΗΜΙ, γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. ἐπικ. παρτίθει, παρτί, ἐν τῇ. παρὰ(πάρ)-τίθην καὶ ἐτίθην παρά, μέλ. ἀ. πληθ. παραθήσομεν, ἀορ. παρίθηκα, γ'. πληθ. τοῦ β'. ἀορ. παρθέσαν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ: παρῆσαν, ὑποτ. παραθεῖω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ: παρῶ, εὐκτ. παραθετεν, προστ. παρῆες, μέσ. ἀορ. β'. παρ-θέτο, εὐκτ. παραθεῖτο, μετοχ. ἐπικ. παρθέμενος (=παρῶ). 1) Ἐνεργ. ἀ.) παραθέτω, θέτω τὴν πλησίον ἢ ἐμπροσθέν, «τράπεζαν, θύρον», βῆλιν τραπέζην κλ., ε 92, υ 259, «βόταλον ἐτάροισιν» ι 326. Ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, «δαίτα» ι 90, «βρώσιν τε πόσιν τε» α 492 κ. ἀ., β'.) ἐν γέν. δίδω, προσφέρω, παρέχω, «ἐλίνια τινι» Δ 779, Σ 408, «δύναμιν» γ 205. 2) Μέσ. ἀ.) παραθέτω τι χάριν ἑμαυτοῦ, «κλισμόν» α 432, «δαίτας» β 403, τ 450. Τό δὲ Ο 607, «δόσιπτον παραθέμην» ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ παραθέτω β'.) παραβάλλω, «βῆζω κάτω» (κυρ. ἐπὶ τῶν παιγνίων ἢ στοιχημάτων καταβάλλω τι τῶν ἑμαυτοῦ πλησίον τοῦ ἄλλου, διὰ τὴν πρόχειρον εἰς τὸν νικητὴν): ὅθεν διακινδυνεύω, «παρθέμενοι κεφαλὰς» ἡδύαλιν κάτω (ἢ μετὰ ξένων λέξ.: «εἰς τὸν τορδαν») τὰ κεφάλια τῶν, β 237, «ψυχὰς» γ 74, ι 255.

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΠΩ, μόνον ἀορ. ἀ. μετοχ. πατρίψα, παρεκκλίνω, παρεκτρέπω, ἡγέρνω, στρέφω πλάγιως, «πατρίψας εἶχεν ἵππους» στρίψα; ὀλίγον πλάγιως, παρεκτρέπων διακινδυνεύω τοῦ ἵππου, Ὅλ. ψ 398, «ἐκτάς ὁδόν» ψ 423.

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΧΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. παρῆδραμον, γ'. δούκ. παρδραμένη, εὐκτ. γ'. ἐν παραδράσαν ἀ.) τρέχω παρὰ τινι (πλησίον τινος), τρέχων παρέρχομαι, Ὅλ. κ 350, ι 457. β'.) τρέχων ὑπερβαίνω τινά [δρῆμιν νικῶ τινά], ἡξαπερνῶ, «τινὰ πόδεσσιν» ψ 636, Ὅλ. 18, 16. (|| Ἐν τῇ καθομῇ λουμ. τὸ «πατρίψα» σημαίνει δρόμω, β. εἰς τὸ τρέχον, διακινδυνεύω πρός τινα, ὅσον ἐν τῇ φρ. «ἔλα νὰ πατρίψωμεν»).

ΠΑΡΑ-ΤΡΕΠΩ, ἀορ. ἀ. πατρίψα, ἐπ. σσα, φασθόμενος παραμεινῶ, ὑπὸ φόβου παρεκκλίνω, ἡεἰσπάζομαι, ἐπὶ τῶν ἵππων, β 293 f.

ΠΑΡΑ-ΤΡΟΠΕΩ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΠΩ, παραπειθῶ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τροπικ. «τί με ταῦτα παρατροπῶν ἐγορεύεις;» πρὸς τί με λέγεις ταῦτα παρεκκλίνων, ὑπεκτρέφων, β. εἰς προσηγοριάζω, ἡξαπατῶ, δ 465 f. || Ὁρθότερον ὁ Δοιδερλ. συνάπτει τὴν αἰσ. «με» πρὸς τὸ «παρατροπῶν»: θέλων ἁλλαχόθεν νὰ παρατρέψῃ τὸν νοῦν μου, ἡξαπατῶν με.

ΠΑΡΑ-ΤΡΟΠῶ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΤΡΕΠΩ, ἡγυρῶ, τρῶ, ἡγυρίζω τὸν νοῦν, τινός,

«θεοῦ; οὐδεὶς» παραπειθῶ, μεταπειθῶ, ἐξιλεῖται τοῦ; θεοῦ; διὰ τῶν θυμιαμάτων, I 500 f.

ΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΩ, τυγγάνω παρών, τινί, εἴς τινα, παρά τινι, πλησίον τινός, A 74 f.

ΠΑΡΑΙΛΩ, μόνον παρ. παρὰ δα, μετοχ. «δὼν καὶ ἀορ. μετοχ. παραυδήσας» α.) παρ. μιθοδομαί, «παρηγαρῶ» τινι, «μύθοις ἀγανατ», μελιχλοῖς «μὲ λόγους κτλ., σ 53, π 279, «ὀνάντων τινι» παρηγαρῶ τινι διὰ τὸν θάνατον, λ 488-6.) λέγω ἵνα πείσω, παραινῶ, συμβουλεύω, «μὴ ταῦτα παραύδα» σ 478.

ΠΑΡΑΥΤΟΟΙ, μίαν λέξιν, γράφουσιν ὁ Βέκκερος καὶ Ἀμεῖς ἐν τῇ M 302, Ψ 447 κ. ἀ., ἐν ᾧ ἄλλοι ἐκδίδται χωρίζοντες τὴν πρόθεσιν (παρ' αὐτόθι) ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥῆμα, ἴδ. ΑΥΤΟΟΙ.

ΠΑΡΑΨΑΣΙΣ [...], ἡ, μόνον ἐν τοῖς ἐπικ. τύποις ΠΑΡΑΨΑΣΙΣ ἢ ΠΑΡΨΑΣΙΣ (παράψημι). 1) παραινέσεις, προτροπὴ, A 793, O 404. 2) παράπεισις, δολέαισις, γοητεία, «ἐλδογασμα», Σ 217, ἐνθα κείται ὡς ἐπιτέλλησις τοῦ «ἀριστὸς» (ἴδ. τ. λ.), οἰονεῖ: θελκτικὴ συνομιλία. Ἡ λ. εἶνε ἐπικ. καὶ λυρική.

ΠΑΡΑΦΕΙΓΩ, ἀορ. β'. ἀπαρρ. ἐπικ. παρ. φεύγειν, παρερχόμενος διαφεύγω, «ἐγλυτώνω», μετὰ δοτ. «τῇ» (Σκύλλη δηλ.), ἥτις ὅμως δύναται νὰ ἐκληρωθῇ καὶ ὡς δοτικοφανὲς ἀπὸρ., ἐκεῖ, ἐδῶ, μ 99 f.

ΠΑΡΑΦΗΜΙ, ποιητ., ὁ ἐνεστ. A 577, ἀορ. παρείπον, ἴδ. τ. λ., μέσ. μόνον ἐν τῇ ποιητ. μετοχῇ παρφήμενος καὶ παραιφόμενος, Ω 774, Γ. Δῆμ. 337, ἀντὶ τοῦ παρ. ἀπαρρ. παρ. φέσθαι ἀντὶ τοῦ παρ. παραινῶ, συμβουλεύω, τινί, A 577.—Συνήθως μέσ. μετ' αἰτ. «τινὰ ἐπέσει» παραπειθῶ, παραπλανῶ τινὰ διὰ λόγων (ἀπατηλῶν) «παίρνω μὲ τὰ λόγια, ἐξλογιάζω, ἐξεγελῶ», M 249, G 489, τ 6, Γ. Δῆμ. 337.

ΠΑΡΑΦΩΛΩ [...], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. παραφθαίη, K 346 (ὅπερ ὅμως διὰ τὸ παράδοξον τοῦ τύπου νομίζουσιν ὁ Σπίζερς, Δίνδορφ. καὶ Κλάσσιν ὅτι πρέπει νὰ τραπῇ εἰς ὑποτακτ. παραφθῆσαι), μετοχ. παρ. φθάνω καὶ μέσ. ἀορ. β' παραφθάνεω, παρ. φθάνω, προλαμβάνω, «προπεριπύω», ἴλ. X 497, «τινὰ πόδεσσιν» K 346. Μέσ. «τινὰ τάχει» Ψ 515.

ΠΑΡΡΕΒΑΙΩ, ἴδ. ΠΑΡΑΒΑΙΩ.

ΠΑΡΔΑΛΩ, ἡ, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΔΑΛΩ, δέσμα παρδάλειος, ἴλ. Γ 47, K 29.—Κυρ. εἶνε ὀδυσιατικῶς λαμβανόμενον θηλ. τοῦ ἐπιθ. περδάλειος, ἐπ. ον (πέρδαλις, πέρδαλις, ἴδ. τ. λ.) εἰς πέρδαλιν ἀνήκων (ἢ ἐν δὲ τῇ καθομιλοῦμεν «παρδαλός» (=περδάλειος, καθὼς χυσοῦς=χρόσιος, ἀργυρός=ἀργύρεος), κατὰ στικτοῦ, ποικίλος, οἷον τὸ τῆς περδάλειος δέσμα).

ΠΑΡΕΧΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ προστ. -εω, μετοχ. -όμενος καὶ παρ. παρέρχεται, πα-

ρακαθίζομαι, «καθίζω κοντά», ἡ παρακάθημαι, κάθημαι πλησίον τινός, «τινί» A 557, E 889, δ 738, u 334, ἴδιως ἵνα συνδιαλεχθῶ μετὰ τινος. Εὐρίσκεται μόνον παρ' Ὁμ.

ΠΑΡΕΙΔΩ [...], ἡ, 1) παρείδω, [γνώθος], «μάγουλον» (δ. ἐ. μῆλον Δωρ., μῆλον), πάντοτε πληθ., κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, A 393, δ 223 κ. ἀ. ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀέτος, G 453. 2) τὸ τὴν παρσίαν ἐπικαλύπτειν μέρος τῆς περικεφαλαίας, παραγναθίς, «μαγουλίκα», Γμ. 31, 41.

ΠΑΡΕΙΩ, ἴδ. ΠΑΡΙΩ.

4. ΠΛΕΙΜΙ, (παρά, εἶμι), πάρεστι, -εστε καὶ γ'. πληθ. ἐπικ. παρείαι, εὐκτ. παρείη, μετοχ. Ἰων. παρών, ἀπαρρ. παρείναι καὶ ἐπ. παρέμμεναι παρ. β'. ἐνικ. παρήσθα, γ'. ἐνικ. παρήν καὶ παρ—ἐξην γ'. πληθ. πάρεσαν, A 75, μέλ. ἐπικ. παρίσσομαι, -έσσεται καὶ συγκεκριμένως -έσται. 1) παρ. εὐρίσκομαι, εἶμαι παρών, ἀπολεῖ. B 485, E 299 κ. ἀ., μετὰ δοτ., εἶμαι, εὐρίσκομαι, διατρίβω παρά τινι, πλησίον τινός, e 405, 429, «μῆλοισι ἡδὲ σὺδῶτη» δ 640, πολ. λάκις: εἶμαι παρών πρὸς βοήθειαν, παρίσταμαι, «παρ. στήκομαι», A 44, Σ 472 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «μάχη» παρ. εὐρίσκομαι ἐν τῇ μάχῃ, «ἐν δαίτησι» K 217. 2) ὑπάρχω, εὐρίσκομαι, εἶμαι πρόχειρος, ὅθεν «τὰ παρόντα» τὰ ὑπάρχοντα, «τὰ εὐρισκόμενα», A 440, δ 56 κ. ἀ., «τινί» ὑπάρχω εἰς τὴν διαθέσιν τινος, προσφέρωμαι εἰς τινα, «ὁδὸν τοῖ παρίσσεται» A 213, ξ 80 κ. ἀ., «εἰ μοι δύναιμι γε παρείη» ἐν εἶχα τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην δύναμιν, ἂν ἐδύναιμην, G 62, «ὅση δύναμις γε πάρεστι» καὶ ὅσον δύναμαι, Θ 294, N 786.

2. ΠΛΕΙΜΙ (παρά, εἶμι), μετοχὴ παρών, παρέρχομαι, διαβαίνειν πλησίον, «περνώ ἀπό», ἴδ. δ 527, p 233, Ἐπερ. 3, 6.

ΠΑΡΕΙΠΩ, ἡ, ἀορ. β'. τοῦ ΠΑΡΕΙΠΩ ὑποτ. γ'. ἐνικ. παρείπη, μετοχ. -ών, οὔσα α.) παρ. παρείθω, παραπλανῶ, «ἐξεγελῶ, ἐξελογιάζω, παίρνω μὲ τὰ λόγια», A 555, Z 337 β.) μετ' αἰτ. πράγματα, παραινῶ, συμβουλεύω τινι, «αἶσιμα» Z 62, H 421, ἀπολεῖ. παραινῶ, προτρέπω, προσπαθῶ νὰ πείσω, A 793, O 404. [Ἡ συλλαβὴ παρ τοῦ «παρείπών, παρείπουσα» ἐν ἄρσει εἶνε μακρά].

ΠΑΡΕΚΑΙ καὶ πρό φων. ΠΑΡΕΚΑΙ, ἀλλὰ καὶ πρό συμφώνου ἀσυντόνου, οἷον A 486, μ 276, 443, ξ 468 (παρὰ τοῖς μετέπειτα πάρεξ), Ἰων. καὶ ἐπικ. (Ὁ Λέων Μῦς νομίζει ὅτι ἡ λ. δὲν εἶνε σύνθετος ἐκ τῶν δύο προθέσεων, διότι πολλάκις συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, ἐν ᾧ ἡ Ἐκ μόνον μετὰ γενικῆς δύναται νὰ συνταχθῇ, ἀλλὰ μάλ. ὡς ἐπίτασις τῆς Παρὰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ Σανσκριτ. parāk. ἢ. Κατὰ δὲ τὴν παλαιότεραν θεωρίαν συνάπτει τὰς σημασίας τῆς Παρὰ καὶ τῆς Ἐκ οὕτως, ὥστε ὅτε μὲν ταύτης, ὅτε δὲ ἐκείνης τῆς προθέσεως ἡ ἔννοια ἐπικρατεῖ, κατὰ

τινας μάλιστα τῶν γραμματικῶν τῆς μὲν Παρὰ ἐπικρατεῖ, ὅταν συντάσσεται μετ' αὐτ., τῆς δὲ Ἑκ, ὅταν μετὰ γενικῆς). Α'.) Πρὸθ. 1) μετὰ γεν., ἔξω, ἐκτός, ὀλίγον ἐκτός, «παράμερα», «παρὲξ ὁδοῦ» K 349, T. Ἑρμ. 188, «παρὲκ λυμένος» ὀλίγον ἔξω τοῦ λ., «ἔξω μέν, ἐγ- γύς δὲ» κατὰ τὸν Εὐδ., ι 116. 2) μετ' αὐτ., το- πικῶς, «παρὲξ, παρὲκει», πέραν, I 7, Ψ 762, μ 443, π 165, 343, T. Ἀπ. 449, «ἐπ' ἔξω, ἐξ μακρὰ», «παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνε- τε νῆα» ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν νῆσον διευθύνετε τὸ πλοῖον, μακρόθεν παραπλέετε τὴν νῆσον, μ 276, σ 499, T. Ἑρμ. 563. Ἐν τῇ Ω 349 τί- θεται ἡ πρόθ. μετὰ τὴν αὐτ., καὶ τότε ὁρθότερον νομίζει ὁ Σπίνδ. νὰ συναφῇ ἡ πρόθ. μετὰ τοῦ ῥήματος «ἐλασαν» καὶ ἐντέθεν νὰ ἐξαρ- τηθῇ ἡ αὐτ.: παρὲξήλασαν τὸ σῆμα, πρὸλ. πα- ρεκελάλην. Τροπ. α'.) «παρὲκ νόον» ἔξω φρε- νῶν, παρὰ πάσαν φρόνησιν, ἀφρόνως, T 133, T. Ἑρμ. 547. Τὰ δὲ K 391 «πολλῆσιν μ' ἄ- ττισι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ» τινὲς μὲν ἐξηγεῖσθαι συνάπτοντες ὅμοῦ τὸ «παρὲξ ἤγα- γε (=παρὲξ ἤγαγε) νόον» καὶ τὴν δοτ. «ἄττισι» λαμβάνοντας ὡς ὄργανα· διὰ πολλὰς τοφλώσεις· μοῦ παρεπλάνασε τὸν νοῦν ὁ Ἐκτωρ, μὲ ἡπά- τησε, μὲ ἐπώλυνσε, πρὸλ. T. Ἀφρ. 36. Ἄλλοι δὲ καὶ ἐντέθεν ἐλαμβάνουσι τὰ «παρὲκ νόον» ὡς ἄνωτ.: ἀνοήτως, ἀφρόνως· μ' ἐνέβαλεν εἰς πολλὰ κακὰ ὁ Ἐκτ. β'.) «παρὲξ Ἀχιλῆα» ἐκτός τοῦ Ἀχιλ., ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλ., Ω 434. B'.) Ἐπίρ. 1) τοπικῶς, «παρίνω, πα- ρέκει» (ἐκτριβετέρον: κατὰ παρακολούθησιν τι- νος· πρὸς τὰ ἔξω, αἶον) «νῆγειν» παρακολου- θῶν τὰ κῆμα τὰ πρὸς τὴν ἡπειρον ἐρευγόμενον καλυμῶν πρὸς τὰ ἔξω, ε 439, «ὠθεῖν» ὀλίγον κατ' ὀλίγον, παρακολουθῶν τὰ στηρίγματα τοῦ κοντοῦ, ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, ι 188, «νῆα παρὲξ ἐλάαν» παρακολουθῶν τὴν ἔκτασιν τινος, ἀπ' ἔ- ξω, μακρόθεν ἐλαύνω τὸ πλοῖον, μ 47, 409 (πρὸλ. μ 55), «στὴ παρὲξ» ἤλθε καὶ ἐπέβη παρ' αὐτόν, Α 486. 2) τροπ. σημαίνει παρεκ- τροπήν καὶ παρεμύρρῳσιν τοῦ ὁρθοῦ καὶ ἀλη-θοῦς, ὅθεν α'.) «ἄλλα παρὲξ εἰπεῖν παρακλι- δόν» ἄλλα ἀντ' ἄλλων λίγων, (ἀποκρυπτόμενος ἢ) παρεκκλίνων τῆς ἀληθείας, δ 348, ρ 139, «παρὲξ εἶρεῖν» ψ 16, «παρὲξ ἀγορεύειν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀπρεπῶς, M 213. β'.) ἐκτός τούτων, προσέτι, ξ 168. Ἀλλ' ὁρθότερον ὁ Φαίτας· Ἀμείν· καὶ ἄλλοι ἐξηγεῖσθαι ἔξω τού- των, διάφωρα τούτων (παρεκτρεπόμενοι, πα- ρεκκλίνοντες τούτων).

ΠΑΡΕΚΕΣΕΚΤΟ, ἴδ. ΠΑΡΕΚΕΙΜΑΙ.

ΠΑΡΕΚΕΠΡΟΦΕΙΓΩ, μόνον ἀορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. -φύγησιν, κυρ. παρέρχομαι ἐμπρὸς τινος· ἢ φεύ- γω μεταφ. διαφεύγω, τινά, περὶ τὸν ὅλκον, τὰ ὅποια δὲν λαμβάνει τι, Ψ 314 f.

ΠΑΡΕΚΛΑΙΝΩ, μέλ. ἐπικ. παρὲλασσει, ἀορ. πα- ρήλασσε, -σαν, καὶ ἀναστ. παρὲλασσε, ἐλαύνω

πλησίον τινός, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. α'.) παρελαύνω (ἐύπακ. «ἵππους ἢ ἄρματα»), τρέ- χω ἕφιππος ἢ ἐφ' ἄρματος πλησίον τινός, Ψ 382, «τινὰ ἵπποισι» ἐλαύνων ὑπερβαίνω τινά, «τὸν περὶνὸ μὲ τέλογα», ἐπὶ ἵπποδρομικῶν ἀγώ- νων, Ψ 638. β'.) παραπλέω, «νῆι» μ 186, «τινά» παραλλάσσω, παρίρχομαι, «τὸν περ- νῶ μὲ τὸ καράνι», μ 197.

ΠΑΡΕΛΑΜ, μόνον κατὰ προστ. τοῦ ἐνεστ. -ετα καὶ γ'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰ παρίκετο. 1) Ἐνεργ. α'.) ἔλκω πλησίον μου, συμπαρίκτω, «σέρνω ἀπὸ κοντά», β'.) «σέρνω, τραβῶ» τι, ὅδ. παρατείνω, βραδύνω, ἀνεβάλλω τι, «μόνησι» *Ὀδ. φ 114. 2) Μέσ. πλαγίως ἔλκω τι πρὸς ἑαυτόν, τροπ. κρυφίως καὶ ἀπα- τη' ὡς ἐπισύρω, περιποιῶ εἰς ἑμαυτόν, «δαρὰ» σ 282.

ΠΑΡΕΜΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΠΑΡΕΙΜΙ.

ΠΑΡΕΝΗΝΕΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΝΗΕΩ.

ΠΑΡΕΩ, ἴδ. ΠΑΡΕΩ.

*ΠΑΡΕΞΕΙΜΙ, (παρὲξ, εἶνι), παρεξέρχομαι, πα- ρεκβαίνω τροπ. παραβαίνω, T. Δημ. 478.

ΠΑΡΕΞΕΛΑΛΗΝ, ἢ -ελάη κατὰ τοὺς νισιτέρους ἐν τῇ ἀπαρρ. παρεξέλαδαν, μ 47, 409, ἀορ. ὑποτ. β'. ἐν. παρεξέλασθη (πρὸ τοῦ Σπινδέν- ρου ἐγράφετο κατὰ διάστασιν· παρὲξ ἐλάσθηα), ἐλαύνω τι ἐγγύθεν τινός· μόνον ἀμετάβ. τρέχω ἐφ' ἄρματος πλησίον τινός· τρέχων παρίρ- χομαι, Ψ 344 (πρὸλ. 316), ὡσαύτως ἢ μ 55 ὁ μὲν Πέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι «πα- ρεξέλασσωσιν», συγῆθος δὲ ἢ ὁ Δίνδορφ. «παρὲξ ἐλ.». (Πρὸλ. ΠΑΡΕΚ Α', 2).

ΠΑΡΕΞΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀορ. ἀπαρρ. παρεξελ- θεῖν, μεταχ. -σασα. 1) λάθρα ἐξέρχομαι, ε 573, παρίρχομαι, παρεκβαίνω, προγι- ρῶ, «πεδίω» (γεν. τοπικ.) εἰς τὴν πεδίδα, K 314. 2) μεταφ. παρεκτρέπομαι τινος, παραβαίνω τι, «Διὸς νόον» ε 404, 438.

ΠΑΡΕΠΑΩ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΩ.

ΠΑΡΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. -εται, μεταχ. -ομένην, μέλ. παρελεύσασαι, ἀορ. β'. παρήλθεν, ὑποτ. παρήλθῃ, εὐκτ. -έλοισι, ἀπαρρ. ἐπικ. πα- ρελοέμεν. 1) παρίρχομαι, «περνῶ, διαβαί- νω» ἀπὸ κοντά· ὅθεν ἐπὶ πτηνῶν, παρίπταται, μ 62, ἐπὶ πλοίων, παραπλέω, π 352, ἐπὶ κό- ρματος, ε 429, μετ' αὐτ., εἰ, Θ 239. 2) πα- ρερχόμενος ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, τινά, «ἐπερνῶ, περνῶ», Ψ 315, «ποσσιν» εἰς τὰ τρέμιν, «εἰς τὰ πόδια», θ 230, «ἐν δόλοι- σιν» ν 291· ὅθεν τροπ. ὑπερβαίνω τινά εἰς τὴν πανουργίαν, «περνῶ», Α 132.

ΠΑΡΕΣΑΩ, ἴδ. Α, ΠΑΡΕΙΜΙ.

ΠΑΡΕΥΕΛΑΖΟΜΑΙ, μέσ., παρακατακλίνομαι, κοιμῶμαι παρὰ τινι, γ 37 f.

ΠΑΡΕΧΩ, μέλ. -έτω, ἀορ. β'. παρήχων, ἐπικ. παρήσχεθον, ὑποτ. γ'. ἐν. παρέσχη, ἀπαρρ. πα- ρασχεῖν (καὶ ἐν τμ.), ἐπικ. δὲ παρασχέμεν. 1) ἔχω ἢ κρατῶ τι ἐτοιμαῖον νὰ δώσω, παρὲ-

χω, προσφέρω, «δράγματα» Σ 556, πρόβ. Ψ 50 (ἐνθα ἐν τμ.), «φάος» σ 317. (||. Ἐν ἅπαις τούτοις τοῖς χωρίοις ἐρμ. εὔεται ἡ κατά τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) ἐν γένει, παρέρω, «δίδω», χορηγῶ, προσενῶ, «ιερέια, ὥρα, σῖτον, βρώσιν τε πόσιν τε, ἰχθῦς» Ὁμ. πλγ., «φιλότιμα» Γ 354, «ἀρετήν» σ 433, «γέλω τε καὶ εὐφροσύνην» υ 8, τούναντιον «ἔχω» κρατῶ, Γ 447· καὶ ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ να πρᾶγμα, «ὀλέσασα παρέχει ἰχθῦς» τ 413 (σόλος)· «παρέχει σίδηρον» Ψ 834· ἀπολ. «ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω» ἀφρόνους, «καλὰ θὰ δώσω» εἰς πάντας, θ 39, πρόβ. Σ 50. Μετ' ἀπαρσ. τελικοῦ, «παρέχουσι γάλα θῆσθαι» ἵνα ἀμέλγη τις, δ 89. (Τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, τ 413).

ΠΑΡΗΕΡΩ, ἴδ. ΠΑΡΑΕΙΡΩ.

ΠΑΡΗΙΩΝ [-ω-], τὸ, 1) παρείω, «μαγούλων», Ψ 690, τ 208, ἐπὶ ζώων, Π 159, χ 404, πρόβ. ΠΑΡΕΙΩ. 2) παράγναθις, «μαγουλι-κα», [τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, Δ 442. (Κατὰ τινας μὲν ἱων. ἀντὶ τοῦ ἄγρ. παρետον ἐκ τῆς παρᾶ, κατὰ δὲ τὸ σγῶλ. τοῦ Διόδωρου εἰς Μ 31 ἀνομαζέτο ἥιον (ἐκ τοῦ εἶμι) «τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν», ἐπομ. τὸ παρ' αὐτῷ μέρος τοῦ προσώπου παρήιον).

ΠΑΡΥΛΑΣΚΕ, ἴδ. ΠΑΡΕΛΑΪΝΩ.

ΠΑΡΥΜΑΙ (παρᾶ, ἦμαι), ἀποθ., μόνον μετοχ. παρήμενος, ον, ω, α· ἁ) παρακάθηναι, καθῆναι πλησίον, ἀπολεῖν, καὶ μετὰ ποτ. «νηυσί, δαιτί» Α 421, α 339 κ. ἁ. πολ. β) ἐν γένει, διατρέφω, διατρώμαι, διαμένω, παρᾶ τινι, υ 407, ρ 456, παρευρίσκομαι, εἶμαι παρῶν, τ 209. Ἐνίοτε συμπαρομαρτῆ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὀχληρᾶς ἢ ἐχθρικῆς παρουσίας, αἶον Ι 314, λ 578, σ 234.

ΠΑΡΗΟΡΙΩ, ἡ, ποιητ., ὁ ρυτήρ ἢ ἀγωγέυς («καπίστρι»), δι' οὗ ὁ παρήγορος ἵππος («γι-δέκι») προσδένεται εἰς τὸν ὑπεζευγμένον τοῦ ἄρματος, καὶ πληθ. «παρηορίαι» ὁ ρυτήρ μετὰ τῶν ἄλλων ἱμάντων· τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ παρηγόρου ἵππου (||. «τὰ χάμουρα» παρὰ τοῖς νόν Κρησίον ἐκ τοῦ: χαμός=κηρός), *Ιλ Θ 87. «ἐν παρηορήσιν Πηϊάσων ἔει» Π 152. Ἐκ τοῦ

ΠΑΡΗΟΡΩΣ, ον, ποι. (παρ-αίρω).

1) ὁ παραρτῶμενος ἢ παρακρεμῶμενος, ἐξυπακ. ἵππος, ὁ ἵππος ὁ προσδεμένος καὶ ἐκτός τοῦ ζυγοῦ παρελάνων πλησίον τῶν ὑπὸ τὸ ἄρμα ἐζευγμένων, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς ἀναπλήρωσιν τινος τούτων, τὸ Τουρκ. «γιδέκι», Π 471, 474. 2) παρεκτεταμένος, πλησίον τινός ἐξηλωμένος, «ἑαπλωμένος», Π 456. 3) τροπ. ὁ παρακινημένος ἢ ἐπηρμένος τὸν νοῦν, «παρμένος» ἢ ματαιόφρων, Ψ 603. (Ὁ Γράσοφ παράγει τὰς δύο τελευταίας σημασίας ἐκ τῆς 4). ||. Κοινὴν βεβαίως ῥίζαν ἔχουσιν αἱ σημασίαι πᾶσαι· ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν ἔχει ὁ ἐπηρμένος ἢ ματαιόφρων πρὸς τὸν

ἵππον τὸν παρήγορον. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἥτις τὸν «παρμένον» καὶ τοῦ Θεοκρίτου (Εἰδ. ἰδ. 8) τὸν πάραρον (=παράρον=παρήγορον) λέγει διαλεκτικῶς (οἶον παρ' Ἀ-θηναίσις) «ἀπάρωρον» (=ἀπαήγορον), τοῦτέστιν ἀπηρμένον, ἀπηρωρμένον, ἀπηρημένον, distrait).

ΠΑΡΗΠΑΦΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΦΙΣΚΩ.

ΠΑΡΘΕΝΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ [-ω-], ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ παρ-θένος, Σ 567, λ 39· κυρ. εἶνε οὐσιαστικῶς ἐκ-λαμβανόμενον θηλ. τοῦ παρθενομός, ἐξ οὗ καὶ «παρθενική νεῆις» παρθενική νεῆσις, ἡ, ὡς παρταύτων, νεανική παρθένης, η 20.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ἴμ, ἰον (παρθένης), 1) παρ-θενικός, εἰς παρθένον ἀνήκων, «ζώνη» λ 215. ἴδ. οὐσιαστικόν, «παρθένης» υἱός παρθένου, δ ἐ. μὴ ὑπανδρευμένης, Π 180. 2) «Παρθένιον φρέαρ» παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, οὕτω καλούμενον εἴτε διότι παρ' αὐτῇ ἰνθαλόγησεν ἡ παρθένης Κόρη (Περσεφόνη), εἴτε διὰ τὴν παρθενικὴν αὐ-τοῦ ἀγνότητά καὶ διαύγειαν (||. ἡ καὶ διότι ἐξ αὐτοῦ ὠρεόοντο αἱ παρθένοι τῆς πόλεως, πρόβ. στήλ. 406).

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσδύλ-λων εἰς τὸν Πόντον, τὴν σήμερον φέρων σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὄνομα Μπαρτέν, Β 854.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗΜΕ [-ω-], ορ, ὁ, κλητ. παρθε-νοπίπα (παρθ., ὀπιπεύω), ὁ τὰς παρθένας προσδιδέπων, ὅστις «κυττάζει ἢ ματᾶζει τὰ καρτίσια», μόνον ἐν τῷ Α 385 ρ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, παρθένας, «κῆρη, καρτίσια», Ὁμ. πλγ. ἔτι δὲ ἡ νέα γυνή, Β 514. (||. Ἡ καθομιλουμ. καθιερώσασα ἅπαρ τὴν λ. ἵνα ση-μαίνῃ τὴν Ἀγίαν Παρθένην, δὲν ἐβεβήλωσε πλέον αὐτὴν δι' ἐκτενεστέρας χρήσεως, ὡσαύτως οὐδὲ τὰς λ. «ἄρτος, νῆμα» κ. ἁ. ἵνα δὲ σημαί-νῃ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τὴν λ. ἐπι-θετικῶς· ἀλλὰ μετὰ τινος ἐπιτακτικοῦ προθέματος, «καρτίσαι ἀπάρθενον»).

ΠΑΡΘΕΩΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΙΑΓΩ [-ω-], ἐπ., παρακαθεύδω, κοι-μῶμαι παρὰ τινι, «κοιμῶμαι δίπλα, εἰς τὸ πλάγι», Ι 336 ρ· ἐν τμ., ε 21. ||. Ἐν τῷ Ι 470 «ἄρψ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον», ἀμ-φιβάλλω ἂν ἡ παρὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ἴαυον ἢ μάλλον συντάσσεται μετὰ τῆς αἰτιατικῆς· νύ-κτας· εἰς γρον. σμκ καθ' ὅλας τὰς νύκτας.

ΠΑΡΙΩ, παρακαθεύδομαι, «πηγαίνω καὶ κάθηναι (καθίζω) κοντά», μόνον ἐν τῷ πα-ρατ. «παρίζω», δ 314 ρ.

ΠΑΡΙΗΜΙ, ἀόρ. ἁ. παθ. γ'. ἐν. παρείθω, ἀφίνω, «ἐξαπολνῶ», παθ. ἀφίνομαι, «ἐξαπολνοῦ-μαι» (δ ἐ. ἐξαπολνοῦμαι), Ψ 868 ρ.

ΠΑΡΙΩΝΑ [-ω-], πλησίον τινός διεσθῶ-νω, «νῆα» μ 82 (ἐν τμ., ἐνθα ὑπάρχει ὑποτα-κτική· ἰθύνετε ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ· ἰθύνετε).

ΠΑΡΙΣ, ἰος, ὁ, καὶ Ἀλέξανδρος (ἴδ. τ. λ.)

ὀνομαζόμενος, οὗτος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἀπαγαγὼν συνεργεῖα τῆς Ἀφροδίτης τὴν Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης ἔγενεν αὐτός· τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, Γ 442 ἐξ. Ἡ ἀσπορὴ πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην μνημονεύεται ἐν τῇ Ω 28. Τοῦ δὲ πλοῦ αὐτοῦ μνημονεύει ὁ ποιητὴς τοῦτο μόνον ὅτι κατὰ τὴν ἐπάνοδον διήλθε μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τῆς Φονίκης, Ζ 290 ἐξ. Ἦτο ὠρεῖος καὶ φίλος τῶν γυναικῶν καὶ τῆς κιθάρας, Γ 39 ἐξ., τῶν δὲ πολεμικῶν ἀπειροὶ μὲν οὐχί, ἀλλ' ὀκνηρὸς καὶ δειλός, Ζ 350.

ΠΑΡΙΣΤΗΜΙ, ὁρ. β'. παρίστην, ὅπου. ἐπικ. παρστήμετον ἀντὶ τοῦ παρστήτην, εὐκτ. παρσταῖην, μεταχ. παρστής, κατὰ συγκ. παρστάς, Κ 157, παρσλ. παρίστηκα, ὅπου. παρστήκη, Ὑ. Ἀφρ. 269, ἀπαρρ. ἐπικ. παρσεστέμεναι, υ 94, ὕπερ. γ'. πληθ. παρστάσαν, μέσ. μέλ. ἀπαρρ. παρσεστέσθαι, ω 28.—Ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται μόνον τὰ μέτρων ἃ τοῦ ἀμεταβήτου χρόνου τοῦ ἐνεργητικοῦ (ἴδ. ἱκτῆμι). 1) παρίσταμαι, «στέκομαι ἢ ἔρχομαι νὰ σταθῶ» πλησίον τινός (μάλιστα ὁ ἐνστάς ἢ παρστέ. ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν, ὅχι σπανίως ὁμως καὶ ὁ ὁρ.), τινί, Ε 170, υ 94 κ. ἀ., οὐ ἴονον ἐπ' ἀγαθῷ, ὅθεν παρίσταμαι, «παρσεστέκομαι», ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, Ε 809, Κ 290, υ 304 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῷ, Γ 405, Υ 472 κ. ἀ. Συχνωτάτην χρῆσιν ἔχει ἡ μεταγῆ τοῦ ὁρ. β'. παρστάς.—2) Ἐν τῷ παρακειμ. καὶ ὑπερτωτ. ἔτι δὲ καὶ ὁρ. β'. σημ. τὸ ἤλθον καὶ ἐστάθην, εἶμαι πλησίον, τινί, Ο 255, Ρ 563, ι 325, καὶ μεθ' ὑπακειμένου μὴ προσωπικῶς «νῆς παρστήσαν» τὰ πλοῖα παρῆσαν, Η 467, ἐπὶ συνδαινίου, ἐπικειμαι, «εἶμαι κοντά», «ἀλλὰ τοι ἦδη ἄγχι παρστήκεν θάνατος» Π 853, «αἶσα παρστήτη ἡμῖν» ι 52, «μοῖρα» ω 28.

ΠΑΡΙΣΣΗ, ἐπικ. τόπος τοῦ παρέχω, ἐνστά. ὄρις, παρίσχηεν, ἐπικ. ἀπαρρ. παρισχέμεν. 1) κρατῶ πλησίον, ἔτοιμον, «ἔπλους» Δ 229. 2) παρέχω, «δίδω», Ι 638.

ΠΑΡΚΑΤΕΛΕΚΤΟ, ἴδ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ.

ΠΑΡΜΕΜΒΑΟΚΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΒΑΛΕΩ.

ΠΑΡΜΕΝΟ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΜΕΝΩ.

ΠΑΡΜΗΙΟΣ, ὁ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΜΑΣΙΟΣ, ὅρος ὕψιόν τῆς Φωκίδος ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος, ὁφθύνονεν εἰς πολλὰς κορυφὰς μέχρ' 7500 ποδῶν. Ἐν τινι τῶν φασάγγων αὐτοῦ ἔκιστα ἡ πόλις Δελφοί. Τὴν σήμερον ὑπὸ τοῦ λαοῦ λέγεται τὸ μὲν πρὸς τὴν Λοκρίδα Ἑλλάτος, ἄλλο δὲ τι μέρος αὐτοῦ Διακόνουρα (= Λοκώρεα), τ 432, Ὑ. Ἀπ. 269.—Ἐπίβλημα «Παρνησονδὲ» εἰς τὸν Παρνασσόν, τ 334.

ΠΑΡΟΙΟΝ, πρὸ συμφ. παρόιοι, πρὸ δὲ φωνήεντ. καὶ παρόιοι, ποιητ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ παροῖον» α 322, β 312, σ 275 (παρός). 1) Ἐπίβ. ἀ.) τοπικ. [παρόσθεν], ἐμπροσθεν, «ἐμπρός, ἐμπροστά, ἀπ' ἐμ-

πρός», Θ 494, η 125 κ. ἀ., «αἱ παροῖον» (ἴπποι) οἱ ἐμπρόσθοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «δευτέρων» Ψ 498. ἔτι δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ὀπίσθεν», ἀπ' ἐμπρός, τοῦτ' ἐστὶν ἀπ' ἐπάνω (ἐπὶ τῶν ἀλλήλοισι ἐπικειμένων μερῶν τοῦ ὀπίσμου), Δ 185. β.) χρον. πρότερον, «πρωτίτερα», Ο 227, ζ 474 κ. ἀ. 2) Πρὸς, μετὰ γεν. πρὸς ἐνώπιον, «ἐμπρός», ἀντικρὺ, Α 360, π 466. Παλλάκις χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πύσεως: «δεῖρα παροῖθ' ἰλθούσα»—ἔο ἐμεῖο» Γ 462, ε 427, Ο 154, 255, δ 625, ρ 467, 294.

ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΣ, η, ον, ἐπικ. συγκρ. τοῦ ΠΑΡΟΙΟΝ, (η) συνηπαισθὲν ἀμέσως ἐκ τινος ἀχρήστου τοπικοῦ ἐπιβήματος· παροῖ, ἀναλόγου τοῦ οἴκοι, πεδοῖ, μυχοῖ, μέσαι, ἔνδοι), πρότερος, προτέρων, «ἐμπροστίτερος», Ὑ. Ψ 459, 480.

ΠΑΡΟΙΚΟΜΑΙ, παρσλ. παρήχηκα, παρήρχομαι, «διαβαίνω, περνῶ», Ὑ. Δ 272, ἐπὶ χρόνου «παρήχηκεν δὲ πλέον νύ», Κ 252.

ΠΑΡΟΣ [-], 1) Ἐπίβ. χρονικ. ἀ.) πρότερον, «πρωτίτερα», Ὀμ. πλγ., μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ παρός» Ν 228, Χ 233, γ 486, τοῦναντίον «νῦν» ζ 323. Παλλάκις προσλαμβάνει καὶ ἄλλα μόμια, οἷον τὸ Πέρ, Ν 465, υ 7 κ. ἀ., τὸ Γέ, Ρ 270, β 427 κ. ἀ., «παρός γε μὲν» Π 796, «τὸ παρός γε» Τ 42, θ 203· συγχωρότερον «τὸ παρός περ» Ε 806, Η 370, β 303, ι 31 κ. ἀ. Μετ' ἐνσυνέσεως σημαίνει τὸ ἄλλοτε, ἄλλοτε συνήθως, «παρός οὐτε θαλίξει» ἄλλοτε δὲν συνήθιζες νὰ ἔρχῃσαι συχνά, Σ 386, ε 68, πρὸλ. Α 553, Δ 264, Μ 346, Ο 256, Ψ 782 κ. ἀ., «αὐτὸς παρός, παρός οὐν», ἐπομέν. τοῦ «ποῖν γε» ὅχι πρωτίτερα—πρίν, Ε 218, β 427, σ 288. β.) ὡς σύνδεσμος χρονικῶς μετ' ἀπαρρ. χρόν. ὁρ. καθὼς τὸ Πέρ, πρίν (μεθ' ὅ ὑποτ.), προτοῦ νῦν, «παρός τάδε ἔργα γένεσθαι» πρίν γένεσθαι, προτοῦ νὰ γένωσι ταῦτα τὰ ἔργα, Ζ 348, α 24 κ. ἀ. Σπανίως μετ' ἀπαρρ. χρόν. ἐνστάς, «παρός δὲρποντα μέδεσθαι» Σ 245. 2) Ὡς πρὸς, πρὸς, ἐμπρός τινος, μόνον ἐν τῇ Θ 254 (ἐνθα τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πύσεως καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ποτηγόμενον «πρότερος»).

ΠΑΡΟΣ [-], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ νῦν «Πάρος», περιώνυμος διὰ τὸ λευκὸν αὐτῆς μάρμαρον, Ὑ. Ἀπ. 44, Ὑ. Δήμ. 49.

ΠΑΡΗΚΙΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΚΙΩ.

ΠΑΡΑΣΙΝ [-], ἡ, πόλις τῆς Ἀρχαΐας, Β 608. μετέπειτα ἐπαρχία τῆς Ἀρχαΐας, τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς χώρας κατέχουσα.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ΠΑΡΕΤΑΣ, ΠΑΡΕΤΑΝΕΤΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ.

πάντεςσι ἀντί τοῦ πᾶσι, γεν. πληθ. τοῦ θηλ. Ἰων. πασίων ἀντί τοῦ πασῶν, σπανιώς. ἐπικ. πασῶν, ζ 407. 4) ἐνικ. πᾶς, πᾶς τις, „καθ' ἑνας, πασαίνας“, Π 265, ν 313 κ. ἀ. Πληθ. πάντες, „ὅλοι“, Ὁμ. πλγ., „ἕνα πάντες“, ὅλοι ὁμοῦ, σύμπαντες, Χ 251, Ω 253, λ 232, φ 230, „πάντες ἕνα“ Α 495, Ζ 59 κ. ἀ., „πάντες ὁμοῦ“, Ο 98, δ 725, „μάλα πάντες“, τδ. μάλα Α', 4, ἀ.), καὶ μετὰ τοῦ „εὖ“ (τδ. τ. λ.). Μετὰ τοῦ ὑπερθ. „πάντες ἀριστοί“ πάντες οἱ ἀριστοί (καὶ ὄχι πληθ. τοῦ πᾶς ἀριστοί), Ι 3, δ 272 κ. ἀ. Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει ἄθροισιν καὶ συγκεφαλαιώσιν, „ἐννία πάντες“ τὸ ὅλον ἐννέα, „ὅλοι ὅλοι ἐννέα“, Η 161, θ 258 κ. ἀ. 2) ὅλοι, ὁλόκληρος, μέθ' ὅλων αὐτοῦ τῶν μερῶν, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, „πᾶς δ' ἄρα χαλκῆρ λάμπε“, Α 65, „οἶκος“, β 48, „πᾶσα ἀληθείη“ ἡ ὅλη, καθαυτὰ ἀλήθεια, Ω 407, λ 507. 3) παντοῖος, παντοειδής, „δαίδαλα πάντα“, Ε 60, „οἰωνοῖσι πᾶσι“, Α 5, ε 196 κ. ἀ., „γίγνομαι πάντα“, γίνομαι ὅ, τι θέλεις, λαμβάνω πᾶσαν μορφὴν, δ 447. 4) Τὸ οὐδέτε. πληθ. Πᾶντα, ὡς ἐπὶ β., κατὰ πάντα, „καθ' ὅλα“, παντάπασιν, „Ἀγχιόρην πάντα ἐοικώς“, Φ 600, „πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι“, θ 214 κ. ἀ.—Εἰς τὴν 4) καὶ 2) σημασίαν λαμβάνει πολλάκις τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικόν ἢ τὸ ἄρθρον, οἷον „τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδόξεια πᾶσιν αἰνοῦσι“, Α 597, „τὸ τέγος ὑπὲρ πᾶν δοῖπος ὀρώρει“, Μ 289, „οἱ ἄλλοι πάντες εἰδοσαν“, ρ 441, „(μὲ στερεῖσαι τῆς ληϊδος) ἤθελε πάσης“, ν 262 κ. ἀ.

ΠΑΣΙΘΕΨΑΙ [-...], ἡ, μία τῶν Χαρίτων, τὴν ὀπιάνην ἡ Ἥρα ἐπαγγέλλεται εἰς τὸν Ἰπνον νὰ δώσῃ γυναῖκα, Ξ 269, 276.

ΠΑΣΙΜΕΛΟΥΣΑ [-...], ἡ, ἐπ' ὅ. τῆς Ἀργούσας, κυρ. ἡ περὶ τῆς πάντες φρονιζούσιν, ἐρωτῶσι, περιφνημοῦ, περιδόητος, περιώνυμος, μ 70 f. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ὀρθότερον γράφουσι κατὰ διάστασιν „πᾶσι μέλουσα“.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ [-...], ὁ (παγ-, πήγνυμι), ἐπικ. γενικ. πασσαλόφι, πασσαλός, πάλος, „παλοῦσι“, ξύλινον „καρφί“, εἰς τὸν ταῖχον ἐμπεπηγμένον, ἵνα κρεμάσῃ τις ἐξ αὐτοῦ, „ἀπὸ πασσάλου, ἀπὸ πασσαλόφι αἰρεῖν, αἰρεῖσθαι, αἰνεῖσθαι“, λαμβάνω, ἐκρεμῶ („ἐκρεμῶ“) τι ἀπὸ τοῦ πασσάλου, Ω 268, πρὸλ. ε 209, φ 53, „ἀγκρεμάσαι πασσάλῳ“, α 440, „καθ' ὃν ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρυγγα“, ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τοῦ καρφί κάτω, θ 67.

ΠΑΣΣΑΛΟΙ, τδ. **ΠΑΤΕΟΜΑΙ**.

ΠΑΣΣΩ, μόνον κατ' ἐνέστη. καὶ παρατ. ἐπιπάσσω, „πασπαλίζω, κουκίζω“, ὅ ἐ. κουκίζω, ραντίζω, „πιτταυλίζω, πασσαλείφω“, ἐπὶ ξηρῶν τε καὶ ὑγρῶν πραγμάτων, πάντοτε μετὰ τῆς Ἐπί, τδ. ἐπιπάσσει, κυρ. μετ' αἰτ., „φάρμακα“. Ἰλ. Ε 900, Ο 394, ἔξ μετὰ γεν.

ὁμοῦ τοῦ ὅλου, „ἀλός“, πασπαλίζω ὀλίγον ἀλάτι, ἀλατίζω, Ι 214, πρὸλ. καὶ ἐπιπάσσει.

ΠΑΣΣΩ, ὄν, συγκρ. τοῦ πακίς, ὅπ. τδ. **ΠΛΕΧΩ**, μέλ. πείτομαι, ἀόρ. β'. ἐπαθον καὶ πάθον, παρακ. πέπονθα, ἐξ οὗ β'. πληθ. πέποσθε. ὅ ἐ. πέπονθε, κατὰ συγκ. ἀντί τοῦ πεπόνθατε, Γ 99, κ 463, φ 53 (κατὰ δὲ τὸν Θέρσιον εἶνε τύπος παθητ. παρακείμενου. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀνέγνω: πέπασθε, ἔξ αὐτῶς πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Ἄρην, ὅστις θεωρεῖ αὐτὸ ἀντί τοῦ: πέπαστε ὡς ἐκ τοῦ πέπαθα, κατὰ συγκοπ. πέπαθε), μετοχ. τοῦ παρακ. ἐπικ. πεπαυῖτα, ρ 555, ὑπερσυντ. πεπόνθει, ν 92.—Κυρ. λαμβάνω τινὰ καλὴν ἢ κακὴν ἐντύπωσιν, διατίθεμαι καλῶς ἢ κακῶς: παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, πᾶσχω, ὑφίσταμαι, ὑπομένω, „ὑποφέρω“ σωματικῶς τε ἢ ψυχικῶς, μετ' αἰτ. „κακόν, κακὰ, ἄλγεα, πῆματα, ἀέθλους, ἀεκήλια ἔργα κ. τ. τ.“ Ὁμ. πλγ. Συχνὴ ἡ φρ. ἄλγεα θυμῷ, κατὰ θυμόν. Ι 321, α 4 κ. ἀ., „εἰ κεν μάλα πολλὰ πάθοι“, καὶ ἂν ᾔθελε παραπολλὰ πάθῃ, ὅσον ἔξ ἂν ᾔθελε κοπάσῃ, Χ 220, „οὐλὴν ὅτι πάθοι“ πῶς ἐπαθε τὴν πληγὴν, τί ἐπαθε καὶ ἔλαβε τὴν πληγὴν, τ 464, „ἐκ τίνος“ ὑπὸ τίνος, β 134, „ἐπὶ τίνι“ ἐπάνω τίνος, ἐπομ. χάριν τίνος, Ι 492.—Ἰδιαιτέραι φράσεις: α.) „μὴ τι πάθῃ, πάθῃ“ νὰ μὴ σοῦ (τοῦ) συμβῇ τι, „νὰ μὴ πάθῃς (ἡ) τίποτε“, ὅ ἐ. ἀποθάνῃς: (ἡ) Ε 567, Κ 538, Α 470, Π 242, Γ 126, ρ 596, αὐτότως: „μὴ τι πάθωμεν“, Ν 52, μ 321. Ὁμοίως: „πρὶν ἔξ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα“, „πρὶν πάθῃς καὶ κανένα ἄλλο“, ὅ ἐ. ἀποθάνῃς, Ω 534, β'.) „τί πάθῃς; τί νὰ πάθῃς;“ „τί νὰ γείνωμαι;“ (κυρ. εἰ τῶν κακῶν νὰ προσημῶμαι), εἰς ἔκφρασιν τῆς μεγίστης ἀμηχανίας, Α 404, ε 465: αὐτότως καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. „τί παθόντες λελίσμεθα ἀλκῆς“, „τί ἐπάθαμεν καὶ ἐλησημονήσαμεν κ.λ.“, Α 313, πρὸλ. ω 106 γ'). „κακῶς πᾶσχω“ εἶμαι εἰς κακὴν κατὰστασιν, π 275.

ΠΑΤΑΓΟΣ [-...], ὁ, σφοδρῆς ἥχος ὁ ἐκ τοῦ: πατάσσει (τδ. τ. λ.), κτύπος, οἷον ὁ κρότος τῶν καταρρήγνουσιν ξενόδρων, Ἰλ. Π 769, ὁ „κτύπος“ ἡ βρογμὸς τῶν ὀδόντων, Ν 283, πᾶταγος τῶν εἰς ὕδωρ πιπτόντων, Φ 9, κλαγγὴ τῶν εἰς μάχην ὁρμώντων θεῶν, Φ 387. Ἐκ τοῦ

ΠΑΤΑΣΣΩ [-...], (Π. λῆξ. πιπομένη ἐκ τοῦ ἥχου πᾶτ, ὃν καὶ τὴν σήμερον μεταχειρίζομεθα σημαίνοντες τὸν σφοδρὸν κτύπον) „κτύπῳ“ ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, „Ἐκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν“, Ἰλ. Η 246, Ψ 370, „κραδίη“, Ν 282.

ΠΑΤΕΟΜΑΙ [-...], Ἰων. ἀόρ. ἀποθ. (ὁ ἐνεσ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται), ζορ. (ἐκ τῆς βίξ. πατ) ἐπάσμεν, ἐπικ. ἐπασσάμεν ἢ πασσάμεν, ὑπερσ. πεπάσμεν, Ω 642, γεύομαι, „τρώγω“, μετ' αἰτ., „σπλάγχνα, δημήτερος ἀκτὴν“, Α 465,

Φ 76: ἀλλὰ γὰρ μετὰ γεν., «σίοιο, οὐνοιο, δεῖπνου» Τ 160, Ω 642, α 424 κ. ἀ. (Ἡ ῥίξαι εἶνε πα, καὶ κατ' ἐπέκτ. πατ, ἐξ ἧς καὶ ΠΑΤΗΡ (ἰδ. τ. λ.), συγγ. τῇ Λατ. pascor.).

ΠΑΤΕΡ, ἰδ. ΚΑΤΑΠΑΤΕΡ.

ΠΑΤΗΡ, ὁ, πατρός, πατρί, σπανιώς. ἱπικ. καὶ λυρ. πατήρος, πατέρι, αἰτ. πατέρα, ὄνομ. πληθ. πατέρες, γεν. πατέρων ἢ πατρῶν, μόνον δ 687, θ 245, αἰτ. πατέρας, πατήρ, «πατέρας», Ὁμ. πλχ., «πατρός πατήρ» πάνποι, Ξ 448, τ 180. Ὁ Ζεὺς λέγεται κατ' ἐξαχὴν «πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε», ὅθεν καὶ ἡ προσηγορία «Ζεὺς πατήρ». Ἐξ τιμητικῆς προσωνύμησης (ἢ πρὸς προσδύτερον, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ «πατέρα μου» προσφωνοῦμεν τὸν ἀγνώστου προσδύτερον), «ἔστιν πατήρ» η 48, πληθ. «οἱ πατέρες», «οἱ πατέρες μας», ὅ εἰ. οἱ πρόγονοι, Δ 405, θ 245 κ. ἀ. (Ἐκ τῆς ῥίξ. πα, Σανονκ. ρά, ἥτις σημαίνει τὸ τρέφω, κυρ. ὁ τροφίος).

ΠΑΤΟΣ [υ.], ὁ, 1) «πάτημα, πατησι», βῆμα, «πάτος ἀνθρώπων» Ζ 202, ι 449. 2) πεπατημένη ὁδός, τρίδος, Γ 437. (Ἡ ἔν τῇ καθομιλουμένῃ ὁ «πάτος» σημαίνει τὸ δι' οὗ πατεῖ τις ἢ ἐγγίζει τὴν γῆν, ὅθεν: πάτος τῶν ἀγγέλων, τῶν ὑποδύμενων, τοῦ ἀνθρώπου).

ΠΑΤΡΗ, ἡ (πατήρ). 1) ἡ πατρίς, Α 30, δ 365. 2) πατριὰ, «γενεά, γένος», Ν 354.

ΠΑΤΡΙΣ, ἰδος, ἡ (πατήρ), κυρ. θηλυκ. ἐπιθ. πατρική, «πατρίς γαῖα» πατρική γῆ, Β 140 κ. ἀ. πλχ., καὶ ὡς οὐσιαστ., πατρίς, Ε 243, ι 34 κ. ἀ. Ἐν δὲ «πατρίς θρούρα» α 407.

ΠΑΤΡΟΟΣ, ἐπιρ. (πατήρ), ἐκ πατρός, «πατρθεν ἐκ γενεῆς» (κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου) ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ γένους του, Κ 68 f.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΪΝΤΟΣ [υ.], ὁ, ἐπικ. (π., κασιγνητός), τοῦ πατρὸς ἀδελφός, πατράδελφος, θετός, Φ 469, ζ 330, ν 342.

ΠΑΤΡΟΚΛΕΟΣ, ὁ, ἐτερόκλητος, διότι πλὴν τῶν τῶν τῆς δευτέρας κλίσσεως ἔχει ἔκ τῆς τρίτης γεν. Πατροκλῆος, Η 534 κ. ἀ., ω 46, αἰτ. -κλῆα, Η 425 κ. ἀ. ταύτης τῆς βαφφίδας, Χ 334, κλητ. Πατρόκλης (ὁ δὲ Βίκκιος ἐν τῇ Β'. Πατρόκλης, πλὴν ἐν τῇ Α 602, Π 693). Α 337, Α 822 καὶ πλχ. τῆς Π βαφφίδας. Υἱὸς τοῦ Μαιοντίου καὶ τῆς Σθενίλης, Ὀπουντίος, Σ 326, πρεσβύτερος φίλος καὶ ἱατρός τοῦ Ἀχιλλεύου. Νέος ἔτι κατέφυγε διὰ τὸν φόβον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιδάμαντος πρὸς τὸν Πηλεῖα, Δ 765 ἔξ., Ψ 84 ἔξ., ἠκολούθησε μετὰ τοῦ Ἀχιλλεύου εἰς τὴν Τροίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀπέστη καὶ αὐτός τῆς μάχης, μέχρις οὗ οἱ Τρῶες ἐνέβαλον πῶρ εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν. Τότε δὲ ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλεύου, ἐξέρχεται εἰς μάχην καὶ πίπτει ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, Π 38 ἔξ. Ὁ ἐπικήδειος αὐτοῦ ἀγὼν γίνεται ἐν τῇ Ψ.

ΠΑΤΡΟΦΟΝΕΪΣ, ἦος, ὁ, ἐπικ. (π., φονεύω), φονεύς τοῦ πατρὸς (ἢ οὐχὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ,

ἀλλ' ὡς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ὁμ. ἐρμηνεύεται «ὁ οἱ πατέρ' ἔκτα») Ὁδ. α 299, γ 497, 307.

ΠΑΤΡΟΦΟΝΟΣ, ὁ (π., φέν-), πατροκτόνος, ὁ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα φονεύων, Ι 461 f.

ΠΑΤΡΩΙΟΣ, ἴη, ἰον, ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ πατρώος (πατήρ) α) εἰς τὸν πατέρα ἀνήκων, πατρικός, «ἔργα» τὰ πατρικά χωράφια, δ 22, «ἔργος» Τ 387 κ. ἀ. πλχ., «γαῖα» πατρὶς, ν 488, 251. β) πατρώος, πατρικός, ὁ εἰς τὸν πατέρα κληρονομίαν προερχόμενος, α 387, «σκήπτρον» Β 46, «ἔκτος», ἰδ. τ. λ., «τὰ πατρώια» ἡ πατρικὴ περιουσία, ρ 80, α 336, χ 64.

ΠΑΥΡΟΣ, ον (τὸ θηλ. δὲν εὐρίσκεται), συγкр. ΠΑΥΡΟΤΕΡΟΣ, η, ον, μικρός, ὀλίγος, «λαός» ὀλίγος λαός, Β 675, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ἐναντίον τοῦ πολλοῦ, Ι 333, δ 241, σ 283 κ. ἀ. Ὁ συγкр. Δ 407, πληθ. Ν 739, Ο 407. (Ἡ Συγγεν. τῇ φαύλος, φαῦρος, φλαῦρος, Λατίν. paulus, raucus).

ΠΑΥΣΑΛΗ, ἡ, παύσει, ἀνέπαυσι, Η 386 f. ἐκ τοῦ παῖν, ἐνεστ. ἀπαρφ. ἱπικ. παύειναι, κ 22, παρατ. θαμιστ. παύεσκον, χ 315, μιλ. παύσω, ἀρ. ἔπαυσα, ἀναῦξ. παύσω, μέσ. παρατ. θαμιστ. παύσαστο, Ω 17, μέσ. ἀρ. ἐπαυτάμεν, ἀναῦξ. παυσάμεν, παρακ. πέπαυμαι. 1) Ἐνεργ. «παύω», καταπαύω, καθησυχάζω, τελειώνω α) ἐπὶ προσώπων, τινά, Α 506, Φ 314, ἰδ. καὶ κατατ. β) ἐπὶ πραγμάτων, «χόλον, μάχην, μένος, πόλεμον» Α 492, 207, Η 29, Ο 459 κ. ἀ. πλχ. γ) «τινά τινός» ἀπατρέπω, ἀναχαιτίζω, ἀποκυλύω, ἐμποδίζω, «χάρμη, ἀλκή, μάχη», Ὁμ. πλχ., «δοιδή» ἀποστερῶ τινα τῆς ψδῆς, Β 595, «ἀλῆς καὶ ὀξύος» ἀπαλλάττω τινά τῆς πλάνης καὶ ταλαιπωρίας, ο 342. ὡσαύτως: «καμάτου, ὀδυνάων, πόνοιο κ.τ.π.», Ὁμ. πλχ. δ) ἀντὶ τῆς γεν. τίθεται ἀπαρφ. «παύω τινά μάγεσθαι» Α 442. ε) μετὰ μετοχ. «παῦεν ἀριστεύοντα Μαχάονα» Α 506. ἐνταῦθα δὲ καὶ μετὰ γενικ., «Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γόοισαν κλαυθμοῖς γοοῖό τε» δ 801. 2) Μέσ. [παύομαι], «παύω, ἡσυχάζω, τελειώνω» α) ἀπολ. ἐπὶ προσώπων, ἀναπαύομαι, Ω 17, ἡσυχάζω, Ξ 260, παύω, Θ 295, δ 403 κ. ἀ., ἐπὶ πραγμάτων, «αἶμα ἐπαύσατο» ἔπαυσεν, «ἑσταθῆναι», Α 267, «φλόξ ἐπαύσατο» ἔπαυσε καίουσα, ἐσθίσθη, Ψ 228, «ἰδρὸς ἐπαύσατο» ἤρχισε νά παύῃ, νά «περνεῖ» Ο 242, ἐπὶ ἀνέμου, κηπάζω, ε 384, 391 κ. ἀ., ἐπὶ καταστάσεων, «πολεμοι: πέπαυται» Γ 434. β) μετὰ γεν. πράγματος, «π. πόνου» «παύω ἀπὸ τόν κόπον», Α 467. ὡσαύτως: «πολέμοιο, μάχης, φυλόπιδος, πομπῆς, γόου, κλαυθμοῦ, ἔργων κ.τ.π.», Ὁμηρ. πλχ., «ὀξύος ἡδ' ὀδυνάων» δ 812, μετὰ μετοχ. «ἐπαύσατο νηπιαγέων» Χ 502.—Τὸ ἐνεργ. ἔκτετο ἄλλοτε ὡς ἀμετάδωκ. ἐν τῇ δ 639 «μνηστήρες: παύσαν ἀέθλων»,

ἀλλὰ διωρήθη ὑπὸ τοῦ Βενκέρου καὶ τῶν με-
τ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἐκ τῶν σχολίων καὶ τινος ἀν-
τιγράφου εἰς αἶτ. «μνηστῆρας».

ΠΑΦΛΑΓΩΝ [-ν-], ὄνομα, ὁ, πληθ. οἱ Παφλα-
γῶνες, κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας, χώρας τῆς
Μ. Ἀσίας παρὰ τὸν Πόντον μεταξὺ τῶν ποτα-
μῶν Ἄλως, Παρθενίου καὶ τῆς Φρυγίας, Β 854,
Ε 377 κ. ἀ.

ΠΑΦΛΑΩ (πεπονημ. λέξ. μετ' ἀναδιπλ.), κο-
χλάζω, «ἀφροῖω, βράζω» ἐπὶ ζέοντος ὕδα-
τος· ἔτι δὲ καὶ τῆς σφοδρᾶ κυματουμένης θα-
λάσσης, μόνον κατὰ μεταχ. «παφλάζοντα», Ν
798 f.

ΠΑΛΑΙΩ [-ν-], ἡ, πόλις ἐπὶ τῆς δοτικῆς παρα-
λίας τῆς νήσου Κύπρου, ἔχουσα νάον τῆς Ἀρρο-
δίτης περιούσης, θ 363, Γ. Ἀρρ. 89. Ἐν τοῖς
μετέπειτα χρόνοις ἐκάλειτο Παλαίπικρος πρὸς
διέκρισιν τῆς Νέας Πάφου, ἥτις αὐξάνει καὶ
σήμερον, κενεῖνη παρὰ τὴν θάλασσαν οὐ μα-
κρὰν τῆς Παλαιᾶς Πάφου, καὶ καλουμένη ὡσαύ-
τως «Πάφος», ἡ δὲ Παλαιὰ Πάφος ἔκειτο ὅπου
κεῖται σήμερον τὸ χωριὸν «Κοδικλά».

ΠΑΛΕΤΟΣ, «θάνατος... πάχτος» δ' ἦν ἥτοις
κλῶν Ὅδ. ψ 191 καὶ θ 187, «λάθε θίσκον
μεῖζονα καὶ πάχτος, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον
πέρ», εἰς ὅπαντος ἐκτενέστερος τύπος ἐπιθετικὸς
ἀντὶ τοῦ παχύος (πρὸλ. περιμύκκετος), πα-
χυλός. (|| Ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὴν λ. ἐν μὲν
τῇ πρώτῃ χωρίῳ ὡς οὐσιαστ. = πάχος, ἐν δὲ
τῇ δευτέρῃ μετὰ τοῦ ΜΕ ὡς συγκριτ. Ὁ δὲ
Δοιδερλ. καὶ Λυδερικ. καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ
ἐκλαμβάνουσιν ὡς οὐσιαστικὸν τὴν λέξ. μετὰ τὴν
ἐννοίαν· κατὰ τὸ πάχος βαρύτερον ὅχι ὀλίγον.
Ἄπ(θ)ενον).

ΠΑΛΙΣΤΟΣ, η, ον, ὑπερθ. τοῦ παλῆς.

ΠΑΛΗΝ, ἡ, (παγ-, πῆλνον) «πάχνη» ε 476 f.
Ἐκ τοῦτου

ΠΑΛΗΝ, κυρ. παγώνω. Παθ. μεταρ. «ἤτορ
παχνόυται» «ἡ καρδιά μου παγώνει ἢ κρυ-
ώνει», ἐκλείπει τὸ θάρρος, ἢ προθυμία μου, Ρ
412 f.

ΠΑΛΟΣ [-ν-], εος, τό, «πάχος», ι 324 f. Τῆς
αὐτῆς ρίζης μετὰ

ΠΑΛΙΣ [-ν-], εἰς, ἡ, (παγ-, πῆλνον) συγκρ.
ἀνώα. Πάληνα, ον, ζ 230, θ 20, ὑπερθ. πάλιςτος,
η, ον, Η 314. α') «παχύς, πηκτός», περὶ αἵ-
ματος Ψ 697. β') «παχύς, χονδρός», εὐ-
σαρκος, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν
μελῶν αὐτοῦ, ἰδίως «μηνόσ' χειρ» (συνήθως
μὲν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς
Ἀθηνᾶς Φ 403, 424 καὶ τῆς Πηνελόπης Φ 6)
Ὁμ. πλχ., «αὐχλῆν» ι 372. γ) ἐν γένει ὀγκώ-
δης, «χονδρός», «λάα», Μ 446, «σικηπρον»
Σ 416, «αἰλός· αἵματος» παχὺ ρεῖσμα αἵματος,
παχὺ κρονώδ, Χ 48

ΠΕΔΑ, γ', ἐν. πελά· κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ
τοῦ πεδᾶ, δ 380, 469, αἴω. ἐπέδητα καὶ ἀναύξ.
πέδησα, παρατ. θαμψ. πεδάσσκον ψ 353, κυρ.

ἐμδάλλω τινὰ εἰς πέδας, ἐν γένει 4) δεσμεύω,
«δένω», «θύρα» φ 394, ἐπὶ τοῦ ὕπνου ψ 47·
κατέχω, «σταματῶ, πεδικλύνω», «ἄρμα»
Ψ 585, «ἡλα» ν 468, «γυῖα» Ν 435, κατέχω
τινὰ ἐν πέδασι, «πεδά με καὶ ἔδῃσε καλεῖ-
θου» δ 380, 469. 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς ὑποτιθε-
μένης ἐπιπόρευσης θεοῦ τινος κυλούντος τοὺς ἀν-
θρώπους κατὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποφάσεις αὐτῶν,
δεσμεύω, κρατῶ, «δένω» (|| καὶ ἰδιαίτατα
«(ἀ)ποδένω», ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῆς μαγικῆς
ἐκείνης ἐνεργείας τῆς καθιστώσης τὸν ἄνδρα πρὸς
συναίσταν ἀνίκανον, καὶ οὗτοιοις λέγεται «(ἀ)πο-
δεμένος», impotent), ὅσον τῆς Ἀττης, Μοίρας
καὶ ἄλλου θεοῦ, «Διῶρεα Μοῖρ' ἐπέδῃσαν» Δ 517,
Τ 94, λ 292, «ἀπὸ πατρίδος αἴης» ἐμποδίζω,
ψ 353, μετ' ἄρρη. «Ἐκτορα μεῖναι Μοῖρ' ἐπέ-
δῃσε» τὸν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα νὰ μείνῃ Χ β, «Μοῖ-
ρὰ μιν ἐπέδῃσε δαμῆναι» τὴν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα
(τὴν Κλυταμνηστραν) ὥστε νὰ ὑποκύψῃ, νὰ ἐν-
δώτῃ εἰς τὸν Αἴγισθον, γ 269 (κατ' ἄλλους δὲ τὸ
«μιν» ἀναφέρεται εἰς τὸν «δοῖδόν» ἢ «Ἀγαμέ-
μνονα» ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προ-
τάσεως, τὸν Αἴγισθον), «πέδῃσε καὶ τὸν Ἀθήνη
Τηλεμάχου ὑπὸ χειρὶ καὶ ἔργῳ ἴφρι δαμῆναι»
α 453. Ἐκ τοῦ

ΠΕΔΗ, ἡ (πεα, πέξα, pes), ὁ δεσμός τῶν πο-
δῶν, τό, «πέδικλον» (Λατ. pedicula), ἰδίως
τῶν ἵππων κατὰ τὴν νομήν, πληθ. Ν 36 f. Ἐκ
τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τό

ΠΕΔΙΟΝ [-ν-], τό, «πάτος, πατοῦσα, πα-
τοῦσα», «σάνθαλον, ὑπόδημα, πάντοτε κατὰ
πληθ. ο 550. Τῶν ἀρχαίων τὰ ὑπόδηματα ἐδέ-
νοντο ὑπὸ τοὺς πόδας (|| σχεδὸν ὅπως τὰ σημε-
ρινὰ «τσαρούχια», ἥσαν δὲ ἐκ βοείου δερματος
κατεσκευασμένα ε 23 καὶ ἐνίοτε πεποικιλμένα. Τὰ
δὲ τῶν θεῶν εἶνε ἀθάνατα, χρυσα, ἔχοντα ἰδαι-
τέραν τινὰ πεητικὴν δύναμιν Ω 340, α 97, ε 45.

ΠΕΔΙΟΝ [-ν-], τό (πέδον), πεδίον, πεδίας,
«κάμπος» (Λατ., Ὁμ. πλχ. κατὰ πληθ. Ἦ
γεν. «πεδίον» ἢ μετὰ τῶν ρημάτων «δίω, θέω,
ἔρχομαι, αἰδομαι» συντασσομένη εἶνε τοπικὴ· διὰ
τῆς πεδιάδος, ἐν τῇ πεδιάδι (|| ὅποια εἶνε καὶ
ἡ τῆς καθολοιουμ. «ἔργεται τοῦ κάμπου κα-
βαλτρῆς», ὡσαύτως «τοῦ πελάγου, τῆς στερεᾶς,
τοῦ τοίχου, τοῦ ἱπώου»). [Τοῦ «πεδία» τὸ α
ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, Μ 283]. Ἐκ τοῦτου

ΠΕΔΙΟΝΑΡ [-ν-], ποιητ. ἐπὶρ. εἰς τὸ πεδίον,
εἰς τὴν πεδιάδα, Ζ 393, γ 421 κ. ἀ. Ἀντί-
θετον τοῦ «οὐρανόθεν» ἐπὶ τῆς γῆς, Θ 24,
Ψ 189.

ΠΕΔΙΟΝΕΣ, ποι. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐδάφους· τρο-
πικ. (|| ὡς τὸ παρ' Ἱπποκρ. «πυθμενόθεν») ἐκ
βάθους, «ἀπὸ τὸν πάτον, ἀπὸ τὴν ρίζαν»,
«πεδ. φίλος» ἐκ βάθους ψυχῆς φίλος ν 295 f.
(Οἱ δὲ νεώτεροι ἐρμηνεύται κατὰ τὴν παλαιὴν σχό-
λιον· ἐκ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ὅτε οἱ παῖδες χα-
μαὶ κυλινδρῶνται, ἐκ τῆς βρεφικῆς ηλικίας,
νυπτιόθεν). Ἐκ τοῦ

*πέδον, τό, ἑδάφος. *Γ. Δῆλ. 435. *Ἐκ τοῦτου πέδονακ, ποι. ἐπὶ ῥ. εἰς ἑδάφος, „κατὰ γῆς“ N 769, λ 598.

πέδα, ἡ, (πεα-, Λατ. pes, ped-is, συγγ. τῇ ποός, ἡ κατὰ τὸν Ζηροῦτον ἢ Δοιδερλ. λ. Δωροχὴ καὶ Ἀρκαδικῇ ἀντὶ τοῦς), καρ. ποός, „πόδι, παδάρι“. *Ὅθεν ἄκρον, τέλος, ἰδίως τὸ πρόσθιον ἄκρον τοῦ βυμοῦ, (τοῦ τρυμνοῦ τῆς ἀμάξης), ὅπερ κατὰ τὸν Γράσοφ ἦτο μὲ σιδήρον περιβεβλημένον, Ω 272 f. *Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης καὶ

πεζός, ὁ, 4), „πεζός“ (ὅπου τὸ ζ προσφέρεται ἐνισχυθὺς ὡς τὸ Γαλλ. j) Δ 431 κ. ἀ., τούαντιον «ἰππεύς, ἡ ἵπποις» Θ 59, ρ 436 κ. ἀ. 2) ὁ κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς πορευόμενος, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ πλεόντος, I 329, α 473, δ 490, π 59, *πεζός ἐὼν «ἀντίθ. τοῦ ἐν νηϊ» Ω 438, λ 58.

πεῖον, μέλ. πεῖσιω, ἀόρ. ἀ. ἔπεισα μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. πεῖσιω, Ξ 423, τοῦ δὲ ἀόρ. β'. ἐπικ. ἀναδεικλ. πέπειθον ὑποτ. πεπίθω, εὐκτ. πεπιθοίμαι, ἀπρρ. πεπειθεῖν, προστ. πέπιθε *Γ. Ἀπ. 275. Μέσ. μέλ. πεῖσασθαι, ἀόρ. β'. ἐπιθόμην, ἀπρρ. πιθέσθαι, ἢ μετ' ἀναδ. ἐν τῇ εὐκτ. πεπιθοίτο K 204, β'. παρακ. πέποιθα (ἔχω πεποθῆσιν, εἶμαι πεπεισμένος), ὑποτ. ποποιθώ, A 521, υ 314, ω 329 κ. ἀ., πληθ. συνεστάλη. πεποθόμεν κ 335, ὑπερσ. πεποιθεα δ 434, θ 181, ἐξ οὗ ἀ. πληθ. συγκακωμ. ἐπέπειθμεν B 344, Δ 459, Ξ 53. Τούς ἐτέρους ἐπικ. τύπους πιθήσω, πιθήσας, πεπιθήσω ὡδ. ἐν λ. (πιστά).

Α'.) *Ἐνεργ. διὰ παραινέσεων ἢ ἄλλων εὐμενῶν μέσων παρακινῶ, ὅθεν 1) διὰ λόγων ἢ παρακλήσεων πιθώω, καταπειθώ, τινά, A 432, Ξ 363 κ. ἀ. «φρένας τινί» μεταπειθῶ τὴν γνώμην τινός, „τοῦ γυρίξω τὴν γνώμην, τὸν νοῦν“ Δ 404, Π 842, X 78, «φρ. τινός» I 484, α 43, «θυμόν τινι ἢ τινός» Z 54, X 78, I 587, ψ 230, μετ' ἀπρρ. X 223 κ. ἀ. β'.) ἐπὶ κακοῦ, παραπειθώ, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, β 406, Ξ 423. γ'.) καταπειθῶν, ἐξουσιάζω, A 400, I 442, 484, 386. δ'.) μεταφ. «θυέλλας» διεγείρω, O 26. β'.) Μέσ. πείθωμαι, καταπειθόμαι, „ἀκούω“. ὅθεν α.) πείθωμαι, „ὡπακούω“, τινί, «εἰς ἀγαθὸν περ» διὰ τὸ καλὸν, προκειμένου μάστιγα περὶ ἀγαθοῦ, A 789, «μύθω» ὡπακούω εἰς τὴν προσταγὴν, ρ 477, μετὰ διπλῆς δοτ. «τινὶ ἔπεισε» A 430, «τινὶ μύθοις» Ψ 437, «γῆρα» ὑπέκωμ εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ Ψ 645, «νοκτεῖ» ὑποχωρῶ εἰς τὴν νύκτα, ὁ ἐ. παῦν τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας ἢ ἡσυχάζω, H 282, Θ 502, I 65, «συγερῇ δαίτῃ» πείθωμαι εἰς (τρώγῃ) τὸ λυπηρόν, νεκρώσιμον δεῖπνον Ψ 48. Μετὰ αἰτ. οὐδέτ. ἐπιθ. ἢ ἀντιων., ἥτις σημαίνει τὸ κατὰ τι, εἰς τι «πάντα» ρ 24, «ἄλλ' εἰ μοι τι πῖθοις» ἀν' ἡλέας διὰ μὲ ἀκούσας εἰς ἐν τι, υ 381, «ἔ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω» εἰς τὰ ὅποια δὲν πιστεύω νὰ πεισθῇ τις (ἐγὼ δὲ ἡλ.)

A 289, πρβ. Δ 93, Η 48, Ξ 490, Υ 466, γ 446. β'.) πείθονται, „διδῶν πείθω“, πείσσω, πολλάκις ἀπολ. Θ 437 κ. ἀ., ἢ μετὰ δοτ. «τεράσσει» Δ 408, πρβ. M 238, «ἀγγέλιος» α 414, ἰδίως «μύθω» πληγ. γ'.) σπαν. μετ' τὴν σημ. τοῦ πέποιθα, ἔχω ἐμπιστοσύνην, μετὰ δοτ. «ἐταίριον» υ 43, (ἐνθα κατ' ἄλλους σημαίνει ἔπομαι, ἀκολουθῶ). 2) Ὁ παρακ. «πέποιθα» ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἔχω πεποθῆσιν, «τινί» κ 335. Ἰδίως πολλάκις κατὰ μετοχ. μετὰ δοτ. «ποδωκέειν, ἱπποσύνη, ἄλλῃ, κ.τ.λ.» ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ προσθίους μετοχῆς «οἱσι περ μαρτυμένοιαι πεποθῆ» εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῇ μάχῃ ἐμπιστεύεται, π 98, πρβλ. N 96. Ἀπολεί. A 524 υ 344. Ὁ περαιτέρος προσδιορισμὸς τίθεται ἢ κατ' ἀπρρ. N 96, Π 471, π 74, ρ 432.

πεῖον, ὡδ. πέκω.

πεινάω, συνηρ. πεινώ, ἐξ οὗ ἀπρρ. ἐπ. πεινῆμεναι, υ 437, ἀλλαχόθι δὲ μόνον ἢ μετοχῇ πεινῶν, „πεινῶ, ἔχω πείναν“, Γ 25, Η 738, Ξ 462, «τινός» πεινώ (τουτέστι σφόδρα ἐπιθυμῶ, ἐν τῇ καθομιλοῦμαι „διψῶ“) τι, υ 437. Ἐκ τοῦ

πεινή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ „πεινά“, σιτοδεία, ο 407 f.

πειράζω, ἔτερ. τύπος τοῦ πειράω, „δοκιμάζω“, φέρω εἰς πειρασμόν, „πειράζω“, *Ὁδ. i 281, «τινός» πειράμαι τινος, „πειράζω τινά“, π 319, ψ 414.

πειράδω, λο. ὁ, οὗδ. τοῦ Πειράου, ὁ Πτολεμαῖος, Δ 228.

Πείραιος, ὁ, οὗδ. τοῦ Κλυτίου, ο 339 ἐξ., ρ 55, ἐξ., υ 273.

πειράω, ἐκ τοῦ ἀόρ. ἀ. μόνον μετοχ. πειρήνας, -αντες, παθ. παρακ. γ'. ἐνικ. πεπειράνται. Α'.) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παραινῶ, ὁ ἐ. εἰς πέρας φέρω, „τελειώνω“, «πάντα πεπειράνται» μ 37. Β'.) ἐπικ. ἐκτείνω, τύπος τοῦ πείρω, ὁ ἐ. διαπερῶ, «πειρήνας» διὰ νύκτα χαλῶντας *Γ. Ἐρμ. 48. Γ'.) ἐπικ. (συγγ. τῇ πείραρ), προσάπτω, προσδέω, συνάπτω, «σειρήν ἐκ τινος» *Ὁδ. γ 75, 192.

Πείραρ, ἄτος [..], το, Α'.) κάλως, καλῶδιον, σχοινίσον, πληθ. ταινία τῶν σπαργάνων, „φασκιὰς“ (Λατ.) Γ. Ἀπ. 429. 2) τροπ. «ὀλέθρου πείραθ' ἐφηπται» τὰ σχοινία τοῦ ὀλέθρου εἶνε δεδεμένα, τὰ δίκτυα τοῦ ὀλέθρου εἶνε ἠπλωμένα, ἢ παγίς εἶνε στημένη, ὁ ὀλέθρος εἶνε προπαρασκευασμένος, Η 402, M 79, γ 44, πρβλ. ρ. 33, ὡσαύτως «ὀλέθρου πείραθ' ἵκισθαι» πίπτω εἰς τὰς πλεκτάδας, εἰς τὴν παγίδα τοῦ ὀλέθρου, Z 443, Υ 429, «ἐκφυγεῖν μέγα πείραρ διζύος» διαφύγω τὴν πλεκτάνην τῆς ταλαιπωρίας, ε 289. (Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὴν Β'. σημ. ἱερηνεύοντες· τὸ «πείρατα ὀλέθρου» τὰ ἔσχατα τοῦ ὀλέθρου, τὸν ἔσχατον ὀλεθρον). Κατ' ἄλλην μεταφορὰν «ὁ-

περθεῖν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν θανάτοιςιν» ὑπερίνω, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀθανάτων ἐκρίσκονται τὰ νήματα τῆς νίκης, δι' ὧν ὅλη οἱ θεοὶ κινουσι τὸν πόλεμον καὶ φέρουσι τὴν νίκην, II 402, «ἐρίδος καὶ πολέμου πείρα» Ἰδ. λ. **ΠΗΛΛΕΣΣΑ**. Β') ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πέρας, μόνον κατὰ πληθ. 4) τέλος, πέρατα, ἐργατα, «γαίης» E 200, δ 563 κ. ἀ. «πόντου» Θ. 478, «Ὀκεανοῦ» λ 13. 2) τέριμα, ἐκδοσις, ἀποτέλεσμα, «οἱ πείρατ' ἀέθλων ἤλθον» εἰς τὸ τέριμα τῶν ἀγώνων ἐφθάσαμεν, ψ 218, «πείραρ ἐλίσσθαι» νὰ λάβωσι τὸ τέλος, τὴν ἐκδοσιν, τὴν ἀπόφασιν (τῆς δίκης) Σ 504. 8') «ἐκάστου πείρατ' ἔπειν» εἶπεν ἑνὸς ἐκάστου τὰ ὅρια, ὥρισεν, ἐξηκριθῶσαν, ἀκριβῶς, ἐδίδαξεν ἑκάστου ψ 350. (Κατ' ἄλλους δὲ τὰ κεφάλαια, τὰ κυριώτατα κατὰ τὸν Δοιδεῖλ. τὰ πέρατα, ὅ ἐ. τὴν πέρασιν, τὴν ἐκτέλεσιν ἐκάστου) γ') «πείρατα τέχνης» ὄργανα τῆς τέχνης γ 433, ἐνθα τὸ «πείρατα» εἶνε τὸ δι' ὧν περαινεται, ἔργεται εἰς πέρας ἔργον τι τῆς τέχνης, ἢ τὰ περατωτικά, δι' ὧν ἀποπερατώνει ἡ τέχνη, τὰ ἐργαλεῖα. (Ὁ δὲ Ἄρμεις ὑπάγει τὸ χωρίον τοῦτο εἰς τὴν Α'. σημ. τουτέστι: σχολιόν, δι' οὗ ἄγεται ἡ διευθύνεται τι, ἐπομ. ὄργανον. Συνήθως θεωρεῖται τὸ ΠΕΙΡΑΡ Α'. καὶ Β' ὡς μὲν λέξις, ἔχουσα θεμελιώδη σημ. τὴν πέρας, ὅριον· ἄλλοι δὲ διαφόρους λ. μὲ διαφόρους σημασι. Ὁ δὲ Πάσσαυος, ἵνα συσχετίσῃ τὰς διαφοροὺς σημασίας, παραδέχεται πάντῃ ἀπὸ θάνατος ὡς θεμελιώδη σημασι. τῆς λ. τὴν σχολιῶν ἄκρα. II. Νομίζω ὅτι οὐ μόνον δύο διαφοροὶ λέξεις ὑπόκεινται εἰς τὰς δύο ἄνωπ. σημασίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ λ. ΠΕΙΡΑΡ ἢ σημαίνουσα τὸ σχολιῶν συγγενεῖς ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ σπετρα, σπετρον, σπάρργανον, σπάρτον (Ἰδ. τὴν λ. ταύτην καὶ λ. ΠΕΙΡΙΝΣ).

ΠΕΙΡΛΑ (πείρα) μέλ. Ἰων. καὶ ἐπικ. πειρήσω, ἄορ. ἀ. ἐπειρήσα, μέσ. μέλ. Ἰων. καὶ ἐπ. πειρήσῃμαι, ἄορ. ἀ. ἐπειρήσῃην, παρακ. πεπειρήμαι, ἄορ. ἀ. παθ. ἐπειρήθην, Α'). Ἐνεργ. 1) δοκιμάζω, σπουδάζω, προσπαθῶ, «πασχίζω» ἀπολ. καὶ μετ' ἀπορ. Θ 8, T 30, μετὰ τοῦ «ὥς» Δ 66, δ 316 κ. ἀ. «ὥπως» Δ 545. 2) δοκιμάζω, «πειράζω», φέρω τινὰ εἰς πειρασμόν, μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζομένου, Ω 390, I 345, ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλω, (II. ὅθεν καὶ ἡ σημ. τῆς λ. πειρατής) «μήλων» M 304, ζ 134. Β') Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἄορ. 1) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, «πασχίζω», ἀπολ. ζ 126, μετ' ἀπορ. Δ 5, M 344, κατὰ τὸ φαινόμενον μετὰ μετοχ. «πάντα γινώμενος πειρήσεται» δ 417, ἐνθα ὅμως ἐξυπαχ. ἐκ τῶν ἄνωπ. τὸ «ἀλύξει»: ὅθι προσπαθήσῃ νὰ διαφύγῃ, καὶ πάντα γινώμενος, πρὸλ. φ 184, ἐνθα πάλιν ἐξυπακούεται τὸ «ἐντανύσας» ἐπὶ δὲ μετὰ τοῦ ἀπορῆμ. «εἰ» N 806, μετὰ τοῦ τελικοῦ «μή» φ 395. 2) δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι. ἀ.) συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζο-

μένου προσώπου, δοκιμάζω τινὰ διὰ λόγων, δ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διερωτῶ, K 444, ν 336 κ. ἀ. «πόσις» ψ 181, «τέο δμῶν» Π 305 (ὅπου καὶ συνθετοὶ ἐρωτηματικὸς λόγος ἐκ τοῦ ῥήματος ἐξαρτᾶται), μετὰ τοῦ ἀπορῆμ. «εἰ» τ 215, ἢ ἐπομ. ἐρωτηματ. λόγου ι 174· δοκιμάζω τινὰ δι' ἔργου, ἐν τῇ μάχῃ, διαγωνίζομαι T 70, T 352 κ. ἀ. «ἀντιβλῖν τινί» ἐναντιῶν τινός, πρὸς τινα, Φ 225, «περὶ τινος» πράγματος δηλ., ψ 553, ἐπὶ δὲ μετ' αὐτ. πράγματος, «ἔθλοισι, τοῦ Φαίητος ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος» καθ' οὗς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδοκίμασαν τὸν Ὀδυσῆα, θ 23· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγματος, ὅταν «σθένης» δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου, O 359, «χειρῶν καὶ σθένης» φ 282 κ. ἀ., ἰδίως «ἔργου, ἀέθλου» σ 369 ψ 707, «ἱδῆς» ψ 435 κ. ἀ. πλγ. Ὡσαύτως «τόξου, νευρῆς» φ 459, 480, 440 «ὀστῶν» δοκιμάζω, γεόμαι, εἰρωνικῶς: τὴν πικρίαν αὐτῶν δηλ., φ 448. 6') μετὰ δοτ. ὀργανικῆς «ἔπεισι» E 279, «ποσί» θ 420, καὶ ἐμπροσθέν. «ἐν ἔντεσι, σὺν τεύχεσι» E 220, A 386 κ. ἀ., «πεπειρήμαι μύθοισι» εἶμαι δοκιμασμένος, ἐμπειρος ἐν λόγοις, γ 23· γ') σπαν. μετ' αὐτ. δοκιμάζω, ἐξετάζω τι «πραχόν» Σ 601, «ἔκαστα» δ 449, ω 238.

ΠΕΙΡΕΣΙΑΙ, αἰ, πόλις τῆς Μαγνησίας, T. Ἀπ. 32, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ρυγκενίου ἀντὶ τοῦ συνήθους τ' Εἰρεσίαι.

ΠΕΙΡΙΤΙΧΑ, ἑίρας ἐπικὸς τύπος τοῦ ΠΕΙΡΛΑ, μόνον κατ' ἐνδοκ. καὶ παρακ. δοκιμάζω, ἀποπειρῶμαι, ἀπολεῖ. καὶ μετ' ἀπαρρ., M 257, μετὰ γεν. πράγματος, «τόξου» φ 124, «σθένης» Ὀδυσῆος· γ 237, μετὰ γεν. προσώπου, ἐξετάζω, διερωτῶ, ζ 459, ο 304, π 313, διαγωνίζομαι πρὸς τινα, H 235. Σπανίως μετ' αὐτ. «στίχας ἀνδρῶν» (ἐν μάχῃ) M 47.

ΠΕΙΡΙΠΟΟΣ [-ω-], ὁ, Πειρίπους, υἱὸς τοῦ Ἰφίνοιο ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἴας, ἐκ Λαρίσσης τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, φίλος τοῦ Θησέως. Μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰπποδάμειαν. Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν γάμον ἐγένετο ἡ περιβόητος μάχη τῶν Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν, A 263, B 741, E 318, φ 296. (Ετυμολογεῖται δὲ κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ πείρα ὡς ὁός: ταχύ: πειρατής: κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ περιβίω: ὁ περιβόμευς ἢ περικυκλωτής).

(**ΠΕΙΡΙΝΣ**), ἰκνοῦς, ἢ ἐπικ., μόνον κατ' αὐτ. πείρινθα, εἶδος κιθάρου, κίστης, σφυρίδας, «κόφας», πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐφοδίων, εἰς αὐτῶν εἴτε ἄλλων κατὰ τὴν ὁδοπορίαν χρησίμων πραγμάτων ἐφέρετο δὲ ἐπὶ τοῦ ἀξονος τῆς ἀμάξης προσδεδεμένον καὶ ἐχρησίμευεν ἐν ταύτῃ ὡς ἔδρα, Ω 490, 267, α 431. (II. Ἐκ τῆς παρ' Εὐστάθ. εἰς Ω 490 ἐξῆς σημειώσεως «πείρινθα, τὸ τετράγωνον πλυνθῖον τὸ ἄνω περιδύμενον ταῖς ἀμάξαις, πλεχόμενον ἀπὸ ῥιπῶν· ῥίπες δὲ οἱ τῆς εἰσόδας λόγοι, ὥστε εἶναι ῥιπῖθα ὡς μετὰ

ήσκει καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ· πείρινθα· ἐξάγεται, νομίζω, ἢ ἀληθῆς ἐτυμολογία τῆς λ. οὐχὶ βεβαίως κατὰ τὴν γελῶσαν τῶν παλαιῶν μέθοδον, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νεωτέρας γλωσσολογίας· πείρινθα εἶνε ἀντὶ τοῦ σπείρινθα· τοῦτο δὲ εἶνε συγγ. ἢ ἕτερος τύπος τοῦ σπειρον, σπυρίς, ὅ ἐ. πᾶν συνεστραμμένον καὶ πλεκτόν, ὅταν ἡ „κόφα“ ἴδ. καὶ λ. ἐπάρτων).

Πείρουσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰαβράσου ἐκ τῆς Αἴ-νου, ἡγεμὼν τῶν Ὁρχαίων, Β 844, Δ 320, 325. (Π. Τούτου διάφορα φαίνεται εἶναι εἰς ὁ κατὰ γενικ. Πείρου γ 184 μνημονεύμενος Ὁρχῆς, ὅστις κατ' ὄνομας. ὁ δὲ ἦτο Πείρουσ (-λου) ἢ Πείρουσ).

Πείρα, ἑπικ., ἀόρ. ἔπειρα καὶ ἀναόξ. πέτρα, παθ. παρακ. μόνον μεταγ. πεπαρμένος, η, ον, α, ὑπερσ. γ'. ἐν. πεπατρά, κυρ. διαπερῶ, τρυπῶ ἀπὸ πέραςτος εἰς πέρας, „τρυπῶ πέρα ἢ πέρας“. Ὅθεν 1) κυρ. διαπερῶ, διαπερανῶ, πεπανιάζω, καρφώνω, „κρέα ὀβελοῖσιν ἐπέρασεν εἰς τοὺς ὀβελοὺς· τὰ κρέατα, Π 347, τ 422 κ. ἀ. „ἀμφ' ὀβελοῖσι“ ἴδ. λ. ἀμψί 2, ἀ.). Ὅμοιος· „περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις)·“ Φ 577, „ἀλλὰ τ' ἔπειρον (κρέα)·“ γ 33, „ἰχθὺς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο·“ ὡσάν ἰχθὺς περονῶντες (περιανίζοντες) αὐτοὺς (διὰ τριανθῶν) τοὺς ἔφερον Σχ., κ 424, „τινὰ αἰχμὴν διὰ χειρός·“ διατρυπῶ τινα εἰς τὴν χεῖρα διὰ τῆς λόγχης, γ 479. Ὑπερσ. „διὰ τ' αὐτοῦ πείρου ὀδόντων·“ Π 405. Παθ. „ἴλοισι πεπαρμένον·“ μέ γλου· πεπαυκλμένον (δέσας, σκῆπτρον) Α 246, Α 633. Τροπ. „ὀδόντησι πεπαρμένον·“ ὑπὸ τῶν πόγων διατρυπημένον, ὑπὸ διαπεραστικῶν πάνων κατεχόμενον, Ε 399. 2) μεταγ. διέρ-χασμαι, διαπλέω, διασχίζω, „ἀνδρῶν τε πτο-λέμουσ' ἀλεγενὰ τὰ κύματα·“ Ξ 8, 0 183, ν 91, 264. „κλέυθον·“ διέρχομαι, διανύω, Β 434.

Πείρα, ἡ (πειθω) ποι. ἀντὶ τοῦ πειθῶ (κατὰ τινα παλαιὰν ἐρμηνείαν), ὅ ἐ. ὑπακοή, εὐπει-θεια „τῷ ἐν πείθῃ κραδίη μένε·“ Σμενεν ἡ καρ-διά του ἐν εὐπειθείᾳ, ἐν ὑπακοῇ, ν 23 f. (Ε-πειθὴ ἡ λ. πειθῶ ἔχει ἄλλως ἐνεργ. σημασι, ὁ Γράσφ συνάπτει τὴν „ἐν·“ μετὰ τοῦ „μένε·“ καὶ θεωρεῖ τὴν δοτ. ὄργαν· ἐνέμενε διὰ τῆς πειθοῦς. Π. Ὅλως ἐσφαλμένη γνώμη. Πρωτιμο-τέρα εἶνε ἡ ἄλλη ἐρμηνεία τῶν παλαιῶν ἢ παρὰ τῷ Σχολ. Ξ. ἀνωτ. „κατὰ χώραν· οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει, ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν·, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἡ λ. πείρα σημαίνει δεσμόν καὶ ἐτυμολο-γείται ὁρθότατα κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῆς ῥίζης· πενο (πένθ-μα κατὰ τὸ δάκ-μα, δάξαι), ἐξ ἧς καὶ πείραμα (πένθ-μα καὶ πένθ-ε-ρός).

Πείσανκρας, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς Α 122, ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τις τῶν Μυρμιδόνων, Π 493. 3) εἰς τῶν Τρώων Ν 601 ἐξ. 4) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, σ 299, χ 243.

(ΔΕΣΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Πεισηνορίης, λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, ὁ Ὡψ, α 429, β 347, υ 448.

Πεισηνορ, ορος, ὁ, 1) πατὴρ τοῦ Κλείτου, εἰς τῶν Τρώων, Ο 443. 2) κῆρυξ τις ἐν Ἰθά-κῃ, β 38.

Πεισίστρατος, ὁ, νεώτατος υἱὸς τοῦ Νίστο-ρος, παρακολουθῶν τὸν Τηλέμαχον μέχρι Φε-ρῶν καὶ Σπάρτης, γ 36, 483, ο 434.

Πείσμα, ατοχ. τό, σχοινίον, καλωδίον, ἰδίως πληθ. τὰ „παλαμάρια“, δι' ὧν ἐκ τῆς πρύμνης δίνεται τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἑξῆς, „πρυ-μάσσα“, („πρυμνήσια“, ἴδ. τ. λ., Ὅδ. ζ 269, ι 436 (ἔδοα ὁ Νίστος ἐκλαμβάνει τὴν λῆξ. εἰς τὴν γενικ. σημασίαν (retinaculum), κ 427, ν 77 κ. ἀ.). ἔτι δὲ ἢ τὸ ἐκ λόγων πλεκτόν σχοι-νίον κ 467. (Ἐκ τῆς ῥίζ. πένο, Σανσκριτ. banti, Γερμ. Band, δεσμεῖν, κυρ. δεσμός).

Πείσομαι, μέλ. τοῦ πέσχω καὶ πέσο. πέκα, ἑπικ. πέικα (Λατ. pecto) ἐκ τοῦ ἐνεσ-μόνου προστ. πείκετε καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. μόνον ἢ μετογ. πείσμενη, „κτενίζω, ξαίνω“, „εἴρια·“ σ 346. Μέσ. κτενίζομαι, „χαίτας·“ Ξ 176.

Πελάαν ἴδ. Πελάζω.

Πελάρος [-ν-], εος, τό, ἡ θάλασσα, ἢ ἰδίως ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, „τὸ πέλαγος“, γ 91, ε 330, „μέγα·“ Ξ 46, γ 474, 321, πληθ. „ἄλός ἐν πελάγεσσιν·“ ε 335, Ὑ. Ἀπ. 73. (Ετυμολο-γικῶς κατὰ μὲν τὸν Λάβεακ συγγενεὶ μετὰ πλάξ, Λατ. nequor διὰ τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐπιφα-νείας· κατ' ἄλλους δὲ παρτάγεται ἐκ τοῦ πελάζω = πλάζω διὰ τὴν συντρίβιν ἢ πληθιν τῶν κυ-μάτων πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἢ μᾶλλον ἐν γένει διὰ τὴν ἐν τῷ πελάγει σφοδρὰν κύμανσιν ἢ σύγκρου-σιν τῶν κυμάτων. Ταῦτα κατὰ τὸν Κούρτιον, ὅστις ἐναντίον τοῦ Λάβεακ τεκμηρίων φέρει τὴν φρ. „ἄλός ἐν πελάγεσσιν·“ εἰ· τὰ κύματα τῆς θα-λάσσης, ἢ τὰ τοῦ Πινδ. Πυθ. 4, 254 „Ὀκεα-νοῦ πελάγεσσι“).

Πελάγος [-ν-], οντος, ὁ, 1) ἡγεμὼν τις τῶν Πολίων Δ 295. 2) εἰς τῶν Λυκίων, ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνης Ε 695.

Πελάα (πέλας), ποι. ἢ παρ' Ἡροδότῃ, ἀόρ. ἀ. ἐπέλασα ἢ ἐπ. πέλασα (σσ), προστ. οὐκ. πελάσσετον ἀντὶ τοῦ· πελάσατον, Κ 442, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐπελασάμην μετ. σημ. μεταδ., ἐξ οὗ εὐκτ. γ'. πληθ. ἴων. καὶ ἐπ. πελασσαίτη Ρ 344, μέσ. ἀόρ. συγκεκομ. ἐπλήμην μετ. ἀμετάδ. σημασίαν, ἐξ οὗ πλητ., Ξ 438 κ. ἀ. πλη., γ'. πληθ. πληντα Ξ 468, 0 57, ἐπληντο Δ 449, Θ 63, παθ. παρακ. πεπλημένος μ 408, παθ. ἀόρ. ἐπελάσθη, γ'. πληθ. ἐπ. ἢ Διορ. πέλα-σθεν, Μ 420. ἔτι δὲ ἢ ἕτερος ποι. τύπος *πε-λάα, ἀπρρ. πελάαν, Ὑμ. 6 (7), 44. Ἀ'. Ἐνεργ.

1) μεταδ. πλησιάζω, προσπελάζω, προσ-εγγίζω, προσάγω, ἐμφυχόν τε ἢ ἀφυγόν μετὰ αἰτ. καὶ δοτ. „τινὰ ἢ τί τι·“ Β 744, γ 300 κ. ἄ. „νευρὴν μαζῶν·“ πλησιάζω ἢ οὐρῶ τὴν

νευρὸν (τοῦ πόζου) πρὸς τὸ στήθος Δ 423, «τινὰ χθονί» πλησιάζω τινὰ εἰς τὴν γῆν, ὅ ἐ ἐπαπλώνω κατὰ γῆς Θ 277 κ. αἰ., ὡσαύτως «οὐδαί» Ψ 719, ἀνευ αἰτίας. Ψ 779, «ιστόν Ιστοδόχ» πλησιάζω, καταβάζω, Α 434 τροπ. «τινὰ οὐδνησιν» ἐμβάλλω Ε 766 ἀπολ. «ἐπεὶ ρ' ἐπέλασσε γε δαίμων» ἀφ' οὗ ὁ θεὸς ἐβόησε τὸν ἕνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἐμὲ κατὰ σοῦ, Ο 418, Φ 93. *Ἄντι τῆς δοτ. τίθεται ἐν τῇ Ὁδ. καὶ «εἷς τι» η 251, μ 448 («κῆματα δ' ἐν σπῆεσι πελάσας» ἐγρήφατο ἐν τῷ κ 401, 424 πρὸ τοῦ πεκκ., ὅστις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοιαύτης συντάξεως διώρθωσεν ἐξ ἰδίας εἰκασίας· κτ. δὲ σπῆεσαι καὶ ἀπεδόχθησαν τὴν διώρθωσιν πάντες οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταί, πλὴν τοῦ Ἀμείν, ἐμμεῖναντο· κατ' ὁρθὸν λόγον εἰς τὴν παραδοδεομένην γραφὴν), «τινὰ οὐδαί» δε· κ 440, «τινὰ δεῦρα» ε 141, 134. 2) ἀμετάδ. πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, προσέρχομαι, «σιμῶν» «νήεσαι» Μ 112. Β'.) Παθ. μετὰ συγκομ. μέσ. ἀορ. ἀμεταβάτως, 1) προσεγγίζω, προσεπελάζομαι, προσέρχομαι, ἀπολ. Μ 420, μετὰ δοτ. «θώρηκι» Ε 282, «πλητο χθονί» ἔπεισε κατὰ γῆς Ξ 438, «οὐδαί» Ξ 468, «ἀσπίδες ἔπληντ' ἀλλήλησιν» αἱ ἀσπίδες συνεπλησίαζον, συνωθοντο πρὸς ἀλλήλας Δ 449. Γ'.) Μέσ. μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. ἀ. πλησιάζω εἷς τι τῶν ἑαυτοῦ, «Πάτροκλον νηυσὶ πελασγαίοι» εἰς τὰς ναῦς τῶν, Ρ 344.

ΠΕΛΑΣ, ἐπὶ β. πλησίον, «σιμά, κοντά» *Ὁδ. κ 516, μετὰ γεν. ο 257.

ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΣ, ἡ, ὄν, 1) «τὸ Πελασγικὸν Ἄργος», ἴδ. Ἄργος 2). 2) «ὁ Πελασγικός» ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου, Π 233, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.

ΠΕΛΑΣΓΟΙ, οἱ, (ἐνικ. Πελασγός Β 443, Ρ 288), ἀρχαῖοτατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκταθέντες ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κατοικίας τῆς περὶ τὴν Δωδώνην τῆς Ἰπείρου Β 681 εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Βοιωτίαν, Ἀττικὴν καὶ μέρος τῆς Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ Ἀρκαδίαν. Ἦτο ἔθνος εἰρηλικὸν καὶ γεωργικόν, τὸ ὅποσον ἂν καὶ εἶχε τὰς ἰσχυράς ἐκείνας βραχῶδεις ἀκροπόλεις (λαρίσσαι) δὲν ἠδυνήθη ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιβρομὰς ἄλλων πολεμικῶν φυλῶν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν ὑποταγέαις συνεγωνίσθησαν μετ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἀπεχώρησαν εἰς ἀποικίας. Διὸ καὶ εὐρίσκονται Πελασγοὶ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ (περὶ τὴν Κόμην, ἔνθα καὶ Ἀδριασσά) σύμμαχοι τῶν Τρώων Β 840, Κ 429, ἐν Κρήτῃ τ 477 καὶ ἄλλαχού, ὑπ' ἄλλων συγγραφέων μνημονευόμενοι. Περὶ τῆς τεκτονικῆς αὐτῶν δεξιότητος μαρτυροῦσι τὰ μέχρι τῆς σήμερον ἐτι σωζόμενα ὀγκώδη λείψανα τῶν πετρωδῶν ἀκροπόλεων αὐτῶν, τὰ λεγόμενα Κυκλωπεία τεῖχη, ἐν Ἀργεῖ, Τίρυνθι, Μυκῆναις κ. ἄλλ. Διάφοροι τοῦτων θεωροῦνται οἱ Τυρρηνικοὶ Πελασγοί, εἰς οὓς καὶ μᾶλλον ἀρμόζει

ἡ ἐκ τοῦ πελάζω=πλάζω ἐτυμολογία, ὡς τριαδικὸν βίον μετερχομένους καὶ κατὰ θάλασσαν πληνόμενοι. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλαι ἐτυμολογίαι οὐχ ἥτιον ἀμφιβολοὶ καὶ ἀστοχοί. (1. αἶον ἡ ἐκ τοῦ πάλαι καὶ γέγραφα, αἰονεῖ: Παλαιγενεῖς, ἡ ἐκ τοῦ πελός (=πέλας, φαῖος) καὶ ἄργος (πεδιά:), αἰονεῖ: κάτοικοι τῶν χαμηλῶν πεδιάδων, ἡ ἐκ τοῦ πέλω καὶ ἄργος: διατρίβοντες ἐν τοῖς πεδίοις). Ὁ μῦθος παραδίδει ὡς γενέσθην τοῦ ἔθνους τοῦτου τὸν Πελασγόν, αὐτοχθόνα κατὰ τὴν Ἀρκαδικὴν παράδοσιν, κατὰ δὲ τὸν Αἰσχύλον Ἰκέτ. 266 υἱὸν τοῦ Παλαίχθονος, ὅστις ἐδασκλευεν ἐν Ἀργεῖ, ὅτε ἐπύθον ὁ Δαναός· κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιδῆς.

*ΠΕΛΛΑ, ἴδ. ΠΕΛΛΑΖ.

ΠΕΛΕΘΡΟΝ, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ πλέθρον, ὅπερ ὡς μέτρον μήκους ἰσοῦτο μὲ 100 Ἑλλήν. πόδας ἢ 1/10 τοῦ σταδίου, ὡς μέτρον δὲ ἐπιφανείας περιεῖχε 10000 τετραγ. ποδῶν «ἐπτά» ἢ «ἐννέα πλέθρα» ἐκκράζει τὴν ὑπερμεγέθη ἔκτασιν, τὴν ὅποίαν κατέχον ἐξηκωμιμένοι οἱ Ἀρη: καὶ Τιτυός, ὡς ἂν ἐλεγέ τις 7 ἢ 9 στρέμματα, Φ 407, λ 577.

ΠΕΛΕΙΑ, ἡ (πेलός, πέλειος), «ἀγριοπεριστερά», διὰ τὸ κυανόμελον χρομὰ τῆς οὐταῖς ὀνομασθεῖσα, σόμβολον τῆς δουλίας, Φ 493, μ 62, υ 243, γ 468 ο 527.

ΠΕΛΕΙΔΑΣ, ἄδρος, ἡ=ΠΕΛΕΙΑ, μόνον πληθ. Ε 778, Α 634.

ΠΕΛΕΚΙΑ (πέλεκυς), ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον γ' ἐν. ἐπ. πελέκην, διὰ πελέκειος κόπτω, «πελέκω», «χάκῃ δοῦρα» ε 214 φ.

ΠΕΛΕΚΟΝ, τό, ἐπ. πέλεκον (πέλεκυς) ὁ στείλεός, τό «στειλιάρι» τοῦ πελέκειος, Ν 642 φ.

ΠΕΛΕΚΥΣ, κοῦ, ὁ, δοτ. πληθ. ἐπ. πελέκεσαι, πέλεκυς, «ἀξίνῃ, σσεκοῦρι» (Λατ) καὶ ἰδίως ὁ πέλεκυς τῶν υλοτόμων καὶ ξυλουργῶν (πρὸς ἀποκοπὴν δένδρων ἢ πελέκην ξύλων) Ν 394, Ψ 414 ἥτο διστομος, «ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος» ε 234 (ἐνθα ὁ Γράσοφ ἐννοεῖ πέλεκυν ἀφ' ἐνός μὲν ὁ, ὅν καὶ κοπτερόν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀμύλιν καὶ χροστικὸν ἐπιτήθειον εἰς τὸ εἰσωθεῖν καὶ εἰσκόρειν τοῦς σφήνας, δι' ὧν σχίζονται τὰ μεγάλα ξύλα) ἔτι δὲ πέλεκυς θυτικὸς, δι' οὗ ἀποτέμνοντο οἱ τράχηλοι τῶν θυμάτων, Ρ 520, γ 449. Οἱ Τρῶες προσόλλαντες τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν μεταχειρίζονται πελέκεις Ο 711, πρβλ. λ. ἀξίνῃ. Ὡς σόμβολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀδαμάστου ἦθους Γ 60. Ἐν τοῖς τ 573, 578, φ 429 (1. οὐχὶ δὲ καὶ Ψ 851), οἱ πελέκεις εἶνε μόνον αἱ κεφαλαὶ τῶν πελέκειων ἀνευ στείλεων, αἵτινες ὕσταντο κατὰ σειράν κατὰ τὸ κοπτερόν μέρος εἰς τὴν γῆν ἐμπιπτηγμένοι, ὥστε νὰ δύνανται διὰ τῶν ὀπῶν, τῶν πρὸς ὑπόδοχὴν τῶν στείλεων, νὰ διατυχεύσῃ τις· κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν σιδήρεά τινα πελεκαιοῖδ' ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἀγωνίσθαι τοῦτο κατεσκευασμένα.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, ἀρρφ. ἐπ. -έμεν, παρατ. παθ. γ'.

ἐν. πελεμίζετο, ἀόρ. ἁ. γ'. ἐν. ἐπικ. πελέμιζεν, ἀπρφ. -ζαι, ἀόρ. παθ. ἐπ. γ'. ἐν. πελεμίζθη, 1) Ἐνεργ. σείω, πάλλιν, κραδαίνω, τινάζω, «οὐρίαν» Ν 443, «πάκος» Π 108, «ὄλην» Π 766, «μελίην» Φ 176, «τόξον» λογίζω ἵνα ἐνταῖνω αὐτό, φ 125 (μόνον ἐνταῖνω τῆς Ὀδ.).

2) Παθ. σφάραξ κινεῖσθαι, πάλλομαι, σείσμαι, κραδαίνεσθαι, «τρεμουλιάζω», περί τοῦ Ὀλύμπου σεισμένου ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ βαδίζοντος Διός, Θ 443. Ἰδὼς (καὶ μάλιστα ὁ ἀόρ.) τινάζεσθαι, ἀπωθεῖσθαι, κλονίζεσθαι, «ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίζθη» ὑποχωρήσας ἐνὶ νύκτι, ὁ δὲ μετὰ ταναγῶν κλονιζόμενος ὑπεχώρησε Δ 535, Ε 626, «ἐπὶ δ' οὐρίαν» πελεμίζθη «ἐτρεμουλίασε» Π 612, Ρ 528, ἐνθα τὸ «ἐπὶ» ἢ ὡς ἐπὶ, πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἢ μετὰ τοῦ ῥήματος «πελεμ.» νὰ συναφθῇ. (Κατὰ τὸν Λόβελ, παράγεται ἐκ τῆς ῥίζ. πελ-, ἐξ ἧς τὸ πλῆσσω καὶ πλάζω. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὸν Κούρτιν).

ΠΕΛΕΣΚΕΟ, ΠΕΛΕΥ ἢ ΠΕΛΕ.

ΠΕΛΙΕΣ, ἀο. ὁ, Ἴων. ἀντὶ τοῦ Πελλίας, υἱὸς τοῦ Κρηθίδος ἢ κατ' ἄλλον μῦθον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, ἔλαβε δὲ τὴν βασιλείαν ταύτην, ἀφαιρέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀΐονος· πρὸς πλείονα δὲ ἀσφάλειαν ἐξέδωκε καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφὸν Νηλέα. Τὸν δὲ αἶψα τοῦ Ἀΐονος ἠνάγκασε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος (ἀργοναυτικὴν) ἐκστρατείαν, λ 234 ἐξ. Β 715.

ΠΕΛΑ, ἡ, ποι. «κάδη, κάδος καρδάρη», ἀγγεῖον εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἀμελγομένου γάλακτος, Π 642 φ.

ΠΕΛΛΗΝΗ, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Σικυωνος καὶ Αἰγείρας, ἐπὶ Στράβωνος (8, 7, 5) φρούριον, τὴν σήμερον δὲ ἐρείπει τινα παρὰ τὸ χωρίον Ζουγγρα, Β 374.

* ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, ἡ, ἡ καὶ σήμερον ὠσαύτως ὑπὸ τὸν λογισμὸν, ὑπὸ δὲ τὸν χωρισμὸν «Μοριάς» καλουμένη Ἑλληνικὴ χερσόνησος, ἐκ τοῦ Πέλοπος λαβούσα τὸ ὄνομα, ἴδ. τ. λ. (πρὸ τερρον δ' ἐκλείπει Ἀπία, Πελασγία, Ἀργαί), Γ. Ἀπ. 250, 290.

Πέλωρ, ὁπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀνὴρ τῆς Ἰπποδαμείας, κατὴρ τοῦ Ἀτρέως, Θεέστου Στ. Ἐκ τῆς Φρυγίας διωγθεὶς ἦλθε μετ' ἀποίκων εἰς τὴν Ἠλιδα πρὸς τὸν βασιλεῖα Οἰνόμαον, νικήσας δὲ ἐν Ἰπποδομικῇ ἀγωνίᾳ ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰπποδαμείου καὶ τὸν βασιλεῖον τῆς Ἠλίδος, ἐξέτελε δὲ τὸ ἐαυτοῦ κράτος ἐπὶ τοσοῦτον μέγα μέρος τῆς Πελοποννήσου, ὥστε ὅλη αὕτη ἡ χερσόνησος ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη, Β 104 ἐξ.

Πέλωρ καὶ ὡς μέσ. ἀπὸθ. ΠΕΛΟΜΑΙ, Δωρ. καὶ ποι., μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρ. Καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἐνεργ. γ'. ἐν. πέλει καὶ τοῦ παρ. πέλεν ἢ τηρουμένης τῆς ἀνέξεως κατὰ συγκοπὴν ἐπὶ λ 44, ὑποτ. καὶ εὐκτ. εὐχρηστος μόνον ἐκ τοῦ

μέσ. τύπου· τοῦ δὲ μέσου εὐχρηστώτατος εἶνε ὁ ἐνεργ. καὶ παρ. καὶ μάλιστα τὸ γ'. ἐνικ. κατὰ συγκοπὴν ἐπλέτο, β'. ἐνικ. ἐπλεο Δ 448, Χ 281, πολλάκις δὲ κατὰ τὴν Ἴων. συναίρεσιν ἐπλεω. Θαιμιστικὸς τύπος τοῦ β'. ἐνικ. τοῦ παρ. πελέσκη Χ 433. Πρὸς. Ἴων. πέλεω (ἀντὶ τοῦ πέλου) Ω 249. 1) κυρ. σπαν. κινεῖσθαι, ἐγείρεσθαι, «καταγγὴ γεράνων πέλει οὐρανὸν πρὸ» ἐγείρεται πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπομ. ὑπὸ τὸν οὐρανόν, Γ 3, «τά τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» κινεῖνται ὑπὲρ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἐπικεῖνται, ἐπαπειλοῦσι τοὺς ἀνθρώπους, ν 60, πρὸλ. ο 408, «ἄλλως ὑπ' ἑμεῖο βίλος πέλεται» Α 392. (ἢ. Αὐτὴ μὲν εἶνε βεβαιὸς ἢ κυρ. σημ. τοῦ ῥήματος· ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω χωρία δύνανται ἐπίσης ὀρθῶς, εἰμὴ καὶ ὀρθότρον, νὰ ἐρμηνευθῶσι καὶ κατὰ τινὰ τῶν ἐπομένων σημασιῶν). 2) συνήθ. ἀντὶ τοῦ εἶμι, εἶμαι, ζ' α.) εἶμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ, συνυπονοουμένης καὶ τινος κινήσεως ἢ διαρκείας, ὡς τὸ Λατ. versari, locum habere, οἷον «οὐμωγὴ καὶ εὐμωγὴ πέλεν» ἐπικρατεῖ, ἡκούετο, Δ 450, «ἐπλετο ἔργον ἄπασιν» τώρα εὐρέθη, ὑπάρχει ἔργον δι' ὅλους Ν 274, «κίχ' ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει» εἰς ὅσα ὑποκείνεται οἱ ἄνθρωποι, Ι 592 κ. ἄ. πλγ. «γῆρας καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» ἐπικρατῶνται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, «ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κεφάλι των» ν 60, πρὸλ. ο 408, «τοῦ δ' ἐξ ἀργύρου ῥυμὸς πέλεν» ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ ἄρχεται, ἐξίστηναι, ἐξιστάμετο ἀργυροῦ ῥυμὸς, Ε 729, «σία δ' ἐκ πάντα πέλονται» ἐκ σοῦ πάντα ὑπάρχουσι, πρεσβύχονται, Ν 632. β') μετὰ ἐπιθέτου ὡς συνδεδεικὸν [ἐστίν] «τοῦτο δὲ οὐκίστον πέλεται βροτοῖσι» τοῦτο δὲ εἶνε οὐκίστον τοῖς ἐν τοῖς θνητοῖς, Χ 76, «οὐ μὲν πως ἕλιον πέλει ἔρκιον» Δ 458, Ο 38, «ὡς φίλον ἐπλετο θυμῷ» Η 34 κ. ἄ., ὅθεν μετὰ μεταγωγῆς χρησιμεύει εἰς περιφράσεις χρόνων τῆς ὀρις. «ἔμετο λελατμένας ἐπλεω» Ψ 69· μετὰ ἐπιρ. «κακὴς πέλει αὐτῇ» αὕτη κακὴς ἔχει, ταλαιπωρεῖται Ι 324. 3) γίνεσθαι καὶ μάλιστα ὁ παρ. «νῦν δ' ἔμα τ' ἐκύμορος καὶ αἰζυρός· περὶ πάντων ἐπλεω» ἐγενετο (καὶ ἐπομ. εἶσαι ἀκόμη) κτλ. Α 418. Ὡσαύτως «εἰ δὴ β' ἐόλεις· καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ» Β 480, Ξ 347, ς 364, ν 148 κ. ἄ. Ἐνταῦθα δὲ τινες ὑπάρχουσι καὶ τὰ Χ 443, Ω 249, 324, α 393, ὅπου κεῖται ὁ ἐνεστώτης. Ἀλλ' ἐν ταῖς δόξαις τὰ πέλωμαι νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν εἶναι (τὴν τελευταίαν σημ. δὲν θέλουσι τινες νὰ ἀποδεχθῶσιν· ἀλλὰ τότε ὅλ' ἡτο δυσεξήγητος ἡ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χωρίαις χρῆσις τοῦ παρ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργ., ἐκτός· ἐάντις θεωρήσῃ μετὰ τοῦ Κρυγέρου τὸ «ἐπλετο» ὡς ἀόριστον (ἢ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καθολισμομένου, ἡτ' ἦταν πάλιν τοῦτο), τὸ ὅποιον πολλάκις μετὰ χηρῶς ἐκφέρεται ἐπὶ ἐνεστώτος), καθὼς καὶ ὁ Ἀμεζ νομίζει).

Πέλωρ, ἐπικ., μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., τέ-

ρας, τεραστίον τι πρᾶγμα, ὅσον οἱ Κύκλω-
πες, ι 428, ἡ Σκόλλα, μ 87, ὁ δὲ οὐκ ἰδὼν, Γ.
Ἄπ. 374, ὁ Πραίστος, Σ 410, δειλὴ τις Γ.
Ἄπ. 404. Ἐκ τούτου

ΠΕΛΩΡΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ., τεράστιος, γιγάν-
τειος, ὑπερμεγέλης, οὐ μόνον ἐπὶ προσώ-
πων, «Ἄρης, Ἀθήνη, Ἰρίων, Παλλήνημος, Ἀίας,
Ἐκτωρ, Ἀχιλλεύς, Πάριος» Ὀμ. πλχ., ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἔργος» Ε 391, Θ 424,
«λαα» λ 394, «κόρυμα» γ 290, «τεύχεα»
Κ 439, Σ 83, «θαύρα» μέγα θαύρα, ι 490.

ΠΕΛΩΡΟΣ, τό, ποιητ. = Πέλωρ, ὅπ. 16, οὕτως
λέγεται ἡ Γοργώ, Ε 744, λ 634, μεγάλη τις
ἔλαρος, κ 108, «δεινὰ πέλωρα» τὰ φοβερά ση-
μεῖα (καὶ τέρατα) τῶν Θεῶν, Β 324, «αἰνὰ πέλ-
ωρα» τὰ γητευμένα θηρία τῆς Κίρκης, κ 219.

ΠΕΛΩΡΙΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. = Πελώριος, ὅπ. 16, «δρά-
κων» Μ 202, «χίτων» α 161, «ταῖα πέλωρα βί-
βη» βιβλίζει τοιαῦτα πελώρια βήματα, Γ. Ἑρμ.
223, «αὐτὸν τε πέλωρον» καὶ τὸ πελώριον αὐ-
τοῦ ἀνίσταμαι (τοῦ Κύκλωπος) ι 239. (Παρ' Ἠ-
σιόδου εὐρίσκεται καὶ τὸ θηλ. πελώρη).

ΠΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, μέσ. (πέμπω = πέντε), μόνον ἐν
τῇ γ'. ἐνικ. τῆς συνεσταλμ. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ.
πεμπάσσεται, ἀριθμῶ εἰς τοὺς πέντε θα-
κτύλους, ἢ ἀνά πέντε, κατὰ πεντάδας ἀ-
ριθμῶ, ἐν γένει ἀριθμῶ, δ 412 f.

ΠΕΜΠΤΑΙΟΣ, Η, ΟΝ, κατὰ τὴν πέμπτην ἡ-
μέραν γινόμενος, ἐπὶ ἀντὶ ἐπιβόρῃ. (κατὰ)
τὴν πέμπτην ἡμέραν, ε 237 f. Ἐκ τοῦ

ΠΕΜΠΤΟΣ, Η, ΟΝ (πέμπω = πέντε), πέμπτος,
Π 497 κ. ἀ., Γ. Ἄορ. 278, «πέμπτος μετὰ
τοσάν ἐλέγην» ὡς πέμπτος μετὰ αὐτῶν κα-
τελέγην, ε 335.

ΠΕΜΠΗ, μέλ. πέμψω, ἀορ. ἔπεμψα ἢ ἀναύς.
πέμψω, ἐνεργ. καὶ μέσ. πέμπω, στέλλω. 4)
ἐκπέμπω, (ἐξ) ἀποστέλλω, ἐπὶ προσώπων ἢ
πραγμάτων, «κήρυκας» Ὀμ. πλχ., «εἴματα καὶ
σίτον, οἰωνόν κ. τ. τ.», Ὀμ. πλχ. Τὸ τέρας τῆς
κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ δοτικ., μάλιστα ἐπὶ
πραγμάτων, ὅσον «κακόν τι» Ο 409, καὶ με-
τ' αὐτ. ἐμπροσθέντος «ἐς Χρόσση, ἐς πόλεμον»
Α 390, Σ 237, «ἐς πατρίδα» ρ 449 κ. ἀ., «ἐπὶ
τινα» Κ 464, ἀλλὰ καὶ «ἐπὶ τινα» πρὸς τινα,
Β 6, «πρὸς ἄστυ» Γ 416, ἢ δὲ ἐπιβόρῃ, «ἐνθάδε,
οὐκ ἄλλοι, πόλεμόνδε, ἄνδρες δαμόνδε, θύ-
ραζε, Ἀργεῖοι» Ὀμ. πλχ. Ἡ δὲ ὁρμή τῆς κι-
νήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς «ἐκ» Ι 233, λ 635,
ἢ «ἀπό» Π 447. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς ἐκ-
φέρεται δι' ἀπαρεμφ., «φέρειν» Π 434, «ἐπε-
σθαι» Π 575, «νέεσθαι» Σ 240, δ 8, ν 406,
«ἐλάνειν» δ 29, ὡσαύτως «ἄγειν, κομίζειν κ.
τ. τ.» 2) ἀποπέμπω, ἀφίνω τινὰ ἵνα ἐπι-
στρέψῃ, Ω 780, δ 29 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ.
3) προπέμπω, συνοδεύω, Ι 390, δ 360,
ζ 235, π 228, υ 488, καὶ ἐπὶ θείᾳ συνοδείᾳ,
λ 626.

ΠΕΜΒΩΒΟΛΟΣ, τό (πέμπω = πέντε, οὐδὺς = ὀδε-
μα)

λος), ἐργαζέτο μαγειρικὸν εἰς ὀπτησίν τῶν κρεῶν
χρήσιμον, ἐκ πέντε ὀδῶν συγκείμενον, (ἢ. οἰο-
νται «πεντάσπουδον» κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ὅστις
μάλιστα νομίζει ὅτι καὶ λέξις καὶ χρῆσις εἶνε
Αἰολικαί, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες μεταχειρίζοντο
τροπικῶς, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε αἱ μεγάλαι σιδη-
ραὶ σπουδαὶ ἔχουσι περὶ τὸ μέσον ὀδῶ ἄλλους
βραχυτέρους ὀδῶδες παραλλήλως προσέχον-
τας), μόνον ἐν τῇ Α 463 καὶ γ 460.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζ. ΠΕΝΘ-, ἐξ ἧς καὶ
τὸ πέτασμα, ὅπ. 12), κυρ. ὁ συνδεόμενος, συγ-
γενής· ὅθεν ἰδῶς ὁ τῆς γυναικὸς πατήρ, «πε-
θερός», Ζ 470, θ 382.

ΠΕΝΘΩ, γ'. ἐνικ. πενθείετο ἀντὶ τοῦ πεν-
θείετο, πενθείετο, Ψ 283, ἀπαρρ. τοῦ ἐνεσ. πεν-
θήμεναι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πενθεῖν, σ 474, τ 420,
ἀορ. ἀ. ἀπαρρ. πενήσαν· ἀ.) ἀμετάδ. ἔχω πέν-
θος, πενθῶ, σ 474, τ 420· β.) μετὰδ. πεν-
θῶ, «κλαιῶ» τινά, Ψ 283, «νέκυν γαστέρι»
τὸν νεκρὸν διὰ τῆς κοιλίας, ὅ. ε. νηστείας, Γ 225.
Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΘΟΣ, ΕΟΣ, τό, κυρίως πάθημα, εἴτα δὲ
καὶ τὸ πένθος, λύπη, ἄλγος διὰ τι πάθημα,
Ὀμ. πλχ., «πένθος τινός» λύπη διὰ τινα, Α
249, ω 423.

ΠΕΝΗ, ἡ (πένομαι), πενία, ἐνδεΐα, «πτώ-
χις», ε 457 f.

ΠΕΝΙΧΡΟΣ, ἡ, ὄν, εὐτελής, πτωχάλεος,
«πτωχικός», γ 348 f. Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεσ. ἢ παρ.,
κυρ. ἀ.) ἀμετάδ. «κοπιᾶζω», ἀσχολοῦμαι,
κ 348, «περὶ τι» δ 624· β.) μετὰδ. παρα-
σκευάζω, φιλοπονώ, ἐτοιμάζω, «τά, ταῦ-
τα» Α 318, Γ 200, ν 394, ω 407· ἰδῶς «δαί-
τα, δεῖπνον» Σ 558, γ 428 κ. ἀ. πλχ. Ταύτας
τὰς σημασίας ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον παρὰ ταῖς
ἐπικαίς.

ΠΕΝΤΑΚΗΤΟΣ [·ν...], (πενταέτ.), ὄν, ἐπικ.
(πέντε, ἔτος), πενταετής, πέντε ἐτῶν, «βοῦς,
ὄς» Β 403, Π 345, ε 449.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ [·ν...], ἐς (π., ἔτος), πενταε-
τής. Τούτου τὸ οὐδέτ. ἐπιβόρῃ. ΠΕΝΤΑΕ-
ΤΕΣ (πενταέτες), ἐπὶ πέντε ἔτη, γ 445 f.

ΠΕΝΤΑΧΩ [·ν...], ἐπὶ πέντε πενταχῶς, εἰς πέν-
τε μέρη «κοσμηθέντες», Μ 87 f. Διὰ τοῦ ἀ-
χρήστου πένταχος ἐκ τοῦ

ΠΕΝΤΕ, ἀλλ., «πέντε», Κ 347, γ 299 κ. ἀ.
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ, ἄλλ., πενήτηκοντα, «πενήν-
τα» (ἢ. κατ' εὐφωνικὴν συγκοπὴν ἐκ τοῦ πεν-
τήκοντα ἀντὶ τοῦ πενήντα), Ὀμ. πλχ.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΓΥΟΣ [...ν...], ὄν, «τέμενος» κτη-
μα πενήτηκοντα στρεμμάτων, Ι 579 f. (Ἐκ
τοῦ πενήτηκοντα καὶ γῶα, γῆς, ὅπερ κατὰ
τινα μὲν Σχολιαστ. εἶνε μέτρον ἐκτάσεως· ὀλί-
γον μικρότερον τῶν δέκα ὀργυῶν· κατ' ἄλλον
δὲ τινα = πλεθρον).

ΠΕΝΤΗΚΟΣΙΟΙ, ΑΙ, Α, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πεντα-
κόσιοι, αἱ, α, γ 7 f.

ΠΕΠΑΥΤΙΑ, Ἰδ. ΠΛΕΧΗ.

ΠΕΠΑΥΝΑ (πέπων), «ὠριμάζω», ὃ ἔ. κά-
ρνον ὠριμον. Παθ. «ὠριμάζω», γίνεσθαι ὠρι-
μος, ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. «πε-
πανθεν» Ἐπιγ. 14, 3.

ΠΕΠΛΑΓΜΑΙ, Ἰδ. ΠΑΛΛΕΣΘ.

ΠΕΠΛΑΡΘΩΣ, ἡ, μία τῶν βορείων σποράδων
νήσων τοῦ Αἰγίου, περιόχης διὰ τοῦ ἀντικα-
τῆς, τὴν σήμερον «Σκόπελος», Ἰ. Ἀπ. 32.

ΠΕΠΛΑΡΜΕΝΟΣ, Ἰδ. ΠΕΙΡΑ.

ΠΕΠΛΕΜΗΝ, Ἰδ. ΠΑΤΕΟΜΑΙ.

ΠΕΠΛΕΜΕΝΟΣ, Ἰδ. ΠΕΡΑ.

ΠΕΠΗΓΕ, Ἰδ. ΠΥΓΝΥΜ.

ΠΕΠΙΘΕΙΝ, ΠΕΠΙΘΗΜΕΝ, ΠΕΠΙΘΗΣΩ, Ἰδ. ΠΕΙΘΩ ὃ
ΠΙΘΕΩ.

ΠΕΠΑΥΘΩΝ, ΠΕΠΑΥΓΗΣ, Ἰδ. ΠΑΥΣΩ.

ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ, Ἰδ. ΠΕΛΑΨ.

ΠΕΠΛΟΣ, ὁ, κατ' ἀρχὰς πᾶν ὕψωμα, ὅθεν
κάλυμμα, «σκέπασμα», δι' οὗ καλύπτεται
τὸ ὄργανο E 191, ἡ νεκρὴ λάρναξ E 796, αἱ
θρήνοι η 96. Ἰδίως γυναικεῖς τὴν ἐπενδυτήν,
κανονικὰς πετυχὰς ἔχον, καὶ περὶ τὸ σῶμα αὐτῶ
προσαρμοζόμεναι· καὶ διὰ περσῶν συγκρατού-
μεναι, ὥστε τὸ ἀνωτέρον αὐτοῦ μέρος ἐκάλυ-
πτε μὲν τὸ στῆθος καὶ τὰ νύκτα, ἄφινος δὲ γυ-
μνοῦς τοὺς βραχίονας, E 425, 734, ζ 38, σ
912.

ΠΕΠΝΥΜΑΙ, Ἰδ. ΠΝΕΩ.

ΠΕΠΝΟΙΑ, Ἰδ. ΠΕΙΘΩ.

ΠΕΠΝΟΥΑ, ΠΕΠΝΟΥΕ, Ἰδ. ΠΛΕΧΩ.

ΠΕΠΝΟΥΤΑΙ, Ἰδ. ΠΟΤΛΟΜΑΙ.

ΠΕΠΡΑΜΕΝΟΣ, ΠΕΠΡΑΤΟ, Ἰδ. ΠΟΡ.

ΠΕΠΤΑΜΑΙ, Ἰδ. ΠΕΤΛΑΝΥΜΙ.

ΠΕΠΤΗΓΑ, Ἰδ. ΠΥΠΤΩ.

ΠΕΠΤΗΣ, Ἰδ. ΠΤΗΣΩ.

ΠΕΠΤΟΥΤΟ, ΠΕΠΤΥΜΑΙ, Ἰδ. ΠΥΠΤΟΜΑΙ.

ΠΕΠΩΝ, ὁνος, ὁ, ἡ (πέσσω), κυρ ὁ ὑπὸ τοῦ
ἡλίου ψημένος, ὅθεν ὠριμος, «ψημένος»,
παρ' Ὀμ. πάντοτε μεταφορ. ἐν ταῖς προσφωνήσεσιν,
εἴτε ὡς ἐπιθέτον εἴτε ὡς οὐσιαστικόν. ἀ.) ἀγα-
θός, βέλτιστος, «καλός, ἀγαπῆτός»,
«πέπων Καπανιάδης» E 409, ὁ Πολύφημος
προσφωνεῖ τὸν κριὸν τοῦ, «κριε πέπον» ι 447·
ὡς οὐσίας, «ὦ πέπον» ὦ ἀγαθὲ, ὦ βέλτιστε,
ἀγαπητέ, φίλε μου, Z 55, I 252, κ. ἄ., πλγ.
τῆς 'Π. β.) ἐπὶ κακῶς (ἰ. πρὸλ. τὴν παροι-
μίαν «πέπονος μαλλοκινήτερος» Οσοπόμ. Κω-
ρικ. παρ' Ἀθην. B 68 D.) δειλός, μαλθα-
κός, ἀναυδρὸς, B 235. Ὡσαύτως καὶ N
420. (ἰ. Ἐν τῇ καθομλ. μόνον ὡς οὐσίας,
«πεπόνη», καθ' ὃ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
ὁ πέπων (ἔστυακ. σικυός): ὁ σικυὸς ἐκείνος,
ἴσθι: ὄριμος μόνον τρώγεται πρὸς διάκρισιν τοῦ
ἀώρου τρώγομένου, τοῦ διὰ τοῦτο «ἀγ(γ)ου-
ρίου» λεγομένου).

ΠΕΡ, μέρος ἐγγλητικὸν ἐτυμολογικῶς συγγ.
πρὸς τὸ πέλω, περάω, πέραν καὶ τὸ Λατ.
per, Θεμελιώδης δὲ αὐτοῦ σημ. εἶνε ἡ τῆς δια-

περάσεως, ἡ τοῦ «πέρα, πέρα» ἡ «πέρα ὃ
πέρα» ἡ «πέρα περὶ». Τάσσεται δὲ συνή-
θως μετὰ τὴν προσδιοριζομένην λέξιν, ἐκτός ἐάν
αὕτη ἔχη πρόθεσιν, ὥς τάσσεται μετὰ τῆς
προθ. καὶ τοῦ πτωτικοῦ αὐτῆς, «ἐν περ ὀνείριμ»
σ 544, «ἐς περ ὀπίσω» σ 422 κ. ἄ. Εὐρίσκει-
ται ὅμως καὶ ἐξαιρέσις «εἰς ἀγαθὸν περ» A 789.
Ἦς ἐξαιρέσις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὃ εἰς τὸν Ὀμ.
μόνον ἰδιόχουσα τάξις· αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐξῆς «ὡς
ἔσται περ» (ἀντὶ τοῦ: ὡς περ ἔσται), τ 312,
φ 242, πρβλ. καὶ μ 586 καὶ τὴν λ. ἄπερ.
Ὡσαύτως «οὗς ἔβελον περ» (ἀντὶ τοῦ: οὐς περ
ἔβελον) λ. 630, πρβλ. ὁσπερ. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω
θεμελιώδους σημ. ἐξάγονται αἱ ἐξῆς: 1) πολὺ,
παρὰ πολὺ, ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ὅταν
τίθεται καθ' ἑαυτὸ καὶ ἀσχετῶς πρὸς ἄλλην ἔν-
νοιαν, μετὰ ἐπιθ. καὶ ἐπιθρ., εἶνε δὲ ἡ τοιαύτη
χρησις σπάνια ὃ μόνον ἐπικὴ «ἀγαθὸς περ εἶν»
ἐπειδὴ εἶσαι παραπλὴν ἀνδρείος A 431, πρβλ. σ
345, «φράδμων περ» ὃ λανθάνουσιν Π 638. «ἐπεὶ
μ' ἔτεκέ: γε μινυνθᾶδιον περ εὐντα» ἐπειδὴ μ' ἐ-
γέννησας: τοσοῦτον ὀλιγοχρόνιον A 352, «μί-
νυνθᾶ περ» πολλὰ ὀλίγον χρόνον A 416· ὡσαύ-
τως: «ὀλίγον περ» A 394, «πρῶτον περ» τὴν
πρώτην, πρώτην φοράν, πρώτιστα, E 295· ὡσαύ-
τως καὶ «ὕστατιόν περ» Θ 353. 2) ἰσχυρῶς:
κραναῖς περ εὐσθη: τῆς 'Π. ἦτοι εἶνε πέρα ὃ
πέρα πετρώδης, Γ 204 κ. ἄ. 3) Συχνότερον
τίθεται ἐν σχετὶ πρὸς ἄλλην τινὰ ἔννοιαν. ἀ.) ἐν
αἱ ὅσω συσχετιζόμεναι ἔννοιαι, ὧν ἡ ἑτέρα πολ-
λὰκι ἐξυπνοῦνται, ἦνε σύμφωνοι, τότε τὸ Πέρ
φυλάττει τὴν ἐπιτακτικὴν αὐτοῦ ἔννοιαν μάλι-
στα, ἀκριβῶς, «σωστά, ἴσια ἴσια» ἡ δὲ
μεταφράζεται, τονιζομένη: περισσώτερον τῆς λέ-
ξεως εἰς ἣν ἀνήκει, «ἀμφοτέρω περ» οἱ ὅδω
ὁμοι Φ 308, «καὶ αὐτοὶ περ ποιεώμεθα» καὶ
ἡμεῖς αὐτοὶ μάλιστα (ἴσια ἴσια, περισσώτερον τῶν
ἄλλων) πρέπει νὰ κοπιώμεν, K 70, «οὐδέ νό-
σοι περ» οὐδὲ τὸ παραμικρὸν σοῦ κτλ. σ 59,
«ὄκαδὲ περ ναίωμεθα» 2ς ἐπιτρέψωμεν κατ' εὐ-
θεταν εἰς τὴν πατρίδα μας, B 236, «ἔνθα περ»
ὅπου μάλιστα, ὅπου εἰς βέβαιον ὅτι, Z 379, σ
428 κ. ἄ. Ὡσαύτως «δοι περ» B 861, K 468,
δ 627. β.) ἐάν δὲ αἱ συσχετιζόμεναι ἔννοιαι
ἦνε ἐναντιωματικαί, τότε τὸ Πέρ μεταφράζεται
διὰ τοῦ ὅμως, εἰς ἅπαντος, τοῦλάχιστον,
«ἀλλὰ σὺ περ μιν ἔσπον» ἀλλὰ σὺ τοῦλάχιστον,
ἀλλὰ σὺ ὅμως, A 508. «ἐπεὶ μ' ἔτεκέ: γε μι-
νυνθᾶδιον περ εὐντα, τιμὴν πέρ μοι ὄφελον
Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι» ἔπρεπεν ἑξῆς τιμὴν
νὰ μοὶ δώσῃ ὁ Ὀλ. ἡ ἔπρεπεν ὅμως κτλ. A
353. Ὡσαύτως: πολλοί: ἐν τῇ ἀποδοτῇ ὑποθε-
τικῶν λόγων, «εἰ δὲ τοι Ἀτρείδης: μὲν ἀπῆχθετο
—σὺ δ' ἄλλους περ ἔλαϊρε» σὺ ὅμως τοῦ: ἄλ-
λους τοῦλάχιστον ἔλαϊρε, I 304, πρβλ. M 319,
Π 33 κ. ἄ. γ.) ἰδίως τίθεται μετὰ μεταφρῶν,
(ὧν πολλὰκι προηγείται ὁ Καί, Ἰδ. ἄπερ) ὥστε
ἔχει μὲν πάλιν τὴν θεμελιώδη σημ. πολὺ, λίαν,

ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐναντιωματικῆς σχέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκεται, λαμβάνει τὴν ἐνδοτικὴν σημασίαν: ἂν καὶ, ὅσον καὶ ἂν, μ' ὅλον ὅτι, «μὴ μ' οὐδὲ κριτερός· περ εἶν ἐν ἐπιόντα ταλάσῃ μεῖναι» μὴπως καὶ ἂν εἶνε παραπλὺ ἰσχυρός· δὲν τολμήσῃ νὰ μὲ ὑπομείνῃ, ὅ ἐ. ὅσον καὶ ἀνείνε ἰσχυρός, Ο 464. Ὑποσώτως· «πολλὲς περ εἰόντες» Ε 94, «ἀχνόμενός περ» Α 241, «οὐτάμενός περ» Ε 379 κ. ἄ. Ἐντοῦθα ἀνήκει καὶ ἡ περίστασις, καθ' ἣν τίθεται μετ' αὐτιστικῶς, οἷον «τὰ τε συγγένους θεοὶ περ» ἀποστρέφονται καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ Υ 65, πρὸς γ 236. 3) Πολλάκις τίθεται μετὰ τῶν συνθέσεων «εἰ, ὅτε κ. ἄ.» ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀστυνομιῶν καὶ ἐπιφρ. «ὅς, οἷος, ἐνθα, ὅθι, ὡς» καὶ ἔχει μίαν τινὰ τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, ἢ ἥτις ὅμως πολλάκις εἶνε δυσδιάκριτος, ἐπειδὴ καὶ ἡ συνθήκη τοῦ μορίου μετὰ τῶν παρατεθειτῶν λέξεων κατήντησε τύπος τῆς στερεᾶς. (Τὴν ἐν ἀρχῇ τεθεσάν ἐτυμολογίαν καὶ θεμελιώδη σημασίαν ἀπέδειξεν ἐν ἰδιαιτέρᾳ πραγματείᾳ ὁ Καπέλλμανος, ἀποδοκιμάσας τὴν ἐκ τῆς Περί κατὰ συγκοπὴν παραγωγὴν τοῦ μορίου, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀπαξίζει μετ' ἄλλων νεωτέρων καὶ ὁ Κούρτιος).

ΠΕΡΑΑΝ, ἰδ. ΠΕΡΑΠ.

ΠΕΡΑΙΩΟΙ, οἱ, Β 719, ποι. ἀντὶ τοῦ Περῶναι· οἱ Υ. Ἀπ. 218 (ἢ μάλλον ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶνε ποιητικοὶ τε καὶ μὴ), ἔθνος Πελασγικόν, ὅπερ κατὰ τὸν Ὅμ. κατοικεῖ τὸ μὲν περὶ τῆς Δωδώνης, τὸ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν Τίταρχιον παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ πρᾶγμα δύναται κάλλιστα νὰ συμβεβῇ, ἐπειδὴ τὰ Πελασγικά φησι ἐκ τῆς Δωδώνης καὶ Θεσπρωτίας ἐξεταθῆσαν ἐπὶ τῆς γειτονικῆς χώρας καὶ ἀκρίβηστα τὴν βορειοανατολικὴν Θεσσαλίαν, ἰδ. λ. ΠΕΛΑΣΓΟΙ. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται δευτέραν Δωδώνην, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἰδ. λ. Δωδώνη. Ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων ἐκαλεῖτο Περρῶνις ἡ χώρα ἡ μετὰ τὸ Καμβουνίων ὄρειον, Πίνδου, Πηνειοῦ καὶ Ὀσσης.

ΠΕΡΑΙΩΑ (διὰ τοῦ περατοῦς· πέραν κείμενος, ἐκ τοῦ πέρα) διαβόδιον, περνώ πέραν Παρ. περαιωσμαι, διαβαίνειω, περνώ πέραν (ἀμετάδ.) ἐν τῇ παθ. ἀορ. τῆς μετοχ. «περαιωθέντες» ω 437 φ.

ΠΕΡΑΤΗ [..], ἐπικ. (πέρα). τὸ πέρατ, τὰ πέρατα, τὰ ἔσχατα τοῦ ὁρίζοντος, ψ 243, (ἐνθα ἀντιθετικῶς· πρὸς τὴν Ἥω κέεται περὶ τῆς ὕψεως). Κάτα τινας δὲ ἐκ τοῦ πέρα· ἡ ἀντιπέραν χώρα.

4. ΠΕΡΑΝ (πέρα·=τίλος, ὄριον) ἀορ. περάαν ἐπ. ἀντὶ τοῦ περάν, περάτ. Θαις· περάσκει [..], ε 480, τ 442, μέλ. Ἰων. περάντω, ἐπ. ἀορ. περήσειεναι Μ 200, 218, ἀορ. ἄ. ἐπέρηται καὶ ἀναῶ. πέρησα. 1) κυρ. διέρχουσι, διαβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸ ἕτερον πέρατ, ὅθεν ἄ.) «περνώ», διαπερῶ, διατρυπῶ, διασχίζω, ἔ. μετὰ μετ' αἰ. καὶ ἀμετάδ. μετὰ προθέσεων

(διαπερῶ τι ἢ περῶ διὰ τινος)· «βέλος· ἐπέρησεν ὀδόντας» Ε 290, «διὰ κροτάφοιο» Δ 502, «ἄσπεον εἶω» Δ 460, Ζ 40· ἀπολ. Φ 594 (ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι τὸ ἀντικείμεν. ἐξοπακούεται ἐκ τῶν ἄνω), ἐπὶ θυβρου ε 480. 6.) χώρην τινὰ ἢ ἔκτασιν ἐν γένει διαπερῶ, διέρχομαι, διαβαίνω, διαπλέω, «περνώ», οἷον «θάλασσαν» ζ 272, ι 129, «πόντον» ω 418, «Ὠκεανόν» λ 458 κ. ἄ. «τάφρον» Μ 63 κ. ἄ. «πόλιν» Ἀἰῶα· Ε 616, Υ 71· μετὰ προθέσ. «δι' Ὠκεανοῦ» πλέω διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ, κ 508, «διὰ προθύρου» Υ. Ἑρμ. 271, «ἐπὶ πόντον, ἐφ' ὕβριν» ὑπερβάτω τοῦ πόντου κτλ. πλέω Β 613, ε 476, δ 709, ἀπολ. Φ 283. Μεταφ. «νόημα περᾶ διὰ στέφανος» (ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομ. «τοῦ πέρησε ἑστὸν νοῦν» καὶ ἀπολ. «τοῦ πέρησε») Υ. Ἑρμ. 43. 2) κάμνω τι νὰ διέρῃ, «περνώ»· «τὶ κατὰ δεξιᾶς» περνώ τι διὰ τοῦ φέρουτος, «καταδιόζω», Υ. Ἑρμ. 433.

2. ΠΕΡΑΝ (πέρα), ἀπαρφ. ἐπικ. περάαν, Φ 454, ἀορ. ἐπέρησα, ἐπικ. σς, παθ. παρακ. πεπέρημαι, Φ 58, ἐπικῶς· ἀντὶ τοῦ μεταγενεστέρου ἐξ αὐτοῦ τούτου παραγωγῶν πιπράσκιω, ὅ ἐ. κυρ. περαιῶ, «περνώ πέρα», ἵνα πωλήσω· ὅθεν πωλῶ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς ἐμπορίας τῶν δοῦλων, μετ' αἰ., Φ 402, Υ. Δῆμ. 432, «τινὰ Λημνον» πωλῶ τινα εἰς Λημνον, Φ 40, ἢ «εἰς Λημνον», Φ 58, «πρὸς δώματα» ο 387, 428, «κατ' ἄλλοις ὁρόσις ἀνθρώπου» ο 453, «ἐπὶ νήσων» Φ 454.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ἡ (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις· τὸ Πέργαμον καὶ· τὰ Πέργαμα, κατὰ τὸν Ἄρεος ἐκ τοῦ· Πέργαμα τροπὴ τοῦ εἰς γ· σημαίνει δὲ τὰ περιβλεπτά, ὁ φηλδ), ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου (ἰδ. Ἰλίου), Α 508, Ε 446, 460, Ζ 512.

ΠΕΡΓΑΣΙΝΟΣ [..], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Περγάσου, ὁ Διηκόων, Ε 535.

ΠΕΡΗΣ, ἐπικ. ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΕΡΑΝ, πρὸθ. μετὰ γεν. 1) πέραν, «πέρατ», εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἀντίπερα, Ἰλ. Β 626, Ω 732.

2) ἀπέναντι, ἀντικρύ τινος, «Εὐδοίης», Β 535. (Πῶς αἰτιατικῇ ἀπρηχαιωμένου τινός· οὐσιαστικοῦ· πέρα=πέρας).

ΠΕΡΗΣΕΜΕΝΑΙ, ἰδ. 4. ΠΕΡΑΝ.

ΠΕΡΩ, μέλ. πέρσω, ἀορ. ἄ. ἐπέρσα ἔ. ἀναῶ. πέρτα, ἀορ. 6'. ἐπέρθον Σ 454, ι 40 (πρὸς διαπύρην καὶ ἐκπύρην), αἰσ. μέλ. μετὰ σημασίαν πέρσεται, Ω 720, μέτ. ἀορ. 6'. συγκεκομμένου ἀπαρφ. πέρθαι π 708. 1) πορῶ, καταστρέφω, ἐρημύνω, «χαλῶ», ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, «Τροίης πύλιν» Β 660, α 2 κ. ἄ., «ὅς νύ πω αἶψα πόλιν πέρθαι Τρώων»· ὅθεν εἶνε πεπωμένον νὰ πορῇῃ ἡ πόλις τῶν Τρώων, Π 708, «πόλις πέρσεται» Ω 729. Παθ. Β 374, Δ 291. 2) διακτάω, λεηλατῶ, «τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθμεν» Α 125, ἐνθα ὅμως ὁ Βέκκ. καὶ Φαῖσος· καὶ πρὸ αὐτῶν ἦδη ὁ Ναλ·μεσθιχ· ἐγραψαν· ἐξ ἐπράθμεν.—Ἡ λέξις ποιητικῇ.

ΠΕΡΙ. ὡς ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς πρὸς τὸ πέρας (τέλος, ὄριον) ἔχει τὰς ἐξῆς θεμελιώδεις σημασίας: α.) σημαίνει περιορισμὸν οὐ μόνον ἐντελῆ, γύρω, τριγύρω, κύκλῳ, ἀλλὰ καὶ μερικὸν μόνον, περίε, ἐντός τῶν ὁρίων, εἰς τὴν περιοχὴν τινός· β.) ὑπερβάσιν ὁρίων, ὑπέρ, πέραν. Ἡ σημασία αὕτη (μόνον ὅμως τροπικῶς) ἀναφαίνεται ἐν μὲν τῇ μεταγενεστέρᾳ γλώσσῃ μόνον ἀκόμη ἐν συνθέσει, ἐν δὲ τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ ἐν ταῖς ἐξῆς σημασίαις τῆς ΠΕΡΙ ὡς προθέτου: Α', 2, β'), ζ' ὡς ἐπιφύλακτος 2). Σημαίνει γ.) ἔκτασιν ὑπεράνω τινός χώρου ἢ πολλῶν αὐτοῦ σημείων, ὑπεράνω, ἀνά. Πρὸς δὲ καὶ τὴν (οὐχὶ ἐντελῶς) συνώνυμον λ. ἀμφί, ἐνθα καὶ περὶ τῆς σημασίας ἀμφοτέρων.

1.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Α'.) μετὰ γεν. 1) κυρ. τοπικ. περίε, „γύρω“ τινός, ποιητ. καὶ σπαν. „τετάνυστο περὶ σπείους ἡμερῆς“ ε 68, „περὶ τρόπιος βεβώε“ διδοκέλα καθήμενος περὶ τὴν τρόπιν, ἔγων τὰ σκέλη του περίε τῆς τρόπιδος, ε 430. 2) τροπικ. α.) εἰς ἐνδεῖν ἀντικειμένου τινός, περὶ τὸ ὅποτον ὡς περὶ κέντρον γίνεσθαι τι· ἐνέργεια, πρὸς λ. ἀμφί Β', 4), περίε, ἐνεκα, χάριν, ὑπέρ, „διὰ“ (μετ' αἰτ.), καὶ β) μετὰ τὸν ρημάτων „μάχομαι, ἐρίζω, θέω, σπείδω κ.τ.τ.“ ἐνθα διατηρεῖ ἀκόμη τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν, ὅσον „μάχομαι περὶ νηός“ περίε τῆς νηός (καὶ ὑπέρ αὐτῆς), Π 4, πρὸς ὑπεράσπισιν, διατήρησιν ἢ κατεχτησθαι τινος, ὑπέρ (μετὰ γεν.), „περὶ θανάτου“ Θ 476, περὶ νεκροῦ δηριάζεσθαι· Ρ 734, „ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης“ Μ 142 κ. ἀ., ὡσπεύτως „μάχομαι περὶ ψυχῆς“, Ἰδ. ψ. κ. 1), „μῶλος περὶ τινας“ ὑπέρ τινος· ἀγών, Ρ 397· β) μετὰ τὸν ρημάτων: ἀκούω, γινώσκω, λέγω, ἐρωτῶ κ.τ.τ., περὶ (μετὰ γεν.), „διὰ“ (μετ' αἰτ.), ὅσον „περὶ νόσου ἀκουσα“ τ 270, „οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου“ ρ 563, „περὶ πατρὸς ἔρωτα“ α 435, „μνήσασθαι περὶ πομπῆς“ ἀναφέρω περὶ προπομπῆς, η 191· ε) μετὰ τὸν φρονιτοῦ: ζ' φόβου σημαντικῶν ρημάτων, ὅσον „μερμηρίζω περὶ τινος“ Υ 17, „ἄχος περὶ τινος“ φ 240· δ) σπανίως· εἰς ἐνδεῖν τῆς αἰτίας, „περὶ ἔριδος μάχεσθαι“ ἐκ φιλονεικίας· μάχομαι, Ρ 304. (η.) Ἡ σημασία αὕτη τῆς προθέτου: ἐν τούτῳ μόνῳ τῷ χωρίῳ εὐρισκαμένη εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν καὶ πᾶσαν ἐν γένει Ἑλληνικὴν χρῆσιν. Ὁρθότερον λοιπὸν ἐρμηνεύεται τὸ χωρίον: μάχομαι περὶ τοῦ ἀγώνος, περὶ τοῦ τίς θά νικήσῃ, περὶ τῆς νίκης, πρὸς Π 210, Α 8). β') εἰς ἐνδεῖν ὑπεροχῆς ζ' προτιμύσεως: ὑπέρ (μετ' αἰτ.). Λατ. *pro*, „περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων“ νά ἦμε ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, νά ὑπερέχῃ πάντων τῶν ἄλλων, Α 287, 447, α 66, Δ 375, „αἰνίζομαι τινα περὶ πάντων“ Ν 374, „ὅν Κρόνιδης περὶ πάντων φίλατο“ ὑπὲρ πάντας, μάλιστα πάντων, Υ 304, „ἐχθαίρειν

τ 363, „τίεν“ (Ἰδ. τ. λ.), „περὶ πάντων εἰδέναι“ μάλιστα πάντων γινώσκειν, Β 831 κ. ἀ. Ὡσαύτως: ζ' μετὰ ἐπιθέτων „περὶ πάντων κρατερός, οἰζυρός, χαλεπός“ Φ 566, Α 447, ρ 388 κ. ἀ. Ἰδ. καὶ Π., 2).

β') Μετὰ δοτικῆς 1) τοπικ. εἰς ἐνδεῖν τῆς διατριβῆς, ἢ στάσεως· περίε ἢ πλησίον τινός, περὶ, περίε, „ἀσπαίρω περὶ δουρί“ σπασταρῶ περὶ τὸ δούρι, Ν 570, „περὶ δουρί πεπαρμένη“ περὶ τὸ δούρι „σοῦδισμένη“, ὅ ἐ ὑπὸ τοῦ δόρατος διατετυρωμένη, διηκοντισμένη, Φ 577, „ἀποθήκων περὶ παστάνων“ περὶ τῷ ξίφος, ὅ ἐ διατετυρωμένος ὑπὸ τοῦ εἰς τὰ σῶμα ἐμπηγμένου ξίφους, λ 424, πρὸς λ. κταίνας 2). Πολύλακας ἐπὶ ἐνδεῖν καὶ ἀπλυσίαν εἰς ἐνδεῖν τοῦ περιβεβλημένου ἢ περιβαλλομένου σώματος ἢ μέλους „περὶ χροὶ εἴματ' ἔχειν“ π 210, χαλκός ἐλαμπε περὶ στήθεσσι· Μ 401, πρὸς Ο 648, κ. ἀ. „ἐνδύεσθαι περὶ στήθεσσι χιτῶνα“ Κ 24, „περὶ χροὶ δούρατος χαλκόν“ γ 413, πρὸς Η 207, Θ 43, Α 17, Ν 25, Ο 49 κ. ἀ., πρὸς λ. πύλας 2, β'). Ἐτε δὲ περίε, πλησίον (πρὸς Γ, 4, ἀ.), ὅσον „μάχραντο περὶ πόλῃσιν“ Σ 453, „ὀράων ἐπιστάμενος περὶ χροὶ“ Χ 95. Τὸ Α 317 „κρίση ἐπισσασμένη περὶ καπνῷ“ πρέπει νά μεταφρασθῇ κατὰ τὸν Ναιγελσβαχ: περιλισσασμένη ἐν τῷ καπνῷ, καθὼς κατωτ. Γ', 4, β').

2) Τροπικ. α.) = ΠΕΡΙ μετὰ γεν. Α', 2, α.), ἀλλὰ σπανίως, μετὰ τὸν ρημάτων: μάχομαι, ἀγωνίζομαι κτλ.: περὶ, ὑπέρ, „μάχομαι περὶ τινος“ ρ 474, „περὶ δαίτι“ β 245, „περὶ παιδὶ μάχης πόνος ἐστὶ“ Π 568· β') εἰς ἐνδεῖν τῆς αἰτίας ἢ ἀφορμῆς μετὰ τὸν φόβου καὶ φροντίδος σημαντικῶν ρημάτων, „δέδια περὶ τινος φόβος· μαί περὶ τινος“, Κ 240, Α 557, Υ 247, „περὶ χάρματι“ ὑπὸ (ἐκ) τῆς χάρας, Υ 429, (ἐπημ. περιττὴ εἶνε τοῦ Οὐδιστοῦ ἢ διόρθωσις: περίε=περιττώ, Ἰδ. Βασουμείρ. εἰς τὸ γωρίον). Τὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν φαίνεται δι' ἐκφράζει· ἢ πρόθεσις αὕτη μετὰ δοτ. καὶ ἐν τῷ „περὶ σθένει βλεπέμενοι“ Ρ 22, (ἀλλὰ γὰρ τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετὰ μοναχῆς δοτικῆς, Ἰδ. λ. παρακείμενα διὸ καὶ τινες τονίζουσιν ἐνταῦθα περίε)· γ') „περὶ κήρι, περὶ φορεῖ, περὶ θυμῷ“ μετὰ τὸν ρημάτων „φύεσθαι, ἐχθαίρειν, τιμᾶν, τίειν, νεμεσάζεσθαι, γαλοῦσθαι, ἄλλασσιν“ (ἔπ. Ἰδ.) εἶνε φράσεις εἰς τὴν ἐπικὴν γλώσσαν ἰδιόζυγους πρὸς ἑκφράσιν τοῦ βαθύτος καὶ πᾶσαν τὴν καρδίαν κατέχοντος καὶ ἀνοεῖ περιλαμβάνοντος αἰσθητήρατος. Ἄλλοι ὅμως ἐν τούτοις τονίζουσι περίε Ἰδ. λ. κήν.

Γ') Μετ' αἰτιατικῆς 1) τοπικ. α.) εἰς ἐνδεῖν κινήσεως πρῶτον μὲν περὶ τι ἀντικείμενον, εἰτα δὲ καὶ ἐντός τῆς περιγραφῆς ἢ πλησίον τινός ἀντικείμενον: περὶ, περίε, „περὶ νεκρῶν ἤλασαν ἵππους“ Ψ 43, „ἐρύειν, ἔλκειν περὶ σῆμα“ Ω 16, 51 κ. ἀ. πλχ. „μάρανσθαι, μάχεσθαι“ (Ἰδ. τ. λ.) περὶ ἄστυ· ἐντός τῆς περι-

γῆς ἢ πλησίον τῆς πόλεως, «λέξασθαι περί αὐτοῦ» νά συλλεγῶσι περί τὴν πόλιν Θ 519. Ὡσαύτως «στῆσαι περί βωμόν» Α 448, «ἵσταμαι περί τι» ἐρχομαι καὶ στέκομαι εἰς τὴν περιφέρειαν ἢ πλησίον τινός· Ὡσαύτως πρέπει νά ἐξηγηθῇ καὶ ὁ δ' ἀόρ. καὶ παρακ. τοῦ ῥήματος τοῦτου ἐν τοῖς ἐξῆς: Σ 374, ι 402 «σειρήν ἐλάσμεν περί ῥόν» Θ 25. Τίθεται δὲ καὶ μετὰ τῶν στάσεως σηματικῶν ῥημάτων ἡτοι πρός· ἐνδεικνύον μόνον στάσεως, ἀλλὰ καὶ ἐντάσεως τοπικῆς, ὅσον «ναῖεν περί Πηνειόν» κα- Θ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ Πηνειοῦ, Β 757, «πάντη περί τεύχος ὁρώρει πύρ» Μ 177, ἢ ἀπαραλάττωσ' ὅπως ἡ Περί μετὰ γεν. καὶ δοτ. «περί κείνων ὄξυς» πλησίον ἐκείνου, Γ 408, «φυλάσσειν περί μῆλα» Μ 303. Ὡσαύτως καὶ τροπικῶς «περί φρένας ἤλυθ' ἰωή, σῖνος» Ἰδ. λ. ἐρχομαι 4, δ'· ὁ·) εἰς ἐνδεικνύον ἐντάσεως, «ἐλίσσόμενοι περί ὄνας» συμπεριελισσόμενοι μετὰ τῶν δυνῶν, ἀκαλουθοῦντες τὰς ἐλικοειδεῖς κινήσεις τοῦ ὕδατος, Φ 41, «περί νῆσον ἀλώμενοι» περιπλανώμενοι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς νήσου, κατὰ τὴν νῆσον, δ 368 (πρόβλ. ἀνωτέρ. Β, 1 ἐν τέλ.). 2) Τροπικ. εἰς ἐγκράσιν τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ ἀναφέρεται τῆς ἐνέργειας, μόνον ἐν τῇ ὑποκειμένη περί ὁρπα, περί δειπνον· Ω 444, δ 624.

Σημ. II Περί πολλάκις τίθεται κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς, II 301 κ. ἀ., καὶ τῆς αἰτ., Ε 739, κ 3 κ. ἀ. Περί τοῦ Α 559, Ἰδ. λ. ΠΕΡΙΛΑΓΝΗΜΙ.

II.) Ἐπίρρημα 4) περί, κύκλῳ, γύρω, ἔναν γόρον·, Γ 384, δ 719, λ. 312 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ «περί γάρ ῥα Ποσειδάων... Νέστορος οἶόν ἐρωτο» τὸν περισκεπασέ, τὸν περιεκύλειεν ἀπὸ τῶν κύκλωσιν προσκυλῶν, Ν 554. (Ὅστις ὁ Φαίσιος, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἐκδοταὶ καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τονίζουσι περί)· καὶ παραλειπομένου τοῦ ῥήματος «περί δὲ θρηγκὸς κυάνω» (ἐξυμ. ἐλῆλατο) η 87, πρόβλ. Α 37, 395. Περί τῆς συναφείας μετὰ τῆς Ἀμφί, Ἰδ. λ. ἀμφί ἐν ἀρχῇ. 2) περισσῶς, κατ' ἐξοχήν, μάλιστα, καθ' ὑπερβολὴν «περίσσια», (κυρ. ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ἢ ὑπὲρ πάντας) ὅσον «περί᾿ ἄλλων, περί πάντων» Ἰδ. ἀνωτ. I, Α, 2, 6). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν συντίθεται περί κατὰ τινὰ κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν (Σουίδα, Ἰστορίου, Φωτίου, Φαδωρίνου). Κατ' ἄλλους ὅμως σπουδαιότεραν μαρτυρίαν τὴν τῶν Ἑνετ. σχολίων εἰς Ν 52, «ἡ περί οὐκ ἀνατρεφύται ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ». Ὅθεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παντάχῳ ἐτάνισε περί, ὡσαύτως καὶ ὁ Ἀμειν. Ὡσαύτως περί τονίζεται συνήθως καὶ ὅταν τὸ προσδιοριζόμενον εἴνε ἐπιθετον, ὅσον «περί μὲν πολέμῳ κατερός· ἐστὶ» I 53, «περί μὲν θεῖσιν τρυγί» II 136, γ 412, πρόβλ. Κ 214, γ 95, ο 281 κ. ἀ. (Ἐφαρμόζονται οἱ ἀνωτέρω, Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμειν. ὅτινες καὶ ἐνταῦθα τονίζουσι περί). Ὅταν δὲ τὸ προσδιοριζόμενον ᾖν ῥήμα, ὡς «περί διδόναι» ἀφ' οὗ

νωσ, περισσῶς διδούσιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ν 727, 6 416, δ 722, η 410, ο 44 καὶ «δὲ περί δ' ἱερὰ θεῶσιν ἔδωκε» ἐπὶ ἀνθρώπου, α 66, διαφωνοῦσιν οἱ ἐκδοταί, ἐπειδὴ ὁ μὲν Διόδωρος καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. γράφουσι περί, ὁ δὲ Σπύλιος· Φαίσιος καὶ Βαθύμεινος τονίζουσι περί. Πολυλαγὸς δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ ἐκδοταὶ εἶνε ἀνακόλουθοι, πρόβλ. τὰ χωρία Σ 549, «περί θαῦμα τέτυκτο», λ 550 καὶ Θ 161 ἐν διαφόροις ἐκδόσεσιν, ὡσαύτως πρόβλ. καὶ τὰ I 400, «περί μὲν φάσθαι» ζ «περί φιλεῖν» ξ 446 καὶ «περί ἐθέλειν» Φ 65, Ω 236. Σημειωτέον πρός τοῦτους ὅτι πολυλαγὸς εἶνε ἀμειβόμενος καὶ ἂν ἡ Περί κατὰ τῆσιν ἀνῆκει εἰς τὸ ῥήμα ἢ εἴνε ἐπίρρημα. Περί τῆς φρ. «περί κῆρι» Ἰδ. λ. κῆρ καὶ ἀνωτ. I, Β, 2, γ).

III.) Ἐν συνθέσει σημ. ἰδῶς α.) περιλήψιν, περιοχὴν, περικύλωσιν· β.) ὑπερβολῶς ὅριον τινός ἢ μέτρου, ὑπερβολὴν· ἐπομ. γ.) ἐπίτασιν τῆς ἐνοίας, ὡς ἐν τῇ «περικαλλής, περικύλω κ. ἀ.» (II.) Ἐν τῇ καθολικῇ σῴζεται ἡ ἀ. σημ. ὅσον «περιμαζώνω, περιτριγυρίζω κ. ἀ.» καὶ ἡ γ'. ὅσον «περικαλός» = λίαν καλός).

ΠΕΡΙ, κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς περί, α.) ὅταν τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως (Ἰδ. ἀνωτ. τὴν Σημ. εἰς τὸ I). β.) ὅταν ᾖν ἐπίρρημα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ περισσῶς, κατ' ἐξοχήν, Ἰδ. τὰ μερικώτερα ἀνωτ. II, 2). γ.) ὅταν ᾖν = περίεστι Κ 244, μ 279 (ἐν οἷς καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει περί).

ΠΕΡΙΛΑΓΝΗΜΙ (περιλάνναι), περισυντρίβω, πέριξ τινός συντρίβω, «ἦ δὲ πολλὰ περί ῥόπαλ' ἀμφὶ ἐάγη» περί τὴν ὁπατον (εἰς τὴν ῥάγην τοῦ ὁποίου) πολλὰ ῥόπαλα συντρίβησαν, Α 559. Παρ. μεταφρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς «(ὁψ' Ἐκτορος) περιγυνοῦται» ἀντιαναλαμβάνεται, ἀντηχεῖ πέριξ, II 78 f.

*ΠΕΡΙΛΑΛΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π., ἄλλος), ὁ ὑπὲρ τοῦς ἄλλους, μόνον ἐν τῇ πληθ. οὐδ. ὡς ἐπὶ, «περι᾿ ἄλλα» κατ' ἐξοχήν, πρό πάντων, Γ. 48, (19) 46.

ΠΕΡΙΒΑΛΩ (περιβαίνω), περισυντρίβω, πέριξ τινός συντρίβω, «ἦ δὲ πολλὰ περί ῥόπαλ' ἀμφὶ ἐάγη» περί τὴν ὁπατον (εἰς τὴν ῥάγην τοῦ ὁποίου) πολλὰ ῥόπαλα συντρίβησαν, Α 559. Παρ. μεταφρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς «(ὁψ' Ἐκτορος) περιγυνοῦται» ἀντιαναλαμβάνεται, ἀντηχεῖ πέριξ, II 78 f.

ΠΕΡΙΒΑΛΩ, ἀόρ. β'. περιέβαλον. Α'.) Ἐνεργ. 1) βαλὼν ἢ ῥίπτων τι πέριξ τινός, περιλαμβάνων τι μετ' αὐτοῦ, «περί δ' ἄντυγα βάλε» ἔβαλε γύρω τὸ περιθώριον, Σ 479, «πέσιμα θάλοιο» ἔβαλε (ἔβασε) τὸ σκηνικὸν πέριξ τοῦ θόλου, χ 466, «χεῖρε» περιλαμβάνω, περιερίγω τινά μετ' αὐτοῦ χεῖρας, λ 214 (ἐν τῇσιν), «περί περὰ πυκνὰ βάλοντες» καταπύοντες γύρω (σου) πολλάκις τὰ πτερά, συχνὰ διὰ τῶν

πτερόν περικτυπήσαντες (σε), Α 454. 7δ. καὶ λ. ἡάλλα Β'). 2) κυρ. ῥίπτω τι περισσώτερον, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «τινὰ τινα» τινὰ κατὰ τι, ο 17· ἄνευ αἰτ., ὑπερέγω «τινὰ» κατὰ τι, Ψ 276. Β'). Μία. περιβάλλω ἑμαυτῶν, «πείρων ἐπάνω μου», ἐνδύομαι, «φορῶ, βάλλω», «τεύχεα» χ 118, καὶ μετὰ δοτ. «ἕξρος ὤμου» «φορῶ» τὸ ἕξρος περὶ τοῦ ὤμου, κ 262 (ἐν τμ.), πρὸλ. ε 231.

Περίποια, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀλασσαιμένου, μήτηρ τοῦ Πηλεΐδου, ἐκ τοῦ Ἀλκίονος, Φ 442. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, βασιλέως τῶν Γυάντων, μήτηρ τοῦ Ναυσίθοῦ ἐκ τοῦ Πασιφάνος, η 38.

ΠΕΡΙΓΙΓΝΟΜΑΙ, ἄορ. περιγενόμην, κυρ. εἴμαι ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, νικῶ, «τινὸς τινι» τινὰ κατὰ τι, εἴ τι, Ψ 348, «πὺς τε παλαιμοσύνη» ο 102, 232.

ΠΕΡΙΓΑΛΑΨΙΣ [...], ἐς, πλήρης γάλακτος, ὃ ἐ. γάλακτος, γαλακτοπληθής, ἡ περιγαλακτωμένος, Π 612 f.

ΠΕΡΙΓΛΑΨΗΤΑ, περικάμπω, περιπλίσω «Μάλειαν» : 80 f.

ΠΕΡΙΚΕΙΑ, ἐπ., μόνον ἐν τῇ ἐπικ. ἄορ. περιδδισα, μεταγ. περιδδισας (ὁ Λαρόχ. γράφει πανταχῶ μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἐν μόνον δ) καὶ παρακ. μέ σημ. ἐνός. περιδείξαι, εἶμαι περιφρόνος, περιδείξαι, πολὺ φοβέσθαι, «μή» 112. Ν 52, «τινὰ» [περὶ τινι δέδειξαι], φοβέσθαι περὶ τινος, Ο 423 κ. δ. «τινὶ μή» Α 508, Φ 328, πρὸλ. Ρ 210, «τινὰ» φοβέσθαι τινά, Βατρ. 48, 51.

ΠΕΡΙΚΕΪΣΙΣ, ον, ἡ=ἑμφιδέξις, ὃ ἑμφατέραι ταῖς χερσὶ δεῖναι, ὃ δυνάμενος τὴν τε δεξιὰν ἢ τὴν ἀριστεράν ὁμοίως νὰ μεταχειρίζεται, ἡ περισσώως, λίαν δεξιός, δεξιότητος, Φ 161 f.

ΠΕΡΙΚΛΑΨΗ, μόνον ἐν τῇ μέλ. περιδύσομαι καὶ ἄ. δαίτ. τοῦ μέσ. ἄορ. τῇ: ὑποτ. περιδύμεθαι, δίδω τι (ἡ μάλλον ὑπόσχουμαι νὰ δώσω τι) ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ περὶ τινος, ὅε «βάλλω στοίχημα, στοίχηματίζω» μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὅποιον ὑπόσχομαι νὰ δώσω, «τρίποδος» (μέ) ἕνα τρίποδα, Ψ 483, «ἐβέθην περιδύσασθαι αὐτῆς» στοίχηματίζωι με ἐγὲ αὐτήν, με τὸ κεφάλι μου, με τὴν ζωὴν μου, φ 78.

ΠΕΡΙΚΛΑΨΗ, [...], γ'. δαίτ. τοῦ παθ. ἄορ. περιδύνησεν περιστρέφω, παθ. περιστρέφομαι, «πείρων γύρω, περιγυρίζω» «πόλιν» περιγυρίζω τὴν πόλιν, Χ 465 f., ἐνθα ὁ Σπείζνερος, Διδοῦρ καὶ Φαῖσις γράφουσι κατὰ διάστασιν «πόλιν πέρι δινθήτην».

ΠΕΡΙΛΑ [...], εἶμαι περιδείξαι, περιφροβος, πολὺ φοβέσθαι, «μή» χ 96 (ἐν τμ.).

ΠΕΡΙΛΑΜΟΝ [...], 7δ. περιτρέχειν.

ΠΕΡΙΛΑΜΟΝ, ον, ποι. (περιδραμεῖν) 1) Ἐνεργ. περιτρέχων, περιθῶν, κυκλοτερής, κυκλικός, «πλήρηναι, ἔνεργε» Ε 726, 728.

2) Παθ. περιτρέχόμενος, περιθεόμενος, περὶ

ὧν δύναται τις νὰ περιφέρεται, περίοπτος, ἐλεύθερος πανταχόθεν, «κολώνη» Β 812, ὡσαύτως «αὐλή» ε 7. (Ὁ Γράσοφ ἐλαμδύναι ἐνταῦθα τὸ ἐπίθετον ἐνεργητικὸν εἰς τὴν 1) σημασίαν: κύκλῳ περιδύουσα πανταχόθεν περιελείουσα).

ΠΕΡΙΛΑΨΗΤΑ, ἄορ. παθ. ἐπικ. περιδρύθην, «ἐναν γύρον ζουγκυλίζω ἢ ξεγδέρνω», πάθη. «ἐναν γύρον ξεγδέρνομαι», περιξέσθαι, περισπύσσομαι, «περιδρύθην ἀγκυῶνας» Ψ 395 f.

ΠΕΡΙΛΑΨΑ [...], ἄορ. ἄ. ἐπ. περιδύσα, περιελδύω, ἐντελῶς ἐκδύω, «χιτῶνας» Α 400 f.

ΠΕΡΙΛΑΜΕΘΟΝ, 7δ. ΠΕΡΙΔΙΔΗΜΙ.

ΠΕΡΙΛΕΙΜΙ (π. εἶμι), 1) εἶμαι ὑπέρνω, ὑπέρτερός τινος, ὑπερτερῶ, ἐξέγω, [διαφέρω τινός], ὑπερβαίνω τινά. 2) μετὰ γεν. προσώπου καὶ αἰτ. πράγματος, «τινός τις» σ 248, π 326. Ἐν τμ. Α 258 (ἐνθα ἀντὶ τῇ: αἰτ. τοῦ πράγματος: καίτοι ἀπαρρ.), Θ 27, Ν 631, α 66.

ΠΕΡΙ-ΕΧΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. ἄορ. εἴ. ἐπικ. περισφύην, προσ. περιέχω, περιλαβάνω, πίνω τριγύρω. Μία. πίνωμαι ἀπὸ τινος προσώπου ἢ πράγματος πανταχόθεν, ἡ περιλαβάνω διὰ τῶν χειρῶν μου πανταχόθεν, ἔδην προφυλάττω, ὑπερασπίζω, μετὰ γεν., Α 393, μετ' αἰτ., ι 499.

ΠΕΡΙΟΥΡΟΣ, εος, ὁ, πατὴρ τοῦ Βώρου, Π 177.

*ΠΕΡΙΧΑΜΕΝΩΣ, ἐπὶ β. (ἐκ τοῦ: ζαμενής, ὅπ. ἐκ τοῦ: ζα ἢ μένος), ἄγαν ισχυρῶς, [οὕτω σφύρα], τῶσαν χαλεπῶς, ὕ. Ἐρμ. 495.

ΠΕΡΙ-ΠΕΣΑ, ἄορ. περιήγησα, περιήγω, περιδρυντῶ, «χαλκός» Η 267 f.

ΠΕΡΙΠΑΜΕΝΑΙ, 7δ. ΠΕΡΙΠΙΑΛ.

ΠΕΡΙΠΤΗΝΗ, παρ' Ὁμ. μόνον ὃ ἐνεργ. ἄορ. εἴ. περιστήν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περιστήν, ὅπου γ'. πληθ. περιστήσιν ἀντὶ τοῦ περιστάσι, οὕτ. γ'. πληθ. περιστάν, καὶ ὁ παθ. παρ. περιστάμεν, καὶ ἐπικ. ἄορ. ἄ. περιστῆν. 1) περι-σπᾶμαι, ἐν κύκλῳ ἵσταμαι, «στῆκω τριγύρω», Α 532, λ 213· μετὰ ἢ ἐν τμ. «περὶ γὰρ κακὰ πάτοφεν ἔστη» ε 210. 2) μετ' αἰτ. περιδύλλω τι ἢ τινά, περικλείω, περικυκλώνω, «βοῶν περιστήσάν τε» (οὕτω: ὁ Πίκα. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρὶ αὐτοῦ: περιστήσαντο) ἐστῆθησαν περὶ τὸν βοῶν, περιεκύκλωσαν τὸν βοῶν, Β 440, μ 336, «χορὸν» Σ 603, «αἰεσθεῖς μήπως με περιστήσω» ἕνα πολλοί Ρ 93, «εἴπερ νῦν περιστάται» ο 50.

ΠΕΡΙΚΑΛΛΗΣ, ἐς (π., κάλλος), περικαλλής, ὡραιότατος, συχνὸν ἐπίθετον πραγμάτων, ἐπὶ προσώπων σπανιόν, Ε 389, Π 85, λ 281, «τέκνα», ὕ. Ἐρμ. 323, 397, 504, «νόμῃ», ὕ. Ἀπ. 244, «Περσέφονεα», ὕ. 12 (13), 2.

ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΑ, περισκεπάζω, «σκεπάζω ἐναν γύρον», τροπικ. «κῶμά τινα» περιχέω εἴ τινα μαλακὸν ὕπνον, περικαλύπτω τινά με μαλακὸν ὕπνον, Σ 359 (ἐν τμ.)

ΠΕΡΙ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ., καίμαι περί τι, περιβάλλω, περικυκλώνω τι, μετά δοτ. «γυρωτός τῷ φ» φ 54, «Πατρόκλην περικεϊμένον» ἐξηπλωμένον περί τόν Πατρόκλην, ἐξηπλωμ. ἔναγκαλιζόμενον τόν Πάτρ., Τ 4. Μεταφ. «οὐδὲ τί μοι περίκειται» [οὐδὲν πλέον ἔχω], «δὲν μοῦ περισεύει τίποτε», δὲν ἔχω κανέν κέρδος, ε 324.

ΠΕΡΙ-ΚΥΔΟΜΑΙ, ποι. μέσ., εἶμαι περίφορ-
τις, μεριμνῶ περί τινος, «τινός» *Ὁδ. γ 219, «τινὶ βιότου» περί τοῦ βίου (τῆς περιουσίας) τινός εἶμαι περίφορτις, ε 527.

ΠΕΡΙΚΛΗΘΕΩΣ, ὄν, ἐπικ. (π., κήλον), κατὰ ξη-
ρος, *Ὁδ. ε 240, σ 309.

ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ [..υ..], ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως
καὶ τῆς Πηροῦς, Δ 286.

ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΟΣ, η, ὄν (περικλύζω), περιέβρε-
χόμενος, περίβρυτος, «Δήλος», Γ. Ἀπ. 181.
ΠΕΡΙΚΛΥΤΟΣ [..υ..], ὁ, ὄν, περιάκυστος,
ἐξάκυστος, περιβόητος, περίφημος, περι-
κλήης, ὑπερένδοξος, ἐπὶ πρ. προσώπων, ἰδίως:
«Ἀμφίγυις» Α 607, θ 300 κ. ἀ. Ἔτι δὲ
«Ἀντίφος» Α 404, «υἱός» Σ 326, «φύλ' ἀν-
θρώπων» Γ. Ἀπ. 537, «αἰετός» α 325, θ 83 κ. ἀ. (Οὐχὶ ὀρθῶς τινες ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπὶ πρ.
περί τοῦ αἰετοῦ: μεγαλόφωνος, ἡχηρός). Ἐπὶ
πραγμάτων, «δώρα» Η 299 κ. ἀ., «ἔργα» Ζ
324, «ἄστυ» δ 9 κ. ἀ.

ΠΕΡΙ-ΚΤΕΙΝΩ, περιφανεύω, φανεύω τοὺς
πέριξ, «ἐναν γύρον σκοτώνω», μόνον ἐν
τοῖς Δ 538, Μ 245 (ἐν αἷς ὁ Οὐόλφ. καὶ Δίν-
δορφ. γράφουσι κατὰ διάστασιν: περί κτείνω).

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΕΣ [..υ..], οἱ (π., κτείνω), μόνον
πληθ. οἱ περιτοκοῦντες, περίτοικοι, ὁμοῖοι,
γειτονικοί, Σ 212, Τ 404, 409: ὡς ἐπὶ θ.
«ἄνθρωποι περί» ε 65, «ἐπικούροι» Ρ 220.

ΠΕΡΙΚΤΙΤΑΙ [..υ..], ἄνθ., οἱ, ἐπικ.=τῷ προηγ.,
λ 288 φ.

ΠΕΡΙ-ΛΕΪΩ, περιλείπω, τὸν φλοιὸν περιαι-
ρῶ, «ἐφλουδίζω», Α 236 (ἐν τμ.).

ΠΕΡΙ-ΜΑΙΜΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐπιτη μετο-
χῇ τοῦ ἔνεσθ. περιμαίμωσα ἀντί τοῦ: περιμαί-
μωσα, περιζήτητῶ, μετὰ σπουδῆς: ἐρευνῶ,
«σκοπέλον» μ 95 φ.

ΠΕΡΙ-ΜΑΡΝΑΜΑΙ, περί τινα μάχομαι, ὑπερ-
μαχῶ τινός, «τινός χαλκῶ» Π 497 φ.

ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ, ὄν (π., μέτρον), ὑπέρμετρος,
ὑπερμεγέθους, «ιστάς» *Ὁδ. ε 95, τ 440, ω
430. (Αὕτη ἡ σημασία μόνον ἐπικῇ).

ΠΕΡΙΜΗΔΗΣ, εὐρ, ὁ, 1) εἰς τῶν ἑταίρων τοῦ
Ὁδυσσεύς, λ 23. 2) πατήρ τοῦ Σχεδίου, Ο 515.

ΠΕΡΙΜΗΚΕΤΟΣ, ὄν, ἐπικ.=τῷ ἐπομ. «ἐλάτῃ»
Ξ 287, «Τηόγετον» ζ 403.

ΠΕΡΙΜΗΚΗΣ, εἰς (π., μήκος), μακρότατος,
ὑπερύψηλος, ἐπὶ ὁρέων, Ν 63, ν 483, «ῥέ-
βοι» κ 293, μ 251, «ιστοί» ν 407, «δαίραι»
οἱ λαμνοὶ (τῆς Σκύλλης), μ 90, «κοντοί, δοῦ-
ρα» ε 487, μ 443.

ΠΕΡΙ-ΜΗΧΑΝΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., γ'. πληθ. ἐπικ.
ἐπεκτεταμ. -νύονται, ἔ. παρτ. -νόωντο, περι-
μηχανῶμαι, περιμήχανως, ὃ ἐ. μετά πολ-
λῆς τέχνης παρασκευάζω, ἐπεινῶ, σκευω-
ρῶ, τί, *Ὁδ. η 200, «δαύλιον ἡμῶν τινέ» ε 340.

ΠΕΡΙΜΟΣ [..υ..], ὁ, υἱὸς τοῦ Μῆγα, εἰς τῶν
Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 695.

ΠΕΡΙ-ΝΑΙΕΤΛΗ, ἐπικ. μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ.
τοῦ ἔνεσθ. περιναϊετούσιν ἀ.) περινηκῶ, *Ὁδ.
ε 66, η 551, ψ 436 β.) ἀμετάβ. περινοκῶ-
μαι, καίμαι, ἐπὶ πόλεων, δ 477. (Ἄλλ' ἴδ.
τὴν λ. ΝΑΙΕΤΛΗ). Ἐκ τούτου

ΠΕΡΙΝΑΙΕΤΗΣ, λό, ὁ, ἐπ., περίνοκος, ἀσυ-
γείτων, Ω 488 φ.

ΠΕΡΙ-ΣΕΣΤΟΣ, η, ὄν, περιεξεσμένος, «πε-
λεκητόξ», «πέτρον» μ 79 φ.

ΠΕΡΙ-ΣΙΔΑ (περίσιδ), ἐπικ. ἑλλειπτικ. παρακ.
μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, ἀπαρφ. περιδύμεναι (πε-
ρισιδ) ἐπικ. ἀντί τοῦ περιδύεσθαι, ὑπερσ. περιή-
δαι, γ'. ἐνικ. περιήδη (περιήδη) ἀ.) γυναι-
κῶ, ἐννοῶ, εἰς εὐρὴν περισσότερον ἢ κάλ-
λιον ἄλλου, μετ' ἀπαρφ., Κ 247 β.) εἶμαι
ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερος ἄλλου, μετὰ
δοτ. πράγματος, «ἔγχεσι περιήδη» ἐν τῇ ἱγνηλα-
σίῃ ἐμπειρότατος ἦτο, ρ 347, «βουλή περιδύ-
ναι ἄλλων» ὑπερέχω τῶν ἄλλων κατὰ τὴν βου-
λήν, Ν 728, καὶ μετ' αὐτ. πράγματος, «τί τι-
νός» εἶμαι εἰς τι ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερός
τινός, γ 214.

ΠΕΡΙ-ΠΕΛΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. μόνον ἐν τῇ συγ-
κεκομ. μετοχῇ περιπλόμενος. 1) περιστρέ-
φουμαι, περιφέρωμαι, «τριγυρίζω», «περι-
πλόμενοι ἐναιυτοί» οἱ περιστρεφόμενοι, περιο-
δικῶς ἐπανερχόμενοι ἐναιυτοί, Ψ 833, κατὰ γεν.
ἀπόλ. «περιπλόμενοι ἐναιυτῶν» κατὰ τὴν πε-
ρισδικὴν κίνησιν (ἐπάνανδον) τῶν ἐναιυτῶν, ἐνθ.
ἡρχοντα καὶ παρήρχοντα τὰ ἔτη, α 46, Γ. Δῆμ.
266, καὶ ἐνικ. «περιπλόμενος ἐναιυτοῦ» ἔως οὗ
παρέλθῃ τὸ ἔτος, λ 248. Πρὸς ΠΕΡΙΤΕΛΟΜΑΙ
καὶ ΠΕΡΙΤΡΗΝΩ. 2) μετ' αὐτ. περικυκλώνω,
ἀποκλείω, «ἄστυ» πολιορκῶ, Σ 220.

ΠΕΡΙΠΕΤΚΗΣ, εἰς, ποιητ. (π., πέτυκ), κατὰ-
πικρος, πολὺ ὀδυρμός, ἀλγεινόςτατος, πο-
λυώδυνος, «οὔτ' βέλος» Α 845 φ. Πρὸς ΕΚΕ-
ΠΕΥΚΗΣ.

ΠΕΡΙ-ΠΑΕΚΑ, μόνον ἐν τῇ ἀνυσθ. παθ. ἀορ.
περιπλέχθην, μεταχ. -χθεῖς, πλέκω πέριξ τινός.
Παθ. περιπλέκομαι, προσκολλῶμαι περί
τι, ἐναγκαλιζομαι, σπρίγγω τι εἰς τὰς ἀγ-
κάλας μου, μετὰ δοτ. «ιστῶ» ε 343, «γρήν»
ψ 33.

ΠΕΡΙΠΑΗΘΗΣ, εἰς (π. πληθος), πολυπληθής,
πολύανθρωπος, «Συρίη» ο 405 φ.

ΠΕΡΙΠΛΟΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΡΙΠΕΛΟΜΑΙ.

ΠΕΡΙ-ΠΡΩ, ἐπικ. ἐπὶ κρ. «πέρα ἐμ-
πρός», ἐπὶ πολλῇ ἔκτασιν ἐμπρός, πρῶ-
τωτάτω, πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω, *Ἰλ. Α 480,
Π 699 (ἐνθα πρὸ τοῦ Σπιδίν. ἐγράφτο ἔ. παρὰ

τῇ νεωτέρῃ ἐκδότῃ Λαρόχ. γράφεται κατὰ διάστασιν: περί πρό).

ΠΕΡΙ-ΠΡΟ-ΧΕΩ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ὁρ. περιπροχυθεῖς, κυρ. χύω κατ' ὅλην τὴν ἔκτασιν περίε, παθ. περιχύνομαι, τραπ. «ἔρος θυμὸν περιπροχυθεῖς ἰδύμασσε» ὁ ἔριος περιχυθεῖς περί τὴν καρδίαν μου κατεδάμασεν αὐτήν, Ξ 316 f.

ΠΕΡΙ-ΨΕΩ, παρ. γ'. ἐν. ἀναψέ. περιψέρε, ῥέω περίε τινός, περιψέρεω, περιψέρεω, μετ' αἰτ. 1388 f.

ΠΕΡΙΨΕΥΑΣ, ἔς, ἐπ. καὶ Ἰων. (παρ' Ἰπποκρ.) μόνον ἐν τῇ γ 84 f «περιψήθη δὲ τραπέζῃ κάππεσε δινηθείς» || ὅπερ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος μετέφρασε: στρωθῆναι περιφερῆς ἔπασσε τῇ τραπέζῃ ὡς περικλασθῆναι περί αὐτήν, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἐθεώρει τὸ ἐπίθ. = περιψήγη. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ περιψέμε: περιψύγῃ, καὶ ὁ Ἰωσάβ. ἐκ τοῦ περιψάινω, ὅπερ πάντα πάντῃ ἀπθάνει. Τὸ ὄρθον εὐρήκειν ὁ Δυνάστηρος, παράγων ἐκ τῆς ρίζ. ῥάδ-, ῥαν-, (ἐξ ἧς τὰ ῥάδις, ῥαδίς, ῥαδινός κ. ἄ.), ἦτις σημαίνει τὸν λεπτόν κλάδον, τὸν εὐκόλως λυγίζοντα καὶ καοδαίνοντον. «Περιψήδη» λοιπὸν εἶνε: ὁ κραδαινόμενος, σαλεύων, κλυνοῦμενος, ταλαντευόμενος περίε τινός. Τοῦ δὲ χωρίου ἡ ἔννοια εἶνε: Κλονηθεῖς δὲ περί τὴν τράπεζαν (πλησίον αὐτῆς), τέλοσ' συστραφεῖ: περί ἑαυτὸν (ὑπὸ τῶν ἀλγερῶν) ἔπασσε κατὰ γῆς («κάππεσε») ἀνατρέψας ἢ διασείσας οὕτω τὴν τράπεζαν, ὥστε νὰ χυθῶσι κατὰ γῆς τὰ ἐδέσματα κτλ. Ἐάν δὲ παραδεχθῇ τις τὴν ἄλλην τὴν καὶ ἀσφαλτέστερον μαρτυροῦμένην γραφήν: ἰδὼνθεῖς ἀντὶ τοῦ «δινηθείς» ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου οὐκ ὀρθῶς δὲν μεταδίδεται.

ΠΕΡΙΨΕΥΑΣ [-.-], ὄν, (περιψέω) πάντα-χόθεν περιψέόμενος, περιψέόμενος: ἐπίθ. τῆς ἱρήτης, τ 173 f.

ΠΕΡΙΨΑΙΝΩ, ἐπίκ. ΠΕΡΙΨΕ. (ἀντὶ τοῦ περισφαίνω, τὸ δὲ σφαίνω ἢ σφῖν φαίνεται τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἱερμ. swanz (Schwanz) = οὐρά), μόνον κατ' ἑνός, καὶ παρ. κινῶ περί τινα τὴν οὐράν («κινῶ τὴν οὐράν»), θωπεύω, «τινά» Ὅδ. π 4, 10, «οὐρήσι» περιθωπεύω μὲ τὰς οὐράς κ 215.

ΠΕΡΙΨΕΩ, ἐπίκ. ΠΕΡΙΨΕ. κινῶ τε περί: μόνον ἐν τῇ παθ. περιψέομαι, περιπτρυγίζω, ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἰλ. T 382, X 315, Ὑρ. 6 (7), 4.

ΠΕΡΙΨΕΚΕΩ (περιστήκης) μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνός. εἶμαι μεγαλοδύναμος, ἐπείσχυρος, «περισπένων» ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ δυνάμει, X 368 f.

ΠΕΡΙΨΕΚΕΩ, ὄν, κατὰ τὴν συνθήκην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ σκέπτομαι, περισπαράζω, περιδλεπτος, περιόπος, πανταχόθεν ἐλεῦθερος: «περικέπτω ἐνὶ χώρῳ» Ὅδ. α 426, κ 214, ξ 6: κατὰ δὲ τὸν Δοιδελ. (|| ἦττον πι-

θανῶ;) ἐκ τοῦ σκέπω (σκεπάζω), περισκεπή, περιστέγαστος.

ΠΕΡΙΨΑΙΝΩ, ΠΕΡΙΨΕΩ, ἰδ. ΠΕΡΙΨΑΙΝΩ, ΠΕΡΙΨΕΩ.

ΠΕΡΙΨΑΛΩΝ, [-.-], ἐπίκ. (περι-ίσημι), σταθέντες κύκλῳ, περικυκλώσαντες, N 534 f.

ΠΕΡΙΣΤΛΩ, ἰδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΗ.

ΠΕΡΙΣΤΕΙΩ, θ'. ἐν. τοῦ ὁρ. ἀ. ἀναψέ. περίσταις περιέρχομαι, περιδεύω, «τριγυρίζω, φέρνω γύρω» τι, δ 277 f.

ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΩ, μετοχ. τοῦ ὁρ. ἀ. περιστείλας, «περιμαζεύω, συγυρίζω», κηδεύω, νεκρόν, ω 293 f.

ΠΕΡΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ [-.-.-], ποιητ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἐνός, καὶ παρ. περιστενάζω, ἀντηχῶ, μετὰ δοτ. «ποσσίν» ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν χορευόντων ψ 146, ἐν τι. κ 451. Τὸ ἐν τῇ κ 40, «δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ» ὅπερ μεταφράζουσι τινὲς μέν: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ ἐν τῇ αὐλῇ, ἄλλοι δέ: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ περί τὴν αὐλὴν, παρῆγει ἔννοιαν ὅχι πολὺ φυσικὴν. Ὅθεν διωρθώτῃ ὑπὸ τινῶν μὲν αὐλῇ = αὐλήτις, ὑπὸ τῆς αὐλήτιως, ὅπερ καὶ πιθανώτατον καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B'. περιτέλλω, ἴσως δὲ κατὰ τὸν Δοιδελ. οὐδὲ μετεβολῇ τοῦ τόνου ἀπαίτεται καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. || ὑπ' ἄλλων δέ: αὐλῇ ἡ αὐλοῖς, ἢ αὐδῇ, καὶ τέλος ὑπὸ τοῦ Δυνάστηρος: περιστεναχίζεται αὐδῇ.

ΠΕΡΙΣΤΗΝΩ, Α'. (ἐκ τοῦ στενός, στείνω) μόνον κατὰ μέσ. διόλκωσι «περισπένεται γαστήρ» περισπένω χωρεῖται, εἶνε ὑπερπληθής, Π 463 f. B'. = ΠΕΡΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ, περιστενάζω, μετ' αἰτ. Ὑρ. 18 (19), 21.

ΠΕΡΙΣΤΗΩΣΙ, ἰδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΗ.

ΠΕΡΙΣΤΕΦΩ, περιβάλλω, περικυκλῶ, περικαλύπτω, «νεύειν οὐρανόν» ε 303: ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ θ 175 «ἀμφὶ περιτέφεται» ὅπως ἤδη ἔγραψάν τινες τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὕφ' ἐνὶ ἀμφιπεριστέφεται.

ΠΕΡΙΣΤΡΕΨΩ, μόνον ἐν τῇ παρ. περιστρέψε, Ὑρ. Ἑρμ. 409 καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ὁρ. περιστρέψας, περιστρέψω, «(στρέφω) γυρίζω», «δίσκον» η 489, «Ἄτην χειρὶ» T 131, περιβάλλω, περιδέω, «δεσπὰ χειρὶ» περιβάλλω δεσπὰ εἰς τὰς χεῖρας, Ὑρ. Ἑρμ. 409 (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Βλαυμάτς, ἐν τῇ ἄλλῃ ἄλλως ἐρμηνεύουσι τὸ πιθανῶς διεφθαρμένον τοῦτο χωρίον), ἰδ. καὶ λ. ΠΕΡΙΤΡΕΨΩ.

ΠΕΡΙΣΤΡΕΩ, ἰδ. ΠΕΡΙΣΤΡΕΩ.

ΠΕΡΙΤΑΜΩ, ἐπίκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ περιτέμνω, ὁ ἔ. περικύπτω. Ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ μέσ. περικύπτω ἑμαυτῇ, ὁ ἔ. ἀποκόπτω (ἀπό τινος: ὅλου) καὶ περικλείω, ἵνα ἀπαγάγῃ ὡς λείαν, «βοῦς» ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν βουκόλων καὶ ἀπάγῃ ἑμαυτῇ, διαρπάζω, Ὅδ. λ 402, ω 412, πρδλ. ΤΑΜΝΩ.

ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΑΙ, ποιητ. ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχὴν ἐνός. συμπληρῶ τὴν περιῦδον,

διανύω τὸν κύκλον, „κάμνω τὸν γύρον“, ὅθεν συντελοῦμαι, ἀπαρτίζομαι, „ἀφ' περιτελλομένου ἔτος“ λ 295, ξ 294, „περιτελλομένων ἐνιαυτῶν“ κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπανάδον τῶν ἐνιαυτῶν, ὃ ἐ. ὁσάκις ἔρχεται ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς, κατ' ἔτος, B 551, πρὸς. Θ 404, 448, ἴδ. ΠΕΡΙΠΕΛΑΘΑΙ.

ΠΕΡΙΤΙΘΗΜΙ, γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ 6'. ἀορ. περιτίθεν, ἐν τμ. διέ και οἱ χρόνοι περι-θήκαν, περι-θέτα και περι-θήκατο. 4) περιβάλλω, τροπ. «π. τινὶ δύναμιν» περιβάλλω εἰς τινὰ δύναμιν, ἢ τινὰ μὲ δύναμιν (οἶονεῖ ἐνδύω ἢ ὀπλιζῶ τινὰ μὲ δύναμιν), γ 205. (Ὁύτω: ἔγραψαν ἐνταῦθα οἱ πλείονες τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἐκ τοῦ Σχολ. ἀντὶ τοῦ συνήθους: παραθέταν). 2) Μίσ. (μόνον ἐν τμ.) α.) περιβάλλω ἐμαυτοῦ, ἐνδύομαι, „βάλλω ἐπάνω μου, φορώ“, οἶον «ἔφορος ὤμων» B 3 κ. α., «χροὶ κόσμον» E 488, «κρατὶ τρυφάλειαν» T 381. 6.) Ὁύτω, καταθέτω, συσσωρεύω περὶ τι, «ῥύλα» (περὶ τοὺς λαμπτήρας), σ 307.

*ΠΕΡΙΤΙΜΗΚΙ [-.-], εσσα, εν, πολοτίμητος, ἐντιμότερος μόνον *Υ. Ἀπ. 65.

ΠΕΡΙΤΡΕΠΩ, μόνον ἀμεταβέτως περιστρέφομαι, συμπληρωτὴ τὴν περιστῶν μου, ἐν τμ. «περὶ δ' ἔτραπον ὦραι» κ 469 f. Πρὸς. τρέπω και περιτροπέω.

ΠΕΡΙΤΡΕΦΩ, τρέφω, ὃ ἐ πηγνυμι τι πέριξ τινός. Μόνον παθ. κατ' ἐνεστ. και παρ. περιστρέφομαι, περιπηγνυμαι, „πῆζω ἕναν γύρον“, μετὰ δοτ. «σάνεσαι περιτρέφετο κρύσταλλος» περὶ τὰς ἀσπίδας ἐσχηματίζετο πάγος, ξ 477. Μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. «(γάλα) μάλ' ὥκα περιτρέφεται κυκλῶντι» ταχέως πηγνύεται τὸ γάλα εἰς τὸν κυκλῶντα, E 903. (Ταῦτα τὸ Οὐόσσιος, Βέκκ. ζ. Φαίσις: κατὰ τὸν Ἀπολλωνίον και Ἡρωδιανόν τοῦ παλαιού: γραμματικούς. Συνήθως δὲ και παρὰ Ἀνδραγαθῶν γράφεται: περιστρέφεται, ὅπερ και ἄλλοι τινές τῶν νεωτέρων παραδέχονται. || Ἡ πρώτη ἐρμηνεία ὀρθότερα διότι πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ταχύτης τῆς πῆξεως ἢ τροφῆς, πρὸς ἣν παραβάλλεται ἡ ἴασις τῆς πληγῆς, ἐφ' ἧς ὠσταύτως λέγεται τὸ „τρέφω“, ἴδ. τρέφω).

ΠΕΡΙΤΡΕΧΩ, ἀορ. 6'. περιέδραμον και ἀναύξ. περιδραμον, τρέχω πέριξ, περιτρέχω, X 369, ἐν τμ., E 443.

ΠΕΡΙΤΡΕΩ, ποι. ἀορ. ἀναύξ. περίτρεα, περίτρομος, ἐντρομος φεύγω, μόνον A 676 f.

ΠΕΡΙΤΡΟΜΕΘΑΙ, ἐπ., μέσ. ἀποθ., καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τρέμω, „τρέμομαι ἕναν γύρον“, οἶον «σάρκες περιτρώμεντο μέλισσιν» περιέτρεμον αἱ σάρκες περὶ τὰ μέλη, σ 77 f.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΩ, ἐπικ. ζ. Ἰων. θαμιστικ. ἀντὶ τοῦ περιτρέπω μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος ἀμεταβ. α.) συχνὰ ἢ κατ' ἐπαναλήψιν περιστρέφομαι, περιφέρομαι, „γυρίζω“, ἐπὶ χρόνῳ, B 295, ὠσταύτως και ἐπὶ προσώπου,

«μῆλα πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν» τὰ πρόβατα ἡλαύνομεν συχνὰ ἢ πολλάκις περιστρέφόμενοι, στρέφοντες δηλ. ὀπίσω τὰ βλέμματα (ὑπὸ τοῦ φόβου μὴ κατεδιωκόμεθα), ε 465. (Ὁύτω: ὀρθῶς ἠρμηνεύσεν ὁ Δοιδερλεῖνος και Ἄρμεις. Ἄλλοι δὲ: περικλιόντες, περιτεμνόμενοι πολλὰ (ἴδ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΑ), ἢ πολυλάχοι, κατὰ πολλὰς διευθύνσεις τρεπόμενοι. || τέλος ὁ Δύντσερος ἐρμηνεύει τὸ «πολλὰ περιτροπέοντες» πολλὰς περιτροπὰς ποιοῦντες, ὃ ἐ. πολλὰς ἀποτρέποντες τὰ πρόβατα, τὰ ὅσα κατὰ τὴν συνήθειάν των ἐτρέποντο τὴν πρὸς τὸ ὄρος ὁδόν, και δὲν ἤλθον τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν). 6.) κατὰ διαφορὰς διευθύνσεις τρέπομαι, «πολλὰ περιτροπέων φύλ' ἀνθρώπων» ἐπὶ πολλὰ φύλα ἀνθρώπων τρεπόμενος, ἐπιμνησνόμενος μετ' αὐτῶν, *Υ. Ἑρμ. 542. (Ὁ δὲ Σενέκας: διανοῦται: παρατροπέων, ὃ ἐ. ἐξαπατῶν. ὁ δὲ Βαουμέλ. αὐτὴν ταύτην τὴν σημ. θέλει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν συνήθη γραφήν: περιτροπέων).

ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΣ, ὄν (περιτρέχω), ὁ δυνάμενος νὰ περιτρέχῃται, κυκλοτερεῖς, κυκλικός, Ψ 455 f.

ΠΕΡΙΦΑΙΝΟΜΑΙ, πανταχόθεν φαίνομαι, εἴμαι περιφανής, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ «περιφανόμενος ὄρος» περιφανές, περιέδλεπτον, N 479, «ἐν περιφανομένῃ χώρῳ», *Υ. Ἀφρ. 400, και ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «ἐν περιφανομένῳ» ἐφ' ὀψήλοσ και πανταχόθεν περιφανούς, ε 476.

ΠΕΡΙΦΑΣ [-.-], ἀντοξ, ὁ, 4) οἶός τοῦ Ὁχρησίου, Αἰτωλός, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, φονευθεῖς, E 842 εἰς. (Παρ' Ὁμ. ἡ μόνη περίφασσις, καθ' ἣν θεός διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς φονεύει Ἴφωνα).

2) οἶός τοῦ Ἡπότου, εἰς τῶν Τρωϊκῶν κηρύκων, P 323.

ΠΕΡΙΦΥΤΗΣ, ἀο, ὁ, 4) οἶός τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεῖς, O 638 εἰς.

2) εἰς τῶν Μυσῶν, E 515.

ΠΕΡΙΦΡΑΖΕΙ [-.-], ἐς, ποιητ. εὐλαβής, προσεκτικός, περισκευμένος. Τὸ οὐδέτερον *ΠΕΡΙΦΡΑΖΕΩ ὡς ἐπιρρήσις. *Υ. Ἑρμ. 464.— Ἐπίρρ. ΠΕΡΙΦΡΑΖΕΩ, ἐπιμελῶς, εὐλαβῶς, μετὰ προσοχῆς, „καλὰ, καλὰ“ μόνον ἐν τῇ φρ. «ὠπτήσαν περιφρ.» A 466, ξ 434 κ. α. πλη. Ἐκ τοῦ

ΠΕΡΙΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ. σκέπτομαι ἀπ' ἐξῶ και ἀπ' ἐκτ', ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὃ ἐ. ἐπιμελῶς σκέπτομαι τι, φροντίζω περὶ τίνος, «νόστον» α 76 f.

ΠΕΡΙΦΡΩΝ, ὄν, ποιητ. (π. φρήν), φρόνιμος, συνετός, περνούς, ἐπιθετον γυναικῶν, οἶον «Ἀδραστήνη» E 412 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), «Βασίλεια» λ 345, «Εὐρύκλεια» τ 357. Ἰδίως δὲ «π. Πηνελόπεια» α 329 κ. πλη.

ΠΕΡΙΦΩ, μόνον ἐν τῇ ἀφρ. τοῦ 6'. ἀορ. περιφύει και μετοχ. περιφύς: εἰς μέσ. σημ. περιφύομαι, «φωτρώω γύρω, γύρω», και τροπ.

περιβάλλω, σφίγγω τινά ἐν ἀγκάλας, "Ὁδ. τ 416, ἀπολ. π 21, ω 320. μετ' αἰτίας. «κύσσαι ἢ περιφύσαι ἐόν πατέρα» ω 236 (ἐνδὲ τινὲς ὅμως θέλουσι τὴν αἰτίαν νὰ ἐξαρτήσωσι μόνον ἐκ τοῦ «κύσσαι»).

ΠΕΡΙΧΕΩ, ὁρ. ἀ. περιχεῖσθαι (ἢ ὅπως τονίζει ὁ Λαρόχης μετὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν: περιχεῖσθαι) ἀντὶ τοῦ περιέχεσθαι, μέσ. ἀορ. ἀ. ὑποτ. περιεγύεσθαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περιγύεσθαι, ζ 232, Ψ 459 (ἐνθα τινὲς ἐκλυθάνουσι τὸν τύπον ὡς χρόνου ἑνός.), πρὸλ. γ 426. Α'.) Ἐνεργ. περιχέω, χύνω περί τι τινός, μετ' ἐστ. προσώπ. καὶ αἰτ. πράγματα: «τινὶ τι» „περιχύνω τινά με τι“, Φ 319, «ἤερα τινί» η 440, ἐν τμ. Ε 776, ν 189. Ἰδίως ἐπὶ τῶν μεταλλουργῶν, τῶν ἰδίαι. λεγομένων διὰ τοῦτο χρυσοχόων, «χρυσόν χέουσι» περιχύνοντα τὰ κέρατα (τοῦ θύματος), Κ 294, γ 384, 426, 437. Μεταφρ. «χάριν τινί περιχ.» περιβάλλω περιχύνω τινά με χάριν, ψ 162. Β'.) Μέσ. 4) περιχύνω τινί τι κατ' ἐμαυτὸν «(ἀνὴρ χρυσοχόος) περιχεύεται χρυσὸν ἀργύρῳ» κατὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ περιχύνει χρυσὸν περὶ τὸ ἀργύρεον ἔργον του, ζ 232, ψ 159. 2) μεταφ. περιχέομαι, ἐκτείνεσθαι, χύνεσθαι περί τι τινός, «ὑπνο» Β 49 ἐν τμ.

ΠΕΡΙΧΟΜΑΙ, ἐπ., ἀορ. ἀναύτ. περιχυσάμην, ἀργίζομαι σφόδρα, ἀγανακτῶ, «τίνι τινός» κατὰ τινας ἐξ αἰτίας τινός, "Ἰλ. Ι 449, Ξ 226.

ΠΕΡΙΟΠΗ, ἡ (ὁψ), τόπος ἐξ οὗ δύναται τι νὰ περισκοπῇ, σκοπιὰ, «ψήλωμα», Ξ 8, Ψ 451, κ 446.

ΠΕΡΙΩΣΙΟΣ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ περιούσιος (ἐκ τοῦ περίεμι), περισσός, ὑπέρμετρος, ὑπερμεγέθης, μόνον ἐν τῇ οὐδ. «περιώσιον» ὡς ἐπὶ ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολήν, Δ 359, π 203. Ὡσαύτως πληθ. «περιώσια» "Ἰμ. 18 (19), 41. Μετὰ γεν. «περιώσιον ἄλλων» περισσότερον τῶν ἄλλων, "Ἰ. Δῆμ. 363.

ΠΕΡΚΝΟΣ, ὁ, εἶδος ἀετοῦ μελανοπτέρυγος, (Ἀρισ. Περί θαυμασ. ἀκ. 60, ἐνθα πέρκνος τονίζεται) Ω 316 f. (Ὅπως ὁ Ἀρίσταρχος ἄλλαι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς ἐπὶ ΠΕΡΚΝΟΣ, ἡ, ὅν = σκοτεινός, μέλας, ὅπως εὐρίσκεται παρ' Ἰπποκρ. καὶ Νικάνδρῳ, ἢ ἢ μᾶλλον ἴσως μελανόστικτος, ὅπως ἐκάζω ἐκ τῆς καὶ σήμ. ἐν τῇ καθομιλομένῳ σωζομένην σημασίᾳ: „περκνός“ (προφ. καὶ περκνός, ὁ ἔ. ἐρῆλος ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου ξανθόστικτος). Ἰδ. καὶ λ. ΜΟΡΚΝΟΣ.

ΠΕΡΚΑΣΙΟΣ, ὁ, ἐκ Περκώτης, Β 834, Ζ 30.

ΠΕΡΚΑΤΗ, ἡ, πόλις τῆς παρ' Ἑλλησπόντιον Μυσίας μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμφάκου Β 835, Α 229, Ο 548, ἐπὶ Στράβωνος (13, 4, 20) γωρίον τι πλησίον τοῦ Παρίου ὀνομαζόμενον Παλαιπερκώτη. (ἢ τὴν σήμερον καλεῖται τόπος τις μεταξὺ Ἀβύδου ἢ Λαμφάκου „Περκωστὰ“).

ΠΕΡΝΗΜΙ, ἔτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ 2 ΠΕΡΝΑ, μετοχ. περνάει, παρατατ. θαμνί. γ', ἐν. πέρνασθ' ἀντὶ τοῦ πέρνασκε, κυρ. „περνῶ“ πέραν, καὶ

ἐπομ. πωλῶ, τινά, "Ἰλ. Ω 752, «ἐπὶ νήσων» Χ 45, «κρήματα περνάμενα ἴκει» ἔρχονται πρὸς πώλησιν, Σ 292.

ΠΕΡΝΑΝ ὁρ. περνήσσει καὶ μέσ. περνησάμην πάντας, ἀναύτ. διατρυνθῶ, „περνηιάζω, καρφύνω“, «τινὰ δουρί» διακοντιζῶ, "Ἰλ. Η 445. Μέσ. [ἐμπερνώμαί], „καρφύνω τι ἐπάνω μου“ διὰ πόρπης ἢ καρφίτσας, «χλατναν» Κ 433, «εἰ ἐνέστη» Ξ 180. Ἐκ τοῦ

ΠΕΡΩΝΗ, ἡ (παίρω), κυρ. πῶν ὅτι οὐδ' ἢ διαπεραστικόν, ἰδίως ἢ ἀκωχὴ τῆς πόρπης, ὅθεν ἐν γέν. πόρπη, „καρφίτσα“ ἢ „κόπτσα“ (ἐν.), οἱ τῆς ἐμπερνώματι καὶ συγκρατοῦμεν τὰ ἐνδύματα, Ε 425, σ 293, θ 226, 256.

ΠΕΡΩΣΙ, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ περῶσι, ἐκ τοῦ 1 ΠΕΡΛΟ.

"ΠΕΡΡΑΙΒΟΙ, ἴδ. ΠΕΡΑΙΒΟΙ.

ΠΕΡΡΑΙΟΣ, ὁ (Πέρσης, "Ἡσιόδ. Θεογ. 377) υἱὸς τοῦ Τιναῖος Κριτοῦ καὶ τῆς Εὐρύβιας, πατὴρ τῆς Ἑκάτης, "Ἰ. Δῆμ. 24.

ΠΕΡΡΑ, ἀντὶ τοῦ Περρῶ, ἴδ. λ. ΠΕΡΡΟ.

ΠΕΡΡΕΥΣ, ἐπ., ἴων. ἢ ἐπ. ἰον. ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρίσιου βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς, Ξ 319. Νήπιον ἔτι μετὰ τῆς μητρὸς εἰς κιβώτιον ἐγκλεισθεὶς καὶ οὕτως βρῆθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν διεσώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σερφίδος Πολυδάκτου. Καὶ μέχρι μὲν τινος ἐπρέπετο παρὰ τούτῳ ἡλικιωθεὶς δὲ ἔλαθε παρ' αὐτοῦ, θέλοντος οὕτω νὰ τὸν ἀποπέρψῃ, τὴν ἐντολήν νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδοῦσας. Κατορθώσας δὲ τὸ ἔργον ἡλευθέρωσε κατὰ τὴν ἐπαύριον τὴν Ἀνδρομέδαν, ἦντο ἔκειτο εἰς βράχον προσδεδεμένη, ἵνα γένη βαρὰ φοβεροῦ τινος κήτους ἐρημίσαντος τὴν γῶραν. Λαθὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα ἐγέννησε τὸν Ἀλκαίον καὶ τὸν Ἡλεκτρῶνα. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιδίας, ν 414, 445. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ περῶσι, οἷον ἐ Ροπειτίας κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρήβω, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τινος Σανσκριτικῆς ρίζης prsh, σημαίνουσας σκορπίζω, διοχετεύω.

ΠΕΡΡΕΦΟΝΕΙΑ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Περαιφόνῃ, "Ἰ. Δῆμ. 56 κ. ἀ., θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Δήμητρος, Ξ 326 λ 217, γυνὴ τοῦ Ἄδου, ἀρπάσαντο: αὐτὴν ἀπὸ τῆς μητρὸς. Παρ' Ὀμ. φαίνεται πάντοτε ὡς ἡ φοβερὰ (ἐπαινή) βασίλισσα τοῦ καταχθονίου κράτους καὶ ὅχι ἡ ὠραία (εὐώπης, περικαλλῆς) παρθένος ἢ ἐν τῇ "Ἰμνῳ εἰς Δήμητραν (πρὸ. σ. 334, 405, 494) ἢ ἐν τῇ μεταγενεστέρῃ παραδόσει. Τὰ ἱερὰ αὐτῆς ἄλση κελύται εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς κατὰ τὰ μεθόρια τοῦ καταχθονίου κράτους, κ 509. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς κ 494 ἐκ τοῦ φέρω ἢ φόνος, ἐπομ. κυρ. φερσεφόνῃ, δ ἔ. θανατηφόρος).

ΠΕΡΡΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκίανου, γυνὴ τοῦ Ἥλιου, μήτηρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 439. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 356 λέγεται Περρηΐς.

ΠΕΡΣΗΝΑΔΗΣ, αο, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ Περσεΐ-
δης, υἱός· ἡ ἀπόγονος τοῦ Περσεΐδου, ὁ Σθένης-
λος, T 416.

ΠΕΣΕΙΝ καὶ ΠΕΣΕΕΘΑΙ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΣΕΩΣ, ὁ, Ἄττ. πεττός, ἡ ψῆφος· („πέτρα“
ἦν οἱ παλαιοὶ μεταχειρίζοντο ἐν τῇ πε-
τείᾳ), πληθ. «πεσοί» αὐτὴ ἡ παιδιὰ, „τό
τάβλι, ἡ δάμα“, α 407 †. Ὅποια ἦτο ἡ
παιδιὰ τῶν πεσῶν, εἶνε ὅλως ἀγνωστον διότι
ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ
ὀνόματος ἐξάγεται, ἡ δὲ παρ' Ἀθηναίῳ A 46 f
περιγραφὴ τοῦ Ἀπίωνος εἶνε προδήλως φαντα-
σιώδης· πλάσμα. || Ἡ πεττεία, ἥτις κατὰ τοὺς
μετέπειτα χρόνους ποικίλως διεμορφώθη, θεω-
ρεῖτο ὡς τὸ ἀρχαιότατον θαγενὲς τῶν Ἑλλήνων
παίγων, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα παῖγνα λέγονται ἐκ τῆς
Λυδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετενεχθέντα. Κατὰ τὸν
Ἡσίοχ. παράγεται ἐκ τοῦ πίπτω).

ΠΕΣΩ (ἐκ τῆς ῥίζ. πεκ, πει), ἀπαρρ. ἐπικ.
πεσόμεν, κυρ. θερμαίνων μαλάσσει τι ὅθεν 4)
ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πεπαίνω, ὠριμάζω, τι, η 449.

2) μεταφ. χωνεύω, καὶ τροπ. «χόλον» χω-
νεύω ὀργήν, ὁ ἔ. τρέφω, ἐγερύπτω, „φυλά-
ζω“, Δ 513, I 565, «κίθεα» φροντίζας κρύ-
πτω ἐν ἑαυτῷ, Ω 647, 639. Ὡσαύτως· «γέρα»
χωνεύω τὰ δῶρα, σαρκαστικῶς (διότι τρέφου-
σιν πολλὰ μὲν ἔραγον, ἀλλ' εἰστέτι δὲν ἐχώνευ-
σεν αὐτά) B 237, «βέλος» νά χωνεύσῃ τὸ βέ-
λος, ὁ ἔ. „νά ἔχῃ νά τρώγῃ“, νά αἰσθάνηται
τὰς συνεπείας του, Θ 513.

ΠΕΣΩΣ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΤΑΛΟΝ [..-], τὸ (πετάννομι), φύλλον,
συνήθ. πληθ. B 342, τ 520 (||. Ἐν τῇ καθομιλ.
σῶζεται εἰς μεταφορ. σημ., λέγεται δηλ. τὸ φύλ-
λον ἐκείν τὸ σιδηροῦν, τὸ εἰς τὴν ὀπλὴν τοῦ
ἵππου προσηλούμενον, „πέταλον“ τοῦ ἀλόγου).

ΠΕΤΑΝΝΙΜΙ [..-], (ὁ ἔνετ. καὶ παρτατ.
σχηματίζονται ἐκ τοῦ ΠΙΠΤΩΜΙ καὶ ΠΙΠΤΩ) ἀορ.
ἐπέτασσα, πέτασα καὶ ἐπικ. πέτασσα, παθ.
παρκα. πέπταται, -νται, -μένος, ὑπερσ. πέπτατο,
παθ. ἀορ. γ'. πληθ. πετάσθησαν, μεταφ. πετα-
σθεσται, ἐκτείνω, „ἀπλώνω, ἐξαπλώνω“·
ἀ.) κυρ. μετ' αἰτ. «λίτα, ἔματα» Θ 441, ζ 94,
«ιστία οὐρῳ» „ἀνοίγω“ τὰ πονιά εἰς
τὸν ἄνεμον, ε 269. Ὡσαύτως· «χεῖρε» ἐκτείνω
τὰς χεῖρας, „ἀνοίγω“, ε 374, ὡς σημεῖον κδεή-
σιω, ε 495, Φ 445, «χεῖρες τινὲς ἀπλώνω τὰς
χεῖρας πρὸς τινα, Δ 523, N 549, ὡς σημεῖον
χαρᾶς, ω 397, «πύλας ἀναπετάννυμι, ἀνοί-
γω» ὅθεν παθ. «πύλας πεπταμέναι» ἀναπέτα-
μένοι, Φ 534, πρβλ. 538, φ 50· ὁ.) μεταφορ.
«θυμόν» τὴν καρδίαν τινὸς εὐρύνω, „ἀνοίγω
τὴν καρδίαν“, ὁ ἔ. φαιδρύνω, σ 460. Παθητ.
«αἰὼρη πέπταται ἀνέφελος» ἐκτείνεται, ζ 45,
«πέπτατο αὐγὴ Ἡελίου» P 374.

ΠΕΤΕΝΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πετεινός
(πέτομαι)· ἀ.) πτηνός, „πετοῦμενος“, ἐπίθ.
τῶν πτηνῶν, B 459, O 690. Πληθ. «τὰ πε-

τεννά» ὡς οὐσιαστ. τὰ πετεινά, τὰ πτη-
νά, O 238 κ. ἀ., Βατρ. 26· ὁ.) «πετεινός γί-
γνομαι» ἀποκτῶ πετρά, „κἀμνω πτερὰ“, π
218. (||. Ἡ καθομιλουμ. „πετεινόν“ ὡς οὐ-
σιαστ. καλεῖ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀλεκτορα).

ΠΕΤΕΩΣ, ἡ, ὄν, χωρίον τι Βοιωτικὸν τῶν
περὶ τὰς Θήβας, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλιάρτου, B
550.

ΠΕΤΕΩΣ, ἡ, ἐπικ. ἡ, ὄν, υἱός τοῦ Ὀρνέως,
πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, B 552, N 690 κ. ἀ.

ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. -εται, -ονται, ἀπαρρ.
-εσθαι, παρτατ. ἐπιπτόντο καὶ ἐπικ. γ'. ἐν. πέτετο,
-έσθην, -οντο, ἀορ. ἔπτατο, ἡ ἀναψ. μόνον Ψ 880,
μετοχ. πταμένη, ὑποκ. γ'. ἐν. πτήται, O 470,
καὶ ἐνεργ. ἀορ. ὁ.) ἔπτην, Βατρ. 241, „πετω“
ἀ.) κυρ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν (||. ἐπὶ τῶν ὀπλοῦν ἡ
μόνον σῶζεται ἐν τῇ καθομιλ. ὁ μέσος τύπος
ἐν τῇ μετόχῃ „πετοῦμενα“ = πετόμενα, τὰ
πτηνά), M 207, δ 447 κ. ἀ., καὶ ἐντόμων, B
89, Π 265· ὁ.) ἐπὶ πάσης ταχέως κινήσεως
ἐμφύγων ὄντων, „πετώ“ ἢ „πετάχνομαι“,
σπεύδω, τρέχω, ἐπὶ θεῶν, O 460, ε 49 κ. ἀ.,
ἐπὶ ἀνθρώπων, N 735, O 422, «πέδιοιο» διὰ
τῆς πεδίοδος, Φ 247. Πολλάκις ἐπὶ ἵππων, «οὐκ
ὄκνοντε πετέσθην» προθύμως ἐπέταξαν, E 366
κ. ἀ., γ 484, 494· γ'.) ἐπὶ ἀψύχων, οἷον βε-
λῶν, λίθων κ. ἀ., „πετώ“, πίπτω, „φεύγω“,
N 440, 592, ἐπὶ χιόνος καὶ χαλάξης πίπτω,
O 470, «ἐκ χειρῶν ἔπτει ἔρετμα» διέφυγον,
„ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ“, μ 203,
«τέβρεα» μ 533, «ἐκ μελέων θυμὸς ἔπτατο»
ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ, Ψ 880.

ΠΕΤΡΑΙΟΣ, ἡ, ὄν, πετρώδης, βραχυδής,
«τροχός» γ'. Ἀπ. 383. Ἐν πέτραις οἰκῶν, οἰ-
κεῖ πετρωδίαιτος, «Σκύλλη» μ 234 †. Ἐκ τοῦ
ΠΕΤΡΩ, ἡ, ἀ.) „πέτρα“, βράχης, I 45, ν
496 κ. ἀ., πρβλ. δὲ καὶ ΓΛΑΦΙΡΩΣ· ὡσαύτως ἡ
ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πετρῶν, γ 293 κ.
ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν «Πλαγίων» ἰδίως πετρῶν, μ
260· ὁ.) τεμάχιον βράχου, „πέτρα“, ε
243 κ. ἀ. Ὡς σύμβολον σταθερότητος, ρ 463,
ἀλλὰ καὶ τῆς σκληρότητος ἢ ἀναλγησίας, „πέ-
τρα“, Π 35. Παρὶ τῆς παρουσίας «οὐκ ἀπὸ
θύμης οὐδ' ἀπὸ πέτρης» ἴδ. ΔΡΙΣ. Ἐκ τούτου

ΠΕΤΡΗΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποι. πετρώδης, βρα-
χυδής· «Αύλις» B 496, «Πυθώ» I 405, «νη-
σος» δ 844, «κίλευθα» γ' μ. 48 (19), 7.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, τεμάχιον βράχου, „πέτρα“,
*Ιλ. H 270, Π 734, γ 288, Βατρ. 247.

ΠΕΤΟΥΜΑΙ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΠΥΚΑΛΙΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδ.

ΠΥΚΑΛΙΜΟΣ [..-], ἡ ὄν, παρ' Ὀμ. πάντοτε
ἐν τῇ φρ. «φρσὶ πευκαλίμῃ» *Ιλ. O 366, E
465, O 84, γ 35, φρόνιμος, συνετός. (Κατὰ
μὲν τὸν Βούττιμ. ἕτερος τύπος τοῦ πυκινός,
ὅπως τὸ λευγαλὸς τοῦ λυγρός· κατὰ δὲ τοὺς
παλαιούς γραμματικούς ἐκ τοῦ πεύκη = αἰχμή,
βελόνη, ἐπου. ὁξύς, διαπερατικός, ἡ «φρέ-
νες πευκ.» εἶνε ἡ ὁξύνοια).

ΠΕΥΚΕΔΑΝΟΣ [·...], ἡ, ὄν, ποι., ἐπίθ. τοῦ πο-
λίου, K 8 f, κατὰ τὴν συνθήκην ἐρηνεύειν, πι-
κρός, στυφός· ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττι.,
κυρ. μὲν ὁὗτος, „μυτερός“, ἐπὶ α. κοπτερός,
ὀδυνηρός, πρὸς δὲ ΠΕΥΚΕΔΑΝΟΣ. Ἐκ τοῦ

ΠΕΙΚΗ, ἡ, κυρ. ἀκή, ἀκοκή, ὅθεν ἡ „πεύ-
κα“ καὶ ὁ „πεύκος“ (ὡς τὰ βιολογικὰ αὐ-
τοῦ φύλλα) *Π. A 494, Γ 325.

ΠΕΪΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΥΝΟΛΟΜΑΙ.

ΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἴδ. ΦΑΪΝΘ.

ΠΕΦΑΣΘΑΙ, ἴδ. ΦΕΝ-.

ΠΕΦΑΣΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΑΪΝΘ.

ΠΕΦΗΘΗΜΑΙ, ἐπικ., ἄ.) παθ. μέλ. τοῦ ΦΑΪ-
ΝΘ, ὅπ. ἴδ. β.) παθ. μέλ. ἐκ τοῦ ΦΕΝ-, ὅπ.
ἴδ.

ΠΕΦΙΔΕΣΘΑΙ, ΠΕΦΙΔΗΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΦΕΪΔΟΜΑΙ.

ΠΕΦΘΟΝ, ἐπικ. ἀντί τοῦ Ἐπερνον, ἴδ. ΦΕΝ-.

ΠΕΦΡΑΘΟΝ, ΠΕΦΡΑΔΕΪΝ, ἴδ. ΦΡΑΣΘ.

ΠΕΦΡΙΚΑ, ἴδ. ΦΡΙΣΣΩ.

ΠΕΦΪΑΣΙ, ἴδ. ΦΪΠ.

ΠΕΦΥΓΜΕΝΟΣ, ΠΕΦΥΓΟΤΕΣ, ἴδ. ΦΕΪΓΩ.

ΠΕΦΥΛΑΣΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΥΛΑΣΣΩ.

ΠΕΦΥΓΙΑ, ἐπικ., ἴδ. ΦΪΠ.

ΠΕΦΥΡΜΑΙ, ἴδ. ΦΪΡΩ.

Πῆ (κατὰ τὸν Σπύρην ἢ Βέκκ.) ἢ πῆ (κατὰ
τὸν Οὐάλερ. καὶ Δινδορφ.), ἐπίρ. ἐρωτημ. 1)
τοπικ. [ποτ], πρὸς ποῖον μέρος, „ποῦ“ ἢ
„ῶς“ (ποῦ) (=τοῦ ποῦ), E 472, p 219 κ. ἄ.,
„πῇ γάρ“ καὶ ποῦ, ο 509, „πῇ δὲ“ ν 203, p
219, φ 362. 2) τροπικ. πῶς, (κατὰ) τίνα
τρόπον, φ 287, ν 43, „πῇ δ’ οὕτως—ἐρχεται
οἷος· πῶς (ἢ μάλλον ποῦ, πρὸς τίνα σκοπὸν)
πῆγαίνεις οὕτως μόνος ὄν“, K 385, πρὸς B 364.

Πῆ ἢ πῆ (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπίρ. ἐγκλιτ.
1) τοπικ. ἐπικινήσεως, εἰς ἁποῖον μέρος,
„εἰς ἕνα μέρος, ἁποῦ“, Γ 400 (ἕνα ἢ γεν.
„πολίων“ ἐκ τοῦ „πῇ“ ἐξαρτάται), Z 378,
„οὕτε πῇ ἄλλῃ“ 6 127, γ 254 κ. ἄ., καὶ ἐπὶ
στάσεως, γ 25. 2) τροπικ. κατὰ τίνα τρό-
πον, „ἁπλως“, „οὐδὲ πῇ ἔστι“ [οὐδ’ ἔστιν
ὅπως] οὐδ’ εἶνε τρόπος, δὲν εἶνε δυνατόν, θεμι-
τόν, Z 267, „οὕτω πῇ“ οὕτω πως, Ω 373,
„οὐδὲ πῇ“ οὐδαμῶς δέ, μ 433, ν 207, ὡσαύ-
τως „οὐδὲ τί πῇ“ Φ 219.

ΠΗΓΕΪΜΑΛΛΟΣ, ὄν, πυκνόμελλος, „ἀρ-
νεῖός· Γ 497 f. (Ἐκ τοῦ πήγνυμι καὶ μαλ-
λός, ἀντί τοῦ: πήγνυμαι, ἢ ἐκ τοῦ πηγός ἢ
μαλλός ἀντί τοῦ: πηγόμενος, δὲ ἐπενοήθηκε
τοῦ αἰ καὶ τροπικ. τοῦ αἰ εἰς ε. II. Ὁρθότερον
βεβελως κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐδ. πη-
γός (γεν. εὐς) ἢ μαλλός, κατ’ ἀναλογίαν τοῦ
ἐγγεσθίματος, ἀλγεσθίματος, μελεσθίματος κ. ἄ.).

ΠΗΓΗ, ἡ, „πηγή“, B 523, ζ 424.

ΠΗΓΝΥΜΙ [·...], ἐνέστ. μόνον -υται, παρატ.
ἀναῦξ. πήγνυτο, μέλ. πῆζει, μόνον X 283 (ἐν
τμ.), ἀόρ. ἐπικ. πῆξε, -αμεν, ὑποτ. -η, ἀπαρρ.
-ξαι, μετοχ. -ας, -αντα, παρκα. β’. πέπηγε, ὑ-
περσ. ἐπεπήγει, N 442, Π 772. Παθ. ἀόρ. β’.

[μὲ τὸ α βραχύ] ἐπάγη, ἀναῦξ. πάγη, γ’. πληθ.
πάγεν Δωρ. ἢ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἐπάγησαν, A 572,
παθ. ἀόρ. ἄ. γ’. πληθ. πῆχεν Δωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντί τοῦ ἐπῆχθησαν, Θ 298. ἴδ. καὶ ΚΑΤΑΠΗ-
ΓΝΥΜΙ. Α’.) Ἐνεργ. κυρ. στερεώνω· ὅθεν 4)
„ἐμπήγω, καρφώνω, χώνω“ τι, ὃ δὲ τόπος,
ὅπου, ἐκφέρεται ἐμπροθέτως, „ἔλγος, δόρυ ἐν
μετώπῳ, ἐν γαστέρι· Δ 460, N 372 κ. ἄ., „ἐ-
ρετμὸν ἐπὶ τῷ μῦθῳ· ἐμπήγω τὴν κόπην ἐπάνω
εἰς τὸν τῷ μῦθον, λ 77, „ἐν γαίῃ“ φ 276· σπα-
νίως δὲ ἀπλῆς δοτ., λ 429. β’.) στηρίζω τι ἐπὶ
τινός· ὁῖός· δυνάμενον νὰ ἐμπηχθῇ, ὡσαύτως
„ἐμπήγω“ ἢ „καρφώνω“ (ἐπάνω), „κεφα-
λήν ἀνὰ σκολόπεσσι· Σ 477. γ’.) μεταφορ.
πρσσηλῶ, „ἐμπήγω, καρφώνω“, „ὀμματα
κατὰ χθονός· Γ 247. 2) συμπήγνυμι, κα-
τασκευάζω, ἰδίως ναυπηγῶ, „νῆας· B 664.

Β’.) Παθ. ἐν τῷ ἄ. καὶ β’. ἀόρ. ἔτι δὲ καὶ
ἐν τῷ β’. παρκα. τῇ ἐνεργ. στερεοῦμαι· ὅθεν
1) „ἐμπήγομαι, καρφύνομαι“, εἶμαι
ἐμπεπηγμένος, Δ 485, E 616, „δόρυ δ’ ἐν
κραδίῃ ἐπεπήγει“ ἔμεινεν ἐμπεπηγμένος εἰς τὴν
καρδίαν, N 442, πρὸς Γ 772, Γ 283 κ. ἄ.

2) πῆγνυμαι, „πῆζω, παχύνω“, „μαρ-
γώνω“ (ὅ ἐ. ναρκύνω, ἐνέργη. ἀντί τοῦ μέσ.
ναρκοῦμαι), „γόσσα πῆγνυται“ τὰ γόνάτα μου
μαργώνουν, ναρκοῦνται, X 453. Γ’.) Μίσθ.
κατασκευάζω, ναυπηγῶ τι ἐμαυτῷ, „ἔ-
κρια πῆξαι ἐπ’ αὐτῆς· κατασκευάσων ἐπὶ τοῦ
ἔργου σου, ἤγουν τῆς νηός σου, ἔκρια, ε 463.
(Ἡ ρίζ. παρ. ὅθεν [πάγος], „πάγος“, Λατ.
rago (=rango), perigi, συγγ. τῇ παχύς).
Ἐκ τούτου

ΠΗΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. παχός, εὐτραφής,
εὐρωστός, „ἴπποι· I 424, 266, „κῆμα· πα-
χός, „φουσκωμένος“, ε 388, φ 235. (Ἡμαρ-
τημένος ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν λευκός, ἢ καὶ
μέλας), ἴδ. τριφίς, τριφίσις.

ΠΗΓΑΪΣ [·...], ἰσοε, ἡ, ἐπικ. (πήγνυμι), πα-
χυνώδης, παγετώδης „νύξ· ε 476 f. (II. Εἴ-
νε λοιπὸν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἐπὶ θηλ.
τοῦ ὁποῖου τὸ ἄρσεν. ὑποτίθεται πηγυλὰς κατὰ
τό: παχυλός· ἔτερος τύπος θηλ. τοῦ ἐπιθέτου
τούτου οὐσιαστικῶς λαμβανόμενος ἢ μάλλον οὐ-
σιαστικὸν πρὸς αὐτὸ συγγενὲς εἶνε ἢ παρὰ τοῖς
Ἀθηναίοις σωζομένη λέξις „πηγαυλή“=εἶδος
ζυμαρικῶς, ἄλλως λεγόμενον „κριθαράκι“, ἢ-
τις ἀνωμάλη οὕτως διὰ τὴν ὁμοίωσιν πρὸς
τὴν παγετώδη χιτῶνα ἢ χυδερὴν πᾶννην. ἴσως
ὅμως ὁ τύπος τῆς Ὀμηρ. λέξεως καὶ ἡ παρα-
βολὴ αὐτῆς πρὸς τὴν καθομιλοῦμαι καθιπτοῦμαι πι-
θανωτέρων τὴν ἑτέραν ἐρμηνείαν τῆς λέξεως τὴν
καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικῶς εὐρίσκα-
μένην: παγετός, „παγωνιά“, ὅπερ ἐν τῇ
χωρίῳ τῆς Ὀδ. ἐπιφέρεται ὡς ἐπετήγησις τοῦ
„κακὴ νύξ·: „ἦτο μὲν κακὴ νύκτα, μὲν
παγωνιά“).

Πῆδανον, τό, κατὰ τὸν Εὐστ. ἀγνωστον χω-

ρίον τῆς Τροίας, ὅπερ εἰκόζεται ὅτι ἔκειτο εἰς τὴν ὑπώρειαν τῆς Ἰδης· κατ' ἄλλους δὲ ποταμός· τῆς Κύπρου, παρὰ Πτολεμαίου Πεδιαιός, Ν 172.

Πηδαῖος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀντήνορος ὑπὸ τοῦ Μέγῃτος φονευθείς, Ε 69.

Πηδαλίον [·ν·], τὸ (πηδών), πηδάλιον, ὑπερδύον (Ξεν.), Ὅδ. γ 284, ε 233 κ. α., Ὑ. Ἀπ. 418.

Πήδαρος [·ν·], ἡ, 1) πόλις τῶν Ἀελέγων ἐν τῇ Τρωικῇ γῶρᾳ παρὰ τὸν Σατυριόεντα, εἶρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου καταστραφείσα, Ζ 35, Υ 92, Φ 85. Καὶ κατὰ τὸν Στράβ. 7, 7, 2 πόλις τῶν Ἀελέγων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἔρημος 13, 4, 50. Ὁ δὲ Πήδαρος ἡμαρτημένως ταυτίζει αὐτὴν πρὸς τὸ μετέπειτα Ἀδριακόν. 2) πόλις τῆς Μεσσηνίας (Μεσσηνίας), Ι 432, 294, κατὰ τινες μὲν ἡ μετέπειτα Μεθώνη, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Κορώνη, Στράβ. 8, 4, 3 καὶ 5, Πάυσ. 4, 35, 1.

Πήδαρος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀδελφὸς τοῦ Αἰσέπου, Τρώϊς Ζ 21 ἐξ. 2) εἰς τῶν ἱππῶν τοῦ Ἀχιλλεύου, Π 152.

Πηδαῖα, παρὰ γ'. ἐνικ. ἐπὶ δὲ, ὁδ. α. ἐπὶ δὲ, ἔστα, „πηδῶ“, „ποσσίν“ Φ 269, ἐπὶ βελῶν, „πηδῶ, πεσσῶ“, Ὑλ. Ξ 455.

Πηδῶν, τὸ (βλ. Πηδ), τὸ κάτω καὶ πλατὺ μέρος, οἰνοὶ ὁ ποὺς, τοῦ πηδαλίου, Ὅδ. η 328, ν 78.

Πηκίαι, ἡ, ὅν (πῆγναι). συμπαγή, „μερῶς“, οἷον „ἄροτρον“. Κ 353, Ν 703, ν 32, „ἔδος“ στερεὸν σκιμνί (γονυροειδὲς ἔπαιον κάθισμα), ἀντιθίτως πρὸς τὸν τεχνικὸν καὶ κομψὸν „κλισμένον“, Ὑ. Δῆμ. 196.

Πῆλαι, πῆλα, ἰδ. πάλας.

Πηλεῖαν, ὄνομα, ὁ, υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς νόμης Περιβοίας, Φ 441 ἐξ.

Πηλεΐδης (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει Πηλεΐδης ἐν τε τῇ ὀνομαστικῇ καὶ ταῖς ἄλλαις πτώσεσι), ἁο ὅ ἐσ, ὁ, ὅ ἐπικ. Πηληϊάδης, ἁο, ἐπ. υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς, Α 446 κ. α. πλχ. (Ἡ γεν. Πηληϊάδης ἐν τῇ Α 4 κ. α., λ 467 πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ συνίτησιν τῶν δύο τελευταίων συλλαβῶν ὡς πεντασύλλαβος, καθὼς καὶ ἡ γεν. Πηλεΐδης, Ο 64 κ. α., Ο 75, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τρισύλλαβος· ἢ κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖν Πηλεΐδης τετρασύλλαβος).

Πηλεΐαν, ὄνομα, ὁ, 1) = Πηλεΐδης, Α 488, ε 310 κ. α., συγγόν μάλιστα ἐν τῇ Ἰλιάδι, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι Πηλεΐωνος, Πηλεΐωνι, Πηλεΐωνα (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὅ „Αμεΐς ἐν τῇ Β' γράφουσι Πηλεΐωνος ὅς·). — Ἐκ τούτου ἐπὶ Πηλεΐαντας (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Πηλεΐωνάδης) πρὸς τὸν Πηλεΐωνα, Ω 338 τ. 2) (ἐκ τοῦ πηλός) οἰνοὶ Πηλῆτης, κάτοικος τοῦ πηλοῦ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 209.

Πηλεΐς, ἦος καὶ ἔος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Αἰα-

κοῦ (ἰδ. τ. λ.), Φ 488, 489. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Φῶκον ἔφυγεν εἰς Αἰγίνη· εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρύτινον· λαβὼν δὲ τούτου τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην γυναῖκα, ἔγενε βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Πολυδάμαν, Π 473 ἐξ. Μετέσχε δὲ καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῆς Ἀντιγόνης εἶλεθι γυναῖκα τὴν Νηρηίδα Θέτιν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, Π 33, Υ 206. Τὸν δευτέρου τούτου γάμον ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν καὶ οἱ θεοί, οὔτινες καὶ ἐφιλοδώρησαν αὐτόν, Ω 59 ἐξ., Π 443, 380. (Ἑυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ πάλλω, οἰνοὶ Πάλλας, Palsantius κατὰ τὸν Γ. Ἑρμάννον, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ ἐκ τοῦ πηλός). 2) (ἐκ τοῦ πηλός) οἰνοὶ Πηλῆς, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 19. Ἐκ τούτου

Πηληϊος, η, ὅν. ἰων. ἀντὶ τοῦ Πηλεΐος, ἀνέκων εἰς τὸν Πηλέα, τοῦ Πηλέως, „δόμος“ Σ 60, 441.

Πηληϊάδης, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πηλεΐδης, ὅπ. ἰδ.

Πῆλας, ἦος, ἡ, ποιητ., περικεφαλαία, κράνος, Θ 308, Ν 527, Ο 608 κ. α. Τῆς δὲ Ὅδ. μόνον α 256. (Ἑυμολογεῖται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ πάλλω διὰ τὸν παλλόμενον καὶ ἀεικνιητὸν αὐτῆς λόφον ἢ διότι ἐν αὐτῇ ἔπαλλον τοὺς κλήρους· κατὰ τὰς κληρώσεις, ὅπερ ἀπίθανον· ἀνεκτότερον δὲ κατ' ἄλλους συγγεν. τῇ πέλις, πέλις, ὅ ἐ. „γαυᾶθα, λεκάνη“, ἐπομ. λεκανοειδὲς περικεφαλαία).

Πηλιάς, ἴσος [·ν·], ἡ, Πηλιακή, ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους, „μελίη“ τὸ Πηλιακὸν ὄρος, τὸ ὑπὸ τοῦ Χείρωνος εἰς τὸν Πηλέα δωρηθέν, Ὑλ. Π 443, Υ 390.

Πῆλιον, τὸ, ὄρος ὕψηλόν καὶ κατάφυτον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας, πρὸς νότον τῆς Ὀσσης, εἰς τὰ πλάγια τοῦ ὁποῦοι καίενται σήμερον τὰ 2½ χωρία τῆς Θεσσαλομαχνησίας, τὰ νῦν Πλεσιόδι, Β 744, Π 444, λ 315.

Πηλοπάτης [·ν·], ὅν, ὁ (πηλός, βαίνω), οἰνοὶ Πηλοπάτης, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, ἐν τῇ Βατρ. 240, 244.

Πηλός, ὁ, „πηλός, λάσπη“, Βατρ. 240.

Πῆμα, ἄτος, τὸ, α.) πάθημα, δυστόχημα, συμφορὰ, ὀλεθρος, κακόν, Ὑμ. πλχ. ἐνικῶς τε καὶ πληθ. „πῆμα ἢ πῆματα πάσχω“ Ε 886, α 490 κ. πλχ., „κακὸν πῆμα“ κακὴ συμφορὰ, ε 479· ὁσαύτως καὶ περιφραστικῶς „πῆμα κακόν“ γ 452, καὶ „ὄδης πῆμα“ ε 338· δ.) ἐπὶ προσώπων, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς τὸ ὀλεθρος (ἐν τῇ ὀλεθρος Μακεδῶν τοῦ Δημ.), „δυστοχία“ („αὐτὸς ἦτον ἡ δυστοχία μου“), „μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεψε πῆμα Τρωσὶ“ τὸν ἔτρεψε, τὸν ἐφύλαττεν ὁ Ζ. ὡς μεγάλην δυστοχίαν τῶν Τρώων, ὁ ἐ. πρὸς μεγ. δυστ., Ζ 282, πρὸλ. Γ 50, 406, Κ 465,

Α 347, Ξ 275, Χ 288, 421, μ 425, ρ 446, Υ. Απ. 304. (Ἐκ τοῦ παλ., παθεῖν, πάσχω).
Ἐ τοῦτο

ΠΗΜΑΙΝΟ, ἐνεσ. -νει, μέλ. πημάνειν, ἀπαρρ. -ανέειν, ἀορ. γ'. πληθ. εὐχτ. πημάνειαν, παθ. ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. πημάνθη, ἀπαρρ. -ῆναι, βλάπτω, διαφθείρω, κακοποιῶ, Ο 42' παθ. διαφθείρομαι, βλάπτομαι, ἐπὶ πλοῖον, Ο 563, Ξ 235' ἀπολεῖ. «ὕπερ ὅρεια πημ.» ἐναντίον τῶν συνθηκῶν βλάπτω, κακοποιῶ, προσβάλλω, Γ 299 (κατ' ἄλλους δὲ βραχυλογικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερβαίνον βλάπτω, ἀθετὰ τὰ συνθηκῶν) «ὡς ἐπέειλε Ἀχιλλεύς μὴ πρὶν πημάνειν» νὰ μὴ βλῖψωσι («πειράζωσι») πρότερον, νὰ μὴ ἐξέρωνται ἐχθρῶν, Ω 781.

ΠΗΝΕΙΟΝ, ὁ, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, πηγάζων ἐκ τῆς Πίνου, διαρρέων τὴν Θεσσαλικὴν πεδιάδα καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τῶν Ταυπῶν ἐκβάλλων εἰς τὴν Θερμαϊκὴν κόλπον, τὰ νῦν Σαλαμυδριά, Β 732.

ΠΗΝΕΛΕΑΣ, α, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ΠΗΝΕΛΕΑΣ (πένομαι, λαός), ἐπικ. γεν. Πηνελέως, Ξ 489 (καλ' ἔγραψεν ὁ Πέγκας καὶ οἱ μετ' αὐτῶν καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὁ Βῶθης καὶ Βάντλειος, πρβλ. Πετεῶς, ἀντὶ τοῦ συνήθους Πηνελέως ἐκ τοῦ τύπου Πηνέλεος), υἱὸς τοῦ Ἰπτάλαμου, στρατηγός τῶν Βουιωτῶν ἐν Τροίᾳ, Β 493, Ρ 597 ἔξ.

ΠΗΝΕΛΟΠΕΙΑ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πηνελόπειαν, θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, α 321, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἥτις τὴν φρονήσιν καὶ ἀρετὴν, τὴν πίστιν καὶ σωφροσύνην ἐθαύμαζε ἡ Ὀδύσσεια («περίφρων Πηνελόπεια»). Κατὰ τὴν ἀπούσιαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς προσέβληον πολλοὶ μνηστήρες, αἰτοῦντες αὐτὴν ἐπιμήνους εἰς γάμον. Ἀλλὰ διὰ σφοδρὸν μηχανήματος ἐκρέτησεν αὐτὴς ἐπὶ πολλὸν χρόνον μεταώρους, διακηρύττῃσα ὅτι τότε μόνον ἤθελεν ἀπαφασία νὰ ἐκλῇ τινὰ αὐθύον, ὅταν ἀποτελειώσῃ τὸ ὑφανόμενον ἥδη πανίον, ἵνα κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ σάβανον εἰς τὸν γέροντα Λαέρτην. Ἀλλὰ τὸ πανίον δὲν ἐλάμβανε τέλος, ἐπειδὴ τὴν νύκτα διέλυον ὄσον τὴν ἡμέραν ὕφαινε, δ 88 κ. ἔξ., τ 139 ἔξ. Ὅτε δὲ τέλος μίαν τῶν βραβυμνίων προῖδονε τὸ μηχανήμα εἰς τοὺς μνηστῆρας, ἐπανήλθε μετὰ εἰκασταῇ ἀπουσίᾳ ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἐφόνευσεν αὐτούς, φ 207 ἔξ. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πῆλρ καὶ λέπειν, οἷον ἐκλεπίσσω. ἐκτυλίσσω, ἐκδιαιλύω τὸ πανίον. ἢ Ὀρθότρονον ὁ Κούρτιος ἐκ τοῦ ἀχρ. πην-ελη, πρβλ. θυμ-ελη, κυψ-ελη, νερ-ελη, καὶ ἐκ τῆς ρίζης σπ- (λατ. opus), ἥτις καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εὐρίσκειται ὡς δευτέρον συνθετικόν, ὡς Δρύ-σφ, Παν-σφύς, φίλ-σπης· κυρίως λοιπὸν σημαίνει ὑφάντρια).

ΠΗΝΙΟΝ [-ν], τὸ (πῆνος ἢ πῆνη), ὑποκορρ. ἢ ἐπὶ τοῦ καλαμίου (Τουρκ. μασουρίου), «καλαμιζομένη» κρόκη, «ὑφάδι», «εἴλημα κρόκης» κατὰ τὸν Σχολ. Ψ 763 γ. (Ἐνταῦθα πα-

ραβάλλεται ὁ κατόπιν ὁ πλησιέστερος τοῦ Αἰαντος τρέγων Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν κανόνα, δι' οὗ τὸ πηνίον διεξέρχεται διὰ τοῦ μάντου (στήμονος) καὶ ὅστις πλησιέστερα καὶ πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν παρακολουθεῖ τὸ στήθος τῆς ὑφαινομένης καὶ ἔπομ. κινουμένης γυναίκας, ἴδ. ἱστορ. καὶ κανόν. (Κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἀλλαγὰς παρ' Ἑλλήσιν, πηνίον εἶναι τὸ καλάμιον, ἐφ' οὗ καλαμιζέται ἡ κρόκη. ἢ. Ἐν τῇ καλαμιζομένῃ αἰσθάνεται παρὰ μὲν τοῖς Κυπρίοις «πηννίν» = πηνίον, Σακελλαρ. Κυπρ. ἐν λ., γενικώτερον δὲ κατὰ Δωρικ. τὸ πην «πανί(ον)» = ὑφασμα).

ΠΗΝΙΣ, ὁ, ἐπικ. ὁ συγγενής, ἰδίως ὁ ἐξ ἀγχιτείας, κηδεστής, «συμπέθερος», Λατ. affinis, Γ 463, η 381, κ 411, ψ 420. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πα-, πέπαμαι, ὅ. ἔ. ἀποκτῶ ἀπὸ θανάτου δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ παίω).

ΠΗΡΕΙΑ, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον χώρα τις Θεσσαλική, πιθανῶς ἡ περὶ τὰς Φερὰς, Β 766. (Ὅπως ἔγραψεν ὁ Οὐδύσιος ἔκ τινος χειρογράφου ἀντὶ τοῦ συνήθους Περύρ, ὅπρι διετήρησεν ὁ Βῶθης, ἴδ. τ. λ. Ἄλλοι δὲ ἀναγνωσκουσι Φηρεία, ἐννοοῦντες τὴν περὶ τὰς Φερὰς ἢ Φερὰς χώραν).

ΠΗΡΑ, ἡ, πῆρα, «ταγῆρι, ταγαρτζίκαι», ὅ. ἔ. διερατίνη, «σακούλα», δι' ἡμῶντος εἰς τοὺς ὤρους κρεμαμένη, καὶ μάλλινα κατὰ τὰς ἀδοιπορίας εἰς ἀποδοχὴν τῶν ἐφοδίων χρήσιμος, ὡς καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ πομῆντες τῆς Ἑλλάδος μεταχειρίζονται, Ὅδ. ν 432, ρ 197, 357 κ. ἄ.

ΠΗΡΟΣ, ὁ, ὡς, ἀνάπηρος, βεβλαμμένος, ἡκρωτηριασμένος (Τουρκ. «σακάτης»), ἰδίως ὁ τυφλός, Β 599 γ. (Ἐκ τοῦ πα-, πάσχω κατὰ τὸν Λούδικα, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ πείρω, πεπαρμένος, ἢ ἐκ τῆς ρίζης ΠΑΡ (παίω) ἀντὶ τοῦ πατρός, ὅ. ἔ. κτυπημένος).

ΠΗΡΑ, ὡς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηλῆος καὶ τῆς Χλωρίδος, γυνὴ τοῦ Βιάντος, ἴδ. Μεγαμνήας, λ 287 ἔξ.

ΠΗΧΙΣ, εὐς, ὁ (ἐκ τοῦ πῆλρ κατὰ τὸν Δοιδερλ.). 1) κυρ ἡ ὠλήνη, ἔπειτα τὸ μέρος τοῦ βραχίονος τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, πῆχυς, «π. χειρὸς αἰτίτηρ», Φ 166' ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλου βραχίονος κατὰ δοκ. ἀρθρ. Ε 314, ρ 38, ψ 240. 2) ὁ πῆχυς τοῦ τῶσος (ἴδ. τοπον), ὁ συνδεσμὸς ἀμφοτέρων τοῦ βραχίονος αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιτίθεται μὲν τὸ βέλος, κρατεῖται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ τῶσον κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ βέλους, Α 375, Ν 583, φ 419, ἐνθα τὸ «τὸν (ὡς τὸν δὲλ.) ἐπὶ πῆχυν ἐλύν» ἐμπνευστικὸν βραχυλογικῶς· λαλῶν τὸ βέλος καὶ ἐπιτίθει αὐτὸ ἐπὶ τὸν πῆχυν τοῦ τῶσου (ἢ ἀμφοτέρω ἔμα κρατῶν). 3) πληθ. οἱ πῆχες, ἢ βραχίονες τῆς λύρας, Γ. Ἐρμ. 50.

ΠΙΑΡ, τό, ποιητ. (πῆων), μόνον κατ' ὄνομα.

καὶ αὐτ. λίπος, πάχος. 1) κορ. πιμελή, «ἡ ὕψις, ἡ λειμναία», «βοῶν ἐκ πίαρ ἐλίσσεται» νὰ ἀφαιρέσῃ (ὁ λέων) τὸ πάχος τῶν βοῶν τὸ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτοῦ εὐρισκόμενον, ἐπομ. νὰ «ἐκκοιλιάσῃ» νὰ διασπαράξῃ τοὺς βοῦς (κατ' ἄλλους: δὲ ἐσφαλμένως: τῶν βοῶν τὸν παχύντον), Α 530, Ρ 659. 2) μεταφ. ἁ.) πάχος, γονιμότης τῆς γῆς, «ἐπεὶ μάλα πίαρ ὑπ' οὐδας» πολὺ πάχος ὑπάρχει ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ὑπὸ τῆν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ε 133, Γ. Ἀπ. 60. (Οὕτως κατὰ τὸν Βούττηαν. ὁ Βένκ. καὶ πῖντες οἱ νεώτεροι. Πρότερον δ' ἐξελαμύναντο τὸ «πίαρ» ὡς ἐπιθετον τοῦ «οὐδας» καὶ ἐτόνιζον: ὅπ', ἐπομ. ἤρριχνον: ὑπάρχει ὑποκάτω πολὺ παχὺ ἔδαφος. ὅ.) τὸ λίπος, «ὁ ἀνθρώπος», ὁ ἐ. τὸ ἄριστον, «πίαρ ἐλυοῦσα» Γ. Ἀφρ. 30.

ΠΙΔΑΞ, ΛΗΟΣ [-], ἡ (πίδαξ = πηγάξω), Ἰων. καὶ ποιητ., πηγὴ, «βρόση», Π 823 f.

ΠΙΔΑΞΙΣ [-], ΚΕΣΑ, ΕΝ (ἐκ τοῦ ἄγρ. πιδῆ, πιδῶ = πηγάξω), ὁ ἔχων ἀφθόνους πηγὰς, εὐώδης, Α 483 f.

ΠΙΔΥΤΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, εἰς τῶν Τριῶν μαχητῶν ἐκ Περικλέους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Ζ 30.

ΠΙΕ, ΠΙΕΙΝ, ἴδ. ΠΙΝΩ.

ΠΙΕΞΑ, ΠΑΡΑΤ. ἀναύξ. γ'. πληθ. πιέζον (ὡς ὀρθῶς: ἔγραψεν ὁ Βένκ. ἀντὶ τοῦ πρότερον πιέζων, Ἰων. παρὰτ. ἐκ τίνος ἐτέρου τύπου: πιέζω), μ 174, παθ. ἄορ. μετοχ. πιεσθεῖς, πιέζω, «ζουλιζώ, ζουλιῶ», σφιγγω, «κηρόν» μ 174, «βραχίονα» Π 510 (ἴδ. ἔλ. ἐπὶ Γ', 4, δ'), δ 419, «τινὰ ἐν δεσμοῖς» σφιγγω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δίνω σφιγνὰ, μ 164. Παθ. θ 336.

ΠΙΕΙΡΑ [-], ἡ, ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ ΠΙΝΑ, ἴδ. τ. λ.

ΠΙΕΡΙΝ [-], ἡ (πιθανῶς συγγ. τῇ ΠΙΑΡ, ΠΙΕΙΡΑ), γῶρα τῆς Μακεδονίας: κατὰ τὰ Θεσσαλικά μεθόρια. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου ἐκτετασμένη μέχρι τῆς θαλάσσης, Ξ 226, ε 60, Γ. Ἑρμ. 70. Πρὸς καὶ Πυρρίν. Ἐκ τούτου ἐπὶ Πιερθεῖν ἐκ τῆς Πιερίας, Γ. Ἑρμ. 85.

ΠΙΘΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΙΠΝΑ.

(ΠΙΘΕΑ), τύπος ἐνεστώτος ἄχρηστος ἐκ τοῦ ὅ. ἄορ. τοῦ ΠΙΘΩΝ ἐπιθὼν σχηματισθείς, ἐξ αὐτοῦ ἡλ. πιθῶν, φ 368, καὶ μετ' ἀναδίπλ. πεπιθῶν, ἄορ. μετοχ. πιθήσας. 1) πείθομαι, ὑπακούω, μετὰ ὅτ. «τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσας» δὲν θὰ κάμῃ καλὰ νὰ πείθῃσαι εἰς πάντας, φ 368, καὶ μάλιστα ἡ μετοχὴ τοῦ ἄορ. «θεῶν τρέφει πιθήσας» πεισθεῖς εἰς σημεῖα θεῶν, Δ 398, Ζ 383: πέποιθα, ἔχω πεποιθήσιν, «ἥσι βίηφι» Χ 407, φ 315, «ὁποσχεσίησι» Π 369 κ. ἄ. 2) μεταδιδ. πείθω, μόνον ἐν τῇ «τόνδ' ἐγὼ πεπιθῶν ἐναντιδίων μαχέσασθαι» Χ 223.

ΠΙΘΟΣ, ὁ, μέγα πῆλινον ἄγγετον, «πιθάρ», ἴδωσι εἰς διατήρησιν οἴνου, δ 340, φ 303, ἀλλά καὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 527.

ΠΙΚΡΟΓΑΜΟΣ [-], ΟΝ (πικρός, γάμος), ὁ πικρὸν ἔχων γάμον, αὐτὸς τὸς ὁ γάμος πικραίνεται, πικρὸς ἀποβαίνει, Ὀδ. α 266, δ 346, ρ 137.

ΠΙΚΡΟΣ, ἡ, ὅν, καὶ δικατάληκτον, δ 406. 1) κορ. ὁ ὕψος, διαπεραστικός, κοπτερός, «ἀσπός» Δ 418, 217 κ. ἄ., «βίλεμνα» Χ 206.

2) δριμύς, ὅστις ἡ διαπεραστικὴν αἰσθησὶν παρέχων, ὅθεν ἁ.) ἐπὶ γεύσει, «πικρὸς», οἶον «ρίζα» Α 846, «ἄλμη» ε 323, «δακρυόν» δ 453. ὅ.) ἐπὶ ὁσπρησίᾳ, δυσώδης, δ 406. γ.) ἐπὶ ἀφῆι, πικρός, ἀλγεινός, δριμύς, «ὠδίνες» Α 271, μεταφ. μισητός, «Ἀλκυπτος καὶ Κόπρος» ρ 448. (Ἐκ τῆς ρίζ. πικ, ἐξ ἧς καὶ τὸ παρ' Ἑσυχ. πικός: ἡ πικρὸς καὶ πύκνη, καὶ ῥίπυς, καὶ ῥίχ καὶ πύσσα).

ΠΙΛΑΝΑΙ [-], ἴτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ πελάζω μόνον ἐν τῇ γ'. ἐπικ. πιλναται καὶ ἐν τῇ ἐπικ. παρὰτ. πιλνατο, ἔτι δὲ καὶ ὅ. ἐπικ. τοῦ ἐνεσ. πιλνξ ἀντὶ τοῦ πιλνασαι Γ. Δημ. 415, πλησιάζω, προσέρχομαι, μετὰ ὅτ. «δόμοισι» Γ. Δημ. 415, «ἐπ' οὐδέϊ» προσεγγίζω, ψαύω Ἰλ. Τ 93, «ἄρματα χθονὶ πιλνατο» ἡγγιζόν τὴν γῆν, Ψ 368. ἴδ. καὶ λ. ΠΙΤΝΑ.

ΠΙΛΟΣ, ὁ, συμπεπιλημένος ἔριον, «κετσέ» (Τουρκ.), δι' οὗ ἐνέδουν ἐσωτερικῶς τὴν περιεφραλάν, ἵνα μὴ πιέζῃται ἡ κεφαλὴ, Κ 265 f.

ΠΙΜΠΛΑΝΩ, ἴτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ ἐπομ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἐνεσ. «μᾶλλον πιμπλάνεται μένος» μᾶλλον πληροῦται ὀργῆς, Ι 679 f.

ΠΙΜΠΛΑΜΙ, γ'. πλ. πιμπλάσι, ἄορ. ἀναύξ. πλῆσα. Ἐκ τοῦ μέσ. πιμπλάμαι, παρὰτ. ἀναύξ. πιμπλानτο, ἐκ δὲ τοῦ ἄορ. ἐπλησάμην Ἰων. καὶ ἐπ. γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. πλησάιαιτο τ 498. Παθ. ἄορ. ἐπλήσθη, γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπικ. πλῆσθεν ἀντὶ τοῦ ἐπλήσθησαν Ρ 214, δ 705 κ. ἄ. ἔτι δὲ ἐπ. μέσ. ἄορ. ὅ. ἐπλήμην μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. πλῆτο Ὀμ. πλχ., ἔξ γ'. πλῆλ). πλῆντο η 57. 1) Ἐνέργ. πληρῶν, «γεμίζω» ἁ.) «τίτινός» τι, «ἀπό» τι, «ἐναύλους νεκρῶν» Π 72, «τινὰ μένος» Ν 60, «πῆρην σίτου» ρ 441 κ. ἄ., σπανιότερ. μετὰ δοτικῆς, «ὁδοῦ: ἱαχῆ τε φόβῳ τε» «μὲν» κραυγὴν καὶ φρυγὴν Π 374 κ. ἄ. ὅ.) ἐπὶ τοῦ πράγματος τοῦ πληροῦντος, οἶον «ἰχθύες πιμπλάσι μυχοῦς λιμένος» Φ 23. 2) Ἐν τῇ παθ. ἄορ. καὶ ἐπικ. μέσ. ἄορ. ὅ. πληροῦμαι, «γεμίζω» (οὐδ.) «τῶν πέδων ἐπλήσθη» Υ 456, «πλήτο ῥός ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων» Φ 46 κ. ἄ., «μένος» Δ 104, «ἀλχη» Ρ 214, «δακρυόφι» Ρ 696, «ἀγῆς» Γ. Δημ. 281, «τῶν δὲ πλῆτο σπείας» πλῆρας ἦτο τὸ σπῆλαιον αὐτῶν, Σ 50, πρὸς η 57. 3) Μέσ. μετὰ ἁ. ἄορ. 1) πληρῶ, γεμίζω τι ἐμαυτῇ ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «δέπας οἶνον» γεμίζω τὸ ποτήρι μου κρασί, Ι 224, «σκόφον» ξ 442. ὅ.) μεταφ. πληροῦμαι, ἐκπληρῶ τὴν ὁρεξίν ἢ ἐπιθυμίαν μου, «χοραίνω», «θυμὸν ἐδότης ἡδὲ ποτήτος» χοραίνω τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ φαγῆ καὶ ποτῆ

ρ 603, καὶ ἔπει τῆς γεν. «θυμόν» τ 498, πρβλ. παῖον καὶ πιμπαλάν.

ΠΙΝΑΞ [-], ακοῦς [-], δ, α) σανίς, σανίδι· μ 67. β) πινακίον ἑλκινον, ἐφ' οὗ ἔγραψον, «πινακίδι» ἢ «πινακίδα» (ἀν' ἑσπέρου ἢ τοιαύτη δὲν εἶνε ὕλην, ἀλλὰ χαρτίνην) συγκείμενον πιθανῶς ἐκ δύο πινακίων δομαλίων νά συγκλείωνται, ὅποια τὴν σήμερον ὑπάρχουσι τινα ἐγκόλπια εἰκονίσματα· διὸ καὶ λέγεται «πίναξ πικτός» Z 469, γ) «πινάκι ἢ πινάκι», ἐκλίνῃ λοπάτι, «ἐνλοπινάκι», ἐφ' ἧς παρατίθενται τὰ ἐδόγματα, α 441. (δ) Καὶ εἰς τὴν πρώτην σημ. λέγεται σήμερον τὰ σανίδιον ἐκτείνε, ἐφ' οὗ μεταφέρονται τὰ «πλαττά» (τοῦ πεπλασθένους ἄρτους) εἰς τὴν κλίειον, «πινάκωτό»).

ΠΙΝΗΣΑ [-], σωφρονίζω, «ἡδὴ γὰρ οὐ καὶ ἄλλο ἐπίπυσαν (χρον. ὁρίστων)» καὶ ἄλλοτε μὲ ἰσωφρόνησεν, ἡ ακριβοῖστον· καὶ ἄλλον σωφρονισμὸν μοι ἔκαμιν, Ξ 219 f. (τὴν ἐτυμολογίαν ἴδ. ἐν λ. πνέω).

ΠΙΝΗΤΗ [-], ἡ ποιητ. (πινύσσω), φρόνησις, σύνεσις, Π 289, ο 71.

ΠΙΝΗΤΟΣ [-], ὁ, ὅν, ποιητ. (πινύσσω), φρόνιμος, συνειτός, Ὅδ. α 229, δ 214 κ. α.

ΠΙΝΩ, ἐπικ. ἄπρω. πινόμεναι, παρ. θαμν. πίνεσκ Π 226, μέλ. πίνω, εἰς οὐ μετοχ. πίνωμενος, ἄορ. δ. ἐπιον, πρως. πίνω, ι 347, ἄπρω. πίνω, Ἰων. πίνω, ἐπικ. πίνω, «πίνω» ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀπρω. συναπτόμενον μετὰ τοῦ «ἐσθίω». παρ. κ τ λ. α 94, η 477, α 398 κ. πλχ., «σύνωρον, ὅ περ ἔπινε» μὴ τὸν ὅποιον ἢ ἐξ οὗ ἔπινε, ξ 442, «ἐνθεν ἔπινον» δ 220, τ 62, καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, οἷον α) μετ' αἰτ. «οἶνον» E 341 κ. πλχ., «π. οἶνον ἀπὸ τινος» Π 226, παρ. I 469, ι 45, ἔτι δὲ μετ' αἰτίας. τοῦ μέτρος «κρατήρας οἶνον» Θ 232, «κύπελλον» Δ 346, (ὡς καὶ τὴν σήμερον εἰς τοιαύτην σημασίαν τίθεται ἡ αἰτ.) β) μετὰ γεν. τοῦ ὅλου (ἐξ οὗ πίνω μέρος), λ 96, ο 373, χ 44. (Τὸ εἶναι μακρόν μὲν ἐν τῷ ἐνέσ., παρ. καὶ μέλ. N 493, κ 160, βραχὺ δὲ ἐν τῷ ἄορ., ἀλλὰ διὰ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται ἐν τῷ ἄπρω. αὐτοῦ: πίνωμεν Π 825, π 443, ο 3).

ΠΙΝΩΜΑΙ, ἴδε πίνω.

ΠΙΟΤΑΤΟΣ, η, ὅν, ὑπερθ. τοῦ πίνω.

ΠΙΠΤΩ (κατ' ἀνάπτυλ. ἐκ τοῦ πετ-, ὡς τὸ γίνεσθαι ἐκ τοῦ γεν-), παρ. ἀνάψ. πίπτε, -όν, μέλ. Ἰων. πσιόμαι, Α 824, ἄπρω. πσιέσθαι I 235, ἄορ. ἔπουν, ἐπ. πείων, ὕπατ. γ' ἐν. ἐπικ. πείσθαι ἀντὶ τοῦ πείω θ 524, ἄπρω. ἐπικ. πείων Z 307, γ 467, 495. Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακ. (πεπτῶν) ἡ αἰτ. πεπτῶτα Φ 503 καὶ πεπτῶται χ 384 πάσχουσι συνζήσειν τοῦ εὖ, πίπτω, «πέφτω», δ. ε. α) καταπίπτω, πίπτω ἀφ' ὕψους ὅπως εἰς χαμηλότερον τόπον, ἐπὶ προσώπων O 435, ι 371, ἐπὶ πραγμάτων, βελῶν, χίονος, πυρός, P 639, μ 456 κ. α. «ἡνία

ἐκ χειρῶν» E 583, «ἐξ ἵππων, ἐξ ὀρίων» Π 46, Π 379 κ. α. Τραπ. «ἐκ θυμοῦ τινος» ἐκ πίπτω ἐκ τῆς καρδίας, τῆς εὐνοίας τινός, «ἐκπέφτω ἀπὸ τῆς ἀγάπης», Ψ 595. Τὸ τίρημα τῆς πίπτω· ἐκφύεται διὰ τῆς Ἐν (ὅταν μετὰ τῆς κινήσεως συνεχρόαται καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπακολουθῶσα ἥρεια) «π. ἐν κινήσει» «μέσα εἰς τὴν σκόνην», Α 425 κ. πλχ., «ἐπὶ γῆρας» ω 533, «ὕπνος ἐπιπτεν ἐπὶ βλεφαρίσιν» ἐπιπτεν, ἐπεκράζον ἐπάνω εἰς τὰ βλέφαρα, ε 271, φ 309. «ὕπὸ ἄοσι» ὑπὸ τοῦ, ἄνοσι, Π 378, «μετὰ ποσίν» ἴδ. μετὰ B, 1). «πάρ ποσὶ» εἰς τοῦ πόδας, πρὸ τῶν ποδῶν, N 647. β διὰ μόνη· δοτικ. «παδίω» E 82, καὶ δι' ἐπρ. «ἔραζε, χαμαί» ἴδ. τὰς λέξ., «πίτε λίθος εἰς» M 459, «ἄλλωδ; ἄλλα» Φ 503. δ) καταπίπτω, καταβάλλομαι, ἀνατρίπαμαι, συγχῶν ἐπὶ καπτομένῳ δένδρῳ, θερζομένῳ σπαρτῶν κτλ. Α 69, Σ 552, Ψ 420. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ πιπτόντων, φανερομένων, Θ 67, ο 524, συνήθ. «ἐν κινήσει» Z 453 κ. α. (ἡ στερητότης αὐτῆς φράσις εὐρίσκεται καὶ τροπικῶς κεκλιμένη «Ἐκτορος μένος χαμαὶ πείων ἐν κινήσει» δ. ε. κατέκτανεν, ἐμαρύνθη, ἐξέλιπε, Ξ 448) «ἐν δημοσύνῃ» N 207, «ὕπὸ τινος» ἢ «ὕπὸ τινος» κυρ. ὑποκίτω τινός, εἰς τοῦ πόδας τινός, ἔπομ. ὑπὸ τινος. Z 453, P 428. Τὸ πλήρες τῆς φρ. εἶνε «θυήσκοντες πίπτουσιν» Α 243. γ') πίπτω, κρημνίζομαι «ἐκ νηός» κ 54. Ἰδίως ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, φέρομαι, ἐφορμῶ, «πέφτω» ἐπάνω τινός, κατὰ τινος, «ἐν ναυσί» ἐμπίπτω εἰς τὰ ναῦς, ἐπιπίπτω κατὰ πάντων ναῶν, I 235, M 407, 420, P 639. Ἐν δὲ τοῖς Α 314, 824 καὶ O 63, εἶθα ὁ λόγος περὶ φευγόντων, σημ. τὸ ῥίπτομαι, καταφεύγω εἰς τὰ πλοῖα (κατ' ἄλλους δὲ τὸ πίπτω, ἀποθυνήσκω μετὰ τῶν πλοίων, ἐν τῷ ναυτικῷ στρατοπέδῳ. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν ἅπασιν τοῖς τοῖς χωρίοις δυνατόν νά συναρῇ ἡ πρόθεσις Ἐν πρὸς τὸ ῥήμα, ὥστε νά ὑπαχθῶσιν εἰς τὸ ἐμπίπτω), ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπίπτω, ἐνσκήπτω, «Βορέαο πεσόντος» ξ 475. (Ὁ Ἄμεις ὑπάγει τὸ χωρίον εἰς τὴν ἔπομ. δ) σημασίαν). Τραπ. «ἐν δ' ἄλλοιαι θεοῖσιν ἔρις πείων» ἐνέπεσον ἔρις (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομλ. τὸ «πέφτω» ἐπὶ κακῶν, «ἔπεσε ἀβρώστικ» Φ 385. δ') «καταπέφτω, πέφτω», κατευνάσσομαι, κοπάζω, ἐπὶ ἀνέμου (οἷον «ἔπεσε ὁ Βορέας») τ 202.

ΠΙΣΟΣ, ἐπρ., τὸ, ποι. (πίνω), ἀποθνήσκων παταμένος, ὑγρός· τόπος, λειμῶν, «λειβάδι», «πίσα πατήντα» Γ 9, ξ 424, Γ. Ἄφρ. 99.

ΠΙΣΣΑ, ἡ (ἀντὶ τοῦ πίκ-ια, ἴδ. πικρός), «πίσσα», Δ 277, ἴδ. ἡγίτε.

ΠΙΣΤΟΣ, η, ὅν (πίθω), ὑπερθ. πιστότατος, ὁ πιστευόμενος, ἄλιος ἐμπιστοσύνης, «πιστός», «ἐταρός» O 437 κ. πλχ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἄπρω. «πιστότατος οἱ ἔσκι—μῖναι ὁμοκλήν»

ἦν αὐτῷ πιστότατος, ὥστε νὰ ὑπομείνῃ κτλ. Π 447, «ὅρκια πιστά» Β 424 κ. ἀ. Ἰδὲ οὐσίας. «οὐκέτι πιστὰ γυναικί» δὲν ὑπάρχει πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, οὐδεμία πλέον πίστις εἰς τὰς γυναῖκας, λ 456 (κατὰ δὲ τὸν Διοδωρλ.: διὰ τὰς γυναῖκας δὲν ὑπάρχει πλέον ὅρκος).

ΠΙΣΤΩ (πιστός), μέσ. ἀόρ. ἐπιστωτάμην καὶ ἀναύξ. πιστ., παθ. ἀόρ. ἐπιστώθην, κάμνω τινὰ πιστόν, ἢ δηλ. κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ, ἢ κάμνω τινὰ ἀξιοπίστον, βέβαιον, ὅθεν 4) Παθ. ἀ.) βεβαιοῦμαι, πιστεύω, ρ 218. 6) κάμνω ἐμπαυτόν πιστόν εἰς τινα, «ὅρκῳ πιστωθῆναι τινί» γίνομαι δι' ὅρκου πιστευτός εἰς τινα, ο 436, Ὑ. Ἐρμ. 536.

2) Μέσ. ἀμοιβαίως βεβαιοῦμαι, διδῶ ζ' λαμβάνω πίστιν, ἐπισχωοῦμαι ἀμοιβαίαν πίστιν, Ζ 233, «ἐπέσσειν» Φ 286.

ΠΙΣΥΝΟΣ [πυ-], η, ον (πισυ, πισίω), ποι., πεποιθώς, ἔχων πεποιθήσιν, μετὰ δοτ. «Δι' Ι 238, «πατρί» σ 440, «τάξοις, κράτει, ἡγοβῆ, νόμῳ, χρησμοῖ» Ε 205, Θ 226, Α 9, Ω 295, 313.

ΠΙΣΥΡΕΣ [πυ-], αἱ, αἱ, ΠΙΣΥΡΑ, τά, Αἰολ. καὶ ἑπικ. ἀντὶ τοῦ τίσαρες, α, «τέσσερες, α», Ο 680, Ψ 171, Ω 233, ε 70, π 249, χ 111.

ΠΙΤΟΚΕΙΣ, ἦες, ὁ, οἶός τοῦ Πίλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροίης, Γ 444.

ΠΙΤΝΑ, καὶ ΠΙΤΝΗΜΙ, ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ ΠΕΤΑΝΙΜΙ, ἀναπτεινῶ, ἐκτείνω, «ἐξ-πλύνω», «ἔρα πίτνα» (=ἐπίτνα), Φ 7, «πιτνά: εἰς ἐμὲ χεῖρας» λ 392.—Παθ. «χαίται πίτναντο» ἐξεπίτναντο, ἐξηπλύνοντο, ἐκουάτιζον, Χ 402. (Ἐνταῦθα ὁ μὲν Οὐδύφως ἐκ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τινος χειρογράφου ἔγραψε πίτναντο: ὁ δὲ Σπίτζερ, καὶ οἱ μετ' αὐτόν πάλιν πίτναντο ἀντὶ τοῦ συνήθους πίμπλυντο).

ΠΙΤΥΕΙΑ [πυ-], ἡ, ἑπικ. ἀντὶ τοῦ Πιτῆ, πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας μετὰ τὸ Παρίου ζ' Πριζπὸν, Β 829. Ἐκ τοῦ

ΠΙΤΥΕ [πυ-], γὰρ, ἡ, «πεύκα», ἢ «πεῦκος», pinus abies. Ν 390, Π 483, δοτ. πληθ. «πίτυρσιν» ι 486.

ΠΙΦΑΪΣΚΗ [πυ-], καὶ ὡς μέσ. ὁποθ. ΠΙΦΑΪΣΚΟΜΑΙ [πυ-], ῥῆμα ἑπικ., δι' ἀναδοπλασματοῦ σχηματισθὲν ἐκ τῆς ῥίζης φα, φαφ (ἐξ ἧς φαίνω κτλ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. 4) Ἐνεργ. φανερώνω, σημαίνω, κάμνω σημεῖον, τινί, Κ 502. Ἰδίως διὰ λόγων, ἐξηγῶ, μηνύω, τί, Ὑ. Ἐρμ. 540, τινί, Σ 500, τινί τι, Κ 478, λ 442, μ 465, «ἔπεα ἀλλήλοισι» λόγου: πρὸς ἀλλήλους σημαίνει, ὁ ἔ. πρὸς ἀλλήλους: συνδιαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, Κ 202, χ 434, 247. 2) Ἰσαύτως: καὶ τὸ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἀ) τί τι, οἶον «Ζεῦ: πῶρ. τὰ κῆλα τινί» δεικνύει, φανερώναι τὰ βέλη του, ὁ ἔ. ἐκπέμπει, Μ 280, Ὑ. Ἀπ. 444, «φλόγα» ἐκφαίνω, ἐκβάλλω, Φ 333. 6.) διὰ λόγων δεικνύω, γνωστοποιῶ, «φῶτα» ο 518. Ἰδίως: φανερώνω, μηνύω,

ἀναγγέλλω, κηρύττω, τί, Ο 97, 6 32, 44, τί τι, Π 12, 6 462 κ. ἀ. (Τὸ: ἐν ἔρσει ἐκτείνεται, Κ 478, 502, Σ 500, Ὑ. Ἐρμ. 540).

ΠΙΑΝ [-], ον, γεν. ονος, ζ' ἰδιαίτ. ΠΙΕΙΡΑ [-] (ὡς ἐκ τοῦ ἀγρ. πῆρ), συγερ. πιό-τερος, η, ον, ὑπερθ. πιότατος, η, ος, Ι 577, «παχύς». 4) κυρ. παχύς, εὐτραφέης, «βοῦς, μήλα, αἶγες, ὄς» Β 403, Μ 319, 6 56, ε 419 κ. ἀ., «μυρία» Α 40 κ. ἀ., «ῥῶτα βοῦς» δ 65. Ἰδίως «δημός» Χ 501, ε 428 κ. ἀ. 2) Μεταρ. ἀ) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, εὐφορος, γόνιμος, παχύς, «ἀγροί» Δ 757 κ. ἀ., «ἔργα» δ 318, «πέδιον» Ι 577, «ἄγροισι» ἰδ. τ. λ. γ.) «πείρα ἔρουν» Σ 511, 6 348, «γάτα Κρήτη» τ 473. 6.) πλοῦσιος, εὐκατάστατος, παχύς, «νῆος» Β 549, μ 346, «ἄδυτον» Ε 512, «οἶκος» ι 31, «πείρας πόλεις» Σ 342. (Ἐκ τῆς ῥίζ. πι-, ἐξ ἧς καὶ τὸ πῆρ, πῆρρος, πῆρρος, πιμέλη, πιζίνω, ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ Σανσρ. pivan, pīvaras, pīvas, pīvanamī, τὰ ὅποια ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν πρὸς τὰ Ἑλλήν.)

ΠΛΑΓΚΤΑΙ ΠΕΥΡΑΙ, αἱ (ἐκ τοῦ πλάζω), οἶον ἐβράχοι πληκταί, πληττόμενοι σκόπελοι, μ 61 (ἐνθα καὶ: ὑπὸ τινων ἐρμηνεύεται: πλάνηται: βράχοι), πρὸς 260, ψ 327, δύο σκόπελοι, αἵτινες, ἅμα προσεγγιζάντων εἰς αὐτοὺς τῶν πλοίων, συνεκρούοντο, ὡς αἱ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Βοσπόρου Σομαπληγάδες, πρὸς δὲ ζ' ταυτίζονται ὑπὸ τινων, ἢ σκόπελοι, πρὸς οὓς τὰ πάντα ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τῆς θυέλλης προσβάττουσι. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς ἐρμηνεύταις ἐρυντάθη αὐτοὺς: ὁ Ὅμηρος παρὰ τὸ βόρειον ἀνοιγμα τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Οἱ δὲ νεώτεροι (διὰ τὰς ἐν ς. 68 «πυρός: ὁλοστο θυέλλας») ὑπενοοῦσι τὰς ἡφαιστείους νήσους Λιπάραι.

ΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἡ, ὅν (πλάζω), ἔμπληκτος, ἐμβρόντητος, «ἡαλισμένος», φ 363 τ.

ΠΛΑΓΚΤΟΙΣΙΝΗ [πυ-], ἡ, ποιητ. (πλαγκτός=δ πληττόμενος, ἀποκρουόμενος, ἐπου. πλανώμενος), πλάνη, περιπλάνησις, ο 343 τ.

ΠΛΑΓΧΟΗ, ἡ. πλάνη.

ΠΛΑΞ, ἀόρ. ἐπλάξα, μέσ. μέλ. πλάζομαι, ο 312, παθ. ἀόρ. ἐπλάχθην, καὶ ἀναύξ. πλάχθην, κυρ. ἕτερος τύπος τοῦ: πλῆσσω, ἐκ τῆς ῥίζης πλᾶτ, πλᾶκ, ἀντὶ τοῦ: πλάγγω. 4) Ἐνεργ. πλᾶττω, κτυπῶ, «κῦμα πλάξ' ὤμους καθόπερ» τὸ κῦμα ἐπληττεν ἐπάνωθεν τοῦ ὤμου, κατέκλυε τοὺς ὤμους του, Φ 269 («ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Εὐσταθ. ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ πλάζειν ὡς συγκοιμῆ. τύπον τοῦ πελάζειν: ἐπλητταζε τὸ κῦμα μέχρι: ὑπεράνω τῶν ὤμων): ἰδίως δὲ ἀ.) ἀποκρούω, ἀντικτυπῶ, ἀπωθῶ, «ρόον» Ρ 754, «τινὰ ἀπὸ πατρίδος» ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τῆς πατρίδος του, α 75, «δαίμων με πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλόμεν» ὁ δαίμων με ἀπεμάκρυνεν, ἀπώ-

Θησεν ἀπὸ τῆς Σικαν. Ὡς νά ἔλθω ἐδῶ, ω 307. C.) μεταφορ. ἀπομακρύνω τινά τοῦ σκοποῦ, B 432, παραπλήττω, „(παρα)ζαλιζώ“ τινά, φέρω εἰς ἀναίσθησιν, 6 396. 2) Πλθ. μετά μέσ. μέλ. ἀποκρούομαι, ἀπωθῆναι, ψέρομαι, „σπρώχνομαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ“, „παραδέρνομαι“, ὅσον «κύματι πλάζεται» ε 389. ὅθεν α.) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, «ἐπὶ πόντον» εἰς τὴν θάλασσαν, γ 105, «ἐπ' ἀνθρώπους» μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, γ 406 κ. α., «κατὰ πόλιν» ο 342, «κατ' ἀγρούς» π 451. Πολλάκις ἀπολύτως, K 94, E 420, α 2, γ 95, «ἀπὸ νηός» ἀποπλανῶμαι. β.) ἀποκρούομαι, ἀποτρέπομαι, ἐπὶ βέλου· ἡ ἀκοντίου, A 351. (Ἄλλοι δὲ παραδέχονται ὡς ὁμελιώδῃ σημασίᾳ τὸ πλανῶ, παραπλανῶ, ἀλλ' αὕτη οὕτε ποσὶς ἀρμολογεῖ εἰς πλείστα τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων καὶ φυσικώτατα παράγεται ἐκ τῆς τοῦ πλήττω, κτυπῶ, ὥθω, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἔ· ἡ ἐτυμολογία συνηγορεῖ· διότι ἡ πρὸς τὸ πλήττω συγγένεια εἶνε ἀναπείρητος διὰ τῆς κοινῆς ῥίζης ΠΛΑΓ-).

ΠΛΑΚΟΣ, ἡ, ὄρος τῆς Μοσίας, εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Θήβη, Z 396, 425, ἴδ. Ὑποπλάκιος. Ὁ Στράβ. (13, 4, 65) δὲν ἠδυνήθη νά εὕρῃ τὸ ὄρος.

* ΠΛΑΚΟΪΣ [v.], ὁ, (κατὰ συναφρ. ἐκ τοῦ πλάκος) πλακοῖς, πλακαῦντιον, „πήγνυται“, Βατρ. 36.

ΠΛΑΝᾶΝ [v.], (πλάνη), πλανῶ, Βατρ. 96.— Μέσ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, (πλανῶνται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πλανῶνται) Ψ 321 f.

* ΠΛΑΝΟΔΙΗ [v.], ἡ, ἡ πλανητικὴ, ἡ ἀποπλανῶσα ἢ πλάνος ἡδός, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 75 «πλανοδία» δ' ἤλαυνε (ἐπὶ σφαλερᾷ ὁδοῦ ἤλαυνε) διὰ ψαμαθῶδεα χώρον». Ἄλλοι ὁρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιθ. (ὅηλ. τοῦ πλανοδίου· ὁ πλάνος ἢ σφαλερὰν ὁδὸν βαδίζων) καὶ ἀποδίδουσιν αὐτὰ εἰς τὰς βοῆς τὰς ἐν c. 74. (Τὸ α ἐν ἀρσῇ ἐκτείνεται).

ΠΛΑΪΤΑΙΑ [v.], ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πεδινή παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν μεταξὺ Κιθαιρώνας καὶ Ἐλικῶνας, τὰ νῦν Παλαιόκαστρο, B 504.

* ΠΛΑΤΑΝΩΝ [v.], ὄνομα, ὁ (πλατύς), πλατεῖα ἐπερῶνεια· ὅθεν πλατεῖα πέτρα, Ὑ. Ἑρμ. 428.

ΠΛΑΤΑΝΙΣΤΟΣ [v.], ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ πλάτανος („ὁ πλάτανος“, πληθ., „τὰ πλατάνι“,), *platanus orientalis* τοῦ Λινν., B 307, 340.

* ΠΛΑΤΟΣ [v.], βοε, τό, „πλάτος“, Ἀποσπ. c. 23.

* ΠΛΑΤΥΝΟΤΟΣ [v.], ὄν (πλ., νῦτος), ὁ ἔχων πλατεῖα νῦτα, Βατρ. 298.

ΠΛΑΤΥΣ [v.], εἰα, ἴ, „πλατύς“, ὅσον «τελαμών» E 796, «πτύον» N 588, πλατύς, κύρυς, «Ἐλλήσποντος» H 86, «αἰπόλια» ἐκτε-

ταμένα καὶ σποράδην νεμομένα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν πυκνῶς νεμομένων ποταμίων, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ὅτι διεσπασμένα νέμονται»), B 474, E 401, 403.

ΠΛΕΞ, αἶψ. πλέας, ἴδ. ΠΑΡΙΩΝ.

ΠΛΕΙΟΣ, η, ὄν, ἴων. ἔ· ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΛΕΩ, ὅπερ μόνον ἐν τῷ ω 353, συγκρ. ΠΛΕΙΟΤΕΡΟΣ, λ 359, πλήρης, ἐμπλεως, „γεμᾶτος“, «δέ- πας» Θ 462 κ. α., μετά γεν. «οἶνου» I 71, «ἀνδρῶν πλείος δόμος» δ 319, «ὀδόντες πλείοι θανάτῳ» μ 92 κ. α. πλχ.

ΠΛΕΙΣΤΟΣ, η, ὄν, ἐνώνυμ. ὑπερθ. τοῦ παλός, «λαός» B 577, «λαός» Π 377, «ὁμίλος» O 616, «πλείστον κακόν» τὸ μέγιστον κακόν, δ 697.—Τὸ οὐδ. ΠΛΕΙΣΤΟΝ ὡς ἐπὶρ., A 438.

ΠΛΕΪΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πλέω, ὅπ. ἴδ.

ΠΛΕΪΩΝ, ΠΛΕΪΩΝ καὶ ΠΛΕΩΝ, ΠΛΕΩΝ, συγκρ. τοῦ πολλός (παρ' Ὀμ. ἀμφότεροι οἱ τύποι εὐχρηστοί) ὄνομα, πληθ., κατὰ συγκρ. πλείους ἀντὶ τοῦ πλέονος, δοτ. πλείοσι ἢ πλείονεσσιν. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπικ. συγκριτικὴ ὀνομασ. καὶ αἱ πληθ. πλείς καὶ πλεία· A 395, B 429, οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγέθους ἐκτάσεως, ἀξίας κτλ. ὅθεν περισσώτερος, παρ' Ὀμ. πλχ. «πολύ πλέονος» Π 246 κ. α. «ἐπὶ πλείονος» Π 651, μεγαλύτερος «πλέον νύξ» τὸ περισσώτερον, μεγαλύτερον μέρος· τῆς νυκτός K 252. Οὐσίας, «πλέονος» N 739, 6 245 κ. α., «πλέονος Λυκίων» E 679, κ. α. «τὸ πλείον πολέμοιο» τὸ περισσώτερον τοῦ πολέμου, τὴν μεγαλύτερον ἀγῶνα, A 465, θ 475, «οἱ πλέονες» οἱ περισσώτεροι, 6 277, τὸ δὲ «οἱ πλέονες Λύκιοι» εἶναι ἐλ πολλοὶ Λύκιοι, τὸ πλῆθος τῶν Λυκίων, E 673, πρ5λ. K 506. (Τὸ «πλέονος» κατὰ συνίτησιν δισύλλαβον α 247).

ΠΛΕΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (πλίκω), «πλεκτός, πλεγμένος» «τάλαροι, ἀναδίσκη» Σ 568, X 469, ι 247, «σιρή» γ 475.

ΠΛΕΚΗ, ὁρ. α. ἐπλεξα, μέσ. ὁρ. α. ἐπλεξάμην, „πλέκω“ μετ' αἱ. «πλοκίμους» E 476. Μέσ. πλέκω ἑαυτοῦ, «πλετομα πλεξάμην» προθύμως, εὐχαρίστως ἐπλεξα σχοινίον κ 468.

ΠΛΕΚΗ, ἡ, πλευρά, „παγίδε“ ἀνθρώπου ἢ ζώου, μόνον κατὰ πληθ., „τὰ παγίδεα“, αἱ πλευραί, A 437, p 232 κ. α., ἐπὶ λίτους Γ 470.

ΠΛΕΚΡᾶΝ, τό, ἔπ. ποιητ. τύπος τοῦ ΠΛΕΚΗ, „πλευράν“, κατὰ πληθ. A 468 f.

ΠΛΕΚΡᾶΝ, ὄνομα, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Αἰτωλίας, παρὰ τὸν Εὐηρόν ποταμὸν, εἶρα τῶν Κουρήτων, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· B 639, N 247. Ὅθεν ΠΛΕΚΡᾶνιος, ὁ κάτοικος τῆς Πλευρώνος, Ψ 635.

ΠΛΕΩ, ἐπικ. ΠΑΡΙΩΝ, ἐξ οὗ πλείων, πλείοντες ο 84, π 369, καὶ ΠΛΗΩ, ἴδ. τ. λ., μέλλ. πλεῖσθαι μ 25, πρὸλ. λ. ἀναπλέω, πλέω, διέρχομαι (ἐπὶ πλοίου) τὴν θάλασσαν, „ταξεί-

δεύω, «πλέεν ποντοπορεύων» ε 268, η 267, εκ τινος (τόπου) Γ 444, «Πιόθεν» Ξ 251, «ἐπὶ πόντον» Η 88, «ἐνὶ πόντῳ» π 368, «ἐς πόλιν» πρὸς τὴν πόλιν, ο 533, μετὰ αἰτ. μοναχῆς «ὕγρὰ κέλευθα» τὴν ὑγρὰν ὁδόν, ἢ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, γ 74, ι 252 («πλέων» κατὰ συνίχ. μονοσυλλάβως α 183. Κυρ. ὅμως ἔχει τὸ δίγαμμα πλέω. || 'Η καθομιλοῦμαι, ἔχει τὴν λ. μόνον εἰς τὴν σημ. τοῦ νήχομαι, διατηρήσασα καὶ τὸ δίγαμμα, «πλέω» ἢ «πλέγω»).

ΠΑΛΙΩΝ, ΠΑΛΙΩΝ, ὅ. ΠΑΛΙΩΝ.

ΠΑΥΡΗ, ἢ (πλήσσω), κτύπημα, δ 244, ἐπὶ τοῦ κτυπήματος τῆς μάστιγος, Α 532, Ο 41, 47. «Διὸς πληγῆ» τὸ κτύπημα τοῦ Διὸς, δ ε. ὁ κεραινός, Ξ 414. (|| 'Εν τῇ καθομιλουμένη ἢ λ. «πληγῆ» ἔχει εἰδικωτέτην σημ., σημαίνουσα τὸ συγκεκριμένον ἀποτελεσμα τοῦ κτυπήματος, καὶ ἐν γένει τὸ ἔλκος).

ΠΑΨΟΣ, ΕΟΣ, τὸ (πλήθω), δοτικ. πλήθει, πληθός, «πλήθος», σωρός, *Ιλ. Ρ 330, Ψ 639.

ΠΑΨΟΣ [-], ἴος, ἢ. Ψων. ἀντὶ τοῦ πληθός, δοτ. πληθού, Χ 458, λ 514, π 405, πληθός, «πλήθος, σωρός», μετὰ ῥήματος πληθ. Β 278, Ο 305, λ 514. Ἰδίως δὲ τὸ πολὺ πληθός, ὁ λαός, κατ' ἀντιθέσιν τῶν ἀρχηγῶν, Β 443, Α 305, Ο 295.

ΠΑΨΩ, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἑνεσ. εἴται πλήρης, γέμω, ἢ πληροῦμαι, «γεμίζω» μετὰ γεν. «ἵππων καὶ ἀνδρῶν» Θ 214, «πλήθει νεκρῶν ῥέεθρα» Φ 218, «τρέπαζαι πληθούσαι» «τρέπαζα γεμῆτα», λ 419, «οἴτου ἔκρειων» ι 8. ἐπὶ ποταμῶν: πληροῦμαι, πλημμυρῶ, Ε 87, Α 492, «πάντες ποταχοὶ πληθούσι ῥέοντες» πλημμυροῦσι κατὰ τὸν ῥοὺν αὐτῶν Π 389, τ 207. Μεταφρ. «πλήθουσα σελήνη» πανσέληνος Σ 484, πρόλ. Γμ. 32, 41.

ΠΑΨΙΔΕΣ [-], αἱ, Ψων. ἀντὶ τοῦ Πλειίδες, αἱ ἐκτὸς θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλημόνης, αἵτινες μεταμορφώθησαν ὅπῃ τοῦ Διὸς εἰς τὸ γνωστὸν ἐπτάστερον, τὴν «Πούλιαν», καὶ μετετέθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου. 'Η ἐπιτολὴ αὐτῶν ἔφερε τὸ ὄνομα, ἢ δὲ οὗτος τὸν χειμῶνα, ἐπομ. ἐτήριονεν ἢ μὲν τὴν ἀρχὴν ἢ δὲ τὸ τέλος τῆς ναυτιλίας, Σ 486, ε 272, Γμ. 7, 7. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πλέω κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πέλομαι: περιτρέφωμαι, νερσιμή· κατ' ἄλλους τέλος=πελειάδες: ἀγριοπερίστερα. || 'Η τελευταία γνώμη πιθανολογεῖται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρης ὀνομασίας Πούλια καὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅτι εἴνα ἡ νήπιρ—Πληιδ—μετὰ τῶν ἑξ νεοσσῶν—Πληιδῶν—ὄθεν ἔξ «κλώσσα» λέγεται).

ΠΑΨΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (πλήττει, πλήττω), διζ-πλήκτεζομαι, «κτυποῦμαι», μάχομαι, τινί, Φ 499 φ.

*ΠΑΨΙΤΡΟΝ, τό, κυρ. πῶν ὄργανον εἰς πλήξιν

χρήσιμον· ἰδίως δὲ τὸ πλήκτρον τοῦ κιθαριστοῦ, οἷ οὐ πλήττει τὰς χορδὰς. *Γ. Ἀπ. 185.

ΠΛΗΜΝΗ, ἢ (πλήμνη, πλήθω), κυρ. πλήρωμα· ἔπειτα ἰδίως τὸ πλήρωμα τοῦ τροχοῦ, τούτεστι ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἢ κατέχουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα περιστρεφομένου, εἰς ἣν ἐμπήγνυνται αἱ κνήμαι αἱ ἐνοῦσαι αὐτὴν πρὸς τὴν περιφέρειαν, «κεφαλάρη», *Ιλ. Ε 726, Ψ 339.

ΠΛΗΜΤΡΙΣ [-], ἴος, ἢ, «πλημύρα», ἢ ἐξόγκωσις καὶ πρὸς τὴν παραλίαν κινήσις τοῦ θαλασσοῦ ὕδατος, ι 486 φ. Πλεωνῶς ἐτυμολογεῖται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ πλήμα, πλήθω· ὅθεν καὶ ὀρθότερα ἢ γραφῇ πλημυρίς, ἦν καὶ ἀκαλοουθισιν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, ἀντὶ τῆς πλημμυρίδος. Οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες τὴν γραφὴν ταύτην παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ πλήν καὶ μύριω.

ΠΛΗΝ, ὡς πρόθ. σημ. ἐξαφραίν, πλήν, ἐκτός, μετὰ γεν. θ 207 φ.

ΠΛΗΝΤΟ, 1) ἐπικ. γ'. πληθ. τοῦ συγκεκριμ. παθ. ἀορ. τοῦ πίμπλημι. 2) γ'. πληθ. τοῦ συγκεκριμ. ἀορ. τοῦ ηκάλειν.

ΠΛΗΞΑ, ὅ. ΠΛΗΣΣΑ.

ΠΛΗΣΙΠΠΟΣ, ος, ποιητ. (πλ. ἵππος), ἵππηλάτης, ὁ πλήτεων, κτυπῶν τοὺς ἵππους διὰ τῆς μάστιγος, ἐπιθ. πολλῶν ἡρώων, *Ιλ. Β 404, Α 327, Ε 703, Α 93.

ΠΛΗΣΙΟΣ [-], η, ος (πέλας), πλησίον τινός· εὐρισκόμενος, «κοντινός, σιματινός», γειτονικός, συνίθ. μετὰ γεν. Ζ 249, ε 74, κ. ἀ. μετὰ δοτ. Ψ 732, 6 449. Ὡς οὐσίας γειτῶν, «ἐς πλησίον ἄλλον» Β 274, κ 37 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. ΠΛΗΣΙΩΝ ὡς ἐπιθ. πλησίον, «κοντά, σιμά», Σ 492 κ. ἀ., μετὰ γεν. Γ 415, ε 44, σπανίως μετὰ δοτ. η 474.

ΠΛΗΣΙΤΙΟΣ, ος (πλήθω, ἱστίον), ὁ τὰ ἱστία πληρῶν, «φορυσκίωνων τὰ πανιά», ἐπιθ. τοῦ ἀνέμου, αὐριστός, οὐρός· *Ὁδ. λ. 7, μ 449.

ΠΛΗΣΣΑ, ἀορ. ἀ. πάντοτε ἀναύξ. πλήξα, ἀορ. β'. ἐπικ. ἀναδ. πλ. πέπληγον Ψ 363, θ 264 καὶ ἐπέπληγον Ε 504, ἀορ. πεπληγέμεν Π 728, Ψ 660· ἐκ τοῦ παρὰ πέπληγα μετοχὴ πεπληγώς, Β 264, Ε 763, Χ 497 καὶ θηλ. πεπληγυῖα κ 238, 319, π 459, πάντοτε μέ σημ. ἐνέργητικ. ἀορίστου (ὡς ὀρθῶς παρετήρησεν αὐτὴν ὁ Κλάσσεν), μέσ. ἀορ. ἀ. μετοχ. πληξάμενος Π 425, ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. ἀορ. β'. γ'. ἐν. πεπλήγετο Ο 413, 397, ν 498, γ'. πλ. πεπλήγαντο Σ 31, 51, Μ 462, παθ. ἀορ. ἐπλήγη. Α') Ἐνεργ.

1) πλήττω, πατάσσω, «κτυπῶ, βαρῶ»· ἀ) ἐπὶ ἐμφύλιον ὑποκειμένων ἔξ ἀντικειμένων «τινὰ πληγῆσιν» Β 264, «σκήπτρῳ μετάρφρον» Β 266, «χερσίν» Χ 497, «ῥόδῳ» κ 238 (ἀντὶ τοῦ μέσου) «πλήξα: στήθος» κτυπήσας τὸ στήθος του, υ 47. β') ἐπὶ ἀφύγιον ἀντικειμένων «ἀπὸ εἰς ποδὶ πλήξας» λοκτίσας διὰ τοῦ ποδός, γ' 20· κατὰ ζεύγμα «ἵππου: ἐς πόλεμον» κτυπῶ

(καὶ ἐλαύνει) τοὺς ἵππους εἰς τὸν πόλεμον. Π 128, «χορὸν ποσὶν» κτυπῶ χορὸν διὰ τῶν ποδῶν, θ 264 (ὃ δὲ χορὸν χορὸν κτυπῶν διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ἢ ὅπως ἐν τῇ καθομῇ. κατὰ τὸ αὐτὸ συντακτικὸν σχῆμα λέγεται: πατῶ χορὸν, πατῶ φαγεῖ κτλ.), ὅθεν περιττὴ ἡ ἄλλη ἐρμηνεία, καθ' ἣν «χορὸς» ἐνταῦθα ἐνὶ ὁ τόπος ἐνθα χορεύεται ὁ χορὸς, πρὸς ἣν ἀντιβαίνει καὶ τὸ ἐπιθ. «θεῖα»: ὡσαύτως κατὰ ζεύγμα «κονίσαντον οὐρανὸν ἐς ποῖον γαλκὸν ἐπέπληγαν πόδες ἵππων» πληττοντες τὸ ἔδαφος οἱ πόδες ἐξηγειρὸν κονίσαντον εἰς τὸν οὐρανόν, E 504 γ'. ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων «ἰσθὸς πλῆξτε κυβερνήτην κεραλὴν» ἐπάταξεν, ἐκτόπησε τὴν κεραλὴν τοῦ κυβερνήτου, μ 442, «πληγίς κυβᾶτι» Ψ 694, «κεραυνῶ πληγίς» Θ 455, O 447, καὶ ἄνω τοῦ «κεραυνῶ» Θ 42, «(ναδ-) πληγίστα κεραυνῶ» μ 446, ξ 306. δ') ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων καὶ ἀντικειμένων «θόρετρα πληγίντα κληίδι» διὰ τῆς κλειδῆς ἐκκρουσθέντα, δ' ἐ. ἀνοιγθέντα φ 50, (ἴδ. καὶ ἀνωστ. γ). Ὅθεν 2) ἴδιως ἐπὶ ἀγγεμάχων ὅπλων καὶ μάστιγα ἐπὶ ἱέρους πληλῆται, «κτυπῶ, βαρῶ, πληγῶν» τινά, M 492, «αὐχένα ἴσπει» Π 332 κ. ἀ. καὶ μετὰ περαιτέρων ἐμπροσθίων προσδιορισμῶν «κληίδα παρ' ὦμον» E 446 κ. ἀ. πολλῶν· μετὰ διπλῆς αἰτίας «τινὰ κληίδα» πληγῶν τινά εἰς τὴν κλῆδα, E 447, «τινὰ αὐχένα» A 240 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πόρρωθεν ριπτομένων. οἷον ἐπὶ σκονίου, κ 462. B') Μῆσ. κτυπῶ τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «στήθεα» κτυπῶ τὰ στήθε μου, Σ 54, «μηρῶ» M 462, Π 425, Γ. Δημ. 246. (Περὶ κτῆς ἐτυμολ. ἴδ. τὴν λ. πλᾶζω ἐν τέλ.).

ΠΑΥΤΟ, γ'. ἐν. ἐπικ. συγκοιμ. ἀορ. τοῦ ΠΙΝ-ΠΑΥΜΙ. 2) γ'. ἐν. ἐπικ. συγκοιμ. ἀορ. τοῦ ΠΕΛΛΩ, 2. ἴδ.

ΠΛΙΣΣΟΜΑΙ (ἐκ τοῦ Δωρ. πλῖ=βῆμα) μέσ. βαδίζω, βηματίζω, μόνον ἐν τῷ «εὐ πλίσσοντο πόδεςσαι» ἐβάζον καλῶς μὲ τοὺς πόδας, αἱ ἡμίονοι, ξ 318 f. (Κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς γραμματικούς συνέπλεον τοὺς πόδας, προβαίνουσαι δηλ. μὲ τὸν ἐνα πόδα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅρα συγγ. τῇ πλέκω, ὅπερ δυσκολεύεται νὰ παραδεχθῇ ὁ Κούρτιος).

ΠΛΟΚΑΜΟΣ [-ω] ὁ (πλόκος, πλέκω), πλόκαμος, «πλεξοῦσα» ἢ «πλεξίδα», πληθ. Ξ 476 f. (ἢ. Καὶ ὁ τύπος πλοκαμος, ὀξύτονος, «πλοκαμοδὲ» (πρὸς τὸν συγκεκριμένον τύπον ΠΛΟΚΜΟΣ) σφίζεται ἐν τῇ καθομιλουμένη, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ οὐτάποδος).

ΠΛΟΟΣ, ὁ (πλέω), ὁ πλοῦς, τὸ (θαλάσσιον) «ταξιδι», γ 469 f, Γμ. 33, 46 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ματθίου καὶ Ἰακωφίου ἀντὶ τοῦ συνήθ. «πόνου», ὅπερ διετήρησεν ὁ Βαουμ. διορθώσας τὴν ἀμέλει· ἐπομένην λέξιν σφίσιν, τὴν μάλιστα διορθώσεως χρῆζουσιν, εἰς κρίσιν).

* ΠΛΟΪΣΙΟΣ, η, ον, «πλοῦσιος», Γ. Ἑρμ. 471. Ἐκ τοῦ

ΠΛΟΪΤΟΣ, ὁ (πλα-, πῖμπλημι), κυρ. πληθώρα, περισσεία, ἀφθονία, «πλοῦτος», B 670, ω 486 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀφθονος», A 474. τοῦ «ἄλλος» Π 596, Ω 536, ξ 206. B') Προσωποποιεῖ «Πλοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ Ἰασονος καὶ τῆς Δήμητρος, θεοῦ τοῦ πλοῦτου», Γ. Δῆμ. 489.

* ΠΛΟΥΤΑ, οἷς, ἡ, μία τῶν Ἰλκεσίδων, συμπαίκτης τῆς Περαιτόνης, Γ. Δῆμ. 422.

ΠΛΟΥΚΟΣ, ὁ, ποιητ. (πλέκω)=ΠΛΟΥΚΑΝΟΣ, ὅπ. ἴδ., P 52 f.

ΠΛΟΥΣ [-ω] ὁ, «χορὸν», στήρνα (Λατ.) εἰς λίθον ἐξεσμένη ἢ λθόντος θε' αμνήν ὕδατος παρὰ τὰς πηγὰς τῶν ὕδινων ἢ τοῦ ποταμοῦ καμμένη, ἔπως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χόρται, καὶ χρησιμεύουσα εἰς πλύσιν τῶν ἀναδερμάτων ἐνδυμάτων, X 453, ζ 40, 86. Ἐκ τοῦ

ΠΛΥΝΩ [-ω] μέλ. Ἰων. πλυνέω [ἔχει τὸ υ βραχύ], ἀορ. ἀναρῶ, πλυνά, «πλύνω», μετ' αἰτ. ζ ἀπαλ. X 455 (ἢ ἐνθα δὲ θαμίζ. παρᾶται. «πλύνεσκον» = τῷ ἐν Μακεδονίᾳ εὐχρ. «πλύνεσκα») ζ 34, 59, 93, σ 420, ω 448 κ. ἀ.

ΠΛΟΥΣ, ὁ, ὅμ. ὁ ἐπιπλέων, «νῆσος» κ 3 f, ἐπιθ. τῆς Αἰολίας (ἴδ. Αἰολίης), κατ' ἄλλους δὲ περιπλομένη. Ἐκ τοῦ

ΠΛΩ, ἑτίροι ἐπικ. τύπος τοῦ ΠΛΩ (δρ. ἴδ.), ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ «κελυμῆν», ἐπιπλέω, οἷον «τιούγα πλῶν» τὰ ὅπλα ἐπιπλεον, Φ 302, ε 240, Γμ. 24, 7. Πρὸς καὶ δακτυλῶς.

ΠΝΕΪΜΩΝ, οσος, ὁ, πνεύμων, τὸ «πνευμόνι», ἴδ. Δ 528, Υ 486. Ἐκ τοῦ

ΠΝΙΚΑ, ἐπικ. ΠΝΙΚΑ, παθ. ΠΝΕΪΜΑΙ, παρ' Ὁμ. ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ παρᾶτ. μόνον ἐν τῇ ἐπικῇ τύπῳ, πλῖν ε 469, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχὴν. A') Ἐνεργ. 1) πνέω, «φυσῶ», ἐπὶ ἀνέμου καὶ ὁρόσε, δ 344, ε 469, ἀποπνέω, ὁρμήν ἀναδίδω, «ἡδὺ» δ 446. 2) ἐπὶ ἐμφύγων ἀναπνέω, «ἀνασσεῖνω», ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζῶ, P 447, σ 434. ἔτι δὲ ἀσθμαίνω, «φυσῶ», ἐπὶ ἀνθρώπων. N 385. Ὅθεν μεταφορ. «μένει πνέουτας» ἀνδρείαν καὶ τόλμην πνέοντες, ἐπιθετοὶ τῶν πολεμιστῶν, B 536, Γ 8 κ. ἀ., γ 203. B') Ὁ παθ. παρακ. πίνυμαι καὶ ἀπαρ. πεπνυσθαι σημαίνει κυρ. εἶμας ἐμπροσθημένους, ἐμπνευσμένους, ἐπομ. ἔχω νοῦν, ἐννοῶ, περὶ τοῦ Τειρεσίου, ὅστις μόνος ἐν τῇ Ἀδῇ ἐνοεῖ, ἐν ᾗ αἱ ἄλλαι εἴνε σκιά, κ 495. Ἰδίως εἶμας φρόνιμος, εὐ φρανῶ, ἔχω σύνεσιν, Ψ 440, Ω 377, «πίνυσα» (μὲ σημ. παρᾶτ.), φ 210, συνήθως κατὰ μετοχ. «πεπνυμένος» ὡς ἐπιθ., φρόνιμος, συνετός, νοήμων, προσεκτικός, ἐπὶ τε προσώπων, Γ 203, α 213 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς πνευματικῆς ἐνεργείας αὐτῶν, οἷον «μῆδεα» H 278,

Ε 38, «μυθός» α 361 κ. ε., «πεπνυμένα βάλω» ὁμιλῶ πρόνυμα, I 58, δ 206, «ἀγνέω» τ 352, «νοῆσαι» σ 230, «εἰδώς» δ 696 κ. ε. (H ρίζ. εἶνε πνι, ἐξ ἧς πινυτός, ποιπνύω κ. ε. || Πρὸς δὲ τὴν Β' σημασίαν πρδλ. τὰς λ. θυ-μός, καὶ τὰς Λατ. an-imus (=άν-εμος), an-ima).

* ΠΝΙΓΩ, ἀόρ. ἐπνίξα, παθ. ἐπνίγην, «πνίγω» (ὑπερ ὅτι πλίγω προσφ.) τινά, Βατρ. 458, παθ. 148.

ΠΝΟΙΗ, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ πνοή (πνέω). 1) πνοή, «φύσημα», «ἀνέμοιο» ζ 20 κ. ε. «Βορέας» Ε 395 κ. ε. καὶ πληθ. «πνοαὶ ἀνέμων», Ρ 55. «Οὐδὲν ἄνεμος, αὖρα, «ἀέρας», Α 621 κ. ε. Πληθ. «λιγυραὶ πνοαὶ» Ε 526 τροπικ. «ἄμα, μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο πίεσθαι» ὁμοῦ μετὰ πνοῆς τοῦ ἀνέμου, δ ἐ. ταχέως ὡς ὁ ἀνεμος (|| πρδλ. τὸ Γραφικόν: ἐπὶ πτερυγίων ἀνέμου), ἴδ. ἅμα 2, γ') καὶ μετὰ Β', 2). 2) ἀναπνοή, «ἀνάσα, ἀνασασμός», Γ 439, ἐπὶ ἵππων, φρύαγμα, «φύσημα, ρουθούνημα», Φ 380, «Πρῆστοιο» πνοή τοῦ Πρῆστου, ποιητικὴ περιφρασίς τῆς φλογός, Φ 355.

ΠΟΔΑΛΕΪΡΙΟΣ [ω.υ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀδελφός τοῦ Μαχάονος, ἐκ Τρίκκης (Τρικκίων) τῆς Θεσσαλίας, περιούσιος ἰατρός, Β 732, Α 832.

ΠΟΔΑΛΗΠΤΡΟΝ [ω.υ.], (πούς, νίπτω) τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, οἷον εἰ ποδονίψιμον (κατὰ τὸ: χειρονίψιμον), συνήθ. πληθ. *Ὁδ. τ 343, 503.

ΠΟΔΑΡΓΗ, ἡ (κυρ. ταχύπους) μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἥτις μετὰ τοῦ Ζεφύρου ἐγέννησε τοὺς δῶα ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Εὐάνθον καὶ Βελίον, Π 450, Τ 400.

ΠΟΔΑΡΓΟΣ, ὁ (πούς, ἀργός, οἷον εἰ ταχύπους), ὄνομα ἵππου· ἄ.) τοῦ Ἑκτορος Θ 185· β.) τοῦ Μενελάου Ψ 293.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΣ (πούς, ἀρκέω), κυρ. ὁ τοὺς πόδας ἀρκέσας, ἱκανός, ἰσχυρός, ἐπομ. ταχύπους, ἐπὶθ. τοῦ Ἀχιλλέως, *Ἰλ. Α 421 κ. ε.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΩΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, ἀδελφός τοῦ Πρωτεσίλαου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκ Φυλάκης καὶ Πυρράου πολεμιστῶν, Β 704, Ν 693.

ΠΟΔΗΝΕΚΗΣ, ΕΣ, Ἰων. καὶ ποιητ. (πούς καὶ ἐνεκ-, ἐξ οὗ ἦνεκα, ἦνεγον, ἀόρ. τοῦ φέρω), ὁ μέχρι ποδῶν φερόμενος ἢ ἐξικνούμενος, ποδήρης, ἐπὶ λεοντῆς, *Ἰλ. Κ 24, 478, καὶ ἀσπίδος Ο 646.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (πούς, ἄνεμος) ἀνέμου πόδας ἔχων, ταχύς τοὺς πόδας ὡς ὁ ἀνεμος, οἷον εἰ ἀνεμόπους, «ἀνεμοπόδας» (ἴδ. ἀεολόπος) «ποδὴν ὡκέα Ἰριον» *Ἰλ. Β 786 κ. ε.

ΠΟΔΗΣ, ΟΥ, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ποδῆς, υἱός τοῦ Νητιῶνος, εἰς τῶν Γρώων, φίλος τοῦ Ἑκτορος, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ρ 575 ἐξ.

ΠΟΔΙΚΕΙΑ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ταχύτης ποδῶν, πληθ. Β 792†. Ἐκ τοῦ

ΠΟΔΙΚΗΣ, ΕΣ (πούς, ὡκέα), ταχύπους, ἐπὶθ.

τοῦ Ἀχιλλέως, Β 860 κ. ε., λ 474, 538 (μόνον ἐνταυθὶ τῆς Ὀδ.), τοῦ Δόλωνος, Κ 346, τῶν ἵππων, Β 764, 874, Θ 474, Ρ 614, τῶν ἱππέων, Ψ 262 (ὅπου ὁμοῦς ὁ Δύντιξρος διώρυσσε τὸ ἱππεῦσιν εἰς ἵπποισιν).

ΠΟΘΕΣΚΕ, ἴδ. ποθέω.

ΠΟΘΕΝ, ἐπὶρ. ἐρωτημ. «πόθεν, ἀπὸ ποῦ», ἐπὶ τόπου ὃ καταγωγῆς, Ρ 368, 373, «τίς πόθεν ἐσσί, γρη῏» *Τ. Δῆμ. 413, μετὰ γεν. «τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν» τίς καὶ πόθεν εἴται, Φ 450, α 470 κ. ε. τῆς Ὀδ. («Ἐκ τινος ἀντωνυμικῆς ρίζ. πο-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπιρρηματικοὶ τύποι: ποῖ, πῶς, κτλ.).

ΠΟΘΕΝ, ἐγκλιτ. ἐπὶρ. ἀοριστία σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθεν: «καποθεν, ἀπὸ ποθεν» ἐξ, «ἐπὶ ποθεν» ἐξ ἀποθεν, ἐάν ἀπὸ ποθεν, ἀπὸ κανένα μέρος, I 380, ὡσαύτως «μὴ ποθεν» Ε 490, «εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν» ἐάν καὶ ἄλλοθεν ποθεν, καὶ ἀπὸ κανέν ἄλλο μέρος, η 52.

ΠΟΘΕΩ, ἀπαρρ. ἐπικ. ποθήμεναι ἀντί τοῦ ποθεῖν, μ 440, θαυμαστ. παρὰ γ'. ἐνικ. ποθέσκει, Α 492, ἀόρ. ἐπικ. ἀναύξ. πύθεσα, ἀπαρρ. -έσαι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἰδίως ἐπὶ προσώπου ἢ πράγματι, τὸ ὅποιον εἶχον μὲν ποτε, νῦν δὲ στεροῦμαι ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, ὅθεν ξητῶ, αἰσθάνομαι τὴν ἔλλειψιν, μετ' αἰτι. Β 703, 726, Ε 444, Α 461, α 343, ε 453 κ. ε. (Ἐκ τοῦ πόθος).

ΠΟΘΗ, ἡ, ἐπ. ἀντί τοῦ πόθος, «πόθος», ἐπιθυμία, ἰδίως πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶχε μὲν ποτέ τι, νῦν δὲ στερεῖται ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, «τινός» Α 240, «ποθὴ ἐμεῖο» Ζ 362, «κεῖνου δ' οὐ τι λίην ποθὴ ἐσσεῖται» ἐκείνου ἐν θά ὑπάρξη διόλου μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ, ὁ ἐ. ἡ ἑλλείψις ἐκείνου δὲν θά εἶνε παντάπασιν ἐπαισθητὴ, Ε 368, «οὐ ποθὴ» ὁ πρὸς σὲ πόθος, Τ 321. Ὅθεν ἑλλείψις, ζήτησις, «ξενίων» ο 514, 546, «βιότοιο» δ 426, «ἡγεμόνος» κ 505.

ΠΟΘΙ, ἐπὶρ. ἐρωτ., τοπ., ποιητ. ἀντί τοῦ ποῦ, «ποῦ», *Ὁδ. α 470, κ 325.

ΠΟΪ, ἐπὶρ. ἐγκλιτ. ἀοριστία σημαντικόν, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ποῖ, ποιητ. ἀντί τοῦ ποῦ· ἄ.) τοπικ. «καποῦ, ποθεν», Κ 8, «οὐδέ ποῖ» οὐδμοῖς δὲ, Ω 420, υ 444· β.) χρονικ. ποτέ, «αἶ καὶ ποῖ» ἐάν ποτε, Α 428, Ζ 526 κ. ε., μετ' ὑποτ., ὅτε καὶ καταντῇ εἰς τὴν σημάς τοῦ εἶθε (|| ὅπως τὸ τῆς καθομιλ. «ἀρποτε»=ἀν ποτε), α 379· γ.) συνήθ. «καποῖ, ποθεν», ἴσως, ὡς φαίνεται, Τ 273, α 348 κ. ε.

ΠΟΥΟΣ, ὁ=ποῦ, «πόθος», ἐπιθυμία, τινός, ἐν Ἰλ. μόνον Ρ 439· ἐν δὲ Ὁδ. δ 596, ε 444, «σὸς ποθος» ὁ πρὸς σὲ πόθος, λ 202, Γμ. 48, 33.

ΠΟΙΑΝΤΙΟΣ, ΟΣ, τοῦ Ποιάντιος, «Π. υἱός» γ 490.

ποιῆω, μέλ. ἦσω, ἀορ. ἐποίησα καὶ ἀναύξ.
ποίησα, παθ. παροίημαι, μέσ. μέλ. -ήτο-
μαι, ἀορ. ἐποιήσασθην καὶ ἀναύξ. ποιήσασθην,
,,κάμνω". Α'.) Ἐνεργ. 1) κατασκευάζω,
ἀπεργάζομαι, ,,φθειράνω, κάμνω", παρα-
σκευάζω, μετ' αὐτ. ἄ.) πρὸ πάντων ἐπὶ πραγ-
μάτων δι' ἐξωτερικῆς τινος ἐνεργείας παραγοι-
μένων, ,,δωμά τινα" κτίθω ἐς τινα οἰκίαν, Α 608.
Ἰσαύτως «ναοός, θάλαμον, λιστήν, τεύχος»
κ.τ.τ., Ὁμ. πλ.χ., «πόλα: ἐν πύργοις» Η 339,
«σάκος ταύρων» ἀσπίδα ἐκ ταυρίων δερμάτων,
Η 222, «τόμβον» σωρεύω, ἐγείρω τάφον, Η
433, «εἰδωλόν» πλάττω, δ 796, «φῶς τινα»
παρέχω, τ 34. Β'.) ἐπὶ καταστάσεων καὶ πραγ-
μάτων διὰ πνευματικῆς τινος ἐνεργείας γινομέ-
νων, παράγω, ἐπάγω, ἐπιφέρω, παρέχω,
«τελευτήν» δίδω τέλος, τελεῖν, α 250, π 427,
«φῶδον» τροπὴν ἐπιφέρω, Μ 432, «θύραμα-
τα» κάμνω παιγνίδια, Ο 363, «γαλήνην» ε
452. Παθ. «ἡ σὺ ἄριστα πεποιήσαι κατὰ οἶκον
πρό: Τρώων» (εἰρωνικῶς) τῇ ὄντι ὑπαισθητάτα
πράγματα ἔγειναν εἰς τὸν οἶκόν σου ὑπὸ τῶν
Τρώων, Ζ 56, μετ' ἀπαρ., κάμνω, ἐνεργῶ,
γίνονται αἰτίαι ὥστε νά, «σὲ ἰκέσθαι εἰς οἶ-
κον» ψ 258. 2) ,,κάμνω", δ.ε. μεταβάλλω
τινὸς τὴν κατάστασιν ἄ.) μετὰ δύναιτο, «τινὰ
βασιλέα» κτείνω, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω τινὰ
βασιλέα, α 387, «κεῖνον ταυρίην ἀνέμω» καθι-
στῶ, διαρίζω, κ 24, «λαοὺς ἰλλῶν» μεταποιῶ,
μεταβαρύνω, Ω 611, «θεὸν ἄκοισιν θνητῶν»
θεὸν καθίστημι πόζωγον θνητοῦ, συζευγνύω μετὰ
θνητοῦ, Ω 537 ὥσαυτως καὶ ὅταν ἡ ἑτέρα αἰε.
εἶνε ἐπιθετικόν, ὅσον «τινὰ ἄφρονα» ψ 12, «κα-
κὸν μεΐζον» κάμνω τὸ κακὸν μεγαλειότερον, Ν
420, «ἄιστον» κάμνω ἀφανῆ, ἀφανίζω, α 235,
«θεμελίαι λείπα» κάμνω λείπα, λειάνω, Μ 30,
«δῶρα δόλιν» κάμνω εὐτυχισμένα, εὐλογῶ, ν 42,
πρόβλ. αἰνιγματ. Β'.) μετὰ προθέσεων, ὅσον
«νόημα ἐνὶ φρεσὶ» ἐμβάλλω εἰς τὰς φρένας ποίησιν,
ξ 274, «σπῶν ὄρε θεῶν τι ἐνὶ φρεσὶ ποιήσεις»
θεός τις οὕτως νά σπ: ἐμβάλλῃ εἰς τὸν νοῦν, ὁ ε.
θεός τις οὕτω νά σπ: ἐμπνεύσῃ, ,,νά σπ: φωτί-
σῃ", Ν 55. Β'.) Μῆσ. 1) ποίω ἐμαυτῶν,
,,κάμνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου», ὅπου: καὶ τὸ
ἐνεργ., μετὰ ἰσχυροτέρης ἢ ὁπνευστοτέρας ἀναφο-
ρᾶς πρὸ: τὸ ὑποκειμενόν, ὅσον ἄ.) «ποιῶμαι
οἰκία» οἰκοδομῶ πρὸς χρῆσιν μου οἰκήματα ἢ
κατοικίαν, Μ 468, «τεύχος, νῆον» Μ 50, Ἦ.
Ἀπ. 286, «σχεδῆν» ε 251. Β'.) ἀγερῆν
συγκληθῆναι, Θ 2, «κλῆος αὐτῇ πιστεύει» περι-
ποιεῖ εἰς ἑαυτήν, ἀποκτῇ, δ 126, «βῆτταν ποιού-
μεθα» κάμνομεν συμφωνίαν πρὸς ἀλλήλους, ξ
393. 2) μετὰ δύναιτο, «τινὰ ἄλογον» κάμνω
τινὰ (λαχιδῶνα) σῶζοντάς μου, Γ' 409 ὥσαυτως
«τινὰ ἄκοιστην» ε 420, «τινὰ οἶόν» οἰσθεῖται
τινὰ, Γ 493.

ποιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πόλα, ,,χλήη, χορτά-
ρι, γρασσιδί", Ξ 317, ι 499 κ. ε. Ἐκ τούτου

ΠΟΙΗΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ποιητ., ποώδης, χλοε-
ρός, ,,μέ τὸ πολὺ χορτάρι, γρασσιδί", ἐπὶ θ.
πόλεων καὶ νήσων, Β 503 (ὅπου ὁ ἀρσενικός
τόπος ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ θηλυκοῦ), Γ 430,
π 369, «πίσσα» λειμῶνες, χλοεροί, Γ 9, ζ 424,
«ἄγκρα» δ 337.

ΠΟΙΗΤΗΣ, ἡ, ὅς (ποιεῖω), ,,καμωμένος",
πεποιημένος, κατασκευασμένος, παρ' Ὁμ.
= εὖ ποιητός, ,,καλοκαμωμένος, καλοκτι-
σμένος", τεχνικός (πρόβλ. ΤΥΚΤΩ), ἐπὶ οἰ-
κίων, Ε 498, ν 306 κ. ε., «πόλα» Μ 470,
ἐπὶ ὕπλων καὶ σκευῶν, Κ 262, Ψ 310, 718:
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν «πόκα ποιητ. τέχος»
(κυρ. στερεῶς κτισμένον) α 333, «δόμος» Χ
455, «ὀζλαμος» Α 436, «σάκος» ε 608.

ΠΟΙΚΙΛΑ (ΠΟΙΚΙΛΟΣ), τεχνουργῶ, ἡσκαλι-
ζῶ, «χωρόν» Σ 590 τ. Ἐκ τούτου
ΠΟΙΚΙΛΑΜΑ, αὐτός [-ι], τό, πεποικιλμένον ἔρ-
γον, ἴδιον διὰ τὸ διὰ γραφῆς ἢ κινήσεως, ,,κέν-
τημα, κεντίδι, πλουμίδι", ὅσον «πέπλος
ποικίλμασι κλῆλινος» π. με ὑπαισθητάτα ποι-
κίλματα, κεντήματα, Ζ 294, ο 107.

ΠΟΙΚΙΛΟΜΗΤΗΣ [-ος], ὁ, μόνον ἐν τῇ αἰτ.
-μήτην καὶ κλητ. -μήτη, ν 293 (π., μήτις),
ὁ ποικίλος: βουλή: ἡ μηχανήματα ἔχων, ποι-
κιλομήχανος, πολυμήχανος, πολυδοου-
λος, πανούργος, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, Α 482,
γ 463 κ. ε., τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἦ. Ἀπ.
322, Ἦ. Ἑρμ. 153.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, ἡ, ὅς, 1) ποικιλόχρους, ποί-
κιλοστιχτός, ,,παρδαλός", «παρδαλίη» Κ
30, «νεδύς» τ 228. 2) ἴδιος πεποικιλμέ-
νος, ,,κινήτος, πλουμιστός", «πέπλος»
Ε 735, σ 293, «ἱμάς» Ξ 215, ἐπὶ μεταλλίνων
τεχνουργημάτων, τορεστός, ,,δουλευμένος,
σκαλιστός", ἐν γένει ἐντεχνος, ἐντέχνως
ἐξεργασμένος, οὐ μόνον κατὰ τὸ σχῆμα,
ἀλλὰ καὶ τὴν σύνθεσιν διαφόρων ὕλων, ὅσον «πέ-
γχα» Γ 327 κ. ε., «ἐντεα» Κ 75, «ὠόρηξ»
Π 431 κ. ε., «ποικίλα χαλκῶν ἔργματα» διὰ
χαλκοῦ πεποικιλμένα, κοσμημένα, Δ 225,
πρόβλ. γ 492 ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐντέχνων τε-
χνουργημάτων, ὅσον «διφρος, κλισμός» Κ 501,
α 432, ἐν γένει ἐντεχνος, τεχνικός «δακτύ-
λ 488. (Παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ποι-, λαν-
σκριτ. pic, || ἥτις σημαίνει κυρ. κεντῶ, συγγ.
τῇ Λατ. ping-o. pic tor).

ΠΟΙΜΑΙΝΑ, παρὰ. θαιμιστ. ποιμαίνεσκα. 1)
Ἐνεργ. ποιμαίνω, βόσκαω, ἐπάγω εἰς νο-
μήν, «οἴλα» ι 488, ἀπολ. εἶμαι ποιμήν,
«ἐπ' οἴεσσι» ,,ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα", Ζ
23, Α 106. 2) Μῆσ. νέμωμαι, βόσκαω, ἐπὶ
τῶν ποιμνίων, Α 245. Ἐκ τοῦ

ΠΟΙΜΗΣ, ἑσος, ὁ, ποιμήν, ,,πομπήνη"
(ξεν.), κυρ. ὁ τῶν προβάτων νομεύς, Δ 453,
Ε 437, δ 87: μεταφορ. ὁ φύλαξ, ὁ προστά-
της, ὁ ἡγεμὼν, «ποιμήν λαῶν» συγκλόν ἐπὶ θ.
τῶν ἡγεμόνων παρ' Ὁμ. (|| Παράγ. πῶθωνος

κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ πῶν=ποιήμιον, συγγ. μὲ τὸ Σανσκριτ. pū-jis=φύλαξι).

ποιήνη. ἡ (ποιήν), ποιήμιον, „χοπέδι“, ἰδίως προβάτων, ε 122 f. Ἐκ τούτου

ποιήνιος, η, ον, ἐπ. ποιήνιαιος, ἡ ποιήνικος, „σταθμός“ ποιήνικος; σταθμός, „μάνδρα, στρουγγα“, Β 470 f.

ποιήν, ἡ, κυρ. τὸ ἀντίτιμον ἢ ἀντίποινον γενομένου τινός ἀδικήματος, κακοεργήματος, φόνου, τὰ χρήματα τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς ἐξελασμὸν δίδωμεν εἰς τοὺς οὐκείους τοῦ φονευθέντος, τιμὴ (χυθέντος) αἵματος, ὅθεν ἐν γένει ἐκδίκησις, τιμωρία [ἐν τῇ μετέπειτα γλώσσῃ δίκη, ἣν δίδωμεν, ἢ λαμβάνοι] μετὰ γεν. τοῦ παθόντος, ὅθεν „πειθός“ ἐκδίκης; ἢ ἀντίποινον διὰ τὸν υἱὸν τὸν φονευθέντα, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ, Ν 659. Ἰσχυρώς „καταγνήσιοι“ Ε 483, „πολέων“ Π 393, „καταγνήσιοι φονῆς ποιήνη... ἐδίξατο“ ἔλαβε δίκην παρὰ τοῦ φονέως διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ, Ι 633 κ. ἀ., „δωδὲκα λίσσας κούρους ποιήνη Πατρόκλαιο“ ὡς ἀντίποινον τοῦ αἵματος τοῦ Πατρόκλου, Φ 28. Ἐν γένει ἀντίτιμον, ἀποζημίωσις, ἀνταμαρτία, Ε 266, ψ 312 (μόνον ἐνταῦθα τῇ Ὀδυσσεΐ), „τῶν ποιήνην ὅ—“ εἰς ἀνταμοιβὴν τοῦτου ὅτι—Ρ 207. (Ἡ ἱστολογία ἀμφιβολία: κατὰ τινα; μὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φέν-, φόνος, κατ' ἄλλους δὲ πρὸς τὸ πόνοσι; πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον συγγ. τῇ Λατ. poena, punitio, ἐκ τινος Σανσκριτ. pū=καθαρίζω, ἔξ ἧς καὶ τὸ Λατ. punitus punitus).

ποιός, η, ον (πο-, ἰδ. ποι), ὁποιός, „ποιός; λογιῆς, τί λογιῆς“, Λατ. qualis, α 461, κ. ἀ. „ποιόν τὸν μῦθον εἶπες;“, „τί λόγος εἶνε αὐτός“, τὸν ὅποιον εἶπες; Α 552 κ. ἀ., ὡταύτως; „ποιόν σε ἔπος; φύγεν ἕρκος ὀδόντων;“ Δ 350 κ. ἀ., „ποιόν εἶπες;“ πῶς εἶπες; „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες;“ Ε 83, „ποιόν ἐρεῖς;“ „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμε;“ Ψ 570. μετ' ἀπαρρ. (ὡς τὸ οἶος 3) „ποῖοι κ' εἴς Ὀδυσσῆ; ἀρουνέμεν, ὁποῖοι τινες; θά ᾔσθης, ὁποῖαν διαθέσεις θά εἴχετε, ὥστε νὰ βοηθήσετε τὸν Ὀδυσσεῖα; φ 195.

ποιήναι, ἐπικ. μετοχ. -οντα, παρτα. ἐποίησεν ἢ ἀναυξ. ποίπναι, μετοχ. ἀορ. ποιπνύτας (ἐκ τοῦ πνν- μετ' ἀναδιπλ., ἰδ. πνέω, ἡ σήχτι ἐκ τοῦ πονέω κατὰ τὸν Δοιδερλ.), κυρ. ἀσθμαίνειν, πνευστιῶ, „φυσῶ, λαχανιάζω“ ἐπὶ τῶν σπυειδόντων Σ 424, Α 600. Ὅθεν ἀ.) σπυειδῶν, „βιάζομαι“, τρέχω, „ἀνά μάχην“ Ε 455, „ἐπὶ φρεσὶ ὅχης“ Ἦρη αὐτῇ ποιπνύσκειν θεῶς ἀρπύνη Ἀχαιοῦ; τὸν ἐνέπνευσεν ἢ Ἦρη νὰ τρέξῃ αὐτός; ὁ ἴδιος ταχέως καὶ οὕτως (διὰ ταυτης αὐτοῦ τῇ σπουδῇ;) νὰ παροτρύνῃ τοὺς Ἀχαιοὺς, Θ 219, ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν Θυσίαν μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, γ 430. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῇ σπουδῇ τῶν ὑπηρετούντων (πρὸς τὸ ἀνωτ. Α 600), υ 449. (Τὸ υ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρτα. εἶνε μακρὸν μὲν ἐπομένῃ βραχέα;

βραχὺ δὲ ἐπομένῃ μακρὰς συλλαβῆς, Α 601, Ω 475).

πόκος (πέκω), ὁ μᾶλλον τοῦ προβάτου ὁ ἀποκακαρμένος, „ποκάρι“, Μ 451 f.

πολέες, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολλοί, ἰδ. πολίε.

πολεμῖος, ον, ἐπ., πολεμικός, ἰδίως „πολ. ἔργα“ πολεμικά ἔργα, ὁ. ἔ. πόλεμος, μάχη, Β 338, μ 416 κ. ἀ. „πολ. τεύχεα“ πολεμικὴ σκευή, ὅπλα, Η 193. (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματ. ἀντὶ τοῦ πολέμιος παρενθήκη τοῦ ἡ κατὰ δὲ τὴν συνήθη γνῶμην Ἰων. τύπος ἀντὶ τοῦ ἄγρ. πολεμεῖος).

πολεμίζω, ἐπικ. ΠΟΛΕΜΙΖΩ (πόλεμος), μέλ. -ίζω, Β 328, Κ 451, Ν 644, Ω 667. ἀ.) μάχομαι, ἀγωνίζομαι, „πολεμῶ“, συνήθως ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. Ὁμ. πολχ. καὶ μάλιστα τῇ; Ἰλ. Συναίπτεται μετὰ τοῦ „μάχεσθαι“ ἰδ. τ. λ. „πολ. ἄντα τινός“ ἀπέναντι, ἐναντίον τινός Θ 428 κ. ἀ., „τινός; ἐναντιῶν“ Υ 85, „ἄντα τινός; ἐναντιῶν“ Φ 477, „μετ' Ἀχαιοῖσι“ Ι 252, „πολεμῶν πολ.“ Β 421. ὁ.) ἀπαν. μεταδωτ. „πολεμῶ τινά“, καταπολεμῶ, ῥηίτεροι πολεμίζω· εὐπολεμητότεροι, Σ 258.

πολεμιστής, ἄο, ὁ, ἐπικ. ΠΟΛ., πολεμιστής, μαχητής, ἀγωνιστής, Ε 289, κ. ἀ., ἐν δὲ τῇ Ὀδ. μόνον ω 499. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ Ἄρης Υ 78.

πολεμολόκος, ον, ἐπικῶς, ὁ ἐν πολέμῳ κλονοῦμενος ἢ ὀρμητικὸς, Βατρ. 4, 276.

ΠΟΛΕΜΙΝΑΣ, ἐπὶ, ἐπικ. ΠΤΟΛ., Θ 400, εἰς τὸν πόλεμον, Β 443 κ. ἀ. τῇ; Ὀδ. μόνον ἐν τοῖς λ 47, φ 39.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, ἐπικ. καὶ ΠΤΟΛΕΜΟΣ, μάχη, „πόλεμος“, Ὁμ. πολχ. καὶ μάλιστα τῇ; Ἰλ. Πολλὰκι; συναίπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, „πολ. δημοτής“ Ε 348, „πολ. καὶ φύλοπις“ Σ 242, ω 475, „αὐτῇ τε πόλεως τε“ Α 492 κ. ἀ., περιφραστικῶς ἔστι, νεῖκος, φύλοπις; πολεμῖος Ν 271, 635, Ρ 233, λ 314, σ 261 κ. ἀ., „πόλεμος“ Ἀχαιῶν Γ 165, „ἀνδρῶν πολεμῖοι“ Ω 8, θ 183. (Κατὰ τινα; μὲν συγγ. τῇ πάλη κατ' ἄλλους δὲ τῇ πελεμίζῳ).

πολεῖν, ποιητ. (πόλος), μόνον ἀρετῶδ., κυρ. περιφέρομαι, ἀναστρέφωμαι, „κατὰ ἄστυ“ διατρέφω ἐν τῇ πόλει, γ 221 f.

πολεῖν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολλῶν, ἰδ. πολίε.

ΠΟΛΙΝΑΣ, ΠΟΛΙΝΕΣ, ἰδ. ΠΟΛΙΣ.

ΠΟΛΙΣ (πόλις), ἀορ. ἐπὶ πόλις, ἐπικ. ΠΟΛΙΣΣΑ, παθ. παρτα. ΠΟΛΙΣΣΑΙ, κυρ. κτιζω πόλιν; καὶ ἐν γένει κτιζω Υ 217, ὡσαύτως „τεῖχος“ Ἰλ. Η 453.

ΠΟΛΙΤΗΣ, ἄο, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ πολίτης, Β 806 f.

ΠΟΛΙΝΑΣ, ἐπὶ, εἰς τὴν πόλιν, Ζ 86, α 489, λ 488 κ. ἀ.

ΠΟΛΙΟΚΡΟΤΑΦΟΣ [-ω, -ω-], ον, ποιητ. (πολ., κρόττος) ὁ ἔχων παλίου, κροτάφους, ταυτίσει

πολιός τὰς τρίχας τῶν κρατῶν (αἵτινες πρῶται λευκαίνονται), «γέρων» Θ 318 f.

πολιός [-], ἢ, ὅν, ὅς, ὅν, Υ 229, ε 440, πολιός, «ἀσπρόμαυρος, ψαρός», Λατ. ca-nus, κυρ. ἐπιθ. τῶν τριγῶν, «τρίχες» Χ 77, ὅς ἄλλων μελῶν τριχωτῶν, ὅταν «κάρη, γένειον» Χ 74, «κεφαλὴ» ω 317, «καὶ πολιοὶ περ ἔοντες» (Λαέρτης καὶ Δολιός), ιω 499. Οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ηλικίας χρώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πρωτογενεοῦς, ὅταν τὸ τοῦ λύκου Κ 344, σιδήρου Ι 365 κ. ἀ., τὰ τῆς θαλάσσης ἕνεκα τοῦ λευκοῦ ἀφροῦ, Α 350, δ 580 κ. ἀ. (Πιθανῶς συγγ. τῇ πελός, πελός, πελλός, πελιδόνος, ἀπερ. σημ. τὸ σκοτεινὸν χρῶμα εἰς διαφόρους βαθμοὺς καὶ ἀποχρώσεις, ἀπὸ τοῦ κυανοῦ μέχρι τοῦ τεφροῦ (στακτεροῦ ἢ μελανολεύκου), Σαν-σέρ. pul-i-tas, Λατ. pulli-dus, pulli-s. Ὁ δὲ Δοιδερά, ἥτιον πιθανῶς θεωρεῖ αὐτὴν ἕτερον τύπον τοῦ παλαιός, ὅπερ κατ' αὐτὸν παράγεται ἐκ τοῦ πάλη=πασπάλη, καὶ σημ. κυρ. τεφρώδη, στακτερός).

πόλις, ιος, ἢ, ἐπικ. καὶ πτόλις, γεν. παρ' Ὁμ. συνήθως πόλις (καὶ κατὰ συνήθειαν δι-σύλλαβος, Β 814, Φ 367) καὶ πτόλιος, πολλάκις δὲ καὶ ἐπικ. πόληος, δοτ. συνήθ. πόλει, πόληι μόνον Γ 50, πτόλει μόνον Ρ 452, ΙΙ 707-πληθ. ὄνομ. πόληος, Α 45, 54, τ 174, καὶ πό-λει μόνον ο 412, γεν. πόλιν, δοτ. πόλίσσιν μόνον φ 252, αἰτ. πολία: Α 308 καὶ (διεσπλάσθ. κατὰ συνήθ.) θ 560, πόλεις μόνον θ 574, πό-ληος ρ 486' ἀ.) κυρ. τόπος εἰς ἀναστrophὴν καὶ ἐπιμίσιν, πόλις, Ὁμ. πλγ. πρὸς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ὁμοιοπατώως: «πόλιν Τροίην» λ 510, «πόλιν Κελυδῶνα» ι 530, κατ' ἔγχλην ἡ πα-τρὶς α 470, κ 446 κ. ἀ., «ἄκρη πόλις» ἀκρό-πολις, Ζ 88, 257 κ. ἀ. β.) τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, ζ 177, «πόλις καὶ ἄστυ» Ρ 144. (Κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα σημ. τὴν κοινότητα, πολιτείαν, πρὸλ. ἄστγ).

ΠΟΛΙΣΣΟΣ, ὅν, ἐπικ. (π. σώζω) σωτήρ τῆς πόλεως, πολιοῦχος, προστάτης τῆς πόλεως, Γρ. 7, 2.

ΠΟΛΙΤΗΣ [-], ἀν, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ΠΟΛΙΤΗΣ Β 806, πολιτῆς, κάτοικος πόλεως, Ο 538, η 431 κ. ἀ.

ΠΟΛΙΤΗΣ [-] ἀν, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, τοῦ ὁποῦ τὴν μορφήν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἥρις ἐνέ-φανισθη εἰς τὸν πατέρα του, Β 791 κ. εἰ. 2) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον μεταμορφωθείς, κ 224.

ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ΠΟΛΛΑΚΙΣ (μόνον Θ 362, δ 401) ἐπὶρ. (πολλάς) πολλάκις, «παλλάξ φο-ραί», συχνά, Γ 332 κ. ἀ. «πολλάκι—πολ-λάκι» Γρ. 18, 12 εἰ.

ΠΟΛΛΟΣ, ΠΟΛΛΟΝ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ πολὺς, ἴ.

ΠΟΛΥΓΑΙΜΟΝΙΔΗΣ, ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυαί-μονος, Θ 276.

ΠΟΛΥΓΑΙΜΟΣ, ὅν, ἐπικ. (π. αἶνος), πολυέται-νος, ἐπαινετός, «παινεμένους», Ἰνδοξος, περιώνυμος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Γ 673, Κ 544, Α 430, μ 484. (Ὁ δὲ Βούτυραν. μετὰ τινων ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύει: ὁ διὰ τοῦ πολλοῦ καὶ συνετοῦ αὐτοῦ λόγου διακρι-νόμενος, πρὸλ. αἶνος).

ΠΟΛΥΓΙΣ, ικος [-], ὁ, ἢ, ἐπικ. (πολύς, ἀφ-σω), πολὺ ὀρηκτικός, σφοδρὸς, ῥαγδαίος, πο-λυ-άραχος, ἐπιμολχός, «πόλεμος» Α 465, Γ 328, λ 314, «ἀλλ' σὺ ἢ κάματος πολυγί-γυτα δέδουκας» κάματος (τῆς μάχης) ἐπίπονος εἰσέδυσεν εἰς τὰ μέλη σου, ἢ κάματος τῆς πο-λυταράχου, τῆς πασιματώδους μάχης κατέλαβεν τὰ μέλη σου, Ε 811. (Πρὸ τοῦ Νεκκ. καὶ Διν-νόρου. ἐτονίζετο: πολυγί).

ΠΟΛΥΓΟΝΟΣ [-], ἐκ, (π., ἄνθος), ὁ ἔχων πολλὰ ἄνθη, εὐάνθος, ἢ ἀνθηρός, «ὕλη» ζ 353 f, «ἔαρ» Γρ. 18, 47.

ΠΟΛΥΓΡΗΤΟΣ [-], ὅν, Ἰων. (π., ἀρόμα), πολυευκτός, καθιστευμένος, πρὸς ὃν τις πολλάκις εὐχεται, «θέος», Ὁδ ζ 280. πο-λύευκτος, πολυπόθητος, τὸν ὅποιον πολὺ εὐχέσθαι νά ἀποκτήσῃ, τ 404, Γ. Δάμ. 220.

ΠΟΛΥΓΡΗΝΟΣ [-], ἐπικ. μετὰπλαστος, δοτ. ἐκ τοῦ πολύαρνος, ὅν, ὁ ἔ. πολυπρόδατος, πλούσιος: «Θυίτη πολ.» Β 406 f.

ΠΟΛΥΓΡΗΝΟΣ [-], ἐκ, ἐπικ. (πολ., βένθος) πολυδοσής, «λιμήν» Α 432 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), κ 425, π 324, «ἄλς» Ὑάλασσα, δ 406.

ΠΟΛΥΓΡΗΣ [-], ὁ (κυρ. ὁ ἔχων πολλοὺς βούς), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, Α 95.

2) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου φονευθείς, γ 243, 284. 3) εἰς τῶν πλουσίων Αἰγυπτίων τῶν ἐν Θήβαις, σόζυγος τῆς Ἀλκάνδρας, ξενίσας κατὰ τὴν πλάνην τοῦ τὸν Μενέλαον, δ 426. 4) εἰς τῶν Φαίακων, θ 373. 5) εἰς τῶν Ἰορκησίων, ο 519, π 343.

ΠΟΛΥΓΥΩΤΕΙΡΑ [-], ἢ, μόνον ἐν τῇ Ἰων. ὅς ἐπικ. τύπη ΠΟΛΥΓΥΩΤΕΙΡΑ, ποιητ. (π. βόσκω), κυρ. θηλ. τοῦ ἀχρ. πολυγυτήρ, πολλοὺς τρέ-φουσα, εὐφορος, τροφοδοτεῖρα, «γυῶν» Γ 89 κ. ἀ. θ 378, τ 408, «Ἀχαιοί» Α 770.

ΠΟΛΥΒΟΤΑΟΣ, ὅν, ἐπικ. (π., βουλή), ὁ πολ-λάς βουλὰς ἔχων, πολὺ συνετός, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 260 π 282.

ΠΟΛΥΒΟΪΤΗΣ [-], ἀν, ὁ, ἐπικ. (π., βούς), ὁ πολλοὺς ἔχων βούς, πολυκτήμων, πλου-σιος, «άνηρ» Ἰλ. Ι 154, 296.

ΠΟΛΥΓΗΝΟΣ, ἐκ, ἐπ. (π., γηθίω), πολυχα-ρής, ὁ πολὺ χαίρων, ἢ χαροποιός, ἐπιθ. τῶν Ἑρῶν, Φ 430 f.

ΠΟΛΥΔΑΪΔΑΛΟΙ [-], ὅν, ποι. (π., δαίδαλος), τεχνικός, ὁ ἔ. 1) ἐντεχνος, πολὺ τεχνι-κός, μετὰ πολλῆς τέχνης ἑξαιργασμένος, ἐπὶ μεταλλουργημάτων Γ 338, ν 41 κ. ἀ., «θαλα-μος» ζ 45, «θρόνος» ΙΙ 597. 2) καλὸς τε-χνίτης, ἀριστοτέχνης, «Σιδόνες» Ψ 743.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΟΣ [····], ον=τῷ ἐπομ., «μάχης πολυδακρύου» P 492. Οὕτως ἔγραψεν ἐκ τινος χειρογράφου ὁ Βόθης καὶ Σπίτζενρος ἀντὶ τοῦ συνήθους πολυδακρύτου, ὅπερ εἰς τὸ μέτρον ἀντιβαίνει· οὐχ ἥττον διετήρησε ταύτην τὴν γραφὴν ὁ Φαίτης ἀναγινώσκων κατὰ συνήθειαν τὸ «πολυδακρύτου ἔντα». Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' παρέλαθε τὴν διόρθωσιν τοῦ Βέντλεϋ: πολυδάκρυος.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΣ [····], τ, ποιητ. (π., δάκρυ), ὁ πολλὰ δάκρυα προεϊνών, πολυδάκρυος, «μέτ' ἀπὸ πολλὰ τὰ δάκρυα», πολυδάκρυος, ἐπίθ. τοῦ Ἀρεῶς, *Ἰλ. Γ 432, «πόλεμος» Γ 465 κ. α., «ὁσμίνη» P 544.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΤΟΣ [····], ον, ποιητ. (π., δάκρυ)· α) πολυδάκρυτος, περὶ οὗ πολλὰ δάκρυα ἔρρευον, Ω 620· β) πολυδάκρυς, μετὰ πολλῶν δακρύων, «γῶς» τ 213, 237, φ 57.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ [····], αὐτὸς, ὁ, ἐπικ. ΠΟΤΑΤΑΙ, κλητ. Πουλυδάμα (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει Πουλυδάμαν, ἴδ. ΛΑΘΑΔΑΜΑΣ), Μ 231, υἱὸς τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρόντιδος, φρόνιμος τις καὶ ἀνδρεῖος Τρώς Α 57, Ρ 60 ἐξ., Σ 249 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΑΜΝΑ [····], ἡ, γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, δ 228.

***ΠΟΛΥΔΕΓΜΩΝ**, ονος, ὁ (π., δεχομαι), κυρ. ὁ πολλοὺς δεχόμενος, πολυδέκτης· ὡς οὐσιασ. ἀντὶ τοῦ Ἀδῆς, ὁ πάντας ἢ τοὺς πολλοὺς (νεκροὺς) δεχόμενος εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, *Τ. Δῆμ. 17, 13. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν: ὁ Πανδοχεύς, τουτίστι μέγας ξενοδόχος.

ΠΟΛΥΔΕΙΡΑΣ [····], ἄσος, ὁ, ἡ, ἐπικ. πολυζυγος, ὁ πολλοὺς ὁρέων ζυγοὺς ἢ σείρας ἔχων ἐπομ. πολυχόρρυφος, «Ὀλυμπος» *Ἰλ. Α 499, Ε 754, Θ 3.

***ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ** [····], ας, ὁ (π., δεχομαι)=**ΠΟΛΥΔΕΓΜΩΝ**, ἴδ. τ. λ.), *Τ. Δῆμ. 9.

ΠΟΛΥΔΕΝΔΡΕΟΣ [····], ον, ἐπικ. (π., δένδρον), πολυένδρος, «κηποι, ἀγρός» *Ὀδ. δ 737, φ 439, «Κνωσός» *Τ. Ἀπ. 475.

ΠΟΛΥΔΕΣΜΟΣ [····], ον (π., δεσμός), πολυδετος, πολλοὺς δεσμοὺς ἔχων, «καλὰ δεσμένος ἢ καλοδεμένους», «σχεδία» μόνον *Ὀδ. ε 33, 338, η 264.

ΠΟΛΥΔΕΙΚΗΣ, εως (ἴδ. λ. ΕΝΔΕΙΚΗΣ ἐν τέλει), ὁ, αἰτ. Πολυδεύκης, λατ. Pollux, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθήας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος, ὁ ἑτερος τῶν Διοσκούρων, περιβόητος πόκτης· ἦτο μόνος αὐτός, καθ' ὃ τοῦ Διὸς υἱός, ἀθάνατος· ἀλλ' ἴδ. Κλέτορ, Γ 237, λ 299 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΙΝΙΟΣ [····], ον (π., δίψα), ὁ πολλὴν ἔχων δίψαν, ὁ ἔ. πολὺ ξηρὸς, λείψυδρος, ἐπίθ. τοῦ Ἀργίου Δ 171 f, Ἀποστ. 5. Ἀναφέρεται τὸ ἐπίθ. εἰς τὸν μύθον, καθ' ὃν πρὸ τοῦ Δαναοῦ τὰ πέριξ τῆς πόλεως Ἀργίου ἔπασχον πολὺ ἐκ λειψυδρίας, πρὸλ. Ἀπολδ. 2, 4, 4, Στράβ. 8, 6, 8. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι: τὸ ὑπὸ

πολλῶν διψώμενον, ὅπερ πολλοὶ διψῶσι, ὁ. ἔ. πολυπόθητον, σὺν δ' Ἀθήναιος 10, σελ. 433 ε' ὡσαύτως καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὁ Στράβ. 8, 6, 7 μνημονεύει καὶ ἑτέραν γραφὴν ἀνευ τοῦ δι: πολυδίψιον (ὡς ἐκ τοῦ ἔπτω, βλάπτω, φθείρω), πολυδίψορον. Κατὰ τῶν τελευταίων ἐρμηνειῶν ἀντιτάσσεται ὁ Ἑ. Κούρτιος ἐν τῇ περὶ Πελοποννήσου συγγραμμάτι του, ἐνθα φρονεῖ ὅτι τὸ ἐπίθ. ἀναφέρεται εἰς μόνον τὴν πεδιάδα τοῦ Ἰνάρχου—«Ἀργίου διψία χθών» Εὐριπ. Ἀλκ. 560.

ΠΟΛΥΔΩΡΗ [····], ἡ, Πολυδώρα, θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βῶρου καὶ μήτηρ τοῦ Μενεσθίου, Π 475.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ, ος, ἐπικ. «ἀλόχος» ἢ σύζυγος ἢ πολλὰ δῶρα ἔχουσα, ἢ πολλὰ νομικὰ δῶρα λαβοῦσα, ὁ ἔ. ἡτοίχα ἡτοίχα: ὅποια: πολλὰ δῶρα ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ νομικοῦ, ἢ ἡ παρὰ τῶν γονέων πολλὴν προίκα λαβοῦσα (ἴδ. ΕΛΛΗΝ): ὅθεν ἢ περιζήτητος, ἢ πλουσία, μόνον ἐν τοῖς Ζ 394, Χ 88, ω 293.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ [····], ὁ, 1) ὁ νεώτατος ἢ προσφιλέτατος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοδόης. Παρακούσας τὴν πατρικὴν συμβουλὴν ἐτόλμας νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν μάχην καὶ ἐφανερώθῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, Γ 407 ἐξ., Φ 83 ἐξ. 2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Ψ 637.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ, ὁ, ἴδ. ΠΟΛΥΤΙΔΟΣ.

***ΠΟΛΥΕΙΚΕΤΟΣ**, ον (π., εὐχομαι), πολυεுகτος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, μόνον *Τ. Δῆμ. 165.

ΠΟΛΥΕΙΓΕΤΟΣ [····], ον (π., ζυγόν), ὁ πολλὰ ἔχων ζυγά, κωπηλατῶν καθίσματα (ἴδ. ζήγος 3), πρὸλ. ἑκατόνευτος, «νηός» Β 293 f.

ΠΟΛΥΗΓΕΡΗΣ, ἐς (π., ἀγέρω), πολυσυνάθροιστος, πολυάριθμος, πολυπληθής, «ἐπικούροι» Α 561 f, ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Α'. ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδύται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθους «τηλέκλειτοι», ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' πάλιν ἐπανεῖρεν, ἐξοβελίσας ὡς νόθος τοὺς στίχους 559—574. Πρὸλ. ὁμηγερέας.

ΠΟΛΥΗΡΑΤΟΣ [····], ος, ἐπικ. (π., ἐρίω), πολυήραςος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος, ἐπείραστος, «Θάβη» *Ὀδ. λ 275, «ἐνὴ» ψ 334, «γάμος» ο 426, «ἡδὴ» ο 366, *Γ. Ἀφρ. 226.

ΠΟΛΥΗΧΗΣ, ἐς, ποι. (π., ἡχῇ)· α) πολυήχας, ποικιλότονος, «φωνή» τῆς ἀηδόνος, τ 521· β) ἡχηρὸς, παταγώης, πολυτάραχος, «αἰμαλός» Δ 422.

ΠΟΛΥΗΡΗΣ [····], ἐς, ἐπικ. (π., θάρσος), μετὰ πολλοῦ θάρρους, θαρραλέος, εὐθαρσής, «μένος» Ρ 156, Τ 37, υ 387.

ΠΟΛΥΗΡΕΪΔΗΣ, ας, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυθέσσου, ὁ Κτήσιππος, χ 287.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ [····], ὁ, ἐπικ. (π., θάρσος), ὁ (κυρ. ὁ πολὺ ἐλπίς). 1) υἱὸς τοῦ Κοράνου, μάντις, Κορίνθιος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Μελάμποδος, πατήρ

τοῦ Εὐχάρμοτος, Ν 663. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος, Τρώς, Ε 148. (Ὁ Δίνδορος μετὰ τοῦ Εὐνόου γράσει κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ ἄλλους ἀρχαίους: Πολύειδος κατ' αὐτῶν δ' ἀντιτάσσεται ὁ Σπίτζ. εἰς Ε 148).

ΠΟΛΥΙΔΡΕΪΗ [-υ...], (πολυιδρ.), ἡ, ἐπικ., πολυμάθεια, τὰ πολλὰ εἰδέναι, πολλὴ γνῶσις, ἐπομ. σοφία, φρόνησις, πλθθ. δ 346, ψ 77. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΙΔΡΙΣ (πολύιδρ.), ιοσι, ἡ, ἡ (π., ἱδρις), πολλὰ εἰδώς, πολυμαθής, σωρός, ἐπομ. φρόνιμος, συνετής, ἡ πονηρός, πανουργος, Ὁδ. α 459, ψ 82.

ΠΟΛΥΙΠΠΟΣ, ον, ἐπικ., πολλοὺς ἔχων ἱπποῦς, Ν 171 f.

ΠΟΛΥΙΧΘΗΣ [-υ...], ον, πολλοὺς ἔχων ἰχθῆς, πολύιχθους, μόνον Ὑ. Ἀπ. 417.

ΠΟΛΥΚΑΚΗΣ [-υ...], ἐς, ἐπικ. (π., κάκω, ἱδ. κάκωσις), ἐπικ., πολὺ ξηραντικός, στεγνωτικός, διψα- διακαής, Α 612 f.

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ [-υ...], ον, πολλοὺς ἔχων καρπούς, ἡ πολὺν ἔχων καρπὸν, εὐκαρπός, εὐφορός, ἀλωή. Ὁδ. η 122, ω 221.

ΠΟΛΥΚΛΕΣΤΗ [-υ...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀνακτιάδας, γ 464. Κατὰ τὸν Εὐστάθ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου.

ΠΟΛΥΚΕΡΕΪΑ, ἡ, πανουργία, ἡ πονηρία, πλθθ. ω 467 f. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΚΕΡΑΪΣ [-υ...], ἐς, ἐπικ. (π., κέρδος), δόλιος, πανουργος, ἡ αμμόνῃρας, ὁ νόστος. Ὁδ. ν 255 f.

ΠΟΛΥΚΕΣΤΟΣ [-υ...], ον (π., κεστός), πολυκέντητος, ὁμάς. Γ 371 f.

ΠΟΛΥΚΗΔΗΣ [-υ...], ἐς, ἐπικ. (π., κῆδος), πολυφροντίς, πολομέριμος, ὁ νόστος. Ὁδ. ι 37, ψ 351.

ΠΟΛΥΚΛΑΥΤΟΣ, ον (π., κλαίω), πολυκλαυστος, ἡ πολὺ κλαυμένος, κλαυτός, ἐφ' οὗ πολὺ τις ἔκλαυσε, ὁ ὄμιλος. Ἐπιγ. 3, 5.

ΠΟΛΥΚΛΗΪΣ [-υ...], ἱοσι, ἡ (οἱ νεώτεροι τονίζουσι πολυκληΐς), ἐπικ., ἡ πολλὰς κλειδας, ὁ ἐ. σκαλοῦς ἔχουσα, ἐπομ. ἡ πολυκωπος, ἡ μετὰ πολλὰ κουπίς, μόνον κατὰ δατ. ἔνικ. καὶ πλθθ. ὁ πολυκληΐς καὶ πολυκληΐς ἐπίθ. τῶν νεῶν, Ν 74, υ 382 κ. ἀ. (ἱδ. κληΐς).

ΠΟΛΥΚΛΗΡΟΣ, ον, ποιητ., ὁ μέγαν ἔχων κληρὸν ἢ κληρονομίαν, πολυκτημῶν, ε 44 f.

ΠΟΛΥΚΛΗΤΟΣ, ον, ἐπικ. πολλὰ χόθεν (πρὸς) κεκλημένοις, σύγχυτος, σύμμιχτος, ἐπίθ. τῶν Τρωικῶν συμμάχων (ἐπικούρων), Ὑλ. Δ 438, Κ 420.

ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΣ, ον, ἐπικ. (π., κλύω 2), πολυκλύμαντος, τεταραγμένος, ὁ πόντος. Ὁδ. δ 354, ζ 204, τ 277.

ΠΟΛΥΚΛΗΝΤΟΣ, ον, ἐπικ. (π., κλάνω), ὁ πολυκάματος, πολύμοχος, ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκπονούμενος, ἐπίθ. τοῦ πιδήρου, ὅστις ἀπαιτεῖ κατὰ τὴν ἐξεργασίαν πολὺ περισσότερον κά-

ματον παρὰ τὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συνηθιστερον χαλκόν, Ζ 48, Κ 379, ε 324 κ. 4. Ὡσαύτως καὶ ὁ θάλαμος ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου ἐξεργασμένος, δ 718.

ΠΟΛΥΚΝΗΜΟΣ, ον (π., κνημός) ὁ πολλοὺς ἔχων κνημοὺς, λοχμώδης ἢ πλάγγας, παραγγώδης, Β 479 f.

ΠΟΛΥΚΟΙΡΑΝΪΗ [-υ...], ἡ (π., κοίρανος), πολυβασίλεια, πολυαρχία, Β 204 f.

ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., κρότος), πολὺν κρότον ἢ ἤχον ποιῶν, πολυθόρυβος, θορυβώδης, Πίν. διὰ τὸν θορυβώδη ἤχον τῶν αὐλῶν του, Ὑμ. 18, 37.

ΠΟΛΥΚΤΗΜΩΝ, ον, γεν. ονομασ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., κτήμα), πολλὰ ἔχων κτήματα, πλούσιος, Ε 613 f.

ΠΟΛΥΚΤΟΝΙΑΝ, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πείσανδρος, σ 299.

ΠΟΛΥΚΤΗΡ, ορος, ὁ (π., κτήρ, οἶον πολυκτημῶν). 1) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἐνὸς τῶν τριῶν ἀρχαιοτάτων ἡρώων τῆς ἱστορίας, ρ 207. 2) πατήρ τοῦ Πεισάνδρου, σ 299, χ 213. 3) πλαστός τις Μυρμιδῶν, ὃν ὁ Ἑρμῆς κατὰ προσποίησιν λέγει πατέρα του, Ω 397.

ΠΟΛΥΚΤΗΡΟΣ [-υ...], ον, ἐπικ. (π., λήιον), ὁ ἔχων πολλὰ λήια, ἡ σπαρτά, χωράρια, συνάπτεται ἢ συνωνυμῶς πρὸς τὸ ὁ πολυκτημῶν Ε 613 f., Ὑ. Ἑρμ. 171.

ΠΟΛΥΛΑΙΣΤΟΣ, ον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πολὺ λίσσεται, ποιητ. (π., λίσσεται): ἀ) πολὺ ἐπιθυμητός, εὐκτός, πολυπόθητος, ε 445 f. β) ὁ νηός ὁ ναός, ἐν ᾧ πολλοὶ πολλάκις εὐχονται, θύονται, πολυφοίτητος, Ὑ. Ἀπ. 347, Δῆμ. 28.

ΠΟΛΥΜΗΛΗ [-υ...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ γεννησασα τὸν Εὐδωρον, ἔπειτα δὲ γυνὴ τοῦ Ἑλέκλου, Π 180 εἰ.

ΠΟΛΥΜΗΛΟΣ [-υ...], ον, ποιητ. (π., μῆλον), ὁ πολλὰ μῆλα, ποιμένα ἔχων, ὁ Ὀρχομενός. Ὑλ. Β 605, ὁ Ἀρκάδιος. Ὑ. Ἑρμ. 2 καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Β 705, Ξ 490. Ὁδεν

ΠΟΛΥΜΗΛΟΣ [-υ...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀργεῖου (Ἀργεάδης) εἰς τῶν Λυκίων, Π 417.

ΠΟΛΥΜΗΤΗΣ [-υ...], ιοσι, ὁ, ἡ, ποι (π., μῆτις) πολυβούλος, πολυσόφος, πολυσύνετος, ἐπίθ. τοῦ Ὁδυσσεύς, Α 311, φ 274, τοῦ Ἡφαίστου, Φ 353, τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑμ. Ἑρμ. 349.

ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΪΗ [-υ...], ἡ, πολυμηχανία, ἰδιότης τοῦ πολυμηχάνου, μεγάλη ἐπινοητικὴ δύναμις, σοφία, ψ 321 f. Ἐκ τοῦ

ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ [-υ...], ον, ποι (π., μηχανή), ὁ πολλὰς ἔχων (δυνάμενος νὰ ἐπινοήσῃ) μηχανάς, τρόπους, μίση, πολυμηχανος, πολυβούλος, πολύτροπος, ἐπινοητικός, ἐπίθ. τοῦ Ὁδυσσεύς, Β 173, α 205 κ. πλχ., τοῦ Ἀπόλλωνος Ὑ. Ἑρμ. 349.

ΠΟΛΥΜΝΗΣΤΗ, ἡ, ποι (π., μνάμαι), ἡ πολλοὺς ἔχουσα μνηστῆρας, πολυμνήτης,

περιζήτητος, « βασιλεία » Ὀδ. δ 770, ε 64, φ 449.

ΠΟΛΥΜΥΘΟΣ [-υ-], ον (π., μυθος), ὁ πολ-
λούς ἔχων λόγους, πολύλογος, φλόγατος, « λο-
γας ἢ πολυλογας » Γ 214, ε 200.

ΠΟΛΥΜΕΙΚΗΣ [-υ-], εὐς, ὁ, υἱός τοῦ Οἰδί-
ποδός· καὶ ἀδελφός τοῦ Ἑτεοκλείους (ἴδ. ταύτην
τὴν λ.). Ἐπειδὴ οὗτος παρὰ τὰς συνθήκας ἤρ-
νήθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῶν
Θηβῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν
Ἄδραστον, ὅθεν ἐκίνησε τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν
πόλεμον (τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας), ἵνα λάβῃ τὴν
βασιλείαν, πρὸς λ. ἈΔΡΙΑΣΤΟΣ. Ἀμφότεροι οἱ
ἀδελφοὶ ἔπειτον μονομαχίαν, Δ 377.

ΠΟΛΥΝΗΟΣ [-υ-], ὁ, υἱός τοῦ Τεκτονός, εἰς
τῶν εὐγενῶν Φαίακων, Θ 414 (χωρ.: ὁ ἔχων
πολλὰς ναῦς).

ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ, ὁ, Ἰων. ἔπικ. ἀντὶ τοῦ Πολύ-
ξενο· 1) βασιλεὺς τῆς Ἑλευσίνας, Ὑ. Δῆμ.
454. 2) υἱός τοῦ Ἀγαθένοῦς καὶ ἔργονος τοῦ
Λυγείου, στρατηγός τῶν Ἑπειθῶν, Β 623.

ΠΟΛΥΤΟΙΚΗ, εἶμαι πολυτοίκος (πολύ-Τοί-
κος). ἔχω ἢ ἀπολαμβάνω πολλὸν οἶνον, « χάνω
πολὺ κρασί », μόνον ἐν τῇ Ὑ. Ἑρμ. 91.

ΠΟΛΥΠΑΙΠΑΛΟΣ [-υ-], ον, ἐπικ. πολὺ πα-
νούργος, δόλιος, « παμπόνηρος, πολυπα-
θημένος », ὅσον « Φοίνικας πολ » ο 419 τ.
(Πθανῶς· ἐκ τοῦ παιπῆλη = πατπῆλη, ὅπερ
μετρητορ, σημαίνει τὸν πανούργον Ἀῦτη εἶνε
ἢ γνώμη τοῦ Δοιδεῖρλ. καὶ Γαϊθέλου· κατὰ δὲ τὸν
Φαῖνον εἶνε· ὁ πολλὰς ἔχων συστρεφάς, ὁ ἐ.
δόλιος, « πολυστρεφόμενος », πρὸς τὴν λ. παι-
παλόει· κατὰ δὲ τὸν Σχολαστικὸν ὁ πολυπλά-
νητος, πολύτροπος, ὁ τῆς κίσκες κατὰ τὸν
πλοῦν φερόμενος, τρεπόμενος, στρεφόμενος, ἔπου.
« πολυγυρισμένος ἢ κοσμογυρισμένος », ἐπὶ
ἀρμόδιον εἰς ναυτικὸν ἔθνος.

ΠΟΛΥΠΛΑΝΟΣ [-υ-], ον, γεν. ονος, ἐπικ. (πο-
λός, πῆμα, πέπαμαι = κέκτημαι), πολυκετήμων,
πλοῦσιος ἢ μέγας κτηματίας, Δ 433 τ.

ΠΟΛΥΠΕΙΡΟΣ, ον, ἐπικ. (π., πέρας, πείρατα) ὁ
ἐκ πολλῶν περάτων συνερχόμενος, παντοδαπός,
« λίος »· πολλὰ ἔχων συγκεκλημένοι, ἐπὶ ἀρμόζον
εἰς τὸν λαὸν τὸν εἰς συνέλευσιν συνερχόμενον, Ὑ.
Δῆμ. 297.

ΠΟΛΥΠΕΝΘΗΣ [-υ-], ἐς, ποιητ. (π., πένθος)
πολυπαθής, ἢ πολυπένθιμος, βυθισμένος εἰς
τὸ πένθος, « καταλυπημένος, πολυθλιμμέ-
νος » Γ 563, ε 386, φ 45.

ΠΟΛΥΠΗΝΟΔΗΣ [-υ-], λο, ὁ, υἱός τοῦ Πολυ-
πήμονος (= πολυπαθός). Διὰ τοῦτο τοῦ πλά-
στοῦ ὀνόματος ὀνομάζετο ὁ Ὀδυσσεύς τὸν πάπ-
πον αὐτοῦ, ω 305, ὑπαινιττόμενος ἵσως τὴν ἰδίαν
αὐτοῦ πολυπείθειαν.

ΠΟΛΥΠΗΜΟΣ [-υ-], ον, γεν. ονος, ποιητ. (π.,
πῆμα), πολὺ βλαδερός, ἐπιζήμιος, ὀλι-
θριος, « ἐπηλοσίη » Ὑ. Ἑρμ. 37, Ὑ. Δῆμ. 230.

ΠΟΛΥΠΛΑΞ [-υ-], ακος, ὁ, ἢ, ποιητ. καὶ

ΠΟΛΥΠΙΣΑΚΟΣ [-υ-], ογ, Ὑ. Ἀφρ. 54 (π., πῆ-
δα), πολλὰς· πηγὰς ἔχων, εὐυδροῦς, « μέ-
ταις πολλαῖς ταῖς βρύσαις, μετὰ τὰ πολ-
λὰ νερά », « ἰδὴ » Ὑ. Θ 14, ε 157 κ. α.,
« Ἀρκαδίη » Ὑ. 18 (19), 30.

ΠΟΛΥΠΙΚΡΟΣ, ον, ὁ πολὺ πικρός, « κατὰ-
πικρός », πολὺ δριμύς, ὀδυνηρός. Τὰ αὐδ.
πληθ. ὡς ἐπὶ μόνον π 255 τ.

ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, ον, ποι. (π., πλάζω) α. παθ.
ὁ πολὺ πλάζόμενος, τῆς κίσκες ὑπὸ τῶν ἀνέ-
μων φερόμενος, πολυπλάνητος, « ἄνθρωπος,
ληιστήρ » ρ 511, ω 495. β. ἐνεργ. ὁ πολὺ
πλάζων, παραφέρων, « ἄνεμος » Δ 308 (ἢ Ἀπορώ
διὰ τί νὰ μὴ ἐκλήρηθῃ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐπιθετικὸν
εἰς τὴν παθητ. σημασίαν· ὁ ἄνεμος δύναται καὶ
αὐτός νὰ λέγηται πολυπλάνητος, ὅπως καὶ ὁ
ἄνθρωπος, διότι καὶ αὐτός περιφέρεται εἰς πολλὰς
καὶ μακροχρυσμένας χώρας).

ΠΟΛΥΠΟΙΤΗΣ [-υ-], λο, ὁ, υἱός τοῦ Πειρίθου
καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ὅστις μετὰ τεσσαράκοντα
νεῶν ἐξεστράτευσεν ἐκ τῆς Ἀργισσῆς, Γόρτυνος
κ. ἄλλ. περιούκων μένων Θεσσαλικῶν πόλεων κατὰ
τῆς Τροίης, Β 740, Μ 129 ε., Ψ 836.

ΠΟΛΥΠΟΤΗΤΙΑ [-υ-], ἢ, ποιητ. (π., πότεια),
οἰνοὶ μεγαλοδέσποιναι, πολυσέδατος κυ-
ρία, Ὑ. Δῆμ. 211.

ΠΟΛΥΠΟΥΣ, ονος, ὁ, Ἰωνικ. δὲ καὶ ἐπικ. πο-
λύπους (π., πούς), ὁ θαλάσσιος πολύπους.
ὀκτάπους, « ὄχτα πόδες », ε 432 τ., Ὑ. Ἀπόλ.
77. (Εἶνε τὸ ἐν Ἑλλάδι πασίγνωστον ἱεστὸν
μαλάκιον, τὸ ὁποῖον αὐτάνει μὲν εἰς μέγεθος
τριῶν καὶ ἐπὶ κείνα ποδῶν, ἔχει δὲ περὶ τὴν κε-
φαλὴν 8—10 ποδὰς ἢ πλοκάμους κεκαλυμ-
μένους ὑπὸ περιπληθῶν κοιτυλιδίων, δι' ὧν
τοσοῦτον σφρικτὰ προστίθεται ἐν ταῖς θαλαμίαις
αὐτοῦ, ὥστε ἐξελκόμενον συνεπισπάζεται καὶ τοὺς
περὶ αὐτὸν μικροὺς λίθους. || Οἱ ἄρχατοὶ ὀνο-
μάζοντες αὐτὸν πολύπου, ὀνόμαζον ἀκριδέ-
στερον ἢ οἱ νεώτεροι Ἑλληνας· ὀκτάπους).

ΠΟΛΥΠΥΓΓΟΣ [-υ-], ον (π., πύγξ) ὁ πολλὰς
πυγὰς, « διπλὰς » ἔχων, πολυπυγός, « πο-
λόδιπλος », μετρητ. ὁ πολλὰς καὶ λάδας ἢ
σάραγγας ἔχων, (ἴδ. λ. πύγξ 2), « Ὀλυμπος »
Θ 411, Γ 5, « ἰδὴ » Φ 449, Χ 471.

ΠΟΛΥΠΥΡΟΣ [-υ-], ον, ποιητ. (π., πυρός)
πολύπυρος, πυράγιον πολλὸν αἶτον, ἐπὶ χωρῶν
καὶ νήτων Δ 756, ε 335 κ. α. Ὡσαύτως δὲ καὶ
ἐν Ὑ. Ἀπ. 242 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρ-
νετίου ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς· πολυπύργος,
ον (π. πύργος), πολλοὺς πύργους ἢ ὀχυρώματα
ἔχων.

ΠΟΛΥΡΡΗΝ, ηκος, ὁ, ἢ, ἐπικ. (π., ῥήν), πο-
λύρηνος, πολυπρόδατος, ὁ πολλὰ ἔχων θρέι-
ματα, πολυθρέμων, « ἄνδρες » Ὑ. Δ 154,
296. Εὐρίσκειται ἢ αὐτὴ λ. εἰς τὴν αὐτὴν ση-
μασίαν καὶ κατ' ἄλλων τύπων· πολυῤῥηκος, ον,
ἐπικ., λ 257 τ.

ΠΟΛΥΣ, ΠΟΛΛΗ, ΠΟΛΓ. Πλὴν τῶν συνήθων

τῶν ἐν εὐρίσκονται ἐκ τοῦ πολὺς καὶ οἱ ἐξῆς προσέτι ἐπικοί: ὄνομα. ποταγῆς, οὐδ. ποταγῆ (μόνον ἐν τῇ τ 387), γεν. πολέας (κατὰ συνήθειαν δι-σύλλαβος, α 23), αἰτ. παυλὺν πληθ. ὄνομα. πολέες καὶ πολέες, Α 708, γεν. συνήθως πολέων (κατὰ συνήθειαν δισύλλαβος, Π 655, Ρ 680), πολλῶν, Β 117, 124, πολλῶν, Β 131, 1340, δ 813, δοτ. συνήθ. πολέων καὶ πολέες, ἐτι δὲ πολέας, Ρ 236, καὶ μετ' ἀποστρέφουσι πολέας, Ν 432, Ρ 308, αἰτ. πολέας (κατὰ συνήθ. δι-σύλλαβος ἐν ἐνέῳ χωρίῳ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἐξῆς: Ο 66, Γ 343, Φ 59, 434, δ 470, ἐν οἷς πρότερον ἐγγράφηται πολέας τρισύλλαβος δὲ ἐν τῇ ω 427). Τὰ ἀρσενικ. πολὺς εὐρίσκει-ται καὶ ὡς θηλυκ., οἷον «πολὺν ἐπ' ὕψος» Κ 27, δ 709, «ἡμέρα πολὺν» Ε 776, Θ 50, Πρὸλ. λῆρ. Ἐκτός δὲ τούτων τῶν ἐπικῶν τῶ-πων εὐρίσκονται καὶ οἱ Ἰωνικοὶ πολλός, οὐδ. πολλόν, καὶ αἰτ. πολλόν, Σογρ. πακίον, ον, καὶ ὑπερθ. πακίον, η, ον, τὸ. τὰς λ. Α'.) Σηριαία. 1) ἐπὶ πληθους, «πολύς», πυκνός, πολυάριθμος, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ δυνατέως, μεγέ-θους, μέγας, δυνατός, ισχυρός, σφοδρός, «θύβρος» βαγδαία, ἀφρονος βροχή, Κ 7, «λατ-λαφ» σφοδρὰ θέλλα, Σ 57, «πύρ» μεγάλη ἢ πολλὰ φωτιά, κ 359, «ὄρυμαγδός» Β 810, «ὄρυλος» ρ 67, «ὑπνος» ὁ πολὺς, μακρὸς ὕ-πνος, ο 394, «πολέας αἴτιος» [= πολλὰς αἴτιος], μεγάλης αἵτίας, Ψ 562, θ 405. 2) ἐπὶ τόπου, μέγας, εὐρύς, ἐκτεταμένος, «πεδῖον» εὐ-ρεῖα πεδιάς, Δ 244, «πολλὴν ἐπὶ γαίαν» εἰς τὴν εὐρεῖαν γαίαν, μέγας τὴν γαίαν τὴν αἰκουμέ-νην, ε 380, ρ 364, «κόμα» Α 307, «πολ-λός τις ἔκειτο παρθόρος» μέγας τις (εἰς μεγά-λην ἔκτασιν) κατέκειτο ἐξηπλωμένος, Η 456. 3) ἐπὶ χρόνου, μακρὸς, πολὺς, «πολὺν χρό-νον», «πολὺν καιρόν», Β 343, «πολὺν ἐπὶ χρό-νον» μ 407. Β'.) Ἰδιωματικὴ σύνταξις ἢ χρῆ-σις. 1) Πολλάκις ἐπὶ τοῦ τόπου οὐσιαστ., πα-ρ' Ὁμ. σπανίως ἐν ἀνθρώπῳ, οἷον «τὰ πολλά» τὰ περισσώτερα, τὰ πλεῖστα, ρ 58, ρ 537. (|| ἴσως ὅμως ὀρθότερον ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται: ταῦτα δὲ, οἱ βίος δηλ. ἢ αἱ αἰγες ἢ ὁ αἶσος ἀφθόνως, ἀφει-δώς, «ἀλύπητα» καταδαπανῶνται) ὡς αὐτῶν καὶ ἀνθρώπων «πολλά» Γ 333, «πολλοί» (=οἱ πολλοί), οἱ περισσώτεροι, ἢ καὶ ἀπλῶς πολλοί, Β 483, Ψ 524. Μετὰ γενικῆς διακριτικῆς, «πολ-λοὶ Τρώων» Σ 274 ὡσαύτως καὶ τὸ οὐδ. ἐνι-κόν, οἷον «πολλὸν σαρκός, βίης» μέγα μέρος τῆς σαρκός κελ., τ 450, λ 185. 2) ὡς αὐτο-τελὲς κατηγορούμενον συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπι-θέτων διὰ τοῦ «καί» ἢ «τὸ καί», οἷον «πολλὰ καὶ ἐσθλά» πολλά καλὰ, ρ 342, δ 96, «πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ» Ζ 452, Γ 526, ζ 284, «πολέες τε καὶ ἀλκιμοὶ» Φ 586. (|| Τὸ ἴδιωμα τοῦτο δὲν ἰδιάζει μόνον εἰς τὸν Ὁμ., ἀλλ' εἶνε γενι-κὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, εὐρίσκειται δὲ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἐν ᾗ παντάπασιν λείπει ἐκ

τῶν νεωτέρων Εὐρωπαϊκ. γλωσσῶν). Ἡ σύνταξις ἐνίοτε γίνεται καὶ διὰ τοῦ «τί—τί» ὅτε τὸ πολ-λὺς ἐπιτάσσεται, οἷον «παλαιὰ τε πολλά τε», δ 488 κ. ἀ. 3) Τὸ οὐδέ. ἐνικόν τε καὶ πληθύν. «πολὺ, πολλόν, πολλά» λαμβάνεται πολλάκις παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ, «πολὺ, πολλά», ἢ πολ-λαχῶς, πολλάκις, πολὺν χρόνον, Α 35, Ζ 2, ρ 451, ν 29 κ. ἀ. πλχ., «μάλα πολλά» παρὰ πολὺ, Β 798, δ 229, α 4, μ 268 κ. ἀ. Ἐπτείνει πολλάκις τὸ συγκριτικόν, «πολὺ γλυ-κίων» Σ 409, «πολλὸν ἀμείνων», «πολὺ μαλ-λον» κ. ἀ. πλχ. παρ' Ὁμ. ἐτι δὲ καὶ τὸ ὑπερ-θετ. «πολὺ φέρτατος» Α 581, «π. πλεῖστα» Ο 448, «π. πρώτος» Η 462 κ. ἀ., «πολλὸν ἀριςτος» ο 531 καὶ ἐπιρρήματα «πολὺ πρὶν (ἢ. τ. λ.), πολὺ πρό» Δ 373. Ἐνίοτε σημαίνει ἢ τὸ ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, μακράν, «πολ. προ-βαίνειν, προμαχεσθαι» Ζ 425, Α 217, «πολ-λὸν ἐπὶ πολλόν» Γ 478.

ΠΟΛΥΤΗΜΩΝ, ορος, ὁ, ποι., ὁ πολλοὺς σημαίνων, προσάπτων, ὁ ἀρχὼν πολλῶν, ἐπὶ τοῦ Ἄδου, μόνον ἐν τῇ Γ. Δήμ. 34, 84, 377.

ΠΟΛΥΚΑΡΜΟΣ, ον, ἐπικ. (π., σκαίρω), ὁ πολὺ, δυνατὰ πηδῶν, ὁ ἐξηκμημένος εἰς τὴν πῆ-γμα· ὅθεν εὐκίνητος, ἐπὶ τοῦ Ἀραξόνοιο Μυρίνης, Β 844 f.

ΠΟΛΥΠΕΡΗΣ, ἐς, ἐπικ. (π., σπείρω), ἢ πολ-λὸν ἐσπαρμένος, ὅ ἐ. πολυάριθμος, πολυ-πληθής (κατὰ τὸν Δυνάξρον), ἢ ἐπὶ πολὺ διεσπαρμένος, μακράν ἐξηπλωμένος (κατὰ τὸν Διοδωρετιανόν), «ἀνθρωποι» Β 804, λ 365 (|| ἐνθα τὸ «πολυπερής» ὁ μὲν Ἀμεινός φρονεῖ ὅτι κείται κατ' ἐπιτέλειαν τοῦ ἐν τῇ προηγουμ. «πολλούς», ὁ δὲ Δυνάξρος παραδέχεται τὴν γραφὴν «πολλά» ἴσως διὸν εἶνε ἀνάγκη νὰ μετα-κινήθῃ ἡ γραφὴ «πολλούς», ἀλλὰ νὰ συνταχθῇ κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, τοῦτέστι πολλούς τῶν πολυπερῶν ἀνθρώπων).

ΠΟΛΥΤΕΦΙΑΡΕ, ον, ποιητ. ὁ ἔχων πολλὰ σταφύλια, πολυάμπελος, «Ἀρνη» Β 507. Ὡσαύτως καὶ «Διόνυσος» μόνον ἐν τῇ Γρ. 25 (26), 44.

ΠΟΛΥΤΟΝΟΣ, ον, ποιητ. (π., σπάνος), ὁ πολ-λούς ἔχων σπάνους, πλήρης στεναγμῶν, ὅ ἐ. ἀ.) ὁ πολλὰκις στεναγνών, δυστυχής, τ 448. 6.) αἰτιατ. ὁ αἰτίας πολλῶν στεναγ-μῶν, ὁ πολλούς στεναγμούς διεγείρων, ἐμπαιῶν, τοῦτέστι πικρός, θλιβερός, «κῆ-δεα, Ἔρις, ἰός» Α 445, Α 73, Ο 451.

ΠΟΛΥΤΛΑΣ, ὁ, ποιητ. (π., τλήναι), ὁ πολλὰ ὑπομένων ἢ υπομείνων, δὲ. καρτερικός: ἢ πολυπαθής, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς μόνον κα-τ' ὄνομα, τῆς μὲν Ἡλιδ. μόνον ἐν τῇ Θ 97, Γ 676, Ψ 729, 778, τῆς δὲ Ὀδ. ε 474 ἢ ἀ. πλχ.

ΠΟΛΥΤΛΗΜΩΝ, ορος, ὁ, ἢ, ποι. (π., τλήμων), ὁ πολλὰ ὑπομείνων, καρτερικός, «Ὀδυσ-σεύς» ε 349, «θύμης» Η 452.

ΠΟΛΥΤΑΝΤΟΣ, ΟΝ, ΕΠ. (π., τλήναι), ὁ πολλὰ ἰπομείναις, πολυπαθής, * γέροντες * λ 38 f.

ΠΟΛΥΤΡΗΡΗΝ, ΗΝΟΣ, ὁ, ἡ (π., τρήρων), πολλὰς ἔχων περιστεράς, πολυπερίστερος, * Θίσση, Μέσση * μόνον ἐν * γλ. Β 502, 382.

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ, ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., τρητός), ὁ πολλὰ τρήματα, τρύπας ἔχων, πολυτρύπητος, * σπόγγος * * Ὁδ. α 441, γ 439, 453. (Ἀπίθανος τοῦ Δοιδερλείνου ἡ ἐρμητεία: πολυκαθαρισμένος, μαλακοῦσπόγγος, ἀπὸ ἀλλοιῶναι δηλ. τῶν εἰς αὐτούς προσπεφυκῶν ὑστράκιων καὶ τοιούτων ἄλλων τραχέων πραγμάτων, ἴδ. τὴν λ. ΤΡΗΤΙΟΣ).

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ, ΟΝ, (π., τρέπω), ὁ πολλὰ τῆδε ράκειαι τραπέζι, πλανηθεὶς, πολυπλάνητος, πολυγυρισμένος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς α 4, κ 330. (Ὁύτως ὁ Οὐδύσιος, Δοιδερλ. καὶ ἄλλοι ὁ δὲ Οὐδύσιος, Νίσιος καὶ ἄλλοι μεταφ. πολυμήχανος, πανουργος, πολυμήχανος, versutus, ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ ἄλλως: πολλοὺς τροπούς ἔχων, (|| ἐν καὶ ἡ λ. τρόπος: δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. ἀλλὰ καὶ ἄλλων συνθέτων λ. συνθετικά μέρη δὲν εὐρίσκονται παρ' αὐτοῦ). Ὡσαύτως καίτοι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμῆος ἐν * γ. Ἑρμ. 43, 439.

ΠΟΛΥΤΡΗΜΟΣ, ΟΝ, ΕΠΙΚ. καὶ ΛΥΡ. (π., ἔμνος), πολυῶν μνητος, πολλὰκις ὁμνηθεὶς, ἢ πολλοὺς δεχόμενος, ἀκούων ὕμνων, * γμ. 23 (26), 7.

ΠΟΛΥΤΡΑΜΑΚΟΣ [..], ΟΝ (π., φάρμακον), ὁ πολλὰ φάρμακα εἰδώς, εἰδήμων πολλῶν ἱαματικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων, * ἱητροί * Π 28, * Κίρκη * κ 276, * Ἑπεργ. 44, 13.

ΠΟΛΥΤΡΕΪΔΗΣ [..], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἄγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

ΠΟΛΥΤΡΗΜΟΣ [..], ΟΝ, ἱων. καὶ ποιητ. (π., φήμη), ὁ πολλὴν ἐκφώνων φήμην, φωνήν, πολύφωνος, μεγαλόφωνος (τὸ ὅποτον δὲν εἶνε μετὰ ἀρετῇ τοῦ αἰοῦσθαι) ἢ πολλὰς φήμας, ἄσπρατα, διηγήματα γινώσκων, οἰονεὶ πολυφάλημος, * αἰοῦσθαι * γ 386, καὶ εἰρωνικῶς * βράτραχος * Βατρ. 42 (ὅστις κυρίως εἶναι „φωνοκαλῶς“), * ἀγορή * πολυθόρυβος συνέλευσις, ἐν ἣ πολλοὶ λόγοι ἐκφωνοῦνται, δ 450.

ΠΟΛΥΤΡΗΜΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νόμφης, Θεώσης, εἰς τῶν Κυκλώπων τῆς νήσου Ὀρνικίως, α 70. Πρὸς τοῦτον ἐλλήων ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπώλεσε μὲν ἕξ τῶν ἱππέων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους κατέφαγεν τὸ πηλώριον ἐκείνο τέρας, ἀλλὰ τέλος ἐξεδιέχθη μεθύσας αὐτόν καὶ διὰ πεπυρατωμένου πασάλου ἐξορύξας τὸν ἕνα καὶ μόνον τοῦ ὀφθαλμοῦ, ι 371 εἰ. Περὶ τῆς ἀλληγορίας αὐτοῦ ἴδ. λ. Κίρκην. (Κατὰ τὸν Βίγγην ὅστις ἰδιαίτερος ἐπραγματεύθη περὶ τῶν παρ' Ὁμ. Κυκλώπων τὸ μὲν ὄνομα αὐτοῦ (= μεγαλόφωνος) σημαίνει τὰ τερατώδη κύματα τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ κατὰβρωσις τῶν ἀνθρώπων υποσημαίνει ἀνθρωποφωσίαν προσφερομένην εἰς τοὺς Κυκλώπους, ὡς εἰκάζεται καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλοῦ.

3, 15, 8). 2) υἱὸς τοῦ Ἑλάτου, ἀδελφὸς τοῦ Κανέως, εἰς τῶν Λαπιθῶν ἐκ Λαρίσσης, ὅστις ὑπολειφθεὶς ἐν Μυσίᾳ ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, Α 264.

ΠΟΛΥΦΑΘΙΣΜΟΣ, ΟΝ, ΕΠΙΚ. (π., φλοισβος), πολυκυβαντος, πολυτάραχος, * θάλασσα * Α 34 κ. α., ν 83.

ΠΟΛΥΦΘΙΤΗΣ [..], ΛΟ, ὁ, εἰς τῶν ἐξ Ἀσκανίας Μουσῶν, Ν 794, ἐνθα τινὰς θέλουσι νὰ γράψωσι Περιφύτην, || διότι ἐν τῇ ε 515 μετὰ τῶν αὐτῶν σχεδὸν ἀνδρῶν μνημονεύεται τις ὄνοματι Περιφύτης.

ΠΟΛΥΦΘΗΤΗΣ, ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Λυτοφάνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείως ἐνεδρευθέντος κατὰ τὴν ἐκ Θεβῶν ἐπανόδον του, Δ 395.

ΠΟΛΥΦΘΗΚΑΣ [..], ΟΝ, ΕΠΙΚ. (π., φορβή), πολλὴν φορβὴν (χόρτον διὰ τὰ ζῶα) παραγών, πολύχορτος, πολυτρόφος, ἐπιθ. τῆς γῆς, * γλ. ε 200, 304, * γ. Ἀπ. 365. Τὸ θηλυκὸν εὐρίσκεται καὶ * πολυφόρῃ * Ι 568.

ΠΟΛΥΦΘΗΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. (π., φρήν), πολὺ φρόνιμος, συνετός, περίνομος, περινοῦστατος, Σ 108, ξ 464. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς ξ 424 κ. α., καὶ τοῦ Ἠφαίστου Φ 367, ο 297.

ΠΟΛΥΦΘΗΝΟΣ [..], ὁ, ὄνομα ἐνός τῶν βατράχων ἐν τῇ Βατραχ. 214, 213, οἰονεὶ „Φωνοκαλῶς“.

ΠΟΛΥΠΑΛΛΟΣ [..], ΠΟΙΗΤ. ὁ ἔχων πολλὴν χαλκόν, οὐχ ὡς μέταλλον, ἀλλὰ σκευὴ χαλκῆ ὡς πλοστον, * Προϊφύμοι πόλις * Σ 289, * Σιδῶν * ο 245. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπων πλουσιῶν * Δούλων * Κ 315, * οὐρανός * κατὰ τινὰς μὲν διὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικρατοῦσαν γνώμην ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε θάλας χαλκοῦς, ὅθεν καὶ „αὐτῆρεος“ καλεῖται ἢ „χάλκεος“ (ἴδ. λ. οὐρανοῦ) κατ' ἄλλους δὲ διὰ τὸν πλοστον τῶν χαλκῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων τῶν ἐν τοῖς οὐρανόις οἰκῆμασι τῶν θεῶν ὑπαρχόντων, Ε 504, γ 2. Τὴν πρώτην γνώμην ἀποδέχεται ὁ Οὐδύσιος, τὴν δὲ δευτέραν ὁ γ. Ἑρμάνος: κατὰ δὲ τὸν Φοίβερρον τὸν Ὀμηρικ. γεωγράφον, ἔχει μεταφορικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ: στρεφός, διαρκής, αἰώνιος).

ΠΟΛΥΠΡΟΝΙΟΣ, ΟΝ, πολλὴν χρόνον διειρηθῶν, πολυχρόνιος, μακροχρόνιος, * γ. Ἑρμ. 125.

ΠΟΛΥΧΡΥΣΟΣ, ΟΝ, πολὺ χρυσός, ὁ πολλὴν χρυσὸν ἔχων, κεκτημένος, πλούσιος, ἐπιθ. προσώπων καὶ πόλεων, Π 180, Κ 315, Α 46, Σ 289, γ 305, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν πολυτελεῖ αὐτῆς χρυσὸν κόσμον, * γ. Ἀφρ. 1, 9.

ΠΟΛΥΑΝΘΙΜΟΣ [..], ΟΝ (π., ὄνομα: α.) ὁ ἔχων πολλὰ ὀνόματα, πολυώνυμος, ἐπιθ. τοῦ Ἀδου, ὅστις ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα ἡ ἐπώνυμα ἐλατρεῖτο, * γ. Ἀδμ. 18, 32: β.) ὁ ἔχων πολὺ ὄνομα, μέγα ὄνομα, περιώνυμος, * γ. Ἀπ. 82.

ΠΟΛΥΑΠΟΣ [..], ΟΝ (π., ὦψ), πολυόμμα-

τος, πολυόφθαλμος, πολλές ὀπές ἔχων, «δίκτυον» χ 386 f.

ΠΟΜΠΗΨ, ἦσ, ὁ (πέμπω) = ΠΟΜΠΟΣ (ἴδ. τ. λ.), *Οδ. γ 323, 376, ν 71. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμων «πομπήες νηὶν» ἀκόλουθοι, συνοδοὶ τῶν νεῶν. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει μόνον ἐπικώς.

ΠΟΜΠΕΪΑ (ΠΟΜΠΟΣ), συνοδεύω, ὁδηγῶ, παρακολουθῶ, [παραπέμπω], ν 422 f.

ΠΟΜΠΨ, ἡ (πέμπω)· ἄ.) [παραπομπή], ὁδηγία, συνοδεία, γινόμενη πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν ὑπὸ θεῶν ἢ ἀνθρώπων, Ζ 474 (μόνον ἐν ταύτῃ τῇ ἰλ.), η 493, ν 430 «πομπή» ἐν πομπῇ, ἐν συνοδείᾳ, παραπομπόμενος, ε 32, «δόμναι πομπήν» παραπομπὴν δοῦναι, παραπέμψαι, ι 518· β.) ἀποπομπή, ἀπαστολή, ἀδεία τοῦ ἀπελευθῆναι, η 454, θ 30 κ. ἀ. πλχ., ἔθεν «πομπήν Εὐρύσθου» κατ' ἀπαστολήν, ἐξαπαστάσας, κατ' ἐντολήν τοῦ Εὐρ. Γ. 14 (15), 2. Αὐταὶ αἱ σημ. εἶνε ποιητ.

ΠΟΜΠΟΣ, ὁ καὶ ἡ (πέμπω), συνοδός, συνοδίτης, ὁδηγός, ὁ συμπαράκολουθῶν τινα πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν, τὸ μὲν ἄρσεν. Ν 446, Π 674, Ω 453 (μόνον ἐν ταύτῃ τῇ ἰλ.), δ 462 κ. ἀ., τὸ δὲ θηλ. μόνον δ 826.

ΠΟΝΕΟΜΑΙ, Ἰων. μετοχ. τοῦ ἐντὶς πονεόμενος ἀντὶ τοῦ πονούμενος, μέλ. πονήσομαι, ἀόρ. ἀναδῆ. πονήσῃην, ὑπερσ. πεπόνητο Ο 447. 1) ἀμετάβ. ἔχω κόπον, κοπιᾶζω, ἐργάζομαι, ἀσχολοῦμαι, «δουλεύω», πολλάκις ἀπολ. Β 409, Κ 446 κ. ἀ., «οἱ πονέοντες» οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ὑπηρετοῦντες, ρ 238, ἢ μετὰ τροβίσμων, οἷον «κατὰ δῶμα» ἐργάζοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡσχαλοῦντο περὶ τὰ οἰκιακά ἔργα, ι 119, πρβλ. χ 377, «καθ' ἵππους πεπόνητο» ἦτο μὲν τοὺς ἵππους ἀπασχολημένους, ἡγωνίζετο νὰ διευθύνῃ αὐτοὺς, Ο 447, «περί τι» Ω 444. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πόνων, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, Δ 374, Ν 288 κ. ἀ., «κατὰ θυμὸν» ἐν τῇ μάχῃ, Ε 84 κ. ἀ. Ἐνίοτε συντάσσεται μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, «τοῖς ἐπονέστο» δι' ὧν (ἀργάνων) ἐργάζετο, Σ 443, ὡσαύτως π 43· μετὰ μετοχ. «ἄρπεν πονέσθαι λισσόμενος» ὥρπαιε νὰ τρέχῃ καὶ νὰ παρακαλῇ, Κ 447. 2) Μεταβ. ἐργαζόμενος καὶ μετὰ κόπου φέρω τὴν εἰς πέρας, ἐκπονῶ, φιλοπονῶ, ἐπιμελῶς ἐξεργάζομαι, «πολλά» Ι 348, Σ 380, «τύμβον» Ψ 245, «τὰ ἄ ἔργα» περαίνω, τελειώνω, ι 250, «ὁ μὲν τὰ πονέστω» ο 222, πρβλ. χ 377, «ῥπλα» διευθετῶ, λ 9, μ 151. (Τὸ ἐνεργητ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται). Ἐκ τοῦ

ΠΟΝΑΣ, ὁ (πένωμαι)· ἄ.) ἐργασία, «δοσ-λειά», ἰδίως δὲ ὡς τὸ Λατ. labor, βαρεῖα καὶ ἐπιπονοὶ ἐργασία, κόπος, πρσπάθεια, Ε 667, ἰδιαίτερος ἀγών, μάχη, Ζ 77 κ. ἀ., μετὰ γεν. «π. Τρώων» ὁ πρὸς τοὺς Τρ. ἀγών, Χ 41, ὅτε συνάπτεται μετ' ἄλλων συνωνύμων, οἷον «νεῖκος» Μ 348, «θῆρις» Ρ 458. Πληθυντ. «πόνοι» ἀντιθέτως πρὸς τὰς «ἀγοράς» δ 848·

β.) «κόπος», ταλαιπωρία, κόματος, κακοπάθεια, δαινοπάθημα, Β 420, συνάπτεται μετὰ τῶν «οὐζός» Ν 2, Σ 480, «κήδεα» Φ 525, «ἀνὴρ» η 492, «πόνον τιθῆναι ἢ τίθεσθαι» τι· προξενῶ εἰς τινα κόπον, ἐμβάλλω τινὰ εἰς κόπον, Φ 524, Ρ 458. Τὸ «ἢ μὴν ἔ πόνος ἐστὶν ἀνηθύντα νέεσθαι» Β 291 ἐρμηνεύεται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, (ἢ. ἀλλ' οὐδεὶς κατενόησε τοσοῦτον ἀκριβῶς τὴν ἀληθῆ ἐννοίαν τοῦ χωρίου, ὅσον ὁ Ναιγέλοδαχ. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν ἡ ἐννοία εἶνε: νὰ μὲν κόπος εἶνε νὰ ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ πρότερον ὑποστῇ λύπη· καὶ ταλαιπωρίας, ἢ νὰ μὲν κόπος εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις λύπη· καὶ ταλαιπωρίας πρὶν (ἢ καὶ ἔπειτα νὰ) ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα. Ἵνα κατανοήσῃ τις τὴν ὀρθότητά της ἐρμηνείας ταύτης, πρέπει νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἄ.) ἀπόδοσις: τοῦ «ἢ μὴν κτλ.» (νὰ μὲν κτλ.) εἶνε τὸ κατωτέρω σ. 297 «ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχροὶν τοι κτλ.» (ἀλλ' ὅμως πάλιν κτλ.)· β.) ἡ κορία καὶ ἐπικρατοῦσα ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ ἐννοία εἶνε ὅχι ἡ διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. «νέεσθαι», ἀλλ' ἡ διὰ τῆς μετοχῆς «ἀνηθύντα» ἐκπερομένη κατὰ τινα ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλήν. γλώσσης οὐχ ἄσυνήθῃ (ἴδ. τῶν ἡμετέρων Παρὰ Ξενοφ. διορθωτ. μέρ. Β'. σ. 14). Τὸ μόνον ἀνερμηνευτον κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην μένει ὁ «καί»· οὗτος λοιπὸν ἐρμηνεύεσθαι ὡς ἔφη: νὰ μὲν καὶ τοῦτο εἶνε πόνος τὸ ἀνηθύντα νέεσθαι» (διὰ τοῦτο δὲν ἀγανακτῶ κατὰ τῶν Ἀρχαίων ὅτι ἀδημονοῦσι κτλ.), ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο πάλιν αἰσχροὶν (ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχροὶν τοι κτλ.). Παραλείπομεν τὰς διαφορὰς παρὰ ταύτην ἐρμηνείας ὡς ἀυποστάτους). 2) ἄλγος, ἀλγηδών, «πόνος» (μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ κατωτέρᾳ), Βατρ. 46.

ΠΟΝΤΕΪΣ, ἑσ, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 443. ΠΟΝΤΙΟΣ, οκ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πόντος), θαλάσσιος, πελάγιος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος· κύριος τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, Γμ. 21 (22), 3.

ΠΟΝΤΙΟΕΝ, ἐπὶ (πόντος) ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ τῆς θαλάσσης, Σ 395 f.

ΠΟΝΤΟΝΔΕ, ποιητ. ἐπὶ εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, *Οδ. ι 495, κ 48.

ΠΟΝΤΟΚΟΟΣ, ὁ (ἔχων τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν), ὄνομα, πλάστὸν βεβαίως, κήρυκός τις παρὰ Φαίειν, η 479, θ 65 κ. ἀ.

ΠΟΝΤΟΠΟΡΕΪΑ, ποιητ. καὶ ποντοπορέω (μόνον ἐν τῇ θηλοχῇ μετοχῇ «ποντοπορέσας» λ 44), διέρχομαι—διαπορεύομαι—διαπλέω τὸ πέλαγος, πελαγίζω, ἢ πελαγίζομαι, θαλασσοπορῶ, *Οδ. ε 277, 278, η 267. Ἐκ τοῦ ποντοπόρος, οκ, ποιητ. (πν, πέρω), ὁ διαπορευόμενος, διαπερῶν, διαπλέων τὸ πέλαγος, πελαγίζων, πελαγοδρόμος, θαλασσοπόρος, ἐπὶ τοῦ τῶν νηῶν, ι 439, Γ 46, μ 69 κ. ἀ., «ναύται» Ἐπιγ. 8, 4.

πόντος, ὁ, ἑπ. γενικ. ποντόφιν, ω 83. α.) τὸ „πέλαγος“, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, Ὁμ. πλχ. ἰδίως ε 285, ἀντιθέτως πρὸς τὸ „γαῖα“. Θ 479 κ. α. πλχ., „πόντος ἄλός“ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ βαθεῖα ἢ ἀχανὲς θάλασσα, Φ 39. ε.) πέ- λαγος, ὡς μέρος τῆς ὅλης θαλάσσης, οἶον «Θρη- κίος π.» Ψ 230, «π. Ἰκάριος» Ίκ. πέλαγος, Β 445 (ἐνθα θεωρεῖται ὡς ἐπεξήγησις τοῦ προη- γουμένου «θαλάσσης», ἀπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ διὰ κόμματος χωρίζεται κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βκ. Κατὰ τὸν Γοῖδελον πολλαχοῦ παρ' Ὁμ. σημαίνει τὴν βαθεῖαν θάλασσαν ἢ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, οἶον δ 508, 570, ε 352, λ 352, μ 253, Π 407, 746).

*ΠΟΝΤΟΓΙΓΑΚΤΟΣ, οκ, ποιητ. (π., τινάσσω), ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, θα- λασσοκτυπαόμενος, «Σούρνη» Ἐπιγ. 4, 6 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πήρσανος ἀντὶ τοῦ πατινάνκτος.

πόποι, ἐπιφών. συγγ. τῷ παπατ, καὶ τῷ τῆς καθομ. „ποπώ“, ἐκφράζον θαυμασμόν, ἀγαπά- κτησιν καὶ λύπην, καὶ τυθέμενον ἐν τῷ λόγῳ πάντοτε ἐπὶ ἀπροσδοκίτου τινός ἢ λυπηροῦ, πλὴν ἐν τῷ Β 272, ἐνθα σημαίνει περιχαρὴ θαυ- μασμόν καὶ ἔπαινον. (Π. Πάσα; ταῦτά; τὰς σημ. ἔχει ὅ, τῆς καθομολογ. τὸ συγγεν. ἐπιρὼνημα). Τίθεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιρῶν. «ὦ πόποι» καὶ πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (πλὴν ἐν τοῖς Ν 99, Ξ 49, Ρ 171, ν 200), σημ. φεῦ, ὡ δυστυχία, „ἀλλοῖμανον“ „πωπῶ ἢ πῶ πωπῶ“, παρὰδοξον, περίεργον! Θ 201, ρ 454 κ. α. Πολλοὶ ἐπακολουθοῦσι τὰ ἑξῆς μόρια «ἦ» Υ 293, φ 131 κ. α., «ἦ τε» Ρ 171, «ἦ δὴ, ἦ μάλα, ἦ μάλα δὴ, ἦ ῥα» Β 337, Π 745, δ 469, Ξ 324 κ. α., «ὡς» κ 38, π 364, σ 26, «ὡς ῥα» ο 381, «οἶον» ρ 248, «οἶον δὴ νῦν» α 32 καὶ ἄλλα ὅμοια (Κατὰ τὸν Πλού- ταρχ. Περὶ τοῦ πῶ; δετ τῶν ποιητ. ἀκούειν σ. 22 c καὶ τὸν Σχολιαστ. εἰς α 32 οἱ Ἀρσώπες ὠνόμαζον τοὺς θεοὺς τῶν πόπους καὶ εἰς ταύ- τῃν τὴν σημ. μετεχειρίσθησαν τὴν λ. Ἀλεξαν- δρινοὶ τινες παύται, π. χ. ὁ Λυκόφρων γ. 943 «τοὶ γὰρ πόποι φύγηλιν ἠνδρῶσαν σπόρον» ὅθεν καὶ ἐν τῷ Υ. Ἐρμ. 309 γράφεται κλητικὴ «ὦ πόποι» εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. Οἱ ἄριστοι ὅμως τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιφώνημα).

πορ-, ἐξ οὗ ἀφ. ἔπορον, ἀναῤῥ. πόρον, μετοχ. παρών, παθ. παρακ. πέπρωται καὶ μετοχ. πε- πρωμένος, ποιητ. λίξι, 1) πορίζω, παρέχω, δίδω, χαρίζω, προξενῶ, περιποιῶ τινί τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστά- σεων, οἶον «δῶρα, φάρμακα, ξεινήια, ἔδνα, ἔλ- ματα, τεύχεα, ὅπλα, τόξα, μέλι, ἵππων ἔλ.» Ὁμ. πλχ. «θάνατον μαλαχὸν πόροι Ἄρτεμις» νά ἐπιπέμφῃ, νά δώσῃ, σ 202, καὶ ἐπὶ κακοῦ τινος, «σῆματα λυγρὰ» Ζ 468, «μαχλοσόνην ἀλεγινήν» Ω 30, «κακὰ» ε 460, «πένθος»

ε 512, «φάρμακον» κ 394, καὶ ἐπὶ προσώπων «πόρον οἱ ἀγαθὸν υἱόν» „ἐχάρισεν“ εἰς αὐ- τὴν υἱόν, ὁ ε. ἐγένησε μετ' αὐτῆς, Π 485, «ἀν- ὄρι τινα παράκοιτον» δίδω τινὰ σύζυγον εἰς ἀνδρᾶ Ω 60, «θυγατέρας πόρον υἱαὶν ἀκαίτεις εἶναι» ἔδωκε τὰς θυγ. εἰς τοὺς υἱούς, ἵνα ἔχωσιν αὐτὰς συζύγους, διὰ νὰ εἶνε σύζυγοι τῶν, κ 7. ἀντὶ τῆς αἰτ. ἐνίοτε τίθεται ἀπαρρ. «πόρε καὶ σὺ Διὶς κοῦ- ρησιν ἔπεισθαι τιμήν» δὲ καὶ σὺ ὥστε νὰ ἀκο- λουθήσῃ καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Δι., ὁ ε. τίμησον, αἰδεσθαι, ἀεδόσθῃ τὰς θυγατέρας τοῦ Διός, Ι 513.

2) ὁ παθ. παρακείμενος «πέπρωται» τίθεται ἀπροσώπως, εἶνε πεπρωμένον, δεδομένον, „γραμμικόν“, προσωρισμένον, τινί με- τ' ἀπαρρ. Σ 329. Ὡσαύτως καὶ ἡ μετοχ. «πε- πρωμένος» μετὰ δοτ. πράγματος, «ὁμῇ αἴση» ὁ δεδομένος, ὁ προσωρισμένος εἰς ὁμοίαν μοῖραν, ὁ λαχὼν ὁμοίαν μοῖραν, εἰς ὃν εἶνε προσωρισμένη ὁμοία μοῖρα, Ο 209, Π 444.

ΠΟΡΒΑΛΙΣ [-ις], ιορ, ὁ, ἡ, ἑτερος τύπος ἀντὶ τοῦ πᾶρδαλις, ὁ ε. πᾶνθηρ, λεόπαρδος, (Τουρκ.) „καπλάν“, δ 457, Ν 403, Ρ 20, Φ 573, Υ. Ἀφρ. 71. (Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Οὐόλφιον κατὰ δὲ τοῦ νεωτέρου; ἐκδότας γραπτὸν παν- ταχοῦ πᾶρδαλις, καθ' ἃ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος ἔκρινεν ἐν τῇ ποικίλῃ διαφωνίᾳ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν. Ὁ δὲ Διυδὸρφιος ἐκ τῶν νεωτέρων φυλάττει μόνον ἐν τῇ Ὁδ. τὸν τύπον πᾶρδαλις).

*ΠΟΡΕΙΑ (πόρος), μόνον ἐν τῷ μέσῳ μέλ., πορεύομαι, ἐπάγω, Βατρ. 474.

Πορεΐε, ἵοε, ὁ (κατὰ τὸν Ἀπολδ. 4, 7, 7, Πορῶν) υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος καὶ τῆς Ἐπικά- στης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰ- νέως, Ἀργίου κτλ., Ξ 445. Ἐκ τοῦ

ΠΟΡΕΙΑ, μέλ. ἡσῶ (πέρθω), ἐκπορθῶ, κατα- στρέφω, κατεδαφίζω, «πόλιας καὶ τείχη» Δ 308, [δῆ]ω, λεηλατῶ, διαρπάζω, ἐρηπώνω «ἀγρούς» ε 264, ρ 433, ἐξολοθρεῖω, ἐξαντῶ, «βατράγων γένος» Βατρ. 268, 293, ἀρπάζω «ἐνθεν αἶε; πορθήσω τρίποδας» Υ. Ἐρμ. 180. ΠΟΡΘΕΥΕ, ἵοε, πορθεύς, ὁ, „περαματά- ρης, βαρκαρῆς“ ο 187 f. Ἐκ τοῦ ΠΟΡΘΟΜΟΣ, ὁ (πόρος), πορθμός, στενὸν θαλάσσης, „πέρασμα, καταστένον“ Ὁδ. δ 674, ο 29.

*ΠΟΡΙΖΑ (πόρος) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἐπομ. παρέχω, προξενῶ, τινί τι, Ἐπιγ. 44, 40.

ΠΟΡΙΞ, ιορ, ἡ=ΠΟΡΙΤΙΣ, ἴδ. τ. λ.

ΠΟΡΙΞΕ, αθ, ὁ, κρῖκος ὁ περὶ τὸ δόρυ, δι' οὗ συνέχεται ἡ σιδηρὰ αἰχμὴ πρὸς τὸν κοντόν, κρῖκος, δακτύλιος, „στεφάνι“, μόνον ἐν *Ιλ. Ζ 320, Ο 495.

ΠΟΡΟΣ, ὁ (πέρθω) α.) κυρ. τὸ μέρος, ὅπου διέρχεται τις, ἰδίως ποταμὸν, πέρασμα, „πό- ρος“ (οὕτως λέγεται ἰδίως τῶν ποταμῶν ἢ διὰ- βασίς), «Ἀλφειοσ» Β 592, Ξ 433, Υ. Ἀπ. 423, Ἐρμ. 398, ε.) ἐν γένει ὁδός, τρίβος, «πόροι ἄλός» τρίβοι θαλάσσης, μ 259.

πόρπη, ἢ (πεῖρω) κυρ. ἢ περὶ νη, ἢ διαπε-
ρῶσα ἢ διατροπῶσα, ἔπομ. ἢ „καρφοδελένα“,
καὶ συνεκδοχ. ὅλη ἢ „καρφίσα“, δι' ἣς ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον αἱ γυναῖκες συνάπτουσι „ὀθλοκώ-
νουσι“ τὰ ἐνδύματά των, Gall. Broche, Σ
401 f, Τ. Αφρ. 404. (|| „Ἄλλαι ἐρμηνεύει τῆς
λέξ. καὶ διαφορά τις ὄθεν μεταξὺ πόρπης καὶ
περὶ νη; ἀπεδείχθησαν ἀνυπόστατοι.)

πορσίνα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἢ πορσαίνα,
ποι., Τ. Δῆμ. 156 (por-), παρ. ἐπικ. πόρπυνε
(κατὰ δὲ τὸν Ἀράχ. πόρπινε), γ 403, η 347,
μέλ. Ἰων. μετασχ. πορτυνέουσα, κυρ. πορίζω,
ὅθεν παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω,
„λέγας, εὐνήν τινα“ παρασκευάζω εἴ τινα, στρώω
τὴν κλίνην, πάντοτε ἐπὶ τῆς αὐξάνου, ἵτις ἐτοι-
μάζει τὴν κλίνην, ἵνα μεταδῶται αὐτῇ καὶ τῷ
ἀνδρὶ, Γ 411 (ἐνθα δ' Ὀπίε' ἄνδρες καὶ Ἀρτουγγ
κατὰ τι χειρόγραφον τοῦ Ὀμ. γράφουσι πορσα-
νέουσα, μετασχ. τοῦ Ἰων. μέλ. τοῦ πορσαίνω),
γ 403. Ἀμετδ. „πορσαίνω κατὰ δώματα“
δισκοῦ, οἰκονομῶ, „νοικοκυραῶ“ Τ.
Δῆμ. 156.

ΠΟΡΤΑΣ, ΑΝΟΣ [-], ἢ, = ΠΟΡΤΙΣ, δάμαλις
μησχαρί, μοσχαράκι, δαμαλάκι, Ρ 4 f.

ΠΟΡΤΙΣ [-], ΙΟΣ, ἢ, ποιητ., ἢ ΠΟΡΙΣ, κ 410,
δάμαλις, μοσχαρί, δαμάλι, Ε 463 f, Τ.
Δῆμ. 174. (|| Τὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἐτυμο-
λογεῖται ἐκ τῆς ῥίζ. por-, ἀλλὰ μετὰ κακῆς ἐρ-
μηνείας, ὡς ἐκ τοῦ περῆσθαι ὄθεν καὶ τῆς
πορείας· ὁ δὲ Κούριος ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν ῥίζης,
συγγενεῦς ὅμως τῇ Λατ. por-¹⁰, re-¹¹re-¹²,
por-¹³entes (=por-¹⁴entes, ὡς παρέχοντες, πορί-
ζοντες, γεννῶντες), τῇ Ἑλλ. παρ-¹⁵θένος). Ἐκ
τούτου

*ΠΟΡΤΙΤΕΡΟΣ, ΟΝ, ὁ ΠΟΡΤΙΣ τρέφων, μο-
σχατρόφος, δαμαλοτρόφος, μόνον ἐν τῷ
Τ. Απ. 21.

ΠΟΡΦΥΡΟΣ, Η, ΟΝ, κατ' ἀρχὰς ὁ σφόδρα κι-
νούμενος, ἐπὶ δὲ θαλάσσης· κυμαίνόμενος, κυ-
ματίζων· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας πάσης σφα-
δρᾶς κινήσεως συνυπονοεῖται ἢ ἡ τῆς τρομώδους
λὺμψως, μαρμαρυγῆς, ἀκτινοβολήσεως (πρὸλ.
ἀγγ. λίλαος) καὶ μάλιστα τῆς ἐκ τῶν ζωη-
ρῶν χρωμάτων, διὰ ταῦτα σημαίνει καὶ ἐρυ-
θρός, „κόκκινος“ (ἀνακτό), „ῥίλικος“ ἢ
ἰσχυρὸς (καθὼς πολλάκις φαίνεται ἡ κυμαίνο-
μένη ὀχλάσσει, ἐν γένει πορφύρεος (Λατ.
purpureus) εἰς τὴς διαφόρους αὐτοῦ ἀποχρώ-
σεις ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ ἢ αἱματούρου
μέχρι τοῦ ἰσχυροῦς ἢ βυσσίνου. Οὕτω λοιπὸν
„πορφ. κύμα“ τὸ πορφύρεον κύμα οὐ μόνον
τῆς θαλάσσης τῆς ὑπὸ κωπηλασίας ἢ ἀνέμου
τεταραγμένης, Α 482, β 428, γ 83, ἀλλὰ καὶ
τοῦ πλήθους καὶ ἐξοδαμένου καὶ πλημμε-
ροῦντος ποταμοῦ, Φ 326. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.
καὶ τινες ἀρχαίους ἐπὶ κύματος καὶ θαλάσσης
τὸ „πορφύρεος“=μέλας, πρὸλ. οἶνον). (|| Βε-
βαίως ὁρθότερα εἶνε ἡ γνώμη ὅτι τὸ „πορφ.

κύμα“ οὐδεμίαν οὐδενὸς χρώματος ἐννοίαν πε-
ριλαμβάνει, ἀλλὰ μόνον τὴν σφοδρὰν κίνησιν ση-
μαίνει, πρὸλ. πορφυῖρα, ἔπομ. εἶνε παρὰ δὲ ζων,
ἀφρίζον κύμα· ὡσαύτως δὲ ἢ „ἄλς“ Π 391).
Ἐπὶ τοῦ οὐρανίου τόξου, πορφύρεος, βεβαίως
διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ ζωηρότητα τῶν χρωμά-
των αὐτοῦ, Ρ 347. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ
„νεφέλη“ Ρ 551, „π. θάνατος“ κατὰ μὲν τοὺς
ἀρχαίους· ὁ σκοτεινός, ὁ „μαυρός“, ὅστις καὶ
„μέλας“ λέγεται παρ' Ὀμ. (ἴδ. τ. λ.). ὁρθότε-
ρον δὲ κατ' ἄλλους ὁ πορφύρεος, διὰ τὸ πορ-
φυρεὸν χρῶμα τοῦ αἵματος τοῦ ἐν τῇ μέλῃ
χυομένου, καὶ οὕτως λέγεται ὁ ἐν τῇ μέλῃ
θάνατος, Ε 83, Π 334, Γ 477· ἐπὶ πραγμα-
τικῶν πορφύρεων ἢ ἐκ φύσεως πορφυραγῶν,
ὅσων „φάρος“ Θ 221, „χλιδῶς“ δ 415 κ. ἀ.,
„δίπλας“ Γ 425, „ρήγας“ Ω 615 κ. ἀ., „τά-
πητες“ Ι 200 κ. ἀ., „σφαῖρας“ θ 371, „αἶμα“
Ρ 361. (|| Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξ.
ἔχει δύο παραγωγὰς καὶ σημασίας, τὴν μὲν ἐκ
τοῦ πορφύρεου (πόρφυρος, -τος), ἢ σημαίνει τὴν
ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν σφοδρὰν κύμα-
σιν· τὴν δὲ ἐκ τῆς πορφυράς, τοῦ γυναικ. ἐκεί-
νου κογχυλίου τοῦ παράγοντος τὰ ὕδατον κόκ-
κινον χρῶμα, καλουμένου δὲ καὶ ἐν τῇ καθο-
μίμῳ „πορφύρα“, καὶ σημαίνει αὐτὸ τοῦτο
τὸ πορφύρεον χρῶμα).

ΠΟΡΦΥΡΑ [-], ΠΟΙΗΤ., μόνον κατ' ἐνεστώτα.

4) σφόδρα κινεῖσθαι, ταράττωμαι, κυ-
μαίνεσθαι· ὁ κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ξ 46' δ'.
τροπικ. ἐπὶ καρδίᾳ, πάλλωμαι ἰσχυρῶς, τα-
ράττωμαι, συγκινεῖσθαι, ἀνησυχῶ, „πολ-
λά οἱ καρδίῃ πόρφυρος“ πολλὰ γὰρ συνεκινεῖτο,
ἐκυμαίνετο ἡ καρδία του, ἐπὶ μεγάλης ψυχι-
κῆς ταραχῆς, Φ 551, δ 427, 572, κ 309. (||
Καὶ ταῦτα μὲν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων καὶ
ὁρθότερον βεβαίως, ἔδω ἀποβλήθη τις δὲ τὴν
ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ἥτις εἶνε πιστοποιημένη,
κατ' ἐπανάληψιν τῆς ῥίζης por=פור (ἐν τῇ κα-
θαμίμῳ „φοῦρ—φοῦρ“, σημαίνει ποιδν τινα
ταχέαν ἢ ἀλληλοδιδάσκον κίνησιν) Λατ. por-
pur, οὕτω λοιπὸν πορφυρ=porpur ἢ φαρפור,
καὶ πορφύριον=„φαρφοῦρ“ (κατὰ τὴν ὁρθο-
τάτην παρατήρησιν τοῦ Καραῆ, Ἀτάκτ. Τόμ.
4, σελ. 463). Πῶς δὲ δύναται νὰ ἔχη σχέσιν τὸ
ῥῆμα τοῦτο πορφυρὰ πρὸς τὸ κογχυλίου ἢ τὸ
χρῶμα τὴν πορφυράν, τοῦτο πιθανολογεῖται ἐκ
τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς λ. πορφυρέως ἐξημένων. Ἄλ-
λοι δὲ ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πορφυράς ἢ
τοῦ χρώματος μεταφορὰν εἰς τὴν τῆς καρδίας
ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, ὅπερ δὲν μοι φαίνεται
πολύ πιθανόν· οὕτως ὁ Δοιδερλίνος, Δοιδερλ. καὶ
Ἀμετδ.).

ΠΟΣ, ἐπικ. ἐπὶρ., κινήσεως σημαντικὴν (πο-)
[πο], εἰς παῖον μέρος, „διὰ ποῦ“, Π 423,
ξ 499.

Ποσειδάων [-], ΑΝΟΣ, ὁ, κλητ. Ποσειδάων,
Χ 415, γ 55 κ. ἀ., ἐπικ. ὄντι τοῦ Ποσειδάων

(κλιτ. Ποσειδών), Λατιν. Neptunus, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφός τοῦ Διός, τοῦ Ἰδίου κ.τ.λ., ἀνὴρ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ο 487 ἐξ. Εἶνε ὁ ἄρχων καὶ κύριος πάντων τῶν ὑδάτων καὶ ἰδίως τῆς θαλάσσης, ἥτις ἐλαχεν αὐτῷ κατὰ τὴν διανομήν, Ο 489. Ἄν καὶ κυβερνᾷ ἀνεξαρτήτως ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐπικρατείᾳ, ἀπονέμει ὅμως τὰ πρεσβύτα εἰς τὸν Δία ὡς πρεσβύτερον, Θ 210, Ν 335, ὥστε καὶ τοὺς ἵππους αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ἄρματος λῦει, Θ 440. Τὴν μὲν κοιτίαν ἔχει ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς Αἰγὰς (ἴδ. τὴν λέξ.), Ν 21, ε 381· ἀναβαίνει ὅμως καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν θεῶν, Θ 440, Ο 461. Ὡς κύριος τῆς θαλάσσης ἐκπέμπει τὰς θεάλλας, ε 291, παρέχει εὐπλοῖαν καὶ οὐρίον ἄνεμον, Ι 362, δ 500, καὶ αἰεὶ μὲν τὴν γῆν (ὅθεν «ἐνοσίχθων, ἐνοσίχθων», ἴδ. τὰς λ.), ἀλλὰ ἔξ συνεχίει αὐτὴν ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ στοιχείου τοῦ (ὅθεν «γαυήνοχος», ἴδ. τ. λ.). Εἶνε κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης τοῦ ἵππου (ὡς συμβόλου τῶν θαλασσιῶν κυμάτων ἢ τῶν θηελῶν κατὰ τὸν Πρέλλερν): ὅθεν ἔφευρετὴς ἢ ἔκροτος τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 307, 585, καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐρέστιος καὶ ἐπιχώριος θεὸς τοῦ ἱππηδάτου Νέστορος κατὰ τὸν Νίτσην εἰς γ 7. Ἐν μὲν τῇ Ἰλιάδι εἶνε ἐχθρὸς τῶν Τρώων (πλὴν τοῦ Αἰεῖου, Υ 317 ἐξ.) ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Αἰομίδοντος γενομένης εἰς αὐτὸν ὑβρεως καὶ ἀδικίας, Φ 441 ἐξ.· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. κατατρέχει τὸν Ὀδυσσεύα διότι ἐτόφλωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πολύτην τὸν Κόκλῳπα, α 20, ε 286 ἐξ. Τὸ σύμβολον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ἡ τρίαινα, δι' ἣς ἐξεγείρει καὶ κατευνάζει τὴν θάλασσαν, Μ 27, δ 506. Ἐλατρεῖται ἰδίως ἐν Ὀρχηστῇ καὶ Ἐλίχῃ (ὅθεν Ἐλικώνιος, ἴδ. τ. λ.)· θύματα δὲ προσεφέροντο παμμέλας ταῦροι, γ 6, Υ 403 ἐξ., καὶ κάπροι καὶ κριοί, λ 430. Ἐκ τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ ἀπογόνων μνημονεύονται παρ' Ὁμήρῳ ὁ Εὐρυτος ἢ Κτεάτης, ὁ Ναυσίθοος, ὁ Πολύφημος, ὁ Πελλίας καὶ ὁ Νηλεΐς. (Ἑτυμολογεῖται πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἣς καὶ ὁ πόσις, ποταμός καὶ τὸ ποτίζω, οἷον ὁ ποτίζων θεὸς κατὰ τὸν Πρέλλερν καὶ Δοιδερλεῖνον, ἢ κατὰ τὸν Ἀρεν ἐκ τοῦ πόσις, ὃ ἐ. πόσις (ποταμός) καὶ Ἀπὺν ἢ Ἀπ=Ζεὺς· ὅθεν ὁ τύπος Ποτιδᾶν ἢ Ποτιδᾶ· εἶνε ὁ ἀρχαιότερος καὶ σημαίνει τὸν θεὸν τῶν ὑδάτων).

Ποσειδῆιον [ν.ν.], τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ποσειδείου, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ζ 266 f. Οὐδ. τοῦ

Ποσειδῆιος [ν.ν.], η, οη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ποσειδείου, τοῦ Ποσειδῶνος ἱεροῦ, εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀφιερωμένος, Ποσειδῶνιος, «ἄλλος», Β 506 f., Υ. Ἀπ. 230. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡρωδιανὸν Περὶ μονήρ. λ. ἀριθ. 444 τὸ Ποσειδῆιον εἶνε οὐσιαστικόν).

4. πόσις, ιοσ, ἢ (πίνω), πόσις, «πικρῶς», πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἐδητός» ἐν τῇ φρ. «πόσιος καὶ ἐδητός ἐξ ἔρον ἔντο» Α 469, καὶ μετὰ τοῦ «βρώσις» Τ 240, α 491 κ. ἀ., «φαγῆ καὶ πιεῖ».

2. πόσις, ιοσ, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., δοτ. πόσις, λ 430, καὶ ἐπικ. πόσις, Ε 74 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πόσις), αἰτ. πληθ. πόσις, Ζ 240, ἀνήρ, σύζυγος, κύριος, Ὁμ. πλγ. (κυρ. ἀντὶ τοῦ πόσις=ἱσχυρός, δυνατός, πρὸς τὰ Σαννακ. patis=κύριος, σύζυγος, καὶ τὸ Λατ. pot-ior, pot-ens).

ΠΟΤΕΙΜΑΡ, ἐπικ. ἐπὶρ. (πόσις, ἤμαρ), (ἢ. ἔν τῶν ἀληθῶς ἄπαξ εἰρημένων καὶ σπάνιον παράδειγμα συνθέσεως λέξεως ἐρωτηματικῆς καὶ ἄλλης τινός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ αὐτήμαρ, ἐννήμαρ, ἑξήμαρ) πόσις ἡμέρας, ἐπὶ πόσις ἡμέρας, Ω 657 f.

ΠΟΤΕΤΟΣ, η, οη (πόσις), ἐπιθ., ἐρωτηματικὸν τακτικόν, ἀμετάφραστον εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὰ δικεινικά· τρίτος, τέταρτος κτλ., «πόσις ἔτος»· κυρ. τοῦτο τὸ ἔτος ποῖον εἶνε κατὰ τὴν τάξιν; τὸ πρῶτον, τὸ δεῦτερον, τὸ τρίτον κτλ.; ὃ ἐ. πόσις ἔτη παρήλθον ἀπὸ τότε; ω 288 f.

ΠΟΤΑΜΟΝΑΕ [ν.ν.], ἐπικ. ἐπὶρ., εἰς τὸν ποταμόν, Φ 13, 420, κ 159.

ΠΟΤΑΜΟΣ [ν.ν.], ὁ, ποταμός, «ποτάμι», Ὁμ. πλγ.· ὡσαύτως καὶ ὁ Ὀκεανός, Ξ 245.—Προσωποποιεῖται ἐν ταῖς Ε 544, Υ 7, 73, Φ 430. Θύματα προσεφέροντο εἰς τοὺς ποταμούς ταῦροι καὶ ἵπποι, Φ 434. (Ἑτυμολογεῖται πιθανῶς ἐκ τῆς ῥίζ. πο-, πίνω, ποτόν, κυρ. πόσιμον ὕδωρ).

ΠΟΤΑΟΜΑΙ καὶ ΠΟΤΕΟΜΑΙ, ω 7, ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ ΠΕΤΟΜΑΙ, ἵπταμαι, «πιεῖν», ἐπὶ πτηνῶν, ἐνεσῶς «ποτῶνται» Β 462, Υ. Ἑρμ. 558, «μέλισσαι» Β 90 (ἐνθα τὸ γ'. πληθ. τοῦ παρακ. «πεποτῆται»· Ἰων. ἀντὶ τοῦ πεποτῆται μὲ σημασίαν ἐνεσῶτος); ἐπὶ φυγῆς, λ 222 (ἐνθα τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. «πεποτῆται» μὲ σημασίαν ἐνεσῶς, σημαίνοντος τὸ συνήθως γινόμενον).

ΠΟΤΕ, ἐπὶρ. χρονικὸν ἐρωτηματικόν, «πότε», Τ 227, δ 642.

ΠΟΤΕ, ἐπὶρ. χρον. ἐγκλιτ., ποτέ, «μιά φορά», πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ τίθεται ἐπὶ τε τοῦ παρελθόντος, οἷον «ὅν ποτ' Ἀθήνη θρέψε» Β 547 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, «ὡς ποτε τις ἐρέει» Δ 482 κ. ἀ., «ἤδη ποτέ» Α 260, Γ 205, «ἢ ποτε» Α 240, α 232. ἴδ. ΜΗΠΟΤΕ, ΟἴΠΟΤΕ, ΟἶΔΕΠΟΤΕ, ΠΑΝΟΤΕ.

ΠΟΤΕΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΟΤΑΟΜΑΙ.

ΠΟΤΕΡΟΣ, η, οη, τίς τῶν δύο, Ε 85 f.

ΠΟΤΗ, ἢ (πέτομαι), πτῆσις, «πέτα(γ)μα», ε 337 f.

ΠΟΤΗΣ, ἦτορ, ἢ, ἐπικ. (πο-, πίνω), πόσις,

„πιετ“, ἡ ποτόν, „πιστόν“, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἰδότης» Α 780, δ 785 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «σφός» Τ 306, ε 87, «βρώμη» κ 379, «βρωτός» τ 407.

ΠΟΤΗΤΟΣ, ἡ, ὅν (ποτάσμαι), πτηνός, „πετούμενος“, «ποτητά» τὰ πτηνά, „τὰ πετούμενα“, μ 62 ῥ.

ΠΟΤΙ, ἄνω. ἀντί τῆς ΠΡΟΣ, ἴδ. τὴν λ.—Τὰς ἀπὸ ποτι- ἀρχομένας λέξεις, ὅσων ΠΟΤΙΒΑΛΛΩ, ΠΟΤΙΝΙΣΣΟΜΑΙ κτλ., ἴδ. ἐν ταῖς ἀπὸ ΠΡΟΣ- ἀρχομέναις.

ΠΟΤΙΔΕΓΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΑΙ.

ΠΟΤΙΚΕΚΑΙΤΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΚΑΙΝΩ.

ΠΟΤΙΝΗΠΤΗΥΙΑ, ἴδ. ΠΡΟΣΕΠΤΗΣΕΩ.

ΠΟΤΙΦΩΝΙΣΙΣ, ἴδ. ΠΡΟΣΦΩΝΙΣΙΣ.

ΠΟΤΜΟΣ, ὁ, ποί (ΠΕΤ, ΠΙΠΤΩ, ἐξ οὗ Ἄνω. ἄνω. ἔπειτα), κυρ. ὅτι „πέτρ“, λάχῃ“ εἰς τινα, ὅτι καταλαμβάνει τινά, ἐπομ. „ἡ μοῖρα, ἡ τύχη“, παρ’ Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ κακοῦ, ἢ εἰσαρμένη, ἢ μάστις ὁ θάνατος, «ἀκίκα πότμον ἐφίεναι τινί» Δ 396 κ. ἀ., «πότμον ἀναπλήσαντες» ἐκπληρώσαντες τὸ πεπρωμένον, Α 263, «ἐπεί ἂν σύ γε πότμον ἐπίπης» ὅταν σὺ ἀκολουθήσῃς τὴν τύχην σου, πληρώσῃς τὸ κοινὸν χρέος, δ ἔ. ἀποθάνῃς, Ζ 412. Ὅθεν πολλάκις συνάπτεται κατ’ ἐπεξήγησιν μετὰ τοῦ «θάνατος», ὅσων «θάνατος καὶ πότμον ἐπισπεῖν», ἴδ. Εἰρήνη, Α’ 2).

ΠΟΤΝΙΑ, ἡ, μόνον κατ’ ὄνομα, κλητ. ἢ αἰτιατ. πόντιαν Ὑ. Δῆμ. 203. ἔτι δὲ συγκεκομ. κλητ., ΠΟΤΝΑ (ὅπερ κατὰ τὸν Βούτμαννον εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τύπος καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔγεναν ὁ νεώτερος κατ’ ἐπέκτασιν: πόντια), «πὶνα θεά» ε 245 (ὅπως ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ’ αὐτόν), ν 391, υ 64. Ὁ αὐτός τύπος εὐρίσκεται καὶ κατ’ ὄνομας, Ὑ. Δῆμ. 418 (καὶ ἐν τῇ Παλατ. Ἀνθολ. 40, 68). 1) κυρία, θεσποίνα, Ὑ. Ἄφρ. περὶ τῆς Ἑστίας, «π. θηρῶν» θεσποίνα τῶν θηρίων, λέγεται ἢ Ἀρτεμις, Φ 470. 2) ὡς τμητική προσηγορία γυναικῶν, κυρία, θεσποίνα, καὶ ὡς ἐπίθετον σεπτή, σεβάσμιμα, ἀξιοσεβάστος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἰδίως τῇ: Ὑρα, Α 551 κ. ἀ., ἔτι δὲ Ἡδῆ Δ 2, «Ἐνυώ» Ε 292, Ἄρτεμις Φ 478, «Καλυψώ» α 14, «Κίρκη» ι 448. Πολλάκις δὲ καὶ «π. μήτηρ» εἴτε περὶ ἀθανάτου εἴτε περὶ θνητοῦ, Σ 35, Ζ 474 κ. ἀ. Ὅθεν καὶ ἐπ’ αὐτῆς τῆς μητρὸς τοῦ ἱππαιῶν Ἰροῦ, α 5. Μετέπειτα δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «γῆ» Ἐπ. 7, 4. (Βεβαίως εἶνε θηλυκ. τύπος τοῦ ἀγρ. ἀρσεν. πάσις, πόσις (ἴδ. τὴν λ.), ὁμοιότατος πρὸς τὸν Σανσκριτ. *rauni*=κυρία, αὐχυος, «κυρά»).

ΠΟΤΟΝ, τὰ (πίνω), ποτόν, „πιτόν“ Α 470, ι 354 κ. ἀ.

ΠΟΥ, ἐπὶ. ἱρωτῆμ. (ΠΟ-), 1) ἐπὶ ἡρωϊας, „πού“, Ε 174, α 407, κ. ἀ. 2) ἐπὶ κινήσεως, „πού“, ὅσων «πού δὲ σοὶ ἀπειλαὶ οἴχονται», „πού πᾶν (ἢ καὶ „πού εἶνε“) αἱ ψοδέραι σου; Ν 249.

ΠΟΥ, ἐπὶ. τοπικ. ἀόριστον, ἰγκλιτ. 1) πού, „κᾶπου“, Α 124, δ 833 κ. ἀ., πολλάκις συνάπτεται μετ’ ἄλλων τοπικῶν προσδιορισμῶν, «αὐτοῦ που ἐν πεδίῳ» Ψ 460, «ἀλλὰ που αὐτοῦ ἀγρῶν» ἀλλ’ αὐτοῦ που τῶν ἀγρῶν, „αὐτοῦ κάπου εἰς τὰ χωράφια“, εἰς τι μέρος τῶν ἀγρῶν, δ 640 κ. ἀ., «ὅθι που» ἔπου, „ἔκει κάπου“, Τ 444. 2) „κᾶπου“, ἐκφράζει ἀμφιβολίαν, εἰκασίαν, (|| ὅθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τῶν Ἀττ. οἶμαι τὸ παρενθετικόν καὶ τὸ „πιστεύω, θαρρῶ, φαίνεται, ὡς φαίνεται“ τῆς καθομιλουμένης, ὡσαύτως παρενθετικόν, ὅπερ ἐκφράζει μὲν χάριν μετριοφροσύνης τὴν αὐτὴν ἀμφιβολίαν καὶ ἀοριστίαν, ἀλλ’ ἐνίοτε ἐντονωτέραν καὶ πάσης βεβαιότητος) «θεός που σοὶ τὸ γ’ ἔδωκεν» Α 478, πολὺ συχνὸν ἐν ταῖς ἐξῆς συνδυσμασις «ὅτω που» Β 416, «ἡ που» ἴδ. τ. λ. «νύ που» Ε 842, «μὲν που» Γ 308, «ὅτε που» σ 7.

ΠΟΥΛΥΒΟΥΤΕΥΑ, ΠΟΥΛΥΔΑΜΑΣ, ΠΟΥΛΙΠΟΥΣ, ΠΟΥΛΙΣ, ΠΟΥΛΙ, ἴδ. ΠΟΛ-.

ΠΟΥΣ, ΠΟΔΟΣ, (ΠΕΔ, ὅθεν πιδ-η, πιδ-ων, Λατ. *pes, ped-is*, Σανσκριτ. *pad*) ὁ, δοτ. πλ. ποσί, ἱπικ. ποσσί ἢ πόδεσσι, δοικ. ποδοῖν ἀντὶ τοῦ ποδοῖν,

1) πούς, „πόδι, ποδέρ“ ἀνθρώπου καὶ ζώου, Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ ὀρνέου, α 526, «γούνατα, κνήμαι, πόδες» Ρ 386, Χ 24, «γυτα, πόδες, χεῖρες» Ψ 772. Πολλάκις τίθεται πλεοναστικῶς μετὰ τῶν ῥημάτων «βῆναι, προῆναι, ὀρεμεῖν, θίειν, ἵεναι» καὶ ἄλλων ὁμοίων, τὰ ὅποια καὶ καθ’ ἑαυτὰ σημαίνουσι τῶν ποδῶν ἐνέργειαν, ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ ἐπιρρήματος «λάξ» ἐν τῇ φράσει «λάξ ποδί» ἴδ. λ. λ. (|| Τιοῖστος πλεονασμός εἶνε καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ. εὐχρηστος, ὅτι μὲν πολὺ ἀναγκαῖος, ὡς περαιτέρω; τίς προσδιορισμὸς τοῦ ῥήματος, ὅπερ δύναται νὰ ἐκληροθῇ εἰς γενικωτέραν ἔννοιαν, οἷον „ἔτρεξα, ἐπῆγα μὲ τὰ πόδια“, τουτέστι πεζός; ἄλλοτε δὲ ἀπλῶς χάριν πλείονος σαφηνείας καὶ ἐναργείας, οἷον, „τὸν ἐκλώττησε μὲ τὸ πόδι“, ἢ: πόδας ἐκ κεφαλῆς, „ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια“, Ν 333, Ψ 169, «ἐκ κεφαλῆς; πόδας ἄκρους», ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια, Π 640. Ἐπὶ παραβολῇ ὁμοίων προσώπων παρατηρεῖται καὶ τῶν ποδῶν ἢ ὁμοιότης, «ταῖσιδε πόδες ταῖσιδε τε χεῖρες» δ 449, τ 359. 6.) μετὰ νουμικῶς ἀντὶ τῆς ἐνεργείας τῶν ποδῶν, πᾶς τιμα, βῆμα, βᾶδισμα, ὁρόμος, ὁ ἔ. „τρέξιμον“, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Θ 443, Ι 523, Ν 19, Σ 285 (πρὸλ. ἐλέγκη), «ποσὶν ἐρίζει» ἀγωνίζομαι, „μὲ τὰ πόδια“, δ ἔ. εἰ; τὰ „τρέξιμον“, Ν 328, «ποσὶ νικᾷ» νικᾷ, εἰ; τὰ πόδια, Γ 410, ν 261. ὡσαύτως «ἀέθλια ποσὶν ἄρυντο» Ι 124, 266 κ. ἀ. πλ. γ.) ἢ φράσις «πράσθεν ἢ προπάροιν ποδῶν» ἐκφράζει τὸ ἐμπρό; καὶ πλησίον τινός, πρὸ ποδῶν, „εἰς τὰ πόδια“ τινός, Γ 324, Φ 601. 2) Μῆταφ. ἐπὶ ἀψύχων,

δ.) τὸ κατώτατον μέρος ὅρου τινός, ὑπώρεια, πρόποδες, B 824, πληθ. γ' 59· 6'.) τὸ καλῶς, ἢ σπουδαίον τὸ κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ τριγώνου ἢ τὰ δύο ἔσχατα ἄκρα τοῦ τετραγώνου ἰσίου, δι' οὗ τὸ ἰσίου διευθύνεται καὶ ἀναπετάσσονται, ἢ παρὰ τοῖς νῦν ναυτικοῖς „σκάτα“, ε' 260, „πόδα νηὸς ἐνώμων“ κ' 32 (ἐνθα τινὲς ἀνευ ἀνάγκης ἐρμηνεύουσι τὸ „πόδα νηὸς“ οὔτως).

ΠΡΑΚΤΙΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Τροίας εἰσδύλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον μεταξύ Ἀδύδου καὶ Λαυφάκου, τὴν σήμερον Μπουργάζ-μενδερὲ (|| κατ' ἄλλους Μουσακιοῦ-σού. Ἐτυμολογεῖται, φαίνεται, ἐκ τοῦ: πρᾶστω (πρήστω) = διασπίζω. Τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ἐξέλαβον τὴν λ. ὡς ὄνομα πόλεως, καθὼς κατὰ Στράβ. 43, 4, 21), B 835.

ΠΡΑΜΝΕΙΟΣ, ὁ, οἶνος = A 639, κ' 233 ὀνομάζεται ὁ δυνατός καὶ στυφός μέλας οἶνος κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἀπὸ τῆς Πράμνης (εἶνε δὲ αὕτη ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἢ πόσις περὶ τὴν Σμύρνην ἢ Ἐφεσον) || ἢ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἀμπέλου τῆς πρᾶμνιαι (ἐκ τοῦ πρέμνου) λεγομένης ἢ τοῦ γελοιότερου ἐκ τοῦ „πράμνιν τὸ μένος“ ἢ „παραμίνιν“ κατὰ δὲ τὸν Διονύσιον, ὅστις καὶ τὸν τόνον μεταθέτει τονίζων: πρᾶμνιος, ἐκ τινος ἀρχ. οὐσιας. πρᾶμνος, πρᾶμνη ἢ πρᾶμνον, σημαίνοντες τὸ στυφόν ἢ τραχὺ τῆς γεύσεως καὶ παραγομένου ἐκ τῆς ρίζης πρᾶ- (πίμπρημι). Οὐδεμία ταύτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται πιθανή, πλην τῆς ἐκ τοῦ πρέμνου, ἥτις ὁπωσούν ὑποφέρεται.

ΠΡΑΠΙΔΕΣ [~], αἱ, ποιητ., κυρ. = φρένες, ὁ ἔ. διάφραγμα, A 579, N 412, P 349· 4.) ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων ὡς τὸ νεώτερον „καρδια“, „ἢ καὶ μοι ἀπὸ πρᾶπιδων ἄχος ἔλθοι“ X 43, πρὸλ. Ω 514, ἰδ. καὶ ἐπιγραφαί· 6'.) ὡς ἔδρα τῆς διανοίας (ἰδ. φρήν) ἀντὶ τοῦ φρόνησις, νοῦς, συνήθ. ἐν τῇ φράσ. „ἰδούησι πρᾶπιδεσιν“ μετὰ τὰς εἰδημονας φρένας, μετὰ τὸν τεχνικὸν τοῦ νοῦν (πάντοτε περὶ τοῦ Ἡραίου) A 608 κ. 4., η' 92, θ' 547.

ΠΡΑΣΙΝ [~], ἡ, „πρασιά“, ὁ ἐν τῇ κήπῳ πρὸς φύτεσιν λαχάνων ἀπακχωρισμένος τόπος, *Ὁδ. η' 427, ω' 247, (ἰδ. Κορ. Ἀτάκτ. τὸμ. 4, σελ. 455· ἐν Ἀθήναις τὴν σήμερον λέγεται „ἀλγία“. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ πρᾶσου καὶ εἶνε περιεκτικόν: κυρ. πρᾶσφορός ἢ ἐν γένει λαχανοφόρος τόπος).

*ΠΡΑΣΕΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΡΑΣΕΙΟΣ, κομικὸν ὄνομα βατράχου, οἰοῦναι „Πράσκα“, ἢ „Πρασά“, Bατρ. 235. Ἐκ τοῦ

*ΠΡΑΣΟΝ [~], τὸ, „πράσον“ ἢ πρασοειδές τι θαλάσσιον φυτὸν, Bατρ. 54. Ἐκ τούτου

*ΠΡΑΣΕΟΦΑΓΟΣ [~], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πρασόφ., κομικὸν ὄνομα βατράχου, οἰοῦναι „Πρασοφάγ“, Bατρ. 238.

*ΠΡΑΣΣΑ, Ἰων. πρᾶσσα (ἰδ. τ. λ.), Bατρ. 485, 486 f.

*ΠΡΕΜΝΩΝ, τὸ (συγγ. τῇ πρυμνός, ἐκ τοῦ πέρης), στέλεχος, κορμός, „κούτσουρο“, γ' Ἐρμ. 238.

ΠΡΕΠΑ, κυρ. λάμπω, διαλάμπω, τροπικ. „ἐπὶ τοι πρέπει ὁμασιν αἰδώς“ διαλάμπει ἐπὶ τῶν βλεμμάτων σου ἢ αἰδώς, γ' Ἀθήμ. 214, συνήθ. διαπρέπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, „διὰ πάντων“ μετὰ τὸν πάντων, M 104 f. πρὸλ. μεταπρέπω. (Κατὰ τὸν Βούττιμ. συγγ. τῇ πείρω).

ΠΡΕΣΒΑ [~], ἡ, ἐπικ. θηλυκ. τοῦ πρέσβυς, ποιητ. ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ (ὅπερ ἀνάγεται εἰς τι ἀρχ. ἄρσεν. πρέσβων, ὡς τὸ πείρα εἰς τὸ πίων), γ' Ἀρχ. 32, κυρ. ἡ γηραιά, „γεροντίσσαι“ ὅθεν ὡς τιμητικὸν ἐπὶ. σεπτῇ, σεβασμῆ, *Θεά = E 724, Θ 383 κ. 4., *Διός θυγάτηρ = T 91· εἰ δὲ καὶ ἐπὶ θνητῆς, γ' 452, ὅπου ὡς συγκριτικὴν ἔννοιαν ἔχον συνίσταται μετὰ γυναικῆς, „πρέσβα θυγατῶν“. (|| Τὸ θηλ. πρέσβα ἐσχηματίσθη κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Λόθεκ ἐκ τοῦ ἀρχ. πρέσβεια θηλ. τοῦ πρέσβυς, πρὸλ. τὸ θήλειον θηλ. τοῦ θήλυς, κατὰ συγκοπὴν, ἢ κατὰ συναίρεσιν: πρέσβεια—πρέσβεια—πρέσβη—πρέσβα).

ΠΡΕΣΒΥΙΟΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΡΕΣΒΕΙΟΝ, τὸ (πρέσβυς), γέρας, ὁ ἔ. δῶρον πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, Θ 289 f. (|| Ἐν τῇ Μακεδον. διαλέκτῳ λέγεται σήμερον „πρεσβεία“ τὸ οἰονόησις δῶρον τὸ διδόμενον ὡς ἀμοιβὴ διὰ τινὰ ὑπηρεσίαν. (Τουρκ.) „βουσφέτι“, ὅθεν „αὐτὸς ἐπῆρε πρεσβεία καὶ τὸ ἔλαμ“, „σήμερα βγήκε ἡ πρεσβεία σου“ παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ πρεσβεύω=μεσιτεύω).

*ΠΡΕΣΒΥΙΣ, ἴδιος, ἡ, ἐπικ. θηλ. = πρεσβυτικῇ, οἷον „τιμὴ“ ἢ διὰ τὰ πρεσβύτερα καὶ τὸν σεβασμὸν διδομένη τιμὴ, γ' 29, 3.

*ΠΡΕΣΒΥΣ, ἡ, ποιητ. = πρεσβεία, ὁ ἔ. πρεσβυτικὴ ἡλικία, ἡλικία τοῦ πρεσβυτέρου, γ' Ἐρμ. 431 (|| „κατὰ πρέσβιν“ κατὰ τὰ πρεσβεία, κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τὸ ἐκ τῆς ἡλικίας).

ΠΡΕΣΒΥΙΤΟΣ, η, ον, ἰδ. ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΠΡΕΣΒΥΓΕΝΕΪΣ, ἔς, ποιητ. (πρ., γίνομαι), πρεσβύτερος γεννηθείς, πρεσβύτερος τῆν ἡλικίαν, προγενέστερος, Δ 249 f.

ΠΡΕΣΒΥΣ (ἐκ τοῦ πρεσ, πρεῖς=Lat. pris, prisus, καὶ τοῦ βυ=γεν ἐκ τῆς ρίζ. γα, γεν, γίνομαι, ἐπομ.: πρότερος γεννηθείς, προγενής) ὁ, γέρον, γηραιός, ὅθεν σεβάσμιος, ἀξιοσεβάστος. Ἐκ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον τὸ θηλ. ΠΡΕΣΒΑ, ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ, ΠΡΕΣΒΥΙΣ (ἰδ. τὰς λέξεις). Συγκρ. ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ, η, ον, γηραιότερος, „γεροντίτερος“, Δ 787, Θ 204, καὶ ὑπερθ. ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ, η, ον, καὶ ΠΡΕΣΒΥΙΤΟΣ (ὡς ἐκ τοῦ οὐσιαστ. πρέσβος, καθὼς τὰ τάχιστα, κάλλιστα ἐκ τοῦ: τάχος, κάλλος). γ' 30, 2, πρεσβύτατος, ὁ μέγιστος κατὰ τὴν ἡλικίαν, Δ 59, Δ 740, N 429, „πρεσβύτατος γενεῆ“ Z 24, ν 442.

ΠΡΗΟΣ (πρᾶ-), ἑτερος ποιητ. τύπος τοῦ πῑπ-
πρῑμῑ· αὐτὸτερον ὅμως τούτων ἔχει ὁ Ὅρμ. ἐν τῇ
ἐνερ. καὶ παρατατ., πλὴν τοῦ πρώτου ἐν τῇ συνθ.
ἐκινῆρῳ (ἰδ. τ. λ.), ἀορ. ἐπρήσε ἔξ ἀναφ. πρήσε,
ἀφφ. πρήσαι. 4) πνέω, φυσῶ· ἄ.) ἐμφυσῶ,
πνεύσκωνω, πρήσκω·, περὶ τοῦ ἀνέμου, «μέ-
σαν ἱστῖον» Α 481, 6 427· ὅ.) [ἐκ πνέω], ἀνα-
φυσῶ, ἐξερεύρωμαι «αἶμα ἀνὰ στόμα» Π 350.

2) καίω, πυρπολῶ, μετὰ αἰτ. πράγματος
καὶ γενικ. τῆς ὕλης, αἶον «θύρετρα πυρός»
τάς θύρας με πῦρ, Β 415. (ἢ. Πρὶν ἢ ἀποσεί-
σωμεν ποῖα τῶν δύο τούτων σημασιῶν εἶνε ἡ
πρωτότυπος καὶ ποῖα ἡ παράγωγος, περὶ τοῦ
ὁποῖου πολλοὶ καὶ διάφοροι εἶνε αἱ γνώμαι,
συμφωνοῦμεν πληρέστερα πρὸς τὸν Βούττμ. θεω-
ροῦντα πεποιημένην τὴν λέξιν καὶ συγγενῇ πρὸς
τὸ πέρθω (ἐπράθον) καὶ πρίω. Αἱ δὲ διαφοροὶ
αὐτῆς σημασίαι εἶνε μᾶλλον παράλληλοι καὶ
ἀδελφεαί. Ὁ φυσικός ἤχος πρ—πρ ἀκούεται οὐ
μόνον κατὰ τὴν σφοδρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου τὴν
διὰ τῶν ἱστῶν καὶ σχοινίων καὶ τῶν ἀρμέ-
νων ἐν γένει τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν
ἀναφύσκειν τοῦ ὕδατος ἢ αἵματος· εἴτε διὰ τῶν
μυκτηρίων εἴτε διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν χει-
λέων, καὶ κατὰ τὸν ἐμπρησμόν τῶν ὕλων καὶ
κατὰ τὴν διάδοσιν τοῦ πυρός. Ἐκ μὲν· τούτων
τῶν παραλλήλων σημασιῶν τῆς τοῦ ἀναφυσῶ,
ἐπομ. ἐκπέμπω, ἐκβάλλω, παράγεται ἡ τοῦ
ἀναπρήθω (ἰδ. τ. λ.) δάκρυα· χόνη δάκρυα.
Ἐξ ἄλλης δὲ τῆς τοῦ φυσῶ, πνέω, ἢ τοῦ
πνεύσκωνω· ἔξ τὸ τῆς καθομιλ. ῥήμα «πρή-
σκω». Οὐδεμία ἄρα ἀνάγκη νὰ σχετίσῃ τις τὴν
λέξιν πρὸς τὸ περάω, καθῶς θέλει ὁ Δοιδερ-
λίνος).

ΠΡΑΚΤῑΡ, ἦρος, ὁ (πρήσσω) Ἰων. ἀντὶ τοῦ
πρακτῑρ· ἄ.) πράκτωρ, ἐκτελεστής, αὐ-
τουργός, ἔργων· Ι 443· ὅ.) ἐμπορος,
πραγματευτής· ὁ 462 (ἐνθα μάτην ὁ Κό-
βιντος θέλει νὰ διορθώτῃ πρῆς ἡρεσι, ὅπερ θὰ
ἐσκήματε μόνον τοὺς πωλητάς).

ΠΡΑΚΤῑΣ, ἔτ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρᾶξις [~], προ-
κλινής, «(ἐ)πίστατος, προύμοτος, κατα-
κτετατός» (ἢ. ἀν. ἔτ. ἐπὶ. ταῦτα μόνον ἐν τῇ
ἐπιβόρῃ. τύφῃ· πίστομα κτλ., εὐρίσκονται ἐν
τῇ καθομιλ., καὶ παρ' Ὅρμ. ὅμως τὸ ἐπὶ. ἐπὶ
τόπον ἐπιβόρῃς) Ζ 307, «κατὰ πρηνέες βάλ-
λω τι» (ἐνθα ἡ μὲν πρόθεσις ὡς ἐπὶβ. ἀνῆκει
εἰς τὸ ῥήμα «βάλλω» τὸ δὲ «πρηνές» ἐστὶν προλη-
πτικώς) ἀνατρέψω, καταδραίω τι, Β 414, «πρην-
ὴς ἤριπε» ἔπασεν ἐπίσταμα, κατακτετά, Ε 58,
χ 296, «πρ. ἔπασε, κάππεσε» Μ 396, Π 340,
«ἐλίσσθη» Ο 543, «ἀλλ' ἀκάππεσε» ε 374, «πρην-
ὴς ἐν κονίῃσι» Β 418, τούναντιον εἶνε «ὑπτιός»
Α 179 κ. ἀ. (ἢ. Μέχρι τινὰς ἐθεωρεῖτο παρά-
γωνον ἐκ τῆς προ (Σανσκρ. prā) καὶ συγγ. τῇ
Σανσκρ. pranyas καὶ τῇ Λατ. pronus· ἀλ-
λ' ὁρθότερα εἶνε ἡ νεωτέτη ἐτυμολογία, καθ' ἣν
εἶνε σύνθετος ἡ λέξις ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἈΝ- (ἐν

συνθ. πρ-·) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ
τὸ ἀπ-ην-ής, προσ-ην-ής. Τοῦτο δὲ τὸ ἈΝ- ἢ
ἡΝ- εἶνε πῑθᾶν· κατὰ τὸν γλωσσολόγον Βίνφελν
ταύτων τῇ Σανσκρ. āna=στόμα ἢ ῥίς, ἐπομένως
πρᾶσωπαν, ἴσως δὲ, προσθετομένη ἡμεῖς, καὶ
ἡ ῥίς τοῦ ἡν-ἰον. Ὅθεν προσηνής· εἶνε ὁ
πρὸς τινα ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον, ἐπὶ-
μένης ἀπὸ τῆς τούναντιον· πρηνής· ὁ προκί-
κλιμένος ἔχων τὸ πρόσωπον, ὑπὲρ τὸ ὑπὸ τὸ
πρόσωπον κατερχόμενον γένειον· ἡνῖον τὸ ἐκ
τοῦ στόματος ἀναχωροῦν, τὸ κρατοῦν τὸ στόμα).

ΠΡᾶξις, ἰοε, ἡ, 4) πράξις, ἐνέργεια, καὶ
ἐπομένως τὸ ἐκ τῆς πράξεως ἢ ἐνεργείας ἀπα-
τέλεσμα, ὄφελος (ἢ. ὅπως ἐν τῇ καθομιλ.
„δουλειά“ σημ. οὐ μόνον τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ
καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα) «οὐ τις
πρήξις πέλειται γόσῃ» οὐδὲν ὄφελος· ἐκ τοῦ γόσου,
„δὲν ὄγαίνει ἢ δὲν εἶνε δουλειά ἀπὸ τὰ κλέμ-
ματα“ ἢ „δὲν κάμνομεν τίποτε μὲ τὰ κλέμ-
ματα“, Ω 524. Ἰσοσώτως· «οὐ τις πρήξις ἐγένετο
μυρομένῃσι» κ 202, 568. 2) ἐπιχειρήσεις
ὑπόθεσις, „δουλειά“, «ἰδίη· ἰδιωτικὴ ὑπό-
θεσις, γ 82, «κατὰ πρήξιν» δι' ὑπόθεσιν, „διὰ
δουλειά“, τούναντιον «μαθηδών» γ 82. Ἰδίως
ἐμπόριον, Ἰ. Ἀπ. 397. Ἐκ τοῦ

ΠΡᾶξις, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρᾶσσω, ἔνεστ. -εἰ,
-οῦσι, ὅποτ. -ῃσιν, -όμεν, μετοχ. -ων κτλ.,
μέλ. πρήξις, ἀορ. ἐπρήξας, ἀπαρρ. πρήξαι, με-
τοχ. πρήξαντα. 4) κυρ. περάω, πρὸς ὃ ἔχει ἔξ
ἐτυμολογικῆς συγγένειας, διέρχομαι, διαπερῶ,
«ἄλα» διαπλέω τὴν θάλασσαν, ι 491, διανύω,
«κίλισθον» Ξ 282, ν 83 κ. ἀ., «ῥῶδον» Ἰ.
Ἰρμ. 203· καὶ μετὰ γεν. «ῥῶδοι» Ω 264, γ
476, ο 47, 219. (ἢ. Ἢ γεν. αὕτη δὲν εἶνε δικαι-
ρετικὴ· μέρος τῆς ὁδοῦ, ὡς φράζει ὁ Ναυγίλασος,
ἀλλὰ καθαρῶς τοπικὴ, ὡς τοιαυτὴ καὶ ἐν τῇ
καθομιλ. σωζομένη, ὡς ὅταν λέγωμεν „τὸ πει-
λάγου, τῆς ἀτερεᾶς, τοῖχου-τοῖχου, τοῦ
κάμπου“). 2) συνθ. περαίνω, διαπεράτω,
ἐκτελῶ, κατορθώνω, „κάμνω“ μετ' αἰτ.
π 88, «ἔργον» τ 324, Ω 550, ἀπολύτως
«ἐπρήξας καὶ ἔπειτα» τίλος πάντων κατορθώ-
σας, „τὸ κατὰφερεῖ“, Σ 357, ἰδίως κατὰ μετο-
χὴν «πρήξας» γ 60. (ἢ. ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ἀντι-
κείμενον ἔγκειται εἰς τὸ εὐδὲς ἐπάμενον, «οὐνεκα
δεῦρ' ἐκόμεσθα»), «οὕτι πρήσων» οὐδὲν κατορθῶν,
Α 562, Α 532, 6 491. 3) τινά τι [πράττομαι],
εἰσπράττω, λαμβάνω ἀντιμισθίαν, «καὶ
πολύ με πράσσει» καὶ „πολλὰ μου παίρνει“,
Βατρ. 185, «καὶ πράσσει με τόκον» αὐτ. 186.
Ἢ σημ. 4) ἥτις εἶνε καὶ ἡ θεμελιώδης, εἶνε
μόνον τῆς ἐπικ. χρήσεως, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνε-
στάτα.

ΠΡᾶξις, [-·], Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρᾶνναι, «ἡ-
μερεῶν», εὐμενίζω, ἐξιλεώνω, μετ' αἰτ., Ἰ.
Ἰρμ. 417. Ἐκ τοῦ

ΠΡᾶξις, ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρᾶν, «ἡμερεῶν»,
εὐμενίζω, Ἰρμ. 7, 40.

ΠΡΙΑΣΘΑΙ, ῥῆμ. μέσων ἑλλειπτικόν, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀνρ. ἐν χρήσει, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. ἔνικ. ἀναψ. πρίσθαι, ἀγοράζω, «πρίσθαι κτείσσασιν ἑοίσιν» ἡγόρασε διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κτημάτων **Ὁδ.* α 430, ξ 415, 432.

ΠΡΙΑΣΙΑΝΕ [πρ.], ἀσ. ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, *B* 817. (Τὸ εἰς τῆς ἀρχομένης συλλαβῆς ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

ΠΡΙΑΜΟΣ [πρ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ἀνὴρ τῆς Ἑκάβης. Κατὰ τὸν Ὁμ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, ἐξ ὧν δέκα ἐννέα ἐκ τῆς Ἑκάβης, φιλιταν δὲ πάντων τὸν Ἑκτορα, *Ω* 493 ἐξ. Πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξεστράτευσεν ὡς σύμμαχος τῶν Φρυγῶν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, *Γ* 484 *P* 181 ἐξ. Κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὑπέργηρος ἦν ὧν δὲν μεταγχε τοῦ πολέμου, *Ω* 487. Ἀπαξ δὲ μόνον ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὡς συνομολογήθη τὴν ἀπαιτουμένην ἀνακωχὴν διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Πάριδος καὶ Μενελάου, *Γ* 264. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμού ἐρχεται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ πλουσίων λύτρων ἐξαγοράζει τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ πρὸς ταφὴν, *Ω* 370 ἐξ. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον φονεύεται ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου (|| Ἰωνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλδ. 2, 6, 4, εἰσὶ κατὰ τὴν ἐπὶ Ἡρακλείου ἄλυσιν τῆς Τροίας ἢ Ἡσιόνη θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ὡς ἀριστέων δοθείσα εἰς τὸν Τελαμόνα, ἐξηγόρασεν (ἐπρίσθη) τὸν πιπρασκόμενον αὐτῆς ἀδελφόν, Ποδάρκην πρότερον καλοῦμενον, καὶ μετωνόμασε Πριάμον· κατ' ἄλλους, δὲ ὁ Πρίαμος=Πέρβριμος Αἰολιστὴς, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου=βασιλεὺς).

πρίν, ἐπὶ ῥ. καὶ σύνδεσμ. *A'*) Ἐπὶ ῥ. χρονικὸν ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, πρότερον, „πρωτίτερον“, ἀρχήτερον, πρίν⁶, συνήθως ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ παρόν «νῦν». *B* 412, 344 κ. ἄ. πλχ., «πολύ πρίν». *δ* 167. πολλῶς μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ πρίν» (ὅπερ πρὸ τοῦ Σπιτζ. ἐγράφετο ὑφ' ἑν: τοπρίν), *Z* 425, *Π* 573, γ 265, *δ* 32 κ. ἄ. Καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς χωρίῳ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπὶ ῥῥημα, διότι τὸ πάθος ἀπαιτεῖ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα καὶ τὸ ῥῆμα ἔπρεπε νὰ ἦεν καθ' ὑποτακτ., «τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν». *A* 29, *Σ* 283. ὡσαύτως: «πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα». *Ω* 551 (ἐνθα ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἀντὶ μέλλοντος): ὡσαύτως καὶ μετ' εὐκτ., «πρίν κεν ἀνιῆθεις σὴν πατρίδα γαίαν ἱκαιο». γ 417, πρβλ. λ 330, ξ 455. *B'*) Ὡς σύνδεσμος χρονικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, πρίν, πρίν⁷, «πριν», «πρὸς», «πρὸς», «πολλῶς κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐπὶ ῥ. «πρίν», πρότερον—πρίν, *Θ* 452 κ. ἄ., καὶ ἀρνητικῶς «οὐ πρίν—πρίν». *A* 97 κ. ἄ., «πρίν οὐ—πρίν γε, ἢ πρίν γ' ἢ». *O* 72, *E* 288,

«οὐ πάρος—πρίν γε». *δ* 428. «οὐ πρόσθεν—πρίν». ψ 438. 1) μετ' ὁρ. οὐδαμῶς παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν τῇ *Τ*. *A*π. 357 «πρίν γε» μέλεις οὐ. Πολλῶς ὁμοῦ ἐν τῇ συνδυασμῶ «πρίν γ' ὅτε», *Ω*. ὅτε, *Γ'*, *δ'*. 2) ἐπὶ χρονικῶν ἀστολογικῶν λόγων, ἐν αἷς ἡ ἀπόδοσις εἶνε πάντοτε ἀρνητικὴ (οὐ πρότερον—πρίν). *α*) μεθ' ὑποτακτικῆς: ἀνευ τοῦ Ἄν (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη) ἀρνητικὸς χρόνος ἡγουμένου, [ὅτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τίθεται ὑποτακτ. πάντοτε μετὰ τοῦ Ἄν: οὐ πρότερον—πρίν ἂν (ὑποτακτ.)], κ 475, *Σ* 435, ν 336, ρ 9. Ὄλω; ἰ-δικιτέρω εἶνε ἡ πλοκή, «πρίν γ' ὅτ' ἂν» μετ' ἀορ. τῆς ὑποτακτ., *δ* 374, *δ* 477. *δ'*) μετ' εὐκτικ. ἱστορικῶν χρόνων ἡγουμένου [ὅπως ἔξ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς], *Φ* 580. ὡσαύτως: «οὐκ ἐθέλεις καὶ ἄν' ἄλλω ... ἵέναι πρίν γ' ὅτε ... ἄσται». *I* 488. 3) συνώνυμα μετ' ἀπαρεμφ. τοῦ ἀορίστ., «οὐδ' ὅγε πρίν ... κῆρας ἀφίξει πρίν γ' ἀπὸ πατρὸς δόμεναι καθάρην». *A* 98, «εἴθ' ὡρελλ' ἂ ξένος; ἄλλωθ' ὀλέσθαι πρίν ἔλθω». σ 402 κ. ἄ. Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας: ἐννοεῖται ὅτι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφ. τίθεται κατ' αἰτίαν, ὅταν *Z* 82, *X* 456, ψ 438. Μετ' ἀπαρεμφ. δυνάτων νὰ τεθῇ καὶ τὸ «πρίν γ' ἢ» (ὡς τὸ Λατ. priusquam), *X* 266, *E* 288. Ἐνίοτε κατ' ἀνακολουθίαν συντάξω; ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. τίθεται ἄλλη ἔγκλισις, ὅταν «οὐ γάρ ... στήσεσθαι ὄλω, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος ... βῆμεναι ... ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοις ἀλοῖη». *P* 504. ἀντιγράφω: «πρίν γ' ὅτ' ἂν ... γέννηται ἢ αὐτὴν ποθέσει». *δ* 374.

4) Τίθεται κατ' ἑλλειψιν τὸ ῥῆμα: ἐν τῇ σ 394, «πρίν ὥρη» (|| εὔπακ. τὸ: ἔη, διότι συνήθως μετὰ τούτου τοῦ ὀνόματος δὲν τίθεται τὸ: ἑστί, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, *Ω*. ὅρα). —Συνήθως τὸ εἶνε βραχὺ, ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἐν τε ἄρσει καὶ θέσει (τοῦ τρίτου ὁμοῦ ποδός) εὐρίσκειται καὶ ἐ μακρόν, *Z* 81, *I* 403 κ. ἄ., *δ* 668, ν 413.

πριετός, ὅ, ὄν (πρίω), „πριονιστός“, διὰ πριονίου κομματιστός, «ἐλέας». **Ὁδ.* σ 496, τ 564. (|| Τὸ ὅστος τοῦ ἐλέφαντος κατεκῶπιετο εἰς πολλὰ καὶ λεπτὰ τεμάχια διὰ πρίονος).

πρό, (Σανασκ. προ, Λατ. pro). *A'*) πρό-θεσις μετὰ γεν. „ἐμπρός“, 1) τοπικῶς, «πρὸ πύλων, ἄστεος, πόλιος», «ἐμπροσθὰ εἰς τὴν πόλιν» κτλ., *K* 426, *O* 351, *T* 292 κ. ἄ., σπανιώτερον ἐπὶ τοπικῆς κινήσεως «πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» (πρόσθω τῆς ὁδοῦ ἐγένοντο) ἐπρωχώρησαν εἰς τὴν ὁδόν, *A* 382. 2) χρονικῶς «πρίν», «πρὸ γάμοιο» σ 524, ρ 476, «καί τε πρὸ δ τοῦ ἐνόσταν» *δ* ἐ. ὁ ἕτερος πρὸ τοῦ ἑτέρου, „πρωτίτερα ἀπὸ τῶν ἄλλων“ (καὶ ὅχι καθὼς ἡρμηνεύσε κακῶς ὁ Καίπεν: ὁ ἕτερος ἀντὶ τοῦ ἑτέρου) *K* 224. 3) Τροπικ. *α*) εἰς ἐκφράσιν τῆς ὑπερασπίσεως ἢ προστασίας (δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς τοπικῆς σημασίας: ἐμπρός) ὑπέρ, Λατ. pro, «μάχεσθαι πρὸ τινος» *A* 456, *A* 57,

«ἀλλοθαι πρό πόλεως» [ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανεῖν], pro patria mori, X 440. Περί τῆς φρ. «ἀεθλεύειν πρό ἀνακτος», ἴδ. ἀεθαλεία· β'. εἰς ἐκφρασιν τοῦ αἰτίου, κατὰ τὴν ἐρμησίαν, τὴν ὅπουσαν τινὲς διδάσκουσιν εἰς τὰ χωρία, «πρό φύβοιο» ὑπὸ φύβου, P 667 ἴδ. ὅμως εὐνοεῖ. Ἐνίοτε ἡ Πρό χωρίζεται τῇ συντακτικῇ πτώσει δι' ἄλλων λέξεων, οἷον Ψ 445, τ 435. β'. Ἐπίθ.

1) τοπικόν, «ἐμπρός, ἐμπροσθέν», A 495, N 799, P 355, ε 383, ἀλλάξαι συνίσταται μετ' ἄλλων ἐπίθ. «ἰσθὲν πρό, οὐρανὸν πρό», «ἐμπροσθ εἰς τὸ Ἰλιον, εἰς τὸν αὐρανόν» (ἴδ. ἰσθούσι καὶ οὐρανούσι), οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην τοῦ Ἀρени, ὅτις ἀρνεῖται τὸ δυνατόν τοῦ τοιαύτου συνδυασμοῦ καὶ διαρρήναι Ἰλιόν πρό, οὐρανὸν πρό· «ἐξῆγαγε πρό φωνάδε» προεξήγαγεν εἰς τὸ φῶς, «ἰδγαλεν ἐμπρός εἰς τὸ φῶς», Π 488, T 448. 2) χρονικόν, πρότερον, «πρωτίτερα» A 70, α 37, «ἡῶθι πρό» πρό τῆς ἡούρας, «πρὶν τῆς αὐγῆς» (κατὰ δὲ τὸν Βλέκ. σημ., «τὸ πρῶτὴν τὴν αὐγὴν», ἴδ. ἡῶσι).

3) Πολλάκις συνίσταται μετ' ἄλλων προθέσεων, οἷον ἀποπρό, διαπρό, περιπρό, ἴδ. τὰς λ. Γ'. Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν τοπικὴν, χρονικὴν, καὶ τὴν τῆς προτιμήσεως σημασίαν.

ΠΡΟΑΛΪΣ [·-·] ἔε (ἐλλομαι), προεἶχων, ἐπομ. πρᾶνθς, κατωφερθς, «κατηφορικῶς», «χῶρος»· Ψ 263 f.

ΠΡΟΒΑΙΝΩ, μόνον ἐν τῇ παρακ. προδίδηκα, γ'. ἐνικ. ὑπερσυντ. προδεδίχαι καὶ ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἐνιστ. προδιδέη, N 48, p 27, καὶ N 807, Π 609, ο 555, ἐνθα ὑπὸ Βεκκ. Δινδορφίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκδοτῶν ἀντιστήχθη αὐτὰς ὁ τύπος ἀντὶ τοῦ «προβιδών», πρὸλ. βινάε καὶ βινάη. 4) προβάινω, προχωρῶ, βαδίζω, «προβατὶ τῇ προπατῶ», «ποσί» N 48, 458, p 27, ἔ ἐπὶ ἀψύχων, «ἄστρα προβέδηκα» εἶνε προκαχωρημένα, ἐπλησίασαν εἰς τὴν δύσιν, K 252. 2) προηγοῦμαι, προπαρεῖμαι, «τινός», εἶδεν τροπικῶς, ὑπερβαίνειν τινὰ, ὑπερτερῶς τινος, Z 25, Ψ 890, «τινὶ» ἐν τινι, κατὰ τι, Π 54.

ΠΡΟΒΑΛΛΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀναῖ. πρόβαλλον, θεματικ. προβάλασκε, ε 331, μέσ. ἀορ. β'. εὐκτ. προβαλοῖμην. 1) Ἐνεργ. ῥίπτω ἐμπρός, «σπρώχνω», «Νότος Βορρὴ προβάλασκε φέρεσθαι» ὁ Νότος τὴν (σχεδὶον) ἔρριπτε, ἔσπρωνχε πρὸς τὸν Βορρὴν ἵνα φέρῃται ὑπὸ τῆς πνοῆς τούτου, ε 331· μεταφορ. «ἔρριδα» ῥίπτω ἐμπρός, προβάλλω, δ. ἔ. ἄρχομαι ἔρριδος, A 529.

2) Μέσ. α.) ῥίπτω ἐμπρός μου, διασπείρω, «σκορπίζω», «οὐλοῦνται» (ἴδ. τὴν λ.), A 458, B 424, γ 447, «θεμελίαι» «ῥίπτω θεμελίαι», Ψ 235· β'. ῥίπτομαι ἐμπρός τινος, δ. ἔ. ὑπερβάλλω τινὰ, ὑπερτερῶ τινος, «τινός νοῦμαι» T 248.

ΠΡΟΒΑΙΣ, ιοε, ἡ, κυρ. ἡ προχώρησις, «προπατησις», καὶ μετων. ἀντὶ τῆς ἐπομ. λέξ., τὸ

κινητόν, ἡ κινήτῃ παρουσίᾳ, τὰ πρόβατα, ἀκτινῶς πρὸς τὴν ἀκίνητον, τὰ λεγόμενα «κεμηλία», οἷον «κεμηλιά τε πρόβασις τε» κινήτῃ καὶ ἀκίνητος παρουσία, δ 75 f. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἑνταῦθα.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ [·-·], τὸ (προβαίνω), κυρ. τὸ προβαίνον, συνήθως πληθ. τὰ θρέμματα, τὰ βοσκήματα, ἴλ. Z 424, Ψ 500. (Παρά δὲ τοῖς μετέπειτα = εἰς, «πρόβατον»).

ΠΡΟΒΕΝΟΓΛΑ, ἐπικ. παρκα. ἑλλειπτ. ἐξ ἀρχῆς του τινός· ῥήματα· προδιδόμαι, περισσεύειν. θέλω, προτιμῶ, τινὰ τινος, A 413 f.

ΠΡΟΒΙΛΕ καὶ ΠΡΟΒΙΛΗΝ, ἴδ. ΠΡΟΒΑΙΣ.

ΠΡΟΒΑΙΕ, ἦτορ, ὁ, ἡ (προβάλλω), κυρ. ἐμπρός· ἐρρημένως ἐπομ. προδεδιημένοις, προεξέχων, «πεταχτός», οἷον «ἀκούαλος, πέτρῃ» B 396, Π 407, «ἄκτα» ε 405, κ 89, ν 97, «σῆλαι» προεξέχουσαι, οἷον ἐπὶ προσηκαλλημέναι εἰς τὸ τιχὸς, αἱ λεγόμεναι ἀντηρίδες, M 259.

ΠΡΟΒΑΪΣΚΑ, ποιητ., ἐκ τοῦ ἐνεστώτος μόνον ἀπαρρ. προβλωσκίμεν, τ 25, -ειν, ἀορ. ἀναῖ. πρόβολον, ο 467, προστ. πρόβολε, Z 382, μετοχ. -ών, -ούσα, προεξέρχομαι, προεκβαίνω, «προβάλλω», ἐν γένει ἐξέρχομαι, ἴδως ἐκ τῆς οὐκίας, Φ 37, «οὐραζε» φ 249, 385.

ΠΡΟΒΟΛΩ, φωνάζω ἐμπρός, δ. ἔ. φωνάζω προχωρῶ καὶ διακηρύττω εἰς πάντας, ἡ πρὸς τῶν φωνάζω, M 277 f.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ, ον (προβάλλω), προεἶχων. Ὡς οὐσιαστ. ὁ «πρόβολος», ἡ προβολή, ἔξαχῃ, ἄκρα ἡ γλῶσσα προέχουσα ἐκ τῆς ἀκτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, λεγόμενη ζῦσις προβολῆς, μ 254 f.

ΠΡΟΓΕΝΪΣ, ἔε, πρὸ ἄλλου γεγεννημένος, μόνον α.) συγκριτικόν ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΟΣ, η, ον, πρότερον γεγεννημένος, παλαιότερος, πρεσβύτερος, B 553, δ 29 κ. α., «γενεὴ προγ.» 1 464· β'. ὑπερβητικ. ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΑΤΟΣ, η, ον, πρεσβυτάτος, παλαιότατος, ἴλ. Δῆμ. 440. Ἐκ τοῦ

ΠΡΟΓΙΓΝΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἀναῖ. ἀορ. β'. προγίγοντο, ἔρχομαι εἰς φῶς, προφαίνομαι, «ἰδγαίνω», Z 525 f., ἐπὶ τι· ἴμ. δ (7), 7.

ΠΡΟΓΙΓΝΩΣΚΑ, μόνον ἐν τῇ ἀπαρεμφάτῃ τοῦ ἀορ. β'. προγινώσκειν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προγινώσκειν, προγινώσκω, πρὸνῶ, προβλέπω, ἴλ. Δῆμ. 258.

ΠΡΟΓΟΝΟΣ, ὁ, προγεγεννημένος, προγενέστατος, πρωτόγονος, πρωτότοκος, «πρόγονοι» (ἑξυπ. διε.), τὰ «πρώιμα» πρόβατα, ι 224 f. ΠΡΟΔΑΪΝΑΙ (ἴδ. ρίξ. δα.), ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἀορ. προδαίς, προγινώσκω, πρᾶμνῶν, προαισθάνομαι, δ 396 f.

ΠΡΟΔΟΚΗ, ἡ (προδίδομαι ἴων. = προδίδωμαι), τόπος στενὸς ἐν ᾧ προσδέχεται, προσμένει τις (οἷον ὁ κινήτος τὸ θηρίον), «καρτέρει» συνήθ., καὶ «καθίστρα», ἀλλὰ καὶ «ποδοῦχι», μόνον ἐν τῇ «ἐν προδοκίᾳ» A 407 f.

ΠΡΟΔΟΜΟΣ, ὁ, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ «μεγάρου» ἢ «δωματός», ἐν ᾧ διατρίβον οἱ ἄνδρες, πρόδομος, ὅστις περιλαμβάνει καὶ τὴν «αἴθουσαν» (Ἰδ. τ. λ.) I 473, II 673, δ 302, ξ 5 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΕΕΡΓΑ (προ-εφέρω). ἐπ. ἀντὶ τοῦ προ-εργῶ, ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃς, κωλύω, «σταματῶ», μετ' ἀπαρτ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. προέεργε, A 569 f.

ΠΡΟΕΝΚΑ, ἴδ. προΐημι.

ΠΡΟ-ΕΙΔΩΝ, ἄορ. τοῦ προοράω, μόνον ἐν τῇ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. προϊδούσι (προΐδ.), μετοχ. προϊδὼν (προΐδ.), γ'. πλ. τοῦ μέσ. ἄορ. τῆς ὑποτ. προϊδῶνται, προσορῶ, προβλέπω, μακρόθεν βλέπω, δ 396, ε 393, τί, P 756, Σ 527, γ 275, ν 455.

ΠΡΟ-ΕΙΜΙ (εἶμι), προὔπαρχω, μόνον ἐν τμ., «πρὸ τ' ἐόντα» τὰ παρελθόντα, A 70 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΕΙΠΩΝ (προΐειπον), ἄορ. β'. τοῦ προαγορεύω, μόνον ἐν τμ., «πρὸ οὐ εἴπομεν αὐτῷ» α 37 f.

ΠΡΟΕΜΕΝ ἴδ. προΐημι.

ΠΡΟ-ΕΡΕΣΙΑ, μόνον ἄορ. ἀ. ἐπ. προερέσσειεν, κυρ. προκωπηλατῶ, ὅ ἐ. διὰ τῆς κωπηλασίας προχωρῶ, «ἐς λιμένα» ν 279, μετοχ. προσορμίζω, «φέρω, ἀράζω», «τὴν (νῆα) εἰς ὄρμον προερέσσαν ἐρετιμοῖς» A 435. Οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίντζ. ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ συνήθ. «προερεύσαν», ὡσαύτως δὲ κατ' αὐτὸν ἢ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ ε 73 «αὐτὰς προερέσσαν ἡπειρόνδε» καὶ ο 497 «τὴν δ' εἰς ὄρμον προερέσσαν ἐρετιμοῖς» ἐνθα ὅμως ὁ Δινδόρφ. διετήρησε τὴν συνήθη γραφὴν «προερέσσειεν» ἢ «προερεύσαν» (ἢ ὄχι ὀρθῶς κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ναυγισλαχ, διότι τὸ μὲν προερεύω, σημ. τὸ καθελκύω εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ ἐρύω τὸ ἀνελκύω εἰς τὴν ξηράν· τὸ δὲ προερέσσειεν διὰ τῶν κωπῶν προάγω, πλησιάζω, «προπύγνω» εἰς τὸν ὄρμον, ὅπερ ἀνάγκη ἦτο νὰ γείνη μετὰ τὴν κατατολὴν τῶν ἱστιῶν ἀπὸ τῆς εἰσοδοῦ εἰς τὸν λιμένα μέχρι τοῦ ὄρμου).

ΠΡΟ-ΕΡΤΑ, ποι., ἄορ. ἀ. ἐπ. προερίσσειεν, ὑποτ. «ύσσω» ἀ.), «σύρω ἐμπρός», καθελκύω, πάντοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καθελκουμένων, «ἄλαδε» A 308, I 358. β'.) κατὰ τινας=τῇ προηγ. προερέσεια, ὅπ. ἴδ.

ΠΡΟΣΕ, ἴδ. προΐημι.

ΠΡΟ-ΕΚΩ, συνχρ. προὔχω, παρ' Ὁμ. πάντοτε συννηρημ. καὶ μόνον κατὰ μετοχ. καὶ γ'. πλ. τοῦ ἐνεσ. προὔχουσι (πλὴν τοῦ γ'. ἐν τοῦ παρατ. πρόεχε, μ 41) ἔτι δὲ καὶ γ'. πλὴν τοῦ μέσου παρατ. προὔχοντο. 4) Ἐνεργ. μόνον ἀμετάβ. ἀ.) προέχω, προτερῶ, εἶμαι πρότερός τινος, Ψ 323, 453. β'.) προεξέχω, ἐξέχω, «πρό-εχ' αὐτῇ» κ 44, «ἀκταὶ προὔχουσι» κ 90, «πύργος προὔχων» X 97, «ἡτόντες προὔχουσι»

ξ 438. Μεταφ. «δήμου προὔχουσι» ἐξέχουσι, διακρίνονται ἐκ τοῦ λαοῦ, εἶνε οἱ πρόκριτοι, προὔχοντες, Γ. Δήμ. 151. 2) Μέσ. κρατᾷ τι ἐμπρός μου, «δοῦρατα» P 355 (ἐν τμ.), «χω-τι ἐμπρός μου, «ταύρους» γ 8.

ΠΡΟΘΗΚΑ, ἐε (πρὸ, ἄχρηστον β. ἀκῆω, ἀνή), πρόσθεν ὁξύς, εἰς τὸ ἄκρον κοπιτερός, «ἐρετμὰ» τὰ κωπία τὰ εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον πεπλάτυμνα καὶ κοπιτερά, μ 205 f.

ΠΡΟΘΑΛΗΣ [ω:], ἐε (προ-θάλλω), εὐθαλής, μόνον ἐν τῇ Γ. Δήμ. 242 (ἢ μάλλον: προ-θαίνων εἰς τὴν αὐξήσιν «προθαλής τελέ-θεσκε» προέκοπτε).

ΠΡΟΘΕΛΙΜΝΟΣ, ον, ποιητ. (προ, θέλυμιον=τῇ παρ' Ὁμ. θέλυμιον=θεμέλιον κατὰ μετὰ τῶν γραμμῶν). 1) πρό-όριζος, «σύ-όριζος» (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν), «προθελῖμνους ἐλκετο χαίτας» προ-όριζου; ἀπέσπα τὰς τρίγας τῆς κεφαλῆς του, K 15, «προθελῖμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα» πρό-όριζα ἢ σύ-όριζα ἔβριπτε κατὰ γῆς τὰ δένδρα, I 544. 2) Ἄλλην σημασίαν ἔχει ἐν τῇ N 430, «φράξαντες σάκος σάκει προθελῖμν», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει τὴν λ. πυκνῶς, ἀλλεπαλλήλῃ, φυσικῶς τῇ λόγῃ, ἐπειδὴ ἐνταῦθα ὁ λόγος περὶ τοῦ λεγομένου συνασπισμοῦ, καθ' ὃν ἡ ἀσπίς τοῦ ἐνός στρατιώτου ἐκτάπτεται ἢ ἐπικαλύπτεται ἐν μέρει τὴν τοῦ παραστάτου. Ἀλλὰ πῶς ἐκ τῆς πρώτης σημασίας κατήντησεν εἰς ταύτην; (ἢ. Τὸ πιθανώτατον εἶνε ὅτι κατὰ μεταφορὰν καὶ ὅτι τὸ «προθελῖμν» ἀνήκει οὐ μόνον εἰς τὸ σάκος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ δόρυ καὶ ἡ ἐννοια εἶνε: ἐφράξαν δόρυ μὲ δόρυ καὶ ἀσπίδα μὲ ἀσπίδα καθ' ὅλην αὐτῶν τὴν ἑκτασιν (ἢ ὅχι ἐν μέρει μόνον), ὅ ἐ. πυκνῶς καὶ ἀλλεπαλλήλως. Τὴν μεταφορὰν ταύτην εὗρισκον ἐν μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενετέροις ποιηταῖς, οἷον «προθελῖμνον μ' ἀπώλεσεν» Ἀ-ριστοφ. (Ἰππ. 528). Ἄλλοι δὲ παραβάλλοντες τὸ εἰς τὴν ἀσπίδα ὡσαύτως ἀποδοδόμενον ἐπιθετον, «τετραθελῖμνος» (ἴδ. τ. λ.) ἢ ἐρμηνεύοντες τὴν Πρὸ ὡς ἐπιτακτικὴν ἐξηγοῦσιν: (ἀσπίδα) πολὺ-πτυχον, πολὺδύπλον, στερρῶν. Τοῦ Δοιδερ-λαίνου ἢ ἐκ τοῦ ὁλῶν ἐτοιμολογία καὶ ἡ ἐρμη-νεία: ἐμπρός συμπεπαισμένη, συμπεπυ-κνωμένη, ἐνδὲ ἀνυπόστατος).

ΠΡΟΘΕΛΙΝΑ, ἴδ. προτίημι.

ΠΡΟ-ΘΕΑ, θανιστ. παρατ. προθέεσκε, προτρέ-χω, τρέχω ἐμπρός, K 362 (ἐνθα καίται ἡ ἐπιτ. ὑποτακτ. προθέσκει), X 459, λ 515. Ἄλ-λ' ἴδ. καὶ προτίημι.

ΠΡΟΘΗΣΑΝ, ὁρος, ὁ, οὐδὲ τοῦ Ἀρηιλύκου, ἀρχηγὸς τῶν Βαυατῶν, B 495.

ΠΡΟΘΗΟΣ, ὁ, οὐδὲ τοῦ Τενθρηδῶνος, στρατη-γός τῶν Μαγνήτων, B 756.

ΠΡΟΘΟΡΑΝ, ἴδ. προουράσκα.

ΠΡΟΘΟΑΝ, ἄνος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Τεύχρου φονευθείς, E 515.

ΠΡΟ-ΘΡΑΣΚΑ, ἐπικ., ἄορ. β'. μετοχ. προθορῶν,

προπηδῶ, πηδῶ ἐμπρός, τινάσσομαι. *Ψλ. 363, P 522.

προσμία [-υ-], ἡ (πρόθυμος), προθυμία, πληθ. B 588 f. (Τὸ ἡ κυρ. εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐκτείνεται ἐν τῷ 02).

προθύραιο [-υ-], ον (πρόθυρον), ὁ πρὸ τῶν θυρῶν, ὁ ἐν τοῖς προθύροις. *Ὡς οὐσιζοι. τὰ προθύραιοι = τὰ πρόθυρα, Γ. Ἑρμ. 384.

προθύρον [-υ-], τό (πρὸ, θύρα), συνήθ. πληθ.

1) ἡ πρώτη θύρα, ἡ αὐλίσκος (θύρα), ἡ ἐκ τῆς οἴκου εἰς τὴν αὐλὴν φέρουσα, „ἐξώπορτα, αὐλόπορτα“, ἐπὶ μεγάλων οἰκοδομημάτων, ἡ πύλη, ὁ πυλῶν, οὗ μόνον εἰς ἐνίκον, οἷον O 424, α 119 κ. πλγ., ἀλλὰ καὶ εἰς πλθ., A 777, α 403, δ 20, κ 220 (κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχ., κατ' ἄλλους δὲ εἰνὶ θύρῃσι). 2) τὸ πρόθυρον, ὁ τόπος ὁ πρὸ τῆς θύρας, τῆς ἐκδοῦστος εἰς ἐνίκ, υ 355, χ 474, φ 299 κ. ἀ.

προτάλλα, ποιητ. μόνον κατὰ παρ. προπέμπω, ἐκπέμπω, ἐξαποστέλλω, «τινὰ ἀπ' οὐρανῶθεν» Θ 365, «ἐπὶ νῆσι» A 3, «ἀγρόνδε» α 370, «σίταλον» ξ 48. (Τὸ εἶνε βραχύ).

προτίλητα, ποι. μόνον μέλ. γ' ἐν. προτάψαι, ἀορ. προτάψαι, = προτάλλα, ἱπομ. ἀποστέλλω, καταπέμπω, οἷον «πολλοὺς Ἀἰθ'» Ψλ. A 3, Z 487, A 55, «Ἀιδῶνῃ» E 190. (Τὸ εἶνε βραχύ).

προτίμητι, γ' ἐνίκ. προτίησι, πληθ. -ιῶσι, προστάκ. προτίαι, υ 519, ὑποτ. γ' ἐνίκ. προτή, Γ. Ἀφρ. 152, τοῦ παρ. τὸ α' ἐνίκ. Ἰων. ζ Ἀτ. προτίειν, ι 88, κ 100, μ 9, τό δ' προτίεις, υ 333, τό γ' προτίαι, A 326, υ 323 (ἔνθ' ὦν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' προτίησι, προτίει, προτή, ἰδ. μεοίημι καὶ ληήμι), ἀορ. α' προτήκα ζ ἐν τιμῇσι, ἡ προτήκα, ἀορ. β' γ' πληθ. πρόεσαν, σ 291, παρ. πρόεσι, -έτω, ἀπαρφ. πρόεμεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: προτίειν, κ 155, κυρ. σέλλω ἐμπρός, ὅθεν α.) ἐπὶ προσώπων, ἐκπέμπω, ἀποστέλλω τινά, A 326, ι 88, μετ' ἀπαρφ. σημαίνοντας τὸν σκοπόν, «καλήμεναι» K 125, πρὸλ. στίχ. 388, 563, καὶ ἐπὶ πραγμάτων προσωποποιουμένων, «ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προήκεν ἔηται» μοὶ ἔπειψε πνοιὴν Ζεφ. ἴνα πνέη, κ 25, «οὐραν» γ 183, «εἰς τινα, ἐπὶ τινα» πρὸς τινα, M 342, [ἀφίημι], ἀφίνω ἐλευθερον, «παραιτῶ», Δ 398, «τὴν δὲ θεῶν πρόεσι» ἀφες αὐτὴν χαρίζομενος τῷ θεῷ, A 427, β.) ἐπὶ πραγμάτων, «νῆας» πέμπω, H 468 ἐπὶ βλημάτων, ἐκτοξεύω, ἐξακοντίζω, «ῥίπτω» αὐτοῦς, βέλος, ἔγχος» H 297, A 270, P 516, «εἰς πόντον βοῶς κέρα» μ 253, ἐπὶ ποταμῷ, ἐκβάλλω, «γῆνο» α, «βωρ» ἐς Πηνειόν» ἐκβάλλει, γῆνο τοῦ βωρ του εἰς τὸν Πηνειόν, B 752. Μεταφ. «ἀγγελίας, φήμην» β 92, υ 403, «οἶνος ἔπος προήκεν» ἐξάγει, ἐκβάλλει, ἐκ-

στομίζει, ξ 466, «καθὸς τινα» ἐκπέμπω, «διδῶ», H 244, γ.) ἀφίνω, παραιτῶ (ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἀντιπρὸς ἐπὶ προσώπων), «πρόλιον ἐκ χειρῶν» ε 316, «πόδα πρᾶνκα φέρεσθαι» τ 468.

προίκτης, ἀο, ὁ, ἐπικ. (προ-ίσσομαι = προ-κνέομαι = ἐρχομαι ἐμπρός, ὁ ἐ. ζητεῖν), ἐπαίκτης, «ζητιάνος, ζήτηυλα», *Ὀδ. ρ 449, «ἀνὴρ προίκτης» ρ 352.

προῖξ, συνηρ. προῖξ, ἡ, γεν. προικός, δωρεά, δῶρον, «χάρισμα», μόνον κατὰ γεν., αἶον «γεύομαι προικός» γεύομαι, ἀπολαμβάνω τὴν δωρεάν, ρ 413. Ἐν δὲ τῷ «χαρίζομαι πρᾶκός» ν 15 οἱ μὲν ἄρχαιοι ἐκλαμβάνουσι τὴν γεν. ὡς ἐπιβήμα, καθὸς κατεῖται συνήθως ἡ αἰτ., προῖκα, δωρεάν, «χάρισμα» αἰ δὲ νεώτεροι ὡς γεν. τοῦ τιμῆματος: ἀντὶ προικός, ἀντὶ δωρεάς (τὴν ὁποῖαν δίδω) κάμνω χάριν, ὁ ἐ. μετὰ τὴν ζημίαν μου κάμνω χάριν. (H Ἐν τῇ καθομῇ εὐρίσκεται ἡ λ. εἰς σημ. ὅπως εἰδικήν, «προῖκα, προικὶς», ὅπερ προφ. κατὰ διὰ-λεκτον καὶ «προικίω», ἐπὶ τῶν γαμηλίων δώρων, τῆς ἄλλως φερνῆς. Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβολος, Οὐδέμια τῶν προταθειῶν ἐπαρκεῖ, οὐδ' ἡ παρὰ Κουρίφ).

προῖτμητι, ἀορ. α' μετοχ. προστήσας, μεταδ. προτάσσω, «παταίω ἡ βάλλω ἐμπρός», «τινὰ μάχεσθαι» τάσσω τινά ὡς πρόμαχον, Δ 456 f.

Προῖτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀδαντος βασιλεὺς τῆς Τίρυντος. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀκρίσου κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλεὺς τῆς Λυκίας Ἰοβάτην. Οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἀντιαν καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειόν του, Z 157 εἰ.

προ-καοίειν, προκαθῆμαι, προκαθίζομαι H ἐπὶ τῶν γυνῶν ζ γυνῶν, αὐτὴν καθιπτέμενοι καὶ μέλλαντες νὰ καθίσωσι προχωροῦσιν ὀλίγον ἐμπρός καὶ ἔπειτα καθίζουσι, B 463 f.

προ-καλέω, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μέσ. ἀορ. α' προκαλεσάμην καὶ ἐν τῇ ἐπικ. συνεσταλμένη ὑποτακ. αὐτοῦ προκαλέσεται H 39, καὶ προσ-τακτικὴ προκαλέσσαι α) προκαλῶ, ὁ ἐ. προσκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα ἡ μάχην, ἀπαρφ. N 809, 0 442, «χάρμη» εἰς μάχην, H 248, 285, ἡ «μαχίσσασθαι» Γ 432, H 39, 60. Ἐν γίνῃ β.) προσκαλῶ, καλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, «προκαλούμενος ὕπνον» Γ. Ἑρμ. 241.

προ-καλιζομαι, ἕτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ προηγουμ. μόνον ἐν τῇ γ' ἐν. τοῦ παρ. προκαλιζέτο ἀναστ. καὶ ἐν τῇ προστ. προκαλιζο, α 20, προκαλῶ, ὁ ἐ. προσκαλῶ τινα εἰς ἀγῶνα, μάχην, E 807, H 450, μετ' ἀπαρφ. Γ 49, Δ 389, 0 228, «χρῆσι» εἰς πυγμὴν, α 20.

*προκάς, ἄορ, ἡ, = πρόδ, Γ. Ἀφρ. 74.

*προ-κατέχω, μόνον ἐν τῇ μέσθ διαδ. κρατῶ τι ἐμπρός μου, «προκατέσχετο καλύπτρην» Γ. Δῆμ. 197.

ΠΡΟ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ. κεῖμαι, εἶμαι τεθειμένος ἐμπρός, μόνον ἐν τῇ φρ. «προκείμενα ὀνείατα» τὰ προκείμενα, τὰ παρατεθειμένα ἐδῶματα, I 94, α 449 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΚΛΙΤΟΣ [..], οκ (κλώ), πρύτερον ἢ δὴ ἀκουστός, πάσαι θρυλούμενος, παλαιός, «ἔπειτα» μόνον Υ' 204 f.

ΠΡΟΚΡΙΣ, ἰαοε, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθίδος, βασιλῆως τῶν Ἀθηναίων, γυνὴ τοῦ Κεφάλου, λ 321. Ἀπιστήσασα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Κεφαλὸν κατέφυγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Μίνωα, παρ' οὗ λαβοῦσα πλοῦσιτα δῶρα ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸς τὸν Κεφάλον. Ἀλλ' οὗτος ἐφόνευσεν αὐτὴν ἐξ ἀδελφίας ἐν τῇ κυνηγίᾳ, ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς θήριον, πρὸλ. Ὀδιδ. Μεταφ. 7, 672 ἐξ.

ΠΡΟΚΡΟΣΙΣ, η, οκ (πρό, κρόσσα). «προκρόσσα; ἔρυσαν νῆας». Ξ 35, ἐνθα ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἐρμηνεύει κλημακῆδόν (τεταγμένους), τοιούτων εἰς πολλὰς σειράς, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν εἶδος τι κλήματος (καὶ τοῦτο διότι ἡ παραλία δὲν ἐχέουσι πάσας τὰς ναῦς εἰς μίαν σειρὰν τεταγμένους) κατ' ἄλλους δὲ ἐν εἰδεί κροσσῶν (ἐπάλξεων) ἐξεχούσας, οὕτω δηλ. τεταγμένους, ὥστε αἱ ὑψηλαὶ πρῶμαι τῶν ἀπετέλουσαν εἶδος τέλους μετὰ προσχούσων ἐπάλξεων.

ΠΡΟ-ΚΥΛΙΝΑΙ [..], **ΠΡΟ-ΚΥΛΙΝ**, μόνον μέσ. προκυλίωμαι, κυλίωμαι ἐμπρός, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ξ 48 f.

ΠΡΟ-ΛΕΓΩ, ἐκλέγω, παθ. παρακείμαι, μετοχὴ «προλελεγμένοι» οἱ ἐκλεκτοί, N 689 f.

ΠΡΟ-ΛΙΠΩ, ἀορ. ἀπαρφ. προλιπεῖν, μετοχ. προλιπών, παρκα. προλέλοιπεν, κυρ. καταλείπω, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω, «ἔφρινον», «νεκρόν». P 275, «κτῆματα» γ 344, α 41, «πῆδος ἧ παρὶς βαλάν» ψ 420. Μεταφ. «μῆτις σε προλέλοιπε» ἡ φρόνησις σὲ ἀφῆκε, θ 279.

ΠΡΟΜΑΧΙΣΤΑ [..], ἐπικ. (πρόμαχος) ἄ. εἴμαι πρόμαχος, ἐν τοῖς πρώτοις μάχομαι, «Τρωσὶ» μετὰ τῶν Τρώων, ὑπὲρ τῶν Τρ., Ὀδ. Γ 46. β'. ἐξέρχουμαι τῆς τάξεως καὶ μάχομαι πρὸς τινά, «Ἀχίλλει» Γ 376.

ΠΡΟ-ΜΙΛΟΜΑΙ [..], πρὸ τῶν ἄλλων, ἡ ὑπὲρ τίνος μάχομαι, προκυλίωμαι, μετὰ γεν., Ὀδ. Α 247, P 358.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [..], ὁ, πρόμαχος, ὁ ἐν τοῖς πρώτοις, πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, πολλῶν πληθ. Δ 505 κ. ἀ., σ 379, ω 526 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). (Ὁ Ἄρεν· μὴ ἀρκαούμενος εἰς τὴν παραδεδομένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ προμάχομαι, νομίζει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ πρόμος=πρώτος, δῆθεν κατὰ τὸ νηπιέχας ἐκ τοῦ νήπιος).

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν, Ξ 476, 482, 503.

ΠΡΟ-ΜΙΓΝΥΜΙ [..], παθ. ἀορίστ. β'. ἀπαρφ. προμύγνυναι, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθέσει, «παλλάκιδι προμύγνυναι» νῆ ἔλθω πρότερον εἰς μίξιν,

νῆ συγκοιμηθῶ μετὰ τὴν παλλακίδα (ἴδ. ΜΙΓΝΥΜΙ, 3, γ'), I 452 f.

ΠΡΟΜΗΝΗΤΙΚΟΙ, αἱ, α, μόνον πληθ. ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς ἕκαστος χωριστά, τοῦναντίον τοῦ «ἅμα πάντες» μόνον ἐν τῇ Ὀδ. λ 233, φ 230. (Ἦ ἐτυμολογία ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἀπιθάνως ἐκ τοῦ μένω, κατὰ δὲ τὸν Δύντξερν ἐκ τοῦ προμνήστις, οἷον εἰ προμυρισμένοι, κατὰ προμυρισμένην τάξιν κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ πρόμος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀγγιστίνος. ἢ Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ διορθωθῇ ἡ παραδεδομένη γραφή, διότι ἐκ τοῦ πρόμος ἡ πρόμος πρέπει νὰ γείνη πρόμινιστος, ὡς ἐκ τοῦ πρώτος· τὸ πρώτιστος καὶ ἔπειτα προμινιστίνος. Θὰ ἐσθμαίνε δὲ τότε εἰς ἕκαστος πρώτος).

ΠΡΟΜΟΛΩΝ, ἴδ. ΠΡΟΒΛΩΣΚΑ.

ΠΡΟΜΟΣ, ὁ, ποιητ. (πρό, primus), κυρ. πρῶτος, προηγούμενος, παρ' Ὀμήρ. πάντοτε ὁ πρόμαχος, Ο 293, λ 493 κ. ἀ., «πρ. ἀνὴρ» Ε 533, «πρόμος τινι» πρόμαχος, ἐναντίον τινός, Η 75, «τοῖσιν Ἐρευθαλίων πρόμος ἴστατο» μετὰ αὐτῶν ὡς πρόμαχος ἴστατο ὁ Ἐρευθ., Η 436.

ΠΡΟ-ΝΟΕΩ, ἀορ. ἀ. ἀναδῆ. προνόησαν, ἀπαρφ. -ῆσαι. 1) προορῶ, προβλέπω, προαιθεῖνομαι, «δῶλον» Σ 526. 2) προνοῶ, προεπινοῶ, «ἄμεινον τι» ε 364.

ΠΡΟΝΟΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Η 399.

ΠΡΟΞ, οὐκός, ἡ, πιθανῶς δορκάς ἡ ἔλαφος κατὰ τὰ σχόλια, p 295 f. (ἢ Πιθανῶς ἡ ῥίξ εἶνε περκ-, περκ-, ἐξ ἧς περκάζω, περκνός, «πρέκνω», Πρέκνη, καὶ σημαίνει κυρίως πεποικιλμένη, στικτή).

ΠΡΟ-ΠΛΑΤΙΣΚΩ, πρὸ συμφώνου δὲ καὶ προπλάττω. 1) Ἐπιβόημα ἄ. τοπικόν, ἐμπρός, ἐμπροσθεν, «ἔμπροστά—ἔμπροστά, ὁλομπρός, ὁλομπροστά», μετὰ ῥημάτων κινήσεως ἡ ἡρεσίας σημαντικῶν, «κίων» Ο 260, «ἵεναι» p 277, «ἔρχεσθαι» p 282, «ἔξετα» Γ. Ἐρμ. 299, «παρασθῆς» παραθήσας νὰ περάσῃ ἐμπρός, προπεράσας, Χ 497, «ἤριπες» Π 319 κ. ἀ. Ἐν δὲ πρὸ τῶν ὁφθαλμῶν, ἐνώπιον, δ 225. β'. χρονικόν, πρότερον, «πρωτίτερον», K 476, Α 734, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ὀπίσσω» λ 483. 2) Πρόθεσις μετὰ γεν. εἰς τοπικὴν πάντοτε σημασίαν ἄ. πρὸ, ἐμπρός, ἐμπροσθεν, «πόλις, πυλίων, θυράων» Β 811, Ζ 307, α 407, «ποδῶν» Ν 205 κ. ἀ. πλη., «νεός» πρὸ τῆς πύρας· τῆς νηός· λ 482 (τοῦναντίον «μετόπισθε» γ. 539). β'. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἐμπρός, Β 92.—Ἐνίοτε τίθεται ἡ γενική πρὸ τῆς προθέσεως, Α 348, Ξ 297, Ο 66 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΠΑΣ [..], **ΠΑΣ** [..], **ΠΑΣ**, ποιητ., ὅλος, ὁλόκληρος, «πρόπ. ἡμερ» δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Α 601, ι 461 κ. ἀ., Γ. Ἐρμ. 206.

προπέμψα, ἀορ. προῦπεμψα, προαποστέλλω τινά, ρ 34, ω 360. Συνήθως ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, „στέλλω“ ἐξ Ἀτρείδην· ρ 417, «εἰς Ἀἴαντα» (ἐξ υπ. δόμου) στέλλω εἰς τὸν Ἀδην Θ 367, ἔν τμ. «πρὸ μ' ἐπεμψεν» Α 442.

ΠΡΟΠΕΦΑΝΤΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΦΑΙΝΑ.

ΠΡΟΠΙΠΤΑ, ἀορ. μετοχ. προπεσών, πίπτω ἐμπρός, Βατο. 255. 2) κλίνω ἐμπρός, προνεύω, „σκούπτω“ ἐν τῇ γρ. «προπεσόντες ἔρσαν» κλινάμενοι ἐμπρός ἤρχισαν νά κωπηλατῶσι, „ἔρσαν μετὰ μουτρα εἰς τὰ κουπιά“, ὅ εἰ. μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐκωπηλάτουσιν, Ὁδ. 490, μ 494.

ΠΡΟΠΟΙΣΙΝ, κυρ. προτείνω τὸν πίδα, ἔπομ. βάδην καὶ καύσας προδαίνω με ἄνοικτά καὶ ἐλαφρὰ βήματα προχωρῶ, Ὑλ. Ν 458, 806.

ΠΡΟΠΟΛΟΣ, ἡ (πρό, πολίω), θεράπαινα, Ὑλ. Δημ. 440.

ΠΡΟΠΡΗΚΗΣ, ἔε, ποιητ. προκλινής, ἐπὶ τὰ πρόσω νεύων, «σκηπτρον δ' αὐτ' ὀπίσω οὕτε προπρηγνὲς ἐνόμα· Ι' 218 (ἐνθα τὸ ἐπὶ θ). ἐπέχει τόπον ἐπὶ. = ἐμπρός· ὡσαύτως καὶ χ 98 «περὶ γὰρ δὲ μὴ τις ἔγχος ἀνελκόμενον ἢ ἐλάσειεν φασγάνῳ ἄϊας ἢ ἐπροπρηγνέα τύψαι» ἐφοδεῖτο μήπως τις αὐτὸν (τὸν Τηλέα.), προσπαθοῦντα νά ἐξελεῖται τὸ ἔγχος, ἢ διατροπήσῃ ἐφορηγνέας (κατ' αὐτοῦ ἀπ' ἐμπροσθεν) με τὸ φάσανον, ἢ κάτω νενεγκότα (ἐκ τῶν ὀπισθεν) τὸν κτυπήσῃ. (Οὕτως διωρθώσαν καὶ περίπου ἠρμήνευσαν τὸ χωρίον ὁ Δαρδερλ., Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀμεί· ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς· προπρηγνέ (φασγάνῳ δηλ.) τύψας καὶ τῆς ἐρμηνείας· με προκλινές, „καταιδασμένον“ φάσανον κτυπῶν, ὅπερ κακῶς ἠδωρήθη ὡς ἀντίθεσις τοῦ «ἐλάσειεν» ἢ τοῦ «ἄϊας», «Ἐκτορα προπρηγνέα ἐκτανύσας· ἐξαπλώσας ἐπὶ σωμα, Ω 18.

ΠΡΟΠΡΟΚΤΑΙΝΟΜΑΙ [..v...], ἔπικ. διὰ τῆς διπλῆς προθέσεως ἐπιτεταμένον· κυλινδομαι, ἀδιακόπως κυλίσμαι, ἢ εἰς τοὺς πόδας κυλίσμαι, γίνωμαι ὑποπόδιον τῶν παδῶν «τινος» Χ 224. Μεταφ. ἀδιακόπως περιπλανωμαι, „κυλίσμαι ἀπ' ἰδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ“, ρ 525.

ΠΡΟΡΕΑ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προρέειν. 1) ῥέων προχωρῶ, ῥέω, εἰσρέω, ἐκβάλλω, „χύνωμαι“, Φ 260 κ. α., ε 444, «ἄλαδε» Ε 598, Μ 19, «εἰς ἄλαδε» κ 351, ἐκρέω ἀναβλύζω, Χ 151. 2) μεταφ. κάμνω νά ῥεύσῃ, χύνω, «ἔδωρ» Ὑλ. Απ. 380 (ἐνθα ὁ Οὐδῶφρος ἔγραψε κατὰ τὸν Εὐστάθ. «προχέειν»).

ΠΡΟΡΡΙΖΟΣ, οὐκ (πρό, ῥίζα), πρόρριζος, „σύρριζος“, ῥιζηδόν, ἐκ θεμελίων, Ὑλ. Α 457, Ξ 445.

ΠΡΟΣ, ἄωρ. ἔ. ἔπικ. ΠΡΟΤΙ ἔ. ΠΟΤΙ. 1.) Πρόθεσις, συντασσόμενη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., σημαίνει κατὰ τὴν παραγωγὴν αὐτῆς ἐκ τῆς πρῶ,

Σανσκρ. pra (ὄθεν τὸ προτί, Σανσκρ. prati = Λατ. versus, contra πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ὁ ἀρχαιώτερος τύπος) τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω διεύθυνσιν ἢ κίνησιν μέχρι τινὸς ὁρισμένου τέρματος, καὶ διὰ τοῦτο ἢ μετ' αἰτ. συντάξις πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη καὶ θεμελιώδης, ἴτι· καὶ ἐν τῇ παλαιστέρῃ γλῶσσῃ εἶνε ἡ συνθησεσάτη. Ὑστερον δὲ συνταχθεῖσα μετὰ γενικ. ἔ. δοτικῆς ἔλαβε σημασίαν σύμμετρον πρὸς τὴν κυρίαν ἐννοίαν τούτων τῶν πτώσεων. — (Οἱ τύποι προτί καὶ ποτί εὐρίσκονται συνήθως μετ' αἰτ. συνταχμένοι, σπανιώτερον δὲ μετὰ δοτικ. καὶ ἐκότερος αὐτῶν ἀπαξ μόνον μετὰ γεν., Α 834, Χ 498. Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τῶν τριῶν ἐν γένει τύπων παρατήρησιν ὁ Βέκκερος ὅτι τὸ μὲν πρὸς εὐρίσκεται 200άκις· κείμενον καὶ ἰδίως 14άκις πρὸ διαγματουμένων λέξεων· τὸ δὲ προτί 60άκις καὶ ἰδίως· 57άκις πρὸ διαγματ. λέξεων, (οἷον 33άκις πρὸ τῆς λ. ἄστν, 47άκις πρὸ τῆς λ. Ἰλιον, τρίς πρὸ τῆς λ. ὅν ἔ. δὲ πρὸ τῆς λ. οἶκον ἔ. οἶ) ἐξαιρουμένων τῶν εἰς δόξιν· προτιεῖν καὶ προτιεῖσθαι. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσι προτιάπτειν, προτιβάλλειν, προτιμυθήσασθαι ἔ. ἀπρατίμαστος δύναται πανταχοῦ ὅπου αὐταὶ εὐρίσκονται (πλὴν ἐν τῇ Ω 140) νά τεθῇ ὁ τύπος πρὸς· τὸ δὲ ποτί, ὅπερ εὐρίσκεται 80άκις ἐν συντάξει ἔ. 9άκις ἐν συνθέσει, διαφέρει τοῦ προτί, καθ' ὅτι τοῦτο μὲν τὸ προτί πλέον ἢ 20άκις καθιστᾷ τὴν πρὸ αὐτοῦ βραχέαν συλλαβὴν θέσει μακρὰν καὶ πανταχοῦ ἀποτελεῖ πυρρῆχτον [~], πλὴν ἐν τῇ ω 347, ὅπου εὐκόλως δύναται νά διορθωθῇ εἰς τὸ ποτί· τὸ δὲ ποτί ἐν 22 χωρίοις ἔχει τὴν λήγουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἱσαμένης ἀποτελεῖ ἴσμενον [~·]. Τὸ ἰ ποτί καὶ ποτί παρ' Ὀμ. μὲν οὐδέποτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς εὐρίσκεται ἐκλιδομένον).

Α'.) Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς· α.) κυρ. εἰς ἐνδειξιν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, ἀπὸ (τινος ἢ „τινα“, ἀπὸ μέρους τινός, παρὰ τινος, «ἔκετο—ἢ ἐπὶ πρὸς ἡοίαν ἢ ἐσπερίαν ἀνθρώπων» ἀπὸ τῶν ἀνατολικῶν ἢ δυτικῶν ἀνθρώπων, εἰ. ἀπ' ἀνατολῶν ἢ δυσμῶν, Θ 29· ε'.) εἰς ἐνδειξιν τῆς πρὸς τινα τόπον διεύθυνσεως (τὴν ὅποιαν αἱ μὲν νεώτεραι γλῶσσαι θεωροῦσιν ἀπὸ τοῦ τόπου, ὅθεν ἄρχεται ἡ διεύθυνσις, διὸ λέγουσι πρὸς τι, οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου λήγει ἡ διεύθυνσις, ὅθεν λέγουσι «πρὸς τινος» ὅ εἰ. ἀπὸ τινος. || Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ καθομιλομένη „ἀπὸ τὸ μέρος τινός“, «πρὸς ἄλως, πρὸς Θύμβρης» πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν Θύμβριν, „ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς Θ.", Κ 428, 430, «πρὸς νῆας» πρὸς τὰς ναῦς, Ο 670, «πρὸς Βορρία» πρὸς Βορρῆν, ν 440, «νῆσοι πρὸς Ἥλιδος» φ 347, «προτί πτόλιος πέτες» αἰεῖ· ἐπίτα πρὸς τὴν πόλιν, πλησιάζων πάντοτε πρὸς τὴν πόλιν, Χ 498. 2) Μεταφ. ἐκφράζει· α.) τὴν ἀρχήν, ἀφορμὴν, αἰτίαν τινός, ὅθεν τὸ πρόσωπον ἢ πρῆγμα, δυνάμει ἢ ἐνερ-

γίγναι τοῦ ὁποίου γίνεται τι, παρὰ ἢ ἀπὸ τινος, ἀπὸ μέρους τινός, ὑπὸ τινος, ὅσον «ἀκούω τι πρὸς τινος» παρὰ τινος, «ἀπὸ τοῦ στόματι νότος», Z 525, «ἔχω τιτὴν πρὸς Ζηνός» παρὰ τοῦ Διός δεδομένην, λ 302, «οἱ τε θέμιστες πρὸς Διός κίρύαται» οἱ τινες φυλάττουσι τὸ πρὸς Διός τοῦ Διός λαβόντες, A 239, «πρὸς ἄλλης ὑφαίνειν» ὑπὸ ἄλλης προστατιομένη (|| ἢ παρ' ἄλλης λαβούσα τὸ ἔργον) νὰ ὑφαίνει, Z 456, «τιμὴν ἀρνυσθαι πρὸς Τρώων» παρὰ (ἀπὸ μέρους) τῶν Τρώων, A 460, «ὑσάπτως» πρὸς Τρώων κλέος εἶναι, X 544, «κυδός πρὸς Δαναῶν» II 85, «πρὸς Διός εἶσι ξένους» παρὰ τοῦ Δ. εἶνε αἱ ξένοι, «ἀπὸ τῶν Δ. εἶνε ἢ ἔρχονται οἱ ξένοι», ὅθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δ. εἶνε, ζ 207, ζ 57. Ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων ἐκφράζει τὸ ποιητικὸν αἶτιον, «διδάσκαμαι πρὸς τινος» ὑπὸ τινος, A 831, πρὸλ. Z 57. β.) ἐπὶ ἄρκειον καὶ ἐξορκισμῶν κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς τοπικῆς σημασίας, «πρὸς θεῶν μάρτυροι ἔστων» ἔστωσαν μάρτυρες ἐνῶπιον τῶν θεῶν, A 339, T 488, «ὑσάπτως» καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων: εἶσθαι, ἵκεσθαι, κατ. «ἐν ὀνόματι, δι' ὄνομα» τινός ἢ «δι' ἀγάπην» τινός, λ 67, ν 324.

β.) Μετὰ δοτ. μόνον τοπικῶς. 1) εἰς ἐνδειξιν τῆς παρὰ τινι ἀντικειμένης διατριβῆς, παρὰ τινι, ἐπὶ τινος, «ποτὶ γούνασι παππᾶξεν» ἐπὶ τῶν γονάτων ἢ πλησίον τῶν γον. E 408, «πρὸς περόνη καταβύβαστο χεῖρα» εἰς τὴν περόνην, ἐνδιατριβούσα κατὰ τὴν θωπεῖαν περὶ τὴν περόνην, E 425, «πρὸς γαῖᾳ» κατὰ γῆς (κεῖμενον) λ 423, «νῆας ποτὶ σπιδάδεσσιν ἔαζαν» εἰς τοὺς βράχους συνέτριψαν, γ 298 «ἀνευξες ποτὶ θροσὶν ἡπύει» E 398, «πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται» συνέχονται συγκατασπύονται πρὸς ἀλλήλους (ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης) ε 329. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ὅταν πρόκειται νὰ συνεκκρυσθῇ καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἡρεμία, «τέκνα βαλλόμενα ποτὶ γαῖᾳ» κατὰ γῆς; X 64, «βάλλειν τινὰ ποτὶ πέτρῃ» ῥίπτω καὶ κολλῶ τινὰ εἰς τὴν πέτρην, ε 415 κ. ἀ. «ποτὶ οἱ λαβεῖν, ἔλκειν» T 418, Φ 507 κ. ἀ. 2) εἰς ἐνδειξιν τῆς προσήκης, «πρὸς τοῖσι» πρὸς τοὺς τοῖς, ἐκτός τοῦτων, κ 68.

γ.) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς; α.) εἰς ἐνδειξιν τῆς πρὸς τι κινήσεως, πρὸς, εἰς, μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων «ἵεναι, ἔρξασθαι, βαίνειν, χωρεῖν, ἀπονεύσθαι, ἀποβαίνειν, ἀπονυστέιν, ἀφρεῖσθαι, ἱκέσθαι, αἰσείν, φεύγειν» κτλ. Ὁμ. πλχ. ὑσάπτως «στεῖγειν πρὸς οὐρανόν» ἀναβαίνειν εἰς τὸν οὐρανόν, λ 17, «Εὐι δὲ μετὰ τῶν μεταδαικτοῦ ῥημάτων, ὅσον τὸ «φέρειν, ἄγειν ποτὶ Ὀκόν, ποτὶ ἄστν, ποτὶ οἶκον» Ὁμ. πλχ. καὶ τὸ «λαύνειν, ὠλεῖν, ῥίπτειν, ἀράσσειν τι πρὸς τι» Ὁμ. πλχ. καὶ «οὐτάζω πρὸς τι» Ἰδ. λ. οὐτάζω β.) εἰς ἐνδειξιν τῆς διευθύνσεως πρὸς τι ἢ πρὸς τινὰ, ὅσον «ἰδεῖν, παπταίνειν πρὸς τι ἢ τινὰ» μ 233, «στῆναι ποτὶ πνοήν» Δ 622,

ἐπὶ τοποθεσίας, «ἵεναι πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε» M 239, «κεῖσθαι πρὸς ζόφον» ι 26, «ναεῖν πρὸς ἡῶ τ' ἡέλιόν τε» ν 240, ὑσάπτως «κλαίειν πρὸς οὐρανόν» Θ 364. Συχνὰ μετὰ τῶν ῥημάτων «λέγειν, ἀγορεύειν» ὅθεν «ὑμνῶναι πρὸς τινὰ» ἐνώπιον τινος, κάμνω ὄρκον εἰς τινὰ, ζ 331 καὶ ἐν γένει εἰς ἐνδειξιν οἰασθησέως «πρὸς Τυδείδην τοῦχε» ἀνείκεν Z 235 γ.) ἐνίοτε συζευγνύεται καὶ ἡ ἐννοια τῆς ἐναντιότητος, ἐναντίον τινός, κατὰ τινός «αἰσείν πρὸς ῥόν» Φ 303, καὶ ἐγθρικήως διαθέσεως «μάχεσθαι πρὸς Τρώας» P 471. Μεταφορικῶς «πρὸς δαίμονα» ἐναντιοῦμενος δαίμονι, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ δαίμονος, P 98, 104. 2) χρονικῶς, πρὸς, «κατὰ» «ποτὶ ἔσπερα» πρὸς ἔσπεραν, «κατὰ τὰ βράδυ», p 491.

Σημ. Ἐπιτασσόμενη τῆς συντακτικῆς πτώσεως εὐρίσκειται ἡ πρόθεσις αὕτη σπανίως καὶ τότε κεῖται μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν καὶ τοῦ ἐπομένου ἐπιθέτου, ὅσον «ἄστν ποτὶ σφέτερον» P 449.

II.) Ἐπιβ. ἀπὸλύτως ἐκείμενον σημαίνει προσθήκην, «πρὸς δέ, ποτὶ δέ» προστέτι δέ, ἐτι δέ, ἐκτός δέ τοῦτων, K 408, ε 255 κ. ἀ. πρὸλ. δὲ καὶ λ. προεβάλλω I).

III.) Ἐν συνθέσει σημαίνει τὴν κίνησιν καὶ διευθύνσιν, ἐτι δὲ τὴν παρὰ τινι (πλησίον τινός) διατριβὴν καὶ προσθήκην.

ΠΡΟΣ-ΛΗΓΩ [.-], ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον εὐκτική προσάγειν, ἀφ' ὧ. προσήγαγε, ἐπάγω, ἐπιφέρω, προσφέρω, «πῆμά τι» p 446 f, «δωρὰ τι» T. Ἀπ. 272.

ΠΡΟΣ-ΛΙΞΩ [-.-], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀφρ. προσάξας, φέρομαι πρὸς τι, ἐφορῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, *Ὁδ. χ 337, 342, 365.

ΠΡΟΣ-ΛΕΙΨΩ [-.-], μόνον ἐν τῇ προσ. προσάλειψε, ἐπαλείψω, «φάρμακόν τι» ἀλείφω εἰς τινὰ φάρμακον, ἢ ἀλείφω τινὰ μὲ φάρμακον, κ 392 f.

ΠΡΟΣ-ΛΗΝΩ [-.-], ἀφρ. ἀπαφρ. προσαμύναι α.) ἐπαμύνω, ὁ εἰ. ἐπὶ πλέον ἀποκρούω, «ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει» (ἔξω: αὐτόν) δὲν ταλῶ ἐπὶ πλέον νὰ τὸν ἀποκρούσῃ, *Ἰλ. E 439 β.) μετὰ δοτ., προσεθῆθαι, προσέρχομαι τινι ὡς βοηθός, B 238, II 509.

*ΠΡΟΣ-ΛΗΓΩ [-.-], μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀφρ. ἐπικ. προσηγέσασθε, προσέτι ἀναγκάζω, μετ' ἀπαφρ., T. Δήμ. 443.

ΠΡΟΣ-ΛΗΤΩ, ἀφρ. καὶ ἐπικ. ποτὶ ἄλπη, κυρ. προσέλω, προσκολλῶ, μεταφορ. προσάπτω, παρέχω, προσένω, «κυδός τι» II 140 f.

ΠΡΟΣ-ΛΗΡΩ [-.-], τίλ, ὁς, μετοχ. ἐπικ. τοῦ ἀμεταβ. παρακ. τοῦ ῥήματος προσ-ἀφάρσχω, προσηρμωσμένος, προσκεκολλημένος «ἐπίσσωτρα προσαρηρότα» E 725 f.

ΠΡΟΣ-ΛΙΓΩ, ποι., προσ. -άτω, παρατ. προσ-ηδών, γ'. ἐνικ. προσήδα, γ'. δούκ. ἐπικ. προσ-αυδήτην, A 396, X 90, προσφώνω, προσ-

γορεύω, λέγω ἢ ἀποτείνομαι πρὸς τινα, πολλάκις ἀπολύει, Δ 24 κ. ἀ. πλχ., ἢ μετ' αὐτοῦ προσώπου· α.) «τινὰ ἐπέεσσιν» Δ 436, ο 440 κ. ἀ., «ἐπ. μελιχίοισι», β. μελιχίους· β.) «κερτομαίσι» Δ 539· συνήθεστα μετὰ δύο αὐτ., «τινὰ ἐπεα» ἀποτείλω πρὸς τινα λόγους, Δ 201, λ 209 κ. ἀ.

ΠΡΟΣΒΑΙΝΩ, ἄορ. β'. προσβίθε, -βη, γ'. πληθ. προσβίδαν (ἀντί τοῦ· προσβέδισαν), μεταχ. προσβάς, μέσ. ἄορ. γ'. ἐνίκ. ἐπικ. προσβέδιστο, Β 48, Ξ 292, φ β, 43, γ' Ἐρμ. 99 (ἀλλάχου δὲ -σας, βδ. βαίνα), προσέρχουμαι, μεταβαίνω, ὑπάγω πρὸς ἢ εἰς τι, οἷον «πρὸς Δοράδα» γ' Ἀπ. 281, συνήθως μετὰ μόνῃ αὐτ. γ' Ἀργαρον· Ξ 292, «Ὀλυμπον» ἀνέβη (ἢ Ἠώς) εἰς τὸν Ὀλυμπον, Β 48 (β. ἐνθα τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ ἐκληφθῇ εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν, διότι ἡ Ἠώς εἶνε πρόσωπον), «λόφον» γ' Ἐρμ. 520, «κνημοὺς προσβίδαν» ἐφάσαν εἰς τοῦ· κ., Ψ 417, «οὐδὸν» πατώ τὸ κατώφλιον, φ 43· ὠσαύτως· «λέϊ προσβέδ» Ε 620, «ἀταρπὸν προσβέδ» ἠκολούθησιν ἢ, ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας ἐνταῦθα, ἀνέβη, Ε 4· ὠσαύτως καὶ «κλίμακα» φ β, καὶ «ὄρος» τ 431. (Ἐν ταῦτοις τοῖς χωρίοις ἡ μὲν αἰτιατικὴ σημαίνει τὸ τέματις τῆς κινήσεως, ὡς ἐν τῇ «βλήσας το ὄφρον» Γ 262, ἢ δὲ Πρὸς τήν πρὸς αὐτὸ διεύθυνσιν).

ΠΡΟΣΒΑΛΛΩ, ἐπικ. καὶ Ἀορ. ΠΡΟΤΙΒ., ἄορ. β'. προσβέδalon, μέσ. ἐνεστ. β'. ἐνίκ. προτιβάλλεαι κατὰ τὸν ἀρχαιότερον καὶ ἐπικ. τύπον ἀντὶ τοῦ -βάλλω, 4) Ἐνεργ. α.) κυρ. ῥίπτω τι κάτω, ἐν τμ., «ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίη» ἔρριψε κάτω εἰς τὴν γῆν, ὅ ε. κατὰ γῆς τὸ σκῆπτρον, Δ 245, β 80 (ἐνθα τὸ «ποτὶ» δύναται μὲν καὶ ὡς ἐπὶ ῥήμα νὰ ἐκληφθῇ, οὐδέποτε δὲ ὡς πρόθεσις τῆς δοτ. «γαίη» συντακτικῇ)· β.) ῥίπτω τι κατὰ τινος, κτυπῶ, προσβάλλω, τι ἢ τινά, «Ἥλιος προσβάλλεν ἀρούρα» ὁ ἥλιος «ἐκτύπα», τοῦτέστι ἐφώτιζε τοὺς ἀρούρας, Η 421, τ 433. 2) Μέσ. μεταφ., προσβάλλω, ἐπιπλήττω, «κτυπῶ, ἀποκρούω», «ταύτην δ' οὐτ' ἐπεὶ ποτιβάλλει οὔτε τι ἔργη» ταύτην δὲ (τὴν ἀγαπητὴν σου κόρην) οὔτε διὰ λόγου οὔτε δι' ἔργου προσβάλλεις, κολάζει, Ε 879. (β. Οὕτως, νομίζω, πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ἐνταῦθα τὸ μέσον ὡς συμπαιδείας σηματικόν, καὶ οὐχὶ ῥίπτειν ἢ ἐπιτίθειν κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἀτοπος εἶνε ἡ αὐτ. «ταύτην»).

ΠΡΟΣΔΕΚΟΜΑΙ, ἀποθ., Ἀορ. ἔ. ἐπικ. ποτιδ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἔ. παρati, προσβέλλω, «κτυτάζω εἰς τὰ «μμάτια», τινά, υ 385, «ποτιδ.» Π 10, ρ 518. Ἡ λ. ποιητικῇ.

ΠΡΟΣΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ., Ἀορ. ἔ. ἐπικ. ποτιδ., μόνον ἐν τῇ μεταχῇ τοῦ ἐπικ. συγκαταμένου ἄορ. ποτιδέγμενος, ον, ω, οι, αι· κυρ. παραδέχομαι, ὑποδέχομαι, ἔπομ. προδοκῶ, προσμένω, [καὶ Ἀττ. προσδέχομαι], τινά ἢ τί, Κ

423, Τ 231, 6 486, 408 κ. ἀ. Τίθεται ἔ. ἀπολ., προσμένω, καρδοκῶ, Β 137, 6 205, ἢ μετὰ τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, «ὁπότε· ἢ αἰ· Η 415, ψ 91.

ΠΡΟΣΔΟΡΠΙΩ, οκ, Ἀορ. καὶ ἐπικ. ποτιδ. (πρὸς, δόρπον), εἰς τὸ δεῖπνον ἀνέκων ἢ χρησιμεύων, «ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη» ἵνα τῇ χρησιμεύῃ εἰς τὸ δεῖπνον, Ὀδ. ι 284, 249.

ΠΡΟΣΕΙΛΩ, Ἀορ. καὶ ἐπικ. ποτιειλάω (ποτιέιλ.), στενοχωρῶν τρέπω πρὸς, ἀναγκάζω τινά νὰ τραπῇ πρὸς, «αἰδ' μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοφί προτιέλιν» πάντοτε νὰ τὸν στενοχωρῇ νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ τρέπεται πρὸς τὰς νῆας, Κ 347 f.

ΠΡΟΣΕΙΜΙ (πρὸς, εἴμι), μόνον ἐν τῇ μεταχῇ τοῦ ἐνεστ. προσιών, προσέρχουμαι, πλησιάζω, Ε 545, Η 308, π β.

ΠΡΟΣΕΙΠΩ, πάντοτε κατὰ τὸν ἐπικ. τόπον προσείπον (προσεῖπειν), γ'. ἐνίκ. τῆς εὐκτις. Ἀορ. ἔ. ἐπ. προτιείποι (προτιέπειν), Χ 329, προσείπον, προσηγόρευσα, προσεφώνησα, ὠμίλησα πρὸς τινα, «τινὰ ἐπέεσσιν» Δ 224, δ 375 κ. ἀ., μετὰ δύο αὐτ., «μῦθον τινά» Η 46, Θ 280, δ 803, ζ 21, ε 492 (ἐν τμ.).

ΠΡΟΣΕΡΕΥΓΟΜΑΙ, μέσ., κυρ. ἐρεύγομαι, «ἔερυνω» πρὸς τι, μεταφωρ. ἐπὶ τὸν θαλάσσιον κυμάτων, ἐξερεύγομαι, ἐκδράσσομαι πρὸς τι, προσαράσσομαι, φέρομαι πρὸς τι, μετ' αὐτ., «τὰ τε προσερεύγεται αὐτήν» Ο 621 f.

ΠΡΟΣΘΕΝ, ποιητ. καὶ ΠΡΟΣΘΕ, πρὸς φωνήεντας ἔ. καὶ «πρόσθ'» ἔτι δὲ καὶ «τὸ πρόσθε» (ἐπὶ χρόν. σημασι). Α.) Ἐπὶ. 4) τοπικόν, «ἐμπρός» ἐμπροσθεν, «ἐμπροσά», τοῦναντίον «ὀπίσθεν» Ζ 481, «οἱ πρόσθεν» οἱ ἐμπροσθενοί, οἱ λεγόμενοι ἐν τῇ γραμματικῇ τάξει πρῶσταται, Ν 719, «ὅπλα οἱ πρόσθεν» γ' Ἐρμ. 77, «πρόσθεν ἔγω» κρατῶ ἐμπρός, τινά, Δ 413, Ε 300, 345 (ἐνθα ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ὠσαύτως καὶ τ 452 κ. ἀ.), πρόσσω, «ἐμπρόσ» πρὸς τὰ ἐμπρός, «προσθ. ἡγεμονίειν» προσηγορῆσαι, Η 98 κ. ἀ. ὠσαύτως «πρ. βαδίζων» γ' Ἐρμ. 320, «πρόσθ' ἵεναι τινά» προσηγορῆσαι εἰς τινα, χάριν τινός, Γ 95 (ἐνθα ὠσαύτως ἡ δοτ. ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα), «ἴππους πρόσθε βάλλειν» ἐλαύνω τοὺς ἵππους ἐμπρός, «κτυπῶ τὰ ἄλογα ἐμπρόσ», Ψ 572· ἀμετάβητος δὲ εἶνε ἡ φρ. «πρόσθε βαλόντες» προτερήσαντες, «προπεράσαντες», Ψ 639. 2) χρονικόν, πρότερον, «πρωτίτερα, πρίν, προτοῦ», Γ 317, Ε 851, Ψ 570, α 370, «οἱ πρόσθεν» οἱ πρόγονοι, οἱ παλαιότεροι ἄνδρες, Ι 524. Β.) Πρὸς, μετὰ γενικ. 4) τοπικῶς, α.) πρὸς, «ἐμπρόσ» τινός, «πρ. πυλάων, θυράων, πόλιος, ἵππων κ. ἄ.» Ὀμ. πλχ., «πρόσθ. ποδῶν» πρὸ ποδῶν, «ἐμπροσά εἰς τὰ πόδια», χ δ., «τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχλλήσεα» πρὸ τοῦ Ἀχλλ., «ἐμπροσά εἰς τὸν Ἀχλ.', Τ 43, «πρόσθε τινός· φεύγω» πρὸς τινος φ., Ε 96 κ. ἀ., «σάκος πρόσθε

στέρνοιο φέρων» Η 224, «ἵστασθαι πρόσθε τι-
νός» ἵσταμαι πρό τινος, εἰς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ,
προφυλάττω, Δ 54, πρβλ. καὶ ζ. 429. Ὁθεν
εἴ.) ὡς ἡ Πρό, Ὑπέρ, «πρόσθ. τινός πολεμιζώ»
ὑπέρ τινος, Η 834, πρβλ. Φ 587. 2) χρονι-
κῶς, πρότερον, «πρωτίτερα», πρὶν τινος,
Β 359, Ν 66, Ω 698.—Πολλάκις τίθεται κα-
τὰ τὴν γενικὴν, Δ 54, Μ 445, Υ 163 κ. ἀ.

ΠΡΟΣ-ΚΕΙΜΑΙ, εἶμαι προσεθειμένος, προσ-
κεκολλημένος, «ὅντα ὅπως προσέκειτο» τὰ
ἴσα (τοῦ τρίποδος) δὲν ἦσαν ἀκόμη προστεθει-
μένα, Σ 379 f.

ΠΡΟΣΚΛΑΪΕ, ἐπ. (πρός, κλῆδομαι), ὁ περὶ
οὗ πολὺ φροντίζει τις (||. πρβλ. περὶ τῆς συνθέ-
σεως καὶ τῆς σημασίας τῆς προθέσεως τὴν λ.
προσφιλῆς), περισπούδαστος, φ 35 f.

ΠΡΟΣ-ΚΛΙΝΩ [-.-], Δωρ. ἄ. ἐπικ. ποτικλ. παθ.
παρακ. ποτικέκλιται, κλίνω, «πλαγιάζω, συ-
λῶνω», στηρίζω, «ἀκκουμῶ» (Λατ.), τί
τις, «βέλος κορώνη» ἀκκούμῳσεν, ἐστήριξε τὸ
βέλος πηλσίον τῆς κορώνης, φ 438, «θρόνος πο-
τικέκλιται αὐτῇ» ὁ θρόνος εἶνε κεκλιμένος, στυ-
λωμένος πηλσίον αὐτῆς (τῆς κίονος), Ὁδ. ζ
308 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκκ. καὶ Νίτση
ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτῶν «αὐγῆ»).

ΠΡΟΣ-ΚΛΙΝΩΜΑΙ, ἐπικ., μέσ., γ'. ἐνικ. τοῦ συγ-
κεκομμένου ἀορ. προσέλεκτο, κατακλίνομαι,
«πλαγιάζω» πηλσίον τινός, μ 34 f.

ΠΡΟΣ-ΜΙΥΘΕΩΜΑΙ [-.-], ἐπικ., ἀποθ., Δωρ.
ΠΡΟΤΙΜ., ἀπαρρ. τοῦ ἀορίστ. προτιμυθήσασθαι,
προσαγορεύω, προσφωνῶ τινά, ὁμιλῶ
πρός τινά, λ 443 f.

ΠΡΟΣ-ΝΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπ., Δωρ. ΠΟΤΙΝ., προσέρ-
χομαι, εἰσέρχομαι, εἰσάγωμαι, «ἐς Ὀρχα-
μένον» Ι 384 f.

ΠΡΟΣ-ΟΡΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΟΨΟΜΑΙ.

ΠΡΟΣ-ΠΕΛΑΖΩ, προσπελάζω, πλησιάζω,
«φέρω κοντά», μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἀορ.
«νῆα ἀκρὴ προσπελάσας» ι 285 f.

ΠΡΟΣ-ΠΙΑΝΑΜΑΙ [-.-], ἐπικ., μέσ., μόνον
κατὰ παρὰ τὴν, προσεγγίζω, προσπελάζω,
«πλησιάζω, κοντεύω», «νῆσπ» ν 95 f.

ΠΡΟΣ-ΠΑΛΛΩ, προσπλήττω, «κτυπῶ εἰς»,
«λίμνην προσέπληξε γενεῖ» προσέπληττε, προσ-
έδρασε τὸ γένειον, «ἐκτύπα εἰς τὸ γένειον», λ
583 «ῥαυτὸς» «κύμα προσπλάζον» Μ 285.
(Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς συγκεκομ. τό-
πον τοῦ ΠΕΛΑΖΩ, ὅπ. ἴδε, ἴδε καὶ ΠΑΛΛΩ).

ΠΡΟΣ-ΠΤΗΣΣΩ, κλίνω, κύπτω πρὸς τι, Δωρ.
καὶ ἐπ. μετοχ. τοῦ παρακ. ποτιπεπτηώς, ὑπ.
ός, «δύο πρόβλητες ἀκταὶ ἀπορρώγες; λιμένος
ποτιπεπτηυῖαι» δύο ἀπότομοι ἀκταὶ προεξέχου-
σαι τοῦ λιμένος καὶ (πρὸς ἀλλήλας) προκλινεῖς,
ν 98 f. (ἴδ. ΠΤΗΣΣΩ).

ΠΡΟΣ-ΠΤΥΣΣΟΜΑΙ, μέσ., Δωρ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙ-
ΠΥ. β 77, «ὡς ποτιπυττομένη» μέλ. προσπύ-
ζεται, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἀναύξ. προσπύξατο, καὶ
ἔπαυ. αὐτοῦ ἐπικ. συνεσταλμ. προσπύξομαι, θ

478, ρ 509. κυρ. σημαίνει: προσκολλῶμαι. Με-
ταφρ. δὲ ἀ.) περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζο-
μαι, ἀσπάζομαι, τινά, λ 451. β.) ἐν γένει
περιποιεσθαι, φιλοφρονησθαι, φιλοφρό-
νως ὑποδέχομαι, θ 478 (ἐνθα τὸ «προσπύ-
ξομαι» εἶνε ὑποτακτικῆς ἐγκλ. καὶ ἐξαρτάται ἐκ
τοῦ «ἄρα») ρ 509: ἰδίως φιλοφρόνως προσ-
αγορεύω, «χαιρετῶ», γ 22: ὡσαύτως Ὑμ.
Δήμ. 199 «ἔπει, ἔργω» γ.) προσλιπαρῶ,
θερμῶς παρακαλῶ ἢ ζητῶ τι, προσκολ-
λῶμαι, «γίνομαι κολληταῖδα», «μύθω» β
77, δ 647.

ΠΡΟΣ-ΠΥΘΩ, ἴσως=ΠΡΟΣΘΕΝ κατὰ τὸν Λόδοκκ,
ἐπικ. ἐπὶ ῥ. ἐμπρός, ἐπὶ τὰ πρόσω, Ψ 533
«ἔλκων ἄρματα, ἐλαύνων πρόσσθεν ἵππους»
(ὁ Εὐμηλος) ἐλκεν αὐτὸς τὰ ἄρμα (ἐπειδὴ ὁ
ζυγὸς αὐτοῦ εἶχε συντριβῆ καὶ οἱ ἵπποι εἶχον
ἀπολυθῆ), τοῦ; δὲ ἵππους ἤλαυνεν ἐπὶ τὰ πρόσω
(ἐμπροσθεν τοῦ), ὥστε αὐτὸς ἐδάδιζε μεταξὺ τοῦ
ἐλκομένου ἄρματος καὶ τῶν ἐλαυνόμενων ἵππων.
(Ταῦτα κατὰ τὸν Φατσην καὶ Μίχαουτζ. Ὁ δὲ
Δοιδερλ. ὅστις μετὰ τοῦ Σπύτζ. θεωρεῖ τὸ πρόσ-
σθεν=πρόσσωθεν, δὲ «ἀπ' ἐμπρός», ἐννοεῖ τὸ
πράγμα ὡς ἐξῆς: Τὸ ἄρμα τοῦ Εὐμήλου εἶχε
συντριβῆ, οὕτω λοιπὸν συντετριμμένον ἔλκει αὐτὸ
οὐχὶ αὐτὸς, ἀλλὰ διὰ τῶν ἵππων, αὐτὸς δὲ κρα-
τῶν τὰ ἡνία προπορεύεται τῶν ἵππων καὶ ἐν-
τεύθεν, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν, μαστίζων ἐλαύνει
τοὺς ἵππους. || Τὸ πρᾶγμα εἶνε πιθανώτερον
κατὰ τὴν πρώτην ἐρμηνείαν).

ΠΡΟΣΩ, ἴδ. ΠΡΟΣΩ.

ΠΡΟΣ-ΣΤΕΙΧΩ, ποι., μόνον ἀορ. β'. γ'. ἐνικὸν
προσέστιγχε, προσέρχομαι, βαδίζω πρὸς, με-
ταβαίνω, «Ὀλυμπον» εἰς τὸν Ὀλυμπον, υ 73 f.

ΠΡΟΣ-ΤΕΡΨΩ, μόνον κατὰ τὸν Δωρ. καὶ ἐπικ.
τύπον ποτιτ. παρακαθήμενος τέρψιν, δια-
σκεδάζω τινά, ἀσχολοῦμαι εἰς τέρψιν,
διασκεδασίν τινος, Ο 401 f.

ΠΡΟΣ-ΤΙΟΝΗΜΙ, μόνον ἀορ. προσέθηκα, θέτω τι
πηλσίον τινός, (ἐπιτίθημι), ἐπιθέτω, ἐφαρ-
μόζω, «λλῶν ὀύρσιν» ι 305 f, προσθέτω,
τί τι, Υ. Ἐρμ. 429.

ΠΡΟΣ-ΤΡΕΨΩ, μόνον μέσ. ἀορ. προσετραπό-
μην, τρέπω γυρίζω πρὸς.—Μέσ. τρέπομαι,
στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τινά, Ἐπιγ. 45.

ΠΡΟΣΦΑΛΟΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΦΩΜΙ.

ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ [-.-], ον, (πρός=πρὸ, φαν-, φα-
=φανεύω) πρὸ μικροῦ φονευμένος, Ω 757 f.
(Αὕτη ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐτυμολογία εἶνε βεβαίως
πιθανώτερα τῆς τοῦ Δοιδερλίνου ἐκ τοῦ: πρόσ-
φημι, οἶοντι εὐπροσέγγαρως, δηλ. ὡς ἀν ζωντανός
καὶ μέλλων νὰ ὁμιλήσῃ).

ΠΡΟΣΦΩΜΙ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀπαρρ.
προσφάσθαι ψ 106 καὶ παρὰ τὴν προσέφην, ἡς ἡ
ἀόριστος αὐτοῦ εἶνε τὸ προσείπων (ἴδ. τὴν λ.),
προσαγορεύω, ὁμιλῶ πρὸς τινά, Α 84, ι
282 κ. ἀ., «τὸν δ' οὐ τι προσέφη» Δ 401 ἀπο-
λελ., Κ 369, Φ 212, λ 565 κ. ἀ.

προσφώνης [·ω·], ἐς, κυρ. πλησίων τινός· φωνηέντος· ὅθεν ἐν γένει προσκεκολλημένος, προσηλωμένος, «ἐκ τινος» εἰς τι, τ 38 f. Ἐκ τοῦ

προσφῶνα [·ω·], μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἑ'. ἀορ. τοῦ ἔχοντος μέσην σημ. (|| καὶ ἵπου. ἀναγομένου εἰς τὸν μέσ. ἐνεστ. προσφίνμαι)· προσφύς, ὕσα, ὅν, κυρ. εἶμαι φωνηέντος· πλησίον, ἢ μεταφ. εἶμαι προσηλωμένος, προσκεκολλημένος· εἰς τι, μετὰ δότ. «τῷ προσφύς ἐχόμεν ὡς περ νοκτερός» μ 433, ἀνευ πτώσεως «προσφύσα» Ω 213.

προσφάνεια, μόνον ἐν τῷ παρατ. προσεφώνονεν, κε, προσαγορεύω, προσφωνέω, ὁμιλῶ, φωνάζω πρὸς τινα, μετ' αἰτ. B 22, δ 69 κ. αἰ. πλ.χ., ἀπολ. ε 139, κ 409· μετὰ δότ. «τοῖσιν» μόνον χ 69 (ἐνθα τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι τὴν δότ. πᾶν εὐθύως ὡς ὀργανικήν, ἐξυπακούοντες τὸ ὄνομα «ἔπειτα»· διὰ τούτων τῶν λόγων· ἄλλοι δὲ ἀπαλιδουσι αὐτὴν ὡς προσωπικήν εἰς τὸ «προσαφάνει» ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῆς συνηθέστερον τιθεμένης, καὶ οὕτως ἀποδέχονται συνταξιν ἀπᾶν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εὐχρηστον. Ὁ δὲ Ἀμείν ἐρμηνεύει αὐτὴν ἀμφιρόβητος ἢ ὡς χαριστική· ὡπερ αὐτῶν, ἢ ὡς τοπικὴν παρ' (ἐν) αὐτοῖς, μεταξὺ αὐτῶν, καὶ τὸ προσεφάνει ὡς ἀπολύτως κείμενον· τέλος ὁ Λαρόχης καὶ νεωστὶ ὁ Δύντζρος διώρθωσαν τὸ προσεφώνει εἰς τὸ μετὰ δότ. συντασσόμενον· μετεφώνει).

προσφάνειος, ἐσσα, ἐν, ἀορ. καὶ ἐπ. ποτισην· δυνάμενος, ἱκανός νά προσφωνῇ, νά προσαγορεύῃ, ἐν γένει νά ὁμιλῇ, μόνον ἐν τῷ ε 456 f κατὰ τὸν ἀορ. τύπον. (Παράγεται κατὰ τὸν Ἀμείν οὐχὶ ἐκ τοῦ προσφώνεω, ἀλλὰ ἐκ τῆς πρὸς καὶ φωνῆς, ὡς τὸ βαθυδινήεις ἐκ τοῦ· βαθύς καὶ ὀνὴ, ἀμφιγυῖεις ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ γυῖον, καὶ τὰ μεταγενέστερα περιτιμήεις, ὡπερ ῥηθῆναι. Ἄλλοι δὲ μὴ δυνάμενοι νά ὑποφύρωσι τὸν ἀνώμαλον τοῦτον σχηματισμὸν τῆς λ. κατέρωθεν εἰς ἀτυχεῖς διορθώσεις· οἷον ὁ μὲν Ἀρεν· εἰς τὴν διαίρεσιν ποτὶ φωνήεις, ὁ δὲ Γοδέλος εἰς ποτέ, φωνήεις).

πρόσω, P 598, ε 542, φ 369, συνηθέστ. ἐπικ. πρόσω, ἐπὶβ. (πρό)· α) τοπικῶς· ἐπὶ κινήσεως, «ἐμπρός», πρὸς· τὰ ἐμπροσθεν, A 572, M 274, ε 542 κ. αἰ. ὅ· β) χρονικῶς, «ἐμπροσθ», εἰς τὸ μέλλον, μόνον ἐν τῇ φρ. «πρόσω καὶ ὀπίσω» ἥτις σφίζεται καὶ ἐν τῇ καθομ. μετὰ τῆς αὐτῆς χρονικῆς σημασίας, «ἐμπρός· καὶ ὀπίσω», A 343, Γ 109, Σ 250.

πρόσωπον, τὸ (πρός, ὡψ), «πρόσωπον, ὡψις», παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ πληθ. καὶ ἐπὶ ἐνός προσώπου (|| ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομ. ἡ συνώνυμος λ. πρὸς μούτρα· ἢ ἄλλα παρ' Ὁμ., οἷον «ὥστε, μέτωπα, τόξα»)· ὁ δὲ ἐνικός μόνον Σ 24, Ἰμ. 9, 2. 31, 12, Ἰερίγρ. 14, 22. Ὁ πληθ. ἔχει καὶ ἕτερον τύπον ἐπικ. «προσώπα-

τα» σ 402, δότ. «προσώπασι» H 212 (|| «ἐσ-χρηστον καὶ ἐν τῇ καθομ. «προσώπατα», ὡσαύτως καὶ «ἄλογατα, ἀνείρατα»).

ΠΡΟΤΑΥΝΩ, ἴων, μόνον μετοχ. τοῦ ἀορ. ἑ'. προταυμέν καὶ μέσ. ἀορ. εὐκτ. προταυόμεν.

1) Ἐνεργ. κόπτω τὸ προίχον, τὸ πρόσθιον, ἐπομ. κόπτων προχωρῶ (καὶ ὄχι· κόπτω πρό-τερον), ὅ ἑ. ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, I 489 «κορμόν δ' ἐκ ῥίζης προταυὼν ἀμφίεσσα χαλκῷ» τὸν δὲ κορμόν, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέκοψε (ἀφ' οὗ ὅλη. τοῦ ἔκτοφα τὴν κόμην καὶ τοὺς κλάδους) ἐκ τῆς ῥίζης· ἀρξάμενος περιέεσσα μὲ τὸ χαλκοῦν σκέπαρον (ὥστε τὸ «ἐκ ῥίζης» συναπτέον μετὰ τοῦ «ἀμφίεσσα» κατὰ τὴν ὁρθὴν παρατήρησιν τοῦ Δυντζέρου), ψ 496. 2) Μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἢ κατ' ἐμαυτὸν κόπτων προχωρῶ, διακόπτω, διαρύπτω, «ἀνοίγω», «ὠλεκα διηνέκα» «ὠλεκα ἀπ' ἀρχῆς· μέχρι τέλους», σ 373.

ΠΡΟΤΕΡΑΣ, κ, οκ (πρό), συγκρ. ἄνευ θετικοῦ, Ἀστ. πρῆν. 1) χρονικῶς, πρότερος, «πρω-τιέστερος», παλαιότερος, πρεσβύτερος, προγενέστερος, «γενεή» Ψ 790, «σὺ πρό-τερος· ἀρίων» Ψ 588, τ 484 «πρότ. γενεῆ» O 466, 482, «πρότεροι ἄνθρωποι» παλαιότεροι Ψ 790, συνηθ. οἱ πρόγονοι· E 637· ὡσαύτως «πρότεροι ἄνδρες» O 223, λ 630 καὶ μόνον «πρότεροι» Δ 308, «πρότεροι παῖδες» οἱ ἐκ τοῦ πατέρου γάμου παῖδες, ο 22, «ἤμαρ» προτεραια, Φ 5, «ἡψ» N 794, «τῇ προτέρῃ» (ἐ.υ.π. ἡμῖρα) τῇ προτεραιᾷ π 50, μετὰ γενικ. «ἐμὲ πρότερος» πρότερος ἐμοῦ, «πρωτίτερὰ μου» K 124. 2) τοπικῶς, πρόσθιος, ἐμπρόσθιος, «ἐμπροσθινός», «πόδες πρότεροι» τὰ ἔμπροσθινὰ πόδια, τ 228.—Ἐκ τούτου

πρότερα, ἐπικ. ἐπὶβ. τοπικὸν ἐπὶ κινήσεως· περαιτέρω, ἐπικ. ἐπὶβ. καὶ ἐκ. «παρεμ-πρό», K 124. 2) τοπικῶς, πρόσθιος, ἐμπρόσθιος, «ἐμπροσθινός», «πόδες πρότεροι» τὰ ἔμπροσθινὰ πόδια, τ 228.—Ἐκ τούτου

πρότερα, ἐπικ. ἐπὶβ. τοπικ. κινήσεως· ση-μαντικόν (πρότερος), περαιτέρω, «παρεμ-πρό», Ἰμ. 32, 40.

ΠΡΟΤΕΪΧΑ, ἐπικ. παθ. παρακ. προτέτυμαι, «πρότερον πράττειν, κάμνω, τι μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀλλὰ τὰ μὲν προτέτυχθαι ἔασαμεν» ὅ ἑ. τὰ μὲν προτετυγμένα τετύχθαι ἔασαμεν, ὅσα πρότερον ἔγειναν, αἱ τὰ ἀφῆσαντες, ὅπως ἔγει-ναν, νά ἦνε γεγεννημένα, «καὶ ἔγειναν, ἔγεινεν», μόνον ἐν τοῖς Π 60, Σ 112, Γ 65.

ΠΡΟΤΙ, ΠΡΟΤΙΛΠΤΑ, ἴδ. ΠΡΟΣ, ΠΡΟΞΑΠΤΑ.

ΠΡΟΤΙΛΑΝ [·ω·], ἀορ. ὁ, εἰς τῶν Τρώων, πατήρ τοῦ Ἀστυνοῦ, O 455.

ΠΡΟΤΙΛΛΑΛΕΑΙ, ΠΡΟΤΙΛΛΕΪΝ, ἴδ. ΠΡΟΣΕΛΛΑΟ, ΠΡΟΣΚΑΛΕΪ.

ΠΡΟΤΙΚΙΠΟΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΕΚΙΠΟΝ.

ΠΡΟΤΙΣΣΑΜΙ, ΠΡΑΤΙ. γ'. πλ. ἐπικ. πρότεθεν

ἀντί τοῦ προστιθεσθαι, α 412 (κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἐκδοτάς, κατὰ δὲ τὸν Οὐδῶριον καὶ τὴν συνήθη γραφήν: προτιθέντο), ἀόρ. α'. προτιθέω, παρατιθέμι, ἵσταίνω ἢ βάλω ἐμπρός, «τραπέζας»: α 412, ἐπὶ δὲ ῥίπτω τι ἐμπρός, [παραβάλλω] «τί κυσίν» Ω 409.—Ἐνταῦθα ἀνάγεται προσέτι καὶ ὁ τύπος προθέουσιν ἐν τῇ «τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ἀνείδεα μυθήσασθαι» Α 291, τὸν ὁποῖον θεωροῦσιν ὡς γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἐκ τῆς ῥίζης σκ- καὶ ἐκ τινος ἀρχήστου ἐνεστώτος θέω (=τίθημι, «θέτω») καὶ ἐρμηνεύουσι μεταφορ. ἐπιτρέπω, συγχωρῶ. Ἀλλὰ καὶ ὁ παράδοξος τύπος καὶ ἡ ἀσυνήθης σημασία καθιστῶσιν ἀπίθανον ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνείαν· ὅθεν ἀνάγκησιν ἄλλοι νεώτεροι τὸ ῥήμα τοῦ χωρίου εἰς τὸ προθεῖναι τρέχω ἐμπρός, προτρέχω, καὶ ἐρμηνεύουσιν ὡς ἐξῆς: διὰ τοῦτο τρέχουσιν, ὁρμῶσιν αὐτῷ προπετῶς τὰ ἀνείδη εἰς τὸ στόμα, ὥστε νὰ ἐκφωνήσῃ αὐτά; (ὁ δὲ Φαίης προσθέτει ὅτι ὁ τρόπος ἐλήφθη ἐκ τῶν αἰχημάτων, τῶν προμάχων: || διὰ τί ἔχει καὶ ἐκ παντός ἄλλου ἐπὶ τὰ πρόσω ὁρμητικῶς, πᾶν χειμάρρου κ.τ.λ.). Ἀλλὰ τότε ἀνάγκη πᾶσα νὰ γραφῇ ὑποτακτ. «προθέουσι» ὥπως καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.—Ὁ δὲ Νεώτερος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων ἐρμηνεύουσιν εἰς τὴν πρώτην καὶ συνήθη ἐρμηνείαν.

ΠΡΟΤΙ-ΜΥΘΗΣΑΘΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΜΥΘΕΟΜΑΙ.

ΠΡΟΤΙ-ΜΥΘΕΟΜΑΙ, ἐπικτῆ λ. κατὰ τύπ. Δωρ. ὅ ἐπικ. ἀντί τοῦ: προσόσσεσθαι, προσ. -εο, παρατ. γ'. ἐν. προτιόσσετο. α.) προσδύλεπω, «κυτάζω» (μὲν τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ῥυτίδια) τινά, η 31, ψ 365, «ἢ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσεμαι» τῇ ὅντι καλῶς γινώσκων σὲ προσδύλεπω, ὅ ἐ. ὁποῖον πάντοτε σὲ γινώσκω (σ' ἐγνώσκων) καὶ τώρα τὸν αὐτὸν σὲ βλέπω, καὶ τώρα προσδύλεπων σε τὸν αὐτὸν εὐρίσκω, εἶσαι πάντοτε ὁ αὐτός, X 356. β.) κατὰ διάνοιαν προσδύλεπω, βλέπω ἐναργῶς, «βλέπω μὲ τὰ ῥυτίδια μου» (ἐπὶ ἀφρημένων πραγμάτων), προαισθάνομαι, «καρδίῃ προτιόσσετο» ὁ λείβρον, θάνατον, «εἶδε (τὸν ὀλέθρου) τὸν θάνατον μὲ τὰ ῥυτίδια του», τασοῦτον δηλ. ἐγγύς αὐτοῦ ἦλθε, τοσοῦτον ἐφοδῆθη, ε 389, ε 219.

ΠΡΟΤΙΜΥΘΕΙΝ, ἰαε, ἡ, ἐπ. κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ ὑπεράνω τῶν σφύων, «ἡ μέση». Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὑπογάστριου, πᾶ ἄλλω: ἦσαν τὸ μεταξὺ ὀμφαλὸς καὶ αἰδοίων, Α 424+ κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς: ἐρμηνευτάς: εἶνε σφύς: ἢ ὀμφαλός. (Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Δοιδεῖρ. = προτομή, πρόσωπον, μέτωπον, ἀντίκειται ὁ προσδορισμός: «ὕπ' ἀσπίδος»).

ΠΡΟΤΟΚΟΣ, ὁ, ὁ ἐμπρόσθιος τόνος ἢ κάλως, τὸ ἐμπρόσθιον καλῶδιον ἢ σχοινίον, παρ' Ὀμ. μόνον πληθ. «πρότονοι» λέγονται τὰ ἔωμ ἐκτεῖνα μεγάλα καλῶδια τὰ ἀπὸ τῆς κορυ-

φῆς τοῦ ἰσίου κατερχόμενα καὶ εἰς ἑκάτερα τῆς πρῶρας προσδόμενα (κατὰ τὸν Γράσορ. κατὰ δὲ τοὺς παλαιούς: ἐρμηνευτάς: καὶ τὸν Βοίτικιον τὸ μὲν κατήρχετο εἰς τὴν πρῶραν, τὸ δὲ εἰς τὴν πρὸννην). Ἐχρησίμευον δὲ εἰς τὸ νὰ καταδιώκεται, νὰ ἀνεγείρεται καὶ νὰ κρατῆται ὄρθιος ὁ ἱστός. (Κατὰ τὴν μετέπειτα ἀρχαιότητα ὑπῆρχεν, ὡς καὶ τὴν σήμερον, ἐν μόνον τοιοῦτον καλῶδιον ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς τὴν πρῶραν καθήκον), Α 434, ε 425, μ 409 κ. ἄ. Γ. Ἀπ. 504.

ΠΡΟ-ΤΡΕΠΑ, παρατ. γ'. πληθ. προτρέποντο, μέσ. ἀόρ. β'. ὑποτ. προτρέπεται, εὐκτ. προτραποίμην, ἀπαρφ. -έσθαι, τρέπω ἐπὶ τὰ πρόσω.—Μέσ. μόνον εἶνε εὐχρηστ., τρέπαμαι, ἢ στρέφομαι πρὸς ἢ εἰς τι, «ἐπὶ νηῶν» τρέπομαι (εἰς φυγὴν) πρὸς τὰς ναῦς, Ε 700 «ἐπὶ γαίαν» (ὁ ἥλιος) στρέφεται, «γυρίζει» πρὸς τὴν γῆν, Α 48. Μεταφ. «ἄχρ' ἐπὶ προτ.» τρέπομαι, παραδίδομαι εἰς πλην, Z 336. Ἐκ τούτου

ΠΡΟΤΡΟΠΑΛΗΝ [..], ἐπὶ εἰς τρόπον προτροπῆς, ὅ ἐ. ἐπὶ τὰ πρόσω τροπῆς, φυγῆς, «φοβέοντο προτροπ.» ἔφευγον χωρὶς νὰ βλέπωσιν ὁπίσω των, ἔφευγον ἀκαθέκτως, Π 304+.

ΠΡΟ-ΤΙΠΠΑ, ἀόρ. α. προτύπω, κυρ. μεταβατ. κυτῶ ἐμπρός, παρ' Ὀμ. δὲ μόνον ἀμετάβατον: «κυτῶ ἐμπρός», ὅ ἐ. προχωρῶ, ὁρμῶ ἐμπρός, ἐφορμῶ, «Τρώες προτύπων» Ν 436, Ο 306, Η 262, «ἀνὰ ῥινάς οἱ ὀρμὴ μένος προτύπῃ» ἢ ὀρμῇ ὀρμῇ (τοῦ κλαίειν) «ἐκτύπησεν ἐμπρός», ἐξώρμησεν εἰς τὴν ῥινά του, ω 319. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει τὸ ἀπλοῦν μὲ ἐκτενέστερον τύπον: τυπῶ μόνον ἐπὶ σωματικῶς τινος παθήματος (ἀποστήματος π. γ. ἢ τ. τοιούτου), αἰφνί: ἐκφανομένου που, ἢ ἀλλοθεν μὲν ἐξαφανισθέντος, ἀλλὰχού δὲ ἀναφανέντος, «ἐτύπησεν», ὅ ἐ. ἐξέσπασεν, ἀνεφάνη).

ΠΡΟΤΩΚΕ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΘΗΜΙ.

ΠΡΟΤΙΜΕΝΕ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΜΠΩ.

ΠΡΟΤΙΧ, ἴδ. ΠΡΟΚΙΧ.

ΠΡΟ-ΦΑΙΝΩ, παρατ. προφαινω, καὶ μέσ. προφαινετο, παθ. παρακ. γ'. πληθ. προφίπνται, μετοχ. τοῦ παθ. ἀόρ. β'. προφανεί, -εῖσα καὶ δοῖκ. -εῖσα, Θ 378 (εἶσα ὅμως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Δυντῆς καὶ Αἰαρή: γράφουσι: -έντε, ἴδ. ΓΗΘΕΑ). Α.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. δεικνύω, φανερώνω, ἐμφανίζω, «θεοὶ τέσσα προφαινον» ἐδεικνυσαν προφανῆ σημεῖα, μ 394. 2) ἀμετάβ. ἐκπέμπω φῶς, «φωτίζω», φέγγω ἐπὶ σελήνης, ε 445. Β.) Μέσ. μετά παθ. ἀόρ. 1) φαίνομαι, εἶμαι ὁρατός (|| ἢ μακρόθεν φαίνομαι, πρὸς τῶν Ἀπ. τὸ προσώ), ν 469. «οὐδὲ προφαινετ' ἰδεσθαι» ἀπροσώπως: «δὲν ἐφώτα, δὲν ἐφεγγε» (ὅ ἐ.) δὲν ὑπῆρχε φῶς, ὥστε νὰ βλέπῃ τις, ε 443+ καταφαίνομαι, εἶμαι προφανές, «τὰ δὲ προφάνονται ἄκοντα» ἐνταῦθα τὰ πάντα εἶνε

φανερὰ, Ξ 332. Ἰδὼς ἡ μετοχ. «προφανείς» ω 160, «ἀνὰ γυρόρας πολέμοιο» Θ 378, «εἰς πόλεμον» Ρ 487, «εἰς πεδίον» Ω 332.

ΠΡΟΦΑΣΙΣ [-ω], ἰοσ, ἡ (πρό-φημι), «πρόφρασις», πρόσχημα, κατ' αἰτ. ἀπόλ. «πρόφρασις» κατὰ πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει, προφασίζομενος, ἢ «οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὕτε τὰν ἄλλων» οὐτ' εὐνῆς προφασίζομενος οὕτε ἔχω χρεῖαν, οὕτε τινός ἄλλου, Ἰλ. Τ 262. «Πάτροκλον πρόφρασι» τὸν Πάτροκλον προφασίζομεναι, ἔχουσαι πρόφρασιν, Τ 302.

ΠΡΟΦΕΡΕΙ, ἐς, παρ' Ὀμ. μόνον τὸ συγγραφέας, ἢ, ὅν, καὶ τὸ ὑπερθ. -ἐστατος, ἢ, ὅν θ 428, κυρ. ὁ φερόμενος ἐμπρός ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπομ. ὁ διακρινόμενος, ἐξαιρετός, ἔξοχος, μετὰ δοτ. πράγμα. «ἄλματι, βίῃ» θ 428, 224, φ 434, μετ' ἀπαρφ. Κ 352. Ἐκ τοῦ

προ-φέρω, μόνον κατ' ἐνεστ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. -ῆσι, πληθ. ἄ. -ωμεν, εὐκτ. -οις, προστ. -ε, μετοχ. -ων, -ουσα -σαι, μέσ. ἐνεστ. -ονται, ὑποτ. -ῆται, φέρω μακρὰν ἢ ἐμπρός, δ ε. 4) ἀπάγω, ἀπομακρύνω, ἀφαρπάζω, «παίρνω καὶ πηγαινώ (φεύγω) μακρὺν», ἐπὶ θυέλλῃς «τὴν εἰς ὅρος» Ζ 346, υ 64. 2) προσφέρω, «φέρων, δίδω», «ὅπως νεοσσοὶ μάστακα» Ι 323, Ρ 424. Μεταφρ. ἐπὶ κακῆς σημασι. ἄ.) ῥίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, λέγω κατὰ τινος, «τὴν δυνείδα» Β 231. β.) ἐξονειδίζω, καταμύεφομαι, «κακίζω, «ἀποκτείνω», «μὴ μοι θώρα πρόφρας χυρὸς. Ἀφροδίτης» μὴ μοι ἀποκτείνῃς, (μὴ με ἐπιπλήτῃς διὰ) τὰ δῶρα τῆς Ἀφ., Γ 64. 3) ἐμφανίζω, παρουσιάζω, «βγάζω (εἰς τὴν μέσην)», (ἀπο)δεικνύω, «μένους» Κ 479, «ἔριδα προσέρω» ἀμύλλωμαι, ζ 92.—Ἰσχυρῶς καὶ τὸ μέσ. «ἔριδα προσέρωμαι τινι» δεικνύω πρὸς τινὰ τὴν ἀμύλλαν μου, δ ε. προκαλῶ τινὰ εἰς ἀμύλλαν, Γ 7, «ἔριδα ἀέθλων» θ 240.

ΠΡΟ-ΦΕΙΓΩ, ἀορ. β'. ὑποτ. -ῃ, εὐκτ. β'. ἐνικ. Αἰολ. ἡ ἐπικ. προφύγοιθα, χ 325, ἀπαρφ. προφυγίσιν, μετοχ. προφυγών, -όντα, φεύγω ἐμπρός, φεύγω μακρὰν, Α 340, καὶ ὡς μεταβ. ἀποφεύγω, διαφεύγω, μετ' αἰτ., «χάρης, μένος» Ζ 502, Η 309, «κακόν» Ξ 81, «θάναντον» χ 325, «πόντον» λ 107.

ΠΡΟΦΡΑΣΙΑ, ἡ, ὑπερθ. ἐπικ. τύπος τοῦ θηλυκοῦ τοῦ πρόφρασι, εὐνοῦς, πρόθυμος, μόνον Κ 290, ε 161, καὶ ἀντὶ ἐπὶ. προθύμως, ἐξ ὅλης ψυχῆς, «ἀπὸ τῆς καρδιᾶν», «κυλεύω» κ 386, «ἀλλὰ πρόφ. εὐχεσθαι» ἐξ ὅλης ψυχῆς, «μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου» νὰ κυχεύσῃς οὕτι χρι. Φ 500. (Ἄλλοι δὲ ἀτόπως ἐξηγουμένοι: ἐκ προμελέτης· ὁ δὲ Λόδοικ. ἐναντίον τῆς ἐννοίας τῆς λέξ. ἐτυμολογεῖ αὐτὴν ἐκ τοῦ φράζω, ἢ. Ἰσχυρῶς καὶ ὁ Ἀδωνξερξ, ὅστις νομίζει ὅτι ὁ τύπος πρόφρασσα=πρόφρασι· ἀλλὰ τὸ δὲ δύναται νὰ συγχωνευθῇ εἰς ζ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς σ).

ΠΡΟΦΡΑΝ, ὄνομα, δ, ἡ, ποιητ. (πρό, φρήν—φρονέω), κυρ. μετὰ προκαλιμένης, δ ε. ἐτοίμης ψυχῆς (πρόβλ. προοίμιος), Λατ. propenso animo. Ὅθεν ἄ.) εὐνοῦς, εὐμένης, εὐνοϊκός, φιλικῶς διακείμενος, φιλόφρων, Α 77, Θ 175, 6 387 κ. ἄ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἥπιος καὶ ἀγανός» δ 230. β.) πρόθυμος, ἔτοιμος, ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς, «μετὰ χάρις» πράττων τι, π 237, Ἰ. Δῆμ. 140, «κραδίη» Κ 244. Εἰρωνικῶς· «πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτομένην» μεθ' ὧραν προθυμῶν, μετὰ πολλὴν χάριν θά παρακάλουν τότε τὸν Δία, τοῦτοστι «δὲν δὲ εἶχα διόλου καρδιάν» νὰ παρακαλέσω τὸν Δία, ξ 406. ὅθεν μετὰ σπουδῆς, μετὰ πάσης σπουδῆς (λέγων ἢ πράττων τι), «ὅτε δὲ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι» Θ 23, «οὐ νό τι θυμῷ πρόφρονι μυθήσμαι, ἐθέλω δὲ τοι ἥπιος εἶναι» δὲν ὁμιλῶ σπουδαίως κτλ., Θ 40, πρόβλ. Χ 184, Ω 140.—Ἐπὶ. προσφρονέει, φιλοφρονῶ, εὐνοϊκῶς, Ἰλ. Ζ 473, παρόθυμως, εὐχαρίστως, «μετὰ χάρις», Η 460, Ρ 224, ε 443, Ἰ. Εἰμ. 564, ἐξ ὅλης ψυχῆς, Ἰ. Δῆμ. 138. ὅθεν ἐκουσίως, αὐτοπροαιρέτως, αὐθορμητικῶς (ἢ ἢ εὐκρινῶς), «πρ. κέλομαι» Ε 816, 840 (ἐνθα ἄλλοι ἀποδίδουσι τὸ ἐπὶ. εἰς τὸ «μάχεσθαι».—Ἐν πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων εὐρίσκουσι τινες τὴν σημασίαν: μετὰ στασίρας θαλήσεως καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως, ἐπιμύνης).

ΠΡΟΦΥΛΑΞΟ, ἴδ. ΦΥΛΑΞΕΩ.

ΠΡΟ-ΧΕΩ, γ'. ἐνικ. -εἰ, ἀπαρφ. -εἰν, παθητ. παρτα. ἀναφ. προχέοντα, ἐχέτω, ἐκβάλλω, κυρ. χύνω ἐμπρός, ἐπὶ ποταμοῦ, «ῥόνος εἰς ἄλ» τὸ ῥέμα εἰς τὴν θάλασσαν, δ ε. χύνωμαι, ἐκβάλλω εἰς τὴν θάλα., Φ 219, Ἰ. Ἀπ. 244.—Παθ. ἐκχέομαι, «χρόνομαι», διαχέομαι, μετφρ. ἐπὶ πληθὺς ἀνθρώπων σωρηδὸν ἐξερχομένων, Ἰλ. Β 465, Ο 460, Φ 5.

ΠΡΟΧΗΤ [-ω], ἐπικ. ἐπὶ. (πρό, γόνυ, ἢ. πρόβλ. γνόξ, ἰγνύω, τὸ Γερμ. knie), κυρ. ἄ.) ἐμπρός εἰς τὰ γόνата, «γονατιστά», «πρόχυν καθισμένη» καθήμεναι εἰς τὰ γόνата, δ ε. γονυπετής. β.) Μεταφ. εἰς ἐνδεινὴν ἐσχάτης ἀδυναμίας καὶ καταπτώσεως, (ἢ. ἐρ' ἡ: καὶ ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται τὸ ῥέμα «γονατιστά» μεταβατικῶς τε ἢ ἀμεταβατικῶς, ὅν «δ θάνατος τοῦ παιδὸς τοῦ τὸν ἐγανάτισε» ἢ «ἀπὸ τότε ἐγανάτισεν ὁ ἄνθρωπος»), «πρόχυν ἀπαλίσθαι κακῶς» νὰ καταπίσωμαι εἰς τὰ γόνата, δ ε. νὰ περιέλθωμαι εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν, καὶ κακῶς: νὰ καταστραφῶμαι, Φ 460, Ε 69.

ΠΡΟΧΟΗ, ἡ, ποιητ. (προχέω), πάντοτε πληθ., ὁ τόπος, ἐν ᾧ γίνεταί ὁ ποταμός εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκβολαί, στόμιον, Ρ 263, ε 453, λ 212, «προχάσι πετραίαι» κρήνη: τινός λέγονται αἱ ἐκ τῆς πέτρας πηγαί, Ἰ. Ἀπ. 383, «Ἰκκενοῖς» αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Ἰκκενοῦς (ἐνθα οἱ παλαιοὶ ἐφαντάζοντο τὴν εἰς Ἀδου κατάβασιν),

υ 65. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν οὐχὶ πῖθωνος καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις· ὁ τόπος ὁ ὑπὸ τοῦ κυμαίνοντος ὕδατος προσκλυζόμενος, ἡ καταδρεχόμενη παραλία).

πρόχος, ἡ (πρὸ)χῆ, ἀγγεῖον συνήθως μετ' ἄλλων χρησίμων εἰς τὸ προχεῖν ἢ ἐκχεῖν ὕδωρ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας τῶν νικητῶν, πρόχους, ῥεζνί (ἐκ τοῦ: ῥαίνω), μπρίκι (Τουρκ. İbrîk), „κουμάρι“ (Ἰδ. Κορ. Ἄτ. τόμ. 4, σελ. 251), „νεροκάνατον“, Ω 304, α 136 κ. ἄ., ἔτι δὲ „κρασοκάνατον“, σ 397.

πρυμνή, [πρ.,] πρ., οἱ. (Ἡ ἐνικ. ὄνομα εἶναι κατὰ τὸν Ἑρωδιανὸν παρ' Εὐσταθίου: πρυλή), δοτ. πρῆσαι ἢ ἰων. πρῆσαι κατὰ τὸν Σχολιαστὰν. εἶναι πῆσαι, πῆσαι ἀπλῆται, καὶ πρῶμαχοι, ἔπομα βαρέως ὀπλισμένοι, πῆσαι μαχηταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν ἄρμασι μαχομένους καὶ πρὸς τοὺς ψιλοὺς, *Ἰλ. Ε 744, Α 49, Μ 77, Ο 517, Γ 90. (Ἡ ἐτυμολογία τῆς λ. ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Διόδορον καὶ τὸν Πλάτωνα ἐκ τοῦ προαίειν, οἰοῦνται ἐπὶ τὰ πρόσω συνωθούμενοι, συσσωρευόμενοι, καὶ εἰς τοιαύτην σηματούμενον εὐρίσκειται παρὰ τῆς μετέπειτα, οἷον παρὰ τῇ Ὀππιδῇ „πρῆσαι: τρύζουσι νεοσσοί“ κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρύλις = πρῆλιν, ἔπομα σημαίνει τὸν ἐν ὅπλοις χορεύοντα, ὅ ἐστι τροπικῶς: μαχόμενον. Ὁ Διόδορος πάλιν ἐκ τοῦ ἀρχαίου πρύλη, ὅ ἐστι ὀπλον δέχων ὡς ἐκ τῆς ῥίζης πργ = διαπερῆν, εἰς ἣν καὶ τὸ διαπρύσιος κατ' αὐτὸν λοιπὸν σημαίνει τοὺς ὀπλίτας. ἢ. Ἀλλὰ, φαίνεται, μετενόησεν ὁ Διόδωρος διὰ τὴν περιβολὴν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν, ὅτι οὐδαμῶς τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ οὐδεμίαν ἐκφέρει τοιαύτην). Ἡ λέξις εἶναι ἐπική.

Πρυμνή, ἔστι, ὁ (οἶοναι Πηδάλιοχος), ὄνομα ἐνός: τῶν Φαιάκων, Ο 412.

πρῶνις, ἡ (καρ. Θηλ. τοῦ ἐπιθ. πρῶνός, ἐξοπακουμένου τοῦ οὐσιασ. νηός) τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηός, „πρῶνις“, ὅπου κἀνοῖται ὁ πηδάλιος, Ο 475 κ. ἄ., μ 84, „πρῶνις νηός“ κ 84. (Ἡ φρ. „πρῶνις νηός“ Η 383, Ε 417, κ 411 κ. ἄ., διωκόθη ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ἐν τῇ Β'. „πρῶνις νηός“, ὥστε τὸ πρῶτον ὄνομα νῆ ἦν Θηλ. τοῦ ἐπιθ. πρῶνός). Ἐκ τούτου

πρῶνις, πρῶνις, ἐκ τῆς πρῶνις, „ἀπὸ τῆς πρῶνις“, „λαμβάνειν“ Ο 716 f.

πρυμνή, πρῶνις, πρῶνις, ὁ εἰς τὴν πρῶνις ἐνέχων, „πρῶνις“ (κατὰ τὸ „πρῶνις“, συνήθ. „τὰ πρῶνις“ (ἐξοπακουμένου τοῦ οὐσιασ. πῆμα) λέγονται τὰ χονδρὰ ἐκείνα καλῶς, „παλαμῆρις“, δι' ὧν προσδένεται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρῶνις: εἰς τὴν πρῶνις, τὰ λεγόμενα Λατίν. petinacula, ὑπὸ δὲ τῶν σημερινῶν ναυτικῶν „πρυμνῆς“, Α 476, κ 32. (Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ ἀπλῶς: „πῆματα“ Ἰδ. τ. λ., ι 136, 137), „πρυμν. λῆιν“ (κατὰ τὸν ἀπόπλουν) Ε 418, ι 478, τοῦ-

ναντίον κατὰ τὴν προσόρμιν „πρυμν. καταδῆται, ἀνάψει“ Α 436, ι 137. — Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.

πρυμνῆ, ἡ, ὄν, ποιητ., ὑπερθ. -ότατος, η, ὄν, ρ 463, ἐσχάτος, τελευταῖος, κατώτατος, ῥίζικός, „βραχύνω“ τὸ ἐσχάτον τοῦ βραχύνος, τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ (κατὰ τὸν ὦμον), Ν 532, „σκέλος“ τὸ ἀνώτατον τοῦ σκέλους τὸ κατὰ τὴν ἄρθρωσιν τὴν ἐν τῇ ἰσχίῳ, Π 314, „γλῶττα“ τὸ μυχαίτατον, ἡ ῥίζα τῆς γλώττης, Ε 292, „πρυμν. κέρας“ ἡ ῥίζα τοῦ κέρατος, ὅπου ἐκφύεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ν 705, „δῶμα“ τὸ ἐσχάτον τοῦ δόρατος, τοῦ κονταρίου δηλ., ὅπου προσαρμόζεται ἡ αἰχμή, Ρ 618, (ἢ ἐνθα ὁ Διόδορος διορθώνει τὸ χωρίον ὡς εἴη: „ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὡς δόρυ πρυμνούς“ ἐξέκρουσε προῖχον: τοὺς ὀδόντας, καὶ ἡ διορθωσις μοι φαίνεται ἐπιτυχής). Ὡσαύτως λέγεται καὶ περὶ τινος λίθου „πρυμνός: παχὺς“ εἰς τὸ κατώτατον μέρος: τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν παχὺς, Μ 446, „ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμοντες“ προῖχον, „πρῶνις“ ἐκκόπτοντες, Μ 449. — Τὸ οὐδέτι ὡς οὐσιασ. „πρυμνὸν θέναρ“ ἡ ῥίζα (τὸ περὶ τὸν καρπὸν μέρος) τῆς χειρός, Ε 339. (Ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ πέρας, συγγ. τῇ πρέμνον κατὰ τὸν Λόβεκ καὶ Κούρτιον).

πρυμνή, ἡ (πρυμνός, ὄρος), τὸ κατώτατον μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, „τὸ ῥιζοδοῦν“ Ε 307 f.

*πρυμνή, [πρ.,] πρ., εἰς τῆς πρό, συγγ. τῇ πρῶτος) πρωτεύω, βασιλεύω, ἀρχώ, μετὰ δοτ. Ἰ. Ἀπ. 68.

πρυμνῆ, ἡ, ὄν, εἰς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φωνηθεῖς, Ε 678.

πρῶνις, ἐπὶ. (κατὰ συναφρῆσιν ἐκ τοῦ πρῶνις, ἐξοπακ. ὦραν), πρότερον, πρὸ ὀλίγου, νεωστί, ἐσχάτως, Ἰλ. Ε 832, Ω 500.

πρῶνις, ἡ, ὄν, (πρῶτος, ἦδη), ὁ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἡδῆς ἐυρισκόμενος, πρὸς ἡδῆς, ἐφ' ἧος, „παλλήκαράκι“, „παῖδες, κοῦροι“ Θ 518, ο 263, Ἰ. Ἀπ. 450, „ἀνήρ“ Ἰμ. 6, 2. Τὸ Θηλ. πρῶνις μόνον α 434 f.

πρῶνις (καθὼς ἔγραψεν ὁ Βέκκερ, καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρότερον πρῶνις, ὅπερ διεφύλαξεν ὁ Βαυλιανός) ἐπὶ. (πρῶ), „πρῶνις“, Ἰλ. Θ 530, Σ 277, 303. Ὡσαύτως ἔγραψεν ὁ Ἀμείρις καὶ Λαρόχης καὶ ἐν τῇ ω 28 ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς „πρῶτα“.

πρῶνις, ἐπὶ. (πρῶνις, ἐκ τοῦ πρῶνις) = πρῶνις, ἐν τῇ φρ. „ῥιζὶς τε καὶ πρῶνις“ γ 92: καὶ πρῶνις, ἡ „ῥιζὶς“ καὶ πρῶνις, Β 303 f. Ἰδ. χωρίλ. (Κατὰ τὸν Γοιττλίγγιον πρέπει νὰ τανύζηται πρῶνις, καθὼς ἦδη ἔγραψεν ὁ Βέκκερ ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμείρις).

πρῶνις, η, ὄν, (πρῶνις), „πρῶνις“. Τὸ οὐδ. πρῶνις ὡς ἐπὶ πρῶνις, „πρῶνις“ (= πρῶνις κατὰ συναφρ. ἐκ τοῦ πρῶνις) Ο 470 f. (Ὁ Βέκκερ ἐν τῇ Β'. γράφει, πρῶνις συμφώνως μὲ

τόν Ἀρίσταρχον, ὅστις ὕμῳ μνημονεύει καὶ τὴν γραμ. πρώον).

πρῶν, ἄρσ., ἄ, P 747, ἀλλαγῶς δὲ ἐκ τινος ἐκτενεστέρου τύπου: πρώων, πληθ. πρώονες (πρῶ), κυρίως πᾶν τὸ προέχον, πᾶσα προβολή, ἐπομ. κορυφή, ὕψωμα, καὶ ἰδιώτ. τὸ εἰς τὴν θάλασσαν προέχον, ἀκρωτήριον, [ἄκρα], Θ 557, M 282, Π 299. Ἡ λ. ποιητικῇ.

Πρωρεῖς, ἄρσ., ὁ (=πρωράτης), ὄνομα ἐνδὲς τῶν Φυλάκων, Θ 443. Ἐκ τοῦ

πρῶν, ἢ, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου πρῶρα, „πλώρη“, κυρ. θηλοκ. ἐπιθ. ἀχρήστου ἄρσιν. πρῶρος, τὸ ὅπουθεν ἐγίνει κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἐπίσης ἀχρ. πρόερα: τοῦτο δὲ εἶνε κατὰ τὸν Βέκκ. συγκριτικὸς τύπος τῆς Πρῶ καὶ ὡς ἐπιθ. καίτοι ἡ λ. ἐν τῇ «νῆος πρῶρη» μ 230 f.

Πρωτεύλαος [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίταλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλίκης ἀρχηγῆς τῶν ἐν Φυλίκῃ καὶ Πυρραῶν Θεσσαλῶν. Πτο ὁ πρωτο- εἰς τὴν Γραικὴν χώραν ἀποδησάσθαι καὶ πρῶτος ὑπὸ τῶν πολέμων φανεοθεῖς, B 698 εἰ, N 681. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν πρότερον ἐκαλεῖτο Ἰόλαος, διὰ δὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ταύτην προθυμίαν μετωνομάσθη Πρωτεύλαος. Μετὰ τὸν ἄντικρυ ἐλαττέρευτο ὡς ἥρωας ἐν Ἑλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεύς, ἄρσ., ὁ, μυθώδης τις θαλάσσιος θεός, κατὰ τὴν Ὀδ. δ 305, 385, πατήρ τῆς Εἰδοθέας, θεράπων τοῦ Πασειδῶνος, φυλάττων αὐτῷ καὶ πομπῶν τὰς ψόκας: ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πελάγει. ἔχει τὴν δύναμιν νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταμορφώνεται εἰς αἰσθητὰ πρᾶγμα, δ 349 εἰ, 365 εἰ. Κατὰ συμβολὴν τῆς Εἰδοθέας δεσμεύει αὐτὸν ὁ Μενέλαος τὸν ἠνάγκασε νὰ προείπῃ εἰς αὐτὸν πῶς: ἐδόνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα. Ἡ μεταγενεστέρα μυθικὴ παράδοσις παρίσχει αὐτὸν καὶ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2, 412, 418, ἢ ἐκ τῆς Θράκης μεταναστεύοντα εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀπολλοδ. 2, 5, 9.

πρωτίστος, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ὑπερβ. τοῦ πρώτος, πρωτίστος, πρώτος πάντων, B 228, Π 656, τ 447. Ἐπιστείνεται διὰ τοῦ «πολύ» B 702, ε 220. Ἐβρίσκειται καὶ διανετλήθησαν «κατὰ πρωτίστον ἀπαιτήσιν» κατὰ τὴν προπλήστην ὄψιν, Γ. Δῆμ. 457. — Τὸ οὐδ. ἐνικ. πρωτίστον κ 462, υ 60, χ 491 ἐπιστείνόμενον διὰ τοῦ «πολύ» B 702, καὶ πολὺ συχνότερον τὸ πληθ. πρωτίστα λαοδύνατον ὡς ἐπὶ πρῶτον πάντων, πρωτίστα πάντων, πρὸ πάντων, A 403, γ 57 κ. ἄ., «τὰ πρωτίστα» λ 468, Γ. Ἀπ. 407.

πρωτόγονος, ὄν, ποι. (πρώτος, γεν-) ὁ πρῶτος γεγεννημένος, πρωτότοκος, «ἀρχὸν πρωτογόνον ἐκατόμβη» Ἰλ. Δ 402, 120, Ψ 864, 873.

πρωτοπαγίς [...], ἡ (πρώτος, πλήν), πρὸ ὀλίγου πεποιημένος, νεοποίητος,

„καινοεργός“, «δίφρος, ἄμαξα» μόνον Ἰλ. E 494, ι 267.

πρωτοπλοῦς, ὄν, ποι. (πρώτος, πλῆν), δ κατὰ πρῶτον πλῆν, πρωτόπλοος, „πρωτοτάξιδος“, «νῆος» Θ 35 f.

πρῶτος, ἡ, ὄν, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀχρ. πρώτατος, ὑπερβ. τῆς Πρῶ, „πρωτός“ ἄ.) τοπικῶς τοῦναντίον τοῦ «ὕστατος» B 281 κ. ἄ. Ὅθεν «πρ. ὑαμίνη» ἡ μάχη τῶν πρώτων, τῶν προμάχων, O 340 Γ 355, «ὁμάδος» P 380 «πρῶτη ἀγορή» ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ πλησιεστάτῃ τῆς ἀγορᾶς, Γ 50, «ἐνὶ πρώτῃ θύρῃσι» ἐν ταῖς πρῶτοισι, α 255, γ 250, «οἱ πρῶτοι» = οἱ πρόμαχοι, E 536, M 306, 321, καὶ «πρῶτοι πρόμαχοι» σ 379, «πρώτος ῥυμός» τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Z 60, Π 377, «πρῶτη ἀντις» ἡ ἐσχάτη, ἡ ἄλλως «πυμάτη», Γ 275, «πρῶται θύραι» πρῶτα, X 66, ἴδε καὶ τὸ ἀνωτέρω α 255, γ 250. β.) χρονικῶς τοῦναντίον πάλιν τοῦ «ὕστατος» E 703, ι 44 κ. ἄ. ἐπιστείνεται διὰ τοῦ «πολύ» ι 449, «πρώτος μετὰ τινα» Θ 289. γ.) κατὰ τὴν τάξιν «πρωτοί», «οἱ πρῶτοι», προεχόντες, ζ 60, 80. δ.) «τὰ πρώτα» ἔξυπακ. ἄλλα, τὰ πρωτεῖα, τὸ πρῶτον βραβεῖον, Ψ 275. — Τὸ οὐδέποτε καὶ τὸ ἐνικ. καὶ τὸ πληθ. πρῶτον, πρῶτα τίθενται πολλάκις ὡς ἐπιρρήμ., λαμβάνοντα καὶ τὸ ἀρθρον ἐνίοτε «τὸ πρῶτον» Δ 267 κ. ἄ., «τὰ πρῶτα» A 6, P 612 κ. ἄ. (Ὁ Οὐόλφος: ἔγραψεν αὐτὰ ἐν τῇ Ἰλ. ὑφ' ἐν, δ. ἔ. ὡς μίαν λέξιν τοκρῶτον, ταπρῶτα) ἄ.) τὸ πρῶτον, κατὰ πρῶτον, „τὴν πρώτῃν φοράν“ ζ, „πρῶτα“, I 32 κ. ἄ., συχνῇ ἡ φρ. «πρῶτον καὶ ὕστατον» πρῶτην ἢ τελευταίνην φοράν: β.) εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ „ἐνωρῆς“, πρὸ καιροῦ κατὰ τὸν Εὐράτ. λαμβάνουσι σινες τὸ ἐπὶ. ἐν τῇ ω 28 «ἡ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παρὰστῆσθαι ἔμελλε Μοῖρα» τῷ ὄντι καὶ σὲ ἐνωρῆς ἔμελλε νὰ καταλάβῃ ἡ μοῖρα: ἄλλ' οὕτω αὕτη ἡ σημασία ἐνυπάρχει εἰς τὴν λ. οὕτε ἡ ἐρμηνεία τοῦ «σοὶ πρῶτα» ἐντὶ τοῦ «σοὶ πρώτον» σὲ πρῶτον δηλ. μεταξὺ τῶν μετὰ τὸν πόλεμον ἀποθανόντων ἡρώων, εἶνε ὁρῶν. Ὁρῶτερον λοιπὸν ἐπράξεν ὁ Ἄμει: καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Δυνεύς, γράψαντες συμφῶνως μὲ τὸν Βούστρμαννον εἰς τὰ Σχόλια τῆς Ὀδ. σ 557 πρῶν. ἐπειδὴ μέλιστα τὸ λήμμα τοῦ Σχολιαστοῦ φέρει τὴν γραφήν: πρῶτι γ.) μετὰ χρονικὸν συνδ. «ἐπεὶ, ἐπειδὴ πρῶτον, πρῶτα, τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα» ἀφ' οὗ διαξ. εὐθὺς ἀφ' οὗ, Λατ. quān primū, A 235, γ 183, M 420, δ 43, ε 467, «ἐπὶ τὰ πρῶτα» Z 489 κ. ἄ. «ὀπίσθον καὶ πρῶτον» λ 406 κ. ἄ., «ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα» A 6. Καὶ μετὰ τῶν ἀναφρ. «ὄντινα πρῶτον» γ 320, κ 328.

πρωτότοκος, ὄν (πρώτος, τέκν), «μήτηρ» ἢ κατὰ πρῶτον αἰτούσα, «πρωτόγεννη, πρωτότρε» περὶ ἀγελάδος, P 5 f.

Πρωτά, οἶς, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

πρώονες, ἴδ. πρῶν.

ΠΤΑΙΡΑ (συγγ. τῆς Ἀστ. sternuo), μόνον ἐν τῇ Ἀορ. Ἐ. ἔπαρην, „παρηνίζομαι“ (προφ. φταρν.), ὅπου ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, ρ 541 f. (|| καὶ τὴν σήμερον δὲ θεωρεῖται καλὸς οἰωνός: ὁ παρμὸς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἐπιθεωρητικός: τῶν λεγομένων: ὅθεν μετὰ τὸν παρμὸν ἀκούεται ἡ εὐχή „γεία σου καὶ ἀλήθεια λέξ.“).

ΠΤΑΜΕΝΟΣ, ΠΤΑΤΟ, ἴδ. ΠΙΤΩΜΑΙ.

ΠΤΕΛΕΪΑ, ἡ, πτελέα, „φτελεῖ“, ulmus campestris, *Π. Z 419, Φ 242, 350.

ΠΤΕΛΕΪΣ, ἡ (πτελέα, πρὸς τὴν Γερμ. πόλιν Ulm). 1) Ἀρχαῖα πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ἀντρώνας καὶ Πορτίσου ἔχουσα καὶ λιμένα (|| παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, τὴν σήμερον Φτελιὸ τὸ χωρίον ὅπουσιν μεσογειότερον, καὶ Παλαιὸ Φτελιὸ τὸ κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐκ τῆς καταστροφῆς ἀνασταθὲν χωρίον, τοῦ ὁποῦ μόνον λείψανά τινα σώζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης), B 697, Σερβ. 9, 5, 8. 2) χωρίον τῆς Ἡλίδος, ἀποικία τῆς Θεσσαλικῆς Πτελεοῦ, ἐπὶ Στράβωνος (8, 3, 25, ἐνθα λέγεται γένους οὐδ. τὸ Πτελεόν) ἡρημαμένη, B 594.

ΠΤΕΡΝΑ, ἡ, 1) „πτέρνα“ (προφ. φτέρνα), X 397, Βατρ. 46. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ πέρνα, ὃ ἐ. μῆριν, „χοιρομέρι“, Βατρ. 37.

*ΠΤΕΡΝΟΓΛΩΣΣΟΣ [π.], ὁ, γλῶσσης τῶν χοιρομερίων, ὁ ἐν τοῖς μῆρσιν γλῶσφον, κατασκευάζων κοιλώματι, κωμικ. ὄνομα μυδ. ἐν τῇ Βατρ. 227.

*ΠΤΕΡΝΟΤΡΟΚΤΗΣ, οἱ, ὁ, ὁ τρώγων, βοκάνιζων τὰ μῆρια, χοιρομέρια, κωμικ. ὄνομα μυδ. ἐν τῇ Βατρ. 29.

*ΠΤΕΡΝΟΦΑΓΟΣ, ὁ, ὁ μηροφάγος, κωμ. ὄνομα μυδ. ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΠΤΕΡΟΕΙΣ, ΚΕΣΑ, ΚΝ, ποιητ., πτερωτός. 1) κυρ. ἐπιθετὸν τῶν βελῶν, τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἔσπερον ἄκρον, τὸ ὀπίσθιον, ἔφερον πτερά, Δ 417, E 471, Π 773, Υ 68. 2) μεταρ. ἄ.) ἐλαφρός, κοῦφος, „λαϊστήα“ ἴδ. τὴν λ., E 453, M 426. β.) συγνόν. ἐν τῇ φρ. „ἔπεα πτερόεντα“ οἱ πτερωτοὶ λόγοι, οἵτινες ὅμα ἐξελλόντες τοῦ στόματος ἀφίπτανται καὶ φεύγουσιν ἀνεπιστρέφει, Ὅμ. πλγ. Ἐκ τοῦ

ΠΤΕΡΟΝ, τὸ (πέτομαι), „πτερόν“ (προφ. φτερό), „πούπουλον“, ο 527, ἔπειτα πτέρου, „φτεροῦ“, πλατάρι“ καὶ „πτερόν“, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. „πτερά βάλλων, τινάσσεται“ κυπῶ, τινάσσω τὰ πτερά μου, Α 454, E 151. Ὡς σημεῖον κορυφότητος: „ἔντε πτερά“, „ὥτάν πτερόν“, T 386. ταχύτητος: „ὥκεται ὥσπερ πτερόν“ η 36: ὅθεν τροπικῶς λέγεται περὶ τῶν κωπῶν τῶν πλοίων, „ἔρετα“, τὰ τε πτερά νηυσὶν πέλονται, λ 425, ψ 272.

ΠΤΕΡΥΞ, ΓΡΟΣ [π.], ἡ (πτερόν), δοτ. πληθ. πτερόγαστον, πτέρου, „φτεροῦ“, πλατάρι, πτερό“, B 316, 462, Ψ 875, E 449, „ὕπὸ

πτερόγων κύκλος ἀεῖδεις“, ἔχων τὰ πτερά ἀνοικτά, πτερογίζων ψάλλει, Ὑμ. 20, 4.

ΠΤΗΣΙΑ (ΠΤΑ-, ΠΤΑΞ, πτήξω), ἄορ. ἐπικ. πτήξε, παρακειμ. ἐπικ. μετοχ. πεπητός, ὄτος.

1) ἀμετάβ. ὑποπτήσσω, κύπτω, συστέλλομαι, „ζαρώνω“, „καίμην πεπητός“, E 354, γ 362, „ὕπὸ τεύχεσι πεπηγότες“ κεκυφότες, „ζαρωμένοι ὑποκάτω τῶν ὀπλῶν“, E 474. — Ὅθεν 2) μεταβ. ἐν τῇ Ἀορ. ἄ. συ(κατα)στέλλω, καταβάλλω, κατευνάζω, „κάμνω νά ζαρῶσῃ“, „θυμὸν Ἀχαιῶν“ E 40 (ἐν ἀθετουμένῳ σίχῳ, ἐνθα ἄλλοι ἀνέγνωσαν: πῆξε).

ΠΤΟΞ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. πτοῖα (συγγεν. τῇ προηγ.), παθητ. Ἀορ. γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ Δωρ. πτοῖσθην, πτωῶ, τρομάζω. Παθ. πτοῖσμαι, ἐκπλήττομαι, „συντρομάζω“, εἶμαι περὶδεής, γ 298 f.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πειραίου, πατὴρ τοῦ Εὐβομέδοντος, Δ 228.

ΠΤΟΛΕΜΙΖΑ, ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, ΠΤΟΛΕΜΟΝΑΣ, ΠΤΟΛΕΜΟΣ, ἴδ. ΠΤΟΛΕΜΙΖΑ.

ΠΤΟΛΙΘΕΡΟΝ, τό, ἐπικ. (πτόλις), πόλις, πάντοτε μὲ τὸ ὄνομα κατὰ γεν., οἶον *Ἰλίου πτολίεθρον. B 433 κ. ἄ. πλγ. (|| Ἀλλ' ἴδε περὶ ταύτης τῆς γενικῆς Βασιμείστηρ. εἰς Ὅμηρ. Ὑμν. I, στλ. 31). Ὁ τύπος: πτολίεθρον εἶνα ἄχρηστος.

ΠΤΟΛΙΦΩΡΟΙΟΣ, ὁ = τῇ ἐπομ., ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεως, Ὑδ. i 504, 530.

ΠΤΟΛΙΦΩΡΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (πτόλις, πέρθω), ὁ πόλις καταστρέφει, ὁ τῶν πόλεων πορθητής, -θήτρις, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Υ 152, τῆς Ἐννοῦς, E 333, τοῦ Ἀχιλλεύς, O 77 κ. ἄ. τοῦ Ὀδυσσεως, B 278, π 442, τοῦ Ὀδύσεως, B 728.

ΠΤΟΛΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, ἴδ. ΠΟΛΙΣ.

ΠΤΟΡΟΣ, ὁ, βλαστός, „βλαστέρι“, κλάδος, „κλωνάρι“, E 428 f. (Κατὰ τὸν Λόδσκ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ορ-, ὄρνυμι, κατὰ δὲ τὸν Δύντσερον συγγ. πρὸς τὸ παρθένος).

ΠΤΥΓΜΑ, ΑΤΟΣ [π.], τό, ἐπικ. (πύσσω) πτυχή, „δίπλωμα“, „πέπλοιο“ τὸ δίπλωμα τοῦ πέπλου, ὃ ἐ. ὁ πτυχτός, „διπλωμένος“ πέπλος, E 345 f.

ΠΥΚΤΟΣ, ὁ, ὅς (πύσσω), πτυχτός, „δίπλωμένος“, „πύναξ“ (ἴδ. τ. λ.), Z 469 f.

(ΠΥΞ), γεν. ΠΥΚΤΟΣ [π.], ἡ, ποιητ. (πύσσω). 1) κυρ. πτυχή, „δίπλα“, „πύχε: σάκος: αἱ πυχᾶι, τὰ σπρώματα τῆς ἀσπίδος, τὰ δερμάτινα ἢ μετὰλλινα, Η 247, Σ 481 κ. ἄ. ἴδ. ἀπὸς ἐπὶ τῶν πυχῶν τοῦ ἐνδύματος, „ἐκπύων πύχε:“ Υ. Δίμ. 176. 2) μεταρρ. ἐπὶ ὀρέων, πτυχή, φάραγγι, κοιλάδι, Α 77, τ 432, Υ. Ἐρμ. 326. Ὁ ἐνικός: εἶνε σπάνιος, Υ 22, Υ. Ἀπ. 269, Υ. Ἐρμ. 553. — Ἡ ὀνομασ. τοῦ ἐνικού ἄχρηστος.

ΠΤΥΟΝ [π.], τό (πτύω), ἐπικ. γεν. πτύοσιν, πτύον, „πτυάρι(ον)“ (προφ. φτυάρι), ἰδίως

δὲ τὸ „λιχνιστήριον“ (λικμητήριον), δι' οὗ „λιχνίζουσιν“ (λικμῶσιν), ὃ ἔ. σηκώνουσιν εἰς τὸν ἄερα τὸν ἀλωναμένον στίον, ἵνα χωρίσῃαι τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ἀγύρων, Ν 588 f.

ΠΤΙΣΣΑ (ΠΤΙΧ, ὅπερ παράγεται ἐκ τοῦ ΠΤΚ, πύκα, πυκνός), μόνον ἐν τῇ μέσ. παρ. ἐπτύσσοντο καὶ μετοχ. τοῦ ἄορ. ἁ. πτύσασα. 4) *Ενεργ. „διπλώνω, συμμαζεύω“, ὅσον «χιτῶνα, εἴματα» α 439, ζ 444, 252, τ 256. 2) Μέτ. «ἔγγχε ἐπτύσσοντο» Ν 434, || τὰ δόρατα προσήγγιζον ἀλλήλα, „ἐφιλοσύντο“, ἐψαύοντο δηλ. οὕτως, ὥστε τὸ ἐν ἀπετέλει διπλὰν τοῦ ἄλλου. Οὕτως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα ἢ ὅχι: ἐκάμπτοντο, διότι οὐδὲνα λόγον εἶχον νὰ καμφθῶσι καὶ νὰ διπλωθῶσι τὰ δόρατα, ἀφ' οὗ οἱ ἄνδρες ἔμενον κατὰ χῶρον καὶ δὴν ἐμάχοντο.

ΠΤΙΝ [-] (πεπικνῆ, λῆξ. τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ Λατ. spin. Γερμ. spinnen), πτύω, „φτῶ, ἢ φτόνω“· αἶμα· Ψ 697 f.

ΠΤΟΚΙΣ, ἴσπερ, ἢ, περίφοδος, περιδεής, δειλός, ψαφδεής, «αἰθυσίαι» *Επιγ. 8, 2. *Εκ τοῦ

ΠΤΩΠ, πκός, ὃ, ἢ, ποιητ. (πτώσσω), δειλός, περίφοδος, ψαφδεής, ἐπιθετοῦ τοῦ λαγῶος, *Π. Χ 340—Οὗα. «πτῶς»=λαγῶος, Ρ 676.

ΠΤΩΚΙΣΤΗ, συγγέλλομαι, συγκύπτω, «ζαρώνω», δειλιῶ, μόνον ἐν τῇ ἀπρ. «πτωσκαζέμεν», Δ 372 f. Κατ' ἐξέτασιν ἐκ τοῦ

ΠΤΑΣΙΝ, ἐπικ. ἢ Ἰων. (συγγ. τῇ ΠΤΗΣΙΩ), μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ. 4) ἀμετάβ. ἁ.) ὑπὸ φόβου, συστέλλομαι, συγκύπτω, «ζαρώνω, χώνομαι», ὅσον «ὑπὸ τινι» ὑπὸ τινος ἢ ἐνώπιόν τινος, Π 126. «καθ' ὅδω» χώνομαι, κατεφύγω εἰς τὸ ὅδω, Φ 44, «ὑπὸ κρημνός», Φ 26. ὅ.) ἐν γένει, ὡς τὸ πῆς καθομιλ. «ζαρώνω», δειλιῶ, εἶμαι περίφοδος, Δ 371, Ε 634. γ.) ἐπὶ ἐπαίτου, μετὰ φόβου καὶ συστολῆς, περιέρχομαι ἢ ἐπαίτω, «π. κατὰ δῆμον» Ρ 227, σ 363. 2) μεταβ. ὃ ἔ. μετ' αἰτ., φοβοῦμαι, ὑπὸ φόβου φεύγω τινά, «ἀλλήλους» Γ 427, «δρύνεις: ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσεσσι φέονται» τρέχουσιν ἢ φέρονται τῆδε κίετες ἐν τῇ πεδιάδι φοβούμεναι τὰ νέφη, χ 304.

ΠΤΑΚΕΙΑ, ὑποστ. -η, ἀπρ. -ειν, παρ. θαμν. πτωχίσσας, μέλ. μετοχ. πτωχίστων· ἁ.) ἀμετάβ. ὡς ἐπαίτης (πτωχός) περιέρχομαι, «ζητιανεύω» ἢ «ζητουλεύω», ἐπαίτω, «προτὶ, κατὰ ἄστυ, ἀνά δῆμον», *Οδ. α 309, σ 2, τ 73. ὅ.) μεταβ. ἐπαίτω, «ζητῶ», «δακτα» Ρ 11, 49. *Εκ τοῦ

ΠΤΑΧΙΣ, ἡ, ὅν (πτώσσω), κυρ. ὃ κεκυρῶς, «ζαρώνομαι», ἐπομ. ὃ ἐπαίτων, «άνηρ» ἐπαίτης, «ζητιάνος, ζητουλάς», *Οδ. τ 74, φ 327, ἀνευ τοῦ «άνηρ» ὡς οὐσιαστ., ζ 208, ξ 400.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ, οἱ (πυγμή, οἶοντι Σπυθμαῖοι, με-

κρῶσμαι ὅσον μία πυγμή), μυθῶδες τι ναννικόν ἔθνος, ὅπερ κατὰ τὸν μῦθον κατέχει τὰ νῆα τῆς γῆς πρὸς τὴν Λιβυοσίαν ἢ Ἰνδοίαν, Γ 6. ΠΥΓΜΑΙΩΝ [-ω-], ἢ, ἢ διὰ πυγμῆς μάχης, πυγμαχία, «γρονθοκαπία», *Π. Ψ 653, 665. *Εκ τοῦ

ΠΥΓΜΑΚΟΣ [-ω-], ὃ (πύξ, μάχεται), ὃ διὰ πυγμῆς, γρόνθου μαχόμενος, πόκτης, πυγμαχίας, «γρονθοκαπός», θ 246 f.

ΠΥΓΜΗ, ἡ (πύξ, πρὸλ. pugnis, ἰσως συγγ. τῇ ΠΤΚ, πύκα, πυκνός), «γρόνθος, γρονθιά», ἐπεὶ συνήθως ὁ ἀγών, ἡ μάχη ἢ διὰ γρονθοκοπημάτων, πυγμή, ὅθεν «πυγμῇ νικήσας» εἰς τὴν πυγμὴν, εἰς τὸν διὰ πυγμῆς ἀγῶνα νικήσας, Ψ 669 f.

ΠΥΓΟΓΕΙΟΣ [-ω-], ἡ, ον, ποιητ. (πυγών=πύχης), πηχυατός, ἔχων ἐνός πύχους μήκος, *Οδ. π 547, λ 25.

ΠΥΚΛΟΣ [-ω-], (δὲ ἄφρωνιαν ἀντὶ τοῦ πλόκα· λα: ἐκ τῆς ῥίζης ΠΑΥ, πλύνω), ἢ, «σκάφη, σκαφίδι», ἰδῶς: ἐν τῇ παραβάλλεται τροφή εἰς τὰ κτήνη, τ 553 f. (ἐνθα κατ' ἐξάρσιν τὸ ο εἶνε μακρόν, ἐν τῇ ἀλλαχού εἶνε βραχύ).

ΠΥΟΕΣΟΙ, ἰδ. ΠΥΘΑΛΟΝΟΙ.

*ΠΥΟΙΟΙ [-ω-], ἐπὶ τοῦ *Απόλλωνος, οὕτως ἀνομασθέντος: διὰ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος: κατὰ τὸν *Γ. *Απ. 373 (ἐνθα τὸ ι εἶνε μακρόν).

ΠΥΘΩΝ, ἔνος, ὃ, τὸ κατώτατον παντός βαθεῖα: πράγματα, «πάτος»· ὅθεν (ἰδῶς ἁ.) ἐπὶ ἀγγέλων, πυθμὴν, «πάτος»· οὐ μόνον καθ' ὅσον κλείει αὐτὰ κάτωθεν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον ὑπερῆρξεν ἢ ὑποβαστάζει, ὅθεν καὶ βάσις, βάθυν, π. γ. τριπόδος Σ 375. Οἱ δὲ περὶ ἐκπώματος λεγόμενοι «δύο δ' ὑπὸ πυθμίνης: ἦσαν» Α 633 πρέπει ἀπλοῦστα καὶ πιθανώτατα νὰ ἐξηγηθῶσιν ὡς πυθμίνης ἢ «πάτος» τοῦ ποτηρίου, τὸ ὅποσον ἄρα εἶχεν ἐκατέρωθεν πυθμίνης, διότι ἦτο «δέπας ἀμοικνέπαιλος», ὡς ἀνομαζέει τὰ τοιαῦτα ὁ *Ομ. (ἰδ. τ. λ.). Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Φαίον καὶ Αἰραῖον· ἄλλοι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι τοὺς πυθμίνης ὡς βάθρα, βάσεις, ἢ κατὰ τὸν *Αθηναῖον α. 489 Β (ἐνθα περιγράφεται ἀργυρὸν τι ἔκπωμα ἐν κατῷ εὐρισκόμενον, πρότερον ἀνθήκον ὄλην εἰς τὸν Νέστορα) ὡς κυλινδρικοῖς ὑποστηρίγματα «ροπαλία δύο πλάγια». Τρίτην ἐρμηνείαν τῶν δύο πυθμίνων εὐρίσκει παρὰ τῇ αὐτῇ *Αθηναίῳ α. 488 F.

ΠΥΘΩ [-], (πρ. συγγ. τῇ Λατ. puteo) μὲλ. γ'. ἐν. πύσαι, ἄορ. ἐπικ. πύσαι, καθ. ἐνεστ. πύθεται, παρ. πύθην, μετοχ. -ομένην, ἐπικ. λ. 4) *Ενεργ. σήπω, «σπίζω», κάμνω τι νὰ σήπηται, «ὀστία» Δ 474, *Γ. *Απ. 369, 374. 2) Παθ. σήπουσιν, «σπόμαι» ἢ «σπίζω» (ὀξέει) Α 396, α 161, μ 46.

ΠΥΘΩ [-], οἶον, ἢ, *Γ. *Απ. 372, δοτ. Πυθῶ, Ι 405, θ 80, αἰτ. Πυθῶ. 2) δὲ καὶ ἀρχαῖοις:

τόπος Πτοόης, ἄποι, ἡ, B 519, αἶτ. Πυθῶνα, 'Υ. Έρμ. 478, ἡ Πυθῶ, τὸ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν Φωκικῆς χιόρας, ἐν ᾗ ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. (Κατὰ τὸν 'Υ. Ἀπ. 372 τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ πύθομαι=σέπωμαι, διότι ἐκεῖ ἀσάκη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος φονευθεὶς δράκων, ὅστις καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομάθη Πύθων. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πυθίσθαι, διότι εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἡρώτων οἱ βουλόμενοι τὸν θεόν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀντίκειται τὸ βραχὺ τῆς πυθ συλλαβῆς τοῦ ῥήματος).

Πυθῶδε [-], ἐπίρ., εἰς τὴν Πυθῶν, λ 581. ΠΥΚΝΑ [-], ἐπικ. ἐπίρ. 1) πυκνῶς, σπέρως, „πυκνῶ“, ὅσον „πύκα βάλλειν“ I 588, „π. θωρηκταί“, ἴδ. σαρπηκτῆς, M 347 κ. ἀ., „πύκα ποιητός“ στερρὰ καυμῆνός, Σ 608, α 333 κ. ἀ. πλχ. Συνάπτεται πρός τὸ „σπέρως“ M 454. 2) μεταφ. ἐπιμελῶς, „τρέρειν“ E 70, συν- νετώ, „φρονεῖν“ I 554, Σ 247. Ἐκ τούτου ΠΥΚΛΗ [-], εὐκτ. πυκάζειν, ἀόρ. ἀ. ἀναῖξ. πύκασε, ἀπέρρ. -άσαι, μετοχ. -άσει, ἀτασε, μετοχ. τὸν καὶ παρ. πεπυκασμένοι, -α. 4) μεταφ. ἀ.) πυκνῶνω, συσσωρεύω, „στρεμῶνω“, „ἐντὸς σφῆς αὐτοῦ“ μ 235 β.) συγκαλύπτω, κατακρύπτω, κατασκεπάζω, „νέκον“ Ω 581, „τινὰ νεφέλη“ P 554, ἡ κόρυς „πύκασε κόρη“ K 274. Παθ. ἄρματα εὐ πεπυκασμένα B 777. (|| ἐρμηνεύεται ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα μὲ πέπλους, οἷα τὰ ἐν E 494. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀμφιδέλλω μετὰ τοῦ Δον- τέρου, ἐν ᾧ λόγος ἐνέσθαι περὶ καλυμμάτων τῶν ἄρμάτων ὑποπτεύω μᾶλλον ὅτι ἢ φρ. „εὐ πεπυκασμένα“ δὲν διαφέρει τῆς „πύκα ποιητά“, ἴδ. ΠΥΚΑ)· μετὰ δοτ. „ὄξοις“ E 289, „ἄρμα- τα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσίτερη τε“ ὑπερβό- λικη ἔκφρασις κατασκεπάζω μὲ χρυσὸν ἔκ κα- σσίτερος ἀντὶ τοῦ πλουσίως κεκοσμημένα, πε- ποικιλμένα μὲ χρυσὸν καὶ κασσίτερον, W 503, „ρίκεισιν πεπυκασμένοι ὦμοις“ ἔχων τοὺς ὦ- μους μὲ ῥίκη σκεπασμένους, γ 488 γ.) τρο- πικ. περιδέλλω, καταλαμβάνω, ἐπὶ λύπῃς, „πυκ. τινὰ φρίνας“ Θ 124, P 83. 2) ὡς ἀμε- τῶς φαίνεται ὅτι μεταχειρίσθη τὸ ῥ. ἐν τῷ λ 320 „πρὶν... ἰούλους ἀνθῆσαι πυκᾶσαι τε γέ- νους εὐανθεῖ λάχνη“ πρὶν ἀνθῆσαισιν οἱ ἰούλοι ἔ- σαι σιγῶνες σκεπασθεῖσαι μὲ εὐανθεῖ λάχνην (ὅπερ μὴ δεχόμενος ὁ Γράσορ διαρθεῖ ἀνευ ἀνίγης τὸ χωρίον· εὐανθεῖα λάχνην, ὥστε τοδοτὸ νὰ ᾔνε ὑποκείμενον τοῦ μετῴ. „πυκᾶσαι“· || Ἀλ- λ' ὀρθότατα ἐνόησε τὸ χωρίον, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μεταφράσεώς του, ὁ Ἀμεῖς, ἐκλαμβάνων τὸ μὲν „πυκᾶσαι“ ὡς μεταδοτικόν, ὡς ὑποκείμε- νον δ' αὐτοῦ τὸ αὐτὸ καὶ τοῦ ἀνθῆσαι, τὸ „ιού- λους“, ἐπομένως πρὶν οἱ ἰούλοι ἀνθῆσωσι καὶ σκεπᾶσθαι μὲ εὐανθεῖ λάχνην τὰς παρτίδας).

ΠΥΚΙΝΗΔΗΣ [-], ἐκ (πύκα, μῆδος), πυκνῶς ἔχων φρίνας, συνετός, φρόνιμος, α 438 f, 'Υ. Δῆμ. 453 (ἐνθα παροῦνται).

ΠΥΚΙΝΑ [-], ἐπίρ., κυρ. σὺδέτ. πληθ. τοῦ ἐπιθ. πυκινός=πυκνός, ὅπ. ἴδ.

ΠΥΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅν, κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πυκνός (ἴδ. τ. λ.). || Ἡ παρενλήκη αὕτη τοῦ ι, ἔτι· ἔγεννη, ὡς φαίνεται, εὐφρονίας χά- ριν ὅπως καὶ ἐν τῷ „πυκνός“ ἀντὶ τοῦ πυ- νός, καὶ „πυκνός“ ἀντὶ τοῦ πύκνω, σῶζεται καὶ σήμερον ἐπὶ ἀντὶ τοῦ καπνός π. γ. λέγεται „καπινός“, τὸ ἐπινεῖς ἐγένεον „ἐπίνεζε“, ἡ Πάτμος· κατήνησε „Πάτιμος“ ἔξ „Πάτινος“ καὶ ἐκ τούτου ἐπιθ. „Πατινώτικος“, καὶ τὰ κωμικώτερα „ἀτιμώπλοισιν“ καὶ „ἀτιμῶζι“ ἀντὶ τοῦ ἀτιμώπλοισιν καὶ ἀτιμῶζι. Ἐκ τούτου

ΠΥΚΙΝΟΦΡΟΝ, [-], ὅν, ἐπικ. „πυκνῶς ἔχων φρίνας, συνετός, φρόνιμος“, βουλή· 'Υ. Έρμ. 538.

ΠΥΚΝΟΣ, ἡ, ὅν καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ΠΥΚΙ- ΝΟΣ, ἡ, ὅν (πύκα), „πυκνός“, παχύς, χον- δρός. 4) κυρ. ἀ.) ὡς πρὸς τὴν ὕλην, χον- δρός, στερρός, „πυκινός θώρηξ, ἀσπίς, χλαῖ- να“ O 529, N 804, ε 521 κ. ἀ. β.) ὡς πρὸς τὰ συστατικά μέρη, πυκνός, „πυκ. λίγος“ (κατὰ τινὰ ἐρμηνείαν διότι ἐμελλον νὰ στρωθῶ- σιν πολλὰ στρώματα ἔξ σκεπᾶσματα) I 621 (ἀλ- λ' ἴδε κατωτ. γ'). „νέρος“ E 751, „πυκναὶ φίλαγγες, σίγες“ Δ 281, Π 61 κ. ἀ., „πτε- ρά“ Α 454, ε 53. Τὸ δὲ ἐν τῷ θ 454 „τινα- ξάσθην πτερὰ πυκινά“ (ἐνθα ὁ Βέκις ἐν τῇ Β' καὶ ὁ Ἀμεῖς ἔγραψαν οὕτως ἀντὶ τοῦ συνήθους· πτ. πολλὰ) ἐρμηνεύει ὀρθότερον ὁ Ἀμεῖς ἐκ- λαμβάνων τὸ „πυκνὰ“ ὡς ἐπίρ.· πολλᾶκις, συ- χνὰ, ἐπανειλημμένως ἐτίναξαν τὰ πτερὰ, „πυ- κνὰ βέλεα, λᾶες“ πυκνῶς πίπτοντα ὡς γάλαξα, Α 576, Π 642 κ. ἀ. ὡσαύτως „πυκν. ὕλη, λάχη, δρυμὰ, ῥωπήσια, ὄξοι, θάμνοι, πέταλα“ Όμ. πλχ. „πυκναὶ ἐφέεσαν ἀλλήλοισι“ ἴσταντο πυκνὰ συσσωρευμένοι, „ὅ ἔνα· ἐπᾶνω 'ς τὸν ἄλλον“, N 433 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ „θαμῆς“ μ 92, ε 12 γ.) ὡς πρὸς τὴν συν- αρμογὴν καὶ σύνθεσιν, πυκνός, ὅ ἔ. στερρός, συμπαγής, σφιγκτός, „δόμος“ K 267, ε 434, „λέγος“ ψ 477 (ἴδ. καὶ ἀνωτέρω β.). „ὄδρα“ καλῶς κεκλεισμένη, E 467, „γῆλος“ ν 68, „λόγος“ καλῶς κεκρυμμένος, Ω 779. (|| Ὁρ- θότερον ἀνῆκει τὸ παραδείγμα εἰς τὴν β.) ση.μ. ὡς ὅμοιον μὲ τὸ „πυκναὶ φίλαγγες, σίγες“ δ.) ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπανειλημμένως, συχνός, „λιθόδες“ ε 36. (|| Ἐνέσθαι λοιπὸν ἀνῆκουσι καὶ τὰ ἀνωτ. παραδείγματα „βέλεα, λᾶες“ Α 576, Π 642 κ. ἀ.). 2) Τροπικ. βα- ρύς· ἀ.) σφοδρός, μέγας, βαρὺς, ἄγος, ἀτη· βαρεῖα λύπη, βαρὺ δυσόχημα, Π 599, Ω 480 β.) ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν πρῶτον- των αὐτοῦ, βαρὺς. (|| Καὶ ἐν τῇ καθομιλου- μένῃ λέγεται ὁ φρόνιμος νοῦς καὶ σοφὸς „βα-

ρῶς· «πυλίζει βαρεῖα», τὸναντιον „ελα-
φρῶς·)· ὅθεν φράσιμας, συνετός, σοφός,
«φρένες, νόος, μέγας, βουλή, ἔπος, ἔφεση, ὑ-
θός· «Ὁμ. πλχ. ὠπαδῶς καὶ «δύλος· Z 187.—
Τὸ ὀδ. πικρὸν καὶ πικρά, πικρινόν (μόνον
λ 88) καὶ πικρία λαμβάνονται ὡς ἐπίρ., ὡς
καὶ τὸ ἐπίρ. πικρινός· ἀ.) κυρ. συμπαγῶς,
στερεῶς, «σφιγκτά·», «θόρυ, σπινδὲς πυκινῶς
δραρυταί·» στερεῶς συνηρισσόμεναι, στερεαί, I
478, πρβ. Φ 533, δ 344 κ. ἀ. «πῆρη πυκνὰ
βυγαλέη» πυκνὰ διεστραμένη, ἔχρυστα πυκνὰ·
σχιμας, ν 438, ρ 198, καὶ ἀναφερομένης τῆς
πυκνότητος εἰς τὸν χρόνον, ἰδ. ἀνωτ. 4, δ'.
δ.) τροπικ. σφοδρῶς, σφύδρα, πολὺ, «πυκι-
νῶς ἀκόχημαι·» T 312 κ. ἀ. «πυκνὰ μίλα
στενάχων» πολὺ σφοδρῶς (ἢ μάλλον πολὺ
συχνῶ) στενάχων Σ 318, Φ 447, «πυκινόν
ἀγέων» λ 88, «πυκινὰ στεναχίζων» K 9·
γ.) συνετός, φράσιμας· «πυκινῶς ὑποθήσο-
μαι·» ὅθ' οὗ διῶμα φράσιμον συμβολήν, α 279,
«πυκινὰ φρονέων» πυκνὰς, βαρεῖας, συνετάς·
φρίνας ἔχων, ι 445.

ΠΥΛΑΙΜΕΝΗΣ [υ...], εὐς, ὁ, βασιλεὺς τῶν
Παρχαγῶνων, σύμμαχος τῶν Τρώων B 851,
ὅπῃ τοῦ Μενελάου φανεύεται· E 576. Ἐν τῇ
N 638 ἀναφαίνεται ἐν ταῖς ζωαὶ καὶ θρησκῶν
διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ Ἀρκαλίωνος. Τὴν
ἀντίφασιν ταύτην οἱ μὲν παλαιοὶ ἐξηκηνεῦται
ἔλθον παραδεχόμενοι ὅτι Παρχαγῶνων ὁμωνύ-
μους ἀρχηγούς· τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων εὐρύ-
σκουσιν ἐν αὐτῇ ἀπόδειξιν τῆς ἐκ πολλῶν κατὰ
μέρος προὑπαρχόντων φράσεων συρραφῆς τῆς
Πυλίδος, (I. Θεωρεῖται ὑπ' ἄλλων νεωτέρων προση-
κόντως πολυεμφήσεις, ἰδ. Ἀγγ. Βλάχου Τὸ Ὀ-
μηρικόν ζήτημα, καὶ ἱδίων σελ. 57).

ΠΥΛΑΙΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. πυλῖος), υἱὸς τοῦ
Λήλου, ἀρχηγὸς τῶν Πελασγῶν, B 843.

ΠΥΛΑΪΤΗΣ [υ...], αὐ [υ...], ὁ, ἐπικὸς ὁ τὰς πόλεις
τοῦ κάτω κόσμου ἀρράρισκων, δ' ἐ. κλειών,
(κατὰ δὲ τὸν Ἀπίωνα «ὁ τὰς πόλεις προ-
σηρητημένος·» τούτῃστιν ὁ φύλας τῶν πυλῶν),
ἐν γένει πυλωρός, ἐπιθ. τοῦ Ἄδου, Θ 367, N
445, λ 277.

ΠΥΛΑΪΤΗΣ, αὐ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ
Πατρόκλοου φανεύεται, A 491, II 696.

ΠΥΛΑΪΡΟΣ [υ...], ὁ, ἐπικὸς ἀντὶ τοῦ πυλω-
ρός, θυρωρός, ὁ φύλαξ τῶν πυλῶν, Ἰλ. Φ 530, Ω 641, παρδ. καὶ οἰκουρός. (I. Εἶνε
σύνθετον ἐν τοῦ πόλιν καὶ τῆς ῥίζ. πυλ-, ἐπι-
δελέπων, ἐπιστάτης, φυλάκτου, ἐξ ἧς τὸ ἄρ-
σιναι, αὔρας, ἐπι-αὔρας, φρουρός (=προ-αὔρας),
εικωρός (τοιμα-αὔρας), ὥρα, ὁράω, συγγ. πρὸς τὸ
Γέρμ. wari, warien).

ΠΥΛΑ [υ...], ἡ, πόλις (ἢ εἰσόδος συνόλου πι-
νός) «πύρτα·» (ἀντ.), πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς
ἐκ τῶν θυρωματίων, «θυρωράλλων», ἐξ ὧν σύγ-
κινεῖται, ἐπὶ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Γ 445, E
789 κ. ἀ., ἐπὶ τῆς πόλεως τοῦ στρατοπέδου II

339, M 175, «Ἀἶδα πόλιν» ἐν περιγράφει
τοῦ θανάτου, ὅταν «Ἀἶδα πόλιν» περῆσαι· E
646, «ἐχθρός ὅμως Ἀἶδα πόλιν» I 312, E
456. Ποιήτ. «πόλιν οὐρανοῦ, Ὀλύμπου» E
749, Θ 414· «πόλιν ὀνείρειται, ὀνείρων» δ 809,
τ 562, «πόλιν Πελίοιο» αἰ πρὸς δυσμὰς, δ' ὦν
ὁ ἥλιος δίδει, ω 42.

ΠΥΛΑΓΓΕΝΗΣ, ἐς, ἰδ. ΠΥΛΑΓΓΕΝΗΣ.

ΠΥΛΑΔΟΚΗΣ [υ...], ὁ (πόλιν, δέχομαι), ὁ ἐν
ταῖς πόλιν δεχόμενος τοὺς εἰσερχομένους, πυ-
λωρός, θυρωρός, μόνον Γ. Ἐρμ. 45.

ΠΥΛΩΝ [υ...], ἡ, πόλιν τῆς Αἰτωλίας, ἡ με-
τέπειτα ὀνομασθεῖσα Πρόρριον, B 639, Στράβ.
40, 2, 6.

ΠΥΛΩΣ [υ...], ἡ, ὄν (Πόλος), Πύλως, ἐκ
τῆς Πύλου, «οἱ Πόλοι» A 248, γ 59.

ΠΥΛΩΚΕΝ [υ...], ἐπὶ ῥήμα, ἐκ τῆς Πύλου, π
323 f.

ΠΥΛΩΓΕΝΗΣ [υ...], ἐς, ἐπικ. (Πόλος, γεν-,
γίνομαι) ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς, ἐκ Πύλου
καταγόμενος, γέννημα τῆς Πύλου, ἐπιθ.
τοῦ Νέστορος, B 54, «ἴπποι» (οἱ τοῦ Ἀντι-
λόχου τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέστορος), Ψ 303, «ἄν-
θρωποι» Γ. Ἀπ. 424. Ὁ τύπος Πυλῳγενῆς
εὐρίσκεται ἐν Γ. Ἀπ. 398.

ΠΥΛΩΝΑΣ [υ...], ἐπὶ, εἰς τὴν Πύλον, μόνον
A 759, ν 274.

ΠΥΛΟΣ [υ...], ἡ (παρὰ δὲ Στράβ. ἄρσεν, ὁ Π.),
A 252, B 77, α 93, δ 244 κ. ἀ. πλχ. Οὕτως
ὀνομάζονταί τινες πόλεις ἐπὶ τῆς δυτικῆς παρα-
λίας τῆς Πελοποννήσου ἢ οὐ μακρὰν ἀπὸ τῆς
πρόλ. Ἀριστοτάν. Ἰππ. 4059 καὶ Στράβ. 8, 3,
7· ἀ.) πόλις τῆς Πυλίδος πρὸς νότον τοῦ Πη-
λίου παρὰ Στράβ. ἔνθα ἀνωτ. ὁ Ἡλιακὸς
καλούμενος, ἰδ. καὶ Πουσσ. 5, 3, 4· β.) πόλις
τῆς Τριφυλίας, πρὸς νότον τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ
Στράβ. 8, 3, 7 ὁ Αεπρεατικὸς καὶ ὁ Τριφυ-
λικὸς καὶ Ἀρκαδικὸς, 8, 3, 3 κ. ἀλχ.
πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Τσαρμπαστζί· γ.)
πόλις τῆς Μεσσηνίας, παρὰ Στράβ. ὁ Μεσση-
νιακός, κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ ὕπω-
ρεϊ τῆς Αἰγείου, ἀπέναντι τῆς νοτίου ἄκρας
τῆς νήσου Σφακτηρίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νη-
λέως (ὅθεν καὶ «Νηληϊας» ἰδ. π. λ.)· ἐν δὲ
τοῖς μετέπειτα χρόνοις καταστραφεῖσα ἀνεκτι-
σθὲν πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφαίου (τὰ
νῦν «Παλαιὸ Νευραῖον») ἀπέναντι τῆς βραχέως
ἄκρας τῆς Σφακτηρίας, καὶ αὕτη εἴνε ἡ κατὰ
τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τοσαύτην ὀνομα-
στὴ γενομένη Πύλος, ἰδ. Θεουκλ. Δ'. 3 ἐξ.—
Μεταῖς τῶν τριῶν ταύτων πόλεων ἡ πρώτη
ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν· ὡς ἦν ἡ Ὀμηρικὴ
ὑπὲρ τῆς δευτέρας ἀποφαίνεται ὁ Στράβων, 8,
3, 27 ἐξ. καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Μύλλερ· καὶ
Ἐβνιος, καὶ τῇ ὄντι πρὸς ταύτην τὴν γνώμην
συνάδει καὶ ἡ ἐν Ἠλιάδῃ διήγησις τοῦ Νέστορος·
ἡ ἐν τῇ A 674—761, ἐπὶ δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ E
397 «ἐν Πύλῳ», ὅπου ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς

τὸν Νηλέα μάχην τοῦ Ἡρακλείου, καθ' ἣν αὐτοῖς ἐπλήρωσε τὸν Ἄδην, Πaus. 6, 25, 3, Ἀπολλοδ. 2, 7, 3, Πινδάρ. Ὀλ. 9, 31. (Ὁ Ἀριστάρχη. ἐν τῇ τελευταίᾳ Ὀμηρ. χωρίῳ ἀνεγίνωσκεν «ἐν πύλῃ», ὅπερ ἠρμήνευεν ὡς ἔτερον τύπον τοῦ πύλῃ: ἐν πύλῃ δηλ. τοῦ Ἄδου, ὅπερ ἐγένετο, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἄδην μάχῃ τοῦ Ἡρακλείου, ὅτε αὐτὸς κατέβη ἵνα μεταφέρῃ τὸν Κέρηρον (Θ 367) καὶ πρὸς ταύτην τὴν γνῶμην τοῦ Ἀριστάρχου συμφωνοῦσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὁ Πρέλλερ, ὁ Οὐόλφριος, ὁ Σπίτζενερ, ὁ Βέικερ, ἐν τῇ Α'. Τούτων ἐν φρονεῖ ὁ Φαίσις καὶ Βαυμλεῖνος ἐν τῇ προλόγῳ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ σ. 41).— Τῆς δὲ Ὀδυσσεΐας τὰ χωρία, ἐν οἷς μνημονεύεται ἡ Πύλος, ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Τοιαύτη δὲ ἦτο καὶ τῶν παλαιῶν ἢ συνήθει γνῶμη, ὅσον τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 6, 35, ἰδ. καὶ τὸν Βοίκα. αὐτόθι, τοῦ Ἰσοκράτ. Παναθην. 72, τοῦ Πausan. 4, 2, 5, 36, 4—3· καὶ ταύτην ἀσπάζονται καὶ αἱ τῶν νεωτέρων οἱ πλείστοι. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο λαμβάνει τὸ ἐπιθ. «ἡμαθός» (ἰδ. τ. λ.) πολλοὶ ἐννοοῦσιν ἐκεῖ οὐ μόνον τὴν πόλιν Πύλον, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὴν Πυλίων τὴν ἐπικράτειαν, τὴν μέσσην δηλ. ἢ μεσημβρινὴν Ἠπείρου καὶ μέρος τῆς Μεσσηνίας), α 93 κ. ἀ.

Πύλων [-], ἄνος, ὁ, εἰς τὸν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πολυπόρου φρονεθεῖς, M 487.

Πύματος [-], η, οη, ποι. ἔσχατος, τελευταῖος, ὕστατος, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς: Δ 254, K 475, 6 30, ι 369 κ. ἀ., «ἀντι», ἢ κυριώτερον ὅθεν ἀσπίδος: ἦτις ἐσχάτη τῆς ἀσπίδος περιέβαλλεν αὐτήν, ὅ ἐ. ἦτις τὰ ἔσχατα τῆς ἀσπίδος περιέβαλλεν, Z 418, πρὸς. Σ 608· τοῦναντίον τοῦ «πρώτος»: M 65. Τὸ οὖν ἐνικ. καὶ πληθ. Πύματος καὶ Πύματα ὡς ἐπὶ τ. τελευταίου, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, «πύματόν τε ἢ ὕστατον» ἐσχάτην καὶ τελευταίαν φωνάν, X 203, ο 416· ὡσαύτως καὶ «ὑστατα καὶ πύματα» δ 685, ο 43. (Ἡ ἔτυμολογία ἀμφίβολος).

Πυρῶνισμα (ἰδ. πυρ-), μόνον 6 315, παρτ. ἀναύξ. πυρῶνισμα ν 256, καὶ ποιητ. πεύθωμαι, μέσ. ἀποθ., εὐκτ. γ'. πλ. πυρῶνισατο, ἀπρρ. πυρῶνισθαι, προτ. -έσθω, μεταχ. -όμενος, παρτ. ἐπεύθετο, -όμεθα, καὶ ἀναύξ. πεύθετο, -όμεθα, μίλ. πεύσταναι, -εσται, -εσται, μεταχ. -σόμενος, ἀπρρ. 6'. ἐπύθοντο, ἀναύξ. πυρῶνισθαι, γ'. δυνί. πυρῶνισθαι, ὑκτ. -ηται, ηται, ηται, ὠνται, εὐκτ. -οίην, οἶτο, οἶτο, ἐπικ. ἀναδιπλ. εὐκτ. γ'. ἐν. πεπύθοντο Z 50, K 381, A 435, παρτ. πέπυσμαι, 6'. ἐνικ. ἐπικ. πέπυσται λ 494, γ'. ἐν. -εσται, ἀπρρ. -ύθαι, ὑπερσ. ἐπέπυστο καὶ πέπυστο, γ'. δυνίον πεπύθοντο. 4) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφροῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν μετ' αἰτ. «νόστον πατρός»: ἐρωτῶ περὶ τῆς ἐπαπόδου τοῦ πατρός, 6 360, «κακὰ ἔργα» ρ 458, μετὰ γενικ. «πατρός οἰχομένοιο» περὶ

τοῦ ἀπόντος πατρός, α 281· πολλάκις καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἐρωτωμένου προσώπου, «Γειρεῖσθαι πυρῶνισθαι» κ 535, λ 50, 89. 2) συνήθ. μανθάνω, ἀκούω, πληροφροῦμαι, ἀπολύτ. B 419, α 457 κ. ἀ., μετ' αἰτ. «Ἀρτα» E 702, «κύπον, κέλαδον» O 479, Σ 530 κ. ἀ., μετὰ γεν. οὐ μόνον τοῦ προσώπου, παρ' οὗ τις μανθάνει ἢ ἀκούει, ἀλλὰ καὶ τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, περὶ οὗ, οἷον «Ἄλαντος» περὶ τοῦ Ἄλαντος P 402, «ξείνοιο» θ 42, «ἀγγελίας» μανθάνω ἢ ἀκούω εἰδέναι, P 644, «μάχης» O 224 κ. ἀ., «τί τινος» ἀκούω τι παρὰ τινος, P 408, «εἰ σφῶν τὰς πάντα πυθολατο μαρναμένονιν» ἀν ἐμάνθανον περὶ ὁμῶν ταῦτα πάντα, ὅτι δηλ. διαμάχεσθε, A 257, ἐπὶ δὲ «ἐκ τινος» T 429, μετὰ μεταχ. δ 732, «πυθόμην ὁρμαίνοντα ὁδόν» ἤκουσα ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ πορευθῇ, «πέπυστο υἱος πεσόντος» εἶχε μάθη ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ εἶχε πέση, N 522, P 377 κ. ἀ., «ἔπει—ἐπεὶ πυθίσθην ἡνιόχοιο πεσόντος» P 427· μετὰ τοῦ «ὅτι» N 674· (ἢ. ἀν καὶ ἐνταῦθα ὁ διὰ τοῦ «ὅτι» λόγος ἐξαρτᾶται προαεχίστηρον ἐκ τοῦ «ῥόη»).—Ὁ ἐνεσ. ἔχει σημασίαν παρακειμένου: ἔχω ἐξ ἀκοῆς, γ 87, 487, π 444, 442.

Πύμα, ἐπὶ τ. ἐν πυγμῇ, «εἰς (ἢ μὲ) ταῖς πυγμῆσιν»· «πύξ ἀνάθω»· εἰς πυγμαχίαν ἱκανός, πύκτης ἱκανός, Γ 237, «φέρτατος» θ 430, «μάχεσθαι» Ψ 624, «νικάει» Ψ 634 κ. ἀ. (Συγγ. τῆς: πύκα, πυκνός, πυγμή, ἢ διὰ τὴν τῆς χειρὸς πύκνωσιν, ἐξ ἧς ἀποτελεῖται ὁ γρόνθος ἢ κόμδολος, πρὸς. καὶ τὸ Λατ. pug-na, pug-il).

Πύζικος [-], η, οη (πύξος), ἐκ πύξος κατασκευασμένος, «πύξινος» ἢ «πυξένιος», «ζυγόν» Ω 269 f.

Πύρ, πυρός [-], τό, πυρ, «φωτιά», Ὀμ. πλχ., «πύρ δαίειν, καίειν» (ἰδ. τὰ λ.) ἰδὼς τὸ τῆς ἐστίας πύρ ζ 305. ρ 572 κ. ἀ., τὸ κατὰ τὴν θυσίαν Γ 220, γ 344 κ. ἀ., ἢ τὸ τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς ἔκαστος τοῦ νεκροῦ, Π 442, O 350 κ. ἀ., τὸ τῶν πυρῶν ἢ φανῶν, τ 63. Πολλάκις ὡς σημεῖον τῆς δυνάμεως καὶ βίας, τοῦ κινδύνου ἢ τῆς καταστροφῆς, ὅθεν λέγεται «ὀλοόν» N 629, O 605 «μάρναντο δάμας πυρός αἰθόμενοι» ἐμάχοντο δικτὴν πυρὸς καίοντο, ὅ ἐ. μετὰ τῆς ὀρυγῆς τοῦ καίοντος πυρός, A 596, P 366, πρὸς. P 565, T 371, «ἐν πυρὶ γίνεσθαι» παροιμιώδες, ὡς τὸ τῆς καθομῆς, «φωτιά νὰ κάψῃ», B 340, ὡσαύτως ἢ τὸ «ἐκ πυρός αἰθόμενοι νοστήταμεν», «ἢ ἀπὸ ἀνάμεικτο ἀπὸ τὴν φωτιάν εἰμποροῦμεν νὰ γλυτώσωμεν», ὅ ἐ. καὶ ἀπὸ τῶν μεγίστων κινδύνων νὰ ἀπαλλαγώμεν (ἢ. πρὸς. τὴν ἄλλην παροιμιώδη φρ. «διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» ὅ ἐ. διὰ τῶν μεγίστων κινδύνων), K 246. Ὁ πληθ. τὰ πυρᾶ (κατὰ τὴν 6' κλίσιν) εἶνα τῶν νυκτοφυλάκων τὰ πυρά, Θ 509, 554, Γ 77, K 42. Ἐκ τούτου

Πυράγρη [-], ἡ (πύρ, ἀγρεύω), πυράγγρα,

„διλάβε“ (Φύλιστ. Τόμ. Γ'. σ. 130), (Τουρκ.) „μασι“ Σ 477, γ 434.

ΠΥΡΑΪΟΥΣΙΑ [-...], ἡ, Ἐπειρ. 14, 11, ἴσως οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς καρμεντικῆς καμίνου, καὶ οὕτως ἐξίδωκαν ὁ Ἑρμάνος, Φράγκιος ὃ Βασσιλεύτερος, ὁ δὲ Οὐδύφιος «πύρ' αἰ-θουσαν».

ΠΥΡΑΪΧΗΣ [-...], ἡ, ὁ (πῦρ, αἰχμή, οἰονεὶ φλογερὸς αἰχμητής), ἀρχηγὸς τῶν Παϊόνων, σύμ-μαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευ-θεῖς, Β 818, Π 287.

ΠΥΡΑΚΤΕΑ [-...], ἑπικ. (ἐκ τοῦ ἀρχ. πυράζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πῦρ κατὰ τὸν ΜΕ καὶ Διοδωρ.), πυρώνων, πυρακτώνω, ι 328 f. (Συνήθως ἐτο-μολογεῖται κακῶς ἐκ τοῦ πῦρ ὃ ἄγω· ἐν πυρὶ περιστρέφω).

ΠΥΡΑΙΟΣ [-...], ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθεῖς, Α 491. 2) ἡ (παρὰ τὰς πυρός, οἰονεὶ πυροφόρος ἢ σιτόπολις), πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἔχουσα ἄλσος τῆς Διμήτρης (ἢ Διμήτριον καλούμενον, ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις οὕτως πολλάκις ὀνομάζεται· ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἔκειτο δὲ κατὰ τὸ σήμερον λεγόμενον „Καينوῦργια Χωριό“), Β 695.

ΠΥΡΑΓΓΙΣ [-...], ἡ, λαμπρὸς ὡστὲν τὸ πῦρ, πυριλαμπής, Γμ. 7, 6.

ΠΥΡΓΑΩΝ, ἐπὶ π. ἑπικ. κυρ. ὡσεὶ πύργος, τροπικῶς δὲ κατὰ συνησπισμένην τετράγων-να στίφην, *Γλ. Μ 43, Ν 152, Ο 618. Ἐκ τοῦ ΠΥΡΟΣ, ὁ, 1) „πύργος“, ἰδίως ὁ παρὰ τὸ τεῖχος ἢ ἐπ' αὐτοῦ, Γ 453, Ι 574· ὅθεν ὁ) συνεκδοχικῶς καὶ τὰ τεῖχος μετὰ τῶν ἐπ' αὐτοῦ πύργων, Η 338, 437, ζ 202· β') τροπικ. προ-πύργιον, προμαχίων, ὀχύρωμα, οὕτως κα-λεῖται ὁ Αἶας· πύργος Ἀχαιῶν· λ 556, καὶ ἡ ἀσπίς αὐτοῦ παραδίδεται μετὰ πύργον, Η 219, Α 485. 2) πολεμικὴ τάξις τετράγωνος συνησπισμένη, συνησπισμένον στίφος, Δ 334, 347, Μ 332. Τῆς Ὀδυσσεὺς μόνον ἐν τοῖς παρτίσιν χωρίοις. Ἐκ τούτου

ΠΥΡΓΩ, ἀόρ. ἀναβῆ, πύργωσαν, μετὰ πύργους περιβάλλω, περιτειγίζω, ὀχυρώνω, *Θή-βης ἔδος· λ 264 f, Ἐπειγ. 4, 3.

ΠΥΡΕΤΟΣ [-...], ὁ (πῦρ), πυρετός, „θέρμη“, Χ 31.

ΠΥΡΗ [-] ἡ (πῦρ), κυρ. ὁ τόπος, ἔνθα κατε-ται ἡ ἐκπῆ πῦρ, πυρά, ἡγουν ὁ τόπος τῆς πυρός. Η 434, ἰδίως ἡ πυρά (ἢν ὁ Όμ. λέγει καὶ „πυραϊήν“). τὸ καίμενον πῦρ, ἐν ᾧ βῆ-πνους τοῦς νεκροῦς, Α 52, Δ 99, κ. ἀλχ., κ 523.

ΠΥΡΗΙΟΝ, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πυρετον (πῦρ), κατὰ πληθ. „πυρήια“ (ἢ. Ἦναι δὲ ταῦτα κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου εἰς Ἀργον. Α 1184· τὰ προστρέβοντα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννῶν, ὧν τὸ μὲν ἐστὶν ὕπτιον, ὃ καλεῖ-ται στορεύς, ὁ ἄτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνι, ὅπῃ ἐπιτρέποντες τῷ στορεῖ σπρέφουσιν·) *Γ.

Ἑρμ. 114 (ἢ. ἔνθα τὸ χωρίον εἶπε ἀκατάληπτον, ἂν δὲν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐξέπσον εἰναι στίχοι, καθ' ὃ ἤδη πάντες ὑπονοοῦσι).

ΠΥΡΗΦΟΡΟΣ [-...], ὁ (= ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ, ἴδ. τ. λ. ΠΥΡΙΝΗΣ [-...], ἐκ (πῦρ, ἀνή), κατὰ τὸ ἄκρον πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος „μοχλός“, ι 389 f.

ΠΥΡΙΚΑΤΕΤΟΣ [-...], ὁ (= Πῦρ, καίω), ἐν πυρὶ κεκαυμένος, ὑπὸ τοῦ πυρός ἐσκληρω-μένος, „σκληρός“, Ν 564 f.

ΠΥΡΙΣ [-], ἡ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, Π 416.

ΠΥΡΙΦΛΕΓΕΡΗΣ [-...], ὁ, ὁ (πῦρ, φλε-γέω, οἰονεὶ πυρῖνας φλόγας ἔχων), ποταμὸς ἐν τοῦ Ἀδου, κ 513.

ΠΥΡΙΚΑΪΗ [-...], ἡ (πῦρ, καίω), κυρ. τόπος ἔνθα πῦρ ἀνίπτεται, ἰδίως πυρά, *Γλ. Η 428, Ψ 158 κ. ἀλχ. τῆς βραφωδίας ταύτης· Ω 794 (ἢ. Τῆς καθαιλουσῆς ἢ „πυραϊά“ ἔχει ἰδιαι-τέραν σημασίαν, λεγομένη μόναν ἐπὶ ἐμπρη-σμοῦ).

ΠΥΡΙΝΟΣ (πυρός· ἢ. ὅθεν ἴσως πρέπει καὶ τανυ-σθῆ ἢ λ. πύρινον) τό, πύρινος ἄρτος, „μαί-ταρτίνο ψωμ“, *Ὁδ. σ 312, ρ 42, πληθυντ. ρ 362. (Κυρίως εἶνε συγκαταρούμενον οὐδὲ τ. τοῦ ἐπιθ. πύρινος, λαβὼν οὐσιαστικὸν σημασίαν).

ΠΥΡΟΣ [-], ὁ, σίτος, οὐ μόνον κατὰ πληθ., αἶον Α 69 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ ἑνικ. ὡς φανερὴ τῶν ἱππων, Ε 496, Ω 188, Κ 569, δ 604, τῶν χηνῶν, ε 553, ὡς ἀνθρωπίνῃ τροφῇ μόνον σ 409· ἀλλ' ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ [-...], ὁ (= πυρός, φέρω), ποιητ. καὶ πνευφόρος, γ 495, *Γ. Ἀπ. 228, σίτρο-φόρος, σίτρον παράγων, „ἄροτρα, πεδῖον“ Μ 314, Ξ 123, Φ 602.

ΠΥΡΗΛΑΜΗΝΗ [-...], ἡ (πῦρ, παλάμη, διὰ τοῦ ἐκ πυρπαλάμης, ἢ. ὅπερ ὁ μὲν Σουίδας ἐρμηνεύει· ὁ ταχίως τι ἱπποδὸν καὶ παλαμῶμενος ἴσα τῇ πυρὶ· ὡσαύτως καὶ ὁ Πούριος· πυρπαλάμοις, τοῦ διὰ τῶνους τι μηχανάσθαι δυναμένους καὶ τοῦς ποικίλους τὸ ἔργον), μηχανάμαι, δο-λεῖσθαι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. κακοτεχνῶ, με-τεχειρίζομαι μηχανήματα, δόλους, μό-νον ἐν τῇ „διὰ πυρπαλάμην ὁδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα“ μετεχειρίσθη καθ' ὅδον δόλου· καὶ ἀπ' ἔδω καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὃ ἢ καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μετεχειρίσθη παντοῦς δόλου, *Γ. Ἑρμ. 337 (ἔνθα ὁμῶς οἱ νεώτεροι κατὰ τοῦ Ἰλγίνου τὴν διόρθωσιν γράφουσιν μίαν λ. διαπυρπαλάμη-σεν ἀντὶ τῆς ἀνοήτου γρυφῆς τοῦ ἀρίστου χει-ρογράφου διὰ πῦρ μάλ' ἔμνησεν).

ΠΥΡΗΛΕΠ (πυρπάλος, πῦρ-πάλω), καίω πυ-ρά, „καίω φωτιά“, ὡς πρᾶττουσιν οἱ κοι-μῆναι καὶ νεκροφάκαί, κ 30 f.

ΠΥΡΕΟΣ, ὁ (πῦρ), πυράς· φανός, „φωτιά“, (Τουρκ.) „μασιλα“, ὡς σημεῖον νεκρινόν πρὸς μακρὰν ἀπέχοντα ἀνθρώπου, Σ 211 f.

Πῶ, μόριον ἑλληνικόν, πάντοτε μετ' ἀνθρώπων συναπτόμενον ὃ πολλάκις ἀπατελοῦν μετ' αὐτοῦ

μίαν λίξιν, ὅσον «οὐπω, μήπω» (ἀλλ' ἔδ. ταύτας· τὰς λ.)· ἀ.) χρονικόν, ἀκόμη δέν, Ὁμ. πλχ. Πολλὰκις χωρίζονται τὰ δύο μόρια διὰ τινος λεξικοῦ, ὅσον «οὐτέ τί πω· Α 408, γ 23, «οὐ γάρ πω· Α 262, «μή δὲ πω· Ο 426· 6'.) τροπικόν, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, γ 226, θ 538· ὡσαύτως καὶ «μή πω· Δ 184, ι 402 (||. ἔνθα δ' Ἀμείβει γράφει ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τινῶν χειρογράφων «μή πως·).

παλέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐπικ. θαμιστικ. τοῦ: πέλομαι), 6'. ἐνικ. πωλέ· (=πωλέσαι, πωλέαι), δ 814, γ'. ἐνικ. -εἴται, μετοχ. Ἰων. πωλούμενος, παρατ. ἐπικ. πωλούμην, -εἴτο, θαμιστικ. πωλέσκετο, Α 490, Ε 788, λ 240, μέλ. πωλήσομαι.—Κυρ. περιφέρωμαι, διατρίβω περὶ τι, πρὸλ. τὸ Λατ. versor καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ. «κλωθογυρίζω», ἐπομ. φοιτῶ, «συχνάζω», «εἰς ἀγορὴν, εἰς πόλεμον» Α 490, Ε 350, 788, «εἰς δόμον· γ 352, «εἰς ἡμέτερον» (ἐξοπ. δῶμα) 6 55, ρ 534, «εἰς εὐνὴν τινι», Ὑ. Ἀπ. 329, «ἐπὶ ρέεθρα» λ 210, «μετ' ἄλλους· ι 489, «δεῦρο· δ 384, 814, «ἐνθάδε· Ὑ. Ἀπ. 470, «ἐνθα καὶ ἐνθα· Ὑ. Ἀφρ. 80.

παλέω, μόνον ἐν τῇ παθ. μετοχ. πωλεύμενα, «πωλῶ», Ἐπιγ. 14, 5.

πῶλος, ἔπκου νεογόνον, «πωλάρη» (προφ. ῥεται «πουλάρη»), συνήθ. θηλυκόν, Α 684, Ὑ 222, 225, ὡς ἄρσεν. ψ 246, Ὑ. Ἀπόλ. 231, Ὑμ. 34, 9. (Συγγεν. τῇ Λατίν. pullus, Γερμ. Fohlen, Füllen).

πῶμα, τό, «κεπέπασμα, βούλωμα, (Τουρκ.) κεπέκι», ὅσον «γῆλοῦ» Π 224, θ 443, 447, τῆς φαρίσρας, Δ 416, ι 314, τοῦ ἀμφορέως, 6 353. (||. Ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους λέγεται «ποῦμα»).

πάποτε, ἰπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐφεξῆς γράφεται χωριστὰ πᾶ ποτε, ἐπὶ β. 4) ποτέ, ἤδη ποτέ, «ποτέ ἔως τώρα», μετ' ἀρνήσεως, «οὐ πώποτε» οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, Α 406, Γ 442, φ 423, «οὐ πώποτε ναύται—ἀκήριοι εὐνιτόνται παρφυγέιν σὺν νηί· οἱ ναῦται δὲν ὄνουνται νᾶ κωλύονται ὅτι ποτέ μέχρι τοῦδε παρῆλθον ἀβλαβεῖς (ὡς τὸ «πώποτε» νᾶ ἀπο-

δίδεται εἰς τὸ «παρφυγέιν»), μ 98, πρὸλ. Ὑ. Ἐρμ. 444. 2) ὡσαύτως μετ' ἀρνήσεως, «οὐ πώποτε» οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδέποτε, Βατρ. 478.

πῶς (ἐκ τῆς ἀντωνυμιακ. ῥίζ. πο), ἐπὶ β. ἐρωτηματικόν «πῶς», κατὰ τίνα τρόπον, τίνι τρόπῳ· πολλάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «πῶς γάρ;» καὶ πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν; ἐπὶ προσδοκωμένης ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως, Α 423, κ 337 κ. ἀ. (||. Ἐν τούτοις ὁμῶς ἔχει ὁ Γάρ τὴν ἰδιαίτερον του αἰτιολογικὴν σημασίαν καὶ δὲν εἶνε οὕτως ἀπλῶς τῆς ἐρωτήσεως τροποποιητικόν;) ἐπιτίθεται «πῶς; δὴ;» πῶς δά; π 70, Δ 354, Σ 364, χ 234, «πῶς δέ;» καὶ πῶς; μετ' ἀγανακτήσεως, Φ 484, σ 32, «πῶς νῦν εἰ ᾄδῃ;» πῶς ἄρα γε (θὰ ἐφαίνετο, θὰ ἐκρίνετο τὸ πρᾶγμα), ἀν ᾄδῃ, τί θὰ ἔλεγεν ἄρα γε ὁ κόσμος; α 223.—Συντάσσεται ἀ.) μεθ' ὀριστικῆς, Α 423, Κ 64· 6'.) μεθ' ὑποτακτῆς, Σ 488, γ 22· γ'.) μετ' εὐκτικῆς, Α 838· δ'.) «πῶς; ἀν· ζ· πῶς; κα· μετ' εὐκτικῆς, Γ 437, Ε 333, α 65· εἰς ἐνδείξιν εὐχῆς; «πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν;» πῶς εἶνε δυνατόν, (ὃ ἔ. ἀν ἦτο δυνατόν) νᾶ ἐκτελέσειας ᾄδῃ, ο 495.

πῶς, ἐγκλιτ. μόρ. (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), κατὰ τίνα τρόπον, τρόπον τινά, κἄπως; συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «αἶ κεν πως—βούλεται· ἀν εἶνε δυνατόν, ἀν εἶνε τρόπος—νᾶ θελήσῃ, Α 66, «οὐ μὲν (μὴν) πως· οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Δ 458, «οὐκ ἀν πως· υ 392.

πατάομαι, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ πέτομαι, «πετώ», «λιθοι πωτάντο» «πετοῦσαν αἱ πέτραι», αἱ ῥιπτόμεναι, μ 287†, Ὑ. Ἀπ. 442, Ὑμ. 30, 4.

πᾶν, εὐσ. τό, ἐπικ., δοτ. πληθ. πᾶσι, ποίμνιον, «κοπάδι», πάντοτε ἐπὶ προβάτων ὅθεν «ὅτων πᾶν, πᾶσα οἶων, πᾶσι μέλων· Γ 498, Δ 678, δ 413, λ 402, μ 429 κ. ἀ. (||. Ἐτυμολογ. συγγ. τῇ ποίμνῃ, ὡς ἀναγόμενον εἰς τὴν ῥίζαν πο-, Σανσκρ. pā, ἃ ἔ. φυλάττειν, ἴδ. ποιμήν ἐν τίλ.).

P

P, τὸ δέκατον ἑξῆς γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ αλφαβήτου· ὅθεν σημείον τῆς δεκάτης ἐξέδομη· ρᾶψφιδας.

ρά, καὶ πρὸ φωνήεντος· ρ', μόριον ἐγκλιτικόν, ἴδ. ἄρα.

ράσας, ἡ (ράσις, συγγεν. τῇ ῥέπω), ρά-

P

ρίβδος

ῥῶος, «ῥαβδὸς», βακτηρία, «δεκανίκι». Ἰ-δῶς· ἀ.) ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ἧς ἀπεκόμιζε καὶ ἐξύπνιζε τοὺς ἀνθρώπους, μαγικὴ ῥάβδος, Ω 343, ε 47, ω 2, Ὑ. Ἐρμ. 210, 529, τῆς Κίρκης, κ 238, 349, τῆς Ἀθηνᾶς, υ 429· 6'.) ἀλιευτικὴ ῥάβδος, «καλάμι, καλαμί-

δῖ', μ 234 γ'. πληθ. «ράβδοι χρύσειαι» χρυσάει ράβδοι, M 297. ἴδ. ΕΛΠΗ.

ΡΑΒΔΑΛΟΣ [-ω.] (ΡΑΒΔ, ἴδ. ΡΟΔΑΝΘΗΣ), ἡ, ὄν, Ζητυδοτείας ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ «ρόδανός». Σ 575, θεωρουμένη ὡς ἕτερος τύπος τοῦ: κραδαλός, ὅ ἐ. εὐκόλως κραδαινόμενος, εὐκίνητος.

ΡΑΛΛΑΜΑΝΟΥΣ [-ω.], τοῖς, ὁ, οἶός τοῦ Διός ἐκ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφός τοῦ Μίνως, E 324, 325, Κατὰ τὸ δ 564 ὡς ἡμίθεος μετετέθη ὑπὸ τοῦ Διός εἰς τὸ Ἰλλύσιον πεδῖον. Οἱ Φαίakes ἔγαγον αὐτόν ποτε εἰς τὴν Εὔβοιαν, η 323. Κατὰ τινα μεταγενεστέρην μυθικὴν παράδοσιν ἐξωσθεῖς ἐκ τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ κατέφυγεν εἰς τὴν Βουτυρίαν. Διὰ δὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν ἐτάχθη δικαστής ἐν Ἄβου, Ἀπολλ. 3, 4, 2. (Ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος μετὰ πολλὰς ἀποπειράς μὲν εἰσέτι ἀμφίβολος).

ΡΑΙΝΙΟΥΣ (ΡΑΒΔ, ἴδ. ΡΟΔΑΝΘΗΣ), ἡ, ὄν, ποιητ., εὐλύγιστος, «λυγερός, λαγυρός», «μυκθολή» V 383 f. ὅθεν εὐκίνητος, γοργός, ταχύς, «πόδιος» Γ. Δῆμ. 483.

ΡΑΟΛΜΙΤΣ [-ω.], ἱεροῦ, ἡ, ποιητ. (ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος: ἴσως συγγ. τῇ ραῖνῳ), ρανίς, «πιτσουλιά», πληθ. *ἴλ. A 536, Γ 501. Ματαμορφ. ἐπὶ τῶν μορφῶν τοῦ κοινοῦ τοῦ «κινήτης ραθμύγγης» V 502.

ΡΑΙΝΟ (ἐκ τῆς ρίζ. ΡΑΔ, κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς ΑΡΑ, ἀρᾶν) ἀορ. ἐπικ. πρὸς. ράστατε u 450, γ'. πληθ. τοῦ παθ. παρακ. Ἰων. ἐρράδαται καὶ τοῦ ὑπερ. ἐρράδατο M 434, ραντίζω, «πιτσουλίζω ἢ πιτσουλῶ», τί τινα, «ἵπποι ραίνοντο κινή» A 282, «αἵματι δ' ἐρράδαται τοιχαί» μὲ αἷμα εἶνε ραντισμένοι οἱ τοῖχοι, u 353, (Κατὰ τὸν Δασυλεῖνον εἶνε αἰτιατικὸν τοῦ ῥέω σημ. ἐπαμ. κάμνω νὰ ῥέωσῃ. ἢ. Ἡ καθολικὴ δόξα σὲ τὴν λ. «ῥαίνω», εἰς ὅλας ἐιδικὴν σημασίαν τὴν τοῦ: ῥίπτω ἐπὶ τινος ἢ προσφίρω τινὶ τιμῇ χάριν ἢ εὐνοίας οὐ μόνον ὑγρόν, ἀλλὰ μέλιστα στερεὰ πράγματα, π. χ. «ἔρραναν μὲ χαρική, ἢ μὲ ῥύζι ἢ μὲ κριθᾶρι τὸν γαυδρόν καὶ τὴν νόμην» ἢ «ῥαίνει νὰ ῥάνουν τὴν νόμην, ἄλλος μὲ φιλοῖ, ἄλλος μὲ τάλαρ» ἢ «κάθε ὥρα καὶ στιγμὴν ἐρραίνει τοῦ μουσικοῦ»).

ΡΑΙΝΤΗΡ, ἄρσος, ἡ, ποιητ. σφάρα, «σφυρί», Σ 477 f. (ἐνθα ὁμοῦ κατὰ τὸν Βέκκερον πρέπει νὰ προτιμῇ τὸ Ζητυδοτεῖαν ἀνέγνωσις κρατερὸν ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου: κρατερήν, ὅ ἐ. πρέπει νὰ παύσῃ θεωρουμένη παραδόξως ὡς ὀηλ. ἢ λ.). Ἐκ τοῦ

ΡΑΙΟ, ὑποτ. γ'. ἐνικ. ραῖσι, παρ. ἔρρασε, μέλ. ἐπικ. ἀπαρρ. ραῖσμεναι ἀντὶ τοῦ ραῖσιν, ἀορ. ἀ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. ράιση, ἀπαρρ. ράισαι, παθ. ἐνεσ. εὐκτ. ραίοιτο, μετοχ. -όμενος, ἀορ. ἐρραίσθη, θραύω, συντρίβω, «σπῶ, σπάνω, ραίζω» (ἢ. ἀν καὶ ἡ λ. αὕτη τῆς καθολικοῦ. δὲν σημαίνει τὸ καταρῥῶμαι καὶ συντρίβω, ἀλλὰ μόνον τὸ διαρρῆγνυμαι καὶ διαρρῆγνυμαι), «τσακίζω», «νῆα» v 154, τινά, «καρδο-

τσακίζω», συντρίβω τινός τὸ πλοῦτον, «κάρος οὐποτ' ἀκούσας ρακόμενου, ὅτε μ' ἔρρασε ἔνοσιγαιος» ζ 325. ὅθεν καὶ ἐν τῇ α 221 «εἰ δ' αὖτε ραῖσι» πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἀντικείμενον ὀχι τὸ «νῆα», ἀλλὰ τὸ «ἔμε». Παθ. συντρίβωμαι, θραύομαι, «τσακίζομαι, σπῶ, σπάνω», II 339, «καρδοτσακίζομαι», ζ 326, «σκορπίζομαι», «τῇ ἐγκίφαλος διὰ σπῖος—θεינוμένου ραίοιτο πρὸς οὐδὲν» i 459 (ἐνθα τὸ «πρὸς οὐδὲν» ἀποδίδεται καὶ εἰς τὸ «θεינוμένου» καὶ εἰς τὸ «ῥαίοιτο»). Ἡ λ. ποιητ.

ΡΑΚΟΣ [-ω.], κοῖ, τὸ (Ράκος) κυρίως ἀπασχισμένον τι τεράχιον ὑφάσματος, ράκος, «κοσρέλι», ἐπομένως καὶ πᾶν διερρῶγος ἱμάτιον, Ὀδ. ζ 478, ε 342 κ. ἀ.

ΡΑΠΤΟΣ, ἡ, ὄν, «ραπτός» (προφ. ραπτός), «ραμμένος» Ὀδ. ω 228, 229. Ἐκ τοῦ ΕΛΠΗ, ἀορ. ἀ. ἀναῖ. ράψα. 1) «ράπτω» (προφ. ράπτω), συνάπτω, «καρμύνω», ὅθεν «βοαία: θαμναὶ: χρυστεῖς ράδοισι διηνεκίαι περὶ κύκλον» τὰς παλλὰς (ἀλλεπαλλήλους) βοαίας στήριζω ἢ καρμύνω (ὥστε νὰ μὴ μετακινῶνται) μὲ χρυσά: ράδους εἰκονομεῖν ἀπὸ ἐνός εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς περιφέρειας τοῦ κύκλου («διηνεκίαι περὶ κύκλον»), (ἢ. ἀπὸ ἴσου: εἰς ἴσον «ὡς λέγειν τῶν Σχολιαστῶν. Ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐρμηνεύει ἄλλως τὸ χωρίον: «τὰ: βύρσα: συνέρραψε χρυσά: ράδοισι: ῥαφαί: πρὸς: τῇ τέλει τῆς ἀσπίδος» ἐννοεῖ ὅτι αἱ χρυσαὶ ράδοι ἦσαν περόναι διατρυπῶσαι τὰ: βύρσα: καὶ τὰ ἐξωτερικὸν ἔλασμα καὶ οὕτως αὐτὰ συρράπτουσαι καὶ ὅλην τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος. Οὕτως ἐρμηνεύει τὸ χωρίον καὶ ὁ Λαρόχης) M 296.

2) τροπικ. μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ, ὁλίως παρασκευάζω, «κακά τινος» Σ 367, γ 448, «φόνος» π 379, 422.

*ΡΑΡΙΟΣ [-ω.], ἴη, ἰον, «Ράριον» (ἱστυακ. πεδῖον) τὸ Ράριον πεδῖον, τὸ παρὰ τὴν Ἐλευσίνα, τὸ εἰς τὴν Δήμητραν ἀφιερωμένον, τὸ πρῶτον σπαρὲν καὶ ἀναδῶσαν καρπὸν Δημητριακόν, Γ. Δῆμ. 450. (ἢ. Ὀνομαστὶ ἐξαιρεῖται ἡ λ. αὕτη ὑπὸ παλαιῶν γραμματικῶν ὡς φιλομένη: παράγεται δὲ ἐκ τοῦ Ράρος=πατήρ τοῦ Τριποτάλμου).

ΡΑΣΣΑΤΕ, ἴδ. ΡΑΙΝΟ.

*ΡΑΤΑΝΗ [-ω.], ἡ, «ραπάνη, ἢ ρεπάνη». Βατρ. 53.

ΡΑΦΗ [-ω.], ἡ (ράπτω), «ραφή», γ 486 f. ΡΑΧΙΣ [-ω.], ἰοκ, ἡ (ράσσω), ράχις, «ῥάχη», i 208 f.

ΡΑΥΡΑΙΑ, ἡ (ράπτω, ῥήδη), κυρ. τὸ ὑπὸ ἐνός ραψιδῶς φαλλόμενον ἄσμα: ἴδιως δὲ ἐν ἑκάστου βιβλίου τῶν Ὀμηρικῶν ἑπῶν, σημερινόν δὲ ἐνός ἑκάστου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου).

Ρέα, ἡ, συνήθ. ἐπικ. καὶ Ἰων. Ρεῖα, Γ. Ἀπ. 93, γεν. Ρεῖης E 203, Ρεῖα (μονοσύλλαδον κατὰ συνίζησιν) μόνον O 487, Ρεῖα Γ. Δῆμ. 459, ὅς.

γάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ ἔτις Γαίης ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἄδου (Πλούτωνος), τῆς Ἑστίας, τῆς Ἀΐ-μητρος καὶ τῆς Ἥρας Ξ 203, Ο 187, Υ' Δῆμ. 60, 442. (Ἐτυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Πλάτωνα Κρατύλ. 402 Β ἐκ τοῦ ῥέω ἐπειδὴ πάντα ἐξ αὐτῆς ἐξέρχονται, οἷαντι Πλούσιον κατὰ τὸν Ἑρμάννον, quod ex ea omnia effluerint ὁρθό-τερον δὲ κατ' ἄλλους κατὰ μεταθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ ῥα=γῆ).

ῥέα καὶ ῥεῖα, ἐπικ. ἐπὶ ῥ. ῥέει, εὐκόλως, εὐμαρῶς, «θεοὶ ῥεῖα ζῶντες» οἱ εὐμαρῶς, ἀπόνης καὶ ἀφροντιστάς· ζῶντες θεοί, Ζ 438, δ 805. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα» (ἴδ. ταύ-την τ. λ. 1, 6). Ἐκ τούτου παράγεται πιθανῶς τὸ ῥηΐδισ· Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος.—Παρ' Ὀμ. πολλάκις τὸ ῥέα κατὰ συνίτησιν εἶνε μονοσύλλαδον, οἷον Ε 304, Μ 381 κ. ἄ.).

ῥέειρον, τό, ἴων. ἔ. ποι. ἀντὶ τοῦ ῥεῖορον, ὁπερ εὐρίσκεται ἐν Γμ. 18 (19). 9 (ῥέω), τὸ ῥέον, τὸ ῥεῦμα, τὸ ῥεῖθρον, πάντοτε κατὰ πληθ. «ῥεῖθρα» ποτάμια ῥεύματα Β 461, ζ 317.

ῥέζω (ῥεετ-, κατὰ μεταθεσιν ῥέγ-ζω) ποι., συχνά κατ' ἑνὸς καὶ παρὰ, θιαυτ-, -εσκον (τρεῖς μόνον) μέλ. ῥέζω, ἀόρ. ἄ. ῥεῖα ἔ. ῥέρεα ἔ. ἑναυῆ. ῥέζει Ε 535. Παθ. μόνον ἐν τῷ ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. ῥεχθῆναι ἔ. ἐν τῇ μετοχ. ῥεχθεῖς, πρόβλ. ἔρση.

1) πράττω, διαπράττω, ἐκτελῶ, «κάμνω» μετὰ ἐπὶ ἢ μετ' αἰτιατ. οἷον «μέγα ἔργον» Κ 282, «ἔργον» Κ 51, «ἀσουλὰ» ἀσέδη ἔργα Ε 403 «οὐ κατὰ μοῖραν ῥεῖται» δὲν ἔπραξας κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ι 352 «τινά τι» πράττω εἰς τινά τι, οἷον «μή τι ῥέζῃ κακὸν οὐδ' Ἀχαιῶν» Β 495, Δ 32, σπανίως «τινί τι» υ 314, «εὐ ῥέζῃν τινά» [εὐ ποιεῖν], εὐεργετεῖν τινα, Ε 650, τὸναντίον «κακῶς ῥέζειν τινά» κακοποιεῖν τινά, ψ 56. Παθ. «ῥεχθὲν κακόν» ι 250, «ῥεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔγνω» ἀφ' οὗ γένηται τὸ πρῆγμα, ὁ ἀνόητος· τὸ ἔγνωσεν (ὁ δὲ φρόνιμος πρὶν γείνη, προνοεῖ), Ρ 32, Υ' 498. (ἢ. Οὕτως, νομίζω, ὁρθότερον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἡ παροιμιώδης αὕτη φράσις, ἣν ὁ Ἡσίοδος τροποποιεῖ ὡς ἔστι· «παθὼν δὲ τε νῆπιος ἔγνω»).

2) ἴδιως θυσιάζω καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. «ἱερὰ ῥέζω» θυσιᾶν προσφέρειν, κάμνω, Ὀμ. πλχ. «θεῶ» Θ 250, «ἐξαιτόλῳ» προσφέρειν ἐκατόμῳ Ὀμ. πλχ., «καλίστα» τῶν καρπῶν ἀπαρχὰς προσφέρειν εἰς θεοῖαν, ι 535, «βοῦν θεῶ» Κ 202.

ῥέπος, εἰς, τό, ποιητ. μέλος, μόνον κατὰ πληθ. ἴλ. Π 836, Χ 68, 362.

ῥεῖα, ἐπὶ ῥ. ῥεῖα, ἴδ. τ. λ.

ῥεῖα, ἢ ἴδ. ῥέα.

ῥεῖορον, τό, ἴδ. ῥέειρον.

ῥεῖορον, τό, λιγὴν τῆς ἰσχυρῆς πρὸς θοῦρον τῆς πόλεως α 486, ἴδ. ἰσχυρῆς.

ῥέπα (ῥεπ, ῥεπ), κλίνων, «γέρων», ἴδιως ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλινούσας

πλάστιγγος, βαρόνως, «ῥέπεν αἰσιμον ἤμαρ Ἀχαιῶν» ἐδάρυνεν εἰς τὴν πλάστιγγα ἡ ἀπαι-σιος ἡμέρα τῶν Ἀχαιῶν, δ. ἔ. ἀπαρσισθῇ ἡ δυστυχία τῶν Ἀχαιῶν, ἴλ. Θ 72. Ἰσακῶς «ῥέπεν Ἑκτορος αἰσιμον ἤμαρ» Χ 212.

ῥεπτομένους, ἴδ. ῥεπός.

ῥεχοεῖς, ἴδ. ῥέζω.

ῥεα (κυρ. ῥέτω· ὅθεν ῥίξα εἶνε ῥτ), παρὰ. ῥέρον ἀναυῆ. ῥέον, ἀορ. παθ. ῥ'. ἐρρόνη καὶ ἀναυῆ. γ'. ἐνικ. ῥύη, γ 455. 1) ῥέω, «τρέχω», ἐπὶ ὕδατος, αἵματος, ἰδρώτος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Γ 300. μετὰ δοτ. «πηγὴ ῥεῖ ὕδατι» «τρέχει νερό», Χ 449, «ῥεῖν αἷματι γαῖα» «ἔτρεχεν αἷμα ἡ γῆ», Δ 451, Θ 65.

2) Μεταφ. ῥέω, «τρέχω», ἐπὶ τοῦ λόγου, «ἀπὸ γλώσσης ῥέον αὐτῇ» ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς γλώσσης του, Α 249, ἐπὶ τῶν βελῶν «χειρῶν βέλει ῥέον» ἔφευγαν, ἐπέτων, Μ 159. «τῶν ἐκ μελέων τρέχες ῥέρον» ἔπιπτον αἱ τρέχες ἀπὸ τὰ μέλη των, κ 393.

(εὐρεῖν) ἴνα, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἄχρ. εἰς τὴν ὄνομ. (ἢ. συνηθέρ. κατὰ δοτικὴν, σπανιότερον δὲ κατὰ γεν. καὶ αἰτ.), κυρ. εἶνε τοῦ κύματος ἢ ἐκρήξας, τὸ ἐκρηγνύμενον κύμα, τὸ ἀφρίζον κύμα, ὅπως φαίνεται μάλιστα ἐν τῇ· μ 214 ἔ. Υ' 229 (ἴδ. ἔκρηξ). ἔπειτα δὲ συνειδητικῶς σημαίνει καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μάλιστα ῥήγνυται τὸ κύμα, τὸν αἰγιαλόν, οἷον «δὴ ποτε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμὶν θαλάσσης» Α 437, δ 430 κ. ἄ. πλχ. (ἢ. Ἀμφοτέρως τὰ ση-μασία· γινώσκουσιν οἱ παλαιοὶ ἐρμηνεύσθαι, ἀλλ' ἐτυμολογοῦσι κακῶς, ὅταν λέγωσιν ὅτι «ῥηγμὶν ἢ ἐπιρρινία τῆς θαλάσσης· παρὰ τὸ ταῖς κύ-μαι· ῥήγνυσθαι»). Ἐκ τοῦ

ῥήγνυμι [-ν], ἕτερος τύπος ῥήσση (ἴδ. κατωτ. Α, 2), (ἢ ῥίξα εἶνε ῥαγ, ἢ ῥραγ, πρόβλ. τὸ Λατ. frango ἢ frag-mentum). γ'. πληθ. ῥηγ-νυσι, παρὰ. θιαυτικ. ῥήγνυσκα, Η 441, μέλ. ῥήξω, ἀορ. ῥήρῃκα καὶ ἀναυῆ. ῥήξας, μέσ. ἑναρ. προσ. -οσθε, ἀπαρφ. -οσθαι, μετοχ. -όμενος, παρὰ ἐπικ. ῥήγνυτο, -οντο, ἀορ. ἄ. ἐρρήσμεν καὶ ῥήσμεν, ὑποτ. ἄ. πληθ. ἐπικ. συνεσταλμ. ῥήσμεθα, Μ 224. Α'.) Ἐνεργ. 1) ῥήγνυμι, διαρρήγνυμι, συντρίβω, «σπάνω, σπάζω», κόπτω, οἷον «χαλκόν, λιάντα, νεύρη» πλχ. τῇ· ἴλ., «ὀξέλα προτόνους» μ 409 (μόνον, ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «πύλας» Ν 42, κυάμους· Βατρ. 125, «σάκος» διασπῶ, διαρρήγνυω, Υ' 268, φ 467. ῥ'.) ἴδιως ἐν τῇ μάχῃ «φάλαγ-γας, ὁμίλον, στήλας» διασπῶ, διαχωρίζω, διασχίζω, Ζ 6, Α 538, Ο 615. 2) ὁ ἕτερος τύπος· ῥήσσω· σπμ. «κτυπῶ, κρούω» Λατ. pulso, «πέδον ποσὶ» τὸ ἔλαρος μετὰ τοῦ πόδας, ἔποι. χορεύω, Σ 571, Υ' Ἀπ. 516. Β'.) Μέσ.

1) ἐκρηγνύμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων· ῥήγνυτο κύμα· Σ 67, πρόβλ. Δ 425. 2) διαρρήγνυω, διασπῶ τὴν ἐνώπιόν μου, ἐναντίον μου εὐρισκό-μενον «τείχεα, φάλαγγας ῥήξαντο» Μ 90, 440,

Α 92. 3) κάμνω νά έκραγῃ, νά „ξεσπάσῃ“
• έρῶα • Γ 55. Έκ τούτου

ρήγος, κοε, τό, έπικ., κυρ. τεμάχιον ύράσμα-
τος, „ένα κομμάτι πανί“, ράκος, συνήθως όμως,
τάπητ, σκέπασμα, πθάνω: μάλλινον, τούλι-
χιστον αντίκειται πρὸς τὸ • λίνον • ρ 73. Πολ-
λάκι, κατὰ πληθ. • ρήγια • „παπλώματα,
σκεπάσματα“ μάλιστα υπεράνω τῶν στρω-
μάτων, τῶν κλινῶν, I 661, Ω 664 (μόνον έν-
ταυθα τῆς 'Ιλ.), γ 349 κ. πλη., ἡ υπεράνω θρόνων
κ 352. (Κατὰ τὸν Γράσορ, • ρήγια • εἶνε τὰ
προσκεφάλαια, έν δε ζ 38 τὰ καλύμματα ἡ κα-
λύφια αὐτῶν. || • Απιδανος μοί φαίνεται ἡ έρμη-
νεία αὐτῇ. Ύπαύτως ἀπιδανος εἶνε καὶ ἡ έτυμο-
λογία καὶ κυρία σημ. τῆς λ. ράκος: ὀρθότερον,
φαίνεται, εἶνε νά παραδεχθῶμεν ὅτι έτυμολο-
γεῖται ἐκ τῆς ρίζ. ρηγ-, ἐξ ἧς ρέζω=βάπτω,
ἦγουν χρωματίζω, βεγεῖς καὶ βανεύς καὶ ρη-
γτός=βαφεύς, ρέγος, ρέγμα=βάμμα, πα-
ρ' • Ηουχίω χρυσουράγος=χρυσοδοφεύς πρὸς ταύ-
την τὴν ρίζαν ἔχει συγγένειαν καὶ ἡ Τουρκικὴ λ.
reng, ἧτις καὶ έν τῇ καθολικ. ὑπάρχει „βεγγί“
καὶ σημαίνει χρώμα. • Η κυρ. λοιπὸν σημ. τῆς
λέξεως ῥήγιος εἶνε χρωματισμένον, βεδαμμένον
ύφασμα, ὅπως συνήθως εἶνε οἱ τάπητες, καὶ τὰ
• παπλώματα).

ῥηκίς, εἶκα, έν, μετοχ. τοῦ παθ. ὁρ. 4.
τοῦ 2 εἶρα, μόνον έν τοῖς σ 414, υ 323 εὐρι-
σκομένη • οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ρηθῇναι δικαίω...
χαλεπαῖνοι • δὲν πιστεύω κανείς νά ὀργισθῇ διὰ
τὸ δικαίον πρᾶγμα τὸ ρηθῇν, φανερὰ καταδειχθῶν,
ἡ διὰ τὴν φανεράν ἐκδήλωσιν τοῦ δικαίου (ὑπὸ
τοῦ Τελεμάχου), οὕτως ὥστε τὸ • δικαίω • νά
ἐκληφθῇ ὡς οὐσιαστικόν, καὶ ὄχι κατὰ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν ὡς ἐπιθετὸν τοῦ • ρηθῆναι • (διὰ τὸ
ρηθῇν, τὸ ὅποσον εἶνε δικαίον), πρῶτον διότι
εἶνε πολὺ σπάνιον παρ' • Οἶκ • ἡ μετοχὴ νά λαμ-
βάνεται ὡς οὐσιαστικόν ἔπειτα ἡ τοιαύτη μετοχὴ
νά λαμβάνη καὶ ἐπιθετικὸν προσδιορισμόν, εἶνε
τι ὅλως ἀσυνήθης.

ῥηίαιος, η, οη, Ἴων. καὶ έπικ. ἀντὶ τοῦ ῥή-
διος, συγχρ. ῥηίτερος, η, οη, υπερθ. ῥηίτατος,
ἐπρ. -τάτα, τ 577, φ 75 καὶ ῥηίστος, η, οη,
δ 565, εὐκόλος, εὐχερής μετ' ἀπαρρ. • τὰ
πρὸς περὶται ρηίδῃ • εὐδίδωτος, „εὐκολοπέ-
ρατος“ • Η 54 • ἴπος • ἴδ. ταύτην τ. λ. μετὰ
δοτ. προσώπων καὶ ἀπαρρ. • οὐ ρηίδι ἔστι θίων
δῶρα ἀνδράσι θνητοῖσι δαμῆμεναι • δὲν εἶνε
εὐκόλον εἰς τοὺς θνητοὺς ἄνδρας νά δαμάσθωσι
τὰ δῶρα τῶν θιῶν, ἡ ὀρθότερον: δὲν εἶνε εὐκόλον
τῶν θιῶν τὰ δῶρα νά δαμῆθῶσιν ὑπὸ θνητῶν
ἀνθρώπων, Γ 265, π 214. • ῥηίτερον πολέμι-
ζον ἦσαν Ἀχαιοί • ἀντὶ τοῦ • ῥηίτερον ἦν πολε-
μιζον Ἀχαιοί • Σ 258, πρὸλ. Ω 243.—• Επὶ ῥ.
ῥηίσιος δ 390, θ 376.

ῥηκτός, ὅ, ὄη (ῥήγνυμι), δυνάμενος νά
διαρραγῇ, νά διατρυπηθῇ, διαπέραστος,
• χαλκὸν ῥηκτός • περὶ ἀνθρώπου, Ν 323 ἱ.

ῤήκατα, ἡ, έπικ. ἡ Ἴων. ἀντὶ τοῦ ῤήκεια
(ῤήνῃ παρ' • Ηροδότ., ῤήνῃ παρὰ Πλουτ.), μία
τῶν μικρῶν Κυκλάδων νήσων, διὰ στενοῦ πορθ-
μοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Δήλου, χρησιμεύουσα
ὡς νεκροταφεῖον τῶν έν Δήλῳ ἀποθνησκόντων,
τὴν σήμερον λεγομένη „Μεγάλη-Δήλη“, Γ.
• Απ. 44.

ῤήνη, ἡ, παλλακὴ τοῦ • Οὔλλως, μήτηρ τοῦ
Μίδοντος, Β 728.

ῤηνηορίη, ἡ, ιδιότης τοῦ ρηζήνορος, ἡ δὲ-
ναμις τοῦ διασπῶν τοὺς ἄνδρας, τὰς ψάλλοντας
δηλ. αὐτῶν, πολεμικὴ τὸλμη, ε 217 ἱ. • Εκ
τοῦ

ῤηνήνορ, ὄρος, ὁ, έπικ. (ῥήγνυμι, ἀνὴρ), δ
τοὺς ἄνδρας (δηλ. τὰς ψάλλοντας, τὰ στίφη
τῶν ἀνδρῶν) διασπῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Η
228, Ν 324 κ. 4, δ 5.

ῤηνήκορ, ὄρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ναυσιθοῦ, ἀδελ-
φός τοῦ Ἀλκίνοῦ, η 63.

ῤήσις, ιοε, ἡ, λόγος, „ὁμιλίαι“, φ 291 ἱ.
(Συγγ. τῇ 2. εἶρη, ἐκ τῆς ρίζης: ρεφ, κατὰ με-
τάθεσιν ρεφ, ἐξ ἧς καὶ ῥητός, ῥητήρ, ῥητήρη).

ῤήσορ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἥιονέως, βασιλεὺς
τῶν Θρακῶν, Κ 435 ἐξ., ἡ κατὰ τὸν Ἀπολλ.
4, 3, 3, υἱὸς τοῦ Στρομόνοῦ καὶ μῆτρ. τῶν Μου-
σῶν. Ἐρόνησαν αὐτὸν κατὰ τὴν περιφημίαν ἐκεί-
νην νυκτερινὴν κατασκοπεῖαν ὁ Διομήδης καὶ
Ὀδυσσεύς, καὶ ἤρπασαν αὐτοῦ τοὺς περιδοήτους
ἱπποὺς, Ἰλ. ἐνθ. ἀνωτ. 2) ποταμὸς τῆς Τροίας,
ἐκδῶλλον εἰς τὸν Γράνκον, Μ 20.

ῤήσιον, ἑτερος τύπος τοῦ ῤήνγνιμι, ὅπ. ἴδ.

ῤητήρ, ἦρος, ὁ, ποιητ., ῥήτωρ, • ῥητήρ μύ-
θων • ἀντίθετον τοῦ • πρῆκτηρ ἔργων •, I 443 ἱ.
(Περὶ τῆς έτυμολογίας: ἴδ. ῤήσις).

ῤητήρη, ἡ, συμφωνία, ὁμολογία, συνθή-
κη, ε 393 ἱ. (Περὶ τῆς παραγωγῆς: ἴδ. ῤήσις).

ῤίγεαλνός [-...], ὁ, ὄη, έπικ. (ῥιγέω), φρι-
κτός, φρικώδης, τρομερός, στυγερός. • Επὶ τοῦ
τῆς Ἑλένης, Γ 325 ἱ.

ῤίκα [-...], ποιητ. (ῥίγος, Λατ. frigus, frig-
or), μέλ. ἀπαρρ. ῥιγῆσιν, ἀόρ. ῥρίγισε, αν.
καὶ συγχρότερον ἀναόφ. ῥίγισε, παρακ. ῥρίγα μὲ
σημασίαν ἐνιστώτος, Η 414, Ρ 475, ὑποτακτ.
έπικ. ῥρίγησι, Γ 353, ὑπερ. γ'. ἐνικ. ῥρίγει,
ψ 216, κυρ. τρέμα ἀπὸ τοῦ ῥίγος ἡ ἔχω ῥίγας,
παρ' • Οἶκ. δὲ πάντοτε τροπικ., φρίττω, τρο-
μάζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολύτ., Γ 259 κ. 4.
πλη. τῆς Ἰλ., ε 416, 471. τὸ αἶψιον τῆς φρί-
κης ἐκπύρεται κατὰ μετοχ., Δ 279, Μ 331, ἡ
διὰ χρονικοῦ λόγου, Μ 208, μετ' αἰτ., φεδού-
ματι, τρομάζω τι, • πόλεμον • Ε 334, Ρ 475.
• Αὐτὴ τῆς αἰτ. τίθεται τὸ ἀπαρρ. Γ 353, ἡ πρό-
τασις ἔχουσα τὸ Μή, ψ 216.

ῤίγιον [-...], έπικ. συγχρ. τοῦ ῤίγας μόνον
κατ' οὐδέτερον γένος: 4) ψυχρότερον, ἀτάρ
κατὰ ὑπερβα ρίγιον ἔσται • ὅς εἶνε περισσό-
τερον ψυχρός, ρ 491. 5) μεταφ. φοβερώ-
τερον, τρομερώτερον, φρικτότερον, φρι-

κωδέστερον, «τό δὲ ῥίγιον ἔσται» Α 325, υ 220 κ. ά.—Τό ὑπερθ. ῥίγιστος, η, ον, «ῥίγι-
στα» τὰ φρικτότατα, τὰ φοβερώτατα, εὐ-
ρίσκεται μόνον Ε 873 f.

ῤίγμος, ὁ, υἱός τοῦ Πείρεω, Θράξ, σύμμα-
χος τῶν Τρώων, Γ 483 εἰς.

ῥίγος, κος, τό, Λατ. frigus, ῥίγος, ψυχρος,
„κρύος“, ε 472 f. Ἐκ τούτου

ῥιγία [-...], ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ μέλ. ῥιγισμέ-
μεν, αἰσθάνομαι ῥίγος, „κρυώνω“, ε 484 f.

ῥίξα (ῥιξ, Λατίν. rad-ix), ἡ, „ρίζα“, Μ
434, μ 435 κ. ά., ὡς φάρμακον ἱαματικόν, Α
486. Μεταφρ. «ὀφθαλμοῦ ῥίξας» ι 390. Ἐκ
τούτου

ῥιζία, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐῤῥίζωτε, παθ. παρτα.
ἐῤῥίζωται (ά.) κήνω τι νά ῥιζωθῇ, „ῥιζι-
νω“, ὅθεν ἐμπήγω, στερεώνω, „καθίζω“
ἐπὶ τοῦ πλοίου τῶν Φαιάκων, ὅπερ ἀπελίθωσαν
ὁ Ποσειδῶν, Ὅδ. υ 163 δ'.) ρυτεῖω, «άλωή
ἐῤῥίζωται» εἶνε ρυτευμένη, η 122.

ῥικκός, ἡ, ὅν (ῥίγος), κυρ. ὑπὸ τοῦ ψύ-
χους συνεσχυμένος, „ξαρωμένος“, ἐπομ. ῥρε-
δός, «πόδας ῥικκός» „στραδισπόδη“, Γ.
Ἀπ. 317. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει διαλε-
κτικόν τι ῥήμα παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „συρ-
ῥικκῶναι“ ἀντὶ τοῦ: συῤῥικκῶναι, ὅπερ κείται
ἀντὶ τοῦ αἰσίου: συῤῥικκνοῦμαι καὶ σημαίνει
τὸ: συστέλλομαι, „ξαρῶναι“, ὅσον τὸ μάλλι-
νον περιπλοῖον ἀρ' οὐ πλυθῇ „συῤῥικκῶναι“. Τὸ
ῥήμα τοῦτο δὲν εἶνε ἀμφιβολία ὅτι παράγεται
ἐκ τοῦ ῥικκός).

ῥίμφα [-...], ποι. ἐπὶ ῥ. (ρίπτω), κυρ. „πετα-
χτά“, ἐπομέν. γοργῶς, ταχέως, Ζ 514, θ
493 κ. ά.

ῥίς, ὀρθότερον ῥίς, Ἰδ. τ. λ.

ῥίος [-...] (ῥινός), ἡ, ποιητ. 1) δέσμα
τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ε 308, χ 278, καὶ
πληθ. ε 126, ε 134. 2) τὸ ἐκδοραμένον δέσ-
μα, δορά, „τομάρι“ τῶν ζώων, Η 474, «ῥι-
νός λύκου» δορά λύκου, „λοκοτόμαρο“, Κ 334.
Ἰδίω: τοῦ βοός, Κ 155, υ 395 κ. ά. Ὅθεν 3)
ἀσπίς, ὡς ἐκ βοσείων δερμάτων συγκειμένη, Δ
447 κ. ά., ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸν προσδιορι-
σμόν, «βοῶν» Μ 263. Τὸ δὲ «ῥινός τε βοῶν
τ' εὖ ποιητῶν» Η 636, εἶνε κατὰ τὸν Ἀρί-
σταρχον ἐπανόληψις δι' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς
ἐννοίας, ὡς ἐν τῇ «πύλεμν τε μάχην τε».—
Ἐτερος τύπος ῥινίς, τό, εἰς τὴν σημασίαν δο-
ρά, „τομάρι“, ὅσον «ῥινόν βοός» Κ 155 (ὡς
καὶ ἐν Ἀνθολ. Παλ., 9, 328, «κάπριοι ῥινά»)-
ἔτι δὲ καὶ ε 281 «εἴτατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν ἐν
ἡεροειδῆι πόντην» ἢ γῇ δηλ. τῶν Φαιάκων.
(Ἄλλ' ἐντεῦθεν καὶ γραφὴ καὶ σημασία εἶνε ἀμ-
φιβολία. Διότι τινὲς μὲν τῶν παλαιῶν ἐρμηνευ-
τῶν ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. εἰς τὴν σημασίαν τῆς
βοσείου δοράς, πρός ἣν δέθεν παραβάλλεται ἡ
μακρόθεν φαινόμενη γῇ τῶν Φαιάκων· ἄλλοι δὲ
εἰς τὴν σημ. τῆς ἀσπίδος, ἀλλ' οὐδὲτέρα τοῦ-

των ἀρμόζει εἰς τὴν παραβολήν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν
τοῖς λοιποῖς 9 χωρίοις τοῦ Ὅμ., ἐνθα εὐρίσκει-
ται ἡ λ. κατόπιν βραχείας συλλαβῆς, αὕτη ἐκ-
τείνεται διὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ «ῥινός» διγαμμο-
ελαξουσιν ὅτι ἡ διεφθαρμένη εἶνε τὸ χωρίον ἢ
τοῦτο τὸ «ῥινόν» εἶνε λ. διαφόρου τινὸς σημα-
σίας καὶ ἐτυμολογίας. Ὅθεν ὁ μὲν Ἀρίσταρχος
ἀνεγίνωσκεν ἵπ' ἐρινόν (ὡς ἕτερον τύπον τοῦ
ἐρινός): ὡς ἀγριόσουκῃ (ἱρᾶνῃ ἢ χώρᾳ τῶν
Φαιάκων ἐξέχουσα), ὅπερ ἀγνώστῳ κατὰ πόσον
εἶνε ἀρμολώτερον εἰς τὴν παραβολήν· ὁ δὲ Σχολ.
λέγει ὅτι τὸ «ῥινόν» (ἢ κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐρι-
νον) ἐσήμαινε νεφέλην ἢ νέφος, καὶ ἡ σημα-
σία αὕτη ἀρμόζει εἰς τὴν περιγραφὴν ταύτην· διότι
πολλὰς ῥαῖς καὶ ὕμνοι παρὰ εἰς τὸν ὅρι-
ζοντα φαίνονται ὡς νέφη. Ὁ Φαίσις προτείνει
ὅχι εὐτυχῇ διόρθωσιν τὴν ἐξῆς «ὡς ὅτε το
ῥινόν ἡεροειδῆ». Ὁ δὲ Λαρόχης προτιμᾷ τὴν
ἐν τισὶ χειρογράφοις καὶ σχολίοις εὐρεθεῖσαν γρα-
φὴν «ὡς τὸ ῥινόν»).

ῥικκότητος [-...], ὁ, ἐπικ. (ῥινός, τορέω), ὁ
τὰς δοράς ἤγουν ἀσπίδας διατρυνῶν, ἐπὶ θ. τοῦ
Ἀρεως Φ 392 f.

ῥίος [-...], τό, ποι., ὄρους ἐξέχουσα κορυφή,
ὅθεν (ά) ἀκρωρεία, Θ 25 κ. ά., ι 491, βρά-
χου, Γ. Απ. 382 δ'.) ἀκρωτήριον, γ 295.
(|| Πρόβλ. τὰ γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα ῤίου
καὶ Ἀντιῤῥίου κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Κορινθι-
ακοῦ κύλπου).

ῥίπι [-...], ἡ, ποιητ. (ρίπτω)· ά.) ῥίψιμον,
„πέταμα“, κίνησις, ὠθησις, ὁρμή, δύ-
ναμις, δι' ἧς ῥίπτεται τι, Θ 355 κ. ά., Γ. Ἀπ.
447 δ'.) ἡ ῥύμη, φορά, ὁρμή, τὴν ὁποίαν
ἔχει ῥιπτόμενόν τι πρᾶγμα, «ῥιπ. λαός» ἡ ὁρμή
τοῦ λαοῦ, Μ 462, θ 192· «ῥιπ. αἰγανέης» Η
589 γ'.) ἐν γένει δύναμις, βία, ὁρμή, φο-
ρά, τοῦ πυρός καὶ τοῦ ἀνέμου, Ο 171, Φ 42.

ῤίπι, ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Β 606.

ῥίπιζα (ῥίπις, ῥίψ), ἀορ. μετοχὴ ῥίπισσας,
κινῶ, διεγείρω, „συνδουλίξω“, «ῥιν»
Ἀποσπ. 26.

ῥιπτία (θαμιστ. τοῦ ῥίπτω), 1) μεταβ.
ρίπτω τῇδε κἀκεῖσε, ῥίπτω, σπρώχνω
δεξιὰ καὶ ἀριστερά, «θεοὺς κατὰ δῶμα» Ξ
257 f. Μεταφρ. «ῥιπτ. ὄφρος» σπῶ τὰς ὄφρας
τῇδε κἀκεῖσε, Γ. Ἐρι. 279 (ἐνθα γράφεται
οὕτως κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ
τοῦ συνήθ. «ὄφρους»).

ῥίπτα, παρτα. θαμιστ. ῥίπτασκον, ε, Ο 23
(ἐνωμαζίας ἀντὶ τοῦ ῥίπτεσκον), μέλ. ῥίψω,
ἀορ. ῥῥῶναι καὶ ἀναῶξ, ῥίψα, ῥίπτω, „πετώ“,
ἐκσπενδονῶ, «Ζεὺς Ἡρακλεῖον ἀπὸ βηλοῦ»
Α 591, «εἰς Τάρταρον» Θ 43, Βατρ. 97· «ῥί-
πτω τι μετὰ τινα» ῥίπτω τι πρὸς τινα, ὅσον
«τροχάλειαν μετ' Ἀχαιοῦς» Γ 378, ε 415, «αὐ-
τίκ' ῥῥῶναι» (γράφεται συνήθως ὡς ποιητικόν
ἀντὶ τοῦ: ῥῥῶναι, ὁ δὲ Βαουμίστερας διώρ-
θωσε κατὰ τὸν Σεντέδ. «εὐτ' ῥῥῶναι», καὶ

δὲ Ματθίας· «Ἐρρασαν»· Ὁ. Ἐρμ. 79. [Τὸ εἶναι φῶς μακρὸν].

ρίς, ῥινός, ἡ (ὁ τύπος ῥιν εἶναι πολὺ μεταγενέστερος) ῥίς, «μύπη» δ 445, πληθ. «ῥίνες» ῥώθωνες, «ῥουθούνια» Ξ 467, T 39, α 456. κ. α.

ρίω, ῥινόξ [-]. ἡ, δοτ. πληθ. ῥίπασσι, πλέγμα καλάνιμον ἢ λύγιμον, «ψάθα ἀπὸ λυγαριά», ὁ πληθ. δυνατόν νὰ σημαίνη καὶ τοὺς κλάδους τῆς λυγαριᾶς, «λυγύναι» (ἐν Ἀθήναις), «ῥίπες οἰσύνει» κλάδοι λυγαριᾶς ἢ καὶ λείας, καὶ τὸ ἐκ τοιούτων πλέγμα, ε 236 f. (|| «Π καθομιλούμενη ἔχει τὴν λ. «ῥοπίδι, ῥεπίδι»· ἀντὶ τοῦ ῥιπ-ιδίου, ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν τοῦ εἰδικοῦ ἐκείνου πλέγματος τοῦ Γαλλ. λεγομένου éventail).

ῥοάλη [-], ἡ, τὸ νῆμα τῆς κρόκης, «τὸ φάδι», μόνον ἐν τῇ Βατρ. 183. (|| «Ἐν δὲ τῇ καθομ. λέγεται «ῥοδάνι» τὸ κλωστικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ κλώθεται τὸ νῆμα, τὰ οἰονδήποτε, εἴτε ὡς κρόκη εἴτε ὡς στήσιμον χρησιμεύον, τὸ λεγόμενον ἄλλως «σβίγα» καὶ Τουρκ. «τσι-κρίκι». Ἐν δὲ Κύπρῳ κατὰ τὸν Σακελλάρ. (Κυπρ. ἐν λέξ. ῥοδάνιν) μικρὰ ῥάβδος σιδηρᾶ ἢ ξυλίνη λεπτή, περὶ τὴν ὅποιαν τίθεται τὸ μαστορίον, εἰς δὲ περιελίσσεται ἡ κρόκη).

ῥοαλός [-], ἡ, ὅν, εὐλόγιτος, «λυγερός» Σ 376 f., «παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα» παρὰ τὸν εὐλόγιτον καλαμῶνα. (Οὕτως ἔγραψε κατὰ τὸν Ἀριστάρχον ὁ Ὀδύλλιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς ἀρίστου γραφῆς: ῥοδαλός, ῥοδανός, ῥαδινός. Ἐνυμολογείται δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ ῥοή ἀντὶ τοῦ ῥοανός· κατ' ἄλλους δὲ συγγενεῖς μὲ τὸ κροδάω. || Οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι τὸ ἐπιθετικὸν εἰς τὴν ῥίζαν ῤαδ (Ἰνδογερμ. vrād), ἐξ ἧς ἔθεν μὲν ῥαδανός, ῥαδαλός, ῥαδινός, ῥάδαμος, ῥάδις, «ῥαδίκι», Λατ. radix, ῥοδανός, ῥοδαλός, ὁ-ῥόδαμος· ἔθεν δὲ τὸ Λατλ. βρίζα= ῥίζα).

ῥόκεια, ἡ (οἶονεἰ «Τριανταφυλλιά») μία τῶν Ὀικεινίδων, συμπαίτρια τῆς Περσεφόνης, Ὁ. Δῆμ. 419.

ῥόσιος, ἴη, ἰοη, ῥδ. ῥόσιος.

ῥοαίος, ὁ, ποταμός τῆς Τροίας, πρὸς βορρᾶν τῆς γλώσσης· Δαρδανίδος, M 20.

ῥοαλάκτιος, ὅν, ποιητ. (ῥόδον δάκτυλος), ἡ ῥοδόχρους· δακτύλου ἔχουσα, ἐπὶ θ. τῆς Ἥοης, ἡτις τὸ μὲν χρῶμα τῶν δακτύλων ἔλαβε βεβαίως διὰ τὸ ῥοδανὸν χρῶμα, τὸ ὅποιον ἔχει ἡ αὐγὴ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου· τὰ δὲ ἐκ τῶν δακτύλων ἡ χαρακτηρισμὰ κατὰ μὲν τινὰς τῶν ἑρμηνευτῶν διὰ τὸ πολλὰκις ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις παρατηρούμενον φαινόμενον, ὅτι ἀμέσως πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἥλιου ἀνέρχονται ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ἀκτινοειδῶς πέντε ἢ καὶ πλείους ῥοδόχροι ταινίαι, ὁμοιόζουσαι δὲθεν μὲ τούτοις πέντε δακτύλους τῆς ἀνοικτῆς χειρός. (|| Κατ' ἄλλους ὅμως ὀρθότερον, διότι ὁ Ὁμ.

οὕτως συνηθίζει ἐκ τινος μέρους νὰ χαρακτηρίζῃ τὰς γυναῖκας, οἷον λευκώλενος, ἀργυρόπεζα, καλλίσφυρος, κροκόπεπλος, («ῥοδόπηχυν θῶς» ἐν τοῖς Ὑμνοῖς), καλλιπάρης, γλαυκώπις καὶ μῦρια ἄλλα. Ἡ δὲ Ἥως ἰννοῖται ὅτι εἶναι πρόσωπον παρ' Ὁμ.), Z 475, 6 4 κ. δ. πλχ.

ῥοδόεις, ἔεεα, ἐν, ποιητ. κυρ. πλήρης ῥόδων, ἔπομ. πλήρης ὁσμῆς ῥόδων, «ἔλαιον» εὐσμιαν ὡς τὰ ῥόδα, ῥοδίλαιον, Ψ 186 (|| δι' οὗ ἔλειπον καὶ τὰ ξύλα θέλοντες νὰ προφυλάττωσιν αὐτὰ ἀπὸ τῆς σήψευς). Ἐκ τοῦ

ῥόδον, τό, ῥόδον, τριαντάφυλλον· Ὁ. Δῆμ. 6.

ῥοδόνη, ἡ (οἶονεἰ ῥοδοπρόσωπος) μία τῶν Ὀικεινίδων, Ὁ. Δῆμ. 422.

ῥοδόπηκτις, ὁ, ἡ, «Ἥως» ἡ ἔχουσα ῥοδίνους, ῥοδόχρους πῆχεις (πρὸλ. ῥοαλάκτιος) Ὁ. Δῆμ. 31, 6.

ῥόσιος, ἡ, περιβόητος νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους· πλησίον τῆς Μ. Ἀσίας, ἔχουσα τρεῖς πόλεις Αἰνδον, Κάμειρον καὶ Ἰάλυσον, ὀνομαζομένη καὶ σήμερον ἔτι «Ῥόδος», B 625. Ἐκ τούτου

Ῥόσιος, ἡ, ὅν, Ῥοδιακός, καὶ ὡς οὐσιαστ. Ῥόσιος B 654.

ῥοή, ἡ (ῥέω), ῥεῖσις, ῥοή, ῥεῖμα· πάντοτε κατὰ πληθ. «ῥοαί» τὰ ῥεῖματα τοῦ Ὀικειανός καὶ ἄλλων ποταμῶν, B 869, ζ 216 κ. α., ἔτι δὲ καὶ ἐν γένει «νιψ' ὕδατος καλῆς ῥοῆς» Π 229.

ῥόσιος, ἡ, ὅν (ῥόδος), παραχῶδης, ὀρυκτικῆς, ῥοχθῶν ἢ ῥοχθίζων, «κῶμα» ε 412 f.

ῥοιά, ἡ, οὐ μόνον τὸ δένδρον, «ῥοδιά», ἀλλὰ καὶ ὁ καρπός, «ῥοδί» Ὁδ. η 115, λ 589, Ὁ. Δῆμ. 373, 412.

ῥοιβαία, ποιητ. (ῥοιδος=ῥοίος), ὁρ εὐκτ. γ'. ἐν. ροιδήσειεν, «ῥοφωί», καταπίνω μετὰ πολλὰς θορύβους καὶ συριγμοῦ, περὶ τῆς Χαρόδωος μ 406 f.

ῥοιζέει, ὁρ. α. γ'. ἐν. ροιζέει, συριζέει, «σφουρίζω» K 502 f., (ἐνταῦθα, ἵνα δοθῇ σημεῖον διὰ τοῦ συριγμοῦ). Ἐκ τοῦ

ῥοίζω, ὁ, ἵων. ἔπεικ. ἡ, ἐν τῇ Ὁδ., συριγμός, «σφούρισμα» ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν ἐκτοξευμένων βελῶν Π 364· ἔτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σύριγγος, ἡ (ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀμείν) ἐπὶ τοῦ συριστικοῦ ἐπιφωνήματος τῶν ποιμένων, δι' οὗ καθοδηροῦσιν ἢ ἐλαύνουσι τὰ πρόβατα (σίετα ἢ ψίετα), οἷον τοῦ Κόκλωπος, ι 315. (λ. πεποιημένη, συγγ. τῇ ῥοιβαίᾳ).

ῥόσις, ὁ (ῥέω), ῥοῖς, ῥεῖμα, ῥεῖθρον, μόνον καθ' ἑνικ., «πλήθε ῥόσις» Φ 16, ε 449 κ. α. Πολλὰκις μετὰ γενικ. ὀνόματος κυρίου, οἷον «Ἀλφειοῦ, Ὀικειανῶ» A 726, Π 154, λ 21 κ. α. «ῥ. πατρίδος» ζ 85, «κῶμα ῥόσιος» τὸ κῶμα τοῦ ῥεῖματος, τὸ κυμαίνόμενον ῥεῖμα, λ 619, «κατὰ ῥόσον» («καρ ῥοῦν» M 33), κατὰ ῥοῦν, κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων, οὐ μόνον

δὲν σημαίνει ὅτι συνετρίβη, ἀλλ' ἐκινδύνευσε νὰ συνετρίβῃ ὁ ζυγός, ὥστε δυνατόν νὰ ἔχη τὴν ἐξῆς ἐννοίαν τὸ χωρίον: ἐντὸς δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ διαγεγραμμένων ὁρίων, εἰς τὰ ὅποια πάλιν ἐκτὸς οἱ διαταραχθέντες ἵπποι («θουνήτην») ἐπανέστησαν (ἤρχισαν νὰ τρέχουσιν) διὰ τῶν βυτήρων (ἀπὸ βυτήρος). Β'.) (ῥύσμαι) ἐπιστάτης, «ὠλάξ, «σταθμῶν» ρ 187, 223.

Ῥύτιον, τὸ, πόλις τῆς Κρήτης, ἴσως ἡ μετέπειτα Ῥιθυμνία, σήμερον δὲ «Ῥέθυμνον», Β 648.

Ῥύτιος [-], ἡ, ὄν, ποιητ. ἑλκυστός, ἐπὶ μεγάλου λίθου, ὅστις ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων ἑλκεται, «ῤυτοῖσιν λάεσαι» *Οδ. ζ 267, ε 40.

ῤαγαλῆος [-], ἡ, ὄν, διεῖρῳ γῶς, «κατασχισμένους», «χιτῶν» Β 447, ν 435 «πῆρη» ρ 198. Ἐκ τοῦ

ῤάξ, ῤαγός, ὁ ζ' ἡ, ποιητ. (ἐῖρῳ γῶς, παρακ. τοῦ ῤήγνυμι), ῤωγμή, «σχισμάδα». Διαφύρου σημασίας εἶνε αἱ «ῤωγες μεγάροιο» χ 143 f, αἵτινες κατὰ μὲν τὸν ΜΕ εἶνε βαθμίδες, κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον δίοδοι, κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον θυρίδες (καὶ μάλιστα κατὰ τὸν Δουδερλαῖνον: ὑψηλὰ κείμεναι), κατὰ δὲ τὸν Φαΐσιν κ. ἀ. «φεγγίται» τοῦ μεγάρου. Ἄλλα δὲ πάλιν ὁ Ἀμέις ἐπὶ τὸ σοφώτερον μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ σαφέστερον. || Ἡ πλωματώτα ἐρμηνεία εἶνε ἡ τοῦ Εὐστάθιου, δίοδος, δρόμος στενός, στενωπός, διάδρομος, «μακρυνάρ», καὶ ἡ λέξ. ἐσώθη ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίᾳ ἐν τοῖς δημοτικοῖς ᾠμασίν, «ῤοογα» (=Τουρκ. «σωκάν»).

ῤάοναι, ἐπ., μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ παρ. ἐῖρῳ γῶς καὶ ἀναύξ. ῥῶντο καὶ ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. ἐῖρῳ γῶς «αἱ» κινῶμαι [ἐῖρῳ γῶς] ταχέως καὶ σφοδρῶς, «ζωηρεῖω», «γοῦναι δ' ἐῖρῳ γῶς» τὰ γῶναι (τῆς γραίας) ἔγειναν ζωηρά, ἤρχισαν νὰ κινῶνται ταχέως, ψ 3. Ὡσαύτως «ὑπὸ δὲ κημαι ῥῶντο» Σ 444, γ 37, «χαίται ἐῖρῳ γῶς» ἐκυμαίνοντο, ψ 367. β'.) ἰδίως τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ, Α 50, «ἀμφὶ τινα» Π 466, Ω 616, «πυρὴν περὶ» ω 69 ὡσαύτως καὶ «ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥῶντο ἀνακτι» ὑπὸ δὲ τῶν κύριον τῶν (τῶν Ἱφαιστῶν, ὅν ὑπεστήριζον χωλαίνοντα) ἔτρεχον αἱ θεράπαινοι, ταχέως ἀρα μετέφερον ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς ὑποδογῆς, Σ 447. γ'.) ἐπὶ χοροῦ, «καλὸν χορὸν ἐῖρῳ γῶς» ἐχόρευσαν ζωηρῶς, *Υ. Ἀφρ. 262. ὡσαύτως βεβαίως καὶ ἄνευ τοῦ «χορόν» ἐν τῇ Ω 616 «νῶμαι ἀμφ' Ἀχελείων ἐῖρῳ γῶς». (Συγγεν. τῇ ῤε, ῤεω, Λατ. ruo, ἐξ οὗ καὶ ῤωή, ῤωέω, ῤωμή καὶ ῤώνυμι. || Ἐντεῦθεν ἀναντιρῶτως: ζ τῶν δημοτικῶν ᾠμασίν τὰ «ῤωβόλα», τρέχω ἢ καταβαίνω μετ' ὁρμῆς).

ῤηπίος, τὸ, ἐπικ. (ῤώψ), τόπος θάμνοις κατὰφυγτος, θάμνοι, «χαμόκλαδα» κατὰ πληθ., Φ 559, «ποκνά» Ν 199, ε 473, *Τμ. 48, 8. Κυρίως Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ῤωπεῖον.

ῤακός, ὁ (ῤώξ), ῤωγμή, «σχισμάδα», χάσμα, ψ 420 f.

ῤῶψ, ῤαπός, ἡ, ποιητ. (συγγ. τῇ ῤίψ), «χαμόκλαδον», θάμνος, κλάδος, κατὰ πληθ., κ 466, ε 49, π 47.

Σ

Σ

σάκος

Σ, τὸ δέκατον ὄγδον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης ὀγδοῆς ραφιδίας.

Σ' 1)=σέ, σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ σοί, Α 174 (ῤδ. λῳγισμ), Φ 422, «ο' σ' ὠτεῖλῃν ἀπολιχμήσονται» (ἐῖθα ὅμως κατὰ τὸν Φαΐσιν εἶνε δυνατόν τὸ σ' νὰ ἐκλιψῇ ὡς αἰε. κατὰ τὸ σχῆμα: καθ' ὅλον καὶ μέρος). 2)=σά, Ζ 490, α 356 κ. ἀ.

*Σαλάκτης, οἱ, ὁ (οἶονεἰ Συνηραύστης, ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς Λεῖκογράφοις σαδῶξ=συνετρίβω), κακοποιός τις δαίμων, Ἑπιγρ. 14, 9.

Σαγγάριος [-], ὁ, ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Βιθυνίας, ὅστις πηγάζων παρὰ τὴν κώμην Σαγγίαν, ἐκ τῆς ὑπερείας τοῦ Διδύμου ὁρμῆς, διαρρέει τὴν Φρυγίαν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν Πόντον, τὰ ὅν «Σακάρις», Γ 487, Π 749.

*Σαισίκη, ἡ, ὁρος ὑψηλὸν τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὴν Κύμην, Ἑπιγρ. 4, 3.

Σαῖνα (ῤδ. περισαῖνα), ὑποτ. -οισι, μετοχ. -οντες, ας, παρ. ἐπικ. σαῖνον, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἔσθην. περισσίνω, θωπεύω, «χαδῶ», ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, *Οδ. κ 217, 219, π 6, «οὐρή» ρ 302, καὶ ἐπὶ λύκων, *Υ. Ἀφρ. 70.

Σακίππλος [-], ὁ, ἐπικ. (σάκος, πάλιν), ὁ πάλιν, τινάσσω τὴν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ Τυδέως, Ε 426 f.

Σάκος, βοε, τὸ (σάττω), ποιητ. σάπει, καὶ μάλιστα τὸ μέγιστον ἢ βαρύτερον εἶδος αὐτῶν, Δ 443, ε 277 κ. ἀ. πλ. παρ' Ὀμ. καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. *Ὅθεν πάντοτε οὕτως λέγεται ἡ μεγάλη ἀσπίς τοῦ Ἀλάντος, Π 219 κ. ἀ., τοῦ Ἀχιλλεύς, Σ 478. Τὰ περὶ αὐτῶν ἴδ. ἐν τῇ Ἀ. Ἀσπίς.

Κ 44. ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. **Θ 503,** τοῦναντίον τοῦ «ἀπολλοῦσαι» **P 228**· καὶ ἐπὶ πραγμάτων «νῆας, πόλιν» **Ὁμ. πλγ.,** «σπέρμα πυρός» διατηρῶ σπέρμα πυρός, ἐναυσμα, ε 490· **β'**.) σώζω, «γλυτώνω», ἀπαλλάττω, μετ' αὐτ. «σάω» **δ'**.) ἐρήρας ἱεταίρους· ἐσπούδαζε νὰ σώσῃ τοὺς ἱεταίρους, **Π 363, Φ 238.** «ἐκ φλοίσβοιο, ἐκ πολέμου» σώζω τινὰ ἐξάγων ἐκ τοῦ κτλ. ἔλευθερώω ἀπὸ τινος, **E 469, A 752**· ὡσαύτως «ἐκ θανάτοιο» ἀπαλλάττω τινὰ τοῦ θανάτου **X 475,** «τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι» καὶ μακρόθεν, **δ'**.) καὶ μακρὰν πλανώμενον ἄνδρα δύνανται νὰ σώσῃ (νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα), **γ 231.** «εἰς προχόας» αὐτὸς τινὰ μεταφέρειν εἰς κτλ. ε 452· ὡσαύτως· ἐπὶ νῆα· **P 692,** «πόλινδε» **E 224.** Τὸ δὲ «μεθ' ὅμιλον σάωσαις» ἐν τῇ ὁμίλῳ, ἐν τῇ συμπλοκῇ, **P 449.**

ΣΑΠΗΗ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σαπήη, ἴδ. λ. **ΣΗΠΗ.** **ΣΑΡΔΑΝΙΟΣ [-ω-], η, οη,** «μείδησε δὲ θυμὸν σαρδάνιον μάλα τοῖον»· μείδισατε δὲ ἐκ τῆς ἀρχῆς· πολλὴ πικρὸν, σαρκαστικὸν (σαρδόνιον) μείδισμα, **ο 302 f,** ἐνθα τὸ «σαρδάνιον» εἶνε οὐδέτε· ἐνθὸν ἀντὶ ἐπὶρ. σαρδάνιος, κατ' ἄλλους· δὲ ἐπὶρ. κατ' ἑλληνιστὸν τοῦ οὐσιας· «γέλων» ἢ τοῦλάχιστον «μείδισμα». (Ἡ ἀρχὴ τῆς παροιμώδους ταύτης φράσεως εἶνε ἀμφιβόλος· κατὰ τινὰ μὲν εἰκασίαν, παραγομένης τῆς λ. ἐκ τοῦ σαίρειν, ἀπὸ τοῦ σισαίρειν τοῖς ὁδοῦσιν ἢ ἄλλοις· γέλλει· ὡς λέγει **δ' Εὐστάθ.** ἢ Ἀπολλών· ὅθεν καὶ «σαρδάζω» κατὰ τὸν Φώτιον μετὰ πικρίας γέλω. Ἄλλοι δὲ γράφοντες σαρδόνιον παράγουσι τὴν φράσιν ἀπὸ τινος φωτὸς σαρδόνιου (εἶδος σελίνου) ἐν τῇ νήσῳ Σαρδοῖ φοσημένου, οὕτως· οἱ γενεῖντες· πάσγουσιν ἀκούσιόν τινά γέλωτα μετὰ σπασμῶν. Ὁ Εὐστάθιος μνημονεύει ἔξ ἄλλης· ἱερμηνεῖα· ἤτοι πιδανός). **ΣΑΡΞ, ΣΑΡΚΟΣ, ἡ, δοτ.** πληθ. σάρκεσι, σάρξ, «σάρκα», ἐνικ. μόνον **τ 450,** ἀλλαγὸς δὲ πληθ. ἐπὶ τοῦ κρῖατος· τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, **Θ 380, ι 293 κ. α.**

ΣΑΡΡΗΝΙΔΑΝ, ὄνομα, ὁ, ἐπικ. δὲ γεν. καὶ Σαρπηδόνοτος **M 379, Ψ 800** καὶ δοτ. Σαρπηδόντι **M 392,** ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σύνθησε· ὄνομα, Σαρπηδόνη, κλητ. Σαρπηδόν, **E 633,** υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας· **Z 498 εἰ.** (κατὰ δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον τὸν παρ' Ἀπολλ. υἱὸς τοῦ Εὐένδρου καὶ τῆς Δηιδάμειας· ἔγγονος παλαιότερου τινὸς Σαρπηδόνοτος) βασιλεὺς τῶν Λυκίων (ἴδ. **Λύκειοι 4**), σύμμαχος· τῶν Τρώων, **B 876,** φονεῖται· ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου **Π 480 εἰ.** Κατὰ προσταγὴν τοῦ Διὸς ὁ Ἀπόλλων καθαρίζει τὸν νεκρὸν αὐτὸς ἀπὸ τοῦ αἵματος· καὶ τῆς κόπωσης καὶ ἀλείφει αὐτὸν ἀμβροσίαν, **Π 667 εἰ.**

ΣΑΤΙΝΗ [-ω-], ἡ, ποιητ. (σάτιω), φορτηγὸς **δ' ματα,** «ἀμάξιον», (Ἱταλ.) «κάρρο», **Γ'. Ἀφρ. 43.**

ΣΑΤΙΝΘΕΙΣ [-ω-], ἐντοια, ὁ, μέγας χεῖμαρρος· τῆς Μουσῆας, **Z 34, ε 445, Φ 87** (Στράβ. **7, 7, 2**),

ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων καὶ Σαρπηδοῖς λεγόμενος, Στράβ. **43, 4, 50.**

ΣΙΤΚΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἦνοπος καὶ μίας ναιάδος νόμφης, πληγωθείς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος, **ε 443.**

ΣΑΥΛΟΣ, η, οη, ποιητ. (συγγ. τῇ σάλος, σαλεύω, σαλεύω, ὁ ἐν τῇ βαδίζειν σαλεύόμενος, «σαῦλα βαίνουσα» λέγεται ἡ χαλὼν **Γ'. Ἐρμ. 28.**

ΣΑΥΡΑΤΗΣ, ἡρος, ὁ (κορ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου σταυρωτήρ, ἐκ τοῦ· σαυρόω, ὅπερ ἐκ τοῦ· σαυρός), τὸ κάτω ὅζῳ ἄκραν τοῦ δόρατος, τοῦ κονταρίου, τὸ ἄλλως· οὐρίαχος· λεγόμενον, ὅπερ ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ στρατιώτου, **K 453 f.** (ἢ. Κατ' ἄλλους· δὲ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀχρ. σαυρόω, ὅπερ ἐκ τοῦ σαυρός=οὐρά, ὡς οὐρά· τόπον ἐπέχοντος τοῦ σταυρωτήρος, ὅστις καὶ «οὐρίαχος» διὰ τοῦτο λέγεται παρ' Ὁμ., κατὰ δὲ τὸν Διονύσιον ἐκ τοῦ σαύρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁμοιάζει κατὰ τὴν ταχύτητα τὸ ἐξακοντιζόμενον δόρυ).

ΣΑΦΑ [-ω-], ποιητ. ἐπὶρ. τοῦ σαφής, σαφῶς, βεβαίως, ἀκριβῶς, σὺνθε. ἐν τῇ φρ. «σάφα εἶδέναι»· γινώσκω τι σαφῶς, «καλὰ», **B 192, 232, C 408 κ. α.,** καὶ ἐν τῇ «σάφα ἐπίστασθαι» **δ 730,** ἥτις σημαίνει προσετι εἶμαι εἰδήμων, ἐπιστήμων τινός, «γνώθω (προφ. νιώθω) ἢ καταλαβῶμαι ἀπὸ» **M 228, α 202** (πρόβλ. **εἶσα B'**). «σάφα εἰπεῖν»· ἀκριβῶς, ὀριστικῶς εἰπεῖν, **ε 34, 43 κ. α.,** εἰτι δὲ καὶ· ἀληθῶς· εἰπεῖν, **Δ 404.**

ΣΑΦΗΣ [-ω-], ἔξ, σαφής, βέβαιος, «σαφὶς δ' οὐκ αἶδα» δὲν γνωρίζω ὅμως μετὰ βεβαιότητος, δὲν εἶμαι βέβαιος, **Γ'. Ἐρμ. 208.—**Ἐπὶρ. Ἰων. **σαφέας=σαφῶς, Γ'μ. Δήμ. 449.** (συγγ. τῇ σοφός, **Λατ. sapiens**).

ΣΑΠ, ΣΑΠΕΛΙ, ΣΑΠΕΚ ὅζ., ἴδ. ΣΑΘ.

ΣΑΠΤΕΡΟΣ, η, οη, ἴδ. ΣΑΘ.

ΣΑΠΝΗΤΙ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. α. ἑσθια, ἀπαρρ. ἐπικ. σβέσσει, ἀάρ. **β'. ἑσθην. 4)** μεταβ. ἐν τῇ ἀορ. **α. α.)** «σβένω, σβύνω», «πυρκαϊήν» **Ψ 237, Ω 791· β')** μεταφ. καταστέλλω, δαμάζω, κατευνάζω, κατασιγάζω, «χάλον» **I 678, «μῆνο» Π 621. 2)** ἀμετάβ. ἐν τῇ **β'. ἀορ. α. α.)** «σβύνομαι» καὶ μόνον «σβύνω» (ἀμετάβ.), περὶ τοῦ πυρός, **I 471· β')** μεταφ. καπάζω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, **γ 482.**

ΣΕΒΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. α. ἀναβ. εἰςάσαστο, συστήλλομαι, φοβούμαι, ἐντρέπομαι, ἀποφύγω τι θεωρῶν αὐτὸ ἀνόσιον, «σεβίσαστο γὰρ τὸ γε θυμῷ» **Ἰλ. Z 467, 447. (Ταύτην τὴν σημασίαν μόνον παρ' ἐπικατὲς ἔχει). Ἐκ τοῦ**

ΣΕΒΑΣ [-ω-], τό, ποιητ. (σεδομαι), μόνον κατ' ὄνομα καὶ αὐτ. **εὐχρ. 4)** σέβει, εὐσεβεία, αἰδώς, ἐντροπή, πρὸς τι θεοῦ· καὶ πρὸς ἀνθρώπου, μετ' ἀπαρρ. **Σ 478**· ἰδίως· εὐσεβεία, **Γ'. Δήμ. 40. 2)** θαυμά, θαυμασμός, ἐκ

πληξίς, θάμβος, «σέβας μ' ἔχει» θάμβος μὲ κατέχει, θαυμάζω, γ 423, δ 75 κ. α.

ΣΕΒΟΜΑΙ, ἀπαθ., συσέλλομαι, φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀπολ., Δ 240 f.

ΣΕΒΕΝ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σοῦ, ἴδ. εἴ.

ΣΕΪ' κατ' ἐξολίψιν ἀντί τοῦ σεῖα, ἴδ. εἴ. (|| Τούς τύπους σεῖ' ἔμετ' ὁ Λαρόγης θέλει νά ἐξαδελείη ἐντελῶς ἀντικαθιστῶν αὐτοὺς διὰ τῶν Ἰων. συνηρημ. σεῦ καὶ ἐμεῦ).

*ΣΕΙΛΗΝΟΙ, οἱ (κατὰ τὸν Παυσαν. 4, 23, 6) οἱ πρεσβύτεροι τῶν Σατύρων, ὁπαδοὶ τοῦ Διονύσου, (κυρ. δαίμονες τοῦ πηγαίου ἢ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ διατρέφοντος καὶ γονιμοποιούντος, ἀνήκοντες μάλιστα εἰς τοὺς μύθους τῆς Μ. Ἀ-σίας), Γ. Ἀφρ. 263.

ΣΕΙΟ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σοῦ, ἴδ. εἴ.

ΣΕΙΡΗ, ἡ (1. εἴρω)=σειρά, σχοινίον, „τριχιά“, «εὐπλεκτός» Ψ 445, «πλεκτή» χ 475, 492, «χρυτεία» ἄλυσσι, χρυσή, Θ 49. (|| Εἰς ὁμοίαν περίπου σημασίαν εὐρίσκεται τὸ ὑποκοριτ. τῆς λ. ταύτης ἐν τῇ καθομιλουμ. „σειρῦτιον“ ἢ δὲ „σειρά“ σημαίνει στίχον ἢ κατὰ μῆκος τάξιν).

ΣΕΙΡΗΣ, ὄνομα, ἡ, συνήθως κατὰ πληθ. αἱ Σειρήνες (ἐκ τοῦ παρὰ Φωτίην σειράω, ὅπερ ἐκ τοῦ σειρά, οἰοῦναι ἐμπλέκουσαι, δελεάζουσαι, κατακλιδύσαι Κηληδόνες), μυθολογικαὶ παρθέναι, ἐνδοιασμένοιαι κατὰ τὸν Ὅμη. μεταξὺ Λιλαίης νήτου καὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σκύλλης, αἵτινες διὰ τῆς ὠραίας τῶν φωνῆς καταβέβηκον τοὺς παραπλέοντας προσελκύνοντες εἰς αὐτάς καὶ ἐφόνευον αὐτούς, μ 39, 52. Ἡ μεταγενεστέρα μυθικὴ παράδοσις ἀποκαλεῖ αὐτάς θυγατέρας τοῦ Ἀγχιφῶος καὶ μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἴδ. Ἀπολλών. τὸν Ροδ. Δ'. 895, ἔξ Ἀπολλοδώρ. 4, 3, 4. Ὁ Ὅμη. νομίζει αὐτάς δύο τὸν ἀριθμὸν (ἴδ. μ 52 «Σειρήνων»), οἱ δὲ μετέπειτα τρεῖς ἢ τέσσαρες (ἴδ. Εὐστάθ. ἐκ τῶ μνημονεύουμ. χωρίων). Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι ἐταποθέτουν αὐτάς εἰς τὴν γαλιππολικήν παραλίαν τῆς Ἰταλίας, εἶπε ἐν τῇ Σακελικῇ πελάγει οἱ πλείστοι (διό καὶ οἱ παρὰ τὰς Καπρίρας τρεῖς ἐπικινδυνοὶ σκάπελοι ἐκαλοῦντο Σειρήνοβουσαι), ἡ περὶ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Σύρρεντον, ἡ ἐν τῇ γῶρᾳ τῇ μεταξὺ Παλ-στου (Ποσειδωνίας) καὶ Ἐλέας (Στράβ. 4, 2, 42—43). Οἱ δὲ τεχνίται οἱ ἀρχαῖοι παρίσταν αὐτάς ὡς ὄρνιθας μὲ πρόσωπον γυναικείον. Θεωροῦνται δὲ ὡς σύμβολον τῆς ὠραίας θαλασσίας γαλήνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται πάντοτε οἱ ἀλήθριοι κίνδυνοι.

ΣΕΙΩ (συγγ. τῇ σεῖω), ἐνεργ. μετοχ. -ων, -οντες, -οντες; ἔξ παθ. -όμενον, α, παρσι. ἀναύξ. σείω, παθ. γ. ἐνικ. σείετο, γ'. πληθ. ἐσείοντο Γ 59, ἀόριστος α. ἀναύξ. σείας, μετοχ. -ασα καὶ μέσ. σείασατο. 1) Ἐνεργ. πάλλω, τινάσσω, σείω, «ἐγγεῖας, ἔγχος, μελίην» Γ 345, Ν 435 (ἐνθα ὁ παθ. τύπος), Χ 433 κ. α. «θύρει» [κόπτω], κρυῖω, κτυπῶ, 1583,

«ζυγόν» τινάσσω τὸν ζυγόν, ἐπὶ τῶν τρεχόντων ἵππων γ 486, ο 484. 2) Παθ. ἔξ μέσ. κινάομαι, τινάσσομαι, σαλεύομαι, „σειομαι“ (προφ. „σιουμαι“) Ν 805, Ξ 283, Γ 59, «σει-σάτο ἐνὶ θρόνῳ» Θ 499. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. εὐρίσκεται μόνον κατὰ μέσην διάθεσιν, ὅσον „σεισάου, δὲν σείσθηκε ἀπὸ τὸν τόπον του“ κτλ. Μόνον δὲ ἐν Μακεδονίᾳ ἤκουσα τὸ ἐνεργ. „σει-γησε“ (σειήσῃ) πάντοτε ἀναύξητον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σεισμοῦ ἐγένετο, καὶ τὸν ἐνεργ. „σειγᾶει“=σεισμός γίνεται. Ἐν τούτοις παρατηρήσειμ πρώτων τὴν ἑλλειψιν τῆς συλλαβ. αὐ-ξήσεως, ὡς καὶ παρ' Ὁμη., τὴν χρῆσιν τὴν ἀπρόσωπον τοῦ ῥήματος, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις, τοῦ βεῖ, σείει, ἀστράπτει κτλ., καὶ τοῦ μεταξὺ γράμματος, εἴτε j εἴτε F εἶνε ταῦτο, τὴν διατήρησιν ὡς γ, ἥτις γίνεται καὶ ἐν τῇ παραγωγῇ ὀνόματι „σειγισμός“=σεισμός).

ΣΕΛΑΓΟΣ [···], ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφίου ἐκ Παισῶ, Ε 612.

ΣΕΛΑΣ [···], ΛΟΣ [···], τὸ (ἐκ τῆς ῥίζ. ΣΕΛ (ΣΕΛΑ), ἥτις δὲν εἶνε διάφορος τῆς ΣΕΡ, εἰς ἧς Σείριος, ὅ ἐ, τὸ ἡλιακὸν θάλασσι καὶ ἡ ἀστήρ ὁ λεγόμενος ἄλλως κύων, ἴδ. τ. λ.) ὅστ. σέλαϊ καὶ σέλζ (ἡ ὅπως τινὲς συναίρεσαι: σέλαι), λάμψις φέγγος, φῶς, ἀπαύγασμα, ὅσον τοῦ πυρός, Θ 509, 563, φ 246 κ. α., ὅθεν ἔξ αὐτὸ τὸ πῦρ Ρ 739, ἔπειτα τῆς ἀσραπῆς, τῶν ἀστέρων, Γ. Ἀπ. 442, Θ 76. β.) ἡ λαμπράς, Γ. Δήμ. 52.

ΣΕΛΑΝΗ, ἡ (συγγ. τῇ προηγουμ.), σελήνη, „φεγγάρι“ Θ 555, «πλήθουσα» πανσέληνος, Σ 484, ὡς ὅρος συγκρίσεως τῶν λαμπρῶν πραγμάτων, δ 45, ω 148.

ΣΕΛΗΝΗ, ἡ, Λατ. Luna, ἡ θεὰ περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ὕσεως καὶ ἀνατολῆς αὐτῆς οὐδὲν παρ' Ὁμη. εὐρίσκεται. Ἐν τῇ Γμ. 31 (32), 6 εἰ. λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ἰπερίωνος καὶ τῆς Εὐρυπείσεως (κατὰ δὲ τὸν Ἰσίδον Θεογον. 375 τῆς Θείας). Ἐν δὲ τῇ Γ. Ἑρμ. 400 θυγάτηρ τοῦ Πάλλαντος, πρβλ. Γμ. 32 (33).

ΣΕΛΗΝΙΣΜΟΣ, αο, ὁ, υἱὸς τοῦ Σελήπιου, ὁ Εὐχνοῦ, Β 693.

ΣΕΛΙΝΟΝ [···], τὸ, „σέλινον“, Λατ. ῥήιουμ, γένος φυτῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται τὸ ἰδίως „σέλινον“ καὶ τὸ „πετροσέλινον“ ἢ „Μακεδονήσιον“, ὅπερ σήμερον κατὰ παραφθοράν ἐναχοῦ προφέρεται, „Μαῖδανός“, τὰ ὅποια προκοποῦνται εἰς τοὺς χαμηλοὺς καὶ ἐλαῖας τόπους, ἐν δὲ τῇ Ἠλιάδι μνημονεύεται ὡς φορδὴ τῶν ἵππων, Β, 776, ε 72, Βατρ. 54. (Κατὰ τὸν Βίλλερδέκιον εἶνε ὄνομα εἰδους τοῦ λεγομένου hipposelinum ἢ Smyrniolum ulis atrium τοῦ Λιν., κατὰ δὲ τὸν Ἐῶνον εἶνε τὸ ῥήιουμ graueolus, ὅπερ καὶ ἐλαιοσέλινον καλεῖται).

ΣΕΛΛΗΕΙΣ, ἐκτος, ὁ, ποταμός· α.) τῆς Ἠλείας μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ, τὴν σημ. „Παλοῦκ“ Β 659, Ο 331· β.) τῆς Τρωάδος παρὰ τὴν Ἀριόδην, Β 839, Μ 97.

ΣΚΑΛΟΙ, οἱ, ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, διδόντες· ἢ ἐρμηνεύοντες τοὺς χρησμούς τοῦ μαντεῖου τούτου. Διηγ., ὡς φαίνεται, βίον πολὺ σκληρὸν καὶ ἀσκητικόν, διὰ λέγονται παρ' Ὁμ. ἀνιπτόποδες καὶ χαμαιεῦναι Π 234. Κατὰ τὸν Στράβ. 1, 2, 20 οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Δωδώνης. (Ἐτυμολογῆται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἑλλὰ=καθέδρα ἢ ἔδρα· κατὰ τὸν Πλούχιον, ὡς ἀνέχοντες εἰς τὰ ἔδρα, τὸ ἱερὸν τῆς Δωδώνης· ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν ἁλ., ἐξ ἧς τὸ ἑλλομαι, καὶ ἔπομ. οἱ Ἑλλοί, ὅπως λέγονται παρὰ Πινδάρου, ἢ Σελλοὶ εἶνε οἱ αὐτοὶ καὶ οἱ Σαλλί τῶν Ῥωμαίων.— Ὅταν παρατηρήσῃ τις ὅτι ἡ ὑπὸ τῶν Σελλῶν ἢ Ἑλλῶν οἰκουμένη χώρα ἐλέγτο Ἑλλοπία, καὶ ὅτι τὰ ἐπιθ. ἑλλός· ἢ ἑλλός· λέγεται καὶ ἑλλοφ, ἀμφοτέρω ἐπιθέτα μὲν τῶν ἰχθύων, ἀμφόλου ὅμως σημασίας, ἴσως κανταντήσῃ εἰς ἄλλην τινὰ ἐρμηνείαν, τὴν τοῦ εὐστροφος, εὐκλινος, ζωηρός· πρὸς τὴν λ. ἑλ-αφες, καὶ ἑλλός· ἢ ἑλλός=τῆς ἐλάφου ὁ νεβρός).

*ΣΕΛΜΑ, ἄτος [-ι], τὸ (συγγεν. τῆς σελίς), κατὰστρωμα τοῦ πλοίου, Ὑμ. 6 (7), 46.

ΣΕΜΕΛΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κεῖου, μήτηρ τοῦ Διονύσου ἐκ τοῦ Διός. Ξ 323, Ὑμ. 6 (7), 57. Παρεκλήσε τὸν Δία νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν ἐν πόσῃ τῇ θεῇ λαίμαργίᾳ καὶ δυνάμει. Ἐπελθόντος δὲ οὗτος μετὰ βροντῶν καὶ ἀστράτων, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ τρόμου. (Κατὰ τὸν Ἐφωρτον ἐτυμολογῆται ἐκ τοῦ αἰῶ Βαιωτ.=θέω, καὶ σημαίνει τὴν μανιώδη, παρίφρονα· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλοδώρου=θεμέλη, ὡς θεμέλιον τῆς γῆς· κατὰ τὸν Διοδώρου τέλος 3, 61=σεμνή, ἢ ἐπὶ σέβῃ, σεμλή, σεμέλη, καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀποδέχεται καὶ ὁ Σχολιαστής).

*ΣΕΜΝΟΣ, ἡ, ὡς (σέβω), σεβαστός, σεβάσιμος, ἱερός, περὶ τῆς Δήμητρος, Ὑμ. 42 (13), 4· εἴ τι δὲ καὶ περὶ τῆς Περσεφόνης καὶ Ῥέας καὶ Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 4, 486.

ΣΕΟ καὶ ΣΕΥ ἢ ΣΕΚ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοῦ, σου, Ὡ. ΣΓ.

ΣΕΪΑ, ΚΕΪΕΤΑ, Ὡ. ΣΕΪΘ.

*ΣΕΥΤΑΛΙΩΝ, ὁ, οἰνοὶ „Σεσκληιώτης“, ὁ ἀγαπῶν τὰ σεύετα, „σεσκληΐ“, κωμικὸν ὄνομα βατράχων, Βατρ. 212. Ἐκ τοῦ

*ΣΕΥΤΑΛΩΝ, τὸ „σεσκληῶν, σεσκληουλὸν ἢ σεσκληόν, σεσκληουλόν“, ἐν σπινθηρομένῳ λαχάνῳ, βετν vulgaris τοῦ Λιν., Βατρ. 162.

ΣΕΥΘ, ποι. (ρίζα εὐ-), παρ. μ.σ. γ'. πληθ. ἐσθύνοντο, ἀφ. δ. ἐνεργ. ἔσθουα, ε, καὶ ἀνασθ. σθθα, ε, αν, ὅποι. σθύη, μετοχ. σθύας, μέσ. ἀφ. δ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. σάδατο καὶ πληθ. ἐσθύναντο, ὅποι. σθύνναι, εἶκα. γ'. ἐνικ.-αὐτο, ἀπαρρ.-σθθαι, μετοχ. -σθόμενος, παθητ. παρακ. ἔσθουμαι, ὑπερ. ἐσθύνην, -υτο. Ὁ παθητ. παρακ. ἔχει πολλάκις ἐνεστ. σημασίαν· ὅθεν ἡ μετοχὴ ἐσθόμενος, η, αν, ἀναδίδωσι τὸν τόνον. Ὁ δὲ ὑπερτ. εἶνε ἐνταυτῇ καὶ ἐπικ. συγχεκομ. ἀφ. δ',

τοῦ ἀπολοῦ τὸ δ'. ἐνικ. ἔσθου, Π 585, ε 447, γ'. ἐνικ. ἔστυτο, καὶ ἐπικ. σύτα, Φ 167. Τὸν ἐνεργ. ἐνεστώτα δὲν μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. Οἱ αὐθιγόμενοι χρόνοι διπλασιάζουσι τὸ ἀρκτικὸν σ. 1) Ἐνεργ. μεταθ. κυρ. σοῦω, ἑλαύνω· ὅθεν ἀναλόγως τῶν προσκειμένων προσδιορισμῶν δ.) ἐπαφίημι, παρορμῶ, „ἀπολύνω“, „κύνει ἐπὶ κἀπρῳ“ Α 293, 294, „ἵππους· ἑλαύνει, Ο 684· δ'.) ἀποδιώκω, ἀπελύνω, καταδιώκω, διασκορπίζω, „διωνύσοιο τιθήνας κατὰ Νυστήιον“ Ζ 133, „κύνει ἄλλυδις ἄλλον“ Ε 35, „βοῶν ἄπο σεῦα κατ' Ἰδαίον ὄρεων“ σθ. ἀπεδίωξα ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ σθ. ἠνέγκασα νὰ καταβῇ ἀπὸ τῶν Ἰδαίων ὄρεων, Γ 189, „Αἰνείαν δ' ἔσπευεν ἀπὸ χθονός“ ἀνέηρσαν ἀπὸ τῆς γῆς, Γ 325 κ. δ. γ') ἐπὶ ἀφόκων, ῥίπτω, ἐξοκοντίζω, ἐκσφενδονῶ, κεφαλῆν· Α 147, Ξ 413, „αἶμα· ἔσπαι νὰ ἐξακοντισθῇ“, „ἔδωκα“, Ε 208. 2) Παθ. ἢ μάλλον Μέσ. μετὰ τοῦ ἐπικ. συγχεκομ. ἀφ. δ'. καὶ ἐνίστα μετὰ τοῦ μέσ. ἀφ. δ., Ζ 505, Π 208, Ξ 227, Ρ 463, Χ 22, Ψ 198, ε 51 (ὁ μέσ. ἀφ. κυρ. σημαίνει ταχίως· ἐξεκίνησα, ἐξώρμησα· δ.) σπεύδω, τρέχω, ἀρμῶ, „ἀνὰ στυ· Ζ 505, „ἐπὶ ὄρεα“ Ξ 227, „ἐπὶ κῆμα· ε 51, „σὺτο δ' αἶμα· ἐξώρμησεν αἶμα, Φ 167, „φυγὴ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυται“ ἢ φυγὴ ἐξώρμησεν, ἐξέφυγε διὰ τῆς πληγῆς, Ξ 519, μετ' ἀπαρρ. „σεύατο διώκειν“ ἔσπευσεν ἵνα καταδιώκῃ, ἔσπευσεν εἰς καταδίωξιν, Ρ 463, „ὅρρα ἔλθ σεύατο καήμεναι“ νὰ σπεύσῃ νὰ κατ., νὰ κατ. ὅ, τι τάχιστα, Ψ 198· δ'.) μεταφορ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς· ὀρέγομαι ἐπιθυμῶ, τείνω πρὸς τι, ἐφίσταμαι, „θυμός μοι ἔσσυται“ κ 484. Ἰδίως ἡ μετοχὴ „ἐσσύμενος“ ἐπιέμενος, ὀρεγόμενος, ἐπιθυμῶν, Ὁμ. πλχ., μετὰ γεν. „ὁδοτο“ δ 733, μετ' ἀπαρρ. „πολεμίζειν“ Α 717, δ 416. 3) Μέσ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐνεργ. δ.) διώκω, καταδιώκω, ἰδίως τὰ θηρία, „λέοντα, κἀπριον“ Γ 26, Α 415, Ο 242· δ'.) ἀπελύνω, ἀποδιώκω, „τινὰ ἀπὸ τινος“ Γ 148, Α 519, „κακότης ἀπὸ τινος“ Ὑμ. 7, 12. (Περὶ τοῦ μέσ. ἀφ. δ. ἴδ. ἀνωτέρω 2).

ΣΗΚΑΣ (σηκός), ἀφ. γ'. πληθ. σήκασθεν ἄνω, καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐσηκασθῆσαν, κυρ. εἰσέγω, εἰσπλύνω εἰς τὴν μάνδραν (τὸν σηκόν), „μὲν ἀρίζω“, ἐπομ. εἰς γένει ἐγκλείω, ἐμπερικλείω, Θ 131 f.

ΣΗΚΟΚΟΡΟΣ, ὁ (σηκός, κορῶ), ὁ κορῶν, „σφρώνων“ τοῦ· σηκού· τὰς μάνδρας τῶν παιμνίων, ποιμενικός ὑπηρέτης, ρ 221 f.

ΣΗΚΟΣ, ὁ (τῆς αὐ-ῆς· ρίζ. τῆς λατ. sipes σηρ-ιο) περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ π καὶ κ πρὸς τὸ λῶκος=lymus, ὅποι.=sineus), κόπος περιφρακτός, „μὲνδρα“ Σ 589, ε 219.

Σῆμα, ἄτος [-ι] τὸ, σημεῖον, εἰς οὗ ἀναγνωρίζεται τι, γνώρισμα, χαρακτηριστικόν, „σημ. κἀν“, Κ 466, τοῦ κλήρου Π 88 κ. δ.,

της κλοπης. Ὑ. Ἑρμ. 436. Ἰδίως: α.) τὸ ἐκ θεοῦ φανερούμενον, διοσημία, „σημεῖον“, οἷον βροντή, ἀστραπή, ἅπερ ἐθεωροῦντο ὡς προμηνύματα τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, *Ζεὺς... ἐναίσημα (παραίσις) σήματα φαίνων. B 353, Δ 381, N 244 κ. α. β.) τύμβος, τάφος, „μνημα, μνημοσφύ“, ὅθεν *σῆμα γεῖναι. Z 419, H 86, α 291 κ. α. γ.) γραπτὸν σημεῖον, *σήματα λυγρά. ὁλέθρια σημεῖα (γράμματα), Z 168, τδ. γράφα. δ.) σημεῖον ἐνδεικτικόν, „σημῖδον“, εἰς ἐνδειξιν τέρατος, σκοποῦ, Ψ 326, 843, θ 492. Ἐκ τούτου

σημαῖνα, ἐνερ. -εις, οὐσι, προσ. -ε, -έτω, ἀπρφ. -εῖν, μετοχ. -ων, παρ. ἀναῶ. σημαίνε, ἰων. μέλ. σημαίνω, μ 26, ἀορ. ἀναῶ. σήμηνε, μέσ. ἀορ. ἐσημήναντο. Α.) Ἐνεργ.

1) ἀμετάδ. σημεῖον ποιεῖν, κάμνω σημαίνω νά γένηται ὅθεν παραγγέλλω, προστάττω, δίδω ὁδηγίαν, μετὰ δοτ. *πᾶσι δὲ σημαίνειν [καλεῖν] A 289, K 58. σπανίως μετὰ γενικ. *στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. E 85, *σημαίνειν ἐπὶ ὁμοῦσιν. νά διδῇ προσταγὰς εἰς τὰς ὑπηρετίας, α 427. 2) μεταβ. σημαίνω, σημειῶνω, „σημαδεύω“, μετ' αἰτ. *τέρματα. Ψ 358, 757, μ 26. Β.) Μέσ. σημειῶνω, „σημαδεύω“ τι τῶν ἐμαυτοῦ, ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, *κλῆρον τὸν κλῆρον μου H 475. Ἐκ τούτου

σημάντωρ, ορος, ὁ, ποι. κορ. ὁ σημαίνων, ὁ κάμνων σημεῖον, ὁ δίδων ὁδηγίαν, ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμών, Δ 431, τ 314, Ὑ. Ἀπ. 542, τῶν ἱππῶν. ὁ σημαντήρ, ἡνίοχος, ἱππηλάτης, Θ 427, τῶν *βοῶν. ὁ βουκόλος, O 325.

σήμερον, ἐπιθ. (Ἄττ. τήμερον ἐκ τοῦ τῇ ἡμέρᾳ || = ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ τ καὶ σ, οἷαν βλέπομεν καὶ ἐν τῇ σύ-τύ-τω) σήμερον, „σήμερα“, H 30, ρ 486.

σίμιο, παρ. σέσηπε, ἀορ. β. ἐσάπην, ἐξ οὗ γ. ἐνικ. τῆς ὑποτ. κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. σπήτη ἀντί τοῦ σπη, T 27. Τὸ ἐνεργ. σήπω, „σαπίζω“. Ὅθεν τὸ παθ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. παρακειμένου ἀμετάδ. „σῆπομαι“ (προφορ. σέπομαι) καὶ „σαπίζω“, ὅ. ἐ. γίνομαι σάπιος, *χρῶς σάπεται. Ὑ. E 27, Ω 414, *δοῦρα σέσηπε. ἐσέπησαν, εἶνε σάπις, B 435.

*σησαμόεις [..], κεια, ἐν (σῆσαμον), ἐκ σῆσαμον ἢ μετὰ σῆσαμον κατεσκευασμένος, „σουσαμένιος“, οἷον *μάζα. Ἐπγ. 43, 7. (Τὸ σῆσαμον μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, εἰς διάφορα πύματα καὶ εἰς παραγωγὴν ἐλαίου, ὅπερ σήμερον λέγεται „σαμόλαδον“).

Σῆσαμος [..], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, ἡ μετέπειτα ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως, B 853.

σησαμότιτρος [..], ὁ, „σουσαμότυρο“, τυρός μετὰ σῆσαμου, Βατρ. 36.

Σιγίτης, ἡ, πολίχνη τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῇ Θρακικῇ Χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας

τικῆς πόλεως Ἀδύδου, τὴν σήμερον „Ἰάλοβα“ ἢ ἢ κατ' ἄλλους, „Ζερμενικ-Ἰσάρ“ (Φιλολογ. Σόλογ. Κωνσταντινούπο. Γ'. σελ. 64.) B 836.

ΣΟΕΝΑΡΟΣ [..], ἡ, ὄν, ποιητ. (σθῆνος), ἰσχυρός, δυνατός, *Ἀτῆ. I 505 f.

ΣΟΕΝΕΛΛΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰθαμῆνους, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθείς, H 586.

ΣΟΕΝΕΛΛΟΣ, ὁ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σθενέλαος). 1) υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, εἰς τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων, στρατηγὸς ἐν Τροίᾳ B 564, Δ 367 ἐξ. Ψ 511, ἑταῖρος τοῦ Διομήδους I 48. 2) υἱὸς τοῦ Περίωνος καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀνὴρ τῆς Νικίππης, πατήρ τοῦ Εὐρυσθέως, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος καὶ τῶν Μυκηνῶν, T 416.

ΣΟΕΝΟΣ, εος, τό, ποι. 1) ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, πρὸ πάντων τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, E 439, σ 373, Βατρ. 269, σπανίως ἀφύχων πραγμάτων, οἷον πόταμος P 754, τοῦ Ἰκεανοῦ Σ 607, ἰδίως ἐπὶ τῆς ψυχικῆς δυνάμει, θάρρος, τόλμη, *μέγα σθῆνος ἐμβάλλειν καρδίᾳ. B 451, E 151. χρησιμεύει ἔτι εἰς περιφρασιν τολημῶντινος προσώπου, μετὰ τῆς γενικῆς αὐτοῦ συντασσόμενη, οἷον *σθῆνος Ἰδομενεὺς. ὁ ῥωμαλέος Ἰδομενεὺς (πρὸς τὰς λ. βίη, ζ) N 248. ὡσαύτως *σθ. Ἰπρίωνος. Σ 486, *σθ. Ἡετίωνος. Ψ 827. 2) ἐν γένει ἰσχύς, δύναμις, ἐπιρροή, H 542, δύναμις στρατιωτικῇ, στρατός, Σ 274.

ΣΙΔΑΛΟΣ [..], ἐπ. παχύς, *σῶς: χοῖρος παχύς, εὐτραφής, αὐταύτος, „βρεφτάρι“. I 208, E 44 κ. α. Πολλάκις καὶ ὡς οὐσίας. ἄνευ τοῦ *σῶς, οἷον Φ 363, E 300, α 463. (|| Ἐντεσθεν φαίνεται ὅτι ἀληθεστέρᾳ ἐτυμολογίᾳ εἶνε ἡ ἐκ τοῦ σῶς ἀντί τοῦ σῶαλος κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ι καὶ ο καὶ ἀλλαγῶν παρατηρουμένην, παρὰ τὴν ἐκ τοῦ σιαλος = „σάλια“).

ΣΙΓΑΛΟΚΙΣ [..], κεια, ἐν, ποιητ., κορ. παχύς, „γυαλιστέρως“. ὅθεν, λαμπρός, στιλπνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὠρατός, πολυτελής. α.) ἐπὶ πολυτίμῳ, ποικιλοχρῶν ἢ κεντητῶν ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γυτῶν, ἐμάτα, ῥήγεια, δέματα. Ὑμ. πλχ. β.) *ἡνία σιγαλόντα. οὐ μόνον τῶν ἱππῶν E 226, 328 κ. ἀλχ., ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84. ἅπερ τινὲς μὲν φαντάζονται ὡς στιλπνῶς μεμιγμένα ἢ δι' ἀλοιφῆς τινος λιπαρὰς ἐστὶλνωμένα, οἷον ἐλαίου ἢ χοιρείου ἀλείμματος, τινὲς δὲ ὡς μεταλλίνους κοσμητῆσι διαλάμποντα. γ.) ἐπὶ οἰκιακῶν σκευῶν ἢ τῆς οἰκίας αὐτῆς, *θρόνον σιγαλόντα. E 86, *ὕπερῳα σιγαλόντα. π 449, σ 206. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιαλος κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελον ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ προθέματος σι καὶ τῆς ῥίζης γαλ = λάμπω (ἄχρ. οὐσίας, γάλη, ἢ γάλον) καὶ σημαίνει ἐκλαμπρος. || Οὐδέμια τούτων οὔτε τῶν ἐτυμολογιῶν οὔτε τῶν ἐρμηνειῶν εἶνε ὀρθή· τὸ δὲ ἐφαλμένον τῆς ἐρμηνείας ἐλέγχεται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου,

δοτις ε 86 τὸν θρόνον τὸν σιγαλόεντα προσδιορίζει «φαινόν». Ὁρθότατα ἐτυμολογείται ἡ λ. ὡς ἐξήρ. Τὸ ἐπιθ. σιγαλόει προϋποθέτει τὸ ἔχρ. οὐσία. σίγ-αλον, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ Λατ. *signum* (ἴσως δὲ δὲν σφάλλονται οἱ σχετίζοντες τὴν ῥίζαν σιγ πρὸς τὴν στιγ, στίζω, στίγμα, στιγμή, σίγμα καὶ ἄλλας συγγενεῖς Λατινικᾶς). Ἐὰν λοιπὸν τὸ σιγαλόν = *signum*, στίγμα, τὸ σιγαλόει εἶνε κατ'ἀρίστην, παμποικίλος, ποικιλόχρους, καὶ αὐτὰ εἶνε αἱ εἰς πάντα τὰ ἄνωτ. χωρία ἀρμολογούμεναι σημασίαι. Διὰ τοῦτον δὲ τὸν λόγον καὶ ὁ Ἑρμιππος παρ' Ἀθην. Α 28 α ἀνωμασεν ὡς φύσει κατὰ-στακτα τὸ «ἀμύγδαλα» «σιγαλόεντα»).

σιγάω [-...], σιωπῶ, μόνον κατὰ προστακτ. «σιγα» Ξ 90, Ξ 493, καὶ ἀπαρρ. «σιγάν» Γ. Ἑρμ. 93. Ἐκ τοῦ

σιγῆ [-...], ἡ, σιωπή, μόνον κατὰ δοτ. σιγῇ ὡς δοτικοῦ ἐπὶρ. σιωπῆλῳ, ἀθαρύδῳ, ἀταρᾶχῳ, «σιγῆ», «σιγῆ ἐφ' ὑμείων» σιωπῆλῳ: καθ' ὑμᾶς αὐτοῦς, «σιγῆ μεταξὺ σας ἡ μέσσα σας», Η 495 κ. ἀ., «σιγῆ νῦν» ο 391.

σιάφρην [-...], η, οη ζέπ. **ΣΙΑΦΡΕΙΟΣ** [-...], η, οη, Η 141, Η 15 κ. ἀ. (ἀμφοτέρους τοῦς τύπους μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου). 1) σιδήρεος, «σιδηρένιος», οἶον «ἄρων» Ε 723, «δίσματα» α 204, «καρόνη» Η 141, «πόλαι» Θ 15, «ὄρουμαγός» δ σιδήρεος θόρυβος, ἡ σιδηρὰ κλαγγή, ταυτίσθη ἡ ἐκ σιδηρῶν ὅπλων προερχομένη, Ρ 424 (κατ' ἄλλους δὲ ἡ δυνατή), «σιδήρεος οὐρανός» ο 329, ρ 505, ἴδ. σιτακός. 2) τροπικός, σκληρὸς ὡς σιδήρεος, σιδηρεὺς, ἰσχυρός, δυνατός, ἀδάμαστος, «κραδίη» δ 293, «θυμός» ἀδυσώπητος, σκληρός, Χ 357, ε 491, «ἥτορ» τολμηρόν, ἀτρώμητον, Ω 205, Ω 21, «σοί γε σιδήρεα πάντα τίττεται» σὺ ἔχεις τὰ πάντα ἐκ σιδήρου πεποιημένα, ὅ, ἐ. ἀκαμάτα, μ 280, «σιδήρεον πυρρὸ μένος» ἀκάθεκτος δύναμις, ὀρμηὶ τοῦ πυρρῶς, Ψ 477. Ἐκ τοῦ

σιάφρος, ὁ, 1) σιδήρεος, τὸ «σιδηροί», Ὁμ. πλγ. μετὰ τῶν ἐπιθέτων «πολιός, αἰθών, ἰοίει» τὸ τελευταῖον ἐπιθετὸν ἰαειδῆς φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν κυανόχρουν καὶ ἱστομαμένον σιδηρὸν, καὶ ἀποδεικνύει ὡς γνωστὴν τὴν τέχνην τοῦ σκληρύνειν τὸν σιδηρὸν διὰ τῆς εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἑμβάρης, ὅπερ καὶ ῥητῶς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ι 391 ὡς σημείον στερεότητος ἀκαταμαχίτου, Δ 510, ἀκαμφτός καὶ ἀένετος ἡρεμίας, τ 212. 2) μετωνομικῶς πᾶν ὅ, τι εἶνε ἐκ σιδήρου πεποιημένον, αἶον, ὅπλα, σκευὴ κ.τ.ε, ὅθεν «πολύμητος σιδήρεος» Ζ 48, Ν 34 κ. ἀ. πλγ.

Σιαδόνιος [-...], ἐπὶρ. ἐκ τῆς Σιδωνος, μόνον Ζ 291 f.

Σιδόνιος [-...], η, οη, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Σιδωνίως. ἐκ τῆς Σιδωνος, Ζ 289. Ἐκ τούτου ἀ.) ἡ Σιαδόνιη, ἡ Σιδωνία, χώρα τῆς Φοινίκης

ν 285 (κατ' ἄλλους δὲ = Σιδών). β.) ὁ Σιαδόνιος, ὁ Σιδωνίως, κάτοικος τῆς Σιδωνος, δ 84, 648.

Σιάων [-...] ὄνομα, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Φοινίκης, παράλιος πόλις, διπλοῦν ἔχουσα λιμένας, τανῶν Σάβδα, α 425.

Σιάων [-...], ὄνομα, ὁ, Σιδωνίως, κάτοικος τῆς Σιδωνος, Ψ 743.

σίζα (πεποιημ. λ.), σוריζω ἢ, «ταῖς σוריζω» ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ἐπερχομένου ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, εἰς δὲ ἐνέπηξεν ὁ Ὀδυσσεύς τὸν πεπορακτωμένον μοχλόν· μόνον κατὰ παρατατ. ι 394 f.

Σικανίη [-...], ἡ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας ὀνομασθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν Σικανῶν (Θουκυδ. Β'. 2, Διόδωρ. Ε'. 6) ω 307. (Κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα ἐνοεῖται μυθικὴ τις χώρα). Ἀφ' οὗ δὲ μετέπειτα οἱ Σικανὰ ἰκδιωχθέντες ὑπὸ τῶν ἐξ Ἰταλίας ἐπιβάντων Σικελῶν περιωρίσθησαν εἰς τὴν περὶ τὸν Ἀκράγαντα χώραν, αὕτη μὲν ὀνομάσθη Σικανία, ἡ δὲ νῆσος ὅλη Σικελία.

Σικελός [-...], ἡ, ὅν, Σικελικός, Σικελός, «γονὴ Σικελή» υ 383, ω 214, 366, 389. Ὡς οὐσιαστικόν «οἱ Σικελιοί» μνημονεύονται παρ' Ὁμ. υ 383 ὡς δουλέμποροι, τοῦλάχιστον παρ' αὐτοῖς ἐδυνάτο τις νὰ πωλῇ δούλους κατὰ δὲ τὸν Θουκυδ. ς'. 2 ἦσαν Ἴβνοι Ἰταλικῶν, ὅπερ ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἰκδιωχθέν ἐπῆλθον εἰς τὴν Σικελίαν καὶ καταλαβόν τὰ πρῶτον τὰ περὶ τὴν Κατάνην, κατέκειν τὴν ἀνατολικὴν μέγιστα παραλίαν τῆς νήσου. (Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Σικελιοὶ εἶνε ὄνομα μυθικῶν Ἰβνῶν τοῖς εἰς τὴν τῶν δούλων ἐμπορίαν ἀσχολουμένοις).

Σικτιῶν [-...], ὄνομα, ἡ καὶ ὁ, πόλις τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Σικτιωνίας χώρας, ἐπὶ δύο λόφων κεκλιμένη, τοῦ ἐνδὸς ὑπερείρου τοῦ ἄλλου, πρῶτον Αἰγυαλοὶ ἔ. Μηκωνὴ καλουμένη, ἡμισθεῖσα διὰ τὸ ἐμπορίον αὐτῆς καὶ ὡς ἀτύλογο, ἔδρα τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας, τὴν σήμερον ὀλίγα ἐρείπια παρὰ τὸ χωρίον «Βασιλική», Β 672, Ψ 299.

Σιμόεις [-...], ἐντοσι, ὁ, 1) ποτάμιον τῆς Τροίας, ἐκ τῆς Ἰδῆς πηγέζον, Μ 22, ῥέον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς πόλεως Τροίας, καὶ ἐν τῇ Τρωϊκῇ πεδιάδι συμβάλλον μετὰ τοῦ Σκαμάνδρου, τὴν σήμερον Γουμπρέ (κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μενδερὲς, ἴδ. Σκάμανδρος), Δ 475, Ε 774, πρὸλ. Τρωϊκός. 2) ὁ ποτάμιος θεὸς Σιμόεις Υ 52. Ἐκ τούτου

Σιμοκίσιος [-...], ὁ, υἱὸς τοῦ Τρωῶς Ἀνθεμίανος, ὑπὸ τοῦ Ἀλάντος φρονεθεῖς, Δ 474 ἐξ.

σίνομαι [-...], ἀποθ., μόνον κατ' ἴνερ. -εται ὅποτ. -ηαι, ἐκπ. -οιτο, καὶ θαμνιστ. παρατ. σινέσκοντο, ζ 6. 1) κυρ. ἀρπάζω, ἀναρπάζω, «ἐταίρους τινί» μ 114 β.) διαρπάζω, λεηλατῶ, ζ 6, «ἀγέλας βοῶν» λ 412, μ 439. 2) ἐν γένει βλάπτω, ζημιῶ, «αἰδώς

ἄνδρας σίνεται· Ω 45 (ἐν στίχῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστέργου ἀθετηθέντι, ὡς ἐκ τῶν Ἑργ. καὶ Ἡμ. τοῦ Πασδ. (346) ληφθέντι μετὰ μικρὰς τινος παραλλαγῆς). Ἐκ τούτου

ΣΙΝΤΙΝΕ, ὁ, ποιητ. ἄρπαξ, ληστὴς, ὡς ἐπὶ θ. ἄρπακτικός, «λῆς, λῆων, λύκος», Ἡλ. Α 484, Π 353, Υ 465.

ΣΙΝΤΙΝΕ, οἱ (=σίνται· λησταί) οἱ ἀρχαῖο-
τατοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, πιθανῶς Θρακικῆς
φυλῆς, Α 584, Ο 294.

ΣΙΠΤΑΟΣ [-υ-], ὁ (Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Θεόπουλος),
ὄριον· κλάδος τοῦ Τρωάου, μεθόριος τῆς Λυ-
δίας· καὶ Φρυγίας, τὴν σήμερον ὡσαύτως καλού-
μενος μετὰ Τουρκικὸν προσάρτημα Σίπουλι· δάγ.
Ω 625.

ΣΙΣΙΦΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐνα-
ρέτης, ἀνὴρ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου,
Θηκελιωτῆς· τῆς Ἐφόρας ἡ Κορίνθου, γνωστός
διὰ τοῦς δόλους καὶ τὴν φιλοκέρδειαν, Ζ 453 ἐξ.
Ἐπειδὴ ἐμήνησεν εἰς τὸν Ἀσώπῳ ὅτι ὁ Ζεὺς
εἶχεν ἀρπάξῃ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἡ ἱπειὴ ἐν
γενεῇ προέδιδεν εἰς τοὺς θυητοὺς τὰ μυστικά τῶν
θεῶν, κατεδικάσθη ἐν Ἀθῶν νά κυλῇ πρὸς τὸ
ἀνωφερὲς λόφον τινὸς μεγάλῃν πέτραν («λῆαν
ἄνω ὥθισε ποτὶ λόφον»), ἥτις πάντοτε διαφεύ-
γουσα τὰς χειρὰς τοῦ κατεκυλίετο, λ 593,
Ἀπολλ. 1, 9, 3. (Παράγεται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ
τοῦ σοφοῦ· κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ο εἰς υ ὅ
ματ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀντὶ τοῦ σύσφυρος· κατὰ
δὲ τὸν Γοῖθιλον εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ Σιπτατι-
κοῦ προθέμενος· σι- καὶ τοῦ σοφός, ἴδ. ΣΙΓΑ-
ΛΟΚΙΣ. ἢ Ἀλλὰ τοιαῦτον πρόβλημα ὤν εἶνε εἰ-
σεῖν ἀπαράδεκτον).

ΣΙΤΕΑ, παρατατ. θεμιστικὸς μέσ. σιτέσκοντο.
Τὸ ἐνεργ. σιτίζω, τρέφω· τὸ δὲ μέσ. σιτίζομαι,
τρέφομαι, ἡγέτομαι, ω 209 f. Ἐκ τοῦ
ΣΙΤΟΣ, ὁ, μόνον ἐνικ. σίτος, «σιτάρη», ἐν
γενεῇ δημητριακὸς καρπός, καὶ ἰδίως· ἄ.) τὸ ἐξ
αὐτοῦ πεποιημένον (ἴδ. κατωτέρω), ἰδίως ἄρτος,
«ψωμὶ», α 447, π 51, «σίτος ὅς κρέα·» 9, μ
49 κ. ἄ. πλχ.· β.) συγκύματα παρ' Ὁμ. (κατὰ
τὸν Δυντῆρον πανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος, πλὴν ἐν
I 216 καὶ Ω 625 καὶ ἐν τοῖς Τρῳαίῳ τροφῇ,
«φαγεῖ, φαγητόν», ἔδεσμα· ὅθεν πολλάκις
«σίτα καὶ σίνας» I 706, γ 497 καὶ ἄ. πλχ.,
«σίτος καὶ μέθυ» δ 746 κ. ἄ., «σίτος ἡδὲ πα-
σις» Γ 306 κ. 87, κ 58. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
κυκεῖνου (ἴδ. τ. λ.), κ 235. (Ὁ Δυντῆρος,
ὅστις ἰδίᾳ ἐπραγματεύθη περὶ τῆς λ. ταύτης,
παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ῥίζης· σι ἢ σα (ἢ. πρὸλ.
τὸ Αξ. se-men, καὶ τὸ Γερμ. Sa-me) καὶ
κυρίως σημ. κατ' αὐτὸν σπερμάν. Ἐν τῇ φρ.
«βροτοὶ ἡ ἀνέρες ἐπὶ γλονί σίτον ἔδοντες» ο 222,
κ 89, κ 101 εἶνε οἱ «σιτοφάγοι», του-
τίστιν οἱ «καρπὸν ἀρόρης» τρώγοντες, κα-
τ' ἀντίθεσιν ἄλλων, οἷον λωτοφάγων κ. ἄ.

ΣΙΤΟΦΑΓΟΣ [-υ-], ον (πίτος, φαγεῖν). Α') σι-
τοφάγῳ, ἄρτοφάγῳ (ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν

τέλ.)· 191 f. Β') ὁ ΣΙΤΟΦΑΓΟΣ, οἶοναι, «Ψω-
μοφάγος», κωμικὸν ὄνομα μύος, Βατρ. 250.
ΣΙΦΛΟΝ (σιφλός=ἀνάπηρος), μόνον ἀορ. εὐκτ.
γ'. ἐνικ. σιφλώσειεν, κυρ. πηρῶ, ἀκρωτηριάξω,
«σακατεύω» (Τουρκ.)· μεταρ. κατασιφύω
τινά, (ἢ ἡ μᾶλλον ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω)
Ξ 442 f.

ΣΙΠΠΗ, ἀορ. εὐκτ. γ'. πλ. σιωπήσειαν, ἀπαρφ.
σιωπήσαι, σιωπῶ, «σιωπαίνω» ὅς «σιωπάζω»
B 280, Ψ 560, ρ 513. Ἐκ τοῦ

ΣΙΠΠΗ, [-υ-] ἢ «σιωπή», παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ
δοτικὴν ὡς δοτικόν. ἐπὶρ. ΣΙΠΠΗ· ἄ.) σιω-
πηλῶς, «σιωπηλά», Δ 442, Ζ 404, α 325
κ. ἄ. πλχ.· ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ· ἴδ. ΛΚΗΝ,
«σιωπῇ ἐπινεύει» σιωπηλῶς· κἀμω νεῦμα διὰ
τῆς κεφαλῆς, I 620, «σ. κατανεύει» ο 463·
β.) σιωπηλῶς, τούτεστι κρυφίως, μυστι-
κῶς, Ξ 310, κ 440.

ΣΚΑΛΗ, χωλαίνω, «κουτσαίνω» Ἡλ. Α 844,
Τ 47, Βατρ. 254.

ΣΚΑΙΙΑΙ ΠΥΛΑΙ, τί, ὁ μόνον ΣΚΑΙΑΙ (ἴδ. ΣΚΑΙΟΣ).
Οὕτως ὀνομάζονται παρ' Ὁμ. αἱ πρὸς δυσμὰς
πύλαι τῆς πόλεως Τροίας, ἡγοῦν αἱ δυτικαὶ πύ-
λαι, αἵτινες ἦσαν ἡ κυριωτάτη εἰσόδος τῆς πό-
λεως· καὶ ἐξῆγον εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν στρατόπεδον.
Ἐκ τοῦ ὑπερθεῖν αὐτῶν πύργου ἐφαινότο ἡ
ψηλότης, ἡ σκοπία, ὁ ἑρινεὸς ὁ τοῦ Ἰλίου ὁ τύμβος
Γ 445, Ζ 237, Α 470, πρὸλ. τρωϊκὸν πεδῖον.
Λέγονται καὶ «Δαρδάνιαι πύλαι»· Ε 789,
X 494, 413, αἵτινες ἂν δὲν ἦσαν αἱ αὐταί,
ἔκειντο ὅμως βεβαίως πρὸς τὸ πεδῖον τῆς μά-
χης, ὅ ἐ. πρὸς δυσμὰς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν
σημειωθέντων χωρίων. (Ὁ Βοίτιχηρ θεωρεῖ
αὐτά· ὡς τὴν κυριωτάτην ἀνατολικὴν πύλην).

ΣΚΑΙΟΣ, ἡ, ον (Λατ. scenius)· 1) ἀριστε-
ρός, «ξερβός», «σκαῖα» (ἐξυπακούεται· χεῖρ)
ἡ ἀριστερὰ· ὅθεν «σκαῖα» διὰ τῆς ἀριστερᾶς,
Α 501, Π 734. 2) ἐσπέριος, δυτικός· «ρίον»
γ 295. ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ΣΚΑΙΡΑ, γ'. πλὴθ. — οὔσι, μετοχ. — οντες,
σκιρτῶ, «πηδῶ», κ 412 «ποσί· χοροπηδῶ
Σ 572, καὶ ἔνευ τοῦ «ποσί» σημ. τὸ χαρεῖν
Υμ. 30 (31), 15.

ΣΚΑΛΜΟΣ, ὁ (σκάλλω=σκάπτω, «σκαλεῖν»,
σκαλιζῶ), «σκαρμός», τὸ ἐπὶ τῆς κωπαστῆς
τοῦ πλοίου κοίλωμα ὅπου ἐμβαλνόντα προσ-
δένετο ἡ κώπη, Υμ. 6 (7), 42.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΙΟΣ, ἡ, ον, 1) Ἐπὶ θ. Σκαμάν-
δριος, τοῦ Σκαμάνδρου. «πεδῖον» ἡ πεδιάς
τοῦ Σκαμάνδρου=τὸ Τρωϊκὸν «πεδῖον» (ἴδ. τ.
λ.), Β 465 ταυτὸν καὶ «Σκαμ. λαμῶν» Β
467. 2) Οἰσίος, ἄ.) ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐκ-
τορος Ζ 402, ἴδ. λ. ΑΖΥΓΛΑΣ· β.) υἱὸς τοῦ
Στροφίου, εἰς τὸν Τρώων Ε 49 ἐξ.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ὁ (Τὸ σκ κατὰ τὸν Θῆρσιον ἡ-
δῆποτε κἀμνει τὸ προηγούμενον φωνῆεν θέσει μα-
κρόν· εὐρίσκεται δὲ ὁ γραφὴ Σκάμανδρος). 1)
ὁ Σκάμανδρος τὴν σήμερον Μενδερὲς Σού

(||. τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Τουρικοῦ τοῦτου ὀνόματος εἶνε παραφθορά κανονικὴ μετ' ἀποκοπῆς τῆς πρώτης συλλαβῆς τοῦ Σχάμανδρος), κατ' ἄλλους δὲ τὸ Μπουνάρ-μπασι, ποταμὸς τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν θεῶν Σάνθος ὀνομαζόμενος «ὃν Σάνθον καλοῦσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σχάμανδρον» Υ 74) Ε 434. Πηγάζων κατὰ τὸ Χ 147 ἐξ πλησίον τῆς πόλεως Ἰλίου ἐκ δύο πηγῶν, τῆς μὲν θερμῆς, τῆς δὲ ψυχρῆς ὕδατος, διαρρέει πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς πόλεως τὴν πεδιάδα, συμβάλλεται μετὰ τοῦ Σιμάντος Ε 774, καὶ ἐκβάλλει ὀλίγον βορειότερον τοῦ Σιγείου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Φ 125. Πρὸς τὸ ἐν τῷ Χ 147 περὶ τῶν πηγῶν τοῦ Σχάμανδρου φαίνεται ὅτι ἀντιμάχεται τὸ Μ 91 χωρίον, καθ' ὃ πηγάζει μετ' ἄλλων ποταμῶν ἐκ τῆς Ἰδίας, καθὼς καὶ ὁ Στράβ. 43, 4, 43 λέγει. Νεώτεροι ὅμως περιηγηταί, ὡς ὁ Γάλλος Λεσσεβαλιέρ καὶ ἄλλοι, βεβαίωςιν ὅτι αἱ δύο πηγαὶ αἱ ἐν τῷ Χ 147 εἰσι καὶ νῦν ὑπάρχουσιν, ἀλλ' ὁ ἀτμός, ὁ ἐκ τῆς θερμῆς μόνον τῶν χειμῶνα εἶναι ἡρατός. 2) Ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα ὁ ποταμὸς οὗτος προσωποποιεῖται, καὶ λέγεται υἱὸς τοῦ Διός, μέτρεται τῆς Θεομαχίας, Υ 74, μάχεται πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, Φ 136 εἰς, 223.

Σκάνδαρια, ἡ, πόλις ἐπιθαλάσσιος κατὰ τὰ νοτιοανατολικά παράλια τῆς νήσου τῶν Κυθάρων, Ε 268.

Ἑκάτη, «σκάπτω» (προφ. σκάπτω) Ἐρμ. 207, «σκαλιώω, σκαλιζώ» Ἐρμ. 90. Ἐκ τούτου

Ἑκαπτήρ, ἦρος, ὁ, σκαφεύς, Ἀποστ. 2.

Ἑκάτη, ἡ, πόλις τῆς Λοκίδος, αὐτὴ μαντρεῖται ὡς ὀνομαζομένη Σκάρρεα καθὼς καὶ 9, 4, 3, ἐξηγησάθη ὑπὸ κατακλινοῦς).

Ἑκάτις ἰδός, ἡ (σκάπτω), «σκαπιδί», ἰδίως δὲ, «καρδάρ», ἡ, ἀραγὸς ἢ ἀρμεγός» (ἐν Κυθάρῳ, Πανδ. Γεμ. 1Β, σελ. 334), ε 223 f.

Ἑκαδάντη (||. -), (ρίζα Ἑκαδ-) μόνον ἐν τῷ ἀρ. ἁ. ἐσκέδατο καὶ ἀναῖξε σκέδατο, προστ. σκέδατον, διασκέδαζω, «σκορπίζω», διαλύω, μετ' αὐτ. «λαόν» Υ 474, Υ 462, «ἥρα» Ρ 649, ν 352, «ἄλγυν ἀπ' ὀρθαλμῶν» Υ 341. Μεταφ. «ἄλγυν», Π 330, πρὸς κτίσιν. Ἐκ τούτου

Ἑκαδαις (||. -), ἰος, ἡ, διασκέδασις, διάλυσις, «σκορπισμός», «σκορπιδί», ἐν τῇ περιφράσει «σκέδασις θίγει» = «σκέδασις», Ὁδ. α 116, υ 225.

Ἑκάλα, γ', ἐνικ. τοῦ ἀρ. ἁ. τῆς εὐκτ. σκήλαι, ἐπαιλνω, ἀποεπαινέω, «χρῶ» Ψ 491 f.

Ἑκάλος, κοε, σκέλος, «σκέλι» ὅθεν «πρῶτον σκέλος» τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σκέλους, ἡ ρίζα τοῦ σκέλους, Π 344 f. Πρὸς λ. πετμαζός. Ἑκάπαρνον, τό, σκέπαρνον, «σκέπαρνι»

Ὁδ. ε 237, ε 391. (||. Ἡ ἀτομολογ. ἀμφιβολοῦς κατὰ τινες μὲν ἀπὸ θῆρας ἐκ τοῦ κεῖται, ἱκομ. = κέαρνον, ὅ, ἐ. πέλους κατὰ τὸν Κούριον ἐκ τοῦ κέπτω· πιθανώτερον κατὰ τὸν Βένφου ἐκ τοῦ σκάπτω, διότι τὸ σκέπαρνον κατὰ τὸ σχῆμα δὲν διαφέρει τῆς σκαπάνης, εἰ μὴ μόνον καθ' ὅτι εἶνε ποτεπώτερον καὶ σκάπτει εὖλα καὶ ὄχι χῶμα).

Ἑκάλας (||. -), λος, τό, ἐπικ. (σκέπω), «σκέπασμα» καὶ «σκέπος», προφυλάξις, «ἀνέμοιο» τύπος ὑπέρνεμος, «ἀπάντιο» (προφ. «ἀπάγγιο») καὶ «ἀπανεμιά» Ὁδ. ε 443, ε 249 κ. ἄ.

Ἑκάλας, ποιήτ. (σκέπη = σκέπος), γ', πληθ. σκαπώσι κατ' ἐπικ. ἐπέκτασις ἀγτί τοῦ σκαπώσι, «σκαπέζω», προφυλάττω, ἐπὶ αὐτῶν ὅτι «ἐνέμων σκαπώσι μέγας κῶμα» προφυλάττουσιν ἀπὸ τοῦ μέγα κῶμα (ὁ διεγερθὲν ὑπὸ τῶν ἐνέμων, ἡ ζευγαρικῶς σκαπώσας (τὸν λαμόνα) ἀποκρούουσι τὸ μέγα κῶμα ἔκ, ν 99 f.

Ἑκάτομαι (ρίζα ἐκά, λατ. pree-ia), μέσ. ἀποθ., πρυστακτ. -το, μετοχ. -όμενος, παρτι. ἀναῖξε, σκίπτω, ἀρ. ἐσκέδατο, μετοχ. -όμενος. 1) (σκοπῶ), περισκοπῶ, παρατηρῶ, «κυττάζω», -ε, νῆα καὶ μεθ' ἑτέρους· εἰς τὴν νῆα καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἢ περὶ τῶν ἑταίρων, ποθ. ἦνε, μ 247, «ἐκ θαλάμοιο» Υ 474, 246, μετὰ τοῦ ἀπορηματικῶς «ἀκέν» Γωμο μεθ' ὑποτακτ., Ρ 652. 2) Μεταφ. παρατηρῶ, «κυττάζω», προσέχω εἰς αὐτῶν φαίλον· Π 361, «σινά» Ἐρμ. 366.

Ἑκατάζω (σκαβός), τὸ σκαῖν διευθετῶ, «συγυρίζω, (Μακρόν.) διαρμύζω», μόνον κατὰ μετοχ. -οντα, «κατ' οἶκον» Ἐρμ. 285.

Ἑκαπλήσιος (||. -), τό, ἐπικ. (ὁποκυριστ. τοῦ σκηπλήνη ἐκ τοῦ σκήπτω), σκήπτρον, βακτηρία, Ἰλ. Ν 59, Ω 247.

Ἑκαπτοῖκος, οκ (σκήπτω = σκήπτρον, ἔχω), ὁ κρατῶν σκήπτρον, σκηπτοφόρος, ἐπίθ. τῶν βασιλέων, Β 86, ε 9 κ. ἄ. πλχ. Ὡς εὐαίστ., Ε 93.

Ἑκπτήρ, τῆ. 1) βᾶκτρον, βᾶκτηρία, «δεκανίκι» (Ἰταλ.) διαρμύζω, «να στήριζται τις ἐπ' αὐτοῦ, Σ 416, ρ 199 κ. ἄ. ἐπὶ τῆς βᾶκτηρίας τοῦ δαυπύρου ἢ ἐπαίτου, ε 437, Ε 31, σ 103. 2) ἰδίως ὡς σύμβολον αὐτοῦ ποτὶ τινος ἀξιώματος, σκήπτρον, ἔχον σχῆμα καὶ μήκος κονταρίου καὶ κατὰ τὸ Α 246 διὰ χρυσῶν καρφίων κοσμημένον, «χρυσόλοις ἔλκοι πεπαρμένον». Ἐπειδὴ ἦτα πρὸ πάντων σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς, λεγόμενοι διὰ ταῦτα σκηπτοῦχοι, Α 234, γ 412 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ μάντιες, Α 45, λ 91, οἱ κήρυκες, Π 277, Σ 505, καὶ οἱ δικασταί, Σ 505, λ 569. Ἐν γένει δὲ ἦτα τὸ σύμβολον τῆς ἐπισήμου δημοσίας ἐνεργείας, ὅθεν ὁ ἀνιστάμενος ἐν τῇ ἀγορῇ ἵνα ὁμιλήσῃ ὠρεῖται νὰ κρατῇ τὸ σκήπτρον, τὸ δ-

κοτον λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος, Γ 248, Ψ 568, 6 37 κ. ἀ. Ὁρμιζόμενος δὲ τις ἀνατείνει τὸ σκήπτρον, Η 442, Κ 349. 3) τροπικ. ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, Β 206, Ζ 459, Ι 38, «σκήπτρον καὶ θέμιστας» σημαίνει τὴν ἐννοσίαν τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Β 206, Ι 99. Ἐκ τοῦ σκῆπτου, στηρίζω, παρ' Ὁμήρ. μόνον μέσ. κατὰ μετοχ. ἔνεστ. -όμενος, -όμενον, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, «ἀκκουμβῶ» (Λατ.) εἰς σκήπτωνα ἢ βακτηρίαν, περὶ γερόντων καὶ ἐπαίτων, ρ 203, 338, μετὰ δοτ. + καὶ μιν οὕτω αὐτῷ (ἄκοντι) σκηπτόμενον κατέμειν δόμον Ἀΐδος· εἴσω· καὶ πιστεύω ὅτι θὰ καταβῇ εἰς τὸν Ἄδην στηριζόμενος εἰς τὸ ἀκόντιόν μου, δ ε. σαρκαστικῶς· θίλει ἀποθάνη διατρυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀκοντίου μου, Ξ 457. Ἐκ τούτου

σκῆπτρον, ἐπικ., μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἄπαρ. -εσθαι, ἔνεστ. -όμενος, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, «ἀκκουμβῶ» (Λατ.), ἀπολελ., *Ὁδ. ρ 496, περὶ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἀνακυλίει τὸν μέγαν λίθον. «χερσὶν τε ποσὶν τε σκηρ.» μέ χερσας καὶ με ποδας στηριζόμενος, λ 595.

σκιάζω [-..], ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. σκιάσθαι, σκιάζω, διὰ σκιάς καλύπτω, ἐπισκιάζω, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὴν ἄρουραν· Φ 232 f. (||. Ἐν τῇ καθομῇ. «σκιάζω» σημαίνει τὸ διὰ σκιάς ἀκροῦσθαι, καὶ «σκιάζομαι» ἐκ τῆς σκιάς φοβοῦμαι, καὶ ἐν γένει τρομάζω (ἐνεργ. ἢ οὐδέτ.).

σκιά [-..], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σκιάζω, μόνον παθ. σκιάζομαι, κατα(ἐπι)σκιάζομαι, μόνον ἐν τῇ φρ. «σκιδνώντο» (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐσκιδνῶντο) πᾶσι ἀγνιστ. *Ὁδ. 6 388 κ. ἀ. πλχ.

σκιδναμαι (βλ. σκιδναμαι), παθ. μόνον κατ' ἐνεστ. -αται, προατ. -ασθαι, ἄπαρφ. -ασθαι, παρ. σκιδνάτο, πληθ. ἐσκιδνάντο (ὃ δὲ ἀορ. εὐρίσκειται παρ' Ἱπποκρ. «ὁπόταν σκιδνασθῇ κατὰ φλίδας»). ἕτερος τύπος τοῦ (παρ' Ὁμ. ἀγρή-ατος) σκιδάσσομαι, δὲ διασκειδάζομαι, διαλύομαι, «σκορπίζομαι», ἐπὶ ἀνθρ., «κατὰ κλίσεις» Α 487, «ἐπὶ ἔργα» 6 252, πρβλ. α 274, «ἐπὶ νῆα ἕκαστος» Γ 277, «πρὸς δώματα» 6 258, μετ' ἄπαρφ. τελικοῦ «ἔναι ἐπὶ νῆα»· Ω 2, ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, «ὕψος δ' ἄγνη σκιδνάται ἐξ ἀνέμου» Α 308, «ὕψι δ' ἄλλα σκιδνάσθ' ὑπὸ νεφέων» ὕψηλὰ δὲ διεσκορπίζετο ὑπὸ τὰ νέφη ὃ (μετὰ κανορτοῦ) ἀνεμοστρόβιλος, δ ε. ὑφούμενος· μέχρι τῶν νεφῶν ἐκεῖ διελέγεται, Π 375, «(κρήνη) ἀνά κήπον ἅπαντα σκιδνάται» διαδίδεται, η 430.

σκεπρός [-..], ἡ, ὅν, σκεπρός, κατὰσκοιός, σὺσσοιός, «νέμος» Α 480, «ἄλσος» υ 278. Ἐκ τοῦ

σκεπ [-..], ἡ, σκιά, «ἴσκιος» δ.) κυρ. «Ζεῖτο ἐν σκίῃ» Γ. Δῆμ. 400· 6.) σκιά, ψυχὴ τῶν ἐκποθονόντων, ἐν Ἄδου, (ἴδ. ψυχῇ), *Ὁδ. κ 495, λ 207. Ἐκ τούτου

σκεπίς [-..], σκισ, κν, ποιητ. δ.) σκίε-

ρός, κατὰσκοιός, σὺσσοιός, «οὐρεα» διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς δόση, Α 457, ε 279, η 268· (κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελοιν· τὰ μακρὰν σκιάν παρέχοντα, ἔπομ. ὕψηλὰ. ||. Ὁ δὲ Ἀμείν· κατακρίνων τὰ τὴν τὴν ἐρμηνείαν περιπίπτει εἰς ὄχι ὀρθοτέραν· σκιώδη, φαινόμενα δηλ. ὡς σκιερὸν παραπέτασμα· ὡσαύτως· δὲ ἐρμηνεύει ἢ τὸ «νέφεα σκιδνῶντα».) *Ὁδιν· 6.) σκοτεινός, σίον· μέγαρο· α 365, δ 768 κ. ἀ. πλχ. (ἐπειδὴ ἡ οὐδὲν ἢ ὀλίγη καὶ ὕψηλὰ κείμενα παρὰ θύρα, «φεγγίτας» εἶχον, φωτιζόμενα διὰ τῆς θύρας ἐκ τοῦ προδόμου, κατὰ τὸν Δόντιζερν)· ὡσαύτως καὶ «νέφεα» σκοτεινὰ νέφη, Ε 525, Α 63, Μ 457, θ 374, λ 592.

σκερτάς, εὐκτ. γ. πληθ. σκερτῶν, σκερτῶ, πηδῶ, «ἐπὶ ἄρουραν, ἐπὶ νῆα θαλάσσης» Ἰλ. Γ 226, 228, «σκερτῆσαι κατὰ γῆν» Βατρ. 60. (||. Παράγεται ἐκ τοῦ σκαίρ-ω, ὡς ἐκ τοῦ sal-ιὸ τὸ sal-ιο).

σκοπιός, ἡ, ὅν, στραβός, λοξός, «στραβός», μεταφ. «σκοπιός» κρῖνειν θέμιστας· ἐκφέρω στραβός, ἀδίκους κρῖσεις, διαστρέφω τὸ δίκαιον, στρεψοδικῶ, Π 387 f.

σκοπῶν, ὅποι, ὃ, πάσσαλος, εἰς προσπάταλεις χρησίμοι, «παλοσκι», Σ 477. Ἰδίως δὲ πάλος [σταυρός, ἡ χάραξ παρὰ τοὺς ἀρχαίους], εἰς κατασκευὴν χαραινῶματος (σταυρώματος) πρὸς ὀχύρωσιν, Η 444, Θ 343, Ο 4, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον η 45. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινας ἐκ τοῦ κόλος, συγγ. τῷ κολούω, ἔπομ. σημαίνει κολοβός, κολοβωμένος κορμός).

σκοπέλος, ὃ, ποιητ., σκόπελος, βράχος, Β 396, Ε 770, μ 73, 95, 104 κ. ἀ. (Κατὰ τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφίβολον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ σκοπός, κυρ.=σκοπιός).

σκοπιῶν, ἐπικ., ἐκ τοῦ ἔνεστ. μόνον ἄπαρφ. -ζέμεν, καὶ μετοχ. -ων, παρ. ἐσκοπιῶν, κυρ. ἐκ περιωπῆς· τινας ἢ σκοπιὰς ἐπισκοπῶν, περισκοπῶ, Σ 58, κ 260, ὡσαύτως· ἢ Κ 40 «ἄνδρας· δυσμενεῖς σκοπιῶντες οἷος ἐπελῶν» (ἐὰν ἀποδοθῇ τὸ «ἄνδρας» εἰς τὸ «ἐπελῶν»· ἐὰν δὲ εἰς τὸ «σκοπιῶντες», τότε σημ.) κατασκοπεύω.

σκοπιῶν, ἡ (σκοπός), 1) πᾶς τόπος ὕψηλός, περιωπῇ, ὅθεν δύναται τις μακρὰν νὰ περισκοπῇ, σκοπιῶν, παρ' Ὁμ. πάντοτε λόφος· τι· ἡ ἀκρόρεια, Α 275, Ε 774, δ 524, ἐν τῇ κ 97 εἶνε σκόπελός τις ἢ βράχος. Ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ. τόπος τις ἔω τοῦ ἡλίου παρὰ τὸν τόμον τοῦ Αἰσχύτου ὑπερβεν τοῦ ἐρινεοῦ, Χ 445. 2) περισκοπῇ, κατασκοπεῖα, Γ. Ἑρμ. 99, «σκοπὴν ἔχειν»=σκοπιᾶν, θ 302. (||. ἴσω· εἶνε περιττὴ ἡ 2) σημασία, διότι τὸ μὲν πρῶτον χωρίον, δὲν καὶ νοθεύεται, ἐν ἐπιδέχεται ταύτην τὴν ἐρμηνείαν· ἐν δὲ τῇ θ 302 τὸ «σκοπὴν ἔχω τινα» δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ· κρατῶ τὴν σκοπιάν, δ ε. κατασκοπεύω, χάριν τινός).

εκοπός, ὃ ἢ ἡ (ἴδ. κατωτ. 2) (σκέπ-τομαι),

4) σκοπός, ὁ ἐκ τινος σκοπιᾶς περισκοπῶν δ.) φρουρός, φύλαξ, B 792, δ 524 κ. ἀ. πλγ. Οὕτως λέγεται ὁ Ἥλιος, T Δήμ. 62. Ὅθεν β.) κατὰ σκοπός, K 324, 526, 561, ὁ παραφυλάττειν τι, «τῶν δὲ σκοπῶν ἦεν ἀμείνων» ταῦτα δὲ παρεφύλαττεν ἄλλος καλλίτερος, γ 156. 2) ἔσφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, Ψ 359. Θηλοκ. «ἡ σκοπός» ἐπιστάτης, ἐπιστάτρια, «σκοπός διωκῶν», οἰονεὶ ἀρχιθεράπεινα, γ 396. 3) ἐν τῇ Ὁδ. καὶ σκοπός, «σημῶσι», πρὸς ὃ σκοπεύουσιν οἱ τοῖοι, γ 6. Μεταφορ. τέλος, «σκοπός», πρόθεσις, «ἀπὸ σκοποῦ» ἐναντίον τοῦ σκοποῦ, παρὰ τὴν πρόθεσιν ἡμῶν, λ 344.

ΕΣΚΟΤΙΣ, η, ον (σκότος), κυρ. σκοτεινός, ἔπομ. ὁ ἐν σκότειν γινόμενος, μυστικός, κρύφιος, «σκότιον δὲ ἐγένετο μήτηρ» κρυφαὶ τὸν ἐγέννησεν ἡ μήτηρ, Z 24 f.

ΕΣΚΟΤΑΜΗΝΙΟΣ, ον (σκότος, μῆνη=σελήνη), οἰονεὶ σκοτασίληνος, δ. ε. ἀσέληνος, σκοτεινῇ, «νύξ» E 457 f.

ΕΣΚΟΤΑΙ, ὁ (συγγ. τῆ σκιά, πρβλ. τὸ Γερμ. Schatten) δ.) σκότος, ζόφος, «σκοτίδι» ἢ «σκοτάδι», τ 389 (μῶνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ β.) μεταφορ. τοῦ θανάτου τὸ σκότος, «σκοτάδι» συνήθως ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκοντων ἢ φρ. «τὸν δὲ σκότος ὅσος κάλυψε» σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, Δ 461, Z 44 κ. ἀ., «μὴν σκότος εἶλε» τὸν κατέλαβε τὸ σκότος, E 47 κ. ἀ. πλγ. (πανταχού τῆς Ἰλ. εἰς ταύτην τὴν μεταφορ. σημασίαν), T. Ἀπ. 370. (Ἐντεῖθεν καὶ τῆς καθομιλουμένης τὸ «σκοτώνω»=φονεύω).

ΕΣΚΟΤΑΙΝΩ, ἕτερος τύπος τοῦ ἔπομ., ἀπερφ. ἐπικ. σκευθαινεῖν, ἀργίζομαι, «θυμῶνομαι», τιγ, Ω 592 f.

ΕΣΚΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μῶνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρτατ. ἀργίζομαι, «θυμῶνομαι», ἀθανάτω, ἀδαιμονῶ, ἀπολ. Θ 483, I 498, «τινὶ» κατὰ τινος, Δ 23, Θ 460, Ω 413, 434, ψ 209. (|| Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ κύων=«σκύλλος» καὶ σημαίνει κατὰ τὸν Ἡσυχ. τὸ «ἡσυχῇ ὑποφλέγγομαι, ὥσπερ κύων», ὅπερ λέγεται κυρ. κνυζῶμαι, «γρυνιάζω», ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένῃ ἐσώθη εἰς ἐνεργ. τύπον «σκουζῶ» καὶ σημ. φωνάζω εἴτε ἐκ τῆς λύπης εἴτε ἐκ τοῦ θυμοῦ ἄλλοι δὲ σχετίζουσι τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ σκύνιον, ἐπισκύνιον ἄλλ' εἰς τὸ αὐτὸ καταντῶμεν).

ΕΣΚΛΑΕ [-], ΑΚΟΣ, ἡ (κύων, κύων, κύν-, κύν- «σκύλλος»), πᾶν θηρίον νεογέννητον, ἰδίως κύων νεογέννητος, «σκυλλάκι, κουτάδι», Ὁδ. τ 289, μ 86, α 14.

ΣΕΪΛΑ, ἡ, μ 235, συνήθως παρ' Ὁμ. Σεΐλαη (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σκύλλω=, γέρον, ξεσυζῶ «οἰονεὶ διασπαρττούσα, κατὰ δὲ τὸν Δοιερλείνον· ὀλακτούσα, γαυγίζουσα) θυγάτηρ τῆς Κραταίδας μ 424 (κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών.

τὸν Ῥόδ. Δ, 828 θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ Ἑκάτης) θαλάσσιον τι τέρας διασπόμενον ἐν τινι σπηλαίῳ τῆς Ἰταλικῆς παραλίας τῆς περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀντικρὺ τῆς Χαρυδδαίης καὶ περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῇ μ 85 εἰ. Εἶνε προσωποποιήσις τῆς θαλασσίας θίγης. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν μυθικὴν παράδοσιν μετεμορφώθη εἰς βράχον, ὅστις κεῖται ἀπέναντι τῆς Πελοριάδος ἄκρας τῆς Σικελίας πρὸς τὰ βορειανατολικά αὐτῆς· οὐ μακρὰν τοῦ Ῥηγίου, ὀνομάζεται δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Σκύλλαϊον, πλησίον δ' αὐτοῦ ὑπάρχει σήμερον ἡ πόλις Scilla ἢ Sciglio.

ΕΣΚΥΜΟΣ, ὁ (κύων, κύων, κύν-, κύν-, «σκύλλος») πᾶν νεογέννητον θηρίον, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ λίαντος νεογόνου, σκύμνος, «κουτάδι», Σ 349 f.

ΣΚΥΡΟΣ, ἡ, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κεκλήνη βορειοδυτικῶς τῆς Χίου, ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος, ἔ. τὴν σήμερον «Σκυρος», T 326, λ 509. Ἐκ τούτου ἐπὶ β. Σκυρόειον ἐκ τῆς Σκύρου, T 322. 2) πόλις τῆς μικρᾶς Φρυγίας, I 668 ἔ. τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι.

ΕΣΚΥΤΟΣ, κος, τὸ, Αστ. cutis, δέρμα καὶ μάλιστα τὸ κατεργασμένον, E 34 f. (Ἡ ῥίζα εἶνε εκν- (Σανσκρ. skn)=καλόπτω, || εἰς τῆς σκευος, σκυή, Αστ. scutum, cutis, ob-scufus καὶ τῆς καθομιλ. τὸ «σκουτὶ»=ἔνδυμα).

ΕΣΚΥΤΟΤΩΜΟΣ, ὁ (σκυτός, τέμνω), κυρ. ὁ κόπτων δέρματα, ἔπομ. σκυτατόμος, «σπερέστη», (Τουρκ.), Η 221 f.

ΕΣΚΥΟΣ, ὁ, ποτήριον ξύλινον, ἀγροτικὸν καὶ ἰδίως πομηνικόν, «καυκί», E 412 f. (Ἐνθα Ἀριστοφ. ὁ Βυζάντιος ὀπολαβιδάνει οὐδέτερον τὸ σκύφος. || Θεωρεῖται συνήθως ὡς συγγ. τῇ σκάφῃ καὶ ὁ Κούρτιος φράσεται ἀποκλίνων εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν. Ἀλλὰ, νομίζω, ὀρθότερον σχετίζεται πρὸς τὴν ἀσθενεστέρην ῥίζαν κνι-, εἰς τῆς κύπη, κύπ-πελον, «καυπά» σημαίνοντα ποτήριον, «γοῦθα» μικρὰς λέκκας ἢ δορυγμα, «γοῦπατος» τόπος κοίτης. Ἐσώθη δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ α ἐν τῇ τῆς καθομιλ. «σκούρος», ὅπερ εἶνε αὐτὸ τὸ «σκούρος» ἀλλ' εἰς ἄλλην, ἀνάλογον ὁμοίαν, σημασίαν bonnet, Mütze).

ΕΣΚΩΛΗ, κκος, ὁ, σκώληξ, «σκουλήκη», N 634 f.

ΕΣΚΩΛΟΣ, ὁ=ΕΣΚΩΛΩ (ἰδ. τ. λ.), πάσσαλος, πάλος, «παλωσκή», N 564 f.

ΣΚΩΛΟΣ, ἡ, χωρίον Βοιωτικόν, B 497. (|| «κώμη» τῆς Παρατωπίας ὑπὸ τῇ Κιθαίρῳ, τραγέτις καὶ δυσολίχτος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς λέγεται εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἵμεν μήτ' ἄλλῃ ἔπεσθαι· Εἰδ.).

ΣΚΩΨ, σκωψός, ὁ, εἶδος σκωπτικῶς ἢ μμηπτικῶς πτηνοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὸ γένος τῆς γλαυκός, κατὰ τινὰς μὲν ἡ strix aluco τοῦ Λιν.

κατὰ δὲ τὸν Σινδερὸν εἰς Ἀριστ. Ζ. Ἰς. 9, 49, 44 ἢ *strix scops* τοῦ Λινν., ε 66 f.

ΣΜΑΡΑΓΓΙΝ [-ι-], ἐπικ. (πεποιημ. λ.), μόνον ἑνὲς. -εῖ καὶ ἄορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. σμαραγγίστη, παταγῶ, βροντῶ, μοχλῶμαι, ἐπὶ θαλάσσης καὶ βροντῆς, *Ἰλ. Β 210, Φ 499, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τοῦ ἐκ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων ἀντηγούοντος, Β 463. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος νομίζει ὅτι ἡ κυρία τῆς λ. σημασία εἶνε: λάμπω).

***ΣΜΑΡΑΓΓΟΣ** [-ι-], ὁ, οἶονεῖ „βρόντος“, εἰς τῶν κακοποιῶν δαιμόνων, Ἐπιγ. 44, 9.

ΣΜΕΡΑΛΛΕΟΣ [-ι-], ἐμ, ὄν, ποιητ. δεινός, φαεινός, στυγερός, φρικώδης, φρικαλέος, ἰδίως κατὰ τὴν ὄψιν, ὅσον „δράκων“ Β 309, ζ 437, „λέων“ Σ 379, „κεφαλὴ“ μ 94, „οἰκία“ τὰ τοῦ Ἀδου Γ 65. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀπλων „χαλκός, αἶγίς, σάκος“ Μ 464, Γ 260 Φ 404, λ 609. Τό ἐνικ. καὶ πληθ. οὐδ. **ΣΜΕΡΑΛΛΕΩΝ**, **ΣΜΕΡΑΛΛΕΑ**, ὡς ἐπὶ β. δεινῶς, φαεινῶς κτλ. ἐπὶ μὲν τῆς ὄψεως μόνον „ἐξορκεῖν“ Χ 95 ἐπὶ δὲ τοῦ ἥους συχρότατα μετὰ τῶν πημάτων „βοᾶν, κοναβίζειν, ἰάχειν, κτυπεῖν, τινάσσεσθαι“ Θ 92, Β 334, 466, Ε 302, Η 479, Ο 609, „οἰμῶζειν“ Σ 35 κ. ἀ. Κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ

ΣΜΕΡΑΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. = τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ „Γοργεῖν κεφαλὴ“ Ε 472 — Τὸ οὐδ. **ΣΜΕΡΑΝΩΝ** ὡς ἐπὶ β., μετὰ τοῦ „βοᾶν“ Ο 687, 732, „ἐξορκεῖσθαι“ Γμ. 31, 9. (Ἰσως παράγεται ἐκ τοῦ σμέρδος, ὅπερ κατὰ τὸν Ἡσίοχ. = λημζ, δύναις, βύνη, ὄρημα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ σμέρδω καὶ ζα = διά).

ΣΜΙΚΗ, ἐπικ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις εὐχρ. ἕτερος τύπος τοῦ σμάω, ὅ, ε. σπογγίζω, „σφουγγίζω“, ἀποπλύνω, καθαρίζω, „ἀλόχ· γνόον ἐκ κεφαλῆς“ ζ 226 f.

ΣΜΙΚΡΟΣ [-ι-], ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀργ. Ἀτικ. ἀντὶ τοῦ μικρός, „μικρός“, παρ' Ὁμ. ἄπαξ μόνον διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρος Ρ 737 f, Γμ. Ἀφρ. 415.

ΣΜΙΝΟΙΣ, ἡ, ὄν, ἐπὶ β. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 39, κατὰ μὲν τὸν Ἀριστάρχον ἐκ τῆς Σμίνθης, πόλεως Τρωικῆς, ἐν ᾗ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ θεοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Ἀιολικοῦ σμίνθας, ὁ ε. μὲν ἀρουραῖος, ἐπὶ δὲ καὶ οὗτος καὶ ἄλλα ὁμοίως ὑπὸ γῆς διατωμένα ζῶα ἦσαν σύμβολα μαντικῆ κατ' ἄλλους δὲ, ὅσον Ἀπίωνα, Εὐστάθιον, ἐκ τῆς ἀστῆς μὲν Ἀιολικῆς λ., σημαίνει δὲ τὸν μυοκτόνον, ὅστις ἀπὸ ἡλλαςί τὴν χώραν ἀπὸ φοβεράς τινας πληγῆς τῶν ἀρουραίων μύθων, τῶν ἑσσανίζοντων τοῦ καρπού, Ἰδ. Σπράβ. 43, 4, 48. Συμφωνεῖ πρὸς ταῦτα ἐκ τῶν νεωτέρων καὶ ὁ Πρέλλερς ἐν τῇ μυθολογίᾳ του.

***ΣΜΙΝΗ**, ἡ, περιβόητος παράλιος πόλις τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸν Μέλητα ποταμὸν, καὶ τὴν σήμερον „Σμύρνη“ καλουμένη, Ἐπιγρ. 4, 6.

ΣΜΙΧΗ [-ι-], ποιητ., ἄορ. ἑσμεῖς, παθ. ἑνὲς. εὐκτ. -οισα, καίω, πυρπολῶ, Ἰδ. ΚΑΤΑΣΜΙΧΗ

Παθ. καίομαι, πυρπολοῦμαι, „πυρ“ Χ 414 f. (||: Ἐνθα τὸ „πυρ“ δύναται νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς πλεονασμός, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὁμοίως πλεοναστικόν, ὡς τὸ „πυρὸς πρῆσαι“ Β 445. Κατὰ δὲ τὸν Δύντην τὸ σμύχω = ἀπόλλυμι, ἀφανίζω· ὅθεν „πυρὶ σμύχω“ καίω, καὶ „σμουγερός“ = ἀλέθριος, εἰς οὗ τὸ ἐπὶ β. „ἐπισμουγερός“).

ΣΜΩΛΙΞ, ἰγγοε, ἡ, ἐπικ., σάγμα αἱματόεν, „ἡ ἐπανισταμένη ἄμα τῇ σαρκὶ ἐκ τῆς πληγῆς μελάνια“, μῶλωψ, πρῆσμα μελανόν, „μελανιά“, κατ' ὄνομα. ἐνικ. *Ἰλ. Β 267, πληθ. „σμῶδιγγες“ Ρ 716.

ΣΩΗ, Ἰδ. ΣΑΩΗ.

ΣΟΙΟ, Ἰδ. ΣΩΣ.

ΣΟΛΟΣ, ὁ, διάκος σιδηροῦς ἢ χαλκοῦς χατὸς (πρόβλ. Αἰτοχόωνος), *Ἰλ. Ψ 826, 839. (Κατὰ τὸν Ἀπίωνα καὶ Τρύφωνα τοὺς παλαιούς γραμματικούς δὲν διέφερε τοῦ διακοῦ εἰμὴ κατ' ὅτι οὗτος μὲν ἦτο λίθινος, ὁ δὲ σόλος μεταλλινός. Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς ἐκ τοῦ σέλλω = ὄρνυ, ὅπερ πιθανώς κατὰ τὸν Λόδεκκ. ἐκ τοῦ σέτω, σέω ||: κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον εἶνε αὐγγ. τῇ σάλος; σαλεύων. Ἰσως ὑποκρύπτεται ἄλλη τις ῥίζα).

ΣΟΛΤΜΟΙ [-ι-], οἱ, ἔθνος τι πολεμικόν τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Λυκίας Ζ 484, ε 283 (πρόβλ. Σπράβ. 44, 3, 10). Κατὰ τὸν Ἡρόδ. 4, 173 εἶνε οἱ ἄρχαοὶ κάτοικοι τῆς Λυκίας, καὶ κατὰ τὸν Σπράβ. 43, 4, 46 ὑπετίθεντο κατοικοῦντες τὰ περὶ τῆς Τερμηστοῦ.

ΣΩΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀσυναίρ. ἀντὶ τοῦ σώος (Ἰδ. τ. λ.). 4) σώος, ἀβλαβής, ἀκέραιος, „ζωντανός, σωός“, Η 340, „σὸον ἐμμεναι“ (τὸνναντίον τοῦ „ὀλέσθαι“ ἢ „περάσθαι“) Α 447, Ε 531, ζ 98 κ. ἀ., „οὐδέ κε φαίης οὔτε ποτ' ἤλιον σὸον ἐμμεναι οὔτε σελήνην“ οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ σελήνη ἦσαν εἰς τὸν τόπον των, δὲν εἶχε πάθῃ τι, Ρ 367. ἔτι δὲ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 382, ν 364.

ΣΟΡΟΣ, ἡ, ὀήκη πρὸς διαφύλαξιν τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος, κάλπη (νεκρικὴ) Ψ 94 f.

ΣΟΣ, ἡ, ὄν (σύ), γεν. σοῖα ἀντὶ τοῦ σοῦ, ο 514, σός, „εἰδικός σου“ (κατ' ἄλλους γράφεται „ιδικός σου“, προφέρεται δὲ καὶ: (εἰ)δικός σου) συνήθ. ἀνάρθρωτος, Ὁμ. πλχ., μετὰ δὲ τοῦ ἀρθρου „τὸ σὸν γέρας“ Α 485, „τὰ σὰ γούνατα“ Σ 457. Τὸ οὐδέ, ὡς οὐσία. „ἐπὶ σοῖσι καθήμενος“ καθήμενος ἐπάνω εἰς τὰ εἰδικά σου κτήματα, πράγματα, Ε 369. (||: Οὕτως ἐρμηνεύεται ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν ἐρμηνευτῶν. Ἀλλ' ὅταν ἀναλογισθῶ πρώτον ὅτι ἡ ἐπὶ ἐν τῇ ἀνωτ. χωρίῳ οὔτε κατὰ τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν (ἐπάνω) δύναται ὁρθῶς νὰ ἐρμηνευθῇ οὔτε ὡς ἐπιστάσις καὶ ἐπιμελεία σημαντικὴ πολὺ ἀρμόζει εἰς τὸν νῆον ἐν Τηλέμαχον· ἔπειτα ὅτι ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζεται εἰς τὴν αὐτὴν περιστασιν περὶ οὐκ ὀρθῶς νὰ φράσιν „καθίσσε" εἰς ταύ-

γὰ σοῦ¹⁶, ὅταν συμβουλευομένη τινα νὰ μὴ μετακινήθῃ, νὰ μὴ μεταποσθῇ, νὰ μὴ μεταβάλλῃ κατὰ τασιν· εἰκόζω ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἔχομεν παρομοιωδὴ τινὰ φράσιν, ελλημεμένην ἐκ τῶν πετηνῶν, τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν καλῶς ἐπωαζόντων καὶ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν ὥστε καθημένων. Τὴν παρομοιωδὴ ταύτην φράσιν ἀνέβρον καὶ παρὰ Δημοσθένει, παρεμφαμένῃν ὅμως. Ἐν τῇ περὶ τῶν ἐν Χερρόν. πραγμάτων λόγῳ §. 47 λέγεται «μένειν ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Φιλίππου ἀναγκάσεται» τοῦτο δὲν εἶνε ὁρθόν, ὅπως συνήθως ἐρμηνεύεται, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ (χωρὶς δηλ.). Γράφει λοιπὸν «ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ», ὅ εἰ. νὰ καθέσται ἐς ταῦτά του καὶ νὰ μὴ ζητῇ νὰ κατακτῇ ξένας χώρας).

Σοῦνιον, τό, τὸ νοτιανατολικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ καὶ μέχρι τῆς σημερινῆς αὐτῆς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν καὶ τὸ σημερινὸν ὄνομα „Κάθο Κολώναις“, γ 278, (|| «Σούνιον ἱερὸν» ὡς εἰς θεὸν τινα, ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων τὸν Ποσειῶνα, καθιερωμένον).

σοφία [-ω], ἡ, σοφία, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, οἷον ἡ περὶ τὴν ναυπηγίαν Ο 412 f, περὶ τὴν μουσικὴν Γ. Ἑρμ. 483, 544. Ἐκ τοῦ *σοφός, ἡ, ὅς (τῆς αὐτ. ρίζης μὲ τὸ Λατ. sap-iens καὶ μὲ τὸ Ἑλλ. σοφ-ής) σοφός, ἐμπειρός, ἐπιδείξις, φρόνιμος, Ἀποστ. 3.

ΣΠΑΡΓΑΝΙΩΤΗΣ [-ω-], οἱ, ὁ, „ἐσπαργανωμένος“, ὁ ἐν τοῖς σπαργάνοις ἑτιῶν, „φασκισμένος“, μόνον Γ. Ἑρμ. 304. Ἐκ τοῦ ΣΠΑΡΓΑΝΩΝ [-ω-], τό, „σπαργανον, φασκιά (Λατ.)“, περιτόλγισμα τῶν βρεφῶν, Γ. Ἑρμ. 454, 237. Ἐκ τοῦ

ΣΠΛΗΓΓΑ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. σπέρξαν „τολίγω“, περιτολίσαι, „φασκισίων“, „εἰ ἐν φάρῳ“, μόνον Γ. Ἀπ. 421. (|| ἴδ. σπλήτων).

Σπλήτων, ἡ, πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας ἢ Λακεδαιμόνος, καθίστα τοῦ Μενελάου, κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν ὠραίᾳ κοιλάδι πανταχόθεν σχεδὸν ὑπὸ ὁρέων περιλαμβανομένη, τὴν σήμερον ἑρρίπια πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγούλας. (ἴδ. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ), Β 582, α 93. Ἐκ τούτου ἐπὶ. ΣΠΛΗΤΩΝ ἐκ τῆς Σπάρτης, 6 327, δ 40 καὶ ΣΠΛΗΤΗΝΑΣ εἰς τὴν Σπάρτην, α 285.

ΣΠΛΗΤΩΝ, τό, σχοινίον, καλῶδιον „σχοινί“, „σπάρτα λέγονται· Β 135 f. (Κυρίως πᾶν τὸ συνεστραμμένον, „στριμμένον“, ἐκ τοῦ σπείρω (σπέρω)=τυλίσσω, συστρίψω, „στρίψω“, (|| εἰς οὗ καὶ σπείρα, καὶ σπέργω, ἢ σπέργανον κατὰ τροπὴν τοῦ j εἰς γ, ὅποια βλ. ὅπου καὶ ἀλλὰ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ σπέρῳ (=„σπέρνω“) = Λατ. spargere). Δέν εἶνε ὁρθὴ ἡ ἐρμηνεία ὅτι σπάρτων ὀνομάσθη παρ' Ὀμ. τὸ σχοινίον ἐκ τοῦ „σπάρτου“ (παρὰ τοῖς ἀργαίοις: τοῦ ἢ τῆς σπάρτου) τοῦ φυτοῦ, εἰς οὗ οἱ μετέπειτα κατεσκευάζον σχοινία· ἀλλὰ τοῦ-

ναντίον φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμ. σπάρτου (=σχοινίου ἀπλῶς) ὀνομάσθη τὸ πρὸς αὐτὸ χρησίμου φυτόν· εἶνε δὲ τοῦτο θάμνος τις ἔχων ἐδλυγίστους καὶ δυσδιασπάστους κλάδους, spartium scoparium τοῦ Λινν. ἢ genista τοῦ Πλωίου ἢ τὸ Ἰσθηκὸν spartum (stipa tenacissima τοῦ Λινν.), Ἰσπανικ. Esparto. Τὸ τῆς καθομιλουμένης „σπάρτων“ εἶνε spartium junceum τοῦ Λινν.).

Σπλά, ἀορ. ἔσπασε, Γ. Ἑρμ. 85, μέσ. δόρ. ἐσπασάμην ἢ ἀναῶ. σπασάμην, ἐπικ. σπ. πρὸς. σπασάσασθε, μετοχ. σπασάμενος, ἀορ. αἰ. παθ. ἐσπάσθην. (Τὸ ριζικὸν αὖ πρὸ τοῦ ἐνός σ εἶνε βραχύ). 4) Ἐνεργ. σπῶ, ἀποσπῶ, Γ. Ἑρμ. 85, πρὸς. ἐκτείνω. Ὅθεν παθ. „σπασθέντος“ (δηλ. ἔγχεος) ἀφ' οὗ ἐξεσπάσθη, ἐξετύρθη τὸ δόρο, Λ 458. 2) Μίσ. ἐμαυτῷ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ ἢ εἰ τῶν ἐμαυτοῦ ἐκσπῶ, ἐκρίζω, „βῶπας καὶ λύγους“ α 166, „χεῖρα ἐκ χεῖρός τινος“ τὴν χεῖρά μου ἐκ τῆς χεῖρός τινος ἀποσπῶ, 6 324, „ἀορ. παρὰ μηροῦ“ ἔλκω τὸ ξίφος μου, Π 473, α 439, λ 234, „φάσαντος“ γ 74, „ἐκ σύριγγος ἔγχοι“ Τ 387. (|| Τῆς καθομιλουμένης τὸ „σπῶ, σπάνω“ σημαίνει: θλῶ, συντρίβω).

ΣΠΕΙΩ, ἴδ. ἔπομαι.

ΣΠΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σπένδε, ὅπ. ἴδ.

ΣΠΕΙΩΝ, τό, ποιητ. (σπείρω=τυλίσσω, ἴδ. ΣΠΛΗΤΩΝ), κυρ. ὑφασμα, χρησιμεύον εἰς περιτολίαν, περιε(λη)μα, περιβάλλομα, ἔνδυμα, Ὅδ. ζ 479, „κακὰ σπείρα“ πενιχρὰ ἐνδύματα (ἐπαίτου), δ 245. Ἰδίως αἰ. τὸ νεκρὸν περιελεγμα, „σάβανον“, 6 402, τ 447, 6) ἱστίον, „πανί“ (τοῦ πλοίου), ε 318, ζ 269 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα σημαίνει σχοινία, καλῶδια).

ΣΠΕΙΩ, ΣΠΕΙΣΑΣΚΕ, ἴδ. σπένδα.

ΣΠΕΙΩ, ὅτε, ἡ (οἶον εἰ: „Σπηληρώτισσα“), μετὰ τῶν Νηρηίδων, Σ 40.

ΣΠΕΝΔΩ, ἐνεργ. γ'. ἐνικ. -ει, 6'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικ. σπένδωσα, δ 594, γ'. ἐνικ. -η, μετοχ. σπένδων, θαμνισκ. παρτ. σπένδοσκε, σπένδεσκον, Π 227, η 138, ἀορ. ἀναῶ. γ'. πληθυντ. σπείσαν, καὶ μὲ τύπον θαμισκ. σπείσασκε, θ 89, προστακτ. σπείσαν, Ω 287, ὑποτ. -ης, ἐπικ. συνεσταλμ. -ομεν, η 465, 481, ἀπαρτ. -αι, μετοχ. -ας, -αντες, σπένδω, κάμνω (προσπέρω) σπονδῆν (τουτέστι χύναι ἐκ τινος ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ κατὰ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, Λατ. libare), συνήθως ἀπλῶς, I 477, γ 45 κ. αἰ. ἀλλὰ καὶ αἰ. μετὰ δότ. τῆς ἐοτέτης, εἰς ἣν προσπέρεται ἡ σπονδή, = Δι. = Σ 259 κ. αἰ., „θεοῖς“ γ 334, η 137 κ. αἰ. 6') μετ' αἰ. τοῦ σπενδομένου πράγματος, „οἶνον“ Α 775, ξ 447, καὶ μετὰ δότ. τοῦ αὐτοῦ πράγματος, οἶον „ὑδατι“ κάμνω σπονδὴν μὲ ὑδωρ, μ 363 γ'. μετὰ τοιαύτης ὀργάνης, = δικά.

διὰ τοῦ ποτηρίου ἢ ἐκ τοῦ ποτηρίου, Ψ 496, η 437.

ΣΠΕΟΣ, τό, ἐπικ. **ΣΠΕΙΟΣ**, γενικ. σπέιος, ε 68 κ. ἀ., δοτ. σπῆι, Σ 402, Ω 83, ε 20, μ 240, αἰτ. σπέος, ε 494, γενικ. πληθ. σπέων, Ψ. Ἀφρ. 264, δοτ. σπέσι, α 15 κ. ἀ. καὶ σπῆσι, ι 400 κ. ἀ. (Λατ. specus), σπήλαιον, „σπήλι“ (|| ἡ ὁρθέστερον „σπηληά“ ἀντὶ τοῦ ἀγρ. σπηλαία, καθὼς „ἐληά“ ἀντὶ τοῦ ἐλαία· τὰ δὲ σπηλαία εἶνε θηλ. οὐσιαστικωθέντος ἐπιθέτου, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν καθομιλ. ἔσῃσε καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὡς κύριον ὄνομα, „Σπήληος“=Σπήλαιος, ἡ δὲ ἀρχαία μόνον τὸ οὐδέτ. σπήλαιον). Τὸ πληθ. σημαίνει μέγα σπήλαιον, περιλαμβάνον πολλά κοιλώματα, π 232. (Τὸ „σπέος“ φαίνεται περιεκτικώτερον τοῦ „άντρου“, πρὸλ. Ψ. Ἑρμ. 234).

ΣΠΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τό (σπέρω), „σπέρμα, σπόρος“· ἀ.) κυρ. σπόρος τῶν φυτῶν, Ψ. Δῆμ. 308, πρὸλ. 354· β.) μεταφ. „σπέρμα πυρός“ ἔναυσμα, ε 490 φ. (|| „Ἐν τῇ καθομιλ. ἔχει φαῶλην σημασίαν, ὅθεν αἱ φράσ. „σπέρμα τοῦ διαδόλου“ ἢ „διαδολλόσπερμα“ κ. ἀ.).

ΣΠΕΡΚΕΙΟΣ, ὁ (οἰοῖται „βιαστικός“). 1) ποταμός τῆς Φθιώτιδος, καταρρέων ἀπὸ τοῦ Τυμφρηστοῦ ὄρους καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὴν σήμερον Ἑλλάδα (|| ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μόνον Ἀλαμάννα, συνωνύμως πρὸς τι παρακείμενον χωρίον), Ψ 442. 2) ποταμὸς θεός, πατήρ τοῦ Μενεσίου, Π 474. Ἐκ τοῦ

ΣΠΕΡΚΑ, ποι. ᾗ παρ' Ἡροδ., μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρατ., ἐνεργ., κυρ. ἀμετάβ., τρέχω, σπεύδω, „βιάζομαι“, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, „ὅ-θ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωνται ἀέλλαι· ὅταν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμεναι ἐπιπίπτωσιν αἱ θύλλαι, Ν 334, πρὸλ. Ψ. μ. 33, 7, ἰδ. ἀελλαι.—Σονήθως μίσα μετ' αὐτὴν ἀμετάβ. σημασίαν, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετ' ἀπαρρ., Τ 347, ἀπολύτ. πολλάκις κατὰ μετοχὴν, „σπερχόμενος ἐσὺλα τεύχεα“ σπεύδων, μετὰ σπουδῆς, Α 410, ι 404 κ. ἀ., „σπέρχομαι ἔρστητος“ σπεύδω διὰ τῶν κωπῶν, ὅ ε. μετὰ σπουδῆς κωπηλατῶ, ν 22· ἔτι δὲ ἐπὶ νηός, „ἡ μὲν σπερχομένη ἐπέκλεισεν“ καθὼς ἐοιάζετο, ἔπλεε ταχέως, ν 415, καὶ ἐπὶ θυέλλῃς, „ὅποτε σπερχοίαι· ἀέλλαι“ γ 283.

ΣΠΕΙΟΝ ἰδ. ἑΠΟΜΑΙ.

ΣΠΕΙΩΩ, γ'. πλ. -ουσι, προφ. -ετον, ἀπαρρ. -ειν, ἐπικ. -έμεν, μετοχ. -ων, ἀορ. γ'. ἐνικ. σπεύτε, οἷ ἡ ὑποτ. σπεύσμεν κατ' ἐπικ. συρρ. ἀντὶ τοῦ σπείσωμεν, Ρ 421, προσ. σπεύσατε μέσ. μίλλ. σπεύσονται, Ο 402, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. τὸ ἐνεργ. ἐνεργ. 1) ἀμετάβ. α.) σπεύδω, τρέχω, „βιάζομαι, εἶμαι βιαστικός“, ἀπολ. Ο 494, Α 419 κ. ἀ. „ἐς μάχην“ Δ 225, „σπεύσονται εἰς Ἀχιλλῆα“ ὁ ἀτρέως εἰς τὸν Ἀχιλλῆα, Ο 402. β.) πράττω μετὰ σπουδῆς, προθυμασμαι, „τί με σπεύδοντα ὀτρύνεις“, Θ 293, „τόν δ' εὗρεν

ἰδρώοντα... σπεύδοντα“ ἐκ τῆς σπουδῆς, διὰ τῆς (μεγάλῃ) προθυμίᾳ, Σ 373 κ. ἀ. περὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ προθυμίας, Δ 232 κ. ἀ., μετὰ μετοχ. „σπεύσε πονησάμενος τὰ ἔργα“ μετὰ σπουδῆς (προθύμιας) ἐπονίστατο, ἐξεπόνθησε τάχα τοῦ ἔργου, ι 250, „δεῦρο περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσμεν“· ἀς τρέξωμεν (ἵνα ἀγωνισθῶμεν) περὶ τὸν νεκρὸν τοῦ Πατρόκλοιο, Ρ 421. 2) μεταβ. ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, μετὰ σπουδῆς ἐπιδιώκω, „γάμον“ τ 437, „ταῦτα“ Ν 236.

ΣΠῆΙ, **ΣΠῆΕΙΣ**, ἰδ. **ΣΠΕΟΣ**.

ΣΠΙΔΗΣ [-], ἔς, (σπίζω=ἐκτείνω), ἐκτενῆς, μακρὸς, „διὰ σπιδέος πιδίοιο“ διὰ τῆς ἐκτεταμένης πιδιάδος, Α 754 φ. Ταῦτα κατὰ τὸν Ζηνῳδοστον ἄλλοι δὲ γράφουσι „δι' ἀσπιδέος π.“ δεχόμενοι ἐπιθετόν τι ἀσπιδῆς, ὅπερ δὴθεν=ἀσπιδεοειδῆς· ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τινὰ ὑπόστασιν· ὁ δὲ Σχολιαστ. καὶ ὁ Εὐστάθιος φέρουσιν εἰς ὑποστήριξιν τοῦ προκειμένου ἐπιθέτου ἐκ μὲν τοῦ Αἰσχύλου (Ἀποστ. 427 κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ Ἑρμ.) τὸ σπιδίος=μακρὸς· ἐκ δὲ τοῦ Ἀντιμάχου (σ. 408 παρὰ Σχελλενδ.) τὸ σπιδύθεν=μακρόθεν. (|| Ἡ ῥίζα τοῦ ἐπιθ. τούτου **ΣΠΙΔ** (**ΣΠΙΔΑ**) φαίνεται ὅτι εἶνε συγγ. τῇ Λατ. spiri-ium, καὶ τῇ σπιθ-αμή· πρὸλ. καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίου σπιδύνος=μακρός).

ΣΠΙΛΙΣ [-], ἴσος, ἡ, σπείτρα, βράχος, μέλιστα εἰς τὴν θάλασσαν προέχων, Ὅδ. γ 298, ε 404, 405. (|| „Ἐν τῇ καθομιλ. „σπ(ι)λάθα“ ἢ ἀλλάχου, „σβ(ι)λάδα“ εἶνε ὁ ἐκ πᾶν τοιούτων βράχων ἐπιπίπτων αἰφνιδίως ἄνεμος „σπ-γανάκι“ ἄλλως).

***ΣΠΙΝΟΑΡΙΣ** [-], ἴσος, ἡ, μόνον ἐν τῇ Ψ. Ἀπ. 442,=τῇ ἱσορ.

ΣΠΙΝΟΨ, ἱσορ, ὁ, σπινθηρ, „σπιθα“, Δ 77 φ.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΣ, τό, μόνον κατὰ πλ., τὰ σπλάγχνα, ἐντόσθια, καὶ μάλιστα τὰ εὐγενέστερα, καρδία, ἥπαρ, πνεύμων, Α 464, Β 426, γ 9, 40, 464 κ. ἀ. (Τὰ σπλάγχνα κατὰ τὴν ἡρωϊκὴν συνήθειαν ἀπεκόπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος· καὶ ὁπώμενα ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἢ ὀδελφικῶν, ἐτρώγοντο ὡς τι πρόγευμα, ἐν ὧσιν τὰ ὅργανα ἐκείνῳ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ θύματος ἐφθίνοντο. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπηκολούθει τὸ κύριον γεῦμα, ἡ δαΐς. || Ὁμοίως καὶ τὴν σήμερον οἱ τὰ ἡρωϊκὰ ᾗθη διαψάσαντες Ἕλληνες πρὸ τοῦ ψήτου σφακτοῦ καὶ ἐν ὧσιν τοῦτο ψήνεται, τρώγουσι τὰ σπλάγχνα, τεχνικῶς πως πάντα συμπεπλεγμένα καὶ ἀποτέλῳντα τὸ λεγόμενον „χοκορέτσι“).

ΣΠῆΓΓΟΣ, ὁ (ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦτο σφῶγγος, ἐκ τῆς ῥίζ. svam, ἐξ ἧς καὶ τὸ Γα-θ. svanims, καὶ τὸ Γερμ. Schwamm, ἔπειτα δὲ ἔγινε τὸ σφῶγγος, ἐξ οὗ τὸ „σφουγγάρι“ ἢ τὸ σπόγγος, ἐξ οὗ τὰ Λατινικὰ καὶ Ρωμανικὰ, σπόγγος, „σφουγγάρι“, πρὸς κάθαρσιν τῶν χειρῶν Σ 444, τῶν τραπέζων καὶ θρανίων, α 444 κ. ἀ.

σποδία, ἡ, σωρὸς σποδοῦ, τέφρας, κ 488 f.

σποδός, ἡ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“ (προφ. στάχτη), ι 375 f, Γ. Έρμ. 238.

σποδαῖα, ἡ (σπένδω), Λατ. libatio d.) τὸ ὑγρὸν τὸ πρὸς τιμῇ θεοῦ τινα: καταχέομενον, ἴδ. ἐπέκασα δ.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερούμενη πράξις: ὅθεν μάλιστα κατὰ πληθ. «σπονδαὶ ἀκρητοὶ» ἐπισήμως: διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου καθιερωμένη συνθήκη, σπονδαί, ἴλ. B 344, Δ 459. (ἢ. Τὸ ἔθος: τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ὄνομα, ἐσώθη. Οὕτω: π. χ. ἀπερχομένης τῆς νόμφης ἐκ τῆς πατρικῆς οὐλίας, χύνεται, κατὰ τὰ ἀπερχομένα ὅπως τὸν ἔθιμον τοῦ γάμου, οἶνος κατόπιν αὐτῆς: ὡσαύτως καὶ ἀπερχομένου τινος εἰς ξενίτειαν, χύνεται, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας ὁ ἵππος τοῦ ξενιτευομένου, πρὸ ποδῶν αὐτοῦ στάμνα πλήρης ὕδατος, ἢ οἶνος κ. ἄ.)

σποδαῖος, ἡ, ὅν, ἐπὶ πραγμάτων, σποδαῖος, σαδάρως, προσοχῆς: ἡ λόγου ἄξιος, «χρήμα» Γ. Έρμ. 332. Ἐκ τοῦ

σποδαῖ, ἡ (σπεύδω), 1) σπουδῇ, ταχύτης, προθυμία, «γρηγοράδα, βία» ὅθεν κόπος, μόχθος, οἶον «ἄτερ σπουδῆς» ἄνευ κόπου, ἀπόνως, φ 409. 2) σπουδαϊότης, σπουδαία θέλησις, «τὰ σωστικά», οἶον «ἀπὸ σπουδῆς» μετὰ σπουδαϊότητος, σπουδαῖον, «μὲ τὰ σωστικά», Η 359, M 233. 3) ἴδιως ἡ δοτικ. σποδαῖ πολλῶν: ὡς ἐπὶ δ.) μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, «βιαστικά» ν 279, α 209 (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῖς γινώσκουσιν: μετὰ σπουδαϊότητος, σπουδαῖον, «μὲ τὰ σωστικά», B 99, Δ 562, N 687, Ψ 37, γ 297, ω 449.

στάλις, ἴδ. ἐτάλιος.

ἐτάλιος, ἡ, ὅν (ἴστημι), ἐν τῇ φρ. «σταδῇ ὑμῖν» μᾶχῃ ἐκ τοῦ σπαστάδην, ἐκ τοῦ πλησίον, συμπλοκῇ, καθ' ἣν ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται διὰ τῶν ἀγχιμαχῶν ὅπλων, τοῦ δόρατος καὶ τοῦ ξίφους, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μακρόθεν γινωμένην διὰ τῶν ἀκοντίων καὶ τόξων, ἴλ. N 314, 743. Πολλῶν ἐύρισκεται καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «ἐν σταδῇ» Η 241, N 514, O 283. Πρὸλ. Αἰτοιστάλις.

ἐτάλῃ, δόρ. μόνον ἐν τῇ γ'. ἔνικ. τῆς ὀρις. ἔσταλῃ καὶ ἔπικ. ἀναού. ἐτάλῃ, προσ. στάζον.

1) μεταβ. σταλάζω, «στάζω», χύνω δηλ. κατὰ σταγόνας, «Πατρόκλην ἀμβροσίην στάε κατὰ ῥίνας» T 39, «ἐν στήθεσσι» T 348, 354.

2) ἀμετάβ. «στάζω», ῥέω δηλ. κατὰ σταγόνας «ἐκκέφαλος ἐκ ῥίνας ἔσταζε» Βατρ. 232.

ἐτάλῃ, ἡ (ἴστημι), στάλῃ, «στάφνη», τεκτονικὸν ἐργαλεῖον (σχοινίον μετὰ βαριδίου εἰς τὸ ἔτερον ἄκρον), δι' οὗ οἱ τέκτονες ὀρίζουσι τὴν εὐθείαν γραμμὴν, O 440, «ἐπὶ στάλῃν ἰθύνω» μετ' ἐπὶ στάλῃν πελεκῶ, ἰσάζω, «σταφνίζω», «δόρυ» α 245, «σταθμόν» ρ

344, «κορμόν» ψ 197, «οὐδόν» φ 44. Ἐν δὲ τῇ φ 121 «ἐπὶ στάλῃν ἴθύνειν» ἐννοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀντικείμενον τὸ «πελέκειν» ἔστησε κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν.

στάσις, ἡ (ἴστημι), τόπος ἐπιτήδεος εἰς διαμονὴν ἢ ἀνάπαυσιν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων ζώων. 1) ἵππο(δου)στάσιον, «στάβλος», μάνδρα, στάνη, ἀχοῦρι, συνουσιούμενης πολλάκις καὶ τῆς τῶν ποιμένων κατοικίας, B 470, E 440, π 45 κ. δ., T 377 (ἐνθα βεβαίως ἐννοεῖται «ἡ στάνη» μετὰ τοῦ ποιμενικοῦ πυρός, ὅποια πολλῶν καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης: βλέπομεν καί ποταμὸν εἰς τὰ ὄρη).—στασιόνας ἐπὶ, εἰς τὸν σταθμόν, εἰς τὴν μάνδραν ἔλ., ι 451 f.

2) παραστάς, «παραστάτης, παραστάρι», τὸ πλαιγιῶν δηλ. ξύλον τῆς θύρας, E 167, 339, δ 838, ζ 19 κ. ἄ. πλγ. Ἄλλεχρος δὲ ἐρμηνεύεται ἡ λ. ὡς ὁ κυριώτατος κίων, στόλος, ὁ στηρίζων τὴν στέγην, ὅθεν καὶ λέγεται «σταθ. τέγος» α 333, θ 458, π 445, α 209, φ 64, Γ. Δῆμ. 183, ἡ «σταθ. μέγιστος» ρ 96 κ. δ. (τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς 2) σημασία: δὲν παραδέχονται ὁ Ρόμπινς καὶ Ἀρκί.).

3) τὸ βάρος (τὸ ὀριζόμενον), «τὸ βαρεῖον», τὸ εἰς τὴν ἑτέραν πλάστιγγα τῆς ζυγῆς τιθέμενον ἢ ὀρίζον τὸ βάρος τῶν ζυγισμένων πραγμάτων, M 434.

στάμεν, ἐτάμεναι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐτῆσαι.

εταῖν [ν], ἴσος, ὁ (ἴστημι), ε 252 f, μόνον πληθ. «εταῖντες» κατὰ τινες: μὲν καὶ ἐγκαίλια, «ετραδῶξυλα», τὰ ὀρθῶς ποιησάμενα καὶ ἀποτελοῦντα τὰ πλεῦρά τοῦ σκάφους, (κατ' ἄλλους δὲ, περιορίζοντα: τὴν σημαίαν ταύτην, ὅχι πάντα τὰ ἐγκαίλια, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑποστηρίζοντα τὰ δύο καταστρώματα τοῦ Ὀμηρικοῦ πλοίου, τὰ κατὰ τὴν πῦραν καὶ πρύμνην, τὰ ὑποκάτω λοιπὸν τῶν ἱερῶν), κατ' ἄλλους πάλιν εἶνε πλάγιά τινα ξύλα, εἰς τὴν ἀντηρίδων ὑποστηρίζοντα ἔσθωιν τὰ ἐγκαίλια, ἵνα ἀντίγωνται εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων. (ἢ. Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐρμηνεύει παραδίδουσι καὶ ἄλλα: σημαστὰς, οἶον «τὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῇ κατὰ τὴν πῦραν καὶ πρύμνην ὑποστηρίζοντα τὰ ἐγκαίλια τῶν πλοίων», οἶον «παγιδῶξυλα», ἢ «τὰ ἐν τῇ γαίᾳ τοῦ πλοίου ἐτάχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον (ἢ περιτόναιον=μέρος τῆς πρύμνης) τόπου καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἐνθα «εταρινάρια» τὰ τοιαῦτα λέγονται.).

ετάν, ἴδ. ἴστημι.

ετᾶς ἀντὶ τοῦ ἔτασε, ἴδ. ἐτάσθ.

ετάν, ἴδ. ἴστημι.

ἔτασις [ν], ἴσος, ἡ (ἴστημι), στάσις, σὺστασις, ἀνταρσία, πόλεμος, Βατρ. 135.

ετατός [ν], ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπὶ τοῦ ἴστημι), ἐτάμενος ἢ σταθεῖς πολὺν χρόνον, «ετακόμενος», «ἵππος» ὁ ἐν τῇ ἵπποστασίᾳ (εταβλῶ) πολὺν χρόνον διαμένει, ἴλ. Z 506, O 263.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὁ (ἴστημι), πάσσαλος, [σκόλοψ, χάραξ], πάλος, „παλουκί“, Ω 453, Ξ 41. (|| Ὁ Εὐστάθ. σημειώνει ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐλέγαντο „στάδαρα“ οἱ σταυροί, ὅ, „σταδάρει“ καὶ σήμερον ἐστὶ λέγεται ὁ ἱστοβούης τοῦ ἀρότρου· οὐδὲ, α ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ σταδαρα καὶ τὸ σταυάρι (διότι οὕτως ὀρθογραφοῦνται) εἶνε ἄλλος τύπος τοῦ σταυρός, τὸ μὲν κατὰ μεταπλασμόν γένους, τὸ δὲ ὑποκοριστικόν).

ΣΤΑΦΙΛΗ [-], ἡ, σταφυλή, „σταφύλι“, ἐνικ. καὶ πληθ., Σ 561, ε 69, η 121 κ. ἀ.

ΣΤΑΦΙΛΗ, ἡ, τὸ μολύβδινον βαρείδιον, „βαρείδι“ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἢ τῆς στάθμης τῶν τεκτόνων, διότι κρέμεται ἐκ τοῦ λεπτοῦ σχοινοῦ ὅπως ἡ σταφυλή ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου (λέγεται καὶ μαλυθῆς καὶ μαλύθδαινα)· ἔπειτα καὶ αὕτη ἡ στάθμη ἢ ὁ (μολύβδινος) κανὼν, δι' οὗ οἱ τέκτονες ὀρίζουσι τὴν εὐθεταν γραμμὴν, „ἔπποι σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐξαι“ μὲ στάθμην ἔχει κατὰ τὸν νῶτον, δηλ. τοσοῦτον εὐθετα κατὰ τὴν ῥάχιν, ὥστε νά δύναται ἐπ' αὐτῆς νά ἐφαρμοσθῇ στάθμη, Β 765 f.

ΣΤΑΧΥΣ [-], ἡ, ἡ, ὁ, στάχυς, τὸ „στάχυ“, Ψ 598 f.

ΣΤΕΛΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ (ἴστημι), τὸ στερεόν ὃ πεπηγὸς λίθος, „ἀλειμμα, ἔυγγι“ (Λατ.), Ὁδ. φ 178, 183 (ἐνθα κατὰ συνίτησιν τὸ „σέατος“ εἶνε διτύλλαβον).

ΣΤΕΙΒΗ, μόνον κατ' ἐνεστώτα -οοσι, μετοχ. -οντες· ὃ παρτ. ἀναύξ. στείβον, πατῶ, καταπατῶ, „πασαλαπατῶ“, „νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας“ Α 534, Υ 499, „εἴματα ἐν βόθροισι“ τὰ φορέματα εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς σκάφας, πρὸς καθαρισμόν, ζ 92.

ΣΤΕΙΛΑ, ἀντὶ τοῦ στελεῖα, ἴδ. ΣΤΕΛΛΑ.

ΣΤΕΙΑΚΙΗ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεῖα, ἡ ὁπὴ ἢ „τρύπα“ τοῦ πελέκειος ἢ τῆς „ἀλίνης“, εἰς ἣν εἰσχωρεῖ τὸ στελεόν, τὸ „στελειάρι“, φ 422 f.

ΣΤΕΙΑΚΙΟΝ, τὸ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεῖα, „σελεάρι“ ἢ „στελειάρι“, τὸ ἔυλον τὸ εἰς τὴν ὁπὴν τοῦ πελέκειος ἐμβαλλόμενον, ε 236 f. (|| Αὐτὴ τε καὶ ἡ προηγ. λ. συγγ. τῇ στέλεχος).

ΣΤΕΙΝΟΣ, ΕΟΣ, τό, ἐπικ. 1) „στενός“ ἢ „στενοῦρα“, στενός τόπος, σένωμα, „σενόν“, Θ 476, Μ 66, χ 460, „στένιος ὁδός“ τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, Ψ 419, „στ. μάχης“ σενωχώρα τῆς μάχης, Ο 426. 2) μεταφ. στενοχωρία, ἀγωνία, ἀθημονία, Υ. Ἀπ. 533. Ἐκ τοῦ

ΣΤΕΙΝΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στένω (στενός), σενῶ, „σενεῶ“, παρ' Ὁμ. μόνον παθ. ΣΤΕΙΝΟΜΑΙ (ἀ) γίνομαι σενός, σενόσμαι, „σενεῶ“, „ὁρετρα φεύγοντι στείνεται“ αὕτη ἡ θύρα γίνεταί στενή, στενοῦται (δηλ. φείνεται στενή) εἰς τὸν φεύγοντα („ὅθεν τὸν χωρεῖ“), σ 386. Καὶ μετὰ γενικ. „στείνοντο σηκοὶ ἀνῶν ἡδ' ἐρίφων“ ἦσαν πλήρεις, ἐγίνοντο στενοί

ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνῶν καὶ τῶν ἐρίφων, ε 249. β.) στενοχωροῦμαι, δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος, „στείνοντο δὲ λαοί“ Ξ 34· ὅθεν γ.) στενοχωροῦμαι, παρεμποδίζομαι, ἐπιδαρύνομαι, „στεινόμενος νεκῶσαι“ Φ 220, „λάχνῃ στεινόμενος καὶ ἐμοί“ ε 445.

ΣΤΕΙΝΟΠΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στενωπός (στενός, ὦψ), στενός, στενώχωρος, „στεινός· στενός δρόμος“, „στενόν, στενοτοπιὰ“, Π 443, Ψ 446, 427, „στεινωπός“ (ἐξυπακ. πάντος), στενόν θαλάσσης, παρθμός, μ 234.

ΣΤΕΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στέμμεν, ἴδ. ΙΣΤΗΜΙ.

1. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ (στεῖρος), ἡ μεγάλη δοκὸς ἢ καθ' ὅλον τὸν μῆκος τοῦ πυθμένου τοῦ πλοίου διήκουσα, τρώπις, (Λατ.) „καρίνα“, Α 482, β 428.

2. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ, κυρ. θηλοκ. ἰδιοσηματίζον τοῦ στερεός, στεφρός· ὅθεν μεταφ. ἄκαρπος, ἄγονος, „στεῖρα“ (ἐπὶ γυναικός), „στεῖρφα“ ἢ „στεῖρπα“ (ἐπὶ ζώου, ἐκ τοῦ στέριφος, -φης), „βουε· στεῖρη“ Ὁδ. κ 522, λ 30, υ 486. (|| Ἡ ῥίζα εἶνε στεῖρη, ἐξ ἧς κατὰ γλωσσολογικοῦς κανόνας ἀναντιρρήτους ἔγινε τὸς στερεός, στεφρός, στεῖρος, καὶ κατ' ἐπέκτασιν· στεῖριφος, Λατ. sterilis).

ΣΤΕΙΣΑ, ποιητ. ὑπατ. -ῃσι, ἀπαρφ. -εῖν, μετοχ. -ων σῆ, παρτ. ἐστεῖγε ὃ ἀναύξ. στεῖχον, ὁρ. β'. ἐστεῖχον, Π 258, βαδίζω, „περιπατῶ“, πορεύομαι, „ἔμα τινὶ στεῖχω“ συμβαδίζω, ἀκολουθῶ μετὰ τινος, Ι 86, Π 258. Ἐν γένει ἔρχομαι, ὑπάγω, „θύραζε· ἐξέρχομαι ἔξω, ε 418, „πρὸς οὐρανόν“ ἐπὶ τοῦ ἡλίου· ἀνατέλλω, λ 47, „ἐς πόλεμον“ ἐξέρχομαι, ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, Β 833, „ἀνά αὐτο“ ἐξέρχομαι (ἐκ τῆς οἰκίας) εἰς τὴν πόλιν, η 72.

ΣΤΕΛΛΑ (ΣΤΕΛΑ, ΣΤΑΛ), εὐκτ. -οῖσι, μετοχ. -οντα, -ονταί, μέσ. προστ. -εσθε, μέλ. στελέω Ἰων. ἀντὶ τοῦ στελῶ, ὁρ. ἀναύξ. στεῖλα, -αν, μέσ. στεῖλαντο. 1) Ἐνεργ. ἀ.) τάττω, διατάττω, παρατάσσω (ὁμοίον εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μὲ τὸ Γερμ. stellen), «ἐτάρους· Α 294· ὅθεν παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ὁπλίζω, εὐτρεπίζω, «νῆα· β 287, ξ 248· β.) πέμπω, „στεῖλλω ἢ στέλνω“ «τινὰ εἰς μάχην· Μ 325, «ἀγγελίην ἐπὶ· Α 384, ἴδε περὶ τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἐρμηνείας τὴν λ. ἀγγελίην γ.) «ἰστία» συστέλλω, „μαζεύω τὰ παντὰ“, γ 41, π 333. 2) Μέσ. ἀ.) τάττομαι, παρατάττομαι, ἐτοιμάζομαι εἰς μάχην, Ψ 285· β.) «ἰστία» συστέλλω, „μαζεύω“ τὰ ἰστία τοῦ πλοίου μου, Α 433.

ΣΤΕΜΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τό (στέφω), κυρ. στέφανος, στέμμα, „στεφάν“, Βατρ. 180. Ὁ πληθ. «στέμματ' (Απόλλωνος)» καὶ ἐνικ. «στέμμα θεοῦ» Α 44, 28 εἶνε ὀχι, καθὼς τινες ἡμαρτημένως ἐρμηνεύουσι, τὸ ἱερατικὸν στέμμα, ἡ ἱερατικὴ μίτρα (infula τῶν Ῥωμαίων), ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστάθιον ὃ τοὺς ἀρίστους ἐρμηνεύεταί

ἢ λεγομένη ἄλλως ἱκετηρία, κλάδος (δῆφνης παρ' Ὀμήρ., ἐπεὶ δὲ τοῦτο τὸ δένδρον εἶνε ἱερὸν τοῦ Ἀπολλωνος) ἐριδαστεπας, ἐσεμμένος δηλ. μὲ λευκά ἔρια, ὡς σύμβολον τοῦ ἱκέτου.

ΣΤΕΝΑΧΕΣΤ' ἀντὶ τοῦ στενάχεσκε πρό δα-
συνόμενου φωνήεντος, ἴδ. ΣΤΕΝΑΧΟ, Τ 132.

ΣΤΕΝΑΧΙΣ [..], ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἔ παρ. στενάχω, „ἀναστενάχω, βογκῶ“, Τ 304, α 243 κ. ἄ. πλγ. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ., Η 95, κ 454. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς γῆς, «ὅπό δὲ στενάχεται γαῖα» ὑπὸ δὲ τοῦς πόδας τῶν ἐστέναζεν ἡ γῆ, Β 95. (Τὸν τύπον ΣΤΕΝΑΧΙΣ, ὅς τις πρότερον πολλαχὸς τῶν Ὀμηρ. ἔπων ἐφέρετο, ἐξήλειψεν μὲν κατὰ τι χειρόγραφον ὁ Οὐόλφιος, συμπαρακολουθούντος ἔ τοῦ Σπιν-τῆρος, ὑπερασπίζεται δὲ ὁ Βούττμαννος). Κα-τ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ

ΣΤΕΝΑΧΟ [..], ποι., ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ΣΤΕΝΟ, μόνον κατ' ἐνεστ. ἔ παρ. ὅστις ἔχει ἔ θαμιστ. τύπον στενάχεσκε, Τ 132. 1) Ἐνεργ. ἄ.) ἀμετάβ. στενάχω, „ἀναστενάχω, βογκῶ“, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 334, Ν 423, ι 306 κ. πλγ., συνήθως μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «ἀδινά, βαρέα, βαρὺ, μεγάλα, πυκνά», „βαρυαναστενά-χω, συχυναστενάχω“, ἐπὶ ζώων, ὅσον ἵπ-πων, φρουάτω, Π 393. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταύ-ρων, Π 489. Μεταφορικ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ χει-μάρρων μετὰ βοῆς ἔ πατάγου μέντων, „βογκῶ, βοῦζω“, Π 394, καὶ ἐπὶ τῆς κυμαίνου-νης θαλάσσης, «πένετα ἐπ' ἰχθυόεντα φέρων με-γάλα στενάχοντα» δ 516, φ 317 (δὲ καὶ κα-τ' ἄλλην ἱρμηνείαν ἀναφέρεται τὸ «στενάχοντα» εἰς τὸ προηγούμενον «μιν»· β.) μετὰβ. με-τ' αἰτ. στενάχω, κλαίω (διὰ) τι, «ἀπὸ στε-νάχεσκε», «ἐκλαίει τὴν ἀμαρτίαν τοῦ», Τ 132. 2) Μέσ.=τφ ἐνεργητ. ἀμετάβ., Τ 304, Ψ 4, κ 55, καὶ μετὰβ. «τοῦς δὲ στενάχοντο γασόντες» ι 467.

ΣΤΕΝΤΑΡ, ορος, ὁ, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀ-χαίων, περιδόητος διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν (ὅθεν «χαλκιδόφω» λέγεται), «ὡς εὖσον ἀυδήσασθ' (ἐφώνασεν) ὅσον ἄλλοι πενήκοντα» Ε 785. (Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀρκὰς τὸ γένος ἐρίσας δὲ πρὸς τὸν Ἑρμῆν περὶ μεγαλοφωνίας ἐφρονεύ-θη ὑπ' αὐτοῦ).

ΣΤΕΝΟ, ἴων. ΣΤΕΙΝΟ (ἴδ. τ. λ.), μόνον κα-τ' ἐνεστ. ἔ παρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., κυρ. ἄ.) „στενεύω“ ὅθεν δ.) στενάχω, „ἀναστε-νάχω, βογκῶ“ (μόνον ὁ τύπος: στενέω ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν), Κ 46, Σ 33, Γ 169, φ 247. Μεταφορ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, „βογκῶ, βοῦζω“, Ψ 230. (ἢ ἢ ἔννοιαι τοῦ στενός, στε-νός, στείνωμαι=στενεύω, στενοχωροῦμαι, πρὸς τὸν τοῦ στενάχω, „βογκῶ“, ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, ὡς ἡ τοῦ γέμω=εἶμαι πλήρη, γε-μίζω, πρὸς τὴν τοῦ λατ. gemo, gemitus).

ΣΤΕΡΕΟΣ, ἡ, ὄν, συγκριτ. ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΟΣ. 4) „στερεός, δυνατός, σκληρός“ «λίθος, σί-

δηρος» τ 494, «βοή» Ρ 493. 2) μεταφορ. σκληρός, ἀκαμπτος, ἀμειλίχτος, «ἐπεα» Μ 267 (ἐνθα τὸναντίον «μελίχια»), «κρα-δίη» φ 403. — Ἐπὶρ. ΣΤΕΡΕΟΣ, στερεῶς, ἀ-κλονήτως, ἀμετακινήτως, Κ 269, ε 346, ἰσχυρῶς, Ψ 715, μεταφορ. σκληρῶς, ἀμει-λίχτως, ἰσχυρογνώμωνος, «ἀποσιπνέει, ἀρ-νεῖσθαι» Ι 510, Ψ 42, Τ. Ἀφρ. 25. (ἢ ἰου-μολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ στα-τῆς κατὰ δὲ τὸν Κούβιον ἐκ τῆς ρίζης ΣΤΕΡ-, ἣν εὐρίσκει ἐν τε τῇ Σανσκριτ. sthira=στερεός καὶ τῇ Ἑλλήν. στεῖρος, στέριφος, ἔ Λατ. sterilis, καὶ Γερμ. starr).

ΣΤΕΡΕΑ, ὁρ. ἄ. ἀπαρφ. στερεάσι, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ στερεῖσθαι, στερεῶ, ἀποστερεῶ, τινά τινος, υ 262 τ.

ΣΤΕΡΕΟΝ, τό, „στήθος“, ἰδίως τὸ ἐξωτερι-κόν, Β 479, Η 224, ε 346 κ. ἄ. Πληθ. „τὰ στήθη“, Γ 494 κ. ἄ., καὶ ἐπὶ ζώων, Δ 406, Ψ 365, ι 443. (ἢ ἰουμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ στερεός, ἔ δύναται νὰ παρ-ῶληθῃ πρὸς τὸ στήθος (ἴδ. τ. λ.)· κατ' ἄλλους δὲ, παρασάλλοντες τὸ Γερμαν. sterna, Stern=μέτωπον καὶ δεχομένους ὡς κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξ. τὴν ἐκτεταμένην ἐπιφάνειαν=Σανσκρ. sthira, ἐκ τοῦ στερε-, στερεῖσθαι, Λατ. sternere).

ΣΤΕΡΕΟΝ, ἡ, ποιητ.=ΣΤΕΡΕΟΝ (ἀστράπτω· ἄ.) „ἀστράπη“, τὸ γνωστὸν μεταωρολογικόν φαινόμενον, Α 66, 184· β.) ἡ ἀστραποειδὴς λάμψις στίλβων πραγμάτων (περὶ ὧν καὶ ἡ κα-θολογία λέγει ὅτι „ἀστράπτουσιν“), λάμψις, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών, Τ 363, δ 72 κ. ἄ. πλγ.

ΣΤΕΡΕΟΠΗΓΕΡΕΤΑ [....], ὁ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στεροπηγερέτης (στεροπή, ἀγέρω, πρὸλ-κκελίγηρετά), ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ τὰς ἀστρα-πὰς ἐγείρων, συσσωρεύων, ἐπαλλήλως ἐπιπύρων, ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλών. (ἐκ τοῦ στ. καὶ ἐγείρω) ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, ἐπι-πέμπων, Η 298 τ.

ΣΤΕΪΜΑΙ, ποιητ. (συγγ. τῇ ἴσταμαι), πα-ρ' Ὀμ. μόνον τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. στέεται ἔ γ'. ἐνικ. τοῦ παρ. στέετο· ἄ.) ἴσταμαι ὁ-τώ: ἢ ἄλλως, παρίσταμαι ὡς, λαμβάνω ταύ-την ἢ ἐκείνην τὴν στάσιν, φαίνομαι ὅτι (ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον κατὰ διάνοιαν ἴσταμαι, διορίζομαι), «στεθεὶς διψῶν» ἴστατο ὡς διψῶν, εἶχε τὴν στάσιν τοῦ διψήσαντος καὶ θέλοντος νὰ πῇ, λ 584, «στέεται ἔπος ἔρπειν Ἐκτωρ» φαί-νεται ὅτι μέλλει νὰ εἴπῃ, δεικνύει τὴν πρόθεσιν τοῦ, ἐτοιμάζεται νὰ ἀμείλῃ, Γ 83. Ὅθεν β.) ὑπισχυνοῦμαι, διαβεβαιῶ, διατείνωμαι, διςχυρίζομαι, καυχῶμαι, ἀπειλῶ, μετὰ μέλ. ἀπαρφ., Β 597, ι 244, Σ 491, φ 435. «ἔμοι τε καὶ Ἡρῇ στέει' ἀγχιρῶν» πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν Ἥραν ὑπισχυνάμεθα, λέγων, διςχυρίζο-μενοι, Ε 832, καὶ μετ' ἀορίστ. ἀπαρφ. «στέε-ται ἀκούσαι» διαβεβαιῶ, διατείνωται ὅτι ἤκουσε,

ρ 525. (|| 'Ετυμολογείται ἐκ τῆς ρίζης **ΣΤΕΡ**, **ΕΤΑΡ**, ἐξ ἧς καὶ ὁ σταυρός=ὁ πάσσαλος ὁ μακρός, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „σταυάρι“ (τὸ μακρὸν ξύλον τοῦ ἀράτρου, ὁ ἰσθοῦς), καὶ σημαίνει κυρίως τὸ ἵσταται, λαμβάνω ῥαῖν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος στεῖναι ἢ στεύγομαι εὐρίσκειται ἐν τῇ καθομιλουμ. ἐν τῇ φρ. „καλοστευγόμενος ἄνθρωπος“, ταύτῃ τῇ „καλοστεκούμενος“, ὁ ἔ. καλῶς ἔχων).

ΣΤΕΦΛΗΝ [..], ἢ (στέφω), κυρ. πᾶν ὅ, τι περιλαμβάνει, περικυκλῶναι τὰ ἀνωτέρα μέρη παντός πράγματος. Ὅθεν ἁ.) στέμμα ἢ διάδημα γυναικεῖον, οὐ μόνον ὡς κόσμημα τοῦ μετώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς συνοχήν τῆς κόμης φερόμενον, Ὑλ. Σ 597, Ὑμ. 5, 7, πρὸλ. ἐπίτεφλος· β.) γῆρος, „στεφάνι“ τῆς περιεφθάλιας, Π 12, Α 96· συνεκδοχικῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ περιεφθάλια, Κ 30· γ.) μεταφρ. προσέχουσα ἄκρα, ἀφ' ὧς βράχου τινός, Ν 138.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [..], ὁ (στέφω). 1) στέφανος, „στεφάνος“ (πληθ. „στεφάνια“, καὶ „στεφάνα“, στέμμα, Ὑμ. 6, 42. 2) = κίκλος· ὅθεν κατὰ παιητικὴν μεταφ. „πάντη σε περὶ στέφανος πολέμοιο διδόνει“ πανταχοῦ περὶ σὲ ἦναψεν ὁ πόλεμος καὶ σὲ περικύκλωσεν ὡς στέφανος, Ν 736 f.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [..], παθ. παρακ. ἐστεφάνωμα, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντελ. ἁ.) Παθητ. καίμαι πέριξ τινός ἐν εἵδει στεφάνου, ὁ ἔ. περιλαμβάνω τι, περιστεφῶ, περιθῶ, περικυκλῶ, „τριγυρίζω“, ὡς „πόντος περὶ νῆτον ἐστεφάνωται“ κ 195, „ἀμφὶ δ' ὁμίλος ἐστεφάνωτο“ Ὑ. Ἀφρ. 120, „τῇ (ἀσπίδι) ἐπὶ Γοργῷ ἐστεφάνωτο“ ἐπ' αὐτῆς περιστεφεῖ (τοὺς ἐν τῇ μέσῃ ὁμφαλοῦς) ἢ Γοργῷ, Α 36· ὡσαύτως ἢ ἡ (αἰγίδα) πέρι πάντη Φόδος ἐστεφάνωται· τὴν ὁποῖαν πανταχοῦθεν περιστεφεν ὁ Φόδος, ὥςτε δηλ. νὰ θεωρηταί ὁ Φόδος ὡς γραφικὴ παράστασις ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ὅχι καθ' ἃ τινες θέλουσι νὰ ἐκλαμβάνωσι τὴν φράσιν ὡς ποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὑπὸ τῆς αἰγίδος ἐμποιουμένης εἰς τοὺς πολέμιους φυγῆς, Ε 739, „ἀμφὶ δὲ μιν νέφος ἐστεφάνωτο“ νέφος περικύκλωπεν αὐτόν, Ο 153. β.) Μέσ. ἔχω τι περὶ ἐμαυτὸν ὡς στέφανον, [περίκειμαι, περιδέλλομαι τι], εἶμαι διὰ τινος ἐστεφάνωμένος, „τά τ' (τεῖρα) οὐρανός ἐστεφάνωται“ δι' ὧν εἶνε ὁ οὐρανός ἐστεφάνωμένος, περιδέλλομένος, Σ 485.

ΣΤΕΦΑ, ποι. **ΣΤΕΦ**, **ΣΤΕΠ**, Λατ. *stipo*, συγγ. τῇ στεῖνω, ὅθεν κυρ. στοιδάζω, συμποκνῶ, συσσωρεύω, περιδᾶλλω, „στεφανώνω“, περιστεφῶ, πρὸλ. ληφιστέφα. Μεταφρ. „θεός μορφὴν ἔπει στέφει“ κατὰ τινὰ μὲν „ὁ θεός χαρίζει εὐμορφίαν εἰς τὰ λόγια του“ κατ' ἄλλους δὲ ὁρῶντες: ὁ θεός περιστεφεῖ, κοσμεῖ, ὡραίζει τὴν μορφὴν διὰ λόγων (διὰ τῆς περὶ τὰ λέγειν χάριτος), θ 170.

ΣΤΕΟΜΕΝ, **ΣΤῆ**, **ΣΤῆμ**, ἔδ. **ἸΣΤΗΜΙ**.

ΣΤῆ οὐκ, ἐπὶ τὸ (ΣΤΑ-, στήναι, κυρ. τὸ προεξέχον ἢ προϊστάμενον || ἢ μάλλον τὸ σταθερόν, ὡς τὸ μόνον τοῦ σώματος· μάλιστα ἀκίνητόν), ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. στήθεσφι. 1) „στήθεος“ (τὸ σαρκαῶδες ἐπικάλυμμα τοῦ θώρακος) ἀνδρός ἢ γυναικός, οὐ μόνον ἐνικ. ἀλλὰ ὅς πληθ. „στήθεα“, Β 218, 544, Ψ 761 κ. ἄ. ἔτι δὲ καὶ ζώου, Α 282 κ. ἄ., Χ 404. 2) Ὁ πληθ. τίθεται καὶ τροπικῶς ὡς ἔδρα τῆς καρδίας, ἐνθα ἐδρεύουσιν ἡ ἦτορ, κραδίη, κῆρ, ὡς ἐν δὲ οἱ ἦτορ στήθεσσι λασίοισι· Α 189, Κ 95, Ξ 140 κ. ἄ., ὡς πηγὴ τῆς φωνῆς, Γ 221 κ. ἄ., ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων, παθῶν καὶ διανοημάτων, Α 83, Β 142, Γ 63, Ζ 51, Ε 304, γ 18 κ. ἄ. Ὅθεν «βουλὴν ἐν στήθεσσι τιθέναι, ἄρσος ἐνέειναι κ.τ.τ.» Ρ 469, 570 κ. ἄ. (|| Ἡ καθομιλουμ. μεταχειρίζεται τροπικῶς τὴν λ. μόνον ὡς ἔδραν τῶν αἰσθημάτων ὅς τοῦ θάρρους, μετανυμικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τῆς τόλμης, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς ἔδραν τῶν διανοημάτων, διότι ὡς τοιαύτην θεωρεῖ τὴν κεφαλὴν).

ΣΤῆλη, ἢ (ΣΤΑ-, στήναι) ἁ.) στήλη, „καλῶνα“, Ν 437, Ρ 434. Ἰδίως β.) ἡ νεκρική στήλη, ἢ (ὁρθία ἱσταμένη) „πλάκα τοῦ τάφου“, Α 471, Π 457, 673, μ 14· γ.) σῶλος, στήριγμα εἰς τεῖχος προσκεκολλημένον, ἰδίως λεγόμενον ἀντηρίς, Μ 259 (|| ἐνθα πιθανῶς αἱ «στήλαι αἱ προβλήτες» ἐστήριζον τοὺς προεξέχοντες τοῦ τεῖχους πύργους).

ΣΤῆμεναι, ἔδ. **ἸΣΤΗΜΙ**.

* **ΣΤῆμην**, οὐκ, ὁ (ΣΤΑ-, Ἰστημι), „τὸ στημόνι“ τοῦ ἱσοῦ (τοῦ „ἀργαλειοῦ“), Βατρ. 483, ἔδ. ἸΣΤΟΣ.

ΣΤΗΡΙΖΩ, ἀορ. ἁ. ἐστήριξα καὶ ἀναυξ. στήριξα, ἀπαρρ. μέσ. ἀορ. ἁ. στηρίχασθαι, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. ἐστήρικτα. Α.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. στηρίζω, στερεῶς ἰδρύω, „σταίνω, φυλώνω“, στερεῶ, „ἱρῖδας Κρονίων ἐν νέφει στήριξε“ Ἰδρυσεν, ἐςερέωσεν, ἔστησεν, Α 28, (Ἐρις) „οὐρανὸν ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει“ ἐρύλωσεν, (Λατ.) „ἀκκοῦμῃσε“ τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πατεῖ εἰς τὴν γῆν, Δ 443. (|| Εἰκονικὴ παράστασις τῶν φοβερῶν διαστάσεων, τὰς ὁποίας πολλάκις λαμβάνει ἡ ἔρις ἐκ μικρῶν ἀφορμηθεῖσα). 2) ἀμετάβ. στηρίζομαι, ἱσταμαι στερεῶς, „οὐκ εἶχον ποσὶ στηρίζαι ἐμπεδόν“, „δὲν εἶχα νὰ πατήσω στερεὰ μὲ τὰ πόδια μου“, μ 434. Β.) Μέσ. ἁ.) στηρίζω ἐμαυτόν, στηρίζομαι, ἱσταμαι, ἐπιβαίνω, „οὐδὲ πόδισιν εἶχε στηρίχασθαι“, „δὲν εἶχε νὰ πατήσῃ στερεὰ μὲ τὰ πόδια“, δὲν ἐδύνατο νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας του, Φ 242. β.) τροπικ. „κακὸν κακῶς ἐστήρικτα“ κακὸν ἐπὶ κακοῦ ἐπέβαινεν, ἐπεσσεύετο, Π 411, „δέκατος μὴς οὐρανὸν ἐστήρικτο“ δέκατος μὴς εἶχε παρέλθῃ, καθ' ὃν χρόνον δεκάκις ἡ σελήνη εἶχε στηριχθῇ, ὁ ἔ. σταθῇ ἐν οὐρανῷ, Ὑ. Ἐριμ. 41.

(Παράγεται κατὰ τινας μὲν ἐκ τῆς ρίζης στα-, κατ' ἄλλους δὲ συγγεν. τῇ στερεός, ὅπ. 18.).

ΣΤΙΒΑΡΟΣ [-ω-], ἢ, ὄν, μάλλον ποι. (στιβίω), συγκρ. -ρύτερος, ἢ, ὄν, κυρ. „πατημένος, ραι-δαγμένος“, ἐπομ. στερεός, πυκνός, θυνατός, ισχυρός, βαρὺς, στιβαρός, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, „ὥμος“. Ε 400, ε 528, „ἀρχὴν“. Σ 445 κ. ἄ. τ., ἐπὶ ὅπλων, „σάκος“. Γ 353, „ἔγχος“. Ε 746, α 400 κ. ἄ., „φράγανον“. Χ 307 κ. ἄ., „δίσκος στιβαρότερος“. βαρύτερος, θ 187.—Ἐπὶ ββ. ΣΤΙΒΑΡΩΣ, „κύλινδρος ἀραρυταί· στερεῶς, πυκνῶς συνηρμοσμένοι, Μ 454 f.

ΣΤΙΒΗ [-ι-], ἡ, ἐπικ. (στιβίω, πρὸλ. Πάρος ἐκ τοῦ πήγνυμι) στερεά πεποιημένη, πεπηγμένη, „παγωμένη“ ὁρότος, ὃ ἔ. πάχνη, ἰδίως ἡ πρωινή „παγωνιά“, *Οδ. ε 467, ρ 25.

*ΣΤΙΒΩΣ, ὃ, ποιητ. (στιβίω) ἄ.) πάτημα, ἴχνος, „πατημασίαι“, Γ. Ἑρμ. 353· β.) πεπατημένη ὁδός, τριβὸς, πρὸλ. „μικροπατάς“, Γ. Ἑρμ. 352.

ΣΤΙΒΩ, ΣΤΙΒΩ, λᾶμπω, „γυαλιζώ“, „εἰλαίω“ ἔξ. εἰλαίω, Σ 596. Μικτὸν ἐπὶ ἀνθρώπων· „καλλὴ καὶ εἰλαίω“. Γ 392, „καὶ γάρσιν“. ζ 237, „ἀπὸ τινος“. Γμ. 34, 44. (|| „Ἡ καθομιλουμαι. διετήρησε παράγωγον ἐξ αὐτοῦ βημα, διαλεκτικῶς ὑπὸ τῶν νῦν Ἀθηναίων προφερόμενον „σιλ(ι)βώνω“ (ὃ ἔ. στιβδώνω), ὅπερ μετατρέχονταί οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀνελκῶν καὶ λείωσι διπλουμένων ὑψασμάτων ἢ ἐνδυμάτων, ἀλλὰ ἢ καλλωπισμένη γυνὴ λέγεται „σιλιδωμένη“. Περὶ δὲ τοῦ παρεμδεδημένου ἰ. ἰδ. ΠΙΚΝΩΣ). Ἐκ τούτου

ΣΤΙΑΠΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. στιλπνός, λαμπρός, „γυαλιστερός“, „ἔσραι“. Ξ 351 f.

(ΣΤΙΒ, ἡ), λ. ποιητ. ἄχρ. ἐν τῇ ἐνικ. ὀνομαζ., ἀνθ' ἧς ὁ πεζὸς λόγος μεταχειρίζεται τὴν στίχως, ἢ γεν. στίχως, πληθ. ὀνομα. καὶ αἰτ. στίχης, στίχας, στίχως. σείρά τᾶς, „κατὰ στίχας“ ζωντο· κατὰ τᾶς, εἰς σειράς ἐκτείνοντο, Γ 326, ἐπὶ χορευτῶν, Σ 602. Ἰδίως ἐπὶ παρατεταγμένου στρατοῦ, τᾶς, τᾶμα, ἐνικ. Π 173, Γ 362. Σανήθως πληθ. στίχες ἀνδρῶν, Τρώων, Δαναῶν· τᾶς, στίχη, Ὀμηρ. πλχ., „κατὰ στίχας“ ἐν τάξει. Π 820 κ. ἄ. πλχ. Τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α 400. Ἐκ τούτου

ΣΤΙΧΛΩΜΑΙ [-ω-], ἐπικ., μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ παρτα. ἐστιχθόντο μετ' ἐπικ. ἐπεκτάσεις ἀντι τοῦ ἐστιχθόντο, ἐν τάξει ἢ κατὰ τάξιν βαδίζω, πορεύομαι, χωρῶ, προχωρῶ, ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, *Ἰλ. Δ 432, „εἰς ἀγορὴν“. Β 92, „ἐς μέσσην“. Γ 266, ἐπὶ παιδῶν, Σ 577, ἐπὶ πλοίων, „τοῖς δὲ τριχκοντα νῆς ἐστιχθόντο· παρηκολούθουσι, συνέπλεον, Β 516, 602 κ. ἄ.

ΣΤΙΧΙΟΣ [-ω-], ὃ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, Ν 495, Ο 329 ἔξ.

*ΣΤΟΙΚΕΙΩ, τὸ (ὕποκορισι. τοῦ στοιχός), κυρ. βάδω, ἔπειτα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν τὰ ἀπλούστατα συστατικά μέρη τῶν πραγμάτων, τὰ στοιχεῖα, „διττά· ὕδωρ δηλ. καὶ γῆ“, Βατρ. 61. (|| Ὁρθότερα περὶ τῆς λ. γνομαιτοῦς ὁ Μάξι-Μύλλερ, ὅτι τὸ στοιχεῖον ὅθεν εἶνε ὑποκοριστικὸν τοῦ στοιχοῦ, οὐδὲ σημαίνει κυρίως τὴν βάδω, ἀλλ' ἢ κατὰλήξει· εἰαν σημαίνει τὸ ἀνῆκαν εἰς τὴν στοιχέω λοιπὸν εἶνε τὸ ἀνῆκαν εἰς στοιχόν ἢ σειράν τινα, ἐπομ. τὸ μετ' ἄλλων συναποτελοῦν τὴν σειράν· ὅθεν ροιχεία τοῦ ἀλφαβήτου εἶνε τὰ γράμματα τὰ συναποτελοῦντα τὴν σειράν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οὕτως καθέτης. Ἐν τῇ καθομιλ. „στοιχεῖσθαι“ εἶνε δευσιδαιμονικὸν τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας, θεωρούμενον ὡς τὸ κυριώτατον συστατικὸν καὶ ἐπομένως· τὰ μάλιστα συντελοῦν εἰς στηρίξιν καὶ στερέωσιν τῶν οἰωνόηποτε οἰκοδομημάτων).

ΣΤΟΜΑ, ΑΤΟΣ [-ω-], τὸ, 1) „στόμα“, Ὀμι. πλχ., ἐπὶ τῇ ζώνῃ καὶ ἀνθρώπων, τροπικ. „στόμα πολέμοιο, ὁρμήνη· ἢ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ πολέμου, ἐπεὶ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη θεωροῦνται ποιητικῶς ὡς ἄγρια τινα καὶ ἀνηφάγα θηρία, καταδραχθόντα πᾶν τὸ τυχόν, Κ 4, Τ 313 Γ 359. (Κατ' ἄλλους δὲ, ἐν αἷς καὶ ὁ Δοιδερλ., „στόμα πολέμου“ εἶνε τὸ ἐμπροσθεν τῆς μάχης, τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος· ἀλλ' ἢ ἐρικνησία αὕτη ἀρμυρίζει μάλλον εἰς τοὺς μετέπειτα ἢ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους)· „μῶθεν διὰ στόμα ἀγορεύω· ἔχω ἢ φέρω τι διὰ στόματος, ἢ ἀνὰ στόμα, ἐκστομίζω, „βγάζω ἀπὸ τοῦ στόματος“, Ξ 91, „ἀνὰ στόμα· ἔχων ἀγορεύω· ἔχω εἰς τὸ στόμα μου, ὃ ἔ. διασφύω, ἢ ὁμιλῶ εἰς τὸ πλῆθος, Η 250; ἀπὸ στόματος ἀγορεύω· ἐκ στηθους, „ἀπ' ἔσω“ ὁμιλῶ, Βατρ. 77. 2) στόμιον, εἴσοδος ἢ ἔξοδος, ἐπὶ ποταμῶν, Μ 24, α 444, λιμένος, κ 90, „στόμα ἡϊόνος· ὁρθῶς ὀνομάζεται ἡ παραλία ἐκείνη, ἥτις ὡς κοινόστομα ἐκτετατωμένη ὀρίζεται ἐκτετατωθὲν ὑπὸ δύο ἀκρωτηρίων, ἢ κοιλώδης παραλία, Ξ 36· „στόμα λαύρης“, ἰδ. ΛΑΪΡΗ. 3) ἐν γένει πᾶν τὸ πρόσθιον, τὸ ἐμπροσθεν, ἐπομ. τὸ πρόσσωπον, Ζ 43, Π 410, ἐπὶ τοῦ δόρατος, „κατὰ στόμα· κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον ὅπου ἡ αἰχμή, „ἐμπρός“, Ο 389.—Ἐν τῇ Βατρ. 304 λέγονται „στόματα· αἱ ἐντομαὶ τῶν χηλῶν ἢ ψαλιδωσίδων χειρῶν τῶν καρκίνων, οἵτινες διὰ τοῦτο ἢ αὐτὸ ὀλίγων ἀνωτέρω λέγονται· ψαλιδόστομοι“. (Ἡ ἐτυμολογία πολὺ ἀμφιβυλὴς περίεργος, ἀλλ' ἔχει καὶ πολὺ πιθανὴ εἶνε ἡ τοῦ Δοιδερλείνου ἐκ τοῦ τέανω παραγωγή, καθ' ἣν σημαίνει ἐντομήν· εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ὑποδαίριται εἰς τὰς εἰς δύο σημασίας· ἄ.) καθ. στόμα, στόμιον, πρόσωπον, καὶ β.) ἐνεργ. στόμα („κόψη“) μαχαίρας, ἀκμή, αἰχμή, ἀκμή, ἐπομ. πᾶν τὸ πρόσθιον, ἄκρον).

ΣΤΟΜΑΤΟΣ [-ω-], ὁ (στόμα). κυρ. στόμα· ὅθεν φάρυγξ, λαίμος, *Ἰλ. Γ 292, Ρ 47, Τ 206.

στοναχῶ [..], ποιητ., μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. στοναχῆσαι, στενάχω, θρηνώ, ὁδύρομαι, ἡγοχῶ Σ 424 f. (||. Οἱ μὲν ἀκολουθοῦντες τὴν γραφήν: στεναχῆσαι ὑπάγουσι τὸν τύπον εἰς τὸν ἐνεστώτα στενάχω, ὡς ἐκ τοῦ καθεῶδω—καθευδήσω, καὶ ἐκ τοῦ μέλλω—μελλήσω· οἱ δὲ παράγουσι τὸ ρ.) ἐκ τοῦ

στοναχῆ [..], ἡ, ποιητ. (στενάχω), στεναγμός, ὁδυρμός, ἡγοχητός, πολλὰ κατὰ πληθ., B 356, ε 83 κ. ἀ. Συνέπτεται μετὰ τοῦ *γός: π 444.

στοναχίζω, ἰδ. στεναχίζω.

στονόριε, εἰσα, ἐν, ποιητ., πλήρης στεναγμῶν, ὁ δ. α) ὑπὸ πολλῶν στεναγμῶν παρακολουθούμενος, θρηνώδης, θλιβερός, γαστός, *αἰνῶ *μυρολόγι, θρηνώδες ἄσμα, θρήνος, Ω 721. β) πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, θλιβερός, πολυῶδυνος, περιαλγής, *βέλεα *Θ 459 κ. ἀ., *οἶστοι *φ 60, *κῆδεα *ε 42, *αἰνῶ *λ 382, *αἰνῶ *ρ 402, *παγίς, Βατρ. 50. Ἐκ τοῦ

στονόριε, ὁ, ποιητ. (σένω), στεναγμός, ἡγοχητός, ἰδίως ἐ τῶν ἀγωνιώντων καὶ ἀπονησκόντων, Δ 443, K 483, φ 40 κ. ἀ.

στορέννιμι [..], ὁ ἐνεστώτης ὀχρηστος, καὶ κατὰ συγκοπ. στόρνιμι (ἐν τῇ συνθέτῃ καταστ.), ἀορ. ἀ. στόρρεσε, -αν, καὶ ἀναύξ. στόρρεσα, -αν, προστ. -ον, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. -ας· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου τύπου στέρννιμι, παθ. παρακ. ἔστρομαι, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. ἔσρωτο, K 455, ἐν τιμ., ἰδ. ὑποστορέννιμι. 1) *στρώνω, (ἐξ)ἀπλώνω, Λατ. sternō, *λέγος, *στρώνω τὸ κρεβάτι, I 624. η 340. Παθ. ἐν τῇ ὕ. Ἄφρ. 459, *δέμνια, τάπητας *Ω 644, δ 304, ν 73 κ. ἀ. ἔτι δὲ *ἀνθρακίνη· ἐκτείνω, ἀπλώνω, *στρώνω, I 213. 2) κάμνω τι ὁμαλόν, ἐξαμαλίζω, *στρώνω, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὀδῶν, ἔπειτα δὲ καὶ *πόντον· κατευνάχω, *καταλαγιάζω, γ 458. (Ἐκ τῆς ρίζ. στωρ. ἐξ ἧς καὶ τὸ Λατ. sternō καὶ τὸ Συνακρ. sthōnōi).

στράτις [..], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος (8, 8, 2) ἔρημος, B 606. Κατὰ τύπον θηλυκ. τοῦ

στράτιος [..], ὁ (στράτιος=στρατιώτης, στρατιωτικός), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιδίας, γ 413.

στράτος [..], ὁ (στορέννιμι, οἰονεῖ στρωτός, Λατ. stratus, ὅθεν καὶ Αἰολ. στρατός), ἐπικ. γυν. στρατόν, K 437, κυρ. στρατόπεδον, κατεστρωμένος ἢ στρατοπεδούμενος στρατός, καὶ ἐν γένει στράτευμα, στρατός, A 40, ε 30 κ. ἀ. πληγ. Ἐκ τούτου

στρατοῦμαι [..], ποιητ., μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ παρτ. ἐστρατόωντο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐστρατοῦντο, στρατοπεδεύω, Ὑλ. Γ 487, *πρὸς τίετρα *Δ 377. (||. Εἰς τὴν γ'. συζυγίαν τῶν περισπωμ. ἀνάγουσι τὸν ἐπικ. τύπον οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ Βούτιμ. καὶ Κρύγερς

εὐρίσκοντες τὸ ῥῆμα στρατόω παρ' Αἰσχύλῳ, ἐν ᾧ ἄλλοι ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἄλλως ἀγνωστον στρατάω).

στρεβός, ὁ, ὅς (στρέφω), διεστραμμένος, *στραβός, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν στραβίζων, *ἄλλοι ὀφθαλμοί, στραβός. Βατρ. 297.

στρεπτός, ὁ, ὅς (στρέφω), ἐπιθ. ῥημστ. 1) συνεστραμμένος, πλεκτός, *στρεπτός, ὅθεν *χίτων· κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὠραῖ μετὰ λίνος, ἀλυσιδωτός ἢ κρικωτός, E 413. (Ὁ δὲ Πάσσωρος ἀποδέχεται τοῦ Σχολιαστοῦ τὴν ἐρμηνείαν ὅτι ἦτον κλωστός ἢ πλεκτός).

2) εὐστρωπος, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, *γλώσσα *Γ 248· ὅθεν εὐκαμπτος, εὐμετάστροφος, *φρένες· O 203, *θεοί· I 497.

στρεῖτομαι, ἐπικ. ἀποθ. παθητ. (||. στράγγι, ὅθεν στράγγω, *στραγγίζω, *στραγγάλη, *στραγγυλλίζω, Λατ. stringo, Ἑρμ. strang, streng. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων καὶ παρ' ἐν τῶν Σχολιαστῶν εὐρίσκεται ἡ γραφή: στρίγγομαι), κυρ. κατὰ στράγγα: ἡ γὰρ ὄναξ ὑποβόω, *στραγγίζομαι ἢ ἀμετάβ. *στραγγίζω, ὅθεν μεταφρ. ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, *στραγγίζω (οἷον ἐν τῇ φρ. *ἐστράγγισε *τὰ πόδια του), *ἐν δημοτικῇ *O 512, κατατήκομαι, *λυώνω, βασανίζομαι, οἷον *στρ. εὖν ἐν νήσῳ ἐρήμῳ· μ 354.

στρεφεινίζω [..] (στρέφω, δινέω), *στρεφογυρίζω. Παθ. *στρεφογυρίζομαι ἢ καὶ *στρεφογυρίζω, οἷον *στρεφεινίσθηεν (ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐστρεφεινίσθησαν) δὲ οἱ ὅσος *ἐστρεφογύρισαν τὰ ἱμάτια του, Π 792 f.

στρέφω, ἐνεσθ. -ει, παρτ. ἔστρεφον, ἀόριστ. ἀναύξ. στρέψε, -αν, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. -ας ὄχ. καὶ θαμν. σρέψασκον, Σ 546, μέσ. ἰνεσ. -εται, -όμεθα, παρτ. ἐστρέφετο, μέλ. μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. στρέφεται, παθ. παρακ. μόνον μετοχ. ἐστραμμένος, Ὑ. Ἑρμ. 414· ἐκ δὲ τοῦ παθητ. ἀορ. ἀ. μόνον ἢ μετοχ. στρεφθεῖς ὄχ. Α') Ἐνεργ. 1) μετὰβ. *στρέφω, γυρίζω, γέρνω, ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, μετατρέπω, *ἔππους· Θ 168, α 205 κ. ἀ., *ἔνι εἰς Ἐρεβος· *στρέφω ἢ γέρνω· τὸν λαμῶν ἢ τὴν κεφαλὴν τοῦ κριοῦ πρὸς τὸ καταχθόνιον σκότος, κ 528, *ἂψ δὲ θεοὶ οὐρην στρέψαν· ἐγύρισαν οἱ θεοὶ (τὸν καιρὸν καὶ ἔδωκαν) πάλιν οὐριον ἄνεμον, δ 520. 2) ἀμετάβ. ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὸ *στρέφω καὶ *γυρίζω, στρέφομαι, κάμνω στροφήν, ἐπιστρέφω, Σ 544, *σρέψασκον ἀνά ὄγμους· Σ 546 (ἐνθα τινὲς ἄνευ λόγου ὑπονοοῦσιν ὡς ἀντικείμενον τὸ: ζεύγεα).

Β') Μέσ. 1) *στρέφομαι, μεταστρέφουαι, *γυρίζω, σρεφογυρίζω (ἀμετάβ.), E 40, Σ 488, ε 274 κ. ἀ., *ἐνθα καὶ ἐνθα στρέφομαι· *σρεφογυρίζω ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, ι 1 δ., *κάπριος ἢ δὲ λέων στρέφεται ἐν κύνεσσι·

στρέφει ἐαυτὸν (ἄλλοτ' ἀλλαγῶς) μεταξὺ τῶν (περικυκλοῦντων αὐτὸν) κυνῶν, M 42, «ἐτραμμέναι ἀλλήλῃσιν». Γ. Εἰρ. 414 (ἐν χωρίῳ γασματώδει καὶ διεσπασμένῳ). «Ἐν δὲ στρέφῳμαι ἴνα ἀπέλθω, στρέφω» (οἷον ἐν τῇ ψρ. «τώρα ὅ,τι ἐστρεφεῖ»), Z 516, «στρεφθεὶς μετόπισθε»· γραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω, O 615, «ἀώτου θεσπεσίῳ νυλεμῆϊ στρεφθεὶς ἐχόμεν»· ι 435· κατὰ τινὰς μὲν: ἐκρατούμην (ἐκρεμάμην) ἐκ τοῦ θ. αὐτοῦ, σφικτά συνεστραμμένος, ὃ ἐ. ἐμπεπλεγμέναι ἐν αὐτῇ (|| κατὰ δὲ τὸν Δόν-τζερν ὁρθότερον ἴσως τὸ μὲν «νυλεμῆϊ» ἀνήκει εἰς τὰ «ἐχόμεν»· τὸ δὲ «στρεφθεὶς» σημαίνει στρέψας τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ πλάγια, ἴνα βλέπω δηλ. καὶ προφυλάττωμαι). 2) ὡς τὸ Lat. versor, ἀναστρέφωμαι, περιφέρομαι, «φέρνω γύραις», «ἐπ' αἶαν»· Γ. Ἀπ. 175.

ΣΤΡΕΨΑΣΚΟΝ, ἴδ. ΣΤΡΕΨΩ.

ΣΤΡΩΜΜΟΣ, ὁ (στρέψω), κυρ. πᾶν τὸ συνεστραμμένον, «στροῦμπος» ἢ «στροῦμπος», καὶ ἔποι. σῶμα στρογγύλον, βέμβις, «σδοῦρος ἢ σδοῦρα», «στροῦβον ὡς ἔσσαν βαλῶν» τὸν ἐκτύπον καὶ τὸν ἔκαμε νὰ κατακυλίσῃ «σὺν σδοῦρος», E 413 f.

ΣΤΡΩΠΟΣ, ἡ (ἀλλαγὴ δὲ καὶ ὅ), τὸ στρούθιον, «σπαιργίτης», Ἰλ. B 314, 317, 326.

ΣΤΡΩΦΑΛΙΣ [-], ἴγρος, ἡ, ἐπικ., στρόβιλος, συστραφῆ, ἰδίως· «κονίη: στρ.» Π 775, Φ 503, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον κ 39. Ἐκ τοῦ

ΣΤΡΩΦΑΛΙΣ [-], ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ στρέψω, «στρεφογυρίζω, γυρίζω», οἷον «ἡλέκατα» σ 315 f.

ΣΤΡΩΦΟΣ, ὁ, πατήρ τοῦ Σκαμανδρίου, E 49.

ΣΤΡΩΨΟΣ, ὁ (στρέψω). 1) συνεστραμμένος δεσμός, σχοινίον, «στρώψος ἀοτήρ»· σχοινίον ἐξ οὗ κρέμαται τι (οἷον ἡ πήρα τοῦ ἐπαύτου), Ὁδ. ν 438, ρ 498. 2) ἐπίδεσμος, «φασκιά» (Λατ.), Γ. Ἀπ. 422, 428.

ΣΤΡΩΨΝΗ [-], ἴδ. ΣΤΡΩΨΝΗ.

ΣΤΡΩΦΛΑ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἕτερος τύπος τοῦ στρέψω μὲ θαμιστικὴν σημασίαν, ἔνест. -ῶσι, μετοχ. -ῶσα, μέλ. ἀπαρφ. -σθαι, παρτα. ἀναύς. στρωφάτο. 1) Ἐνεργ. «συχνοστρέψω, συχνογυρίζω», οἷον «ἡλέκατα» ζ 33, ρ 97 κ. ἀ. 2) Μέτ. περιστρέφωμαι, «φέρνω γύραις, κλωθογυρίζω», «κατὰ γρόνα»· περιφέρομαι, Γ. Δήμ. 48, «κατ' αὐτοῖς (δηλοῦς) στρωφάτο»· ἐστρέφετο ὅτε μὲν πρὸς τοῦτον, ὅτε δὲ πρὸς ἐκείνῳ τῶν πολεμίων, N 537, ἐπομ. ἀναστρέφωμαι, ἐνδιαίτωμαι, ἐνδιατρίβω, «κατὰ μέγαρα» I 463, «ἐκάς» Γ 422.

ΣΤΙΓΓΕΡΟΣ [-], ἡ, ὅκ, ποιητ., φοβερός, μισητός, ἀποτρόπαιος, φοβικός, φοικαλῆς· ἀ) ἐπὶ προσώπων, «Ἀλῆς» Θ 368, «μήτηρ, δαίμων» γ 310, ε 396 κ. ἀ., «σταγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ»· μισητός· ἦτο εἰς τὴν ψυχὴν του, τὸν ἐμίσει ἢ ψυχὴ του, E 458· β) ἐπὶ πραγ-

μάτων, «πόλεμος» Δ 240, «γάμος» α 249, «ἔπει» λ 84, 465, «σκότος» (τοῦ θανάτου) Π 607 κ. ἀ. τ. — Ἐπὶ. ΣΤΙΓΓΕΡΑΣ, Π 723, ρ 374, ω 23. Ἐκ τοῦ

ΣΤΙΓΓΑ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἔνест. -ἔει, -έουσι, ὅποτ. -ἔη, -ἔησι, ἀορ. β'. ἔσυγον, κ 443 (ἐν τμ., ἴδ. ΚΑΤΑΙΣΤΙΓΓΑ), ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον εὐκτ. στόξαρι. 1) ἐν τῇ ἔνест. καὶ ἀορ. β'. μισῶ, ἀποστρέφωμαι, φρίττω, φοβούμαι, «τρομάζω», μετ' αἰτ., «τὸν συγένοι καὶ ἀλλοι» Π 412, ν 400 κ. ἀ. πλγ. Ὀσαύτως· καὶ μετ' ἀπαρφ., «συγῆ δὲ καὶ ἄλλοι· ἴσον ἐμοὶ φάσθαι» Α 486, Θ 515. 2) ἐν τῇ ἀ. ἀορ. κἀμνω μισητῶν, φοβερόν, «τῷ κὲ τῷ στόξαρι μένος καὶ χίτρας»· τότε ἤθελα χάρη εἶς τινα φοβερὴν τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖρας μου, ὃ ἐ. ἤθελα χάρη τινὰ νὰ φοβῇ τὴν δύναμιν καὶ τὰς χεῖρας μου, λ 502.

ΣΤΙΜΦΑΛΟΣ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Στίμφαλως [-], πόλις· τῆς Ἀρκαδίας· παρὰ τὴν Στυμφαλίδαν λίμνην, B 608, ὀνομαστὴ ἐν τοῖς μύθοις διὰ τὰς Στυμφαλίδας ἡρῆθαι, τὰ νῦν ἱερεῖα ὀνομαζόμενα μὲ τὰ περιεργὸν ὄνομα (τὰ) Κιόνια ὡς ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἱερεῖοις περισσιθέντων κιόνων.

ΣΤΥΞ, ΣΤΥΓΓΟΣ [-], ἡ (οἶοναι· Φρίκη). 1) ποταμός· ἐν Ἀδοῦ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὀπλοῦ ἠρκεῖοντα οἱ θεοὶ τὸν φοβερώτατον καὶ ἱερῶτατον ὄρκον, «Στυγὴ· ὕδωρ, αἰπὰ μέγαρα» B 755, Θ 369, E 274, «Στυγὸς ὕδωρ, ὅσπερ μέγιστος δρῶς· δεινότητος τὴ πάλαι μακάρεσσιν θεοῖσι» O 37, ε 485. Ὁ Κωκυτός· εἶνε ἀπόρροια τῆς Στυγός, «Στυγὸς ὕδατος· ἔστιν ἀπορρώς» κ 514. (Πιθάνῳ· περήχθη ὁ μῦθος· ἐκ τοῦ ἡμιονύμου Ἀρχαϊκοῦ βύατος, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ἄρους Τουρταβάν (ι), πλησίον τῆς ἀρχαίας Νωνάκριδος διαίρεται· εἰς δύο βραχίονας, καὶ ἀπὸ ὁρίας τινὸς καὶ μελαίνης τοῦ ἄρους τούτου πέτρας· ἐν τῇ μέσῳ φοικαδῶδες ἀγριότητος κατακρημνίζεται ὡς καταβράκκης καὶ ἔπειτα συνερχόμενος· εἰς τὸν ποταμὸν ἐμβάλλει εἰς τὸν Κρᾶθιν· ὀνομάζεται δὲ «Μαυρονέρις». Τὸ ὕδωρ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον, διὸ καὶ ὄρκιζον εἰς αὐτό (Ἡρόδ. β, 74), καὶ τὴν σήμερον δὲ διὰ τὴν παγετώδη αὐτοῦ ψυχρότητα θεωρεῖται ἐπικίνδυνον. (|| Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ε. Κούρτιον· ὁ δὲ ἡμέτερος βασιλικὸς κύριος Θ. Ὀρρανίδης, πολλὰκις ἐπισκεφθεὶς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός, μαρτυρεῖ ὅτι ἐπικίνδυνος εἶνε ὅχι ἡ πόσις· τοῦ ψυχροῦ δὲ ἀντὶ ὕδατος· τοὺς δάχτυλόν εἰς ἀνθρώπους· ὀφθαλμοὺς φέσσει· ἢ προφυλαττομένους, ἀλλ' ἢ προσπέλας· αὐτοῦ διὰ τὸ ἔδατον τῶν πέτρων τῶν μαρτυρεῖ δὲ ἢ τὴν σπουδαίαν μαρτυρίαν ὅτι τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός· δὴν ἐισβάλλει εἰς τὸν Κρᾶθιν, ἀλλὰ καταβυθίζεται εἰς καταβόθραν, καὶ γύνεται αὕτως· εἰπεῖν εἰς τὸν Ἀδην. Ἐντεθῆεν ἴσως· καὶ διὰ τὸ ἔδατον καὶ φοβερόν τῆς τοποθεσίας ἐθεωρήθη ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὡς ποταμός τοῦ Ἀδοῦ καὶ Ὁ Κωκυτός ὡς

ἀπόρροια αὐτοῦ). 2) ὡς νόση, θυγάτηρ τοῦ Ἰακωβοῦ καὶ τῆς Τηθύος (Παιδ. Θεογ. 361), Τ. Δῆμ. 123.

Σύζα, τῆ, πόλις τῆς Εὐβοίας (|| τὴν σήμ. Στυβρα), Β 539.

ΣΥΦΕΛΙΖΩ [-...], ποιητ. καὶ Ἰων. (διὰ τοῦ στυφελός = σφυός, σφυός ἤρουν τραχύς, ἐκ τοῦ στύφω), ἐνεσ. προστ. -ετε, ἀπαρρ. -ειν παθ. μόνον μετοχ. τοῦ ἐνεστ. -όμενος, ἀορ. ἐστυφέλιξε ἢ ἀναύξ. στυφέλιξε, ὑποτ. -ῃ, ἀπαρρ. -αι.

1) κτυπῶ, κρούω, τινάσσω, «ἀσπίδα» τοῦ εἰναῖεν ἢ ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα (εἰς σημεῖον ἀποτροπῆς), Δ 437, «στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα» Π 261 κ. ἀ., «νέφεα» ἀποδιώκω, Δ 305.

2) ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, «τινὰ ἐξ ἐξέων, ἐκ δαιτύος, ἐκτός ἀταρπιτοῦ» Δ 581, X 496, ρ 234. 3) ἐν γένει ἐνθὲν κἀκεῖθεν ἀποβάλλω, «ἀποκρούω, ἀποπαίρνω», κακομεταχειρίζομαι, ἐξυθρίζω, τινά, Φ 380, 512, σ 416, ο 324 — Παθητ. π 108, κ 318 κ. ἀ.

ΣΥ [-], προσωπ. ἀντωνυμία β'. προσώπ. καὶ ἐπικ. ΤΙΝΗ [-], *Δ. Ε 485, Σ 262, Μ 237, Π 64, Τ 10, Ω 465, γεν. σοῦ (παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται ἀντ' αὐτῆς δὲ) ἐπικ. σέο (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλινοῦμενόν), Ζ 328, δ 180 κ. ἀ., σεῖς (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλιτικόν), Γ 206, τ 489 κ. ἀ. πλχ. σετο (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενόν), Γ 437, λ 482 κ. ἀ., σέθεν (ὀρθοτονοῦμενόν καὶ ἐγκλιτικόν), Δ 427, τ 377 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τινὰ ὅπως ἀνώμαλον τύπον τεοῖα ἐν τοῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀδοξαζόμενοι στίχοι; Θ 37, 468 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' παραδέχεται ὡς ὀρθότερον τύπον τὸν τεοῖα), δοτ. σοί (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενόν), Δωρ. καὶ ἐπικ. τοί (πάντοτε ἐγκλιτικόν), Α 28, 39, δ 286 κ. ἀ. πλχ. ἔτι δὲ ἢ τεῖν (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενόν), Δ 204, δ 619, 829, λ 560, ο 419, αἰτ. σέ (ἢ ἐγκλινοῦμενόν σε), «σύ» ἢ «ἐσύ». (|| Τὸ ε εἰς πρόσθετον ἐν τε τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. «ἐσίνα» κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ «ἐγώ, ἐμένα» εἶνε δὲ κατὰ τὸν Μαυρορρῶδην Ἰστορ. Ἑλλ. γλώσσ. σ. 583 δεικτικόν). Ἐπιτείνεται προσλαμβάνουσα τὸ Γέ, οἷον «σύγε, σοῦγε ἔχ», «ἄπερ σήμερον γράφονται κατὰ διάστασιν: σύ γε, σοῦ γε ἔχ», Ζ 412, κ 486 κ. πλχ., ἢ τὸ Πέρ. «σῦπερ» τὴν σήμερον σῦ περ), Ω 398, Γ. Δῆμ. 116. Συναπτομένη μετὰ τῆς Αὐτότος εἰς ἐκφρασιν τῆς ἀντιδιαστολῆς, Γ 51, Τ 416, ζ 60, κ 300 πάντοτε ὀρθοτονεῖται ὅθεν γράφεται «σοὶ αὐτῷ» ἀντὶ τοῦ «σοὶ αὐτῷ» δ 601, ε 187, ζ 39. — Περὶ τοῦ δούκου σφῶι ἢ σφῶ ἢ τοῦ πληθ. ὁμετε, ἴδ. τὰς λ. ἰδιαιτέρως.

ΣΥΔΕΙΟΝ [-...], τό (σῦ, βόσκω), ἀγέλη, «ποπάδι» χοίρων, «συν» Α 679, ε 101. (Τὸ ε εἰς μακρόν διὸ καὶ ὁ Διόδωρος γράφει κατὰ τι ἀντιγράφον: συδῆσια).

ΣΥΔΩΤΗ [-...], λο, ὁ (σῦ, βόσκω), «χοι-

ροδοσκός, γαυρουναδοσκός», *Οδ. δ 640 κ. ἀ. πλχ.

ΣΥΓΓ, ἴδ. γῖ.

ΣΥΓΚΑΛΕΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. συγκαλέσαι, συγκαλῶ, προσκαλῶ πολλοὺς εἰς τὰ αὐτά, ἐπομ. συναθροίζω, συγκρατῶ, «βουλὴν» *Ιλ. Β 55, Κ 302.

ΣΥΓΚΑΛΩΤΗ, ἴδ. γῖν Α'. 2, δ').

ΣΥΓΚΛΟΝΩ, ποιητ., μόνον παρτ. συνεκλόνεον, συγκλονῶ, συνταράττω, μετ' αἰτ., Ν 722 f.

ΣΥΓΚΥΡΕΩ, ποιητ., γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. συγκύρσειαν, συμπάλλομαι, συμπιπτω, συγκρούομαι, συναντῶμαι, Ν 435 f.

ΣΥΓΧΕΩ, προστάκτ. β'. ἐνικ. καὶ παρτ. γ'. ἐνικ. ἀναύξ. σύγχει, ἀόριστ. ἀ. ἐπικ. συνέχευε, ἀπαρρ. συγχεῖσαι, ἢ δὲ μετοχ. συγγέε, μέσ. ἀορ. β'. συγκεκομμένου γ'. ἐνικ. σύγγυτο. 1) συγγέτω, ταῦτέρι γύνω ὅραο δύω τινα, ἐπομ. ἀνταμινύω, «ἀντακτώνω», συνταράττω, «ψάμαθον» Ο 364, ἢ παθ. «ἡλὶα σύγγυτο» συνεπλάκησαν ἢ περιεπλάκησαν, Π 471 (καὶ ὅχι, κατὰ τὸν Γρίσορ, εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν).

2) Μεταφρ. ἀ. ἐπὶ πραγμάτων, διαφθεῖρω, «χαλῶ», «ὄρχια» ἀθετῶ, Δ 269, ἐπομ. ματαιώνω, «κάμπτω, λού», Ο 366, 473 β'. ἐπὶ ψυχικῶν ἐνεργειῶν ἢ διαθέσεων, ταράττω, θορυβῶ, «συγγυζῶ», Ι 612, Ν 808, καὶ ἐν ταῖσι «σὺν δὲ γέροντι νόο· χάτο» «ἐθόλωσαν ὁ νοῦς του, ἢ τὰ μυαλά του», Ω 358, «ἄνδρα» ζαλίζω, θ 439.

ΣΥΚΕΩ ἢ συνηρ. συκῆ, ω 216, ἢ, «συκεά», *Οδ. η 416, λ 590 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκίρ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐγράφετο ὁ συνηρημ. τύπος), ω 311. (Οἱ τύποι συκέαι καὶ συκέας κατὰ συνήθειαν εἶνε διπύλλατοι, ὥπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη).

Εἶκος, τό, «σῦκον», η 181 f, Βατρ. 34.

ΣΥΛΛΩ [-...], μέλ. -ήστε, ἀπαρρ. -ειν, μετοχ. -ων, ἀόριστ. γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. συλήσειε, ὑποτ. συλήσω, -ωσι, μετοχ. συλήσα, προσέτι δὲ συγνόν τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παρτ. εὐλα, ἀναύξ. σῦλα καὶ δούκ. συλήτην, Ν 202. (Πιθανῶς κατὰ τὸν Δαΐδερλ. καὶ Κούρτιον ἀντὶ τοῦ σκυλάω ἐκ τοῦ σκυλῶν = τὸ ἀφαιρούμενον ὅπλον ἀπὸ τοῦ φονευθέντος πολεμιστοῦ). 1) ἀπὸ τοῦ φονευθέντος πολεμιστοῦ ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, σκυλεύω, «γυμνώνω», ἀ. μετ' αἰτ. πράγματι, «τεύχε' ἀπ' ὤμων» Ζ 28 κ. ἀ. πλχ., «ἀπὸ χρόος ἔντα» Ν 641, καὶ μόνον «τεύχεα» Δ 466 β'. μετ' αἰτ. προσώπου, «τινὰ νεκρῶν» Κ 343, 387 γ'. μετὰ διπλῆς αἰτιατ., «ἔπειτα δὲ καὶ τὰ νεκροὺς συλήσετε» Ζ 71, «μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι» Ο 428, πρὸλ. Π 499, X 258.

2) ἐν γένει ἀφαιρῶ, «παίρνω», ἐκφέρω. «ἐδγάζω», οἷον «πῶμα φαρέρης» Δ 416, «αὐτίκ' ἐσῦλα τόξον» Ἐλαδεν εἰ; τὰς χεῖρας του (ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ γυμνασίου, τῆς θήκης ἐπὶ

η, κατ' ἄλλους; δὲ καθέλεν, κατεβίβασεν ἀπὸ τῶν ὤμων· διότι τὸν γωρυτὸν δὲν ἔφερε βεβαίως μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Πάνδαρος), Δ 405. *Ἰλ.

ΣΤΑΓΙΩ [-ω], ἑτεροῖς ἐπικ. τύποις τοῦ σταλάω, μόνον ἀπαρρ. -εν, παρσι. γ'. πληθ. ἐστέλεον, σκολούω, ἐκδούω, γυμνώνω τινά, *Ἰλ. Ε 48, κρύφα τινός ἀφαιρῶ τι, ἐξαιρῶ, κλέπτω «τινά» ἐν ἀγνοίᾳ τινός λαμβάνω δωρεὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα, Ω 436 (καὶ ἄλλοι οὐδαμοί).

ΣΤΑΛΕΩ, ἀορ. μετοχ. συλλέξας, μέσ. μέλ. συλλέξομαι, μία. ἀορ. ἀ. μόνον γ'. ἐνικ. ἀναβῆ. ἐπικ. συλλέξατο, συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω, μαζεύω, ὅσον «(χίετα) συλλέξας λαοὶσι δότω» ἄ; τα μαζεύση καὶ ἄ; τα δώση, δ. ἑ. ἄ; τα δώση ὅλα ὅμοι, Σ 301.—Μία. συλλέγω τὰ ἑμαυτοῦ ἢ δι' ἑμαυτόν, «ὅπλα ἐξ ἑλόντα συλλέξατο» Σ 413 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἔγραφε: συλλ.). ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, «ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους συλλέξομαι» ὁ αὐτοῦ δὲ ἑμαυτόν, δ 292.

ΣΥΜΒΑΛΛΩ, καὶ συγνόω ἐπὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς, ΣΥΜΒΑΛΛΩ (ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης, πλην ἐν τοῖς Ξ 27, 39, Φ 578· τὸν τύπον ΣΥΜΒ., ὅστις εὐρίσκεται ἐν τοῖς Γ 70, Δ 453, Ε 774, Π 565, Υ 55, 335, α 441, μετέτρεψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εἰς ΣΥΜΒ., πλην ἐν τοῖς Ε 774, Π 565, Υ 55, πρὸς. εἴν), ἀορ. β'. συνέβαλον ἐν τμ., ἐπικ. σύβαλον, προσ. -ετι, μέσ. ἀορ. β'. συνεδίλοντο ἐν τμ., ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. συγκακομένω. ἐνεργητ. ἀορ. γ'. διύκ. ξυμβλήτην, φ 15, ἀπαρρ. ξυμβλήμεναι, Φ 578· ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. συγκακομένω. μέσ. ἀορ. γ'. ἐνικ. ξυμβλήτω, Ξ 39, 231, ζ 55, καὶ γ'. πληθ. ξυμβλήντο, Ξ 27, Ω 709, κ 403, ὅπου γ'. ἐνικ. ξυμβλήται (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυμβλήται), η 304, μετοχ. ξυμβλήμενος, λ 427, α 441, ψ 274, ω 259, μέλ. β'. ἐνικ. Ἰων. συμβήσας, Υ 335. Α'.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. ῥίπτω εἰς ἕν μέρος, συμβάλλω, συνενώνω, μετ' αὐτοῦ, «ποταμοὶ ἐ; μισγάγκαιαν συμβάλλετον ὕδωρ» Δ 453, «ῥοαὶ» Ε 774. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούω, συγκτυπῶ, συγκροτῶ, «ῥινοῦς, ἔγχεα» ἀσπίδας, δόρατα πρὸς ἀλλήλα, Δ 447, Θ 61· μεταφ. «πόλεμον συμβ. σπανέπω, συγκροτῶ μάχην, Μ 181 (ἐν τμήσ.) β'.) ἐπὶ προσώπων, συγκρούω, ἐμβάλλω εἰς ἐρίδας, διερεθίζω, κατὰ τινος, «ὑποτέρους θεοὶ σὺνδάλων» Υ 55, μετὰ τελικ. ἀπαρρ., «μάχεσθαι» ἵνα πολεμήσω, Γ 70. 2) ἀμεταβ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. ὡς καὶ τὸ μέσον συντυγχάνω, [ἐντυγχάνω], συναντῶμαι, «ἐνταμύνομαι», ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλων» φ 15. Ἰδίως ἐν πολέμῳ, συγκρούομαι, συναντῶμαι, συμπλέκομαι, Φ 578, μετ' ἀπαρρ., Π 565. Β'.) Μία. ἀπαντῶ, «ἀνταμύνω», ἀπολεῖν, Ξ 39 κ. ἄ. πληθ., μετὰ ὀντικ., μάλιστα ὁ ἐπικ. συγκακομένω; ἀορ. β', ὅσον «Νέστορι δὲ ξυμβλήτην» Ξ 27, «Ἰπνιρ

ξυμβλήτω» Ξ 231· Ἰδ. καὶ ζ 54, κ 405 κ. πληθ. ἔτι δὲ συμπλέκομαι, συγκρούομαι, εἰη χεῖρας ἔρχομαι, μετὰ τοῦ ἀπαρριμμένου «μῆχεσθαι», ὅσον «σὺν δ' ἐβόλυντο μάχεσθαι ἄναγτιον» συνελήκυσαν δὲ ἵνα μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, ἢ συμπλακέντες δ' ἐμάχοντο, Μ 377. Ἐκ τούτου

ΣΥΜΒΑΛΩ, τό, κυρ. φ συμβάλλεται τις, τὸ συνάντημα· ἔπομ. τὰ σημείων, οἰωνός, Λατ. omni, Γ. Ἐπομ. 30.

ΣΥΜΒ., ἢ, νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου παρὰ τὴν Καρικὴν παραλίαν, καὶ τὰ νῦν ἀσάτωις «Σύμη» καλούμενη. Ἐντεῖθεν ἐπὶ Σάμῳ ἐκ Σύμης, Β 674.

ΣΥΜΒΛΗΤΑ, ποιητ. ἀορ. ἄ. μετοχ. συμμέρψαι, συναρπάξω, συλλαμβάνω, «δύω» ε 289, 311, 344 (ἐν τμ.), «δόνεκα μυρίκῃς τ' ἄζους» συναρπάσας, ὁ ἑ. μετὰ σπουδῆς συλλέξας, Κ 467 f. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ξυμμι.).

ΣΥΜΒΗΤΙΛΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. ἀπαρρ. συμμητιάζομαι κατ' ἐπικ. ἐπὶ τῶν ἀντι τοῦ -σάθαι, συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, Κ 497 f. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυμμι.).

ΣΥΜΜΙΓΝΩΜΙ [-ω], (παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκειται) καὶ ΣΥΜΜΙΓΝΩ, μετοχ. -ων, ἀορ. συνέμιξα, -ε, παθ. ἐνεστ. -εται, ἀορ. Ἰδ. κατωτ. 4) Ἐνεργ. συμμιγνύω, ἀναμιγνύω, συνενώνω, «συμίζω», «μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ἄζους» Γ. Ἐπομ. 81· Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς μίξεως, «θεοὺς γυναιξί» Γ. Ἀφρ. 50, 53, 251.

2) Παθ. συμμιγνύμαι, συνενδοῦμαι, συμβάλλομαι, ἐπὶ ποταμῶν, «Τιταρήσιος Πηνειφ» Π 753, ἐπὶ πυρμαχίας, συνέρχονται εἰς ἀγῶνα, Ψ 687 ἐν τμ., ἐνθα καίτοι ὁ Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκακομένω; ἀορ. «ἐμιχθεν» (ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν) πρὸς. ΜΙΓΝΩΜΙ.

ΣΥΜΜΙΩ, παρ. συμμέμικτα, συγκαλείομαι, κλείομαι, «κλείω», ἐν τμ., «σὺν δ' ἔλασα πάντα μέμικεν» «ἐκλείσαν ὅλαί αἱ πληγαὶ τοῦ», Ω 420.

ΣΥΜΠΛΑΕ, ἄεα, ἄν, καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοί, ΣΥΜΠΛΑΕ, η 214, ζ 198, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ζ γ 59 ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης, ὅλος ὁμοῦ. Α 90, 244, γ 59 κ. ἄ.

ΣΥΜΠΥΓΝΩΜΙ [-ω], ἀορ. ἄ. συνέπηξα, κἀμνα τι πηκτόν, συμπηγνύω, «πηζω», ὅσον «γάλα» Ε 902 f.

ΣΥΜΠΙΠΤΩ, πίπτω μετὰ τινος ἄλλου εἰς τὸ αὐτὸ ἐν τῇ μάχῃ, συγκρούομαι, συμπλέκομαι, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. ἐν τμήσιν, «σὺν ρ' ἔπεσον» Η 256, Φ 387, Ψ 687· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων ἀντιπνέοντων, ε 295, πρὸς. ΠΙΠΤΩ.

ΣΥΜΠΛΑΤΑΓΕΩ [-ω], ἐπικ. ἀορ. ἐπικ. ἀναβῆ. συμπλατάγηκα, κροτῶ, κτυπῶ, «χρῶσι» ἐκτόπησεν τὰ χεῖρα εἰς σημεῖον ἀπορίας, ἀμχανίας, ἀδημονίας, Ψ 402 f. (ἢ τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται· ἐν δὲ τῇ καθομῇ: ἔχει ζ

τύπον καὶ τμημασίαν ὁπωσοῦν διάφορον, „πλαν-
τάζω“, μέλ. -ζω, συνώνυμον τοῦ „σκάζω“
πρὸς τὸ ἀνάλογον „ψοφῶ“).

ΣΥΜΠΕΡΙΤΤΟΣ, ὅ, ὄν, ἐπικ., συμπεφορημένος·
ᾄδων συνηνωμένος, συνηγμένος, συνελη-
λυθώς, N 237 f., * συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει
ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν * κατὰ λέξιν: συνηνω-
μένη ἀρετὴ καὶ σφόδρα κακῶν ἀνθρώπων ὑπάρ-
χει, ἢ ὁρρότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἢ σφό-
δρα κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταῦτο συνελλοθέντων γί-
νεται τις ἀρετὴ, ὅ ἐ. ὅταν καὶ ἀδύνατοι ἄνθρω-
ποι συνεισφέρωσιν ἕκαστος τὴν δύναμιν του, συν-
αποτελεῖται ἀρετὴ. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι εἶνε ἀνυ-
πόστατοι. (|| „Ἄξιός παρατηρήσεως εἶνε ὁ ἐκ
τῆς ῥίζης ΦΕΡ σχηματισμὸς τοῦ ῥηματικοῦ, ὁ
καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ εὐρισκόμενος ἐν τῇ λ.
„ὑπο-φερτός“). Ἐκ τοῦ

ΣΥΜΦΕΡΩ, μόνον τοῦ παρτα. τὸ ἄ. πληθ. ἄ-
ναδῖ. συμφορέμεθα καὶ μέλ. μέσ. συνοίσσμαι,
κυρ. φέρω εἰς τὸ αὐτό. Τὸ δὲ μέσον, ὅπερ καὶ
μόνον εὐρίσκεται, συνέρχεται (εἰς μάχην),
συμπλέκομαι, συγχρούμαι, Λατ. con-
gredi, * οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε *
ἐν θά ἦνε καλὸν νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸν πό-
λεμον, * Il. O 400, * μάχη * A 736.

ΣΥΜΦΕΡΛΑΜΩΝ, ὄνος, ὁ, ἡ, ἐπικ., σύμβου-
λος, B 372 f. Ἐκ τοῦ

ΣΥΜΦΕΡΛΑΜΕΝΟΣ, μέλ. ἐπικ. -στομαι, ἄορ. ἐπικ.
συμפרάσσομαι. 1) συμβουλευόμενος, συσκέ-
πτομαι, * βουλάς τινας * συνεξετάζω μετὰ τινος
τὰς σκέψεις μου, βουλευόμενος μετὰ τινος περὶ τῶν
σκοπῶν μου, ἢ συμβουλευόμενος, συσχεπτόμε-
νος ἐμβάλλω εἰς τινα γνώμας, A 537, 540
(ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ B' γράφει ξυμφ.), I
374, A 462. 2) κατ' ἐμαυτὸν βουλευόμενος,
σκέπτομαι, * θυμῷ ὅπως * o 202.

* **ΣΥΜΦΩΝΟΣ**, ὄν (σύν, φωνή), εἰς μουσικὴν ἔν-
νοσαν σύμφωνος· ἁρμονικός, * ἐπὶ τὰ συμφῶ-
νους χορδὰς ἐτανύσαστο * Γ. Ἑρμ. 54.

ΣΥΝ, καὶ ἀρχαιότερος, μάλιστα τῆς ἀρχ. Ἀτ-
τικ., τύπος εἶν, παρ' Ὁμ. τότε μόνον εὐχρη-
στος, ὅταν ἀπαιτῆται θέσει μακρὰ συλλαβή, Z
372, O 26, Π 248, 864, x 268, o 410, ἐν
συνθέσει ὅμως πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς
ἀνάγκης, πρὸς. **ΣΥΝΚΑΛΩ**, **ΣΥΝΗΛΩ**, **ΣΥΝΗΛΩ**, **ΣΥΝΗΛΩ**,
ΣΥΝΗΛΩ, **ΣΥΝΗΛΩ** (ἰδ. καὶ εἶν), συγγενεῖς
πρὸς τὸ κοινὸς, πρὸς. τὸ Λατ. cum, καὶ ση-
μαίνει κοινωνίαν καὶ σύνθεσιν ἢ συνάφειαν κατὰ
πολλὰς ἢ διαφορὰς σχέσεις, σύν, ὁμοῦ, „μα-
ζί, μέλ.“. Α') Πρὸς. μετὰ ὁτι. 1) κυρ. ἐπὶ
προσώπων· ἄ.) εἰς ἐνδεῖν κοινῇ: πρὸς τινα κα-
ταστάσεως καὶ πράξεως, ὅ ἐ. συνυπάρξεως καὶ
συμπράξεως, οἷον * ἔρχομαι, ἐφάρχηκα, ἦμαι σύν
τινι * ἔρχομαι, ἐφάρχηκα, κἀνήμαι μετὰ τινος,
ὁμοῦ μετὰ τινος, Γ 206, Z 372, ζ 52 x. ἄ. πλη-
ᾄδων ἰδίως· ὅ.) εἰς ἐνδεῖν παραστάσεως, τούτε-
στι βοηθεῖται, οἷον * σύν θεῷ, σύν θεοῖσι, σύν
Ἀθῆναις * μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ χῆρ, I 49,

O 430, γ 439 x. ἄ., * σύν σοί * μαζί σου, με-
τὴν σύμπραξιν σου, K 290, v 394. 2) ἐπὶ
πραγματέων· ἄ.) εἰς ἔκφρασιν τοπικῆς συνδέσεως
ἢ συναφείας πρὸς τι πρᾶγμα, οἷα τὰ ἐνδόματα,
ὅπλα x. ἄ. τ., * σύν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε * με-
τὰ ὅπλα του ἐπήδησε κάτω, Γ 29 x. ἄ., * στῆ
σύν δουρί * O 544, * ὅθεν σύν ἔρχεαι * Γ 493,
πρὸς. I 80, Π 864, v 418, 258 x. ἄ., * πέμπω
τὴν σύν νηϊ * στέλλω τινὰ μετὰ πλοῦτον, A 389,
πρὸς. T 331· ὡσαύτως * κατελθεῖν, ἰκέσθαι, ἰέ-
ναι, φεύγειν, νέεσθαι, σῆχσθαι σύν νηϊ * α 482,
γ 64, 323, A 479, B 74, 440, 236, O 499 x.
ἄ. ὅθεν * ἀχαιοὶν σύν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτῆσαι *
αὐτοῦτον μετὰ (ἐχούσαν) μεγάλῃ ἀρετῇ, ω 493·
πολλάκις συνεκπαρομένης καὶ χρονικῆς συνα-
φείας, οἷον * οὐκ αὐτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σύν
ὄρκῳ * ἀλλὰ μεθ' ὄρκου, ἐπισυνάπτων συγχρό-
νως καὶ ὄρκον εἰς τοὺς λόγους μου, ξ 454· ὅ.)
ἐπειδὴ δὲ τὸ πρᾶγμα, μεθ' οὗ γίνεται ἡ συνά-
φεια, δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ ὡς ὄργανον ἢ
μέσον, διὰ τοῦτο ἡ Σύν μετὰ τοῦ δύναται νὰ
θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐκφράζουσα τὸ ὄργανον ἢ μέ-
σον, ἀλλὰ μόνον εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, καθ' ἃς
μετὰ τοῦ μέσου συννοεῖται καὶ συνενεργεῖ καὶ
τὸ ὑποκείμενον, οἷον * σύν ἔντεσι μάρνασαι * N
749, * ἀντίθιον σὺν τεύχεσιν ἡ σύν ἔντεσι πειρη-
θῆναι * E 220, A 386 x. ἄ., * σύν ἔντεσι μαρ-
μαίροντες * Π 279. Σπανιώτερον δὲ εἰς περι-
στάσεις, ἐν αἷς τὸ ὄργανον ἢ μέσον, αὐτὸ κα-
θ' ἑαυτοῦ θεωρούμενον, ἐκφράζεται δι' ἀπλῆς δο-
τικῆς ἢ τῆς Διὰ μετὰ γενικῆς, οἷον * σύν τε
μεγάλῃ ἀπέτιται, σύν σφῆσιν κεφαλῆσιν * με-
γάλῃν ζημιαν, μετὰ κεφάλια τῶν ἐπλήρωσαν,
A 464. Ἐν δὲ τῇ πλοκῇ * σύν δὲ νεφέεσσιν κέ-
λυψεν γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον * e 293, i 68, μ
314 ὁρρότερον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ κατὰ τιήσιν ἢ
* σύν * εἰς τὸ ῥῆμα (συνεκάλυψεν, ὅ ἐ. κατ' ὅλο-
κληρὰν ἐκάλυψε γῆν ὁμοῦ καὶ πόντον)· γ.)
πολλάκις σημαίνει ὅτι ἀντικείμενόν τι ἢ κατὰ-
στάσις συμπαροκολουθεῖ ἕτερον ἀντικείμενον ἢ
κατάστασιν ἕτερον, οἷον * ἐλλοὺν ἄνεμος σύν λαί-
λαπι * P 57, * ἀπῆραξε δὲ χιμαῖς αὐτῇ σύν
πῆλκῃ κάρη * ἡ κεφαλὴ ὁμοῦ μετὰ τὴν περικε-
φαλαίαν, μετὰ τὴν περικεφαλαίαν, E 498.

Σημ. Σπανίως ἐπιτάσσεται ἡ Σύν τῆς συν-
τακτικῆς πτώσεως, οἷον * Ἀπόλλων Ἀρτέμιδιζόν *
o 440, πρὸς. K 49 (|| * εἰ τινὲς οἱ σύν μητιν
τεκτῆναιτο * ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπως ἢ ἄλλοι πολ-
λαχοῦ, ὁρρότερον ἔχει χώραν ἢ τῆσαι, καὶ ἡ
πρόθεσις * σύν * ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα). Πολλάκις
ὅμως τίθεται μετὰ ὑποτακτικῶν καὶ ἐνταυνο-
μίας ἢ ἐπιθέτου, * χρῆμασι σύν τοῖσδεσσι * v
258, * αὐτῇ σύν φόρμυγι * I 494, * πλειοτέρῃ
σύν χειρί * λ 359 x. ἄ.

Β.) Ὡς ἐπὶ ῥῆμα, ὁμοῦ, ἅμα, συγχρόνως,
* νισσόμεθα κενὰς σύν χεῖρας ἔχοντες * ἐπανε-
ρχόμεθα ἔχοντες ἅμα κενὰς τὰς χεῖρας, x 42.
(|| Κατὰ δὲ τὸν Διόνυσον καὶ Ἀμύν ἀποδι-

δομένη ἢ πρόθεσις εἰς τὸ «ἐχόντες» σημαίνει τὸ: ἐχόντες συνδεόμενοι· ἢ ἐσταυρωμένοι· τὰς χεῖρας· κενάς; «σὺν τῇ αὐτῇ ἐργαζόμενοι» ὅταν δύο συμβαδίζωσι, K 224, «σὺν δὲ περὶ λίσσθην» Ψ 879, πρὸς δὲ ἐξ ἐντρίχεις. Παλλάκις διὰ τετήσεως χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ῥήματος· εἰς ὃ κυρίως ἀνήκει, ὅσον A 579, Δ 269, 447, Θ 64 κ. ἄ.

Γ.) Ἐν συνθέσει ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. τὴν συνήθη σημασίαν, ἁμοῦ, συγχρόνως, «μαζί». || Ἄλλ' ἔτι καὶ τὰς συνθέτους β'. ἰδιαίτως.

ΣΥΝ-ΑΓΕΙΡΩ, ἔξ ΣΥΝΑΓ., ε 323, P 293, κατὰ δὲ τὸν Βέκκερ. καὶ Δ 90, μετοχ. συναγείρων, παθητ. συναγείρομαι, ἀορ. ἄ. ἀναού. συνάγειρα, καὶ μέτ. ἀορ. ἄ. συναγείρατο, ε 323, μέσ. ἀορ. β'. ἐπικ. συγκαταμένον συναγρόμενος, συναθροαίζω, συνάξω, 4) Ἐνεργ. ἰπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συγκαλῶ, T 21, συλλέγω, συσσωρεύω, «βλάτων» δ 90. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ., Ω 802. 2) Μέσ. ἄ. συλλέγω, συναθροαίζω ἐμμευτῶ, δὲ ἐμμευτῶν, «κτιήματα» ε 323, T 293. Ἔτι καὶ ΣΥΝΑΚΙΡΩ. β') συναθροαίζομαι, συνάσχομαι, «συναγρόμενοι Πυλίων ἄνδρες» Δ 687. || Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως ὀρθότερον καὶ τὸ ἀνωτέρω μνημονευθέν χωρίον Ω 802.

ΣΥΝ-ΛΕΓΩ, καὶ ΣΥΝΛΕΓ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. καὶ πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀορ. Συνέ(φ)αξε N 466, Δ 444, Συνέ(φ)αξαν ε 383 (ἐνθα ὁ Βέκκερς· ἐν τῇ β'. ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης· ἔγραψε· συνέα.) συντερίβω, συνθροαῖω, «ἐργας» N 466, «κῆας» ε 383, «ἄρματα» Ψ 467 (ἐν τμ.) «τίκνα ἰλάρσιο» συνθλώ, ε 444.

ΣΥΝ-ΛΕΓΩ καὶ ΣΥΝΛΕΓ. διὰ μετρικὴν ἀνάγκην παρ' Ὁμ. B 384, E 861, Z 87, ε 449, T 275, κατὰ δὲ τὸν Βέκκερ. ἐν τῇ β'. καὶ Γ 269, ὑποτακ. συνάγωμεν, ἐνικ. ἐν τμ. σύν-ἄγοιμι, μετοχ. συνάγουσα, -οντες, παρτα. ἀναού. σύναγον, μέλ. γ'. πληθ. συνάγουσι, ἀορ. β'. συνήγαγε, συναθροαίζω, «συνάξω», συγκαλῶ, συλλέγω, «γερατάς νῆας» Z 87, «ὄρκια θεῶν σύναγον» ἔφερον ἢ ὠδήγουν ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ ὄρκια τῶν θεῶν, τὰ θύματα, ἐφ' ὧν ἐμελλον νὰ ὀρκισθῶσι, πρὶν συνάψωσι τὴν συνθήκην, Γ 269, «ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι» ἵνα τῷ συλλέγω φορτίον, ε 296 (|| ἢ κατ' ἄλλους· ἵνα τοῦ συνοδῶν τὸ φορτίον, ἵνα βοηθῶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγωγὴν, τὸν διάπλουον τοῦ φορτίου), «νεφίλας» ε 294. β') τροπικ. ὡς καὶ τὸ ΣΥΝΒΑΛΛΩ, «Ἄρρα» συγκρατῶ, συνάπτω μάχην, B 384, T 275, «ἔριδα Ἄρρος» E 861. Ὡσαύτως· «ὁρμίνην» ε 448, Π 764, «πόλεμον καὶ φύλασιν» T. Δήμ. 267.

ΣΥΝ-ΑΕΙΡΩ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συναίρω, ἀορ. μόνον ἐν τμ. σύν-ἤειρε, -αν, ἀπαρφ. σύν-ἔεται, μέσος ἐνεσ. ὑποτακ. συνησυχμένη συναίρεται (ἀντὶ τοῦ -ηται). 4) συκλίνω ὁμοῦ (μετὰ τινος ἄλλου), *Π. Ω 590 (ἐν τμ.) μετὰ δοτ. «ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἄειρας» ι 332 (ἐν τμ.).

2) συμπλέκω, συνάπτω, συζευγνύω «σὺν δ' ἔειπεν ἱμάσι» Ἰππους δηλ., K 499. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσ. «πίσους συναίρεται Ἰππους» συζευγνύει, συνδέει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ, O 680. (Οὕτως ἔγραψε τὸ χωρίον ὁ Σπείτζενερς καὶ πάντες· οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ «συναίρεται» ἢ δὲ Εὐστάθ. ἐρμηνεύει ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα διὰ τοῦ συμπλέκω, συζευγνύω, ὡς ἐκ τοῦ ἀθροιστ. ἁ (ῥῆμα) καὶ εἴρω συνθετός ὄντος τοῦ ἀπλ. αἰείρω, καὶ σημαίνοντος· ὁμοῦ εἴρω, συναίρω, πρὸς. παρῶριτι, συγκόροσι).

ΣΥΝΑΙΝΤΑΙ, συλλέγω, «συνάξω, μαζεύω», μόνον κατὰ παρτα. «συναίνυτο καμπύλα τόξα» Φ 502 τ.

ΣΥΝ-ΑΙΡΕΩ, ἀορ. β'. ἐπικ. ἀναού. σάνελε, μετοχ. συνελόν. 4) [συλλαμαδάνω], σηκύνω (πολλὰ) ὁμοῦ, συναρπάξω, «γλαῖναν καὶ κῆλα» υ 95 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ β'. ἔγραψε συν-).

2) συντερίβω, συνθλώ, «ὄρρος» Π 740.

ΣΥΝ-ΑΝΤΑΪ, ἰων. -έω, παρτατ. ἀναού. δούκ. συναντήτην, μέσ. ἀορ. ἄ. ὑποτακ. συναντήσανται, συναντῶ, συναπαντῶ, «ἐνταμύνω ἢ ἐνταμύνωμαι», «λέοντι ἄνδρες» P 434. «τὰ δὲ συναντήτην κηρύξαι καὶ ὑφορδός» συναντήθησαν, ἐνταμύνθησαν, π 333.

ΣΥΝ-ΑΝΤΟΜΑΙ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ προηγ., ὅπερ ἴδ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. συναντόμενος καὶ ἐν τῇ παρτατ. γ'. ἐν. συνήντιτο καὶ γ'. δούκ. ἀναού. συναντήσθην Π 22, δ 367, σ 538 κ. ἄ. ἐπὶ συναντήσεως ἢ συγκρούσεως τῆς ἐν τῇ μάχῃ, Φ 34. (Τῆς ἰλιάδ. μόνον ἔ. ἀνωτέρω).

ΣΥΝ-ΑΡΑΞΕΩ [..], μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἄ. ἀναού. ἐν τμ. σύν-ἄραξε ἢ ὑποτακ. σύν-ἄράξω, συγκρούω, συντερίβω, μετ' αἰτι M 384, μ 442 κ. ἄ.

*ΣΥΝ-ΑΡΑΡΙΣΚΩ [..], μόνον ἐν τῇ παρτακ. συνάρρηε, ὁμαίε, εἴμαι συνηρμασμένος, εἴμαι ἐν ἄρμονίῳ, T. Ἀπ. 164.

*ΣΥΝ-ΑΡΘΡΟΣ [..], ὁ, ἐπικ. βοηθός, συμβοηθός, Tμ. 7 (8), 4.

ΣΥΝ-ΔΕΩ, καὶ ΣΥΝΔ., κατὰ τὸν Βέκκερ. ἐν τῇ β'. ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης· ἐν τῇ A 289 καὶ κ 468, παρτα. γ'. πληθ. ἐν τμ. σύν-δέων, ἀορ. ἄ. συνέδωσα, καὶ ἀπαρφ. συνδέσαι. 4) συνδέω, δεσμεύω, «δένω», τινά, A 399, «πόδας» κ 468, T. Ἐρμ. 82 ἐν τμ., χ 89. 2) ἐπιδίδω δὲ ἐπίδοσμον, ὅσον τὴν πληρωμένην χεῖρα, N 599.

*ΣΥΝΔΑΤΩ, δούκ. δύο ὁμοῦ, ἀνὰ δύο, T. Ἄρρ. 74 (ἴδ. εἰν B'). || ἐν τῇ καθολικῇ σφίζεται ἢ τοιζύθη σύνθεσις παρὰ μὲν ταῖς Ἀθηναίοις, «συνδύοσι» προφερομένη, ἐν δὲ τὴν μυρολογίῳ Λακωνικῇ «συνδυῖω», ὅσον «ἐκεῖ (ἐν τῇ Ἀθῇ) συνδυῖον δὲν περπατοῦν, συντερεῖς δὲν κουβεντιάζουν». Οὕτως πρέπει νὰ γραφῇ ἡ λ. ἐν τῇ συλλογῇ τῆς K· Στ. Π. Παξίλου· Προσίμια μυρολογίῳ Λακωνικῶν σ. 5).

ΣΥΝ-ΕΔΡΑΜΟΝ. ἴδ. ΣΥΝΤΡΕΚΑ.

ΣΥΝ-ΕΓΕΡΩ (συνεγέργω), ἰπικ. ἀντὶ τοῦ συν-

είργω μόνον ἐν τῇ παρτατ. συνέφεργον καὶ ἐν τῇ ἀπατ. εἰρημένω ἐπικ. ἀορ. ΣΥΝΕ(Ρ)ΕΡΓΑΘΩΝ Ξ 36 †, (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει: ξυν-), κυρ. συγκρατῶ, ἔπειτα συνάπτω, συνδέω, συσφίγγω, «τοῦς (ὑἱας) συνέεργον λόγιοις» ι 427, μ 424, «χιτῶνα ζωστήρι» ξ 72· ἔτι δὲ περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω «ὅσον συνεέργαθον ἄκραι» Ξ 36.

ΣΥΝ-ΕΙΙΚΟΜΕΙ, διὰ μετρικὴν ἀνάγκην μόνον ΣΥΝΕΙΙΚ, εἴκοσιν ὁμοῦ, ξ 98 †.

4. ΣΥΝ-ΕΙΜΙ (εἶμι), καὶ ΣΥΝ-ΕΙΜΙ, μέλ. ἀπαρφ. ξυνέισσθαι, συνδιατρίβω μετὰ τινος, συζῶ, «ὅι' οὗ πολλῇ» μετὰ πολλῆς θλίψεως συζῶ, ἐν πολλῇ ὀλ. εἶμι, η 270 †.

2. ΣΥΝ-ΕΙΜΙ (εἶμι), καὶ ΣΥΝ-, μετοχ. ξυνιόντες, παρτατ. γ'. πληθ. ξύνισαν, γ'. δούκ. συνίτην Ζ 420 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Π 476, Υ 59 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Ψ 814, συνέρχομαι, συμβαδίζω, «ἐς χώρον ἕνα συνιόντες ἔκοντα» *Ιλ. Δ 446, Θ 60. Ἰδίως ἐν πολέμῳ συνέρχομαι, συγκρούομαι, Ξ 393, «ἐς μέσον» Ζ 420, «περὶ ἔριδος» ἵνα ἀγωνισθῶσι (ὁρίζει ἀκριβέστερον τὴν συμπλοκὴν) Π 476· ὡσαύτως «ἔριδι συνίται» Υ 66, Φ 390.

ΣΥΝ-ΕΛΑΪΝΩ, ὡς ἐπὶ τῇ πολὺ ΣΥΝΕΛ. (συνελ. μόνον ἐν τῇ Α 677) ξυνελαύνω, ἀπαρφ. ἐπικ. ξυνελαυνέμεν Χ 429, ἀορ. ἀ. ἐπ. γ'. ἐν ξυνέλασσε, ξυνέλασσαν, ὑποτακτ. ἐπικ. συνεσταλμένη ξυνελάσσομεν σ 39, ἀπαρφ. ἐπικῶς ξυνελάσσαι.

4) μεταβ. ἐλαύνω ὁμοῦ, συναπάγω, μετ' αἵτ. «ληϊδὰ ἐκ πεδίων» Α 677, «βοῦς ἐς αὐλίων» *Υ. Ἑρμ. 406, ἐπομ. συμπεριστελλῶ, «συμμάζευ'», «κάρη γερτῆς τε πόδας τε» *Υ. Ἑρμ. 244, «σύν δ' ἤλασ' ὀδόντας» συνέσφιγξε τοὺς ὀδόντας, σ 98, «ἔριδι ξυνελαύνω τινάς» συμβάλλω, συγκρούω, φέρω τινάς ἐς ἀγῶνα, μάχην, ἐρεθίζω κατ' ἀλλήλων, Υ 434, Φ 391, σ 39. 2) ἀμετβ. συνέρχομαι, συγκρούομαι, «ἔριδι» ἐς μάχην, Χ 429.

ΣΥΝΕΛΘΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συνελθόν, ἴδ. ΣΥΝ-ΔΙΡΕΩ.

ΣΥΝΕΟΙΚΜΟΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνοχμός (συν-έχω), συνάφεια, συνοχή, σύνδεσις, μόνον Ξ 465 †.

ΣΥΝ-ΕΡΕΙΔΩ, «στόμα» συνερειδῶ, ἐρειδῶ (ἐκ-κοιμῶ) πρὸς ἀλλήλα τὰ χεῖλη, ὁ ἔ. συγκλείω τὸ στόμα, λ 426 ἐν τμ. †.

ΣΥΝ-ΕΡΙΘΩΣ [-.-], ὁ, ἡ, συνεργός, συνεργάτης, -τις, μόνον ἐν τῇ Θηλ., ζ 32 †.

ΣΥΝ-ΕΙΣΤΗ, ἴδ. ΕΙΣΕΙΣΤΗ.

ΕἰΚΝΕΙΣ, ἡ, καὶ ΕἰΝ- (συν-ίημι), συμβολή, συνένωσις, «ποταμῶν» συρροή, συμβολή, κ 515 †.

ΣΥΝΕΧΩΣ, ἔς (συν-έχω), συνεχής, ἀδιάκοπος, ἐπὶ χρόνῳ τε καὶ τόπῳ. Τὸ οὐδ. ΣΥΝΕΧΗΣ ὡς ἐπὶ χρόν. συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, Λατ. continenter, Μ 26· ἔτι δὲ «συνεχὲς αἰεὶ» ι 74. [Ἡ συν- ἐν ἄρσει μακρά].

ΣΥΝ-ΕΧΩ, καὶ ΣΥΝ-, γ'. πλ. ξυνέχουσι, μετοχ. ἐν τμ. συν-έχουσιν, συν-έχοντες, παρτατ. ἀναύξ. συνέχον, κυρίως συγκρατῶ, ὅθεν ἀμεταβάτως, συνέρχομαι, συγκρατούμαι, συνέχομαι, συνδέομαι «ὅθι ζωστήρος ὄχης συνέχον» Δ 433, Υ 415, 478 (ἐνθα διὰ τὸ μέτρον γράφεται ξύν-)· παλαιός παρκακίμενος ἐπικ. συνόχωκα, «τῷ δὲ οἱ ὦμα ἐπὶ στήθος συνοχωκότες» οἱ ὦμοι τοῦ ἦσαν παρκακίμενοι (ἐπικλινεῖς) πρὸς τὸ στήθος, Β 248. (Ὁ παρκακίμενος οὗτος ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ὄχα, ὡχα μετὰ τοῦ Ἄττικ. ἀναδιπλασιασμοῦ ὄχωχα καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ πνεύματος συνήθη εἰς τοὺς Ἰωνας ὄχωκα. || Ταύτην ὁμοῦ δὲν παραδέχεται ὁ Κόβετος Novae. Lectt. σ. 468 ἐξ., ἀποκαθιστῶν τὸν ὁμαλὸν τύπον συνοχωκότες).

*ΣΥΝΗΟΚΙΑ, ἡ (συνήθης), συνήθεια, συνήθους τρόπος, «συνήθεται μαλακά» κατὰ μὲν τὸν Φράγκε τὸ σήθης μαλακὸν κιθάρισμα, πιθανώτερον δὲ κατὰ τὸν Βαουμέρις. ἥψα, μαλακὴ οικειότης, dulcis familiaritas, *Υ. Ἑρμ. 485.

ΣΥΝΗΜΟΕΙΝΗ [-.-], ἡ, ἐπικ. (συνήμων, συν-ίημι Β', 1), συνένωσις· ἐπομ. συνήκη, σύμβασις, συμφωνία, Χ 261 †.

ΣΥΝΗΟΡΟΣ, ὁ (συν-αἵρω), συνακόλουθος, σύντροφος, συνηρμοσμένος, «περιασμένους», «φόρμεις δαίτι συνήορος» θ 99 †.

ΣΥΝΟΚΕΙΩ, ἡ, ἐπικ. (συν-τίθημι)· α.) συμφωνία, συνθήκη, σύμβασις, κατὰ πληθ. *Ιλ. Β 339· β.) ἐντολή, παραγγελία, Ε 319.

ΣΥΝΟΕΑ, μέλ. συνθεύσεται, συντρέχω μεταφ. «οὐχ ἤμιν συνθεύσεται ἡδὲ βουλή» (|| κατὰ λέξιν δὲν θὰ τρέξῃ μαζὶ μας εἰς τὸν σκοπὸν, ἐπομ. δὲν θὰ ἐπιτύχῃ (οὕτως ὁρθότερον κατὰ τὸν Ἀμείν ἢ) δὲν θὰ ἀποβῇ καλῶς, «δὲν θὰ ὄγῃ σὲ καλῶς»), α 245 †.

ΣΥΝ-ΙΗΜΙ, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ΣΥΝ. καὶ πολλάκις μάλιστα ἄνευ τινὸς μετρικῆς ἀνάγκης, οἶον Α 273, δ 76, πάντοτε διὰ τοῦ ξ ἐν τοῖς τύποις «ξύνες, ξύνει» τῶν ὁποίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προηγείται ν ἐν δὲ τῇ «συνώμεθα», ἴδε κατωτ. Β), δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τεθῇ ξ διὰ μετρικὴν ἀνάγκην· ἐνεστ. προσ. ξύνει, α 274, ζ 289, ο 244, ι 390, τ 387· παρτατ. γ'. πλ. ξύνειν ἀντὶ τοῦ: ξύνισαν (ὁ δὲ Σπλιξενρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ξύνισαν) Α 273, ἀορ. ἀ. ξυνέηκε ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συνήκε, ἀορ. ἑ'. προστ. ξύνες, Β 26, 63, Ω 433, μέσ. ἀορ. ἑ'. γ'. ἐνικ. ξύνετο, ὑποτ. ἀ. πληθ. συνώμεθα Α'·) Ἑνεργ. 1) κυρ. πέμπτω ὁμοῦ, ὁ ἔ. συμβάλλω, συνάπτω, συγκρούω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα συνερχομένων, μετ' αἵτ., «τίς τ' ἄρ σφῶε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι» Α 8, Η 210. 2) ἐννοῶ, μανθάνω, ἀκούω, καταλαμβάνω (πρὸς τὸ Λατ. conficere), ἀπολελ. Ο 442, α 271 κ. ἀ. συνήθως μετὰ αἵτ. τοῦ πράγματος καὶ γενικ. τοῦ προσώπ. «ὅπα

θεός, ἔπος τινός· B 482, ζ 289 κ. ἀ· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μόνης γενικ. τοῦ προσώπ. B 26, 42 433, ἡ καὶ μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, «καὶ μὲν μετ' βουλέων ἔδινον» ἡκούον τὰς γνώμας μου, A 273. B·) Μέσ. 4) συνέρχομαι, ὁ εἰ. [συμβαίνω], συμφωνῶ, συνομιλοῦμαι, συν-ώμεθα ἀμφὶ γάμῳ· N 384. 2) ὅτις τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ 2) σημασία, ἐννοῶ, ἀκούω, «τὸν ζόμετο» δ 76.

ΣΥΝ-ΙΣΤΗΜΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ., ὅστις ἔχει, ὡς γνωστόν, μέσην σημασ., συνιστάμαι· ἐπομέν. συγκροτοῦμαι, ἀρχομαι, «πολέμοιο συνιστάτο»· E 96 f.

ΣΥΝΟΙΚΩΜΕΘΑ, ἴδ. ΣΥΜΦΕΡΩ.

ΣΥΝ-ΟΡΙΝΑ, ἐπικ., συνδιεγείρω, συγκινῶ, κινῶ εἰς οἶκτον, μετ' αἰτ., «θυμόν»· Ω 467 (ἐν τμ. σὺν—ὀρίνη).—Μέσ. συνεγείρομαι, κινουῦμαι, [ὀρμῶμαι], «φάλαγγες συνορινόμεναι» (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν.), Δ 332 f.

ΣΥΝΟΧΗ, ἡ, καὶ ΣΥΝ. (συν—έχω), συνέχισ· ὅθεν σύμπλωσις, συμβολή, «ἐντάμνωσαι», οἶον «ἐν ξυνοχῇσιν ἄδου» κατὰ λέξ. εἰς τὰς συμβολὰς τῆς ὁδοῦ, δ. εἰς τὸ μέρος ὅπου περὶ τὴν νόσον κάμπτεται ἡ ὁδός τοῦ σταδίου, ἡ ὅπου αἱ δυνάμεις τοῦ σταδίου συνέρχονται κατὰ τὴν καμπήν, W 330 f. (ἢ. Εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν ταύτην ἐρμηνείαν, ὅχι ἀμοιραν δυσχερειῶν, προσθέτομεν τὴν τοῦ Διονύσιου εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, κολλητὰ εἰς τὴν ὁδόν).

ΣΥΝΟΧΑΚΟΤΕ, ἴδ. ΣΥΝΕΚΩ.

ΣΥΝ-ΤΑΡΑΣΣΩ [-..], συνταράσσω, συγχέω, «ἀνεκατώνω, ταράζω», μόνον ἐν τμ. σὺν—ἐτάραξε, σὺν—ταράξῃ, «ἔππους»· I 86, «δαίτα»· η' λ' α' ω', A 579.

ΣΥΝ-ΤΙΘΕΜΕΝΑ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. τῆς ὀριετ. σύνθετο καὶ συχνότερον ἐν τῇ προστάτ. σύνθετο, σύνθεσθε, κυρ. συντίθεται ἡ συνάπτω τι ἐν ἑμαυτῷ· ὅθεν μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ «θυμῷ», ὡς τὸ Λατ. animo componere, ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀκούω, μετ' αἰτ., «βουλὴν, αἰοδὴν, μῦθον»· H 44, α 328, ρ 453· ἀπολελ. παρατηρῶ, προσέχω, λαμβάνω κατὰ νοῦν, «ὡς δὲ σύνθετο»· A 76, ο 27 κ. ἀ., «σύνθεσθ' Ἀργεῖοι»· T 84.

ΣΥΝ-ΤΡΙΞΙΣ, οὐδ. ΣΥΝΤΡΙΑ, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ τρεῖς, ι 429 f. (ἢ. ἢ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη, ἴδ. ΣΥΝΑΓΩ).

ΣΥΝ-ΤΡΕΧΩ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. συνέδραμον, ὁμοῦ τρέχω· ἰδίως εἰς ἐγθρικὴν σημασ., πληθ. τρέχουμεν κατ' ἀλλήλων, ὁρμῶμεν ὡς· E 7 ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἴδ. Π 335, 337.

ΣΥΝΤΡΙΩ, ἴΒΩ [-..], ὁ, ἡ (συντριβώ), δνομα οἰκιακὸς τινος δαίμονος, συντριβόντος τὰ σκεύη, ἴβω· I 44, 9.

ΣΥΝΩΜΕΘΑ, ἴδ. ΣΥΝΙΣΤΗΜΙ.

ΣΥΡΙΞ, ἸΓΓΩΣ (ἀντὶ τοῦ σφάργε· ἐκ τῆς Σαν-σφ. ρίξης σφαιρ. ἢ. ὅθεν καὶ τῆς καθομιλουμένης «σφυρίκτρα» καὶ τὸ ῥῆμα «σφυρίζω»), ἡ,

κυρ. πῆ· αὐλός, σωλήν· ὅθεν ἀ.) αὐλός, τὸ μουσικὸν ὄργανον, ἰδίως ὁ ποιμενικὸς αὐλός, «σφυρίκτρα, φλογέρα, σφαιρῶν», ἴδ. K 43, Σ 526, Γ. Ἑρμ. 512· β.) θήκη τοῦ δόρατος, ἐν ἣ περικυλίετα τὰ δόρυ ἐν καιρῷ ἀχρηστίας, ὅτι εἶνε διὰ τὸ τόξον ὁ γωρυτός, T 387.

ΣΥΡΙΞΑ [-..], συρίζω, «σφυρίζω», ἐπὶ ἐξακοντισθέντος δόρατος, ἴδ. Ἀποσπ. 72.

ΣΥΡΙΗ [-..], ἡ, κατὰ τὸν ποιητὴν μυθικὴ τις νῆσος, ἀνωθεν (τουτίστι πρὸς βορρᾶν) τῆς Ὀρτυγίας καίμενη κατὰ τὰ δυτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης (πρὸλ. τροπῇ), ο 403. Ἄλλοι δὲ τινες ἐκλαμβάνουσι τὴν Συρίην ταύτην ἀντὶ τῆς Σύρου, μῖς τῶν Κυκλάδων, τῆς νῆς «Σύρα»· λεγομένη, Στράβ. 10, 5, 8. Ἄλλοι δὲ ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ἐν τῇ ἀνατολικῇ παραλίᾳ τῆς Σικελίας. ἴδ. καὶ τὰ ἐν λ. Κίκλων σημειωθέντα.

ΣΥΡΨΑΓΓΕΤΗΙ, μέλ. συρρῆξω, κυρ. συντριβίω, «τσακίζω»· μεταφ. καταβάλλω, ἐξάδυνα-τίζω, (ἢ. ὅπως καὶ ἡ καθομιλ. μετασφρίζεται μεταφ. τὸ ῥῆμα, «τσακίζω», οἶον ἐν τῇ φρ. «ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ σου τὸν ἐτσάκισε»), «κακοῖσι συνέρρῃται» ὑπὸ τῶν δυστοχημάτων εἶνε καταβέβλημένος, 0 437 f.

ΣΥΡΩ [-..], παράλλω, σὺρω, «σέρνω» μετ' αἰτ., Βατρ. 75.

ΣΥΣ, ΣΥΟ [-..], ὁ καὶ ἡ, δοτ. συί, πληθ. ὄν. σύες πάντας ἀσυνείρητος, δοτ. συαί, ἐπικ. σύεσσι, αἰτ. σύαι· ἡ σύς, (Λατ. sus, Γερμ. Schw-ein, πρὸλ. ἡ ἔτι ἡ εἰσαῖς) γοῖρος, «γροῦνι», (ἡ «γαιοῦνι») αὐ μόνον ἐπὶ ἡμέρου ἀλλὰ ἡ ἐπὶ ἄγριου, ὅστις λέγεται τότε «σύς ἄγριος, ἀγροτέρος»· Θ 338, M 446 κ. ἀ., ἔτι δὲ «σύς κἀπρος, κἀπριος» (ἴδ. τὰς λ.), ἐπομ. κἀπρος, ἀγριόχοιρος, «ἀγριογούρουνοι»· ἀλλὰ καὶ ἀνευ τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν σημαίνει πλῆλ. περ' ὅμ. ἡ λ. τὸν κἀπρον. Τὸ θηλυκ. «ἡ σύς» ἡ «σκούφα», εὐρίσκεται ἐν τῇ ε 407.

ΣΥΣ-ΕΚΙΩ, ἀορ. ἀ. συνέσσευε, συνελαύνω, πάντας ὁμοῦ ἐλαύνω, «βούς»· Γ. Ἑρμ. 94.

ΣΥΤΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔσσυτο, ἴδ. ΣΕΪΩ.

ΣΥΦΕΙΟΣ [-..], ἐπικ., κ 389, καὶ ΣΥΦΕΟΣ, ὁ (ἀντὶ τοῦ συφέος· ἐκ τοῦ συς), χοιρείων, χοιρομάνδρα, τόπος, ἐν ᾧ διακίονται χοῖροι, Ὁδ. κ 238, ε 43, 73.—Ἐκπρ. ΣΥΦΕΟΝΑΣ εἰς τὴν μάνδραν τῶν χοίρων, κ 320.

ΣΥΦΟΡΒΟΣ [-..], ὁ (σφ., φέρω), χοιροδοσκός, π 154 κ. ἀ., «πατ' σφυρβός»· W 282 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἴδ.)· πρὸλ. σφυρβός.

ΣΦΑΞΩ, γ'. πλ. σφάζουσι, ἀπαρφ. -ειν, παρὰτ. Σφαζόν, ἀορ. Σφαζάν ἡ ἀναού· σφάζε, παθ. μετοχ. τοῦ ἐνεσφ. σφαζόμενοι, -ων ἡ τοῦ παρακ. Σφαγμένα· (κυρ. τοῦ θύματος ἡ σφακτός πληγέντος πρότερον ἢ φονευθέντος κῆπτω τὸν λαμόν, ἴνα ἐκρέυση τὸ αἷμα, πρὸλ. γ 449, 453, ε 425, 426· ἐν γένει δ' ἐπειτα) «σφάζω», σφαγιαζώ, κόπτω τὸν λαμόν, «βούν, μέλα»· I 466, α 92

κ. ἀ. παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ σφακτῶν καὶ συγνό-
τερον ἐπὶ θυμάτων A 459 μ 339 κ. ἀ. Παθ.
Ψ 31, κ 352 κ. ἀ.

ΣΦΑῖΡΑ, ἡ, σφαῖρα, ἐν γένει πᾶν στρογγύλον
σῶμα, (Ἰταλ.) μπαλά, (Τουρκ.) τόπι, Ὁδ.
ζ 145, θ 372 κ. ἀ. «σφαίρη παίζειν» παίζω
μὲ τὸ τόπι, ζ 400.

ΣΦΑΙΡΩΔΗΣ, ἐπικ. ἐπὶ, κατὰ τὸν τρόπον τῆς
σφαίρας, «ὥσαν σφαῖραν» N 204 † (ἐνθα ὁ
Βέκκερ. χάριν τοῦ ἀγύρματος γράφει: σφαιρηδᾶ).

ΣΦΑΛΛΩ, (συγγ. τῆς Λατ. fallo, Γερμ. fallen)
ἀφρ. ἀ. ἀναυξ. σφήλα, ἀπαφ. σφήλαι, κλονῶ,
κλονίζω, κάμνω τινά νά πέσῃ, «πεδικλώ-
νω», ἰδίως ἐπὶ τῶν παλαιστῶν, ὡς τὸ Λατ.
supplantare, Ψ 719 ἐν γένει δὲ καταβάλλω,
«ῥίπτω κάτω», οἷον «οὐ βέλος σφήλεν Ἀντί-
νοον» ρ 469.

ΣΦΑΡΑΓΙΣΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ
ἀναυξ. παρὰ σφαραγεῖντο, 1) ἐκρήγνυσαι,
«σκάζω», κροτῶ, «σφαραγεῖντο δὲ οἱ πυρὶ ρίχται»
ἔσκαζον, ἐπρίζον, ι 390. 2) (μέχρις ἐκρήξεως)
εἶμαι πλήρης, σφριγῶ, σπαργῶ, «σπαρ-
γώνω», «οὕθατα σφαραγεῖντο» ι 440. Μόνον
ἐν ταῖς εἰρημνεῖσι χωρίοις εὐρίσκεται. (|| Νο-
μικῶς ὅτι πρώτη καὶ κυρία σημασία τῆς λ. εἶνε
ἡ 2), ἐξ ἧς πολὺ φυσικώτερον παράγεται ἡ
πρώτη, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ λ. ἔχει συγγένειαν
πρὸς τὸ σπαργῶ, σφριγῶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ
σπ καὶ σφ ἔχοντες πλείονα παραδείγματα ἐν τε
τῇ ἀρχαίᾳ καὶ καθορῇ).

ΣΦΑΣ, ἰφῆ, ἰδ. σφεῖς.

ΣΦΕΔΑΝΟΣ [-ος], ὁ, ὄν, ποιητ., σφοδρός, λῆ-
θρος, ὀρμητικὸς, ἀκάθεκτος, μόνον ἐν τῇ
οὐδ. ΣΦΕΔΑΝΩΝ εἰς ἐπιρρήματ. σημάσ. σφοδρά,
μετὰ τοῦ «ἔπουαι, ἐρέπω» Ἰλ. Π 372, A
465, Φ 542. (Ἑτυμολογεῖται κατὰ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τινος ρίξης σφας, Σανσκριτ. sprand, ἐξ ἧς
οὐ μόνον τὸ σφάδζω καὶ σφοδρός, ἀλλὰ καὶ
ἡ σφενδόνη παράγεται κατ' ἄλλους δὲ ἤτιον
πιθανῶς ἐκ τοῦ σπεύδω).

ΣΦΕῖΣ, ὄνομ. πληθ. τῆς γ'. προσ. προσωπι-
κῆς ἀντωνυμίας ἄρσεν. καὶ θηλ., γεν. σφῶν
παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συνθέτῃ ἀντων. σφῶν αὐτῶν,
M 455, T 302, καθ' αὐτὴν δὲ ἔχει τὸν ἴων. τύ-
πον σφέων ἢ ἐπικ. σφείων (μόνον ἐν τῇ πλακῇ
«ὥσαν ἢ ὥσαι ἀπὸ σφείων» Δ 535, E 626, N
148, 688)· δοτ. σφίσι καὶ μετὰ τοῦ ἐπιλκως, ν
σφίσιν καὶ κατὰ συγκοπ. σφίν, κατὰ δὲ τὴν
ἐκείνῃ μετρικῇ ἀνάγκην ἢ σφί (πλὴν ἐν τῇ
N 713, ὅπου ἔνευ μετρικῆς ἀνάγκης κεῖται
σφί) καὶ κατ' ἐκλογὴν σφ' Γ 300, Θ 4 412,
A 415 (ἐνθα δόναται νά ᾔνε καὶ αἰτ.) 807, E
205, 304, O 388, Σ 375, Ω 283, 423, γ
410, δ 623, 781 (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. γρά-
φει σφίν), ζ 266, θ 300, ο 57, π 326, υ 175,
254, υ 99, 439· αἰτ. σφέας (κατὰ συνλῆσιν
μονοσύλλαβον ἐν ταῖς B 96, 701, θ 315 κ. ἀ.)
ἐπικῶς σφᾶς (ἐγκλιτικόν) μόνον ἐν τῇ E 567,

ἐπὶ δὲ καὶ σφέας (ἢ ὅπως ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'.
θελεῖ σφετας) ν 213 (ὁ δὲ Διόδωρος καὶ ἄλλοι
μετὰ τοῦ Ἄρεος γράφουσι σφέας), ποιητικῶς
σφέ, καὶ κατ' ἐκλογὴν σφ' Σ 465, T 265. Ἀλ-
λαχοῦ δὲ τὸ σφέ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς δύω,
ὥστε ἐπέχει τὸν δυϊκόν (ὅπως ἢ τὸ σφέας δ 77
καὶ τὸ σφίν δ 65), A 414, θ 271, υ 192, 206.
Ὅθεν καὶ τινες τῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι
τοὺς τύπους: τοὺτους (σφέ, σφίν) ὡς ἐκ τῶν
δυϊκῶν σφῶε καὶ σφῶιν κατὰ συγκοπὴν γενο-
μένους. Τὸ σφί εὐρίσκεται καὶ ὡς ἐνικὸν ἀντὶ
τοῦ σφ, Ἰμ. 48, 49, 30, 9· τὸ δὲ σφίσι ἀντὶ
τοῦ σφίν αὐτοῖς ἔκειτο πρότερον ἐν τῇ K 398,
ἐξέλιπε δὲ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀφ' οὗτο ὁ Βέκκερ.
διώρθωσε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «βουλεύ-
σαι» εἰς «βουλεύεσθαι». Πάντες οἱ τόποι ἐγκλι-
νοῦσι τὸν τόνον, πλὴν τοῦ σφῶν, σφείων. Ἡ
μὲν ὀνομαστικὴ (τὴν ὅπῃ ὁ Ὀμηρὸς δὲν ἔχει
οὔτε εἰς ἄρσεν. οὔτε εἰς οὐδέτ. γένος, ἰδ. Σχολ.
εἰς X 410) ἔχει σημασίαν τριτοπροσώπου ἀντω-
νυμίας, οὗτοι, «αὐτοί», αἱ δὲ πλάγιοι σημαί-
νουσιν αὐτοπάθειαν, «ὥσαν ἀπὸ σφείων» ἀπέ-
ωσαν ἀφ' ἐαυτῶν, Δ 535, E 626, ἰδ. ἀνωτ., «τά
μὲ εὐ δάσαντο μετὰ σφίσιν» ἐν ἐαυτοῖς, A
368, K 208 κ. ἀ., «κατὰ σφέας μάχονται» B
366, η 40 κ. ἀ. Πολλάκις ἐπιτείνεται ἡ αὐτο-
πάθεια διὰ τῆς προσθήκης τῆς ἀντωνυμίας «αὐ-
τός», οἷον «σφῶν αὐτῶν, σφέας αὐτοῦ» μ 225.
Συνηθέστερον ὅμως κεῖται ἀντὶ τῆς δεικτικῆς
ἀντωνυμίας αὐτῶν, αὐτοῖς: κλι., οἷον «ἐκ γάρ
σφῶν φρένας ἔλκετο Παλλὰς Ἀθήνη» ἐξ αὐτῶν,
Σ 311, γ 434, υ 348, ω 381, «μετὰ δὲ σφίσιν
πότνια Πῆη νέκταρ ἐφονόησε» ἐν αὐτοῖς, Δ 2,
«ἐνέα δὲ σφεας κήρυκες ἐρήτυον» B 97, 704,
δ 284 κ. πλχ. συννότατα δὲ καὶ μόνον εἰς
ταύτην τὴν σημασίαν εὐρίσκεται ὁ τύπος «σφί»,
ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι «παρὰ δὲ σφί, μετὰ δὲ
σφί, ἐν δὲ σφί». Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ὁμ.
τίθεται ἐπὶ προσώπων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων μόνον
ι 70 «ἰστία δὲ σφιν (ταῖς ναυσὶ) διέσχισε» καὶ
κ 355, «ἐπὶ δὲ σφί (ταῖς τραπέζαις) τίθει κά-
νει» ἐπὶ ζώων A 415.

ΣΦΕΛΑΣ, ἀνσ. τό, ἐπικ., πληθ. σφέλα, ρ 231,
[ορῆνυς], θρανίον, ὑποπόδιον, «σκαμνί»,
Ὁδ. σ 394. (|| Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφίβολος.
Ἰσως δὲν εἶνε ἀπίθανος τοῦ Βουτυράνου ἡ γνώ-
μη, καθ' ἣν παράγεται ἐκ τοῦ ῥήματ. σφέλειν,
ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῇ συνθέτῃ προσελεῖν =
πραπηλακίζειν, ὑδρίζειν, ἢ σημαίνει κυρίως πο-
δοπατῶ. Ὅθεν ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς λ. ὅα ἦτο
σφέλας, ὅπερ δύναται κάλλιστα νά παραβληθῇ
μὲ τὸ Γερμ. Schwelle = κατώφλιον, ἢ τὸ Λατ.
solum = δάπεδον, ἔδαφος, solea = σάνδαλον).

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ἡ, σφενδόνη, «σφενδάνη», N
600 †. (Τὸ ὄπλον τοῦτο ἦτο σπάνιον παρὰ ταῖς
Ἑλλήσι· μόνον οἱ Λοκροὶ μνημονεύονται ὡς
σφενδονήται ἐν τῇ N 712—721. || Ἀλλ' ἀμ-
φοτέρω ταῦτα τὰ χωρία ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην

ἐρμηνεύειν, ἦν καὶ ἀκολουθοῦσι τινὲς τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν. Ἡ σφενδόνη κατ' αὐτοὺς ἡ ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ εἶνε οὐχὶ ὕπλον, ἀλλ' ὅπως καὶ παρ' Ἱπποκράτει, ἐπίδεσμος, μάλλινα· φυσικῇ τῇ λόγῳ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, τὸν ὅποιον οὐ ὑπερέβαινεν τὴν ἡρώων καὶ οἱ κατώτεροι πολέμισται ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς πρωτίτης χρείας τοῦ πληγωθέντος· οἱ δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ μνημονευόμενοι Λοκροὶ δὲν εἶναι καὶ σφενδονῆται, ἀλλὰ μόνον τοῖς ἐταίροις καὶ τὸ ἐν εἰχ. 716 «οἱ δὲ ὑστέρηδες ἦσαν» εἶνε ἡ νευρά, ὅπερ ἄτοπον· ἴσως ὁρθότερον μάλλινα ἡμάτια, «φλοκκάτα», ἰδ. λαίον).

ΣΦΕΤΕΡΟΣ, ἡ, ον (σφετ), ἀντωνορμ. κτητικ. γ'. προσώπων πληθ. ἰδιος ἑαυτῶν, «εἰδικός των», Δ 409, 1327 κ. ἀ., ἴμ. 49, 7· ἐπιτείνεται διὰ τῆς «αὐτός», αὐτὸν «αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» α 7, «ἐπὶ σφέτερά» εἰς οὐδισατ. εἰς τὰ ἰδία, λατ. ad sua, α 274, ε 9.

ΣΦΗΚΩΝ (σφή), παθ. παρακ. σφῆκωμαι, συσφίγγω κατὰ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, τουτέστι σφίγγω εἰς ἓν μόνον μέρος, ἀφίνων τὰ λοιπὰ χαλαρά, «πλοχμοὶ χρυσῆ τε καὶ ἀργύρῃ σφῆκωντο» οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι, συσφιγμένοι διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, τουτέστι χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ταινιῶν ἢ δακτυλίων, Ρ 52 f.

ΣΦΗΛΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Βουκόλου, Ἀθηναῖος, Ο 338.

ΣΦΗΛΕ ἀντὶ τοῦ Σσφῆλε, ἰδ. σφέλλω.

ΣΦΗΣ, κός, ὁ, «σφήκα», ἡ, λατίν. vespa, ἴμ. M 467, Π 239 (Κατὰ τὸν Βόθην εἶνε ἡ vespa crabro τοῦ Λινναίου).

ΣΦΙ καὶ ΣΦΙΝ, ἰδ. σφέις.

ΣΦΙΓΓΑ, «σφίγγω», συμπίεζω, «χεῖρας» Βατρ. 88, «πόδας κατὰ γαστέρας» συστήλων σφίγγω τοὺς πόδας πρὸς τὴν γαστέρα, Βατρ. 74. ΣΦΟΔΡΗΣ, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. σφοδρός (ἰδ. ΣΦΕΔΑΝΘΗΣ), σφοδρά, ἰσχυρῶς, «δυνατά», μ 424 f.

ΣΦΟΝΔΥΛΙΟΣ [-ω-], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σφόνδυλος, ὁ ἔ. σπόνδυλος, ὅσους ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τὴν ῥάχιν, πληθ. ἡ σπονδυλικὴ στήλη, «τὸ ραχοκύκκαλον», Γ 483 f. (ἢ Ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὸν τύπον «σπονδύλλ», εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σφονδύλου τοῦ κατὰ τὴν ἄτρακτον).

ΣΦΟΣ, ΣΦῆ, ΣΦόν, κτητικ. ἐπιθ. ἐπικ. (σφετ), «εἰδικός των», [σφέτερος], πάντοτε εἰς πληθ. κτήτορα ἀναφερόμενον, Α 534, ε 237 κ. ἀ., «σὺν σφῶσι τεκέσσι» Γ. Ἀπ. 148 κατὰ τὴν παρὰ Θουκυδίδῃ γραφὴν ἀντὶ τοῦ «αὐτοῖς σὺν τεκ.».

ΣΦΥΡΑ, ἡ, σφυρα, σφυρί, γ 434 f. (Ὁ τονισμὸς σφύρα εἶνε ἡμαρτημένος).

ΣΦΥΡΟΣ [-], τὸ, ὁ ἀστράγαλος, τὸ «κότα», τοῦ ποδός, Δ 548, πληθ. Δ 447, Ζ 417 κ. ἀ.

ΣΦῆ, δοικὴ αἰτ. τοῦ ΣΦΕΙΣ, ἔκτεινοι οἱ δῶω, αὐτοὶ οἱ δῶω, Α 8, θ 317 κ. ἀ., κατ' ἐκθλίψιν καὶ ἐγκλίσιν τόνου ΣΦ, Ρ 334, γενικ. καὶ δατ. ΣΦῆιν, αὐτῶν τῶν δῶω, Α 338, θ 402, δ 28 (ἐνθα εἶνε δοικὴ) κ. ἀ., «σφῆιν ἀμφοτέρουν» (γενική), υ 327. — Ἀμφοτέροι οὗτοι οἱ τύποι εἶνε ἐγκλιτικοί· ἡ δὲ ὀνομαστ. ἀχρηστος. Ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐνίοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρος τοὺς πληθυντικούς τύπους, ἰδ. ΣΦΕΙΣ. Ὁ τύπος σφῶε εἶνε μόνον ἐπικός.

ΣΦῆι, ὄνομα καὶ αἰτ. δοικὴ τῆς προσωποῦς ἀντωνορίας Σῶ, ὑμεῖς οἱ δῶω, ὑμεῖς τοὺς δῶω, ὡς ὄνομαστ., Α 776, Γ 415, Ψ 403, ὡς αἰτ., Α 436, Ε 287 κ. ἀ., γ 473. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ συνωνύμου «ἀμφοτέρω σφῶι» Π 280, Κ 552. Ὁ μονοσύλλαβος τύπος εἶνε ΣΦῶ (καὶ ὄχι ΣΦῆ· διότι καθ' ἃ δοξάζουσι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων γραμματικῶν δὲν εἶνε συνείρεσις, ἀλλ' ἀποκοπὴ τοῦ τελικοῦ ε), Α 574 κ. ἀ., γενική ἢ δατ. ΣΦῆιν, ὅμων τῶν δῶω, εἰς ὕμας τοὺς δῶω, ὡς γενικ., Α 257 κ. ἀ., ὡς δοικ., Ψ 441, φ 209, ψ 32 (ἐνθα ὁ Φαίης τὸ «σφῶιν» ὡς ὀνομαστικὴν ἐρμηνεύει, ἰδ. Νῆι), συνηρημ. ΣΦῶν, δ 62. Οἱ τύποι σφῶι καὶ σφῶιν εἶνε πάντοτε ἐπικοί καὶ ὁρθητονοῦνται. Ἐκ τούτου.

ΣΦΑΙΤΕΡΟΣ, ἡ, ον, εἰς ὕμας τοῦ· δῶω σφαίρων, «εἰδικός σας τῶν δῶω», Α 216 f.

ΣΚΕΔΙΝ, ἡ, σχεδία, ὁ ἔ. πλοῖον ἐλαφρὸν αὐτοσχέδιον, ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης κατασκευαζόμενον, (Τουρκ.) «σάλε», οἷα μάλιστα τὰ ἐν τοῖς ποταμοῖς χρήσιμα, Ὁδ. α 33, 163 κ. ἀ. (Ἐτυμολογείται κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ σχεδίου, αἰονεῖ· αὐτοσχεδίασμα· κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον πιθανότερον ἐκ τῆς ρίζ. ΣΚΕΔ- ΣΚΕΔ-, σχεδῆ, σχεδάρειν, ὁ ἔ. ἀνέκ, φύλλον, αἰονεῖ· σανίδωμα, καὶ κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ ἔχω, ὡς συνεχόμενόν τι ἢ συνεχόν).

ΣΚΕΔΙΝΗ, ἐπὶρ. ἐπικ. (κυρίως αἰτ. θηλ. πᾶσαις, γονομένον ἐκ τοῦ σχεδίου) = ΣΚΕΔῆν, πλησίον, «σιμά, κοντά», «τόπον δὲ σχεδὴν» ἐκ τοῦ πλησίον, εἰ ἀγγεμάχου ὕψους, Ε 830 f. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς αἰτιατ. θηλυκὴν τοῦ ἐπιθίου, ἐμπακούοντες τὸ αὐσιαστὴ πληγὴν). ἰδ. καὶ Αἰτωρ.ΣΚΕΔΙΝ.

ΣΚΕΔΙΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ὃ τῆς Ἱππολύτης, ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, Β 547, Ρ 306. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, ἄλλος ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, Ο 515.

ΣΚΕΔΘΕΝ, ἐπικ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ σύναγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», «βάλλειν, μάχεσθαι» Π 807, Ρ 359, «σχεδὸθεν ἔλθετιν τι» κυρίως μὲν ἔρχομαι ἐκ τοῦ πλησίον, ὁ ἔ. προσέρχομαι, πλησιάζω, ὅπως ἐν τῇ καθομιλουμένη «ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἀπὸ κοντά» τινος, δ 267 κ. ἀ. πληγ., «εἰναί τι» Π 800, καὶ μετὰ γενικής, «σχεδ. στήναί τινος» ε 447.

ΣΚΕΔΩΝ, ἐπὶρ. (ΣΚΕ-, ἔχω). 1) τοσηκόν,

πλησίον, „κοντά, σιμά“, «εἶναι, στήναι, τό-
ψαι, οὐτάζειν, ἐλαύνειν». Όμ. πλχ., μετὰ δοτικ.,
«νῆσας σχεδὸν ἀλλήλησι»· 23, πρβλ. Ε 284·
ἐπιτείνεται «μέλα σχεδόν»· Α 416, ι 23 κ. ἀ.
πλχ., συγνήτερον μετὰ γεν., «σχεδὸν εἶναι τι-
νος»· ζ 125, πρβλ. Ε 288, κ 450 κ. ἀ., «σχε-
δὸν ἔλθειν τινος»· πλησιάζω, προσεγγίζω, προσ-
έρχομαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, Ε 607, δ 439· με-
τ' ἀπαρρ., οἷον «(ἐναρα) οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέ-
σθαι»· δὲν εἶνε τῶσον πλησίον ὥστε νά τά λάβῃ
τις, Ν 268. Ἐν δὲ τῇ Μ 53 «τάφρος εὐρεῖ»
οὗτ' ἀρ' ὑπερβορέειν σχεδὸν οὐτε περῆσαι ῥή-
τις· κατὰ μὲν τινα ἐρμηνείαν ἐξαρτᾶται τὸ «ὑ-
περβορέειν» ἐκ τοῦ «ῥήτις» καὶ προσδιορίζε-
ται ὑπὸ τοῦ ἐπιρρήματος «σχεδόν»· μὲ τὴν ἐξή-
γενησιν· ἀπέτρεπεν ἡ εὐρεῖα τάφρος, τὴν ὁποίαν
οὐτε νά ὑπερπηδῇσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον ἤτο
εὐκτολον οὐτε νά περάσῃ· κατ' ἄλλην δὲ ἀρροτέ-
ραν, νομίζω, ἐξαρτᾶται καθὼς τὸ «περῆσαι» ἐκ
τοῦ «ῥήτις» ἢ τὸ «ὑπερβορέειν» ἐκ τοῦ «σχε-
δόν», ὅπερ ἐπέχει τόπον κατηγορουμένου, μὲ
τὴν ἐξήγενησιν· ἦ τις (τάφρος) οὐτε πλησίον
ἤτο, τοῦτέστι πλησιάζοντα εἶχε τὰ χεῖλη, ὥστε
νά τὴν ὑπερπηδῇσῃ τις, οὐτε πρὸς διάβασιν ἤτο
εὐκτολος διὰ τὸ ἀπόκρημον καὶ ὀχυρὸν τῶν χει-
λῶν της. Μεταφορικῶς· ἐπὶ συγγενείας, «καὶ
σηφ· περ' ἰόντι μέλα σχεδόν»· ἀν καὶ ἤτο πολὺ
στενὸς συγγενής, κ 444. 2) χρονικόν, οὐκ εἰς
μακράν, ἐντός ὀλίγου, «τώρα κοντά», Ν
817, Ρ 262, δ 284, ζ 27.—Ταύτας τὰς ση-
μασίας· ἔχει ἡ λ. μόνον παρὰ ποιηταίς.

ΣΧΕΘΕΙΝ, ἐπικ. ΣΧΕΘΕΙΣ, ἀπαρρ. τοῦ ποιητ.
ἐπεκτεταμ. ἀορ. Ἐσχεθον, ἴδ. ἔκω.

ΣΧΕΙΝ, ΣΧΕΜΕΝ, ΣΧΕΩ, ἴδ. ἔκω.

ΣΧΕΡΙΝ, ἢ, ΣΧΕΡΙΔ, ἡ εὐδαίμων χώρα τῶν
Φαιάκων ε 34, 280. Ὡς τοιαύτην ὑπολαμβάνου-
σαι κατὰ τοὺς παρ' Όμήρῳ ὑπάρχοντες γεω-
γραφικοὺς ὁρίσμοις, ζ 204, 279, βορειοτάτην
τινὰ ὑπὲρ τὴν Ἰθάκην νῆσον οὐ μακράν τῆς χώ-
ρας τῶν Θεσπρωτῶν, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἐρμη-
νείαν τῶν παλαιῶν τὴν Κέρκυραν, πρβλ.
Θουκυδ. 1, 25, Στράβ. 6, 2, 4, 7, 3, 6. Τὰ
αὐτὰ φρονοῦσι καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ἄλλοι
δὲ μεταθέτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ἢ
Καρπυτίαν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε νά ἐκκληρῇ
ὡς μυθώδης χώρα (πρὸς ἣν τινες παραβάλλουσι
τὴν Γάλλων τὸ Pays de Coesgne καὶ τῶν
Γερμανῶν τὸ Schlaraffenland) πλησίον τοῦ
Ἰλίου, καὶ μέλιστα μέρος τι τῆς στερεᾶς,
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν λέγεται νῆσος, ἀλλὰ πάντοτε
γὰρ (καὶ ἡ λ. δὲ σχερός κατὰ τὸν Δοιδερ-
λεῖνον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ χέρος). Περὶ αὐτῆς
ἐν ἰδιαιτέρᾳ διατριβῇ ἐπραγματεύθη ὁ Οὐέλκερος.

ΣΧΕΤΑΙΟΣ, ἰμ, ἰον, (σχε-, ἔχω), τὸ θηλ.
μόνον ἐν τῇ Γ 414, δ 729, ψ 130· κυρίως ὁ
ὀπιομένος τι ἢ ἀνεχόμενος ἢ ὑποστάμενος· ὅθεν

1) ἐπὶ προσώπων ἰσχυρός, κρατερός,
τολμηρὸς, εὐθαρσής, ὡς ἐπὶ τῇ πολὺ δὲ ἐπὶ

κακῆς σημασίας, παράτολμος, αὐθάδης,
σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, ἀνόσιος, ἐπὶ τοιοῦ-
των δηλ. ἀνθρώπων, οὔτινες ἀκούστων ἔχοντες
ψυχὴν καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἀδικον χρῆσιν
ποιούμενοι, σκληρὰ ἢ ἀπάνθρωπα διαπράττουσιν
ἔργα, Ε 403· ὅθεν λέγεται περὶ τοῦ Ἀχιλλῆως,
Ἐκτορος, Ὀδυσσεύς, Ἡρακλέους (ἢ καλ' ὅσον
ἐνεργοῦσιν οὕτως καὶ οὐχὶ ὡς σταθερὸν αὐτῶν
ἐπίθετον), Ι 630, Π 203, Ρ 450, ι 354, 478,
κ 293, φ 28 κ. ἀ. ἡπιωτέρων ἔννοια· ἔχει ἐν
τῇ Κ 464, ὅπου λέγεται περὶ τοῦ Νέστορος διὰ
τὴν ἀκρίμαν αὐτοῦ δραστηριότητα (ἐνθα τινὲς
τῶν ἐρμηνευτῶν παραδέχονται τὴν σημασίαν
ἄθλιος, δυστυχής, ὡς καὶ ἐν τῇ Σ 43 καὶ μ
279, ἵλιαν παραδύως). Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ
θεῶν, ἰδίως δὲ τοῦ Διὸς, σκληρὸς, ἀδυσώπη-
τος, φοβερὸς, Β 441, Ι 49, γ 161, ἐπὶ θεῶν
ἐν γένει Ω 433, ε 448. 2) ἐπὶ ἀφύγων μόνον
ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα, οἷον «ἔργα» ἀπάνθρωπα,
ἀνόσια, ἀνασυρρήματα, ι 295, ζ 83, χ 443,
«ῥῖνας» ὀλέθριος, κ 69. (Κατὰ τὸν Δοιδερ-
λεῖνον παράγεται ἐκ τοῦ σχετός διὰ τοῦ ἀχρ.
σχετάλιος κατὰ συγκοπήν, καὶ σημαίνει κυρίως
τὸν κατελιγμένον ἢ συνεχόμενον ὑπὸ δαίμονος,
δαίμονιωντα, «δαίμονισμένον»· ἀλλὰ πόθεν ἡ
ἐννοια τοῦ δαίμονος; Τὸ θηλ. «σχετλή» εὐρ-
κεῖται ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχ. Γ 414 μὲ βρα-
χεῖαν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἢ ὡς δισύλλαβον
κατὰ συνήθειαν).

ΣΧΕΤΟ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἐσχετο, ἴδ. ἔκω.

ΣΧΙΖΑ, ἢ, «σχίζα», ἀποσχισμένον, ἔξλον,
Α 462, Β 425, γ 459, «δρυός»· ζ 255. Ἐκ τοῦ
«σχίζω, ἀορ. ἀ. ἔχισα, «σχίζω», ἴδ. ἀπο-
σχίζω, ἐν γένει διαχωρίζω, διαίρω, Υ. Ἐρμ.
428.

ΣΧΟΛΑΤΟ, Ἰων. ἀντὶ σχολῆτος, ἴδ. ἔκω.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ὁ, «βοσρλον ἢ βορσλον», «ὀξεί
σχολιν»· Βατρ. 213. Ὡς περιληπτικόν (σχολι-
νὴ), τόπος σχολῶν (βοσρλων) κατάφυτος, ε
463 f. (1. Ἐντεθεν τῆς καθομιλ. τὸ «σχου-
νίον»). Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν
ὁμώνυμον ποταμὸν οὐ μακράν τῶν Θηβῶν, Β
497. Ὁ Στράβων 9, 2, 22 ὀνομάζει τὴν Σχοῖνον
«χώραν» καὶ τὸν δι' αὐτῆς ποταμὸν Σχοῖνοντα.

ΣΧΟΜΕΝΟΣ, ἂν, οκ, ἴδ. ἔκω.

ΣΧΟΣΚΟΝ, εἰκω, ἴδ. εἰκω.

ΣΩΠΟΣ, ὁ (σάω, σῶζω) πιθανῶς=σωτήρ, ἐπι-
θετον τοῦ Ἑρμοῦ Γ 72 f· κατὰ δὲ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν=σῶος, ἀκέρατος, λατ. integer (ἐκ
τοῦ σῶος, σῶς) ὅθεν ἰσχυρός, κρατερός.

ΣΩΚΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἰππασου,
ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 427 ἔκ. Ἡ
κλητ. Σῶχ'· πρὸ δαπανομένου φωνήεντος ἐν στίχ.
450.

ΣΩΜΑ, ἄτος, τὸ, σῶμα, «κορμὶ» ἀνθρώπων
τε καὶ ζώων, παρ' Όμ. δὲ πάντοτε τὸ νεκρὸν
σῶμα, πτώμα, νεκρὸς, «λείψανον» (τὸ δὲ

ζων λέγεται παρ' αὐτῶν (δέμας;), Γ' 23, Η 79, Ψ 469; Ὁδ. λ 53, ω 487.

ἰατ, συνηρ. ἐκ τοῦ σῶος, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἐνικ. σῶν Α 447, Θ 246, Ρ 367, ἐνθα πάντατος ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀποκατίσθησεν τὴν γραφὴν σῶν. Ἐν δὲ τῇ κ 268 «οὐδὲ τιν' αἶται σῶν ἱατρῶν» ὀρθότερον εἶναι (ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ Ἀριστάρχου ἐρμηνεύοντος: σῶν) νά ἐκλήφθῃ τὸ «σῶν» ὡς

κητικῇ ἀντωνόμειαν καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ «σῶος» ὅπου ὑπάρχει βουκολικὴ τομὴ, γράφει ὁ Βέκκερ ἐν τῇ Β'. σῶος. 1) σῶος, ἀκίρσιος, ἀβλαβής, Χ 332, ο 43, π 434. 2) βέβαιος, ἀναντιρρήτος, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πλήρης, ἐντελής «σὺν μοι (τοι) σῶος αἰπύς· ὀλεθρος» Ν 773, ε 303, γ 28· πρὸς. εἶδος.

ἰατῆρ, ἡρώς, ὁ, σωτήρ, Γρ. 24, 5. 33, 6. ἰατῆρ, ἡδ. σῶος.

T

T

τάλας

T, τὸ δέκατον ἐνάτην γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης ἐνάτης· βῆσφιδας.

Τ' κατ' ἐκβολὴν 1) ἀντὶ τοῦ Τέ. 2) σπανιότερον ἀντὶ τοῦ Τοι· α.) τοῦ βεβαιωτικοῦ μορίου ἐν τῇ συνδυασμῷ «μεντ'· ἢ ἰμέντ'· ἰδ. μέν Γ'») καὶ ἐν τῇ «γάρ τ' αἶψα» ἀντὶ τοῦ γάρ τοι αἶψα, γ 447 (ἐνθα ὁμοῦ ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ γάρ τε)· β.) «τοί, τῆς δοτικ. τῆς προσωπικῆς ἀντωνομ. Σδ, Ψ 340, α 60, 347. Πρὸς. καὶ m' καὶ z'.

ΤΑΤΟΣ [-], (τάσσω) κοσμητής, κοσμητήτωρ, ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως. Ἐν τῇ Ψ 460 ὁ Ἀριστάρχος ἔγραψεν «οἱ ταγοί» ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς «οἱ τ' ἀγοί». Ὁ δὲ Βόθης, Σπύτινερρος καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ ἀποκατίσθησαν τὴν συνήθη γραφὴν, διότι ἡ λ. ταγός ἔχει μακρόν τὸ α ἐν τῇ τῷ μέτρῳ ἀπαίτει βραχέα τὴν συλλαβὴν τα. || Ἄλλ' ὁ Δόντζερρος διότι ἡ λ. δὲν εὑρίσκειται παρ' Ὁμ. ἀλλαχού καὶ διότι παρὰ τοῖς μετέπειτα ἔχει μακρόν τὸ α, δὲν θεωρεῖ ταῦτα λόγους ἀποχρώντας νά ἀπορρίψωμεν τὴν ἄλλως ὀρθοτάτην καὶ εἰς τὸ χωρίον ἀρμοδιωτάτην ἀνάγνωσιν τοῦ Ἀριστάρχου.

ΤΑΘΕΙΣ, ΤΑΘΗ, ἡδ. ΤΕΙΝΟ:

ΤΑΙΝΑΡΟΝ [-], τὸ (παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ὀρφικοῖς ἢ Σχολαῖς ἢ ὁ Γ., παρὰ δὲ Πινδ. ἢ ἡ Γ.), τὸ Ταῖναρον, ἀχρωτήριον τῆς Λακωνίας, ἡ μέση πρὸς νότον ἄκρη τῆς Πελοποννήσου, τὴν σήμερον Ματαπάν, ἔχον τὸ πάλαι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ὑπεράνω σπηλαίου, ὅπου ἐνόμιζτο ἡ εἰς Ἄδου κατὰβασις. Γ. Ἀπ. 412.

ΤΑΛΑΕΡΡΟΣ [-], (ταλαε), ὄν, ἐπικ. (Ταλ, ἔργον) ὁ εἰς τὴν ἐργασίαν ἀντέχων, ὑπομένων, καρτερικός, περὶ πόνος, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, Ψ 634, 662, 666 δ 636, φ 23.

ΤΑΛΑΙΜΕΝΗΣ, εἰς, ὁ, πατὴρ τῶν δύο ἡγεμόνων τῶν Μαίωνων, Β 863.

ΤΑΛΑΙΟΝΙΔΗΣ [-], ἄο, ὁ, ἐπικ. πατριωτικόν, ὁχηματισθὲν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἄμφο-

τέρων τῶν πατριωνυμικῶν καταλήξεων ἐκ τοῦ Ταλαός· ἀντὶ τοῦ Ταλαίων ἢ Ταλαίδης, υἱός τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Μηκιστεύς, Β 566, Ψ 678.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ [-], τὸ (ταλ=φέρω, ἡδ. ταῖναι).

1) ἡ πλάστιγγη, πληθυντ. «τάλαντα» αἱ πλάστιγγες, ἡ τρυτάνη, ἡ ζυγός, «ζυγαριά», Μ 433. Ἰδῶς· τροπικῶς πλάστιγγη ἀντὶ τοῦ ἀπόφασις τοῦ Διός (διότι ὁ Ζεὺς ἐπὶ χρύσεῃ τρυτάνῃ ζυγίζει τὰς τῶν ἀνθρώπων) Θ 69, Η 658, Τ 223, «δίκης» τῆς δικαιοσύνης ἢ πλάστιγγι, Γ. Ἐρμ. 324. 2) τὸ ζυγιαθὲν ἢ ζυγιασμένον τι βάρος πιθανῶς μικρόν (διότι ἐν τῇ Ψ 269 τίθενται δύο χρυσαὶ τάλαντα ὡς τίταρτον ὅλον) τὴν σήμερον ὁμοῦ μὴ δυνάμενον νά ἐξακριβωθῇ, τάλαντον, πάντοτε μετὰ τῆς γενικ. «χρυσότα» ἐνικ. θ 393, πληθ. ι 422, Σ 507, Ψ 269, δ 429. (Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦτο ἐν ἄλλαις τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἄλλο τὸ τάλαντον).

ΤΑΛΑΗΕΙΡΙΟΣ [-], ὄν, ἐπικ. (Ταλ, πειράσμαι), ταῦτόν τῃ ταλαίπωρος, δ. ἐ. πολυπαθής, δυστυχής, «βασανισμένος», «ξέπνογ» Ὁδ. η 24, ρ 84, τ 379, Γ. Ἀπ. 468, «ἰκέτης» ζ 493, ε 511.

ΤΑΛΑΗΕΝΟΨ [-], ἔκ (Ταλ, πένθος), πρὸς πύθῃ καρτερικός, καρτερόπνοος, ὑπομενετικός, «θυμός» ε 223.

ΤΑΛΑΡΟΣ [-], ὁ (Ταλ, ἡδ. ταῖναι), «κέννη-γρον»· κάλαθος, καλάθισκος, εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἐκ τῆς ἡλεκτικής κατερχομένου νήματος, «ἀργύρεος» δ 423, 431, ἐπὶ δὲ εἰς ὑποδοχὴν καρπῶν ἢ εἰς πῆξιν τοῦ τυροῦ· ὅθεν «πλεκτηρὴ» ὡς ἐκ πλεξίμων κλάδων συγκεκλιμένος, Σ 568, ι 247. (|| Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ λέγεται «τάλαρος» ἀγγεῖον, ἐν τῇ κτυποῦσι τὸ γάλα εἰς ἔξαγωγὴν τοῦ βουτύρου· ἐπειτα δὲ καὶ εἰς ὑποδοχὴν τυροῦ καὶ ἄλλων πραγμάτων συνωνύμως πρὸς τὸ «κάδην»).

ΤΑΛΑΣ [-], ἄο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (Ταλ, ἡδ. ταῖναι), μόνον ἐν τῇ κλητικῇ, τάλ-

ΑΛΛ [υ... d.] ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστο-
χής, ὅτι ἔρμ. 160: ὅς) προπέτης, αὐθά-
γης, σ 327, π 68. (|| Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀνάγκη τῆς δευτέρας ταύτης σημασίας, διότι καὶ
ἐν τοῖτοις τοῖς Ὀμηρικοῖς χωρίοις ἀρμόζει κάλ-
λιστα ἢ 4) σημασία ταλαίπωρος, ἄθλιος,
„κακόμοιρος“, μετὰ περιφρονήσεως λεγομέ-
νου τοῦ ἐπιθέτου).

ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ [υ...], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ΤΑΛ,
φρήν), καρτερόφυχος, καρτερικός, ἀνέν-
δοτος, ὑπομενετικός, Δ 421, περὶ τοῦ Ὀδυσ-
σεως Δ 466, γ 84, δ 244 κ. ἄ.

(ΤΑΛΑΟ), ἐνιστ. ὁχρηστος (ΤΑΛ, ἴδ. ΤΑΥΝΑΙ),
ἐξ οὗ μόνον ὁδρ. ἄ. ἐτάλασας Ρ 466, ὑποτ.
ταλίσσης, -ῃ Ν 829, Ο 464, τολμῶ, ἀπο-
τολμῶ, „(ἀπο)κοτώ“, μετ' ἀπαρρ., Ὅδ. ἐνθ.
ἀνιστ. (ἴδ. καὶ ΤΑΥΝΑΙ).

ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΣ [υ...], ὁ, ποιητ. (ΤΑΛ, ῥινός,
Γρινός), ἐπὶ τοῦ Ἀρείου «ταλαύρινοις πολεμι-
ξίς» ὁ τὴν ὁρμὴν τῶν ῥινῶν ἤγαν ἀσπίδων ὑπο-
δεχόμενος, ὑπὸ στάντας, ἐπομ. καρτερικός,
ἀνένδοτος, ἀτρόμητος, ἀκαταμάχητος
πολεμιστής, Ὅδ. Ε 289, Υ 78, Χ 267. Τό
οὐδέτι. ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΣ ὡς ἐπὶ. «τό μοι ἐστὶ ταλαύ-
ρινον πολεμίζειν» διὰ τοῦτο δύναμαι καρτερι-
κῶς νὰ πολεμῶ, Η 339. (Ἄλλοι δὲ καὶ τῶν
ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν ἄλλα;
ἐρμηνείας παρέχουσι, οἷον ἰσχυρόχρως, ὅ ἐ.
ἰσχυρόν δέρμα ἔχων (Σχολ. καὶ Δοιδερλ.) ἢ
ἀπλῶς καρτερικός, εὐτολμος ὡς οὐχὶ κατὰ
συνθεσιν, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ταλαυρός
= ταλαῖρος: σχηματισθεὶς τῆς λέξεως (Ἀρί-
σταρχος καὶ Φαίσις). Ὁ δὲ Κούρτιος παραδε-
χόμενος τὴν σύνθεσιν τὴν ἀνωτέρω σημειωθεῖσαν
ἐρμηνεύει: ὁ τὴν ἀσπίδα ὑπομένων, τούτῳ φέ-
ρων, ἀσπίδοφόρος. Τό δὲ οὐδέτερον τότε ὡς
ἐπὶ. θά ἐσημειω: μετὰ τῆς ἀσπίδος).

ΤΑΛΑΪΦΡΩΝ [υ...], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ (ΤΑΛ, φρήν)
= ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ Ν 300 †. (Κατὰ τὸν Δόντζερων
τό α εἶνε συνδυαστικὸν φωνῆεν).

ΤΑΛΑΪΩΙΣ [υ...], ὁ, κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἐν Τροίῃ, Α 320 κ. ἄ., μετέπειτα ὡς ἥρως ἐν
Σπάρτῃ τιμώμενος. (Κατὰ τινὰ νεωτέρων ἐτυμο-
λογῶν ἐκ τοῦ θαλέω καὶ βίος σημαίνει τὸν
πολυκτήμονα, πλούσιον).

ΤΑΛΛΑ, ΤΑΛΛΑ κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ τὰ ἄλ-
λα, ἴδ. ἄλλος ὅς).

ΤΑΜΕ, ΤΑΜΕΙΝ, ἴδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΑΜΕΚΙΡΗΣ [υ...], ΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (τάμνω,
χρῶς), τοῦ σώματος ἢ τῆς σαρκὸς κοκτικός,
οἰονεὶ σαρκωτόμος, κοπτερός, «χαλκός,
ἐγγυλῆ» Ὅδ. Α 511, Ν 340, Ψ 803.

ΤΑΜΙΝ [υ...], ἡ, οἰκονόμος, „κελλάρισσα“,
ἢ διαφυλάττουσα καὶ παρέχουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ
ἐπιτήδεια, Ζ 384, α 439 κ. πλχ. ἔτι δὲ «γονὴ
ταμίη» Ζ 390, δ 343, γ 479 καὶ «ἀμφοπολὸς
ταμίη» ὡς ἀνήκουσα βεβαίως εἰς τὴν τάξιν τῶν
δοῦλων, Ω 303, κ 452. Εἶνε θαλυκὸν τοῦ

ΤΑΜΙΝΕ [υ...], ΑΘ, ὁ, κορ. ὁ ἔκ τινος ὄλου
τέμνων καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεύγῃα εἰς τοὺς
περὶ αὐτὸν διανεμῶν, παρέχων, οἰκονόμος,
τροφοδότης, „κελλάρης“ (Λατ.), ταμίης,
Τ 44. Τροπικῶς ὁ Ζεὺς λέγεται «ταμ. πολέ-
μοιο» διοικητῆς, διευθυντῆς τοῦ πολέμου, Δ 84,
Τ 224. Ἰλασῶντος ἢ ὁ Αἰόλος «ταμ. ἀνέμων»
κ 24. Ἐκ τοῦ

ΤΑΜΝΩ, ἐπικ., Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ΤΕ-
ΜΝΩ, προσ. -ετς, ὑποτ. -ῃ, μετοχ. -ων, παρτ.
ἐταμνων, -ε, ἀναφθ. τάμνω, μέσ. ἐνερ. μετοχ.
-ομένη, -ου, παρτ. ἀναφθ. τάμνετο, -οντο,
ἀφθ. ὅς. ἐπ. τάμε, πληθ. τάμον, εὐκτ. -οι, ὑποτ.
ωμεν, -ῃτε, ἀπαρρ. ταμέιν, μετοχ. -ών, -όντα,
-όντες, μέσ. ἀφθ. ἀπαρρ. ταμίσθαι Ι 580, παθ.
μόνον μετοχ. τὸν παρακ. τετημημένον ρ 495.
Ἐκ τοῦ τύπου ΤΑΜΝΩ εὐρίσκεται μόνον τοῦ ἐνερ.
τὸ ἀπαρρ. τέμνειν γ 475 (ἐνθα ὁμως ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β' ἐξ εἰκασίας διώρθωσε. τέμνειν), παρτ.
τέμνων Ὅδ. Δῆμ. 384 καὶ μέλ. τερπεί Ν 707
(κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Οὔλοφλου ἀντὶ τῆς
γραφῆς τῶν ἀντιγράφων: τέμνει. Οἱ δὲ νεώτεροι
ἀπὸ τοῦ Σπυτζνέρου καὶ ἐφεξῆς, πλην τοῦ Διν-
δερφίου, κατ' ἔγκρισιν τοῦ Βουττμάννου παρε-
δέχθησαν τὴν ἐν τοῖς Ἑνετικοῖς σχολίοις γρα-
φὴν τέμνει, ὡς τύπον ἐνεστώτος). Α'.) Ἐνεργ.
τέμνω, „κόπτω“, ἀπο(δια)κόπτω. Ὅθεν

4) κατακόπτω, τεμαχίζω, „κομματιά-
ζω“, οἷον κρέας, Ι 209, πρὸς Β', 4) ἄ.) «δέρ-
μα» „χωρίζω“, ἵνα κατασκευάσω ἐξ αὐτοῦ
πέδιλα, ξ 24, «χρῶς χαλκῶ» κόπτω, τραυμα-
τίζω, πληγώνω, Ν 403, «μελεῖσθαι τάμ.» δια-
μελίζω, Ω 409: ὅς.), «κόπτω», ὅ ἐ. σφά-
ζω, ἵνα θυσίσω «κάπρον» Τ 497: ἴδιως «ὄρκια
τάμνω» ἴδ. ὄρκιον. 2) ἀποκόπτω, ἀποτέ-
μνω, «κεφαλὴν ἀπ' ὤμων» Ρ 26, πρὸς Σ
477, «ἐκ κεφαλῶν τρίχα» Γ 273, ἐκκόπτω,
ὅ ἐ. κόπτω ἐξ ἄνω, «γλώσσαι» γ 332, «βέλος
ἐκ μηροῦ» Α 844. Ὅθεν ἐπὶ ἐνδόνων καὶ ζύ-
λων «κόπτω», «δένδρεα» Α 83, «δρῶν» Ψ
419, πρὸς μ 41. Παθ. «μελὴ χαλκῶ ταμνω-
μένη» Ν 480, «ρόπαλον τετμημένον» ρ 495,
μετὰ διπλῆς αἰτίας. «ἐρινεὸν νέους ὄρηκας»
ἀπὸ τῆς ἀγριουκῆς νέους κλάδους ἀποκόπτω,
Φ 38: ἐν γένει ἀποχωρίζω, ἀπονέμω «τέ-
μενός τι» Ζ 194, Γ 184. 3) „πελεκῶ“
«δοῦρα» ε 162. 4) διακόπτω, διασχίζω,
διέρχομαι, ὡς τὸ Λατ. scire, οἷον «πέλαγος,
κύματα» γ 475, ν 88, «ἥρα» Ὅδ. Δῆμ. 384:
ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀρότρου «τέμει δέ τε τίλσον
ἀράρης» Ν 707, ὅπου ὡς ὑποκείμενον ὑπο-
νοεῖται ἐκ τῶν παρακείμενων τὸ «ἄροτρον», ἢ
δὲ πρότασις ὅλη πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς παρενε-
στική, πρὸς λ. τέλειον. (Ἀρχαιότεροι δὲ ἐρμη-
νεύται, ἐν οἷς καὶ ὁ Δοιδερλίνος ἀναφέρουσι τὸ
«τέμει» εἰς τὸ «ζυγόν», τὸ ὅποτον εἰς μὲν τὴν
σύνταξιν φαίνεται εὐκολώτερον, εἰς δὲ τὴν ἐν-
νοίαν εἶνε ὅλως ἀνάρμοστον. Ὁ δὲ Οὔδυσσος: ἀκον-

λοοῦσιν τὴν διῶρθωσιν τοῦ Βαρυταίου· τὰ μὲν, μεταφράζει· (οἱ βόες) διατρίβουσιν τὴν ἀλσκα μέχρι τέλους τοῦ ἄγρου). Β'.) Μέν. 1) (ἐπο)-κόπτω τι ἐμαυτῷ, δι' ἐμαυτόν. «κρία· ω 304, «δοῦρα· ε 213. 2) ἐν γένει ἀποχωρίζω, «ἐχωρίζω» δι' ἐμαυτόν, οἷον «τάνυνον» ἀμφὶ βεσὺν ἀγέλας· ἐξεχώρισαν περὶ αὐτοῦ, δ. ἑ. διήρπασαν καὶ ἀπήλασαν ὅσον ἐκαστος ἐδυνήθη τὰς ἀγέλας, Σ 528, πρὸλ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΩ. Ὅθεν ἔ· «φίλῃν ἄρσιν πεδίονα ταίσιθαι· ἀφύτευτον γῆν πρὸς καλλιέργειαν ἐν τῇ πεδύδι νὰ χωρίσῃ δι' ἐαυτόν (νὰ ἐκλήσῃ καὶ νὰ λάβῃ), 1 580.

ΤΑΝΑΪΚΗΣ [·...], ἐκ, γέν. κού, ἑπικ. (ταναός, ἀνή), ὁ ἔχων μακρὰν καὶ εὐθεταν ἀκμὴν ἢ αἰχμὴν, ἑπομ. ὁδός, «σοῦδερρός», ἢ μακρὰν, μεγάλην καὶ εὐθεταν ἔχων κόψιν (ἑπομ. κοπίδα, λεπίδα) μακρολόγχος, «χαλκός· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἱπποῦς ἢ δόρατος, Π 77, Ω 754, δ 257, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πελίκῳ· Ψ 448.

ΤΑΝΑΟΣ, ὄν, ποιητ. (τὰ-, τίνω), ἐκτεταμένος, ἐκτεταμένους, ἐνυπήκου μακρός, «αἰγανή» Π 589 τ, «δοσάχνης» γ. Δῆμ. 454. (Κυρίως εἶνε ταναός, γδ. τὴν ἐπομένην λ). Ἐκ τοῦτου

ΤΑΝΑΪΠΟΤΕ [·...], ὁδός, δ, ἢ, ἑπικ. ἀνὸ τοῦ ταναόπουτος (ταναός, ποός), ὁ ἐκτείνων τοῦ· πόδας ἢ ἐκτενέας τοῦ· πόδας ἔχων (ὁρθότερον κατὰ τὸν Δοιδερλείον, ὁ ἐκτενεῖς τουτέστιν εὐμήκεις, λιγνοὺς ἔχων τοὺς πόδας, ἰσχυρόπους, ραδινόπους), «μῆλα· ι 464 τ, γ. Ἄπ. 304.

ΤΑΝΗΑΓΓΗΣ [·...], ἐκ, ἑπικὴ λ. ἀμφιβολοῦ ἑτυμολογίας καὶ σημασίας μόνον ἐν τοῖς «ταν, κῆρ, κῆρε» καὶ «μοῖρα τανηλεγῆος θανάτοιο» Ω 70, X 210, ε 400, γ 238, λ 171, 308, τ 445, ω 135, κατὰ τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφιβολοῦ ἑτυμολογίαν ἐκ τοῦ ταναός, καὶ λέγω, ἢ, εἰς μῆκος ἢ ἐπὶ μακρὸν ἐκτείνων ἢ πλαγιάζων, ἐξαπλώνων. Ὅχι ὁλίγην δυσκολίαν ἔχει καὶ τοῦ Δοιδερλείου ἢ ἑτυμολογία ἐκ τοῦ ἀλγίτω· λίαν ἀλγινός· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀλέγω πᾶν ἀσάφως. (||) Προτιμότερα φαίνεται τοῦ Δοιδερλείου ἢ ἑτυμολογία, ἣν καὶ ὁ Δάντζερὸς ἀπέδεχεται).

ΤΑΝΤΑΛΟΣ [·...], ὁ (κυρ. ὁ Παράτολμος, Προπότης, ἐκ τοῦ ΤΑΛ-, παράβαλε τάλῃαι), οἷος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλούτου, ἢ τοῦ Τρώλου, βασιλέως τῆς Σιπύλου τῆς Φρυγίας, πατὴρ τοῦ Πέλοπος, πάππος τοῦ Ἀτρίως καὶ Θυέστου. Τσακόντος Θεοφίλης υπήρξεν, ὥστε οὐ μόνον ὑπερπλοῦτος ἔγενεν, ἀλλὰ καὶ συνδαυτούμεν τὴν θεῶν· ἀλλ' ἀπεδείχθη ἀνάστης τῆς τσαπύτης· εὐνοίας, καταπραΰδων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ἀπόρρητα τῶν θεῶν, Προΐδη δὲ εἰς τσαπύτην ἀσιτίειαν καὶ ἀκολασίαν, ὥστε, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν λεγομένην τῶν θεῶν πανδαημοσύνην παρίθῃκεν αὐτοῖς εἰς βρῶσιν πᾶν ἴδιον οἷον Πέλοπος. Διὰ τοῦτο πρὸς τιμωρίαν ἐτίθη ἐν Ἀἰδοῦ μέχρις ὑπεράνω τῶν μαστῶν εἰς ὕδωρ βραχυζόμενος

ἐν αὐτῷ ὑπὸ δόξης ἀνδρότου, λ 582-εξ. Κατ' ἄλλον δὲ μῦθον (ἐν ἀκολοουθεσιν οἱ Λυρκοὶ καὶ Τραγικοὶ) ἐπεκρίματο ἐκ' αὐτοῦ μέγας βράχος· ἐταμόβροπος. Ὅθεν καὶ ἑτυμολογείται τὸς τὸ ὄνομα τοῦ κατ' ἀναγκραματισμὸν ἐκ τοῦ τάλαντον· βάρος ὅθεν καὶ τανατάλῳ, τανταλίτῳ. Παρὰ Πλάτωνι δὲ ἐν Κριτύλῳ σ 395 παράγεται ἢ λ. ἐκ τοῦ τάλαν· ἀθλιος.

ΤΑΝΤΙΓΛΑΞΟΣ [·...], ὄν, ἑπικ. (ταν-, τίνω, γλῶσσα), ὁ ἔχων ἐκτεταμένην (ἐκτείνων) τὴν γλῶσσαν, ἐπομένως συχνὰ κρυβῶν κατὰ τὸν Δοιδερλείον, ἢ μάλλον ὁ ἔχων ἐκτενῆ, μακρὰν καὶ λεπτήν τὴν γλῶσσαν, «κορώναι· θ 66 τ. (Ἡ ρίζα ΤΑΝΤ- προϋποθέτει Δοιδερλείον τε ἄλλ. ἐπιθετον τανός· ταναός, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπόμενα συνθετα, πλὴν τοῦ ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ).

ΤΑΝΤΙΓΛΩΧΙΝ [·...], ἰνος, δ, ἢ, (ταν-, γλῶ- χιν), μακρογλώχιν, μακρὰν αἰχμὴν ἔχων, «οἶστοι· θ 297 τ.

ΤΑΝΤΙΝΗΣ [·...], ἐκ, ἑπικ. = ΤΑΝΑΪΚΗΣ, ὅπ. γδ., «δορ· Ξ 385, κ 439, π 473, «δορε» μακροκόρυφος (κατ' ἄλλους· ἐκτενέας, ὥστε τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λέξεως δέει εἶναι συνθετικόν, ἀλλὰ παραγωγικόν) κλάδος, Π 768.

ΤΑΝΤΙΝΗΛΟΣ [·...], ὄν, ποιητ. (ταν-, πίνω), μακροπέπλος, ἢ ἔχουσα μακρὸν πᾶ- πλον ἢ ἐπανωφόριον, ἐπιθετον ἐπιφανῶν γυναικῶν, Γ 228, μ 375 κ. λ. πλχ., «πακούς· ἐπὶ τὸ ἰσοκείτερον διὰ τὸ παχὺ ἐπίχρισμα, Βατρ. 361.

ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ [·...], ὄν, ποιητ. (ταν-, πτερόν) = τῷ ἐπὶ πτερόν, ὅπ. γδ., «οἰωνοί· γ. Δῆμ. 89.

ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ [·...], τγός, δ, ἢ, ποιητ. (ταν-, πτερόν), μὲ ἐκτεταμένους, ἀνοικτάς πτέρυγας, «οἰωνοί, ἄρηα· Ἰλ. Μ 237, Τ 330.

ΤΑΝΤΙΠΤΕΡΟΣ [·...], ὄν, ποιητ. (τανός, πτερόν), ὁ τανόνων, ἐκτείνων, ἀπλώνων τὰ πτερά, Ὅδ. ε 65, χ 468, γ. Ἐρρ. 243.

ΤΑΝΤΥΤΕ [·...], τοί, ἢ (τανός), τάνυσις, «τάνυσμα», ἐντασις, «τέντωμα», οἷον τῆς νεύρας τοῦ πόδου (γδ. λ. τανίον) φ 442 τ.

ΤΑΝΤΥΦΕΡΟΣ, ὄν, ποιητ. (ταν-, σφυρόν), ραδινόπους, γ. Δῆμ. 2, 77.

ΤΑΝΥΤΑΙ, γδ. ΤΑΝΙΟ.

ΤΑΝΥΦΑΛΙΟΣ, ὄν, ποιητ. (ταν-, φλοῖος) «κρά- νεια» Π 767 τ, κατὰ τινες μὲν ἢ ἐπιμήκη τουτέστι κατὰ μακρὰς ταινίας ἀπολεπιζόμενον φλοῖον ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ ἢ φλοῖον κατὰ μακρὰς ταινίας διπρῶντάς ἔχουσα, ὥστε δὲ ἀπιδάμω· ἢ ραδινὴ ἢ ὑψηλὴ, καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλείον· ἢ μακροῦ κλάδος ἔχουσα. || τέ- λος κατὰ τὸν Δάντηρον· ἢ ἰσχυρὸν τουτέστι σκληρὸν φλοῖον ἔχουσα.

ΤΑΝΥΦΑΛΛΟΣ [·...], ὄν, ποιητ. (ταν-, φύλ- λον), ἐπιμήκη («στύμφακα») φύλλα ἔχων, «ενάφυλλος, οἷον· ἑλαίη» Ὅδ. μ 402, 340, ψ 195, «θαμνός· ἐλαίης· ψ 190.

ΤΑΝΙΟ [·...], ἑπικ. καὶ Ἰωνικ. (γδ. ΤΑΙΝΙΟ),

ἔχεις. -ω, -ουσι ρ 391, φ 174 (ἐν τῇ β'. χωρὶς κατὰ τινας εἶνε μέλλ. ἀνεν σ' ἀλλ' ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίστωρχον καὶ Ἡρωδιανὸν ἐνεστώς με σημασ. μέλλ., ἴδ. Κρυγ. περὶ Διαλέκτ. 29, 2, 4 τῆς Ἑλλην. μεταφρ.) ἀπαφρ. -ειν, μετοχ. -ων, μέσ. παρτατ. γ'. πληθ. ἀναύξ. τανύοντο, ἀόρ. ἀ. ἐπικ. ἐτάνυσσε, τάνυσσε καὶ τάνυσε, πληθ. τάνυσσαν, ὑποτ. τανύσῃ καὶ -σῃ, εὐκτ. -ύσειε, ἀπαφρ. -σαι, μετοχ. -σας, μέσος ἀόρ. ἀ. ἐτανύσσαντο Ἰ. Ἐρμ. 54, μετοχ. -σάμενος, παθ. παρακ. τεπάνυσται, ὑπερσ. -στο ἐκ τοῦ παθ. ἀόρ. ἀ. ἐτανύσθη ἐν τῇ γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ Δωρικ. τάνυσθεν, ἴδ. Β'. 4), καὶ μετοχ. τανυσθῆι. Ἐν δὲ καὶ ὁ κατὰ τὰ εἰς μι ἐσχηματισμένος ἔχεις. ΤΑΠΤΑΙ Ρ 393. Α'. Ἐνεργ. „τα-νύζω“. 1) κυρ. ἀ.) ἐπεντεύνω, „τεντώνω, τανύζω“, οἷον «βοεῖη» Ρ 391, Ρ 391, «δέρμα βοός» Ἰ. Ἐρμ. 49, «χορδὴν ἐπὶ κόλλοπι» φ 407. β.) ἐκτείνω, ἀναπετάννυμι, «τρίν» Ρ 547. γ.) καταβάλλω, «τὴν ἐκτάδην, „ἐξαπλώνω“, «τὴν ἐν κόνει, ἐπὶ γαίῃ» ψ 25, σ 93. ὡσαύτως (κατὰ παρατίθημι τὴν μακρόν ἢ πλατὺ πρᾶγμα, οἷον «ἔγχος» σ 283, «ὄδε-λούς» Ι 213, «τράπεζαν» α 138, δ 54 κ. ἀ. δ.). ἐντείνω, ὅ ἐ. τεντώνω τὴν χαλαρόν, οἷον «τόξον, βίον» (ἴδ. λ. ἐνταίνω), φ 409, ω 177. 2) μετοφρ. ἀ.) κάμνω τὴν νά λαβὴ ἔκτασι, νά κινήθῃ εἰς μήκος, οἷον «ἵππους ἱμαῖν» ἐλαύνω, Ψ 324, «καυόνα» „πετὼ τὴν σάϊταν“, Ψ 764. β.) διεγείρω, κινῶ, «ἔριδα πολέμοιο» Ξ 389, «μέγλην» λ 336, «πόνον» Ρ 401. γ.) «ἐρίδος πετρὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν» Ν 359, ἴδ. ἐπαλάττω. β.) Παθ. τάνυσμαι, „τεντώνομαι“, ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «σὺς τανύοντο διὰ φλογός» Ι 468. Ἰδίως 1) ἐντείνομαι, λαμβάνω ἔντασιν, „φασακῶν“ «γναυμοὶ τάνυσθεν» π 475. 2) ἐλαύνομαι, τρέχω, δρομαίως φέρομαι, Π 375 «ἡμίονοι ἄμωτον τανύοντο» ἀπαύστως ἔτρεγον, ζ 83, «ἐν ῥύτῃσι τάνυσθεν» Π 475, ἴδ. ἔριτηρ. 3) ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἀναπετάν-νυμαι, «ἀπλώνω» (ἀμετάβ.) «τάπης τετί-νυστο» Κ 156, «περὶ σπείλους ἡμέρις τετά-νυστο» ἦτο ἐκτεταμένη, «εἶγεν ἀπλώσῃ» Ε 68. β.) καίμαι ἐκτάδην, „ἐξαπλώνομαι, ἐξαπλωρῶνομαι“ «κεῖτο τανυσθεῖς» Ν 392, Ἰ 483, «νῆρος τετάνυσται» ἐκτείνεται, ι 416, πρῶτ. δ 435, Γ'. 1) Μίσ. 1) ἐμαυτῷ ἢ πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ ἐντείνω, οἷον «χορδὰς» Ἰ. Ἐρμ. 54, «τόξον» Δ 412. 2) ἐξαπλώ-νομαι, ἐκτείνομαι, «κεῖτο τανυσσάμενος» ι 298. (|| Πολλὰ τὰν εἰς τὴν σημ. Β'. 3) ὑπαχθέν-των παραδείγματων ὀρθότερον ὑπάγονται, νο-μίζω, εἰς τὴν σημ. Γ'. 2).

τάπη, ἴδ. τῆς, «σκήπασμα», ἐξαπλοῦμενον ἐπὶ ὀρεῖων καὶ κλινῶν, Ι 200, δ 424 κ. ἀ.

ΤΑΠΕΡΤΑ, ἐπὶ β', ἴδ. ΠΡΩΤΟΣ.

τῆς, ὁριον κατὰ τινας τῶν γραμματικῶν κα-
κωμένον ἐκ τοῦ τοι ἀρ' ὅθεν ὁ Βούθης ἔγραφε
τὰρ. Ὁ δὲ Οὐόλοφος, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ
Βουττιάννου καὶ Σπιτζένιου καὶ Ναίγελσθαχ,
γράφει τ' ἀρ, ὅ ἐ. τὲ ἀρ. ἴδ. καὶ λρα 2, γ'.
ΤΑΡΑΣΣΗ [-..], (ΤΑΡΑΧ, ΤΡΑΧ, ΤΡΑΧΟΣ), ἀόρ. ἀ.
ἐτάραξε, ὑποτ. τάραξῃ μόνον ἐν τμ., ἴδ. ΣΥΝΤΑ-
ΡΑΣΣΗ, β'. παρακ. ἐπικ. ἀμετάβ. τέτρηχα (ἴδ.
κατωτ.) ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου θράττω, Ἰων.
ὠρήττω (ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ τετά-
ραχα). 1) τάραττω, συνταράσσω, „ἀνα-
κατάνω“, οἷον «πόντος» ε 291. τροπικ.
διαταράττω, ἐμβάλλω εἰς ταραχὴν, φέρω
ἄνω κάτω, «φρένας» Βατρ. 145, «δατὰ»
Α 579, ἴδ. ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΗ. 2) Ὁ β'. παρα-
κείμενος ΤΕΤΡΗΧΑ ἔχει ἀμετάβωτον σημασίαν
εἶμαι τεταραγμένος, εὐρίσκαμαι ἐν τα-
ραχῇ, εἶμαι θορυβώδης, περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ
δήμου, Β 93, Θ 316.—Ὁ ἑτερος τύπος θράτ-
τω ἐσχηματίσθη κατὰ τὸν Βούττιαννον ἐκ τοῦ
πρώτου: τάρασσω κατὰ μετάθεσιν—τράισω—ξ
κατὰ τροπὴν τοῦ τ πρὸ τοῦ ρ εἰς θ' ὅθεν καὶ
τὸ α ἔχει μακρόν. Οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ
καὶ ὁ Δόδεκχ παραδέχονται συγκοπὴν καὶ με-
τάθεσιν: ταραχ-, ταρχ-, τραχ-).

ΤΑΡΒΑΛΕΟΣ [-..], ΕΒ, ΕΟΝ, ποιητ. (τάρβος),
περίφοβος, ἐντρομος, δειλός, Ἰ. Ἐρμ. 165.

ΤΑΡΒΕΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (τάρβος), ἀόρ.
ἀ. ἀναύξ. τάρβησα, παρτα. θαμιστ. τάρβεσκον,
Ἰ. Ἀφρ. 251. ἀ.) ἀμετάβ. φοβοῦμαι, εἴ-
μαι περιδεδῆς, ἐκπλήττομαι, „τρομάζω“,
Β 268 κ. ἀ., «θυμῷ» εἶνε περιφοβός ἢ ψυχῇ
μου, Φ 575, η 51, σ 331. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
φόβου τοῦ ἐκ σεβασμοῦ, Α 331. β.) μεταβ.
φοβοῦμαι, „τρομάζω“ τινά, μετ' αἰτ., Ζ 469,
Δ 405, Ρ 586.

ΤΑΡΒΟΣ, ΕΟΣ, τό, ποιητ. [δῆος], φόβος, τρώ-
μος, Ἰλ. Ω 152, 181.

ΤΑΡΒΟΛΙΝΗ [-..], ἡ, ἐπικ.=τῇ προηγουμέ-
νῃ, σ 342 f.

ΤΑΡΝΗ, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ὑπώ-
ρειον τοῦ Τρωίλου, μετέπειτα Σάρδεις, Ε 44.

ΤΑΡΝΗΜΕΝΑΙ, ΤΑΡΝῆΝΑΙ, ἴδ. ΤΕΡΝΗ.

ΤΑΡΙΟΣ, ὁ (τῆρσω). 1) „πλεκτόν, κλα-
μαστή“, πᾶν οἰονδήποτε πλέγμα, ἐφ' οὗ ἐφαί-
νεται καὶ ὁ ἰδίως τὸ (ἐκ βρώων) ἐφ' οὗ στραγ-
γίζεται ὁ τυρός, τὸ νῦν «τροδόβολον» λεγόμε-
νον, ι 219. 2) πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια, ἰδίως
«ταρσός ποδός» τὸ μέρος τοῦ ποδός τὸ μεταξὺ
τῶν δακτύλων καὶ τῶν σφυρῶν, τὸ „κένιν“ λε-
γόμενον ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Α 377, 388.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, ὁ, χάσμα σκοτεινὸν ὑπὸ τὴν γῆν
εἰς τοσαύτην ἀπόστασιν ὑπὸ τὸν Ἀδην κείμενον,
ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανός ἀπὸ τῆς γῆς. ἔχει πύ-
λας σιδηράς καὶ χάλκεον οὐδὸν, Θ 43 ἐξ. ἴδ.
ἸΑΝΗ. Ἐκεῖ οἰκοῦσιν οἱ Τίτάνες, ὁ Κρόνος, ὁ
Ἰαπετός κ. ἄ., Θ 480, Ἰ. Ἀπ. 336, Ἰ. Ἐρμ.
256, 371. (|| Ἰδίως εἶνε πεποιημένη λ. ἐκ τῆς

διπλῆς βίβ. ΤΑΡ-, ἐξ ἧς τὸ [ταρταρίζω] καὶ „ταρτουρίζω“, ὃ ἐ. φρικῶ, ρίγῳ, διὰ τὸ ἀειζαφερόν καὶ ἀνήλιον, ἱπομένως κατάφυχρον τοῦ Ταρταρού).

ΤΑΡΦΕΕΣ, οἱ, ΤΑΡΦΕΑ, τὰ (τάρφος, τρέφω), ἐπικ. ἰλλεϊπτ. ἐπιθ. μόνον κατὰ πληθ. εὐχρηστον, εἰς ὃ ὑπάγεται καὶ τὸ θηλυκὸν ΤΑΡΦΕΙΑΙ (ἔπος; ἐτόνισαν ὁ Βούττεμαν. καὶ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ συνήθους: ταρφείαι), πυκνοί, συχνοί, ἀλλεπαλλήλῳ, „τοί· Α 387, Ο 472, χ 216, „δράγματα· Α 69, „ταρφέαι νινάδες, κόρυθες· Μ 458, Τ 357, 359. Τὸ οὐδ. ΤΑΡΦΕΑ ὡ; ἐπιβ. „συχνά, πυκνά“, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, Μ 47, Ν 718, χ 442, θ 379. (Ὁ ἐπιθετικὸς τύπος ταρφέης δὲν εὐρίσκειται, εὐρίσκεται ὅμως ὁ ταρφύς: παρ' Αἰσχύλῳ Ἐπτά ἐπὶ Θ. 517 καὶ ἡ γενικὴ ἐν τινι χρησίμῳ παρὰ Λουκίαν. Ζ. Τραγῆδ. 31).

Τάρφῃ, ἡ, πόλις: τῆς Λοκρίδος, πρὸς δυσμὰς τῆς Οὔβης, κατὰ τὸν Στράβ. 9, 14, 6 αὐτὴ μετέπειτα Φαρυγία, Β 533.

τάρφος, ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθη, ἴδ. ΤΕΡΦΑ.

τάρφος, εὐς, τὸ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ τρέφω κατὰ μετέπειτα), τὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἡ λόχη, „λόγγοι“, Ε 555, Ο 606.

ΤΑΡΧΙΝ [-], μόνον μὲλ. γ'. πληθ. -ύσοισι, καὶ ὑποτ. ἀορ. ταρχύσσι, ἐνταφιάζω, κηδεύω, „νέκυν· Ἰλ. Η 83, „τῷδ' ὅτε στήλη τε· Π 456, 674. (ἴσως συγγ. κτ. ταρχεύω ἔκ τῆς βίβ. ΤΕΡΣ, τερσύνω, ταρσός).

ΤΑΥΡΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποιεῖ ὁ ἐκ ταύρου, τουτ' ἐστὶ ταυρέλου ἢ βορέλου δέματος, „κυνήη· Ἰλ. Κ 258, „ἀσπίς· Ν 461, 463, Π 360. Ἐκ τοῦ

ΤΑΥΡΟΣ, ὁ, „ταυρός“, βοῦς, Ὁμ. πλχ. Ἐπὶ δὲ καὶ „βοῦς ταυρός“ καὶ „ταυρός βοῦς“, εἴθε τὸ εἰδικώτερον „ταυρός“ προσδιορίζει τὸ γενικώτερον „βοῦς“, Β 480, Ρ 389. Ταυροὶ θησιζόντο συνήθως εἰς τοὺς οὐρανίους θεοὺς ἀλλὰ καὶ εἰς ποταμούς, Α 728, Ψ 431.

ΤΑΥΝΙΟΣ [-], Η, ΟΝ, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄγρ. ταυετός (τάφος), ἐντάφιος, νεκρικός, „φάρος“, „σάβανον“, Ὁδ. Ε 99, 144, ω 434.

ΤΑΥΝΙΟΙ [-], οἱ, φύλον τι τοῦ ἔθνους τῶν Ἀσιγίων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτὸς τῆς Ἀκαρνανίας, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων τῶν μεταξὺ ταύτης τῆς χώρας καὶ τῆς Λευκάδος, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγίστης αὐτῶν, τῆς Τάφου (ἵτι: κατὰ τὸν Οὐδύσιον ἔκειτο περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, ἥ κατ' ἄλλους δὲ ἦτο ἡ νῆς Κεφαλληνία, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ.). Οἱ Τάφιοι ἔζων ἀπὸ τῆς ναυτιλίας καὶ πειρατίας, α 405, 181, ε 452, ο 427· ὠνομαζόντο δὲ καὶ Τηλεβοαί, Ἀπολλ. 2, 4, 5.

Τάφος [-], ἡ, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Ἀκαρνανίας, τὴν σήμερον Μεγανῆσι, α 417. ἴδ. καὶ τὴν προηγουμ. λ.

4. ΤΑΦΟΣ, ὁ (θάπτω). 1) ταφή, [τάφος], κηδεύειν, τουτ' ἐστὶν ἡ ἐνταφίσις καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν νομιζόμενα, „τ. Πατρόκλοιον· Ψ 619, 680, „τάφ. τελεῖται· Ω 660 υ 307 κ. α. 2) ἴδιω; [περίδωκεπνον], ἡ „μακαρίδι“, τὸ νεκρὸν δειπνόν, τὸ μετὰ τὴν ταφὴν προσερχόμενον εἰς τοὺς περιλειπομένους, „δαινόναι τάφον· προσφίρω περίδωκεπνον Ψ 29, γ 309.

2. ΤΑΦΟΣ [-], τὸ, μόνον κατ' ὄνομα, ἔπ. (θαφ-, ὅπ. ἴδε, τίθηται) θάμβος, ἔκπληξις, θαυμασμός, Ὁδ. φ 429, ψ 93, ω 441, Ἰμ. 6, 37.

τάφος, ἡ (συγγ. μὲ τὸ τάφος), δρυγμῶς, τάφος, χανδαε, „χανδάκιν“, φ 210 (μὲν ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.) „δρύσσω, ἐλαύνω τάφρον· σκάπτω, ἀνοίγω, τραφά χανδάκι, Η 341, 450, Ι 349 κ. α. ἴδιω; δὲ ἡ τάφος; ἡ παρὰ τὰ τελεῖ καὶ τὰ προχώματα, Θ 479, Ι 349.

ΤΑΦΩΝ, ἴδ. ΘΑΦ-.

ΤΑΧΑ, ἐπιβ. (ταχύς), ταχέως, εὐθὺς, ἀμέσως, „γλήγορα, γοργά“, Ὁμ. πλχ. „τάχα δὴ· α 251, „ἄταχα· α 73, τ 59, „τάχα ποτί· θά ἔλθῃ καιρὸς καὶ δὲν ἀργεῖ, α 205. Ἡ σημασία ἴσως, πιστεύω, εἶναι τῶν μετ' Ὀμηροῦ χρόνων.

ΤΑΧΕΑΣ, ἐπιβ. (ταχύς) ταχέως, „γλήγορα, γοργά“, Ψ 365 †, Ἰμ. Ἀπολ. 108.

ΤΑΧΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. ΤΑΧΙΣ.

τάχος, εὐς, τὸ, (ταχύς) τὸ τάχος, ἡ ταχύτης, „γλήγορα δα“, Ἰλ. Ψ 406, 545 κ. α. ΤΑΧΙΣΤΑΤΟΣ [-], ΟΝ, ἐπικ. (ταχύς, πάλαι) ὁ ταχίς: ἔχων ἵππους, ἡ ταχίσι: ἱλαύνων τοὺς ἵππους, ταχύδιππος, Ἰλ. Δ 232 κ. α. πλχ., „Μυρμιδόνες· Ψ 6.

ΤΑΧΙΣ, Εἴα, Ἦ, συγκριτ. οἰσίων, οὐ μόνον κατ' ὄνομα. Ο 570, καὶ αἰτ. πληθ. ὁσέσσονα; Ν 819, συγκριτὸν δὲ τὸ οὐδέντερον ὡς ἐπιβ., ἴδ. κατωτέρ., ὑπερβ. ΤΑΧΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. τὸ ἑπ' ἑλ.: α.) ταχύς, τοῦ: πόδας, εὐκίνητος, „γοργός, γλήγορός“, ἐπὶ ἀνθρωπίνων τε καὶ ζώων, Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ „πόδες ταχέες· Ζ 514, ν 261, „τάχες πόδες· ταχύπους· Ν 249 κ. α. καὶ μετ' ἀπαφφ. ὅτιον· Π 186, γ 412 β.) κατεπευγμένους, δρομαίους, „ἄγροιοι· Ω 292, ο 526· γ.) ἐπὶ πραγμάτων κινουμένων, „ἴος, οἰστός· Δ 94, χ 3 κ. α. Ἐνίοτε τίθεται τὸ ἐπὶ ὁ ἀντὶ ἐπιρρήματος, οἶον κατὰ τινα: „ταχέες δ' ἱππεῖς ἔγερθον· (οὕτως ἔγραψεν ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Λινδορφ. ἢ Δυνάμειρου, ἀντὶ τοῦ συνήθους „ἔγερθεν·) ταχέως ἠγέρθησαν, ἐπηγέρθησαν οἱ ἱππεῖς λέγεται, Ψ 287. Τὸ οὐδέτι τοῦ συγκρ. οἰσίων (= θάπτον· ἐν τῇ Ἰμ. Ἐρμ. 255) πολλάκις ὡς ἐπιβ. τὸ ταχύτερον, τὸ „γλήγορώτερον“, ὅσον οἶόν τε ταχέως, Β 440, ε 307, κ. α. Βατρ. 28. Ἐκ τοῦ ὑπερβ. μόνον τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπιβ. τάχιστα, τάχιστα, ταχύτατα. ὅτι τάχιστα· ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα, Δ 193, α 412 κ. α. Ἐκ τούτου

ΤΑΧΥΤΗΣ [ω], ὕπου, ἤ, ταχύτης, ἡλλη-
τοράδα^α, Ψ 740, ρ 315.

Τέ, μόριον ἐγκλιτικόν, ἐκ τινος πτώσεως τῆς
ᾠδικῆς ἀντινομίας. Τό παραχθέν, ἐκ τῆς τοπι-
κῆς ὁπλ. πτώσεως τετ' ἢ τε κατὰ συστολήν, ὅπως
τὸ Δέ ἐκ τοῦ Δή, Μέν ἐκ τοῦ Μῆν σημαίνει δὲ
σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρὸς τι εἶτε ἡγούμενον εἶτε
ἐπόμενον, ὅθεν κυρίως οὕτως (ὅπερ ἐν τῇ
ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡσαύ-
τως, ὁμοίως, ἐπίσης, καί, προσέτι. (|| Καί
ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀριστογγὺς ἄλλους· κατὰ δὲ
τὸν Βαθύμεινον, ἐπικρίνοντα ταῦτα τε καὶ ἄλλας
θεωρίας καὶ ἐτυμολογίας—ὡς αἴτια σημειώσεως
ἡ οὐ μάλιστα ἐπαρκατοῦσα τοῦ Κουρτίου· Σανσεκρ.
ku=Λατ. que=Τέ—καὶ ὁρμώμενον ἐκ μόνης
τῆς σταθερᾶς χρήσεως τοῦ μορίου ἐπὶ τοῦ Ὀμ.
καὶ ἐφεξῆς, «ὁ μὲν ἀπλοῦς Τέ ἐπισυνάπτει πράγ-
ματα διακριτικῶς καὶ κατ' οὐσίαν συνανήκοντα,
ὁ δὲ διπλοῦς ἀμειβόμενος ἢ στενῶς· συνδέει πολλά
ὡς εἰς ἐν ὅλον ἀνήκοντα»). Ὅθεν 1) ὁ ἀπλοῦς
Τέ α.) ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώσσῃ, καὶ
μάλιστα τῇ ἐπικῇ, μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντι-
νομικῶν καὶ ἐπιρ. καὶ μετὰ τῶν συνδέσμων τῶν
χρονικῶν, τελικῶν, αἰτιολογικῶν καὶ ὑποθετικῶν
τίθεται μόνον ἵνα συνάψῃ στενωτέρον τὴν πρό-
τασιν πρὸς τὴν ἀπόδοσιν, ὅθεν προκύπτουσιν οἱ
ἐξῆς συνδυασμοί· ὅς τε, ὅτε, ὅσπερ τε, ὅσος
τε, αὐτός τε, ἐνθα τε, ἵνα τε, ὅτε τε, ἐπεὶ τε, γάρ
τε, εἴπερ γάρ τε, ὥς τε, ὡς τε, τ' ἄρα, κ. ἄ. ε.
(ἴδ. τὰς λ. ταῦτας), ἐν οἷς ὁ Τέ εἶνε ἀμετάφρα-
στος. Ἀντὶ τοῦ «γάρ τε» εὐρίσκειται ὁ συν-
δυασμὸς «τέ γάρ» Ψ 277. Τινες τούτων τῶν
συνδυασμῶν ἐκωλύθησαν καὶ ἐν τῇ μετέπειτα χρή-
σει, οἷον τὸ «ὥς τε, αὐτός τε, ὅτε κ. ἄ. ε.» (Ὁ Τέ
ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, —|| οἷτινες ὅμως
κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Βαθύμεινου πολὺ
πλεονάκις εὐρίσκονται παρ' Ὀμήρῳ ἀνευ τοῦ Τέ
—σημαίνει κατὰ τὸν Κλάσεν τὸ διαρκές
φθινητικὸν πρὸς τὸ ἐφημέριον, καὶ τὸ γενικὸν
πρὸς τὸ μερικόν). β.) συνάπτει πρὸς τὰ προη-
γούμενα λέξεις καὶ προτάσεις· κύνεσσιν οἰωνοί-
σιν τε πλοῖα· Α 4, «ὁ μόνος κούρην ἄγειν θ' ἱερὴν
ἐκατόμβην» Α 99, «οἱ δ' ἐπεὶ οὐν ἡγερέθεν ἡμη-
γέρτες· τ' ἐγένοντο» Α 57. 2) Ἐν ἀνταποδόσει
εὐρισκόμενος εἶτε πρὸς ἄλλον Τέ, εἶτε πρὸς
ἄλλο μόριον, συνδέει οὐ μόνον λέξεις, ἀλλὰ καὶ
προτάσεις πρὸς ἀλλήλας· α.) «τέ—τέ· κυρίως
ὅπως—οὕτως, τόσον—ὅσον, ὅτε καὶ—καί,
οὐ μόνον—ἀλλὰ καί, Ὀμ. πλ.χ., πολλάκις
ὅμως καὶ ὅπου ἡ σύνδεσις δέν εἶνε πολὺ στενὴ,
τίθεται ὁ διπλοῦς τε—τέ ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸν
καί, οἷον «ὅσα τε τ' ἡλίου σκιῶντό τε πλοῖα
ἀγυαί» β 388 κ. πλ.χ. Ἐν τῇ ἐπικῇ χρῆσι
τοῦ διπλοῦ Τέ παρατηροῦνται τὰ ἐξῆς ἰδιώμα-
τα· Ὁνίστε τίθεται κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ διπλοῦς
Τέ, ὁ μὲν εἰς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀπό-
δοσιν ὑποθετικῶν λόγων, ὡς φαίνεται, ἀπλῶς
εἰς ἐνδείξιν τῆς στενῆς ἀνταποδόσεως τῶν ὁγμ

προτάσεων, ὅτε καὶ μένει ἀμετάφραστος, οἷον
«εἰ περ γάρ τε γύλον καὶ αὐτῆμα καταπέφθι,
ἀλλὰ τε ἢ μετόπισθεν ἔχει κότον» Α 81, πρὸλ.
Δ 160, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει δὲ εἰς
τὴν ἀπόδοσιν) Κ 225. Δύνανται δὲ καὶ νὰ λείπῃ
ὁ Τέ ἐκ τῆς προτάσεως, «εἴπερ γάρ θυμὸν γα
μενοινάει πολέμειζεν, ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύ-
νεται» Τ 164, πρὸλ. Γ 25, Ε 350, β 62 κ. ἄ.,
δύνανται δὲ καὶ μεθ' ὅλης τῆς προτάσεως νὰ λεί-
πῃ, «ἦ τέ κεν ἤδη λάβινον ἔσσο χιτῶνα» Γ 56,
Ε 201, 885· ἄλλοτε λείπει ἐκ τῆς ἀποδόσεως,
οἷον «ἔειπον εὐχόμεθ' εἶναι, εἴπερ τε γέροντ' εἴ-
ρηαι» α 188. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνταπόδοσιν
τίθεται καὶ εἰς ἀναφορικῶν λόγων· «τόσον τίς
τ' ἐπιλεύσεται, ὅσον τ' ἐπὶ λαν ἴησι» Ν 42,
πρὸλ. Γ 221· πολλάκις δὲ καὶ ἐνταῦθα παρα-
λείπεται ὁ ἕτερος Τέ, «ὅς κε θεοῖς ἐπιπέσθεται,
μᾶλα τ' ἔλλυνον αὐτοῦ» Α 218, πρὸλ. ο 54.
Ἐνίοτε τίθεται ὁ διπλοῦς Τέ μετ' ἄλλων ἀντα-
ποδιζομένων μορίων, οἷον τῶν Μέν—Δέ, «μὲν
τε—δέτε» Β 90, Φ 260 κ. ἄ., ἢ τῶν Μέν—
Ἀλλὰ, «μὲν τε—ἀλλὰ τε» μ 62, ὅπου ὡσαύ-
τως ὁ Τέ μένει ἀμετάφραστος. Καὶ ἐν τούτοις
δύνανται ὁ ἕτερος Τέ νὰ λείπῃ 1508 κ. ἄ., ὅθεν
δύνανται νὰ ἀνταποδίδωνται οἱ ἐξῆς συνδυασμοί
«μὲν τε—αὐτάρ» α 215 κ. ἄ., «μέντε—οὐδέ»
Ε 438, «μὲν—δέ τε» Γ 593. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ
Μέν δύναται ἐν τοιοῦτοις λόγοις νὰ λείπῃ μετὰ
τοῦ Τέ, ἢ ὅλη ἡ ἡγουμένη πρότασις, διὰ ταῦτα
εὐρίσκεται πολλάκις ὁ Δέ (καὶ ἄλλα ὅμοια μόρια)
μετὰ τοῦ Τέ ἀνευ ἀνταποδιδόμενου Μέν, οἷον
Α 403, Β 240, β 277 κ. ἄ., πρὸλ. ρα, β)·
ὡσαύτως τίθεται καὶ ἄλλὰ τε· Β 754, μ 67,
«αὐτάρ τε» Α 484, «οὐδέ τε» Α 406, καὶ ἀρνῆ-
σιν· προηγουμένης, Ρ 42· β)· «τί—καί»
ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς παρ' Ὀμ. ἰσοδυ-
ναμῇ μὲ τὸν «τί—τί» Α 293 κ. ἄ. πλ.χ. Ἀντὶ
τοῦ Καὶ τίθεται τὸ «ἦδέ» Β 206, Γ 459 καὶ
«ἰδέ» Ζ 469, Θ 462 (κατὰ τὸν Σπίντνερνον καὶ
τοῦς μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Δινδάρφ. ἀντὶ τοῦ
συνήθους· ἰδέ· γ)· ἀνταποδίδεται ὁ Τέ καὶ
πρὸς τὸν Δέ, Γ 366, Ψ 478 κ. ἄ., καὶ πρὸς τὸν
Ἠ, οἷον «ὥστε γάρ ἢ καίδεις—χῆραι τε γυ-
ναῖκες» Β 289. (Ὁ Ναιγελσαχ παραβάλλει καὶ
ἄλλα χωρία ὅμοια ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ Ξενο-
φώντος κ. ἄ.).

Κανονικῶς τίθεται ὁ Τέ εὐθύς μετὰ τὴν λέ-
ξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συναφῇ ἢ ὁπωσδήποτε
σχετισθῇ πρὸς ἄλλην τινά, ἀλλ' ἐνίοτε χωρίζε-
ται αὐτῇ· διὰ μορίων ἢ ἄλλων μικρῶν λέξεων,
οἷα ἡ Τίς, «τόσον τίς τ' ἐπιλεύσεται» Γ 42,
«ὡς δ' ὅτε τίς τε» Γ 33. (|| Ἐνταῦθα ὁ «τε»
ἀνῆκει κατὰ τινος· μὲν εἰς τὸ «ὅτε», κατὰ δὲ
τὸν Ναιγελσαχ πιθανώτερον εἰς τὸ «ὡς». Ὁ
δὲ Δινδέρφους ἀπορρίπτειν ταῦτα· τὰς ἐρηνηναῖας
νομίζει ὅτι ἐνταῦθα τε καὶ ἄλλοις πολλαχοῦ ὁ
Τέ ἐξαιρεῖ τὴν ἐννοίαν τοῦ «τίς» καὶ οὐ μόνον
τούτου, ἀλλὰ ἢ ἄλλων λέξεων, οἷον τοῦ «ὅσον»,

ότος, τίπτε, πῶς· «ποι κατ' αὐτόν δὲν ἔχει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συνδετικὴν ἔννοιαν ὁ Τέ. Καὶ ὁ Βαυλείνος παραδέχεται διὰ τὴν ὑπάρχουσαν παρ' Ὁμ. πολλὰ χωρία, ἐν οἷς ὁ Τέ κείναι ἄνευ συνδετικῆς· τινος, ἐννοίας, περὶ δὲ τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ ἀμνηστέ), «ὡς αἱ τε»· 314, «τὰ μὲν τε»· B 445 κ. ἀ. πλ., ἄλλοτε παρεντίθεται μεταξὺ ἄρθρου καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «τὰ τε δῶρα»· Γ 54, μεταξὺ κτητικοῦ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, «ἡμέτερά τ' ἄλοχοι»· B 136. Ἐνίοτε δὲ ἐπὶ σπένδῳ συνημμένον λήξαν τίθεται καὶ πρὸ τῆς λήξεως, εἰς ἣν κυρίως ἀνήκει, οἷον «ἐγγύθι τε Πριάμοιο ἔ' ἔκτορος» ἀντὶ τοῦ· ἐγγύθι Πριάμοιο τε καὶ ἔκτ., Z 317 κ. ἀ.

Τεγέη, ἡ, Τεγία, παλαιὰ πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἔχουσα περιόχον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἥς σήμερον ἐρίπιαι σώζονται μεταξὺ τῶν χωρίων Ἀγίος Σώστης, Ἱμπραῖμ Ἐφέντη ἔ' Πιπλάη, B 607.

τέρεος, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ· τέριος, ὅσπερ γασμέρος, ἰδίως δὲ (ὡς τὸ «ποιητός» ἔ' τυκτός· «εὐ ποιητός· καὶ εὐ τυκτός») καλῶς ἐργασμένος, εὐσκεπής, εὐεργής, εὐόμοστος· «τέριος θάλαμος»· Z 218 ἢ λίγαντα οἱ θάλαμοι πῶν θυγατρῶν τοῦ Πριάμου, οἵτινες πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάρου κεχωρισμένοι καὶ ἰσόγμοι. Οἱ Σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσιν· ὑπερφῶν, ὅ ἐ. ἀνώγειοι, διότι ἐν γένει παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες τὰ ὑπερφῶ κατοικοῦσιν· ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο ἐντελὲς ἀδιανόητος καὶ περιττὴ ἡ προσθήκη «ἐνδοθεν αὐλῆς».

τέρας, ἐπε, τό, 1) στέγη, «σκεπή», ἑροφή, κ 559, λ 61. 2) πᾶν ἐστεργασμένον, σκεπασμένον μέρος τῆς οἰκίας, θάλαμος, δωμάτιον, αἶθουσα, α 333, θ 458 κ. ἀ., Ὅδ.

τερεῖον, ἰδ. ἰγ.

τεσσαλία, τέσσα, ἰδ. σάλας.

τέσσαροι, τεσσαίρη, τεσσαμέναι, τεσσαίς, τεσσῆς, τεσσῆς ἢ τεσσῆς, ἰδ. ὀνήκη.

τεῖν, διὰ καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. σί.

τεῖνα, ἀορ. ἀ. ἔπινεν, ὑποτ. τεῖνρ, ἐδοτ. -ει, μετοχ. -ας, ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τίταται, γ'. ἐνικ. τίταται (μόνον ἐν τμ.), ὑπερσ. γ'. ἐνικ. τέτατο, γ'. δοῖκ. τετίσθην, γ'. πληθ. τέταντο, παθ. ἀορ. ἀ. ἀναυτ'. τάθη, μετοχ. ταθῆς. (Οἱ παθ. οὗτοι χρόνοι ἔχουσι τὸ α βραχύ). 4) ἐκτείνω, τανύω, ἐντείνω, «τεντώνω»· ἀ.) κυρίως· «τέβον»· Δ 421, «ἦνία ἐξ ἀντυχός»· τεντώνω τὴ (τέως· χαλαρὰ) ἦνία προσηλύνων αὐτὴ εἰς τὴν ἀντυχά (ὡς σταθεῖν οἱ ἵπποι), E 262, 322. Παθ. «ὄχους τέτατο ὑπ' ἀνθεράνας»· ἦτο σφιγνὰ ὑπὸ τὸν πύγωνα τεντωμένος, δεδωμένος, Γ 272, «ἐνὶ δεσφῷ»· γ 200, «δύω τελαμῶνε περι στήθεσι τετίσθην»· E 404, «φάσγανον τέτατο ὑπὸ λαπάρην»· κρεμᾶμενον ἐκτείνω· το ὑπὸ τὴν λαπάραν, X 307, «τεντώνων, ἀπλώνων»· ἰστίαι τέταται· λ 11· β'.) μεταφορ. «λαίλαπα τείνω»· ἐξαπλώνω, διαχέω, διε-

γείρω, Π 365, «ἐπὶ νῆς τέταται βροτοταί», ἰδ. ἐπιτεῖκα, «ἴσον πολέμου τέλος τείνω»· ἴσον ἐκτείνω, παρῆγω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἰσάροπον καθιστῶ τὴν μάχην, Γ 404. Παθ. «πῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τίτατο»· M 436, «ἐπὶ Πατρόκλην τέτατο κρατερὴ ὑμῖν»· περὶ τὸν Πάτροκλον ἐγίγρηθ, συνεκροτήθη σφοδρὰ μάχῃ, P 543, «ἵπποισι τάθη ἐρόμος»· ἐτανύσθη, τουτέστι μετὰ σπουδῆς καὶ ἀγωνίας ἔγεινεν ὁ δρόμος, δ ε. οἱ ἵπποι ἔπρξαν μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς δυνάμεως, Ψ 375· ὡσαύτως περὶ ἀνθρώπων, «ἀπὸ νόσσης τίτατο δρόμος»· θ 424, Ψ 758. 2) ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, ἰδίως κατὰ γῆς, ἐπὶ γαίῃ κει- το ταθῆς· N 655, Φ 419, «τετίσθην ἐν κο- νίην»· Δ 536, 544. (Ἡ ρίζα τα, ταν, τέκ, συγγεν. πρὸς τὸ Λατιν. tendo, πρὸλ. τὸ «τεν- τώνω»).

τέρας, ἰδ. τέρας.

Τειρεσίη, ἀο, ἀ (κυρ. τερεσιόχος), Τειρεσίαις, υἱὸς τοῦ Εὐήρου· καὶ τῆς νόμης· Χα- ρικλοῦς, περιόχουτος Θηβαίος μάντις, ὅστις ὑπὸ μὲν τῆς Ἥρας ἐτυφλώθη ὡς διαλύσας διαφορὰν τινα τῶν θεῶν οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς, παρὰ δὲ τοῦ Διὸς ἔλαβε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς καὶ μακροβιότητις ἔνθα γενεῶν ἀνθρώπων, κ 492, λ 32, 267, ψ 251. Ἐκ τοῦ

τειρεσι, κοκ, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέρας, μό- νον κατὰ πληθ. τέρατα, σημεῖα (ἐν οὐρανῷ), ἀστρα, ὑπ' ὧν ἀδηγόνται οἱ ναυτιλλόμενοι καὶ οἱ γεωργοί, Z 485 ἢ, Ὑμ. 7, 7.

τεῖρα, μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρ. (ἡ ρίζα τερ-, συγγ. τῇ Λατ. tero), κυρ. τριῶν, κατα- τριῶν, μόνον τραπικ. κατατριῶν, ἐξαπλῶν, ἐξαδυνατίζω, πιτίζω, κατατρίβω, κατα- πινῶ, «τριβῶν», οἷον τὸ σῆμα διὰ τῆς ἡλι- κίας, τοῦ πόνου, τῆς πείνης, τοῦ καμῆτου κ.τ.τ. μετ' αἰε., Δ 315, E 153, 796 κ. ἀ., ἐπὶ ἐχθρῶν, Π 489· ἀλλὰ ἔ' τὴν ψυχὴν διὰ λύπης ἔ' φρον- τίδων, βεβανίζω, φανοχωρῶ, πιτίζω, κατα- τριῶν, «πινὰ κατὰ φρένας»· O 61, «κῆρ»· α 342. Πολλὰκις παθητικ. «τεῖρεσθαι γῆραϊ»· E 453, «ὑπ' ἐρεσῆς»· κ 78, «καμᾶν καὶ ἰδρῆ»· P 745, «πίνθηϊ»· β 71· καταπινοῦμαι, ἐξαν- τλοῦμαι ἐν μάχῃ, Z 387, I 218, Βατρ. 473, «χαλκῷ»· P 376, «πνοῖτ' Ἡφαίστεια»· Φ 355, 366.

Τειρεσιπαιήθη, ἀο, δ (τετχος, πελάω, πε- λάζω), ὁ εἰς τὰ τεῖχη πλησιάζων, προσ- πελάζων, ἐφορμῶν, δ ε. τολμηρὸς πο- λιορκητής· «Ἀρη»· μόνον Ὑλ. E 31, 455.

τειχίον, ἐγκλιν. τεῖχος, ὄχυρόν. Μέσ. ἐγεί- ρω ἑμαυτὴν τεῖχος, «τεῖχος ἐκτεχίσασα»· Π 449 ἢ.

Τεισιόβρις, εἴσα, ἐν, ἐπικ. (τειχίον, τεῖχος)· ἡ ἔχουσα περὶ τοῦτῃν (μεγάλα, ὄχυρά) τεῖχη, ὄχυρά, περιτετειχισμένη, οἷον «Τίρυν», Γάρτος· μόνον Ὑλ. B 569, 646.

Τεισίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκοριστικὸν τοῦ

τείχος, ἀλλ' οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ τείχεος πό-
λεως ἢ φρουρίου, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου
οικοδομῆς τινος ἢ περιόλου μικροῦ τινος χώ-
ρου, ὅστις δύναται ὡς τοιοῦτος καὶ μέγας νὰ
ᾔνε, ὅθεν «μέγα τείχιν αὐλῆς», *Οδ. π 165,
348. (Κατ' ἄλλην δὲ ἐρμηνείαν δὲν εἶνε ὑποκο-
ριστικὸν καὶ μὲ διάφορον σημασίαν, ἀλλ' ἕτερος
τύπος τοῦ τείχους, ἔχων ἐπὶ αὐτὴν ση-
μασίαν, καθὼς τὸ θηρίον καὶ θῆρ, οἰκίον ἔσ-
κος· ἀλλ' ἴδ. οὐκίον. || Σημειώσω δὲ ἡ λ. εὐ-
ρίσκεται ἐν τῇ καθομολογίᾳ, «τὰ τείχεα» ἐπὶ
τῶν τοίχων οικοδομῆς τινος).

ΤΕΙΚΟΣ, ΚΟΣ, ΤΟ, ΤΕΙΧΟΣ, ἰδίως πόλεως πε-
ρίβολος, περιτειχισμα, Ν 764 κ. ἀ., ἐν γέ-
νει δὲ πᾶν ὄχυρμα, φρούριον, [ἐρύμα],
πράχμα, ὅλον τὸ πρὸ τῆς Τροίας «ἀμφίχου-
τον τείχος». Υ 145, «τείχος ἱλαύνω». «τρα-
βῶ», ὅ ἐ. ἐγερῶ κατὰ μήκος τείχος, ζ 9, «τειχ-
ρήνυσθαι» διαρρήγνυσθαι (κάνω ρήγματα εἰς)
τὸ τείχος, Μ 257, 440. (Παράγεται ἐκ τοῦ
τεύχω, καὶ σημ. κυρ. ἔργον γενικῶς ἀντὶ τοῦ
εὐδικοῦ ὄχυρωματικῶν ἔργων. || Ἄλλης γνώ-
μης εἶνε ἐν τῇ β'. ἐκδοσί τοῦ Κούρτιος, ὑπάγων
μετ' ἄλλων τὴν λ. εἰς τὴν ρίζαν οἰγ-, θίγω,
θιγγάνω. Ὅχι μᾶλλον πιθανόν).

ΤΕΙΝΕ, ἐπὶ β'. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΤΕΠΕ, ὅπ. ἴδ.

ΤΕΚΕ, ΤΕΚΕΙΝ, ἴδ. ΤΙΚΤΟ.

ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. -ομαι, -εται,
ἀόρ. ἀ. ἀναβῆτη. τεκμήρηται, -αντο, κυρ. θέτω
τέρμα (τεκμαρ) ὅθεν 1) ὁρίζω, προσορίζω,
διατάσσω, διορίζω, ἰδίως ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς
τύχης, «κακά τινι» Ζ 349, Η 70, καὶ ἐπὶ τῆς
Κίρκης, «δόδον τινι» προδιαγράφω, κ 563. Ἐν
γένει δὲ μνηνῶν, ἀναγγέλλω, προλέγω, «ὁ-
λεθρόν τινι» λ 442, μ 439. 2) παρὰ τοῖς με-
τέπειτα, ὁρίζω κατ' ἐμαυτόν, ἀποφασίζω,
*Γ. Ἀπ. 285. (|| Ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα καὶ ἡ ἐν
μεταγενεστέρᾳ σημασίᾳ συμπεραίνω).

ΤΕΚΜΩΡ (ἐκ τῆς πολυσήμου ρίζης τεκ), τό,
ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέκμαρ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ
αἰτ. 1) τέλος, τέρμα, ὄριον, «ἵκετο τέκμωρ»
Ν 40, «εὐρεῖν τέκμωρ» εὐρίσκω τέλος, διέξο-
δον, ἐκδοσιν, Η 30, Ι 47, δ 373, 466, ὡσαύ-
τως, «τέκμ. εὐρέσθαι» Π 472, «τέκμωρ Ἰλίου»
εἶνε τὸ τέλος, ἡ ἐκδοσις τοῦ περὶ τὸ Ἴλιον ἀ-
γῶνος, ἡ καταστροφή τῆς Τροίας, Η 30, Ι 47.

2) ἐν γένει δὲ σημειῖται ἐπὶ ἐπισήμῳ ὥρισμέ-
νῳ, δι' οὗ βεβαιῶται τι, τεκμήριον, ἀπόδει-
ξις, «μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἡμῶν» ἡ μεγίστη
παρ' ἑμῶς διαβεβαίωσις, Α 526 ἡ αὐτὴν λέ-
γεται ὅτι «τέκμωρ βροτοῖς τέτυκται» τεκμή-
ριον, σημείον, ἐξ οὗ εἰκάζουσιν, ὁρίζουσι τι, *Γμ.
32, 43.

ΤΕΚΝΟΝ, τό (τεκ-, τίκτω), τὸ γεγεννημένον
ἀ.) γόνος, τέκνον, «παῖδ' ἱ», *Ομ. πλχ. Πολ-
λῆς εἰς φιλοφρονητικᾷ προσηγορίᾳ λαμβάνει ἔξ
ἐπιθέτου ἀρσενικόν, -οῖον. «φίλκ τέκνον» Χ 84,

6.363 κ. ἀ. β'. ὅ.) ἐπὶ ζώων, τὸ νεογνόν, τὸ
«μικρόν», Θ 298, Β 314, Α 413, π 217.

ΤΕΚΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἔτεκον, ἴδ. ΤΙΚΤΟ.

ΤΕΚΟΣ, ΚΟΣ, ΤΟ, ποιητ. = ΤΕΚΝΟΝ, ὁστ. πληθ.
τέκεσσι καὶ τεκέσσι, «Διὸς τέκος» Β 157, 6
478 κ. ἀ. πλχ. ἀ.) ἐπὶ οὐδὲν τε καὶ θυγατέρος,
ἐπὶ φιλοφρονητικῆς προσηγορίας, «φίλον τέκος»
Ι 437, σ 470 κ. ἀ. β'. ὅ.) ἐπὶ ζώων, τὸ νεο-
γνόν, τὸ «μικρόν», Θ 248, Μ 222, Π 265,
Ρ 143.

ΤΕΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (τέκτων), ἀόρ. ἀ. ἀναβῆ-
της τεκτίναντο, εὐκτ. -αίτο, κατασκευάζω,
[ποιῶ], «μασσορεύω», «νῆς» ναυπηγῶ, *Ιλ.
Ε 62, «χέλον» *Γ. Ἐρμ. 25 τροπικ. «μῆτιν»
παρασκευάζω, τεχνάζομαι, χαλκεύω,
ἐπινοῶ, Κ 49.

ΤΕΚΤΟΝΙΑΣ, ἀο, ὁ, υἱός τοῦ Τέκτονος, Θ 414,
ἴδ. καὶ *Θερῖον.

ΤΕΚΤΟΝΙΗ [..], ἡ, ποιητ. ἡ ἐνέργεια καὶ
τέχνη τοῦ τέκτονος, τεκτονική, κατασκευή,
πληθ. ε 250 f. Ἐκ τοῦ

ΤΕΚΤΩ, ΟΝΟΣ, ὁ (τεκ, συγγ. πρὸς τὸ τε-
κεῖν, τεύχω), πᾶς ὁ ποῶν καὶ κατασκευάζων
τι, ἐργάτης, τεχνίτης, «μάστορας», «τέ-
κτων κερατοῖς» τεχνίτης κερατοῖδος, κερατοῦρ-
γός, Δ 410. Ἰδίως ξυλουργός, κτίστης, Ζ
345 κ. ἀ., «δοῦρων» ρ 384, ναυπηγός, Ε 59,
«νῆων» ι 126, ἀμαξοπηγός, *Γ. Ἀφρ. 12,
«τέκτονες ἄνδρες» Ζ 315. — *Ως κύριον ὄνομα
ἐθεώρησε τὴν λ. ἐν τῷ Ε 59 ὁ Φαίης κατ' ἄλ-
λους πρὸ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ πρότερον προσηγορικοῦ.

ΤΕΛΑΜΩΝ [..], ὄνομα, ὁ (ταλ-, τελ-, τλη-
ναι), κυρ. ὁ βαστάζων ἢ κρατῶν τι, ἰδίως ἀ.)
ὁ τελαμῶν, ὁ ἱμάς, δηλ., οὐ μόνον ὁ ἐξ οὗ
κρέμαται τὸ ξίφος, Η 304, Ψ 825, καὶ ἡ μά-
χηρα, Σ 598, ἀλλὰ ἔξ οὗ φέρεται ἡ ἀσπίς,
Β 388, Ε 796, 798 μνημονεύονται ἀμφότεροι
«ὁ μὲν σάκος, ὁ δὲ φαργάνα» Ε 404. Πολ-
λῆς πολυτελῶς ἐξεργασμένος, Α 38, λ 640:
β'.) ἐν γένει ἱμάς, λωρίον, πρὸς δέσιν, Ρ 290.

ΤΕΛΑΜΩΝ [..], ὄνομα, ὁ, υἱός τοῦ Αἰακοῦ,
ἀδελφός τοῦ Πηλέως, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος,
πατὴρ τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου, Ρ 293, λ 553.

ΤΕΛΑΜΩΝΙΑΣ [..], ἀο, ὁ, υἱός τοῦ Τε-
λαμῶνος, ὁ Αἴας, Θ 267, 1623, Ν 709.

ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΣ [..], ἡ, οὐ, τοῦ Τελαμῶ-
νος, 4) «Αἴας Τελαμῶνιος» πρὸς διακρίσιν
τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς, Β 528, λεγόμενος καὶ
«Αἴας Τελαμῶνιος υἱός» Ν 67, 470. 2) «Τερ-
κρος Τελαμῶνιος» ὁ ὁμοπατήριος ἀδελφός τοῦ
Αἴαντος, Θ 281.

ΤΕΛΕΟΝ (τέλλω) μόνον κατ' ἄνδρες, -ει, -ουσι,
μετοχ. -οντες καὶ παρτατ. θρησκευτικόν τελέ-
θασκε *Γ. Ἀθήμ. 242, κυρ. εἶμαι τετελεσμένος,
ὅθεν εἶμαι, ὑπάρχω, «νῦν ἤδη τελέθει» εἶνε
ἤδη νῦν, Η 282, 293, πρὸλ. Ι 441, δ 85, ρ
486.

ΤΕΛΕΙΟΣ, ΟΝ (τέλος), ὑπερθ. ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΟΣ,

Η, ΟΝ, τέλειος, ἐντελής, ἄρτιος, περί τῶν ἱερῶν (Θυμάτων), τὰ ὅποια ἔπρεπε νά ᾔνε ἄγια, ἀβλαβή, ἀνευ τινὸς ἐλαττώματος, Α. 66, ΙΙ 34, «τελειότατος πετιηνών» δηλ. τῶν μαντικῶν ὀρνέων λέγεται ὁ ἁγίος, διότι τοῦτου τὸ προσώνυμο ὡς κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ Διὸς προερχόμενον ἦτο ἀσφαλίστατον (πρὸς ΤΕΛΕΙΕΙΣ), Θ 347, ΙΙ 345.

ΤΕΛΕΙΑ, κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ΤΕΛΟΣ, ὅπ. 18.

ΤΕΛΕΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰων. = τέλειος, Ὑ. Ἐρικ. 429.

ΤΕΛΕΟΦΟΡΟΣ, ΟΝ, ὁ εἰς τέλος φέρων, τουτέστιν ὁ ἐκτελεστής, ὁ ἐκτελῶν, φέρων εἰς πέρας καὶ μὴ παραμελῶν τὰς ἐαυτοῦ βουλάς, Γμ. 22, 2. Ἰδίως «τελ. ἐνιαυτός» ὁ τὰ πάντα εἰς τέλος τουτέστιν ἀκαμὴν ἢ ὠριμότητα φέρων ἐνιαυτός ἐν τῇ τοπικῇ φρ. «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν» Τ 32, η 86 κ. ἄ. πλχ.

ΤΕΛΕΥΗ, ἡ (τελέω) [τελευτή], τέλος, ἐκτελεσις, Βατρ. 305.

ΤΕΛΕΥΑ, ἑνεσ. γ' ἐν. -σ, μέλ. -ήσω, -ήσεις, -ήσει, ο 524, -ήσουσι, ἀπαρφ. -ήσιν, μέσ. μέλ. ἀπαρφ. -ήσεσθαι μὲ παθ. σημ. Ν 100, θ 510, ι 511, ἀόρ. ἀναούξ. τελεύησε, -αν, εὐκτ. -εας, -εις, ὑποτακτ. -ω, ης, ἀπαρφ. -ήσαι, μετοχ. -ας, παθ. ἀόρ. ἀπαρφ. τελευτηθῆναι.

Α') Ἐνεργ. 1) τελέω, ἐκτελῶ, κάμνω, «ὑποσάντε τελευτήσιν τε τὸν ὕρκον» ἔξετελεσαν ἀνδράς· καθ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς πόπους, Ξ 280, β 378 κ. ἄ., ἐκτελῶ, περατῶ, «τελειώνω», τί, β 279, «ἔργα» Θ 9 κ. ἄ., «γίμνον» τελέω, ω 426, «κακὸν ἡμάρτιν» παρασκευάζω εἰς τινὰ κακὴν ἡμέραν, δυσυχλιν, ο 521. 2) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ ἐπὶ ὑποσχέσεων καὶ ἐγγων, ἐπιθυμιῶν, Ν 375, «ἐλλδωρ» φ 200, πρὸς γ 56, 62, ἀνδρῶσι νοήματα Σ 328. Β') Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, περατοῦμαι, «τελειώνω», γίνομαι, Ο 74, β 471. Ἐκ τοῦ

ΤΕΛΕΥΗ, ἡ (τελέω) ἄ.) περάτωσις τέλος, πέρας, «βιότοιο» Η 104, Π 787, «τελευτήν ποιῆσαι» φέρω εἰς πέρας, α 249, π 426, «ἐς τελευτήν» ἐν τέλει, τέλος, Γμ. 6, 29-6'.) τέλος, σκοπός, «μύθοιο» Ι 625.

ΤΕΛΕΩ, ἐπικ. ΤΕΛΕΙΑ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου (τέλος), ἑνεσ. τελέω, -εἰ καὶ -εἰε, εὐκτ. -έοιεν, ὑποτ. -έωμεν, μετοχ. -έοντες, παρτα. ἐπικ. τελέον καὶ ἐτέλειον, παθ. ἑνεσ. -εἴται, -εἴται, παρτα. ἐτελείετο, μέλ. ἐπικ. καὶ Ἰων. -έω, -έει, -έουσι, μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασι. -εἴται, ἀπαρφ. -εἴσθαι ἢ -έεσθαι, ἀόρ. ἄ. ἐπικ. ἐτέλεσα, αἰ, ε, ἀν, ἀναούξ. τέλεσα, -σσαν, προσ. τέλεσαν, εὐκτ. -σμι, -εας, εἰς, -σμεν, ὑποτ. τελέσω, -η, -ωσι καὶ -σσω, -σσης, -σση, ἀπαρφ. τελέσαι, -σσαι παθ. παρακ. γ' ἐν. τετέλειται, μετοχ. -σμένοι, ον, α, ὑπερσ. τετέλεσο, ἀόρ. παθ. ἐτελέσθη. 4) ἐκτελῶ; φέρω εἰς

πέρας, περατῶ, «τελειώνω», «ὑπόμνον» Ψ 373, 768, «ὁδὸν» θανάτω, κ 490, «πόνον», φ 250 μετὰ μετοχῆς «οὐδ' ἐτέλεσε φέρων» (οὐδὲ διετέλεσε φέρων) δὲν τὸν ἔπειρε μέχρι τέλους Μ 222, «λατρία διατηρήας ἐτέλεσα» διάταγμα μέχρι τέλους τὸ κῆρα, ε 409. 2) ἐκτελῶ διαπράττω, ἐκπληρῶ, πράττω, «κάμνω» Α 523 κ. ἄ., «νῆας, ἀ' κεν τελέοιεν ἕκαστα» αἵτινες νὰ ἐκτελῶσιν ἕκαστον τῶν δεόντων, ι 427, «ἡμερὰ τέλος» Ἡώ; ἐτετέλεσαν ἡ Ἡώ τὴν ἡμέραν, ἐπηγάγειν, ε 390 κ. ἄ., «μὴ τοῦτο θεός τελέοιεν» νὰ μὴ τὸ ἐκτελεσθῇ, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός, ρ 399, «κότον, χρόνον» ἐκπληρῶ εὐχαριστῶ, κορένομαι τὴν ὄργην κτλ. Α 82, Α 478 ἐπὶ εὐχῶν ἐπιθυμιῶν ἢ ὑποσχέσεων, πληρῶ, ἐκτελῶ, «ὑπόσχεσιν, ὅρκια» κ 883, η 69, «μῖθον» δ 776, «ἔπος τινί» Α 408. Παθ. ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, περατοῦμαι, γίνομαι, «ἔργον» Η 465 κ. ἄ., «τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται» β 476, ε 302 κ. ἄ., «τὸ καὶ πετελεσμένον ἔσται» τὸ ὅποσον ἐξ ἀπαντος θὰ ἐκτελεσθῇ, θὰ γένη, Α 212 κ. ἄ., «τετελεσμένος» λέγεται ἢ ὁ ἐκτελεστικός, δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, «εἰ δύνανται τελεῖσθαι γὰρ καὶ αἱ τετελεσμένον ἔσθιν» Ξ 496, Σ 427, ε 90.

3) παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω, «κάμνω», τινί τι, Ι 457, 598, «ἀγαθὸν γῆρας» β 34, φ 286, «νόστον» ο 442, «δῶρα» προσφ. φέρω Τ. Δήμ. 370. Ἰδίως ἀπαντῶμαι, ἀπὸ εἶδω, ἐπὶ ὠρισμένου φόρου ἢ τέλους, «θέμις στα» Ι 456, 298.

ΤΕΛΩΝΕ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. (τέλος) ὁ ἔχων τέλος, ὁ εἰς τελεσφόρος, ἀποτελεσματικός «τελ. ἐκατόμβαι» Α 345, Β 306, Α 582, Ρ 50, 59, ἐκατόμβαι αἱ φέρονται τὸ παλαιότατον ἀποτέλεσμα, αἵτινες δηλ. εἶνε θεάρετοι. Ἀδελφ. εἶνε τοῦ Γαϊδίου ἡ ἐρμηνεία· κατὰ δὲ τὸν Δοιδαρλ. εἶνε: αἱ πλήρεις, αἱ σωσταί, αἱ κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν «τέλειοι (18. τ. λ.), τουτέστιν ἐκ τελείων ἱερῶν συσταθμεναί.

ΤΕΛΑ, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμήσει, 18. ἐπι-ΤΕΛΑ.

ΤΕΛΟΣ, ΚΟΣ, ΤΟ, 1) ὡς ἀφηρημένη ἔννοια ἄ.) «τέλος», πέρας, «τέλος ἔχω» εἴμαι ἐντελής, τελειώμενος, Σ 378, «τέλος μύθων ἰκασθαι» φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, Ι 56, «νόστοις» τέλος, πραγματοποιήσις τῆς ἐπανόδου, γ 323, ὡσαύτως καὶ «τέλος θανάτου» τελεία, ἐντελής πραγματοποίησις τοῦ θανάτου (|| ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τέλος τῆς ζωῆς), δ εἰ θανάτος, Γ 309, ε 326 κ. ἄ. πλχ. 6'.) τέλος, τέρμα, σκοπός, «οὐ πολέμοιο» σκοπός τοῦ πολέμου, νίκη, Γ 291, «ἐν γεραι τέλος πολέμου» ἐπίων δ' ἐνὶ βραβύ· τοῦ μέν πολέμου ἄσκοπός, τὸ τέλος, ἔγκειται ἐν ταῖς γεραι· τῶν δὲ λόγων ἐν τῇ βουλή, δ εἰ ἡ δὲ νίκη ἢ ἐν τῇ βουλή ἔγκειται ἐν τῷ λόγῳ, Π 630, ὡσαύτως «τέλος μύθου» Π 83, «οὐ τέλος χειρίστερων

ἢ δταν· δὲν ὑπάρχει σκοπὸς ἄλλος εὐχαριστο-
περος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι εὐχαριστοτέρον ἢ δταν
ἔλ., ι 5· γ.) ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις, «γά-
μοιο» υ 74, «τέλος ἐπιτείναν μύθη» ἐκτελῶ
πραγματοποιῶ τὸν λόγον, T 407, Y 369, «εἰ
γὰρ ἐκ' ἀρχῆς τέλος γίνοντο» εἴθε αἱ κατάρ-
ναι ἐξεπληροῦντο, ρ 496 δ.) τέρμα χρονικὸν
ὠρισμένον, προθεσμία, «μιοθοε» Φ 450.
ε.) τέλος, ἐξοδισμός, (ἡ σημασία αὕτη δὲν εὐρί-
σκεται παρ' Ὁμ. καθ' ἃ παρατήρησεν ὁ Νίτσης
καὶ Δοιδερλείνος) «ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω» μέχρι
εἰλούς· δὲν (οὐδέποτε) θά ἀπατήσω, Y. Έρμ.
462. 2) συγχεκριμ. οὐσίας, ἐκτελές, ἀπρητισμέ-
νων πληθος, δ. ἐ. στίχος, ἀπόσπασμα, τέ-
ξις, τάγμα πολυμετέων, H 380, K 56, 470,
A 730, Σ 298.

ΤΕΛΟΣΔΕ, ἐπικ. ἐπιρ. ἀντὶ τοῦ εἰς τέλος,
«θανάτοιο τέλοςδε» εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου,
εἰς τὸν θάνατον, (ἴδ. τέλοος 4, α), *Il. I 444,
N 602.

ΤΕΛΟΣΩ, τό, ἐπικ. = ΤΕΡΜΑ, ὃ ἐ. τέλος, ὄριον,
«ἀρούρη»· τὸ τέλος, τὸ ὄριον τοῦ ἀγροῦ, *Il.
Σ 544, 547. Έτι δὲ ἔ περιωρισμένον τι τεμά-
χιον ἀγροῦ, «χωράφι», N 707.

ΤΕΛΕΟΥΣΙΑ, ΤΕΛΕΟΥΣΙΩΣ, ἴδ. ΤΙΛΩ.

ΤΕΜΕΝΟΣ, βοῡ, τό (τέμνω ἐκ τῆς ῥίζ. ΤΕΜ,
ἔξ ἧς ἔ τὸ Λατ. templum), τεμάχιον γῆς, ὃ ἐ.
ἰδίως α.) τοιοῦτον, ὅπερ ἀποχωρίζομεν τῆς
δημοσίας γῆς ἐδίδοτο εἰς τὸν βασιλεῖα, βασιλι-
κὸν κτήμα, κτήμα τοῦ στέμματος, Z 494,
Σ 550, ζ 293 κ. ἄ. πλχ. β.) τεμάχιον γῆς
ἀφιερωμένον εἰς θεόν τινα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄλτος
περὶ ἱερὸν τι, B 696, Θ 48, O 363.

ΤΕΜΕΝΗ, ἡ, πόλις περιδότης διὰ τὰ χάλκεια
μεταλλεύματα, α 484, πιδανὸς ἡ περὶ τὸ μέσον
τῆς Κύπρου Τεμέση ἡ Τάμασσος (Ταμα-
σός), ἥτις ἦτο περιδότης διὰ τὰ χαλκουργεῖα
της (Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς ὁ Οὐδύσιος, ἐννοοῦσι
τὴν Τέρψαν, Στράβ. 6, 4, 5, Τεμσα παρὰ
Κικέρ. π. Οὐέρρ. 6, 46, Αἰδ. 34, 45 κ. ἄ., τὴν
ἐπὶ τοῦ Τερνιάου κόλπου, τὴν σήμερον ἑρείπια
παρὰ τὸ Τορρε δι'ι Λαρί ἐν Καλαβρίᾳ).

ΤΕΜΝΩ, ΤΕΜΩ, ἴδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΕΝΕΔΟΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ
τὴν Τρωϊκὴν παραλίαν, ἔχουσα πόλιν οὐμνυμον,
ἔ τὴν σήμερον Τένεδος, A 38, 452, γ 459.

ΤΕΝΟΡΗΔΗ, ὄνη, ὁ. πατήρ τοῦ Προβόου τοῦ
ἡγεμόνος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μαγνήτων, B 756.

ΤΕΝΩΝ, ὄντος, ὁ (τείνω), κυρ. ὁ τεντώνων
ὄθεν τίνων, «νεβρον», καὶ ἐπικατὰ συμπλεγμα-
μαθὴν ἰδίως δὲ ὁ αὐχένιος μῦς, αὐχὴν μόνον
κατὰ δοικὸν καὶ πληθ. A 524 κ. ἄ., γ 449.

ΤΕΣΟ καὶ ΤΕΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΤΙΚΤΩ.

ΤΕΣ, τέσ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τίνος,
πινός, ἴδ. τίς καὶ τίς.

ΤΕΤΩ, ἴδ. ΤΙ.

ΤΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ σός,
«εἰδικός σου» A 438, α 295 κ. ἄ. πλχ.

ΤΕΡΑΣ [··], ΔΤΟΣ, ἐπικ. ΔΟΣ, τό, (πιθανὸς
τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἀστήρ, ἀστερ, σταρ,
ἴδ. Ἰκτῆρ) ὄνομ. πληθ. ἐπικ. τέρας, μ 394,
γενικ. τεράων, δοτ. τερέεσσι, ἔκτακτον τι, ἀπά-
ντων φαινόμενον, μέγιστα οὐράνιον, ματέωρον,
«σημεῖον», διόσημεῖα (διοσημία), Λατ. pro-
digium, portentum, καλὸν ἢ κακόν, εὐμενὲς ἢ
δυσμενὲς, ἰδίως περὶ φυσικῶν τινων φαινόμενων,
οἷον βροντῆς, ἀστραπῆς, οὐρανόου τόξου κ. ἄ.
ἄπερ ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα τῆς θείας θελήσεως
προσημαίνοντα τὸ μέλλον, Ὁμ. πλχ., ὅθεν «τέ-
ρας Διός» τὸ ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμενον σημεῖον
M 209, π 320, τὸ δὲ «τέρας ἀνθρώπων» εἶνε
τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων, A 28, «τέρας φαίνω»,
προβαίνω, ἴημι· σημεῖον πέμπω ἢ φανερώνω,
Ὁμ. πλχ. 2) πάσμα ἢ ὄν τι τερατώδες, τερα-
τόμορφον, τέρας, «σημειωμένον», οἷον
«ἄγριον τέρας» λέγεται ὁ δράκων Πύθων, Y.
A π. 302, «τέρας Διός» ἡ Γοργώ, E 742. ἴδ.
καὶ ΤΕΥΡΟΣ.

ΤΕΡΑΤΟΠΟΣ [···], ὄν (τέρας, ὦψ) τερατώ-
δους ὄψεως, τερατόμορφος, μόνον Y μ.
48 (19), 36.

ΤΕΡΕΪΤΩΝ, τό (τερῶ παρ' Ἰουχ. = τρυῶ,
ἐκ τοῦ τεῖρω), τρύπανον, «τρυπάνν», ἰδίως
τὸ διὰ μόνης τῆς χειρὸς ἐνεργεῖον, *Od. ε 246,
ψ 498.

ΤΕΡΗΝ, ΕΙΝΑ, ΕΝ, ποιητ. (τεῖρω), γεν. ΕΝΟΣ,
κυρ. τετριμμένος, (ἢ ἡ μάλλον εὐτρίκτος, εὐ-
θρυπτός), ὅθεν ἀσθενής, λεπτός, τρυφερός,
ἀπαλός, «ἄνηθα, φύλλα» ι 449, π 357 κ. ἄ.
τὸ ἀρσεν. μόνον ἐν τῷ «τέρενα χρῶα» N 553
κ. ἄ., μεταφορ. «τέρειν δάκρυ» Γ 442, Π 44,
π 332, «ἄνηθος ὄλης» Y. Έρμ. 375, τὸ θηλ.
«τέρεινα γλῆχων» Y. Δήμ. 209 (ἄλλοι δὲ
ἀποδίδουσι εἰς τὴν λ. τὴν σημ. λείος ἢ στρογγυ-
λωμένος, κυκλωτής, ὅθεν στρογγυλωτός, γε-
μῆτος, Λατ. ierens).

ΤΕΡΜΑ, ΔΤΟΣ, τό (τέλ-ος, πρὸλ. τὸ Λατ. ter-
men, terminus), τέρμα, ὄριον, ἰδίως α.) = ΝΙΣ-
ΣΑ, ὅπ. ἴδ., Ψ 323 καὶ κατὰ πληθ. περὶ ἐνός
τέρματος προκειμένου, Ψ 309, 333· β.) τὸ
τέρμα, τὸ τέλος, ἐν τῇ ἀρματοδρομίᾳ Ψ 358,
ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ Ψ 757 (ἐν ἀθροισμένῃ
στίχῳ) καὶ ἐν τῇ δισκοβολίᾳ θ 493.

ΤΕΡΜΙΔΑΙΣ [···], ΕΞΙΣ, ΕΝ (τέρμις = ποδὶς
κατὰ τὸν Ἰουχ. = ποδηνεκίς, ποδῆρης, μέ-
χρι ποδῶν καθικνεύμενος, «χιτών» τ 242,
«ἄσπις» ἡ ὅλον τὸ σῶμα καλύπτουσα Π 803.
Τὴν συνήθη ταύτην ἐρμηνείαν ἀπορρίπτει ὁ Γοί-
βελος ὡς ἀπέδοσαν εἰς τὴν γενικὴν σημασίαν
τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων, ἐρμηνεύει δὲ αὐτὸς τὴν
λ. κροσσιστός, θυσανωτός, ὡς ἐκ τοῦ τέρ-
μις = τέρμα· τὰ δὲ τέρματα τῶν χιτῶνων καὶ
ἀσπίδων εἶνε κροσσοὶ καὶ θύσανοι. (ἢ Ταῦτα τοῦ
Γοιβέλου φαίνονται μοι πάνυ ὀρθά. Ἀλλ' ἐπειδὴ
κατὰ τὸν Ἰουχίον ἡ τέρμις εἶνε ποδὶς καὶ
ἔχει τέρμα, ὡς ἀναγράφει αὐτός, νομίζω ὅτι

πρέπει τὸ ἐπιθεῖν νὰ παραχθῇ ἀπὸ τοῦ τέρ-
μις, ἀλλ' ἐκ τοῦ τέρμιος=ἐσχατος κατὰ τὸν
αὐτὸν Ἡσίοτον).

ΤΕΡΠΙΛΙΑΣ [..], ἀν. δ. οὐδ. τοῦ Τερπίου,
δ Φάμιος, γ 330. ἴδε καὶ τὴν λ. Γερπία.

ΤΕΡΠΙΚΕΡΑΙΟΣ [..], δ (εἰσπῶ, κεραυνός),
δ ἐπὶ τοῖς κεραυνοῖς τερπόμενος, οἶοντι
φιλοκέραιος, ἐπὶ τοῦ Διός, Α 419, ε 268
κ. ἀ. πλχ.

Τέρπη, συχνὴν κατ' ἐνιστ. καὶ παρτι. ἀνρ. δ.
ἔτερπε Γμ. 18 (19), 47, μέσ. μέλ. τέρψομαι,
μέσ. ἀνρ. δ. εἶκτ. γ'. ἐν. τέρψαιτο, Γ. Ἀπόλ.
453, μετοχ. τερπόμενος, μ 188. Πλὴν δὲ τοῦ-
του ἔχει δ. Ὀμ. τὸν μέσ. ἀνρ. β'. ἐταρπόμεν
(μόνον ἐν τῷ ἀ. πλχ. τῆς ὑποκτ. τερπόμεθα
Ω 636, δ 295) καὶ μετ' ἀναδιπλ. τεταρπόμεν
(τετάρπητο T 49, Ω 513, ὑποκ. τεταρπόμεθα
Ψ 10, 98, λ 213, μετοχ. τεταρπόμενος; I 704,
α 310, ε 244), ἔπειτα τὸν παθ. ἀνρ. κατὰ τρι-
πλουν τύπον. ἀ.) παθ. ἀνρ. δ. ἐτέρφθητι ρ 174,
γ'. πλχ. ἐτέρφθησαν θ 131, καὶ ἐπικ. καὶ
Δωρικ. ἔτερφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθησαν, Γμ. 18
(19), 45, εἶκτ. τερφθῆναι ρ 74, ὑποκ. τερφθῇ
Γμ. 27 (28), 41. β'. εἶκτ. τέρφητι ρ 213, 254, α
57, γ'. πλχ. τέρφην ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθησαν ζ
99. γ') συχνότερον τὸν παθ. ἀνρ. β'. διὰ τ. ἐταρ-
πήτην, πλχ. τάρπημεν, τάρπησαν, ἀπρφ. ταρ-
πήναι, ἐπικ. τάρπημεναι, ὑποκ. ταρπόμεν, ἴδ.
τὸ τέλος. Α.) Ἐνεργ. „χορταίνω, ὁρσίζω“,
εὐφραίνω, ἀναπαύω, εὐχαριστῶ, διασκεδάζω,
τίνα, καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν, ὅτων „λόγος“. Ο 393, „θυμὸν φόρμιγγι“. I 189,
„θυμὸν πεσοῖσι“. α 407, (προσπαθὼ νὰ) παι-
δρύνω, παροργίζω, ἀναχέμενος. T 312,
καὶ μετὰ μετοχ. εἰδὼν τέρπω. ρ 385. Β.)
Μία. 1) μετὰ μέσ. ζ παθ. ἀνρ. „χορταίνω,
ὁρσίζομαι“, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι,
ἀπολαύω, ἀπολ. μ 52, μετὰ γενικ. „ἰδὲντος
ἡδὲ ποτήτος“. Α 780, γ 70, „ἔθνος, εὐνης“. Ω 3,
φ 316, „φιλότιμος“. φ 300, „ἕδης ἀπο-
λαμβάνω, χαίρομαι“, φ 212 τροπικ. „γόσιος“
„χορταίνω τὰ κλάματα“, εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν μου κλαίων, Ψ 10 κ. ἀ. 2) ἐν γένει τέρ-
πασμαι, εὐχαριστοῦμαι, ἡδύνομαι, διασκε-
δάζω (οὐδ.), μετὰ δοτ. πράγματος. φόρμιγγι,
μύθοισιν, αὐδῇ, δαυτῇ, εἰσκοίσι κ. ἀ. „Ὀμ. πλχ.,
λαμβάνει ζ τὸν συνήθη παρ' Ὀμ. προσδιορισμὸν
„θυμῷ, φρεσὶν“. T 343, 49 κ. ἀ., καὶ κατ' αἰ-
τιατ. „φρένα, ἥτορ, θυμὸν“ εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν μου, τὴν καρδίαν μου, Α 474, I 705, φ 45,
α 340. Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἐρμη-
νευτῶν ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ΤΡΑΠΕΙΟΜΕΝ,
ὡς ὑποκτ. τοῦ β'. παθ. ἀνρ. κατὰ μετὰθεσιν
ἀντὶ τοῦ ταρπόμεν, τοῦτο δὲ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
τερπόμεν, ὅταν „φιλότητι ἢ ἐν φιλοότητι τρα-
πέομεν εὐνηθέντες“ ἢ „λέκτρονδε τραπέομεν
εὐνηθέντες“. Γ 444, Ε 314, θ 292, ὅτε τὰ „λέκ-
τρονδε“ ἐν τῇ χωρίῳ τῆς Ὀδύσσειας. πρέπει νὰ

ἀποδοθῇ εἰς τὸ „εὐνηθέντες“ (Πούτμαν. καὶ
Nagy-Glasson) ἢ κατὰ τὸν Βίκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ
Ἀμεῖν εἰς τὸ προηγουμένον „ἔδωκε“, τὸ δὲ
ἐπόμενον „εραπίομεν εὐνηθέντες“, χωρίζομενος
διὰ κώλου ἀπὸ τῶν προηγουμένων, ἐπισυνάπτε-
ται ἀσυνδέτως. Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὸν τύπον
εἰς τὸ τρέπω ἀλλὰ τότε εἶναι σχεδὸν ἀνεπιμή-
νευτος ὁ ἀνρ. „εὐνηθέντες“.

ΤΕΡΠΟΛΙΑ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τέρ-
ψις, εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, διασκεδά-
σις, σ 37 f.

ΤΕΡΠΟΛΙΑ, ἐπικ. ἀνρ. δ. ἀναούτης τέρσην,
μεταβ. ἑρπαινω, ἀποἑρπαινω, „αἶψα“. II
529 f. Ἐκ τοῦ

ΤΕΡΕΟΜΑΙ, ἐπικ., ἐνεστ. -εται, παρτι. ἐτέρ-
σεται, γ'. πλχ. τέραντο, ἀνρ. β'. ἐτέρσην, ἔξ
οὐ ἀπαρρ. τερσῆναι καὶ τερσήμεναι, II 549, ζ
98, ἑρπαινομαι, „περγώνω“ ἢ εἶμαι ἑρ-
ρός, „ἔλκος ἐτέρσεται“. Α 267, 848, „εἴματα
ἡλίου τερσήμεναι αὐγῇ“. ζ 98, „θειλπέδον
τέρσεται ἡλίου“. ἑρπαινεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, η
124. μετὰ γεν. „ὅσσοι δακρυόφι τερσονται“
ἐστέγνωμον ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔπυσον δακρυόεντα,
ε 152.

ΤΕΡΥΓΙΒΡΟΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. (τέρπω, βροτός,
πρὶ δὲ τοῦ μ ἴδ. λ. ἰμβροτός), ὁ τοῖς βρο-
τοῖς τέρπων, εὐφραίνων, εὐχαριστῶν, ἐπὶ τοῦ
τοῦ Ἥλιου, Ὅδ. μ 269, 274, T. Ἀπ. 441.

ΤΕΤΣΑΡΑΒΟΙΟΣ [..], ὄν, τεσσαύρων βοῶν
ἀξίαν ἔχων, τέσσαρας βόας ἀξίζων, Ψ
705 f.

ΤΕΤΣΑΡΑΚΟΝΤΑ, ἄκλ. τεσσαράκοντα, „σα-
ρῶντα“, ἴδ. πλχ., α 314.

ΤΕΤΣΑΡΑΚΥΚΛΟΣ, ὄν, ἴδ. ΤΕΤΡΑΚΥΚΛΟΣ.

ΤΕΤΣΑΡΕΣ [..], ὄν, πλ. ΤΕΤΣΑΡΑ, τὰ, τέσ-
σαρες, „τέσσαρες“, Β 648, κ 349 κ. ἀ. πλχ.
ἴδ. ΠΙΣΥΡΕΙ.

ΤΕΤΑΓῆ [..], ἀλλειπτ. μετοχ. τοῦ β'. ἀνρ.
μετὰ ἐπικ. ἀναδιπλ. „ποδὸς τεταγῶν“ λαβὼν,
συλλαβῶν, „πιάσας“, ἴδ. Α 591, Ο 23.
(Ἐκ τινος ῥίζης TAG-, συγγενος, πρὸς τὸ Λατ.
tago, tetigi).

ΤΕΤΑΜΑΙ, ἴδ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΑΡΠΕΤΟ, ΤΕΤΑΡΠΗΘΕΙΟΝ, ΤΕΤΑΡΠΗΘΕΝΟΣ,
ἴδ. ΤΕΡΠΩ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. καὶ ΤΕΤΡΑΤΟΣ κατὰ
μεταβ., Ε 438, Φ 177, ε 407 κ. ἀ. (τέσσαρες)
τέταρτος, Ὀμ. πλχ. Τὸ οὖν. ΤΕΤΑΡΤΟΝ καὶ
τὸ ΤΕΤΑΡΤΟΝ (ΤΕΤΡΑΤΟΝ) ὡς ἐπὶ (τὸ) τέταρ-
τον, „τέταρτην φορὴν“, Ε 438, Ν 20, II
705, φ 428.

ΤΕΤΕΘΕΝ, ἴδ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΕΥΟΜΑΙ, ἴδ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΥΧΑΤΑΙ, ΤΕΤΕΥΧΕΤΟΝ, ἴδ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΥΧΕΙΟΝ, ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ παθ. παρτι.
ἐκ τοῦ ἀνρ. ΤΕΤΕΥΧΩ (τύχμα) παραγομένου, εἴ-
μαι ἀπλησμένος, „εἶμαι ἀρμυτωμένος“,
ζ 106 f.

ΤΕΤΗΧΑ, ἴδ. ΤΗΧΑ.

ΤΕΤΙΗΜΑΙ [·...·], ἐπικ. παθ. παρακ. με σημασ. ἐνεστώτος (ἐκ τῆς ῥίζ. ΤΙΕ-, τίω), β'. οὕτως. τε-
τίησθον, Θ 447, μετοχ. τετιημένος· ἐνταῦθα
ὁπάγεται καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ. τε-
τίησε, εἶμαι τεθλιμμένος, περίλυπος,
ἀθυμος, I 30, 695 κ. ἀ. συνθ. «τετιημένος
ἦτορ» περίλυπος εἶνε ἡ ψυχὴ μου, Θ 437, α 444,
κ. ἀ. Τὴν αὐτὴν σημασ. ἔχει καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος
«τετιηότες» I 43, 30, καὶ «τετιηότι θυμῷ»
Α 555. κ. ἀ. πλχ.

ΤΕΤΛΑΘΙ, ΤΕΤΛΑΪΝΗ, ΤΕΤΛΑΜΕΝ, ΤΕΤΛΗΜΕ-
ΚΑΙ, ΤΕΤΛΗΘΕ, ἴδ. ΤΗΝΗΑΙ.

ΤΕΤΛΗΜΕΝΟΣ, η, ον, ἴδ. ΤΑΜΝΟ.

ΤΕΤΜΟΝ, ΤΕΤΜΗΣ, ΤΕΤΜΗ, ἴδ. ΕΤΕΤΜΟΝ.

ΤΕΤΡΑΓΓΙΟΣ, ον, ἐπικ. (τέτταρα, γύα, γύης,
ἴδ. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΓΙΟΣ), περίπου τετράπλε-
θρος, «τεσσάρων στρεμμάτων», «ὄρχατος»
*Οδ. η 413. ὡς οὐσίας. τὸ ΤΕΤΡΑΓΓΙΟΝ τεμά-
χιον ἢ μέτρον γῆς τεσσάρων πλέθρων ἢ στρεμ-
μάτων, τὸ ἐν τῇ καθομῇ, «σπορεῖα», σ 374.

ΤΕΤΡΑΘΕΛΥΜΝΟΣ, ον, ποιητ. (τέττ. θέλυμνον),
τετράπτυχος, «τετράδιπλος», «σάκος»
ἀσπίς ἐκ τεσσάρων βοείων δερμάτων συγκειμένη
(ολοῖεν τετραβόειος), μόνον Ο 479, χ 422. ἴδ.
ΔΙΠΙΣ.

ΤΕΤΡΑΪΝΗ, ἕτερ. τύπος τοῦ ΤΙΤΡΑΪΝ, μόνον
κατ' ἀόρ. ἀναϋζητόν τετρήνα, «τροπῶ», δια-
τροπῶ, τι, Χ 396, «τερτέρω» ε 247, ψ 498.

ΤΕΤΡΑΚΙΣ [·...·], ἐπὶ β. τετράκις, «τέσσαρες
φοραί», ε 306 f.

ΤΕΤΡΑΚΤΙΚΑΟΣ [·...·], ον, μετέσσαρες κύκλους,
δηλ. τροχούς, τετράτροχος, «ἀπὴν, ἄμαξα»
Ω 324, ι 242 (ἐνθα ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ τὸ α
μακρόν· ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦτον ὁ Φωταῖς ἔ-
«Αμεῖς ἀκολουθοῦσι τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρνε-
αίου: τεσσ(ττ)αράκυλοι»).

ΤΕΤΡΑΔΟΡΟΣ, ον, ποιητ. (τέττ-, δειρω), εἰς
τέσσαρες συνηρμοσμένος, συνεζευγμένος,
«ἄρσεν· ἵπποι τετράδροι» τέσσαρες ἄρσενικοὶ
ἵπποι συνεζευγμένοι, τέθριππον. (Κατ' ἄλλους
δὲ τέσσαρες καθ' ἑαυτοὺς συνεζευγμένοι ἵπποι, ὅπῃ
ἐνός ἵππικου ἀνδρός· ἀλληλοδιαδρόχως ἱππεύοντες)
ν 84 f.

ΤΕΤΡΑΠΑΪΗ, ἐπὶ β., τετραπλῶς, τετραπλα-
σίως, Α 428 f.

ΤΕΤΡΑΠΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΠ.

*ΤΕΤΡΑΪΣ, ἄδω [·...·], ἡ, ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ
μηνός, «τετράδι τῇ προτέρῃ» (δηλ. τοῦ μηνός
ἱσταμένου, ἴδ. ΤΙΤΗΜΙ Β', 2)), τῇ τετάρτῃ τοῦ
μηνός, *Υ. Ἑρμ. 49.

ΤΕΤΡΑΤΟΣ [·...·], η, ον, ἴδ. ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΗΡΟΣ [·...·], ον (τέττ., φάληρον),
«κυνὴ τετραφ.», *Ἰλ. Ε 713, Α 41, κατὰ τὸν
Ἑβραϊκὸν καὶ Καίππινον ἡ ἔχουσα τέσσαρας φά-
λους, ὀμφαλοῦς δηλ. ἡ ἀσπίδα· κατ' ἄλλους
δὲ ἡ ἔχουσα τέσσαρας κρίκους ἢ ἀλυσίδα. Ὁ
Σχολ. Α εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω χωρίων

παρέχει ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, «φάλοι οἱ κατὰ
τὸ μέτωπον ἀσπίδοιοι, φάλαρα δὲ οἱ ἐν ταῖς πα-
ραγναθίσαι κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες καταλαμ-
βάνονται τῆς περικεφαλαίας». Ὁ δὲ Βούττιαν-
νος ὁσις ἐκλαμβάνει τὸ «φάληρον» ὡς ὄνομα
τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας ἢ ὡς ἐπίθετον αὐ-
τοῦ, ἀναφέρει τὸ προκείμενον ἐπίθετον εἰς τοὺς
τέσσαρας κύνους τοῦ ἐν τῷ φάλῳ (ἴδ. τ. λ.)
εἰς ὑποδοχὴν ἄλλων τοσούτων λόφων. Ἄλλοι δὲ
θεωροῦσι τὴν λ. συνώνυμον ἢ περαιτέρον σχη-
ματισμὸν τοῦ τετράφαλος, καὶ ἐρμηνεύουσιν
ἐπομέν.· ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους, ἔχουσα
προβολὰς ἢ γείσα εἰς προφύλαξιν τοῦ μετώπου,
τοῦ τραχήλου καὶ τῶν κροτάφων ἢ γνάθων, τὸ
δὲ παρακείμενον ἐπίθετον «ἀμφιφάλον», ὑπερ-
φαίνεται ἐναντιούμενον εἰς τὴν τοιαύτην ἐρμη-
νείαν, ἐκλαμβάνει ἄλλως ὁ Δυντσερος (ἴδ. ἸΜΦΙ-
ΦΑΛΟΣ). Τὸ ὀρθότατον, φαίνεται, εἶνε νὰ ἐρμη-
νεύσωμεν τὰ φάληρα παραγναθίδας, ὧν ἕκα-
τέρὰ πρὸς πλειότεραν καὶ εὐκολωτέραν προσαρ-
μογὴν διηρέτο εἰς δύο τεμάχια. Ἡ τοιαῦτα
λοιπὸν φάλαρα ἔχουσα κυνὴ ἐλέγγο· τετρα-
φάληρος». Πρβλ. τὸν Σχολ. Β εἰς II 406 «φά-
λαρα δὲ τὰ κατὰ τὰς παρείας ἐπιπίπτοντα μέ-
ρη». ἴδ. καὶ ΦΑΛΑΡΑ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ [·...·], ον (τέττ., φάλος), «κυ-
νὴν», *Ἰλ. Μ 384, Χ 345, κατὰ μὲν τὴν συ-
νήθη ἐρμηνείαν· περικεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας
φάλους, τοῦτέστιν ἀμφαλοῦς ἢ ἀσπίδα. Κατὰ
δὲ τὸν Βούττιαννον· περικεφαλαία ἔχουσα τέσ-
σαρας κύνους εἰς ὑποδοχὴν λόφων (ὅποια ἡ τῆς
ἐν Ταυρίῳ γαλκῆς μικρᾶς Παλλιάδος). Πιθανώ-
τερον κατὰ τὸν Ρύστωμον καὶ Κολχλον· περι-
κεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τοῦτέστι προ-
βολὰς ἢ γείσα εἰς προφύλαξιν τοῦ μετώπου, τοῦ
τραχήλου καὶ τῶν παρειῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν
ἡ πανταχόθεν καλῶς προφυλάττουσα. Πρβλ.
ΦΑΛΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΠ.

ΤΕΤΡΑΧΟΑ, ἐπ. ἐπὶ β. ἀντὶ τοῦ· τέτταρα, τετρα-
χῶς, εἰς τέσσαρα μέρη, μόνον Γ 363, ι 74.

ΤΕΤΡΑΧΥΤΡΟΣ [·...·], ον (τέττ., χύτρος), τέσ-
σαρας χύτρας χωρῶν, ἡ τεσσάρων χυ-
τρῶν μέγεθος ἔχων, «τροφάλειον ἀμύμονα
τετράχυτρον». Βατρ. 258 (ἢ ἐνθα βεβαίως τὸ
ἐπίθετον εἶνε παρὰ τοῦ Ὀμηρικοῦ «τετρα-
φάληρον ἢ τετράφαλον»).

ΤΕΤΡΗΝΑ, ἴδ. ΤΕΤΡΑΪΝΑ.

ΤΕΤΡΗΧΑ, ΤΕΤΡΗΧΕΙ, ἴδ. ΤΑΡΛΕΣΘ.

ΤΕΤΡΙΦΑ [·...·], ΤΕΤΡΙΓΩΤΑΣ, ἴδ. ΤΡΙΣΣ.

ΤΕΤΡΟΦΑ, ἴδ. ΤΡΕΦΟ.

ΤΕΤΤΑ [·...·], φιλοφρονητικὴ προσφώνησις πρὸς
πρεσβυτέρους, «πατέρα μου, μπαμπά»
(Λατ.), Δ 442 f. (Συγγενὲς πρὸς τὸ Σανσκρ.
pitṛas, ἢ τὸ Λατ. pater, τὸ «πάτερ» τῆς καθο-
μιλουμένης, ὅπερ εἶνε τῆς παιδικῆς γλώσσης καὶ
θωπευτικὸν ἀντὶ τοῦ πατρός, καὶ τὸ «τέτα» τῶν
ἐν Μακεδονίᾳ Ῥωμάνων = πέτα).

ΤΕΤΤΙΞ, **ΙΓΟΞ** [-], ὁ, ἑπικ. δοτ. πληθ. τεττί-
γασιν. τεττί, „τζίτζίκα“ (ἡ καθομιλουμέ-
νη διωφύλαξε πιστοτέρην τὴν ὀνοματοποιίαν),
cicada ornis τοῦ Λινν. ἢ cicada plebeja, πε-
ριωτὸν τε ἔντομον διατρίβον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ
διὰ τῆς προστριβῆς τῶν κάτω πτερυγίων εἰς τὸν
θώρακα παράγον τόνον ὄζυν καὶ λιγυρόν, τὸν
ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι τσοοῦσαν ἤδυν ἐνόμιζον, ὥς
πρὸς αὐτὸν παρίβαλλον τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν
ὁσάκις ἤθελον νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὴν ὡς ἡ-
δαίαν, Γ 151 f. (II. Πρὸς ταύτην τὴν οὐκ ὀλίγον
κακὸς ἔχον ἐρμηνείαν τῆς παραβολῆς δύναται τις
πάνυ ὀρθῶς νὰ ἀντιτάξῃ τὴν παρ' Εὐραβίου περι-
στωθεῖσαν τῶν ἀρχαίων «Σημειῶσαι δὲ ὅτι ὠκνη-
σαν Ὅμηρος πλατύνει τὴν παραβολὴν τῶν τετ-
τίγων διὰ τὸ μὴ πάνυ σεμνῶς αὐτὴν ἔχειν πρὸς
ρητορίαν λαμπράν· τί γὰρ ἡδὺ τεττίε ἤχων;
διὰ πρὸς μόνην συνέχεαν λαλίᾳ; ἢ ροίζον ἀδω-
χῇ καὶ εὐροῖαν ἤχου καὶ φωνῆς τορότητα εἰλη-
πταὶ ἡ ποιητικὴ παραβολή»).

ΤΕΤΤΙΓΜΑ, **ΤΕΤΤΙΚΕΪΝ**, **ΤΕΤΤΙΚΕΣΟΑΙ**, **ΤΕΤΤΙΚΟΪ-**
ΜΗΝ, **ΤΕΤΤΕΑΙ**, **ΤΕΤΤΙΣΟΑΙ**, ἴδ. **ΤΕΪΣΩ**.

ΤΕΤΤΙΧΕΑ, ἴδ. **ΤΙΤΧΑΝΝ**.

ΤΕΥ, **ΤΕΥ**, ἴδ. **ΤΙΣ** καὶ **ΤΙΣ**.

ΤΕΥΡΑΝΙΑΣ [-], ἄνθρ., ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύ-
θραντος, ὁ Ἀξυλος, Ζ 43. (Ἐσχηματισμὸς ἐξ
ὀνόματος Τεύθραντος, πρὸλ. **ΤΕΥΘΡΑΝΙΑ**, καὶ
ὄγμ. Τεύθρας, τοῦ ὁποίου τὸ πατρωνυμικόν ὀθ-
ῆτο: Τευθραντίδης).

ΤΕΥΡΑΣ [-], ἄνθρ., ὁ, 1) Ἕλληνας ἐκ τῆς
Μαγνησίας, υἱὸς τοῦ Ἐκτορος φονευθεὶς, Ε 705.
2) πατήρ τοῦ Ἀξύλου, ὅπ. ἴδ.

ΤΕΥΚΡΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τελαμώνιος, ὅθεν «Τε-
λαμώνιος», καὶ τῆς Ἡσίωνης, Σαλαμίνιος, ὁμο-
πάτριος ἀδελφός τοῦ μεγάλου Αἰάντος, ὁ ἄριστος
ταξότης τῶν κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν, Ζ 34,
Η 281 εἰς, Ν 170. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον
μῦθον ἐπειδὴ ἐπανήλθεν ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπε-
πέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν
Κύπρον καὶ ἐκεῖ ἔκτισε τὴν Σαλαμίνα, Πινδ.
Νεμ. 4, 46.

ΤΕΥΜΝΕΣΟΣ, ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας οὐ μα-
κρὰν τῶν Θηβῶν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν ἀρ-
παγίσαν Εὐρώπην, Γ. Ἀπόλ. 46 εἰς, 224.

ΤΕΥΤΑΜΙΑΣ [-], ἄνθρ., ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτά-
μου, ὁ Αἰθῆρας, Β 834.

ΤΕΥΣΩΣ, **ΕΩΣ**, τό, σκευός, „σύνεργον“, ἴδωμεν
τὸ πολεμικὸν ὄργανον, ὅπλον, πάντοτε κατὰ
πληθ. ὅπλα, πανοπλία, „ἀρματα“, «τεύχεα
ἐσθλά, καλά, κλυτά, ποικίλα κ.τ.κ.» II. πλγ.,
ἔτι δὲ «ἀρτία, πολεμῆια» Ζ 340, Η 493. ὡσαύ-
τως δ 784, λ 74, μ 13, ο 218 (ἔνθα βεβαίως
περὶ ὅπλων δέν δύναται νὰ ᾔηκε ὁ λόγος· κατὰ
δὲ τὸν Νίτσην καὶ Γράσοφ ἐννοοῦνται ἐφόδια ἢ
μαγειρικὰ σκεύη, II. καὶ κατὰ τὸν Ἀμύνον οὐδὲν
μᾶλλον πιθανόν· τὰ κωπίαι, τὰ ὅποια δέν βλέπω
τὸν λόγον διὰ τί νὰ χωρισθῶσι τῶν ἄλλων
«ὀπλων νηός», περὶ ὧν κατωτέρω ζ. 288 εἰς.

γίνεται ὁ λόγος. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ ἐννοοῦνται
τὰ ὅπλα ὅσα ἔλαβε παρὰ τῶν ξένων «ἐσθλά, ἢ
χρυσόν», τὰ ὅποια βεβαίως ὁ ἄνθρωπος καὶ
σκεύη, καὶ τὰ ὅποια μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἐγ-
κοσμηθῶσι, νὰ εὐθετηθῶσι προσηκόντως, «κατὰ
κόσμον»; π 326, 360. (Τούτων τὰ μὲν πρῶ-
τον δικαίως ἀθετεῖται, ἐν δὲ τῇ β'. χωρίον εἶνε
μᾶλλον ὅπλα, παρὰ σκεύη νηός, καθὼς ὁἱ αὖ
Εὐστράθιος).

ΤΕΥΣΩ (**ΤΥΣ**-, **ΤΥΚ**-), ποιητ., συχνὰ ὁ ἐναστ.
καὶ παρτατ., μέλ. τεύσω, ὁρ. ἔτευξα, ἀναστ.
τεύξα, ἐκ τοῦ παρακ. τέτευχα· μόνον μετοχ.
τετευχώς (εἰς ἀμετάβ. ἢ παθ. σημασίαν, ἴδ.
κατωτ. Β', α'), μ 423, μέλ. μόνον ἀπαρρ.
τεύεσθαι (ἢ μὲ παθ. σημασίαν, ἴδ. κατωτ.), τοῦ
μέλ. ὁρ. α'. ἀπαρρ. τεύεσθαι, Γ. Ἀπ. 76,
221, παθ. παρακ. τέτυγμα, γ'. πληθ. ἑπικ.
ἢ Ἰων. τετεύχεται, Ν 22, 6 63 κ. α', ἀπαρρ.
τετεύχθαι, ὑπερσυντ. ἐτετεύχην, γ'. πληθ.
ἑπικ. καὶ Ἰων. ἐτετεύχαιο, Α 808, καὶ τε-
τεύχαιο, Σ 574, παθ. ὁρ. α'. ἐτόχθην, με-
τ' ὀλίγον μέλ. τετεύεσμαι, Μ 345, 358, Φ
322, 585. Ἐτι δὲ καὶ οἱ μόνον ἑπικοί καὶ Ἰω-
νικτοὶ ὁρ. μὲ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ψίλλωσι τοῦ
δακτύλου: ὁρ. ἐνεργ. β'. ἀπαρρ. τετευκεῖν, ο 77,
94, μέσ. ὁρ. β'. τετεύκοντο, Α 467, θ 61 κ.
α', α'. πληθ. τῆς εὐκτ. τετυκεῖσθαι, μ 283,
ε 408, ἀπαρρ. τετυκέσθαι, φ 428.—Ἀντὶ τοῦ
ἀνεπαστάτου τετεύχετον (ἄλγεα), Ν 346, τὸ
ἄσπετον κατὰ τὸν Σχολ. ἐντε δῆθεν γ'. δαίκα τοῦ
παρτατ., παρέλαβεν ὁ Σπίτζερους καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν τὴν γραφὴν ἐτεύχετον (ἀντὶ τοῦ ἐτευχέ-
την, καθὼς τὸ διώκετον καὶ λαφύσσετον ἀντὶ
τοῦ ἐδιώκετην ἢ ἐλαφύσσετην, Κ 364, Σ 583).

Α') Ἐνεργ. [ποιω], κατασκευάζω, παρα-
σκευάζω, παράγω, „φθειράνω, κάμνω“ κατὰ
πρῶτον ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν δι' ἀνθρωπίνων χει-
ρῶν κατασκευαζομένων· α') μετ' αὐτ., «δῶμα-
τα, σάκος, τεύχεα, ἐδῶλον, νηὸν, θάλαμον, δαί-
δαλα πίντα», Ὁμ. πλγ., «δεῖπνον» ο 77, 94
(πρὸλ. κατωτέρω Γ'), «κυκεῖν» Α 624, «ὁμο-
βρον» (ὁ Ζεὺς· παράγει), Κ 6. Ἐν γένει πα-
ρασκευάζω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω,
εἰς τινα; «ἄλγεα, κήδεά τινα» Α 140, ο 244 κ.
α', «φύλοπιν, πόλεμον» ω 476, «παλιῶν»
Ο 70, «θάνατόν τινα» λ 409 κ. α', «δόλον» θ
276, «γέμον» α 277, «βοήν δι' ἄσπετος» διε-
γείρω βοήν (βοῶν) διὰ μέσων τῆς πόλεως (ἵνα
θορυβήσω αὐτήν), κ 118, «γέλω» κινῶ τὸν γέ-
λωτα, α 350· β') μετὰ διπλῆς αἰν. [ποιῶ τι-
νὰ τι], καθιστῶ, «κάμνω», «αὐτοῦς ἐλώρια
τεύχε κύνεσσιν» Α 4, ω 197. Β') Παθ. (μετὰ
μέλ. μέλ. εἰς παθ. σημασίαν, Ε 653), κατα-
σκευαζομαι. Πολλάκις ἐν τῇ παρακειμένῃ,
ὑπερσυντ. καὶ ὁρ. α') παρασκευάζομαι,
κατασκευαζομαι, „φθειράνομαι“, «δῶμα-
τα τέτυκτο» ἦσαν ἠκαδομημένα, Α 77· ὡσαύ-
τως «νηός (ναός) ἐτέτυκτο» Ε 446 κ. α'. πλγ.

Μετά γενικ. τῆς ἑλῆς, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τι, « χρυσοῖο » Σ 574, « κασσυτέριο » τ 226· ἐτι δὲ καὶ μετά δοτ., « πύλαι κεράσσει τετεύχεται » μὲ κέρατα, ἐκ κεράτων, τ 563, « δόμος αἰθούσῃσι τατυμένος » μὲ αἰθούσας· ὑποδομημένος, κεκοσμημένος, 2 243. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἑνεργ. μετοχὴ, οἷον « ἐπίτονος βοός· ῥινοστο τετευχώς » ἐκ δερμάτος· βοός· κατεσκευασμένος, πεποιημένος, μ 423.—Π μετοχὴ τοῦ καθ. παρακ. « τατυμένος » τίθεται πολλάκις ὡς ἐπιθετον μὲ τὴν σημασίαν εὐτυχίας, εὐποΐας, καλῶς καὶ τεχνικῶς κατεσκευασμένος, Σ 9, Π 225, δ 615, ι 223 κ. ἄ. πλγ., « ἀγρός » καλῶς ἐξαιργασμένος, « δουλευμένος », ω 206, καὶ μεταφρ., « νόος ἐν στήθεσι τατυγμένος, οὐδὲν ἀεικής » ἔχω νοῦν εἰς τὰ στήθη μου (εἰ· τὴν κεφαλὴν μου θά ἐλέγομεν σήμερον) καλῶς πεποιημένον (ὀργανισμένον), ὅστις δὲν εἶνε διόλου κακός, υ 306· δ·.) ἰδίως τὸ γ· ἐνικ. τοῦ παρακειμ., ὑπεροχ., ἀρίστη. καὶ μετ' ὀλίγ. μὲλ. γίνονται, ἔγειναι, εἶμαι, Δ 84, Ε 78, 402, Τ 224, « οἶον ἐτύχθη » Β 320, « γυναικὸς ἀντί τέτυθο » ἔγειναι, ἀποδείχθη ὡς γυνή, Θ 463, « θαυμ' ἐτίτυκτο πειλῶριν » εἶχε πλαιοθῆ, ἦτο, ι 490, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, « Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεικὸς ἐτύχθη » διηγέρθη μετὰ τῷ ᾄδ., φ 303, « Ἀργεῖοις νόστος ἐτύχθη » ἐγένετο τοῖς Ἀργείοις, Β 455, Ρ 690, « εἰ δὲ μοι ὁμοίη μοῖρα τίτυκται » ἂν ἔχω καὶ ἐνώ τὴν αὐτὴν μοῖραν, Σ 120. Γ·.) Μέσ. παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἐτοιμάζω, κάμνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, κατὰ παρατατ. « τεύχοντο δαΐτα » κ 482 κ. ἄ. πλγ., μὲλ. « δόρπον » Τ 208, καὶ ἀορ. δ·. « τεύχοντο δαΐτα » Α 467, θ 64 κ. ἄ.

τέφρα, ἡ, κυρ. ἡ θερμὴ τέφρα, σποδός, θερμοσποδιά, « χάβολη », Ψ 254. ἐν γένει τέφρα, « στάκτη », Σ 25 (ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς· εἰς ἐνδοξίην ὀλίφῃσι· ῥίπτει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ τέφραν). (Συγγεν. μὲ τὸ Λατ. terribus καὶ τὸ Σανσκρ. tihri, ἄπρσμη. τὸ χλιαρόν).

τεχνία, ἐκ τοῦ ἑνεργ. τύπου μόνον ὁ ἀορ. τεχνῆσαι, η 410· ἀλλ' ἰδ. καὶ λ. τεκνῆσαι. Συνθετότερον εὐρίσκεται τὸ ἀποθ. τεκνῆσθαι, μὲλ. τεχνῆσθαι, ἀορ. ἀναῖς· τεχνῆσθαι, τεχνῶμαι, φιλοτεχνῶ, τεχνικῶς κατασκευάζω, μετ' αἰ. ε 259, λ 613· μεταφρ. μηχανῶμαι, μετὰ τεχνάσματος διαπράττω, Ψ 415 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδας), μετὰ τοῦ « ὡς κεν » Γ. Ἀπ. 326 ἔκ τοῦ

τέχνη, ἡ (συγγ. τοῦ τεκνῆναι). 4) « τέχνη », μηχανικὴ ἐπιδεξιότης, Γ 64 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 433, ζ 234 λ 614. πληθ. (φιλο)τεχνήματα, τεχνικὰ ἔργα, θ 327. 2) πνευματικὴ ἐπιδεξιότης, « τέχνη », τέχνησις, ἰδίως ποιηρική, πανουργία, δ 455, 529· πληθ. τεχνάσματα, Γ. Ἑρμ. 347. Ἐκ τούτου

ΤΕΚΝΗΝΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ποιητ. τεχνικός, ἐν-

τεχνος, θ 297 φ. Ὁ δὲ Βίεικρ. ἔοι μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ἐξ εἰκασίας καὶ ἐν τῇ η 410· γυναικὸς ἰστών (ἀνθ' οὗ δ' Ἀμεί· ὀλεῖ νά διορθώσῃ· ἰσ-τη, ἐν δὲ τῇ νεωτέρῃ ἐκδόσει παρεδόχθη τοῦ Λαρόχη τὴν διορθώσιν ἰστών, ἦτι· καὶ ἐν τισὶ τῶν ἀντιγράφων φέρεται) τεχνῆσαι· (κατὰ συναίρεσιν ἀντί τοῦ· τεχνήσσαι, ἐν ᾧ πρότερον ἔγράφετο ἀπαρρ. τεχνῆσαι) τεχνικαί εἰς τὴν ἰστούργειαν, « εἰς τὸν ἀργαλειόν », (Π. Κατὰ τῆς διορθώσεως ταύτης ἀντιτάσσεται ὁ Γοῦβελος οὐ μόνον διότι παρ' Ὀμ. ἡ συλλαβὴ εἰς ἔχει πάντοτε τὸ ρ καὶ δὲν ὑποβάλλεται ἐπομ. εἰς συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἐπιθετον « τεχνῆσαι » δὲν ἀποδίδεται παρ' αὐτῷ εἰς πρόσωπα, ὥστε νά σημαίη τὸν ἐμπειρότερον, ἀλλ' εἰ· πράγματα, καὶ ἡ συμμετρία δὲ τῶν κύλων ἀπαιτεῖ τὸ ἀπρσμη.) Ἐπὶρ. ΤΕΚΝΗΝΕΤΑΙ, τεχνικῶς, ἐν τέχνῳ, α 270 φ.

τίς, τέως, ἰδ. τίς.

τέως (ἐξ ἀντωνυμικῆς· τινος· ῥίζης· το), ἐπικ. καὶ ἰων. τῆας, δ 91, ο 127, π 439, ἐπὶρ. χρονικόν. 4) ἕως τότε, μέχρι τούτου, ἐπὶ τούτου, ἐν τούτῳ, πάντοτε ἐπὶ χρόνου· ἄ.) κυρ. ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικόν· ἔως·, Γ 42, δ 91· δ·.) ἀπολ. ἐν τούτοις, ἐν τούτῳ, Τ 489, Ω 658, κ 348, σ 231, π 439, 370, κ. ἄ. γ·.) μέχρι τινός, ἐπὶ τινα χρόνον, ω 462. 2) ποιητ. ἀντί τοῦ ἔπε εἰς ἀποφυγὴν χασμῶσαι, Γ. Ἀφρ. 226, Δῆμ. 66, 438. (Κατὰ συνήθειαν λαμβάνεται ὡς μονοσύλλαβον τὸ « τέως » κ 348, α 231, π 370. Ἐν τῇ Γ 42 (ὅπου ἦδη ὁ Βίεικ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν τόφρα) εἶνε μετρικὴ ἀνάγκη νά ἐκληφῇ τὸ τέως ἐν ἀρχῇ στίχου ὡς προχαιος, ὡς ἐάν ἦτο τῆας, καὶ οὕτως βίλασαι τινες νά γράψωσι καὶ ἔγραψεν ἦδη ὁ Δύντιερ· ὁ δὲ Βίεικ· καὶ Κούρτιος προτιμῶσι τὴν γραφὴν τῆος· ἰδ. ἔσσι).

τῷ, ἀρχαία ἐπικ. προστακτ. ἐκ τῆς ῥίζης ΤΑ·, ἐξ ἧς τὸ τεῖνω, κυρ., ἀπλῶς (τὸ γέρι), « κράτει, βιάσθαι », δ· ἰδ. λάθε, « νά », εἰς ἐπομένην προστακτικῇ, οἷον « τῇ νῦν... ἐγκάθεο » Σ 249, « σπείσον » Ω 287, « τῇ, πῆ », « νά, πῆ », ι 347, πρβλ. καὶ ε 346, θ 477, εἰτα ἔξ ἀπολύτ. « τῇ νῦν, καὶ ταῦτο καμπύλιον ἔστω » Ψ 618· ἀλλ' οὐδέποτε μετ' αἰ., διότι, ἡ ἐν τῇ κ 287 εὐθύς· ἐπομένη· τοῦδε φάρμακον· εἶνα ἀντικείμενον τοῦ « ἔχων ». (Τινὲς ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀντωνυμικὴν ῥίζαν τῇ, ὥστε νά σημαίη ἀπλῶς· δείξιν, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ « νά », ἀλλὰ ταύτην τὴν γνώμην ἀναφέρει τὸ παρὰ Σώφρονι πληθυντικόν « τίττε » Ἀποστ. 400 τῆς ἐκδ. Ἀρεν· ἐν τῇ Περὶ Λωρική· Διαλ.).

τῇ, ἐπὶρ. 4) δεικτικόν (κυρ. δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ ὁ)· ἄ.) ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἰδῶ, ἔκει, Ε 858 κ. ἄ. πλγ. σπανίως πρὸς ταῦτο ἡ ἐκεῖνα τὸ μέρος, ἐκεῖσε, Ε 752· δ·.) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, Δ 415 Ι. 340, θ

510. 2) ἀναφορικ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἦ, ὅπου, ὁπόσα, M 448, φ 534, ψ 775, δ 229. τῆδε, ἐπὶρ. ἴδ. ὅακ B').

τῆοος, ποτ. τό, ὅστροον, «στρατὶς», ἀγνωστον ποῖον εἶδους, κατὰ πληθ. «τῆθεα» Π 747 f. (Ὁ Δοιδερλ. νομίζει κατὰ τινα νεώτερον ζωολόγον ὅτι εἶνε ἡ ἐν τῇ ζωολογίᾳ καλουμένη τῆθῆς ἡ θέτις, εἶδος δηλ. θαλασσίου κολλίου, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τοὺς λίθους ἢ τὰ φυτά, ἢ ἔχει ῥομφ. ὅμοιον μετ' ὁπλῆν μαρσῶ, παράγει λοιπόν τὴν λ. ἐκ τῆς ῥίξ, θα-, θησαι=θηλάσαι).

Τῆοίτε, ἴοσι, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γαίης, γυνὴ τοῦ Ὀκεανοῦ, μήτηρ τῶν ποταμίων θεῶν καὶ τῶν Ὀκεανίδων, Ξ 204, 302. Κατὰ τὸ Ξ 204 ὁ μὲν Ὀκεανὸς εἶνε «θεῶν γένεσις» ἢ ἡ πατήρ, ἡ δὲ Τῆθῆς μήτηρ τῶν θεῶν. (Πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ τῆθῆ, ὃ ἔ. μάμη || καὶ ὅτι ἔγενε κατὰ μεταθεσιν τοῦ πνευματισμοῦ ἐκ τοῦ Θῆ-τός).

Τῆκαῖον, ὄνομα, ἡ, τῆξίτ, «λουώσιμον» ὅθεν μαρμασμός, λ 204 f. Ἐκ τοῦ

τῆκη, παρατατ. τῆκη, μέσ. ἐνεσ. μεταχ. ὀρμενος, ἡς, παρατατ. τῆκετο, παρακ. ὅ. τέ-τηκα μετ' ἡμ. ἐνεσ. 4) Ἐνεργ. μεταθ. τῆκω, «λουῶν», μεταφ. παρὰ λῶμα, μαρμαίνω, «θυμὸν» κατατῆγω, κατατρέγω τὴν καρδίαν διὰ τῆς θλίψεως, τ 264. 2) Μέσ. μετὰ ἐνεργ. ὅ. παρακ. ἀμεταθ. τῆκμαι, «λουῶν», διαλύομαι, ἐπὶ χιόνος, τ 207, μεταφ. κατατῆκμαι, μαρμαίνομαι, φθειρόμαι, «λουῶν», ἔξ ἀσθενοῦς ἢ πόθου, σ 396, θ 522, τ 204. «τέτηκα κλαύουσα» «ἐλυσσα ἀπὸ τὰ κλαύματα, ἐλυσσα εἰς τὰ δάκρυα», Γ 476.

τῆλαγίτης, ἔξ, ποιητ. (τῆλε, ἀγῆ) μακρόθεν ἐλμπων, «πρόσωπον» Γμ. 31 (32), 43.

τῆλας, ποιητ., ἰδίως ἐπικ. ἐπὶρ. ὡς τὸ τῆλατ. 4) [πὸ ῥῥω], μακρὰν, «μακρ(ι)ά», Ρ 490, ἐπὶ ξένης, σ 483, ρ 312, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, Κ 453, Υ 482 κ. ἀ. 2) μετὰ γεν. ἀπλῆς πὸ ῥῥω, μακρὰν νινος, «φίλων» Α 817, σ 333 κ. ἀ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ ἐμπροθέτου, οἷον «τῆλε ἀπὸ νινος» Π 447, γ 343 κ. ἀ., «ἐκ νινος» Β 863. Ἐκ τούτου

τῆλασπός [...], ἡ, ὄν, (πρὸ λ. ἀλλοσπός).

4) πὸ ῥῥωθεν καταγόμενος, μακρὰν οἰκῶν, «μακρινός», «ἀνδρες, ἔξοις» ζ 649, τ 351 κ. ἀ. 2) μακρὰν κείμενος, ἀπόκεντρος, «μακρινός», «νήσος» Φ 454.

(τῆλασπός), κατ' ἐπικ. ἐπίκτ. ἀντὶ τοῦ θάλασπ, θαλάσπ, εὐχρηστον μόνον ἐν τῇ μεταχ. τοῦ ἐνεσ. τῆλεθῶν, «ἀντας, θηλ. τῆλεθῶσα (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τῆλεθῶσα) -αν, -αι καὶ -άουσαι, Τ. Ἀορ. 266, οὐδ. τῆλεθῶν, πληθ. -άοντα, θάλλω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εὐθαλής, ἀνοηρός, «ὕλη» Ζ 448, «ἔρνος» Ρ 55, «διδῶρεα, ἰλαίαι» η 444, 446 ἀ. «κισσὸς ἄνθεσι τῆλ.» κισσὸς ἐξ ἀνθῶν εὐθαλής, Γμ. 6 (7), 44. μεταφ. «παῖδες» Χ 423, «χεῖτη» εὐθαλής, κισσός, Ψ 442.

τῆλακτεῖτος, ὅς, περιδῶντος, κάρῳ ἐνδοξος, μακρὰν ἐξάκουστος, ἐπὶθ. περιδῶντων ἀνδρῶν, Ξ 324, λ 308, τ 546, ἔτι δὲ καὶ τῶν Τρωικῶν ἐπικούρων, Ε 491, Ζ 444, Α 564, Μ 408, ἐπὶ τῶν ὁπλοῦν ὁ μὲν Ἑδῶνς ἢ Οὐδῶνς, φῖος ἀκολουθοῦσι τὴν γραφὴν τῆλεκλήτος, οἰοῦναι τῆλόθεν κλήτος, μακρόθεν προσκεκλημένος· ὁ δὲ Βούττημανος καὶ Σπέρζινερς διὰ λόγους ὁρθοῦς ἀποκατέστησαν τὴν ἄλλην γραφὴν (ἴδ. Σπέρζινερ, Kicurs. ad Iliad. XI).

τῆλακτῖος, ὄν, (τῆλε κλυτός) = τῆ προηγ. Γ 400, α 30.

τῆλεμάκος, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπὶθ. τῆλεμάχος = πόρρωθεν μαχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς· καὶ τῆς Πηνελόπης, α 215 ἔξ., ἀνομασθεῖς αὐτῶς κατὰ τὸν Εὐσταθ. εἰς δ 44 διότι ἐγεννήθη καθ' ὅν χρόνον ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐμελλε νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Τροίαν. Ἠλικιωθεὶς ἐπορεύθη εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνας εἰς τὸν Μέντορα μεταμορφωθείσης, α—δ. Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ματαίαν ἐρευναν εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφάνευσεν τοὺς μητιήσας, ο—ω.

τῆλεκος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις, ι 507 ἔξ.

τῆλεπῆλος [...], ἡ (τῆλε, πύλη) «Λαιστρυγονίη Τηλ.» ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέπυλος, κ 82, φ 318. Ὁ Οὐδύφιος ἐλλαμβάνει τὴν λ. ὡς ἐπιθετικὴν τῆλεπύλος (κατ' τὴν λ. Λαιστρυγονίη ὡς τὸ κύρ. ὄνομα τῆς πόλεως) ἀντὶ τοῦ εὐρύπυλος, μεγαλόπυλος· ὥσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου, ὅστις ἐρμηνεύει μακρόπυλος, προσθετῶν «οὐ τῆ ἐπιστήματι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ τῇ πλάτει τῶν πυλῶν ἢ τῇ μήκει». Κατὰ δὲ τὸν Νίσσην εἶνε· ἡ πόρρω εἰς πόλιν ἀπολήγουσα, τουτέστιν εἰς μικρὸν πλάτος καὶ μέγα μήκος· ἐκτεταμένη. Ἐπίσης ἀπίθανος εἶνε καὶ ἡ τοῦ Διόδωρ. ἐρμηνεία· ἡ πόρρω κείμενη καὶ πόλιν· ἔχουσα. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων, οἷον Θουκυβ., 2, ἐκεῖτο ἐν Σικελίᾳ, κατὰ δὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἦσαν αἱ Φορμαὶ (τὴν σήμερον Mola di Gaeta), ἴδ. Κικέρ. Ἐπισ. πρὸς Ἀττικ. 2, 43.

τῆλεφανής [...], ἔξ, ποιητ. (τῆλε, φαίνωμαι), μακρόθεν φαινόμενος, πὸ ῥῥω φανερός, «τύχῃ» ω 83 f.

τῆλεφίανς [...], ἁο, ὁ, υἱὸς τοῦ Τηλέφους, ὁ Εὐρύπυλος, λ 549.

τῆλικός [...], ὄν, ποιητ., ἰδίως ἐπικ. δεικτικὸν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀνερ. ἡλικός, [τῆλικόςτος], εἰς τοσαύτην ἡλικίαν, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ νεωτέρων τε καὶ πρεσβυτέρων, Ω 478, α 297, σ 475, τ 88, Τ. Δῆμ. 416. μετ' ἀπαρρ. «οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐπὶ τῆλικός εἰμὶ» δὲν εἶμαι εἰς τοιαύτην (εἰς ἐκείνην τὴν) ἡλικίαν, ὥστε νὰ μένω κτλ., ρ 20.

τῆλοθεν, ποιητ. ἐπὶρ. (τῆλε), πὸ ῥῥωθεν,

μακρῦθεν, „ἀπὸ μακρά“, «ἦκα» E 478, «273 κ. ἀ. πλχ.», «σήμηνε δὲ τέρματα τηλόθεν» ἐσημείωσεν, ἔδειξε μακρῶθεν τὸ τέρμα, Ψ 359, «εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσι» καὶ ἀνείσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ μακράν, καὶ ἀνείνε μακράν ἢ πατρὶς σου, ζ 312· ἐτι δὲ πόρρω, μακράν, «ἀπὸ τινος» Γ. Ἀπολ. 330.

ΤΗΛΟΪ, ἐπικ. ἐπὶρ. (τηλε-) ἀ.) πόρρω, μακράν, «μακρ(ι)ά», «εἰμ» Θ 285, α 22 κ. ἀ. 6.) μετὰ γεν. πόρρω, μακράν τινος, Α 30, ε 365 κ. ἀ.

ΤΗΛΟΣ, ποιητ. ἐπὶρ. (τηλοῦ) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μακράν, Ἰλ. Δ 455, Χ 407.

ΤΗΛΟΪΤΑ, ἐπὶρ. ὑπερθ. τοῦ ΤΗΛΟΪ, ἀπωτάτω, πρῶτωτάτω, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, η 322 f.

ΤΗΛΟΪ, ἐπὶρ. ἀ.) μακράν, πόρρω, «μακρ(ι)ά», E 479, κ. ἀ. πλχ. 6.) μετὰ γενικ. «τηλοῦ Ἀχαιῶος» ν 249, ψ 68.

ΤΗΛΙΓΕΤΟΣ, η, οη, ἐπιθετον παρ' Ὁμ. τῶν παιδῶν, ἀμφιόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας· κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς (ἐκ τοῦ τηλε ἢ τηλοῦ καὶ γλ-, γέγρα) κυρ. ὁ εἰς προδοικυαῖαν ἡλικίαν τῶν γονέων γεννηθεὶς, ὀψιγόνος, ὅθεν πολλὸ ἀγαπητός, «ἐκρίδος», ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ υἱῶν, E 133, I 143, 285, 482, δ 41 π 49, Γ. Δῆμ. 464, ἀλλὰ καὶ θυγατρὸς Γ 475, καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐνίστε τρυφερός, τρυφηλός, διατεθρυμμένος, «τηλύγετος ὡς» N 470. Ὁ δὲ Βούτμαν. τὰς μὲν σημασίας ἀποδίδεται, ἐτυμολογεῖ δὲ μετὰ τοῦ Ὁρίωνος ἐν τῇ Γουδ. Ἐτυμολ. σ. 619 Στουρζ. ἐκ τοῦ τελευταῖ καὶ γλ-, «ὁ τελευταῖος τῇ πατρὶ γενόμενος». Εὐκολώτερον κατανοοῦσιν εἰς ταύτην τὴν θεμελιώδη σημασίαν οἱ νεώτεροι ἐτυμολόγοι, οἵτινες παραδέχονται ἄχρηστὸν τὸ ὄνομα τηλυ- = τέλος, συγγενεὶς πρὸς τὴν Σανσκριτ. ῥίζαν tul = τελευταῖον. Ὁ δὲ Δαιδερλ. παράγων τὸ πρῶτον μέρος ἐκ τοῦ ἀταλός, οἰονεῖ ἀταλόγετος, ἀνευρίσκει ὡς θεμελιώδη σημασίαν τὴν τρυφερός, τρυφερογένετης, νεαρὸς· Ἀπὸ θανά μὲν φαίνονται τὴ τοῦ Σάφελοδεργ, ἄπερ ὀλίγον παρηλλαγμένα παρεδίδθη καὶ ὁ Ἀμεῖς, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶνε τηλυ-, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίξης τα-, τείνω, ἐξ ἧς καὶ τηλε, τηλοῦ καὶ τηδύς = μέγας, πολλός· κατὰ τὸν Ἰλαύχ, καὶ σημαίνει τὸ ὅλον· ὁ μέγας γεγεννημένος, ἡλικιωμένος, adolescens, νεανίας· ὁπλ. 43—20 ἔτων.

Τῆμος, ἐπικ. ἐπὶρ. χρόνου δαικτικόν· ἀ.) ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναρ. «ἦμος» (ὕπ. Ἰδ.), τότε, κατ' ἐκείνην τὸν χρόνον, «ἦμος δὲ ὀρυτόμοι... τῆμος ἔχ.» καθὼς ὅτε... οὕτως τότε, Α 90, ὡσαύτως Ψ 228· ἄλλοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «εὔτε», οἷον «εὔτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φάσκατος... τῆμος προσέπλινετο νηὶς» ὅτε ὁ φαινοτάτος ἀστήρ... τότε προσήγαγεν ἡ νηὶς, ν 95· ἐνίστε λαμβάνει καὶ τὸ «ἄρα» Η 434, δ 401 ἢ τὸ «ἐδ.» μ 441· 6.) ἀπολ. ἀνεν ἀνταπο-

δοτάτος· τότε, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, Γ. Ἑρμ. 401.—Τὸ ἐν η 318 πρὸ τοῦ Βεκίερου ἀναγνωσκόμενον «εἰς τῆμος» ἔως τότε, διαρ- θώθη πλέον, ἀποδοθείσης τῆς προθέσεως εἰς τὸ προηγούμενον ἐπὶρ. «αὐριον ἐς τῆμος». — Κατὰ τὸν Βούτμανον εἶνε κυρίως, ἀντὶ τοῦ τημαρ, ὃ ἐ. ταύτη τῇ ἡμέρᾳ· ὀρθότερον δὲ κατ' ἄλλους παρά- γεται ἀμείως· ἐκ τῆς δαικτικῆς ἀντωνυμικῆς ῥίξ. το.

Τῆπερ (τὰ νῦν κατὰ διάστασιν τῇ περ), ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦπερ, ὃ ἐ. ὅπου, Ω 603, θ 510.

Τῆρεϊα, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ζέλειαν, «Τηρεῖς ὄρος» B 829.

Τῆρεα, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, μετ' αἰτ. «δω- ματα» Γ. Δῆμ. 142. (ἢ Τῆς καθομιλουμ. τὸ «τηρῶ» σημαίνει ἀπλῶς τὸ βλέπω ἢ παρατηρῶ).

Τῆγρετον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ταίγρετον, Ταόγρετος (ἢ «λέγεται καὶ ἀραενικῶς καὶ θη- λυκῶς καὶ οὐδατέρως» κατὰ Στέφ. τὸν Βυζάντι.), ὄρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὰ Μεσσηνιακὰ μεθό- ρια, ὑψηλὸν μέχρις 7500 ποδῶν καὶ φαραγγώ- δες, ἐκτεινόμενον ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον ἢ ἀπα- λήγον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταΐναρον, τὴν σήμε- ρον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀνομάζεται ἄλλως ἀλλαχοῦ, οὐχὶ ἐξ ἐκείνου ὀνόματος, ἀπὸ δὲ τῶν Βυζαν- τινῶν ἦδη τὸ ὑψηλότατον αὐτοῦ μέρος ἐλέγετο Πεντεδάκτυλον, «Τῆδγ. περιμήκετον» ζ 403, πρὸλ. τὸ σημερινὸν ὄνομα «Μακρινάνα». Ἐτυ- μολογεῖται ἐκ τοῦ τηδύς, ταδύς = μέγας, πολλός· κατὰ τὸν Ἡσίοχ, ἢ τῆς ῥίξ. γλ-, γέγρα, οἰονεῖ «μεγαλοκαμωμένος», τὸ Μέγα Ὄρος.

Τῆγρετος, η, οη, ἐπικ. μάταιος, κενός, ἀ- νωφελής, «ὁδός» Ὁδ. γ 316, ο 43, «ἔπος» Γ. Ἀπολ. 510. (Κατὰ αὐτοὺς μὲν εἶνε Ἰων. τύ- πος ἀντὶ τοῦ ταύσιος, αὐσιος, τοῦτο δὲ δῆθεν ἐκ τοῦ αὐτως = μάτην· κατὰ δὲ τὸν Δόντζερου περαιτέρως σχηματισμός· τοῦ· τηδύς, ταδύς = μέ- γας, ἢ σημαίνει· ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, ἐπομ. ἀνόητος).

τίει· κοη, Ἰδ. τίει.

τίει, κατὰ ποιητ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ τί, τί- νος ἕνεκα, «διὰ τί», καὶ μόνον, τί, Α 365, Φ 406, 153 κ. ἀ., τ 482, «τίη δὲ» Ο 244 κ. ἀ., π 421, ρ 373, σ 500, «τίη δὲ» Φ 436, ο 326, «ἀλλὰ τίη» Γ 254. Τῆς Ὀδυσσεὺς μόνον ἔνθα ἀναπ. (Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε παράθεσις ἐκ τοῦ τί καὶ ἡ, καθὼς τὸ ἐπειδή (Ἰδ. τ. λ.), ὅθεν καὶ ὁ μὲν Βίκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀμεῖς γρά- φουσι κατὰ διόστασιν τί ἡ, ὁ δὲ Λαρόχ. τί ἡ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς· ποιηταὶ γράφεται· τίη).

Τιθαβώσω [ν...], ἐπικ., «ἔνθα τιθαβώσω»· σι μάλιστα· ἐμφωλεύουσιν, ἐνδιατίνωνται, [σιμδλοποιοῦσιν], κηροποιοῦσιν, ν 406 f. (ἢ ἐτυμολογία ἀμφιβόλος· κατὰ τινες μὲν πα- ράγεται ἐκ τοῦ θάω, ἐξ οὗ· τιθήνη, πίδασις, τι- θασιῶν, διὰ τινος ἀχρ. τύπου τιθαβός, τιθαβ-

θός, επομ. κυρίως σημαίνει: τρέφω, περιβάλ-
πω· κατά δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐξημεροῦμαι, τιθασ-
σεύομαι. || Νορίζω ὅμως πιθανωτέραν τὴν ἐτυμο-
λογίαν ἐκ τοῦ ἀρχ. θάω ἢ θάFω (θάσσω, θαζό-
σω=κάζομαι, ἐξ οὗ δ. θάκος, Λακωνικ. θά-
δακος) διὰ τοῦ ἀρχ. θαιβ-ός, μετ' ἀναδιπλα-
σιασμοῦ καὶ τῆς καταλήξ. ὥσσω, τιθαιβ-ῶσσω,
ὡπερ κυρ. σημαίνει: ἐγκάθημαι, ἐμφωλεύω).

ΤΙΘΗΜΙ [-ει] (θε-), ἐνεσ. β'. ἐνικ. ἐπικ. τίθη-
σθα, ι 404, ω 476, γ'. πληθ. τίθεσσι, Π 262,
6 123, ζ' ἐκ τοῦ τίθεσ γ'. ἐνικ. τίθει, Ν 732
(ὅπως ἔγραψεν ὁ Οὐλύφιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν
ἀντὶ τοῦ τίθει, πρὸς τὸ παρτιθεῖ, α 192),
ἀπαρρ. τιθόμεναι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τιθέσθαι, Ψ
83, 247, ἐκ τοῦ παρτιτεται. μόνον τὸ γ'. πληθ.
τίθεσται, γ 449, 456, ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου τύπου
γ'. ἐνικ. ἐτίθει καὶ τίθει (ἐνθ' ὧν ὁ Βλακ. ἐν
τῇ Β'. ἐτίθη, τίθη), μέλ. θήσω, ἀπαρρ. ἐπικ.
θησέμεναι, ἀόρ. ἀ. θήσῃ καὶ ἐπικ. θήσῃ,
μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ καὶ ἐν τῇ γ'. πληθ. θή-
σαν, Ζ 300, ἐκ τοῦ ἀόρ. β'. θήσῃ γ'. πληθ.
θήσαν, συχνότερον θέσαν, ὑποτ. θώ, ἐπικ.
θειώ, Π 83, 437, α 89, α 75, β'. ζ' γ'. ἐνικ.
θειῇ, θείῃ, κ 314, τ 403, α 54, τ 301, ἀπὸ
δὲ τοῦ Οὐλύφ. καὶ ἐφεξῆς ἐν τῇ Ζ 432 καὶ Π
96 ἀναγινώσκονται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον θήῃς
(Ἰδ. Σπιτινέριου Eucher. ad Hlad. I. || ζ' οὕτως
θέλωσι τινες καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις ἀντὶ τοῦ
θέλωσιν, ὅπου φέρεται τὸ θείῃς ζ' θείῃ, ὡς
τὸ εἰ νὰ μείνῃ μόνον διὰ τὸν πληθ. ἀριθμὸν καὶ
τὴν εὐκτικήν), ἀ. πληθ. θέωμεν, ω 485 (ὡπερ
ὁ Ἀμείξ θεωρεῖ ὡς καλὴν ἀνάγκησιν ἀντὶ τοῦ
θέωμεν, ὃ εἰ. θέομεν, ἀλλ' ἰδ. Κρυγέρ. π. Διαλ.
36, 4, 6 τῆς ἑλλην. μεταφρ.) καὶ θέομεν ἀντὶ
τοῦ: θώμεν, Ψ 244· εὐκτ. θείην, ἀ. πληθ.
κατὰ συγχώρησιν θέιμεν, μ 317, γ'. πληθ.
θεῖεν, προσ. θέε Ζ 273, θ 425, ἀπαρρ. θεύ-
ναι Δ 26, Ζ 92, ν 156, συχνότερον ἐπικ. θέ-
μεναι καὶ θέμεν, λ 314, φ 3, 81, μετοχ.
θηλ. θεῖσα φ 55, ἀρσεν. πληθ. θέντες. Μίσ.
ἐνεσ. μετοχ. τιθήμενος ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τίθε-
μενος, μέλλ. θήσῃ, ἐκ τοῦ ἀόρ. ἀ. μόνον
γ'. ἐνικ. θήσῃ Κ 31, Ξ 186· ἀόρ. β'. ἐθέ-
μην, γ'. ἐνικ. θέσῃ θ 274, συχνότερον θέτο,
τὸ β'. πληθ. (ρετ' αὐτίκως) θέσθε Θ 449,
ἀναδύ. θέσθε, δ 729, γ'. πλ. θέσεντο, ὑποτ. β'.
ἐν. θήαι τ 403, γ'. ἐνικ. θήε· εὐκτ. θεῖτα, προ-
στακτ. θέο κ 333 καὶ Ἰων. συνηρημ. θεβ, ἰδ.
ὑπόθετ. ἀπαρρ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος, η. ον.
Θεμιλώδης σημ. [τίθημι], θέτω, „βάλλω,
βάζω, βάνω“. Α'. Ἐνεργ. 4) κυρ. ἐπὶ τό-
που, καὶ κατὰ τὰς διαφόρους πλακάς, ἐν αἷς
κεῖται, καταθέτω, παραθέτω, ἐμβάλλω,
ἐπιθέτω κτλ., μετ' αἰτ. πράγματα, „ἀλλοῦ“
Φ 403 κ. ἀ., εἰς προσδιορισμὸν τοῦ τόπου συν-
τάσσεται ὡς ἐξῆς: μετὰ μόνης δοτικῆς ν 364,
σπανώτερον μετὰ τῆς Εἰς: ζ' αἰτ., συνηθέστερον
μετὰ τῆς Ἐν καὶ δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere in

pliqua re (ὅτε συνεκφράζεται καὶ ἡ μετὰ τὴν
θέσιν ἡρεμία, εἰς: μετὰ τῆς Ἐπὶ καὶ δοτ. ἡ
γενικ., Μετὰ μετὰ δοτ., Ἀμφὶ μετὰ δοτικ.,
Ἀνά μετὰ δοτικ. καὶ αἰτ., Ἐπὶ μετὰ δοτικ. καὶ
αἰτιατ., οἷον «τὶ ἐν πυρὶ» Ε 215, «τὶ ἐν χει-
ρεσσίν τι» Κ 529 κ. ἀ., «εἰς δίφρον» Ρ 544,
«εἰς λάρνακα» Ω 795, 797, «κυνὴν ἐπὶ κρατὶ»
Ο 480, «τὶ ἐπὶ γούνασι» Ζ 92, «ἐπ' ἀπῆνης»
ζ 252, «τὶ ἀμ. βωμοῖσι» Θ 444, «ἀνά μυρί-
κην» Κ 466, «τὶ ὑπ' αἰθούσῃ» Ω 644, δ 297,
«ὑπὸ βίνα» δ 445. 2) μεταφωρ. ἐπὶ ψυχικῶν
καταστάσεων «μένος τινὶ ἐν θυμῷ» ἐμβάλλω,
ἐμπνέω δῶναίην, οὐδῶς εἰς τὴν ψυχὴν, α 324,
«θυμὸν τινι» Ω 49, «νόον, βουλήν ἐν στήθεσιν»
Ν 732, Ρ 470, «ἔπος τινὶ ἐν φρεσὶ» βάλλω
εἰς τὸν νοῦν τινος, δίδω νὰ ἐννοήσῃ λόγον,
πρῆγμα, λ 446, «μύθος τέλος ἐν φρεσὶ» ἐμβά-
λλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸν τελειωτικὸν λόγον,
τὴν τελείαν ἀπόφασιν (ἰδ. τέλει), Π 83, «ἐριν
μετὰ τισιν» ἐμβάλλω, γ 436. 3) ἴδιως
ἀ.) [ἐπιτίθημι], „βάλλω“, ἀρίζω, ἐπὶ τῶν
ἀλοθετῶν, «εἰλά» Φ 263, «ἐλας, βαῖν» Φ
636, 750, λ 546 κ. ἀ. β'. ἀρίζω, διορίζω,
«ἐρίματα» Ψ 333, «τιμὴν τινι» Ω 57, εὐδο-
κῶ, «οὕτω Ζεὺς θεῖ» νὰ ὀρίσῃ, νὰ δώσῃ ὁ θεός,
θ 465, α 480· γ'. [ἀνατίθημι], ἀφιερω-
«ἀγάλματα» μ 347, πρὸς Ζ 92· δ'. [κατα-
τίθημι], θάπτω, ἐνταφιάζω, „(παρα)χώ-
νω“, «ὀστία» Ψ 83. 4) [περιτίθημι], προ-
ξενῶ, περιποιῶ, ἐν γένει [ποιῶ], κατα-
σκευάζω, „κάμνω“, οἷον ἐπὶ τεχνιτῶν Ξ
544, 550, 561, «ὀρυμαγδόν» ι 235, «ἀλγισ-
τίνι» Α 2, «φόβος ἐτάροισι» Ζ 6, Γ 95 «ἔργα
μετ' ἀμφοτέρωσι» Γ 324, «κλειυθόν τινι» ἀνοίγω,
Μ 399, «σιέδασιν τίθημι» διασκεδάω, α 416.

5) μετὰ δύο αἰτιατ. [καθίστημι, ποιῶ],
καθιστῶ, „κάμνω“, οἷον «τιθ. τινὰ ἱέρειαν»
Ζ 300, «τιθ. τινὰ ἄλογον» Τ 298, ν 163, καὶ
μετὰ ἐπιθετικῆς τῆς ἐτίρας αἰτιατ., οἷον «τίθ-
τινὰ πηρόν» κάμνω τινὰ τυφλόν, Β 599, πρὸς.
Ε 422, Ι 483 κ. ἀ. πλχ. Β'. Μίσ. ὅπως καὶ
τὸ ἐνεργ. ἀλλὰ πάντως μετ' ἀναφορῆς πρὸς τὸ
ὑποκείμενον. 4) θέτω, βάλλω, κτλ. ἐμαυτῇ,
εἰς ἐμαυτόν, ἢ τί τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «δίφρον
θεμένη» υ 387, «εἰς δίφρον ἄρνας θέτο» εἰς τὸν
ἐαυτοῦ δίφρον Γ 310, «καλεφ. ἀορ.» τὸ ἔλεος
σου εἰς τὴν θάλην, κ 333, «ἀμφὶ ὤμοισιν ἐντα»
περιτίθεται (περὶ τοῦς ὤμους μου) τὰ ὅπλα, Κ
34, 449, «ἔφας» θ 446 κ. ἀ., «τίθεμαι τι ἐν
φρεσὶ» διαλογίζομαι τι ἐν ἐμαυτῇ, δ 729,
«τίθεμαι τινι κότον» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου
ὄργην ἐναντίον τινός, Θ 449· ὡσαύτως «αἰδῶ
ἐν στήθεσσι» Ν 412. 2) παρασκευάζω,
κατασκευάζω „κάμνω“, περιποιῶ ἐμαυ-
τῇ τι, οἷον «δατα» Π 475, «δάρπον» Ι 88,
«εὖ τίθεμαι ἀσπίδα» διευθετῶ τὴν ἀσπίδα μου,
Β 382, «οἰκία, ὅμοια» οἰκοδομῶ ἐμαυτῇ, Β
750, α 244, «αἶλιν» Ι 232, «μάχην» συγ-

κροτῶ, Ω 402, πρβλ. Ρ 458, *ελέγχα = φ 333. Ίδ. καὶ ἐπιγραφῆς. 3) μετὰ ἀπλῆς αἰτιατ. «τίθημαι τινα γυναικα» κάμνω, λαμβάνω τινά γυναικά μου, φ 72, *Ἀχιλλεύς ἄγριον ἐν στήθεσσι θύτο μεγαλήτορα θυμόν» ἔκαμνε τὴν μεγάλην ψυχὴν τοῦ ἀγρίου, Ι 629.

ΤΙΘΗΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον εὐκτ. τιθηνοίμην, πρῶτω, ἀνατρέφω, περιθάλπω, περιποιούμαι, *παῖδα *Υ. Δῆμ. 442. Ἐκ τοῦ

ΤΙΘΗΝΑΙ [-..], ἢ (θάω, θῆσαι=θηλάσαι), κυρ. τίθῃ, «βουζόστρα», τροφός, *Ἰλ. Ζ 289, 467 κ. ἄ., *Διονύσιος τίθηται» εἶνε αἱ νόμφαι αἱ δούλεις, αἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον, αἱ μετέπειτα καλούμεναι Βάκχαι, Ζ 432, πρβλ. Ἀπολ. 3, 4, 4.

ΤΙΘΗΝΑΙ, Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τίθῃς, ἴδ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΤΙΘΗΝΟΙ [-..], ὁ, υἱός τοῦ Λαομέδοντος, Υ 437, ε 4, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν καλλονὴν ἀπήγαγε καὶ ὑπανδρεύθη ἡ Ἥως. Κατὰ παράκλησιν τῆς θεᾶς ἔλαθε μὲν τὴν ἀθανάσιαν, οὐχὶ δὲ καὶ διαρεῖ νεότητά, Υ. Ἀφρ. 219—239.

ΤΙΚΤΑΙ (ΤΕΚ-), ἔξ ἧς τέχνη, τέκτων, ἐνεσ. -ει, παρτα. ἔτικτον, ε, ἀναύξ. τίκτη, μέλ. τίξω λ 249, Υ. Ἑρμ. 493, καὶ ἀπαρρ. τέξεσθαι, Υ 99, Υ. Ἀπ. 404, ποιητικ. καὶ τεκεῖσθαι Υ. Ἀφρ. 427 (περὶ οὗ ἀμειβάλλει ὁ Βούτυμανός ἄν ἔχει ὀρθῶς), ἀόρ. ὅ. ἔτεκον, καὶ ἀναύξ. τέκον, ἀπαρρ. τεκαίν, ἐπικ. τεκίσεν, μέσ. ἀόρ. ὅ. ἐπικ. τεκόμην, τέκετο, ἀπαρρ. τεκίσθαι, παράγω, γεννῶ α.) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον περὶ τῆς μητρός (τίκτω), «γεννῶ», ἀπολ. ἔ μετ' αἰ. *παῖδα, υἱόν *Οἰμ. πλχ., ἔ μετὰ δοτ. χαριστικῆς *τινί *Ζ 22 κ. ἄ., *ὑπὸ τινι» ἔκτινος, Β 714, 728 κ. ἄ., ἀλλ' ἔ μετὰ τοῦ πατρός, [γεννῶ], «γεννῶ» Ε 875, Ζ 206, η 63, π 448 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, Χ 485 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ τὰ μέσον, περὶ τῆς μητρός, Β 742, Ο 487, Χ 48 καὶ τοῦ πατρός, Β 744, δ 387 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, φ 64, ω 293 ὅ. ἐπὶ ζώων, «γεννῶ», ὅσον περὶ ἵππου, Π 450, Υ 225, ἐπὶ προβάτου, δ 86, τ 413, περὶ πτηνῶν, Β 313.

ΤΙΛΛΑΙ, μόνον παρτα. ἐπικ. τίλλε, ον, καὶ μέσ. τίλλεσθην, -οντο, ἀπο(ἐκ)σπῶ, «ξεῖρξιν ζώνω, μαδῶ», *κόμην» Χ 406, *τρίχας ἐκ κεφαλῆς» Χ 78, Βατρ. 70 *πέλειον» καταμαδῶ, «σωρομαδῶ» ἐπὶ ἀρπακτικοῦ ὀρνέου, ο 527. Μέσ. ἀπο(ἐκ)σπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, «μαδῶμαι», *χαίτην» κ 567 (ὡς σημεῖον τῆς λύπης) ὅθεν καὶ ἡ ζευματικὴ σύνταξις *πρώται τὸν γε ἄλλοχος καὶ μήτηρ τίλλεσθην» = τίλλόμεναι ἐορτήσαν, Ω 711.

*ΤΙΛΦΟΪΣΙΑ, ἡ, αἰ. πηγὴ τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερᾶ ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τῆς Κωπιδίνας ὑπὸ τοῦ ὀμώνυμου ὄρους (Τίλφωσις) ἢ Τίλφωσιον ὄρος, τὴν σήμερον «Πέτρα» λεγόμενον) ὑπεράνω τῶν Ἀλαχομενῶν,

*Υ. Ἀπολ. 244, 377, 387 ὅ. ἡ νόμφη τῆς ἀνωτέρω πηγῆς, *Υ. Ἀπολ. 247, 256, 276 (ὅπου φέρεται ἡ διάφορος γραφὴ Τελφούσα, ἣν ὁ Βαουμ. παρεδέχθη εἰς τὸ κείμενον ὡς τὴν μάλιστα πασῶν ἀξιοπίστον. Ἐτυμολογοῦσι δὲ τὸ ὄνομα τινὲς μὲν ἐκ τοῦ τίλφῃ Ἀττικῶς ἀντὶ σίλφῃ, ὅθεν ἡ Τίλφουσα κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Τίλφουσσα, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ Δελφοῖ καὶ Δελφύνη (ὀνομασία τοῦ ὄρους Πύθωνος παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς κατὰ πρῶτον ἀπαντωμένη).

*ΤΙΛΦΟΪΣΙΑ, ἡ, ἐπιθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, *Υ. Ἀπ. 386 (ὁ Βαουμ. γράφει Τελφούσιος).

*ΤΙΜΛΟΚΟΣ [-..], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ τιμοῦχος (τιμή, ἔχω) ὁ τιμὴν ἔχων, ἔντιμος, Υ. Ἀφρ. 31, Δῆμ. 269.

ΤΙΜΑΙ [-..], ἐνεσ. καὶ παρτατ. εὐρίσκονται συνηρημένοι, μέλ. -ήσω, ἀόρ. ἐτίμησα, μέσ. μέλ. τιμήσομαι μέ παθ. σμρ. Υ. Ἀπολ. 485, μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐτιμησάμην, Χ 235, παθ. παρακ. τετίμημαι, τιμῶ. 1) ἐπὶ προσώπων, θεωρῶ τινα πολλοῦ ἄξιον, τιμῶ, ἡ προσφέρω εἰς τινα τιμὴν, γεραιρόν, «τινὰ δοῦναι» τιμῶ τινα διὰ δώρων, Ι 455 κ. ἄ. πλχ. *Ὅθεν δ παθ. παρακ. ἔχω τιμὴν, τιμάς, εἴμαι ἐν τιμῇ «τετιμησθαι σκήπτρῳ» νὰ ἔχῃς τὴν τοῦ σκῆπτρου (βασιλικῆν) τιμὴν, Ι 38, *ἔδρη καὶ κρέασιν» Μ 310. (ἢ *Ἦ γενικὴ ἡ ἐν τῷ Υ 649 «τιμῆς, ἧς τὸ μέ' ἔοικε τετιμησθαι» δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ «τετιμησθαι» ἀλλὰ τῶν ἀνωτέρω «ὦ μαι αἰεὶ μέμνησαι, οὐδὲ σε λήθω» πάντοτε μὲ ἐνθυμῆσαι καὶ ποτὲ δὲν λησμονεῖς τὴν τιμὴν, ἣν πρέπει νὰ ἔχω» τὸ δὲ ἀναφορικόν «ἧς τὸ» δυνάμει τῆς ἔλξεως ἐτέθη κατὰ γενικὴν ἀντὶ δοτικῆς, εἰς ἣν καὶ ἔκρεψεν αὐτὴν τὸ ΜΕ., ἄν ἔξ ὁ Κρύγερος πιστεύει μᾶλλον ὅτι τὸ σχῆμα τῆς ἔλξεως δὲν ὑπάρχει παρ' Οἰμ.). 2) ἐπὶ πραγμάτων τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω ἀξίαν εἰς τι, «ἀξιόδη» Υμ. 24 (23), 6. Τὸ Μέσ.=τῷ ἐνεργ., ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τινος ἀναφορᾶς εἰς τὸ ὑποκείμενον, τιμῶ τινα παρ' ἐμαυτῷ ἢ κατ' ἐμαυτόν, «τινὰ» Υ 235, «περὶ κῆρι» ε 280, ω 429. Ἐκ τοῦ

ΤΙΜΑΙ [-..], (τίω), 1) ἐκτίμησης, ἤχουν δρι. σμός τῆς ἀξίας πράγματός τινος ἀφαιρεθέντος πρὸς ἀποζημίωσιν» ὅθεν α.) πράξιμον, ἀντίτιμον, ἀποζημιώσις, «πληρωμὴ» (πρὸς ἐξιλέωσιν), «τιμὴν ἄρνημαί τινι» ζητῶ νὰ λάβω ἀποζημίωσιν ὑπὲρ τινος, Α 459, Ε 552, ὡσαύτως «τινῶν, ἀποτίμω τιμὴν τινι» ἀποδίδωμι πρόστιμον, πληρώνω, Γ 286, 288, 459, «ἄγω» προσάγω, προσφέρω, χ 57 ὅ. 6') ποιητ. τιμωρία, ἐκδίκησις, ταῦτόν τῳ τίσις, ε 70, 417, πρβλ. Ρ 94. 2) προτίμησης, τιμὴ, σεβασμός, ἰδίως ἔντιμος θέσις, ἀξίωμα, «ἄξιον», ὅσον τῶν θεῶν Ι 498, Ο 489, ε 335, τῶν βασιλέων Β 197, α 417 κ. ἄ., «βασιλικῆς τιμῆς» Ζ 493. Ἐκ τούτου

ΤΙΜΗΕΙΣ [-..], εἰσα, ἐν, ποιητ. συνερ. τι-

μήτε (||. ὁρθότερον κατ' ἄλλους τιμῆς ἔνεο υπογεγραμμένου), αἰτ. τιμήντα, I 605, Σ 475 (οὕτως συντηρημένον ἐξέδωκε τὸ ἐπιθετον ἐν τοῖς δυοῖς τοῖς χωρίοις ὁ Οὐάβλινος· ὁ δὲ Γοῖδελος νομίζων ἀδυνατοῦν παρ' Ὁμ. τὴν συναίρεσιν τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων, ὡς ἐχούσης τὸ F τῆς καταλήξεως ταύτης, προτείνει καινοφανές ἐπιθετον τιμῆς (κατὸ τὸ ἀρχή, ἀδμή, ἀβλή, ἀκμή) ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ ἢ τιμήτα ἐν τῇ δευτέρῃ). Συγκριτ. τιμηέτερος, α 393, ὑπερθ. τιμηέτατος δ 614, ο 414. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης τιμῆς, ἐντιμος, ἀξιότιμος, ὑπέριμος, I 605, γ 129, σ 161. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἔχων ἀξίαν, πολύτιμος, βαρύτιμος, «χρυσός καὶ ἀργυρός» Σ 475, θ 393, λ 327, «δάρον» α 312.

τίμιος [-ι-], η, ος (τιμή), ὁ ἔχων τιμήν, ἀγαθὴν ὑπόληψιν, ἀξιότιμος. ἐντιμος, ἐπὶ προσώπων, κ 38 f, «νός» ὑπὸ πάντων τιμώμενος, Y. Ἀπόλ. 482, «γὰρος τίμιος» ἐντιμος, («τίμιαις χαράϊς» λέγεται ὁ «τίμιος γάμος» ἐν τῇ καθολογούμενῃ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ εὐχῆς), T. Ἀρρ. 443.

ΤΙΝΑΣΚΩ [-ω-], ποιτε, ἐνεστ. μετοχ. -ων, -οντα, παρτε. ἐπικ. τίνασσε, παθ. ἐνεσ. -εται, παρτε. -ετο, ἀόρ. ἀ. ἐτίνασε, ὑποτ. τινάξῃ, μέσ. ἀόρ. ἀ. δοικ. ἀναξῆ, τινάξαθην, παθ. ἀόρ. γ'. πληθ. τινάχθεν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐτινάχθην. 1) Ἐνεργ. «τινάξω», αἰτω, πᾶλλον, «δοῦρε, ἔγχος, φάσανον» M 298, Γ 463, X 341, ἐπὶ δὲ «ἀεραπὴν, ἀλγίδα» N 243, P 595, «τινά» κινῶ, «κουντῶ, τρεβῶ», τινά, ἵνα ἐκώσω τὴν προσοχὴν σου, Γ 385, «θρόνον» ἀνατρέπω, γ 88· ἐπὶ τῶν ἀνέμων, (δια)σκορπίζω, «ἦλων θημῶνα» ε 368. 2) Παθ. τινάσσομαι, O 609, ζ 43, πρὸς ἐκτινίσκω. 3) Μέσ. «τινάξαθην περὶ» ἐτίναξαν τὰ περὶ των, ε 454· πρὸς ηγκνός.

ΤΙΝΥΜΑΙ [-υ-], ἕτερος ποιτε. τύπος τοῦ τίνομαι, μέσ. ἐνεσ. -υται, -υθον, παρτε. -υντο, μετοχ. -ύμενος, λαμβάνω δικήν, ἀποζημιῶσιν παρὰ τινος, τιμωρῶ τινα, Γ 279, T 260, γ 214, «λύδην» διὰ τὴν ὕδριν, ω 326. (Ἡ γραφὴ τίνυμαι ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Λδοεκκ).

τίνα (τίω), ἀπαρρ. τίνειν, μετοχ. τίνων, μέλλ. τίωω, ἀόρ. ἐτίσα, ἀπαρρ. τίσαι, μέσ. μέλλ. τίσομαι, ἀόρ. ἐτίσάμην [τίναχον τὴν ἱμαρῶν].

Α'.) Ἐνεργ. καταβάλλω ἀποζημιῶσιν ὄντων ἀ.) [δίδωμι δικήν], «πληρώνω» (ἀποζημιῶσιν, πρόστιμον), ἐν γένει τιμωροῦμαι, «τιμὴν τινι» καταβάλλω πρόστιμον ἢ ἀποζημιῶσιν εἰς τινα, γδ. τιμή, «θαλή» δ 193, «ποινήν» Βατρ. 98, μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἢ τῆς αἰτίας, δι' ἣν τιμωροῦμαι, «δάκρυα» «πληρώνω τὰ δάκρυα», δ ε. τιμωροῦμαι διὰ τὰ δάκρυα, Α 42· ὡσαύτως «ὕδριν, φόνον» ω 352, φ 434, «τοῦ πατρός τίσιτε λύδην» θ ε. πληρώσιτε (θ ε. τιμωρηθῆτε διὰ) τὴν ὕδριν τοῦ πατρός

σας, ἣν δὴλ. ὁ πατὴρ σας ὕδρισε, Α 442. Σπαυώτερον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου, ὅσον «τίσις γυναικὸν ἐμὸν» θ ε. μοι πληρώσι τὸν ἀδελφόν, δ ε. τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, θ ε. τιμωρηθῇ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφ., P 34· μετὰ δοτικ. τοῦ μέσου, δι' οὗ δίδεται ἡ δική, ὅσον «κράτι» «μὲ τὸ κεφάλι σου θ ε. πληρώσι», γ 218· 6') ἐπὶ καλῶς, καταβάλλω, «πληρώνω» (τὴν ἀξίαν, τὸ ἀντίτιμον), «ζωάγρια» Σ 407, «αἰμα» πάντα θ 318, «ἀμοιβὴν βοῶν» κ 382· ἐπὶ δὲ «πληρώνω», ἀνταμείβω, «εὐαγγέλιον» τινὰ διὰ τὴν καλὴν ἐδῆσιν, ε 166.

Β'.) Μέσ. 1) «πληρώνομαι», ἀποζημιῶμαι, ἀπολ. γ 45· ὅθεν συνήθως 2) [διδίκαην λαμβάνω, ζημιῶ], τιμωρῶ, ἐκδικῶμαι, ἀπολ. γ 203, ο 441· δ.) μετ' αἰτίας τοῦ τιμωροῦμένου προσώπου, «φῆρας ἐτίσατο» B 743, «τίσασθαι ἀλκίην» Γ 28, γ 197 κ. ἀ. 5) μετ' αἰτ. τῆς τιμωρομένης πράξεως, «φόνον τινός» O 416, «βίην, λύδην» ψ 34, T 208 κ. ἀ. γ'.) συνήθως μετ' αἰτ. προσώπου καὶ γενικῆς τῆς αἰτίας, δι' ἣν γίνεταί ἡ ἐκδίκησις, [λαμβάνω παρὰ τινος δικήν τινός], «τινὰ κακότητος» τιμωρῶ τινα διὰ τὴν κακουργίαν του, Γ 366, ὡσαύτως «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβάσις» γ 206· δ.) ἐπικλινῶς μετὰ διπλῆς αἰτίας, «ἐτίσατο ἔργον ἀίκαε Νηλέα» ἐτιμώρησε τὸν Ν. διὰ τὸ ἔργον, O 236.

τίπτε, κατ' ἐπικ. συγκατῆν ἀντὶ τοῦ τί ποτε, πρὸ φωνήεντος ἑαυτοῦμένου «τιφ» Δ 243, «τί, διὰ τί», (διὰ) τί ἀράγε, Α 202, ε 228 κ. ἀ. πλη.

ΤΙΡΓΗΣ, ἄρτος, ἢ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀργολίδος, κτισθεῖσα κατὰ τὴν μυθικὴν παράδοσιν ὑπὸ τοῦ Πρακτοῦ καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Κυκλώπων διὰ πελωρίων τειγῶν (ὅθεν «τειχεύσασα»), καθέδρα τοῦ Περσέως, B 559. (Κατὰ τὸν Ε. Κόχριον, τὸν ἐν τῇ περιγησίᾳ τῆς Πελοποννήσου ἐκρίβει περιγρήφαντα τὰ μέγιστα καὶ τῆς σήμερον σωζόμενα σπουδαῖα λείψανα, μέγιστα τῶν Κυκλωπέων τειγῶν, ἐτυμολογῆται τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τύρις, τύρσις (Λατ. iurtis), δ ε. πόργος, ἀκρόπολις).

τίς, τι, ἀόριστος ἀντωνυμία ἐγκλιτική, γενικ. παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἰων. του, B 388, γ 348 κ. ἀ. πλη., καὶ το, π 305, δοτ. τινί (ἐν τῇ «ὅς τινι», ἀλλὰ γὰρ δὲ) τειρ, Π 237, λ 503, ο 414, καὶ Ἀττικ. τῆ, Α 299, M 328, N 327, αἰτ. τινά, τι, δοικ. τινέ, δ 26, ἐκ τοῦ πληθ. μόνον τινάς, Π 735, λ 371, τὸ οὐδ. πάντοτε ἄσπε (δπ. ὅ.) ἀντὶ τοῦ τινά, γδ. καὶ ὅστις. 1) τίς, «τινά», ἵνα, «ἀποποιε», εἰς τίς, «ἕνας κἀποιε», ὡς οὐσιαστικὸν τι καὶ ἐπιθετον, πολυλῆξ μετὰ γενικ. διακτικῆς, «θεῶν τι» κ. ἀ. μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας, «ἄλλος δ' αὐτὸς τίς οὗτος» κ 380. (||. Ἀλλ' ἐνταῦθα συνάπτεται ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία μέλλον μετὰ τοῦ «ἄλλος» καὶ τοῦτου τοῦ συνδασμοῦ ἐπεξηγήσεται εἰς τὴν «οὗτος»), μετὰ τῆς «οὗτος» ὁποῖός τις, ὡσαύ

τί λαγήνη, Ε 638, ε 318, υ 377. 2) ἐπὶ ἀορίστον τινὸς μερικῶς προσώπου ἀνήκοντος εἰς μέγα τι πληθὺς, «ἐνας, κανέναί, κάποιος», Δατ. aliquis, Ζ 459, 479, ε 324 κ. ἀ., ἡ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πᾶς, οἷον «εὐ μὲν τις δόρυ θηλάσθω» Β 382, Η 209, Ρ 227, 254, α 302· ὅθεν διὰ ταύτην αὐτῆς τὴν περιληπτικὴν σημασίαν τίθεται ἐνίοτε ἢ εἰς αὐτὴν ἀναφερομένη ἀναφορικῇ πληθυντικῶς «τῶ καὶ τῶ στυγάζαι, οἳ κείνον βιάωνται» λ 502 (ὅπου ἄλλοι ἄνευ ἀπαχρῶντος λόγου ἐξυπονοοῦσι τὴν δικτικὴν ἀντιωνυμίαν τῶν, εἰς ἣν ἀναφέρουσι τὴν ἀναφορικὴν «οἷ»). 3) Συντασσόμενη μετ' ἐπιθέτων (ἢ καὶ οὐσιαστικῶν ἐνίοτε) ἀορίστεύει τὴν ἔννοιαν αὐτῶν οὕτως, ὥστε ἀναλόγως τῆς συναφείας ἀποδοίνει ὅτ' ἐν ἐπιτακτικῇ, ἱκανῶς, «ἀρκετά, πολλῶς, ἄλλοτε δὲ ἐλλαττονικῇ, ὀπωσαῶν, «κάπως», εἴτε προτασσόμενη εἴτε ἐπιτασσόμενη, οἷον «ζάκοτός τις» Γ 220, «ὥς τις ἱεροσάλης καὶ ἀναθή: ἔσσι» ρ 449, πρβλ. σ 382, υ 440, «πολλὸς τις ἔκειτο» μέγας καὶ πολλὸς ἐξηπλώθη, Η 156. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ οὐδέτι. τί, ὡς ἐπὶ ῥήματα λαμβανόμενον μετὰ ῥημάτων ἢ ἐπὶ ῥημάτων, «ἀρκετά, πολλῶς ἢ ὀπωσαῶν, ὀλίγον, «τόσσά τι μοι περιέσθαι Τρώων φίλων ἦεν» Φ 404, Χ 382 κ. ἀ., «οὔτε τι λίην ταρβεί» οὔτε φοβεῖται τόσον πολὺ, Ν 284, «ἦ ρά τί μοι κεχλώσσαι» Ε 424 κ. ἀ. Ἐνίοτε ἢ «τίς» ἐξυπακούεται ὡς ὑποκείμενον, Ν 287, «ὥς δ' ἐν ὄνεϊρμ' οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν» Χ 499.

Τίς, τί, γεν. τίνος, ἀντωνυμ. ἐρωτηματικὴ (πάντοτε ὀρθοτονομένη), ἐπικῶς καὶ Ἰωνικῶς γεν. πάντοτε τίς Β 225, Ω 428, δ 463 καὶ τοῦ Σ 492, ο 509, ω 257. γεν. πληθ. τίων Ω 387, υ 291 (κατὰ συνίτησιν μονοσύλλαβος ζ 419, υ 200). 1) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτᾷ ὡς οὐσιαστικόν τε καὶ ἐπιθετόν, «τίς, ποῖος» καὶ τὸ οὐδ. «τί, ποῖον» Ὁμ. πληρ. μετὰ γενικ. «τίς θεῶν» Σ 482 ὡς κατηγορούμενον «τίς δ' οὗτος ἔρχεται» ὡς τίς ἔρχεται αὐ ἐδῶ, δ εἰ. τίς εἰ σὺ ὁ ἐρχόμενος ἐνθάδε, Κ 82. «ἐς τί» ἔως ποῦ, Ε 465, «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» [ἐξυπακ. ἐπὶ τί (ὑφέλοι, συαφέρων) ἔγω ἐγὼ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς βοήθειας; Φ 360. 2) σπανίως ἐν πληγίᾳ ἐρωτᾷ «οὐκ οἶδα τοῦ ἄν κλυτὰ τεύχεα δῆλ'» Σ 492, ο 423, ρ 386. 3) Τὸ οὐδ. τί, ὡς ἐπὶ ῥήματα, ὡς καὶ ἐν τῇ καθαμλουμένη τῷ «τί», ἀντὶ τοῦ διὰ τί, πρὸς τί, πῶς, τίνος ἔνεκα, Α 362, α 346 κ. ἀ., πρβλ. καὶ τίπτε. 4) περὶ τῆς φρ. «τί παλῶν» Α 313, ἴδ. πᾶσχα.

τίσις [υ-], τοῖς, ἡ (τίω), κορ. ἀπόστις, ἴδιως δ.) ἀπὸ ἡμελίσσεως, ἱκανοποίησε, «πληρωμή», ε 76. 6.) συνηθ. ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, τιμωρία, ποινή, Χ 49, «τινός» περὶ τινος, διὰ τί, Ὑ Δῆλ. 368, «ἐκ γὰρ Ὁρέσταο τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδᾳ» ἐκ τοῦ Ὁρ. θά ἐπὶ ἄλλῃ

ἐκδίκησις τοῦ Ἀτρεΐδου, δ εἰ. ὑπὲρ τοῦ Ἀτρεΐδου, α 40, υ 444.

ΤΙΤΑΙΝ, ἕτερος μετ' ἀναδιπλασμοῦ τύπος τοῦ τείνω (τα-, ταν-), κατ' ἐνερ. ἢ παρατατ. συγχόν, ἀορ. μετοχ. τινήνας. Α') Ἐνεργ. 1) τανύω, ἐντείνω, «τεντώνω», οἷον «τόξα» Θ 266.

2) ἴδιως ἐκτείνω, «ἀπλώνω», «χεῖρε» Ν 534, «τάλαντα» κρατῶ τεταμένα, Θ 69, «τράπεζαν» (πρβλ. τανίην, 1, γ) παρατιθημι τὴν (ἐκτεταμένην) τράπεζαν, κ 354. 3) ἐλαύνω, «σύρω, τραβῶ» (εἰς μήκος) «ἄρμα, ἄροτρον» Β 390, Μ 58, Ν 704, ἀπολ. Ψ 403 (ἵπου τινὲς ἀμεταβάτως ἐκδέχονται τὸ ῥῆμα: ἐλαύνετε, τρέχετε). Β) Μέσ. 1) τανύω, ἐντείνω, «τεντώνω» τι τῶν ἑαυτοῦ, «ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιναίνετο καμπύλα τόξα» κατὰ τοῦ Τυδ. ἐνέτεινε τὸ τόξον του, Ε 97, Α 370. αὐαύτως καὶ φ 259 «τίς δέ κε τόξα τιταίνοντο; τίς ἤθελε τανύσῃ καθ' ἑαυτὸν (στέρεῃ νᾶ τανύσῃ) τόξον;

2) τανύομαι, «τανυῖσθαι, τεντώνομαι» (εἰς ἐνδοξιν τῆς τῶν δυνάμεων ἐντάσεως ἐπὶ πολυμύχῳ ἐργασίᾳ), λ 599. ἐπὶ πτηνῶν ταχέως ἵπταμένων «τετανομένω πτερύγεσσιν» ἐντείνοντες τὴν δύναμιν τῶν πτερύγων των, ε 149. ἴδιως ἐπὶ τῶν ἀπὸ ρυτίδος ἐλαυνόντων ἱππων «τρέχω μὲ τὰ τέσσαρα», Χ 23, Ψ 518.

ΤΙΤΑΝΟΚΤΟΝΟΣ [-...], ὁ, ὁ τῶν Τινῶν φονεὺς, μόνον Βατρ. 282.

ΤΙΤΑΝΟΣ [υ-], ὁ, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς πολλῆς ἐν αὐτῇ τιτάνου («λευκόγυνος γὰρ τὸ χωρίον» λέγει ὁ Στράβ. 9, 5, 48) Β 735.

ΤΙΤΑΡΗΜΙΟΣ [υ-υ-], ὁ, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ὀλύμπου, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις Εὐρωπαϊκῶς ὀνομασθείς, τὴν δὲ σήμερον Σαραντάπορος, Β 754.

ΤΙΤῆΝ [-], ἄνθρωποι, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τιτᾶν, πληθ. οἱ Τιτῆνες, οἱ Τιτᾶνες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, προγενέστερόν τι θεῶν γένος, εἰς δ' ἀνήκον οἱ ἔξῃς: Κοτος, Κρετος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος. Ἐχόντες ἀρχηγὸν τὸν Κρόνον ἐξεθρόνισαν τὸν πατέρα των καὶ ἐδασάλευον ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐν τῇ οὐρανῷ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεκρήμνισεν αὐτοὺς ὁ Κρόνος: εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐντεῖθεν ὀργισθεὶς ἡ Γαία ὑπεκλίνησε τὸν υἱὸν τοῦ Κρόνου Διὶ, ὅστις ἐκθρόνισα: τὸν πατέρα καὶ διώξα: αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Κατὰ πρῶτον μνημονεύονται ὑπὸ τῷ ὀνόματι «Οὐρανῶνες» Ε 898 (ἴδ. καὶ Οὔρανιον), ἔπειτα καὶ «Τιτῆνες» Σ 279, Ὑ. Ἀπόλ. 335, Βατρ. 283 (ἐνθα ὁ τύπος Τιτᾶνες). Εἶνε τὰ σύμβολα τῶν βιαίων, τὸν κόσμον μεταποιουσῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. (Ἡ ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία τῆς λ. εἶνε ἀμφίβολοι: ἡ ἀρχαιοτάτη εἶνε ἡ παρ' Ἡσιόδῳ, Θεογ. 207, ἐκ τοῦ τιταίνω, οἷον οἱ τὰς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις ἐντείνον-

τες. Κατὰ δὲ τινὰς νεωτέρους παράγεται ἐκ τοῦ τίω, καὶ σημαίνει τοὺς ἐντίμους).

ΤΙΤΟΣ [-], ὁ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ τίνω, ἀνταποδοθευόμενος, «πληρωμένος», «τιτὰ ἔργα» ἔργα ἀνταποδόσεως, ἐκδικήσεως, ὅ ἐ. ἐκδίκησης, Ω 213 f. Οὕτως: («ἀν τιτὰ») ἔγραψεν ἐνταῦθα ὁ Βένκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πάντες, πλὴν τοῦ Φαίσιος καὶ Δυντζέρου, κατὰ τινά παρὰ τῷ Σχολ. γράφην ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀντίτα, ὅ. ἀντίτοις.

ΤΙΤΟΣ [-], ὁ, υἱὸς τῆς Γαίας, πελώριος γίγας, κατακείμενος ἐν Ἀθρ καὶ κατέχων ἐννέα πλῆθη γῆς. Θελήσας νὰ παραβιάσῃ τὴν Ἀθρ ἐφρονέθη ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ γόπας κατέτρωγον ἀπαύστως ἐν τῷ Ἀθρ τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, λ 576 εἰ. Κατὰ τὸ η 324 κατέχει ἐν Εὐβοίᾳ κατὰ δὲ τοῦ μεταγενεστέρου ἐν Πανοπέ. Οὗτοι θεωροῦν αὐτὸν καὶ ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλένης, Ἀπολλ. 4, 3, 12.

ΤΙΤΙΚΟΜΑΙ [-], ἐπικ. (τετυκέσθαι, τεύχω) μόνον κατ' ἐνερ. καὶ παρτατ. 1) παρασκευάζω, «κάνω» «πῶρ» ἀνάπτω, Φ 312, «ἵππους ἐπὶ ὄγεσσι» ὑποξυνοῦν τοὺς ἵππους εἰς τὰ ἔρματα, Ω 41, Ν 23. 2) συνηθέστερον σπουδαίω νὰ ἐπιτύχω, ὅ ἐ. σκοπεύω, «σημαδεύω» ἄ.) κυρ. «θυρέαν δ' ἀνέκοπτεν ὄχης ἀντα τιτυσκομένη» σημαδεύουσα κατ' εὐθείαν, (|| ὥστε δηλ. οἱ ἀνακοπόμενοι ὄχες νὰ ἀντικρῶσιν εἰς τὰς ἀπέναντι εἰσοχάς, εἰς 2; μέλλουσι νὰ ἐκδύσωσι) φ 48, ἰδίως ἐπὶ τῶν πόρῳθεν βαλλομένων ὅπλων, ἀπολ. φ 421, χ 418, ω 181 μετὰ γενικῆς τοῦ σκοποῦ, «τιτυσκομένης κεφαλῇ» σημαδεύων τὴν κεφαλὴν, Δ 350, Ν 159, 498 κ. ἀ. μετὰ δατ. τοῦ ὅπλου «δοῦρ» Ν 459, 370, Βατρ. 219, «ἐγγίη» Φ 582, «λοῖσι» Γ 50. β.) μεταφωρ. «φρεσὶ» σπουδαίω νὰ ἐπιτύχω τι κατὰ νοῦν, ὅ ἐ. διανοοῦμαι, προτιθεῖμαι, «σκοπεύω» Ν 558, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν τῶν Φαιάκων, αἵτινες παρ' Ὀμ. ἔχουσιν ἀνθρωπίνης τινὰς ιδιότητας «ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκομένηι φρεσὶ νῆος» ἵνα σε παραπέμπωσι ἐκτεσε σκοπεύουσαι, διανοόμεναι, θ 556 (|| ὅπου προτιμότερον νὰ ἀποδοθῇ τὸ «τῇ» εἰς τὸ «τιτυσκομένηι» εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, ἢ εἰς τὸ «πέμπωσι»).

τίθω ὅ. τίπτει.

τίω, ποιητ. ἀπαρφ. ἐπικ. τίεμεν, ο 543, παρτατ. θαμιστικ. τίεσκον καὶ παθ. τίεσκειτο, μέλ. τίω, ἀόρ. ἀ. ἔτισα καὶ ἀνάψην. τίσα, παθ. παρακ. τιτεύμεν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ τιμᾶ, ὅ ἐ. ἀ.) ἐκτιμᾶ, θεωρᾶ ἀντάξιον, «τρίποδα δωδεκαβόιον» ἐκτιμᾶ ἀντὶ (νομίζω ἀντάξιον) δώδεκα βοῶν, Ψ 703, πρδλ. γ. 705, «τινὰ ἐν καρῷ αἶσθ» 1378, ὅ. κάρ. β.) μεταφωρ. τιμᾶ, ἐκτιμᾶ, θεωρᾶ τινα ἀξιότιμον, «τινὰ» Ὀμ. πλχ. «θεοὶ δίκην καὶ αἶμα ἔργ' ἀνθρώπων» τιμᾶσι τὴν δικαιοσύνην κτλ. ε 84, «ἴσον ἢ ἴσά τινι» Ε 467, Ν 476 κ. ἀ., λ 483,

«ὁμῶς τινι» Ε 535, Ὑμ. 41, 5, «τινὶ θεῷ» Δ 302, «περὶ τινος» περισσώτερον τινος, ὑπὲρ τινά, Σ 81. Παθ. τιμῶμαι, «τινὶ» ὑπὸ τινος Ε 78, ε 205 κ. ἀ. μετοχ. «τετιμένος» ἀξιότιμος, ὑπὸ πάντων τιμώμενος, «τιμημένος», Γ 426, ν 28 κ. ἀ., Ὑ Ἀπ. 479. [Τὴν ἰσότητα μακρόν, πλὴν ἐν τῇ ἐνερ. καὶ παρτατ.].

ΤΛΗΝΟΙΣΚΗ [-], ἡ (τλήμων), πολυπάθει· 2, κακοπάθεια, δεινοπάθημα, Ὑ Ἀπ. 491.

ΤΛΗΜΗΝ, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀ.) ὑπομενετικός, ἀνεκτικός, ἀνένδοτος, ἐπομ. καρτερικός, εὐτολμος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Ὑλ. Κ 231, 498, περὶ τοῦ αὐτοῦ, «τλήμονα θυμὸν ἔχων» καρτερόψυχος ἢ εὐτολμον ἔχων ψυχὴν, Ε 680. ἔτι δὲ δεινὰ (πολυ)παθὴς, ἰλκερινός, ἀθλιος, Βατρ. 407. β.) θρασύς, παρὰτολμος, ἀναίσχυντος, Φ 330· ὡς αὐτὸς δὲ καὶ «γαστρός ἐριθος τλήμων» Ὑ Ἐρμ. 296 (κατ' ἄλλους δὲ: ἀθλιος, αἰσχρὴς). Ἐκ τοῦ

τλῆναι, ὡς ἐπὶ τὰ πολλὰ ποιητ. ἑλλειπτ. ῥήμα (ἐκ τῆς ῥίζ. τλα-, τλα- καὶ κατὰ μετάθεσιν τλα-, εἰς ἧς) μέλ. τλήσομαι, ἀόρ. β'. ἔτλην, γ'. ἐνικ. ἀναψέ, τλήθ, ἀ. πληθ. τλήμεν, Ε 383, γ'. πληθ. ἔτλαν, ἀντὶ τοῦ ἔτλησαν, Φ 608, πολλάκις κατ' εὐκτ. τλάτην, γ'. πληθ. τλάτεν, Ρ 490, ἐκ τῆς προστακτ. τλήθι, γ'. ἐνικ. τλήτω, Γ 220, λ 350, β'. πληθ. τλήτε, Β 299. ἔτι δὲ ἀόρ. ἀ. ἐτάλασα, ἐπικ. ἐτάλασας, Ρ 166, ὑποκ. ταλέσσει, -η, Ν 829, Ο 164. (Ὁ ἀόρ. οὗτος εἶνε μόνον ἐπικός), παρακ. μέ σημασίαν ἐναστώτος τέτληκα, ας, ε, Α 228, 543, τ 317, ἀ. πληθ. συγκαμ. τέτλαμεν, υ 311, Ὑ Δῆμ. 148, 217, προστακτ. τέτλαθι, Α 586, Ε 382, υ 18, γ'. ἐνικ. τετλάτω, π 275, εὐκτ. τετλάτη, Ι 373, ἀπαρφ. τετλάμεναι, μ 307, καὶ τετλάμεν, γ 209, ζ 490, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: τετλάναι, μετοχ. τετληώς, -ότος, θηλυκ. -ηυτα, υ 23. ἀ.) ὑπομένω, «ὑποφέρω», ἀνέχομαι, ὑφίσταμαι, «τί, τόσα, πολλά», Ὀμ. πλχ., «οἰσάν» Ε 395, «εὐνήν» Σ 433, «τινὰ» δέχομαι τινα (ἐν τῇ μάχῃ), ὑφίσταμαι τὴν ὁρμὴν τινος, Ρ 490, ἀπαρφ. ἀντέγω, καρτερώ, Α 586, Γ 308, ν 307 κ. ἀ., «τετληότι θυμῷ» μετὰ καρτερίαν: ψυχῆς, δ 447, λ 181, «καρδίη τετληυτα» ἡ καρτερικὴ καρδία, υ 23. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μεταχῆς συντασσόμενον, «τλήσομαι ἄλγος πάσων» ε 362, «τάδε γ' τέτλαμεν ἐλαφρόντες» υ 314. (Οὕτως ἔχει ἡ ἀρχαία γραφὴ τέτλαμεν χρόνου ὑπερσύντ. μὲ σημασίαν παρατακτοῦ, — ἀν καὶ δύναται ἴσως ὀρθότερον νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς παρακείμενος μὲ σημασίαν ἐναστώτος, καθ' ἃ καὶ ὁ Δυντζερὸς φρονεῖ. — παρεδύθησαν δὲ αὐτὴν πάντες: σχεδὸν οἱ ἐκδύται, πλὴν τοῦ Οὐδάρφου ἢ Δυνδερφίου, οἵτινες κατὰ τὸν Σχολ. καὶ τι ἀντιγράφον ἔγραψαν τετλάμεν, ἀπαρφ. δηλ. μὲ σημασίαν προστακτικῆς). Ἐκ δὲ καὶ

μετά τοῦ «ὅτε» E 385. (1. Π περίστασις αὕτη ἀνέκεινται μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόλυτον χρῆσιν τοῦ ῥήματος) δ'.) μετ' ἀπαρρ. ὑπομένω, τολμῶ, ἀποφασίζω, βιαστέῃ ᾧ ψυχῇ μου, δύναιμαι, A 238, Δ 94 κ. α., A 543, Γ 421, X 436, δ 716, λ 425.

ΤΑΠΗΘΕΛΜΟΣ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Πρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης (Ἀστυδαμείας κατὰ τὴν Πινδάρου). Φανεύεται κατὰ λάθος τὸν θεὸν αὐτοῦ Διόκλειον κατέφωγεν εἰς τὴν Ρόδον καὶ γενόμενος ἐνταῦθα βασιλεὺς ἐστράτευσε καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Τροίας ἄγων τοὺς Ρόδιους μετὰ ἐννεά νεών, B 653 εἰ. Ἐρρανεῖδι δὲ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόρος, E 659. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστου, Τρώϊς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φανευθεῖς, Π 416.

ΤΑΠΤΟΣ, ὁ, ὅς, ποι. (τληναι), ὑπομμενειακός, ἀνεκτικὸς, καρτερικὸς, «θυμὸς» Ω 49 τ.

ΤΜΗΓΑ, ἑτερος ἐπικ. τύπος τοῦ τμήμα, κόπτω, εἰς αὐτὸ γ', πληθ. τοῦ παθ. ἀορ. τμήγην Δωρικ. ἔ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐμύγησαν, «ἐπεὶ ἄρ τμήγην» ἀφ' αὐτῆς ἀπεγνωσθήσαν ἢ διεσκαδασθήσαν, Π 374. Ἰδ. ἔ. ἀποτμήγω ἔ. αἰατμήγω.

ΤΜΗΛΗΝ, ἐπικ. ἐπὶβ. (τῆμω), τμητικῶς, κοπτικῶς, «κορτὰ, κρητερὰ», «ἐγγεῖη τμηδὴν αὐχέν» ἐπλήθευσε κοπτερὰ ἐπέρασεν ἐπάνωθεν τοῦ αὐχένος, ἔκοψεν ὀλίγον ἐπάνωθεν τὸν αὐχέν, H 262 τ.

ΤΜΩΛΟΣ, ὁ, ὅρος τῆς Λυδίας πλησίον τῶν Σάρδεων, παράγον ἀφθονον αἶνον, κρόκον καὶ χρυσόν, τὴν σήμερον Βάσ-Δάγ, B 866, Γ 385.

ΤΟΙΟΙ, ποιητικόν, ἰδίως ἐπικόν ἐπὶβ. τοπικόν α.) δεικτικὸν ἐκεῖ, αὐτόν, O 239 τ., Γ. Ἀπόλ. 224 γ'.) ἀναφορικόν=οἱ, ὅπου Γμ. 18, 23.

4. τοῖ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. εἰ.

2. τοῖ, μόριον ἐγκλιτικόν, περὶ τῆς ἐτυμολογίας καὶ κυρίας σημασι. τοῦ ὁποῖου διχογνωμοῖσιν οἱ ἐξηκονταεταῖοι. Πιθανώτατα κατὰ τὸν Δάμκιον καὶ Ναιγελσδάχ εἶναι ἡ δοτικὴ τοῖ (σοί), ἥτις ἐκ τῆς ἡθικῆς (χαριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς) λεγομένης σημασίας αὐτῆς μετέπεσεν εἰς ἐπιβρῆματικὸν μόριον, κυρ. λοιπὸν σημαίνει πρὸς σέ, χάριν σοῦ (λέγω τι), «σοῦ λέγω» (Κατ' ἄλλους δὲ καταγωγὴν μὲν ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν τῆ, καὶ κυρίαν σημασίαν τοπικὴν. Κατὰ δὲ τὸν Κλάττιον ὑπάρχουσι δύο τοῖ, τὰ μὲν δεικτικὸν ὡς ἀνωτέρω· τὸ δὲ ἕτερον ἴσον πρὸς τὸ ἐγὼ ἢ ἐγὼ, ὅπερ αὐτὸς ἐξηκονταεταῖοι προτιμῶσι aliquo modo, nescio quo modo ἀμφότεραι αὐταὶ αἱ γνώμαι εἶναι ἀπίθανοι). Ἐκπράζει λοιπὸν βεβαιωστέα ἢ ἀπαιτήσιν πίστεως περὶ τῶν λεγομένων, ὅτι σχεδὸν τῇ καθολικουμένην τὸ «σοῦ λέγω, σὲ βεβαίω», καὶ τὸ εὐαγγελικόν «ἀπὸν ἀπὸν λέγω ὑμῖν». Ὅθεν τίθεται α.) ἐπὶ βεβαιώσεων, πίστευέ με, σὲ βεβαίω, ἀναμφισβήτητος, «καὶ τοὶ ἐμοὶ παρὰ τὴν κλισίην καὶ νῆν μελαίνην πόλλ' ἔναρα Τρώων» ἔ. ἐγὼ, σὲ βεβαίω, ἔχω εἰ. N 267. «αὐτὰρ τοὶ καὶ κελίφ ἐγὼ παραμυ-

θησαίμην» ἀλλ' ἐγὼ δύναμαι νᾶ σὲ βεβαιώσω ὅτι καὶ ἐκεῖνον ἤθελα μεταπίσῃ εἰς. O 45 κ. α. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀντιθέσεων. ἀλλ' ἐπὶ τοὶ καὶ ἐμοὶ θάνατος· Φ 410, πρβλ. τὸ «ἡ μὲν τοὶ, ἦτοι, οὐ τοὶ» δ'.) ἐπὶ ἀντιθέσεων καὶ γνωμῶν ἀναντιρρήτου ἀληθείας, βεβαιώσεως, ἀναμνηστικῶς, ἐξ ἀπαντος, «οὐκ ἀρετὴ κατὰ ἔργα, κινδύνειται βραδὺ ὥλυν» O 329, πρβλ. δ 276, π 499, φ 172, B 298, Γ 458, M 412 κ. α. γ'.) ἐπὶ πραγμάτων, ὧν ἡ βεβαιότης ὡς ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξαγομένη περίστασις ἀναμφισβήτητος, ἐξ ἀπαντος λοιπόν, βεβαίως λοιπόν, «ταύτης τοὶ γενεῆς καὶ ἡμέρας εὐχόμενος εἶναι» Z 211 (ἀλλ' ἐνταῦθα δύνανται τὸ «τοὶ» νᾶ ἦναι καὶ ἡθικὴ δοτικὴ δ'.) ἐπὶ ἐρωτήσεων «ποῦ τοὶ ἀπειλαὶ σὺ γονταί» N 249. (Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα προτιμώτερον νᾶ ἐκληφθῇ τὸ «τοὶ» ὡς δοτικὴ ἡθικὴ· ποῦ εἶναι αἱ ἀπειλαὶ σου; «ποῦ πᾶν οἱ φοβερισμοὶ σου;»).

3. τοῖ, ἀντὶ τοῦ σοί, ἰδ. δ, ἡ, τό.

ΤΟΙΓΑΡ, ποιητ. μόριον, συνήθ. ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· τιθένμενον, διὰ τοῦτο σωστά, ἔθεν, λοιπόν, «τοίγαρ ἐγὼν ἔρω» A 76, α 179 κ. α. (Ὅπου εὐρίσκεται «τοίγαρ τοὶ» τὸ δευτέρον τοὶ κεῖται ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας σοί, K 443, α 244 κ. α. πλγ. II. Τὸ δὲ πρῶτον τοὶ διαφέρει τοῦ ἀνωτέρω 2. τοὶ, ἰσοδυναμοῦσιν πρὸς τὸ δεικτικόν τῶν=διὰ τοῦτο, τὸ δὲ γὰρ ἐπιτείνεται ἢ ἐξαίρει μᾶλλον τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀκολουθίαν τὴν ὑπὸ τοῦ τοὶ σημασιωμένην).

ΤΟΙΣ, II, ON (ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ῥίζ. το-) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀνταπόδοτος δεικτικὴ ἀντωνυμία ποιότητος σημαντικὴ, τοιοῦτος, «τέτοις» (ἰδ. τοιοῖτος), Λατ. talis, ἀνταποδοδόμεναι εἰς τὴν ἀνταπόδ. «οἷος» A 262 κ. α., ἡ «ὁποῖος» Γ 250, ρ 421, ἡ «ὅς» H 231, δ 286 κ. α., σπανίως εἰς τὴν ὕψως π 208. Πολλὰκι δὲ καὶ ἀνεὶ ἀνταποδόσεως (II. ἦτις ὅμως ἐξοπακούεται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου) Δ 289 κ. α., εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν ἔ. κατὰ τὴν ποιότητα λαμβάνει α.) ἐνὶ τῇ δοτικῇ. «τεύχεσι τοῖον» κατὰ τὰ ὅπλα τοιοῦτον, ὅμοιον, δ. ε. ἔχοντα τοιοῦτα, ὅμοια ὅπλα, E 450. ἄλλοτε δὲ τὴν αἰτ. «τοῖοι δὲ τε χεῖρες» Γ 359. δ'.) μετ' ἀπαρρ. τοιοῦτος ὥστε, «τέτοις ποῦ», δ. ε. ἱκανός, ἐπιτήδειος, «ἡμεῖς δ' οὐ νότι τοιοῖ ἀμύνμεν» δὲν εἴμεθα τοιοῦτοι ὥστε (ἱκανοὶ) νᾶ ἀποκράσασθαι, δ 60 γ'.) μετὰ ἐπιθέτ. τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχει πως ἐπιβρῆματικὴν σημασίαν, οὕτως, ἀπλῶς, τοιοῦτον, «ἔτσι δὲ, τὸσον δὲ» (παλὺ ἢ ὀλίγον ἀναλόγως τῆς συναφείας, ἐν ἣ ἐνίσταται), «τόμῳ οὐ μάλα πολὺν... ἀλλ' ἐπεικέα τοῖον» ἐπεικέα ἀπλῶς, τοιοῦτον ὁποῖος ἀρμυρίζει (εἰς τὸν ἀποθανόντα) Ψ 246, «πέλαγος μέγα τοῖον» τοιοῦτον μέγα πέλαγος, «πέλαγος ἔτσι δὲ μεγάλον», γ 324, πρβλ. α 434. ὡσαύτως καὶ λ 435 καὶ u 302

(||. ὅπου τὸ προσκεκλιμένον «μάλα» προσδιορίζει τὸ ἐπιθίτον καὶ ὄχι τὸ «τοιοί», ἐν δὲ τῇ Ω 384 «τοιοί» ἀνὴρ ὠρίστος· τὸ ὑπερθετικὸν ἐπεξηγεῖ τὴν ἀντωνυμίαν, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα). Τὸ οὐδ. τοῖον ὡς ἐπὶρ. οὕτως, τοσοῦτον, «τόσον, τόσαν πολύ, ἔστι δά», «τοῖον ὑποτρομέουσιν ἅπαντες» X 244, γ 496 κ. ἀ. οὐαύτως καὶ κατόπιν ἐπιθίτων καὶ ἐπιρρήμάτων ὡς προσδιοριστικὸν αὐτῶν, «θαυμά τοτον» α 209, «σιγῇ τοτον» η 30 κ. ἀ. ||. Ἐνταῦθα Ἰωὺς δύνανται ὀρθότερον νὰ ὑπαχθῶσι τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα, «ἐπεικέα τοτον» Ψ 246, καὶ «μέγα τοτον» γ 324 καὶ ο 454.

τοῖσδε, ἦδε, ὅδε (ταῖς, ἐγὼ, δε) = τῇ προηγούμενῃ, πλὴν ὅτι εἶνε ἐντονωτέρα δεικτική ἀντωνυμία, τιθεμένη μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων πλησίον τοῦ λέγοντος· ἐπισκορμίζον, Φ 509, ο 330 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐν γένει = τοῖσδε τοῖς ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «οὗτος» Ω 375, ι 44 κ. ἀ. πολλάκις ἡ δεικνυμένη ποιότης ἐκ τῆς ὅλης συναρτέας ὑπερβαίνεται, ὅθεν σημ. τόσον μέγα, ὠρίστος, ισχυρός κτλ. Β 420, Γ 457 κ. ἀ. ἡ τοσον εὐτελής, υ 206· λαμβάνει περὶ ἄλλον καὶ ἀκριθέστερον προσδιορισμὸν κατ' αἰτίαν. «τοιοῦτος δέμας καὶ ἔργα» τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὰ ἔργα, ρ 313. Μετ' ἀπαρφ. δ, τι καὶ ἡ τοῖος β), Ζ 463.

τοιοῖται, αἷτη, αἷτη, ἔ οἷτον η 309 ν 330, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τοῖος, τοιοῦτος, «τέ τοιοῖς» (||. ἐν τῇ καθολογούμενῃ ἀντὶ ἐπέκτασεως ἔλαβεν ἀνταπλασιασμὸν· τέ τοιοῖς καὶ ἰταῖος, Κοραῖ Ἀττικ. 2, 353), Π 847, δ 269 κ. ἀ.

τοῖσδεσι καὶ τοῖσδεσσι, ἦδε.

τοῖκος, ὁ, «τοῖκος», ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν σημ. τοῦ τεύχος (ὅπ. ἴδ.). ἴδω· ἀ.) ὁ τούχος τῆς οἰκίας καὶ τῆς αἰχῆς, ι 219, Π 212, ε 342, η 86 κ. ἀ. β.) τὸ τοῖγμα τοῦ πλοίου, πληθ. τὰ πλόγια, αἱ παρειαὶ τοῦ σκάφους, μ 420. «ὥστε κῆμα... νηὸς ὑπὲρ τοῖγων καταβήσεται» καθὼς τὸ κῆμα καταβαίνει ἀπὸ (ἄπο) ὤψωθ ὑπερζυγίου τῶν τοῖγων τῆς νηὸς, Ω 382.

τοκάς [·ω], ἄκος, ἡ (τεκ-, τίκτω), ἡ γεννώσα ἡ γεννήσασα, «σοὶ τοκάδες» δυνάμεναι εἶναι νὰ γεννῶσι καὶ ἐπὶ τούτῃ τρεφόμεναι, γόνιμοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς στεῖρας, ε 46 f.

τοκέϊς, γέν. Ἰων. ἦος, Ἀττ. ἐός, ὁ, (τεκ-, τίκτω) γονεὺς, περ' Ὀμ. πάντοτε πληθ. «τοκῆς» γέν. «τοκῶν» καὶ «τοκίων», γονεῖς, Γ 440 κ. ἀ. πλχ. Ἰ. Δῆμ. 437 καὶ δοικ. «τοκῆς» ο 312.

τόκος, ὁ (τεκ-, τίκτω), 1) τοκετός, «γέννα», γέννησις, Ρ 6, Γ 419, Ἰ. Δῆμ. 404. 2) τὸ τεχθεῖν, γέννησις, γέννημα, «γέννα», «γεννῆτε τόκος τε» Π 128, Ο 444 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ τῶν νεοσσῶν (τοῦ ἀετοῦ), ο 475.

3) μετὰρ. τόκος, «διεφορὴν», Βατρ. 186.

τολμία (τόλμας, ἐκ τῆς ρίζ. τελ-, τάλ-, εἰ

ἥς καὶ τὸ ΤΑΨΝΑΙ), παρτάτ. ἐτόλμας, -α, ἐπικ. τόλμων, μέλ. τολμῶμαι, ἀόρ. ἀναύξ. τολμῆσαι ἀ.) ὑπομῆνω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ἀπολ., υ 20, μετὰ μετοχῆς «ἐτόλμα» — βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος· ω 462, μετ' ἀπαρφ. ὑπομῆνω, εἰ. ἔγω τὴν ὑπομονὴν νὰ κάμω τι, λαμβάνω τὸν κόπον ω 261. β.) ἔγω θάρρος, τολμῶ, «βαστῶ, βαστῶ ἡ καρδία μου», μετ' ἀπαρφ. Θ 424, ι 332 κ. ἀ. πλχ., ἀπολ. «θυμός μου ἐτόλμα» Κ 242, Ρ 68, μετ' αἰτ. «πολεμὸν» μετὰ πολλῆς τόλμης ἀναλαμβάνω, θ 519.

τολμήεις, ἐετα, ἐκ, ποι. (τόλμα), ἀ.) ἀνεκτικός, ὑπομενετικός, καρτερικός, Ρ 284, β.) τολμηρός, εὐτολμος, «θυμός» Κ 205.

τολμηκία [·ω], ποιητ., ἴνερ, -ω, ἀπαρφ. -ειν, μέλ. εὐσω, ἀόρ. ἀναύξ. τολόπεισα (τολόπη = «τουλοῦπα», εἰ. ἀσπρεῖμα κατεργασμένου ἔριου) κυρ. μεταποιῶ τὸ ἔριον εἰς τολόπας, «κάμνω τουλοῦπας», ὅθεν μεταφορ. παρασκευάζω, πλέκω, «δόλους» τ 437· ἐπὶ δὲ διαπρόττω τι ἐπίμοχθον, κατεργάζομαι, ὅτον «πόλεμον» διαπολεμῶ, Ξ 86, α 238, δ 490, «ὅποσα τολόπεισε σὺν αὐτῷ» διέπραξε κατὰρθωσι, Ω 7.

τομή, ἡ (τεμ, τέμνω), τομή, «κόψη», τὸ μέρος ἐνθα τέμνεται τι, καὶ συνεκδοχ. τὸ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν ὑπολειπόμενον, κορμός (ξενθροῦ) Δ 235 f.

τόμος, ὁ (τεμ, τέμνω), τεμάχιον, «κορμάτι», «τόμος ἐκ πέτρης» Βατρ. 37.

τοξάζομαι, ἐπικ., μέσ. ἀποθ. (τόξον), εὐκτ. γ'. πληθ. Ἰων. τοξάζομαι, μέλ. ἐπικ. ἀστέται, χ 72, ἀορ. εὐκτ. γ'. ἐνικ. τοξάσαιτο γ 78, 184, τοξέω, διὰ τοῦ τόξου ῥίπτω (βέλη), «κτυπῶ», ἀπολ. θ 220 κ. ἀ., μετὰ γενεῖς τοῦ σκοποῦ ἡ τέρματος, *Οδ. θ 248, γ 27.

τοξεντής, ὁ, τοξότης, Ψ 830 f. *Εκ τοῦ

τοξεία = τοξάζομαι, μόνον ἀπαρφ. -ειν, μετὰ γενικ. τοῦ σκοποῦ ἡ τέρματος, Ψ 835 f. *Εκ τοῦ

τόξον (ἐκ τῆς ρίζης τεκ), τό, ἀ.) τὸ τόξον, «δοξάρι» (δὲ τὸ τοξάριον, ἐν καὶ ἐν τῇ καθολογίᾳ. περικοπή ἡ σημασία τῆς λέξεως εἰς ὄργανόν τινα ὄχι πλέον πολυεμεκῆ). πολλάκις ποιητ. κατὰ πληθ. «τὰ τόξα» Α 45, Γ 47 κ. ἀ. πλχ., διότι τὰ τόξον συνείκετο ἐκ πολλῶν μερῶν. Τοῦ Πανδάρου τὸ τόξον κατὰ τὸ Α 409 εἰς συνείκετο ἐκ δύο κεράτιων αἰγάρων, ἔχοντων δεκαεὶ παλαμῶν μήκος· ἐκαστέρου ἔξ δι' ἑνὸς πήχεος (ἴδ. τὴν λ.) συνδεδεμένων· τὸ δὲ τὸν Ὀδυσσεὺς συνείκετο πιαύτως ἐκ κεράτιων, ὡς λέγεται ἐκ τε τοῦ ρ 178 εἰς. καὶ ἐκ τοῦ σίγ. 399. Ἡ νεορὰ, ἐκ συνεσταραμένην πορείαν ἐκ τέρου περισκελισμένη (ἴδ. κῆτρον), ἦτο σπειρώως συνδεδεμένη πρὸς τὸ ἄκρον μόνον ἄκρον τοῦ τόξου· πρὸς δὲ τὸ ἔτερον τὸ ἀπολήγον εἰς μετέλλινόν τι κηράκιον, τὴν λεγομένην κασάνην, προσδεμένα διὰ τινος βρόχου, καὶ αὕτως

ἐντεινόμενον τὸ τόξον ἤτο ἔτοιμον εἰς τόξουσιν (ἴδ. τανίη, ἐντανίη). Θέλων ὁ τοξότης νὰ ταξέυσῃ, ἐκράτει τὸ τόξον καθέστον ἀπὸ τοῦ πηγχοῦ, εἴλεκε τὴν νευρὴν μέγρις οὐ ἐπλησίαν εἰς τὸ ρήθιο; («νευρὴν μαζῶν πέλασσεν») αὐτως ὥς ἡ αὐτὴ αἰγμὴ τοῦ βέλους προσέκειτο εἰς τὸν πηγχον, καὶ μετὰ ταῦτα ἀφαιρέμενης τῆς νευρᾶς, ἀφίπτατο τὸ βέλος, Δ 405 ἔξ., Δ 375, 582, τ 572. Ἐφυλάττετο δὲ ἐντός θήκης «γυρωτοῦ» καλουμένης (ἴδ. γαρτίος ἢ σταλῆ). Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος τοξοὶ παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρυτος μαχητάς, ἐθεωροῦντο ὀλιγώτερον ἐντικοί, Δ 242, Α 385· β'.) ποιητ. ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ τέχνη τοῦ τοξέου, τοξεία, τοξική. «τόξων εὐ εἰδώς» εἰδῆμας τῆς τοξικῆς, Β 718, Μ 350, «περὶ τόξων ἐρῶειν» περὶ τοξείας διαγωνίζεσθαι, θ 225· γ'.) ὁ πληθ. «τόξα» πάντα τὰ πρὸς τοξείαν ἐπιτήδεια, τόξων καὶ βέλη, Η 440, Θ 296, Φ 502 κ. ἀ. δ'.) βέλος, «τόξων αἰκὴ» ἡ φορὰ τῶν βελῶν, Ο 709. Ἐκ τούτου

τοξοζήνη [..], ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοξέου, τοξεία, τοξική, Ν 344 f.

τοξότης, ὁ, μόνον κλητ. τοξότα (τόξον), ὁ φέρων καὶ μεταχειριζόμενος τόξον, τοξότης, Α 385 f.

τοξοφόρος, ὁ (τόξον, φέρω), ὁ πάντοτε φέρων τὸ τόξον, τοξοφόρος, ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος, Φ 483 f, τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑ. Ἀπόλ. 43, 426.

τοπρίν, ἴδ. πρίν.

τοπρόσοεν, ἴδ. πρόσοεν.

τοπράτον, ἴδ. πράτον.

τορέα (τείρω), ἀόρ. β'. ἔτορας, καὶ μετοχ. τοῦ ἀ. ἀόρ. τορήσει, Ὑ. Ἐρμ. 449, τρυπῶ, διατρυπῶ, «ζώνην» Α 236 f.

τορνόα (τόρνος=διεδήτης, τείρω), παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. πληθ. τοῦ μέσου ἀόρ. ἐπικ. ἀναυξ. τορνῶσαντο, καὶ ὑπατ. ἐπικ. συνεσταλμ. τορνῶσεται, ἀντὶ τοῦ τορνῶσεται, κύκλον ἐμαυτῶν διαγράφω, «σῆμα τορνῶσαντο» προθύμως διεγραψαν ἐν κύκλῳ, κυκλοτερώ; περιέγραψαν, «ἕνα γυρον ἐσημάδουσιν» τὸ μνημεῖον, τὴν ἔκτασιν δηλ. αὐτοῦ, Ψ 255· «ἔδαφος νηός» τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς μέλλει τὸ πλοῖον νὰ ναυπηγηθῇ, κυκλοτερώ; περιορίζω, σημειώνω, ε 249.

τοσάκι [..], μόνον ἐπικ. τοσεάκι, καὶ πρὸ φωνήεντος ὁσασσομένου τοσεάξ', λ 586, ἐπὶ τοσάκις, «τόσαις φοραῖς», ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «ὅσάκι» Φ 268, Χ 497. Ἐκ τοῦ

τόσος, η, ον, ἐπικ. καὶ τόσος, η, ον (ἐκ τῆς ἀντωνυμ. ρίζ. το-), «τόσος», τοσοῦτος, [τελικόστος], δηλ. κατὰ τὸ πληθὸς, τὸ μέγεθος, τὸν χρόνον κ.τ.τ. ἔτι δὲ κατὰ τὴν ἀνάστημα καὶ τὴν ἡλικίαν, α 207, κυρίως μὲν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «ὅσος» Β 528 κ. ἀ. πολ- λάκις ὅμως καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀνταπόδοσης. Ἐνίοτε σημαίνει γνωστόν τι πληθὸς ἢ μέγεθος,

Δ 430, δ 28, «τρίε τόσα» τριπλάσια, «τρεῖς φοραὶ τόσα», Α 213, Φ 80. 2) Τὸ οὐδ. τόσον ἢ τόσσον ἢ πληθ. τόσα, φ 49, πολλάκις ὡς ἐπὶ ῥήματι, «τόσσον», τοσοῦτον, ἐπὶ ῥηματιων τε καὶ ἐπιθέτων, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ «ὅσον» Γ 42, Ζ 450 κ. ἀ., σπανιότερον εἰς τὸ «ὡς» Δ 130, Χ 421· προηγουμένη; δὲ ἀρνή- σαι; καὶ εἰς τὸ «ἀλλὰ», «ἄλλος» δ' οὕτως τόσον αἴτιος, ἀλλὰ φίλη μήτηρ» Φ 275, «ἄλλο τόσον» ἄλλως καθ' ὁλοκληρίαν, τὰ ἄλλα ὅλον, ὅσον «τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν εἰς χροῖα χάλκεα τεύχη» αὐτοῦ δὲ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ὁλόκληρον ἐκλείπουν τὰ χαλκὰ ὅπλα, Χ 322, «τὸ μὲν ἄλλο τόσον φονεῖν ἦν» ἄλλως μὲν καθ' ὁλοκληρίαν ἤτο φονεῖν, Ψ 454, «ἄλλην τόσον» τόσον πολὺ, δ 374, «οἱς τόσον» εἰς διπλάσιαν ἀπόστασιν, «δοῦ φοραῖς τόσον», ι 491.

τοσόνα, τοσῆδε, τοσόνακ, ἐπικ. καὶ τοι- σόνακ ζῆ.=τόσος, πλην ἐντονώτερον αὐτοῦ διὰ τὸ δεικτικὸν Δε, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφορικὸν «ὅσο» Ξ 94· συνάπτεται μετὰ τοῦ «τοῖσδε» Β 420, 799, πληθ. Ω 367 κ. ἀ. Τὸ οὐδ. τοσόνακ καὶ τοισόνακ ὡς ἐπὶ. Χ 41, φ 253.

τοσοῖτος, αἴτη, τοσοῖτο, παρ' Ὁμ. τοσοῖ- τον, ἐπικ. καὶ τοισοῖτος κτλ. (κατ' ἐπίκτ. ἐκ τοῦ: τόσος), τοσοῖτος, «τόσος» κατὰ τὴν τὸ μέγεθος καὶ τὸν πληθὸς, Ξ 299 κ. ἀ., πληθ. «τοσ. ἔτα, χρήματα» Β 328, ν 258, «καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα» «σ' ἔκαμα τόσον μεγάλον», σὲ ἀνέθρεψα μέχρι ταύτης τῆς ἡλικίας, Ι 485. Τὸ οὐδ. τοσοῖτον ἢ ἐπικ. τοισοῖτον, θ 203, ὡς ἐπὶ. «τόσον», «ὀδύρμα» φ 250, τοσοῦτον τὸ μήκος, θ 203, μετὰ ὑπερθετικῶς «νεώτατός ἐσσι τοσοῦτον» τόσον παρὰ πολὺ νέος, Ψ 476.

τοσεάκις, τόσος, τοισοῖτος, ἴδ. τοσεάκις, τόσος, τοισοῖτος.

τότε, ἐπὶ χρόνον ἀ.) ἐπὶ ὀρισμένου χρόνου τοῦ παρελθόντος, «τότε» ἢ «τότε» Ο 374 κ. ἀ. «οἱ τότε» οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, Ι 559· β'.) ἀναφορικῶς πρὸς προηγούμενόν τι γεγονός, τότε, τούτου γενομένου, Α 400 κ. ἀ., πλγ. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συνδυάζεται μετὰ μαρτίων «τότε γε» Γ 224, «καὶ τότε» ἢ τότε (ὡς καὶ ἄλλοτε) Π 690, «καὶ τότε δὴ» Α 92 κ. ἀ. «καὶ τότε δὴ ῥα» ι 52 «καὶ τότε» ἔπειτα Α 426· γ'.) ἴδιως ἐν τῇ ἀποδόσει χρο- νικῶν λόγων ἐκφερομένων διὰ τῶν συνθέσεων «ὅτε, ὁπότε, ὁπότε ἂν, ὁπότε κεν, ἤμας», εἰς οὗς ἀνταποδίδεται, ὅτε ἢ ὅταν—τότε, Π 244, Τ 415, Φ 4, 344 κ. ἀ., ὡσαύτως ἢ τὸ «ὅτε τότε» Α 476, Μ 47, κ. ἀ. «καὶ τότε δὴ» Θ 69, ι 59, δ 461, «καὶ τότε ἔπειτα» Α 478· ὡσαύτως δὲ καὶ προηγουμένου τοῦ «ἐπεὶ» Α 492 ἢ τοῦ «εἰ, εἴκε», Δ 36, 36, λ 412, ρ 83.

τοτέ, ἐπὶ χρόνον, ἀόρ. ἐνίοτε, ποτέ, «κα- πατε», συνήθως ἐν ἀνταπόδοσι «τοτέ μὲν—τοτέ δὲ» ἐνίοτε μὲν—ἐνίοτε δὲ, «πότε—πότε»,

ω 447, 448, ἡ καὶ ἐξυπακούουμένου τοῦ ἐτέρου τῶν ἀναποδιδόμενων, «οὗτος ἐκ νεφρώων ἀναφαινεται οὐλοῖς ἀσπὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδω νεφεα» Α 63 (ἐνθα ὁ μὲν Οὐλόφιος καὶ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἔγραψαν τότε ὁρθότερον δὲ εἶνε εἰς τὸ πρῶτον κῶλον νὰ ἐξυπακούεται τὸ τοτὲ μὲν).

ΤΟΤΡΙΤΟΝ, ἴδ. ΤΡΙΤΟΝ.

ΤΟΥ, γενικ. τοῦ ὁ καὶ τίς (ἀντὶ τοῦ τίνος), τὸ δὲ τοῦ ἐγκλιτικῶν ἀντὶ τοῦ τινός.

ΤΟΥΝΕΚΑ, κατ' ἐπικ. κλάσιν ἐκ τοῦ τοῦ ἔνεκα, ὅ ἐ, διὰ τοῦτο, τοῦτοῦ ἔνεκα, Α 96, ν 194 κ. ἄ.

ΤΟΥΝΟΜΑ, ἴδ. ὄΝΟΜΑ.

ΤΟΥΡΑ [·,·], ἐπικ. ἐπὶ β. χρόνου. 1) ἐν τοῦ-τω. ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον. τίθεται ἐν τῇ ἀποδοσει καὶ ἀναποδίδεται εἰς τὸ ἐν τῇ πρῶτῃ προηγούμενον ἢ ἐπόμενον «ὄφρα» «ὄφρα τοὶ ἀμειψέοντο — τόφρα σίγῃς ἤλυθον» Δ 241, I 550, πολλάκις δὲ ἀναποδίδεται εἰς τὸ «ῥω» = ἐνός, Κ 507, Ο 390 392, 6 77, μ 327 κ. ἄ., εἰς τὸ «ὄτε δὴ» κ 571, εἰς τὸ «πρὶν» Φ 100, εἰς τὸ «εὔτε» ω 77. Πολλάκις ἐν τῇ ἀποδοσει ἔχει καὶ τὸν Δε, ὅσον «ὄφρα — τόφρα δέ» Δ 220, κ 125 κ. ἄ., ἐπὶ δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἐπὶ τούτου χρόνον, ἀναποδιδόμενον εἰς τὸ ἐπόμενον «ὄφρ' ἄν» Α 509, Κ 325 κ. ἄ., Γ. Δὴμ. 37, ἡ «ῥω» = 122. 2) ἐν τούτῳ τῷ μεταξῷ, ἐν τούτῳ, ἐν τῷ μεταξῷ, Κ 498, Ν 83, Ρ 79, γ 303, 464 κ. ἄ.

ΤΡΑΓΟΣ [·,·], ὁ, τράγος, «τραγί», ν 239 f.

ΤΡΑΠΕΖΑ [·,·], ἡ, (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ τετραπέζα, ὅ ἐ, τέσσαρες πόδας ἔχουσα), «τράπεζα, τραπέζι», Ὁμ. πλγ., «τράπεζα ξενίῃ» ξενικὴ τράπεζα, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, ε 158, ρ 155, ν 230 — Συνήθως πᾶς ξένος εἶχεν ἰδίαν ἐαυτοῦ παρακειμένην τράπεζαν, κ 354, ο 466, ρ 333, καὶ μάλιστα γ 74, ἐνθα οἱ μνηστῆρες τὰς τραπέζας ἀντὶ ἀσπίδων μεταχειρίζονται. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγίνετο πάντοτε, ὅσοι ἐν τῷ δ 54, πρβλ. Α 628, δύο ξένοι ἔχουσι μίαν τράπεζαν, ἐνίοτε δὲ καὶ περισσύτεροι μίαν, πρβλ. I 216, α 438. Ἐκ τούτου

ΤΡΑΠΕΖΕΥΣ, γεν. Ἰων. ἦος, Ἀττ. ἔως, ὁ, τραπέζικος, εἰς τὴν τράπεζαν ἀνήκων, μόνον (ὡς ἐπὶ θ.) ἐν τῷ «κῶνος, τραπέζης» (ἢ. οἱ λεγόμενοι ἄλλως τραπέζεσθαι διὰ τοῦ εἰ, ἴδου. Ἀποσπασμ. 60 (40)) οἱ παρὰ τὴν τράπεζαν ἐστῆσθαι κῶνος κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὀρθωτικῶν, Ψ 178, ρ 309· οἱ αὐτοὶ λέγονται ἔξ «θυρακροί» Χ 69.

ΤΡΑΠΕΖΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τραπέμεν, ἴδ. ΤΡΕΠΩ.

ΤΡΑΠΕΩ, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τρέπω), ὀλίγος τῆς στεφύλης· ἐν τῇ ληνῷ, ληνοπατῶ, «πατῶ» (σταφύλια εἰς τὸν ληνόν), η 425 f. (ἢ. Ἐν τῇ καθομῇ. λέγεται τὸ δριμύ ὄξος «τραπέτι», προφ. καὶ «δραπέτι»).

ΤΡΑΠΕΜΕΝ, ΤΡΑΠΕΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΤΡΑΦΕΡΟΣ [·,·], ὁ, ὅς (τρέφω = πηγνυμι), «πηκτός», στερεός· ὅθεν ὡς οὐσίαν. «τραφερὴ» ἢ «στερεά», Ξηρά, «ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ ὄγρην» [κατὰ γῆν καὶ ὀλλασσαν], διὰ Ξηράς καὶ θαλάσσης, Ξ 308, ν 98, Γ. Δὴμ. 43.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ [·,·], ὁ, τράχηλος, «λακίμος, σνίχι, σβέρκος». (Ἡ ἀρχαία λ. αὐξεται ἐν τῇ καθομῇ. μόνον ἐν ταῖς παραγῶγαις, «τραχηλιά, πετραχηλιά») Βατρ. 83.

ΤΡΕΙΣ, οἱ, αἱ, τρία, τὰ, (Ξανσκ. trīṣas, Λατ. tres), «τρεῖς, τρία», I 444, «οἱ τρεῖς» οἱ τρεῖς (ἐκ τῶν τεσσάρων), Ξ 26, πρβλ. trīs.

ΤΡΕΜΑ (Λατ. tremo), μόνον κατ' ἑνεα. καὶ παρατατ. τρέμον, ε, «τρέμω», «σεισμαι», «τρέμε δ' οὐρεα πᾶσιν ὑπ' ἀθανάτοισιν» Ν 49 ἐπὶ ἱματίου Φ 507. Ἰδίως ὑπὸ φόβου τρέμω, «τρέμε, τρέμον γυῖα» ἔτρεμον τὰ μέλη, Κ 390, Λ 527.

ΤΡΕΠΩ (ΤΡΕΠ. Λατ. torqueo), ἕτερος ἐπεκτετατ. τύπος ΤΡΑΠΕΩ (ἴδ. τὴν λ. ταύτην καὶ ἐπι-τραπέω) καὶ ΤΡΟΠΕΩ (ἴδ. τ. λ.), μέλ. τρέψω, ἄορ. ἄ. ἔτρεψα, ἔτρεψα, ἄορ. ὅ. ἔτραπον, ἐπικ. τρέπον Ε 187, τ 479, κ. ἄ. (ἐνίοτε ἀμετασώτως, ἴδ. Α', 2), μέλ. ἄορ. ἐτρέψατο, Γ. Δὴμ. 203, καὶ μετοχ. τρεψάμενοι, α 422, σ 305· συγνότερος ὁ ἄορ. ὅ. ἔτραπόμην καὶ τραπόμην· παθ. παρακ. τέτραμμαι ἔξ μάλιστ' ἡ μετοχ. τετραμμένος, προσ. τετράφθω, Μ 273, ὕπερ. γ'. ἐνικ. τέτραπτο ἔξ γ'. πληθ. τετράφαθ' ἀντὶ τοῦ ἐτεράφατο, Κ 189 (ἴδ. ἐπιτρέπω), παθ. ἄορ. ἄ. μετοχ. τρεφόμενος, Ἐπιγρ. 14, 7, ὅρις. Ἰων. ἐτράφην, ἐξ οὗ ἀπαρρ. τραφῆναι, α 80. (Περὶ τοῦ τραπέω-μεν ἴδ. ΤΡΕΠΩ). Α'. Ἐνεργ. τρέπω, «γυρίζω, στρέφω», διεκθύνω ἔξ, τὴν ἡ τινα ἀναλόγως ἐξ τῶν παρακειμένων ἐπιφθνήματων καὶ προθέσεων· ἄ.) τρέπω, «γυρίζω», διεκθύνω, «ἔξ τι» Ν 7 κ. ἄ., «πρὸς τι» Ε 605 κ. ἄ. «παρά τι» κατὰ μῆκος τινός, Φ 603, «κατά τι» Ε 676, «ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος» μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν ἐτραμμένος (ἢ ὁ νεκρὸς δηλ. τοῦ Πατρόκλου κατὰ τὴν καὶ τότε καὶ νῦν εἰ ἐπικρατούσαν συνήθειαν νὰ ἐκφύωνται οἱ νεκροὶ πρὸς τὴν θύραν ἐτραμμένοι τὸ πρόσωπον), Τ 242, «ἐπὶ τινι» πρὸς τινα ἐπιστρέφωμαι, Ν 512, «τέτραπτο πρὸς Ἰού οἱ» ἦτο πρὸς αὐτόν κατ' εὐθείαν ἐτραμμένος, Ξ 403, «τινα εἰς εὐνὴν» στέλλω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὴν κλίνην, δ 294, «μῆλα πρὸς ὄρεα» ἐλάσων τὰ πρόβατα πρὸς τὸ ὄρος, ι 315, «θυμὸν κατὰ πληθύν» παρατρέπω τὸν νοῦν, τὴν προσοχὴν τινος πρὸς (κατὰ) τὸ πλῆθος, Ε 676, «τῇ γάρ Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπε» τ 479· ὡσαύτως «ἄλλη βέλος» Ε 187, «ἔππου: φράδς» τοῦς ἔππου τρέπω εἰς φυγὴν, Θ 157· εἰ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ «ἔππου» Π 657 περὶ δὲ μάχης προκειμένου καὶ μόνον τὸ «τρέπω» σημαίνει· τρέπω εἰς φυγὴν, «βάζω ἢ παίρνω ἔμπροσθέν», «τρέ-

ψω ἤρωας Ἀχαιοῦς· Ο 261· β.) «πάλιν τρέπω» ἐπιστρέφω, στρέφω ὀπίσω, ἀποστρέφω, «γυρίζω ὀπίσω», «πάλιν τρέπε» γύρισέ τας ὀπίσω, Θ 396, «πάλιν τρέπω ἵππους» Θ 432, «π. τρέπεν ὄσσε» ἐπείστροψεν, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ βλέμματά του, Ν 3, Φ 445, «ἔδρου ἀποκρούω, Υ 439· γ.) ἀποτρέπω, ἀναχαίττω, Δ 384, Θ 434, «ἀπό τινος» Π 645, Χ 46· δ.) μεταφορ. παρὰτρέπω, μεταβάλλω, μετατρέπω, «φρένας τινός» παραπειθω τινά, Ζ 64 (ἢ ἐνθα τινὲς ἀντί τοῦ «ἔστρεψεν» γράφουσι «παρέπεισεν»). Β.) Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, στρέφομαι, «γυρίζω, στρέφω» (ἑμετάβ.), ἀπολ. «αἰχμὴ τράπειο» ἐκάρφθη, Α 237, μεταφ. «τρέπομαι ἐπὶ ἔργα» στρέφω τὴν προσοχήν μου πρὸς τὰ ἔργα, Γ 432, «τρέπομαι εἰς ὄρησιν» α 422· ἐπὶ τόπων κλίνω, «σπῆος πρὸς τὸν ζόρον τετραμμένον» κεκλιμένον, ἐστραμμένον, «γυρισμένον» πρὸς δυσμάς, μ 81. Ἰδιώ. α.) τρέπομαι, διευθύνομαι, λαμβάνω τὴν ὁδὸν πρὸς, «τραφῆναι ἀν' Ἑλλάδα» α 80 (ἐν ἀθετομένην γίγναι) β.) «πάλιν τρέπομαι τινος» ἀποστρέφω ἑμαυτὸν ἀπὸ τινος, Σ 438, «Τηλέμαχος ξείνοισι ἐκάς τράπειο» ρ 73· γ.) μεταφ. μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι, «ἀλλάζω», «τρέπεται χρώς» (περὶ δαυτοῦ ἀνθρώπου) Ν 279, Ρ 733, φ 412, «τρέπετο νόος, φρήν» Ρ 546, Κ 45, ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι· ἡ καρδία μου εἶχεν ἤδη μεταδολῆθῃ, ὥστε νά (οἶλω νά) ἐπιστρέψω, δ 260.

τρέφω, συγγόν. ἐν τῇ ἑνεργ. ἢ παρὰτρε, μέλ. θρέψουσι, Γ. Ἄφρ. 238, 274, ἄορ. α. ἔθρεψα ἀναύξ. θρέψα, ὁ ἄορ. β. ἔτραφον ἔχει σημασίαν ἀμετάβ., οἷον ἔτραφ' (ὁ ἔ. ἔτραφε), Φ 279 (ἰδ. κατωτέρω, Γ', 2) ἢ ἀναύξ. τράφ' Β 661 (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β', «Ἀμεῖς καὶ Λαρόχ. ἔγραψαν τράφ' ἐνί» ἀντί τοῦ «τράφη ἐν»), δοῦκ. ἔτραφον, Ε 535, ἀπαφρ. τραφέμεν, Η 499, Σ 436, γ 28· μεταβ. δὲ μόνον ἐν τῇ Ψ 90, ὅπου ὁ Σπίτζενερς μόνος ἠκολούθησε τὴν διόφορον γραφὴν ἔτρεφε. (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Βούετμαννον καὶ Λέδσεκ. Ὁ δὲ Θήρσιος μετὰ τοῦ Ἡρωδιανοῦ θεωρεῖ τοὺς τύπους τούτους παθητικούς· κατὰ συστολήν τοῦ η εἰς ε. ὅθεν καὶ τονίζει ἐτράφ' ἀντί τοῦ ἔτραφ')· παρακ. τέτραφα μὲ ἀμετάβ. σημ., ἐκ τοῦ μέσ. ἄορ. α. μόνον τὸ β'. ἐνικόν τῆς εὐκτ. θρέψαι· παθητ. ἄορ. β'. ἐτράφην, γ'. πληθ. τράψεν ἄορ. ἀντί τοῦ ἐτράψαν Α 251, δ 723 κ. α. (Ὁ Βούετμαννος καὶ ὁ Ἄρενς μετ' αὐτοῦ ὀβελίσουσι τὸν ἄορ. ταῦτον, ὡς ἰδιάζοντα εἰς τὴν μεθ' Ὁμήρου γλῶσσαν, νὰ ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν ἢ ἀντ' αὐτοῦ διὰ μικρᾶς μεταβολῆς νὰ ἀποκαταστήσωσι τὸν ἑνεργ. ἄορ. β', ὅστις ἔχει τὴν ἀμετάβ. σημ. Τὸ μόνον χωρίον, ἐνθα ἡ μεταβολὴ εἶνε σπουδαιότερα, εἶνε τὸ Ψ 84, ὅπου ἀντὶ τοῦ «ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν» νο-

μίζουσιν ὅτι τὸ πάλαι ἐγράφετο· ὡς δ' ὁμοῦ ἐτράφουμεν περ», ἐπειδὴ παρ' Αἰσχίνῃ κατὰ Τιμαρχ. σ. 21 (152 Reisk.) ἀναγνώσκεται· ὡς ὁμοῦ ἐτράφημεν περ». Ἀλλ' οὐδεὶς τῶν ἐκδοτῶν ἀπεδέχθη τὴν γνώμην ταύτην. Ὁ δὲ Σπίτζενερς καὶ Θήρσιος δέχονται τὴν γραφὴν ἐτράφημεν ὡς συνεσταλένου τύπον ἀντὶ τοῦ ἐτράφημεν).

Α.) Ἐνεργ. 1) πήγνυμι, κάμνω τι πηκτόν, «πήξω», καὶ «τρέφω», οἷον «γάλα» ι 246.

2) συνήθ. «τρέφω, (προφέρ. θρέφω) ἀνατρέφω, «μεγαλώνω», α) κυρίως, οἷον παῖδας, Α 414, Β 548, η 42, τ 354 κ. α. ἐπὶ τε τῶν γονέων καὶ τῶν τροφῶν καὶ ἄλλων προσώπων· ἐν γένει περιποιεῖσθαι, περιθάλπω, οἷον ἡ Καλυψὼ τὸν Ὀδυσσεῦ, ε 435, η 256· «τρέφω τινά πημά τι»· τρέφω τινά (πρὸς βλάβην) ὡς ὁλοθρόν τινας, Ζ 282· ὡσαύτως περὶ ζώων· ἵππων, «κύνες» τρέφω ἵππους κτλ. Β 766, Χ 69, ζ 22 κ. α., περὶ φυτῶν περιποιεῖσθαι, καλλιεργῶ, «ἀνὴρ τρέφει ἔρνος ἐλαίης» Ρ 53, Σ 37· β.) μεταφ. «ἔλθω τρέφει ἄγρια» Ε 52· «φάρμακα τρέφει χθῶν» Α 744, πρβλ. Σ 430· γ.) τρέφω, αὐξάνω, «ἀφίνο» (νὰ μεγαλύνω), «ὕσταν ἀλοιφῆν» ν 410, «χαίτην» Ψ 442.

Β.) Μέσ. μόνον ἐν τῇ μέσ. ἄορ. α. τρέφω ἑμαυτῇ, τρέφω διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου, «θρέψαι φαίδιμον υἱόν» τ 368 φ. Γ.) Παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. ἢ ἄορ. β'. (ἰδ. ἀνωτ.). 1) πήγνυμαι, «πήξω» (ἀμετάβ.), «περὶ χροῖ τέτραφεν ἄλμη» εἶχε πήξη φ 237. 2) τρέφομαι, αὐξάνω, «μεγαλώνω», Α 251, Γ 325, δ 723 κ. α.

τρέκω, -ει, ἐκ τοῦ ἄορ. α. ἔθρεξα τοῦ ἀπλοῦ μόνον ὁ θαμν. τύπος θρέξασκον Σ 599, 602, ἄορ. β'. ἀναύξ. γ'. ἐνικ. ὄρεα, γ'. δοῦκ. -έτην, μετ. -ών, παρακ. δέδρομα (μὲ σημασίαν ἑνεργ., ἰδ. ἀνατρέκω, ἐπιτρέκω) «τρέχω, πῖλα λαῶ», ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, Ψ 520, φ 207 κ. α. «πόδες» μὲ τοῦ πόδας Σ 599· μεταφορ. ἐπὶ ἀφύγων, οἷον ἐπὶ τοῦ τροπᾶνου, ι 386.

τρέω, γ'. ἐνικ. τρεῖ, ἄορ. α. ἔτρεσα, ἀναύξ. τρέσσα· α.) ἀμετάβ. «τρέμω, τρομάζω», πτοοῦμαι, δειλίσω, Ρ 332, Φ 288· ἐπὶ φωνῇ· «φωνὴ τρεῖ» Γ' Ἄφρ. 238 (κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἑρμάννου, ἣν παρέλαβεν ὁ Φράνκε, ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς «ρεῖ», ἣν ὁρθῶς ἀποκατέστησεν ἡδὴ ὁ Βουμπερς.). Ἰδιώ. σημαίνει πτοοῦμαι, τρομάζω καὶ φεύγω, περιδεδῆς φεύγω (ἢ κατὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Ἀριστοτέλους· ὅτι τὸ τρέαι οὐ τὴν πτόησιν σημαίνει, ἀλλὰ σὺν τῇ φεύγειν, ἐν ᾗ διαρρωτᾶται αἱ τελευταῖαι λέξεις· ὡς ἔχει· σὺν... τὸ φεύγειν, ὅθεν ἐξάγεται ὅτι σὺν τῇ πτοήσει τὰ φεύγειν σημαίνει. Ὁ δὲ Λέξσιος νομίζει ὅτι παρ' Ὁμήρῳ μόνον τὴν φυγὴν, τοιαύτην τὴν ταχέαν κίνησιν σημαίνει καὶ οὕτως θέλει νὰ ἐρμηνεύσῃ καὶ τὰ ἀνωτέρω χωρία), Ε 236, Α 546, Ν 515, Ξ 522, Ρ 603, ζ 438· ὅθεν ἔχει καὶ τὸν προσδιο-

ρισμὸν «ὕπὸ τεύχος» φεύγω ὑπὸ τὸ τεύχος, X 443' C'). μεταβατ. μετ' αὐτ. τρίμω, τρομάζω, πτοομαι, φοβομαι τι, A 554, P 663. (Ὁ δὲ Λίριος καὶ ταῦτα τὰ χωρία ὑπάγει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φεύγω, ἀποφεύγω). Ἐκ τούτου

ΤΡΙΑΝ, ἄνω, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρίω) δειλός, περιδής, περιφθός, ἐπιθ. τῶν περιστέρων, ἰδίως τῶν ἀγρίων, E 778, μ 63 κ. ἀ., Y 'Απ. 144.

ΤΡΙΤΟΣ, ὁ, ὅς (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: τινάω), διάτρητος, «τρυπητός», «λίθος» ὁ διάτρητος λίθος ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐξ οὗ ἐδόνοντο τὰ παλαιάρια, v 71, «τρητὰ λίγχα» περὶ τῶν ἡγεμονικῶν κληνῶν, πθανῶς: καλῶς διατατρημένα, εὐτρητα, «καλοτρυπημένα», τοῦτο δὲ κατὰ τινὰς μὲν πρὸς στερεὰν σύμπληξιν ἢ κόσμον, κατ' ἄλλους ἵνα διαπεράσῃ τοὺς ἱμάντας, τοὺς ὑποδοσάζοντας τὰ στρώματα (πρὸς φ 498), Γ 448, Ω 720, α 440 κ. ἀ. (Κατὰ δὲ τὸν Διδορθεῖον «τρητός» εἶνε ὁ τετρημένος, ὅθεν στυλινός).

ΤΡΙΧΙΣ, ἴσος, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τραχίς, παλαιὰ πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς παρακειμένης τραχείας ὀρεινῆς χώρας, B 682. Ἐπὶ τοῦ Παλοποννησιακοῦ πολέμου ἐπευφάν ἀποικίαν οἱ Σπαρτιάται εἰς ἀπόστασιν ὅσων σταδίων ἀνατολικῶς τῆς παλαιᾶς πόλεως τὴν Ἠράκλειαν τὴν ἐν Τραχύνι ἢ ἐν Τραγινίτῃ κατὰ τὸν Θαυκού. 3, 92 (ἢ κατὰ τὸν ἑλπίσαν προτιμῶντα τῶν ἀρίστων χειρογράφων τὴν γραφὴν: ἐν Τραχύνι αἰς πέτραις δηλ.).

ΤΡΙΧΟΣ, ὁ, εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθείς, E 706.

ΤΡΙΧΙΣ, εἰα, ἦ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ τραχύς, ὁ ἔ. «τραχύς», ἀνώμαλος, πετρώδης, οἶον «ἀκτὴ» ε 425, «ἀτραπός» E 1, «γαίη» v 242, «χθών» Y. Ἑρμ. 273, «βήσσα» Y. Ἰων. 283, «λίθος» ἀνώμαλος, E 308 κ. ἀ., ἔτι δὲ ἐπὶ πόλεων καὶ νήσων, «Ὀλιζών» B 747 ἰδίως «Ἰόακη» i 27, κ 447, v 242.

ΤΡΙΑΙΝΑ, ἡ (τρεῖς, τρία), τρίαίνα, ὁ ἔ. κοινός ἢ κῆμας τριπλὴν ἔχων αἰγύλην, σύνθετος ὕπλον τοῦ Ποσειδῶνος, M 27, δ 306 κ. ἀ.

ΤΡΙΒΟΣ [-], ὁ (τρίβω), κυρ. τριβή· ὅθεν μεταφορ. τριβή, ἐμπειρία, ἐπιτηδεύματα, δεξιότης, Y. Ἑρμ. 448.

ΤΡΙΒΩ [-], ἀπαρρ. ἐπικ. τριβέμεναι, Y 496, ἀόρ. ἀ. ἐρριβα, ἀπαρρ. τριψαι. 1) κυρ. «τρίβω» ὅθεν ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, ἀλωνίζω (ὡπερ ἐγίνετο διὰ πατήματος τῶν βῶων), οἶον «κρί» Y 496· ἔτι δὲ ἐν τριβῶν, ὁ ἔ. τριβῶν τὰ πέριξ χθών, ἐμπήγω, «μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ» i 333. 2) μεταφορ. κατατρίβω, ἀδυνατίζω. Μῆα. «τριβόμεαι κακοῖσιν» κατατρίβω, καταναλίσκω τὰ δυνάμεις μου ἐν τοῖς κακοῖς, ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐν τοῖς κόποις, Ψ 735.

ΤΡΙΓΑΙΗΝΟΙ, οἱ, τριόφθαλμοι, «ἔρματα τριόγληνα» ἐνώτια τρεῖς ἔχοντα πολυτίμους καὶ ὀφθαλμοειδεῖς λίθους, ἢ κατὰ τὸν Γοῖσιελον, τρεῖς ἔχοντα στυλινούς· καὶ ἀπαυγάζοντας λίθους, E 483, σ 298. Ἴδ. καὶ πορόκις.

ΤΡΙΓΛΑΧΙΝ [-], ἴσος, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρεῖς, γλῶχιν), τρεῖς γλῶχινος, τρεῖς ἀκωνός ἢ ἀγκίδα: ἔχουν ἀγκιστρα ἔχων, οἰοναί τριάγκιστρος, ἐπιθ. τοῦ «αἰατοῦ», Y. E 393, A 507.

ΤΡΙΕΤΗΣ, ἔς (τρ., ἔτος), τριετής, «τριῶν χρόνων», μόνον ἐν τῇ οὐδετέρῃ ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβάνομένη καὶ ἀναδιόζοντι τὸν τόνον τριέτεκε (ἢ. πρὸς. τὸ αἰτέτεκε, καὶ τῶν Ἀτυκῶν τὸ ἀληθές), ἐπὶ τρία ἔτη, «τρεῖς χρόνοι», Y. Od. 6 406, v 377.

ΤΡΙΖΑ, μεταχ. -ουσαι, παρὰ. τέτριγα μὲ σημασι. ἐναι, μεταχ. ἐπικ. τετριγῶται· ἐναι τοῦ τετριγῶται, θηλ. -ῶται, -ῶται, ὑπερ. τετριγί (πεποιημένη λ., πρὸς. τὰ Λατ. sigideo), «τριζώ, τετριζώ», (ἢ. Τὰ δύο ταῦτα ῥήματα, τὰ ὅποια ἐτυμολογικῶς ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχήν, ἔχουσιν ἐν τῇ καθομῇ διαφοράν, καθότι τὰ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸν ἔχον τὸν ἐκ τῆς βίας τριβῆς ἀφύχων πραγμάτων ἐπεργόμενον· τὸ δὲ δεύτερον τίθεται ἐπὶ ἐμφύχων, οἶον) ἐπὶ νεοσσῶν, B 314· ἐπὶ νυκτερίδων καὶ τῶν ἀποικοχομένων καὶ ἀρισταμένων ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ω 7, 5, 9, Ψ 401 (αὐ καὶ τινες ἐκλαμβάνουσιν ἐν ταῦτα τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἔχον τοῦ ἐκ τῆς συρφετοῦς: πηχῶς προερχομένων)· ἔτι δὲ «τριζώ» ἐπὶ τῶν νώτων τῶν παλαιστῶν, Ψ 714.

ΤΡΙΠΛΟΝΤΑ, ἄκλιτον, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριάκοντα, «τριαῖντα», Y. B 546, 680, 733.

ΤΡΙΠΛΟΤΟΙ [-], αἰ, α, ἐπικ. ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριάκοντοι, A 697, v 390.

ΤΡΙΑΝ [-], ἡ, A 202 (ἔ. παρὰ Στράβ. πολ. λάκι), καὶ Τρίκην, B 729, πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἣτις εἶχε περιόχον ἀρχαιότατον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στράβ. 9, 5, 47, τὴν σημερινὴν τὰ «Τρίκαλα».

ΤΡΙΠΛΕΤΟΣ, οἱ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. τριπλεστος (τρεῖς, λίσσομαι), τρεῖς (ὁ ἔ. πολλάνκι) εὐκτός, τριπόθητος, πολύευκτος, Θ 488 γ, πρὸς. τρεῖς.

ΤΡΙΠΟΝΕ, ἐν, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Τριόπων (τρεῖς, ὦψ), οἰοναί Τριόφθαλμος, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, Y. Ἰων. 244.

ΤΡΙΠΕΤΑΛΟΣ [-], οἱ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τριπέταλος, ὁ ἔ. τρία πέταλα (φύλλα) ἔχων, τριφύλλος, Y. Ἑρμ. 530.

ΤΡΙΠΛΑΣ, ἀκός [-], ὁ, ἡ, τριπλῶς, «μὲ τρεῖς διπλάσις, τριδιπλῶς», «ἄνω» Σ 480. (ἢ. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας Ἴδ. αἰπλος ἐν τίλει).

ΤΡΙΠΛῆ, ἐπὶ. (τριπλῶς), τριπλῶς, τριπλασίως, A 428 γ.

ΤΡΙΠΟΛΟΣ, οἱ, ἐπικῶς, (τρεῖς, πόλις) τρεῖς

ἑστραμμένοις (ἡγυρισμένοις), τουτέστιν ἡστρωμένοις, «νεῖος» Σ 542, ε 427.

ΤΡΙΠΟΥΣ, ΟΔΟΣ, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. τρίπος X 464, κυρ. ἐπιθ.: ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Συνήθως δὲ οὐσίας. ὁ τρίπους, λέδης δηλ. τρεῖς ἔχων πόδας, χρήσιμος εἰς μαγειρίαν ἢ θέρμαναι ὕδατος, Σ 344, Θ 434 κ. ἄ. πλ.χ., ὅθεν λέγεται «ἐμπυριδής» Ψ 702, ἢ καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν, οἷον ἀντὶ κρατῆρος εἰς χρᾶσιν οἴνου καὶ ὕδατος καὶ μόνον ὡς κόσμος τῶν οἰκημάτων, Σ 373-78. λ. ἄηρος. Πολλάκις μνημονεύεται ὡς ἐπαθλον τῶν ἀγωνιζομένων, Α 700, Ψ 264, 485, 543, 748, καὶ ὡς γέρας, δῶρον πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς πρεσβύτερον («πρεσβύτιον»), Θ 290, I 422, ν 43, ο 84.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ, δ, (ὁ τρεῖς ἀροτρίων, ὡς ἐκ τοῦ τρίποδος) κατὰ τὸν Ἰ. Δῆμ. 153 ἡγεμὼν τῶν Ἑλευσινίων. Κατὰ δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν παράδοσιν υἱὸς τοῦ Κελεὸς καὶ τῆς Μετάνειρας, λαβὼν δῶρον παρὰ τῆς Δήμητρος ἄρμα δρακόντιων, ἵνα διελθῶς ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διδῶν τοῖς ἀνθρώποις τὴν γεωργίαν. Ὅθεν καὶ ὡς θεὸς ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ καὶ πάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι διὰ τὴν εἰς αὐτὰ εἰσαγωγὴν τῆς γεωργίας.

ΤΡΙΠΤΙΓΧΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ., τρεῖς ἔχων πτυχάς, «τρίδιπλος», ὁ ἄ. «μὲ τρεῖς δίπλαις», «τρυφάλεια» περικεφαλαια ἐκ τριῶν ἀλλεπαλλήλων συγκειμένη πτυχῶν, Α 353 f.

ΤΡΙΣ [-], ἐπὶρ. (τρεῖς), τρεῖς, «τρεῖς φοραίς», Ὁμ. πλ.χ., «τρεῖς τόσας, τόσα» τριπλάσιον, -α, «τρεῖς φοραίς τόσον, -α» Α 213, Ε 436 κ. ἄ. Ὁ ἀριθμὸς τρία φαίνεται ὅτι ἤδη παρ' Ὁμήρῳ ἦτο ἱερός, καὶ σημαίνει πολλάκις ἀόριστόν τι πλῆθος, Ε 436, Z 435, X 165 (|| ἢ μᾶλλον ἀριθμὸν τινα μὴ δυνάμενον μὲν νὰ ἐξακριβωθῇ, ἀλλὰ περιττώμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ὠρισμένον, ἔχει δηλ. τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἀφαιμάτων ἀριθμούς, «τρία παυλάκια κάθουσαν κτλ.», «τρεῖς χρόνους τὸν ἀκατερω», «τρεῖς χρόνους κἄνω ἐπέλεγχ, τρεῖς χρόνους καὶ τρεῖς μῆνας», «δὲν σοὺ εἶπα μιά, δὲν σοὺ εἶπα δύο, δὲν σοὺ εἶπα τρεῖς καὶ πέντε» κ. ἄ. τ.).

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑ, ἄκλ., δεκατρεῖς, Ε 387, ω 340. Ἐκ τούτου

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ, Η, ΟΝ, δέκατος τρίτος, η, ον, K 495, 561, Θ 394, «τῇ τρισκαίδεκάτῃ» (ἵνυι. ἡμέρῃ) τ 202.

ΤΡΙΣΚΟΠΗΝΙΣΤΟΣ, ΟΝ, «τρεῖς φοραίς κοπινισμένος», «ἀρτος τρις» ὁ ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου κατασκευασμένος ἄρτος, μόνον Βατρ. 35.

ΤΡΙΣΜΑΚΑΡ [-], ΑΡΟΣ, ὁ, ἡ, ποιητ. τρισμυκάριος, ὁ ἐκ πανευδαίμων, πανευτυχής, «Ὁδ. ζ 154, «τρισμάκαρος καὶ τετράκις» τρεῖς καὶ τετράκις μυκάριος, ε 306. (Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου εἶνα καταφανές, ὅτι ἡ λ. πρέπει νὰ γρά-

φεται διηρημένως: τρεῖς μάκαρες, ὅπως ἤδη ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὁ Ἀμείν. καὶ ἄλλοι).

ΤΡΙΤΙΟΣ, ἡ, ὄν, (τρεῖς), κυρ. τριττός, τριπλοῦς, τριῶν εἰδῶν πλῆθ. δὲ ποιητ. ἀντὶ τοῦ τρεῖς, Ὑ. Ἀφρ. 7.

ΤΡΙΤΟΙΧΙ [-], ἐπὶρ. εἰς τρεῖς στοίχους, εἰς τρεῖς σειράς, K 473 f. Ἐκ τοῦ ΤΡΙΤΟΙΧΟΣ, ΟΝ (τρεῖς, στοίχος), ὁ τρεῖς στοίχους ἢ σειράς ἀποτελῶν, «τρίστοιχος ὀδόντες» μ 94 f.

ΤΡΙΣΧΙΛΙΟΙ, ΑΙ, Α, «τρεῖς χιλιάδαις», Γ 224 f.

ΤΡΙΤΑΤΟΣ [-], Η, ΟΝ, κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ τρίτος, ὅπ. τδ., Α 252, δ 97 κ. ἄ.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ [-...], ἡ, Τριτογενής, ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ συνήθως τίθεται καὶ ὡς κύριον αὐτῆς ὄνομα, Α 515, Θ 39, X 183, γ 378. Ὄνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ Τρίτωνος, παταμοῦ τινος παρὰ τὰς Ἀλαλκομενίς (πρδλ. ΑΛΑΛΚΟΜΕΝΗΣ), ὡς ἐπὶ τῶν ὀθῶν αὐτοῦ γεννηθεῖσα κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς λίμνης Τριτωνίδος τῆς ἐν Αἰδῶν (περὶ ἣς δὲν συμφωνοῦσιν οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ πῶς ὀνομάζεται σήμερον) Ἀπολλ. 1, 3, 6, Πισσάν. 9, 33, 7. Κατὰ δὲ τὸν Πρῆλλερν ὡς ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ πολυκυμάντος, ἤγουν τοῦ Ὀκεανοῦ γεννηθεῖσα (ὅθεν καὶ οἱ Τρίτωνες). Ὁ δὲ Δόντις νομίζει μετὰ τινῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων ὅτι ὀνομάσθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ ὡς τρίτη γεννηθεῖσα, ἢ δηλ. μετὰ τὴν Ἀρτεμιν ἢ τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ περιττώσα τὸν αἰθέρα. Κατὰ δὲ τοῦς πλείστους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖσα, ἥτις διαλεκτικῶς ἐλέγετο τριτώ. Ἀλλ' ὁ μυθος ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ εὐρίσκεται μόλις ἐν τῇ Γ 28 (29), 4.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ [-...], ἑος, ἡ, ἑτερος τύπος τοῦ ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ, Γ 28 (29), 4.

ΤΡΙΤΟΣ [-], Η, ΟΝ (τρεῖς), τρίτος, Α 707, δ 89, ω 185 κ. ἄ. Τὸ οὐδέτερον «τὸ τρίτον» (ὅπερ ὁ Οὐδύριος γράφει ὑφ' ἐν: τοτρίτον) λαμβάνεται ὡς ἐπὶ ῥῆμα τρίτον, Z 486, κ 520 κ. ἄ., ἢ τρίτην φοράν, Γ 225.

ΤΡΙΧΑ [-], ἐπὶρ. (τρεῖς), τριχῶς, εἰς τρία (μέρη), ὁ 506, ι 457, «διὰ τριχὰ κοσμηθέντες», ὁ ἐ. τριχὰ διακοσμηθέντες, εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς τρία μέρη παχυνόντες, Β 655, ι 457, «τρίχῃ νυκτός» ἦν «τὸ τρίτον (τελευταίον) μέρος τῆς νυκτός, μ 312, ξ 483.

ΤΡΙΧΑΪΚΕΣ [-...], ὁμοειδής, τ 177 f, ἀμφιβάλλου ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον: οἱ τριχῇ (τριχᾷ) διηρημένοι, ὡς ἐν Εὐβοίᾳ, Πελοποννήσῳ καὶ Κρήτῃ οἰκοῦντες, πιθανώτερον ὅμως ὡς εἰς τρεῖς φυλάς διηρημένοι, τοὺς Ἰλλεῖς, Δυρῆνας καὶ Παμφύλους κατ' ἄλλους δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Φαίσις, οἱ τρεῖς (σπόδρα) ὁρμητικοί (ὡς ἐκ τοῦ ἀποσσω). Κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς τε καὶ νεωτέρους ἐκ τοῦ θριξ

καὶ ἀτίσαι· αἱ τὰς τρίχας κινούμενες, κοματίζοντες· τοῦτο δὲ πρέπει νὰ νοηθῇ ἢ περὶ τῆς κόμης (κατὰ τὸν Δοιδερλείων) ἢ περὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλίας, πρὸς κορτολίε. Ἄλλας τινὰς ἐξηγήσεις ἴδε παρὰ Στράβ. 10, 4, 6. Τέλος ὁ Δυντξερὸς εἰκάζει ὅτι εἶνε ἡ λ. σύνθετος ἐκ τοῦ τρίς καὶ χάσας, ὅπερ ἐν τῇ Λακωνικῇ διαλέκτῳ ἐσημαίνει τὸν εὐγενῆ, ὅθεν τρισευγενεῖς. Τὸ δὲ ἐξ τότε θά ἦτο μόνον κατάληξις.

Τρίκες, αἱ, ὄνομ. πληθ. τοῦ ὀρίξ.

ΤΡΙΚΟΛΑ, ἐπικ. ἐπὶ τοῦ ΤΡΙΧΑ, τριχῶς, εἰς τρία (μέρη), Β 668, Γ 363, Ο 189, ι 71.

Τροϊκὴν, ἴσως, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, οὐ μακρὰν τῆς παραλίας τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἐπίνειον ἔχουσα τὸν Πύργον, Β 564.

Τροϊζήκος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κέου, πατὴρ τοῦ Εὐφύμου, Β 847.

Τροίη, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τροία, Λατ. Troja. 1) ἡ Τρωικὴ χώρα, ἡ Τρωάς, ἔχουσα πρωτεύουσαν τὸ Ἴλιον, χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παράλιος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Αἰσίου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Καίλου, ἡ κατὰ τὸν Στράβωνα ἀπὸ τοῦ Λεκτοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, Β 162, Γ 74, α 62 κ. ἀ.

2) ἡ πρωτεύουσα τῆς προειρημένης χώρας, ἡ ἄλλη· ἴσως λεγομένη, Β 144 κ. ἀ.· ἔτι δὲ ἡ «πόλις Τροίη» Α 429, λ 510, κ. ἀ.· τὸν τινὲς τὸ «Τροίην» ὡς ἐπιθετὸν ἐκλαμβάνοντες ἀντὶ τοῦ Τρωικῆν, γράφουσιν ὁ μὲν Νίσιος μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου Τροίην, ὁ δὲ Ἀρενὶ Τρώην.— Ἐκ τοῦτου ἐπιρρήματα· ἀ.) Τροίηδες, καὶ Τροίηες, ἐκ τῆς Τροίας, «ἀπὸ τῆν Τροίαν», γ 257. (Τὸ ἐν τῷ Ω 492 «ἀπὸ Τροίης» μολόντα· ἀπορρίπτει ὁ Σπίτζερς· διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ εἰς θεὸν ἐπιρρήματα ἐξ οὐσιαστικῶν παραγόμενα εἶναι ἀποβάλλονται ἐν παρ' Ὁμ. ἢ προτιμᾷ τὴν παλαιὰν γραφὴν «ἀπὸ Τροίην ἐόντα». Συναινοῦσι δὲ καὶ ὁ Λόδεκκ καὶ Ἀρενὶ ἢ Δυντξερς.) β.) Τροίηδες, εἰς τὴν Τροίαν, Χ 116, γ 269.

Τροίη, ποιητ. μόνον κατ' ἐνστά. ἢ παρατ. ἀσυναρίτως, γ'· πληθ. τοῦ μέσ. ἐνεγ. τῆς εὐκτ. τρομοῖατο Ἰων. ἀντὶ τοῦ τρομέιντο, Κ 492.

4) Ἐνεργ. «τρέμω, τρεμουλιάζω» ὑπὸ φόβου, Α 154, Ἰ. Ἀπ. 47, «τρομεῖ ὑπὸ φόβῳ». Κ 95, «τρομέουσι φρίνας· τρέμει ἡ καρδιά τινος, Ο 627· μετ' αἰτ. «τρέμω» τινά, ὅ, ε. καθ' ὑπερβολὴν φοβεῖσθαι, «τρομάζω» ἐνώπιόν τινος, «τόνδε τρομέουσι καὶ ἄλλοι» Ρ 203, σ 78, Ἰ. Ἀπ. 2. 2) Μέσ.=τῷ ἐνεργ. (ἢ ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη ὁ μόνον «τρέμω» λέγεται, ἀλλὰ καὶ «τρέμομαι», οἷον «τρέμετ' ἡ καρδιά μου»), «τρομέαντο οἱ φρίνας» Κ 10, «θυμῷ» Κ 492, μετ' αἰτ. «θάνατον» π 446. Ἐκ τοῦ

τρομός, ὁ (τρέμω), τρόμος, «τρεμοῦλα», Γ 34, Θ 452, σ 88. Ὅθεν ὁ ὑπερβολικὸς φόβος, «τρόμος, τρομάρα», Ζ 137 κ. ἀ.

Τρόπαιον, τὸ (τροπή), τρόπαιον, σημεῖον τροπῆς τῶν πολεμίων, Βατρ. 159.

Τροπία, ἑτερος ποιητ. τύπος τοῦ Τρέπῳ, «στρέφω, γυρίζω», «ὄχλα» Σ 224 f.

Τροπή, ἡ, τροπή, στροφή, «γύρισμα», α 404 f «νῆσός τις Συρία... Ὀρτυγίης καθύπερθε, ὅθι τροπαὶ ἡλίοιο» ὅπου εἶνε αἱ (καθ' ἐκαστην) στροφαὶ τοῦ ἡλίου, ὅπου ὁ ἥλιος δοῖται δῆλ. καὶ (ἀσφάτως) ἐπιστρέφει πρὸς τὴν ἀνατολήν, σημαίνει λοιπὸν τόπον ἐν τῇ ἐσχάτῃ δόσει εὐρισκόμενον. Ὅθεν καὶ τινες τὴν μὲν Ὀρτυγίην λαμβάνουσι ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν Συρακουσῶν καὶ εἰς αὐτὰς ἀνηκούσης νήσου Ὀρτυγίας, τὴν δὲ Συρίην ἐπὶ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐφ' ἣς μετέπειτα ἐκτίσθη τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως Συρακουσῶν. Ταῦτα φρονεῖ καὶ ὁ Φασίος. Ἄλλας γνώμας ἴδ. ἐν λ. Ὀρτυγίη καὶ Συρία. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὰς «τροπὰς ἡλίοιο» εἰς τὴν συνήθη σημασίαν ὡς τροπὰς τοῦ ἡλίου. Ὁ Κ. Ο. Μάλλερὸς ἀθετεῖ τὰς λέξεις «ὅθι τροπαὶ ἡλίοιο» ὡς μεταγενέστερον παρήβλημα.

Τρόπις, ἰοε, ἡ (τρέπω), τὸ κατώτατον μέρος τοῦ σκάφους, ἡ μακρὰ ἐκτείνουσα δοκός, εἰς ἣν προσαρμόζονται αἱ πλευраὶ (Λατ.) «καρίνα», Ὅδ. ε 130, η 252, κ 421, τ 278. (ἢ. Εἰς τὴν ἀνωτέρω σημασίαν εἶνα ἀληθὲς· ὅτι ἐπικρατήσεν ἡ Λατ. λ. καρίνα, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἐωώθη εἰς ἄλλας σημασίας, οἷον «σωτρώπι» λέγεται ἡ μακρὰ ἐπίσης ἐπὶ τῆς τρόπιδος προσηλωμένη δοκός, ἀλλ' ἐσώθεν τοῦ σκάφους, καὶ «τροπίδια» αἱ ἐκατέρωθεν τῆς καρίνας καὶ παραλλήλως πρὸς αὐτήν εἰς τινὰ σκάφη τιθέμεναι μικρότεροι τρόπιδες.)

Τρόπος, ὁ (τρέπω), συνεστραμμένος τις ἱμάς ἢ λωρίον, δι' οὗ ἡ κόπῃ προσδεμένο εἰς τὸν σκαλμὸν καὶ ἐν αὐτῇ ἐκινεῖτο [τροπωτήρ], «τροπωτήρα» (κατὰ τὸν Σκ. Βυζάντιον ἐν τῷ Λεξ. τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλην. ἐν λ.), πρὸς «στροφή, στροφή», Γερμ. Stropp, Ὅδ. δ 782, θ 53.

Τρόφις, τρόφι, γεν. ἰοε, Ἰων. καὶ ἐπικ.=τῷ ἐπομ., «τροφή κομα» μέγα (κυρ. «ὑπερμέμον») κομα, Α 307 f.

Τροφός, ἐπικ. ἐν, ἐπικ. (τροφή) εὐτραφής, «ὑπερμέμονος», ὁ ε. χονδρός, παχύς, μέγας, «κόματα» Ο 624, γ 290.

Τροφός, ἡ (τρέφω), ἡ τροφός, «βυζάστρα, παραμάννα», Ὅδ. ε 361, δ 742 κ. ἀ.

Τροφόνιος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, βασιλεὺς τῆς Ὀρχομενῶς, ἀδελφὸς τῆς Ἀγαμέμνης, κτεῖνω τοῦ πρώτου ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ θάνατον δὲ ὡς ἦρωας ἢ χρησμοδότης τιμώμενος, Ἰ. Ἀπ. 296.

Τροχία, ἡ. Ἀματροχία (ἥπου σημειωτικὸν ὅτι ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Δυντξερῶ, ἐξέδωκαν διηρημένως «ἡμα τροχώντα» ἢ «ἡμα τρωχώντα»·).

Τροχός, ὁ (τρέχω), κυρ. ὁ τρέχων ὅθεν

α.) „τροχός“ τοῦ ἄρματος, Z 42, X 394, 517, πρ6λ. ἄρμα, κατ' ἀρχὰς πῦλινος· δισκοειδής, ὅθεν β.) πᾶν δισκοειδές σῶμα καὶ ἰδίως ὁ „τροχός“ τῶν περαιμένων, Σ 600· ἔτι δὲ καὶ τὰ τροχοειδῆ πλαστάρια τοῦ κηροῦ, στέατος καὶ τῶν τοιούτων, „τυπάρια“ λεγόμενα ἐν τῇ καθολ. μ. 173, φ 478.

ΤΡΥΓῶΝ, „τρυγῶ“, ἐν γένει μὲν ἐπὶ παντός καρποῦ, ἰδίως ἐπὶ τῶν σταφυλῶν, η 124, ὅπου τὸ γ' πληθ. τρυγῶσι κατ' ἐπικ. ἐπίκτ. ἀντὶ τοῦ τρυγῶσι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμπελῶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθολ. μ. „τρυγῶ σταφύλια“ καὶ „τρυγῶ τὸ ἀμπέλι“, Σ 556. Ἐκ τοῦ

ΤΡΥΓῆ [-], ἡ, τρυγητός, „τρυγός“, ἐπομ. οἱ τρυγῶμενοι καρποί, ἰδίως δὲ σταφύλαι, αὐτὰς τρώγην οἶσαι· Γ. Ἀπ. 55.

ΤΡΥΓΗΦΟΡΟΣ [-], ον, (τρώγη, φέρω) ὁ σταφυλάς, ὅντων παράγων, αἰνοφόρος, Γ. Ἀπ. 529.

ΤΡΥΓῆ, πεποιημένη λ., κυρίως „ταίριζω, γουγουρίζω“· ὅθεν μεταφρ. ἀπαύστως λαλῶ, (ὡς ἡ ἐντεσθεν ὀνομασθεῖσα τρυγῶν) 1 314 f.

ΤΡΥΠΑΝΟΝ [-], τό (τρυπῶ), τρύπανον, „τρυπάνι“, ἰδίως τὸ μέγα τῶν ξυλουργῶν, τὸ δι' ἱμάτων κινούμενον, ε 385 f.

ΤΡΥΠΑΝ [-], (τρύπα), γ'. ἑνικ. τοῦ ἑνός· τῆς εὐκτ. τρυπῶ, „τρυπῶ“, διατρυπῶ, „ὄρου“ ε 384 f.

ΤΡΥΦΑΛΛΙΑ, ἡ, ποιητ. ἡ περικεφαλαία Γ 372, κ. α., χ 483 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), Βατρ. 258. Κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν εἶνε ἀντὶ τοῦ τριφύλλου, ὡς τρεῖς φύλλοι ἐξοῦσα· κατὰ δὲ τὸν Οὐόλοφιαν καὶ Βούττιαννον εἶνε τὸ κοινὸν καὶ τετρημένον ὄνομα τῆς περικεφαλαίας ὡς ἐκ τοῦ τρώω=τρυπῶ, διότι αὕτη κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κατατύγα εἶχε διάτρητον τὸν κοινὸν ἢ τὸν φύλλον τὸν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ λόφου ἢ τὸν λόφον. (ἢ Ὁ δὲ Δύνιζος παράγει τὴν λ. διὰ τοῦ τρύφω ἐκ τοῦ θρύπτω, ὅ, σημαίνει κατ' αὐτόν· ἡ τεθρυμμένη, ὅ, ε. συντετριμμένη καὶ ἐπομένως ἐλευθερον ἀφίνουσα τὸ πρόσωπον περικεφαλαία).

ΤΡΥΦΕΡΟΣ [-], ὁ, ὄν (τρυφή), „τρυφερός“, λεπτοφυής, μαλακός, Βατρ. 66.

ΤΡΥΦΟΣ [-], εὐς, τό (θρύπτω), „θρύμμα“, σύντριμμα, „κομματί“, δ 508 f.

ΤΡΥΧΑ [-], ὀριστ. -ουσι, ὑποτακτ. τοῦ παθ. -ώμεθα, μεταθ. -όμενοι, μέλ. μεταθ. τρύχοντα, τρύχω, φθείρω, καταστρέφω, „σκαπῶ“ τὴν περιουσίαν, Ὁδ. α 248, π 125, τ 433. Μεταρ. κατατρύχω, πείζω, „βασανίζω“, „πω-χὸν οὐκ ἂν τις καλέῃ, τρύχοντά ἐ αὐτόν“ πτωχὸν δὲν δύναται τῶ· νά καλῇ ἵνα τὸν βασανίζῃ (ὁ πτωχός), ὅ, ε. ἵνα βασανίζηται ὑπ' αὐτοῦ, ρ 387.—11αθ. α 288, „τρυχεσθαι λιμῶ“ κ 477.

ΤΡΥΧΑ, αἱ, ἴδ. ΤΡΥΧΕ.

ΤΡΥΧΕ, ἄος, ἡ, ἴδ. ΤΡΥΧΕ.

ΤΡΥΓῆ, ἡ (τρώγω), κυρ. ἡ ὑπὲρ, ἢν τρώ-

γων ἀνοίγει ὁ μῦς, „τρύπα“, Βατρ. 52, 144, 448. Ἐκ τούτου

ΤΡΥΓΑΟΑΪΤΗΣ [-], ογ, ὁ (τρώγη, δῶν), οἰονεῖ Τρυποχώστης (ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.), κωμικὸν ὄνομα μύος, Βατρ. 209.

ΤΡΥΓΑΟΑΪΤΗΣ [-], ὁ εἰσδύων εἰς τὴν τρώγλην, „χωρόμενος“ εἰς τὴν τρύπαν“, καὶ ἐκεῖ κατοικῶν, ὅς, ὁ μῦς, Βατρ. 52 (ἐνθα ὁ Νάουκ ἐν τοῖς Mélanges Gréco-Rom. σ. 33, τὸ κωμ. σχηματίσταν „τρυγλοδύοντα“, τὸ ὅπου κανονικῶς ἔπρεπε νά ἦναι τρυγλοδύοντα, διώρθω-σε τρυγλόδ' ἐόντα, κατὰ τὸ „ὑψόδ' ἐόντα“ Ρ 676).

ΤΡΥΓῆ, „τρώγω, ῥοκανίζω“, ἐπὶ τῶν μυθῶν, Βατρ. 34, 53· ἔτι δὲ βόσκω, τρώγω, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων, „ἄγρωστιν“ ζ 60 f.

ΤΡΥΙΛΕ, ἄος, ἡ, ἴδ. ΤΡΥΙΛΕ.

ΤΡΥΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, Τρωικός, „τὸ Τρωικὸν πεδῖον“ Κ 41, Ψ 464, ἡ Τρωικὴ πεδιάς, ἡ διαρρέομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος, τὸ θέατρον τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἥτις καὶ „Τρώων πεδῖον“ καλεῖται παρ' Ὀμ., Λ 836, Ο 739, συνήθως δὲ μόνον „πεδῖον“. Ἐξετείνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων μέχρι τῆς πόλεως Ἰλίου, διακοπτομένη ὑπὸ τῶν εἰρημένων δύο ποταμῶν καὶ πολλῶν λόφων. Ἐάν τις ἤθελε νά πορευθῇ ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἰς τὴν πόλιν, ἦτο ἀναγκασμένος νά διαπεράσῃ τὸν Σκάμανδρον. Ὁ Ὀμηρὸς μνημονεύει τὰ ἐξῆς αὐτῆς μέρη· α.) τὴν ἱερὰν τοῦ Διὸς φηγόν, ἴδ. φηγός· β.) τὸν λόφον τῶν ἑρινεῶν ἢ τοῦ ἑρινεοῦ, ἴδ. ἑρινεός· γ.) τὴν σκοπιὰν τὴν οὐ μακρὰν τοῦ ἑρινεοῦ, ἴδ. σκοπιή· δ.) τὸν τόμβον Βατίειαν, ἴδ. ΒΑΤΙΕΙΑ· ε.) τὸ μνημεῖον τοῦ Ἰδου, ἴδ. Ἰδός· ς.) τὸν τόμβον τοῦ Αἰσιήτου, ὅθεν ἐρρίπνται τῶν Ἑλλήνων τὸ στρατόπεδον, Β 793· ζ.) ὕψωμα τι πλησίον τοῦ Ἑλλησπόντου, ἴδ. ορημῖος· ἡ.) τὸ τεῖχος τοῦ Ἡρακλέους, τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν, τὸ ἔγερ-θὲν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς· ζ) τῶν Τρώων πρὸς ὀχύρωσιν τοῦ Ἡρακλέους, Γ 445 ἐξ· θ.) τὸν ὠρετον κολωνόν ἢ τὴν Καλλικολώνην, ἴδ. τὴν λ. ἢ ἴδ. ταῦτα πάντα ἐν τῇ πίναναι τῇ προσηρημένῃ εἰς τὸ τοῦ ἡμετέρου Γ. Νικολαΐδου Topographie et plan stratégique de l'Iliade.

ΤΡΥΙΛΟΣ [-], ὁ, οὗτος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω 237.

ΤΡΥΙΛΕ, ἡ, ἰον, ἀρχαιότερος καὶ ἐπικός καὶ Ἰωνικός τύπος τοῦ Τρύφω, ὑπ. ἴδ., Τρωικός. 1) εἰς τὸν Τρώα ἀνέκων „ἔπποι“ οἱ ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Τρώος καταγόμενοι (Ε 265), Ε 222, Ψ 378. 2) οἱ εἰς τοὺς Τρώας ἀνέκων, ὁ ἐξ αὐτῶν ἐληγμένος, „δοῦρατα Τρώα“ Ν 262. Ἰδίως τὸ θηλ. Τρυίλε, ἄος, Τρωική, ὅς, „Τρ. ληίς“ ν 263, καὶ μέλιστα „Τρ. γυναῖκας“ 1 439, 281, Π 831 κ. α., καὶ ὡς οὐσιαστ. (ἀνὴρ τοῦ „γυναῖκας“) αὐ Τρωάδες, Σ 422 κ. α.

ΤΡΩΚΤΗΣ, ογ, ὁ (τρώγω), ἀπατεῶν, ἀγόρ-

της, πανοδργος, *Οδ. ξ 289, σ 416. (Κυρίως εἶνε ὁ ἀποτρώγων, „ὁ βοκαυλίζων“ τι. ||. Ἀλλὰ πῶς ἐντεθεν πηγάζει ἡ ἔννοια τοῦ φιλοπεροδῆς, κλέπτης καὶ ἀπατεῶν, ἣν καὶ οἱ παλαιοὶ ἀποδίδουσι εἰς τὴν λέξ., ὁμολογῶ ὅτι ἄγνωσ. Καὶ τοῦ Διοδωρεῖνου ὅμως ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ τρεπ-, τρεκ- (πρόβλ. ἀ-τρεκ-ῆς=ἀμετάτρεπτος, ἀληθής), καὶ ἦν τριώκτης θά ἦτο συνώνυμον τοῦ εὐτράπελος, Λατ. versutus, δὲν ἔχει πολλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτῆς).

*Τρωξάτις, τοῦ, ἄ (τρώγω, ἄρτος), ὁ τρώγων ἢ βοκαυλίζων τὸν ἄρτον, κομικὸν ὄνομα μῦθος ἐν τῇ Βατρ. 28, 404, 409, 253.

Τρωξ, ἡ, ὄν, Τρωικός. 1) εἰς τὸν Τρώα ἀνέκων, οἶον *Ἰπποι. αἱ ἐκ τῶν Ἰππων τοῦ Τρώα καταγόμενοι, Υ 291. 2) εἰς τὸ Τρωικὸν θῆνος ἀνέκων, οἶον *Τρωαὶ Ἰπποι. Π 393, *κύνες. Ρ 273, Σ 479, *στίχες. Ε 461. Ὡς οὐσιαστ. Τρωαί (ἱκυπακ, γυναικες), αἱ Τρωάδες, Γ 384, 444 κ. ἀ., *Τρώας καὶ Τρωάες. Χ 57. (Ὁ Σπίτζενερς θελεῖ νὰ γράφῃ Τρωάες· ὁ δὲ Ἄρενς οὐ μόνον τὸ ὑπογεγραμμένον ἐφωλᾷται, ἀλλὰ καὶ τὸν τονισμὸν Τρῳας ἀπαίτει, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Βέκκερς ἐν τῇ Β.). Ἰδιαιτερός τύπος θηλυκ. εἶνε Τρωάς, οἶον *Τρ. τροφάς. *Υ. Ἀπρ. 114· μάλιστα δὲ ὡς οὐσιαστ. Τρωάδες, Γ 442, Χ 403, Ω 704. (Κατὰ δὲ τὸν Ἄρενς καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Β. πρέπει νὰ ὑπογραφῇ τὸ ω: Τρωάες).

Τρωαῖα, ἕτερος ἐπικός (κατὰ τινὰς δὲ θαμιστικός) τύπος τοῦ Τρένω, μετοχ. -ῶσα, μέσ. -σθαι, ἀπαρρ. -σθαι, παρ. -ῶντο, καὶ θαμιζ. τρωπάσκειτο, Α 568. 1) Ἐνεργ. στρέφω, μετατρέπω, „γυρίζω“, οἶον περὶ τῆς Ἀηδόνης *θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ φωνήν. τ 521.

2) Μέσ. ἐτρέφομαι, ἐπιστρέφω, „γυρίζω“, *πάλιν τρωπᾶσθαι· νὰ ἐπιστρέφῃ: ὁπίσω, Π 95, *πρὸς πόλιν· ω 836, *φρόβονδε· τρέπομαι εἰς φωνήν, Ο 666· ὡσαύτως μετ' ἀπαρρ. *φεύγειν· Α 568.

Τρῶς, ὁ, ὁ, ἡ οὐδ' τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀνὴρ τῆς Καλλιρόης, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴλον, Ἀσάρακον καὶ Γανυμήδην. Τὸ μέρος τῆς Φρυγίας, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἐδασίλευαν, ὠνομάσθη ἐξ αὐτοῦ Τροία, Υ 230 ἔξ. 2) οὐδ' τοῦ Ἀλξέτορος, Υ 463. 3) πληθ. Τρῶες, γέν. Τρώων (κατ' ἐξαιρέσειν παροξύτονος πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ θηλ. Τρωαί), οἱ Τρῶες, οἱ κάτοικοι τῆς Τροίας, Α 452 κ. ἄ. πληρ. Κατὰ τινὰς ἦσαν Τευκροὶ ἐκ Κρήτης ἀποικοί, Στράβ. 43, 4, 48, πρόβλ. Ἡρόδ. 5, 422, ὅπερ ἄλλοι ἀρνούσταν ἀλλὰ παρ' Ὁμ. οὐδ' ἐλάχιστος περὶ τούτου ὑπαινιγμὸς ὑπάρχει.

Τρωτός, ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπὶθ. τοῦ τρῶα, τρωτός, δυνάμενος νὰ τρωθῇ, νὰ πληγωθῇ, Φ 568 †.

Τρωχάα, ἕτερος ἐπικός (κατὰ τινὰς δὲ θαμι-

στικός) τύπος τοῦ τρέχω, τρέχω, Χ 463, ζ 318.

Τρῆα, μόνον ἐν τῇ φ 293 εὐρισκόμενος θεματικός τύπος τοῦ παρ' Ὁμ. ἀχρήστου τιτρώσκω, εἰς δὲ ὑπάγονται οἱ ἐξῆς χρονικοὶ τύποι ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. τρῶσαν, ὑποτ. -ης, -ητε, μέσ. μέλ. ἀπαρρ. τρώσσομαι μετ' παθ. σημασίαι, παθ. ἀόρ. ὑποτ. τρωθῇ, Βατρ. 493, τραυματίζω, „πληγώνω, λαβώνω“, μετ' αἰτ. *ἀλλήλους· π 293, *ἴππους· Ψ 314, *δοι τρώσσομαι (ἴππους) ἄω· ὅπου φοβόσθαι ἐπὶ θάλασσῃ πολλὰ τραύματα, Μ 66· μεταφ. „κτυπῶ, πιδώνω, ζαλίζω“, οἶον *οἰνός· σε τρώει· φ 293. (Συγγ. μετ' τὸ τρώω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζ. τρε-, τρώω).

Τριχάα, παρ. ἀναύξ. τύγχανω, ξ 231, μέλ. τεύξῃ, ἀπαρρ. τεύξομαι, ἀόρ. β'. ἐτυχον, ἀναύξ. τύχον, ὑπατακτ. ἀ. ἐνικ. ἐπικ. τύχωμι Η 243, ψ 7, γ'. ἐνικ. τύχῃσι, Α 416, *Υ. Ἐρικ. 566· ἐπικ. ἀόρ. ἀ. ἐτύχησα, καὶ ἀναύξ. τύχησα, παρ. τετύχηκα, μόνον ἀμετάβ. ἐν τῇ μετοχ. τετυχηκώς, τὴν ὅποσον ἐνῆτοί τινες διορθώσουσι εἰς τετυχῶς κατ' ἀνάλογον τοῦ πεπτηώς, τεθνηώς, κεκμηώς. 1) μετὰ γέν. τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, „(ἐπι)τυχαίνω, λαχαίνω“. ἀ.) διὰ τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ἐπιθετικῶν ὀπλῶν, *τινός· Π 609, Υ 837 κ. ἀ. Πολλὰκις δὲ κατὰ μετοχ. μετὰ τῶν ῥηματικῶν, βάλλω, οὐτάω, νόσσω κ.τ.ε. (ὅπου ἡ αἰτ. ἀποδοτέα εἰς τὰς τὰ ῥήματα καὶ ὄχι εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ τυγχάνω) *ὅν ρα... ὑπὸ στέροιο τυχῆσαι... βεβλήκει· Δ 406, *Μύδωνα βάλ'... χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυγών· τυγῶν αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀγκῶνα, Ε 582, πρόβλ. Μ 394, Ν 374, Ο 581, Ψ 726· ἀπολ. Ε 287, Η 243· μετὰ προθέσεως *κατὰ ὦρον· Ε 98, 579, Μ 489, τ 452· β') ἐν γένει ἐπιτυγχάνω, καταλαμβάνω, „εὐρίσκω, λαχαίνω“, ἐπὶ προσώπων, *τὸν τύχῃσι βελών· Ο 581, ἀπολ. φ 43, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετὰ γενικῆς *τόχε ἀνάθοιο βαθείης· Ε 587, *πομπῆς· ζ 290, *φιλότιτος παρὰ τινος· σ 438· γ') ἐπιτυγχάνω (τοῦ εὐκαποῦ), εὐτύχω, *καὶ οὐκ ἐτύχῃσεν ἐλίσας· Φ 466.

2) ἀμετάβ. τυχαίως εἶμαι, τυγχάνω, „τυχαίνω, λαχαίνω“ Α 416, *μὴ σῶς κεθῇ τυχοί, ὅτε ροιδόηται· μ 405· μετὰ μετοχῆς, ὡς καὶ ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ, συνδέσσεται μὲν σπαίνω, σημαίνει δὲ ὡσαύτως δευτερεύουσιν ἔννοιαν ἐπιρρηματικῶς δυνάμενην νὰ ἐκφρασθῇ, τυχαίως, κατὰ τύχην, ἡ δὲ κυρίᾳ ἔννοια ἐκφράζεται ὑπὸ τῆς μετοχῆς, *τύχῃσεν ἐρχομένη ναῦς· ἐτυχε νὰ ἀποπλῇ πλοῖον, τυχαίως ἀπέπλεε πλοῖον, ξ 334, τ 291· β') ἐπὶ πραγμάτων, λαγαίνω, „λαχαίνω, πέφτω“, μέσ. δεσ. *τινί· Α 684, ξ 231· γ') ὁ παρακείμενος *τετύχηκα· σχεδὸν συνώνυμος πρὸς τὸ *τέτυχμαι, ἰδ. τῆσαν Β, ε), *πρὶν πεδίλοις τετυχηκώς· τυχαίως ὑπάρχων, ὅστις, *ἐτυχε νὰ ἦναι· ἐν τῇ πεδιᾷ, Ρ 748, κ 88.

ΤΥΔΕΪΔΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τυδείδου, ὁ Διομήδης, Ε 4, 281, Ξ 380.

ΤΥΔΕΪΣ [-], ὁ, γεν. Ἰων. ἦος καὶ ποιητ. ἑός, αἰτ. Τυδῆ, Δ 384, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλῆως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Κελιδόνας, πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φανεύεται τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκαθῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἀδραστον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Δημόλην. Ἐπιδράστει μετὰ τοῦ Πολυνείκου· ἐπὶ Θήβας καὶ ἐκεῖ ἐφρονέσθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου, Β 406, Ἰδῶς Δ 372 ἐξ., Ε 801 ἐξ. (κατὰ τὸν Κούρτιον ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ρίζ. τυ, συγγ. πρὸς τὴν Σανσκριτ. तुड, Λατ. tundo, ἥτις σημαίνει τύπτω).

ΤΥΚΤΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπιθ. ῥημα. (ἐκ τοῦ τυέχω) κυρ. ποιητὸς, πεποιημένος, „καμωμένος“, „χρήνη τυκτὴ“ ἢ χειροποίητος, ἢ διὰ τῆς τέχνης κατασκευασμένη καὶ εὐχρηστος· κατασταθεῖσα βρύσι (πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς φυσικῆς) ρ 206. Συχνότερον=εἰγυκτός (πρόβλ. ποιητὸς, τετυγμένους) εὐποίητος, ἔντεχνος, „καλοκαμωμένος“, Μ 105, „δάπεδον“ δ 627, ρ 469, „κακὸν“ ἐπιμελὸς ἢ ἐντέχνως πεποιημένον κακόν, ὃ ἐ. τέλειον κακόν λέγεται ὁ Ἄρης Ε 831 (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε· τὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἐκρυπτοῖς πεποιημένον κακόν).

ΤΥΜΒΟΣ, ὁ, „τοῦμπα“ (ἢ ἐ. ὕψος), ἰδῶς δὲ τὸ ὕψωμα ἢ ὁ σωρὸς τοῦ χώματος ὁ ἐπὶ τῆς πέφρας τοῦ κατακαέντος νεκροῦ, ἔπημ. ὁ τοιοῦτου εἶδους τάφος, „μνημα“, ὁ μόνος συνήθης κατὰ τὴν ἑρωϊκὴν ἐποχὴν, Π 316, 435, δ 584, λ 77 κ. ἀ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ τύφω=καίω, ὥστε νά σημαίνει τὴν πυράν. Ὁρθότερον ὅμως ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς ρίζ. τυ-, ἐξ ἧς καὶ τύλος, καὶ Λατ. tumulus, tuber καὶ τὰ ὅμ., καὶ τῆς καθομιλοῦμ. τὸ „τοῦμπα“, καὶ „τοῦμπα“, ἐν οἷς ἅσαι διακρίνεται ἡ ἔννοια τῆς ἐσοχῆς, τοῦ φουσκώματος, τοῦ πρήσματος). Ἐκ τούτου

ΤΥΜΒΟΧΟΡΑ (τυμβοχόρος, ἐκ τοῦ τύμβος, χέω), γάνων ἢ σωρεύων χώμα ἀποτελῶ τύμβον, ἐγείρω, κατασκευάζω τύμβον, Φ 323 f, ἔθθα κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον, ἐν ἡκολούθησεν ὁ Βίκκερος (ἥδη πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἑβνιος) καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτόν, γράφεται „τυμβοχορῶς“ ὃ ἐ. κατὰ παράδοξον ἐκλήψιν ἀντὶ τοῦ τυμβοχορεῖν κατὰ δὲ τὸν Κράττην ἔγραψαν ὁ Οὐόλριος καὶ Σπιδίνερος μετὰ τοῦ Βουττρίανου „τυμβοχόης“ ἐκ τοῦ ΤΥΜΒΟΧΟΗ, ὅπερ θά ἐσθίμηναι τὴν συσσώρευσιν τοῦ τύμβου.

ΤΥΝΔΑΡΕΟΣ [-], ὁ, ἐπικ., ὁ Τυνδάρεως, υἱὸς τοῦ Περιήρου· ἢ κατ' ἄλλους· τοῦ Οἰδάλου καὶ τῆς νόμφης Βατείαι. Διωγθεὶς ἐκ τῆς Σπάρτης ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀδελφῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτόν γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λήδαν. Μετέπειτα δ' ἐπανήλθε συνεργεῖν τοῦ Πρακλέους εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐδασίλευσεν ἐν αὐτῇ.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Λήδας τὴν Κλυταμνήστραν καὶ (κατὰ τὸν Ὅμ.) τὸν Κάτωρα ἢ τὸν Παλυδαῖον, λ 299 ἐξ. Ἦ δὲ Ἑλένη ἐγεννήθη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας. (Ἐτυμολογικῶς εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζ. μὲ τὸ ΤΥΔΕΪΣ, ὅπ. ἴδ., παραγόμενον ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. τύνδαρος).

ΤΥΝΔΑΡΙΔΗΣ [-], ΛΟ, υἱὸς τοῦ Τυνδάρεως, ἰδῶς κατὰ πληθ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Ἰμ. 16 (17), 2, 33 (34), 2 καὶ 48.

ΤΥΝΗ, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ τί, ὅπ. ἴδ. ΤΥΠΑΝΟΝ [-], τὸ (τύπτω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ τύμπανον, „τοῦμπανον“, Ἰμ. 13 (14), 3. ΤΥΠΗ, ἡ, ἐπικ. [πληγὴ], „κτύπημα, κτύπος“, κατὰ πληθ. Ε 887 f. Ἐκ τοῦ

ΤΥΠΤΑ (τυπ, πεποιημ. λ.) συχνόν κατ' ἑνερ. καὶ παρτατ., ἀόρ. ἀ. πάντοτε ἀναῦξ. τύψα, παθ. παρκαῖα, μετοχ. τετυμμένος, ἀόρ. β'. παθ. ἐτύπην, Α 433, Μ 250, Ω 421, πλήττω, „κτυπῶ, βαρῶ“ ἀ.) κυρ. διὰ τῆς βακτηρίας „ξυλιζῶ, δέρνω“, Α 561. Ἰδῶς δὲ διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὅπλων (κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ βάλλω Α 491, Μ 288, Ο 495) [πλήττω, παίω], „κτυπῶ“, ἐπομ. „πληγῶνω“, „τινὰ φασγάνῳ, ἄορι, δοῦρι, εἰφεῖ κ.τ.ε.“ Δ 531, Ν 529, 782, ω 527 κ. ἀ., „λόγγηρι δέμας“ Βατρ. 495. μετὰ διπλῆς αἰτ. „τινὰ λαίμῳ“ κτύπῳ τινα εἰς τὸν λαίμῳ, Ν 542, πρόβλ. Φ 480. ἔτι δὲ „τινὰ κατὰ γαστέρα“ Ρ 313. β'.) μεταφ. „τὸν ἄχος ὅδ' κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν“ τὸν ἐπλήγωσε βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν, Τ 425. γ'.) „κτυπῶ, δέρνω“, ἐπὶ τῇ ἐπανειλημμένῃ προσηγγίσει ἢ ἐπαφῇ, „δέμας τύπτει σφυρά“ Ζ 417. δ'.) συντρίβω, Ἐπιγ. 44, 49. Παθ. „κτυποῦμαι“, πλήττομαι, „ἔρχεσθαι“ Ν 782. Ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτίας. „ἔλκεα ὅσα" ἐτύπη· πληγαὶ δ' αἶς ἐπληγώθη, ἐκτύπηθη, τοῦτέστιν ὅσα ἐλάβην, Ω 421. 2) Ἰδῶς εἰς τὰς ἐξῆς ποιητικὰς φράσεις, „τύπτω ἅλα ἐρετμοῖς“ κτυπῶ τὴν θάλασσαν μὲ τὰ κωπία, ὃ ἐ. κωπηλατῶ, ι 404 κ. ἀ. πληγ., „χθόνα μετώπῳ“ ἐπὶ τοῦ πίπτοντος νεκροῦ καὶ ἄγωνιόντος, χ 86, „ἔγνια πόδεςσι“ κτυπῶ τὰ ἔγνη (τινός) μὲ τοὺς πόδας μου, τοῦτέστι πατῶ ἢ βαδίζω εἰς τὰ ἔγνη (τινός), Ψ 764, „Ζέφυρος βαθεῖη λαίλαπι τύπτει νέφεα“ κτυπᾷ διὰ τῆς θεῆλλης ὡς διὰ μάστιγος, ὃ ἐ. διώκει, τὰ νέφη, Α 306.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ [-], ὁ (Δωρ. ἀντὶ τοῦ· κοίρανος, συγγ. τῇ κύριος), κύριος, ἄρχων, βασιλεὺς, περὶ τοῦ Ἀρεως, μετὰ δοτ. „ἀντιδίοισι“ Ἰμ. 7 (8), 5.

ΤΥΡΟΓΛΥΠΤΗΣ [-], ὁ (τυρός, γλύφω), οἰονεὶ Τυρογλύπτης, ὁ κοιλαινὼν ἢ σκαλίζων τοὺς τυρούς, κωμικὸν ὄνομα μυδ. ἐν τῇ Βατρ. 437.

ΤΥΡΟΣ [-], ὁ, „τυρί“, δ 88, „αἶγαιος“ Α 639, „νεόπηκτος“ χλωρὸ τυρί, Βατρ. 38.

ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ [-], ὁ (τυρός, φαγεῖν), Τυροφάγος, κωμικὸν ὄνομα μυδ. ἐν τῇ Βατρ. 226.

*ΤΥΡΗΝΝΟΣ, ὁ, Τυρρηνός, κάτοικος τῆς Τυρρηνίας ἢ Τυρσηνίας (Etruria) τῆς Ἰταλίας, Ὑμ. 6 (7), 8.

ΤΥΡΑ [-], ὅτε, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Σαλυμυνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως. Ὁ Ποσειδών λαβὼν τὴν μηροῦν τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Ἐνυπέως, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἠγάπα, συνῆλθε μετ' αὐτῆς καὶ ἐγέννησε τὸν Πέλιαν καὶ Νηλέα, 6 420, λ 235 ἐξ. Μετὰ δὲ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς Κρηθέως ἐγέννησε τὸν Αἰθωνα, Ἀμυθῶνα καὶ Φέρητα.

ΤΥΤΘΟΣ, ὅν (παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ τρι-κατάληκτον), ποιητ., μικρός, νέος, Ζ 222, α 433 κ. ἀ., «τυτθός ἐοῦσα» Χ 480. ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, «τυτθὰ διατηρεῖται, κείσεται· μικρὰ κόπτεται, κομματιάζω, μ 474, 388. Τὸ οὐδέτερον ΤΥΤΘΟΣ ὡς ἐπὶρ, ὀλίγον, μικρόν, «λίγα καί, τὸσον δ' αὖ· ἀ.) ἐπὶ τόπου, «τυτθὸν ὀπίσω» Ε 443, «τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν» Η 334, «μετόπισθε νεός» ι 539. 6.) ἐπὶ ποσότητος, «οὐδὲ με τυτθὸν ἔτισε» οὐδὲ σφικρόν μ' ἐτίμησε, «οὐδὲ τὸσον δ' αὖ, οὐδὲ τὸ παραμικρόν», Α 354, «τυτθὸν ὑπὲρ θανάτοιο φέρονται» παρὰ μικρόν, ὅ. ἢ μῶλις ὑπεκφεύγουσι τὸν θάνατον, Ο 628, «τυτθὸν φθέγγομαι» χαμηλὴ τῇ φωνῇ ὁμιλῶ, Ω 470. γ.) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ μικρόν, βραχὺν χρόνον, «ὀλλυγόν», Τ 335, Χ 494, πρὸλ. Π 302. (|| Ἡ ἐτυμολογία τῶν ἀρχαίων, καθ' ἣν ἐθεωρεῖτο ἡ λέξ. συγγενῆς τοῦ τίτθη, φαίνεται μοι πάντῃ ἀπίθανος. Εἴνε βεβαίως ὑποκοριστικὸν δεικτικὸν ἐπιθετον ἐκ τῆς ῥίζ. τυ-, ἐξ ἧς καὶ τὸ τίσος, τύννας, τύνν-αῦτας, καὶ σημαίνει κυρ. ὅτι τῆς καθοικίλ. τὸ «τσασσάται-κος, τίσας δ' αὖ», ὅπερ λέγεται μετὰ βίαιως τοῦ ἄκρου μικροῦ δακτύλου τῆς χειρὸς).

ΤΥΦΛΟΣ, ὁ, ὁς, «τυφλός», Ζ 439 τ, Ὑ. Ἀπ. 172. (Ετυμολογᾶται κατὰ τὸν Διοδωρ-λεῖνον ἐκ τοῦ τύφω=καίω, καπνίζω, ὥστε κυρίως μὲν σημαίνει τὸν καπνισμένον, ἔπειτα δὲ τὸν τυφλόν, θλωμένον).

ΤΥΦΩΙΣ [-], ὁ, παρ' Ὁμ. γεν. Τυφώος, δοτ. Τυφώϊ, Β 782, 783. ἕτερος τύπος ΤΥΦΛΩΝ, ἐξ οὗ ἡ αἰτ. Τυφάων Ὑ. Ἀπ. 306, 352. ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ Τυφῶν, ὦνος, κυρ. ὁ καπνίζων ἢ ἀχνίζων (ἐκ τοῦ τύφω, ἴδ. τὴν προηγ. λέξιν), σύμβολον τῶν υποχθονίων ἀντῶν καὶ τῶν κατὰ τὰς ἡφαίστειους ἐκρήξεις καὶ τοὺς σεισμοὺς ὀλεθρίων αὐτῶν ἐνεργειῶν. Κατὰ τὸ Β 783 εἶνε γίγας τις ἐν Ἀρκίᾳ τῆς Κιλικίας ὑπὸ γῆν κατακείμενος. Ἐν δὲ τῇ Ἡσιόδ. Θεογον. 820 ἐξ. περιγράφεται ὡς τέρας τι πελώριον, ἔχον ἐκατὸν ὀρεκνοκέφαλα καὶ πυρπινύους κεφαλὰς, τὸ ὅποιον ἐγέννησεν ἡ Γαῖα ἐκ τοῦ Ταρταύρου,

καὶ ἔπαυσε κατὰ τοῦ Διὸς καταπολεμήσαντος τοῦ Τιτάνα· καὶ κρηνίζαντος αὐτοῦ ἐς τὸν Τάρταρον. Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα κατεκεράυνωσεν αὐτόν ὁ Ζεὺς καὶ ἔξριψεν ὡσαύτως ἐς τὸν Τάρταρον. Μεταγενέστερος δὲ τι μῦθος ὀνομάζει πατρίδα τοῦ τὴν Κιλικίαν, ὅθεν νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατέφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ὁ Ζεὺς ἐξεσφενδύνησε κατ' αὐτοῦ τὴν Αἴτναν, Πινδ. Πυθ. 4, 32. πρὸλ. ἄριμα.

ΤΥΧΗ [-], ἡ, «τύχη», ὁ ἢ ἰδίως εὐτυχία, Ὑμ. 40 (44), 5. Προσωποπ. Τύχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, Ὑ. Ἀήμ. 420.

ΤΥΧΗΛΑΣ, ἴδ. ΤΥΧΛΑΝ.

ΤΥΧΙΟΣ [-], ὁ, κυρ. ὁ τέκτων, τεχνίτης (ἐκ τοῦ τεύχω), περιόχτος τεχνίτης ἐκ τῶν Ἰλίων τῆς Βοιωτίας, Η 220.

τῇ κυρ. ἐνικ. δοτ. τοῦ τό, πολλῶν ἐκλαμ-βανομένη ὡς ἐπὶ ῥήμα· ἀ.) οὕτως, τότε, ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, πάντοτε ἐν ἀποδοσί ὑποθετικῷ λόγῳ εἴτε ῥητῶς προηγουμένη τῆς ὑποθέσεως· εἴτε εὐκόλως ἑυπακουσμένης, ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ δὲ προλαμβάνει τὸ Ἄν ἢ Κέν, οἶον «τῇ κε ταχ' ἡμῶσις πόλις» (ἂν δηλ. εἰση-κούετο ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν εὐχῇ) Β 373, Δ 290, «τῇ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν» (ἂν δηλ. συνέβαινε ἢ ἀνωτέρως ὑπόθεσις) α 239, πρὸλ. καὶ Β 250 (ὑποῦ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ εἰδὲ μή, ἄλλως). ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀποδοσί χρονικοῦ λόγου· ἐπεὶ ἔχει ἡμῶν ποτὶ χαλκοδα-τεῖς δὴν, τῇ σ' οὐτὶ παλμπλαγχθέντε γ' οἶω ἄψ ἀπεναστήσιν· ν 4, 5. 6.) ὁδόν, διὰ τοῦτο, Α 418, Β 296, 6 281, η 25 κ. ἀ. γ.) εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Λατ. aliqui, ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' ἐν ταῦτοις, εἶνε δὲ βέβαιον, «τῇ κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἀλιμυρηνέντων» Φ 490. (|| Ἀλλ' εἶνε περιττὴ ἡ γ'. σημασία· διδοι ἐν-ταῦθα καίτις εἰς τὴν προηγουμένην β'. σημασίαν, ὅταν τὸ χωρίον ἐννοηθῇ ὡς ἐξ ἧς· ὅθεν καθὼς ὁ Ζεὺς εἶνε κρείσσων τῶν ποταμῶν, αὕτως καὶ ἡ γενεὰ τοῦ Διὸς, τοῦτέστιν ἐγὼ, εἰμαι κρείσσων τῆς γενεᾶς τοῦ ποταμοῦ, τοῦτέστι σοῦ).

τῆς, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τῆς (ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς ῥίζ. το-), ποιητ. ἐπὶ ῥ.=αὖ, οὕ-τως, τοιῶν τοτρόποις, «ἔτσι», Β 330, Γ 413, Ξ 48, σ 271, τ 234. Κατὰ τὸν Ἀπολλωνίου Περί ἐπιβρῆμ. σελ. 582, 47, τὸ «τῶς» τότε μόνον εἶνε ὀρθόν, ὅταν εὐρίσκεται ἐν ἀνταπο-δοσί πρὸς τὸ «ὡς», οἷον ἐν τῇ Γ 415· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χωρίοις πρέπει νὰ γράφεται «ὅ· ὡς» καθ' ὅ ἔγραψεν ἡδὴ ὁ Σπείζερς· ἐν τοῖς χω-ρίοις τῆς Ἰλιάδος, ἢ ἄλλῃ τι· νὰ γένη διόρθωσις, ὅποιοι φέρονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς γραμμα-τικοῖς.

Υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς εἰκοστῆς ραφιδίας.

ΥΛΙΝΕΣ [υλ.] πλ., αἱ, ὕλινες ἐκ τοῦ ὕω, οἰονεὶ Βροχεραί, Λατ. Pluviae, ἀστερισμός τις συγκεκριμένος ἐκ 4 ἀστέρων τρίτου καὶ τινων ἄλλων τετάρτου μεγέθους πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου, διὰ τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ μηνύων τὴν ἀρχὴν τῆς ὑετώδους ὥρας τοῦ ἔτους, Σ 486. Κατ' ἄλλους δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Νίτσης, παράγει αἱ τοῦ ὕς, διότι ἐφάνταζοντο τὸν ἀστερισμὸν ὡς χοιρίδιον ἀγέλην, ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν ὄνομα Succi. Ἰδε περὶ τούτων Α. Γέλλιον Ν. Α. 43, 9.

ΥΑΚΙΝΘΙΝΟΣ [υκινθ.] υκ., οκ., ὑακίνθινος, ἔργον τὸ χρώμα τοῦ ὑακίνθου, «ἄνθος». Ὅδ. ζ 231, ψ 138. (Π. Ὁρθότερον εἶνε κατὰ τὸν Δούτζερν νὰ θεωρηθῇ τὸ «ὑακίνθινον ἄνθος» ὡς περιφραστικὴ ποιητικὴ μὲς ἐννοία: τὸ ἄνθος τὸ λεγόμενον ὑακίνθος, ὅπως ἔ «ἄνθος ποιῆς» ἀντὶ τοῦ: πόα). Ἐκ τοῦ

ΥΑΚΙΝΘΟΣ [υκινθ.] υκ., ἄνθος πάντη διάφορον τοῦ σήμερον οὗτω καλουμένου, ἀναδυσσάμενον, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ὑακίνθου, τοῦ ὠραίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις διὰ τοῦ διακνου ἐφανεύθη ἐξ ἀμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος παιζόντος μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτοῦ διεκρίνοντο, λέγουσι, τὰ γράμματα ΓΑ ἢ ΑΙ, τὰ ὅποια ἡρμηνεύον διὰ τοῦ Ὑακίνθου, ἢ τοῦ σχελιστικῶς αἶ, ἢ διὰ τοῦ Α' ἄντος. Εἶνε δὲ πιθανῶς ὁ παλαιὸς ὑακίνθος τὸ κυανόν κρινόν (Iris Germanica τοῦ Λιν.) ἢ τὸ δελφίνιον «καπουτσίνος» (Delphinium Ajacis τοῦ Λιν.) Σ 348 f., Γ. Διχ. 7, 426, Γμ. 48, 25. Ὁ Θεόκριτος ὀνομάζει τὸ ἄνθος μέλαν 19, 28, ὡσαύτως καὶ ὁ Βεργίλιος Ἐκλογ. II, 48, 40, 39. Ὅθεν ἐν ζ 231 παραβάλλεται πρὸς αὐτὸ ἡ μέλαινα κόμη τοῦ Ὀδυσσεύς.

ΥΑΝΝΟΛΙΣ [υανθ.] ιαν., ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ μεταξὺ Ὀπούντος καὶ Ὀρχομένου, Β 521. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἐσχηματισθὴ κατὰ σύνθεσιν ἔς συγκοπὴν ἐκ τοῦ «Υάντων πόλις» ὡς κτισθεῖσθαι τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ὑάντων τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτίας, οἵτινες ἐξεδιούθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κᾶδμου εἰς τὴν Φωκίδα. (Π. Ἰγνη αὐτῆς ὀλίγα λεπτὰ βορειότερον τοῦ χωρίου Βαγδάναξ).

ΥΒΑΛΛΕΙΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν.

ΥΒΡΙΖΗ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος.

1) ἀμετάβ. εἶμαι ὑβριστής, αὐθάδης, βίαιος (ἐν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ), βαιοπραγῶ,

α 227, γ 207, ρ 588. 2) μεταβ. «τινά» ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά, φέρομαι βία (ως πρὸς τινα, Α 695 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδ.), υ 470, 370. (Π. Ἐν τῇ καθομιλ. τὸ ῥῆμα «ὑβρίζω» περυσίασθαι εἰς τὴν διὰ λόγων μόνον ἀτίμωσιν τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν σημασίαν δὴλ. τοῦ λοιδορῆσαι αὐτόν: ἔ τὸ ῥηματικόν «ὑβριστά» = λοιδορία). Ἐκ τοῦ

ΥΒΡΙΣ, ιορ., ἡ (συγγ. τῆς ὑπέρ), ὑπερσφία, αὐθαίρεσις, αὐθάδεια, βία, ὁ τρόπος δηλ. ὁ ἐκ τῆς συναισθησεως τῶν ὑπερεχουσῶν ἰδίων δυνάμεων ἢ ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν ἐκπηγάζων, ζ 262 ἰδίως ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, α 368, δ 324, 627 κ. ἄ. Συνδυάζεται μετὰ τῆς «βίης» ο 329, ρ 565. Ὅθεν κακοπραγία, βαιοπραγία, Α 203, 214 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

ΥΒΡΙΣΤΗΣ, ἄο, ὁ (ὑβρίζω), ὑπερόπτης, αὐθαίρετος, αὐθάδης, βίαιος, «ἄνθρωπος» Ν 633 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), τούναντιον «δικαίος, φιλόθεος» ζ 420, ε 475, Γ. Ἀπ. 279.

ΥΓΙΗΕ [υγιη.] ἑς, ἑορ., ὑγιής, «γίγρορ» μεταφ. «μυθος» σωτήριος, ὠφέλιμος, Θ 524 f.

ΥΓΡΟΣ, ἡ, ὡν (ὕω), ὑγρός, «οὐ γρόρ», ῥευστός «ἐλαίον» Ψ 281, ζ 79, «γάλα» Ε 903, «ὕδωρ» δ 458, «ὕγρὰ κίλευθα» ἡ ὑγρὰ ὁδός, ποιητ. ἢ ὁλάσσα, γ 71, «ἄνεμοι ὑγρόν ἄντες» ὑγροί, ὑγρασίαν μετὰ τῆς πνοῆς ἐπιφέροντες ἄνεμοι, γ 478. Ὡς οὐσιαστ. Ἰγρή (τούναντιον τοῦ ξηρά, «στερεά»), ποιητ. ἢ ὁλάσσα, τὸ «πέλαγος» Κ 27, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «τραφερή» ἢ «γάλα» Κ 27, Σ 308, Ω 344, α 97, ε 45, υ 98. 2) τροπ. τακερός, κατατήκων, «πόθος» Γμ. 48 (49), 33.

ΥΔΑΤΟΤΡΕΦΗΣ, ἑς, γιν. ἑορ. (ὕδωρ, τρέφω) ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὅθεν παρὰ τὰ ὕδατα πρακώπτων, «ἄγειρος» ρ 208 f.

ΥΔΗ [υδ.] ἡ, πόλις τῆς Λυδίας ὑπὸ τὸν Τρωῶλον, κατὰ τὸν Σχολ. αἱ μετέπειτα Σάρδεεις, Υ 385.

ΥΔΡΑΪΝΑ, ποιητ. (ὕδωρ), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ μέσ. ἀορ. ἄ. ὑδρηναμένη, ὑγραίνω, βρέχω. Ὅθεν τὸ μέσον βρέχομαι, ὃ ἐ. νίπτομαι, ἢ λούομαι, ἐν τῇ στερεοτάτῃ φράσει «ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροὶ εἶμαθ' ἑλοῦσα» Ὅδ. δ 750, 758, ρ 48, 58.

ΥΔΡΕΪΝΑ (ὕδωρ), παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. ὑδρευούσῃ καὶ μέσ. παρτατ. ὑδρευάντο.

1) Ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ ὕδωρ, «παίρνω νερό» κ 405. 2) Μέσ. ἀντὶ τοῦ ὕδωρ «παίρνω νερό», δι' ἐμαυτὸν Ὅδ. υ 434, ρ 206.

ΓΑΡΗΛΟΣ, ἡ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὕδωρ) ὑδατώδης, ὑγρὸς, κάθυγρος, «λειμῶνες» ι 433 φ., «Σάμος» Γ. Ἀπ. 41. (|| πρὸς διὰ τὴν κατάληξιν καὶ τὴν αὐτὴν σχιδὸν σημασίαν τῆς καθομιλ. τὸ „νερούλος“ ἀντὶ τοῦ νερήλιος κατὰ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς οὐ οὐχὶ σπανίαν ἐν τῇ καθομιλ.).

ΓΑΡΟΜΕΝΟΣ, ἡ (ὕδωρ, μέδουσα) οἶοναι Νεροδοσίλισσα, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 49.

ΓΑΡΟΣ, ὁ (ὕδωρ, ὁδότης ἢ ὁδρόβιος ὄφις, „νεροφιδο“, Β 723 φ., Βατρ. 82. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ὑπάρχει λέξις „βρόδρα“, ὁ δ. Ῥύδρα) εἶνε δὲ ὁδρόβιον τι ζῶον ὑποϊζόν μὲν πρὸς τὸν κάστορα, λεγόμενον δ' ἴσως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λάταϊς).

ΓΑΡΟΚΑΡΙΣ [-..], ὁ (ὕδωρ, χαίρω), οἶοναι Νεροχαρούενος, κωμικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΓΑΡ, ΓΑΤΟΣ [-..], τὸ, ὕδωρ, „νερόν“ (τὸ Νηρέϊς) Ὁμ. πλχ. ἐπὶ τε τοῦ γλυκίος καὶ ὑετικοῦ ὕδατος, Π 385, καὶ ἐπὶ τοῦ „ἀλμυροῦ“ τοῦ θαλάσσιου, τῆς θαλάσσης, ι 227. Πληθ. «ὕδατα» „νερά“, μόνον ν 409. Περὶ τῆς παροιμιώδους φρ. «ὕδωρ καὶ γάϊον γενέσθαι» Ἰδ. ΓΑΙΑ. (Ἑτυμολογείται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ ὕω=βρέχω, καὶ σημαίνει ἑτοιμ. κυρίως τὸ ὑετικὸν ὕδωρ. Πῶθεντιον ὅμως κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Σανσκρ. ud-, uisam=ὕδωρ, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. unda.—Τὸ υ εἶνε μὲν κυρ. βραχὺ ἐν ἄρσει δ' ἐνρίσκειται καὶ μακρόν Γ. Δῆμ. 381, ἀλλὰ καὶ ἐν ὁρει Βατρ. 97).

ΓΕΤΩΣ [-..], ὁ (ὕω), „βροχί“, ψιλλὴ ἢ ῥαγδαία, Μ 433 φ.

ΓΙΑ, ΓΙΑΙ, Ἰδ. ΓΙΟΙ.

ΓΙΟΣ, ὁ, εἰς οὐ εὐρίσκονται παρ' Ὁμ. πλὴν τῆς ὀνομαστικ. καὶ ἂν αἰτ. υἱὸν καὶ ἡ κλητ. υἱὸ πολλὰχοῦ σπανιωτέρον δὲ ἢ γεν. υἱοῦ. γ 238, γεν. πληθ. υἱῶν, Φ 587, Χ 44, ω 223, δοτ. υἱοται, τ 448. ἔτι δὲ καὶ ἡ δοτ. υἱῶ, ἥτις ἐν τῇ Π 477 ἐκ τῶν Ἑνετικῶν σχολίων καὶ τοῦ Βύσταθ. ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Βεζζέριου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ υἱί. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχ. τύπου γίκεν εὐρίσκονται ἡ δοτ. υἱί καὶ υἱεῖ (Ἰδ. Σπίτζ. εἰς Δ 791), αἰτ. υἱέα, Ν 350, ὄνομα πληθ. υἱέας· ἢ υἱεῖς μόνον α 248, γ 387, 497 (ὅπου ὁ Βέζζ. ἔγραψεν: υἱέας), ὡς κλητ. Ε 464, αἰτ. υἱέας· ἔτι δὲ οἱ μόνον ἐπικ. καὶ τόποι: γεν. υἱαίς, δοτ. υἱί, αἰτ. υἱα, υ 35, ἐν δὲ τῇ ρ 414 ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ: υἱόν, δοικ. υἱετ, πληθ. ὄνομα υἱεας, δοτ. υἱάσι, Ε 463, γ 387, αἰτ. υἱας. Τοῦς τύπους υἱφ καὶ υἱοὶ δὲν ἔχει ὁ Ὁμ. (|| Ἰδ. ὅμως ἀνωτ. ἐν ἀρχῇ), ὁ δὲ υἱαὸς εὐρίσκεται ὡς διὰ βορρῆς γραφὴ ἐν τῇ Ε 459. Καὶ ἐν τῇ καθομιλ. λέγεται „υἱός“, (προφ. δὲ „ὁ γιός“ ἢ „γιός“), συχλόν ἐν τῇ φράσ. οἷος Ἀχαιοῦ· ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοῖ. (Ἑτυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τῆς ρίζ. φγ-, φύω· κατὰ

δὲ τοῦ νεωτέρου· γλωσσολόγου· ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίζ. αυ-, εἰς τῆς αυ-πας=υἱός, καὶ Γερμ. Sohn καὶ Σλαβ. syno.—Ἡ διφθογγος υἱ εὐρίσκειται ἐνίοτε ἐν τοῖς τόποις „υἱός“ Ζ 430, Ρ 575 κ. ἀ., καὶ „υἱόν“ Δ 473, Ε 642, Ρ 59, καὶ „υἱέ“ Η 47 συντεταγμένη).

ΓΙΟΝΟΣ, ὁ, ὁ υἱός τοῦ υἱός, ἔγγονος, Β 666 κ. ἀ. πλχ., ω 615.

ΓΙΛΑΓΜΟΣ [-..], ὁ (ὕλασσω, ὕλαω), ὕλακῃ, ὕλακτημα, „ἀλύκτημα, γαύρισμα“ τῶν κυνῶν, Φ 575 φ.

ΓΙΛΑΚΙΑΣ [-..], ἀσ, ὁ, υἱός τοῦ Ἰλάκην, πλαστὸν ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κρυπτόμενος ἀποδίδει εἰς αὐτόν, Ε 204.

ΓΙΛΑΚΟΜΑΡΟΣ [-..], ἀσ, ἄπικ., πάντως ἢ συνήθως ὕλακτων, μόνον ὡς ἐπὶ τῶν „κυνῶν“, Ὁδ. Ε 29, π 4. (Περὶ τοῦ διευτέρου συνθετικοῦ μωρος καὶ περὶ τῆς σημασίας Ἰδ. ἐγκυκλίοντος || ὅπου, νομίζω τῶρα, πρέπει νὰ προτιμηθῇ καὶ τῆς ἡμετέρας γνώμης ἡ τοῦ Δυνετῆρου, διότι τοῦ μὲν μωροῦ ἡ κυριώτερη ἰδιότης εἶνε ὅτι ἐφορμᾷ, χύνεται ἐπ' ἑτι δῆποτε, τοῦ δὲ συντετοῦ τὸ ἐφεκτικόν.—Τὸ α εἶνε μακρόν ἐν ἄρσει).

ΓΙΛΑΚΕΩ [-..], ὕλακτω, „ἀλύκτω, γαυρίζω“, περὶ κυνῶν, Σ 586 τροπ. ἐπὶ τῆς δυσανασχαιτούσης καρδίας, «κραδίη οἱ ἔνθεν ὕλακται» υ 43, 46. Ἐκ τοῦ

Ἰλίου, καὶ ὡς ἀποθ. ἑλίσσεται, π 462, μόνον ἐν τῇ ἐνιστ. ἢ παρὰ τῇ προηγουμένῃ, ὕλακτω „ἀλύκτω“, Ὁδ. π 9, ἢ μετ' αἰτ. ὡς μεταθ. «τινὰ» π 5, υ 45. (|| ὡς μεταθετ. μεταχειρίζεται τὸ ῥήμα καὶ ἡ καθομιλουμένη)

ΓΙΛΗ [-..], ἡ, ἀ.) Λατ. fylia, σύνδεστος τόπος, ἔρμης, δῖος, Ε 52, ε 63. ἔτι δὲ καὶ τὰ κεκομμένα „ὑἱά, ὑἱακή“, Ψ 50, 444, ι 234, κ 404. ὁ.) ἔρμης „σαβούρα“ (Λατ.) τοῦ πλοῦτος, κατ' ἀρχάς ὑἱά, κλαδί, ἔπειτα πέτρας καὶ γῶματα, ι 237.

ΓΙΛΗ, ἡ, ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ αἱ Ὑλαιο. 4) πολίχνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην, ἐπὶ Σπράδωνας ἡδὲ κατεστραμμένη, Β 500, Ε 708 κ. ἀ. [Τὸ υ εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τῇ Ε 708, Η 221 βραχὺ ὅθεν τινὲς τῶν ἀρχαίων γράφουσιν ἐν τούτοις Ὑλῆ].

ΓΙΛΗΙΣ [-..], ἐρεα, ἐν, ποιητ. (ὕλη), δασώδης, σύνδεστος, καταφύτος, «χῦρος» Κ 362, «ῥιον» ι 491, «Νήιον» α 186, «νήιος» κ 308 κ. ἀ., Ὑμ. 43 (14), δ' ὡς δικατάληκτον, α 246.

ΓΙΛΛΟΣ, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας, πηγάζων ἐν τῇ Λυδία ἢ ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἑρμῶν, Υ 392.

ΓΙΛΤΟΜΟΣ [-..], ἀσ (ὕλη, πέμω), ὑλοκόπος, ὑλοευτικός, «πύλικος», Ὑλ. Ψ 444, «ὕλοτόμοι» ὡς οὐσιαστ. ὑλοευταί, ὑλοκόποι, Ψ 423.

ΓΙΝΕΙΣ [-..], προσηπ. ἄντων. ὁ. προσ. πληθ., γεν. πάντως παρ' Ὁμήρ. Ἰων. ὑμῖν (κατὰ

συνίζησιν διούλλαδος) ἢ ἐπικ. ὕμεϊων, Α 348, Η 495, Τ 453, δοτικ. ὕμιν καὶ ἐγκλιόμενον ὕμιν (ἐάν δε τό ἱ ἦνε βραχύ, ὕμιν), Ξ 482, α 376, δ 94, χ 41, 65. (Ὁ δὲ Διόδωρος, ὅστις ἀπορίηται τὴν ἐγκλίαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Βαθυμεινός· γράφουσι καὶ ἐν ταύτοις ὕμιν ἰδ. ἡμεῖς), αἰτ. πάντοτε Ἰων. ὕμεας (κατὰ συνίζησιν διούλλαδος). Ἐκτός δὲ ταύτων εὐρίσκονται καὶ οἱ Αἰολικοὶ τύποι· ἀνομαστ. ὕμεες, Α 274, 335, 469, φ 231, δοτ. ὕμμει, Ζ 77, Η 387, Ν 625, Ο 409, ε 346, καὶ κατ' ἐκθλυσιν ὕμμ', Κ 551 ἢ μετὰ τοῦ εὐφρονικοῦ ν ὕμμιν, Δ 249, Κ 380, ε 320, λ 336, 340, ο 506, υ 367. (Τὸν τελευταῖον τοῦτον τύπον τῆς δοτ. διαμφιστοῦται ὁ Διόδωρος, νομίζων ὅτι οἱ ἐπικοὶ ἐκεῖ μόνον κατέφυγον εἰς τοὺς Αἰολικοὺς τύπους, ὅπου ἠναγκάσθησαν ὑπὸ τοῦ μέτρου, ἢ γράφει ἀντ' αὐτοῦ ὅπου μὲν ἀπαιτεῖται σπονδαῖος ὕμιν, ὅπου δὲ τραχίος ὕμιν, ἰδ. τὰ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ὁμ. προλεγ. σ. XI), αἰτ. ὕμμε, Ψ 412, καὶ κατ' ἐκθλυσιν, Α 784, ν 357 καὶ α. || Ἡ καθομιλουμένη ἀπώλεσε τὸν τύπον ἐξ ἀνάγκης μετὰ τὴν ἐν τῇ προφορᾷ ἐξίσωσιν τοῦ η καὶ υ, ἵνα ἀποφυγῇ τὴν πρὸς τὸ ἡμεῖς σύγχυσιν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπλάσε τὸν νέον τύπον ἱμεῖς, σὰς· κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ σός).

ἱΜΕΝΑΙΟΣ, ὁ, γαμήλιον ἄσμα, ἄδόμενον ὑπὸ τῶν νυμφαγωγῶν κατὰ τὴν μετάδασιν τῆς νόμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου, Σ 493 f. (Κατὰ τινὰς μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὕμνος κατ' ἄλλους δὲ εἶναι κυρίως ἐπιθετον παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἰμῆν, -ένος, τοῦ θεοῦ τοῦ γάμου. Τοῦτου δὲ τὸ ὄνομα παράγεται κατὰ τινὰς ἐκ τῆς Σανακριτικῆς ρίζης ju-, ἥτις σημαίνει σύνδεσιν, συναφείαν, σύζευξιν, εἶναι λοιπὸν κυρίως· συζευγνόμεν).

ἱΜΕΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (ὕμεῖς) ὕμετερος, „εἰδικῶς σὰς“ (ἰδικὸς σὰς, ἰδικὸς σὰς), Ὁμ. πλχ., „ὕμετερος αὐτῶν θυμὸς“ ἢ ψυχὴ ὕμῶν αὐτῶν, ε 438, πρόβλ. λ. αἰτίος Α, 3)· „ὕμετερος ἐκάστου θυμὸς“ τὸ θάρρος ἐνὸς ἐκάστου ὕμῶν, Ρ 226. Ἐπικ. ἐπὶ β. ἱΜΕΤΕΡΟΝΑΙ εἰς τὸν ὕμετερον οἶκον, ψ 86.

ἱΜΗΚ, ἱΜΗΚΕ, ἱΜΗΜΙ, ἰδ. ἱΜΕΪΣ.

ἱΜΝΕΑ, γ'. πληθ. τοῦ ἐνός. Ἰων. ὕμνεσαι, Ἱ. Ἀπολ. 490 κ. α., μέλ. ἡσω, ἀόρ. ὕμνησα, ὕμνω, ἐξυμνῶ, δοξολογῶ, μετ' αἰτ. Ἱ. Ἀπ. 49, 209, Ἱ. Ἐρμ. 4 κ. α. πλχ. Ἐκ τοῦ

ἱΜΝΟΣ, ὁ, αἰ) μέλος, μελωδία, „σκοπός“, οἷον „ὕμνος αἰοῦς“ = „οἶμος αἰοῦς“ (ἰδ. οἶμος) θ 429 f. β') ἄσμα, ὕμνος, ψαλμός, „τραγουδιόν“, Ἱ. Ἀπ. 461, Ἱ. Ἰμ. 8(9), 9 καὶ ἀλχ. τῶν Ἱμῶν. (Ἐκ τοῦ ὕδω=αἰδῶ. || Ὁρθοτέρα ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τῆς ρίζ. γθ-, ἐξ ἧς ὕψι, ὕψος, ὅθεν ὀρθότατα ἐρμηνεύεται τὸ „ὕμνος αἰοῦς“ διὰ τοῦ ὕψος τοῦ ἄσματος).

ἱΜΟΣ [-], ἡ, ὄν, Ἀωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὕμετερος, „εἰδικῶς σὰς“, μόνον ἐν τῇ θηλ.

ὕμῃ Ε 489, Ν 845, ι 284 καὶ ἐν τῇ οὐδ. ὕμᾱ α 375, ε 140.

ἱΠ-ΑΓΓΑ [-], μόνον κατὰ παρατ. ὕπαγε, -ον, 4) ἄγω, ὁδηγῶ ὑποκάτω, „ἵππου· ζυγόν“ φέρω τὰς ἵππους ὑπὸ τὸν ζυγόν, ε. ζευγνύω, „ζεύγω“, Π 148, Ψ 291, Ω 279· εἰ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ „ζυγόν“, οἷον „ἡμιόνους“ ζ 73, πρόβλ. ἄγα Α, 4). 2) λεληθότως ἐξάγω, ἀπάγω „τινά ἐκ βελών“ ἔξω τῶν βελῶν, Α 463.

ἱΠ-ΑΚΙΔΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπάδω, ε. ε. συγχρόνως φάλλω, προσφάλλω, μόνον ἐν τμ. „λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε“ Σ 570, „νευρή δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισεν“ ὑπήχησε, προσήχησε, φ 414, ἰδ. λείδα.

ἱΠΑΪ, ἰδ. ἱΠΟ.

ἱΠΑΙ-ΔΕΙΔΙΚΑ, ἰδ. ἱΠΟΔΕΙΔΑ.

ἱΠΑΙΟΑ, ἐκ τῆς προθ. ὑπαὶ κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν διὰ τοῦ ΟΑ, ὑποκάτω, πλαγίως τινός, παρὰ τι, „παράμερα“, ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων α.) ὡς ἐπὶ. „ὑπ. λιάζομαι“ κλίνω ὑποκάτω, σκύπτω, ἢ παρεκκλίνω, Ἱλ. Ο 520, Φ 255, „ὑπαῖθα φοβεῖται (ἢ πλέει)“ κύπτουσα φεύγει, Χ 444, „ποταμὸς λίβρος ὑπαῖθα ῥέων“ ῥέων ὑποκάτω Φ 271. β.) ὡς πρόθεσις μετὰ γεν. „ὑπαῖθα τοσοῦ λασιεῖς“ πλαγίως αὐτοῦ κλίνας Φ 255, „αἱ μὲν ὑπαῖθα ἀνακτος ἐποίκνουν“ κατόπιν καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ κυρίου ἡσθμαινον, (κατὰ τινὰς μὲν ὡς ὑποστηρίζουσαι αὐτὸν χωλὸν ὄντα, κατ' ἄλλους δὲ τρέχουσαι, ἵνα συναδεύσωσι μετ' αὐτοῦ) Σ 421.

ἱΠ-ΑΪΣΙΝ, ποιητ. μέλ. ὑπαίξω, ἀορ. α. μετοχ. ὑπαίξας, α.) μετὰ γεν. κάτωθεν τινος ὀρμῶ, ἀναπιδῶ, „βωμοῦ“ ὑποκάτωθεν τοῦ βωμοῦ ἐξορμητίας, Β 310 [ἔνθα τὸ α εἶνε μακρόν] β.) μετ' αἰτ. ὑποκάτω τινός ὀρμῶ, τρέχω, „φρῆτα“ (=φρῆτα) ὑπαίξει ἰχθύς· ὁ ἰχθύς θὰ τρέξῃ ὑποκάτω τῆς φρικώσεως (ἐλαφρῶς κυμαινομένης) ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης; (ἵνα θαλάσση τὸ ἐπιπλέον πῖμμα), Φ 426 [ἔνθα τὸ α βραχύ], πρόβλ. λ. φρῆς.

ἱΠ-ΑΚΟΪΑ, ἐνεστ. μόνον γ'. ἐνικ. -ει, παρατ. ἀναύξ. γ'. πληθ. ἐν τμ. ὑπό—ἄκουον, ἀορ. α. ἀναύξ. ὑπάκουσε, ἀπαρρ. ὑπακούσαν· α.) εἶδω εἰς τι ἀκρόασιν, ἀκροῶμαι τι, „ἀφηκροῦμαι, βάλλω αὐτὸ“, Θ 4 (ἐν τμ.), Ε 485, Ἱ. Ἀφρ. 181· β.) εἶδω ἀκρόασιν, ἐποιμ. ἀπαντῶ, δ 283, κ 83.

ἱΠ-ΑΛΕΙΟΜΑΙ [-], ποιητ., ἀποθ. μέσ., ἀορ. α. μετοχ. ὑπαλεούμενος, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω „θάνατον“ ο 275 f.

ἱΠ-ΛΑΤΕΙ [-], ιορ. ἡ, ἐπικ. ὑπεκφυγῇ, ἀποφυγῇ, Χ 270, φ 287. Ἐκ τοῦ

ἱΠ-ΑΛΤΕΚΑ, μέλ. -λύσεις, Βατρ. 98, ἀορ. ἀναύξ. ὑπάλυσε, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. ὑπαλύσας, ἐν τμῇ, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, „τίλος θανάτοιο“ Α 451, „Κήρας“ Μ 327, δ 512, καὶ ἐν τμῇ. Μ 113, „μόρον“ Βατρ. 90,

«ἀέλλας» τ 489, «κῆμα» ε 430, «χρεός» ἀποφεύγω χρεός, ὁ δὲ δὲν τὸ πληρώνω, θ 335, ὕπαντιάω [-ν-], ἀορ. ἀ. μετοχ. ὑπαντιάσας, αἰφνης, ἀπροσδοκῶν· ἀπαντῶ, «ἐβγαίνω ἐμπρός», ἀπολ. Z 47 f.

ὕπαρ, τό, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., πραγματοκῆ, ἀληθὴς ἐμφάνισις, πραγματικότης, «οὐκ ὄναι, ἀλλ' ὕπαρ», 'Οδ. τ 547, υ 90.

ὑπάρχω, γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποκ. ὑπάρξῃ, πρότερος ἄρχομαι, προηγοῦμαι εἰς τινα πράξιν, ω 286 f.

ὑπαισιδία [-ν-], ον, (ὕπο, ἀσπίς), ὁ ὑπὸ τῆν ἀσπίδα ὁ ὑπὸ τῆς ἀσπίδος κεκαλυμμένος. Τό οὐδ. πληθ. ὑπαισιδία ὡς ἐπὶ οἶον «ὕπασι. προσοδίζω, προδίδας» N 458, 807, Π 609.

ὑπάτος [-ν-], η, ον (ὕπερθετικόν ἐκ τῆς ὑπέρ ἀντὶ τοῦ ὑπέρτατος), ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὕψιστος, συγκλόν ἐπὶ τοῦ αἰῶς, E 786· ἰδίως ἐν τῇ φρ. «ὑπάτος θεῶν, ὕπ. κρινόντων» 'Ομ. πλχ., «ἐν πυρὶ ὑπάτῃ» ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου, ὑπερτάτου μέρους τῆς πυρᾶς, Ψ 465, Ω 787.

ὑπάσι, ἴδ. ὕπειμι.

ὑπέδαιξαν, ἴδ. ὑποδείξαν.

ὑπέδεκτο, ἴδ. ὑποδέχομαι.

ὑποεγμάνον, ἴδ. ὑποεγμάνω.

ὑπέεικα, ἔ. ἐπικ. συνθ. ὑποείκω (ὑπο-Feiω) E 204, Γ 266 κ. ἀ., προσ. ὑπόεικα, ἀπαρρ. -ειν, παρτ. ὑπέεικον, μέλ. ὑποείκω, -ομεν A 62, (κατ' ἄλλους, δ' ἐνταῦθα εἶνε ὑποτακτικὴ τοῦ ἀορ. ἐπικ. συντακτικῆς) ο 214, ἀορ. ὑπέειξε O 227, π 42, μέσ. μέλ. (ταυτοδυνάμει. τῇ ἀνεργ.) ὑπέειομαι A 294, -εαι μ 117 (ὅπου ἂ Βέκκερος, ἵνα σώσῃ τὸ διγαμμά, διορθώνει· θεοῖς ὑποFei-εσαι) καὶ ὑποείσομαι (ὑποFei.) Ψ 602, ὑπαχωρῶ, 1) κυρ. ὑπεξέρχομαι, ἀποσύρομαι· ἀ.) μετὰ γεν. «νεῶν» ἀπὸ τῶν νεῶν Π 305, καὶ μετὰ dot. προσώπ. καὶ γενικ. «τῇ δ' ἔδρῃ» ἐπιδόντι πατὴρ ὑπόειξε· ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπελθόντος· ὑπαχωρήσεν ὁ πατὴρ ἀπὸ (ἐκ) τῆς ἔδρας, ὁ δὲ παρεχώρησεν τὴν ἔδραν εἰς αὐτόν, π 42· β.) μετὰ αἰτ. «χεῖράς τινος» ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, O 227, 2) τροπ. ὑπαχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπέεικα, μετὰ dot., μ 417, O 211· μετὰ dot. καὶ αἰτ. ὑπαχωρῶ εἰς τινα ὡς πρὸς (κατὰ) τι, A 294, Δ 62· μετὰ μετοχ. (|| ὡς περιέχον ἐν αὐτῇ τὴν ἐννοίαν τῆς λήξεως) «ὕπα-εἶσθαι τοι χωόμενος» ὑπαχωρῶν εἰς σὲ θά παύσω ὀργιζόμενος, Ψ 602· ἐπὶ ἀφύχου ὑπακειμένου «οὐ βῆιδι' ἐστὶ θεῶν δῶρα θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν» δὲν εἶνε εὐκαλοὶ τὰ δῶρα τῶν θεῶν (δῶλα) νὰ δαμασθῶσιν ὑπὸ θνητῶν οὐδὲ νὰ ὑπαχωρήσωσιν εἰς αὐτοὺς, τοῦτέστι νὰ συντριβῶσιν ἢ διαβρῶσιν, Γ 266.

ὑπειμι (εἰμι), γ' πληθ. ὕων. ὑπέσαι, εἶμαι, εὐρίσκομαι ὑποκάτω τινός, μετὰ dot. «μελάθρῃ» ὑπὸ τὴν στέγην τινός· εἶμαι, I 204,

«παλλῆσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν» πολλοὶ εἶχον καὶ πῶλους ὑπὸ κάτω των, ὁ δὲ ὑπλάζοντας, Δ 681· ἐν τμήσ. «ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν» α 434.

ὑπείρ, ὑπείρεκα, ὑπείροχος, ἴδ. ὑπέρ, ὑπερέκα, ὑπερόχος.

ὑπείροχος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ὑπέρωχος, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς· φανευθεῖς, A 335.—Πατριωνυμ., Ὑπείροκίδης, ἀο, ὁ Ἴταμονεύς, Δ 673.

Ὑπείρον, οὐρανός, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους· φανευθεῖς, E 144.

ὑπέκ, ἀνθ' οὗ ὁ Οὐδῶλ. ἐν Ἰλ. ἐγραφε διηρημένως ὑπ' ἐκ, (|| ὡσαύτως· ἢ ὁ νεώτερος ἐκδοτὴς Λαρόγης)· ὁ δὲ Σπείξενρος· ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ὑφ' ἐν ὑπέκ· ἢ πρὸ φωνηέντος ἵπικ, ἐπικ., ὑποκάτωθεν, κἀτωθεν ἔξω, ἐν γένει ἐκ, ἀπὸ· ἀ.) ὡς ἐπὶ ῥῆμα κατὰ τὴν λεγομένην τμήσιν ἀνηκῶν εἰς τὸ ῥῆμα, «ὕπεκ κακότητα φεύγω» ὑπεκφεύγω τὴν κακ., γ 475· β.) ὡς πρὸς μετὰ γενικῆς, «ὕπεκ δειροῖα» E 854, «ὕπεκ κακοῦ» N 89, O 628, λ 37, μ 407, «τείχεος αἰεὶ ὑπέκ... ἐσεύοντο» πάντοτε ὑποκάτωθεν τοῦ τείχους ἐτρέχον πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὰ ἀνοικτά, X 416.

ὑπεκ-προ-αἶα, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστώτι· ἀ.) ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπεκτρέχω, τρέχω ὀλίγον (παρ)έμπρός, Φ 604, θ 425· β.) μετ' αἰτ., τρέχων προλαμβάνω, [ρῶθαι]· τι νά, I 506.

ὑπεκ-προ-αἶα, κἀτωθεν τινος ἀπολῶ, «ὕπεκπροέλυσαν ἡμιόνους ἀπῆνη»· εἰζεύσαν τὰ ἡμιόνους ἀπὸ τῆς ἀπῆνης, ζ 88 f.

ὑπεκ-προ-φεία (διὰ τὸ μέτρον δὲν διπλασιάζεται τὸ ρ), ἐκρῆς περαιτέρω, ἐκχειρίζω καὶ ρέω (παρ)έμπρός, ζ 87 f.

ὑπεκ-προ-φείω, ἐπικ., ἀορ. β', εὐκτ. ὑπεκπροφύομαι, μετοχ. ὑπεκπροφύων, ὑπεκφεύγω, κυρτῶς ἢ ἐπιτεθείω· διαφεύγω καὶ τρέχω (ἐμπρός), ἀπολ., Γ 147, Φ 44, υ 43, μετ' αἰτ., «Χάρουδιν» μ 413.

ὑπεκ-ελόα, ἐπικ., ἀορ. ἀ. ὑπεξέλασα, λαθραῖως ἢ ἐπιτεθείω· σώζω τινά ἐκ τινος, Ψ 292 f.

ὑπεκ-φέρα, παρτ. ὑπεξέφερον, -ε, ἢ ἀναῶς, ὑπέφερον. 1) μεταβ. κυρτῶς ἢ ἐπιτεθείω· ἢ ἢ ἀπλῶς μεταφέρω ἐκτός, «τινά πολέμοιο» μεταφέρειν τινά ἐκτός τῆς μάχης, E-348, 377, 883, ὀλίγον ἀποσύρω, -σασκε· H 268. 2) ἀμεταβ. (πρὸς ἐκείνην 2), σπεύδω, μετὰ σπουδῆς· τρέχω, ἐπὶ τῶν ἵππων, γ 496.

ὑπεκ-φεύγω, ἀορ. β'. ὑπεξέφυγον καὶ ἐπικ. ὑπέφυγον, εὐκτ. ὑπεκφύγει καὶ ἐν τῇ ὑπέκφύομαι, γ 175, ι 489, κ 429, ὕων ἀπαρρ. ὑπεκφυγῶν, ἐκ τινος ἢ ἀπὸ τινος (κακῆς· μάλιστα κατασάσεως) διαφεύγω, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, Θ 243, Γ 191, φ 320, μετ' αἰτ., «Κῆρα, ρέερα, δλεῖρα» E 22, Z 57, H 687,

X 202, ε 286, «αὐτὴν» λ 383· συνδυάζεται μετὰ τοῦ «ἀλύξαι» μ 246, Θ 243.

ἱΠΕΡΝΗΜΟΥΚΕ, Ἰδ. ἱΠΗΝΙΩ.

ἱΠΕΡΝΗΜΟΥΚΕ καὶ ἱΠΕΡΝΗΜΟΥΚΕ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἱΠῆρ. 1) κάτω, ὑποκάτω, Δ 417, N 30, κ 242 κ. ἀ., τοῦναντίον «καθὺπερθεν» κ 353. Ἰδίως, «κάτω», εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἐν τῇ Ἀδῇ, Γ 278, Γ 61. 2) μετὰ γεν., «ποδῶν ὑπὲν» ὑποκάτω τῶν ποδῶν, ὑπὸ τοὺς πόδας, Β 450, «ὑπὲν Χίου» πρὸς νότον τῆς Χίου, γ 472.

ἱΠῆς, Ἰδ. ἱΠῆκ.

ἱΠ-Ε-ΑΓΑ, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ὑπεξαγάγοι, ἐπιτηδεύω ἢ ἔξ ἀπλῶς ἐξάγω τινὰ ἐκ τίνος, μάλιστα δὲ κινδύνου, «γλυτύνω», «ἀλλὰ σε δαίμων οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι» ὁ θεὸς νὰ σὲ γλυτώσῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν σου, σ 147 f.

ἱΠ-Ε-ΑΛΕΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀορ. ἀπαρφ. ὑπεξαλλεσθαι, ὑπεκφεύγω, δια(ἔπο)φεύγω, «χεῖρας» Ο 180 f.

ἱΠ-Ε-ΑΝΑ-ΑΓΑ, μοτοχ. τοῦ ἀορ. β'. ὑπεξανεύς, ἀμειβάσθαι. ὑποκάτωθεν τίνος ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω», μετὰ γεν., «ἀλός» ἀναδύω, ἐδγαίνω ἀπὸ τῆς θάλασσης, N 352 f.

ἱΠῆρ, ἐπικ. ἢ ἱΠῆρ (ὅταν ἡ τελευταία συλλαβὴ ᾖ ἀνάγκη πρὸ φωνήεντος νὰ ἐκταθῇ, ὡς ὑπὲρ Ἄα), πρὸς μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. συντασσόμενη, συγγεν. τῇ Λατ. super καὶ τῇ Σανκριτ. upari, ὑπεράνω. Α'.) Μετὰ γενικ.

1) τοπικῶς: ἀ.) σημαίνει τὴν ὑπεράνω τινός κίνησιν, ὑπεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ τοίχων καταβαίνω» ὑπερβάς τοὺς τοίχους καταβαίνω, «ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοῦ τοίχου», Ο 382, πρὸς Γ 279· ἀσυντῶς: «ὑπὲρ οὐδοῦ βαίνω» ὑπερβαίνω τὸ κατώφλιον, ρ 575· β'.) τὴν ὑπεράνω τινός στάσιν, ὑπεράνω, «ἐπάνω», «ὑποῦ ὑπὲρ γαίης ἔχω» ὑψηλῇ, ὑπεράνω τῆς γῆς κρατῶ, N 200, «ὑπὲρ πόλιος ἦα» ἤμην ὑπεράνω τῆς πόλεως, δ ε. ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ὑπὲρ τὴν πόλιν, π 171, ὡσαύτως «ὑπὲρ μαζοτο» Δ 528, α 137· ὅθεν «στῆ ὑπὲρ κεφαλῆς τινι» ἐστάθη ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, «ἐπάνω ἀπὸ τῆς κεφαλῆς» τινός, Β 20, δ 803· γ'.) πέραν, ἐπέκεινα, «ὑπὲρ τάρρον» Σ 228, Ψ 73, ν 257. 2) μεταφορ. σημαίνει σχεδὸν ὅτι ἢ ἡ Περὶ ἀ.) τὴν αἰτίαν, τὸ τέλος εἰς τὰς βοηθεῖται καὶ ὑπεράσπιν σημαίνουσας φράσεις, ὅπου σχεδὸν ἀκόμη τηρεῖται ἀμυδρά ἡ τοπικὴ ἔννοια, ὑπὲρ, χάριν, ὡς: «τείχος ἐτεγχίσαντο νεῶν ὑπὲρ» πρὸς ὑπεράσπισιν, χάριν τῶν νεῶν (ἀλλὰ καὶ ὑπεράνω), Η 449, Μ 3, «ῥέξιν τι ὑπὲρ Δαναῶν» Α 441· β'.) ἐπὶ τῶν δεήσεως καὶ ἐκείνης: σημαντικῶν ῥημάτων σημ. ὅτι ἢ Πρὸς: πρὸς χάριν, «οἶδ' ὄνομα, δὲ ἀγάπη» τινός, «λίσσασθαι ὑπὲρ τοκίων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» Ο 660, 665, X 338, Ω 466, ο 261· γ'.) ἐν γένει μίαν οὐκ ἀνίσταται σχετῶν, περὶ «διδά», «ὑπὲρ οἴθου

αἵσχε' ἀκούω» αἵσχη ἀκούω περὶ σοῦ, «διὰ ἐσθ' να», Z 521. Β'.) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς, σημαίνει ἀ.) τὴν ὑπεράνωθεν τίνος κίνησιν, ὑπεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ ὤμων» Ε 46, «ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο» ὑπερέβη τὸ κατώφλιον, η 133, «ὑπὲρ ἄλα κίδνασθαι» Ψ 227, «ἀλαλασθαι» γ 73 κ. ἀ. ἡμ., «ἥως φαινομένη ὑπὲρ ἄλα» διαχέουσα τὸ φῶς τῆς ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, Ω 13, «δору ἀντιτύρῃς» πρῶτον ὑπὲρ θέναντος «εἰστροπῆς τὴν σάρκα ὑπεράνω τοῦ ἐσχατοῦ θέναντος, Ε 339· β'.) ὑπερβολὴν, ὑπερβάσιν, ὑπὲρ, πέραν, ἐναντίον, μεταφορ. «ὑπὲρ αἶσαν» ὑπὲρ τὸ δίκαιον, Γ 59, «ὑπὲρ μοῖραν» ἐναντίον τοῦ ἐπαρμένου, Γ 336, «ὑπὲρ θεόν» ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, Ρ 327. Πρὸς καὶ ἱΠΕΡΜΟΡΟΝ.

Σημ. Ἡ ἱΠῆρ τίθεται ἐνίστα καὶ κατόπιν τοῦ αὐτισσιστικοῦ, ὅτε τινίζεται κατ' ἀναστροφὴν ὑπὲρ, Ε 339, Μ 289, N 646 κ. ἀ.

Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν σημασιῶν τῶν ἐν συντάξει ἔχει προσέτι καὶ τὴν τῆς ὑπερβολῆς ἢ ὑπερμετρίας.

ἱΠΕΡΑΪΣ [-αι-], ἔς (ὑπὲρ, ἄνω), ὑπερμέτρως πένων, ὃ ἐ. σφοδρῶς, λαθρῶς, μόνον ἐν τῇ θηλ. ἄλλως Α 297 f.

ἱΠΕΡ-ΑΛΛΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀορ. ἐπικ. συγκομ. ὑπερᾶλτο ἢ μετοχ. ὑπεράλμενον, ὑπερπηδῶ, περᾶν πέραν τινός, ὡς «αὐλῆς» ἐντός τῆς αὐλῆς, Ἰλ. Ε 138, καὶ μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, «στίχας» Γ 327.

ἱΠΕΡ-ΒΑΙΝΩ, ἀπαρφ. -ειν, ἀορ. β'. ὑπερέβην, γ'. ἐνικ. ἀναύξ. ὑπερέβη, γ'. πηλθ. ὑπερέβασαν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερέβησαν Μ 469, γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ὑπερέβη ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερέβη Ι 501· ἀ.) κυρ. ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, «(προσ)-περνῶ», ὡς «τεῖχος» Μ 468 ἐξ., «οὐδὸν» Θ 80, π 41, Γ. Ἑρμ. 23· β'.) μεταφ. παραβαίνω, ἀπολ. ἀμαρτάνω, μεθ' οὗ καὶ συνάπτεται ἐν τῇ Ι 501.

ἱΠΕΡ-ΒΑΛΛΩ, ἐπικ. ἢ ἱΠΕΙΡΒ., ἀορ. β'. ὑπερέβαλον, Ψ 637, καὶ ὑπερέβαλε ἀναύξ., ἀπαρφ. -εῖν. 1) ῥίπτω τι πέραν τινός, ὅθ. ῥίπτων ὑπερβαίνω τι, «ἔα περνῶ», ὡς «ὑπερέβαλε σήματα πάντων» ἐβρίβην ὑπεράνω τῶν σημείων πάντων, δ ε. ὑπερέβη πάντων τὰ σημεία Ψ 843· περὶ τῆς πέτρας τοῦ Σισύρου «ἀλλ' ὅταν μέλλοι (ὁ Σίσυρος) ἄκρον (λόφον) ὑπερέβαλε» νὰ τὸν ῥίψῃ ἢ παράσῃ πέραν τῆς ἀκρας, τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, λ 597. Σπανίως μετὰ γενικῆς «τόσον παντός ἀγῶνος ὑπερέβαλε» τοσοῦτον πέραν παντός τοῦ ὁμίλου ἐβρίβῃς (τὸν σόλον), Ψ 847. 2) ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, «(ἔα) περνῶ», «τὴν δούρην» ὑπερακοντίζω, Ψ 637.

ἱΠΕΡΒΑΣΑΝ, Ἰδ. ἱΠΕΡΒΑΙΝΩ.

ἱΠΕΡΒΑΣΙΝ [-ειν-], ἡ (ὑπερβαίνω), ποιητ., κυρ. ὑπερέβασις: πάντοτε δὲ μεταφ. ἐπὶ ὑπερέβῃς θείου τινός ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, ὅθ. παρὰ

βαισι, ἀμαρτία, ἀσέβεια, ἀνοσιουργία, γ 206, πληθ. V 589, χ 168 κ. ἀ. πλη.

ὑπερβλή, ἴδ. ὑπερβλή.

ὑπερβλή, οκ, (ὕπερ, βλή) ὑπερβόναμος· συνήθ. ἐπὶ κακοῖς, βλαίαι· ὀρασοῦς, παρὰ τολμοῦ, αὐτοῦ ἀδής, «θυμὸς» Σ 252· ἐπὶ τῶν μνηστῆρων «ὕπερβον ὕβριν ἔχοντες» αὐθιγὴ ὕβριν, ἢ ὕβριστηκὴν αὐθαδεῖαν ἔχοντας, α 368, π 410 κ. ἀ., ἐν γένει σφοδρός, ἐμπροσθεν, οὐχὶ ἐπὶ κακοῦ, ο 212. Τὸ οὖν ὑπερβλή ὡς ἐπὶ β, ὑπερβολικῶς, ὑπερμέτρως, P 19· ἀνοσιώως μ 379, ε 92 κ. ἀ.—Γλῶ. Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.

ὑπερβόρεοι, οἱ, ὑπερβόρειοι, μυθικόν τι ἔθνος κατοικοῦν τὰς πύρας τοῦ Βορρᾶ χώρας (ἢ κατὰ τινες πύρας τῶν ὀρίων, ὡς ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ ὄρος), τὰς ὁποίας ἐκρητίζοντο ὡς ἀληθῆ παρθέσιον, Γμ. 6 (7), 29. Ὁ Πίνδαρος Ὀλ. 3, 14 ἐξ., Πυθ. 10, 49 τοποθετεῖ αὐτοὺς παρὰ τὸν Ἰστρον, ὁ δὲ Πρόδοτος 4, 13. 34—36 ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

ὑπερβλή, ἐκ, (ὕπερ, βλή) μόνον ἐν τῇ αἰτ. ὑπερβλή [...], κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὑπερβεία, ὑπερενδεής, τουτέστιν ὑπερμέτρως σικκρός, λίαν ὀλιγαριθμός, «ἐλάττω» P 330 f (ἐνθα δὲ «καί» εἶνε ἐναντιωματικὸς= καίπερ, ἴδ. καὶ B¹, 4, ἀ. β¹). Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀπολλών, καὶ ἄλλους· ἄλλοι δὲ ἀκολουθοῦντες τὸν Εὐστάθιον παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ βεία καὶ ἐρμηνεύουσιν· ὑπέρτερος τοῦ βείατος, ἄφοδος, ἀτράμητος.

ὑπέρβλη, ἡ, 1) κρήνη τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Φερῶν B 734, Z 131. 2) ἡ παλαιότερα, (μυθικὴ) χώρα τῶν Φαιάκων, πλησίον τῶν Κυκλάδων, πρὶν μετακινήσασιν εἰς τὴν Σχέριαν, ζ 4.

ὑπέρβλη, ἄλλως μὲν μεταβ. καταβάλλω ἐν δὲ τῇ ἀορ. β¹. ὑπέρβλη ποιητ. ἀμετάδοτος καταπίπτω, κλίω πρὸς τὰ κάτω, V 691 f. (ἢ ἢ μάλλον «ὕπρησι γυῖα» κατέπεσαν ὑποκάτω τὰ μέλη, τὰ γόνυα).

ὑπέρβλη, ἐπικ., παρὰ ἀνάγκ. ὑπέρβλη, κάτωθεν ὀρέπω ἢ ἀποσπῶ, «ἀπὸ κάτω τρώγω», μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κάτωθεν [παραιρουνοῦ] παρασύροντός τι, οἷον «κονίην ποδοῖν» ἐξέπλυνεν ἢ κατέτρωνε κάτωθεν τῶν ποδῶν τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκη νὰ πατῇ ὁ ἄρως, Φ 271 f.

ὑπέρβλη, ἴδ. ὑπέρβλη.

ὑπέρβλη, ἐπικῶς ὑπέρβλη ἐν τῇ παρτατ. ὑπέρβλη, -s, B 426, Γ 210, Σ 433, ἀορ. β¹. γ¹. ἐπικ. ὑπέρβλη καὶ κατ' ἐπικτ. ὑπέρβλη (ἴδ. ἔκκ) A 735, Ω 374, ὅποια ὑπέρβλη.

4) μεταβ. κρατῶ ὑπέρβλη τι τινας, οἷον «σπλάγγνα Ἠφαίστιο» B 426· ἴδιως πρὸς ὑπερβάσιόν τινας, ὅτε καὶ συντίσσεται μετὰ δοτικ. χαρακτηριστ., οἷον «χεῖρα, χεῖράς· τινα» κρατῶ τὰς χεῖρας ὑπέρβλη τινός, προστακτικῶς, ὑπερασπίζω τινά, A 249, E 433, ε 184· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. I 420, 687, Ω 374. 2) ἀμετάβ. ὑπερ-

βλή, ἐξέβλη, μετὰ γενικ. «σπάντων ὤμους» ὅτε ἴσταντο, ἐξέβη κατὰ τοὺς ὤμους (ὁ Μενέλαος τοῦ Ὀδυσσεύς) Γ 210. β¹) ἀναβαίνω, ὑψοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, «γαίης» A 733· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀστέρας, π 93.

ὑπέρβλη [...], ἢ (ὕπερ), ὑπέρβλη, κεραυτοφῶς (ἐκάλως), «ἀπλη», πληθ. «ὕπραι» τὰ καλῶς δια τὰ συνάπτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς (τοῦ «ἐπικρίου») πρὸς τὸ κατὰστρωμα, δι' ὧν στρέφεται τὸ ἱστὶον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπικρίου κρεμάμενον, ε 260 f.

ὑπερβόρεος, ὁ, μετοχ. ἐνεσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. εὐρισκομένη, ἐπικῶς δὲ μόνον N 238) ἀχρήστου τινός ῥήματος· ὑπερβόρεω (ἐκ τοῦ ὑπερβήω, ὁ ἐ. ἄγαν ἀνὴρ, ὡς ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ ἀνὴρ) κυρ. ὑπερβόρεος· ἐπὶ κακῆς μόνον σημασι, ἤγουν ὑπερβόρεος, ἐλαττώων, ὑβριστής, A 176, N 238 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.). ἴδιως ἐν τῇ Ὀδυσσειᾳ ἐπὶ τῶν μνηστῆρων δ 769, ρ 331 κ. ἀ. πλη. Ἐπιτελεσται ἡ κακὴ σημασία τῆς λ. διὰ τῆς προσημίας· «κακῶς» B 266, ε 766, καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλάδων ζ 3.

ὑπερβόρεος, ορος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου ὑπὸ τοῦ Μενελάου φανουθείς, Σ 516, P 24.

ὑπερβλή [...], ἢ, Ἀττ. ὑπερβλή, πόλις τῆς Ἀχαΐας, μετὰ πλείστα Ἀγερικα, νῦν δὲ Παλαιόκαστρον, B 573, α 254.

ὑπερβλή [...], ὁ, μετοχ. ἐνεσ. ἐλ-λως· ἀχρήστου τινός ῥήματος· ὑπερβλήω (ἐκ τοῦ ὑπερβήω, τοῦτο δὲ κατ' ἐπικτ. ἐκτασιν ἀντὶ τοῦ ὑπερβήω, ὁ ἐ. ὑπέρβλητος· φανού-μενος ἢ ὑπερβήωμενος, κατὰ τὸν Κούριον κατὰ δὲ τὸν Δούτζιον ἐκ τοῦ ἀχρ. ἄφανος= ὑπὲρ ἐκ τοῦ ἐπιτακτικ. α καὶ τοῦ φαίνω=καὶ τῆς ὑπέρ· βλ. ἀπθανώτερον ἰτυμολογίῃ ὁ Δοι-δερλ. ἐκ τοῦ ἄφανος καὶ τῆς ὑπέρ, οἷον ἐπὶ ὑπέρπλο τοι, καὶ ἱπομ. ὑπερβόρεος), ὑπερβή-φανουόμενος, ἀλαζονευόμενος, «περὶ ἡ-φανος», «ὕπερβληντες» Ἐπιτοί· A 694 f.

ὑπερβλή, ποιητ. καὶ ἱεροκ. ἐπὶ β, (ὕπερ), ὑπερβλήω, «ἀπ' ἐπάνω», ἴδιως ἀπὸ τοῦ ὀ-ρανοῦ, H 401, ω 344, Γ Δῆμ. 400· ἐν γένει ὑπερβλήω, B 218, E 122, π 47, χ 173 κ. ἀ., τὸν ἀντίον «ἐνερθῶν» N 75.

ὑπερβλήω, μόνον ἐν τῇ μέλλοντι γ¹. πληθ. ὑπερβλήονται ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παρτατ. ζ ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. β¹. ὑπέρβλη, ἀπαφρ. ἐπικ. ζ ἰων. ὑπερβλήω, ὑπερβλήω, πηδῶν ὑπερβλήω, ὑπερβλήω, «τάρον», Ἰλ. Θ 179, Π 380 κ. ἀ., «ἐρκίον» I 436, ἀπόλ. M 53.

ὑπερβλήω [...], οκ, μεγάλωμας, μεγαλόψυχος, γενναίος (ὁ δὲ ΓΜ. Οὐδύσιος λαμβάνει αὐτὸ ἐπὶ κακῶς ὑπερβήω, ὑπερβήω ἐν τοῖς A 365, E 881, λ 260). ἐπιθετικὸν τῶν ἡρώων, Ἰλ. πλ.· ἐπὶ δὲ «Τρῶες ὑπέρβ.» Z 411, «ἔταροι» V 512, «Γίγαντες» η 59, «θεο-ράποντες» δ 781, π 326.

ὑπερβλήω [...], τὸ (ὕπερ, ὄρος), ὑπέρ-

θυρον, τῆς θύρας τὸ ἀνώφλιον, τὸ ἀντίθετον • οὐδός • η 90 f.

ὑΠΕΡΙΜΗ, μέλ. γ'. ἐνικ. ὑπερήσει, ὑπεράνω τινός ῥίπτω, ῥίπτων ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τι, • τόδε (σῆμα) • ῥίπτω πέραν τούτου τοῦ τέρματος τὸν δίσκον, θ 198 f (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οὕτως· ἀντὶ τοῦ συνήθους· «τόν», ὃ ἐ. δίσκον).

ὑΠΕΡΙΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ῥῆμα ἀμφιδύλου ἐτυμολογίας· μόνον ἐν τῇ ψ 3 f, • γούνατα ἐρβώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο • ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τῆς γραΐας· Εὐρυκλήης, ἥτις σπεύδει μὲν, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῆς δὲν ἐπακολουθοῦσι προθύμως, οἰονεῖ· κλονοῦμαι, [σφαλλομαι], τρέμω, „πεδικλῶνομαι, ἐμπερδεύομαι, τρικλῶνω“ ἢ κατὰ τινας τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν· ὑπερικνοῦμαι, ὑπερπηδῶ, ὑπὲρ τὸ θέον βαδίζω. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον • ἀνεπύλλοντο—||. τῶν· διορθωτέον· ἀνεσφάλλονται—ζ ἐκινούνο—||. ὥσως· ζ ἐκινούνο—προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυνάμενης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας· Ὁ δὲ Κράτης ἡρμήνευσεν· ὑπερεξετείνοντο—||. μὴ πως καὶ ἀνεγίνωσκεν· ὑπερκετείνοντο·—Εἰάν ἦνε σύνθετον ἐκ τῆς ὑπὲρ, τὸ δεῦτερον συνθετικὸν κατὰ τὸν Λόδεκκ εἶνε συγγενὲς τοῦ αἰσσω, ἀκτάζω, ἀκταίνω, ὅτε πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ γραφή ὑπερακταίνοντο· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἰκέσθαι· θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν. Κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον πιθανώτατα ἐκ τῆς ῥίζης ικ, ἐξ ἧς Ἰκτεῖς (προκτεῖς), Ἰχθυος, Ἰκταρ, διὰ τοῦ ἀχρήστου ἰκτός· ἰκταίνω, καὶ σημαίνει ἄγαν προθυμοῦμαι, τρέχω, ὅπερ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἀνωτέρω • γούνατα ἐρβώσαντο •, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ ἐπεξηγητικῶς παράκειται).

ὑΠΕΡΙΟΝΙΑΣ [...], αο, δ, υἱός τοῦ Ὑπερίονος ἢ τοῦ Ὑφους, ὁ Ἥλιος, μ 176. Ἰδ. τὴν ἱπομ. λ. 4).

ὑΠΕΡΙΩΝ [...], ἰονος (ὑπέρ), δ, 4) ἐπώνυμον τοῦ Ἥλιου, • Ὑπερίων Ἥλιος • Θ 480, α 8, φ 42, 263, ἢ • Ἥελιος Ὑπερίων • μ 133, καὶ μόνον ἐν • Ὑπερίων • ὡς ὄνομα τοῦ Ἥλιου, Γ 398, α 24, Γ. Ἀπ. 369. Πιθανῶς εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τίνος ἀχρήστου ὀνόματος ὑπερος (ἐκ τῆς ὑπέρ, πρῶλ. τὸ Λατίν. superus) σχηματισθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ ὁ Τικτονίδης ἐκ τοῦ τέκτων, Ἡποσιδὴς ἐκ τοῦ ἡπότα, καὶ σημαίνει ἐπὶ μ. υἱός τοῦ Ὑφους. (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἰλγεον, Νίσην καὶ Ἀμεῖν· κατὰ δὲ τὸν Δυντῆρον παράγεται ἐκ τίνος ἀχρήστου ὀνόματος ὑπερον ἢ ὑπέρη (= ὕψος) καὶ σημαίνει τὸν κάτοικον ἢ ἀρχόντα τοῦ ὕψους κατὰ τὰ οὐρανίωνα. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κατώτερου κυρίου ὀνόματος, καὶ Ὑπερίων εἶνε ὁ υἱός τοῦ Ὑπερίονος κατὰ συκοπὴν ἀντὶ

τοῦ Ὑπεριονίων, ἰδ. Μολιαν. Ἀλλὰ τὸν Ὑπερίονα τοῦτον ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ. Τέλος ὑπάρχει καὶ ἄλλη ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία ἐκ τοῦ ὑπέρ ἰών, ὃ ἐ. ὑπεράνω πορευόμενος, ἀπίθανος καὶ δι' ἄλλους λόγους· καὶ διὰ τὸ μακρόν ι. ||. Περὶ δὲ τοῦ ὅτι ὁ αὐτός λέγεται καὶ Ὑπεριονίδης (ἰδ. τὴν λ.) μὲ διπλὴν πατρωνυμικὴν κατάληξιν, δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν ἀναλογιζόμενοι ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπεκτεταμένα πατρωνυμικά εὐρίσκονται, οἷον Ἰαπετιονίδης, Ταλαϊονίδης, Ἀκρισιωνίδης ἐκ τοῦ Ἰαπετος, Ταλαός ἢ Ἀκρισιος, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν συγχεομένα, οἷον Δευκαλίδης, Ἡετιδὴς ἐκ τοῦ Δευκαλίου, Ἡετίων. 2) εἰς τὴν Τιτάνων υἱός τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, ὅστις μετὰ τῆς Θείας ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἥω (Ἡσιόδ. Θεογ. 371), Ὑ. Δήμ. 26, πρῶλ. Ὑμ. 31 (32), 4. ὑΠΕΡΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, ἀφ. 6'. γ'. πλῆθ. ὑπερκατέδωσαν, ὑπεράνω τινός, ὃ ἐ. ὑπερβάλλων τι, καταδύνω, μετ' αὐτ. • τεύχος • Ὑλ. Ν 50 87.

ὑΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΙ [...], καθ' ὃ ἐξέδωκεν ὁ Οὐδός, ποιητ. αἰτ. πλῆθ. ἐλλειπτικ. ὡς ἐξ ὀνόματ. ὑπερκύδας, αντος, (||. ἐκ τῆς ῥίζ. κτα—κύδοι, κυδρός—κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἐκ τῆς καμ—ἐκαμον—ἔγινε τὸ ἀκάμας, καὶ ἐκ τῆς δαμ—ἐδαμον—τὸ ἀδάμας) ὁ ὑπερένδοξος, ὑπερευκλής, Ὑλ. Δ 66, 71. (Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνταῦθα εὐρίσκεται καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 510 ἢ ἐνικ. αἰτ. • ὑπερκύδαντα •. Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἐκ τίνος ῥήματος κύδω (μὴ ἀποδεσμευμένου) κυδαίνω, ἐξ οὗ ἔγινε τὸ κύδας κατὰ τὸ γῆμας· κατ' ἄλλους δὲ ἐπιθ. ὑπερκυδᾶς Δωρ. ἀντὶ τοῦ ὑπερκυδῆς, ὅπερ κατὰ συνείρεσιν ἐκ τοῦ ὑπερκυδῆς· ὅθεν πρέπει νὰ τολμηθῇ, λέγοντες, ὑπερκυδάντας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου καὶ ὁ Δωρικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὑπερκυδῆς· εἶνε ὑποκτος).

ὑΠΕΡΚΙΠΤΑ, ὑπεράνω τινός· κύπτω, Ὑπ. πηγρ. 14, 22.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΣ, ὁ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑΠΕΡΜΕΚΗΣ (δπ. ἰδ.), μόνον Ὑμ. 7 (8), 4, ἐν τῇ κλητ. ὑπερμενέτα.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΑΝ, μετοχ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ῥήματος ὑπερμενέω, μόνον ἐν τῇ πλῆθ. • ὑπερμενέοντες • ὑπερδύναμοι, παντοδύναμοι, τ 62 f. (||. Φαίνεται ὅτι ἔχει μάλλον ψεκτικὴν σημασίαν, ὡς τὸ • ὑπερηνόροντες • ὑβρισταί, ὑπερόπτα). Ἐκ τοῦ

ὑΠΕΜΕΝΗΣ, ἐς, γεν. ἐός, δατ. εἰ Λ 727, ἐπικ. (ὑπέρ, μένος) ὑπερδύναμος, παντοδύναμος, ἐπιθ. τοῦ Διός, Β 146, 350, Η 343 κ. ἀ. πλγ. ἔτι δὲ καὶ • βασιλῆς • Θ 236, ν 205, υ 222 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ • ἐπικούροι • Ρ 362.

ὑΠΕΡΜΟΡΟΝ, ἐπιθ. ἐπικ. (ὑπέρ, μέρος), κυρ. πέραν τοῦ πεπωμένου, περισσότερον τοῦ

ἀπὸ τῆς μοῖρας ἐν ἑκάστῃ προσωριμίου, ἵπομ. παρὰ τὸ πεπωμένον, Γ 30, Φ 517, 34 κ. ἀ. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ ἔγραψαν πανταχοῦ διερρημένους «ὑπὲρ μόρον» κατὰ τὸ «ὑπὲρ ἄσαν, ὑπὲρ μοῖραν». Ἀπ᾽ δὲ μόνον εὐρίσκειται ἡνέρομα, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιθετ. ὑπέρμορος, Β 455. Πρβλ. μοῖρα.

ἡνέροπλις [...], ἢ ἱπικῶς (ὑπέροπλος), ὑπεροπλία, [ὑδρίς], ἀλαζονεία, αὐθαρεσία, θρασυτήτης, αὐθάδεια, πληθ. Α 205 f.

ἡνέροπλιζομαι, ἐπικ., μέσ., ἀποθ., ἀλαζονεύομαι, ὑπεροπτικῶς φέρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὅθεν μετ' αὐτ. ὑπερηφάνους, ὑπεροπτικῶς μεταχειρίζομαι, περιφρονῶ μόνον ἐν τῇ «οὐκ ἄν τις μὲν ἀνὴρ ὑπεροπλισσάται» οὐδεὶς ἀνὴρ ἤθελε τὰ περιφρονῆσαι, ἐν τῇ ὑπερηφάνειά του τὰ φέει (τὰ ἀνέκτορα, τὴν οἰκίαν), ρ 268 f. (Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Βούττιμαννος κατὰ τὸν Ἀπολλωνίον, τὸν Σχολ. καὶ τὸν Εὐστάθ. «ὑπερηφάνειαν». Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ἀμεῖς ἀντὶ τοῦ «νικῆσειεν», διότι, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐξέλαβε τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ ὀπλίζω παραγομένην, ἐπομ. σημαίνει κατ' αὐτὸν διὰ τῶν ὀπλῶν κυριεύω, καθ' ἃ καὶ ὁ Γ' Μ. Οὐάσιος μετέφρασε, κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν ἐν τῇ ὑπεροπλίᾳ κυριεύω. Ἐκ τοῦ

ἡνέροπλος, ὅν (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ὀπλαν· ὁ ἐπὶ τοῖς ὀπλοῖς αὐτοῦ ὑπερηφανεύομενος, θρασυόμενος· κατὰ δὲ τὴν νεωτέραν ἀντὶ τοῦ ὑπέρπαλος, ὅ ἐ. ὑπερίσχυρος, ἴδ. ἀναλῶς) ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑπερόπτης, θρασύς, βίαιος, μόνον ἐν τῇ ἐνικ. οὐδετ. ὡς ἐπιρρήματι· ἡνέροπλος εἰπεῖν· ὑπεροπτικῶς εἰπεῖν, ἴλ. Ο 483, Ρ 470.

ἡνέροκος, ὅν (ὑπέρηκος) μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ ἡνέροκος, ὑπέρηκος, ἀνώτερος, ἐξέχων, ἔσχατος, [διαφέρων], μετὰ γεν. «ἄλλων» ἴλ. Ζ 208, Α 784, «εἶδος»· Ὑμ. 11 (12), 2.

ἡνέροπτομαι, μέσ. ἀποθ., ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέρπτατο (ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου ἦπταμαι), ὑπερίπταμαι, ὑπεράνω πετοῦ, «πετῶ ἀπ' ἐπάνω», μεταφ. «ὑπέρπτατο ἔρχομαι» Ν 408, Χ 273, χ 280· μετ' αὐτ. «σῆματα (λίθοι)· ἐπέταξεν ὑπεράνω, ὅ ἐ. πέραν τῶν σημείων (τοῦ τόρμου)», θ 192.

ἡνέριγμ, ἴδ. ἡνέριγμνιμ.

ἡνέρεσκεῖν ἴδ. ἡνέρεχα.

ἡνέρτατος, η, ὅν, ποιητ. (κυρ. ὑπερθευ. τῆς ὑπέρ) ὑπέρτατος, ἀνώτατος, ὑψιστος, «κεῖτος ὑπέρτατος»· ἴλ. Μ 381, «ἥστο.... ὑπέρτατος ἐν περὶ πηλῇ» Ψ 451.

ἡνέριμ, ἢ, «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξίων τετραγώνων πλινθίων, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται» ζ 70 f. (Καὶ ταῦτα μὲν αἱ ἀρχαὶ οὐκ ἔχουσιν· ὁ δὲ Γοῖδιλος ὑποποθεῖν ὅτι εἴνεα ἀτέλασμα τι ἢ ἀκίπη τῆς ἀμάξης εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς βροχῆς).

ἡνέρτερος, η, ὅν (κυρ. συγκριτικ. τῆς ὑπέρ).

4) ἀνωτέρω κεῖμενος, ὑπέρτατος, ἀνώτερος, «κρὲ ὑπέρτερος» τὰ ὑπεράνω, ἔχουν ἐξωτερικὰ κρέατα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑποκάτω «σπλάγγνων»), γ 65, 470, υ 279 (ἐν τῇ Ὁδ. μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ.). 2) ὑπέρτερος, ἀνώτερος, «κρῶτος, εὐχος» Α 290. Μ 437, Ο 494, 644, «γενεὴ ὑπέρτ.» κατὰ τὸ γένος ἐξοχώτερος, Α 786.

ἡνέριλλος [...], ὅν, ποιητ. (πιθανῶς ἐκ τῆς ὑπέρ καὶ ἡτ, φῶμαι) κυρ. ὑπερφυῆς, ὑπερμεγέθης, ὑπερίσχυρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁμῶς μετὰ φύγῃ, βίαιος, παράτολμος, αὐθάδης, θρασύς, ὑδριστής, συχνὴν ἐπιθέτων τῶν μνηστήρων, α 434, β 310 κ. ἀ., τῶν Κυκλώπων, ι 406, τῶν Τρώων Γ 406, Ν 621 κ. ἀ. ἔτι δὲ «θυμὸς» ἀγέροντος ψυχῆς, Ο 94, Ψ 614, «ἔπος, μῦθος» δ 503, 774· ἐπὶ καλοῦ δὲ μόνον φ 289, ὅπου ὁ Ἀντίνοος μεταχειρίζεται τὸ ἐπιθετὸν περὶ ἐαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων, ἐπομένως· ὑπερίσχυρος, βωμολόχος, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε καὶ ὁ Ἀρίσταρχ. τὴν ἐν τῇ Ε 881 ἀνάγνωσιν «ὑπερφίλον Διομήδεα».

—Ἐπὶ ἡνέριλλος ὑπερμετρώς, ὑπερβολικῶς, διαφερόντως, «νυμίσσειν, νυμίσαν· Ν 293, ρ 481, φ 285, «ἀνάξιν» Σ 300, «ἀγάσασθαι» σ 74, «θαυμάσαι» α 227· θρασύως, μετ' αὐθαδείας, δ 663, π 346. Ὁ δὲ Βούττιμαννος ἐν τοῖς ἐρημνίδαι· ὑπερφυῆς, δι' ὑπερφυτικῆς βοήθειας. (Τὴν ἀνωτέρω ἐτυμολογίαν ἀσπάζονται ὁ Βούττιμαννος, Νισση, Δοιερλίνος καὶ Κούρτιος, ὅστις καὶ παραδείγματα πολλὰ τῆς ἀναλλογῆς τοῦ υ καὶ ἐσυνέλεξεν, οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ φιάλη, ἀναγ. ὑπερφυλίζων τὴν φιάλην, ἀρα ὑπέρμετρος. Κατὰ δὲ τὸν Πάσσωσιον καὶ ἄλλους τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὑπερβίαιος, ὅ ἐ. ἡνέριβιος. Ὁ δὲ Ἀμεῖς καὶ τινες τῶν νεωτέρων παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ φιάλλω (ἐξ οὗ καὶ φιάλη). ὅ ἐ. τριβῶ, στυλιδῶ, ἐπόμενος· ὑπέρφιλπος, ἔκλαμπος, ἀρα ὑπέρηφανος).

ἡνέριμμαι, ἀποθ., ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ποιητ. ὑπέρημος, β'. πληθ. ὑπέρημετε, ὑποκ. γ'. ἐνικ. ὑπέρηθη. 1) ἔρχομαι, ὑπέργω ὑποκάτω τινός, μετ' αὐτ. «θαμνοῖς, θάρα, μέλαθρον» ε 476, μ 21, σ 450, «γάλον»· Ὑμ. 30 (34), 3 (ὅπου ὁ Οὐάσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ὑπέρηται). 2) μεταφ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων ὑπαιστέρομαι, ὑπέρπω, (λεληθῶτος) εἰσδύω, «Τρώας τρώος ὑπέρηθε γυτὰ» εἰς τοὺς Τρώας· εἰσῆλθε τρώος· εἰς τὰ μέλη των, Η 215, Γ 44. (ἢ ἴσως ἡ πὸ ἀνταρθε δὲν σημαίνει τὰ λεληθῶτως, ἀλλὰ τὸ ὑποκάτω, δηλ. τὰ κάτω μέλη, τὰ γόνατα καὶ τοὺς πόδας).

ἡνέριμα, ἀορ. γ'. πληθ. ἐπικ. ὑπερῶσαν, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀπίσω, ἴλ. Η 422, 314, Ο 452.

ἡνέριμ, ἢ (κυρ. θηλ. τοῦ ὑπερφας) ὑπερῶς, σὺρῶνισκος, Χ 493 f.

ὑπερωϊόθεν, ἔπικ. ἐπιβ. ἐκ τοῦ ὑπερῶος, „ἀπὸ τοῦ ἐπάνω πάτωμα“, α 328 φ. Ἐκ τοῦ ὑπερῶου, τό, ἔπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὑπερῶου, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ὑπερῶος, ἐκ τῆς ὑπέρ, τὸ ἀνώγατον τῆς οἰκίας, τὸ ἀνω πάτωμα, ἢ δωμάτιον ἐν τῷ ἀνω πατώματι, τὸ σύνθηρ ἐνδοικίτημα τῶν γυναικῶν, ἐνικ. Β 514, α 362, σ 517, τ 594, πληθ. κατ' ἀμφοτέρους τοῦς τόπους π 449, σ 206 κ. ἄ. Ἐντεῦθεν εὐεξήγητο: ἡ φρ. «εἰς ὑπερῶν ἀναβαίνω» Π 484, δ 358, δ 754.— Τῆς ἱλιάδ. μόνον ἐνθα ἀνωτ. (Ἡ ἐτομολογ. εἶνε ἀμφίβολος: κατὰ τινας τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λ. δὲν εἶνε κατάληξις, κατὰ τὸ πατρῷος, ἀλλὰ παράγεται ἐκ τινος ῥίζης: *ov=av*, *laow*, ἀέλη).

ὑπέραιον, ἴδ. ἰοίεσθαι.

ὑπέραιον, ἀόρ. ὑπέραιον, γ'. ἐνικ. ποιητ. ἔπικ-
ταια. ὑπέραιον Π 188, μεταχ. ὑπέραιον,
ἰκρῶν, βασιλῶν ὑπέραιον τινός, «χέραι»
ἰλ. Η 488, «θῆλια: ἵππους» ὑπέραιον εἰς
ὄχλιν, Ε 269.

ὑπέραιον, ποιητ., παρακ. γ'. ἐνικ. ὑπερμήμους
(ὁ τόπος οὗτος ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: ἐκ τοῦ ἡμους
γίνεται διὰ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἐμῆμους, χάριν
δὲ τοῦ μέτρου ἐκτείνεται διὰ παρενθήκης τοῦ
ν: ἐμῆμους, πρβλ. κῶνιμους, παλαμναῖους.
Ἐκ τῶν λοιπῶν ἀναγνώσεων καὶ ἐρμηνειῶν, ἃς
ἴδε παρὰ Σπιντζέρφ Excurs. ad Iliad. XXXIII,
ἀξιωματικόν: εἶνε μόνη ἡ διόρθωσις: ὑπερ-
μήμους, νεύω, ῥέπω, κύπτω, κλίνω πρὸς
τὴν κάτω, «πάντα δ' ὑπερμήμους», «εἶνε πάντα
σκυφτοί» ἢ βλέπει πάντοτε κατὰ γῆς, X 491 φ.

ὑπέραιον, ἴδ. ὑπέραιον.

ὑπέραιον, ἀο. ὁ (ὑπέραιον, ὁ ὁ. τὸ μέρος τὸ
ὑπὸ τὸ στόμα, ἢ τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου:
πύγων, ἐκ τινος ῥίζ. *hn=Σανκρ. ἄνα, ἴδ.
πρηνῆς*), πύγων οὐρόρος, γενεῖων, «γενε-
ται», «πρῶτον ὑπέραιον» [ἄρτι γενεῖων], Ω
348, κ 279.

ὑπέραιον, οκ (ὑπέραιον, ὁ ὁ. τὸν ἡμ, κατὰ τὴν ἡμ γινόμενος, ἐωθινός, πρω-
νός, ἐπιθ. ἀντὶ ἐπιθ. ὑπέραιον ἐγείρομαι Ἄρηα
[ἄρ' ἡλῆρα], ἀπὸ πρῶται, «τὴν αὐγὴν, τὴν χαράγ-
ματα» Θ 530, Σ 277, 303, δ 656, «στίβη
ὑπέραιον» πρωινή πύγων, «παγώνια», ρ 23.

ὑπέραιον, μέσ. ἀποθ., ἀνθ' οὗ πάντοτε
Ἰων. καὶ ἔπικ. ὑπέραιον, ἐνερ. Θ 347, Ἰ. Ἰ.
Ἰων. 275, δ 94, ν 380, ἀορ. ὁ. ἐνικ. ὑπέραιον,
γ'. ἐνικ. ὑπέραιον καὶ ἐν τῇ. ὑπέραιον, ἔπικ.
προσ. ὑπέραιον, ὑποτ. -σχαμαι, ἀπφ. -σχαμαι,
μετοχ. -όμενος, κυρ. κρατῶ ἑαυτὸν ὑπέραιον,
ἔπικ. [ὑφίσταμαι], ἀναλαμβάνων ὄθεν 1)
ὑπέραιον, «ὑπέραιον», ὁμολογῶ, συγκατατίθεμαι (νὰ πρῶται), τί τινα, I 263,
K 303, M 236 καὶ ἀνευ δοτ. δ 525, «ἔωνον»
α 463 (ὅπου πρῶτον κακῶς ἐγγράφετο -ἐπι-
σχαμαι-), «ὑπέραιον» μνηστεύω, ἀρῶ αἶμα-
νίζω, N 368, 376, ε 6, εἰ δὲ καὶ πρὸς τῆς

Πηνελόπης ὑπέραιον ἐαυτὴν εἰς τοῦ: μνη-
σχαμαι, δ 94, ν 380. Ἰδίως ὑπέραιον τι,
«ἄζω» εἰς τοῦ: θεός, «ἰσρά, ἐκατόμβας» Z
93, 415, Ψ 209 κ. ἄ. Συντάσσεται συνήθως
μετὰ μέλ. ἀπαρρ. Z 93, N 367, X 44, δ 6,
ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐνερ. ἀπαρρ. «ἀπονέεσθαι» B
412, I 49. (ἢ. Ἄλλ' ὁ ἐνερῶς τοῦ ῥήματος
τούτου ἔχει σημασ. μέλλοντος). 2) διαδε-
βαίω, ὁμολογῶ, μετ' ἐνερ. ἀπαρρ. Ἰ. Ἰων.
275.

ὑπέραιον, ὁ (κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐναρκτιδὸν σε
σύννο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λατ. somnus, soror,
καὶ τοῦ Σανσκρ. snarhas) «ὑπέραιον» Ὁμ. πλχ.
«ἡδύς» Δ 431, «γλυκύς» Ἰ. Ἰων. 8, Ἰ. Ἰ.
47 (18), B, «λυσιμελής» α 56, φ 342, «νή-
δουμος» B 2, γ 62, «πανδαμάτωρ» Ω 5, ε
372 κατὰ τινας δὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ὑπνου, νο-
σταγμός, ἴδ. ἰδ. μ 284, «χάλκεις ὑπέραιον»
ποιητ. ὁ αἰώνιος ὑπέραιον, ὁ θάνατος, Λ 244.—
B.) προσωποποιᾶ Ἰπέραιον, ὁ, θεός τοῦ ὑπνου,
Σ 242, 270, 286, δίδουμος ἀδελφός τοῦ Θανά-
του, Σ 231, Π 672, 682, «ἀναξ πάντων τε θεῶν
πάντων τ' ἀνθρώπων» Σ 233, «νήδουμος» Σ
242, Π 454. (Ἐδραῖος δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδ.
Θεογ. 758 ἐν τῷ Ἄδῃ παρ' Ὁμ. δὲ εἰς τὴν
Λημὸν μεταδραῖνει ἡ Ἥρα, ὅπως εὖρη αὐτὸν
Σ 230). Ἐκ τούτου

ὑπέραιον, ἔπικ. ἀντὶ τοῦ ἰπέραιον, ἀμετάδ. ὑπνῶ-
τω, κοιμῶμαι, μόνον ἐν τῇ μεταχ. «ὑπνῶ-
οντα:» Ω 344, ε 48, ω 2.

ὑπέραιον, καὶ ἔπικ. ἰπέραιον (Λατ. sub, Σανσκρ. upa).

1.) Πρὸς τὰς μετὰ γεν., δοτ. ἢ αἰτ. μετ' τὴν
θεμελιώδη σημ. ὑπέραιον. Α.) Μετὰ γενικῆς,

1) τοπικῶς: α.) εἰς δῆλωσιν τῆς ἐκ τῶν κά-
τωθεν τινος κινήσεως, «ἀπὸ κάτωθεν, ἀπ' ἀπο-
κάτω» μόνον ποιητ. καὶ μάλιστα ἱπικ. (ἀντὶ τοῦ
ὑπέραιον), «ἀνίσταμαι ὑπὸ ζόφου» ἀνίσταμαι, ἀνα-
βαίνω ἐκ τοῦ σκότους (τοῦ καλύπτοντός με) «ἀπὸ
κάτω ἀπὸ τὸ σκοτάδι», Φ 56, «ἔρῳ νεκρὸν
ὑπ' Ἀλάντος» σῶρω (σώζω) τὸν νεκρὸν ὑπέραιον
θεν (ἐκ τῶν χειρῶν) τοῦ Ἀλάντος (τοῦ ὑπέραιον-
ζοντος αὐτόν) Ρ 235, πρβλ. I 218, N 198, «ὥρτο
ὑπὸ θρόνου» ἀνεπήδησεν ὑπέραιον τοῦ θρό-
νου, ὑπὸ τὴν ὁποῖον εἶχεν ἐκδύση χ 364,
ὡσαύτως «ῥέει κρήνη ὑπὸ σπείους» ι 444,
«ἔγω ἀνδροκταῖος ὑπὸ» ὑπελαίρω ἐκ τῆς
αἵματος χύσεως, Ψ 86, «λύω ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ»
Θ 513, δ 39. Β.) εἰς δῆλωσιν τῆς ὑπὸ τι ἀντι-
κειμένου ἥρσιαι καὶ διακριθῆς, «βίβιστον ὑπὸ
χρῆνός βέρεθρον» Θ 44, «μοχλὸν ἤλασα ὑπὸ
σποδῶ» ἐισώθησα τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὴν σποδὸν
ὥστε νὰ μείνῃ ὑπ' αὐτήν, ι 375 ὡσαύτως «ἐπὶ-
θεπτο ὑπὸ χρῆνός» λ 52 πολλὰκι: ἐπὶ μέλων
τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, οἶον «ὑπ' ἀνθερώνας
ὄχλῳ τέτατο» Γ 372, «κρήδεμον ὑπὸ στέρ-
νοιο τανύται» ε 346 κ. ἄ. Ἰδίως δὲ μετὰ τῶν
ῥημάτων: β2λλω, τογγάνω, οὐτάω, αἰρέω ἔξ,
«τὸν β2λ' ὑπὸ γναθῶτος» N 671, «ὑπ' οὐατος

νότι· N 477, «ὅπό αἰτέρνοιο τυχεῖν» Δ 406, ὅπ' ὀφρῶος οὔτα· Ξ 493, «ὅπ' ἀνθερεάνος ἱλεῖν» Α 501 κ. ἀ. πλγ. 2) μεταφορ. ἀ.) εἰς δόλῳσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου ἐπὶ παθητικῶν ρημάτων καὶ ἀμεταβίβωτων (ἀλλὰ μὲ παθητικὴν σημασίαν) ὅπό, «ἀπό», «ἐδάμῃ ὅπό τινος» ἐδαμάσθῃ ὑποκάτω τινός, ἐπομ. ὅπό τινος, «ἀπό τινος», Γ 436, Δ 479, Ζ 134, Π 434, «ὀνήσκει ὅπό τινος» Α 212 (||. ἂν καὶ ἐνίσσῃ δύναιται ἢ πρόθεσις μετὰ τῆς γενικῆς νά ἀποδοθῇ καὶ εἰς τὰ «πίπτωσις»), «πίπτω ὅπό τινος» Γ 428, «φεύγω ὅπό τινος» καταδιώκομαι ὅπό τινος, Σ 149, ὠσαύτως· ζ «φροδοῦμαι ὅπό τινος» Π 303 κ. ἀ. πλγ. 6.) εἰς δόλῳσιν πάσης ἀλλοτρίας αἰτίας παρὰ τὴν ποιητικὴν, ἀφορμῆς, ἐπενεργείας, συνεργείας ἢ καὶ ἀπλῶς συμπαραπορευούσης περιστάσεως, εἰς αἰτίας, ἐνεκα, ἐκ, ὡς ἐκ, «ἀπό», οἶον· Ἔργον αἰετὶς ἔχειν ὅπ' Εὐρύσθῳσι δόλῳσι· ἐνεκα τῶν δόλων τοῦ Εὐρ. Τ 433, Δ 276, «κατὰ δ' ἔπληξαν πατὶ γαίῃ λῶος ὅπό ρίπῃς» ὡς ἐκ ἡ ἔνεκα τῆς· ρίπῃς, Θ 192, «ὁρώς ὅπό τελαμῶνος» παραγόμενος ἐκ (τῆς πίσεως) τοῦ τελαμῶνος, Ε 796, «ὅπ' ἀνάγκης» εἰς ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος, θ 410, τ 156, «ὅπό χάρματος» ἐκ τῆς· χάρσιν, «ἀπό τὴν χαράν», Γ. Δίμ. 372, «νῆες κονάδῃσαν ἀυαάντων ὅπ' Ἀχαιοῖν» ὅπό τῆς· βοῆς τῶν Ἀχαιῶν, Β 334, «ὅπ' ἀγγελοῖς» ἐνεκα τῆς παραγγελίας, κατὰ παραγγελίαν, η 263, «πέλεια ὅπ' ἔρῃκος ἐκίππετο πέτρῃν» ἐνεκα τοῦ ἔρῃκος, ὅ δ. διὰ τὴν καταδίωξιν (καταδιωκομένη ὅπό) τοῦ ἔρῃκος, Φ 494, «ταχεὶ σάλπιγξ δῆλων ὅπα» ἡχεῖ ἡ σάλπιγξ ὅπό τῶν πολεμίων σάλπιγγόντων, Σ 220, «δαίλων ὅπα λαμπρομένων» ὅπό τὴν λάμψιν τῶν δάλων, Σ 492, τ 48, φ 290, «ὅπό φρικὸς» κατὰ τὴν φρικασίαν (τὴν ἐλαφρὰν κόμην) Ψ 692.

Β.) Μετὰ δοτικῆς. 4) τοπικῶς πολλάκις μετὰ ρημάτων ἡμεῖς· ζ διατριβῆς σημαντικῶν. Ἰδίως ἐπὶ τοπικῶν προσδιορισμῶν, οἶον· ὅπό ὅρου δαίτα πένοντο· Σ 588 κ. ἀ., «ὅπό Τρώλῳ» εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ Τρώλου, Β 866, πρβλ. Χ 479, ὠσαύτως· ὅπό Νῆλῳ· α 186, «Ἰλῳ τεύχει ὅπα μάρνασθαι» ὅπό τὰ τεύχη, ταῦτέστι πρὸ τῶν τευχῶν τοῦ Ἰλ., Ρ 404 κ. ἀ. πλγ. Ἐτε δὲ μετὰ ρημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν πρόκειται νά ἐκφρασθῇ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἡμεῖς, οἶον· τίθημι τι ὅπό τινι· γ 449, Ω 614, «ἦσαν ὅπό φηγῳ» Ε 693, «ὅπ' αἴσοι φῶτες ἐπικτον» Π 378 κ. ἀ. π. 2) μεταφορ. ἀ.) εἰς δόλῳσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, ὡς καὶ ὅταν συντάσσεται μετὰ γενικῆς, μᾶλλον ποιητικῶς, ὅπό, «ἀπό», «δαμῇαι ὅπό τινι» Ε 616, δ 790 κ. ἀ., «ὅπό χερσὶ τινος» Β 860, Θ 359, σ 156 κ. ἀ., «ὅπό τινι θαλείῳ, φθίσαι, ὀλέσθαι φλογὴν ἢ θυμὸν» Ο 289, Ν 763, Ω 638 «τύπτεσθαι ὅπό δουρί» Α 433, «ἐλκεσθαι ὅπό τινι» Χ 65, «ὀλέσθαι ὅπό γαμφήλῃσι» Π 489, «φί-

θεσθαι, φρεθῆσθαι ὅπό τινι» Α 421, «τίκτειν, γένεσθαι ὅπό τινι», ἴδ. τὰς λ., «ἀρμυθόντες ὅπό πλῆγῃσιν ἱμάσθῃς» ν 82, «γῆραι ὅπα ἀρμυθόντες» λ 436 καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας φράσεις· 6.) εἰς δόλῳσιν τῆς παραπορευούσης περιστάσεως, «ὅπό πομπῆς» ὅπό τὴν συνοδείαν, ἐν συνοδείᾳ, Ζ 471, «πνοῇ ὅπα» ὅπό τὴν πνοήν, μετὰ τῆς πνοῆς, δ 402· γ.) εἰς δόλῳσιν ὑποταγῆς, ὑποτελέσεως, «διδάχῃσιν λαβὲς ὅπ' αὐτῷ» γ 304, «καὶ οἱ ὅπό σκήπτρῳ τελλοῦσι θέμιστας» Γ 456, 298, πρβλ. η 68, «ὅπ' ἡνιόχῳ» Ε 234· ὠσαύτως· ὅπαυ ὅπα καμυθόντες· ὅπό τὰ κράτος τοῦ ὅπαυ, Ω 636, δ 295. (||. Ταῦτην τὴν σύνταξιν νομίζω ὀρθωτέραν παρὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἦν ὁ Ἀρμεῖς συνάπτει τὰ ὅπαυ ὅπα· πρὸς τὰ «ταρπόμεθα»).

Γ.) Μετ' αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς· ἀ.) εἰς δόλῳσιν κινήσεως (καταβάσεως) πρὸς τὰ ὑποκάτω ἢ ἐντὸς τινός, ὅπό τι, ὑποκάτω τινός, «ἴσναι ὅπό γαῖαν» Σ 334, «δυναί ὅπό ἄρμα» Σ 445, «ἔλλεαι, νίεθαι ὅπό ζῳόν» λ 57, Ψ 51, «ὅπ' ὀστίον ἦλοθ' ἀκωχῇ» Ε 67, «παπτηῶς ὅπό θρόνον» γ 362, «ἀρην ὅπό ζυγόν», ἴδ. ἄρῳ Α', 4) κ. ἀ. πολ. π. Ὅταν καὶ εἰς δόλῳσιν κινήσεως πρὸς τὰ πλησίον ὑψηλοῦς τινος· πρᾶγματος· παρακείμενα, «ὅπα τεύχος ἵνασι, ἱκίσθαι» Α 481, Μ 264, «ὅπό Ἰλίου, ὅπα Τροίην ἐλθόν» ὅπό τὰ τεύχη τοῦ Ἰλίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Β 216, 673, δ 446· ἔτι δὲ εἰς δόλῳσιν τῆς ἐκτάσεως ὅπό τὴν ὑψηλότεραν ἢ ὑπερκείμενον πρᾶγμα, «Ἀρκαδίη ὅπα Κυλλήνης ὄρος» ἐκτεταμένη ὅπό τὸ ὄρος τῆς Κυλ., Β 603, πρβλ. ε. 824· 6.) ἐπὶ ἡμεῖς· ζ διατριβῆς ὅπό τι, ὅπου συνήθως τίθεται ἡ δοτικὴ, «στάς ὅπό δγγυν» (χυρίως ἐλθὼν καὶ σταθεῖς ὑποκάτω) ω 234, «βέλες λαμῶν ὅπ' ἀνδραρῶνα» Ν 388, πρβλ. γ 374, γ 307, «ζῶναι ὅπ' αὐγᾷ ἡελίου» α 349, πρβλ. δ 181, λ 498, 619, «εἶναι ὅπ' ἡῷ τ' ἡλιόν τε» Ε 267, «Ἐρινός· τίνονται ὅπό γαῖαν» Τ 259. (||. Αἱ ἐρμηνεύονται αἱ γινόμεναι ὅπό τινων, μὴ παραδεχόμενων ἐπὶ ἡμεῖς· καὶ διατριβῆς τὴν σύνταξιν ταύτην, φαίνονται μοι βεβαιωμένοι· ζ ἀνεπαρκείας). 2) χρονικῶς ὅπό, κατὰ, περὶ, Δατ. sub. «ὅπ' ἔρῳ» Βατρ. 103, «πάνθ' ὅπα μνησθῶν» καὶ ὅλον τὸν χρόνον τῆς μέμνησιν, Π 202, «νόχ' ὅπα τήνδ' ὀλόην» Χ 402.

Σημ. Παλλάκις ἡ πρόθεσις αὐτὴ ἐπιτίσσεται ἐκτάσεως τῶν τριῶν πτώσεων, μετ' ὧν συντάσσεται, καὶ τότε τομίζεται κατ' ἀναστροφὴν ὅπα, Ν 198, Σ 220, Ε 559, Ρ 677, Γ 275, Χ 444 κ. ἀ.

Η.) Ὡς ἐπιρρήμα· ἀ.) ὑποκάτω, συγγόν ἐν τῇ· ὅπό δὲ· Α 486, Ξ 240, α 431, δ 636, τ 57, φ 23, ἐντεσθεν, ὡς ἐκ τοῦτου, «παλὺς δ' ὅπό κόμην ὀρώρει» θ 380 (ὠσαύτως· ζ ἐν συνθέσει, ἴδ. ἱποδῆντι, ἱποδύμεντι). 6.) λεληθότως, ἀνεπαίσθητως, Ψ 453, Ω 507. —Πολλάκις τίθεται καὶ ἐν τήνδε, ἴδ. τὰ μετὰ

της Ὑπὸ σύνθετα ῥήματα· καὶ ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐνίοτε ἐπιτάσσεται ἡ πρόθεσις, Κ 95 (ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ὁ τόπος, ἴδ. ὑποπροσέω), Π 805, Ψ 543. Πρβλ. ὑποσείνω, ὑποσέω.

III.) Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιβλήματος· ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει καὶ τὸ ὁπωσοῦν, ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον, πρβλ. ὑποπροσέω, ὑποπροσέω, ὑπὸπροσέω.

ὑποβάλλω, ἀπαρρ. ἐπικ. ὑποβάλλειν, Τ 80. α.) ῥίπτω, βάλλω, στρώνω ὑποκάτω τινός, «ὑπεβάλλεν λίτα» κ 353· β.) μεταφορ. ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, παρεμβάλλω (παρεμβάλλω) εἰς τὸν λόγον, διακόπτω, διαταράττω τὸν λόγον Τ 80. (Κατ' ἄλλους δὲ «ἄλλω ὑποτιθέναι ἐρμηνεύει τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις λέγειν βούλεται... ὡς δὴθεν ἄρτι τοῦ βασιλέως· μὴ δ' αὐτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δι' ὑποβολῆς». Εὐστάθ. II. Μήπως τὸ ὑποβάλλω σημαίνει τὸ ῥίπτω κάτωθεν (ἐνταῦθα τοὺς λόγους), τοῦτέστι καθήμενος («αὐτόθεν ἐξ ἑδρῆς») ὀμειῶν, ὅπερ ἐν ταῖς συνελεύσεσι γίνεται μάλιστα ὅταν τις διακόπτῃ τὸν ἀγορεύοντα; II τοιαύτη σημασία καὶ τοῦ παρόντος χωρίου τὰς διασκευὰς ἤθελον ἄρρη, ἥ τὸ «ὑποβλήθην» τοῦ Α 292 ἤθελον ἐπίσης ὁρθῶς ἐρμηνεύει περὶ τοῦ Ἀχιλλεύως ἀπὸ τῆς ἑδρᾶς τοῦ διακόπτοντος τὸν ἀγορεύοντα). Ἐκ τούτου

ὑποβάλλω, ἐπὶ ῥ. ἐπικ. 1) κυρ. παρεμβλητικῶς, ὅ ἐ. διακόπτων (παρεμβαίνων εἰς) τὸν λόγον (κατ' ἄλλους δὲ ἐκφραστικῶς) «ἀμειδομαι» Α 292 f. (II. ἴδ. ὑποβάλλω ἐν τέλει). 2) πλαγίως, λοξῶς, «ἐσκέφατο χωρὶν» Γ. Ἑρμ. 415. (Κατὰ τινες καὶ ἐνταῦθα ἐκφραστικῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον, παράγοντα τὸ βλέπω ἐξ ἀγρήστου τινός· βλέπω· βάλλω, σημαίνει τὸ ὑποβλέπω, τὸ ἄλλως παρ' Ὀμ. ὑπόδρα, ὑποδερνόμενος, limis oculis. Ὁ δὲ Πάστωρ δειρῶν τὸ ἐπὶ. εἰς τὸ ὑποβλέβδην. II. Ἐν τοιαύτῃ τοῦ χωρίου διαφθορᾷ δύσκολον εἶναι νὰ ἐννοήσῃ τις ἀσφαλῶς τὴν ἐννοιαν τῆς λ., ἀλλ' ἐάν τις παραβῇ τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς τὸ Γμ. 7 (8), 43 «καὶ δεσμοὶς ἔθελον δεῖν ἀργαλείοις, τὸν δ' οὐκ ἔσχον δεσμέ· λόγοι δ' ἀπὸ τῆς πύκτου χειρὸς ἡδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιῶν ἐκάθητο ὁμμασι κυανέοις», ἴσως καὶ ἐνταῦθα παραδεχθῇ τὴν ἀνωτέρω σημασίαν τοῦ καθήμενος ῥίπτω (ἐνταῦθα τὰ βλέμματα).

ὑποβήτω [..], μετάπλυστος αἰ. τοῦ ἀχρ. ὑπόδρυχος· ὑποβήτω, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς· ὑπόδρυς σχηματίζεται, «τὸν δ' ὑπόδρυχα θῆκε» κατίστησεν αὐτὸν (τὸν Ὀδυσσεῖα) ὑπόδρυχον, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θάλασσαν βυθισμένον, κ 349 f. (ἐνθα ὡς ὑποκείμενον πρέπει νὰ νοηθῇ οὐχὶ ἡ «σχεδὴ» κατὰ τὸν Βούττημανον, οὐδὲ τὸ «μέγα χῶμα» γίγ. 313, κατὰ τὸν Νίτσην, ἀλλὰ τὸ πλησιέστατον καὶ φανερώτατον ἡ «θύελλα» κατὰ τὸν Ἀμύν).

* ὑποβήτω [..], II, ON (κατὰ τὸν Κούριον ἐκ τοῦ βρέχω Αἰολικῶς· ἀντὶ τοῦ ὑποβήτω, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ βράζειν = βροχθίσαι), ὁ ὑπὸ τὰ ὕδωρ, ὁ ἐν τῇ ὕδατι βεβυθισμένος, «ὅθην ὑποδρυχὴν» κατεβύθισαν, Γμ. 33 (34), 42.

* ὑποβήτω, μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. α. ὑποβήτω, κατὰ μικρὸν κάμπτω, «ψυχῆς ὁρμήν» μεταβάλλω, μετατρέπω, Γμ. 8 (9), 43, ἴδ. ἐπιβήτω.

ὑποβήτω, μόνον ἐν τῇ παρτ. ἐν τμ. ὑπόδρα, κάτωθεν, ὑποκάτω ἀνάπτω, ὑποβάλλω πρὸ εἰς, «ἔλα» Σ 373, 0 436.

ὑποβήτω, ἔτερ. ποιητ. τύπος τοῦ ὑποδράμω, μόνον ἐν τῇ β'. ἐνικ. τοῦ μέσ. ἐνεργ. ὑποδράμω, ὑποτάσσομαι, ὑποκύνω, ἀνέχομαι, Ὀδ. γ 244, π 95, καὶ ἐν τῇ παθ. ἀορ. «λίσσῃ ὑποδραμένη Κρονίων» δαμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρονίωνος, συνελλοδῶ μετ' αὐτοῦ (ἴδ. ἀμείνω 2), Γμ. 46 (47), 4.

ὑποβήτω, ἴδ. ὑποβήτω.

* ὑποβήτω, ἴδ. ὑποβήτω.

ὑποβήτω, ποιητ. γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. α. ἐπικ. ὑπέδρασαν, Α 406 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἔγραψεν ὑπέδρασαν), συγχόν ἐν τῇ μετοχ. ὑποδραῖς, -ασα, πληθ. ὑποδραῖντες (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἔγραψεν ὑποδραῖς, πρβλ. ἀείδω), ἀλλὰ τὸ β'. πληθ. τῆς προσ. ὑποδραῖς κ 66, ἐπικ. παρακ. β'. ὑποδραῖς κ 564, γ'. πληθ. τοῦ ὑπερσυν. ὑπεδραῖς κ 521, γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. ἐπικ. ὑπαδραῖς κ 465, ὑποδραῖς κ 377 μετ' αἰ. προσωπ. καὶ πράγματος, τινά, τί, Α 406, Ε 521, Μ 413 κ. α., κ 66, κ 296, π 425, ρ 564, Βατρ. 303 (Συνήθως ἐρμηνεύεται τὸ β. τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὀμ. χωρίων ἀτόπως· ὁπωσοῦν, ὀλίγον τι φοδοῦμαι. Φαίνεται μᾶλλον ὅτι ἡ ὑπὸ ἐκφράζει τὴν ἐννοιαν τῆς ὑποταγῆς, τῆς ὑποκύνσεως τῆς ἐκ τοῦ φόβου, πρβλ. τὸ ὑποταρβέω, καὶ ὑποπύσσω (μεταφορ.). Ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς ἱποδράμῃ, ἱποδραστή, ἱποδραστή).

ὑποβήτω, ἡ, ὑποδοχῆ, ἴδω; ἡ φιλοξενήσις, μόνον Ι 73 f. [τὸ ἡ ἐκτείνεται]. Ἐκ τοῦ ὑποδέχομαι, μέλ. ἀποθ., μέλ. ὑποδέχομαι, Σ 59 κ. α., ἀορ. α. ὑπεδέξατο, ν 54, συγχόντερον τὸ γ'. ἐν. ὑπεδέκτο κ 387, ξ 52, μετοχ. ὑποδέγμενος, ἀπαρρ. ὑποδέχθαι Η 93. 4) ὑποδέχομαι· α.) ἴδω; ἐξέχω· τινα εἰς τὴν οἰκίαν μου, Σ 59, τ 257, ὡς ἔξω, Ι 480, ξ 52, 54 κ. α. πληθ. «ὅθην» π 70· ἐν γένει περὶ πάσης φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς ὑποδοχῆς, ὅςιν «ὅθην» δ' ὑπεδέξατο κολίφω Ζ 436, Σ 398· β.) μεταφρ. ἐπὶ ἀφύγων ὑποκείμενων, τρόπον τινά προσωποποιούμενων, ὅςιν ἐπὶ τῆς καίτης, «ὑπεδέξατο κοῖτας» γ 470, «ἐμὲ πῆμα ὑπέδεκτο» ξ 275. 2) ἀναδέχομαι, ὁ ἐ. α.) ὑπομένω, «δέχομαι», ὑφίσταμαι, ἀνέχομαι, «βίαι» ὑποδέγμενος ἀνδρῶν ν 340, π 489.

6.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, [ὑφίσταμαι], ὑπαχνοῦμαι, τί, Η 93, δ 387, ζ μετά μίλ. ἀπαρρ. Γ. Δίη. 443, 464.

ὑπο-ἀέψ (1 δέω) κατὰ μέσην διὰθ. δένομαι ὑποκάτω, „ποδένομαι“, μόνον ἐν τι. «ποσά δ' ὑπό... ἐδήσατο πέδιλα», ὑπό δὲ τοῦ πόδας του ἔδεσε τὰ πέδιλα, „ποδέθηκε“, ὁ ἐ. ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματά του, Β 44, πρὸλ. 4 ἀέψ 2). Ἐκ τούτου

ὑΠΟΔΗΜΑ, ἀτος, τό, κυρ. τὸ κάτωθι ὑποδενόμενον, „ὑπόδημα“ (ἐν καὶ σήμερον δὲν δένεται, εἰμὶ τὸ „τοαρουχι“), σενάδλιαν, „σάνδαλον“, *Οδ. ο 369, σ 364.

ὑΠΟΔΗΜΟΕΙΛΑ, ἴδ. ὑΠΟΔΗΜΗΝΗ.

ὑΠΟΔΜΩ, παθ. ὁ, δουλοῖ, ὑπηρέτης (κυρ. ὁ ὑπότινα διδασκασμένος, ὑποτεταγμένος, δουλος), μόνον δ 386 +.

ὑΠΟΔΡΑ, ἐπικ. ἐπὶ. κατὰ τὴν συνήθη ἔρμηνειαν κάτωθεν ἢ πλαγίως, λοῖος· βλέπων, ἔπομ. βλοσυρὸς, ὀργίλος, ἀγρίως, πάντοτε ἐν τῇ φράσει «ὑπόδρα ἰδών»· ρίψα· βλέμμα ἄγριον, ὀργίλον, Β 245, θ 465, τ 70 κ. ἀ. πλχ. (Ετυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοτον, ΜΕ, Λοδευκ. ἐκ τοῦ ὑποδράω=ὑποβλέπω, κατὰ δὲ τὸν Διονύσιον ἐκ τοῦ ὑποδράω=ὀλίγον πράττω, ἔπομ. ὡς ὑπόδρα=μέτ' ἡμικλειστον ὄμμα, μεθολόν, σκοτεινὸν βλέμμα, τὸ ὅποσον ἐκφράζει πάντα τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὀργήν, ὑποψίαν, ἔρωτα κ.τ.λ. Καὶ ὁ Κούρτιος κλίνει εἰς τὴν παραδοχὴν ρίζης τινός ΔΑΡ, ἀρα ἀπλουστεράν τῆς ΔΕΡΚ, δέρεομαι. Ὁ δὲ Λέων Μίυερ παράγει ἐκ τῆς ὑπὸ μετὰ τοῦ ἀρχαίου προσχηματισμοῦ ἴδρα, ὅστις ἐνταῦθα μετέπεσεν εἰς δρᾶ).

ὑΠΟΔΡΑΝ, γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσ. ἐπεκτετ. ὑποδρώσιν ἀντί τοῦ ὑποδράω, ὑπότινα ὑπηρέτω, θεραπεύω τινά, ο 333 τ. Ἐκ τούτου ὑΠΟΔΡΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπικ. ὑπηρέτης, θεραπεύων, ο 330 τ.

ὑΠΟΔΥΟΜΑΙ, μέσ., μέλ. ὑποδύσαι, ἐπικ. ἀόρ. ὑπεδύστω, ε 486, ζ 427, ἐτι δὲ ἀορ. 6'. ἐνεργ. γ'. ἐνικ. ὑπιδύω, μετ. -οῦσα, -όντα, 4) καταδύομαι, „βουτώ“, χώνομαι ὑποκάτω, εἰσδύω, εἰσχωρῶ, μετ' αἰς. «θαλάσσης κόλπον» δ 435, Σ 446 κ. ἀ., «θάμνος» ε 484, ἀπολύτ. ἀκούω, „ἐμβαίνειν ἢ γέκομαι ἀποκάτω“, ἵνα ὑποδύθω τινά ἐπὶ τῶν ὤμων, Θ 332, Ν 421, Ρ 717· μετὰρ. μετὰ δοτ. «πᾶσιν ὑπιδυγάς» εἰς πάντας εἰσχωρήσας, πάντας κατέλαθεν ὁ θρῆνος, κ 398. 2) ἐκ τῶν κάτωθεν τινος ἀνέρχομαι, ὑπεξέρχομαι, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. «θάμνων» ζ 427, «κακῶν ὑποδύσεται ἤδη» θά ἐξέλθης πλέον (θά ἀπαλλαγῇ) τῶν κακῶν, υ 53.

ὑΠΟΕΙΚΗ, ἴδ. ὑΠΕΙΚΗ.

ὑΠΟΕΙΓΝΩΜΙ, μέλ. ὑποζεύω, ζευγνύω ὑποκάτω, „ζεεύω“, «ἵππους» Ο 84 τ, πρὸλ. ζ 73.

ὑΠΟΘΕΡΜΑΙΝΩ, παθ. ἀόρ. ὑπεθερμάνθη, θερμαίνω ὅπως οὖν, παθ. ὅπως οὖν θερμαίνομαι,

«αἵματι» ὑπὸ τοῦ αἵματος, *Ἰλ. Η 333, Γ 476.

ὑΠΟΘΗΒΑΙ, αἰ, χωρίον τῆς Βουουλίας, Β 505. (Περὶ αὐτοῦ ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς παλαιότες διαφωνία. Κατὰ τὸν Στράβ. 9, 2, 32 ἐνόμιζόν τινες ὅτι εἶνα ἢ μετέπειτα πόλις· Ποτιναι· ἄλλοι δὲ γράφοντες ὑπὸ Θήβας· ἐνόουν τὴν κάτω πόλιν τῶν Θηβῶν, δοῦτι ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἢ Καδμείας, τουτίστιν ἢ ἀκρόπολις καὶ ἀνωτέρα πόλις, ἦτο ἤδη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων κατεστραμμένη).

ὑΠΟΘΗΜΟΕΙΝ [...], ἢ, ὡς ἐπὶ τῷ πλ. ποιητ. (ὑποθήμων, ὑποτίθημι), [ὑποθήκη], διδασκαλία, παραίνεσις, νοουθεσία, συμβουλή, μόνον κατὰ πληθ. Ο 412, π 233.

ὑΠΟΘΗΜΕΝ, λαθραῖως ὀπλιζῶ. Μέσ. λαθραῖως ὀπλιζομαι, «λόγιω ὑπεθωρήσονται» πρὸς ἐνέδραν λαθραῖως ὀπλιζοντο, Σ 513 τ.

ὑΠΟΚΑΜΠΤΗ, κάμπτω, γυρίζω ὑποκάτω, ἐν τι. «ὑπό—ἐκκρίψαν» Ω 274 τ.

ὑΠΟΚΕΙΜΑΙ, κείμαι ὑποκάτω, εἵμαι ὡς βάσις, ἐν τι. «ὑπό—κείται» Φ 364 τ.

ὑΠΟΚΙΝΕΩ [...], μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ὑποκινήσας, ὑποκινῶ, μετρίως, ὀλίγον κινῶ, περὶ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Δ 423 τ. (Ἄλλ' ὀρότερον ἐνταῦθα γράφουσιν αἱ νεώτεροι ἐκδοταί «Ζεφύρου ὑπο κινήσαντος».)

ὑΠΟΚΛΙΝΩ [...], ἀορ. παθ. ὑπεκλίθη, ὑποκατακλινῶ. Μέσ. ὑποκατακλίνομαι, «σχολίω» κατεκλίθη, «ἡγυρον» ὑπότινα σχολίων, ε 463 τ.

ὑΠΟΚΛΟΝΕΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μέσ. «ὑποκλονομαι τινί» ἐνώπιόν τινος, ὑπό τινος τρέπομαι, φεύγω, Ψ 556 τ.

ὑΠΟΚΛΟΠΕΟΜΑΙ (ὑπόκλοπος=ὑποκεκρυμμένος), ὑποκρύπτομαι, μένω (εἵμαι) ὑποκεκρυμμένος, μόνον ἐν τῇ «ὑποκλιπείτω» χ 382 τ.

ὑΠΟΚΡΙΝΟΜΑΙ [...], ἀορ. ἀ. προσ. ὑπόκριναι, ἐκτ. -αιτα, ἀπαρρ. -ασθαι. 1) κυρ. εἰς ἐρώτησιν τινα ὑποβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἔπομ. ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, τί, Η 407, δ 414, ο 470, Γ. Ἀπ. 474. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτει ὁ Σόμμερρόδτ, ἐρμηνεύων πανταχού· ἐρμηνεύω, εἰηγῶ τι προτεινόμενον ὑπό τινος· εἰς ἐρμηνείαν, Lat. interpretari). 2) ἐρμηνεύω, εἰηγῶ, „ἐξδιαλύω“, «ὄνειρον» τ 535, 555, καὶ ἄνω αἰ. «ἦδ' ἔ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος» Μ 228, πρὸλ. Ε 450.

ὑΠΟΚΡΙΠΤΗ, ἀορ. παθ. γ'. ἐνικ. ὑπεκρύφθη, κρύπτω τι ὑποκάτω τινός, καλύπτω, «ἢ δὲ (νῆς) πάσα ἄχρη ὑπεκρύφθη» Ο 626 τ.

ὑΠΟΚΥΚΛΟΣ, ον, ὁ ἔχων ὑποκάτω κύκλα, τουτίστιν τροχός, ὑπὸ τροχός, τροχήλατος, («περιφορτὸς τοῖς ὑποκάτω τροχillois» κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ ἄλλους κυκλωτερής, δ. ἔ. ὑποκάτω στρογγυλεμένης), «τάλαρος» μόνον δ 434 τ.

ὑΠΟΚΥΩΜΑΙ, ἐπικ., μέσ. (κύω, κύτω), μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ὑποκυσμένη, ὑποκυσα-

μεναι [ὅπου τὸ υ εἶνε μακρόν, ἢ δὲ παρ' Οὐολ-
φίφ γραφῇ: ὕποκυτος, ἀτοπας], μένω ἐγκυος,
συλλαμβάνω (ἐκ τινος), Z 26, λ 254, καὶ
ἐπὶ ζώων, Γ 225.

ὑπολαμβάνω, μόνον ἐν τῷ β'. ἀορ. ἐν τμη-
σει, καταλαμβάνω κάτωθεν, «πιάνω ἀπὸ
κάτω», μεταφρ. «ὕπο τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα»
τρώμος κατέλαβε κάτω τὰ μέλη. ἔτρεμον τὰ γό-
νατα, Γ 34, Ξ 406, σ 88, ω 29. Ἄλλ' ἐν τού-
τοις ὁρθότερον λαμβάνεται ἡ πρόθεσις ὡς ἐπιρ-
ρήμ. ἴδ. καὶ λαμβάνω Α', 4, β'.

ὑπολείπω, παρτ. ὑπέλειπον, παθ. ὑπελείπε-
το, μέλ. λείφωμαι. 1) Ἐνεργ. καταλείπω,
«ἀφίνω» (ὑπόλοιπον), τι, π 50. 2) Παθ.
μετὰ μέλ. μέλ., ρ 276, καταλείπομαι, μέ-
νω υπόλοιπος, ὑπολείπομαι, Ψ 615. ἔτι
δὲ ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, η 230, ρ
276, 282, τ 44.

ὑπολευκαίνωμαι, παθ. γίνωμαι ὀκυσοσθν,
ὀλίγον λευκάς, «ἀσπρίζω», «ὀκυλευκαίνον-
ται ἄχυριαι» E 502 f.

ὑπολίζω, οἷν, γεν. οἷον (ὀλίζων=ὀλιγών,
συνγερτικ. τοῦ ὀλίρου), ὀλίγον τι μικρότε-
ρος ἢ ὀλιγώτερος, «λαοί» μόνον Σ 319 f.
(Ἐν τούτοις ὁ Πέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Λαρόχης
γράφουσιν ὑπ' ὀλίζοντες, ὥστε ἡ πρόθεσις νά
ἀνίκη εἰς τὸ ῥήμα, ἔν γ' ἐνείη δὲ ὁ τελευταῖος
νομίζει δὲι ἡ ἴσος παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἔχει τὴν
ἐλαττωτικὴν σημασίαν).

ὑπολύω, παρτ. γ'. ἐνικ. ἐν τι. ἔλυεν ὄφ',
Ψ 513, ἀορ. ἀ. ὑπέλυσα, -ε, καὶ ἐν τι. ὑπό-
λυσε, μέσ. ἀορ. ἀ. β'. ἐνικ. ὑπέλυσα, μέσ. ἀορ.
β'. γ'. πληθ. ὑπέλυντο, Π 314. 4) Ἐνεργ. ἀ.
λύω ἀποκάτω ἢ λύω τι τῶν κάτω, ι 463.
β'.) μεταφρ. παραλύω, «γυῖα τινος» παρα-
λύω τινός τὰ (κάτω) μέλη (γόνατα), τουτέστιν
ἀφαιρῶ αὐτὸν τὴν δύναμιν, ὥστε νά κλονῶνται,
αὐτὰ ἐπὶ βαρύνει πληγῶν μόνον πολέμιστον, Ο
581 κ. ἀ., ἢ ἐπὶ φονευθέντων, Α 579, Ν 442,
ἐν τι. Ξ 236, ὡσαύτως: «μένο: καὶ γυῖα τινος»
Z 27. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παλαιστοῦ, ὅστις κατα-
βάλλει τὸν ἀντίπαλον κτυπὸν αὐτοῦ τὴν ἰσχύαν
καὶ παραλύων τὰ γόνατα, Ψ 726. Πρὸλ. λύω
Α', 2, γ'. 2) Μέσ. λαβ'ραίως ἀπολύω, ἐλευ-
θερῶ τινά (πρὸ; ὃν συμπαθῶ), «οὐ τὸν γ'...
ὀπολύσας δεσμῶν» ἀπέλυσας, ἀπ' ἡλλας: αὐτὸν
ἀπὸ τῶν (ἐπαπειλούντων) δεσμῶν, Α 401.

ὑπομένω, ἀορ. ὑπέμεινα, ἀ. ἀμετάβ. μένω
ὀπίσω, μένω κατὰ γόραν, «μένω εἰς τὸν
τόπον μου», κ 232, 258, μετ' ἀπαρρ., «οὐδ'
ὑπέμεινε γινώμεναι» δὲν ἔμεινε, δὲν περιέ-
μεινε νά τὸν γνωρίσῃ τις, α 410. ἴδιως (ἐν τῇ
μάχῃ) ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ, E 498, Ο 312.
β'.) μεταβ. [ὑπομένω], ὑφίσταμαι, δέχο-
μαί τινα ἐν τῇ μάχῃ, Π 814, Ρ 25, 474, «ἐ-
ρωήν τινος» Ξ 489.

ὑπομνησκω, μέλ. μετοχ. ὑπομνήσουςα,
ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέμνησε, ὑπομνησάσκω, «ἐν-

θυμίζω», «τινά τινος» τινα περὶ τινος ἢ εἰς
τινα τι, Ὅδ. α 324, ο 3.

ὑπομνήσκωμαι, β'. πληθ. τοῦ παρτ. ὑπεμνά-
σθε κατ' ἐνικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ὑπεμνάσθε,
ἐπιζητῶ τινα γυναῖκα, γίνωμαι μνηστήρ
τινος, «γυναῖκα» γ 38 f.

ὑπομνήσκω, οἷν, ὑπὸ τὸ Νήϊον ὄρος, εἰς τὴν
ὕπῳριαν αὐτοῦ κείμενος, «Ἰθάκη», ἴδ. τὴν λ.,
γ 81 f.

ὑπομνησάσκω, ἴδ. ὑπομνήσκω.

ὑποπλέκω, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. -ουσι,
κατὰ μικρόν μελανοσφαι, «μαυρίζω»,
ἴδιως περὶ τῶν ὀρίμων σταφυλῶν, η 426 f.

ὑποπλάκω [...ω], η, οἷν, ὑπὸ τὴν Πλά-
κον τὸ ὄρος, εἰς τὴν ὑπῳριαν αὐτοῦ κείμενος,
«Θάκη» Z 397. ἴδ. Πάλλος.

ὑποπτεάννυμι [...ω], ἐξ ἀπλῶν ὑπο-
κάτω, «λίτα» μόνον ἐν τῇ μετοχῇ κατὰ τι.
«ὕπο ... πετάσας», α 430.

ὑποπτήσσω, μόνον ἐν τῇ πληθ. μετοχῇ τοῦ
παρτ. ὑποπτηῶτες ἐνικ. ἀντὶ τοῦ ὑποπτη-
χότες, κυρ. ὑποπτήσσω, (ὑπό) κύπτω, «ζα-
ρῶν» (μάλιστα διὰ φρόν), «πετάλοι» ὑπο-
κάτω τῶν φύλλων εισάω, «χώνομαι», ἐπὶ
πτηνῶν, Β 342 f.

ὑποπύκνωμι [...ω], 4) Ἐνεργ. (δι) ἐγειρῶ,
κινῶ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐν τμησει, «τοῖσιν
ὕφ' ἡμερον ὥρσε γόνοισι» Ψ 408, δ 143 κ. ἀ.,
καὶ ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. β'. «τοῖον ὑπῳρρε Μοῦ-
σα» οὕτως (τοσοῦτον) συνεκίνησεν ἡ Μοῦσα, ω
62. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρμέν. εἶνε παρτ. β'. ἀρε-
τάδατος: οὕτως ἐσηκώθη, τουτέστιν ἐψάλλεν).

2) Μέσ. ἔκ τινος: ἐγειρῶμαι, παράγομαι,
ἐγγίνομαι, «τοῖσιν ὕφ' ἡμερος ὥρτο», π 245.

ὑποπύκνωμι [...ω], ἐκρηγνύω, διαρρη-
γνύω παθ. ἐκρηγνύομαι, διαρρηγνύομαι, «ἔσα-
πῶ», ζευγματικῶς: διὰ ῥήϊως: ἐξέρχομαι εἰς
ῥῆος, διεκφαίνομαι, «οὐρανὸν ἐπερράγη
αἰθήρ» κατὰ τὸν Σχολ. «τῶν νεφῶν διαρράγέν-
των αἰθήρ οὐ αἰθήρ», διεσφάνη, «ἔεσπασεν» δ
αἰθήρ, ἴδ. Π 300, πρὸλ. Θ 558 (μόνον ἐν-
ταῖθα).

ὑποπύκνωσις, οἷν (ὑπό, ῥήν, ἀρῆν) ὑπαρνος,
ἔχων ἀρῆν ὑποκάτω (θηλάζον), μόνον K 246 f.

ὑποπείβω, ἐπικ. ὑποπείβω, κινῶ, συστρέφω
ὑποκάτω, μόνον ἐν τῇ γ'. πλ. τοῦ ἑνερ. «ὑποσ-
σείλουσι τρώπανον» I 385 f.

ὑποπείβω, ἴδ. ὑποπείβω.

ὑποπτεάννυμι (ὑπό, στήχης), ἐκ τῶν στα-
χῶν ἐκφύομαι, πολλαπλασιάζω αὐξάνω,
πολλαπλασιάζομαι, μεταφ. ἐπὶ τῶν πολλα-
πλασιαζομένων βουκόλων, μόνον ἐν τῇ εὐκτ.
«ὕποσττοχούτο» ο 212 f.

ὑποπτενάκω [...ω], ὑποστενάκω, στε-
νάκω ὑποκάτω, μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς, τῆς πο-
δοπατουμένης ὑπὸ τοῦ στρατοῦ, μετὰ δοτ., Β
781 f.

ὑποστορέννυμι [...ω], ἀορ. ἀπαρρ. ὑπο-

στραῖσαι, τρώων ὑποκάτω τινός, «δευνί-
τινι» u 139. Μία. ἐν τῷ ὑπερ. ἐν τῷ. «ὑπό-
ἐστρωτο βινόν» εἴχε στρώση ὑποκάτω του ἑλμα,
K 435.

ὑποστρέφω, παρ. γ'. ἐνικ. ὑπέρστρεψ, ἀορ.
ὑποστ. ὑποστρέψωσι, μέσ. μέλ. ἀπαρφ. -ψέσθαι,
σ 23, παθ. ἀορ. μετοχ. ὑποστρεφθεῖς A 567.

A') Ένεργ. 1) μεταθ. ἐπιστρέφω, μετα-
στρέφω, «γυρίζω ὁπίσω», «ἵππους» E 581,
ἀπολ. καὶ ἐν τῷ. «ὑπὸ δ' ἐστρεφον ἡνιοχῆς»
E 505. 2) ἀμετάθ. μεταστρέφωμαι, ἐπι-
στρέφω, ἀμετάθ. «γυρίζω», M 74, «αὐ-
τις» θ 304, «φύγαδε» τρέπομαι εἰς φυγὴν, A
446, «Ὀλυμπον» ἐπιστρέφω, Γ 407. B')
Παθ. μεταστρέφωμαι, ἐπιστρέφωμαι, «γυ-
ρίζω ὁπίσω», A 567, ἐπιστρέφω, «ἐξ μέ-
γαρον» σ 23.

ὑποσχεσθῆναι. ἔδ. ὑπέσχε.

ὑποσχεῖσθαι ἔδ. ὑπείσχεσθαι.

ὑποσχεῖν, ἔδ. ἔπικ. = τῷ ἐπομ., ὑπερ ἔδ.,
κατὰ πληθ. N 369 f.

ὑπόσχεσι, ἰοε. ἡ (ὑποσχεῖσθαι), «ὑπόσχε-
σι», B 286, 349, x 483.

ὑποταμνόν, τό (ὑποτέμνω), λέξις ἀμφιδό-
λου σχηματισμοῦ, σημαίνουσα τὴν ἀπατεταμη-
μένην βοτάνην πρὸς μαγικοῦ· καὶ φαρμα-
κευτικοῦ σκοποῦ, μόνον Γ. Δῆμ. 228.

ὑποταμίω [...], ποιητ. ὑποκάτω τινός
ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, καὶ ἐν γένει ὑποτί-
θημι (μακρόν τι καὶ ἐκτεταμένον πρᾶγμα, οἶον)
ἐν τῷ. «ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάσσουσιν» A
486 (ἔνθα ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς πρύθεισι
ἢ Ὑπό).

ὑποταμνέω, κυρ. ὑπὸ τοῦ φόβου κύπτω, «ζα-
ρώνω», (πρὸλ. λ. ὑποακίω), ἐπομ. φοδοσμαι,
ὑποπτήσω, μετ' αἰ. ἐν τῷ μετοχ. τοῦ ἀορ.
«ὑποταρδύσασκε», μόνον P 533 f.

ὑποταρτάρω [...], οἷν (ὑπό, Τάρταρος),
ὁ ὑποκάτω (τῆς γῆς) ἐν τῷ Ταρτάρῳ, «Τι-
τῆς» E 279 f.

ὑποτίθημι, ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀορ. ἐν τῷ.
ὑπό—θημι, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων τύπων μόνον ὁ
μέσ. μέλ. ὑποθήσασθαι, -ῆσαι δ 163 (ἀλλ' αὖ-
τος ὁ τύπος θεωρεῖται ὑπ' ἄλλων ὡς ὑποτακτ.
τοῦ ἀορίσ. ἀ. ὑποθηκάειν) καὶ ὁ ἀορ. β'. ὑπε-
θεῖναι, πρὸς Ὑων. ὑπόθις σ 309, ἀπαρφ. ὑπο-
θέσθαι, ὅτε τι ὑποκάτω, ὑποβέλλω. 1)
Ένεργ. «κύκλα πιθάνει» Σ 375. 2) Μία.
πάντοτε μεταθ. ὑποβέλλω γινώμην εἰς τινα,
παραινώ, συμβουλεύω, «βουλήν τινα» δίδω
εἰς τινα συμβουλήν, Θ 36, γ 27, «ἐπος ἡ ἐργον
τινὶ» ὑποβέλλω εἰς τινα λόγον ἢ ἔργον, συμβου-
λεύω νᾶ εἴπῃ ἢ πράξῃ, δ 163, πρὸλ. A 788.
β') ἐνικ. αἰτιατ. μόνον μετὰ δοτ. νοουθετῶ,
συμβουλεύω, E 194, ε 443, «πυκνῶς τινα»
δίδω εἰς τινα συνεαῖ συμβουλάς, Φ 293, α 279,
«εὖ τινα» σ 309.

ὑποτρέπω, τρέμω ὑποκάτω, «ὑπὸ δ' ἔτρε-

μέ γυῖα» Ἰτρεμον, ἐκλονοῦντο κάτω τὰ μέλη
του, τὰ γόνατα του, K 390 (ἔνθα ἡ Ὑπό λαμ-
βάνεται ὀρθότερον ὡς ἐπιβήρεια).

ὑποτρέκω, ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέρδραμε, παρ. κ.
β'. ὑποδίδρομε. 1) τρέχω ὑποκάτω τινός,
«ὁ δ' ὑπέρδραμε καὶ λαβε γόνων κύψαι» ἔτρε-
ξεν (ὑπὸ τὸν πρὸς ἀκοντιστὸν ἀνατεταμένον βρα-
χίονα καὶ τὸ δόρυ) καὶ κύψαι ἐπίσσε τὰ γόνα-
τα, Φ 68, πρὸλ. x 323. 2) μεταφορ. τρέχω,
[ῥέω], ὁ ἔ. ἐκτείνωμαι ὑποκάτω τινός, «ὑ-
ποδίδρομε βῆσσα» ὑπὸ τὴν πέτρην ἐκτείνεται
φάραγξ, Γ. Ἀπ. 284.

ὑποτρέκω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ἀορ. ὑπέρτε-
ρας, -αν, ἀπαρφ. -αι· ἀ.) κυρ. ἀμετάθ. τρέμω,
τρομάζω πρὸς τὰ ὀπίσω, «ἱεπαζέσθαι»,
ἐπομ. ὑποχωρῶ, τρέπομαι, φεύγω, Ὑλ. H
247, O 636, P 275· β.) μετὰ μετ' αἰτ.,
ὑποχωρῶ εἰς τινα, φεύγω τινά, P 587.

ὑποτρομέω, παρ. θ. αἰτιατ. ὑποτρομέσκον·
ἀ.) τρέμω ὑποκάτω, «τρομέει δ' ὑπο γυῖα»
τρέμουν κάτω τὰ μέλη, Ὑλ. K 95 (ὁ Βίεκ.
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ὑπὸ ὡς ἐπιβήρεια)
εἶον ὑπὸ τινος τρέμω, τρομάζω, X 244·
β.) μετ' αἰτ. τρέμω, τρομάζω τινά, x ἐπομ.
φεύγω τινά, «μὴν... ὑποτρομέσκον ὀρώντες»
T 28. (Ἄλλ' ἐνταῦθα δύναται ἡ αἰτία. νᾶ ἀπο-
δοθῇ καὶ εἰς τὸ «ὀρώντες»).

ὑπότροπος, οἷν, ἐπικ. (ὑποτρέπω), οἷκαδε
ἐπιστρέψας, παλιννοστήσας, «ὑπότροπος
ἱκνομαι» ἐπιστρέψω, Z 367, 504, u 332, φ
211, χ 35, «ὑποτρ. εἰμί» Γ. Ἀπ. 476.

ὑποφάνω [...], οἷν (ὑπό, οὐρανός), ὑπὸ
τὸν οὐρανὸν εὐρισκόμενος, διατρέφω,
«πετινὰ ὑπυρ» τὰ πετινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ
ὑπὸ τὸν οὐρανὸν πετινῶντα, P 675, «τοῦ δὲ ὄν
μέγιστον οὐρανόθεν κλέος ἱεῖν» τὸν οἰκίον
σήμερον μέγιστον εἶνε ἡ δόξα ὑπὸ τὸν οὐρανόν,
τουτέστιν ἐπὶ πᾶσαν τὴν ὑψηλίαν, ε 264, «μί-
γα κέν οἱ οὐρανόθεν κλέος εἴη πάντα· ἐπ' ἡν-
θρώπους» μεγάλην δόξαν ἤθελεν ἀποκτήσῃ ὑπὸ
τὸν οὐρανὸν παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ὅ ἔ. παρὰ
πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις τῆς ὑψηλίου, K 212.

ὑποφαίω, ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέφηνε, ἀποκεί-
τωθῆν τινας δεικνύω, φανερώω, «θρήνων
τραπίλῃς» ἐκφέρω τὸ θρανίον ἀπὸ κάτωθεν τῆς
τραπίλῃς καὶ δεικνύω, ρ 409 f.

ὑποφάνω, ἀορ. ἀ. πληθ. Ὑων. ὑπὴνικαν, ἀπο-
κάτωθεν τινος ἐκφέρω, ἰδίως· ἐξάγω τινά
τῶν κινδύνων, «πόδες μ' ὑπὴνικαν» E 885 f.

ὑποφάνω, ἀορ. β'. μετοχ. ἐν τῷ. φυγάν ὑπο,
ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, ἀπαλλάττωμαι τι-
νος, μετ' αἰτ., X 200, «φυγάν ὑπο νηλεῖς ἡ-
μαρ» Φ 57, ε 17.

ὑποφάνω, ἐπικ. γεν. ἀο, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ποιητ. (ὑπό, φημί), προφῆτας, χρησμολό-
γος, διερμηνεύει τῆς θεῆς θελήσεως, ἐπὶ θ.
τῶν Σελῶν, Π 235 f.

ὑποφάνω [...], μόνον ἐν τῷ μετοχ. τοῦ

ἀορ. ὄφ. ὑποφθάζει, καὶ τοῦ μέσ. ἀορ. ὑποφθάζε-
νος, (λαθραίως) προλαμβάνω, πράττω τι
πρότερος, «ὑποφθάζετον» Η 444, «κατε-
νεον ὑποφθάζετον» δ 547, μετ' αἰτ., «τόν δ'....
ὑποφθάζεμένη φάτο μυθόν» προλαβοῦσα τὸν ἄν-
δρα τῆς εἴπε, α 471. Πρβλ. φοῶνα.

ἵπο-χάζομαι, γ'. πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀναδιπλασ.
ἀορ. ὑποκακάζοντο, ὑποχωρῶ, μόνον ἐν τμ.,
Δ 497, Ο 574.

ἵποχειρίσις, ον (ὑπό, χεῖρ), ὑπὸ τῆν χεῖ-
ρα εὐρισκόμενος, «χωρῶς, ὅτις ὑποχειρίσις
ἔλθῃ» ὅστις ὁπότες ἔλθῃ ὑπὸ τῆν χεῖρά μου,
«εἰς τὸ χεῖρ μου», εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, α 448.

ἵποχειρ, ἐπικ. ἀορ. ἄ. ὑπέχειε, ὑποκάτω
τινός χάνω, ἐπὶ δὲ ξηρῶν πραγμάτων, ὑπο-
σπεῖρω, ὑποκάτω σκορπίζω, «ῥῶπες» ξ
49, καὶ ἐπιτασσόμενη; τῆς προθέσεως «χεῖρεν
ὑπο ῥῶπας» π 47, ὑπεκαίνω, ἀπλώνω ὑ-
ποκάτω, «βοῆας» Α 843.

ἵπο-χωρέα, παρτα. ὑπεχώρει, καὶ ἀορ. ὑπε-
χώρησαν καὶ ἐν τμ. χώρησαν ὑπο, ὑποχωρῶ,
αποσύρομαι, *Ιλ. Ζ 407, Ν 476, Δ 503.

ἱπόψιος, ον, ἐπικ. (ὑποψιος), ὁ κάτωθεν
(ἰδ. ὑπόδρα), τουτέστι πλαγίως, λοξῶς, βλοσυ-
ρῶς, ἀγρίως καὶ ὀργίλως ὀρώμενος, ἐπομ. μι-
σητός, ἀπεχθής, «ὑπόψιος ἄλλων» ὁ τοῖς ἄλ-
λοις ἀπεχθής, Γ 42 f (κατ' ἄλλους δὲ: τὸ ἀντι-
κείμενον τῆς περιφρονήσεως τῶν ἄλλων.—Ὁ
Πρωιδανός καὶ Ἀριστοφ. ἔγραψαν: ἐπόψιος,
τὸ ὅποιον μεταφορᾷ ὁ ΓΜ. Οὐόστιος: θέαμα
τῶν ἄλλων ἄλλ' ἢ ἐρμηνεία αὐτῇ ἀντιδάνει εἰς
τὴν ἔννοιαν, διότι ἡ λ. εὐρίσκεται μόνον εἰς
καλὴν σημασίαν).

ἱπύτιος, η, ον, (συγγεν. μὲ τὴν ὑπό, ὑπαί,
κατὰ δὲ τὴν σημ. μὲ τὸ Λατ. supinus) ὁπίσω
κατακεκλιμένος, τουτέστιν ἀνὰ σκελὰ πλα-
γιασμένος, τὸνναντιον τοῦ πρυμνός, Α 479,
Ω 44, «ὑπτιος πέσας» ἔπεσον ἀνὰ σκελὰ, Δ 408,
Ο 434 κ. ἄ., ε 371, σ 398 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
Ὁδ.). Βατρ. 87, «ὑπτ. ἐξετανοῦσα» Η 274,
«οὐδεῖ ἐρεῖσθη» Η 145, Α 444, Μ 192.

ἱπύπιον, τό (ὑπό, ὦψ) τὸ ὑπὸ τοῦ ὀρθο-
μοῦ: μέρος τοῦ προσώπου, ἐν γένει δὲ πρό-
σωπον, ὦψις, «νοκτεῖ ἀτάλαντος ἱπύπια» μὲ
τὴν γυναικα ὁμοίως κατὰ τὴν ὦψιν, τουτέστι σκο-
τεινός, ὀργίλος, Μ 463 f. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.
καὶ Λαρόχ. «ὑπύπια» εἶνε τὰ σκοτεινὰ βλέμ-
ματα τοῦ «ὑπόδρα ὀρώμετος»).

ἱπύπια, ἡ (ὑπό, ὦρος), κυρ. οὐτίας. θηλ.
τοῦ ἐπιθ. ἱπύπριος, ἡ ὑπὸ τὸ ὦρος χώρα, οἱ
πρόποδες τοῦ ὄρου, ὑπώρεια, Γ 218 f.

ἱπύπρη, ἰδ. ἱπύπριος.

ἱπαρῶφιος, ον (ὑπό, ὄροφ), ὁ ὑπὸ τῆν
ὄροφῆν, ὑπὸ τὴν στέγην τινός εὐρισκόμε-
νος, «ἱπαρῶφιος δὲ τοῖς εἰμεν» εἰμεθα ὑπὸ
τὴν στέγην σου, ὁ δὲ ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν σου,
ἐξνοῖ σου, Ι 640 f.

ἱπύμ [-], ἡ, πολέχινον τῆς Βοιωτίας περὶ

τὴν Τάναγρον, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, οὐ μακρὰν τῆς
Αἰλίδος, Β 496, Στράβ. 9, 4, 42.

ἱμῖνα [-], ἡ, παράλιος πόλις τῆς βορείου
Ἡλίδος, παρὰ τὸ Βουπράσιον (ἰδ. τ. λ.), ἐπὶ
Στράδωνος: ἡδὲ (8, 3, 40) ἐξηφανισμένη, Β 646.

ἱτράκιος [-], ἡ, ἡ, ὁ, υἱὸς τοῦ ἱτράκου,
ὁ Ἀσιος, Β 837.

ἱτράκος [-], ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ἀνὴρ τῆς
Ἀρισθῆς, Ν 759, 774, Ἀπολλ. 3, 42, 5.

ἱτρίος, ὁ, υἱὸς τοῦ Γυρτίου, Μυσός, Ξ 544.

ἱτ, ἱόν, ὁ καὶ ἡ (σύς, Λατ. sus), αἰτ. ἱν,
δοτ. πληθ. μόνον ἐπικ. ἕσται ἀντὶ τοῦ ἕσαι, ὁ
χοῖρος, οὐ μόνον ὁ ἄγριος, ὁ κῆπος, ἀλλὰ
καὶ ὁ ἡμερος καὶ μέγιστα οὗτος, ὁ χοῖρος, τὸ
«γ(ου)ραῖον». Ὁ Ὀμηρος μεταχειρίζεται τὸ
ἱτ ὅτε κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, περισ-
σότερον ὅμως τὸ σῦς, Κ 264, Ψ 32, ο 556
κ. ἄ. πλχ. [Τὸ υ εἶνε βραχὺ ἐν ταῖς δυσυλλά-
τοις πρῶται].

ἱμῖνα [-], ἡ, (συγγ. πρὸς τὸ Σανσκρ.
jushman=μάχη, ἀπὸ θῆνης δὲ κατὰ τὸν Δοι-
δερλ. ἐκ τοῦ ἄγρ. ὑπομονή=ὑπομονή, ἐκ τοῦ
ὑπομένω, ὥστε νὰ σημαίνει: μάχη ἐκ τοῦ συ-
στάδην, pugna stataria), ἐπικ., δοτ. μετὰ πλά-
στο: ὑμῖν Β 863, Ο 56, μάχη, συμπλοκή,
ἱλ. πολλὰ, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον λ 447, 612
(ὑποῦ συνάπτεται πρὸς τὸ «μάχη»), συνήθως
«κρατερὴ ὑσμ.» πεισματώδης μάχη, Β 40,
«ὑσμ. ὁμοιότητος» συμπλοκή τῆς μάχης, Γ 245,
«πρώτη ὑσμ., σταδὴ ὑσμ.» ἰδ. πρῶτος, ἐπὶ-
αιος. Ἐπὶ ἐπικ. «ἱμῖνῖνα» ἱεναί «ἵνα ἔλθω-
σιν εἰς μάχην», Β 477.

ἱστάτιος [-], η, ον, ἐπικ.=ἱστατός, Ο
634, ε 44.—Τὸ αὐτὸ ἱστάτιος ὡς ἐπὶ ὑστατα,
ἐν ταῖς ἐσχάτοις, Θ 353.

ἱστατός [-], η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ.
ἱστερος, ὅπ. ἰδ., ὑστατός, ἐσχάτος, τελευ-
ταῖος, τὸνναντιον: πρῶτος, τοπικῶς «ὑστατός
δαίλου» Ν 459 κ. ἄ. «λάχ' ἔλθοντες ὑστατός»
ἔλαχε νὰ τρέψῃ τὸ τελευταῖον κατὰ τὴν τάξιν, Ψ
356, πρβλ. ε 444, «ὑστατοὶ» οἱ ἐσχάτοι, κα-
τ' ἀντίθεσιν τῶν «πρώτων», Β 281· χρονικῶς
Ε 703, Α 299, Π 692.—Τὸ ἐνικ. οὐδ. ἱστατόν
ὡς ἐπὶ, «τὴν τελευταῖαν φέρων», τὸ τε-
λευταῖον, μ 250, «πύματον καὶ ὑστατόν» τὸ
πανύστατον, τὸ πάντων τελευταῖον, τὸ ἐσχάτον
πάντων, Χ 203, υ 446. Ὡσαύτως χρονικόν
ἐπὶ εἶνε καὶ τὸ πληθ. ἱστατά Α 232, χ 78
κ. ἄ., «ὑστατα καὶ πύματα» δ 685.

ἱστερος, η, ον (κατὰ μὲν τὸν Ἀδόεχκ. ἐκ
τῆς ὑπό, κατὰ δὲ τοῦς νεωτέρους γλωσσολό-
γους συγγ. πρὸς τὸ Σανσκρ. uttaras, οὐ τὸ
ὑπερθ. εἶνε uttamas) συγκριτ. ἀνευ θετικοῦ,
ὑστερος, «ὑστερώτερος», συνήθως ἐπὶ χρό-
νου καὶ τάξεως, ὅθεν ὁ ἐπόμενος, ὁ κατό-
πιν, ὑστερώτερος, ὁ μετέπειτα, ὁ ὑστερος
ἐλθών. Ε 47, Σ 320, «ὑστερος ἱκετο» ω 455,
μετὰ γενικ. «σεῦ ὑστερος» κατόπιν σου, Σ 333,

• γένει ὑστερός • κατά τὴν γέννησιν ὑστερώτερος, τοῦτέστι νεώτερος, Γ 215.—Τὸ ἔνι οὗδ', ἵταρον, σπανιώτερον δὲ τὸ πληθ. ἵΤΕΡΑ π 319, ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὑσερον, καταπιν, μετέπειτα, „ὑστερα, ὑστερώτερα“, Ὁμ. πλχ., τούναντιον • σήμερον • Π 30, Γ 427, • ἐς ὑστερον • μ 426.

ἵφαινω (ἵφ=Σανσκρ. vāh 3 Γερμ. web-en), σσχοῖ ὁ ἐνιστ. καὶ παρτι. τοῦτου θαμιστικ. τύπος ὑφαίνεσκον δ 104 κ. ἀ., ἀφρ. ὑφηνε, προσ. -ον, ὑποτ. ὑφῆνω, μετοχ. -ήνας, ασα' ἐτι δὲ καὶ ἑτέρος ἐπικ. τύπος ἵφαινω, πληθ. ἐπικ. ἐπικεῖται. ὑφάωσιν, ἡ 105. 4) ὑφαίνω, „φαίνω“, Βατρ. 187· μετ' αἰτ. • ἱστόν • Γ 425, Ζ 456, ο 517 κ. ἀ., Ἑπιγ. 15, 40, • φάρεα • ν 108. 2) μεταφ. ἐπὶ δολίων βουλευμάτων καὶ λόγων, πλέκω, χαλκεύω, μηχανεύωμαι, ἐξυφαίνω, • μῆτιν • Π 324, 1 93, δ 678, ν 303 κ. ἀ., • δόλον • Ζ 187, ε 336, • ἐν φρεσὶ μῆτιν • δ 739, ι 422, • μύθου • δ μύθεα • Γ 212.

ἱφαίριον, κάτωθεν ἀφαιρῶ, μόνον ἐν τμ. • ὑπὸ δ' ἔρεον • Β 154.

ἱφάντω, ἡ, ὅν (ῥήματι ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαίνω), ὑφαντός, ὑφασμένος, • ἱσθός, εἶμα • Ὁδ. ν 436, 218, π 231.

ἱφαιμα, αἷτος, τὸ (ὑφαίνω), ὑφασμα, „παυλί“, γ 274 φ.

ἱφαί, ἴδ. ἱφαίνω.

ἱφέλκω, μόνον κατὰ παρτι. ὑφέλκω, ἔλκω τινὰ κάτωθεν, • ποδῶν • ἔλκω τινὰ κάτωθεν, ἐκ τῶν ποδῶν, • τραβῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια“, μόνον ε 477 φ.

ἱφηνίκοις, ὁ, ἡ πόλεμος (καθ' ἑσὼν ὑπόκειται εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ ἄρματος μαχομένου πολέμιστον, πρὸλ. ἱφωαμῆς, ἱφωαμητῶν), Ζ 49 φ. πρὸλ. οὐφάπων.

ἱφῆμιν, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀφρ. δ'. ὑφέντες Α 424 (ὑποὶ ὁ Ἄμειν κατὰ τὸν Ἀργαρχον γρίφει ἀφέντες), Γ Ἰ. Απ. 504, ἄλλοι τύποι ἐν τμ., ὡς ἐν μέλ. ὑπό—ῥσει, ἀφρ. ὑπό—ῥκε· ἀ.) καταδιδέξω, „ὑφῆνω, καταιβάξω“, • ἱστόν • Α 434, Γ Ἰ. Απ. 504· δ'.) θάτω, βάλλω τι ὑποκάτω τινός, • ὑπὸ ὀρη-νυν ποσὶ ῥσει • θά προσαρμόσῃ κάτω θρανίον διὰ τοῦ πόδας (ὑποπόδιον), ε 240, ι 309, ε 57.

ἱφῆστημι, ἀφρ. δ'. ὑπέστην, γ'. πληθ. ἐπικ. ὑπέστην, προσ. -ετήτω, εὐκτ. γ'. ἐνικ. -σταίη, μετοχ. ὑποστάς. Ἐπειὴ εὐρίσκεται μόνον εἰς τὸν ἀφρ. δ', ἔχει μέσ. διὰθ. ἀ.) κυρ. στέκομαι ὑποκάτω τινός· ὅθεν μεταφ. ἀναδελχῆμαι, ἀναλαμβάνω, [ὑφίσταμαι], • ὑπέστη σαθεῖαι· ἀνέλαβε νὰ σώσῃ, Φ 273· εὖεν δ'.) [ἐπαγγέλλομαι], ὑπισχνούμαι, ὑποσχομαι, ι 365, μετ' αἰτ. Ι 519, τινί τι, Ε 715, Ν 375 κ. ἀ. • ὑπόσχεσιν • ὑπισχνούμαι ἢ δίδω ὑπάσχεσιν, Β 286, κ 483, συνάπτεται μετὰ τοῦ • κατανεύω • Δ 267, • ἐπινεύω • Ο 75· συντίσεται μετὰ μέλ. ἀπαρ. Ι 435, Τ 495· ἄλλὰ καὶ μετ' ἀφρ.

ἀπαρ. Φ 273· γ'.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑποτάσσομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ., • καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσων βασιλεύετός εἰμι • Ι 460.

ἱφωρῆς [..], ὁ (ὑς, φέρω), κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ ἱφωρῆος, χοιροδασκός, ἴδιως • εἶτος ὑφωρῆς • ὁ Εὐμαίος, Ὁδ. ε 3, 48, 401, 413 κ. ἀ., • ἀνέρες ὑφωρῆς • ε 410.

ἱφώσσι, ἴδ. ἱφαίνω.

ἱφωρῆς [..], λο, ὁ, (ὑψι, ἀγορεύω), κλητ. ὑφωρῆρ, ὑψήγορος, κομπάρῳμων, κομπαστής, μεγάλαιχος, Ὁδ. α 385, ε 85, 303, ρ 406.

ἱφωρῆς, ἐκ (ὑψι, ἐρέω), ἐπικ. ἢ ἱφωρῆς, ἐκ, ἐξ οὗ γεν. ὑφωρῆος Ι 582, Γ Ἰ. Ερμ. 23, ὑψηλὰ σκεπασμένος, τοῦτέστι ὁ ὑψηλὰ ἔχων τὴν στέγην, ὑψώροφος (καὶ ὄχι κατὰ τὸν Δοιδερλ.· ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην στέγην), • ὑφωρῆς δῶμα • Ε 213, δ 15 κ. ἀ. πλχ., • δῶματα ὑφωρῆς • (μετὰ συνειδήσεως τοῦ εα) δ 757, • ὁπλαμῶς • Ι 582.

ἱφωρῆς, ἡ, ὅν (ὑψος), ὑψηλός, „ψηλός“, ἐπὶ ὀρίων, δινδῶν, οἰκοδομημάτων καὶ ἀντῶν, Γ 384, Ε 560, Μ 282, α 426 κ. ἀ. • ὁρόνος • ο 422.

ἱφῶρ, ὄρας, ὁ (ὑψος, ἀνὴρ), 1) υἱὸς τοῦ Δολοπίωνος, εἰς τῶν Ἰρῶων, Ε 76. 2) υἱὸς τοῦ Ἰππασίου, εἰς τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ Διόφοβου φανευθείς, Α 441.

ἱφωρῆς, ἐκ, ἴδ. ἱφωρῆος.

ἱφωρῆς, ἐκ (ὑψος, ἄχος), γεν. ἐκς, ὑψηλὰ ἔχων, τοῦτέστι ὑψηλὰ (μὲ ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν) χρεμετίζων ἐπὶ θ. τῶν ἱππων, σημαίνει τὸ θυμοειδὲς τοῦ ζώου, Ὁδ. Ε 772, Ψ 27. (Ταῦτα κατὰ τὸν Δοιδερλίον· κατ' ἄλλους δὲ: ὁ ὑψηλὰ δ. ἐ. δυνατὰ χρεμετίζων ἢ ποδοπατῶν).

ἱψι [..], ἐπικ. ἐπὶρ=ἱψοῖ, „ὑψηλός“, τοῦτέστι ἀ.) ἐπὶ ἡρεμίας, ὑψοῦ, „ὑψηλός“, • ὑψι ἡμενος • ὁ Ζεὺς, Γ 455, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀθῆνα, π 264· • οἱ ἀπὸ νηὶν ὑψι... ἐπιδόντες (μάχοντο) • ἐμάχοντο ἀπὸ τοῦ ὑψους τῶν νηῶν, ἐπ' ὧν ἐπέβαινον, Ο 387, • ὑψι ὁρμίζω • ἴδ. λ. ἱψοῖ· δ'.) ἐπὶ κινήσει εἰς ὑψος, πρὸς τὰ ἄνω, „ὑψηλὰ“, Π 374, • ἀναθρόσκω • Ν 140, • ὑψι βιβάζω • ὑψηλὰ βηματίζων, ὁ ἐ. κατὰ τινὰς μέν: ὑψηλὰ σηκώνων τοῦ πόδας ἐν τῇ βαδίσει, ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ • μακρὰ βιβάζω, κατ' ἄλλους δὲ: ἀγέρῳχος βαδίζων) Ν 374, Γ Ἰ. Απ. 201.

ἱψιπῶς [..], οτ, ὁ (ὑψι, βράω), Ἰψιπῶνας, κωφικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχουσί, 205.

ἱψιπῶν, λο, ὁ (ὑψι, βράω), ὑψηλὰ βραυτῶν, ἐπὶ θ. τοῦ Διός, Α 354, Μ 68 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ε 4, ψ 331.

ἱψίτιος [..], ον, ἐπικ. (ὑψι, ζυγόν), ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (τοῦ ἐκτετατοῦ θρανίου) καθήμενος· ὅθεν μεταφ. ὁ ὑψηλὰ ἐν γένει καθή-

μενός, ὀψιθρόνος, ἐπιθ. τοῦ Διός, *Ψλ. Δ 466, Η 69, Α 544, Σ 485.

ὀψικάρηνος [..], ον, ποιητ. (ὄψι, κάρη-
νον) ὀψηλά ἔχων τὴν κεφαλὴν, τουτέστι τὴν
κορυφὴν, ὀψικόρυφος, «δρύες ὀψικ.» Μ 132 †,
*Γ. Ἀφρ. 265.

ὀψικέραι [..], ον, ἐπικ. (ὄψι, κέρα), ὀψη-
λόκερω, «(ὀ)ψηλοκέρατος», «ἐλαφος» κ
458 †.

ὀψικόμορος [..], ον, ποιητ. (ὄψι, κόμη),
ὀψικόμορος, ὀψηλά ἔχων τὴν κόμην (τὸ φύλ-
λωμα), ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ ὀψικάρη-
νου, «δρύς» Ξ 398, μ 357 κ. δ.

ὀψικρῆμνος, ον, ποιητ. ὁ ὀψηλοῦς ἔχων
κρημνοῦς, Ἐπιγ. 6, 5.

ὀψιμέλας [..], οντος, ὁ, ποιητ. ὁ ὀψη-
λά βασιλεύων, ὁ ἐξ ὄψους βασιλεύς, Ἐπιγ.
8, 3.

ὀψιμέλαρος [..], ον, ποιητ. (ὄψι, μέ-
λαρον), ὁ ἔχων ὀψηλά τὸ μέλαρον (τὸ
τ. λ.), σχεδόν=ὀψιμεφής, «αὔλιος» *Γ. Ἐρμ.
403, Α 34, 399.

ὀψιπέτης, ἐσσα, ἐν, ποιητ.=ὀψιπέτης,
«αἰετός» Χ 308, ω 538. (Συνήθως θεωρεῖται
ὡς ἕτερος ἐπεκτεταμένος τύπος τοῦ ὀψιπέτης,
ὅπερ ἀντιπαρατίθεται εἰς πᾶσαν ἀναλογίαν. Διὰ τοῦτο
ὁ Γαίδαλος, ὅστις ἐπιδραματιεῖται ἰδιαιτέρως περὶ
τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων, εἰκάζει ὅτι ὁ ἀληθὴς τύ-
πος τοῦ ἐπιθ. εἶναι ὀψιποτήεις, ἐκ τοῦ ὄψι
καὶ ἀχρ. ποτήεις, ὅπερ ἐκ τοῦ ποτή=πετή-
σις).

ὀψιπέτλαος, ον, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὀψιπέταλος (ὄψι, πέταλον), οἰονεὶ ὀψιφυλ-
λος, ὁ ἔχων ὀψηλά τὸ φύλλωμα, σχεδ.=ὀψικό-
μορος, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ὀψιπέτης [..], ἀο, ὁ, ποιητ. (ὄψι, πέτο-
μα) εἰς ὄψος ἐπτάμενος, ὀψηλά πετών,
«αἰετός» Μ 204, 219, Ν 822, υ 243.

*ὀψιπέτης [..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θόαντος,

βασιλέως τῆς Λήμνου, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος, Ψ.
Ἰήσον, Η 469.

ὀψιπταος, ον, ποιητ. (ὄψι, πύλη), ὀψηλάς
ἔχων πύλας, «μέ ταις ψηλαῖς ταις πόρ-
ταις», «Ὀθήη» *Ψλ. Ζ 446, *Τροίη Π 698,
Φ 544.

ὀψόθεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἐπὶρ. (ὄψος)
ἐξ ὄψους, «ἀπὸ ὀψηλά», «ὀψόθεν ἐξ αἰθέρος
ἦκεν ἑέρσας» Α 53, «ἐμβάλλειν» Μ 383,
«ὀψόθ. ἐκ κορυφῆς» 6 447, υ 404, χ 298.

ὀψόσι, ποιητ. ἐπὶρ. (ὄψος),=ὀψοί, ὀψηλά,
μετὰ τῶν ἡμερῶν σημαντικῶν ῥημάτων, «εἶναι»
περὶ τοῦ Διός, *Ψλ. Κ 46, περὶ τοῦ ἀέτος Ρ
676, «ὀψόθ' ὄρεσφι» Τ 376.

ὀψοροφος, ον, ποιητ. (ὄψι, ὄροφος), ὁ ἔχων
ὀψηλά τὴν ὄροφον,=ὀψιμεφής, ὅπ. Ψδ., «ὀψο-
λαμος» Γ 423, Ω 192, 347, 6 337, δ 421,
«οἶκος» ε 42, κ 474.

ὀψόσε, ἐπικ. ἐπὶρ. (ὄψος), εἰς ὄψος, ὀψη-
λά, πρὸς τὰ ἐπάνω, Κ 464, θ 375 κ. δ.

ὀψοῦ, ἐπὶρ. (ὄψος), «ὀψηλά», Α 486, 509,
Ν 12, «ὄψος ἐν νοτίῳ νῆα ὥρμισαν» δ 785,
θ 55, ὀψηλά ἐν τῇ ὕδατι [μετέωρον] προσώρ-
μισαν τὴν ναῦν, τουτέστι ἐντελῶς ἐτοίμην πρὸς
ἀπόπλουν, ὄρθιον μὲν ἔχουσιν τὸν ἰστόν, τὴν
κερατὶν ἀνωψαμένην, τὴν πρύμνην διὰ τοῦ πρυ-
μνησίου εἰς τὴν ξηρὰν προσδεδεμένην, ἐν θῇ ἢ
πρῶτα διὰ τῶν «εὐνῶν» (ἀγκυρῶν) ἐκκρατεῖτο πρὸς
τὴν θάλασσαν ἐστραμμένη, πρὸλ. «ὄψι ἐπ' εὐ-
νῶν ὀρμίζω», Ξ 77.

ὀψόσι (ὄψος), ἀορ. ἀ. μετοχ. ὀψώσας, ὀψώ-
νω, «σηκίων ψηλά», «δέμας» Βατρ. 84.

ὄω, μόνον ἐν τῇ παρτι. ὡς καὶ ἐν τῇ παθ.
μετοχ. ὀόμενος, ἀ.) κυρ. ἀμετάβ. «βρέχω»,
στέλλω βροχὴν, «Ζεὺς ὡς ὁ Ζ. ἔβρεχε, Μ
25, ξ 457. β.) μετὰβ. «βρέχω» τινά, κάμνω
νὰ βραχέῃ ὅθεν παθ. «βρέχομαι», «λέων ὀό-
μενος καὶ ἀήμενος» λέων εἰς βροχὰς καὶ ἀνέ-
μους ὑποκείμενος, ζ 431.

Φ

Φ

φδε

Φ, τὸ εἰκοστόν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς
πρώτης βασιμῆδος.

ΦΑΛΑΘΕΝ, τὸ. ΦΑΙΝΑ.

ΦΑΙΝΑΤΟΣ [..], Η, ον, ἐπικ. ἀνώμαλον
ὑπερθ. τοῦ ΦΑΙΝΟΣ ἀντὶ τοῦ φαεινότητος, δ
ἐ. λαμπρότατος, μόνον «ἀστήρ» ν 93 †. (Κα-
τ' ἄλλους δὲ ὑπερθετ. μετοχικοῦ τινος ἀχρ. τῆ-
πος τοῦ ΦΑΙΝΑ).

ΦΑΤ-, εἰς τῆς μόνον ὁ ἀορ. ἔφαγον, ἀναύξητ.
φάγον, ἀπαρφ. Ἰων. φαγέιν, π 429, πολλάκις
ἐπικ. φαγέμεν, ὑποτακτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. φάγησι
ἀντὶ τοῦ φάγη, Φ 427, θ 477, ὅστις ὑπάγεται
εἰς τὸ εἰσοία ἢ ἔλα, (κατα)τρώγω, βιβρώ-
σκω, ἀορ. «ἔφαγα», μετ' αἰτ., Ω 444, ι 94
κ. δ., μετὰ γεν. τοῦ ὅλου, εἰς οὗ μέρος τρώγε-
ται, ι 402.

ΦΑΞ, τὸ. ΦΑΙΝΑ ἐν ἀρχῇ.

φάσα, γδ. φάσα.

ΦΑΚΟΠΟΙΑ [-...], ή (οιονεί Φέγγουσα), θαλάττη του 'Ηλίου και της Νεφέρας, μ 432.

ΦΑΛΟΝ [-...], οντας, ό (χυρ. μετοχ. έπιεκτεπεμένου τινός τύπου του άχρ. φάω, εκ της ρίζ. φαγ, φαίνω), φωτεινός, φαεινός, λαμπρός, φέγγων, φωτισθόλος, φεγγαβολών, άκτινοβολών, έπιθ. του 'Ηλίου, Α 733, ε 479, λ 16 κ. ά. Έκ τούτου

ΦΑΛΟΝ, οντας, κύρ. όνομα του έτέρου των έπων της 'Ηως, φ 216.

ΦΑΙΝΟΣ [-...], (φαγ, φάος), ποιητ. συγκριτ. ΦΑΙΝΟΝΕΥΟΝ, Σ 610, 'Υ. 'Αφρ. 86, ύπερβετ. ΦΑΙΝΤΑΤΟΣ (όπ. γδ.), φαεινός, φωτεινός, λαμπρός, στιλπνός, έξαστράπτων, άκτινοβόλος, συγγόν επί μετάλλων και μεταλλίων πραγματών, οίον «θύρη, πήληξ, κρητήρ, θράνος» η 169 κ. ά. Έτι δε επί πυρός, Ε 215, επί της σελήνης, Θ 555, επί των όφθαλμών, Ν 3, επί της 'Ηως, δ 488, επί ιματίων και έσπασμάτων διά τόν ζωήρόν αύτών χρωματισμόν, Γ 449, Ε 543, Κ 456, ζ 74 κ. ά. Έτι δε «μάστιγ» Κ 500, ζ 316, «πόκαμοι» Ε 176, «φοινικι φαεινός» Έχων λαμπρόν φοινικαόν χρώμα, Ζ 249, Ο 538.

ΦΑΙΝΗ [-...], έτερος έπικ. τύπος του φαίνω (κατά τόν Ροδτιμαννον είνε ό άρχαιότερος τύπος, έξ ου διά συναίρεσιν προέκυψε τό φαίνω· άλλ' όρβότερον θεωρείται τοῦτο ως κατ' εύθειαν εκ της ρίζ. φα σχηματισθέν, όπωσ' εκ της πα τό βάλνω), μόνον εν τφ ένεστ. φαίνω, μ 384 (όπου κατά τινες θεωρείται ως ύποτακτ.), προστ. -ε, εύκτ. -οι, -οιεν, μετοχ. -ων (κατ' άλλους δε και εν τφ άορ. φαίνεσθαι, γδ. φαίνο), κυρ. ά) παρέχω φως, παρασκευάζω, τρέφω τό σώμα, «φαίνων έστίκει πάρ λαμπήρσι» σ 345. β) άμειβόδ. παρέχω έξ έμαυτούς φως, φέγγω, λάμπω, φωτίζω, περί του 'Ηλίου, «άθανάτοισι, εν νεκύεσσι, μετ' άθανάτοισι» γ 2 (ένθα κείται ή εύκτ. φαίνοι, άνθ' ης ό Ουδός, Έγραφε; φανεή) μ 383, 385· επί των λαμπήρων, των πυρών σ 308.

ΦΑΙΝΗΒΡΟΤΟΣ [-...], ον, ποιητ. (άχρ. φάω=φαίνω, βροτός). ό εις τούς βροτούς φέγγων, φωτίζων τούς θνητούς, έπιθ. της 'Ηως, Ω 785, του 'Ηλίου, κ 438, 491.

ΦΑΙΛΑ, άκος, ό, γδ. ΦΑΙΛΕΚΕΣ.

ΦΑΙΛΑΜΟΙΣ [-...], ό, έτερος παραδίδως σχηματισμένος έκτενέστερος τύπος του έπομένου, έπιθ. των 'Επειών μόνον εν τφ 'Ιλ. Ν 686 +. ('Ο Γοιδέλος θεωρεί τό έπιθ. παράγωγον εκ του ούδ. φαίδειρον=λάμψει, ζ έρμηνεύει πλήρη λάμψεως, τουτίστι λαμπρής ώπλισμένος. 'Ο δε Λόδωκ. νομίζει την λ. μεταγενεστέρως ήλικία).

ΦΑΙΛΙΜΟΣ [-...], ον, ποιητ. (άντί του φαίμος εκ της ρίζ. φα) κυρ. λαμπρός, φωτεινός, μόνον μετφ. α) επί παγίων και εύρεσφν

(γδ. ΛΙΠΑΡΟΣ 2, 4.) μέλων του άνδρώπιου σώματος, λαμπρός, εύτρεφής, εύσαρκος, «γυτα, ώμος» Ζ 27, λ 428. β) ως επί τό πολύ ένδοξος, εύκλής, περιφανής, επί ήρώων, Δ 505, Ε 386, κ 251 κ. ά. πλχ.

ΦΑΙΛΙΜΟΣ [-...], ό, βασιλεύς των Σιδωνίων, δ 647, ο 447.

ΦΑΙΣΤΗ, ή (οιονεί: Φωτεινή), θυγάτηρ του βασιλέως της Κρήτης Μίνωας, γυνή του Θησίως. Περιπεσούσα εις έρωτα προς τόν προγονόν αύτης 'Ιηπόλυτον και διατυχήσασα εν αύτφ, διέ των διαβολών της Έγρινεν αίτια του θανάτου του έναρτέου νεανίου, λ 324, 'Απολδ. 3, 4, 6.

ΦΑΙΝΕΕΝΕΥΟ, γδ. φαίνο.

ΦΑΙΝΟΛΙΣ, ή, ποιητ. (φαίνω), ή φωτισθόλος, φωσφόρος, έπιθ. της 'Ηως, 'Υ. Δήμ. 54.

ΦΑΙΝΕΚΕΣ, οί, Φαίλακες, οί μυθώδεις εύδαίμονες κάτοικοι της Σχερίας, γδ. Σχερίν. Κατοικοῦντες πρότερον εν 'Υπερίφ ου μακράν των Κυκλώπων, προς άποφυγήν της παρ' αύτών βίας μετέβησαν υπό τόν Ναυσίθοον εις την Σχερίαν, ζ 7, 8. Δώδεκα βασιλες βασιλεύουσιν εν αύτοίς, και τρισκαίδεκατος, άρχηγός πάντων, είνε ό 'Αλκίνοος, θ 390 έξ. Είνε λαός: ναυτικός, ειρηνικός, άποστρεφόμενος τά έργα του πολέμου, φίλεργος και εύθυμος, αγαπών την εύωχίαν, τά άγίατα και τόν χορόν, θ 244 έξ. 'Η έντολή αύτών είνε να παρατίμωσιν άκινδόνως εις την πατρίδα των πάντας τούς προς αύτούς πλέοντας. θ 566, όπερ κατορθόσσι διά των θυμωσίων αύτών πλοίων, τά όποια δίχως κόπης και πηδάλιου διαπλέουσιν ως περρωτά την θάλασσαν, η 34, έχουσι δε ναόν και φρένας ανθρώπων («ΐσασι νοήματα και φρένας άνδρών») θ 557 έξ. ('Η έρμηνεία του περί των Φαίλακων μύθου είνε ποικίλη. 'Ο μὲν Ούκερτος και Μάννερτος φρονοῦσιν ότι άμυδρά τις παράδοσις περί των 'Υδρήνων έδωκεν άφερμήν εις τόν σχηματισμόν του μύθου των Φαίλακων. 'Ο δε Ουίλκερτος θεωρεί αύτούς ως πορρωτά του θανάτου, έξ άλλοις θούς ήρσκειας μετενιχθέντας εις την 'Ελληνικήν. Παράγει δε τό όνομα αύτών εκ του φαίος=σκοτεινός, έπομένως Φαίλακες είνε πρόπον τινά οί Ζοφεροί. Κατά δε τόν Παύλλερν είνε τό σύμβολον των ούρίων άνέμων. 'Ομοίως μὲν, άλλ' έτι έπαγωγώτερον έρμηνεύει ό 'Αρτευγγ, όστις τά μὲν πλοία των Φαίλακων θεωρεί ως σύμβολα των ούρίων άνέμων, αύτούς δε ως δαίμονας πομπούς και προστατευτικούς, οίσι οί Διόσκουροι, όθεν και παράγει τό όνομα εκ του φαίνω, οιονεί Φαινοί, εἶδος τι «τελεφώνων»). ΦΑΙΝΟΜΕΝΕΥΟ(Ν), έπικ. άντί του φαίνωμην, γδ. φαίνο Β', 4).

ΦΑΙΝΩ, οποι, ά, υιός του 'Ασίου, 'Αδούηνός, πατήρ του Ξάνθου και Θάωνος, Ε 452, Ρ 342, 583.

ΦΑΙΝΩ (ΦΑΝ, ήτις γίνεται κατ' έπίκτησιν εκ της φα, και ΦΑΥ, έξ ης σχηματίζεται τό φά

ἐνικ. φάε' μέ'στηλας. ἀορ. ἐν τῇ «φάε' ἡώς» ἐπαγγέλει, ἐφάωται, δ 602, καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφύσεται (ὁμοφώνως πρὸς τὸν ἐκ τῆς ρίζ. φειν) ἐν τῇ «πιφύσεται ἑλθεῖρας». Ὁ γέννη φανερὸς ὁ ἑλθεῖρας, P 455, ἐπικ. ἀπαρρ. φαίνε-μεν, θ 237, γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἐφηνει, εὐκτ. φήνετε, ὑποτακτ. φήνουνσι ἀπαρρ. φήναι, μέσ. μέλ. ἀπαρρ. φανείσθαι μ 230, παθ. παρτα. θαμῆς φαίνεσκατο, ν 194, ἀορ. β'. ἐφάνην, ἀναυδ. φάνην, γ'. πληθ. φάνεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν (ὅπερ μόνον Ὑμ. 33 (34), 42) Π 299, σ 68, προσ. φάνηθι Σ 498, φανήτωι υ 101, εὐκτ. φανείη, ὑποτακτ. φανῇ 1 707, καὶ ἐπικ. φανῇ Ὀμ. πλχ., ἀπαρρ. φανῆναι, ἐπικ. φανῆμενα, I 240, μετοχ. φανείς, παθ. ἀορ. β'. ἐφικ. ἀναυδ. (τὸν ὁποῖον ὁ Δοιδεραλίνος ὑπάγει εἰς τὰ φασίνω) φανῆθην, κατ' ἐπέκτασ. ἀντὶ τοῦ φάνθην, P 650, γ'. πληθ. φάνθεν ἀντὶ τοῦ ἐφάνησαν, A 200, ἐκ τοῦ παρτα. πέφασμαι γ'. ἐνικ. πεφάνται, B 122, Π 207 (ἴδ. ἡ προφαι(να), μετοχ. πεφασμένοι, E 427 (ἴδ. ἡ κατωτ. A', 4, 6.) τὸν θαμνικὸν τύπον φανέσκων A 64, λ 587, μ 244 κ. ἀ. θεωροῦσιν ὁ μὲν Βούτιμ. καὶ Θήρσιος ὡς ἐκ τοῦ ἐφάνην ἐπληματισμένον, ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμεῖς, ὡς ἐκ τινος (οὗχί εὐαποδείκτου) ἐνεργητ. ἀορ. β'. ἀμεταβ. ἐφανον (ὅπερ μόνον ὡς διάφορος γραφῇ εὐρίσκεται ἐν τῇ Π 299). A') Ἐνεργ.

A) μεταβ. φέρω εἰς φῶς, «φανερώνω», ἀφίνω νά φανῇ, δεικνύω, ἐμφανίζω (ἀ.) κυρ. μετ' αἰτ. «μυροῦς», ἐπιγυνίδα σ 67, 74, «μύτων Ἀρην» αὐτόν τὸν Ἀρην παριστάνων, ὡς αὐτὸς ὁ Ἀρην ἐμφανιζόμενος, Βατρ. 265, «ὁδὸν τῶν δεικνύων τὴν ὁδὸν εἰς τινα, μ 334, «τέρας τι» ἐπὶ τῶν θεῶν: ἐπιπέμπω, φανερώνω σημεῖον ἢ τινα, B 324, γ 173, ὡσαύτως «σήματα» B 353, «γόνον τι» ἐπὶ θεῶν: δίδω γόνον («παιδεία») εἰς τινα, δ 42, ὡσαύτως «ἄκοιτι» ο 26, β'. μεταφ. ἀποδεικνύω, (ἐκ)δήλω, «φανερώνω», «νοήματα» σ 295, «φῶς αὐτοῦ» ἐξέβαλλεν, ἐξεφώνησε τὴν ῥῥήν, θ 499, «ἀεικέλις» ἀποδεικνύω, διαπράττω, υ 309, «ἀρετὴν» ἐπιδεικνύω, θ 237, ὅθεν καὶ μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ ἄλλων τὸ «μῦθος πεφασμένος» ἀποδοδεγμένος, ἐκπεφωνημένος, ἐκπεφρασμένος: λόγος, E 427, ἐνταῦθα μᾶλλον ἀνήκει ἢ εἰς τὸ φημί, καθὼς θέλει ὁ Βούτιμ. 2) ἀμεταβ. «φάγγω», φέρω εἰς τινα φῶς, μετὰ δοτ., η 402, τ 25, B'. Παθ. 4) φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐξέρχομαι εἰς φῶς, [ἐπιφαίνωμαι], «φανερώνομαι», «δεικνύομαι», Δ 504, κ. ἀ. μετὰ δοτ. A 498, Η 7, η 201 κ. ἀ. «μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φανήθη» ἔγχετο φανερά (καταφάνη), καταφάνη, P 650, ἡ μετοχ. «φανόμενος» παρουσιαζόμενος (οἱ προσφιρόμενοι νά πρίξασι τι) K 236, «φαίνεται (ὁ ἔκτωρ ἢ ὁ χρώς) λευκανθῆν» διεφαίνεται, ἔφρ. γοιμὸν: κατὰ τὸν λαϊκόν, X 324, μετὰ

μετοχῆς προαδιοριστικῆς τοῦ ὑποκειμένου «οὐδὲ ποτ' οὐραὶ πνέοντες φαίνοντο» οὐδ' ἐφαίνοντό ποτε, «πομπὴν δὲν ἐφαίνοντο» οὐραὶ ἄνεμοι, δ 361 «θεός φαίνεται θαρσύνων» ἐπεφαίνετο, ἐνεφαίνεται, ἐμφανίζετο, ω 448, ἐν τῇ Δ 278 «τῇ δὲ τ' ἀνευθεν ἐόντι μελάντερον... φαίνεται' ἰὼν κατὰ πόντον» ἡ μετοχὴ «(νέφος) ἰὼν κατὰ πόντον» σημ. καθ' ὅσον ἐκτείνεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θάλασσης, τὴ δὲ «μελάντερον» εἶνε κατηγορούμενον τοῦ φαίνεται' ἴδ. ἡ τέκ. Ἰδὼς ἐπὶ τῶν ἀνατελλόντων οὐρανίων σωματίων, «φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς» A 477, Θ 556 κ. ἀ. πλχ., «ἄμ' ἡστ' φαινομένην» ἄμα φανῇ ἢ ἐφάνη ἢ ἡώς, I 618, δ 407, ζ 31. 2) μετὰ περαιτέρων κατηγορηματικῶν προσδιορισμῶν, φαίνομαι, παρέχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὄψιν, «σμερδαλέος δ' αὐτοῖσι φάνη» ἐφάνη εἰς αὐτούς φοβερὸς, ἢ ὄψις αὐτοῦ ἐνεποίησε φόβον, ζ 437, «τοῖς Διομήδεϊ Ἀρης φαίνεται» E 866 κ. ἀ. μετ' ἀπαρρ. «πῶς ὕμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι» λ 336, ζ 355, ο 25. 3) φαίνομαι, τουτέστι λάμπω, «πυρά φαίνεται» Θ 561, «δεινὸν δὲ οἱ ὄσσε φάνθεν» φοβερὰ δὲ ἔλαμψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, A 200.

Φαισθ, οἷε, ἢ, μετὰ τῶν Νουμφων, μεθ' ὧν συνέπαιζεν ἡ Περσεφόνη, Τ. Δημ. 418.

Φαιστός, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. φαίστος=φαεινός), υἱὸς τοῦ Βῶρου ἐκ Τάρνης τῆς Μαιονίας, ἐπίκουρος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως φονευθεὶς, E 43.

Φαιστός, ἢ, πόλις τῆς Κρήτης, πλησίον τῆς Γόρτυνος, ὑπὸ τοῦ Μίνωος κτισθεῖσα, B 648, γ 296.

ΦΑΛΑΓΓΗΣΔΩΝ [φ. . .], ἐπὶ βρ., ἐν εἴδει φάλαγγος, O 360 f. Ἐκ τοῦ

ΦΑΛΑΓΓ [φ.], ΑΓΓΟΣ, ἢ, φάλαγγ, τάξις, στρατός (εἰς μάχην) παρατεταγμένος, ὁ ἐνικός Ὁ. Z 6, ἀλλὰ καὶ δὲ ὁ πληθυντ., οἷον Δ 254, 281, 333, «φάλαγγες Τρώων» Γ 77, «ἀνδρῶν» T 458 κ. ἀ., «φάλαγγες, ἐλπίομενοι» (σχῆμα: κατὰ συνέσειν), Π 281.

ΦΑΛΑΡΑ [φ.], τὰ, Π 406 f., «βάλλετο δ' αἰεὶ καὶ φάλαρ' εὐποῖη» (ἐνθα ὁ Σπείζηνος: ἔγραψε μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου καὶ ἄλλων παλαιῶν καὶ φάλαρ' εὐπ., ὅπερ τότε συναπτεῖον πρὸς τὸ «δεινὴν καναχὴν ἔχε» τοῦ ε. 404), κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν=φάλας (ἴδ. τ. λ.), τουτέστιν ὁμαλοὶ τινες ἢ ἀσπίδισκία, κοσμοῦντα τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλίας, ἢ, ὡς λέγει εἰς τῶν Σχολιστῶν, «τὰ κατὰ μέσον τῆς περικεφαλίας μικρὰ ἀσπίδισκία». Ὁρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούτιμαννον καὶ ἑτέρον τινα Σχολασ. (εἰς E 743, «οἱ ἐν ταῖς παραγναθίαις κρίκοι» Λατίν. annuli ἢ fibulae): ἱμάντες φοιδωτοὶ ἢ ἀλυσίδωτοὶ ἦγον μὲ φοιδᾶς ἢ ἀλυσίδας κεκαλυμμένοι, χρησιμεύοντες εἰς τὰ προφύλαξιν τῶν γνάθων καὶ εἰς στερέωσιν τῆς κόρυθος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ κατὰ τοὺς τὰ πολιμικά τῶν ἀρχαίων

δρευνήσαντας Ρύστουσαν και Κοίχλον: παρα-
γναθίδες, τουτέστι μετάλλινα ελάσματα, καλύ-
πτοντα τὰς γνάθους. Πρβλ. ΤΕΤΡΑΦΑΛΛΗΡΟΙ: (Ἐκ
τοῦ φαληρός=φαλός τῆς παρὰ τοῖς Γραμμα-
τικαῖς, ὃ ἐ. λαμπρός, σπιλινός, λευκός, ἐκ τῆς
ρίζ. φα. Διάφορα τούτων φρονεῖ ὁ Γοῖδελος, ὁ-
στις «φάλαρα» ἐνοεῖ τοὺς τέσσαρας ἄλλο-
πᾶλλῃλους; φάλους τοὺς ἀποτελοῦντας; τὴν τε-
τραφάλληρον περιεφάλαξιν).

ΦΑΛΗΡΙΑΙ, ἑπικ. (φαληρός Ἰων. ἀντὶ τοῦ: φα-
ληρός, ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν τέλ.), μόνον ἐν τῇ
μετοχ. φαληρίων ἑπικ. ἑπεκτ. ἀντὶ τοῦ φαλη-
ρίων, κυρ. εἶναι λευκός, «ἀσπρίζω», «κύμα-
τα» ἐκ τοῦ ἄφρου λευκά, ἀφρίζοντα, N 799 †
καὶ Σπρίτζερων αὐτόθι. (Ὁρθότερον Ἰων: κατὰ
τὸν Γοῖδελον: τὰ ἐν εἰδει ῥάχης: ἐξογκούμενα
κύματα, διότι κατ' αὐτὸν φαληρός εἶνε ὃ ἐν εἰδει
ῥάχης: ἐξογκούμενός).

ΦΑΛΚΗΣ, αο, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀν-
τιλόχου φανευθείς, Σ 513.

ΦΑΛΟΣ [-], ὁ (φαλός, ἴδ. ΦΑΛΑΤΑ ἐν τέλ., ἡ
κατὰ τὸν Γοῖδελον ἐκ τῆς ρίζης φαλ=ὄγκος),
πιθανῶς ἡ τῆς περιεφάλαξας προβολή ἡ
γείσων καὶ μάλιστα τὸ κατὰ τὸ μέτωπον (ἴδ.
τὸν Σχολιαστ. Α. εἰς K 288), *Π. Γ 362, Δ
459, Z 9, N 432, Π 216 κ. ἀ. (Κατὰ δὲ τὸν
Βούτυραννον καὶ Γοῖδελον εἶνε μετάλλινόν τι
τόσον ἢ ῥάχης, διήκουσα ἄνωθεν τῆς περιεφα-
λάξας ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου,
ὑποδεχομένη κατὰ κορυφὴν τὸν λόφον ἢ καὶ ὁ-
λὴν αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν λαφίαν, ἀπολήγουσα κατὰ
τὰ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν εἰς μικράν τινα προ-
βολὴν, σκεπάζουσαν τὸ μέτωπον καὶ τὸν τρα-
χὺλον. Κατ' ἄλλους: δὲ ὁ ἄλλως λεγόμενος κω-
νος ἢ κατὰ κορυφὴν σπινθόλος, εἰς ὃν εἶνε ἐμ-
πιπτηγμένος ὁ λόφος). Πρβλ. ΚΥΦΑΛΟΣ, ΛΥΦΙΦΑ-
ΛΟΣ, ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ.

ΦΑΝ, ἴδ. ΦΗΜΙ.

ΦΑΝΕΝ, ΦΑΝΕΣΚΕ, ΦΑΝῆΗ, ΦΑΝῆΜΕΝΑΙ, ἴδ.
ΦΑΙΝΑΙ.

ΦΑΟΣ [-], ποσ, τό (ἐκ τῆς ρίζης φαε, κα-
τ' ἐπέκτασιν τῆς φα), ἀρχαϊνέστερος ποιητ. τύπος
ἀντὶ τοῦ φῶς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἑπικ. φῶος,
Z 6, ε 2 κ. ἀ. πλγ., δοτ. φάει, αἰε. φάος, φῶος
(φῶοσδε), πληθ. φάεα, ἴδ. κατωτ. 2, ἀ.). 1)
„φῶος“, ὅταν τὸ τῶν λαμπάδων, τ 24, 34, σ
317, ἴδως τὸ φέγγος, φῶος τῶν οὐρανίων σω-
μάτων, συγν. «φῶος ἡλιόιο» τὸ φῶος τοῦ ἡ-
λίου, τὸ φῶος τῆς ἡμέρας, Α 603 κ. δ., πολ-
λάκις «ὄρν φῶος ἡλιόιο» ἀντὶ τοῦ ζῆν, ἴδ.
ὄργην δ'), καὶ «λαίπειν φῶος ἡλιόιο» ἀντὶ τοῦ
ὀνήσκειν, Σ 41. Πολλάκις δὲ ἔχ. μόνον «φῶος»
B 49, γ 335 κ. ἀ., «ἔναι φῶοσδε» πέμπτω,
ἐξάγω εἰς φῶος, B 309, «φῶοσδε λιλαιομαι»
ἐπιθυμῶ (νὰ ἀνέλθω ἐκ τοῦ Ἄδου) εἰς τὸ φῶος
(τῆς ἡμέρας), λ 223, «ἐκφάω φῶοσδε» τ 103,
«ἐξάγαγε πρὸ φῶοσδε» ἐκπρόσῃγαγεν εἰς τὸ φῶος,
Π 188, T 118, T. Ἀπ. 419, ἔνθα ἡ «πρὸ

ἀνέκει εἰς τὸ ῥῆμα, «ἐν φάει» εἰς τὸ φῶος, τὴν
ἡμέραν, P 647, φ 429, αἰθρία, τὸ καθαρὸν
φῶος, τὸ ἀνάντεον τῆς «ἀχλὺς» Q 669, 2)
ποιητ. ἀ.) τὸ (λάμπαν) φῶος τῶν ἀφθαλαῶν, ὁ
ἀφθαλμός, μόνον κατὰ πληθ. «φάει» μόνον
ἐν τῇ φ 45, p 39, 95, τ 417. (Π. Ἐν τῇ κα-
θαμιλ. „φῶος“ λέγεται ἡ ὀπτική δύναμις τῶν
ἀφθαλμῶν, οἷον „τὸ φῶος τῶν ὀφθαλμῶν μου“,
ἐπεὶ δὲ καὶ ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ συνωνύ-
μου ἐν τῇ φράσει „φῶος μου, μάτια μου“). 6)
μεταφ. „φῶος“, εἰς ἐνδείξιν τῆς χάριτος, σωτη-
ρίας, εὐτυχίας, νίκης, Z 6, ε 282, A 797,
O 741, Π 39, 95, P 615, Φ 538, «Πατρί-
κλη γέννησεν φῶος» Σ 402 ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ
προσφωνῇ «γλυκερόν φῶος» γλυκὺ φῶος μου,
π 23, p 41.

ΦΑΡΕΤΗ [-], ἡ (ΦΕΡ, ΦΑΒ, ἔφ. ἄν τὸ φέρω
καὶ φέρε, φερίτρα, ἡ θήκη δηλ. τῶν βελῶν,
A 45, K 260, ε 270, «ιοδόκος» φ 44, «κοί-
λη» φ 417 κ. ἀ. πλγ.).

ΦΑΡΙΣ, ιοε, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Λακωνίας
ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ, νοτίως τῶν Ἀμυ-
κλῶν, B 582, Πουσ. 3, 20, 3. 4, 46, 8. (Π.
Ἐκεῖ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπου τὸ τὴν
σήμερον ἔρημον χωρίον Βαριεῖ· ἐκαλεῖτο δὲ
τὸ πάλαι καὶ Φαρά).

ΦΑΡΜΑΚΟΝ [-], τό, (ἐκ τοῦ: φέρω, φέρω
ᾶν) πιθανότατα κατ' ἀρχὰς ἐσημαίνει πᾶσαν
βοτάνην (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ: φέρω,
φάραμα, ὃ ἐ. μωσχάω, μόσχουα) ἔπειτα δὲ
μέσον πρὸς παραγωγὴν φυσικῶν μεταβολῶν,
ᾶν ἀ.) φάρμακον, μέσον ἱατρικόν, «ἰα-
τρικόν», οὐ μόνον ἑσωτερικῶς παρεχόμενον,
διὸ «φάρμ. ἐπιπλήμι» Δ 494, «φ. ἐπιπλάσσω»
Δ 218 κ. ἀ., «φ. προσάλλω» κ 392, ἀλλὰ
καὶ ἐσωτερικῶς. Ἰδίως δὲ αἱ ἱατρικαὶ βοτάναι
αἱ ἐπὶ τῶν πληγῶν ἐπιπλήμεναι, Δ 494 κ. ἀ.
ᾶν ἔχ. λέγονται «φάρμ.» Δ 248, Δ 515, «φάρ-
μῆματα» E 404, 900, «ἐσθλά» Α 831, O 394
κ. ἀ. 6') δηλητήριον, «φαρμάκι», ἴδως
τὰ φαρμακέραια τὰ ᾶν λέγονται «κακὰ, θυ-
μοφόρα» X 94, ε 329: χρησιμεύει εἰς φαρ-
μακείαν ἢ δηλητηρίαν πῶς βελῶν, 602, λέγε-
ται «ἀνδροφῶδον» α 261 γ.) μαγικὸν μέ-
σον, φίλερον, ποιητικῶς, μαγγάνισμα, A
744, δ 220. Ἰδίως περὶ τῶν φαρμακείων πῆς
Κίρκης, κ 292 326, 392, 384, καὶ τοῦ Ἑρ-
μου, K 287, 302. Ἐκ τούτου

ΦΑΡΜΑΚΙΑ, ἐκδοσῶν εἰς φάρμακον, ἴδως
ἐπὶ μεταλλοτεχνήματι, [βάπτω, σκαμῶ],
σκληρύνω, μόνον κατὰ μετοχ. «φαρμάσσων
πέλεκον» τ 293 †.

ΦΑΡΟΣ, ποσ, τό, (φέρω), ποιητ. καὶ Ἰων.,
ὅταν δῆποτε πῆγα περὶ τῶν ὁραμάτων, ἠδὲν ἡ
„πανί“, ε 258 ᾶν ἀ.) σιμῶν νεκρικῶν,
σκάβων, Σ 352, Π 580, 588, α 447 καὶ
(ᾶπου ἀκαθίστητον προσδοκῶνται διὰ τοῦ «φα-
ρίων») ε 97, τ 442, ω 432. 6') ἔνδομα ζῶον

χειρίδων, φορούμενον καθῶς ἡ «χλαῖνα» ἐπα-
νωθεν τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων, [ιμάτιον], ἐπεν-
δύτη, μάνδρα, «ἐπανωφόριον», οὐ μόνον
τῶν ἀνδρῶν, οἷον B 43, Θ 224, γ 467, 0 84,
88 (ὅπου ὁ Ὀδυσσεύς συγκυβητεῖ δι' αὐτοῦ τὴν
περικλῆν του), ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, οἷον ε
230, κ 343, Ὑμ. 6, 5, πρὸς λ. 108. (Κατὰ τὴν
ἀνωτέρω παραδοξαμένην ἐτυμολογίαν ἡ κυρία ἢ
θεμελιώδης σημασία τῆς λέξεως εἶνε ἡ δευτέρα:
φόρεμα, ἱμάτιον κατὰ δὲ τὸν Δουτέρλ. ὅστις
παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ παρ' Ἑσυχίου «φάσαι
ἀνυφαίνεσθαι», ἡ πρώτη σημασία εἶνε ἡ κυρία:
ὕφανσις).

Φάρος [-], ἡ, μικρὸν τι νησιδίον ἐμπροσθεν
τῆς γλώττης ἐκείνης τῆς Αἰγύπτου, ἐρ' ἡ με-
τίετα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔκτισε τὴν Ἀλε-
ξάνδρειαν, δ 335. (Εἰς τῶν ὑστέρων χρόνων
ἡ νῆσος αὕτη ἠνώθη μετὰ τῆς ἡπείρου διὰ
χώματος καὶ ἔφερε τὸν περιβόητον φάρον,
|| ὅστις ἐξ αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποσον
μετέδωκεν ὡς προσηγορικὸν εἰς πάντας τοὺς φα-
νοὺς τοὺς πρὸς φωτισμὸν τῶν ναυτιλομένων
ἐμπορέμενους).

Φάριγξ [-], γυνή, καὶ ποιητ. γυνή, ὁ καὶ ἡ
(τὸ γένος παρ' Ὁμήρ. ἀδιόγνωστον), φάρυγξ,
Ἔοδ. i 373 ἐν γένει δὲ λαϊκός, ε 480. Παρά-
γεται ἐκ τῆς ῥίτης φαρ=σχίζω, δισπύτω, ἐξ ἧς
καὶ φάρος=ἡ ἄρουσι καὶ φάραγξ=ἡ διασχισ-
μένη γῆ κατὰ τὸ ΜΕ.).

Φάισακος [-], τό, (ἐκ τοῦ σφάζω κατὰ
μετέθεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ σφάγανον),
ποιητ. Φίσιος, μάχαιρα, σπάθη, «σπαθί»,
(ὅχι διάφορον ἴσως τοῦ «ἕλπεος» καὶ «ἄορ»),
E 81, «ἄμφηκε» K 256, κ 445, γ 74 κ. ἄ.,
«Θρηκίον» P 808, ἰδ. εἰσὶν.

Φάισος (φημί) μόνον ἐν τῇ ἐνίκ. τοῦ παρ.τ.
Ἑρσκαν, ε, ε καὶ ε'. πληθ. ἐράσκεται γ 35,
σπανίως ἀνάσξ. γ'. ἐνίκ. δ 491 (ὅπου πρὸ δα-
συνάμενον φωνήεντος: φάσξ) κ 331, λ 305,
ω 75, λέγω, διαχυρίζομαι, προφασίζο-
μαι, μετ' ἀπαφ. δ 491, 0 365 κ. ἄ. [ἐπαγ-
γέλλομαι], ὑπισχνοῦμαι, μετὰ μέλ. ἀπαφ.
T 297, κ 433, η ε' 36 νομίζω, πιστεύω, N
400, γ 35 (πρὸς λ. φημί 2). Τῆς ἱλ. μόνον
ἐνθα ἀνωτέρω. (Ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν μὲν
τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ μόνον κατὰ παρ.τατ.
ἐδρίσκεται, ἐν δὲ τῇ μεταγενεστέρᾳ καὶ κατ' ἐνε-
στῶτα οὐχί τῆς ὀρις. πληθ. ἐνός ἢ οὕτω παρ-
δείγματων, ἀλλὰ τῆς μετοχῆς μάλιστα καὶ τῶν
ἄλλων ἐγκλ., δύναται κυρίως νὰ θεωρηθῇ ὡς
θαμιστικὸς τύπος τοῦ παρ.τατ., ἐξ οὗ μετέπειτα
ἀσχηματισθὲν τύπος ἐνεστώτος τοῦτο δὲ τοσοῦτον
μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν πολλοῖς τῶν Ὀμηρικῶν
χωρίων ἀρροῖται ἡ θαμιστικὴ σημασία: ἐπανε-
λημμένως λέγω).

Φαισσοφάρος, οκ (φάσσα, φεν-, φονεύω),
φασσοκτόνος, ὁ φονεὺς τῶν φασσῶν (εἰδους
τινὸς ἀγρίας περιστερᾶς): «φρξ» δ ἱεραὶ ἐν γένει

(κατὰ τὸν Δόντιον), οὐχί δὲ εἰδὸς ἱερακός,
ὡς νομίζει ὁ Σχολ., O 238 f.

Φάτις [-], ιοί, ἡ (φημί), ἱων. καὶ ποιητ.
=φήμη, ὁ ἢ ἡ. ἄ.) λόγος, εἰδήσις ἀδίσπο-
τος, ἡ μετὰ τοῦ πλήθους τῆδε κἀκείσε φρο-
μένη, φ 324, «μνηστήρων» ἡ περὶ τῶν μνη-
στήρων, ψ 362. ε'. ὄνομα, φήμη, ἐπὶ τῇ
καλῷ, ὅθεν «ἐπὶ φάτις» ε 29, ἢ ἐπὶ κακοῦ: οὐσ-
φημία, «δήμου» I 460. γ'. ἀγγελία, εἴ-
δήσις, «πυλῆσις κακῆ» Βατρ. 438.

Φάτις, ἡ (ἐκ τοῦ πατέομαι, κατὰ μετέθεσιν
πνευματισμοῦ ἀντὶ τοῦ πάθηναι, «παχύνει(ον)»,
δ ἢ παθύνει), φάτις, «παχύνει», E 274, «ἐπι-
παίει» K 568, δ 535, λ 444 κ. ἄ. πληθ.

Φατσίλας [-], ἀσ, ὁ, υἱὸς τοῦ Φαυσίου,
A 578.

Φεαί, αἱ, ἰδ. Φεαί.

Φέβομαι, ἀποθ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. ὑποτακτ.
καὶ ἀπαφ. -ωμαι, -εσθαι, καὶ ἐν τῇ παρ.τατ.
ἐφέποντο καὶ φέποντο, «φωβέομαι, παρ' Ὁμήρ. ση-
μαίνει σκιάζεσθαι, τρομάζειν ὅθεν φεύγω,
τρέπομαι (εἰς φυγὴν), τούναντίον τοῦ «εὐώ-
κω» E 223 κ. ἄ. πληθ., τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον γ
299, «ὑπὸ τινι» καταδυσκόμενος ὑπὸ τινος φεύ-
γω, A 421. ε'. μετὰδ. μετ' αἰτ., (ἀπο)φεύ-
γω, τινά, μόνον E 232.

Φέγγος, ποσ, τό (φάος), φέγγος, φῶς,
λάμψις, T. Δῆμ. 279. (| Ἐν τῇ καθολικῇ
φιγγω, φεγγίτη, φεγγάρι, ἀστρο-φεγγίτη).

Φειά, ἡ, H 135, καὶ Φεαί, ο 297, πόλις
τῆς βορείου Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἰαρθάνου ποταμοῦ,
κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Πισατίας: Κατὰ τὸν Στρά-
βωνα 8, 3, 42, ὑπῆρχε ἢ ἐν τοῖς ὑστέρον χρό-
νοις ἀκρωτήριον καὶ πόλιν Φεαί, τῆς ἀποίας
ἡ θέσις πρέπει νὰ ζητηθῇ οὐ μακρὰν τοῦ ση-
μερινοῦ Ποντικῆς ἁλῆς, ὅπου καίτοι πλησίον τοῦ
Κατακόλου. ἰδ. καὶ Ἰάριανος.

Φεΐλας, ἄνθρωπος, ὁ (φείδομαι, οἶον Φεΐδων, φει-
δωλός), αἱ: τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀθηναίων, N 691.
Φεΐαιηπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἑγγονος
τοῦ Ἡρακλέους, ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐκ
τῶν Νοτίων Σποράδων, B 678.

Φεΐδομαι, μέσ. ἀποθ., πρὸς. ἐνεστ. -εο, ἀορ.
ἄ. ἐπικ. ἀναψέ. φέισατο· ἐτι δὲ ἐπικ. ἀορ. ε'.
μετ' ἀναδ. πλ. εὐκτ. περιδοίμην, -οίτο, T 464,
i 277, ἀπαφ. περιδοίμην, φ 101, ἢ μέλ. ἐπικ.
περιδοίμην, O 215, Ω 158, 487, φείδομαι,
προφυλάττω, «ψηφῶ, λυποῦμαι», μετὰ
γεν., E 202, O 215, i 277, «δέσπο» Ω 236.
Ἐκ' τοῦτο

Φεΐά, ὅπως—οἷς, ἡ, φειδῶ, κατακράτη-
σις, φειδωλία, «οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκύων—
γίγνεται πυρὸς μελίσσμεν ὥκα» [οὐδεὶς φθό-
νος μελίσσειν φη], οὐδέμη κατακράτησις τῶν
νεκρῶν γίνεται, οὐδέ: ἐμποδίζει τοὺς νεκρούς,
ὥστε νὰ εὐμενίσθῃ αὐτοὺς διὰ τῆς πυρᾶς, H
409, φειδῶ, «λύπη, οἰκονομία», οὐδ' ἐπὶ
φειδῶ «ἀφιδῶς δαπανᾷ», ε 92, π 315.

φειδωλή, ἡ, ἑπικ.=τῷ προηγ. «δοῦρην» X 214 f.

Φείδων, ὄνομα, ὁ, βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν, E 316, τ 287.

ΦΕΝ-, θεματικός τύπος, ἐξ οὗ σχηματίζεται ὁ ἑπικός συγκεκομμέν. καὶ ἀναδιπλᾶς ἀορ. 6'. ἐπεφνον, ες, ε, καὶ ἀναξ. πέφνε, ὑποτακτ. πέφνης, χ 316, πέφνη, Y 472, λ 435, ψ 282, ἀπαρφ. ἑπικ. πεφνέμεν, Z 480, μετοχ. πεφνόντα (πάντες οἱ πρὸ τοῦ Βεικέρου, καὶ μετ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀνδρόρ καὶ Φαίσις ἀκολουθοῦσι τὸν Ἀρίσταρχον τονίζοντες πέφνοντα), Π 827, καὶ ἐν τῇ συνθ. καταπεφνών, P 539. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ὁ (ἐκ τῆς βίβλ. φα) παθητ. παρὰκ. πέφμαι, γ'. ἐνικ. πέφαται, P 689, T 27, χ 54, καὶ κατ' ἐκθλ. πέφατ', O 140, P 164, γ'. πληθ. πέφανται, E 534, O 563, ἀπαρφ. πεφάσθαι, N 447, E 471, Ω 254, καὶ ἐκ τοῦ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφήσμαι 6'. ἐνικ. πεφήσσει, N 829, χ 217, καὶ γ'. ἐνικ. πεφήσεται (τοῦτο καὶ τό: πέφανται δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τοὺς ὁμοφώνους τύπους τοῦς ἐκ τοῦ φαίνο, ὅπ. ἰδ.), O 140. Σημ. φονεύω, [ἀπακτείνω], «σκοτώνω», ἐπὶ τοῦ βιολογ. θανάτου, μετ' αὐτ., Δ 397 κ. ἄ. πληγ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ προσωποποιουμένου, μόνον ἐν τῇ λ 435, «θάνατος ἀβλήχρως ἐλαύσσεται, ὅς κέ σε πέφνη γήρξ... ἀρημόμενος». Μεταφ. «ἐκ δ' αἰῶν πέφαται» ἐξηφανίσθη ἡ ζωὴ, T 27.

Φένεος, ἡ, συνήθ. Φενεός, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, τὰ νῦν Φονιά, B 605.

Φεραί, ὄν, αἰ, δοτ. Φερής, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πηλοποννήσου, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου, ἐπίνειον ἔχουσα τὰς Παγασάς, B 713, δ 798. (Ἐν τῇ Γ. Ἀπ. 427, χωρὶς εἰλημμένη ἐκ τοῦ ο 297, πρέπει βεβαίως νὰ γραφῇ Φεάς, ὅπως καὶ ἐν τῇ Ὁδ., ἀντὶ τοῦ Φεράς),

ΦΕΡΑΣΙΝ, ἰαοσ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀσπιδοφόρος, Γμ. 7 (8), 2.

Φέρων, ποιητ., γ'. ἐνικ. -ει, παθ. -εται, γ'. ἐνικ. τοῦ ὑπερβ. ἐπαφρβει, Γ. Ἐρμ. 405, βόσκω, τρέφω «πάντα» Γμ. 30 (31), 2, «βοῦς βοτάνης» τρέφω τοὺς βοῦς διὰ βοτάνης, Γ. Ἐρμ. 405, «τάδε φέρβεται ἐκ αἰθέρος ὄλβου» ταῦτα φέρβονται ὑπὸ σοῦ διὰ τῆς εὐδαιμονίας, ἐν εὐδαιμονίᾳ, Γμ. 30 (31), 4.

ΦΕΡΕΛΟΣ, ἡ, οἶος τοῦ Ἀρμανίδου, ναυπηγὸς τοῦ πλοίου, ἐφ' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην, E 59.

ΦΕΡΕΓΙΩΣ [···], ὄν (φέρω, βίος), ζωηφόρος, τροφοδότης, «γαίᾳ» Γ. Ἀπ. 344, «ἄρουρα» Γμ. 30 (31), 9, «οὐθαρ ἀρούρης» Γ. Ἀθήμ. 450.

Φέρης, ἡτορ, ὁ, οἶος τοῦ Κρηθίως καὶ τῆς Τηροῦς, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου, θεμελιωτῆς τῶν Φερῶν, λ 259.

ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν (ἐκ τῆς βίβλ. φερ, ἡ. ἔτις ζ ἀπλῇ σημαίνει ὅτι τὸ συνθ. διαφέρω, ὑπερφέρω, ὅπως τὸ ἀπλοῦς «ἄχα» σημαίνει τὸ ἐξῆς χωρὶς ὑπερόχως) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.=ΦΕΡΤΑΤΟΣ, ὅπ. ἰδ., I 410, Ψ 409, ἰδίως ἐν τῇ προσφωνήσει «φρίστε» Z 423 κ. ἄ. πληγ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 403, ι 269.

Φέροισα, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΦΕΡΤΑΤΟΣ [···], ἡ, ὄν, (ἰδ. ΦΕΡΙΣΤΟΣ) ποιητ. ὑπερβ. εἰς τὸ ἰσχυρὸν ὑπαγόμενον, κράτιστος, ἄριστος, ἀνδρείοτατος, γενναϊότατος, Ω 526 κ. ἄ. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ» ἡ «μέγα» A 581, Π 21 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «χερσὶν τε βίρῳ τε» κατὰ τὰς χεῖρας καὶ τὴν ἰσχύν, μ 246, Η 289, «κακῶν φέρτατον» τὸ βέλτεστον (πρωτιμώτατον) τῶν κακῶν, P 405.

ΦΕΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (ἰδ. ΦΕΡΙΣΤΟΣ), ποιητ. συγκριτ. ὑπαγόμενον εἰς τὸ θετ. ἀγαθός, καὶ ἔχον ὑπερβ. τὸ ΦΕΡΤΑΤΟΣ καὶ ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ὅπ. ἰδ., «καλλίτερος», ὑπέρτερος, ἀνώτερος [κρείσσων], ἰδίως ἀνδρείοτερος, γενναϊότερος, ῥωμαλεώτερος, A 486, B 201, η 89 κ. ἄ. μετὰ δοτ. «βίη φέρτερος» ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, Γ 434, α 234 κ. πληγ. Γ. Ἀπ. 339, Ἀθήμ. 448, καὶ μετ' ἀπαρφ. «φέρτερος νοῆσαι τε κρηναί τε» εἰς τὸ νὰ καλ. ε 470, «πολύ φέρτερόν ἐστι» εἶνε πολὺ καλλίτερον, πρωτιμώτερον, A 469, Δ 307, μετ' ἀπαρφ. μ 409, φ 454.

Φέρτα, ἑπικ., ὅπως ζ ἐν τῇ καθομῳ, «φέρτα», ἀντὶ τοῦ φέρτα, ἰδ. φέρω.

Φέρτρον, τό, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ φέρειτρον (φέρω), Λατ. feretrum, φορεῖτρον, Σ 236 f.

Φέρω, γ'. ἐνικ. τῆς ὀρις. φέρησι, ὡς ἐκ τοῦ ἄχρ. φέρημι, τ 444 (ὅπου ὁμοῦς ὁ Βέικ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Βαυβλίου· γράφουσι ὑποτ. φέρησι, ὑπερ καὶ ἡ ἔννοια μᾶλλον ἀπαιτεῖται), προσ. ἑπικ. φέρτε, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῳ, «φέρτε», ἀντὶ τοῦ φέρτε, I 471, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φέρησι ἀντὶ τοῦ φέρη, Σ 308, ε 464, κ 507, ἑπικ. ἀπαρφ. φεράμεν ἀντὶ τοῦ φέρειν, I 444, Ω 419, 496, παρταθ. φέρεισκον, ες, ε, ι 429, κ 408, Γ. Ἀπ. 306. Ἐκ τοῦ θέματος οἱ μέλ. οἶσω, μέλ. μέλ. οἶσμαι ἰδ. πληγ., τ 304, ἔτι δὲ τοῦ ἑπικ. ἀορ. 6'. προσ. οἶσε, χ 406, 484, γ'. ἐνικ. οἶσέτω, T 473, ο 255, 6'. πληθ. οἶσσετε, Γ 403, O 718, η 454, ἀπαρφ. οἶστέμεν, Σ 191 γ 429 καὶ οἶστέμεναι Γ 420, Ψ 564, ο 399 κ. ἄ. Ἐκ δὲ τοῦ θέμ. ἔνεκ ἑπικ. καὶ ἰων. ἀορ. ἄ. ἤκειε καὶ ἔνεκεν πληγ., γ'. ἐνικ. ἔνεκεν καὶ πληθ. ἔνεκεν, ἔνεκεν, ἄ. πληθ. ἐνεκαμέν ω 43, ἀπαρφ. ἐνεκαί Σ 334, σ 286, μετοχ. ἐνεκαίαι P 39, προσ. 6'. πληθ. ἐνεκαίετο ο 393, ὑποτ. ἐνεκαίω Z 258, χ 439, 487, γ'. ἐνικ. ἐνεκαίη β 329, μέσ. ἀορ. ἄ. γ'. πληθ. ἐνεκαίοντο 427. Ἐκ τινος ἰων. ἀορ. 6'. ἐνεκαί, ἐνεκαίαι

τώρα μόνον ἀπαρφ. ἐνεικέμεν T 194. Τὰ δὲ γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. ἐνέικαι, ὅπερ πρότερον ἀγράφτο ἐν τῇ Σ 447 καὶ φ 196, διωρθώθη ἤδη ὑπὸ τοῦ Σπιτζ. καὶ Βεκκ. εἰς ἐνέικαι (εὐκτ. τοῦ μέτ. ἀορ. ἀ.).

Κυρία καὶ θεμελιώδης σημασία εἶναι φέρω, Λατ. ferre. Α'.) Ἐνεργ. 1) φέρω, φέρω, ὃ ἐ λαμβάνω ἢ ἔχω τι ἐπάνω μου· ἀ.) βασιτάζω, «κρατῶ, βατῶ», «χερμάδιον, δ οὐ δύο γ' ἀν δρε φέροιεν» E 303, «σῆκος, λῆαν» H 219, M 445 κ. ἀ., «ἐν ταλάροις» Σ 568, «ἐν ἀγκυλοῖσι» φέρω ἐν ἀγκυλαῖς, «κρατῶ εἰς τὴν ἀγκυράν», Σ 535, «κοῦρον γαστέρι» ἔχω ἐν γαστέρι, «βαστάω», Z 58, «ὀράκοντα ὀνύχουσι» M 202· β.) μεταφορ. ὑπομένω, ὑποφέρω, [φέρω], «λυγρὰ» σ 435. 2) «φέρω», ἀπικρατούσης τῆς ἐνοίας· τῆς μετακινήσεως ἢ μεταφορᾶς· «ὡς δ' οἷοι ποικίλν βρε φέρεται πόκον οἶος;... ὡς ἔκτωρ ἰθὺς ἀνίδων λῆαν φέρεται» M 453 κ. ἀ., ποιητ. ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ γονάτων, φερόντων τὸ λοιπὸν σῶμα, «γοῦνα φέρεται, πόδες φέρον» Z 511, 514, O 405 κ. ἀ. Ὡσαύτως· ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ὑποζυγίων, φέρω, μεταφέρω, σύρω, «τινὰ» B 838, A 283, N 820, ζ 83, «ἄρμα» Ψ 304, καὶ ἐπὶ πλοίων, μεταφέρω, I 306, O 705, π 323 κ. ἀ., «τινὰ ἐπὶ πόντον» ε 464, ἐπὶ τῶν ἀνέμων, «κύστην οὐρανὸν εἴσω» Θ 549, «σχεδὴν φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα» ἔφερον, ὥθονον τῆδε κίεσκε, ε 330, ὡσαύτως· τοῦ· δὲ φέρεν πόντονδε θέλλα κ. ἀ. 48, «ἐπὶ πόντον» T 378 κ. ἀ., μεταφ. μετα-(δι)δίδω, «οἶσσαι κλῆος εὐρύ καὶ ἔσσομενοι» γ 204. Ἰδίως δὲ τροποποιεῖται ἡ σημασία τοῦ ῥήματος τοῦτον ἀναλόγως τῶν προθέσεων μεθ' ὧν συντάσσεται καὶ τῆς συναφείας ἐν ἣ καίται, ὅταν «κλῆρον ἀν' ὁμίλον ἀπάντη» περιφέρω πανταχόσε εἰς τὸ πλῆθος τὸν κλῆρον, H 483. Ὅθεν ἀ.) μεταφέρω, «φέρων», «εἰ τις θεός· αὐτὸν ἐνέικαι», «ἀν τὸν ἔφερνε κανένας θεός», φ 196, «ἄποινα, δῶρα κ.τ.τ. φέρω» προσφέρω, Οἶμ. πλχ., «φέρω τεύχεά τινα» μεταφέρω, «φέρω» ὅπλα εἰς τινα, Σ 447, «τεύχεα παρὰ τινος» Σ 437, 191, «τεύχεα οἶσω προτὶ Ἴλιον» θὲ φέρω τὰ ὅπλα εἰς τὸ Ἴλιον, H 82, «τινὰ ἐπὶ νῆας» N 423, «τινὰ ἐς Τροίην» O 705, «μῦθον, ἀγγέλιον τινα» K 288, O 475, α 408, «φῶς τινα» φέρω φῶς (φάγγα) εἰς τινα, A 2 κ. ἀ., «ἰθὺς τινος φέρω» φέρω τι κατ' εὐθείαν κατὰ τινος, καταφέρω, ἰδ. ἀνωτ. 2) ἐν ἀρχῇ, «μένος χειρῶν ἰθὺς φέρω» τῆς δύναμιν τῶν χειρῶν διευθύνω, E 506. Μεταφ. «χάριν τινα» κἄνθρωπος χάριν, χαρίζομαι εἰς τινα, E 214, ε 307, «ἦρα φέρεται», ἰδ. ἡρα, «φόνον καὶ κῆρὰ τινα» ἀπιφέρω φόνον ἔχ., B 352, δ 273, ὡσαύτως· «κακόν, κακὰ τινα» B 304 κ. ἀ., «κακότητα» M 332, «δηιοτήτᾳ τινα» ζ 203, «πῆμα» μ 231· β.) ἐκφέρω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, «τινὰ ἐκ πολέμοιο, ἐκ πόνου» N 515, Σ 429,

«ἀπένευθε μάχη», A 283, «τῶν οὐκ ἂν τι φέροι» ἐκ τούτων οὐδὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ, A 301, παροικιωνῶς· «ἔπος φέροιεν ἀναρπάσσαι ἄλλαι» οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀρπάξουν τὸν λόγον καὶ νὰ φύγουν, νὰ ματαιώσωσι καὶ διαλύσωσι τὸν λόγον, O 409· ἰδίως δὲ περὶ τῶν λαφύρων, τῶν ἐν πολέμῳ διαρπαζομένων, B 302, μ 99· πολλάκις δὲ «φέρω καὶ ἄγω» λαφύραγωγὸν ἀφύχα τε καὶ ἔμφυχα, E 484, ἰδ. ἡρα A', 1, β') ἐν γένει ἀποφέρω, λαμβάνω, κερδίζω, «κράτος» Σ 308. 3) παρὰ γω, «δίδω, κάμνω», περὶ τῆς γῆς· ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς φερομένων, δ 229, ε 440, «τρυγῶν» Γ. Ἄπ. 55. 4) Ἡ μετοχή «φέρων» τίθεται πολλάκις ἐν τῇ λόγῳ, ὡς καὶ ἡ «ἄγων» καὶ «ἔγων» (ἰδ. ἡρα A', ἐν τῇ λ. ἢ ἔκα A', ἐν τῇ λ.) μετ' ἄλλων ῥημάτων, ἵνα ἐκφράσῃ ἐναργέστερον τὸ γινόμενον, ὅταν «ἔδωκε φέρων» ἔφερε καὶ ἔδωκε, H 303 κ. ἀ., «ἔστησε φερων» α 427 κ. ἀ. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τίθεται πολλάκις καὶ τὸ ἀπαρφ. «φέρειν» ἢ «φείρεσθαι» μετὰ τοῦ «δίδωμι» ἢ τῶν ὁμοίων ῥημάτων, τὸ ὅποτον εἰς τὸν νεώτερον τρόπον τοῦ διανοεσθαι φαίνεται πλεονασμός, ὅταν «δῶκεν ἄγειν ἑτάροισι γυναικᾶ καὶ τρίποδα φέρειν» Ψ 513, «ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα φέρεσθαι» φ 349, πρὸλ. A 317, O 83 κ. ἀ. (H. Καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένην δὲν θεωρεῖται παντάπασι πλεοναστικὴ ἡ προσθήκη τοιοῦτου τινὸς ἀπαρμειάτου, «δίδω καὶ πάρη», οὐδὲ «φράσεις ἐνεκα», ὡς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, ἀλλὰ μᾶλλον συμπληρωτικὴ τῆς ἐνοίας τοῦ δίδωμι).

Β'.) Παθητ. (παρ' Οἶμ. μόνον κατ' ἐνέσι. καὶ παρτι.) οὐ μόνον εἰς κυρίαν παθητικὴν σημασίαν φέρομαι, ὠλοῦμαι, «οἱ δ' ἐφέροντο θυῖλ λη» κ. 54, «φερόμην ἀνέμοισιν» ε 82, μ 447, η 253, ζ 314, ἀλλὰ καὶ εἰς μέσην τινα καὶ αὐτοπαθητ., φέρομαι, ἐφορῶ, κταπίπτω, τρέχω, πετώ (ἐξ οἰκίας· ἢ ἀλλοτρίας· ἀφορμῆς), A 592, «ἦκε ποταμόνδε φέρεσθαι» τὸν ἔρῳφεν εἰς τὸν ποταμόν, ἵνα παρασύρῃται ὑπ' αὐτοῦ, Φ 420, «ἦκε πῶδας καὶ χεῖρας φέρεσθαι» ἰδ. ἱμνι A', 1, β'). «ἰθὺς φέρομαι» ὁρῶ κατ' εὐθείαν, «τρέχω ἴσῃα ἐπάνω», Γ 472, «ἐπὶ νηυσίν» O 743.

Γ'.) Μέσ. φέρω ἢ λαμβάνω τι δι' ἐμαυτὸν τὸν ἢ μετ' ἐμαυτοῦ, «δῶρα παρὰ τινος φέρομαι» A 97, «ἦκα» λαμβάνω, φέρω μετ' ἐμοῦ ἐφόδια, ε 440, «δόρυ» N 468, «ἔναρα βροτόεντα» λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω εἰς τὸν οἶκόν μου, X 245. Ἰδίως· λαμβάνω τι ὡς ἐπαθλόν, «δέπας, τεύχεα κ.τ.τ.» Ψ 663 κ. ἀ., «ἀέθλια μοι ἦνέικαντο» βραβεῖα ἔφεραν, εἰς τὸν οἶκόν μου (οἱ ἵπποι), I 127 κ. ἀ. «τὰ πρῶτα φέρομαι» λαμβάνω τὸ πρῶτον βραβεῖον, Ψ 275, 538, ἢ μετὰ τοῦ περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «οἰκόνδε» Ψ 856. Ὅθεν μεταφ. «κράτος, κῆδος» ἀποκτώ, λαμβάνω δόξαν ἔχ., N 486, X 247. φέγω, (φίγ-, Λατ. fug-), κατὰ δὲ τὸν

Λόδεκ ἦττον πιθανῶς συγγ. τῇ φίδομαι) ἀπαρρ. ἐπικ. φευγέμεν καὶ -έμεναι, παρ.ατ. θαμίσ. φεύγεσκεν P 461, μέλ. φεύζομαι, ἀορ. β'. ἐφυγον, ἀναστ. φύγον, θαμίσ. ἐπικ. φύγεσκε, p 346, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φύγη καὶ ἐπικ. φύγησι, ἀπαρρ. ἐπικ. καὶ ἰων. φυγέειν, ἕ. φυγῆτιν' ἐκ τοῦ παρακ. πέφευγα μόνον εὐκτ. γ'. ἐνικ. πεφεύγοι, Φ 609, καὶ μετοχ. πεφευγότες, α 42, ἀντί τῆς ὁποίας ἀλλὰ γὰρ εὐχρηστία εἶνε ὁ ἕτερος ἐπικὸς τύπος πεφυγότες (ἐντρομοί, ἡτρομαγμένοι) Φ 6, 528, 532, X 4, καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐπικ. παθ. παρακ. πεφυγμένος (πάντοτε μετὰ τοῦ «εἶναι, εἰμεναι» ἢ «γενέσθαι») Z 488, X 219, α 18, ε 455, γ'. Ἀορ. 34, 18, κατωτ. περί τὰ τέλη. 1) ἀφαιτάδ. «φιδέγω» (διωκόμενος), διαφεύγω, ἀποφεύγω, καταφεύγω, πολλαίαι ἀπολ. «ὅπό τινας» διώκομαι ἢ τρέπομαι εἰς φυγὴν, Σ 450, Φ 23, 554, «ἐκ πολέμοιο» Η 418, «ἐκ θανάτου» T 350, π 21, «ὅπῃ κακοῦ» N 89, «φεύγω ἀπό τινας» φεύγω μακρὰν τινα, ἀποφεύγω τι, μ 120, «εἰ πατρίδᾳ» B 140 κ. ἀ., «εἰ νῆας» K 366, «πρὸς ἄστου» Σ 446, β'. εἴμαι φυγάς, [φεύγω] I 478, u 259, o 224, 267, ψ 420, «ἵκετο φεύγων» ἤλθεν ὡς φυγάς, π 424.

2) μετὰδ. μετ' αὐτ., ἀποφεύγω, διαφεύγω, τινά, Α 327, «χεῖρας τινας» Φ 93, «ὁδονατον, πόλεμον, κακόν» Α 60, M 322, Σ 80 κ. ἀ., «Κῆρα» Σ 417, «ὁδασσαν, πόντον» α 42, ζ 170 κ. ἀ. Ὑποστώς «Νέστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἦνία» ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Νέστορος τὰ ἦνία, «τοῦ βρυγαν ἀπό τὰ χεῖρα», Θ 137, Ψ 465, μετὰ δὲ αὐτ. «ποτὸν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων» ποτὸς λόγος, «σοῦ βρυγαν» ἀπὸ τοῦ στόμα, Δ 330, α 64 κ. ἀ. πλγ. ἢ παθ. μετοχ. «πεφυγμένος» [διαπεφυγώς], ἀπῆλλαγμένος, συντάσσεται μετ' αὐτ., «ματρὰν, ὀλεθρον» Z 488, I 455 κ. ἀ., μόνον δὲ α 18 μετὰ γέν., «ἀέθλων» ἀπῆλλαγμένος τῶν ἀγώνων.

φῆ, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ φῆμι, 18. φημί. φῆ (φῆ) κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε ἀρχαῖον τι ἐπικ. μόριον=ἦε, καθὼς, ὡς ἂν, «ῥᾶν», Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Βαυβυλείου γράφουσι κατὰ τὸν Ζηνοδότου «φῆ κύματα» B 444 (ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. καὶ αἱ συνήθειαι ἐκδ. ὡς κύματα) ὡς αὐτῶς καὶ «ὁ δὲ φῆ κώδεον ἀνασχῶν πέφραδε τε Τρώεσσι» καὶ σηκώσας αὐτὴν ὡς μήκωνος κεφαλὴν, E 499 κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκδοτάς καὶ ἐν τῇ γ'. Ἑρμ. 244. Καὶ ὁ Βούττημνος δὲ ἕ. Θέβριος ἕ. Οὐδύσιος ἀπυδέχονται τοῦ Ζηνοδότου τὴν γραφὴν καὶ ἐρημνίσαν τοῦ μόριου. (Παραδοτοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ μὲν Βούττημνος ἕ. Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἦ, ἠῆ, Γερμ. wic. Ὁ δὲ Οὐδύσιος, παραβάλλων αὐτὸ πρὸς τὴν Γερμανικὴν κατάληξιν snm καὶ πρὸς τὸ Λατ. seu, νομίζει ὅτι τὸ κατ' ἀρχαίαν ἦτο οὐσιαστικ. παράγωγον ἐκ τοῦ ἀρχ. φᾶω, καὶ ἐσῆ-

μαινε· τὸ φαινόμενον, τὸ εἶδος (πρὸς τὸ Λατ. instar). Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀρχ. Γοτθ. sve, Γερμ. wic, κατ' ἀφαιρέσιν τοῦ σ, ὅαν βλέπομεν καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ φίν=σφίν. Κατ' ἄλλους ἦτο κατ' ἀρχαίαν φῆ, τοῦτο δὲ εἶνε ἐπὶ. ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας σχηματισθὲν, ἥτις εἶχε δῆθεν ἀρκτικὴν τὸ F. Ὁ Ἀρίσταρχος ἀπορρίπτων ἐν γένει τὸ ἐπὶ. τοῦτο ἔγραψεν ἐν τῇ E 499 «φῆ»=εἶπε, καὶ ἐξήλειψε τὸν ἐπόμενον σίγλον, ὡς αὐτῶς καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Βαυβυλείων· ἀλλ' αὐτῶς προκρίπτουσι σπουδαϊόταται δυσχερίαι. 12. ἐν ταύταις Σπινζνέρου Excurs. ad Iliad. XXV).

Φηγεῖτε, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀθήρητος, Ἰερῆς τοῦ Περσέτου ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθεῖς, E 44.

φήριος [..], η, ον, ἐκ φηγός, ἐκ εὐλοῦ φηγός (18. τ. λ.). «ἄριον» E 838 f. Ἐκ τοῦ φηγός, ἡ (Λατ. fugus, ἀρχ. Γερμ. buohha, Σανσκρ. bhag) εἶδος τι ὄρουσι φέρον ἰδιώματος βαλανεῖοις· καρπούς, καὶ ἀγρία ὄρεα λαγόμενον, πιθαν. Quercus ilex τοῦ Λίνου, Η 767 ἰδίως περὶ τῆς τοῦ Αἰῶς ἱερᾶς φηγός τῆς παρὰ τὰς Σκαῖας πόλεως τοῦ Ἰλίου, Ἰλ. E 693, Z 237, Η 22, I 334 κ. ἀ.

*Φηλητεία, μέλ. -σω, ἀπατῶ, κλέπτω, μόνον γ'. Ἑρμ. 459. Ἐκ τοῦ

*Φηλητής, ἴο, ὁ (ἰωκα, Λατ. fello) ποιητὴς ἀπατεῶν, κλέπτης, ὄνομ. πληθ. «φηληταί» γ'. Ἑρμ. 67, ἐνικ. κλητ. «φηλητά» γ'. Ἑρμ. 446.

Φῆμη, ἡ, κορ. δῆλωσις, φανέρωσις, ἰδίως δὲ ὁ λόγος ἢ λέξις ἢ ἡ φωνὴ ἢ ἀναβάντι προσημαίνουσα, καλὴν σημαίνων, καλὸς οἰωνός, Λατ. omen, Ὑδ. β 35, u 100, 105. Ἐκ τοῦ

φημί (ἐκ τῆς βίβ. φα, ἐξ ἧς καὶ τὸ φαίνω, Λατ. fari) β'. ἐνικ. φῆς Δ 331, α 391 κ. ἀ., ἕ. φῆσθα, Φ 186 (ἔνθα ὁ Σπινζν. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Δινδωρῶ, ἔγραψαν παρὰ τὴν φῆσθα, β' ὁ φῆσθα) E 449, β'. πλ. φατέ, π 93, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φῆ, τ 122, ἐπικ. φῆσιν, α 468, καὶ φῆη, λ 128, ψ 275, εὐκτ. φαίην, ης, ἀ. πληθ. φαίμεν ἀντί τοῦ φαίμεν, B 81, Π 222, μετοχ. φάς, φάντες· ἀπαρρ. φῆην καὶ ἀναστ. φῆην Σ 326, β 474, β'. ἐνικ. φῆη, X 280, 331, ἀναστ. φῆς E 473, η 239 καὶ φῆσθα Δ 397, γ 357 κ. ἀ. καὶ φῆσθα Φ 486, γ'. ἐνικ. φῆη καὶ φῆ πλγ., ἀ. πληθ. φάμεν ἀντί τοῦ φάμεν, Θ 229, δ 664 κ. ἀ., γ'. πληθ. φάσαν καὶ φάσαν, πολλὰκις δὲ φῆαν καὶ φάν Z 408, β 337, η 343, σ 342, μέλ. γ'. ἐνικ. φῆσει, ε 448. Μίσ. ἄνεστ. προτ. φάη π 468, σ 474, γ'. ἐνικ. φάσθω u 400, συγχών τὸ ἀπαρρ. φάσθαι (τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαρρ. φάαν ὄχηστος παρ' Ὀμ.), μετοχ. φάμενος E 290, συγχών τὸ ὀηλ. φάμενη παρὰ τὴν ἐφάμεν πλγ., ὁ ἀναστ. φάμεν μόνον v 434, τούναντιον δὲ τὸ γ'. ἐνικ. φάσα συγχώντα εὐρίσκεται ἀναστ. φάα, β'.

πληθ. φάσθε, ζ 200, κ 562, γ'. πληθ. ἔφαντο, Z 401, δ 638 κ. α., ἀναύξ. δὲ μόνον ω 460. (Ἄλλοι δέ, ἐν στί: ὅ "Ἀρενι, ὑπάγουσι πάντας τοῦτους τοὺς μέσους τύπους εἰς β'. τινα ἀόρισ. ἐφάρτην). Περὶ τοῦ περασμένου, Ξ 127, ἰδ. φαίνο A', 4, β'). Ὁ παρτατ. ἔχει σημ. ἀορ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ ἀπαρφ. Εἰς τὸ ῥήμα τοῦτο ὑπάγεται ὡς μέλ. μὲν τὸ ἐρέω, ἰδ. 2 εἶρη, ὡς ἀορ. δὲ τὸ εἶπον, ὅπ. ἰδ. Ὁ ἐνεσ. τῆς ὁρίσ., πλὴν τοῦ φῆς, ἐγκλίνεται. Τὸ μέσ. εἶνε ἐντελὺς ταυτοσημαντον πρὸς τὸ ἐνεργ.—Ἡ θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία εἶνε δηλῶ, φανερώνω καὶ μάλιστα διὰ τῆς φωνῆς: δὲν α.) λέγω, ὁμολογῶ, ἐξηγοῦμαι, ἐκφράζομαι, τούναντιον τοῦ «κρύβω» καὶ «κρύπτω» φ 194, λ 413, ἔν γίνεαι λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι πολλάκις μὲν ἀπολ., πολλάκις δὲ καὶ μετ' αἰτ., οἷον «ἔπος, μῦθος» Ὅμ. πλχ., «ἀγγελίην» Σ 17, «ψευδὸς» B 81, «τινὰ κακὸν» λέγω, ὀνομάζω τινά ἀνανδρον, Θ 453 ἀποιναίω, ὁμιλῶ πρὸς τινα «πρὸς τινα ἔπος» ρ 584, «φασίν» λέγουσι, dicunt, ἐπὶ προφορικῆς παραδόσεως, B 783, γ 84 κ. α. Ποροῦμαι: «ἴσον ἐμοὶ φάσθαι» «νὰ ὁμιλῇ ἴσα μὲ ἐμένα», νὰ μὴ ὑποχωρῇ δηλ., ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ εἶνε ἴσος πρὸς ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις (|| ὅπερ ἴδιον τῆς δημοκρατικῆς ἰσχυρίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς βασιλείας), A 187, O 167 (κατ' ἄλλους δὲ ἀπιδάνως: νὰ φαντάζεται (ὅτι εἶνε) ἴσος μὲ ἐμὲ). Πολλάκις δὲ καὶ β') ὀριστικώτερον δισχυρίζομαι, βεβαιῶ, «καὶ μ' ἔφατ' ἐλέγχιστον πολέμιστῃν ἔμμεναι, οὐδὲ ἔφημι εὐρῆσαι ἄλογον» P 26 κ. ε., πρὸλ. K 51, Σ 132, δ 493, ε 290 κ. α. γ') κυρ. λέγω τι ἐν νῦν, ὅ ε. νομίζω, πιστεύω, φαντάζομαι, B 37, Γ 220, O 238, E 265, α 391, G 238 κ. α. «ὅγ' ἀνὴρ ὄν φημι» αὐτοὺς εἶνε ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον λέγω, ἐννοῶ, E 484. Συντίσεται δὲ τὸ ῥήμα τοῦτο παρ' Ὅμ. πολλάκις μὲν μετ' αἰτ., πολλάκις δὲ μετ' ἀπαρφ. καὶ αἰτιατικῆς ἐπὶ ἐκτροπῆς, ἢ ὀνομασ. ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, οἷον «οὐδὲ κε φαίης ἀνδρὶ μαχησάμενον τὸν γ' ἵλθην, ἀλλὰ χορόνδε ἔρχεσθαι» Γ 392, πρὸλ. B 129, 350, E 103 κ. α. «ἔφθηθα Κρονίωνι σὴν λοιγὸν ἀμύναι» A 398, πρὸλ. O 108 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταυτοπροσωπίας τίθεται ἢ αἰτιατ., οἷον «τὸν ἄλλων ἐμὲ φημι πολὺ προφρέστερον εἶναι» θ 224, ὡσαύτως καὶ N 269, Γ 361. Συνήθως τίθεται μόνον τὸ ἀπαρφ., εἰςπαχομένου τοῦ ὑποκειμένου κατὰ τὴν ἀρμοδίαν πτωσίαν, Δ 351, Θ 220 κ. α. πλχ.

Φήμιος, ὁ (φήμη) υἱὸς τοῦ Τερπίου (κατὰ τὸν Ἀρσίν υἱὸς τῆς Τέρψης): περιόδοτος αἰοδός ἐν Ἰθάκῃ, α 154, 337, ρ 263, γ 330, 334.

Φήμις, ἰος, ἢ, ἐπικ. = φήμη, εἰδήσεις, λόγος (ἐδέεσποτος) K 207, ὄνομα, καλὸν ἢ κακόν, «ἀδουκῆς» ζ 273, «χαλεπῆς» ω 201, «ἐξίου φήμι» ἢ τοῦ λαοῦ (ἢ παρὰ τῇ λαφ) φήμη, ἢ κακὴ γνώμη E 239, πρὸλ. π 75. Ἠ δὲ ἐν τῇ O 468 εἶνε ἐκκλησία τοῦ δήμου (ἀγορά)

συνεδριάσεις, οὐσκεψίς (κατὰ τὸν Σχολ. «ἐκκλησία, συνέδριον»).

Φῆν, ἀντὶ τοῦ ἔφην, ἰδ. φημί.

Φῆναι, φήνεται, ἰδ. φαίνο.

Φήνη, ἢ, εἶδος ἀέτος, κατὰ τὸν Βίλλερδικ θαλάσσιος ἀέτος, falco ossifragus τοῦ Λιν. Ὁδ. γ 372, πληθ. π 217.

Φῆρ, γεν. φήρος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ θῆρ (πρὸλ. τὸ Λατ. fera || καὶ περὶ τῆς Αἰολ. ἐναλλαγῆς τοῦ θ καὶ φ τὸ τῆς καθομιλ. «φηκάρ» = θηκάρ, «φλιδερά» = θλιδερά) ζῶον, ἔπειτα δὲ θηρίον, «ἔγριμι», ἰδίως περὶ τῶν Κενταύρων, ἴλ. A 268, B 743.

Φηραί, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Φαραί, ἐπικ. δὲ καὶ ἐνικ. ἡ Φηρή E 543, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, τὰ νῦν Καλάμαι, «Καλαμάται». Ἐπὶ Ὀμήρου ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακωνίας, I 451, 293, γ 488.

Φηρητιάδης, [..], λο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Φερητιάδης, υἱὸς ἡ ἔγγονος τοῦ Φέρητος, ὁ Εὐμῆλος, B 763, Ψ 376.

Φῆς, οὔτ, φῆσα, ἰδ. φημί.

Φοάν, ἰδ. φοάνα.

Φοάνα [-], τοῦ ἐνεσ. μόνον γ'. ἐνικ. -ει, I 506, Φ 262, μέλ. γ'. πλ. φθήσκονται, Ψ 444, ἀόριστος β'. ἔφθη, η ἔνευξ· φῆξ, A 451, γ 91, γ'. πλ. φθάν Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφθασαν A 51, ὑποτ. φθῶ, γ'. ἐνικ. ἐπικ. φθήη, Π 861 ἔφθησιν ἀντὶ τοῦ φῆξ, Ψ 805, α. πληθ. Ἰων. φθίωμεν ἀντὶ τοῦ φθῶμεν, π 383, γ'. πλ. φθίωσι ἀντὶ τοῦ φθῶσι, ω 437, εὐκτ. γ'. ἐνικ. φθαίη K 368, N 845, (τὸ ἀπαρφ. δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὅμ.), μετοχ. φθᾶς ἐν τῇ συνθ. ὑποφθᾶς, καὶ ὁ μέσ. τύπος ἐπικ. φθάμεν, ἰδ. κατωτ. ἢ παραφθᾶνα· προλαμβάνω, πράττω τε πρότερος ἢ πρότερον ἄλλου, «προφθάνω, προκάμνω» α.) μετ' αἰτ. προα. «φθάνει τὸν ἄγοντα» ῥέει πρὸ τοῦ ἄγοντος, Φ 262 β'). συνηθέστερον μετὰ μετοχ. τοῦ ῥήματος τοῦ ἐκφράζοντος: τὴν κυρίαν ἐννοίαν, οἷον τὸ «φθάνω» ἀποδίδεται ἔξ δι' ἐπιβ. πρότερον, οἷον «φῆξαι τέλος: θανάτω κηχήμενον» σὲ προκατέλαβε τὸ τέλος τοῦ θανάτου. ὁ ἔ πρότερον ἢ ἐμὲ σὲ κατέλαβε τὸ τέλος τοῦ θανάτου, A 451, «ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ Τηλέμαχος: βαλὼν» ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἐκτύπησεν ὁ Τηλέμαχος, πρὶν ἐκτελέσῃ (ὁ Ἀμφίνομος) τὸν σκοπὸν του, γ 91, πρὸλ. K 368, Π 314, Ψ 805, π 383, «Ἀτὴ φθάνει πῶσαν ἐπ' αἶαν βλάβπτου» ἀνθρώπου: ἢ «Ἀτὴ προλαμβάνουσα (τά: Αἰτάς) φέρει βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους: ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν, I 506 (ὁ δὲ Οὐδῶπις) στίζων κόμρα μετὰ τὸ «αἶαν» θεωρεῖ τὴν μετοχ. «βλάβπτουσα» οὐχὶ συντακτικὴν τοῦ «φθάνω», ἀλλὰ προσδιοριστικὴν τοῦ ὑποκειμένου: ἡ Ἀτὴ, βλάβπτουσα τοῖς ἀνθρώποις, τρέχει πρὸ τῶν Αἰτῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν). Πολλάκις ἐπεται τὸ «πρὶν», οἷον «ἔρθη ὀρεζάμενος πρὶν οὐτάσαι» Π 322. Ἐνεκα δὲ

της ἐν αὐτῇ συγκριτικῇ ἐννόῃς ἀντάσσεται ἐνίοτε μετὰ τοῦ «ἦ», οἷον «φθήσονται τούτοις πόδες καὶ γούνα καμώντα ἡ ὑμῖν» θά ἀποκάμωσιν οἱ πόδες καὶ τὰ γόνατα πρότερον τὰ τούτων ἢ τὰ ὑμέτερα, Ψ 444, ὡσαύτως; λ 58, ἄλλοτε μετὰ φθίνω. οἷον «φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τέφρῃ κοσμηθέντες» παρτάχθησαν πολὺ πρότερον τῶν ἱππῶν ἐπὶ τῇ τέφρῃ, Δ 54. πρὸλ. λ κοιμένα. Σπανίως μετὰ παθ. μετοχής: «ἦ κε πολὺ φθῆη πόλις: βυθ' ἀλούσα τε περὶ θάμνην τε» πολὺ πρότερον ἤθελε κυριευθῇ ἡ ὑμέτερα πόλις (ἔξωπακ. ἦ αἱ ἡμέτεροι νῆες), Ν 815, «εἰς δ' οὗτος εἴ κε φθῆη ἐμὴ ὑπὸ δουρί τυπαίς ἀπὸ θυμὸν ἀλίσσαι» εἰς οὗτον ἂν δὲν προλάβῃ νά κτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ δούρατός μου καὶ ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν του, Π 861 (ἐνθα τινεῖς ἐπαρτῶσι τὸ ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ «τυπαίς» ἀντὶ τοῦ: ὥστε θυμὸν ἀπολέσαι, ἢ ὀρθότερον δὲ νομίζω νά ἐπαρτῶται ἐκ τοῦ «φθῆη», ὅπερ κατ' ἐξαιρεσίαν ἐνταῦθα συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφάτου) πρὸλ. καὶ ω 437. γ'.) ἢ μίση μετοχ. «φθάρμενος» (σύνθετος μόνον. «ὕποφθαμένη» α 171 ζ. «παρφθάρμενος» Ψ 515) τίθεται πάντοτε προσδιοριστικῇ τοῦ ῥήματος τοῦ ἐκφράζοντος τὴν κυρίαν ἔννοιαν, ἐπὶ αὐτῇ ἐπέχει τόπον χρονικοῦ προσδιορισμοῦ. οἷον «ὅς μ' ἔδαλε φθάρμενος» προλαβὼν μ' ἐκτόπησε, πρότερός μ' ἐκτόπησε, Ε 449, Ν 387, Φ 576, Ψ 779. (Κατὰ τὸν Ἀμύν ἡ μέση μετοχή, ἥτις εἶνε καὶ μόνη συνήθης, πλὴν ἐν Π 444, σημαίνει: πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον προλαυδάνων, ἢ σπεύδων καὶ αὐτὸν νά προλάβῃ).

φθέγγομαι (κατὰ τὸν Χρῖς ἔχει σχίσιν πρὸς τὸ φημί, οἷον τὸ φέγγω πρὸς τὸ φαίνω), μέν. ἀποθ., μέλ. φθέγγομαι, ἀορ. ἐφθεγξάμην, γ'. ἐνικ. ἀναύει φθέγξατο, ὑποτακ. συνεσταλμ. φθέγγομαι, φ 344, πκράγω φθόγγους, ἐκβάλλω φωνήν, πκρ' Ὅρ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὁμίλω», λαλῶ (πρὸλ. φούγγος), Κ 67, 439, «φθεγγομένον κάρη κονίον ἐμύχθη» ἐν ᾧ ἀκόμη ἐλάλει, ὁμίλει, Κ 467, χ 329, «φθ. ὀλίγη ὑπὶ» ὁμίλῳ μὲ χαμηλὴν φωνήν, «σιγανὰ» ξ 492, ὡσαύτως: «φθ. τυτθόν» Ω 470. Ὅθεν λαμβάνει περαιτέρον προσδιορισμὸν κατὰ μετοχὴν, οἷον «ἐφθέγγοντο καλεόντες, ὁμίλουν καλοῦντες, τοῦτ' εἰσι: φωνάζοντες ἐκάλουν, κ 229, μ 249, «φθίγγομαι ἰάχουσα» ὁμίλῳ μεγαλοφώνως, Φ 341, «φθόγξάμενος προσηύδα» φ 429. ὅθεν καὶ καλῶ, «φωνάζω», Σ 218, κ 228, συνάπτεται μετὰ τοῦ «αὐδᾶν», ὅπερ τότε σημαίνει ὁμίλῳ, ἐν φ' τοῦ «φθέγγομαι» φωνάζω, ι 497, «φθίγγω» ὁμίλει, Κ 67. «τοίην ἐφθέγγατο φωνήν» τοιαύτην φωνήν ἐφέπεμψεν, Βατρ. 272, φάλλω Ὑ. Ἀπ. 164. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ κιδάρα, Ὑ. Ἐρμ. 484.

φθίνα, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσ. -ουσι καὶ ἐν τῇ παθ. προσ. -εσθε (ἀλλ' ἴδ. καὶ αἰα-φουίνα), «φθειρώ», ἀφανίζω, καταστρέφω,

«χαλῶ», οἷον «μῆλα» ρ 246. Παθ. καταστρέφομαι, «χάνομαι, ἀφανίζομαι», «φθειραθε» Φ 428.

Φθικινῶν ὄνομα, τὸ, (οἷον) πιτυσφόρον ὄρος, ἐκ τοῦ φθεῖρ, ὃ ἐ. κατὰ τὸν Σχολ. καρπὸς πίτυος) ὄρος τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στράβ. 13, 4, 8 ὁ Ἀέτμος ἡ τὸ Γρίον, Β 868 (ἴθθα δὲ Βίκα. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμείας καὶ Λαρόχης, κατὰ τὸν Ἡρώδιανόν καὶ τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἐξίδωκαν Φθικῶν διὰ τοῦ ι).

φουάμεν, φουάμεν, ἴδ. φούα.

φουή, φουή, φουήν, ἴδ. φούα.

Φοῖα [-ι], ἡ, ὁτ. ἐπικ. Φοίηται, ὃ ἐ. ἐν Φθίῃ, Τ 323. 1) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θισσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπαρχεῖο, πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων, καὶ καθέδρα τοῦ Πηλείου, Β 683. 2) ἡ γῆρα ἢ περὶ τὴν ἀνωτέρω πόλιν, ἦτις πολλάκις συναπτομένη μετὰ τῇ: Ἑλλάδος σημαίνει τὸ κράτος τοῦ Ἀχιλλεύου, Α 455, Ι 335, λ 396.—Ἐπικ. ἐπὶρ. Φοίηνακ, εἰς τὴν Φοῖαν, Α 469.

φουίμενος, ἴδ. φοίνα.

φουίσιον [-ι], ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ φοίση, μόνον ἐν τῇ ἐνεσ. -ει, -ουσι καὶ ἐν τῇ παρσ. ἀναῶ, φθίνουσιν, Ρ 364 καὶ θαμῖς. φθινούσιν Α 491. 1) ἀμετάβ. φθίνω, φθειρόμαι, μαρπαίνωμαι, «φθίνουσι χροῖς» π 445, «παρκαφθινούσιν» θ 330. διαφθειρόμαι, [ἐκπύλλωμαι], «χάνομαι», ἐπὶ ἀνθρώπων, Ζ 327, Ρ 364, Φ 468 καὶ ἐπὶ ζώων μ 431, «τούσδε δ' ἔα φθίνουσιν» «ᾤφιστά τοις νά (πᾶν νά) γαθοῦν», Β 346. 2) μεταβ. (δια)φθειρῶ, καταστρέφω, «χαλῶ», «οἶκον, οἶνον» κ 230, ξ 95, π 127 κ. ἄ. «κῆρ» καταστρέφω, κατατήκω τὴν καρδίαν μου ἐκ τῆς λύπης, η 485. ὡσαύτως: «οἶκον» φθειρῶ τὴν ζώνην, α 204.

φοῖνα [-ι], ἡ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος φοῖα [-ι] (κατὰ τὸν Δαιδερλεῖον τὸ φθίνω ἀντιθέτως: πρὸς τὸ φθίω ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ διαρκῶς φθεῖρω), μόνον Σ 446 [ἵππος ὁ παρτατ. ἔχει τὸ ι βραχὺ], ε 368 [ἵππος ὁ υποτακτ. ἔχει τὸ ι μακρόν], μέλ. φθίσει, ἀορ. γ'. πλῆτ. φθισαν, ὑποτ. φθίσωμεν, ἀπαρρ. φθίσει. Παθ. καὶ μέν. μέλ. φθίσονται, Α 821, ἀπαρρ. -εσθαι, Τ 329, υ 384, καὶ κατ' ἐκκλησίαν φθίσασθ', Ω 86, παρρη. γ'. ἐνικ. φθίσεται, υ 340, ὑπερσ. φθίστηναι, γ'. πληθ. φθίσασθ' ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ: φθίνω, Α 251, ἡμέρωνος: πρὸς τοῦτον δ' ε'. συγκομ. ἀορ. τὸς ὁποῖον τὸ γ'. ἐνικ. φθίτω, Σ 400, ὑποτ. φθίσωμαι, γ'. ἐνικ. ἐπικ. συνεσταλμ. φθίσει, Γ 473, καὶ ἄ. πληθ. ὡσαύτως φθίσμεσθα, Ξ 87, εὐκτ. φθίμεν, φθίτω (κατ' ἐκκλησίαν φθίτε), λ 330, ἀπαρρ. φθίσθαι, Ι 246, Ν 667, Ε 117 (ἀσφορο: γραφή: φθεισθαι), α 354, μετοχ. φθίμενος: κῆρ, Θ 359, λ 558, ω 436. Ἐκ τοῦ παθ. ἀορ. φθίσθην γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ ἀορ. φθίσθεν, φ 331 (ἐν τῇ) καὶ ἐν τῇ ἀπέφθισαν, ἴδ. ἀποφθίκα. 1) ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεσ. φθίνα

πάντοτε, παρ' Ὁμ. δὲ καὶ ἐν τῇ: φθίω (ᾔθεν ἔν τῃ Σ 446, «φρένας ἐφθίεν» ἢ αἰτ. «φρένας» δὲν εἶνε ἀντικείμενον τοῦ βῆμ., ἀλλ' ἐρμηνεύεται: κατὰ τὰς φρένας. Ἰπέρχουσιν ὅμως ἄλλοι, οἵτινες ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ βῆμα μεταδ., ὃ δὲ Δοιδερλεῖν. καὶ χρόνου ἀορ., ὡς τὸ ἔπιον, θεωρῶν τὸν τύπον ἐρμηνεύει: ἤρχισεν νὰ φθίρῃ τὴν καρδίαν του), ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς παθ. καὶ μέσοις τύποις εἶνε ἐπίθεσις: ἀμετάδ., φθίνω, φθειρομαι, κατατρίχομαι, «χάνομαι, λυώνω» (α.) ἐπὶ ἀνθρώπων, «εὐχεται θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι» ο 354 ἐν γένει δὲ [ἀπόλλυμαι], ἀφανίζομαι, διαφθείρομαι, ἀποθνήσκω, Α 251, Ι 246, Α 821, Τ 329 κ. α. ᾔθεν «φθίμενος» ὁ ἀποθανών, ὁ νεκρός, Π 584, λ 558, «δῶκε φθίεν» ε 368, «ὑπὸ νόσῳ φθίσσθαι» Ν 667, «φθίσσθαι κακὸν οἶτον ἐμμελὸν» ἐμμελὸν νὰ ἀποθάνω (νὰ λιβῶ) κακὸν θάνατον, ν 384 ε'.) ἐπὶ χρόνου, πατέρωχομαι, λήγω, μάλιστα ὁ ἐνσπ., ὅταν «νόκτες καὶ ἡμέρας φθίνουσι» λ 183, ν 338, «νύξ φθίτο» ν 330, «μηνῶν φθινόντων, μηνὸς φθινόντος», Ἰδ. μεῖε, «μηδὲ τι αἰὼν φθινίτω» ε 164 (ἢ ἂν ἔ τούτο δύναται καὶ ἄλλως νὰ ἐρμηνευθῇ: νὰ μὴ μαραινεταί, νὰ μὴ φθειρεταί ἡ ζωὴ σου, Ἰδ. φθινίον ἐν τέλ.). 2) μεταδ. ἐν τῇ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀορ. φθείρω, διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, κατατρίχω, κατατρώχω, τινά, Ζ 407, Π 461, Χ 61, δ 741, π 369, 428, ο 67, Ὑ. Δῆμ. 352.

Φοῖος, ὁ, κάτοικος τῆς Φθίης, Φθιώτης, Ν 686.

Φοικῦνας [-], οὐρος, δ, ἡ, ἐπικ. (φθίω, ἀνὴρ), ὁ τῶν ἀνδρῶν ὀλετήρ, διαφθορεύς, οἶονεῖ ἀνθρωποδόρος, λαοφθόρος, «πόλεμος» Ὑ. Β 833, Ι 604, Κ 78, ε 43 κ. α.

Φοισίμβροτος, ον (φθίνω, βροτός: περὶ δὲ τοῦ μ Ἰδ. ληναίος), ἐπικ., ἀνθρωποκτόνος, λαοφθόρος, «μάχη» Ν 339, «αἰγίς» χ 297.

Φοοργή, ἡ (φθίγγομαι) = φοόργος, ὅπ. Ἰδ., φωνὴ ἀνθρώπων, Β 791, Ν 216, Π 508, ἀνθρώπων καὶ ζώων, ι 467.

Φοόργος, ὁ (φθίγγομαι), ἤχος, φθόγγος, φωνή, λαλιά, Ἰδ. τῶν ἀνθρώπων, Ε 234, τοῦ Κούκλωπος, ι 257, τῶν Σειρήνων, μ 41, 459, «ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμενοι» φωνάζουσι ἢ μετὰ φωνῆς ἐπερχόμενοι, σ 499, ὅπου ἔνοεσται οὐχὶ ἄλλος τις θόρυβος, ἀλλ' ἡ μεγαλόφωνος λαλιά. (Ὁ Δοιδερλεῖνος διακρίνει τὸν φθόγγον ἀπὸ τῆς φθογγῆς οὕτως, ὥστε ὁ μὲν φθόγγος σημαίνει κατ' αὐτὸν τὴν ἐναρμόνιον φωνὴν ἢ λαλίαν, ὡς καὶ τὸ ἔπος, ἡ δὲ φθογγὴ τὴν φωνὴν τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων ὡς ἀπλοὺν ἤχον, ἂν καὶ ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία προσκρούει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φθέγγομαι, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ληναίαν τοῦ ἤχου ὡχὴ τοῦ ἐνάρμοτον. ἢ ἔνστασις: αὕτη κατὰ τῆς διακρίσεως τοῦ Δοιδερλεῖνου δὲν μοι φαίνεται

τοσοῦτον ἱσχυρά, ὅσον ἡ ἐξήκ., ὅτι ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται περὶ τῆς φωνῆς τῶν Σειρήνων ἐν μὲν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις τὸ «φθόγγος», ἐν δὲ τῇ μ 498 τὸ «φθογγή» ἀνευ τινὸς φανερῆς διακρίσεως).

Φοορέα (φθόνος, ὅπερ συγγ. τοῦ φθίνω, καὶ σημαίνει κυρίως ἐλάττωσιν τὴν διὰ φθόνου) μόνον κατ' ἐνεργ. [φθονῶ], ἀρνοῦμαι, ἀποποιεῖμαι, ἐμποδίζω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «οὐκ ἐώ» Δ 54 ἐξ., μετὰ ὅτ. προσ. καὶ γιν. πράγματος (σημαίνουσι τὸ ὅλον) «οὕτε τοι ἡμιόνων φθονέω» οὕτε τινὰ τῶν ἡμιόνων σοὶ ἀποποιεῖμαι, ζ 68, ρ 400, σ 48: μετ' ἀπαρρ. λ 381, μετ' αἰτ. ἔ ἀπαρρ. σ 346, σ 46, τ 348. (ἢ Ἡ σημασία αὕτη φαίνεται: ὅτι εἶνε ἡ μόνη Ὀμηρικὴ, ἂν καὶ ὁ Δούτιζρος παραδέχεται τὴν ἄλλην σημασίαν: φθονῶ ἐν τῇ σ 48, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Ἀμεῖς).

Φι καὶ πρό φωνήεντος ΦΙΝ, ἐπικ. προσχηματισμός, προσαρτώμενος εἰς τὸ τέλος: οὐσιαστικῶν, σπανιώτερον ἀντωνυμιῶν (οἶον «αὐτόφι, ἐτέρηφι» καὶ κτητικ. ἀντωνυμ. «ἡρι»), ἐπιθέτων («ἀριστέρωφι, δεξιόφι, κρατερήφι») ἔ μετοχῶν (μόνον «φαινομένηφι»), δι' οὗ σχηματίζονται τύποι τινὲς τόπων ἐπὶ γινόμενης: γενικῆς, καὶ δοτικῆς: ἐνικῆς τε καὶ πληθ. Ὅθεν εἰς ὀνόματα α.) τῆς πρώτης κλίσεως: λήγουσιν οἱ μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ τύποι εἰς: -ηφι, -ῆφι (συνάπτονται ὅσοι ὑπογράφουσι τὸ η τῆς καταλήξεως ταύτης, ὅπου ἀπαιτεῖται δοτικὴ), οἶον «ἐξ εὐνήφι» ἀντὶ τοῦ: ἐξ εὐνῆς, «ἀγέληφι» ἀντὶ τοῦ: ἀγέλη, πληθ. τοῦ «ἐσχάροφι» ὅπερ κατὰ μεταπλασμὸν ἐσχηματίσθη οὕτως ἀντὶ τοῦ «ἐσχάρηφι» ὁ ἔ. ἐσχάρη' ε'.) τῆς δευτέρας κλίσεως: εἰς: -όφι, π. χ. «ἐκ πασσάλοφι» ἀντὶ τοῦ: ἐκ πασσάλου, «αὐτόρων» ἀντὶ τοῦ: αὐτῶν, «δακρυόφιν» ἀντὶ τοῦ: δακρυῶν, «θεόφιν» ἀντὶ τοῦ: θεοῦ: γ'.) τῆς τρίτης κλίσεως (εἰς ὀλίγα μόνον ὀνόματα) εἰς: -εσφι, οἶον «ὄρεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὄρεων καὶ ὄρεσι, «ὄχεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὀχέων ἔ ὀχεσι, «ρήθεσφι» ἀντὶ τοῦ: ρήθων ἔ ρήθει: ἔτι δὲ «κράτεσφι» ἀντὶ τοῦ: κρατός, «ἐρέδεσφι» (ὅπερ κακῶς πρότερον ἐγράφετο: ἐρίδεσφι) ἀντὶ τοῦ: ἐρίδους, «ναῦφι» ἀντὶ τοῦ: ναῶν ἔ ναυσί, «κατοληθονόφι» ἀντὶ τοῦ: κατοληθόνων. Αἰτιατικῆς παρίδωγμα μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ τούτου ἐν μόνον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὁμ. «ἐπὶ δεξιόφιν, ἐπ' ἀριστέρωφι» ἀντὶ τοῦ: ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ, Ν 308 (ὅπου τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοὺς τύπους τούτους: ὡς γενικῆν ἄλλοι δὲ τοῦναντίον θεωροῦντες μετὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν τὸν προσχηματισμὸν φιν ὡς δυνάμενον νὰ προσκροτῇ εἰς πᾶσαν πτώσιν, δὲν διγάζουσι νὰ ἐκλάβουσι τοὺς ἀνωτέρω τύπους ὡς αἰτιατικῆν). Ὁ τόπος τῶν εἰς: -φι τῶπων, ἐὰν μὲν προηγῆται αὐτοῦ η, εἰς ἔ ο τοιούτων, μένει ἀμετάβλητος, οἶον «ἀγέληφι, ἀγλαίηφι, ἐρίδεσφι, κρέτεσφι, αὐτόφι», ἐὰν δὲ προηγῆται ὁ ἄτονος,

φιλόκορος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φίλος τοῦ κρότου, τοῦ κατὰ τοὺς χοροὺς, ἐπὶ τοῦ Πανός, Γρ. 18 (19), 2.

ΦΙΛΟΚΤΕΛΕΟΣ, ον (φιλ., κτέλεω), ὑπερβ. -κτάτος, φιλοκτέμων, φιλοκερδής, ἐπομ. πλεονέκτης, μόνον Α 422 φ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, λο, ὁ υἱὸς τοῦ Ποιάντος ἐκ τῆς ἐν Ὀσσαλίᾳ Μελιόβιας, περιβόητος τοξότης, κἀτοχος τῶν τόπων τοῦ Ἡρακλέους, ἀνευ τῶν ὁποίων ἀδύνατος ἦτο ἡ ἄλωσις τῆς Τροίας. Ἐπὶ τῆς μετέπειτα ἐξαφανισθείσης νήσου Χρύσης ἐπὶ παρὰ τὴν Ἀθηνῶν, μέλλων νὰ ἐπιβίβῃ εἰς τοὺς Ἑλλήνας τὸν αὐτοῦ ὑπάρχοντα βωμόν τῆς Χρύσης Ἀθηνᾶς ἡ Ἀρεΐμιδος, ἐφ' οὗ ἔπρεπε νὰ θυσιασῶναι, ἐδόχθη ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄψεως ἐπικινδύνως, καὶ ὡς ἐκ τούτου νοσῶν ἐξετέθη ὃ ἐγκατελείφθη ἐν Ἀθηνῶν (κατὰ δὲ τὴν μεταγενέστεραν παράδοσιν λαθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαχάονος προσήχθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Τροίαν) Η 718 ἐξ., γ 490, δ 219.

ΦΙΛΟΚΤΑΝΗΣ [-ν-], ἐκ (φιλ., κτάω), φιλόδοτος, φιλότιμος ἢ φίλος τῆς χάρας, εὐφροσύνης ὃ ἐπιδείξεως, «ἔθῃ, κῆμος» μόνον Γ. Ἑρμ. 375, 481 (ἢ ὅπου μάτην ἠθέλησάν τινες νὰ διορθώσωσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀλλαχόθεν γνωστήν: φιλομείδης ἢ ἐρικυδής, ἴδ. Βασομ. εἰς τὰ ἀνωτ. χωρία).

ΦΙΛΟΛΗΙΟΣ [-ν-], ον (φιλ., λήη=λεία), φίλος τῆς λείας, φιλόρπαξ, μόνον Γ. Ἑρμ. 335. ΦΙΛΟΜΕΔΟΥΣ, ἡ, ἴδ. ΦΙΛΟΜΕΔΟΥΣ.

ΦΙΛΟΜΕΙΔΗΣ, ἐς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ φιλομειδῆς (ἐκ τοῦ φιλ. καὶ μειδάω=μειδῶ. Τὸ δὲ ὁπλοῦν μ τὸ παρὰ τοῖς ἐπικοῖς προέκυψε κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ φιλο-σμειδῆς· διότι τὸ μειδῶν εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐναρκτικὸν σ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Σανασκρ. ῥίζ. smi ὃ τὸ παλαιὸν Γερμ. smiechen), φιλόγελως, ἀγαπῶν τὰ μειδήματα, τοὺς γέλωτας, σύνθητες ἐπὶ τοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὡς φαίδρας, εὐφροσύνου καὶ φιλαρέσκου, Γ 424, Ε 375, θ 362 κ. ἀ.

ΦΙΛΟΜΕΛΙΩΣ (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς ἔγραψαν: Φιλομηλιῶν), λο, ὁ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον βασιλεὺς τῆς Λισδου, προκαλὼν πάντας τοὺς παραπλεόντας εἰς πάλιν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ προσηρμισθέντας Ἀχαιοὺς, δ 343, ρ 434. Ὁ Α' Ἀμεῖς θεωρεῖ τὸ ὄνομα κατὰ τύπον μόνον πατρωνυμικόν· ὁ δὲ Γράσοφ ὄντως πατρωνυμικόν, σημαίνον τὸν υἱὸν τοῦ Φιλομηλέως.

ΦΙΛΟΜΕΙΣΟΣ, ον (φιλ., μένω), Ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ φιλόξενος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ξένους, νὰ υποθέτωι καὶ νὰ ξενίζῃ αὐτοὺς, Ὅδ. ζ 421, θ 502, ν 202.

ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΩΝ, ον, γεν. ονος (φιλ., παίζω), ἀγαπῶν τὰ παίγνια, τὰς παιδιὰς, φιλοπαίγμων, «παιγνιδίαρις», ὀρχηθμός φ 431 φ.

ΦΙΛΟΠΟΛΕΜΟΣ, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ φιλοπόλεμος, ἴδ. Η 65, 90 κ. ἀ. πλχ.

ΦΙΛΟΣ, η, ον (ἐτυμολογ. ἀμφιβολος), συγκρ. φίλτερος, η, ον. Ὅμ. πλχ., ἐπικ. ΦΙΛΙΩΝ, ον μόνον τ 351, ω 268, ὑπερβ. ΦΙΛΑΤΑΤΟΣ, η, ον, Ὅμ. πλχ. 1) Παθ. ἀγαπητός, προσφιλής· ἀ.) ἐπὶ προσώπων, Ὅμ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «αἰδοτός» Σ 386 κ. ἀ., μετὰ τοῦ «τίμιος» κ 38, κ. ἀ. ὁμ., προσδιορίζεται διὰ τοῦ «περὶ κῆρι» Ω 423· συντάσσεται μετὰ δοτ. «φίλος τινί» Α 381, Γ 402 κ. ἀ., εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἐχθροῦ, Χ 44. Συχνὸν εἶνε εἰς τὰς προσηγορίας «φίλε ἐκούρ» Γ 472 κ. ἀ. «φίλον τέκος» Γ 462, ὃ «φίλε τέκνον» δ 363, γ 484, α 425, ὡς συντασσόμενον κατὰ τὸ νοούμενον, ἀντὶ τοῦ «φίλε πατ.» Ἀντὶ κλητικῆς τίθεται ὃ ὄνομα, οἶον «φίλος» ὦ Μενέλαε Δ 189 κ. ἀ. πλχ., «καὶ σὺ, φίλος», ω 301, πρὸλ. Ι 601, φ 406 κ. ἀ. Ὡς οὐσιαστικόν, «φίλος» ὃ θηλ. «φιλινάδα», «νόσφι, τῆλε φίλων» Ξ 286, δ 333 κ. ἀ. πλχ., συχνὸν εἰς τὰς προσηγορίας «φίλε, φίλος» ἴδ. ἀνωτ., «τῆλε φίλον» Β 299, «θεύε φίλοι» Ν 481 κ. ἀ. «φίλοι» δ 722. β.) ἐπὶ πραγμάτων «ἐρις» Ε 891, «δαίς» θ 248, «γέρας, δώρα, δόσις κ.τ.τ.» Ὅμ. πλχ., γ.) ἴδιω· τὸ αὐδῆ. ἐνικ. «φίλον ἐστὶ τινι» εἶνε εἰς τινα ἀγαπητὸν, ἀρεστὸν, ἀρέσκει εἴς τινα, ἀγαπᾷ τις, [δοκεῖ, λατ. placet]· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο· μὴ πό θελήσῃ (ἐπομ. μὴ τὸ διῶσθ) ὁ Ζεὺς, η 316, «εἴκε περ ἡμῖν φίλον γένοιτο» Η 387, (ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡδύ»), «φίλον ἔπλετο θυμῷ» ν 445, 335· μετ' ἀπαρφ., ὅπερ μᾶλλον ἐπεξηγήσει· εἶνε προηγουμένη· ἀντικεινῆς ἀντωνυμίας, «εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι, νοστήσαι Ὀδυσῆα» α 82. Κατὰ τινες τίθεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην καὶ ὁ πληθ., οἶον «αἰετοὶ τὰ κῆρ» ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι πάντοτε ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ σου τὰ κακὰ νὰ μαντεύῃ, Α 406, «ἐνθα φίλ' ὀπταλῖα κρῖα ἴδμεναι» Δ 345, πρὸλ. καὶ ρ 45· κατ' ἄλλους ὁμοῦ ὁρθότερον θεωρεῖται τὸ ἀπαρφ. ὅχι ὡς ὑποκειμένον, ἀλλ' ὡς ἐκφράζον τὴν σχέσιν τὴν ὑπὸ τῆς αἰτιατικῆς ἐκφραζομένην ἐν ταύτῃ πλοκή, τὴν σχέσιν τοῦ κατὰ τι, ἢ ὡς ἐλλειπτικὸν τοῦ· ὥστε β.) ποιητικῶς εἰς περίφρασιν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, διότι πᾶς τις ἀγαπᾷ τὰ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντα· εἰς πρῶτον ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν ἢ στενακτώτων φίλων, οἶον «φίλῃ μητρί» Ι 555 «φίλῃ ἐταίρῃ», Α 345, πρὸλ. Χ 408, δ 47, λ 327· ἐπειτα ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, «φίλον κῆρ» δ 270, «φίλα γούνατα» Η 271, «φίλα γούτα» θ 233 κ. ἀ., ὡσαύτως «φίλα ἔμματα» Β 261, «φίλης αἰάνος» Χ 58. (ἢ Νομίζω ὅτι ἐν τοῖς ἀνωτέρω τὰ ἐπίθετον «φίλος» δὲν χρησιμεύει ἀπλῶς εἰς περίφρασιν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκφράζει ὃ ταυτοῦτην τινα συμπάθειαν, οἶον ἐν τῇ οἰκείᾳ ὁμιλίᾳ τῆς καθομιλουμένης τὰ υποκοριστικά· ὅθεν «φίλον ἦτορ, φίλον κῆρ» ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ «καρδούλα μου» ὃ τὸ «φίλα γούνατα» πρὸς

πδ „γονατάκια μου“ κ. οδ. καθέ.) ε.) τὸ οὐδέτ. πληθ. ὡς οὐσιαστικόν, «φιλα ἐργάζομαι τινα» ἀρεσάτ' εἰς τινα, ἵνα ἀρέσκῃ εἰς τινα, πρὸς εὐχαρίστησιν τινος, ω 210. 2) Ἐνεργ. ἀγαπῶν οὕτως ἐρμηνεύεται τὸ α 343 «φίλοι εἴηναι ζεῖνοισι διδοῦσι», ἀλλ' εἴνε δυνατόν νά ἐρμηνευθῇ: οἱ ἀγαπητοὶ εἴναι (|| καὶ οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Ἀμέλς, ὅστις τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου προσυπονοεῖ καὶ εἰς τὸ ἕτερον οὐσιαστικόν: φίλοι ζεῖνοισι φίλοις εἴναι, τουτέστιν οἱ εἴναι ἐν ἀμοιβαίᾳ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ· φιλικός, εὐμενής, εὐνοϊκός, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡμῖος» Ω 775, «φιλα μῆδεα εἰδώς»· ἔχων φιλικὴν πρὸς τινα διάθεσιν, φιλικὰ φρονῶν, Ρ 325. Τὸ οὐδέτ. πληθ. ὡς οὐσιαστ., «φιλα φρονῶ τινι»· ἔχω φιλικὴν γνώμην ἢ διάθεσιν πρὸς τινα, εἶμαι εὐνοϊκός πρὸς τινα, Δ 219, Ε 416· πρὸς ἑαυτὸν ὡσαύτως καὶ «φιλα εἰδώς» γ 277. (Τὸ εἶνε βραχὺ· ἀλλὰ καὶ μακρὸν τὸ τῆς κλητ. φιλε ἐν τῇ πρώτῃ ἄρσει, Δ 155, Ε 359, Φ 308, ὅπου ὁ Βίκκερ. ἐν τῇ Β'· τονίζει κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Ἀσκαλωνίτην παρ' Εὐσταθ. εἰς Ε 359: φίλε).

*ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ [ν.ν.], ον (φίλος, στέφανος), ὁ φίλος τῶν στεφάνων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὡς φίλης τῶν ἑορτῶν καὶ διασκεδάσεων. Τ. Δήμ. 102.

ΦΙΛΩΤΗΣ [ν.ν.], ῖος, ἡ (φίλος, ε.) «φιλιε, ἀγάπη», Π 282 κ. ε. «φιλοῦται»· φίλας ἔνεκα, «ἀπὸ ἀγάπης», Γ 453, γ 363, «χαριζόμενος φιλοῦται»· ὑπὸ φίλας χαριζόμενος, κ 43· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας τῶν ἰδίων φίλας, «φιλοῦται τάνω»· συνάπτει φίλιαν, Γ 73, 94, ὡσαύτως «βαλλῶ» Δ 4, «τίθηναι» Δ 83· εἰδώς (ε.) φιλοῦεναι, φιλικὴ ὑποδοχή, «φιλεῖμα», Γ 354, ο 55, 197· γ.) ἐρωτική διάθεσις, «ἀγάπη», συνουσία, ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐνή»· Γ 445, Σ 209, θ 267 κ. ε., «φιλοῦται μιγῆναι, ὁμιλεῖναι, μιγάζεσθαι»· ἰδ. τὰ ῥήματα, «ἐν φιλοῦται μιγασθαι»· Β 232 κ. ε. Ἐκ τούτου

ΦΙΛΩΤΗΣΙΟΣ [ν.ν.], η, ον, εἰς τὴν φιλοῦτητα, τὴν ἐρωτά, τὴν συνουσίαν ἀνέκων, «φιλοῦται ἄρα»· ἀφροδίσεια, λ 246 τ.

ΦΙΛΩΦΡΟΝΕΙΑ [ν.ν.], ἡ (φιλόφρων), φιλικὴ διάθεσις, εὐμένεια, ἐπιείκεια, πρᾶότης, Γ 256 τ.

ΦΙΛΩΦΡΕΙΑΣ [ν.ν.], ἐς, γεν. ἐὼς, φίλος τοῦ ψεύδους, τῆς ἀπάτης, «καὶ σὺ φιλωφρεΐας ἐτίθει»· καὶ σὺ ἀγαπᾷς τὰ ψεύματα, Μ 146 τ.

ΦΙΛΑΤΑΤΟΣ, ΦΙΛΑΤΡΟΣ, ἰδ. φίλος.

*ΦΙΛΑΤΡΑΙΟΣ, ὁ (φιλτρον, ὁ ε. σταφυλίνος, φυτόν τι συγγενὲς πρὸς τὸ καρπῶν ἢ δαυρίαν, ὅπερ τὴν διχερτικὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσεια ἐκαλεῖτο διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ χρῆσιν καὶ φίλτρον Ἀισκουρῶ. 3, 59· 4, 75, τὴν σήμερον ἐν Κρήτῃ «σταφυλίνον»), κωμικὸν ὄνομα μὲς ἐν τῇ Βαρυχ. 229.

ΦΙΛΩΣ, ἐπιθ. ἡδέως, ἀσμένως, εὐχαρίστως, «ὦρῶ» Δ 347 κ. ε., κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν καὶ ἐν τῇ τ 461 (|| «χαίροντα φίλως χαίραντες ἐκμπον»· ὅπου, νομίζω, ὁρθέτερον εἴκασεν ὁ Δύντζερς διορθῶν τὸ τῶν ἀντιγράφων φίλως εἰς φίλοις· ἄλλοι δὲ γράφουσι φίλην).

ΦΙΤΩΣ (κατὰ συκοπ. ἐκ τοῦ ἀγρ. φυτόρος, ὅπερ ἐκ τοῦ φιτώ, φίτυ) δένδρου καρμῶς, στίλεχος, «κούτσουρο», Μ 29, Φ 314, Ψ 423, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον μ 44.

ΦΛΕΓΕΘ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ φλέγω), ἵκτωρος ποι. τύπος τοῦ φλέγω, μόνον ἐν τῇ ἰνιστ. τῇ ἐνεργ. -ει, -ουσι, μεταχ. -οντι, καὶ τῇ παθ. γ'· πληθ. εὐκτ. φλεγεθίατο· ἀ) μεταβ. «καίω», καταφλέγω, πυρπολῶ, «πόλιν», ἴλ. Ρ 738, παθητικ. Ψ 197· β.) ἀμετάδοτ. φλέγομαι, «καίω», Σ 214, Φ 358.

ΦΛΕΓΜΑ, ἄτος, τὸ (φλέγω), φλόξ, παρ-κατά, πύρ, Φ 337 τ.

ΦΛΕΓΓΑΙ [ν.ν.] καὶ ΦΛΕΓΓΕΣ, οἱ (γεν. Φλεγγών, Τ. Ἀπ. 278), φθλον πολεμικόν καὶ ληστικόν κατοικοῦν κατὰ τὸν Στραδῶνα, Στέφανον τὸν Βυζαντινὸν καὶ τὰ Ἑνετικά σχολία ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Γυρτῶνα, ὅθεν ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις μεινῶντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, Ν 302.

*ΦΛΕΓΓΑΙ [ν.ν.], οτ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κυρυνίδος, Τμ. 15 (16), 3.

ΦΛΕΓΑ (συγγ. τῇ Λατ. fulgeo, flango), γ'. ἱνικ. τοῦ παθ. ὁρ. τῆς εὐκτ. φλεχθίη, Ἐπιγ. 14 (15), 23· μεταβ. καταφλέγω, «καίω», «πύρ φλέγει» (ἔξυπακ. ἀκρίδας), ἴλ. Φ 43. Παθ. «ρίεθρα πυρὶ φλέγεται»· καταφλέγοντο ὑπὸ τοῦ πυρός, Φ 365.

ΦΛΕΩ, ὁζ, ἡ (φλέω=φλερ, ὅπερ ἐκ τῆς ρίξ. φλτ, Λατ. fluo), φλέψ, «φλέδα», Ν 516 τ (ὅπου ὁ ποιητὴς ἔννοει κατὰ μὲν τὸν Ἑχλάστ. «τὴν κοίλην φλέδα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ράχεις ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν τράχηλον», κατ' ἄλλους δὲ φυσικώτερον τὴν μεγάλην ἀρτηρίαν ἢ ἀρτην).

ΦΛΙΔ [ν.ν.], ἡ, παραστὰς, παραστάτης, ὁ ἄλλως λεγόμενος γαστρός, τὸ μετὰ ἄνωφλου καὶ κατωφλίου ξύλον τῆς θύρας, τὸ ἐκατέρωθεν αὐτῆς, ρ 221 τ.

ΦΛΟΓΕΟΣ, η, ον (φλόξ), κυρ. φλογερός· ὅθεν ἑξαστραπτῶν, λαμπρός, παύων (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. = ὁ, ὡς, ταχύς)· ἔχρα, ἴλ. Ε 745, Θ 389.

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ φλοῖος, «φλοῖος», «φλοῖος» (ἐκ τοῦ φλοῦ· ἐκ τοῦ ἑνὸς τοῦ φλοῖου τοῦ ὅθεν, Α 237, Γ. Ἀφρ. 272).

ΦΛΟΙΣΜΟΣ, ὁ, ποιητ., κυρίως ὁ κυματισμός, παραχὴ τῆς (διὰ τοῦτο «πολυφλοῖσμος» λεγόμενης) θαλάσσης, ὅθεν κυμαίνοντες πληθεὶς ἀνθρώπων, ὁμίλος, καὶ ἱδὼς εὐρέως τῆς

μαχομένων, 'Ιλ. Ε 322, 469, Κ 416, Υ 377.

Φλόξ, φλόγος, ή (φλέγω), φλόξ, „φλόγα“, Ι 212 κ. ά., „Ηρώστατο“ ή φλόξ του 'Ηρώστατου, τουτέστι μεγάλη πυρά, κατ' αντίθεσιν πρὸς τὸ μικρὸν πῦρ τῆς 'Ιστίας, Ρ 88, Υ 33· ὅθεν ή φλόξ τῆς νευρικῆς πυράς. Υ 228 κ. ά., ὡς σημεῖον ταχέως τῆς, Ν 39, Υ 423 κ. ά. Τῆς δὲ 'Οδ. μόνον π 57.

Φάιβ (φάιβω, βλ. φλοῖος, φλοῖνοι), κυματίζω, βλ. κναφαία.

Φάβη, -ει, -έουσι, παθ. -εῖται, ἀπαρρ. -έσθαι, μετοχ. 'Ιων. -όμενος, παρατ. 'Ιων. και έπικ γ'. πληθ. φάβησαν, Χ 41 κ. ά., άορ. έφάβησαν, άναού. φάβηται, μέτ. μέλ. φάβησμαι, βδ. κατωτ 2), παθητ. άορ. γ'. πληθ. έφάβηθεν, Ε 498 (κατά τὸν Βέκκ. έν τῇ Β' φάβηθεν) και άναού. φάβηθεν, π 463, Δαρ. ζ έπικ. άντι τοῦ έφάβηθησαν, μετοχ. -οίσι, εκ τοῦ παθ. παρακ. πεφάβημαι γ'. πληθ. τοῦ ύπερσ. έπικ. και 'Ιων. πεφάβηται, Φ 206, και μετοχ. πεφάβημένος, Κ 510. 4) 'Ενεργ. „σκιάζω“, άποδιώκω, έπαμ. τρίτω εις φυγήν και μόνον τρέπω, Λατ. fugare (ταύτην τήν σημασι. έχει πανταχού παρ' Όμ.), μετ' αἰκ., Α 473, 406, Ν 300, Π 689 κ. ά., μετά έστ. όργ., „δουρί“ Υ 487, τρομάζω, „φοβίζω“, Βατρ. 291. (Εις ταύτην τήν σημασίαν λαμβάνουσι τινες τὸ ῥήμα ζ έν τῷ Ο 94, 230 άνευ τινός άνέγκης). 2) Παθ. τρέπομαι εις φυγήν ή τρέπομαι, φεύγω έντρομος. (Τήν δὲ σημασι. [δέδια], φοβούμαι, άγνοεῖ ο 'Όμ., διό και οὔδέποτε συντάσσεται τὸ ῥήμα τοῦτο μετά τοῦ Μή), Ε 440, Κ 540 κ. ά., „φοβ. ύπαίθα, προτροπάζην, άνά νῆα κατά μέσον πέδιον“ πλχ. τῆς 'Όλ., „διό σταθμότα“ π 463 (μόνον ένταῦθα τῆς 'Οδ.), „φοβ. ύπό τινος“ Α 449 και „ύπό τινι“ Ο 637· αλλά και „φοβ. τινά“ φεύγω τινά, Χ 250 (ένθα καίται ο μέσ. μέλ. φάβησμαι εις παθ. σημασίαν). 'Εκ τοῦ

φάβω (φέβ-ομαι) φυγή, τροπή (οὕτως άείποτε παρ' Όμ. κατά τήν όρθήν παρατήρησιν τοῦ 'Αριστοφάνους) 'Ιλ. πλχ. τῆς δὲ 'Οδ. μόνον π 57, „μήτωρ φόβος“ Ε 272, Θ 408, βδ. πῆστηρ, „φόβος 'Αρης“ ή φυγή τοῦ 'Αρείως, τουτέστιν ή έν τῇ μάχῃ, Β 767, „φόβον ποιεῖν 'Αχαιών“ τρέπειν εις φυγήν τοῦς 'Αχαιοῦς, Μ 432. 'Επίρ. φύβομαι εις φυγήν, „φόβονδ' έχειν ἵππους“ κρατῶ, διευθύνω τοῦς ἵππους εις φυγήν, Θ 439, „φάβ. τραπάζομαι“ Ο 666, „φάβονδ' άγορεύω“ εις φυγήν συμβουλεύω, ό έ. διό τὸν λόγον μου προτρέπω, Ε 262. Εις τήν σημ. τοῦ φόβου, [δέους], τρέμω εκλαμβάνουσι τήν λ. έν τῷ Ι 2, „φύξα, φόβου έπαίρη“. 'Αλλ' ένταῦθα ή „φύξα“ δέν εἶνε ή φυγή, ὥς να εἶνε άνυπόφορος ή έννοια· φυγή τῆς φυγῆς έπαίρη, και να καταφυγόμεν εις τήν μετέπειτα σάνηθη σήρασίαν τοῦ „φόβου“, αλλά σημαίνει

καθ' ό όρθῶς παρατήρησεν ο 'Αριστοφάνους, τήν εκπλήξιν, τήν κατάπληξιν, ήτις έν τῇ φυγῇ καταλαμβάνει τοῦς ήττηθέντας και διό τοῦτο όρθῶς λέγεται „φάβου έπαίρη“. 'Ετι δὲ και έν Ρ 667 „πρὸ φάβου“· αλλά και ένταῦθα όρθῶς έρμηνεύεται παρὰ τοῦ Σχολ.: ὑπό τοῦ φόβου, ό έ. ένεκα τῆς φυγῆς, ὡς τραπέντες εις φυγήν. 'Ισαύτως έρμηνεύεται και Α 544 „Ζεύς 'Αθανά" έν φόβον όίσεν“· ένέβαλεν εις αὐτόν φυγήν, τουτέστι προέτρεψεν αὐτόν εις φυγήν, πρὸλ. ρίχ. 546 „τρέσσε πατήνα“· βδ. τρέα). Β'.) Προσωποποιία Φόβου, ό, υἱός ζ όπαδός τοῦ 'Αρείως, άδελφός τοῦ Δείμου, Α 440, Ν 299. 'Εν τῷ Ο 419 προστάσσεται μετά τοῦ Δείμου να ζεύξη τοῦς ἵππους τοῦ 'Αρείως.

Φοῖβος, ό, έπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, συνήθως „Φοῖβος 'Απόλλων“ Α 43, Ε 344 κ. ά. πλχ., „Απόλλων Φαῖβος“· μόνον έν τῷ Υ 68. Πολύλακ· δὲ και μόνον „Φοῖβος“ Α 443, Ο 221 κ. ά. πλχ. (Πολυάκ· κατά τὸν Σχολ. ο Φωτεινός, καθάρός, ὡς θεός τοῦ φωτός· όντος τοῦ 'Απόλλωνος. Εἶνε δὲ συγγεν. τοῦ φάος, όπερ ζ φάως λέγεται· ὥστε Φαῖβος=φύβιος κατά τὸν Κούρτιον. Κατ' άλλους δὲ εἶνε ο πεφωτισμένος· διό τήν προφητικὴν ιδιότητα τοῦ θεοῦ. Κατά δὲ τὸν 'Ερμάννον παράγεται οὐχί εκ τοῦ φάος, ἀλλ' εκ τοῦ άγρ. ένεργ. φέβω=άποσοδῶ, οἷς· ο Τυβήρηνικός θεός, Februius, ό έ. remanens pulvis, άλεξικακός, οἷς· έλευρετο ο 'Απόλλων. Τέλος· κατά τὸν Δοιδερλ. εκ τοῦ φόβη άντι τοῦ φόβος, ό έ. κομήτης, εὐχομός, Λατ. cometaus).

Φοινικίσις, εἶσα, εν, έπικ. (άγρ. φοινή=φονή κατά τήν Φοῖβηλον), έρυθρός, αἱματόχρους, „καόκκινος“ (ὥσαν τὸ αἷμα), 'Ιλ. Μ 202, 220. (Ι. Κατά τὸν Σχολ. αἱμοβαφής, ό έν τῷ ἴδιῳ αἵματι βεβαμμένος, καθημαγμένος· και ἴσως όρθότερον· οἷσι ό έν τῷ Β 308 „δαφονός“ εἶνε μόνον „έπὶ νῶτα“).

Φοινίκης [-], (κατά τὸν Δοιδερλ. εκ τοῦ φοῖνις 4)=παρφορά οἱ, ένικ. Φοῖνις, κάτοικοι τῆς Φοινίκης, βδ. τ. λ., Ο 445, Υ 744, ήδη επί 'Ομήρου γνωσταί ὡς έθνος έμπορικόν, κερδοσκοπικόν και πανοῦργον (ε 288 κ. ά.), διό τήν ναυτιλίαν και τὰς τέχνας περιόητον, αλλά και διό τήν περαιτερίαν οὐχ ήτιον διαβώμενον, δ 84, ε 272 ές.

Φοινίκη (συνήθ. εκ τοῦ φοῖνις 2)=„χορμα“), ή χώρα επί τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς 'Ασίας, πρὸς βορρῶν τῆς 'Ιουδαίας, μεταῦ τοῦ ποταμοῦ 'Ελίουθέρου και τοῦ όρους Καρμηλίου, πρωτεύουσαν έχουσα τήν Σιδῶνα, δ 83, ε 291.

Φοινικίσις, εἶσα, εν, έπικ., μόνον τὸ θηλ. παρ' 'Ομήρ. (φοῖνις 4)), παρφορῶς, παρφορῶχρους, „καόκκινος“ (ὥσαν τὸ αἷμα), „χλαίνα“ Κ 433, ε 500, φ 448, „σφωδύγες· αἱματι φοιν.“ Υ 717 (Ι. κακκινίζουσαι εκ τοῦ σφωδύσαντος· αἷματος, πρὸλ. „σφωδύς αἱματόεσς“ Β

267).—Τό εἶναι μακρόν ὅθεν εἶνε ἀνάγκη τὸ ὄηλ. — ὅσσα νά ἀναγνώσθῃ κατὰ συνίζησιν.

Φοινικοπάρηος [- . υ .], ὄν, ἐπικ. (φοῖνις, παρειά), πορφυρόχρους ἔχων τὰς παρειάς, „κακκινόμα γούλας“, μόνον «νῆες» μέ παρφορὰ τὰ πλάγια, *Οδ. λ 124, ψ 271. Πρὸς λ. μιαιτοπάρηος.

Φοῖνις, ἴκος [- .], ὁ, 1) ὁ Φοῖνις, ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης, ἴδ. Φοῖνικες. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, κατὰ δὲ τὸ Ξ 321 πατὴρ τῆς Εὐρώπης, ἃν δὲν εἶνε ὁρθότερον νά ἐκκληρῇ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ὡς Ἰθονόκ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμάντορος, παιδῶν-γὸς τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ ὑπαδὸς αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ. Δι' ἀσύνγνωστον τινα ἔρωτα λαδίων τὴν κατέραν τοῦ πατρὸς ἔφυγεν εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Πηλῆα, δαίτις κατέστησεν αὐτὸν ἡγεμόνα τῶν Δωδῶπων, I 168, 427, 432 ἔξ. II 496, P 555 ἔξ. T 331.

Φοῖνις, ἴκος, ὁ, Α') Οὐσία. 4) πορφύρα, χρώμα πορφυροῦν, κόκκινον ὄηλ. ὡς τὸ αἷμα (κατὰ τινες ὡς ἐπὶ πύλων τῶν Φοινίκων ἀλλ' ἴδ. ὁ Φοῖνικες). Δ 444, Z 219, H 305, O 538, ψ 201 κ. ἀ. 2) φοῖνις, „χουρμαζιά“, ζ 163, Γ. Ἀπ. 417. Β') Ὡς ἐπὶ π. πορφύρας, πορφυρόχρους, ἐν γένει πυρρὸς, κόκκινος, περὶ ἵππων, Ψ 454.

Φοῖνις, η, ὄν, ποιητ. (φεν, φόνος), ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος βαθύς“, αἷμα * σ 97 f.

Φοῖνις, ἡ, ὄν (φόνος), ἀ.) ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος βαθύς“, αἷμα * Π 159 f. β.) φοινικός, Γ. Ἀπ. 302.

Φοῖνις, ἡ, ὄν (φόνος), ἀ.) ἐρυθρός, αἱματόχρους, „κόκκινος βαθύς“, αἷμα * Π 159 f. β.) φοινικός, Γ. Ἀπ. 302. Φοῖνις (ἀμφιδόλ. ἐτυμολογ.), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἑνός. καὶ παρὰ μετὰ ἡ ἀντιφάσις, εἰς τοὺς ἐξῆς τύπους: φοῖνις, φοῖνις, φοῖνις, φοῖνις, φοῖνις (ἀ. ἐνικ. καὶ γ'. πληθ.), φοῖνις, γ'. δοῖκ. φοῖνις τὴν ἀντί τοῦ φοῖνις τὴν M 266, μετοχ. δοῖκ. φοῖνις, ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ μετοχ. τοῦ ἀορ. φοῖνις τὴν Γ 6, ὑπάρχει ἡ ἔρχομαι κατ' ἐπανάληψιν, μετὰ σπουδῆς, τῆδε κάκεισε τρέχω, περιφέρωμαι, περιέρχομαι, N 760, κ 449 κ. ἀ. * ἐνθα, πάντοτε, πάντη * B 779, M 266, T 6, * φοῖνις εἰς εὐνὴν * ἔ 296, * διὰ νῆος ἐφοῖνις * ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ πλοῇ, μ 420 ἐπὶ τῶν πτηνῶν περίπταμαι, τῆδε κάκεισε πετώ, δ 482.

*φοῖνις ἐπικ. = φοῖνις, μόνον ἐν τῇ θαμνιστικ. τύπῳ τοῦ παρατατ. *φοῖνις τὴν * Γμ. 25 (26), 8.

Φοῖνις, ὁ, μόνον ἐν τῇ B 217 f ὡς ἐπὶ θεῶν τοῦ Θεοφάνους. Σημαίνει δὲ κατὰ τὸν Βούττημανν (ὅστις ἱκανῶς ἀνεσκεύασε τῶν ἀρχαίων τήν τε ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ φάεα ἔλκω καὶ τὴν ἐρμηνείαν: παραδῶψ, στραβός, ἄλλοιθωρος)

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

τὸν στραβόποπον [βραιδόν, βαιδοσκελῆ], „στραβοπόδην“, συγγεν. πρὸς τὸ Λατ. valgus καὶ παρῆται ἐκ τοῦ ἔλκω, ἔλκω, ἀντι τοῦ Βολκός: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον καὶ Κούρτιον σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, παρῆται δὲ ἐκ τῆς ῥίξης ΦΑΛΚ, ἥτις ἀναφανίσταται μὲν κάλλιστα εἰς τὰ Λατ. falx, falcatus, fulco, οὐχ ἦντο δὲ καὶ εἰς τὸ φάλκῃς (=στραβοῦλον) καὶ τὸ παρὰ Σουῖδῃ ἐμφαλκούμενος = περιπελεγμένοις.

Φοῖνις, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. ἴκος, ὁ (φοῖνις, φεν), φονεύς, „φονεῖ“, I 632, Σ 335, ω 434.

Φοῖνις, ἡ (φεν) = φόνος, „φονικός, σκότωμα“, μόνον κατὰ πληθ. δοτικ. „φονήσι“ (ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον σημαίνει τὰς φονικάς, θανατηφόρους πληγὰς) *Ιλ. K 524, O 633.

Φόνος, ὁ (φεν), 4) φόνος, „φονικός“, Ὁμ. πλ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «κῆρ» B 352, δ 273 κ. ἀ. ὅθεν αἱματοχυσία, σφαγή, „σκοτωμός“ γ 376 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «νέκυς» K 298, „φοναὶ ἀνδροκτασίαι τε“ λ 612. 2) ποιητ. ἀ.) τὸ ὄργανον τοῦ φόνου, τὸ δόρυ, Π 444, T 394. β.) ἡ αἰτία τοῦ φόνου (ἢ ὡς καὶ ἐν τῇ καθολογίᾳ, αὐτὸ ἦτον ὁ θάνατος τοῦ «τουτέστιν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ» φ 24. γ.) τὰ διὰ φόνου χυθὲν αἷμα, «κεῖσθαι ἐν φόνῳ» Ω 610, ὅθεν καὶ «φόνος αἵματος» φόνος αἱματώδης, δ ἔ. ἀφρονον φονικὸν αἷμα, περὶ τοῦ ἐκρίντος αἵματος τοῦ πληγωμένου θηρίου, Π 462.

Φοῖνις, ἡ, ὄν μόνον ἐν τῇ B 219 f, ἐπὶ θεῶν τοῦ Θεοφάνους, «φοῖνις ἐν κεφαλῇ», εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅθεν κεφαλή, οἰονεῖ, „πεπονοκέφαλος“ κατὰ μεταφοράν «ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτός (πυρρός) ὄηλ. ἀποψυμένῳ» καθὼς λέγει ὁ Σχολ. Παρῆται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βούττημανν καὶ τὸ ΜΕ., μεθ' ὧν καὶ ὁ Κούρτιος συμφωνεῖ, ἐκ τοῦ φῶγῳ, φῶζῳ, ὁ ἔ. φῶγῳ, διὰ τοῦ πυρὸς ξηραίνω, καὶ ἐγείνω κατὰ συστολήν ἀντι τοῦ φῶζῳ: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ φῶσῳ (φῶσκη, φῶσκα, φῶσκων, „φῶσκα“), οἰονεῖ: „φῶσκακέφαλος“.

Φόρβας, ἄνθρωπος, ὁ, 4) βασιλεὺς τῆς Λέσβου, πατὴρ τῆς Διομίδης, I 665. 2) πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως, εἰς τῶν Τρώων, Ξ 490. 3) υἱὸς τοῦ Τρώεπας, πατὴρ τοῦ Πέλλης, Γ. Ἀπ. 214, πρὸς Πηλεῖ. 7, 26, 42.

Φορβή, ἡ (φέρω, Λατ. herba), βοσκή, τροφή (τῶν ἀλόγων ζώων), *Ιλ. E 202, A 562.

Φορέω, Ἰων. γεν. ἴκος, ὁ (φέρω), ὁ κατὰ τὸν Τρυγητὸν μεταφέρων τὰς σταφυλάς, φορηγός, Σ 566 f.

Φορέω (φέρω) ἕτερος τύπος τοῦ φέρω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἑνός. ἔ. παρὰ, ὑποτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. φορέω ἀντι τοῦ φορῆ, * σ 328, ι 40, ἀπαρφ. φορέω καὶ φορῆναι B 107, H 449, K 270, ρ 224, καὶ φορήμενοι O 340, παρατατ. θηματ. τύπος φορέσκον B 779, Φ 31, N 373

κ. ἀ., γ 185. ἀόρ. ἀναυξ. φήρσεν T 41. ὁ ἐνε-
στις εἶνε πάντοτε ἀσυναίρ. φορέεις, εἶ, εἶσαι ζή.
πλὴν ἐν τῇ εὐκτ. φοροῖς ε 320. τοῦ δὲ παρατ.
τὸ μὲν γ' ἐνικ. συννηρημ. ἐφόρει καὶ ἀναυξ. φόρει
ζ 471, φ 41, αἱ δὲ εἰς εὐν ἔχοντο τύποι πᾶν-
τοτε ἀσυναίρστοι, = φέρω, ἀλλ' ἐντονώτερον αὐ-
τοῦ, ὅθεν 1) ἐπανειλημμένως φέρω, μετα-
φέρω, [καμ(ζω)], «βδωρ» περὶ τῶν θεραπει-
νίδων, κ 358, πρὸλ. Z 437, «θᾶλλον ἐρίφοισι»
ρ 221, «μέθυ» περὶ τῶν οἰνογόνων, ε 10, ὡσαύ-
τως ν 368, «νέκυας» γ 448. Ἰδίως ἐπὶ τῶν
ἐνδυμάτων καὶ ὑπλιν, «φορώ», Δ 437, 444,
H 449, κ. ἀ. «σκηπτρον» Α 238. Μεταφ.
«ἀγλαίας φορέω» ἀλαζονεύματα, ἥθη ἀλαζονικά
φορῶ, ρ 215 (ἴδ. Ἀγλαίη). 2) φέρω τῆδε
κακείσε, παρα(φέρω)σῶ, ἐπὶ ἀνέμου καὶ
κυμάτων, E 499, φ 337, ε 328, ζ 471, μ 68.
ἐπὶ ὑπλιν, «φύδον Ἀρης φορεούσας» τὴν
πυλιν, μεταφ. ἐπὶ ἐστυῶν φορούσας, ἀπαδὸν
ἐχούσας, B 767, K 323. ἐπὶ πλοίων B 390.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ, ΦΟΡΗΝΑΙ, ἴδ. ΦΟΡΕΩ.

ΦΟΡΕΙΝΟΣ ΛΙΜΗΝ, ὁ, λιμὴν τις ἐν Ἰθάκῃ κατὰ
τοὺς πλείστους τῶν ἐρωτησίων καίμενος ἐν τῇ
βορειοανατολικῇ (κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῇ δυτικῇ ἢ
βορείῃ) παραλίᾳ τῆς νήσου, ν 96.

ΦΟΡΚΥΣ, ΓΙΝΟΣ ἔ, γος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Πόν-
του καὶ τῆς Γαίης, ὅστις μετὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ
Κητοῦς ἐγέννησεν τὰς Γράϊας καὶ Γοργόνας,
εἰ δὲ πατὴρ τῆς Νύμφης Θωόωτης, α 72. 2)
υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἰς τῶν Φρυγῶν, B 862, P
312 ἐξ.

ΦΟΡΜΙΓΓΑ, ΓΙΓΟΣ, ἡ (λ. πεποιημένη κατὰ μετά-
θεσιν γραμμάτων ἐκ τῆς ρίζ. φρεμ, λατ. frem-o,
συγγεν. πρὸς τὸ βρέμω-ν κατὰ δὲ τὸν Ἰσχύ.
ἀπιδύνας ἐκ τοῦ φορέω, οἰονεῖ: κιθάρα, ἡ τοῖς
ῥυθμοῖς φερόμενη), μουσικὸν ὄργανον ἐγχρῶδον,
διαφέρειν τῆς κιθάρας (ἴδ. τ. λ.) μόνον κατὰ
τὸ μέγεθος, κιθάρᾳ. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῇ I 187
μνημονεύει τὸ ζυγόν, δι' οὗ συνεδύνοντο οἱ δύο
πῆλεις, καὶ ἐν τῇ φ 406, 407 τοὺς ἀερόφυγας
ἢ «κόλλοπας», δι' ὧν ἐνεκτείνοντο αἱ χορδαί.
Ὀνομάζεται «γλαυρὴ» θ 257, ψ 144, καὶ
ἐπειδὴ πολλὰκις ἦτο κακοσημένη, «περικαλλής,
δικταλὴ» Α 603, I 186. Εἶνε δὲ κατ' ἐξοχὴν
τὸ ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος Α 603, Ω 63, Γ.
Ἀπ. 184, 505. ἀλλὰ καὶ οἱ αἰετοὶ αὐτὴν συν-
ήθως μεταχειρίζονται, θ 67 ἐξ., γ 332, ψ 133
κ. ἀ. εἰ δὲ ἔξ Ὁ Ἀχλλεύς I 186. Εἶνε Ἀ συνήθως
ὁπαδὸς τῶν συμποσίων καὶ τῶν ἐορτῶν («δαίτι
συνήγορος, ἐταίρη») Σ 495, ρ 273, φ 430 κ. ἀ.
ἴδ. καὶ λίβη. Ἐκ τούτου

ΦΟΡΜΙΖΑ, μόνον κατὰ μετοχ. -ων (τετράκις),
παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρ(ζω), Σ 605.
Τὸ ῥῆμα λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρᾳ, α 455,
δ 18, θ 266.

ΦΟΡΤΙΣ, ἴδως, ἡ (φόρτος), φορτηγὸς «νηῦς»
*Ὁδ. ε 250, ι 323.

ΦΟΡΙΟΣ, ὁ (φέρω), τὸ φερόμενον ἄχθος, φορ-

τίον, «φόρτωμα, φορτίδι», ἰδίως ἐπὶ τοῦ
φορτίου τοῦ πλοίου, *Ὁδ. θ 463, ε 296.

ΦΟΡΙΝΑ (φύρω), βρέχω, μολύνω, «πασ-
σαλειφω», «σῖτός τε κρέα τε φορύνετο» ἐκ
τοῦ αἵματος δηλ., εἰς τὰ ὑποῖον ἔπесον (καὶ
ἔχι κατ' ἄλλους: ἀναιμιγνύοντο, «ἦσαν ἀνακα-
τωμέναι»), γ 21 ι.

ΦΟΡΙΣΙΑ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ προηγου-
μένου, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀόρ. ἀ. «φορύ-
ξας αἵματι πολλῷ» ἀφ' οὗ σὲ πασσαλειψῇ (μέ)
αἷμα πολὺ, σ 336 ι.

ΦΟΡΑΣ, ΦΟΡΑΣ ΕΠΙΡ., ἴδ. ΦΛΟΣ.

ΦΡΑΔΙΣ [ι], ἐκ, γεν. ἐός, ποιητ. (φράζω),
συνετός, νοήμων, φρόνιμος, «νόος» Ω
354 ι.

*ΦΡΑΔΜΟΙΝΗ, ἡ, σύνεσις, φρόνησις, νοή-
μοσύνη, Γ. Ἀπ. 99. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΔΜΗΝ, ὄν, γεν. ὄνος, ποιητ., νοήμων,
φρόνιμος, συνετός, Π 638 ι. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΖΑ (ὁ ἐνεργ. ἐνεστώ: παρ' Ὀμήρ. ἄχρη-
στος), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀόρ. ἀ. ἐφρα-
σε, Γ. Ἐρω. 442, Γ. Ἀπρ. 128, καὶ ἀναυξ.
φράσε, λ 22, ἀόρ. β'. ἐπικ. πεφραδὸν καὶ
ἐπέφραδον (ὁ Θῆρσιος θεωρεῖ τὸν δευτέρου
τύπον ὡς ἐκ τοῦ ἐπιφράζω), συγχρότερον κατὰ
τὸ γ' ἐνικ. πέφραδε καὶ ἐπέφραδε, προστ.
πέφραδε, α 273, θ 442, εὐκτ. πεφράδοι, Σ
335, ἀπαρρ. πεφραδέειν, τ 477, καὶ πεφρα-
δέμεν, η 49. ὁ μέσ. ἐνεστ. φράζομαι, καὶ
παρτατ. ἐφραζόμην εἶνε συγχρό: προστακτ.
ἴων. καὶ ἐπικ. φράζεο, E 440 κ. πλχ., φρά-
ζευ, I 251 κ. ἀ., ἀπαρρ. φράζεσθαι, μέλ.
φράσσομαι, O 334, τ 501, καὶ ἐπικ. φράσ-
σομαι, I 619, καὶ τῆς Ὁδ. πλχ., ἀόρ. ἀ. ἐ-
φρασάμην, ρ 161, ἐφράσατο, ἐφράσαντο,
V 450, γ 289, σ 671, καὶ ἀναυξ. φρασάμην,
ψ 75, φράσατο, K 339 καὶ ἐν τῇ συνθέτῃ:
ἐπιφράζομαι, E 665, φ 410, συγχὰ τὰ γ'. πρόσ.
ἐπικ. ἐφράσσατο, ἐφράσαντο καὶ ἀναυξ.
φράσσατο, φράσαντο, V 426, 453, γ 242,
ω 390, προστ. φράσαι, A 83, π 260, χ 458,
ω 231, ὑποτακτ. ἐπικ. συνεσταλ. φράσεται, ω
217. παρατ. θαμιστ. τύπος φραζέσκετο, Γ.
Ἀπ. 346. παθ. ἀόρ. ἐφράσθη, τ 485, ψ 260,
πρὸλ. ἐπιφράζομαι. Α.) Ἐνεργ. δεικνύω, ἐ-
πι(κατα)δεικνύω, «δείχνω», «(κάρη) Τρώεσ-
σιν» ἐπέδειξε (τὴν κεφαλὴν) εἰς τοὺς Τρώας,
Σ 500, «δοῦμον» η 49, κ 111, μετ' ἀπαρρ.
«ἐπέφραδε χερσὶν ἐλεῖσθαι (φόρμιγγα) κήρυξ»
ἐδειξεν εἰς αὐτόν (τὸν τυφλὸν Δημόδοκον), δ ἐ.
ὠδήγησεν αὐτὸν νὰ λάβῃ (τοῦτέστι νὰ ξεκρεμά-
σῃ—τὴν φόρμιγγα) μετὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χεῖρας, θ
68. συνήθως δηλ., φανερώνω, σημαίνω,
ἐξηγῶ, «ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθῆναι» ὑπέδειξε,
συνεβούλευσε, α 444, λ 22, «σῆματα» τ 250,
συνάπτεται μετὰ τοῦ: δεικνυμι, «αὐτὰρ ἐπειδὴ
δαίς καὶ ἔφρασε» Γ. Ἀπρ. 428, «μῦθον πέ-
φραδε» φανέρωσον, ἐκδηλώσον, εἰπέ, α 273,

«ἀποδὴν» διδάσκει, *Γ. Έρμ. 442, μετ' ἀπαρφ. «ἵνα σπιν ἐπέφραδον ἡγερέσθαι» ἐκεί ἐμήνυσα εἰς αὐτοῦς νά συνέλθωσι, K 427, «πέφραδ' ὅπως τελεία» ἐξήγησε πῶς θά ἀποδῇ, τ 557, «χῶρος, ὅδε σπρίσι πέφραδ' Ἀγίλλεος» ὁ τόπος, ὅπου ἐπέδειξεν εἰς αὐτοῦς ὁ Ἀγίλλεος (ἐξοπακ. νά καταθέσωσι τὸν νεκρὸν), Ψ 438, ἀπολελ. μόνον K 549, «ὅθ' γὰρ μοι πέφραδε Κίρκη» μοι ἔδωκεν ὁδηγίαν ἡ Κίρκη (περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν μέλλομεν νά ἀκολουθήσωμεν). — Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «φράζω» ποτὲ δὲν σημαίνει τὸ λέγειν, ἀλλὰ τὸ δηλῶν, δεικνύων, B'.) Μέσ. 4) κυρ. δεικνύων ἐμάνθη, ἐπομ. διανοοῦμαι, ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι, [σκοπῶ], σκέπτομαι, ἀπολ. ἐν τῇ παρρηγητικῇ φράσει «φράζω καὶ χάζω» «συλλογίστω», ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου καὶ γύρισε «πίσω», E 440, μετ' αἰτιατ. πράγματι, A 554 κ. ἀ. Παλλάνης λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς, «θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν», Όμ. πλχ., καὶ ἐπομένους τοῦ ἀπορηματικοῦ Εἰ, A 83, κ 192 κ. ἀ., ἡ τοῦ «ἡ... ἡ (ἡ)» I 619, π 238, χ 158. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπόμενον τοῦ Ὅπως, συνήθως μὲν μετὰ μέλ. ὀριστ., A 44, I 231, ν 370 κ. ἀ. πλχ., παλλάνης δὲ καὶ μετὰ τοῦ Κέν καὶ τῆς ὑποταχ., I 680, α 269, 295.

*Εἰ δὲ ἐπαρμένο τοῦ Μή, σκέπτομαι, φοβούμαι, προσέγω μὴ (Λατίν. video ne), E 444, O 463, Π 416, ρ 596, «ἀμφὶς φράζομαι» ἐνχογνυμῶ, B 44. 2) βουλεύομαι, διαβουλεύομαι, ἐκπινώ, μελετῶ, ἀποφασίζω, «βουλήν, μήτιν» Σ 313, P 634, λ 510, «κακά τι» δ 367, «ὄλεθρον» ν 373, π 371, «θάνατον» γ 242, υ 127, «τινὶ ἥλιον» μελετῶ νά ἐγείρω μνηστῆρον εἰς τινά, Ψ 125, «στρυγερὴν ὀδὸν ἐφράσατο Ζεύς» ἐμελέτησεν, ἀπεφάσατο, γ 288, ε 236. 3) ἐν γένει παρατηρῶ, βλέπω, [αἰσθάνομαι], ἐννοῶ, μετ' αἰτ., O 671, Ψ 450, δ 71, ρ 161, «τινὰ προσιόντα» K 339, «ὀφθαλμοῖσιν» ω 217, «ἐσάντα» κ 453. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἰδεῖν, ἰδῆσθαι, εἰσεῖσθαι» α 501, φ 221, Γ. Ἀπ. 415. παρατηρῶ, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, προσέγω, φυλάττω, «τὴν (ὀδὸν) Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνάγει» γ 429, μετ' ἀπαρφ. «οὐ γὰρ ἔσ' ἄλλον φράζετο τοσούτ' ἐμοὶ χάζε- πώτρων εἶναι ἄεθλον» διότι εἶδεν, ἐνόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος ἐπικινδυνώτερος τούτου ἀγών, λ 624.

Φράσις (κατὰ τινες μὲν ἐκ τῆς ῥίξης φρακ, ἥτις ἀναφανταίται ἔν τῳ Λατ. fargis, —||, πρὸς τὸν Ἀπτικὸν τύπον τοῦ ῥήματος: φάργ-νυμι — κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔργω (fērgaw) κατὰ μετὰ- θεσιν), παρ' Όμ. μόνον ἀόρ. ἀ. ἐνεργ. ἀναυξ. φράζει, μετοχ. φράζαντες, μέσ. ἀόρ. ἀναυξ. φρά- ξαντο, καὶ μετοχ. παθητ. ἀορ. φραγθέντες. 4) Ἐνεργ. φράττω, «φράζω», περιφράττω, διὰ φράγμοῦ περικλείω, πρὸ πάντων εἰς προφύλαξιν, «σχεδὴν ῥίπασσι οἰσύνῃσι προφυ-

λάττω τὴν σχεδὴν μὲ πλέγματα λόγισα, φια- θεσίδῃ, ἐσωτερικῶς δηλονότι, ἵνα μὴ εἰσέρχηται τὸ θαλάσσιον ὕδωρ «κῆμα» κατὰ δὲ τὸν Εὐρά- θιον καὶ ἄλλους ἥττον πιθανῶς εἰς ὕψος ἐπεκ- τεῖνω διὰ τῶν ἀνωτέρω πλεγμάτων τὰ πλέγια, ε 256 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), «ἐπάλλεις ῥι- νοῖσι βοῶν» σκεπάζω τὰς ἐπάλλεις μὲ ἀσπίδας οὕτως, ὥστε δι' αὐτῶν προφυλαττόμενος νά προσ- δάλλω τοὺς εἰς τὸ τεῖχος προσερχομένους πο- λεμίους, M 263. Ὅθεν παθ. «φραγθέντες σά- κισιν» περιφρακωθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων, P 268, «δορυ δοῦρε» συμπλησιαίξιν, πρᾶσπε- λάζω, πρυσκαλλῶ, N 430. (||) Εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν σημασίαν ἀκούεται καὶ τῆς καθομιλου- μένης τῆς «φράζω» ἀμεταβ., ἐντὶ τοῦ «φι- λιάζω» (Καρ. Ἀπ. 4, 648), οἷον «ἡ θύρα, τὸ παράθυρον δὲν σφράζει». 2) Μέσ. ἀ.) περι- χρακύνω τι τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «νῆας ἔρ- κει» O 566. β.) συνασπίζομαι, πυκνῶς παρτάττομαι, Βατρ. 166.

φρέαρ, αἶτος [·], τὸ, Γ. Δῆμ. 99, ἔ φρεῖαρ, φρέαρ, «πηγᾶδόν», «φρεῖατα» Φ 497 γ. (||) Ἐν τῇ καθομιλουμ. ἐσώθη ἡ λ. μόνον ὡς πρῶτον συνθετικὸν μέρος ἐν ταῖς λ. «φρώτομα» = φρεατότομα, καὶ «φρώχειλον» = χεῖλος τοῦ φρεατοῦ).

φρήν, ἡ, γυν. φρενός, πληθ. φρένες. 4) πα- ρ' Όμ. καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων, τὸ διὰφραγμα, Λατ. pinnecordia, τὸ ὅποσον διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἐντοσθίων, μόνον κατὰ πληθ. (εἰς τούτην τὴν σημασίαν), K 40, Π 481, 504, ι 301, «φρένες ἀμφυμέλαινα» Ἰδ. τὸ ἐπὶ θ. 2) Ἰδίως ὡς ἔδρα τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς συνειδήσεως, συναίσθησις, [συνείδησις], λο- γισμός, ὅποσον δὲν ἔχουσιν αἱ αἰσθεῖς, τὰ εἰδωλα, Ψ 404, κ 493, ἐπὶ τῶν ζώων: ἡ ἔδρα τῆς δυ- νάμεως των A 245, Π 457, P 441. Εἰς τὰς «φρένας» ἐδρεύουσιν αἱ παντοῖαι πνευματικαὶ ἐνέργειαι, ὅθεν «θυμός, ἦτορ, κραδίη» εἶνε πάν- τος «ἐνὶ φρεσὶ», O 202, 413, Π 242, 435. Ὅθεν ἰδιαίτερος ἀ.) ἐπὶ τῆς διανοητικῆς δυνά- μεως, ψυχῇ, πνεύμα, νοῦς, διάνοια, ἐν ταῖς εἰς φράσει «φρεσὶ νοεῖν, φράζεσθαι, κατὰ φρένα εἶδεναι, μετὰ φρεσὶ βάλλεσθαι, μερμηρίζειν, ἐνὶ φρεσὶ γνῶναι, θεῖναι τι εἰς φρεσὶ ἢ ἐνὶ φρεσὶ» A 55, 297, O 218, Π 83, α 89, «φρένες ἐσθλα» φρένες ἀγαθαί, ὑγιεῖς νοῦς, P 470, ε 417, η 441, «φρένας βλέπω τινα» διαστρέφω, βλέπω τινὸς τὸν νοῦν, O 724, «φρ. εἰλεῖν, ἐξε- λέσθαι» ἀφαιρῶ «παῖρνω τὸν νοῦν» τινος, Π 805, Z 234. β.) φρονήμα, γνώμη, ὁέ- λησις, «φρένας τρέπειν, πείθειν» Ἰδ. τὰ ῥήμ., «Διὸς ἐτρέπετο φρήν» K 43, «κεχρήσθαι φρε- σὶν ἀγαθῇσιν» ἔχω καλὰ φρονήματα, γ 266. γ.) ἐπὶ αἰσθητικῆς, ψυχῇ, καρδίᾳ, «φρένας τέρπε- σθαι, φρεσὶ χαίρειν» A 674, B 609, «κατὰ φρένα δεδοικέναι» A 555 κ. ἀ. πλχ., «ἄχαι μιν

φρένας ἀμφιέβηκεν, ἔλεν· λύπη κατέλαθε τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν τοῦ, O 544, τ 471. (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφιβολος).

Φρήτην, ἡ, Ἰων. ἀντί τοῦ φράτρα (φράτηρ, ὃ ἐκ κυρ. ἀδελφός, Λατ. frater, Σανσκρ. hrātar, Γερμ. Bruder), ἐπικ. δοτ. φρήτηριν, ἄθροισμα οἰκογενειῶν διὰ συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεδεμένων, ἀποτελοῦν μέρος φυλῆς, σχεδόν τῆς αὐτῆς σημασίας μετὰ τὸ πατριὰ, γένος, παρ' Ὁμ. μέρος τοῦ «φύλου» *Ἰλ. B 362, 363.

*Φρίκην [-], αἰος, ὁ, θεμελιωτής τῆς ἐν Αἰολίῳ τῆς Μ. Ἀσίας Κύμης, Ἐπίγ. 4, 4.

φρίζ, ἰκός [-], ἡ (ἀμφιβαλὼν ἂν εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίξης μετὰ τὸ ῥίγος, Λατ. frigus), κυρ. ἡ τράχυνσις ὁμαλῆς τινος ἐπιφανείας καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ἀνωμαλία, ἰδίως δὲ ἡ τῆς ἑλαφρώς κινουμένης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀσθενεστάτης κύμανσις, φρικίαις, τρόπον τινά «ἀνατριχίασμα, ἀνατριγίλα» τῆς θαλάσσης, «Βορέας» ἡ ὑπὸ τοῦ Βορέας ἐπιφερομένη, Ψ 692, «μέλαινα φρίξ» μαύρη ἀνατριχίλα, διὰ τὴν ἐκ τῆς φρικίαις ἐπιγεομένην εἰς τὴν θάλασσαν μελανίαν, Φ 426, δ 402, «οἷα Ζεφύροιο χεῦατο πόντον ἐπὶ φρίξ ὀρνομένοισι», καθώς, ὑπὸ τὸ Ζεφύρος ἐξεγερθῇ, γύνεται φρικίαις ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, Π 63. Ἐκ τοῦ

φρίξω (ἴδ. φρίζ), ἐνεσ. -ει, σσαι, ἀόρ. ε. ἔφριξεν, μετοχ. φρίζας, παρακ. γ'. πληθ. πεφρίκασι, μετοχ. -ύται, παρὲς ἔχω (ἔχω) ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, «εἶμαι ἀνατριχισμένος, ἀνατριχιάζω» ἄ.) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐμφύχων, οἷον τοῦ κάρπου, τοῦ ἀνορθοῦντος τὰς τρίχας τῆς λοφίδος ἢ τῶν νώτων, «φρίσσει νώτον ὑπερβλῆν» ἀνατριχιάζει ὑπερβλῆν τοῦ νώτου, N 473, ὡσαύτως «φρίξας εὐ λοφίην» τ 446 (ἐνθα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ μεταδοτικῶς, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 4, 183 «περροῖσι νῶτα πεφρίκοντας»)· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν, οἵτινες κατὰ τὸ θερος ἀνορθοῦσι τοὺς στήχας «φρίσσουν ἀρουρι»· οἰοῖται «εἶνε ἀνατριχισμένα τὰ χωράφια», Ψ 599, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μάχην παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ὧν αἱ ἀνορθούμεναι λόγχαι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἀνορθούμεναις τρίχασι, «μάχη ἔφριξεν ἔγχρηται» N 339. β.) «ἔχω ἀνατριχίλα, ἀνατριχιάζω», κυρ. ἐκ τοῦ ῥίγους, ὅθεν καὶ ἐκ παντὸς φρεβρῶ, φρικαλέου, φρίττω, φρικίω, «τραμάζω», «οἷτε σε πεφρίκασι λέονθ' ὡς μηκίδας αἶγας» A 383, «πάντες δὲ με πεφρίκασι» Ω 775.

Φρόνεια (φρήν), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ παρ. καὶ πάντοτε ἀσυναίρετον. 1) εἶμαι ἔμφρων, ἔχω (σώας) τὰς φρένας μου, συναίσθανομαι, ἔχω συναίσθησιν, «ἐμὲ... ἔτι φρονέοντ' ἔλεστον» ἐν δομ. ἀκόμη ἔχω τὰς φρένας μου (μη καταδληθείς ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ γήρατος) καὶ δύναμαι νὰ ἐνοήσω τὴν συμφορὰν τοῦ θανάτου σου, X 59. 2) ἐπὶ τῶν ποικίλων

τῆς ψυχῆς ἐνεργειῶν, ἰδίως δὲ τῶν τῆς διανοίας καὶ θελήσεως· ἄ.) βουλευομαι, σκέπτομαι, «ἄριστοι μάχεσθαι τε φρονέειν τε» ἄριστοι εἰς τὸ μάχεσθαι καὶ βουλευέσθαι, ἐν τε τῇ μάχῃ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, Z 79· ὅθεν «φρονέων» φρόνιμος, συνετός, Ψ 305, 343· περὶ τινος σκέπτομαι, διαλογίζομαι, «συλλογίζομαι», B 36 κ. ε. καὶ μάλιστα ἐν τῷ συγχῶ στίχῳ «ὣδε δὲ οἱ φρονέοντι δούσατο (ἴδ. τ. λ.) κέρδιον εἶναι»· ἔπομ. «ἔχω τὸν νοῦν μου», «γινώσκω, φρονέω», «καταλαμβάνω, ἔχω τὸν νοῦν μου», π 436, ρ 493, 281, «ὀπίδα» ἐνθυμοσμαι, ἀναλογίζομαι τὴν θέαν δίκην, ε 82· β.) ἔχω γνῶμην, φρονῶ, νομίζω, «χρὴ ἀποσιπνῆσαι φρονέω» πρέπει νὰ εἴπω φανερά καθὼς φρονῶ, τὴν γνῶμην μου, Γ 310, «φρονέω τετιγῆσθαι» Γ 608· γ.) διανοσμαι, ἔχω κατὰ (εἰς τὸν) νοῦν (μου), ἔπομ. θέλω, ἐπιθυμῶ, «φρονέον (Πάτροκλον) ἄστὺ πότι ἐρύει» P 287, «φρονέω διακρινθῆμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας» ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλλαγῶσι πλέον οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Τρῶες, Γ 98· (κατ' ἄλλους δὲ ὑπάγεται τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν προηγούμενην σημασίαν· νομίζω ὅτι πρέπει, ὅτι εἶνε πλέον καιρὸς νὰ συνδιαλλαγῶσι τῆς), «ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων» χ 51, «αὐδὰ ὅτι φρονέεις, τελέσει δὲ με θυμὸς ἀνωγε» ὅτι θέλεις, ὅτι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου, Ξ 495, Σ 426, ε 89, «ἰδὺς φρονέων» ἴδ. ἰούε 2, β.) δ.) φρονῶ, ἔχω φρόνημα (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., «τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ» ἔχεις τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὰ ὅποια καὶ ἐγώ, Δ 364, «ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα» O 50· τούναντιον «ἀμφὶ φρονέω» ἴδ. κατωτ., «ἀγαθὰ φρον.» ἔχω ἀγαθὰ, εὐγενῆ φρονήματα, Z 462 (ἐν δὲ τῷ α 43 σημαίνει· ἔχω καλὴν γνῶμην, καλὴν διάθεσιν πρὸς τινα, ἢ κατ' ἄλλους· φρονῶ, ἔπομ. συμβουλευῶ ἀγαθὰ, σωτήρια), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνῶμην, ψυχικὴν διάθεσιν πρὸς τινα, «φιλα φρον.» Δ 249, E 416, ζ 343, «κακὰ φρον.» ἔχω κακὴν διάθεσιν ἢ μελετῶ κακὰ ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. H 70, M 67 κ. α., ἐπὶ θηρίων K 486, χ 264, «ὅλοα φρον.» Π 704, «ἀταλά φρ.» παιδικήν, φιλοπαίγμονα διάθεσιν ἔχω, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ, Σ 567, «πύκα, πυκινὰ (ἴδ. τὰς λ.) φρον.» εἶμαι συνετός, «μέγα φρονέω» μεγαλοφρονῶ, εἶμαι ὑπερήφανος, Θ 553, N 456, χ 24, ποιητικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων συναισθανομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν, A 325, Π 758. Μετὰ ἐπιρρήματων «εὐ (εὖ) φρον.» μετὰ δοτ.: ἔχω καλὴν πρὸς τινα γνῶμην, διάθεσιν, η 74, ἴδ. εἰς φρονέειν· τούναντιον «κακῶς φρονέω» ἴδ. ὀπισθεν· «ἀμφὶ φρονέω» διχονοῶ, διχογνωμῶ, N 345.

Φρόνιος, ὁ (οἰοῖται Φρόνιμος), πατὴρ τοῦ Νοήμονος, ε 386, δ 630.

Φρόνιος, ἰοε, ἡ, ἐπ. φρόνησις, *Ὀδ. γ 244, δ 258, «κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν» ἔφερεν

ὀπίσω, ἐπανήλθε φέρων πολλὴν φρόνησιν (δ' Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ κατασκοπείας), ὃ ἔ. πολλὴν γνῶσιν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, ὃ 258.

Φρόντις, ἰοῦς, ἡ, γυνὴ τοῦ Πάνθου, Ρ 40. (Κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ πρέπει νὰ τονισθῇ Φραν-τίς).

Φρόντις, ἰοῦς, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τοῦ Μενελάου, γ 279 ἔξ.

Φρύγες [-], ὄν (ἐνικ. Φρίξ, τῶς), αἱ, Φρύγες, κάτοικοι τῆς Φρυγίας, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7, 73 ἐκ τῆς Θράκης ἀποικίσαντες, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ., Β 862, Γ 485, Κ 431.

Φρυγία [-], ἡ, Φρυγία, χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, περιλαμβανούσα τὸ μὲν στενὴν τινὰ ταινίαν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον (= Φρυγίη καθύπερθε = Ω 545), τὸ δὲ μέρος τῆς μετέπειτα Πιθύνιας, τὸ παρὰ τὸν Σαγγάριον, καὶ τῆς μετέπειτα Μεγάλης Φρυγίας, Γ 484, Π 719, Σ 294. (Ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνων διηγεῖτο εἰς Μεγάλην Φρυγίαν, ἡγουν τὰ ἐνδότερα τῆς Μ. Ἀσίας, καὶ Μικρὰν Φρυγίαν, τὴν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον χώραν).

Φρίγ [-] (συγγ. τῇ Λατ. frigo), μόνον ἐν τῇ ἀπαρφ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀ. φρυγῆναι, ἐν πυρὶ ξηραίνω, „ψήνω“, ἐπὶ τῶν κεράμων, Ἐπεγ. 44, 4.

φῦ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔφο, ἴδ. φῖα.

φύλας [-], ἐπικ. ἐπὶ, εἰς φυγὴν, εἰς ἀχρήστου τινὸς ἀπηρεχαιωμένης ὀνομαστ. φύξ = φυγή (πρόβλ. οἰκάας), Θ 157, Α 446, Π 697.

φυγῆ [-], ἡ (φύγω), φυγή, „φρευγεῖδ, φευγάλα“, Ὁδ. κ 417, χ 306, πρόβλ. φύλα. φυγοπόλεμος (φύγω, πόλις), ὁ φεύγων τὸν πόλεμον, φυγοπόλεμος, δειλός, ε 213 f.

φύλα, ἡ, ἐπικ. = φυγή, ἄτακτος φυγῆ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον· ἡ μετὰ δειλίας ἢ δέους φυγή, Γ 2, Ρ 381, Σ 440, «φύξαν ἐνόρνομι». Ὁ 62 = «φύξαν ἐμβάλλω». ε 269, ρ 438 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.). Πρόβλ. καὶ φόβοις. (Ἐτυμολογ. ἐκ τῆς ῥίζ. φηγ ἀντὶ τοῦ φύγια. Τονίζεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ Οὐόλφρου, Βουττμάννου καὶ ἄλλων φύξα, ὑπὸ δὲ τοῦ Σπιτζνέρου ἡ τῶν μετ' αὐτὸν φύξα). Ἐκ τούτου

ΦΥΛΑΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ῥαβδῶς εἰς φυγὴν τρεπόμενος, δειλός, ψαροδεής, ἐπίθετ. τῶν ἐλάφων, μόνον Ν 402 f.

φύλη [-], ἡ (φύω), λ. ἰδιόζουσα παρὰ τοῖς ἐπικ. ἡ λυρικ., τοῦ σώματος μέγεθος, ἀνάστημα, μόνον κατ' αἰτ. παρ' Ὁμ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «δέμας» Α 115, ε 212, «μέγεθος Β 58, «εἶδος» Χ 370, ζ 16. εἰ δὲ μετὰ τοῦ «μήδεα» Γ 208, «φρένας» Θ 468.

ΦΥΚΙΟΕΙΣ [-], ΕΣΙΑ, ΕΝ, ἐπικ., πλήρης φύκου, „γεματὸς φύκια“, ὁβι. = Ψ 693 f. Ὅπως τὸ τευχίδει ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τευχος, (ἢ διὰ τὸ ὄχι ἐκ τοῦ τεύχλον; ἐπομένως καὶ τὸ φυκίους ἐκ τοῦ φυκίον, ὅπερ ὡσαύ-

τως εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὄχι ὡς ὑποκοριστικόν) οὕτως τὸ φυκίους ἐκ τοῦ

Φίκος, εὖς, τό, „φυκί“, Λατ. ficus, Γ 7 f. Φικτός, ἡ, ὄν (ῥηματ. τοῦ φεύγω), φευκτός, ἐν δυνάτει τὴ νὰ ἀποφύγῃ, «οὐκ ἐστὶ φυκτὰ πέλονται» τὰ πράγματα δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, εἶνε ἀναπόφευκτα, δὲ δὲν ὑπάρχει ἀπαλλαγὴ, ὑπεκφυγή, Π 428, Θ 299, ε 489 (πρόβλ. τὴν φρ. «οὐκ ἐστ' ἀνεκτὰ πέλονται» υ 223).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ (φυλάσσω), φυλακή, φρουρά, ὃ ἔ. ἀ.) φύλαξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ φυλάττειν, «φυλακὰς ἔχω» φυλάττω, Γ 1 ἰδίως ἡ νυκτοφυλακή, Π 374, Σ 299. β.) οἱ φύλακες, φρουρά, Κ 446. γ.) ὁ τόπος ἐνθα φυλάττει τις, Κ 408. (ἢ. Εἰς ταύτην μόνην τὴν σημασίαν εὐρίσκεται ἡ λ. ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „φυλακή“ = εἰρηκή).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἐπὶ τῆς βορείου κλιτύος τῆς Ὀθρου, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πρωτεσιλάου, Β 696, λ 289, ο 236.

ΦΥΛΑΚΙΔΗΣ [-], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος, Β 705, Ν 697.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-] (κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον φυλακός), ὁ, ἐπικ. = φύλαξ, κατ' αἰτ. πληθ., Ω 566 f.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Διόνου καὶ τῆς Διομήδης, πατὴρ τοῦ Ἰφίκλου, θεμελιωτῆς τῆς Φυλάκης, Β 705, α 234. 2) εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων, Ζ 35.

ΦΥΛΑΚΤΗΡ [-], ἄρως, ὁ, = τῇ ἐπομ. πάντοτε κατὰ πληθ. ἀνομ., μόνον *Γλ. Γ 66, 80, Ω 444, 445.

ΦΥΛΑΣ [-], ΑΚΟΣ [-], ὁ (φυλάσσω), δοτικ. πληθ. ποιητ. φυλάκεσαι, Κ 58, 427, 480, φύλας, „φύλακας“, φρουρός, «φύλακες» οἱ ἐν πολέμῳ, *Γλ. εἰ δὲ καὶ «φύλακες ἄνδρες» Γ 477.

Φύλας [-], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πατὴρ τῆς Πολυμήλας καὶ Ἀτυόχης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας, Π 491 ἔξ.

ΦΥΛΑΣΣΩ, ἐπικ. ἀπαρρ. φυλασσεμένοι Κ 312, 418, μέλ. -ξω, -εις, μετοχ. -ων, ἀορ. ἀ. ἀναβέ. φυλάξεν, ὅποτε ἐπικ. συνεσταλμένη φυλάξομεν Θ 529, μέσ. ἐνεσ. -ονται, μετοχ. -ομένοιαι, παρακ. παθ. μετοχ. πεφυλαγμένοι, ἴδ. κατωτ. περὶ τὰ τέλη, μέσ. ἀορ. ἀ. φύλασαι *Γ. *Απ. 544. Α.) Ἐνεργ. 1) ἀμετάδ. φυλάττω, „φυλάγω“, γρηγορῶ, υ 52, «περὶ μέλα» περὶ τὰ πρόβατα, „εἰς τὰ πρόβ.“, Μ 304, «νότα φυλάσσω» φυλάττω τὴν νόκτα, δὲ κατὰ τὴν νόκτα, ε 466, χ 195 ἰδίως φρουρῶ ἐν πολέμῳ, Λατ. excubias ago, Κ 492, 312, 399. 2) μεταδ. ἀ.) φυλάττω, „φυλάγω“, φρουρῶ, διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτ. «στρατόν» Σ 447, παθ. «νῆες φυλάσσονται» Κ 309, «τινά» Ε 809, ν 304, υ 47, «πάντα κτήματα»

6 237, τ 23 κ. α. «δωμα» ἡ φυλάγει το σπίντι, ὁ δ. οίκου, ε 208, πρδλ. κ 434, «οἶνον» 6 350, πρδλ. ς. 346. 6.) παραφυλάττω, «παραφυλάγω», ἐνεδρεύω, «λοχίσσεται ἡδὲ φυλάξω αὐτόν» 6 670, «νόστον» ἀνυπομένως περιμένω, B 251. γ.) τροπικ. διατηρῶ, «φυλάγω», «χόλον» διατηρῶ τὴν ὕγην (ὡς ἐν τῇ καθομῇ), «σοὺ τὸ φυλάγω, τοῦ τὸ φύλαξαι», Π 30. φυλάττω, «φυλάγω», τοῦναντίον τοῦ ἀθετοῦ, παραβῶ, «ἔρεια» Γ 280, «ἔπος» Π 686, «αἰῶν καὶ φιλοφροσύνη» Ω 411.

Β.) Μέτ. 4) ἐν τῷ ἐνεργητικῷ, «νόστα φυλάσσονται» K 188 «νὴν δ' εὖ περὶ φύλαξε» Γ. Ἀπ. 538 (ὁὕτως ἔγραψεν ὁ Βασιμ. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Σινδουίνου ἀντὶ τοῦ συνήθους δὲ προφύλαξε. Τὸν τύπον τοῦτον ὁ μὲν Βούττιανος ἐθεώρησε συγκεκριμ. τοῦ ἐνεργ. ἔνεσ, ἐκ τοῦ θέματος φυλάκ κατὰ τὰ φέρτε καὶ μετὰ τροπὴν τοῦ κτε εἰς γθε, ὡς ἐν τῇ ἀνωγχε—|| ἐθεώρησε δὲ ἡμοίως συγκεκριμένον, ὡς συνήθιστατα συμβαίνει ἐν τῇ καθομῇ, «φυλάγχε, πλέγχε» ἀντὶ τοῦ φυλάγχε, πλέγχε—, ὁ δὲ Λούσκας ὡς παρακείμενον ἀνευ ἀναστροφῆς (συστασμοῦ) τροπικ. «φρεσί» Γ. Ἀπ. 544. 2) φυλάττομαι, προφυλάττομαι, «πεφυλαγμένοι» εἶναι πάντοτε μετὰ σημασ. προστακτ.: ἔσο προφυλακτικός, Γ 343.

Φυλείδης [-], ὁ καὶ πατρων. υἱός τοῦ Φυλείου, ὁ Μέγας, B 628, N 692, O 519, 528.

Φυλεῖς [-], ὁ (φυλή), γεν. ποιητ. -έας, K 440, 475, αἰτ. Ἰων. -ῆς Γ 637. υἱός τοῦ Αἰγίου καὶ πατὴρ τοῦ Μέγηντος, Ἥλιος. Ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ ἦναιτο νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὸν μισθὸν διὰ τὴν κήρυξιν τῆς κόπρου, ἐκλεχθεὶς ὡς δικαιοτῆς, ἀπεπρόβη ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅθεν ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ Δουλίχον, B 628, O 530.

Φυλῖν [-], ἡ, ἄγρια ἐλαία, ἄγριελαία, κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἄγριελαίος, «ἀγριελαίος» κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ὁ lentiscus ἢ rhampnus alaternus τοῦ Λιν. (|| Ἰδ. καὶ Κοραῖ Ἀτ. B, 355, ὅπου διακρίνεται ἀπὸ τῆς «φυλῖνας» ἢ φυλῖνης τοῦ Θεοφράστου), μόνον ε 477.

Φύλλον, τό, (ἀντὶ τοῦ φύλου, Λατ. folium) «φύλλον» συχνὰ κατὰ πληθ. Βατρ. 161, «φύλλων γενεή» Z 446, Φ 464, ε 483, ζ 428, ε 51 κ. α.

Φυλομέδοντα [-...], (οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίντινερς καὶ οἱ μετ' αὐτόν ἐκ τινος χειρογράφου ἀντὶ τοῦ πρότερον Φυλομέδουσα), ἡ, γυνὴ τοῦ Ἀρηιόδου ἐν Ἀργίῃ, Η 40.

Φύλον, τό (φύω), 1) γένος, φύλον, εἰς τὴν εὐρυτάτην σημασί. τῆς λ. «φύλον θεῶν» E 441. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ἐπὶ πληθούς τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἶδους, οἷον «φύλα θεῶν, ἀνθρώπων, ἐπικούρων, γυναικῶν, αἰσῶν» E 54, ε 361, I 130, P 220, γ 292, O 484, ἐπὶ ζώων,

«ἄγρια φύλα» λέγονται αἱ μυταί T 30. 2) εἰς πολιτικὴν σημασί. φυλή, ἔθνος, «Πελασγῶν» η 206, Βατρ. 285. 3) εἰς περιορισμένην σημασί. φυλή, γενεή, γένος, οἰκογένεια, ε 184, «κατὰ φύλα» B 362, «φύλον Ἑλένης» ε 68.

Φύλοπις [-], ἰατρ. ἡ, ποιητ. ἰδίως ἐπικ. μόνον ἐνικῶς (ἢ δοτ. παρ' Ὀμ. ἄγρηστοι) αἰτ. συνήθως φύλοπιν, μόνον δὲ λ 314 φύλοπιδά· πύθανος στίφος ἀνδρῶν (πολεμιστῶν), στρατός Δ 63. ἔπειτα συνήθης. ἡ τύρβη, ὁ γλῆθορ, ἀλαλητὸς, πρὸ πάντων ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀλαλαγμός, ἔπομ. μάχη Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὀδ. πλην τοῦ ἀνωτ. παρατεθέντος χωρίου καὶ π 268, ω 475· συνήθως λαμβάνει τὰ ἐξῆς ἐπιθέτα «αἰνή» Δ 15, 65, 82, E 379, ἐπὶ δὲ «ἀργαλή», κρατερή» Λ 278, Σ 212, π 268. «φύλοπι· παλαιοῦ» N 635, λ 314, «πόλεμος· τε καὶ φιλοπίας» Εδ. πόλεμος, «νεῖκος· φύλοπιος» Ἰδ. νεῖκος, «φύλοπις· στήταιν» νὰ συνάψωσι μάχην, λ 314. (Ἐτυμολογείται πολλαχῶς· κατὰ τινες μὲν εἶνε οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον θηλοκὸν τοῦ ἀγρῆτος. ἐπὶ θέτω φύλοψ, ὅπερ ἐκ τοῦ φύλον καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως· οψ ἢ κατ' ἄλλου· ἐκ τοῦ φύλον καὶ ὁψ=ὦψ, πρδλ. οἶκος, ἐπομένως· ὁ ἔχων τὴν ὦψιν τοῦ φύλου, τοῦ στίφους. Συνήθως δὲ ἐκ τοῦ φύλον ἢ ὦψ=νοψ, ὁ δ. βοή, ἐπαρμένως· ὁ γλῆθορ, ἀλαλαγμός, καὶ ἔπειτα μάχη, ἐν δὲ τῇ Δ 65· εἰς μάχην παρατεταγμένοι στρατός. Ὁ δὲ Κούρτιος εἰκάζει ὅτι δυνατόν νὰ παράγεται ἐκ τοῦ φύλον καὶ οπ=ορς, ἐπομένως· ἔργον τῶν φύλων, τούτεστι=μάχη).

Φύλο, αἶς, ἡ, μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης, δ 425, 433.

Φύεσθαι, ἰοε, ὁ, ἡ, (φύσις), ῥᾶδιος εἰς φύγην, δειλός, ψοφοδής, P 443 f.

Φύεσθαι [-], ὁσ (φύσις), πρὸς τὸν δύναται τις νὰ φύγῃ· «ὅμοι μοι φάτο φύεσθαι εἶναι» ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ καταφύγω, ὅτι ὑπάρχει εἰς ἐμὲ καταφύγιον, ε 359 f.

Φύεις, ἰοε, ἡ (φυγ, φεύγω) ἕτερος ἐπικ. τύπος ἀντὶ τοῦ φεύεις, φυγή, Ἰλ. K 311, 398, 447.

Φύρη [-], παρ. φύρον, ἐκ τοῦ ποιητ. ἄορ. φύρησιν ὑπὸ φύρῳ σ 21, μετοχ. παθ. παρακ. πεφυρμένος, -ῆ, κυρ. βρέχω, καταβρέχω «μουσχεύω» (ἔπειτα ἀναμειγνύω, ἀνακατείνω, ἢ παρὰ τῷ μετέπειτα συνήθως σημασίᾳ), συντάσσεται συνήθως μετὰ δοτ. «δάκρυον εἶματα» Ω 162, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. «στήθος εἶματος» σ 21. Παθ. «πεφυρμένος σῆματι» αἵματόφυρος, ι 397, «εὐνὴ δάκρυσι πεφυρμένη» δακρυδρεκτός, ρ 103, τ 596, «(Πηνελόπη) δακρυόισι πεφυρμένη» δακρυοσμένη, σ 173.

Φύσα, ἡ (λ. πεποιητ.), φύσα, «φυσούνα, -οῦνα», ἰδίως τοῦ χαλκῆος (παρ' Ὀμ. τοῦ Ἡφαίστου) τὸ «φυσερὸν, μουχάνιον» (μηχάνιον), Ἰλ. Σ 372, 409, 412, 468, 470. Ἐκ τούτου

φυσάω [-...], μόνον κατ' ἐνεσ. μετοχ. -όντες και παρ.τ. ἐφύσαν, „φυσάω“, ἰδίως ἐπὶ τῆς φύσεως, *Ψλ. Σ 470 ἐπὶ τοῦ ἀνέμου πνέω, Ψ 218. *Ἐκ τοῦτου

φτερίλα [-...], ἐπικ., ἐναγωνίως φυσῶ, πνεύστω, „φρουθουνίζω“ ἐπὶ τῶν ἔππων, μόνον κατὰ μετοχ. φυσιδώντας κατ' ἐπικ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ φυσιδώντας, *Ψλ. Δ 227, Π 306.

φτερίσκαος [-...], ον, οίον: φουσκομάγυλος, κωμικὸν ἐπίθ. βατράχου ἐν τῇ Βατραχ. 47.

φτερίζος [-...], ον, ποιητ. (φύω, ζωή), ζωοποιός, ζωογόνος, ζωοτρόφος, «αἶα» Γ 243, Φ 63, τῆς δὲ *Ὁδ. μόνον λ 301.

φύσις, ιορ, ἡ (φύω) (ἐξωτερικὴ) ποιότης, χαρακτηριστικὸν γινώρισμα, «φαρμάκου» κ 303 φ. φύσις, φυσικὴ ἰδιότης, Βατρ. 32.

φυτταλὴ [-...], ἡ, ἐπικ. (φυτόν), φυτεία, „φυτεία“, τούτῳ τόπος δένδρων ἢ ἀμπελῶν κατάρτος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀρουρα» *Ψλ. Ζ 493, Μ 314, Υ 485.

φυτεῖα [-...], ἐνεσ. -ει, -οσι, μετοχ. -ων, παρ.τ. ἀναύξ. φυτεύειν, ἀορ. ἄ. ἐφύτευσαν, ὑποτ. φυτεύειν, ἀπαρρ. -εῖσαι, „φυτεύω“, ἄ.) κυρ. φυτά, ὅσον «πέλας, δένδρεα» Ζ 419, ι 408, σ 359. β.) μεταφ. παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω, «κακόν, πημά τινι» Ο 434, δ 668 (ὅπου ὅμως οἱ νεώτεροι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἀναγινώσκουσιν «πρὶν ἢ τὴν πηλὴν γενέσθαι», ὅπερ ὁ Βέκκ. ἤθελε νὰ γράψῃ «πρὶν ἢ π. φυτεῖσθαι»), «φόνον ἢ κηρά τινι» δ 165, ρ 82, «κακά τινι» ε 340, ε 440 κ. ἄ. *Ἐκ τοῦ

φυτόν [-...], τό (φύω), φυτόν (|| ἐν τῇ καθομῇ μόνον ἐν συνθέσει, „ἐλαιοῦτον“), δ, τι φυτρώνει ἢ φυτεύεται, ἐπικ. καὶ δένδρον, ἐνικ. καὶ πληθ. Ξ 423, ι 408, ω 246, κ. ἄ. «φυτόν» περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ φυτεῖα, ὃ εἰ δένδρα φυτευμένα, α 227, 242. (|| Κατ' ἄλλους ὅμως ὁρμητέρον ἐνταῦθα εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὡς περὶ ἐνός φυτοῦ εἰρημένον, ἄγνωστον ὁποῖον ὑποπτεύω ὅτι λέγεται αὕτως πᾶν νεόφυτον, τὸ ἐν τῇ καθομῇ ὑποκοριστικῶς λεγόμενον „φυτάνι(ον)“ ὅπερ προφ. φυτάνι ἐν δὲ τῷ ω 246 εἶναι τῇ ὄντι περιληπτικόν καὶ τὸ «φυτόν» ὡς καὶ τὰ λοιπὰ φυτά τὰ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τῇ ἐπομένῃ στίχῳ).

φύα [-...], ἐνεσ. -ει, παρ.τ. ἀναύξ. φύειν, μέσ. -ονται, φύονται, μέλ. φύσει, ἀορ. ἄ. ἐφυσεν, ἀορ. β. ἔφυν, γ. ἐνικ. φῶ ἀντὶ τοῦ ἔφυν, καὶ γ. πληθ. ἔφυν ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν, ε 481, μετοχ. φύντες, παρ.κ. πέφυκα, γ. πληθ. πέφυκασι, [μετὰ συνεσταλμ. τοῦ α ὡς καὶ ἐν τῇ λελόγγασσι], παλαιά γραφὴ ὑπὸ τοῦ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμέρι πάλιν ἀποκατασταθεῖσα ἐν τῇ η 414 ἀντὶ τῆς συνήθους «πεφύκει», τὴν ὁποίαν ὅμως πάλιν ἠθέλησε νεώσει νὰ ἐπαναφέρῃ ὁ Βέκκ., ἔτι δὲ πεφύκει, Δ 484, η 428, ὑποτ.

γ. ἐνικ. πεφύκη, Δ 483, μετοχ. θηλυκ. πεφύκα, Ξ 288 κ. α., ἀρσεν. αἰτ. πεφύκτας ἀντὶ τοῦ πεφυκότας, ε 477, ὑπερ. γ. ἐνικ. πεφύκει. [Τὸ υ ἐν μὲν τῇ ἐνεσ. ἢ παρ.τ. βράγχῳ, ἐν δὲ τῇ μέλ., ἀορ. ἄ. καὶ παρ.κ. μακρόν, πλην ἐν τοῖς συγκεκομμένοις τύποις τοῦ παρ.κ. πεφύασι, πεφύκα, πεφύκτας, τοῦ δὲ ἀορ. β. μακρόν ἐν παντὶ τῇ ἐνικῇ καὶ ἐν τῇ συγκεκομ. γ. πληθ. ἔφυν]. 1) μεταδ. ἐν τῇ ἐνεσ. (ὅστις ὅμως ἀπαξ εὐρίσκειται καὶ εἰς ἀμετάβ.τον σημασι, ἴδ. κατωτ.), μέλ. καὶ ἄ. ἀορ., παρ.τ. γω, γεννῶ, „βιγάζω“, ἀναδίδω, «φύλλα, ποίην» Δ 233, Ζ 448, Ξ 347, η 449, «τρίχας» κ 393. ὅθεν «ὁ φύσας» ὁ γανεύς, ὁ γεννήτωρ, Βατρ. 43, μετὰ διπλῆς αἰτ. καὶ ὅστις, «ὃν ἔφυσε δόλον κόρη» ἀνεβλάστησεν ὡς δόλωμα εἰς τὴν κόρην, Υ. Αἴμ. 8. 2) ἀμετάδ. ἐν ταῖς παθ. τύποις καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. παρ.κ. καὶ ἀορ. β., φύομαι, γεννώμαι, βλαστῶμαι, „φυτρώνω“ (ἀμετάδ.), πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν φυτῶν, ι 409 κ. ἄ. πλη., ἀπαξ μόνον εὐρίσκειται ὁ ἐνεργ. ἐνεσ. μὲ ἀμετάδ. σημασι, «ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει» γεννῶνται (|| ὅπως ἐν τῇ καθομῇ τοῦ π. «φυτρώνω» καὶ πλῆθος ἄλλων ῥημάτων), Ζ 449. Ἰδίως εὐχρηστος ὁ παρ.κ. καὶ ὑπερ.τ., Δ 483, 884, Ξ 288, πρὸλ. ε 63, η 444, 428 κ. ἄ., «κίρα πεφύκει» Δ 409 ὁ ἀορ. β. εἰς τὴν κυρίαν σημασι μόνον ε 484, ψ 490, ὡς ἐπὶ τὸ παλὺ τροπικῶς ἐν ταῖς φρ. «ἐν δ' ἄρα αἱ φῶ χεῖρ, ἐν χεῖρσσι φύοντο, ὁδὰς ἐν χεῖρσσι φύντες», ἴδ. ἐμφάν.

Φώκαια, ἡ, πόλις τῆς Ἰωνίης ἐπὶ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ, τὴν σήμερον φασάτως Φώκαια ἢ Φώκαιε, Υ. Ἀπ. 35.

Φωκίε, οἱ, ἐνικ. Φωκίε, ἵος, κάτοικοι τῆς Φωκίδος, χώρας τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπικ. γεν. «Φωκίων» Β 547, Ο 516, Ρ 307.

φώνη, ἡ, «φώνη, φῶκα ἢ φῶκα», ἔσπον θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων, *Ὁδ. δ 404, 436, 448, ο 480, Υ. Ἀπ. 77.

φωνέω, ἀορ. μετὰ ἡ ἀνευ αὐξήσ. ἐφώνησε ἢ φώνησε, μετοχ. φωνήσας ἢ, ἀκρίματ' ἔχον ἐκ τοῦ στόματος, ἰδίως (καὶ παρ' Ὁρ. μόνον) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων ἄ.) ἀναφωνῶ, «φωνάξω, σύρω ἢ βγάλλω φωνήν», συγνάν ἐν τῇ τυπικῇ φράσει, «καί μιν φωνήσας ἔπα πειροῖντα προσηόδα» Α 204, α 423 κ. ἄ., «καὶ φωνήσας ἔπος ἤδα» Ω 307 ἢ «καὶ μιν φωνήσας προσέφη» Ξ 44, ε 439. Ἡ μετοχὴ ἐν τῇ σοιᾷ φράσει κατὰ τὸν Κλάσσον δὲν εἶναι τι ἀσημαντὸς πλεονασμός, ἀλλ' ἡ ἀναδεικνύει ἐμπατικῶς τὴν πρώτην προσηγορίαν, δι' ἧς ἔρχεται διάλογος τις, ἢ μετὰ τινα διακοπὴν ἐφίπλησεν τὴν προσοχὴν, ἢ παρέχεται ἐπισημὸν τινα χαρακτηριστὴρ εἰς τοὺς ἐπομένους λόγους. (|| ἀντιστοιχεῖ δὲ πρὸς τὰς νεωτερικωτέρας φράσεις: ἔλαβε τὸν λόγον, „ἀνοίτε τὸ στόμα ταυ“, ἢ „ψηλὴ φωνήσα ἔσπου, ἔδγαλε“ τῶν δημοτικῶν

φωμάτων), *θεᾶς ὅπα φωνησάσης = φωνήν φωνησάσης, ὅ ἐ. τῆς θεᾶς ἀναφωνησάσης, ω 535. Ἐν δὲ τῇ *ξυνήκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης. B 482, K 512 τὸ *ὅπα ἀποδίδεται εἰς τὸ *ξυνήκε*, καθὼς καὶ ἐν τῇ Γ 380 εἰς τὸ *ἀκουσε* (6.) ὁμιλῶν, λέγω, *ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέδωκε* οὕτως (ταῦτα) εἰπὼν ἀπῆλθε, Z 416, πρὸλ. A 333 κ. ἀ. Παλλάκις συνάπτεται πρὸς συνωνύμους φράσεις, ὅσον *ἔπος φάτο φώνησέν τε* δ 370, Γ. Δήμ. 53, *ἀπαμειβέτο φώνησέν τε* η 298 κ. ἀ. τῆς Ὁδ. Ἐκ τοῦ

φωνή, ἡ (ρίζ. φα, ἐξ ἧς φημι. ἀ.) „φωνή“, κυρ. ὡς μέσον συνεννοήσεως, συνομιλίας, ὅθεν ἰδίως ἡ ἐνερθρὸς φθογγή τῶν ἀνθρώπων, P 696, δ 705 κ. ἀ. πλγ., *αὐτῇ εἰκὺτα φωνήν* ὁμοιάζοντα πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν φωνήν (|| ὄχι κατὰ τὴν γλῶσσαν, τοῦτέστι φωνήν τε καὶ φράσιν), Ψ 67, πρὸλ. Γ 81, δ 279 κ. ἀ., *ἄειδεν λεπταλὴρ φωνή* Σ 571. Ἰδίως δὲ ἡ μεγάλη φωνή, *Ἐλένην ἐκαλέσσατο φωνή* ἐκάλεσε τὴν Ἐλένην μεγαλοφώνως, Γ 464, πρὸλ. ω 530, κραυγή, E 400, O 686. ἔτι δὲ ἕ ἐπὶ ἀνθρώπου φωνῆς τῶν ἀλόγων ζώων, *στυν* κ 239, *σκύλακος* μ 86, *βοῶν* μ 396, ἐπὶ τῆς ἡμῆς τῆς ἀηδόνης *χῆει φωνήν* τ 521. ἐπὶ τοῦ ἥχου τῆς σάλπιγγος, Σ 219. 6.) λόγος, ὁμιλία, *τοίην ἐβλήξατο φωνήν* τοιοῦτον λόγον εἶπε, Βατρ. 272.

*φωπή, ἡ (φῶρ, λατ. fur, ἐκ τῆς ρίζ. φερ), κλοπή, Γ. Ἑρμ. 136 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Γ. Ἑρμάννου ἀντὶ τοῦ φωνῆς).

*φῶρη, ἡ (φῶρ, φωράω), ἀναζητήσις, ἔρρευνα, ἰδίως πρὸς εὑρεσιν τῶν κλοπιμαίων (*φωρᾶν: τὰ κλεψίματα ζητεῖν. Πσύχ.), *φῶρην* τὴν κατ' οἶκον ἔρρευναν Γ. Ἑρμ. 385 (Οὕτως ἔγραψεν ἐξ ἐνὸς χειρογράφου ὁ Γ. Ἑρμάννος ἕ Βατούμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους: φωνήν· ἄλλοι ἐρμηνεύουσι τὸ *φῶρην* κλέπτειν, ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς: ὁ φῶρης).

ΦΩΡΙΑΜΟΣ [ωω.] (ἡ, παρ' Ἀπολ. τῇ Ῥοδ.), κιθωτός, κιθώτιον, ἰδίως ὡς ἱματίων ἀποθήκη, „σενδοῦκι“ (Τουρκ. σανδύκ, ἀλλὰ καὶ *σάνδουξ: κιθωτός* Πσύχ.), „κασσέλλα“ (Ιταλ.), Ω 228, ο 404. (Ἡ ἐτυμολογ. πολὺ ἀμφίβολος || κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ φέρω, φορέω, κατὰ δὲ τὸν Δοδεκκ. διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. χωριαμός, ἐκ τοῦ χωρίζω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ φῆρος ἀντὶ τοῦ: φηριαμός· κατὰ δὲ τὸν Δοδεκκ. ἀπὸ φῆρος ἐκ τοῦ φράσσω (ρίζ. φερ), ἐξ οὗ ὤφθην καὶ φορμός).

Φῶς, φωτός, ὁ, ὄνομα. πληθ. φῶτες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀνὴρ. ἀ.) ἀνὴρ, ἀνθρώπος, B 464, *παλαιός* E 436, *δέκτης* δ 247, *κακός* ζ 186, *ἀλλότριος* ιδ. τ. λ., κατ' ἀντίθεσιν τῶν θεῶν P 98. 6.) πολλάκις ἐμφαντικῶς ἀνὴρ τοῦτέστιν: ἀνδρεῖος ἀνθρώπος, „ἀνδρας“, ὡς τιμητικὴ ὀνομασία, *Μαχάονα φῶτ' Ἀσκληπιοῦ υἱόν* Δ 494, P 546, φ 26. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ρίζ. φη, φῶμαι ἢ ὡς γεννήτωρ καὶ παραγωγός, ἢ ὡς γέννημα, πλάσμα· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζ. φα, φημί: ὡς ὁμιλῶν).

X

X

X, τὸ εἰκοστὸν δευτέρον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς δευτέρας ραψωδίας.

Χάα, ἰδ. Φειά.

Χάλε, χαλέειν, ἰδ. ΧΑΛΑΔΕΩ.

Χάζομαι (ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἐξ ἧς καὶ χεῖν, καὶ χάσκω, καὶ χῆσο, συγγεν. μὲ τὸ σχάζω, σχίζω), ἐνεσ. προσ. χάζεο, -εσθε, ὑποτ. -ώμεθα, ἐπικ. -ώμεσθα, E 34, παρτ. ἐχάζετο, ἐπικ. χάζετο καὶ χάζοντο, μέλ. ἐπικ. χάσσονται, N 453, ἀορ. ἐπικ. χάσατο, N 493, ἀπαρφ. ἐπικ. χάσσασθαι, M 472, μετοχ. ἐπικ. χασσάμενος, Δ 535, E 626, N 448 (ἔτι δὲ γ'. πληθ. ἐπικ. χῶς τινος 6'. ἀορ. ἀναδιπλασιασμ. κεκάδοντο—ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο—ὅπερ ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τῆς ρίζης καα, καὶ ὑπάρχουσιν εἰς τὸ κῆα, Δ 497, O 574 ἐν τμήσει, ἰδ. ἱΠΟΧΑΖΟΜΑΙ). 4)

χάζομαι

ὑποχωρῶ, [ἐγκλίνω], ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀπέχω μετὰ τοῦ *ᾤψ, ὀπίσω* Γ 32, E 702 κ. ἀ., μετὰ γεν. πράγματος *κελεύθου, πυλάων* ἀπό, ἢ ἐκ τῆς ὁδοῦ E, A 504, M 472, *νεκροῦ* P 357, *μάχης* O 426, *μύνονθα χάζετο δουρός* ὅλγον χρόνον ὑπεχώρει τῆς προσβολῆς, ὅ ἐ ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἀπέχετο, A 539· μετὰ προθέσεως, *ἐκ βελών* ἐκτός βολῆς βέλους, Π 422, *ὕπ' ἔγχρους* εἰς τὸ δόρυ ὑποχωρῶ, N 453, πολλάκις *ἐτάρυν εἰς εἶθνος* Γ 32, A 585. Τὸ δὲ Π 736 *οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς* τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι: καὶ δὲν ἔμεινε πολὺν χρόνον μακρὰν (ὁ λίθος) τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ταχέως ἐκτύπησεν (ὅν τινα ἐκτύπησεν, οὐχὶ τὸν σκοπευθέντα). Ἄλλ' ὀρθότερον βεβαίως ἄλλοι ὡς ἐξῆς: οὐδ' ἐνέμεινε πολὺ (ὁ Πάτροκλος

εις τὴν ὑποχώρησιν τὴν πρὸ τοῦ ἀνδρός (τοῦ Ἑκτορός) (|| εἰς τὴν δηλ. ἀπὸ τῶν Ἀργείων στρατῶν, ἐπομένως καὶ αὐτὸς ὁ Πάτροκλος, εἶχε τραπῆ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ μόνον παράδοξον ἐν ταύτῃ τῇ ἑρμηνείᾳ εἶνε ὅτι τὸ «οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός», ὅπερ κατὰ τὴν ἔννοιαν ἔπρεπε νὰ ταθῇ μετὰ τὸ «ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμαζε» ζ. 733, ἐτέθη μετὰ τρεῖς στίχους καθ' ὑπερβάσιν λαγυράν, ἧς καὶ ἄλλα παρ' Ὁμ. παραδείγματα εὐρίσκονται).

Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐπικ. ἀόρ. β'. κέκαδον ἔ μὲλ. κέκαδῃσω (αἵτινες ὁμῶς κατ' ἄλλους ὑπάγονται εἰς τὴν ρίζ. καα, καὶ τὸ ῥῆμα κῆαα, ὅπ. ἴδ.), κυρ. κάμνω τινά νά ὑποχωρήσῃ, νά ἀπέχῃ τινός, ὁ ἔ. (ἀπο)σερῶ τινά τινος, ὅταν «τινά θυμὸς καὶ ψυχῆς» Α 334, φ 453, 470. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Θ 353 «κεκαδήσμεθα» ἴδ. κῆαα.

ΧΑΙΝΩ ἢ ΚΛΙΝΩ (χα, ἴδ. κλινωμαι), παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. εὐκτ. χάνω καὶ μετοχ. χανών, ἐκ δὲ τοῦ παρκα. μόνον μετοχ. κεχηνότα τοῦ ἀόρ. ἢ ὀρις. χάνε Γ Δῆμ. 16' α.) χαίνω, ὁ ἔ. ἀποτελῶ χάμα, ἀνοίγομαι, «ἀνοίγω, χάνω» (ἀμετάβ., ἄλλο παρὰ τὸ μετὰβ. «χάνω» = ἀπόλλυμαι) Γ. Δῆμ. 16, «τότε μοι χάνοι χθών» „τότε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νά μὲ καταπιῇ“, Α 482, Ζ 284, Θ 450' β.) ἴδωις ἀνοίγω ἢ ἔχω ἀνοικτὸν τὸ στόμα, „χάσσω“, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Π 350, 409, Υ 468' ὅθεν «πρὸς κῆμα» ἀνοίγω τὸ στόμα πρὸς τὸ κῆμα, ἵνα καταπιῶ ἢ ἀποπνίγω, μόνον μ 350.

ΧΑΙΡΩ (χαρ, ἴδ. χαροποις), παρτ. ἀναύξ. χαίρων β 35, ἔχαίρει Α 73, χαίρε Ὁμ. πλχ., θαμικ. χαίρεσκεν Σ 259, -ον, μ 380, μὲλ. ἀπαρφ. χαίρῃσιν Υ 363, ἀόρ. ἔχαρῃ, -ημεν, -σαν (σχηματισθεὶς κατ' ἀναλογία τῶν εἰς μι ρήματων), σπανιώτερον ἀναύξ. χάρη Ε 682, Ν 609, Γ. Ἑρμ. 506, εὐκτ. γ'. ἔνακ. χαρείη Ζ 481, μετοχ. χαρήντες Κ 544, παρκα. κεχάρηκα μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. κεχαρηότα Η 312, καὶ τοῦ μέσ. παρκα μετοχ. κεχαρημένος Γμ. 6 (7), 10, ὑπερβ. γ' πληθ. κεχάρηνητα Γ. Δῆμ. 458. Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ οἱ εἰς ἐπικὴν ἀναδιπλάσ. τύποι: μὲλ. ἐνεργ. ἀπαρφ. κεχαρησέμεν Ο 98, μέσ. μὲλ. γ'. ἐνικ. κεχαρήσεται ψ 266, μέσ. ἀόρ. α. χήρατο Ξ 270, ἀόρ. β'. ἀναδιπλ. κεχάροντο Η 660, δ 344, ρ 135, εὐκτ. κεχάροιτο δ 249, γ 438 καὶ γ'. πληθ. κεχαροίετο Α 256. [Ἡ συλλαβὴ χαρ εἶνε καθ' ἑαυτὴν τῶν χρόνων: βραχέα]. 1) ἀπολύτ. χαίρω, ἔχω χαράν, „χαίρομαι“, Ὁμ. πλχ. Πολλῶν λαμβάνει τοῦς προσδιορισμοὺς «θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρεσὶ, φρένα» Ὁμ. πλχ. «χαίρει μοι ἥτορ, κῆρ» Ψ 647, δ 260, ο 690. Τὰ δὲ «νόφ χαίρω» ἐνδομύχως χαίρω, „ἔχω κρυφὴν χαράν“ θ 78' ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐν θυμῷ χαίρω» χ 411. Ἡ μετοχ. «χαίρων» ὡς ἐπὶ μετὰ χαρᾶς, Α 440, ο 428 κ. ἄ., «χαίροντι

φῆρω χαίρων» ρ 83. 2) συντασσόμενον α.) μετὰ ὅτ. χαίρω ἐπὶ τινι, ἀγᾶλλομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς (διὰ) τι, ὅταν «νίκη» ὀρθῶς, φήμη» Η 312, Κ 277, δ 335 κ. ἄ. β.) μετὰ ὅτ. καὶ μετοχ. «τῷ χαίρων νοστήσαντι» διὰ τὴν ἐπ' ἀνάνδου του, τ 463, «χάρη δ' οἱ προσπίπτει» Ε 682, «εἴπατε καὶ ζῶντι (Ἑκτορὶ) μάχης ἐκνοστήσαντι χαίρετε» Ω 706' μετ' αὐτ. «χαίρει δὲ μιν (ἀλκίῳ) ὅς ἐστι θείρῃ» Φ 347. (|| Ὁρθότερον ὁ Ἑβνιος καὶ ἄλλοι δὲν παραδέχονται τὴν σύνταξιν ταύτην, ἀποδίδοντες καθ' ὑπερβάσιν συνηθεστάτην τὸ «μιν» εἰς τὸ «θείρῃ») γ.) μετὰ μετοχ. τοῦ ὑποκειμένου προσδιοριστικῆς, «χαίρω ἀκούσας» μετὰ χαρᾶς ἤκουσα, Γ 76, Τ 185, πρβλ. Σ 259, Ξ 377. (Ἡ μετοχ. δὲν εἶνε συντακτικὴ τοῦ ῥήματος ἐν τῷ Α 73, μ 380) δ.) μετὰ τοῦ «οὐνεκα» ἢ «ὅτι» ο 200, Ξ 52. 3) Ἰδιαίτερα χρήσις α.) τοῦ μὲλ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως. (|| ἢ καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ μετοχῆς) «οὐ χαίρήσεις» δὲν θά χαρῆς, ὅχι μετὰ χαρᾶς, ὁ ἔ. κατὰ λιτότητα φράσεως „κακὰ θά τὴν πάθῃ“, κατὰ εὐστοχίαν σου θά..., ὅταν «οὐδέ τιν' ὅσω Τρώων χαίρήσιν, ὅστις κτλ.» Υ 363' β.) τῆς προστακτικῆς. «χαίρε» ἐν ταῖς προσφωρίαις ἢ προσφωνήσεσιν ἀναγομένης πρὸς τὰς τῆς καθομιλ. „γεία σου, καλῶς τον“ κ. τ. τ., Ι 497, α 423 κ. ἄ. ἢ πρὸς τὰς εὐχὰς „χαροῦμενος, -οι, εἰς ὑγίαν“ κ. τ. τ. τὰς τῶν προπόσεων, δ 60, ο 422, ο 499, ἐπὶ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, «εὐχολῆς χαίρετε» ν 358, «χαίρε ἀνιδῇ» δι' ἄλγεα τὴν φρόνην, εὐπρόσδεκτος ἔστω σοὶ ἡ φρόνη, Γμ. 8 (9), 7.

ΧΑΪΤΗ, ἡ μακρά, κομρατίζουσα κόμη Κ 45, Ξ 175, δ 450, κ 567' ἐπὶ ἵππων ἡ χαίτη, «χυσότη», ἐνικ. καὶ πληθ. Ζ 509, Ρ 439 κ. ἄ. ΧΑΛΑΖΑ [χ.·] (|| ἀντὶ τοῦ χαλαζα, παράγεται δὲ ὅχι ἐκ τοῦ χαλέω, ὡς ἐφ' ὅσον οἱ παλαιότεροι, ἀλλ' εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ λατ. grando, Σανσκρ. hrad-uui, Σλαβικ. grad-u' ὥστε τὸ πρῶτον α εἶνε εὐφωνικὸν ἐπὶ τῇ φωνῇ), χάλαζα, „χαλάζει“, Ὁ. Κ 6, Ο 470, Χ 454.

ΧΑΛΛΟ [χ.·] (διὰ τοῦ ὀνομαστικοῦ θήματος χαλα, ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἴδ. κλινωμαι), ἀόρ. α. ἐπ. ἐχάλαστε, μετοχ. χαλάσασα, χαλαρῶνιο, ὁ ἔ. (παρα)λύω τὸ πρότερον σπικτὰ δεδεμένον, ἐντεταμένον «βίον, τοῖα» Γ. Ἀπ. 6, Γμ. 27 (28), 42. (|| Ἐντεθεν τῆς καθομιλ. τὸ „χαλῶ ἢ χαλῶν“ ἔλαβε τὴν σημ. τοῦ διαλύω πᾶν ὅ, τι συντεταγμένον, παραλύω, διαφθείρω, καταστρέφω).

ΧΑΛΕΠΑΙΝΩ [χ.·] (χαλεπός), ἐνεσ. ὀρις. -ει, προσ. -ε, εὐκτ. -οι, ἀπαρφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρτ. ἀναύξ. χαλεπαίνε, ἀόρ. ὑποκ. γ'. ἐνικ. χαλεπήνη, ἀπαρφ. χαλεπήνηαι, ἀμετάβ., κυρ. εἰμαι χαλεπός, βαρὺς, ἄγριος, ἐποικ. βαρέως ἐπιπίπτω, „ἀγριεύω“, ingravesco, ἐπὶ ἀνέμου, θυέλλης, Ξ 399, ε 485, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, „θυμῶν“, ἴδωις φέρομαι δυσμενῶς,

„μαλὼν“, ἀπολ. Ξ 256, Γ 483, π 72 κ. ἀ., «ὅτε ἄνδρεςσι κοτεσσάμενοι χαλεπὴν» Π 386, ε 447, τ 83, πρὸλ. λ. ἀπεσπάλονται. Ἰδ. καὶ ῥηοίς.

ΧΑΛΕΠΟΣ [-], ἡ, ὄν, συγκρ. -ήτερος, βαρύτερος, δύσκολος, ὅ ἐ. 4) ὁ μετὰ πόνων καὶ κινδύνων συνδεσμένος, ἐπιπῶνος, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, «ἀέθλος» λ 622, «λεπτή» δυσπρόσιτος, τ 189 μετ' ἀπαρρ. «χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι» σοὶ εἶμαι δύσκολος (προσωπική σύνταξις ἀντὶ ἀπρωτώπου, ὡς ἐν τῇ Α 546) ὅ ἐ. εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιταχθῇ· εἰς ἐμέ, Φ 482, ὡσαύτως «χαλεποὶ θεοὶ ἐναργεῖς φαίνεσθαι» εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἐμφανίζωνται οἱ θεοὶ ἐναργεῖς, Γ 431, πρὸλ. Α 589, δ 397, Γ. Δήμ. 414, μετὰ δασ. «χαλεπὸς τινα» Α 546· πολλὰκις ἐν ἀπρωσώπῳ συντάξει τὸ οὐδέτερον «χαλεπὸν τοι παῖσιν ἐπικέμεναι» Φ 184, δ 634, κ 305 κ. ἀ. ἐτι δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. Π 620, υ 313, ψ 81 κ. ἀ. «χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἰόντα» ἐνθα ἐξυπακούεται ἐκ τῶν προηγουμένων τὸ «ὁδὸάλλειν τινα» Τ 80. (|| Ἄλλοι δμοῖως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἡ πρῶτος ὁ Σπύτζ-νερος· ἔγραψαν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου «ἐπισταμένον περ ἰόντι» καὶ ἐξυπακούει ὁ Δαρδύλ. οὐχὶ τὸ «ὁδὸάλλειν» ἀλλὰ τὸ «ἀκούειν» ἐκ τῶν ἀνωτέρων· εἶνε δύσκολον καὶ εἰς τὸν ἐμπειρότατον καὶ πᾶν γεγυμνασμένον νὰ ἀκούῃ ἐν τῇ μέσῃ τοσοῦτου θερμότητι. Ἰδ. καὶ λ. ἱπὸβάλλα).

2) ὁ προξενῶν βάρος καὶ κίνδυνον, βαρύνς, ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, τραχὺς, σκληρός, «κεραυνός, θύελλα, γῆρας, δαίμων, ἄλγος, μόχθος, ἄλγος» Ὁμ. πλχ., «ὁμοκλαί» ρ 189, «ὄνειδος» Γ 438, «μῦθος» Β 245· ὡσαύτως «ἔπα» Ψ 489, «φῆμι» κακὴ φήμη, ε 239, ω 201· ἐπὶ πρωτόπων, δυσμενῆς, δύσκολος, σκληρός, «κακός», ὀργίλος, α 498, β 232 κ. ἀ. «δαίμων» τ 201, «τινὶ» κατὰ τινας, πρὸς τινα, ρ 388.

ΧΑΛΕΠΤΑ (χαλεπ-ός), ποι. ἡ ἰδίως ἐπικ. τύπος = ΧΑΛΕΠΑΪΝΑ, ἀλλὰ μεταβάτ., μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνερ. -ει, βαρύνω, καταπιέζω, τινα, δ 423 τ.

ΧΑΛΕΠῆς, ἐπὶ β., δυσκολῶς, ἐπιπόνως, *Ἰλ. Η 423, Γ 186.

ΧΑΛΙΝΟΣ, [-], ὁ, χαλινός, «χαλινάρι», πληθ. Τ 393 τ.

ΧΑΛΙΦΡΟΝΕΪΑ [-...], (χαλὶφρων), εἴμαι εὐήθης, μωρός, βλάξ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. -έοντα, ψ 43 τ.

ΧΑΛΙΦΡΟΝΕΪΗ [-...], ἡ, χαλαρότης, χαλνότης φρενῶν, ὅ ἐ. εὐήθεια, μωρία, βλακεία, κατὰ πληθ. μόνον π 310 τ. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΙΦΡΟΝ [-], ὄν, ἐπικ. (ἐκ τῆς ρίζ. χαλ-, χαλ- καὶ φρήν) κυρ. ὁ χαλαρός, χαῦνος, ἀδρανὴς τὰς φρένας, ὅ ἐ. εὐήθης, μωρός, βλάξ, ἡλιθίος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νήπιος» *Ὁδ. δ 371, τ 530.

ΧΑΛΚΕΟΟΡΗΣ, ὁ, ἡ, ποιητ., χαλκοδώρας, δ χαλκοῦν θώρακα φορῶν, *Ἰλ. I 448, Θ 62.

ΧΑΛΚΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικῶς καὶ χάλκειος, ἡ, ὄν, Γ 380, Δ 461 κ. ἀ., ἐτι δὲ καὶ ὡς δικατάληκτος Σ 222 (χαλκός). 1) χαλκοῦς, χάλκινος, πολλάκις ἐπὶ ὅπλων «ἄρ» τ 241, «θωρήξ, χιτῶν, ἔγχος, ἔντεα» Ὁμ. πολχ., ἐτι δὲ ἐπὶ χαλκίος, χαλκοσκεπάστος, «κόκλα» Ε 723, «σάκος» Π 220, «Ἄρης» Ε 704, 839· ὁ ἐκ χαλκοῦ προερχόμενος «χαλκίη αὐγή» ἡ ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀναλαμπή, στίλβη, Ν 344. 2) μεταφ. ὡς χαλκοῦς, σιδηρεὺς, τοῦτέστιν ἰσχυρός, γερεός, σκληρός, «ἦτορ» Β 490, «ὄψ» φωνὴ δυνατὴ Σ 222, «ὑπνος» Α 244, «αὐρανός», Ἰδ. ταύτην τὴν λ.

ΧΑΛΚΕΟΦΩΝΟΣ, ὄν, ἐπικ. (χάλκεος, φωνή), χαλκόφωνος, ἰσχυρόφωνος, ἐπὶ θ. τοῦ Στέντορος Ε 783 τ.

ΧΑΛΚΕΪΣ, γεν. Ἰων. ὅς (Ἀττικ. ἑως), κυρ. ὁ τὸν χαλκὸν κατεργαζόμενος, χαλκεύς, «χαλκεάς», Μ 295, Ο 309, «χαλκεὺς ἀνὴρ» Δ 487, 216, ἐν γένει μεταλλουργός, ὅθεν, χρυσόχοος γ 432, καὶ σιδηροργός γ 394. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΚΕΪΑ (χαλκός), μόνον ἐν τῇ ἀναστ. παρατ. χάλκειον, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ μεταλλοῦ ἐν γένει, Σ 400 τ.

ΧΑΛΚΕΪΩΝ, ἄνωσ, ἀ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαλκεῖον, ὅ ἐ. τοῦ χαλκίου· τὸ ἐργαστήριον, Θ 273 τ.

ΧΑΛΚΕΪΩΣ, ἡ, ὄν (χαλκεύς) εἰς τὸν χαλκία ἀνήκων, χαλκευτικός, «ὄπλα» τοῦ χαλκίως τὰ (χαλκευτικά) ἐργαλεῖα, *Ὁδ. γ 433, «δόμοι» = ΧΑΛΚΕΪΩΝ, χαλκεῖον, σ 328.

ΧΑΛΚΙΡΗΣ, ἄνωσ, γεν. ἑως, ποιητ. (χαλκός, ἀρ, ἀραρίσκω) χαλκῶ ἡρμισμένος, τοῦτέστιν ἡ ἐπὶ χαλκοῦ, χαλκοσκεπάστος, -σκεπής, ἡ ἐκ χαλκῶν μερῶν συγκείμενος, ὅθεν χαλκοῦς, χάλκινος, «κονίη, κόρυς», Γ 316, Ν 714, «οἰός, ἰός» Ν 650, α 262, «σάκος» Ρ 268, «ἔσπτον, δόρυ, ἐγχέη» Δ 469, Ε 445, Γ 258, ε 309, «τεύχεα» Ο 544.

ΧΑΛΚΙΣ, ἰόος, ἡ, Ξ 291 τ. οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ Κίμιναις, ὅπ. Ἰδ.

ΧΑΛΚΙΣ, ἰόος, ἡ, 1) πρωτεύουσα πόλις τῆς Εὐβοίας, «Χαλκίδα», Β 537. 2) πόλις τῆς Αἰτωλίας οὐ μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὀνόμαον ὕρας (τὸ λεγόμενον σήμερον Βαράσσοβα), ὅθεν ἡ παρὰ Στράβωνι 10, 2, 4 Ἱπποχάλης, τὴν σήμ. Γαλατὰ, Β 640. 3) μικρὸν χωρίον τῆς νοτίου Ἡλίδος οὐ μακρὰν τῶν Κρουῶν (ὅπ. Ἰδ.), τὰ νῦν Ἀναμοχωρί, Γ. Ἀπ. 425, (ο 295).

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ [-...], ἐς, γεν. ἑως, ποιητ. (χαλκός, βάρος) ὁ πρὸ τοῦ χαλκοῦ βαρύνς, βαρυνόμενος, ὅ ἐ. χαλκοῦς, «ἰός» Ο 465, μ 423, «δόρυ» λ 532. Ἰδιαίτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ὀηλ. ΧΑΛΚΟΒΑΤΕΙΑ, ὅς «σιφάνη χ.» Α 96, «μελίη» Χ 328, χ 259, 276.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ, [-...], ἐς, γεν. ἑως ποιητ. μόνον

ἐν τῇ «χαλκοῦσιν» δὴ ἐπὶ τῇ κατοικίᾳ τοῦ Διὸς, Α 426, Ξ 473, κ. ἀ., τοῦ Ἡφαίστου, θ 324, καὶ τοῦ Ἀλκινόου, ν 4, ὁ ἔχων χαλκοῦν οὐδὲν, χαλκοῦν κατώφλιον (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ξ 473, πρὸς δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ Διονύσιος, παραδεχόμενος ὡς δεύτερον συνθετικὸν μέρος τὸ ὄχρ. βάτος, ὁ δ. κυρ. τὸ πεπατημένον, ἐπημ. τὸ κατώφλιον, πρὸλ. η 83, κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐπὶ χαλκοῦ βαίνων, χαλκοῦσθαιρος, ὁ δ. στερεός, καὶ κατ' ἄλλους ὁ χαλκοῦν ἑδωφός ἔχων, «χαλκοῦσθαιρος»).

ΧΑΛΚΟΓΡΑΨΙΝ [...], ἰνος, ὁ, ἡ, χαλκῆν αἰχμὴν, ἀκικὴν, λόγχην ἔχων, χαλκό-λογχος, «μέλη» μόνον Α 225 f.

ΧΑΛΚΟΚΝΗΜΙΣ [...], ἰαός, ὁ, ἡ, χαλκῆς κνημῖδας, ὁ δ. περικνημῖδας ἔχων, «Ἀχαιοί» μόνον Η 44 f.

ΧΑΛΚΟΚΟΡΥΤΗΣ, λα, ὁ, ποιητ. (χαλκός, κορύσσω), ὁ χαλκῆν ἔχων πανοπλίαν, οἰανὴ χαλκόφρακτος, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, Ἰλ. Ε 699, Ζ 499, 398, Η 720 κ. ἀ. πλχ., καὶ τῷ Ἀρείῳ, Ἰλ. 7 (8), 2 (ἐνθα κεῖται ἡ κλητικὴ χαλκοκορυστή).

ΧΑΛΚΟΠΑΨΙΣ, ον, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -ΠΑΨΙΣ (χαλ., παρεια), ὁ χαλκῆς ἔχων παρεια, τοῦ-στι παραγναθῖδας, οἰανὴ «χαλκοπαγναθῖς», ἐπὶ θ. τῆς περικεφαλίας, ἥτις ἐκατέρωθεν εἶχε σκεπασμάτα τινα τῶν κρατῶν καὶ παρειῶν, Μ 183, Ρ 294, Υ 397, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 523.

ΧΑΛΚΟΠΥΞ, ΠΥΞ, γεν. -ΠΥΞΟΣ, ὁ ἔχων χαλκοῦς πύξας, τοῦ-τις χαλκῆς πέταλα εἰς τοὺς πόδας, «χαλκοπέταλος», ἐπὶ θ. τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ἰλ. Θ 41, Ν 23.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, ἐπικ. γενικ. χαλκοῖν, χαλκός, ὁρεῖ χαλκος, ἐν τῇ καθομιλοῦμ. τὰ μὲν «χαλκωμα» ἢ (Τουρκ.) «μπακίρι», τὸ δὲ (ξεν.) «μπροβντζος», α 484 κ. ἀ. Ἰδίως κατεργασμένος χαλκός ἢ ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται, σκευὴ χαλκῆ, «χαλκωμα, χαλκώματα», Β 226, δ 338 κ. ἀ., πολλάκις προσεφέρετο ὡς βραδεῖον, λύτρα, ἢ δῶρον, Η 473 (ὅπου δύναται νὰ εἴνε καὶ ἀκατέργαστος χαλκός), χ 50, 340, ε 38 κ. ἀ. Τὰ δὲ σκευὴ τὰ οὕτω σημαίνοντα εἶναι τριῖναι, Σ 349, θ 426, ὅχι κινρον, Π 308, πέλεκυς, Ν 480, θ 507, μάχιρα θυτική, κ 532. Ἰδιαιτέρον δὲ σκευὴ χαλκῆ, Α 83, Ν 801 κ. ἀ., οἶον κόρυς, Α 351, θώραξ, Β 578 κ. ἀ., δόρυ, Γ 348 (οὐδέποτε ὅμως ἢ ἀσπίς), Η 77, χ 278, καὶ μάλα τὸ ἱερὸν, Β 417 κ. ἀ., ν 271. Ἰδ. καὶ χάλκεος καὶ πάντα τὰ ἐκ τοῦ χαλκός σύνθετα. (Προσκαρδυσαντες τινες τῶν ἐρμηνευτῶν εἰς τὴν μαλακότητα τοῦ χαλκοῦ ὡς ὕλη πρὸς κατασκευὴν κοπτερῶν ὀπλῶν παρεβλήθησαν ὅτι ὁ χαλκός τίθεται παρ' Ὁμ. ποιητικῶς ἀντὶ τοῦ σιδήρου. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὁ Ὁμ. διακρίνει ἀκριδῶς τὸν χαλκὸν ἀπὸ τοῦ σιδήρου, πρὸλ. Δ 510, Ζ 48, Ε 723,

Α 433, καὶ τὸν μὲν ἰκανῶς χαρακτηρίζει διὰ τοῦ ἐπιθέτου «ερυθρός» (Ἰδ. τ. λ.), τὸν δὲ σιδήρον διὰ τοῦ «πολύς», ἔπειτα ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ εἰς κατασκευὴν κοπτερῶν ὀπλῶν δὲν εἶνε λόγος ἱσχυρὸς νὰ ἐκλεθῶμεν τὴν ἑξ. εἰς ἄλλην σημασίαν, διότι καθ' ἑν χρόνον ἐγίνωσκον αἱ ἄνθρωποι νὰ σκληρύνωσι τὸν σιδήρον, δὲν εἶνε ἀπῳανον νὰ εἶχαν καὶ τὴν τέχνην τῆς τοῦ χαλκοῦ σκληρύνσεως διὰ συγκρίσεως ἄλλου τινὸς μετάλλου, οἷον κασιτέρου, καὶ τοῦτο ὑπερβαίνει ἡ περίστασις ὅτι ἡ ἐρυσίς αὕτη ἀπεβόλετο εἰς τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου δύναται τις νὰ παραδεχῇ ὅτι πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν μετεμμερίζοντο καὶ τὸν διὰ φυσικῆς ὁδοῦ ἀπεσκληρυνμένον, τοῦ-τις μετ' ἄλλων μετάλλων ἐκ φύσεως συγκρατούμενον χαλκόν. Τοῦ-τοις προσθετέον ὅτι καὶ ἄλλα εἴδη κατὰ τοὺς ἀρχαιωτάτους χρόνους μετεμμερίζοντο χαλκῶ ὅπλα εἰς ἐπιθετικὰ, οἷον αἱ Μασσαγέται κατὰ τὸν Ἡρόδοτον 4, 215 οἱ Ἀσσυριοὶ ἔφερον πλὴν τῶν σιδηρῶν ἢ χαλκῶ ἐγχευόμενα, ὡς ἀπέδειξαν αἱ ὑπὸ τοῦ Λαυρόδου ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Νημ-βρούδι οἱ Πέρσαι εἶχον βέλη ἢ με χαλκῆς ἢ με σιδηρῆς αἰχμῆς, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐν Ταλ-μινάρ (Περσέπολιν) εὐρεθέντα. Ἰσχυρῶς καὶ τῶν βορείων ἑθνῶν πολλὰ ἔφερον κατὰ τοὺς ἀρχαιω-τάτους ἡδὴ χρόνους χαλκῶ ὅπλα, οἷον οἱ Ἰρρι (Ἰρλανδοί) καὶ ἐν γένει οἱ Κέλται ἐῖχον χαλκῶ, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ συγκαὶ τοιούτου εἶδους ἀνακαλύψεις, ὡσαύτως καὶ οἱ Οὐγγροι καὶ εἰς πάσαις ἐν γένει τὰς ἱστορικὰς αὐτοῦ ἐκρήσανται χαλκῶ ἐπιθετικὰ ὅπλα. Εἶνε λοιπὸν πιθανώτατον ὅτι καὶ παρ' Ὁμ., ὅπου εἶνε ὁ λόγος περὶ ἐπιθετικῶν ὀπλῶν, ὁ χαλκός σημαίνει τὸν ὀρεῖ χαλκόν, καὶ ὄχι τὸν σιδήρον, ὡς φρονεῖ ὁ Σχαιμάννος).

ΧΑΛΚΟΥΤΗΡΟΣ [...], ον (χαλκός, τύπτω), χαλκούκτης, «χαλκοκτυπημένος», μόνον «ὠτεῖλαι» Γ 25 f.

ΧΑΛΚΟΥΤΗΡ, [...], ον, ἐπικ. ὁ φορὸν χαλκοῦν χιτῶνα, θώρακα δηλ., τοῦ-τις χαλκοθώραξ, «Ἀχαιοί, Τρῶες» Α 371, Ε 480 κ. ἀ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 286, δ 496, «Βοιωτοί» Ο 330.

ΧΑΛΚΟΘΑΟΝΤΙΛΗΣ [...], λα, ὁ, υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος, βασιλεὺς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδάντων, ὁ Ἐλεφάνωρ, Η 544, Θ 464.

ΧΑΛΚΟΝ, ονος, ὁ, εἰς τῶν Μυρμιδόνων, Η 595 εἰς.

ΧΑΜΑΛΑΙΣ [...], ἐπὶ θ. (χαμαί), ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαμαῖς, ὁ δ. «κατὰ γῆς, κάτω, χαμό» μετὰ τῶν κινήσεως ση-μαντικῶν ῥημάτων, Γ 300, δ 444, ε 63, 599 κ. ἀ.

ΧΑΜΑΛΕ [...], ἐπὶ θ. (χαμαί) = τφ προηγουμ., Γ 29, π 494 κ. ἀ. πλχ.

ΧΑΜΑΪ [...], (τοπικὸς τόπος, δηλ. παλαιῆς τινος πύσεως) λεγομένης τοπικῆς ἐκ τοῦ ἄχρ. χαμά, Λατ. hami, ἢ πρὸλ. τῆς καθομιλ. τὸ «χαμό»,

δ ε. ἐπὶ τῷ ἀντὶ τοῦ χάμου, κατὰ τὸ: ἄνω, κάτω, ἔξω κτλ.), ἐπὶ τῷ κατὰ γῆς, χάμου, κάτω" ἐπὶ τῇ κινήσει καὶ ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων, *ἐρχομαι = Ε 442, *ἤμαι = η 160, *ἐξεναρίζω = Δ 145, *ἐν δαπέδῳ χαμαί = χ 488, *πίπτω = Δ 482, *βάλλω = ρ 490 κ. α.

*ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [-...], ἐε (χαμαί, γίγνομαι) ὁ ἐκ τῆς γῆς ἢ μάλλον κατὰ γῆς γεγεννημένος, ὁ χαμαὶ τοῦτοστι χαμηλὰ γεγεννημένος, οἰονεῖ, *χαμογεννημένος, *ἀνθρωποι χαμαί. (|| πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ὕψι, ἢ αἰθέρι γεγεννημένων θεῶν) *Τ. Ἀφρ. 108, Δῆμ. 353.

*ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [-...], ἀσ, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (χαμαί, εὐνή) ὁ χαμαὶ εὐναζόμενος ἢ καίταζόμενος, κοιμώμενος, χαμόκοιτος, ἐπὶ τῶν Σιλλῶν (κατὰ τὸν Οὐδέλκερον ὡς δι' οὐειρομαντείας χρησιμοδοτούτων, ἡ δὲ Γῆ εἶνε ἡ μήτηρ τῶν οὐειρών· || πιθανώτερον μοι φαίνεται ὅτι ἔλαβον τὸ ἐπίθετον τοῦτο διὰ τὸν σκληρὸν καὶ ἀσκητικὸν βίον τῶν, ὅθεν οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνιπτόποδες ἠλέγοντο) Π 235 f. Τοῦτου θηλ. *ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ, ἄσος, ἐπὶ τῶν *συῶν. *Οδ. κ. 243, ξ 13. [Τὸ αὖ λαμβάνεται ὡς βραχύ].

*ΧΑΝΔΛΗ [-...], ποιητ., ἰδίως: ἐπικ. (ἐκ τῆς ρίζ. χανδ, ἥτις κατὰ τὸν Κούρτιον ἀναφαίνεται ἐν τῇ Λατ. pre-hendo) παρ. ἐχάνδανον, ἢ ἀναύξ. χάνδανε, μέσ. μέλ. γ'. ἐνικ. χεῖσται = Δ 17, ἰδ. ἢ κατωτ., ἀορ. ε'. ἐχαδε καὶ χάδε Δ 21, Θ 461, Α 462, ἀπαρφ. ἐπικ. χαδέειν ἀντὶ τοῦ: χαδεῖν, Ξ 34. *Ἐκ τοῦ παρ. κέχανδα (μετ. σημ. ἐνσπῶτος) μετοχ. αἰτιατ. κέχανδῶτα Ψ 268, δ 96, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κέχανδαι Ω 492. 1) ἀμετάβ. χαίνω, χάσκω, εἶμαι ἀνοικτός, *οὐκίτι μοι στόμα χεῖσται = δὲν θά ἀνοιγθῇ τὸ στόμα μου, *Τ. Ἀφρ. 253, καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ Βασιμ. ἐξ ἄλλων διορθώσεως). 2) μετὰβ. χωρῶ, περιλαμβάνω, περιέχω, μετ. αἰτ., ἐπὶ ἀγγείῳ = ἐξέμετρα = Ψ 742, πρβλ. *ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον = ρ 344, *οἶκον κέχανδῶτα πολλὰ = δ 96, πρβλ. Ω 492, *αἰγιαλὸς νῆας χαδεῖν = Ξ 34, *οὐδὸς ἀμφοτέρους ὁδε χεῖσται = σ 17. Τροπικ. *ἦυσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός = ἀνεβόηεν ὅσον ἐδυνήθη νά χωρήσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου (*ὅσον ἡ κεφαλὴ Ἰσχυος χωρήσῃ μέγας φωνῆς = Σχολ.) τοῦτοστι ὅσον ἐδυνήθη νά ἀνυψῇ ἡ κεφαλὴ, Α 462, *Ἦρη οὐκ ἐχαδε στήθος χόλον = τῆς Ἦρας δὲν ἐγώρει τὸ στήθος τῆν ὀργήν, δ ε. ἡ Ἦρα δύναντο νά κρατῇ τῆν ὀργήν, Δ 24, Θ 461.

*ΧΑΝΔΛΗ, ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ἐπικ. ἐπὶ τῷ (χαίνω), μετ. ἀνοικτόν τὸ στόμα, χάσκων, βε. ἀπλήστωρ, *οἶνον ἔλιν = ρ 294 f.

*ΧΑΝΔΛΗ, ἰδ. χαῖνδ.

*ΧΑΝΔΛΗ, ἡ (χαράσσω) α. χαράδρος, δ ε. χάσμα γῆς ὑπὸ ὀρμητικῆς ῥοῆς ὕδατος διανογθῆν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ καθομ. *ῥεμματιά, δ ε. ῥεμματιά, *κολλη = *Πλ. Δ 454. ε'. ὀρμη-

τικὸς ῥόας, χεῖμαρρος, *ῥέμμα, δ ε. ῥεμμα, Π 390.

*ΧΑΡΙΕΙΝ, χάρη, ἰδ. χαῖρ.

*ΧΑΡΙΑΔΤΗΣ [-...], ογ, ὁ, ποιητ. (χάρις, ἀσ, δίδωμι), χαριτοδότης, ἡ χαροποιός, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, *Γμ. 47 (18), 12. (|| ἐν στίχῳ ἀνήκοντι, καθ' ὃ καὶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ ἔκριναν, εἰς ἄλλον Ὑμνον).

*ΧΑΡΙΕΙΣ [-...], ΕΕΣΑ, ΕΝ (χάρις), ὑπερθ. χαριέστατος, η, οη, πλήρης χάριτος, χαριεῖς, εὐχαρις, ἐπομ. κομψός, ἡρατός, θελκτικός, *νύστιμος, ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Π 798, Σ 24, Χ 403, ἐπὶ ἐνδυμάτων, Ε 905, Φ 544, ε 231, Κ 544. *Ἐν γένει εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, *δωρα, ἔργα, αἰοδῆ = Θ 204, κ 223, ω 498, *νηός = Α 39. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πράξεων, *αἰοδῆ = ἐπιθυμητὴ ἀνταμοιβή, γ 58, *χαριεσάτη ἦδη = κ 279. Τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσίας, *οὐ πάντες οἱ θεοὶ χαριέντα δίδουσι = δὲν δίδουσιν εἰς ὅλους οἱ θεοὶ (ὅλα, τοῦτέστιν ἡνωμένα) τὰ *χαρίσματα, θ 467.

*ΧΑΡΙΖΟΜΑΙ [-...], μέσ. ἀποθ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. (ἀναύξ.), ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. α. μόνον εὐκτ. χαρίζομαι, ἀπαρφ. χαρίσασθαι, παρ. μετοχ. κεχαρισμένος χῆ. καὶ ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κεχάριστο. 1) πρῶτον τι εὐχάριστον εἰς τινα, χαρίζομαι, *κάμνω χάριν, εὐχαριστῶ τινα, μετὰ δοτ. καὶ πολλάνης κατὰ μετοχ., Ε 71, Α 23, κ 43 κ. α., *οὐ πάντες χαρίζομενος τὸδ' αἰδεῖ = δὲν χαρίζεται εἰς (δὲν εὐχαριστεῖ) πάντας, ψάλλων τοῦτο τὰ ῥῆμα, θ 538, ἰδίως εὐχαριστῶ θεόν τινα διὰ θυσίας, α 61. ἐν γένει εἶμαι πρὸς τινα εὐνους, εὐμενής, Ν 633 κ. α., *τινὶ ψεύδεις = γίνομαι εἰς τινα εὐχάριστος διὰ ψευδῶν εἰδήσεων, ξ 387.

2) μετ' αἰτ. πράγματος, εὐχαρίστως δίδω, προσφέρω, δωροδοκῶ τι, ὅπερ ἰδίως ἐν τῇ καθομ. λέγεται, *χαρίζω, *δωρα = ω 283, *ἀποιναί τινα = Ζ 49, Κ 380, Α 134. μετὰ γενικῆς τοῦ ὅλου ἐξ οὗ μέρος χαρίζω, μεταδίδω, ὅταν *ἀλλοτρίων = ρ 452, ἰδίως *χαρίζομαι παρεόντων = ἐκ τῶν ἐνόντων, *ἀπὸ τὰ εὐρισκόμενα, α 140, δ 56 κ. α., ἀπαλ. ν 15, πρβλ. προῖε. 3) ἐν τῇ παθ. παρ. καὶ ὑπερσ. εἶμαι εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, προσφιλέτης, μετὰ δοτ., *κεχάριστο θυμῷ = ζ 23, *ἐμψ κεχαρισμένα θυμῷ = Ε 243 κ. α., *κεχαρισμένους ἔρχομαι = ε 54, *κεχαρισμένα δῶρα = εὐχάριστα, προσφιλῆ δῶρα, Υ 298, ὡσαύτως *ἱερά = π 184 κ. α., *κεχαρισμένα εἰσθῆναι τινα = χαρίζομαι τινὶ, κάμνω χάριν εἰς τινα, Ω 661, *κεχαρισμένα εἰδώς = ἔχων χαριστικὴν φιλοφροσύναν, φιλικὴν διαθέσιν, θ 584. Ἐκ τοῦ

*ΧΑΡΙΣ [-...], ἰτοσ [-...], ἡ (χαρ, ἰδ. χαροπός), αἰτ. χάριν. 1) πᾶν ὅ, τι προξενεῖ χαρὰν ἢ εὐχαρίστησιν, *χάρις, *γλυκύτης, ἔρασμα-

της „νοσιμάδα“, ἰδίως σωματική, ὡς „χάρ-
ριν καταχευαί τι·“ Ε 12, ζ 235, θ 49 κ. ἀ.,
„χάριτες·“ ὁλέγητρα, ζ 237, καὶ ἐπὶ πραγ-
μάτων, ὡς ἐπὶ ἐνστίων, Ξ 483, σ 298, ἐπὶ
λόγων, „οὐ αἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέσ-
αι·“ „δὲν ἔχουν χάριν τὰ λόγια του“, θ 475,
„ἔργουσι χάριν καὶ κῶδος ὁπάξω·“ σ 320. 2)
πάν ὅ,τι ἄξιον χαρᾶς ἢ εὐχαριστήσεως, ὅθεν
ἀ.) εὐγνωμοσύνη, εὐχαρίστησις, εὐχαρι-
στία, „χάριν ἀρνυαί τι·“ λαμβάνω παρὰ τινος
εὐχαρίστην, Δ 95, μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, „οὐδέ
τί· ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων·“ δὲν ὑπάρχει
κατόπιν οὐδεμία εὐγνωμοσύνη διὰ τὰς εὐεργε-
σίας, δ 695, χ 349, καὶ μετ' ἀπαρρ. ἐπὶ χάντος
τόπον τῆς ἡδῆ εἰρημένης γενεᾶς, „οὕτως χάρις
ἦεν μάνασθαι·“ δὲν ὑπάρχει χάρις, εὐγνωμοσύ-
νη διὰ τὸ μάχεσθαι, ἢ μάλλον τὸ μάχεσθαι
ἦτο ἀχάριστον ἔργον, Ι 346, Ρ 447, „ἐδιδωκεν
χάριν τινὶ ἀντί τινος·“ ἀνταποδίδω εἰς τινα χά-
ριν διὰ τι, Ψ 650, „αἰδᾷ τι χάριν·“ ὁμολογῶ
εἰς τινα χάριν, „γνωρίζω χάριν“, Ξ 235 (ἢ ἐν-
ταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ Λ 243, „ἢς οὐ τι χάριν
ἴδω, πολλὰ δ' ἔδωκε·“ εἰς ἢν πολλὰ μὲν ἔδωκεν,
οὐδεμίαν δὲ χάριν (ἡδονήν) παρ' αὐτῆς ἀπῆλαυ-
σεν· θ.) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐερ-
γεία, „χάριν φέρω τινὶ·“ ἀποδίδωμι, παρέχω
εἰς τινα εὐχαρίστην, „κἀμιν χάριν“, χα-
ρίζομαι, Ε 211, 874, Ι 613, Φ 458, ε 307.

Ἡ αἰ. χάριν τίθεται ἀπολύτως μετὰ γενεᾶς·
χάριν τινός, πρὸς χάριν τινός, μόνον Ο 744, Βατρ. 485. Β.) Προσωποποιᾶ, Χάρις,
ἴσως, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ὄνομας.
Χάριτες, ὁτ. ἐπικ. Χαρίτεσσιν. 1) ἐνικ. μία
Χάρις εἶνε σύζυγος τοῦ Ἥφαιστου, Σ 382 (ἦτις
παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 945 ὀνομάζεται Ἀγλαΐα),
ἐν δὲ τῇ Ο 267 σύζυγος αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἀφρο-
δίτη. Ἡ φαινόμενη αὕτη ἀντίφασις μεταβῶ των
δύο ποιημάτων ἀφαιρεται, ὅταν παρατηρήσωμεν
ὅτι εἰς ἀμφοτέρω τὰ χωρία ὑπόκειται ἡ αὐτὴ
θεμελιώδης ἰδέα ὅτι ἡ θεὰ τῆς χάριτος γίνεται
σύζυγος τοῦ θεοῦ τῆς καλλιτεχνίας). 2) συ-
γνώτερον κατὰ πληθ. αἱ Χάριτες, αἱ θεαὶ δηλ.
τῆς χάριτος, αἱ παρέχουσαι χάριν καὶ ὁλέγη-
τρα, Ρ 54, ζ 48. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν παρ' Ὀμ.
δὲν εἶνε ὠρισμένος, ὀνομάζεται δὲ μία μόνον
ἡ Πασιθέα, Σ 269, 275. Ἐκ τοῦ ς. 267 „χα-
ρίτων μὲν ὀπλοτηρίων·“ καταφαίνεται ὅτι ἦσαν
πολλαὶ καὶ διαφόρου ἡλικίας. Εἶνε ὁπαδοὶ καὶ
θεράπαινοι τῆς Ἀφροδίτης, θ 364, σ 194, αὐ-
ταὶ φιλοπονίεσσαι καὶ τὸν πῆπλον αὐτῆς, Ε 338.
Ἐν τῇ Γ. Ἀφρ. 93 λέγονται ἡ Χάριτες
.... αἶ τε θεοῖσιν πλῆσιν ἐταιρίζουσιν. (Παρ' Ἡ-
σιόδῳ Θεογ. 907 λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς
καὶ τῆς Εὐρυνόμης καὶ ὀνομάζονται Ἀγλαΐα,
Εὐφροσύνη, Θάλια).

ΧΑΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (ἴδ. χαροπός) 1) χαρά,
εὐχαρίστησις, ἡδονή, τοῦτοστι τὸ ἀντικει-
μενὸν τὸ κινεῖν τὰ τοιαῦτα αἰσθήματα, (ἢ, ὅπως ἐν

τῇ καθομύλῳ. „εἶνε μὲν χαρά“, „χάρμα
βροτοῖσι·“ χαρὰν εἰς (διὰ) τοὺς θνητούς, πρὸς χα-
ρὰν τῶν θνητῶν, Ξ 325, Ρ 636, Ω 706, Τμ. 15
(16), 4, πληθ. ζ 185, ἰδίως χαρεκακίας ἀντι-
κειμενόν, περιγελῶς, „χάρμα τινὶ γίγνομαι,
ἔσομαι·“ Γ 54, Ζ 82, Κ 193, Ψ 342. 2) χα-
ρά, εὐχαρίστησις, ἡδονή, τοῦναντίον „ἀλ-
γος·“ τ 474, „ὅπὸ χάρματος·“ ὑπὸ τῆς χαρᾶς,
Γ. Δήμ. 372.

ΧΑΡΜΗ, ἢ, ἐπικ. (συγγ. τῇ χαίρῳ, ἴδ. χαροπός),
κυρ. μὲν χαρά, ἰδίως δὲ ἀ.) ἡ πρὸς μάχην
δρεΐς, πολεμικὴ χαρά, προθυμία, „χάρ-
μης γηθόσονται, τὴν σὺν θεὸς ἔβαλε θυμῷ·“ Ν
82, „ἀνὰ κλίδες οὐδ' ἐπὶ χάρμη·“ ἀνενδραί, ἀνεο
πολεμικῆς προθυμίας· ζ θάρρους, Ν 104, „μνή-
σασθε χάρμης·“ ἐνθυμηθῆτε τὴν πολεμικὴν σὰς
δρεΐν καὶ προθυμίαν, Δ 222, Θ 252 κ. ἀ., χ
73 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), τοῦναντίον „ἀλ-
θεσθαι χάρμης·“ Μ 203, „εἴλω τινὶ χάρμης·“
ὑποχωρῶ εἰς τινα ἢ γούνημαι τινος κατώτερος ὡς
πρὸς τὴν πολεμικὴν προθυμίαν, Δ 509 κ. ἀ.,
„ἐρωεῖν χάρμης·“ χαλαρῶ τὴν πολεμικὴν προ-
θυμίαν, Ξ 401, „παύω τινὰ χάρμης·“ Μ 389· εἰ
δὲ ζ ἐπὶ θηρίων „σὺν λῶν ἐδίδαστο χάρμη·“ ἐν
τῇ πολεμικῇ του ἔλπει, διὰ τῆς πολ. του τόλμης,
Π 283, πρὸλ. Ν 104. β.) μάχη, ἀγών, „πτό-
λαμος“, „καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης·“ Ρ 461
(ὅπου ὁ Δαίδαρ. ἀπῆλθεν· θέλει νὰ γράφῃ δοτ.
„χάρμη“, ἵνα σημαίνη διὰ τοῦ πολεμικοῦ μας
θάρρους), ὡσαύτως „φῶτα εἰδότε μάχης·“ ἄνδρες
εἰδόμενοι τῆς μάχης, Ε 605 (κατ' ἄλλους δὲ
συναισθανόμενοι τὴν πολεμικὴν των προθυμίαν)
ὡσαύτως ἴσως ἐρηυνεῖτον καὶ τὸ „προκαλοῦμαι
τινα χάρμη·“ προκαλῶ τινα εἰς μάχην, Π 248,
285 (κατ' ἄλλους δὲ· προκαλῶ τινα ὑπὸ τῆς
ἐπιθυμίας τοῦ μάχεσθαι. Πλὴν τῶν παρετεθέντων
καὶ ἄλλα χωρία ὑπόκεινται εἰς τὴν β.) ση-
μασίαν. Ὁ Φαίος μάλιστα πανταχόθεν ἐκλαμ-
βάνει τὴν λ. εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν, πλὴν
ἐν τῇ Ν 82, παρὰ γων αὐτὴν ἐκ τοῦ 4 κρῖα ζ
ὡς θεμελιώδης σημασίαν παραδεχόμενος τὴν
συμπλοκὴν· καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐτυμολογοῦσι καὶ
ἐρηυνεῖουσιν).

ΧΑΡΜΟΦΡΗΝ, ΟΝ, γεν. οπος, (χάρμα φρήν)
ὁ ἐνδομύχως χαίρων, εὐφρόσυνος, περι-
χαρής, „χαροπόμενος“, μόνον Γ. Ἑρμ. 427.

ΧΑΡΟΠΟΣ [-..], ὁ, ὄν, (πιθανῶς ἐκ τοῦ χαρά
καὶ ὄψ), χαροπός, περιχαρής, φαιδρός, ὁ
ἔχων θάρραλον, φιλόμαχον βέλημα, „χαρο-
ποὶ λέοντες·“ διὰ τὴν ἀγρίαν καὶ εἰς μάχην
πρόθυμον ὄψιν, λ 614, Γ. Ἑρμ. 569, „κύνες·“
Γ. Ἑρμ. 193. (ἢ Ἡ ἐρμηνεία αὕτη δικαίως
δὲν ἀρέσκει εἰς πάντας· διὰ καὶ πολλοὶ κατέ-
φυγον εἰς ἄλλας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας ὅχι
πολύ πιθανωτέρας. Ὁ Κούρτιος ἰπέτυχε, νομίζω,
τοῦ ὄρθου, παραδεχθεὶς ὡς θεμελιώδης σημασίαν
τῆς βλζ. χαρ (Zaionkr. ghar) ἀφ' ἧνὸς μὲν τὸ
λάμπω, φαιδρύνομαι, ὅθεν χαίρω, χαρά,

χάρμα, χάρις, Λατ. gratus, gratia καὶ χαροπός: ὁ ἔχων λαμπρόν, σπινθηροδύλον ὄμμα· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ καίεται, φλέγεται, μεταφορ. διακαῶς ἐπιθυμῶ, ὁδὸν κάρμυ).

Χάροπος [υ.], ὁ, κύρ. ὄν., βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης, πατήρ τοῦ Νιρέως, Β 672.

Χάρωφ [υ.], ὄψας, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰππάσου, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φρονιθεῖς, Α 426.

Χάρυβδις [υ.], ἰορ, ὡς καὶ ἡ Σκύλλα (ἴδ. τ. λ.) προσωποποιεῖται ἐπικινδύνου τινός· θαλασσίας θίνης, κειμένης ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, καὶ καταβρογχιζούσης πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν προσπελάζον, μ 404 εἰς, 260, 441, ψ 327. (Οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἀμφοτέραις ταύταις τὰς θίνας ἐν τῇ Σικελικῇ πορθμῷ, τὴν δὲ Χάρυβδι ἐξ ὧς πλησίον τῆς σημερινῆς Μεσσηνίας, ἔπου καὶ τώρα παρὰ τὸν φάρον παρατηρεῖται θίνη τις (ὀνομαζομένη Charrilla, Remo, Calufaro ἢ Garofalo), ἥτις ὅμως οὐδαμῶς ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων περιγραφάς· ἐν καιρῷ γαλήνης ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων εἶναι μάλιστα ὁρατὴ, καὶ τὰ ἐλαχίστα δὲ ἀλειυστικά πλοῖα ἀκινδύνως διαπλεύουσιν ὑπεράνω αὐτῆς· ἐν καιρῷ ὅμως τρικυμίας εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα εἶναι λίαν ἐπικινδύνος καὶ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 4783 ἐπὶνῆγκε, λέγουσι, φοβεράς καταστροφάς. Κατὰ τὸν μετέπειτα μῦθον ἦτο ἡ Χάρυβδις θυγάτηρ τοῦ Πασειδῶνος καὶ τῆς Γῆς).

ΧΑΤΕΨ [υ.], ἐπικ. (χα, ἴδ. κλίζομαι), μόνον κατ' ἐνερ. γ'. πληθ. -έουσι, μετοχ. -έοντα, -έουσα, -έουσι, κυρ. πρὸς τι χάζωμαι, εἶναι κενός· τινος, ἢ στεροῦμαι τινος, ἐπομ. 4.) ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἀπολ. Γ 518, Ο 399, 6 249, μετ' ἀπαφρ., ν 280, σ 376· 6.) [δέομαι], ἡχρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν, «πάντες θεῶν χρεῖουσ' ἀνθρώποι» γ 48.

ΧΑΤΙΖΩ [υ.], ποιητ. = χατέα, ἐνερ. -εις, -ει, μετοχ. -ων, 4.) ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, ποθῶ, μετ' γεν. Β 225, θ 156, λ 350, χ 50· ἀπολ. χ 351· 6.) [δέομαι], ἡχρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν, μετ' γεν. Σ 392, «οὐ πληθύν' ὀφειλόμενος οὐδὲ χρεῖζων» (πληθύνος δηλ.) Ρ 221.

ΧΕΙΨ, ἡ, (χε -τά, ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἴδ. κλίζομαι) χεῖα, ὁπή, «τρώπα», ἰδίως ἡ πωλεὰ τῶν ὄψεων, ἴλ. Χ 93, 95.

ΧΕΙΛΟΣ, εἰς, τό (πῖθωνας ἐκ τῆς ρίζ. χα, ἴδ. κλίζομαι) 1) χεῖλος, «χεῖλι», «ὀδὸς ἐν χεῖλεσι φόντος» ἴδ. λ. ὁδός, «χεῖλεσι γελῶν» ἴδ. ΓΕΛΛΩ· «χεῖλεα μὲν τ' ὀδὸν, ὑπερῶν δ' οὐκ ὀδὸν» τὰ μὲν χεῖλη ὀδόντες (ὀδόντες), τὸν δὲ οὐρανικὸν δὲν εὐρεῖς, παρουσιάζει φράσις ἐπὶ τῶν μικρὰ καὶ γλίσχρα διόντων, Χ 499, 2) ἐν γένει τὸ χεῖλος, ἡ ἄκρα τῶν προαγμάτων, οἷον κανίστρου, πατηρίου, τάρρου κ. τ. π., δ 432, 616, Μ 82, Περσ. 151.

ΧΕΙΜΑ, ἁπλοῦς, πρὸ κατὰ τινα· μὲν ἐκ τοῦ χέω κατὰ δὲ τὸν ἡκούριον καὶ ἄλλους· συγγεν. τῷ Σανσκρ. hiem = φύκος, hiemas = χιών, hiemantas

= χειμῶν, Λατ. hiems), χειμερινὸς καιρὸς, χειμερινὸν φύκος, κακοκαιρία, Ὀδ. Ε 487· ὡς ὥρα τοῦ ἔτους, χειμῶν, «χειμῶνας», τοῦναντίον τοῦ «θερούς», κατὰ γενικ. χρονικ. «χειμάτος» [χειμῶνος], ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, «τὸν χειμῶνα», ἡ 418, «χεῖμα» διαρκούντος τοῦ χειμῶνος, «τὸν χειμῶνα», λ 490.

ΧΕΙΜΑΪΡΟΣ, ὄν (χεῖμα, βίω), σθηρ. ΧΕΙΜΑΪΡΟΣ, Α 493 καὶ κατ' ἐπικ. συσολ. ΧΕΙΜΑΪΡΟΣ, Δ 452, Ε 88, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα (ἐκ τοῦ πολλοῦ ὕετος ἢ τῆς ἀναλυομένης χιόνος) πλήθων, πληροῦμενος, ἐπομ. ὁρμητικῶς βέων, «ποταμός» ἴλ. Α 493, Ν 438 κ. 4. (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερίλ· ὁ μόνον τὸν χειμῶνα βέων, τὸ δὲ θέρος ἐξηρινόμενος).

ΧΕΙΜΕΡΙΟΣ, η, ὄν (χεῖμα), χειμερινός, «χειμῶνιάτικος», «ἀελλὰ» χειμερινὴ θύελλα, Β 294, «νεφέδες» Γ 222, «ἡμαρ» Μ 279, «ὕδωρ» Ψ 420, «ὥρη» χειμῶνος ὥρα, ε 485.

ΧΕΙΜΑΪΝ, ὄν, ὁ (περιληπτικὸν τοῦ χεῖμα), καιρὸς θυελλώδης, ὑετώδης, κακοκαιρία, καταιγίς, θύελλα, «ἀνεμοῦρο γῆ, ἀνεμοζάλη», (Λατ.) «φουρτούνα» Γ 4, Ρ 549, Φ 283, δ 566.

ΧΕΙΡ, ἡ (χερ, παλαιολατ. hīr = manus, Σανσκρ. hananum = χεῖρ, ἐκ τῆς ρίζ. hār = πιάνω), γεν. χειρός. Ἐκτός τῶν ὁμαλῶν τύπων εὐρίσκονται καὶ οἱ ἑξῆς Ἰωνικ. καὶ ποιητ. σχηματισμοί: δοτ. χερὶ Θ 289, Ω 404, αἰτ. χεῖρα Τρι. 48 (19), 40, δοτ. πληθ. χεῖρσσι Ὀμ. πλχ., καὶ χεῖρσσι μόνον Γ 468. 4) χεῖρ, «χεῖρ», καὶ ἡ ἀνοικτὴ καὶ ἡ κλειστὴ, Ὀμ. πλχ., πολλάκις συνάπτονται «χεῖρας καὶ πόδες» «χεῖρια ἢ ποδάρια», Ν 61, Ο 364, δ 419 κ. 4., ποιητ. ἐπὶ τῶν ζώων, Βατρ. 88, ὁ βραχίλιον, Α 252, Φ 466· ὅθεν «ἐν χεῖρσσι πίπτει τινός» πίπτει εἰς τὰς ἀγκύλας τινός, Ζ 81, «ἐπ' ἀριστερά χειρός» πρὸς τὰ ἀριστερά τῆς χειρός, ὁ εἰς πρὸς τὴν ἀριστεράν χεῖρα, ε 277. Πολλάκις τίθεται κατὰ πλεονασμόν «χερὶ λαβεῖν, χερσὶν ἐλθεῖν» περὶ δὲ τῶν φράσεων «χεῖρα· ἀναστρεφὴς θεός, χεῖρας ἀείρειν, ἀρῆσαι, πετάσαι τινί», ἴδ. τὰ ῥήματα.

2) ἴδω· κατὰ πληθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ ἐνέργεια, δύναμις, ισχύς, ῥώμη, βία, ὅθεν πολλὰκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «μένος, βίη» Ζ 502, Μ 435 κ. 4., «σθένος» φ 282, «δύναμις» υ 237, «ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε ἢ σθένει» ὅσον δύναμαι, ἡμὲ χεῖρια καὶ ποδάρια, τοῦτέστι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, Γ 359. Ὅθεν «χερσὶ πεποιθὸς» Π 624 κ. 4., τοῦναντίον ἢ «μειλίχῃ», ὅθεν «ἐν χερσὶ φόως οὐ μείλιχ' πολέμου» εἰς τὰς χεῖρας (εἰς τοὺς βραχίονας) ἐγκνεται ἡ σωτηρία, καὶ οὐχ εἰς τὴν γαλήρην, ἀδρανίσαν τοῦ πολέμου, Ο 744. Ἰδιαιτέρ. 4.) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, «ἔπειν καὶ χερσὶν ἀρτίω» λόγῳ καὶ ἔργῳ βοηθῶ, Α 77, «χεῖρα ὑπερέχω τινί» κρατῶ ἢ βάλλω τὴν χεῖρα ὑπεράνω τινός, τοῦτέστι προστατεύω (ἢ ὡς

ἐν τῇ καθομιλοῦμ. φράσει „ὁ θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χεῖρι ἐπάνω σου“, ὁ ἔ. ὁ θεὸς νὰ τὸν προφυλάξῃ), Δ 219, „χείρες ἀμύνειν εἰς καὶ ἡμῖν“ ὅς ἡμεῖς ἔχομεν χεῖρα νὰ βοηθήσωμεν τὸν λαὸν μας, N 814. 6.) ἐπὶ ἐχθρικής ἐννοίας, „χεῖρα ἐπιφέρω τινί“ ἐπιβάλλω χεῖρα εἰς τινα, „βέβηλον χεῖρι ἐπάνω σου“, A 89 κ. α., ὡσαύτως „χείρας ἐφίημι τινί“ A 567, α 254 κ. α., „χείρας ἰάλλω τινί“ ε 288, „ἐπεὶ ἴκω χείρας εἰς ἀμάς“ ἀφ' οὗ ἦλθες (ἐπεσεῖς) θραξ εἰς τὰς χείρας ἡμῶν, K 448, „φιλας ὅτι χείρας ἴκοιτο“ ὅτι ἦθελεν ἄλλοι (πέση) εἰς τὰ χερᾶκια των, μ 331 κ. α., „ἐν χερσὶ τίθημι, βάλλω τινός“ ῥίπτω εἰς τὰς χείρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Φ 47, 82, 103.

ΧΕΙΡΙΣ, ἴσως, ἡ (χεῖρ, ὡς κνημὶς ἐκ τοῦ κνήμη, ὅς ὄχι ὑποκορισμ.), περιλάμβανέ τι τῆς χερός τοῦ βραχίονος, κατὰ τινος μὲν εἶδος μακροῦ χειρουργίου (χειρουργία, Κοραὴ Ἄτ. Τόμ. Β' σ. 429), χειρὸς, „μανικίου“, δεξιόχρουνον περὶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα καὶ προφυλάττον αὐτὸ κατὰ τὴν ἀδριότεραν γεωργικὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶν ἀκαθάρτων καὶ τῶν τοιούτων κατ' ἄλλους δὲ χεῖρις τοῦ χιτῶνος, „μανικί“ μέχρι τῆς χερός καθικνούμενον (ὅπερ μάλλον ἦτο ἐνδοχέρην τὴν ἐργασίαν) ω 230 f.

*ΧΕΙΡΟΤΕΝΟΝ, ὄντος, ὁ (χεῖρ, τείνω) ὁ τὰς χεῖρας ἐκτείνων, οἶοντι „ἀπλοχέρης“, μόνον Βατρ. 299.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΧΕΙΡΑΝ, „χειρότερος“, *Ἰλ. Ο 513, Υ 436.

ΧΕΙΡΑΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, κυρ. συγκρ. τοῦ κατ' ἀνομαστικὴν ἀγρ. ΧΕΙΡΗΣ (ὅπ. ἰδ.) ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ΧΕΙΡΑΝ, συνήθως ὁμοῦ λαμβάνεται ὡς ἀνύμωλον συγκριτικὸν τοῦ κακός, „χειρότερος“, κατώτερος, μάλιστα κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωματικὴν δύναμιν, Ξ 377, Ο 644 κ. α., φ 325 κ. α., τούναντιον „ἀρείων“ Ο 541, υ 433, ἐπὶ ἰππων, Ψ 572, 577, „τοὶ αὐτῇ χεῖρον“ (ἐυπακ.: ἐσται) εἰς (διὰ) σὲ αὐτὸν χειρότερον θά ἦνε, ο 515. Πρὸλ. ΧΕΡΕΙΑΝ, ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ, ΧΕΡΕΙΟΤΕΡΟΣ.

ΧΕΙΡΑΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιδύρας, εἰς τῶν Κενταύρων, περιβόητος διὰ τὰς ἱατρικὰς καὶ μαντικὰς γνώσεις του, διδάσκαλος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ἀχιλλεύς καὶ ἄλλων, Δ 219, Α 831, Π 143, Τ 390.

ΧΕΙΡΟΜΑΙ, ἴδ. ΧΑΝΔΑΝΩ.

ΧΕΛΙΔΩΝ [-], τοῦ [-], ὄντος, ἡ (Λατ. hirundo) „χελιδόνα, χελιδόνη“, *Ὀδ. φ 411, χ 240, *Ἐπὶ. 15, 41.

ΧΕΛΩΝ [-], τοῦ [-], ἡ, ἄ.) χελώνη, „χελῶνα“, ἐκ τοῦ σκληροῦ δερμάτος τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν, ἐντείνας ἐπ' αὐτῇ; χορδὰς, *Υ. Ἑρμ. 25, 153.

*ΧΕΛΩΝΗ (χέλυς), ἡ, χελώνη, „χελῶνα“, *Υ. Ἑρμ. 42, 48.

ΧΕΡΑΔΟΣ [-], εὐς, τὸ, ἡ ἀκαθάρτα ἡ τὰ

σκόδαλα τὰ ὑπὸ τῆς ὀρυκτῆς τῶν ποταμῶν παρασφόμενα, ἄμμοι, ὄστρακα, λίθοι, βύλα κ. τ. τ., „χαλίκι“, „χεράδος μυρίον“ Φ 319 f. (Τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι χεράδας, ὡς ἐξ ὀνομαστ. χεράς, ὅπως εὐρίσκεται ἡ λίσ. παρὰ Πινδ., ὅς συναπτουσι τὴν γενικ. πρὸς τὸ „ἄλις“ (ἢ ὁ δὲ Δόντις. τονίζει μὲν χεράδας, ὑπολαμβάνει δὲ τὸν τύπον τοῦτον ὡς σχηματισμὸν γενικῆς ἐξ ὀνομαστ. τὸ χεράς). Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦ κατὰ τινος συγγεν. μὲ τὸ χαράδρα, κατ' ἄλλους μὲ τὸ χαρρός, ἐπρότ' κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ χεῖρ, συγγ. μὲ τὸ χερμάς, χερμάδιον, ἢ ἐκ τοῦ χέω).

ΧΕΡΕΙΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. συγκρ. ἀντὶ τοῦ χερείων, ὁ ἔ. χειρότερος, *Ἰλ. Β 248, Μ 270.

ΧΕΡΕΙΑΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χείρων, ὁ ἔ. χειρότερος, κατώτερος, κατὰ τὴν αἴαν ἢ ἀρετὴν, θ 585, ἡ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, σωματικὴν δύναμιν, Ρ 539, υ 45 κ. α. Τούναντιον „ἀρείων“ Κ 237 κ. α. Περαιτέρον προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. „ἀέμας, φυήν“ Α 414, ε 211 κ. α. Οὐδ. πληθ. „τὰ χερίονα“ τὰ χειρότερα, ἡ χειρότερα διὰθεσι, Α 576, σ 404. Τὸ ἐνικὸν οὐδέτι. μὲτ' ἀπαφρ. „οὔτε χερίον ἐν ὧρ δειπνον ἐλίσθαι“ δὲν εἶνε χειρότερον εἰς τὴν (προσέκουσαν) ὥραν νὰ δειπνήσῃ τι, ὁ ἔ. κατὰ λιτότητα: εἶνε καλλίτερον χεῖ. (παρὰ τούναντιον ὅπλ.) ὅθεν συχνὰ μεταφράζεται ἡ τοῦτο ὡς καὶ ἄλλα συγκριτικά, ὡς θετικόν: δὲν εἶνε κακόν (ὅπως συχνότατα καὶ ἐν τῇ παρῇ λόγῃ: οὐ χεῖρον), ρ 476, πρὸλ. φ 262.

ΧΕΙΡΗΣ (κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ κερ, χεῖρ, οἶοντι ὑποχείριος), ὄντη. ἄγρ. ὑποτιθέσθαι ὑπὸ τοῦ Βουττμ. εἰς παραγωγὴν τῶν ἐξῆς ἐπικῶν τύπων, ὁπ. χέρης, αἰτ. χέρης, ὀνομαστ. πληθ. χέρης, αἰτ. τοῦ οὐδ. χέρηα (ἀνθ' οὗ ἐν τῇ σ 229 καὶ υ 310 πρὸ τοῦ Βεγκέρου ἐγράφετο χέρεια, ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τοῦ Λαρόχ. ἐπ' ἐσχάτων), εἶτι δὲ καὶ ὡς θετικὸν τῶν συγκριτικῶν: χείρων, χερείων, χειρότερος, χερειότερος, κυρ. κακός, ἀδύνατος, φασλός, εὐτελής, „πρώταυχα“, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἀριστέας, „κρείσσων βασιλεὺς ὅτε χιῶται ἀνδρὶ χέρη“ Α 80, „οἷα τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶσι χέρη“ ο 324 (ἐν ἀμφοτέροις ταύτοις τοῖς χωρίοις δύνανται, ἀν γένην χρεῖα, καὶ ὡς συγκριτικὸν νὰ ἐκληφθῇ τὸ ὄνομα), τὸ οὐδ. πληθ. „χέρηα“ ἐναντίον τοῦ „ἐσθλά“ σ 229, υ 310. Ἐξ ἀνάγκης ἔχει συγκριτικὴν σημασίαν ἐν τοῖς ἐξῆς: „γίνατο εἰς χέρηα μάχη, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνω“ Δ 400, καὶ „οὐ τι χέρηα πατρὸς“ ε 176 καὶ „ἐσθλά μὲν ἐσθλὸς ἔδονε, χέρηα δὲ χείρωνι ἔδονε“ Ξ 382. (Τοῦ ἀνωτέρω τύπου οἱ μὲν ἀρχαῖοι γραμματικὰ ἰσοῦρουσιν οὐ μόνον κατ' ἐννοίαν ὡς συγκριτικούς, ἀλλὰ καὶ κατὰ σχηματισμὸν ὡς συγκριτικόν: ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων τοῦ συγκριτικοῦ χερείων,

γράφοντες μάλιστα τινες αὐτῶν (ὡς ὁ Ἡρώδι-
νος καὶ Ἀριστοταρχος, ἴδ. Σχολ. εἰς Α 80 καὶ §
476) χέριτες, χέριται, τὴν δὲ δοτ. μόνον χά-
ριν εὐφυνίας χέριτι ἀντὶ τοῦ χέριτι. Τῆς αὐτῆς
γνώμης εἶνε ἐκ τῶν νεωτέρων, πλὴν τοῦ Πασ-
σώβου ἢ Λυδευκ, ὁ Δοιδερλεῖνος ἢ Ἀρεῖς, γρά-
φοντες οὗτοι πανταχοῦ χέριτι. Ὁ δὲ Βούττμαν-
νος καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τύπον ἢ κα-
τ' ἔννοιαν θεωροῦσι τὴν λ. θετικὴν ὅπου δὲ συν-
τάσσεται μετὰ γενικῆς, ὁ μὲν Βούττμαννος νο-
μίζει ὅτι κατὰ τινὰ συντάξεως ἀπλότητα, ὑπο-
λειφθεῖσαν ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, ἢ προστι-
θεμένη ἐκείνῃ γενικῇ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μετα-
βάλῃ τοῦ θετικοῦ τὴν ἔννοιαν εἰς συγκριτικὴν
||, ὁ δὲ Κόνερος ἐν τῇ νεωτέρῃ ἐκδύσει τῆς δι-
εξοδικῆς αὐτοῦ γραμματικῆς σ. 436 φρονεῖ ὅτι
κατὰ τύπον μὲν εἶνε θετικὴν τὸ ὄνομα, κατὰ δὲ
τὴν ἐτυμολογικὴν τοῦ ἔννοιαν (ὑποχέριος)
δύναται νὰ συνταχθῇ μετὰ γενικῆς καὶ νὰ μετα-
πέσῃ εἰς συγκριτικὴν).

ΧΕΙΡΜΑΔΙΟΝ [..], τὸ, ἐπικ. λίθος χειρο-
πληθῆς, δηλ. τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ δύναται
τις νὰ περιλαμβάνῃ αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ
(πρόλ. Γ 733), ὅποιοι εἶνε οἱ κατὰ τοὺς ἀγροῦς
ἐυρισκόμενοι, „πέτρα“, (|| ἄλλως λεγόμενος
τρόχμαλος, „τροχαλό“, κατὰ τὸν Δουκαγ-
γιαν, ὅπερ ὁ Κουρῆς θέλει νὰ τονίξῃ τρόχα-
λος, ὅθεν καὶ ὁ σωρὸς αὐτῶν „τροχαλιά“,
λέγεται ὡσαύτως καὶ „κοχλάκι“ ἐκ τοῦ ἀρ-
χαίου κάγληξ), Δ 518, Ε 302, 582, Α 265,
544, κ 121, φ 375 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.),
Βατρ. 231.

ΧΕΙΡΝΗΤΙΣ, ΓΑΩΣ, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **ΧΕΙΡΝΗ-
ΤΗΣ** (χέρι), ἀποχερινοῦστος, ἡ ἐκ τῆς ἐρ-
γασίας τῶν χειρῶν ζωσα, „γυνή“ ἡ ἐπὶ μισθῷ
νήθοσα, Μ 433 f.

ΧΕΙΡΝΗΘΩ, τὸ (χέρι, νίπτω, „νίβω“), λε-
κάνη πρὸς ὑπαδοχὴν τοῦ χέριδος, τοῦ πρὸς
νίψιν τῶν χειρῶν ὕδατος πρὸ τῆς θουσίας, νι-
πτήρ, Ω 304 f.

ΧΕΙΡΝΗΤΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ. (χέρι, ΝΙΒ, „νίβο-
μαί“, νίπτομαι), ἀορ. γ'. πληθ. ἀναύς. χερνι-
ψαντο, νίπτομαι τὰς χεῖρας, μάλιστα πρὸ
τῆς θουσίας, Α 419 f. Ἐκ τούτου

ΧΕΙΡΝΙΦ, ἱΒΩΣ [..], ἡ, νίπτρον, ὕδωρ πρὸς
νίψιν τῶν χειρῶν, „χερσινίψιμον“, οἱ οὖν πρὸ
τοῦ γεύματος καὶ πάσης ἄλλης θρησκευτικῆς
τελετῆς ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, (|| ὅπως καὶ σή-
μερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι
πρὸ τοῦ γεύματος, παρὰ δὲ τοῖς Μωαμεθανοῖς
καὶ πρὸ πάσης προσευχῆς), μόνον κατ' αἰτ.
„χέρνιδα“ Ὁδ. α 136, γ 440, 445, η 172 κ. ἀ.

ΧΕΙΡΕΙΔΑΜΑΣ [..], ἀντοξ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριά-
μου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φανευθεῖς, Α 423.

ΧΕΙΡΣΟΝΔΕ, ἐπικ. ἐπὶ β. εἰς τὴν χέρσον, ὅ ἐ.
εἰς τὴν ξηρὰν, „εἰς τὴν γερᾶν“, Φ 238 f.
Γ. Ἀπ. 28. Ἐκ τοῦ

ΧΕΙΡΣΟΣ, ἡ (συγγεν. τῇ σχερὸς, „ξερὸς“), ἡ

ξηρὰ, „ἡ στερεὰ“, ἀντιθετὸς πρὸς τὴν „ὕγρην“,
τὴν θάλασσαν, Δ 425, κ 459 κ. ἀ., „ποτὶ χέρ-
σον“ πρὸς τὴν ξηρὰν, πρὸς τὴν ἀκτὴν, ζ 95,
ε 147, ε 394. (|| Ἐν τῇ καθομιλοῦ. λέγεται
„χέρσον“ ἡ ἀκαλλιέργητος γῆ).

ΧΕΙΤΑΙ, **ΧΕΙΤΑΝ**, **ΧΕΪΤΕ**, ἴδ. **ΧΕΑ**.

ΧΕΙΤΑ, **ΑΤΟΣ**, τὸ, χεῦμα, χῶμα, περι-
χυμα, βευστόν τι περιχεύμενον, „κασσιτέριο“
περικεχυμένος κασσίτερος, Φ 561 f. Ἐκ τοῦ

χέω (χέει, ρίξ. κτ), τὸ ἀπλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ
πολὺ ποιητ., ἐνεγ. χέει, μετοχ. χέων, χέον-
τες· μέσ. ἀπαρρ. χεῖσθαι, παρ. χεομένη,
χέοντο· ἀορ. ἀ. ἐνεργ. Ἄττ. ἔχεα, ἐξ οὗ μόνον
γ'. πληθ. ἔχεαν Σ 347, Ω 799, ἀλλαχ' οὖν δὲ
ὁ ἐπικ. ἔχευα ἢ ἀναύς. χεῦα (ἐχεῖα), ἀπαρρ.
χεῖσθαι, ὑποτ. χεῖω μὲ σημασ. μέλ. β 222,
γ'. ἐνικ. χεῖθη, ἀ. πληθ. χεῖσμεν ἐπικ. ἀντὶ
τοῦ: χεῖωμεν Η 336, γ'. πληθ. χεῖωσι Η 86,
προστ. γ'. πληθ. χεῖαντων δ 214· μέσ. ἀορ.
ἀ. γ'. ἐνικ. ἐχάατο, χεῖατο, παθ. παρακ.
γ'. πληθ. κέχονται, ὑπερ. γ'. ἐνικ. κέχυτο,
πληθ. ἐκέχοντο, κέχυντο· ἐκ τοῦ παθ. ἀορ.
ἐχόθη μόνον εὐκτ. χυθεῖται 590. Ἐκτός δὲ
τούτων ὑπάρχει καὶ τῆς ἐπικ. συγκεκομμένος (ἡ
κατὰ τὸν Ἄρην κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μὴ ῥή-
μάτων σχηματισθεῖς) μέσ. ἀορ. β'. μὲ σημασ.
παθ. ἐχόμην, ἐξ οὗ γ'. ἐνικ. ἐχυτο χ 88 καὶ
χύτο Ψ 385, η 143, γ'. πληθ. ἐχυντο κ 445
καὶ χύντο, ἴδ. ἐκκέα, μετοχ. χυμένη Τ 284,
ο 527. Ὁ ἐνεγ. καὶ παρ. εἶνε πάντοτε ἀου-
ναίρετοι, πλὴν ἐν τῇ ἀπαρρ. χεῖσθαι κ 518.
Θεμελιώδης σημασ. „χύνω“. Α'.) Ἐνεργ. 4)

κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν πραγμάτων, χέω μετὰ τῶν
προσθηκωτῶν προθέσεων σύνθετον, ἐκχέω, ἐγ-
χέω, καταχέω, „χύνω ἐπάνω, κάτω, μέ-
σα εἰς“, μετ' αἰτ. πράγματος, „ὑδωρ, δάκρυ,
δάκρυα“. Ὁμ. πλχ. „οἶνον ἐν ἀσκή“. ζ 77, πρόλ.
Σ 347, β 354, 380, ἐπὶ τοῦ Διὸς „χέει ὕδωρ“
βρέχει, Η 385· ὅθεν καὶ ἀπολ. „χέει“ (ἐξυπα-
κούεται καὶ τὸ ὑποκειμενον: Ζεὺς καὶ τὸ ἀντι-
κειμενον: χίονα ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου)
χιονίζει, ἡ ὅπως λέγει ἡ καθομιλοῦ. „ρή-
χνει“, Μ 281. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, „χύ-
νω, ῥίπτω, πετώ“, „ῥῶπα“ ἔρριψε κατὰ
γῆς, ἐστρωσε π 47, „(ἀνεμοὶ) φύκος ἔχευαν“
ἐξήνεγκαν, „ἔχευσαν“, εἰς τὴν παραλίαν, 17,
ὡσαύτως: „ἀνεμος φύλλα χέει χαλᾶς“ ῥίπτει,
σκαρπίζει κατὰ γῆς, Ζ 147, „σῆμα“ ἐγείρω
ἐπιχέων χῶμα, Η 86, α 291 κ. ἀ., ὡσαύτως
„τόμβον“ Η 336, δ 584, ω 81· ποιητ. „κα-
λέμην χθονί“ θερῶν ἐξαπλῶν, ῥίπτω κατὰ
γῆς, Τ 222. „δοῦρα“ σωρηδόν, ῥιπῶν βροχῆν·
ῥίπτω, Ε 618, „εἰδῶτα ἔραζε“ χύνω τὰ εἰδῶ-
ματα ἀπὸ τῆς τραπέζης κατὰ γῆς, γ 20, 81,
„κρέας εἰν εἰλεστοῖν“ χύνω τὰ κρέας ἐκ τῶν
ὀδελῶν εἰς τὰ πινύκια, 1 245, „δεσμοὶ ἀπὸ
κρατὸς“ ῥίπτω κάτω, σκαρπίζω, γ 468 (|| ἐνθα
αἱ νεώτεροι ἐκδόσεις φέρουσι „βάλε“ ἀντὶ τοῦ

«χέε»), «δένδρεα χέε καρπόν» ἔχονον τὸν καρπὸν, ἢ ἔ. τοσοῦτον ἀφθονος κατεκρέματο, ὥστε ἐφαίνετο ὡσεὶ χυγόμενος λ 588, γδ. καταχέω.

3) μεταφ. διαχέω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω, «φωνήν» διαχέει, διαδίδει τὴν φωνήν της ἡ ἀηδὼν, τ 524, «αὐτμένα κατὰ τινος» ψ 765. ὡσαύτως «ἡέρα» P 270, η 15, «ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν» γ 324, «ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις» E 465, πρβλ. Ω 445, ε 395, ε 492, μ 338 κ. ἀ., «κάλλος κακ κεφαλῆς» ψ 156. B'. Παθ. μετὰ τοῦ συγκοιμημένου μέλ. ἀφ. ἄ. α.) χέομαι μετὰ τῶν προσηκουσῶν προθέσεων σύνθετον, «χύνομαι», ἐπὶ τοῦ ὕπνου, οἷον ἀκρῶν, ψ 385, ε 523, καὶ ἐπὶ ξηρῶν, οἷον «χύνω» M 284, «κόπρος» ι 330, ρ 298, «ὄνθος» ψ 775. καὶ ἐπὶ ὀρεχλῆς «αὐτὸς πάλιν γότο ἀήρ» ἐχούη ὅπως, ἀπεσφόρη, η 443. B'.) διαχέομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνωμαι, «κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς» E 696 κ. ἀ. ἐπὶ θανάτου Π 344, ἐπὶ ὕπνου τ 590, «ἀμφ' αὐτῷ χυμένῳ» χυόμενα περὶ αὐτόν, ὃ ἔ. ἐναγκαλισθεῖσα αὐτόν, τ 284, θ 527. τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ ὁ μέλ. ἀφ. ἄ. «ἐχέομαι πόντου ἐπιφρεῖ» Π 63. ὁ παθ. παρακ. σημαίνει εἶμαι ἐξηλωμένος, κατὰκειμαι ἢ περὶκειμαι, οἷον τ 539, ἐπ' ἀλλήλοισιν γ 387, 389, «ἀγγισσιναι» (γδ. τ. λ.) ἐπ' ἀλλήλοισιν κέχυνται» E 444. γ.) μεταφ. ἐπὶ ἐμφύχων, διαχέομαι, διασκαρπίζομαι, ἐκτείνωμαι, χύνομαι, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων «ἐκ νῶν ἐχέοντο Μυρμιδόνες» Π 267, T 356, ἐπὶ προβάτων E 441, μετ' αὐτ. «ὡς ἐμὲ κείνοι ἔχοντο» ἐχούσαν τοὺς ἐμὲ, ἐπάνω μου, κ 415.

Γ'.) Μέσ. μετὰ τοῦ ἀ. ἀφ. χέω, «χύνω», κατ' ἐμαυτόν, ἢ κατ' ἐμαυτοῦ, ἢ τὶ τῶν ἐμαυτοῦ, «χοῖν χέσθαι πᾶσιν νεκύεσσι» κ 518, λ 26, «κύνιν κακ κεφαλῆς» ῥίπτω κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, Σ 24, ω 317. «βέλας» χύνω τὰ βέλη μου, ὃ ἔ. ῥίπτω αὐτὰ ἐν ἀφρονί, Θ 459, O 590, «ἀμφὶ οἷον ἐχέομαι πῆχες» ἐξήπλωσε περὶ τὸν οἶον τοὺς βράχυνάς της, E 314.

Χηλός, ἡ, ἐπικ. (χαλ, χαλίνω), κτενωτός, «σενδοῦκι, κασσέλλα» (Ἰταλ.) εἰς ὑποδοχὴν καὶ διαφύλαξιν ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων σκευῶν, πολλάκις ἐντέχνως κεκοσμημένη, ὅθεν «καλή, δαυδαλή, εὐέστη», ἔτι δὲ «ποικινή» Π 224, 228, 254, ε 339, ο 424, ν 40, 68 φ 51.

Χήμηξ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμεῖς, B 238.

Χύν, χυός, ὁ, ἡ (συνήθ. ἐκ τῆς ρίζ. χα, χαλίνω), «χηρῆς», ἢ ἄρσεν, «χηρῶς», B 460, O 692, P 460, ἀφ. τ 552, ὅηλ. ο 461, 474.

Χηραμός [-ω-], ὁ (χα, χαλίνω), γάσμα, ῥωγμή, «χαραμάδα», τρύπα, Φ 495 f. (|| «χηλαμός» κατὰ τὸν Δουκάγγιον κατὰ σπῆλαιον κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ. εἰς γλ. Φ, α. 4248 «Καὶ μέγιστον δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ Πελοπόννησον χηλαμούς τὰς

περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασι κατὰ τινὰ παραφθοράν»).

Χύρατο, γδ. χείρη.

Χήρεα (χηρός), μόνον κατ' ἐνεσ. -ει, ἀμετάβ. εἶμαι χήρος, ἔστερημένος, κενός, μετὰ γεν. «χ. ἀνδρῶν» ι 424 f. (|| «χηρεῶ» μόνον περὶ συζύγων).

Χήρη, ἡ, ἐπὶ τοῦ χήρος (χα, χαλίνω, «χδινώ», κυρ. ὅστις «ἐχασέ» τι), «χήρα», «μήτηρ» γλ. X 499, «γυναίκες» B 289, «λείπεις ἐμὲ χήρην ἐν μεγάροισιν» «μὲ ἀφίνει χήραν εἰς τὸ σπῆτι», X 484, πρβλ. Z 432, καὶ μετὰ γεν. «χήρη σεῦ ἔσομαι» Z 408.

Χήρεα (χηρός), μόνον ἐν τῷ ἀφρ. ἄ. ἀναδῆ. χήρωςας, -ε, μεταβ., ἐρημίωνω, κενώνω, γυμνώνω, «ἀγυιάς» γλ. E 642. Ἰδίως κάμνω τινὰ χήραν, «ἀφίνω χήραν», P 36.

Χηρωτῆς, ὁ, ὁ, ἐπικ., μόνον κατὰ πληθ. «χηρωσταί» E 458 f, κατὰ μὲν τὸν Σχολ. «οἱ ἄλλοι τριτοῦ τοῦ γένους κληρονόμοι», οἰανεὶ ἐπιτροποι χηρῶν, διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν, πρβλ. ὀρφανιστῆς κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. «οἱ μακρόθεν προσήκοντες κατὰ γένος» οἱ μακρὶνοι συγγενεῖς. Τοῦ Σχολ. ἡ γνώμη εἶναι πιθανωτέρα.

Χήτος, εὐσ., τό (χατῶ, χα, γδ. χάζομαι), στέρησις, ἐλλείψις, μόνον κατὰ δοτ. «χῆται» ἢ «χῆται» δι' ἐλλείψιν, μετὰ γεν. Z 463, T 324, τῆς Ὀδ. μόνον π 35, γλ. Ἀπ. 78.

Χουμαλός [-ω-], ὁ, ὁ (χαμα-ι, χαμηλός μετὰ παρενθέτου θ, λατιν. humilis) συγκριτ. -ότερος, ὑπερθ. -ότατος, «χαμηλός», ταπεινός, «τέλος» N 683 (ἐνθα τὸ ὑπερθ.), «σκόπελος» μ 408 (ἐνθα τὸ συγκριτ.), «ἐνὴ» λ 194, «νήσος» χαμηλή, τοῦτ' εἰσι χαμηλὰς ἔχουσα τὰς ἀκτὰς, ι 25, κ 496.

Χοές (Χανσάρ, ἡμιν, λατ. heri) χρον. ἐπὶ ῥ. χθές, «χθές» γλ. Ἐρμ. 273. Ἐκ τούτου

χοιζός, ὁ, ὁ (χα, χαλίνω), «χοῖζον χρέος» τὸ χρεωτικόν χρέος, N 745. συγκριτὰ ἀντὶ ἐπιβήματος, οἷον «χοιζός ἐβη» χθές ἀπῆλθε, A 424, πρβλ. T 141, ε 262, ε 656, ω 879 κ. ἀ. Τὸ οὐδέτ. ἐνικ. χοιζόν λαμβάνεται ὡς ἐπὶ ῥ. χθές, T 495, ὡσαύτως καὶ τὸ πληθ. χοιζά, «χοιζά τε καὶ πρῶϊα» κυρ. χθές καὶ πρῶχθές, B 303. (Ἐρμηνεύεται ὅμως τὸ χωρὶον ποικιλοτρόπως ὡς μὲν φασι καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ στίζοντες ἰσχυρὰν στίξιν μετὰ τὸ «πρῶϊα» ἀναφέρουσι τὰ ἐπιβήματα εἰς τὰ προηγούμενα «κήρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι» καὶ ἐννοοῦσι τὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν γενόμενον λοιμόν, ὅστις πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀπέφειρε κατ' ἄλλους δὲ παραβῆλόντας τὸ τοῦ πεζοῦ λόγου «χθές καὶ πρῶϊν, χθές τε καὶ πρῶϊν, πρῶϊν τε καὶ χθές» ἐπισημαίνονται μὲν τὰ ἐπιβήματα διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπὶ ῥ. χρονικοῦ λόγου «ὅτε ... ἡγερέθοντο», ἀποδίδονται δὲ εἰς τὸ πολὺ κατωτέρω «ἐφάνη μέγα σημεῖον» ἀλλὰ

τότε ἀνάγκη τὸ «χθίζά καὶ πρῶζα» τὸ ὅποσον ἀρμόζει νὰ λέγεται περὶ χρόνου σχετικῶς πρὸ ὀλίγου παρελθόντος, νὰ καίται ἐπὶ γεγονότος πρὸ ἐννέα ἑτῶν συμβάντος. Διὰ ταῦτα οἱ πλείστοι καὶ νεώτεροι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀναπαύονται εἰς τὴν τοῦ Ναυγελσβαχ ἐρμηνείαν, καθ' ἣν μετὰ τὸ «χθ. ἢ πρῶζα» ἐννοεῖται τὸ «ἦν» (ἤγουν «χθίζά τε καὶ πρῶζα ἦν, ὅτε ἐξ Ἀδύλιδος νῆες ἤγερέθοντο»); χθές καὶ πρῶην ἦτο ὅτε, ὃ ἐ. ὀλίγαι ἡμέραι ἦσαν ὅτε συνῆλθον τὰ πλοῖα ἐν Ἀδύλιδι, καὶ τότε ἐφάνη τὸ μέγα θαῦμα, τουτέστι δὲν εἶχον ἀκόμη παρέλθῃ πολλὰ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἤρριξαν νὰ συνέρχωνται τὰ πλοῖα ἐν Ἀδύλιδι, καὶ τότε ἐφάνη τὸ μέγα θαῦμα. ||. Οὐχ ἦσαν νομίζω ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν ὑγιαίνει, ἡ δὲ συνάφεια τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ φράσις ὅπως καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου τὰ «χθές καὶ πρῶην». Ἡ ἐννοία εἶναι: ὑπομείνατε, φίλοι, ἵνα ἴδωμεν ἂν ἀληθὴς εἴη τοῦ Κάλχαντος τὰ μαντεύματα. Ταῦτα δὲν εἶνε «παλαιάτατα θέσφατα», ἀλλὰ ζῶντα ἐκ τῆς μνήμης πάντων ὁμῶν, ὅσοι ἐσώθητε: χθές καὶ πρῶην, ὅτε συνελγόντο οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Ἀδύλιδι, συνῆλθον τὰ μέγα ἐκεῖνο θαῦμα κτλ. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐννοίαν τὸ χθίζά τε καὶ πρῶζα ἐκφράζει τὴν ἔντι βραχὺν τὸν παρελθόντα χρόνον σχετικῶς πρὸς τὰ παλαιάτατα θέσφατα, τὰ ὅποια πολλὰκις διειπνοῦν τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἢ παρελθόντων εἰς ἐξήγησιν τῶν γιγνομένων, ἴδ. ι 507 ἐξ., ν 472 ἐξ.).

ΧΘΩΝ, ὁδός, ἡ, ποιητ. ἀ.) γῆ, ἔδαφος τῆς γῆς, «ἐξ ἵππων ἐπὶ χθόνα ἀποβαλνῖα, ἐπὶ χθονὶ κατατίθηναι κ.τ.ε.» κατὰ γῆς κτλ. Ὀμ. πλχ. ἔτι δὲ γῆ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ οὐρανοῦ, Δ 443 κ. ἀ. πλχ., ὅθεν «πάγκαρπος, παυλοδότερα» Γ 89, μ 491 κ. ἀ. Ὅθεν οἱ ἄνθρωποι ἐν ὅσῳ διαμένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, λέγονται «ἐπὶ χθονὶ δεσχόμενοι» Δ 88, «ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες» θ 222, ὅταν δὲ ἀποθνήσκωσι λέγονται «χθόνα δύνονται» χθύνονται εἰς τὴν γῆν, Ζ 444· ὁ. γ) χώρα, «τόπος», ν 352.

ΧΙΛΙΟΙ [-ι-], λι, α, «χιλίοι» κτλ. *Ιλ. Η 471, Θ 562, «χίλι' ὑπέστη» χίλια ὑπεσχέθη (ὅπου μετὰ τὸ ὑπέστη ὀρθῶς ἔστιν ὁ Βέκκερ, καὶ οἱ μετ' αὐτόν, τὰ δὲ ἐπόμενα «αἶγας καὶ οἶς» εἶνε ἐπεξηγήσεις τοῦ χίλια—, «καφάλια» τρόπον τινά—) Δ 224.

ΧΙΜΑΙΡΑ [-ι-], ἡ (χίμαρος), (||. κυρίως μὲν ἡ περυσινὴ αἶψ· ἔπειτα δὲ ἐν γένει παράποιηται) ἡ αἶψ, «γίδια, κατσίκα», Ζ 481 γ.

ΧΙΜΑΙΡΑ [-ι-], ἡ, φοβερὸν τὴν πέρας θείας καταγωγῆς (κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 321 θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς) ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποῦ τοῦ μὲν ἔμπροσθεν εἶχον μορφὴν λέοντος, τὰ δὲ μέσα αἰγός, καὶ τὰ ὀπίσθεν δράκοντος· ἦτο δὲ πυρίπνοον καὶ ἐφανέθη ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντου Ζ 479 ἐξ., Η 328, Γ. Ἄπ. 368. (Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Χίμαιρα εἶνε

ἀλληγορικὴ τις εἰκὼν τοῦ ἡφαιστιώδους ἑδάφους τῆς Λυκίας, ἀφορμὴν λαβούσα (κατὰ τὸν Σκύλακα) ἐκ τινος ἡφαιστιοῦ ὄρους οὐ μακρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπερ καὶ σήμερον ἐκπέμπει εὐφλεκτά αἶερα καὶ διὰ τοῦτο Γ'ιανὰ-Δ'άγ καὶ «καύμενον ὄρος ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται» κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα 14, 3, 5, ἐκ τινος ἡφαιστιοῦ χαράδρας τοῦ ὄρους Κράγου. Ἡ δὲ τερατιώδης σύνθεσις τῶν διαφόρων ζώων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ πλήθους αὐτῶν ἐν Λυκίᾳ).

ΧΙΟΣ [-ι-], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἔμπροσθεν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας, καὶ τὴν σήμερον Χίος, ὑπὸ δὲ τῶν Τούρκων Σακίζ-αν-τασί, ὃ ἐ. Μαστιχύνθηος, Γ 470.

ΧΙΤΩΝ [-ι-], ἡ, ἄνω (λέγεται σημερινῆς ἀρχῆς, Ἐδραστὶ κατώνατ, Χαλδ. κιτάν) ὁ, ἀ.) ὑπενδύτης, ὑπένδυμα, Ὀμ. πλχ. Ἦτο διάφορος κατὰ τὰ διαφωρα ἔθνη καὶ τὰς ἐποχάς· ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων ἦτο ἐνδυμα βραχὺ, πιθανῶς μάλλινον (ὅθεν «μαλακός» Β 42, α 437) ἀνευ χειρῶν, ἀναλογοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα ὑποκάμισα, φερόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν (παρ' Ὀμ. μόνον ὑπ' ἀνδρῶν) κατάσαρκα, καὶ διὰ ζώνης συσφιγγόμενον περὶ τὴν ὀσφύν, ξ 72, ο 308 κ. ἀ. Ἐπὶ τούτου ἐφόρουσαν τὸ ἱμάτιον, τὸν ἐπενδύτην, τὸ «φάρος» παρ' Ὀμ., Β 42, γ 467, ο 60. Μνημονεύονται ὁμοῦ καὶ ἄνθρωποι φέροντες μακροὺς χιτῶνας (ἴδ. ΤΕΡΜΙΟΙΣ) μάλιστα οἱ Ἴωνες, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ ἐλκεχιτῶνες (ἴδ. τ. λ.) λέγονται. Συνήθως εἶχεν ὁ χιτῶν τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἐρίου, ἦτο δηλ. λευκός καὶ ἔπρεπε νὰ πλύνεται, θ 392· ὅθεν «λαμπρός» τ 234, τοῦναντίον «ρύπων» ω 227· εἶχον δὲ πολλοὺς εἰς ἀλλαγὴν, «ἐπημοιβοί» ξ 543, πρὸς ψ 431, 442. Τοιοῦτος χιτῶν ἐφορεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν θώρηκα, Β 416, Δ 400, Η 841. Διάφορος τούτου εἶνε· ὁ. γ) ὁ χιτῶν, θώραξ ὡς ἀμυντικὸν ὄπλον, πιθανῶς δερμάτινος, μεταλλίνας ἔχων φολιδας, Ε 736· ὅθεν λέγεται «χάλκεος» Ν 439, «στερεπτός» ἴδ. τ. λ. Περὶ τῆς παροιμιώδους φράσεως «χλαῖνον ἐννυμῖα χιτῶνα» ἴδ. ΕΝΝΥΜΙ.

ΧΙΩΝ, ὄνομα, ἡ, χιών, «χιόνι», Κ 7, ζ 44 κ. ἀ., «λευκότερος χιώνος» Κ 437, «νιφάδες χιώνος», ἴδ. ΝΙΦΑΣ, Μ 278.

ΧΛΑΙΝΑ, ἡ, πιθανῶς, ὡς τὸ ἱμάτιον τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, τετραγώνον ἢ κοκλατερές τι τεμάχιον ὑφάσματος χονδρῶς καὶ διαστρίχον· ἀ.) ὑπενδύτης, χλαμύς, «ἐπανωφάρ», χρήσιμον εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τῆς βροχῆς, Β 483, Κ 433 κ. πλχ. τῆς Ὀδ.· ὅθεν λέγεται «ἀνεμοσκεπής, ἀλεξήνεμος» Π 224, ξ 520· διὰ δὲ τὴν δασυτητα τῆς «οὐλῆς, πυκνῆς» δ 50, ξ 520 κ. ἀ., εἶνε πορφύρα, Κ 433, δ 445, 454, ξ 500, τ 225, φ 418. Εἶνε δὲ ἡ διπλῇ ἢ ἀπλῇ, «διπλῇ, διπλαῖ, ἀπλοῖς», ἴδ. τὰς λ.· ὁ. γ) ἡ αὕτη χρησιμεύει ὡς σκέπασμα, «πέπλωμα», ἵνα σκεπέσται

τις κοιμώμενος, Ω 646, γ 349, 351, δ 299, λ 189 κ. α. (||. Ἀναλογεῖ πρὸς τὴν νεωτέραν, κάπαν ἢ φλοκκάταν. — Συνήθως μὲν θεωρεῖται ἐτυμολογικῶς συγγενὲς πρὸς τὸ λάχνη, «λάνος» (18. Φιλίστ. τ. 3, σ. 240), λάσιος, χλαμός, χλανίς. Ὁ δὲ Κούρτιος διὰ γλωσσολογικοῦ λόγου νομίζει ὅτι ἡ χλαίνα, χλαμός, χλανίς, συγγενὴ πρὸς ἄλληλα, πρέπει νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τῶν ἄλλων).

*χλνῆν, ἢ, χλσύνη, χλευασμός, περιγελοι, πληθ. Ὑ. Δήμ. 202.

*χλοερός, ἢ, ὄν (χλόη), ποιητ. ἀντὶ τοῦ χλωρός, ὅ. ἢ. χλοερός, πράσιος, Βατρ. 54, 425, 462.

χλόνης, αὐ, ὁ, ἐπιθ. τοῦ κάπρου, *χλ. σς. ἄγριος. I 539 f., ἀμφιβόλου ἐτυμολογία: ἡ σημασία. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, Εὐστάθιον καὶ Παύσιον (μεθ' ὧν συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμάννος εἰς Λίσχ. Εῤῥμην. 187) εἶνε πιθανῶς σὸνθετον ἐκ τοῦ χλόη καὶ εὐνή ἀντὶ τοῦ χλοῦνης: ὁ ἐν χλόῃ εὐναζόμενος. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρισταρχόν=μονίος, ὁ ἔ. μονήρης, κατὰ τὸν Σχολ. = ἀφριτής, διότι δέχθην τὸ χλοῦδεν Δωρικ. = ἀφρίζω, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Δοιδεῖρλ., ὅστις ἐκ τοῦ χελούου τοῦ Λακωνικοῦ ἢ τοῦ χελούσας τοῦ Βοιωτικοῦ, τὰ ὅποια σημαίνουναι τὸ βήγω, παράγει τὴν ἔννοιαν τοῦ γρύζω, ἵαν χαρακτικῆν τοῦ κάπρου, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην Περὶ τὰ ζῷα ἴσταρ. 6, 28=τομίας, ὁ ἔ. ἐκτομίας, ἐκφυγισμένος, ἥτις εἶνε ἡ συνήθης παρὰ τοῖς μὲν Ὀρμ. ποιηταῖς σημασία κατ' ἄλλους τίλος πάλιν ἐκ τοῦ χλόη, ὁλοεὶ χλωρός, δυνατός, ἄγριος).

χλόνις, ἰαοε, ἢ, ἰδίως ἐπικ. θηλ. τοῦ χλωρός (18. τ. λ.), ὁ ἔ. πρασινοπός, κίτρινοπός, πρασινοκίτρινος, χλωμός, ἐπιθ. τῆς ἀηδόνης, π 518. (Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς ἡ ὁ Ἀμεῖς, νομίζουσιν ὅτι χλόνις εἶνε: ἡ ἐν τοῖς χλοεροῖς φυλλώμασι τοῦ ἔαρος ἐνοικοῦσα· ὁ Σιμωνίδης ἐν Ἀποσπασμ. 73 Bergk ἀναμάρζει αὐτὴν «χλωροῦγενα». || Νεώτεροι ἀρνηθόλγοι ἀνεκάλυψαν ὅτι ὑπάρχει πρασιὴ ἀηδών).

Χλόνις, ἰαοε (κατὰ τὸν Ἀπολλοῦδ. 3, 5, 6 Χλωρίς), ἢ, θυγάτηρ τοῦ Ἰακίδου Ἀμφίονος, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ, γυνὴ τοῦ Νηλέως, γεννήσασα μετ' αὐτοῦ τὸν Νέστορα, Χρῆμιον, Περιχόμενον καὶ τὴν Πηρώ, λ 281.

χλόνος, ἢ, ὄν (χλοερός, χλόη), ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τῆς νεότητος χλόης, ὁ ἔ. κίτρινο κίτρινος, πρασινοπός, πρασινοκίτρινος, πρασινοπός, κίτρινοπός, χλωμός, [χουμός, ὁ ἔ. μετὰ ὑπὸ τοῦ καὶ ἐκαστοῦ], *μελί. Α 631, κ 234. *χλωρός ὑπαὶ ἐσού. *χλωμός. K 376, O 4, ἰδίως α. *χλωρόν διος. Η 479, λ 43, 633, χ 42 κ. α., Ὑ. Δήμ. 190. β. *χλωρός, τὸναντίον τοῦ ἔφρου, *ρόπαλον, μοχλός. π 320, 397, *ῥάπες. π 47.

χλός, ὁ (κνέω, κόνις), κυρ. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπι-

φανείας εὐρισκόμενον καὶ εὐκόλως ἀποτριβόμενον, ἀποπίπτον, «ἄχνη, ἀφρός», *ἀλός χνός. ἄλμη, ζ 226 f. (||. Τῆς καθουμιλουμ. ἢ ἀ-χνη (18. λκνη) εἶνε, νομίζω, τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ χνός, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἡ ἕτερον ὄνομα πλησιέστερον πρὸς τὸ Ὀμηρικόν τὸ ὑποκοριστικόν, «χνουδὶ», τὸ ὅποτον ὅμως περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ σημαίνῃ τὸ βραχὺ τρίχωμα τὸ ἐπὶ πάσης μὲν ἐπιφανείας, ἰδίως δὲ τῶν ὤφασμάτων καὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος).

χόανος [χ.], ὁ (χέω), = χῶνος, χῶανη, χῶνευτήριον, βόθρος ἢ κάμινος, ἔνθα χωνεύονται μέταλλα, Σ 470 f. (Ὁ Δοιδεῖρλ. νομίζει ὅτι χῶανος εἶνε ὁ σωλήν τῆς φύσης, τοῦ φετοροῦ, πρὸλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 865, ἄλλος δὲ τις ὅτι εἶνε εἶδος χωνευτηρίου πηλίνου πυρομάχου, ἀντίχοντος δηλ. εἰς τὸ πῦρ).

χοή, ἢ (χῶ), κυρ. χῶσις. ἰδίως ἢ σπανδῆ, libatio, ἢ προσφορά ἔργων οὐσίαν εἰς νεκροῦς ἢ καταχθονίους θεοῦ, Ὀδ. κ 518, λ 26.

χοῖνις, ἰκοε [χ.], ἢ, μέτρον σιτηρῶν (περιέχον ἢ κοτύλας ἢ ὅσον εἰς τροφήν μίση ἡμέρας χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, πρὸλ. Ἡρόδ. 7, 187), ἐν τῇ παροιμιῳδῇ φράσει «ὅς κεν ἔμης χοῖνικὸς ἄπτηται», «ὅστις τρώγει τὰ ψωμὶ μου», εἶνε εἰς ὑπερβολήν, π 28 f. (||. Μεταξὺ τῶν μέτρων τῶν σιτηρῶν ὑπάρχει τι λεγόμενον «σινίκι», Τουρκ. σινίχ: ὑποπτεύω ὅτι οἱ Τούρκοι παρέλαβον μικρὸν μεταποίησαντες («χοῖνικί=σινίκι) καὶ ταύτην τὴν λ. ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας τοιοῦτου εἶδους, παρὰ τῶν Ἑλλήνων).

χοῖρεος, ἢ, ὄν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ χοίρειος, ὅ. ἢ. χοιρινός, «χοιρουνήσιος», *χοῖρεα (ἔτυπακ. κρέα), ζ 84 f. Ἐκ τοῦ

χοῖρος, ὁ (λῆθ. πεποιημ.), κυρ. χοιρίδιον, «χοιρουνάκι», ζ 74 f. (||. Ἡ καθουμιλουμένη λέγει καὶ «χοῖρον»).

χολός, ἴαοε, ἢ (συγγ. τῇ χορδή), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερά, Ὑ. Δ 526, Φ 181, Ὑ. Δήμ. 423.

χόλος, ὁ (Λατ. fel, παλ. Γερμ. galla) 4) ποιητ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ χολῆ, «χολή», Π 203. 2) τροπικ. ὀργή, θυμός, μίσος, «χόλιασμα», Ὀμηρ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «μῆνις» O 422, «χόλος τινός» ὀργή, ἢ ὀργίζεται τι, ὅσον «Πηρς» Σ 419, ε 433, δ 583, καὶ ἡ κατὰ τινος ὀργή, ὅσον «Τρώων» Z 335, καὶ μετὰ δοτικ. «τινί» κατὰ τινος, Ὑ. Δήμ. 354, 410. Ὁπου παρ' Ὀρμ. εὐρίσκαται δοτικῇ, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ βῆμα ὡς δοτ. χαριστικῇ ἢ ἀντιχαριστικῇ, ὅταν «μεθιμί τινι χόλον, χόλοιο» Α 283, φ 377, «λῆσσεσθαι τινι χόλου» λ 534, «χόλον ἐν θυμῷ βάλλεσθαι τινι» ε 50. Τίθεται καὶ ἐπὶ θηρίων, ἐξαγρίωσις, «ἀγριεμμός» X 94, Βατρ. 402. Ἐκ τούτου χολῶ, μελ. σπαρφ. ἐπ. χολώσμεν, Α 78. ἀφ. ἐχολώσεν, Σ 411, -ατε, θ 205, ὑποτ. χολώσθη, α 20. μέσ. ἐνεσ. -οῦμαι, Θ 407, -οῦται, Θ 421,

μετοχ. -οόμενος. *Τ. Έρμ. 308, Βατρ. 409, μέλ. χολώσσαι, Ξ 310, συγνότερος ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχολώτομαι, -σαι, -εσσι μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐχολωσάμην καὶ πολλάκις ἀναβέ. χολωσάμην, παρακ. κεχολώτο, -ωτο, -ώτο, παθ. ἀόρ. ἐχολώθη ἢ γολώθη, ὑποτακτ. χολώθης, μετοχ. -ώθεις. 4) Ένεργ. διαγίρνω τινος τὴν γολήν, ὃ ἐ. ὀργίζω, παροργίζω, „θυμῶνω, χολιάζω“ (μεταβ.), ἐρεθίζω, ἴδ. τὰ ἀνωτέρω γάρη τῶν τύπων παρατεθέντα γιγρία. 2) Συγνότερον εἰς μέσ. ἢ παθητ. διέθεσιν, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, „θυμῶνμαι, χολιάζομαι“ καὶ (ἀμεταβ.) „θυμῶνω, χολιάζω“, ἀπολ. Ξ 282, ο 214 κ. ἄ. Πολύλακας δὲ μετὰ τῆς προσθήκης «θυμῶν, ἐνὶ φροσίν, κηρόθι» καὶ κατ' αἰτ. «θυμῶν, ἥτορ» ἄ.) μετὰ δοτ. προσωπ. «τινὶ» κατὰ τινος, Α 9, Β 629, θ 276, ο 324 κ. ἄ. 6.) μετὰ γεν. «τινός» ἔνεκά τινος πράγματος ἢ προσώπου, Δ 404, 504, Α 703, Π 320, Φ 446, α 69· εἰ δὲ ἢ μετὰ προθέσεων «ἐνεκα νίκης» λ 544, «ἀμφὶ τινι» Ψ 88, «ἐξ ἄρτων μητρός» Ι 566, «ἐπὶ τινι» Βατρ. 409. Έκ τούτου

χολωτός, ὅ, ὄν, ἐπικ. ἐπιθ. ὀργίλος, „θυμώδης“ «ἔπεα» Δ 214, Ο 210, χ 26, 225.

κοράν, ἡ (συγγεν. τῶν χόλος, γολός), ἔντερον, Βατρ. 223, χορδῆ, „κῶρδα“, φ 407 φ, «οἶων» *Τ. Έρμ. 51.

*χοροῖσθε, κε, γεν. εοε (χορός, ἦθος), εἰς τὸν χορόν συνηθισμένοι, οἰνοὶ „χορομαθόμενοι“, *Νύμφαι· Ψμ. 48 (19), 3.

χοροϊτινὴ [....], ἡ, ποι. (χορός, τύπτω), τὸ πάτημα τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸν χορόν, „χοροπάτημα, χοροπήδημα“, κατὰ πληθ. Ω 261 φ.

*χοροῖτινος [....], οκ, ποιητ. (χορός, τύπτω), κατὰ τὸν (ἢ πρὸς) χορόν τυπούμενος, παιζόμενος, «λύρα» *Τ. Έρμ. 31.

χορός, ὁ, 1) ὁ τόπος, ἐν ᾧ χορεύουσιν, Σ 550, θ 260, μ 4, 318. 2) χορός, ὃ ἐ. ἄ) ἡ ἐνέργεια τοῦ χορεύειν, „χορός“, «ἐργῆμαι χορόν», εἰς χορόν «πηγαίνω εἰς τὸν χορόν», Γ 394, Ο 308, ξ 65, ὡσαύτως «χορόν εἰσοιχνέω» ξ 437, «χορὸν καλή» Π 480, «ἐν χορῷ μέλπομαι» ψάλλω ἢ χορεύω ἐν ταύτῃ, Π 483. Περὶ τοῦ «πέπληγον χορόν θεῶν ποσίν» θ 264, ἴδ. παύσιον· 6.) τὸ ἄθροισμα τῶν χορευτῶν, χορός, *Τ. Άρρ. 418, *Ψμ. 5 (6), 13. (Π ἔτυμολογ. ἀμφιβολαὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. σέγγεν. τῇ γράϊω, σκαίρω κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. κερ, ἥτις σημαίνει περιλαμβάνω, πείνω, καὶ κυρ. σημαίνει ἡ λ. τὸν τύπον τὸν περιλαμβάνοντα τοὺς χορευτάς).

κῶρτις, ὁ, κυρ. περιβόλος, μάνδρα, καὶ ὁ τόπος ὁ περιβλεπόμενος, κατὰ τὸν Σχολ. «περίφραγμα, τεύχος», οἶον «σῶλης ἐν χῆρτι» *Ψλ. Α 774, πληθ. ὁ 640. (Συγγ. τῷ Δατ. horlus=„περιβόλος“, ἐκ τῆς ρίζ. κερ, Σανσκρ. kar, ἥτις σημαίνει: περιλαμβάνω)

(ΧΡΑΙΣΜΕΑ ἀντὶ τοῦ χρασιμέω, ἐκ τοῦ χρήσιμος τοῦ ἐκ τοῦ χράομαι), ἐπικ. λ., ἥς ὁ ἐνεσ. ἀχρηστος, εὐρίσκονται δὲ ἐξ αὐτῆς μόνον οἱ ἐξ. τύποι: συχνά ὁ ἀόρ. 6. Έχραισμε καὶ ἀναβέ. χραίσμε, ὑποστ. χραίσμη, ἐπικ. χραίσμησι Α 387, χραίσμωσι, ἀπαρφ. χραίσμεν· μέλ. χραίσμῳ, χραίσμησει, Υ 296, καὶ ἐπικ. ἀπαρφ. χραίσμητέμεν, Φ 316, ἐκ τοῦ ἀορ. ἄ. μόνον χραίσμησε Π 837, ἀπαρφ. χραίσμησαι Σ 62, 443, ὠφέλῳ, χρησιμεύω, βοηθῶ, μετὰ δοτ. προσώπου, Α 28, Γ 54, Α 117 κ. ἄ., συνυπονοουμένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀμύνω, ἀποκρούω, ὅθεν καὶ μετ' αἰτ. «χραίσμ. τινὶ ὀλεθρον» ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος τὸν ὀλεθρον, Η 444, Α 120, Υ 296. Σπανίως ἀνευ δοτ. «οὐ τι δυνήσεται χραίσμεν» οὐδεμίαν ὠφέλειαν θά δυνήσεται νὰ ὠφελήσῃ, Α 242, 589, Φ 493· ὁλως ἀπολ. Ξ 66, Ο 652. Τὸ δὲ Α 566 «μὴ νῦν τοι αὐ χραίσμωσιν θεοὶ θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσον ἰόνθ'» ἐρμηνεύουσιν ὁ Εὐστάθιος ἢ ὁ Σχολ., ἐκλαμβάνοντες κατὰ τὸν Ζηνοδότον τὸ «ἰόντε» ὡς δοῖκόν ἀντὶ τοῦ πληθ. ἢ μᾶλλον ὡς ἕτερον τὸν πληθ. ὁμοφώνον μὲ τὸν δοῖκόν (καθὼς καὶ τὰ «ἰόντες» Ε 487, «κρινόντες» θ 48), πρὸλ. Ο 404 ἐξ., Ι 508. (Ὁ Εὐστάθιος ἔχει καὶ ἑτέραν γνώμην, ὅτι «δύναται (τὸ «ἰόντε») καὶ κυρίως εἶναι δοῖκόν διὰ τὸ διγενέσθαι τῶν τε θεαινῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀβρέων»). Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἰόνθ'» ὡς αἰτ. =ἰόντα, ἐξυπονοοῦντες τὸ «ἐμέ»: μὴ δὲν μὲ ἀποκρούσωσιν ἀπὸ σοῦ ὅταν ἐπιπέσω.—Π λ. εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ψλ. καὶ μάλιστα μόνον ἐν ἀρνητικῇς προτάσεσι, διότι καὶ ἐν τῇ σαρκαστικῇ ἐκφράσει «εἰ δύναται τι χραίσμεν» Φ 493 ὑπολαμβάνει ἡ ἐννοία ἡ ἀρνητικὴ=οὐ τι χραίσμεν δύναται.—Ὁ Δοιδερλ. ἐκλαμβάνει τὸ μὲν «χραίσμεν» ὡς ἀπαρφ. τοῦ ἐνεσ., τὸ δὲ «Έχραισμε καὶ χραίσμε» ὡς ἀποκεκομ. παρατ., ἀντὶ δὲ τοῦ «χραίσμη» καὶ «χραίσμωσι» θέλει νὰ τόνισῃ χραίσμη καὶ χραίσμωσι).

ΧΡΑΪΜΑΙ (κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Κούρτιον ἐκ τῆς ρίζ. κερ, χεῖρ, κυρ. λαμβάνω ἀνά χεῖρας, χειρίζομαι, μεταχειρίζομαι), μέσ. ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἐνεσ. χρωώμενος (τρισύλλαβ. διὰ τὴν συνίζ.) Ψ 834, πολλάκις δὲ κατὰ μετοχ. τοῦ παρακ. κεχρημένης, ὑπερσ. γ' ἐνικ. κέχρηται, ἴδ. κατωτ. Α'. Ένεσ. [χρῶμαι], μεταχειρίζομαι, μόνον Ψ 834.

Β'. Παρακ. (μὲ σημασ. ἐνεσ.) 1) διαρκῶς μεταχειρίζομαι, ὃ ἐ. ἔχω, μόνον ἐν τῇ φρ. «φροσὶ κέχρητ' ἀγαθῶσιν» εἶχε καλὴν γνώμην, γ 266, ξ 421, π 398. 2) ἔχω χρεῖαν, χρήζω, χρειάζομαι, ἐπομ. ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, μετὰ γεν. «εὐνῆς» Τ 262, «γάμου» χ 50, «αἵτου καὶ οἴνου» α 378, «γάμου, νόστου καὶ γυναικός» α 43, ξ 124.—Μετοχ. τοῦ παρακ. ἀπολ. ὡς ἐπικ. ἐνδεής, ἑστερημένος, ξ 455, ρ 317. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον ἐπικ.

—'Ο δὲ ἐνεργ. τύπος διατηρήθη μόνον ἐν τῇ κρή (ὑπ. ἴδ.).

κράϊα (ἐκ τῆς ῥίζ. κρη) κυρ. χράϊω Αἰολ. ἀντὶ τοῦ χράω, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἀορ. ἀ. χραύω, κυρ. [θιγγάνω], ψαύω, ἐγγίζω, ἐπομ. „ζουγραινίζω, ξεγδέρνω“, ἐλαφρῶς πληγώνω, «τινά» Ε 438 f. ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ.

4. κράα, ἐπικ., ἔλλειπτο, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρτα. ἔχραε, β'. πληθ. ἐχράετε, φ 69 (οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὑπὸ ἄλλων, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμείας καὶ Λαρόχης, ὡς σχηματισμοὶ β'. ἀορ. τοῦ κράϊα, τάνάπαλιν δὲ ὁ Δοιδερλεῖνος θεωρεῖ τὰ χραύω ὡς ἀορ. ἀ. τοῦ χράω) ἀ.) κυρ. [θιγγάνω] ψαύω, ἐγγίζω, ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ἐπομ. ἐπισπίντω, ἐπισπίθωμαι, καταδιώκω, καταδρέγω, μετὰ δοτ. «στουγρός οἱ ἔχραε δαίμον» ε 396, κ 64 β'.) μετ' ἀπαρρ. ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἀγωνίζομαι, «τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδεϊν» φ 369 (ὅπου ἡ αἰτ. «ῥόον» ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀπαρρημάτου, ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ ἐπομένῃ χωρίῳ) «οἱ τῶδε δῶμα ἔχραε» ἐσθίμεν καὶ πίνεμεν φ 69, ὅπου τὸ «δῶμα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «ἐσθίμεν».

2. κράα, Ἰων. κράα, ἐπικ. κρεῖα, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. χρεῖαν θ 79, χρεῶν γ'. Ἀπ. 253, μέλ. χρήσω γ'. Ἀπ. 432, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. μόνον μετοχ. τοῦ μέλλοντος χρησόμενος (ἴδ. κατωτ.). 4) Ἐνεργ. παρέχω τὸ ζητούμενον, ἴδ. ἐπὶ τῶν μαντικῶν [ἀναίρω], δίδω χρησμόν, χρησμοσάτω, ἀποκρίνομαι, προλέγω, «χρεῖαν» ἀπολ. θ 79, γ'. Ἀπ. 393, «χρήσω βουλὴν τινα» γ'. Ἀπ. 432. 2) Μία. ζητῶ ἢ λαμβάνω χρησμόν, ἐρωτῶ τὸ μαντικόν ἢ τὸν θεόν, ἀπολ. θ 84, γ'. Ἀπ. 252, 292, μετὰ δοτ. «ψυχὴ τινας» ζητῶ παρὰ τῇ ψυχῇ (ὁ ἐ. παρὰ τῆς ψυχῆς) τινας χρησμόν, κ 492, 565, λ 165, ψ 323. Ὅδ.

3. κράα, θεματικὸν τοῦ κίκρυμι, ὑπ. ἴδ. κρεῖος, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρέας, ὑπ. ἴδ. κρεῖα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χρεῶν, ἴδ. 4. κράα. κρεῖα, ὅς, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρεῖα, ὅπ. ἴδ. κρεμετίζω (λ. πεποιημ. ἐκ τῆς ῥίζ. κρεμ., ἐξ ἧς καὶ χρέμπτω, καὶ χρώματος, ἧ παρ' Ἡσιόδῳ χρεμίζω κ. ἀ.) χρεμετίζω, „χλιμιντριζώ“, ἐπὶ τῶν ἱππων, μόνον γ'. πληθ. τοῦ παρτατ. «χρεμετίζον» M 51 f.

κρέος, τό, θ 353, λ 478, γ'. Ἐρμ. 438, συνήθ. ἐπικ. κρεῖος (χράσμαι), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ. ἐνικ. (Ὁ Βρούχμαν ὀίλει παρ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ χρεῖος (καὶ χρεῖω) νά γράψῃ χρεῖος (καὶ χρεῖω) καὶ ἀντὶ τοῦ χρεῖως τοῦ ἐν τῷ θ 353, καθὼς ἐγραψεν ἤδη ὁ Ἀμείας, καὶ τοῦ ἐν τῷ γ 367, ὅπως ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρίσταρχος, νά ἀποκαταστήσῃ τὸ χρήως, ὅπαρ παράγῃ ἐκ τοῦ χράϊω, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀπλήωρος ἐκ τοῦ ἀπλάωρος). 4) χρεῖα, ἀνάγκη, «ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» ἴδαν ἐμῶν

χρεῖαν, θ 45, «ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος» ἴδαν αὐτοῦ χρεῖαν ἐπιδιώκων, α 409, «κατὰ χρεῖος τινὸς ἔρχομαι» κατὰ χάριν, πρὸς χάριν τινὸς ἔρχομαι (κυρ. δι' ἀνάγκην τινός), λ 479.

2) ὅ, τι ὀφείλει τις νά ἀποδώσῃ. ἀ.) «χρεῖος» ὀφείλω τινί. ὀφείλω εἰς τινα χρεῖος ἢ ἀποζημιῶσιν, Α 688, φ 47. Πλθ. «χρεῖος δ' ὀφίλλεται μοι» ἔχω νά λάβω, Α 686, γ 367, «χρεῖος καὶ δεσμὸν ἀλύξας» ἀποφυγὼν τὴν ὑποχρεῶσιν (ποινήν) τοῦ καὶ τὰ δεσμά, θ 353, «χρεῖος ἀπαστήσασθαι», ἴδ. λφίσταμαι β'. 2) β'.) «χρεῖος», καθήκον, πρέπον, «κατὰ χρεῖος» γ'. Ἐρμ. 438.

κρεῦ καὶ κρεῖα (ἀμφοτέρωι οἱ τύποι συχνοὶ παρ' Ὁμ.), ἡ, ἐπικ. (χρή), γεν. χρεῖος, δοτικ. χρεῖος θ 57. 4) χρεῖα, ἀνάγκη, K 172, I 497, δ 312, λ 164, «χρεῖος ἀναγκαῖα» ἐξ ἀναγκαῖας χρεῖας, δ ἐ. ἐκ μεγάλης ἀνάγκης, θ 57. ἀ.) μετὰ γενικ., «χρεῖω ἐμεῖο γίγνεται» γίγνεται χρεῖα ἐμοῦ, μετ' ἀπαρρ. Α 344, «χρεῖω πείσματός ἐστι» ε 436, μετ' ἀπαρρ., ψ 308. β'.) «χρεῖω ἰκάνεται, ἰκεί, ἰκάνει» χρεῖα ἔρχεται, καταλαμβάνει, εἶνε χρεῖα, ἀνάγκη, K 418, 442, Α 610, ζ 436, μετ' αἰτ. προσώπου, «ἐμὲ χρεῖω τόσον ἵκει» χρεῖα μετὰ καταλαμβάνει σφάδρα, (ὁ ἐ. σφαδρά, μεγάλη), ε 189, πρὸλ. θ 28. ἡ φράσις «χρεῖω ἰκάνεται, ἐστί» κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ χρή (ὑπ. ἴδ.), συντάσσεται μετ' αἰτιατ. προσώπου, ὅταν «ἐμὲ δὲ χρεῖω γίγνεται νηός» ἔχω χρεῖαν νηός, δ 634, «οὐδὲ τί μιν χρεῖω ἔσται τυμβοχοῆς» φ 322. 2) καὶ μόνον δὲ τὸ «χρεῖω» (ἐξυπακουσμένον τοῦ «ἐστί») τίθεται ὅπως καὶ τὸ χρή (ὑπ. ἴδ.) μετ' αἰτ. προσώπου, ὅταν «τίπτε δὲ σε χρεῖω» πρὸς τί δὲ σὲ χρεῖάζονται ταῦτα, α 225, K 85. ἀ.) μετὰ γενικ. πράγματος, «οὐτε με ταῦτην χρεῖω τιμῆς» ἐν ἔχω χρεῖαν ταύτης τῆς τιμῆς, I 608, «βουλῆς» I 75, K 43, πρὸλ. Α 606. β'.) μετ' ἀπαρρ., πολλάκις μετὰ τῆς ἐπιτάσεως «μάλα», ὅταν «τόν μάλα χρεῖω ἐστάμεναι κρατερῶς» οὗτος ἔχει μέλιστα χρεῖαν νά ἵσταται θαλερώς, Α 409, ὡσαύτως Σ 406, ψ 308, δ 707, ο 201. Τό I 197 «χαίρετον, ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, ἡ τι μάλα χρεῖω, οἱ μοι σκυζόμενοι παρ' Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον» πολλὰχῶς ἡρμηνεύθη· χεῖριστα πάντων διέσπειρε καὶ ἡρμήνευσεν ὁ Δοιδερλεῖνος, ὅστις ἀγνοῦν πόθεν ἀνεκάλυψε δῶμα ἐρωτήσει· δ δὲ Βέκκερος, Φαίσις καὶ Λαρόχης θεωροῦσι τὸ «ἡ τι μάλα χρεῖω» ὡς παρενθετικόν· βεβαίως εἶνε μεγάλη χρεῖα—ἀφ' οὗ δηλ. ὑμᾶς τοὺς φίλτατους μοι ἀποστέλλουσι (||. Ἀλλὰ τότε εἶνε ἀδύνατον ὁρθῶς νά συνάπτεται τὸ «ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον» πρὸς τὸ «οἱ μοι... φίλτατοί ἐστον». Νομίζω ὅτι ὁ ἀναφορικὸς λόγος περιέχει τὴν περίστασιν, ἐξ ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς εἰκάζει ὅτι εἶνε μεγάλη ἀνάγκη, καὶ πρέπει νά συναφῇ πρὸς τὸ «ἡ τι μάλα χρεῖω» κατὰ βραχυλογίαν ὡς ἐξῆς· συμπληρουμένην· «ἡ τι μάλα χρεῖω (Ἀχαιοὺς

*Απολλωνας, *Π. Ε 509, Ο 256, *Υ. Απ. 423, και της Δήμητρος, *Υ. Δήμ. 4. Έρμηνεύεται δὲ κατὰ μὲν τὸ ΜΕ. ὡς τὸν Ἡσυχίαν χρυσοστέφανος, «χρυσὸν ἄσπερον ἔχων, ὃ ἐ. φάσγανον», κατ' ἄλλους δὲ τινὰς τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, ἐπειδὴ ἄσπερ σημαίνει ὀρθὴν τὴν συσκευὴν, τὸν ὀπλισμόν, εἶνε ὅτε μὲν χρυσότοξος, ὅτε δὲ χρυσοκίθαρις (Σουίδας, Σχολ. εἰς Ο 256), περὶ δὲ τῆς Δήμητρος προκειμένου, χρυσοδρέπανος. Ἀλλ' αὐτὴ μὲν ἡ σημασία τῆς λ. ἄσπερ παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται, ἐξ ἐναντίας δὲ πολλοὶ καὶ θεοὶ καὶ θεαὶ μνημονεύονται ἔξωθεν καὶ περικεφαλαίαν φοροῦντες, οἷον καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐν χρησμῷ παρ' Ἡρόδ. 8, 77. Ἐν *Υ. Δήμ. 4 ἀντὶ τοῦ «χρυσάρεος» διέφθασεν ὁ Ροῦγκεν καὶ ὁ Ἑρμάνος ἀπεδέχθη τὴν διόρθωσιν: χρυσαυράνου.

*ΧΡΥΣΕΟΠΗΛΗΣ, ΗΚΟΣ, ὁ, ἡ, χρυσοῦν περικεφαλαίαν ἔχων, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως μόνον *Υμ. 7 (8), 1. Ἐκ τοῦ

ΧΡΥΣΟΣ [-...], Η, ΟΝ, ἑπικ. ΧΡΥΣΕΙΟΣ (ἀφοτέρους τοὺς τύπους μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου), 1) χρυσοῦς, «χρυσός», ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, «ὅπως ἀμφιφορέας, φιάλη κ. τ. κ.» ἢ μὲ χρυσὸν κακοσημνημένος, «ὀνόματα, ἱμάσματα, ἀσπίδες, τελεμνὸν κ. τ. κ.» ἰδίως δὲ περὶ πάντων τῶν εἰς θεοῦ ἀνηκόντων πραγμάτων, πρὸς Δ. 2, Ε 724, Θ 44 ἐξ., ἑπομ. λαμπρός, θεός, ἔσχατος, οἷον *Ἀφροδίτη· (κατ' ἄλλους ὅμως μόνον χρυσοῦ, διὰ τὸν χρυσοῦν αὐτὴν ἀκόμην ἡ τὴν χρυσόλευσαν κόμην) *Υ. 64, Χ 470, ο 337, 342, ι 14, ρ 37, π 54 κ. ἀ. 2) χρυσοειδής, χρυσεῖων, χρυσαυγής, «χρυσός», «ἔθειραι» Θ 42, Ν 24 κ. ἀ., «νέφες» Ν 423, Ο 351, Σ 206. [Οἱ τύποι χρυστή, χρυστήν, χρυστήρ καὶ οἱ ὅμοιοι εἶνε κατὰ συνήθειαν δισύλλαβοι].

Χρῆς [-...], ἡ, Χρῆσα, πόλις παράλιος τῆς Τροίας, πλησίον τῆς Θίβης, ἔχουσα ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπολλωνος καὶ ἡμιέτα, Α 27, 390. Ἐπὶ Σπάρδωνος ἦδη (13, 4, 63) ἔρημος.

Χρυσεία, ἴσως, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυνόμη (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α 414. 2) μία τῶν Νηρηίδων, *Υ. Δήμ. 424.

ΧΡΥΣΕΛΑΓΑΤΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ἡλεκάτη), σύνθετος: ἐπιθeton τῆς Ἀρτέμιδος, Π 483, Υ 70, δ 422, *Υ. Ἀφρ. 16, 148, *Υμ. 27 (28), 1, κατὰ μὲν τοὺς πλείους τῶν ἑρμηνευτῶν (Εὐστάθ., Σχολ. Ἐννεκίκα, Ἀπολλών. καὶ τῶν νεωτέρων τὸν Ἀμείν.) «χρυσὴ βέλει χρωμένη», ἡ χρυσὰ βέλη ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ, ἐπειδὴ ἡ ἡλεκάτη παρ' Ὁμ. δὲν σημαίνει τὸ βέλος, ἀλλὰ τὴν «λεκάτην», τὸ γνωστόν κλωστικὸν ὄργανον, εἶνε ἡ χρυσὴν ἡλεκάτην ἔχουσα, «μὲ τὴν χρυσὴν λεκάτην, μὲ τὴν χρυσὴν ράκην», τὸ δὲ ἐπιθeton τοῦτο σημαίνει τὴν παραγωγικὴν καὶ φιλόπονον ἐνέργειαν τῶν γυναικῶν.

ΧΡΥΣΕΝΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (ἡνία), ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Θ 283, καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ζ 205, κατὰ τινὰς μὲν χρυσήνιος, ὁ χρυσὸς ἡνίας ἔχων (ἀνὰ χεῖρας, ὅταν διερρηλατῇ), χρυσοχάλινος, ὃ ἐ. διὰ χρυσῶν χαλινῶν κυβερνῶν τοὺς ἵππους, κατ' ἄλλους δὲ, ἐν οἷς ὁ Ἀμείν, χρυσαυγής, ὡς ἐκ τοῦ χρυσός καὶ ἡνίας (δπ. ἰδ.) συγκεκριμένου τοῦ ἐπιθέτου.

Χρῆς [-...], ΛΟ, ὁ, κλητ. Χρῶς, ἱερεὺς τοῦ Ἀπολλωνος ἐν Χρῶν, πατήρ τῆς Ἀστυνόμης, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν αἰχμαλωτισθεῖσαν θυγάτηρα τοῦ. Ἀλλ' ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις εἶχε λάβῃ αὐτὴν γέρας, σκληρῶς τὸν ἀποπέμπει. Ὅθεν ὁ Ἀπολλών πέμπει λοιμόν, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν ἱερέα του. Κατὰ δὲ τὴν μαντεῖαν τοῦ Κάλχαντος ἀποδίδει αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτως ἔπαυσεν ὁ λοιμός, Α 44 ἐξ., 430 ἐξ.

*ΧΡΥΣΕΥΓΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ζυγόν), χρυσόζυγος, χρυσοῦν ζυγὸν ἔχων, «ἔρμα» *Υμ. 31 (32), 15.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ [-...], ἴσως, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταμένηστρας, Ι 445, 287.

ΧΡΥΣΟΘΡΟΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. χρυσόθρονος, ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου καθήμενος, ἐπιθ. τῆς Πρας, Α 614, Ε 453, Ο 5, τῆς Ἀρτέμιδος, Ι 533, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῖα σύνθετος τῆς Πρας, κ 544, μ 442, ξ 502, ο 250, τ 349, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ε 423.

ΧΡΥΣΟΠΕΔΙΛΟΣ [-...], ΟΝ, ἑπικ. (χρυσός, πέδιλον), ὁ ἔχων χρυσὰ πέδιλα ἢ σανδάλια, χρυσοσανδαλός, «Ἡρῆ» λ 604 † (ἐν 20-τουμένῳ στίχῳ).

*ΧΡΥΣΟΠΛΟΚΑΜΟΣ [-...], ΟΝ, ἑπικ., μὲ χρυσοῦς πλοκάμους, «μὲ ταῖς χρυσαῖς πλεξούδασι», «Λητώ» *Υ. Ἀπ. 205.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ [-...], ΟΝ, ἑπικ., ὁ ἔχων χρυσὰ πτερά, χρυσόπτερος, «μὲ τὰ χρυσὰ πτερά», «Ἥρις» *Π. Θ 398, Α 185, *Υ. Δήμ. 315.

ΧΡΥΣΟΡΡΑΠΙΣ [-...], ἴσως, ὁ, ἑπικ. (χρυσός, ρραπ, εἰς ἣς ῥέπου, ῥάβδος, ῥάπαλον), χρυσόρραβδος, ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, *Ὀδ. ε 87, κ 277, 334, *Υ. Ἑρμ. 539, *Υ. Ἀφρ. 147, 124.

Χρῆς [-...], ὁ, χρυσός, «χρυσάφι, μέλασμα», συγνόν παρ' Ὁμ. καὶ ὡς ἀκατέργασαν μέταλλον πρὸς ἀνταλλαχὴν χρῆσιμον, «χρυσὸ το τάλαντα» Ι 422, 264, τ 247, δ 429, καὶ ὡς κατεργασμένον, Ζ 48, Θ 43 κ. ἀ. (Πρὸ πάντων τὰ τῶν θεῶν ἢ ἥρῶν σκευὴ εἶνε χρυσά, οἷον ποτήρια, φιάλαι, κρατήρες, περιδέραια τῶν γυναικῶν· εἰ δὲ ὅπλα ἢ μέρη αὐτῶν, τεταλαμνές, ζῶναι, θώρακες, σκεπητὰ εἶνε διὰ χρυσῶν ἔλων ἢ φολίων κακοσημνημένα, Α 246, Β 268 ἐξ.

*ΧΡΥΣΙΣΤΕΦΑΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ., ἡ χρυσὴν στέφανον, ἤγουν διάδημα, ἔχουσα, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, *Υμ. 5 (5), 1.

*ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ [-...], ὁ (χρυσός, χέω), ὁ ἀναλύνων καὶ χέων, ἐν γένει κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσόχοος, χρυσοφός, ὁ δὲ χρυσοχός, γ 425 f. (Πραγματικὴν γίνουσαι ἢ χύουσιν χρυσοῦ δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ φαντασθῶμεν, ἀλλ' ἀπλὴν ἐπιγρύπτουσαν τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου διὰ φύλλων τινῶν ἢ πετάλων χρυσοῦ πρὸς τοῦτο ἡδὴ παρεσκευασμένων).

ΧΡῶς, ὁ, γεν. χρῶτος, K 575, αἰτ. χρῶτα, σ 172, 179, συνήθ. ἐπικ. ἢ ἰων. γεν. χρῶς, δοτ. χρῶι, αἰτ. χρῶα, Δ 437, Η 207, Ε 354, 6 376. 4) κυρ. ἐπιφάνεια σώματος τινος καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν α) δέρμα, Δ 510, π 145, τ 204, «πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρῶα ἐργαθεν» ἀπέπασεν ὅλον τὸ δέρμα ἀπὸ τῶν πλευρῶν, Δ 437, 457. β.) ποιητ. σῶμα, ἀλλ' ὅπως ὥς νὰ ἐκφάνεται μᾶλλον ἢ ἐννοία τῆς ἐξωτερικῆς αὐτοῦ ἐμφανείας ἔχουν τοῦ δερματος, Δ 437, Θ 43, Ξ 170, Φ 568, Ω 414.

2) τοῦ δερματος τὸ χρῶμα, χρῶα, «τρέπεται χρῶς» ἀλλοιοῦται τὸ χρῶμα, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ φόβου ὠχρινῶντων, Ν 279, Ρ 733, φ 412.

ΧΥΜΕΝΗ, ΧΥΝΤΟ, ἴδ. ΧΕΩ,

ΧΥΙΣΙ, [-...], ἰος, ἡ (χέω, ῥίξ. χυ), κυρ. ἡ χύσις, ὅθεν τὸ κεχυμένον, «φύλλων» σωρὸς φύλλων, *Οδ. ε 483, 487, τ 443.

ΧΥΤΛΟΝ (χύετον, χέω) γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτι τοῦ μέσ. ἀορ. α. χυτλώσαιο καθαρίζω, πλύνω, λούω, ὅθεν τὸ μέσ. λούσμαι, καὶ μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείφωμαι, ζ 80 f.

ΧΥΤΟΣ, ὁ, ὅν (χυ, χέω), κεχυμένος, ἐπὶ δὲ ξηρῶν συσσωρευμένος, «σωριασμένος», παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «χυτὴ γαῖα» ἐπισεσωρευμένη γῆ, ἔχουν τύμβος, τάφος, Ζ 464, (Ξ 114), Ψ 236, τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον γ 238.

*ΧΥΤΡΗ, ἡ, χύτρα, «τσουκάλι», Βατρ. 41, ἐνθα κεῖται ὁ πληθ. κατὰ μετωνυμίαν ἀντὶ τοῦ ἐδέσματος, «φαγητά».

ΧΩΛΕΪΝ, εἶμαι χλωρός, χωλαίνω, «κουτσαίνω», κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεσ. *Ιλ. Σ 414, Δ 17, Υ 37. Ἐκ τοῦ

ΧΩΛΟΣ, ὁ, ὅν, χωλός, «κουτσός», Ι 503, Σ 397, ο 308, 332, «χωλός ἕτερον πόδα» χωλός τὸν ἕτερον πόδα, «κουτσός ἀπὸ τὸ ἕνα ποδὶ», Β 217.

ΧΩΟΜΑΙ, (συγγ. πρὸς τὸ χέ(F)ω, πρὸς δ' ἔχει τοιοῦτον λόγον, οἷον τὸ πλώω πρὸς τὸ πλέ(F)ω), ἐπικ., μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. γ'. ἐνικ. -εται, προσ. -εο, μετοχ. -όμενος, παρ. γ'. ἐνικ. ἀναούξ. χῶετο, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐχῶετο ἢ ἀναούξ. χῶεατο, ὑποτ. γ'. ἐνικ. χῶσεται ἐπικ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ χῶσεται, Α 80, μετοχ. -άμενος, η, ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», ἐτι δὲ εἶμαι

ὠργισμένος, θυμωμένος, λοιπαῖμαι, «κακίωνω» Α 406 κ. α., Ε 80, πολλάκις μετὰ τῶν προσδιορισμῶν «κῆρ, θυμόν, κατὰ θυμόν, φρεσὶν κ. τ. τ.» μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, καθ' αὐτὸν ὀργίζομαι, Α 80, Ι 555, Φ 306 μετὰ γεν. προσώπου ἢ πράγματος, ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ὀργίζομαι Α 429, Β 689, Ν 165, Ξ 266 κ. α. ἐτι δὲ μετὰ τοῦ «ὅτι» ι 238, λ 403, ν 343 σπανίως «περὶ τινι» *Υ. Ἐρμ. 236 μετ' αἰτιατ. μόνον ἐν τῇ «μή μοι τότε χῶεο» μὴ ὀργισθῆς ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, ε 215, ψ 213 (|| Ἐν τοῦτοις ἡ αἰτ. ἐρμηνεύεται ὀρθότερον ἐξυπακουομένου συστοίχου ἀντικειμένου κατὰ τὴν παραγωγικὴν λεγομένην σύνταξιν, οἷον: μὴ ὀργισθῆς ἐναντίον μου ταύτην τὴν ὀργήν, ἀκριβέστερον δ' ἐν τῇ καθολογίᾳ, «μή μου ἔχῃς ταύτην τὴν κακίαν»).—Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

ΧΑΡΕΑ, μέλ. γ'. πληθ. χωρήσουσι, ἀορ. γ'. πληθ. ἐχώρησαν, γ'. ἐνικ. ἀναούξ. χῶρησε, εὐκτι. γ'. ἐνικ. -ειεν, μετοχ. -αντα, -αντες, κυρ. χῶρον παρέχω, «κάμνω τόπον», ἐπομ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἀπολ. «γαῖα ὑπέρβην χῶρησεν» ὑπεχώρησε κάτωθεν, ἐνέδωκεν ἡ γῆ, *Υ. Δήμ. 430. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, «τόσον ἐχώρησαν Τρῶες» Π 592 κ. α. α.) μετὰ γεν. τοῦ τόπου ἢ πράγματος, ἀφ' οὗ ἀποσύρομαι, οἷον «ἐπάλειψ» Μ 406, «νεῶν» Ο 655, «νεκρῶν» Π 629, ἐτι δὲ καὶ μετὰ προσθ., οἷον «ἀπὸ νηῶν προτὶ Ἰλιον» Ν 724, «ἀπὸ κρατερῆς ὑμίνης» Σ 244 β.) μετὰ δοτ. προσώπου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ὑποχωρεῖ τις οἷον *Α'χλλήν» Ν 324, Ρ 104. *Ιλ. Ἐκ τοῦ χῆρη, ἡ, (ῥίξ. χα, χαίνω) α.) χῶρος ὁ ὑπὸ τινος κατεχόμενος, θέσις, τόπος, Ζ 516, Ψ 49, π. 352. κ. α. β.) χῶρα, «τόπος», «χῶρα ἀνθρώπων» θ 573.

ΧΑΡΙΣ, ἐπὶρ. (συγγ. πρὸς τὸ χῶρος, χα, χαίνω), κυρ. εἰς ἀποχευομένον τόπον, ἐπομ. «χωριστά, ἀχώρια», Η 470, δ 430, τοῦναντίον «μύδα» ω 78, «χωρὶς μὲν, χωρὶς δὲ» ε 221 ἐξ.

Χῆρος (ἐκ τῆς ῥίξ. χα, χαίνω, κυρ. ὁ χαίνων τόπος) ὁ, α.) χῶρος ὁ ὑπὸ τινος κατεχόμενος, θέσις, τόπος, Γ 345, Δ 416, α 426 κ. α., Βατρ. 433, 454, 200. β.) χῶρα, «τόπος», «ὕλη» ξ 2. (Κατὰ τὸν Δοῖςερλ. διαφέρει χῶρος καὶ χῶρη καθ' ὅτι ὁ μὲν σημαίνει ἀπολύτως τὸν χῶρον, ὃν πᾶς τις δύναται νὰ καταλάβῃ, ἡ δὲ χῶρη, καθ' ὅσον κατέχεται ὑπὸ τινος προσώπου, ἐπομ. θέσις, τόπος. Κατὰ δὲ τὸν Λόδερκ εἶνε στενωτέρως τις καὶ μᾶλλον περιωρισμένος τόπος, «augustus quiddam et magis circumscriptum»).

Ψ

Ψ

ψηλαφάω

Ψ, τὸ εικοστόν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εικοστῆς τρίτης βραψώδας.

ΨΑΛΙΔΟΣΤΟΜΟΣ [Ψ...], ὄν (ψαλίς, στόμα), ψαλιδοειδὲς ἔχων τὸ στόμα, ψαλιδοστόμος, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν καρκίνων ἐν τῇ Βατραχ. 297.

ΨΑΜΜΟΣ [Ψ...], ἡ, ποιητ. (ψάμμος), „ἄμμος“, Ε 587· ἐπὶ τῆς ποταμίας ἄμμου, Φ 202, 319. Ἰδίως ὁ σωρός τῆς ἄμμου ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλόν, „ἄμμουδιόν“, Ο 362, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ αἰγιαλός, ν 119. Συνήθως κατὰ πληθ., Α 486, Π 462, γ 38, ν 284 κ. ἄ. Παραλαμβάνεται ἐν ταῖς παραβολαῖς εἰς ἐνδειξιν τοῦ πολλοῦ πληθους, „λίην γὰρ φύλλοισιν εὐκότες ἢ ψαμμόθουσιν ἔρχονται“ Β 800, Γ 385.—Πρὸς, ζ ἄμμος. Ἐκ τούτου

ΨΑΜΜΟΔΑΝΕ [Ψ...], ἐκ, πλήρης ψαμμόθου, ἄμμωδης, «χωρός» Γ. Ἑρμ. 75, 347.

ΨΑΜΜΟΣ (συγγ. τῇ Λατ. sabulum καὶ τῇ Γερμ. Sand), ἡ, „ἄμμος“, μ 243 φ.

ΨΑΡ [-], ἄρως [-], ὁ (Λατίν. sturnus, παλαιόγερμ. Starn), ἰων. καὶ ἑπικ. ψῆρ, „μαυροπούλι, ψαρών“, «ψαρών» Ψλ. Ρ 755, «ψῆρας» Π 583.

ΨΑΨ (ἀντὶ τοῦ ψάψω ἐκ τοῦ ψάω), ἑνεσ. γ'. πληθ. -ουσι, παρ. ἀναβ. ψαῖον, ἐκ τοῦ ἄορ. ἄ. ἐψαυσα, ὅπου ψαύση, ψηλαψῶ, ἐγγίξω, μετὰ γενικ. «ἐπισώτρου» Ψλ. Ψ 518, 806, «αἴης» Γ. Ἀφρ. 125, «ψαῖον κόρυμβος φάλοισι νευόντων» Ν 132, Π 216 (ὅπερ κατὰ τινὰς μὲν ἐρμηνεύεται ὡς ποιητικὴ βραχυλογία ἀντὶ τοῦ ψαῖον κόρυμβος νευόντων φάλοισι φάλων, τούτέστιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν νευόντων (πολεμιστῶν) ἔψαυον διὰ τῶν φάλων τοὺς φάλους (τοὺς ὀπισθοῦς τῶν περικεφαλαίων τῶν προστατῶν) Ὁ δὲ Πάσσαυος συντάσσει τὸ «ψαῖον» μετὰ τῆς δοτικῆς «φάλοισιν» καὶ μεταφράζει· αἱ περικεφαλαῖαι ἤγγιζον τοὺς φάλους, καὶ φέρει παρόδειγμα τῆς τοιαύτης τοῦ ψαῖω μετὰ δοτ. συντάξεως τὸ ἐκ τοῦ Πινδ. Πυθ. 9, 12, καὶ Κόιντου Σμυρν. 8, 349. Ὁρθέοτερον ὁ Φαίσιος θεωρεῖ τὴν μετοχὴν «νευόντων» ὡς ἀπόλυτον, ἀντικείμενον δὲ τοῦ «ψαῖον» ἐννοεῖ τὸ ἐξουπακουόμενον «τῶν πρόσθεν»· ἢ φυσικώτερον μοι φανίνεται νὰ ἐννοηθῇ τὸ «ἀλλήλων», ὥστε ἡ ἐννοια νὰ εἴη ἡ ἐξῆς· αἱ κόρυμβες ἔψαυον ἀλλήλας διὰ τῶν λαμπρῶν φάλων, ὅσας ἐνεύον αἱ πολεμισταὶ εἴτε πρὸς τὰ ἐμπροσθεν εἴτε πρὸς δεξιὰν εἴτε πρὸς ἀριστεράν).

ΨΑΦΑΡΟΥΡΙΚΟΣ [Ψ...], ὄν (ψαφαρός, ὄρις),

ῥυπαρόρις ἢ οὐλόρις, αὐχημένορις, μόνον «ψαφ. μῆλα» Γμ. 18 (19), 32.

ΨΕΑΝΟΣ, ὁ, ὄν (ψέω=ψάω, μαδῶ), κυρ. μαδάρος, „μαδημένος“, ὅθεν ἀραιός, σπανός, «λάχνη» Β 219 (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. «ψεδνός» εἶνε ὁ ξηρός, ἐπομ. ἐνταῦθα περὶ τῆς κόμης τοῦ Θεραίου αὐχημένος).

ΨΕΥΔΑΓΓΕΛΟΣ, ὄν, ψευδὴς ἄγγελος, ὁ ψευδῆ ἀγγέλλον, «μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι» καὶ νὰ μὴ ἀναγγεῖλῃς ψευδῆ, Ο 159.

ΨΕΥΔΗΣ, ἐκ, γεν. ἑός (ψεύδω), ψευδής, ψεύστης, ἀπατεῶν, «οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ ἔσσει» ἄρωγός· (καθ' ὃ ἔγραψαν οἱ Οὐάλλιος, Σπίτζενρος ἄλλοι τῶν μετ' αὐτοὺς ἐκδοτῶν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου) ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν ψευστῶν, Δ 235 φ. (Τὴν δὲ παλαιότεραν γραφὴν ψεύδεσσι—ἐκ τοῦ ψεύδος—ἠκολούθησαν οἱ Βόθης, Βέκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ Οὔόσσος, καθ' ἣν ἡ ἐννοια εἶνε· ὁ πατὴρ δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ ψεύδους. ἢ Ὁ Ἀρῶγος παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἐπὶ. «ἄρωγός» καὶ τὰ συγγενή ῥήματα δὲν συντάσσονται μετὰ δοτικ. πράγματός).

ΨΕΥΔΟΣ, ἐός, τὸ, ψεύδος, „ψεύσμα“, ἀπάτη, Β, 81, 349, γ 20· «οὐτε ψεύδος ἐμάς ἄτας κατέλεξας» οὐχὶ ὡς ψεύδος (ψεύδω) διηγῆθῃς τὰς συμφοράς μου, Γ 145, πληθ. Ψ 576, λ 366, ξ 296, 387. Περὶ δὲ τοῦ τ 203 ἰδ. λ. ἱεκα 3). Ἐκ τοῦ

ΨΕΥΔΗ, παρ' Ὁμ. μόνον ὡς μέσ. ἀπαθ. ψεύδομαι, γ'. πληθ. -ονται, προστ. -εο, μετοχ. -όμενοι, μέλ. ψεύσονται, ἄορ. ἄ. μετοχ. ψεύσασθαι, -μένη ψεύδομαι, «λέγω ψεύματα», ἀπαθ. Δ 404, Κ 534, δ 140, Γ. Ἑρμ. 369, κατὰ μετοχ. Ε 635, Ζ 163, μετ' αἰε. «ὄρκια» διαψεύδω, τούτέστιν ἀθετῶ, παραβαίνω τοὺς ὅρκους, τὴν συνθήκην, Η 352.

ΨΕΥΔΕΤΑ, μέλ. β'. ἐνικ. -ήσεις, εἴμαι ψεύστης, ψεύδομαι, μόνον Γ 107 φ. Ἐκ τοῦ

ΨΕΥΔΕΤΗΣ, „ψεύτης“, ἀπατεῶν, Ω 261 φ.

ΨΗΛΑΦΑΝ [Ψ...], μετοχ. ψηλαφῶν κατ' ἑπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν, ψηλαφῶ, „πασπατεύω, σαχουλεύω“, ὁ ἔ. ψαχουλεύω, «χερσὶ» ε 416 φ. Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἀφρ. ἐπιθ. ψηλός, ὅπερ ἐκ τοῦ ψάω, καὶ ἀφῆ, ἄπτω, οἰστέ· ὁ διὰ τῆς ἀφῆς περιψάων, ἐπιζητῶν τι, κατὰ δὲ τὸν Λόδοικ. τὸ ἀφάω εἶνε μόνον κατάληξις· κατὰ δὲ τὸν Κόδριον ἐκ τῆς ῥίζ. ψαλ ἥτις ἀναφαίνεται ἐν τῇ Λατ. palpare ἢ τὸ δὲ τῆς καθομιλουμένης „πασπατεύω“ κατὰ μὲν τὴν ἐννοίαν ὑπάγεται

ἐνταυθα, ἔτομολογικῶς δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ψάω, ἐξ οὗ ἐκτενέστερος τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ οὐά ἤτο ψαψατεύω ἢ παψατεύω, ἐξ οὗ εὐφω-
νότερον πασπατεύω).

ΨΗΡ, ΠΡΟΣ, ὁ, ἰδ. ΨΑΡ.

ΨΗΦΙΣ, ἸΔΟΣ, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ψήφος, ψηφίον, „πετραδάκι, χαλίκι“, πληθ. ψ 260 f.

ΨΙΛΕ [-], ἸΔΟΣ, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ φακάς, ψεκας, σταγών, πληθ. Π 459 f.

ΨΙΛΟΣ [-], ἡ, ὄΝ (ψίω=ψάω: μαδῶ), κυρ. μαδάρος, „μαδημένος“, ὅθεν ψιλός, γεγυμνω-
μένος, ἐστερημένος, ἔρημος, τινός, πρό πάντων τριγών, οἶον „θέρμα ψιλόν“ ν 437, ἔτι δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων, οἶον „ἄροσις“ ἀφύτευτος, ἄδενδρος, καλλιεργήσιμος γῆ, I 580, „τρόπις“ ἔρημος, τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων, μ 424 (κατ' ἄλλους δ' ἐνταυθα καὶ εἰς τὸ „τὴν“ καὶ εἰς τὸ „φιλήν“ παραδόξως ὑπανοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ „νῆα“).

ΨΙΧΑΡΝΑΞ [-], ΑΓΟΣ, ὁ (ψίξ, „ψίχα“, ψι-
χίον, καὶ ἀρπάξω) ὁ τὰς ψίχας, τὰ ψιχία, τὰ „ψιχούλα“ ἀρπάξων οἰονεῖ: Ψιχούλης, κωμικ. ὄνομα μυός ἐν τῇ Βατραχ. 24, 105, 444, 237.

ΨΟΛΟΕΙΣ, ΒΙΣΑ, ΕΝ (ψόλος=καπνός πιθανῶς συγγεν. πρὸς τὸ Γερμ. schwelen, schwül, ἢ καὶ ἔτι πιθανώτερον πρὸς τὸ ἁ-σβολος, ἁ-σβόλη) καπνιώδης, ἀτμώδης, „κεραυνός“ καθ' ὅσον ἀνσκήπτων καίει καὶ διεγείρει καπνόν καὶ ἀτμόν, ἢ ἐκπέμπει ψόλον, ἡγουν θειώδη ἀτμόν, μόνον *Ὁδ. ψ 330, ω 539, Βατρ. 287, *Γ. Ἀφρ. 289.

*ΨΟΦΟΣ (ἀντί τοῦ σφόφος ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίζης: sphu=φυσῶ) ὁ, κρύτος, θύρυθος, *Γ. Ἐρμ. 285. (ἢ. Περὶ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. „σφόφος“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ θύνατος, ἰδ. λ. Δοιγέον).

ΨΥΓΗ [-], ἡ, νησιδίον τοῦ Αἰγαίου πελά-
γους μεταξὺ Λέσβου καὶ Χίου, παρὰ μὲν Στράβ. 44, 4, 33 τὰ Ψύρα λεγομένη, τὴν δὲ σήμερον „τὰ Ψαρά“, γ 474.

ΨΥΧΗ, ἡ (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίζ. spu, sphu=φυσῶ, πρὸλ. τὰ anima=ἄνεμος, spiritus), κυρ. ἡ πνοή, ἀναπνοή, καὶ ἐπειδὴ αὕτη εἶνε τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, 1) ζωικὴ δύναμις, ζωή, „ψυχή“, „τόν ἔλιπε ψυχή“ τὸν κατέλιπεν ἡ ψυχή, „τοῦ ἔφυγεν ἡ ψυχή“, ὃ ἐ. ἐλιποθύ-
μησεν, Ε 696, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέλιπεν ἡ ζωή, ὃ ἐ. ἀπέθανεν, ξ 426 (ὅπου καίται ἐπὶ ζώου).

πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ „μένος“ Ε 296, Θ 423, „αἰών“ Π 453, „θυμός“ Α 334. „ψυχῆς ὀλέθρος“ Χ 325, „περὶ ψυχῆς μάχομαι“ μάχομαι περὶ τῆς ζωῆς μου, χ 245, „θεὸν περὶ ψυχῆς Ἐκτορος“ Χ 461, ι 423, κατὰ πληθ. „ψυχὰς παρθέμενοι“ τὴν ζωὴν τῶν διακινδυνεύσαντες, γ 74, ι 255, ἰδ. ΠΑΡΑΤΙΟΗΜΙ 2, 6), „ψυχὰς ὀλέσαντες“ Ν 763. Τὴν ζωικὴν ταύτην δύναμιν ἐφαντάζοντο ὡς πραγματικὴν τινα οὐσίαν, ἥτις, ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέρχεται διὰ τοῦ στόματος (ἢ. ὅθεν ἔ τῆς καθομιλουμένης ἡ φρ. „βγαίνει ἡ ψυχὴ τοῦ“=ἀποθνήσκει), ἢ διὰ τινος τραύματος, Ξ 518, Π 505.—*Ὁθεν 2) ἡ διὰ τοῦ θανάτου ἀπὸ τοῦ σώματος κεχωρισμένη „ψυχὴ“ (τῶν ἀποθανόντων), ἢ ἐν Ἀδου, σκιά, εἰδωλον, ὅπερ εἶνε μὲν ἄυλον ἢ μάλ-
λον ἄσωμον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν μορφήν τοῦ σώματος, Ψ 65, 106, λ 84, 203 κ. ἄ. πληχ. *Ἐκ τῆς τοιαύτης ψυχῆς λείπει ἡ πνευματικὴ δύναμις καὶ ζωή, αἰ „φρένες“ (ἰδ. φρήν), Ψ 104, (μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Τειρεσίου διατηρεῖ αὐ-
τά: κατὰ τὸ κ 493). *Ἦτο λοιπόν αὐτὸ τοῦτο εἰδωλόν, ὅθεν καὶ συνάπτονται ἀμφότερα „ψυ-
χὴ καὶ εἰδωλον“ Ψ 104, ω 14, εἰς τὴν τοιαύ-
την δὲ σημασίαν εἶνε ἀντιθετὸν πρὸς τὸ σῶμα, ὅπερ ἀπέτελει τὸ ἐγὼ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνος, Α 3. *Ἡ ψυχὴ ἐν Ἀδου δὲν ἔχει συνειδήσιν ἑαυτῆς, λ 476, μόνον δὲ ὅταν ποτιθῇ αἷμα, λαμβάνει πρὸς καιρὸν ζωὴν τινα καὶ συνειδήσιν, λ 453, 232 ἐξ. (Καταστάσεις τῆς ψυχῆς δὲν μνημονεύονται παρ' Ὁμ.). Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ κατὰ σύνεσιν σύνταξις „ψυχὴ Τειρεσίαο... σκῆπτρον ἔχων“ λ 90.

ΨΥΧΟΣ, ΠΟΣ, τὸ (ψύχω), ψυχός, „ψύχρα, κρύο“, κ 555 f.

ΨΥΧΡΟΣ, ἡ, ὄΝ, „ψυχρός, κρύος“, „ὑδωρ“ ι 392 κ. ἄ., „χαλκός“ Ε 75, „χάλαζα, χιόν“ Ο 471, Χ 452, κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

ΨΥΧΑ [-], (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῥίζ. sphu=πνέω, φυσῶ), φυσῶ, πνέω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἄορ. „ἦκα ψύξασα“ Γ 440 f.

ΨΥΜΟΣ, ὁ (ψίω), τεμάχιον, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου „δακωνιά“, „ψωμοὶ ἀν-
δρόμοι“ τεμάχια, „δακωνιαίς“, ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374 f. (ἢ. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας εὐκόλως ἐννοεῖται πῶς μετέπρεσεν ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. „ψωμί(ον)“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄρτου).

Ω

Ω

ωδῶ

Ω, τὸ εικοστὸν τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς εικοστής τετάρτης ῥαφιδίας.

Ἄ καὶ ὦ, ἐπιφώνημα 1) κλητικόν, ἔχουν ἐπιτακτικὴν προσφώνησιν, μετὰ τῆς κλητικῆς, ὅτε πρέπει νὰ τονίζεται ὦ (|| καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. ἔ μετὰ τῶν κλητικῶν), «ὦ Κίρκη» ἔ Κίρκη, * 337, «ὦ φίλοι» M 269. Ποιητικῶς τίθεται ἐνίοτε μετὰ τὸ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, οἷον «ἀγαλλεῖς ὦ Μενέλαε» P 716, Δ 189· ἐπὶ διπλῆς προσφωνήσεως ἐπαναλαμβάνεται, οἷον «ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε» Z 55. 2) θαυμαστικόν ἢ σχετλιαστικόν, ὅτε τονίζεται ὦ, (ἐν τῇ καθομιλουμένη ὡς θαυμαστικόν μὲν «ὦ», ὡς δὲ σχετλιαστικόν «ὦχ») οἷον «ὦ πόποι» P 209 κ. ἀ. Ἀποτελεῖ συνίζησιν μετὰ τῆς ἐπομένης λέξεως ἐν τῇ «ὦ ἀρίωντες» P 375.

Ωγγίλιν [-ω-], ἡ, μυθικὴ νῆσος, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, α 85, ζ 472, η 244 ἐξ. Τὴν νῆσον ταύτην ἐφάντασθη ὁ ποιητὴς καίμενην κατὰ τινὰς μὲν ἐν τῇ νοτιοδυτικῇ θαλάσῃ, πλησίον τοῦ Ἀτλαντος· ἡ ἐν τῇ κελπῇ τῇ μετὰ τὸν Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, κατ' ἄλλους· δὲ καὶ τοὺς νεωτέρους τῶν ἐκδοτῶν ἐν τῇ βορειοδυτικῇ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι εἶνε ἡ παρὰ τὴν Μελίτην νῆσος Γαυδος, τανὺν Gozzo, Στράβ. 7, 3, 6. Ἄνωμάσθη δὲ ἐκ τοῦ παναρχαίου Ὠγύγου=Ὠκεανός).

ὦδε, ἐπὶ ῥ. (ὦς), οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, «ἔτσι», E 481, Γ 213 κ. ἀ. πλγ.—Ἰδίως ἄ) ἀναφερόμενον εἰς τι τῶν ἐπομένων, ὡς ἐξῆς, ὡς ἀκολουθῶς, A 481, Γ 297, Σ 266 κ. ἀ. πλγ., ἀλλὰ καὶ εἰς προηγούμενον. H 34 κ. ἀ., «ὡς νῦν περ ὦδε» «καθὼς ἔστι δὲ», καθὼς πρὸ ὀλίγου, B 258. Ἐν πληρεῖ λόγῳ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ὡς» εἴτε ἡγοούμενον εἴτε ἐπόμενον, οἷον «ὦδε—ὡς» οὕτως—ὡς, Γ 300, τ 312, ἡ «ὡς—ὦδε» Z 477, «γέρων δὲ δὴ ὡς σὺ περ ὦδε» γέρων δὲ οὕτως, ὥσπερ σὺ, Ω 398, πρὸλ. Γ. Δῆμ. 416. β.) ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ Ὀμην. αὐτῶν, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ «ἔτσι», δ ἔ. ἀσκόπως, ἀνευ λόγου, ματαίως, «ὦδε θέεις» P 75, «ἐπέσσι γε νηυσί τοισι ὦδε διακρινθέντι» «ἔτσι μόνον μὲ λόγῳ», Γ 212. γ.)

«ἔτσι», οὕτως ὅπως ἔχω, οὕτως ἐμίσω, «ἤφαιστε πρόμαλ' ὦδε» «ἔδωκα ἔτσι ὅπως εἴσαι», τοιούτῃ ἀμέσως, Σ 392, «νῦν δ' ὦδε... κατήλυθον» οὕτως ὅπως μὲ βλέπει, α 182, β 28, ρ 544, Γ. Ἀπ. 474. δ.) οὕτως, ὡς τοσαύτον, εἰς τοσαύτον βαθμόν, «ἔτσι», «ὦδε ἔδρισαν Λυκίων ἀγοί» M 346. (Εἰς τοπικὴν σημασίαν ἐνταῦθα, «ἔδω» δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμήρῳ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ ἄλλους γραμματικούς· ὁ δὲ Βούττιμαννος, ὁ Οὔσσσιος καὶ ὁ Βέικκερος εὐρίσκουσι ταύτην τὴν σημασίαν ἐν τοῖς M 346, Σ 392, α 182, β 28, ζ 218, ρ 544, ὅπου κατ' αὐτοὺς σημαίνει τὸ ἐνθάδε, «ἔδωθε», πρὸς τὰ ἐδῶ, καὶ B 258, Ω 328, ὅπου σημαίνει τὸ ἐνταῦθα, «ἔδω». Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν γνώμην πολλοὶ ἀντετάχθησαν καὶ μάλιστα ὁ Λέρτιος.)

ἄκεκ, ἴδ. οἰδέα.

ἄλη, ἡ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀοιδῆ (ἀείδω), ᾠδῆς, ἔσμα, Γ. Ἀπ. 20, Γ. Δῆμ. 494.

ἄλινα [-ω-], μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -ων, -ουσαν. ἄ) κατ' ἀρχαίς πιθανῶς ὑπὸ τῶν πόνων συστρίφομαι (ἐκ τοῦ δίνω, δινέω, καὶ τοῦ ω=ο, ὁ ἔ.=α ἐπιτακτικόν) καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ἴσως ἐν τῇ ι 415 «ὠδίνων ὀδύνῃσι» περὶ τοῦ Κύκλωπος· ἔπειτα δὲ· αἰσθάνομαι ὀδύνας, πόνους στροφικούς, ἰδίως δὲ ὠδύνας κατὰ τὸν τοκετόν, ἐπομ. ὠδίνω, «ἔχω (τοῦς) πόνους», ἐπομ. γεννῶ, A 269. β.) ἐν γένει ὀδυνῶμαι σφοδρὰς ὀδύνας, ἔχω σφοδροὺς πόνους, «ὠδίνων ὀδύνῃσι» ι 415 (κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· ἀλλ' ἴδ. ἀνωτέρω. Ὁ δὲ Δαιδερλείνος καὶ Ἀμειβ. ἐρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦτο ὡς ἐξῆς· ὀδυνώμενος (ὀδύνῃσι τευόμενος) ὥσπερ ὠδίνουσα. Περὶ δὲ τῆς ἐτυμολογίας ἀμφιταλαντεύεται μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὀδύνῃ καὶ δίνῃ παραγωγῆς).

αἶς, ἴνος, ἡ, «πόνος» ὁ κατὰ τὸν τοκετόν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, «πόνου», A 274 τ., Γ. Ἀπ. 92.

αἰτέατο, ἴδ. οἰάττωμαι.

ἀέκ, γ'. ἐνικ. ὠθεῖ, παρ. γ'. ἐνικ. ὠθει, ὠθεῖ, Γ. Ἐρμ. 305, θαμιστ. ὠθεσκε, λ 596, συγχνός ὁ ἀόρ. ἄ. ὠσα, -ας, -αι, -αν, εὐκτ. -αμην, ὑποτ. -η, ἀπαρρ. -αι, μετὰ συλλαβ. αὐξήσ. ἔωσεν μόνον Π 440 (ἐν τμ. ἴδ. κατὰ τὸν), θαμιστ. ἀόρ. ὠσασκε, λ 599, μέσ. ἀόρ. ἄ. ὠσατο, -άμεθα, -αντο, εὐκτ. -αίτο, -αίσθε, ἀπαρρ. -ασθαί. 4) Ἐνεργ. ὠθῶ, «σπρώχνω», ἀναλόγως δὲ τῆς συντάξεως προσωπῶν, συνωθῶ ἢ ἀπωθῶ, ἀπωκρούω, τινὰ ἢ τί· ἄ) ἐπὶ ἐμφύλων ἀντι-

κειμένον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν, «τινὰ ἀφ' ἧππων» κρημνίζω, καταβάλλω τινὰ ἀπὸ τοῦ ἄρματος, E 19, 835, A 443, 320, «ἀπὸ σφείων» ἀπέκρουσαν ἀφ' αὐτῶν, Δ 335, E 616, «τοὺς ἐκ Πηλίου ὡς» ἀπέκρουσεν, ἀπεδίωξεν, B 744, «ἰὺς τάφροισι ὥσαν Ἀχαιοὺς» κατ' εὐθεΐαν πρὸς τὴν τάφρον ὤθησαν, ἀπέκρουσαν, Θ 336, «πρὸτι ἄστει» Π 45· 6'.) ἐπὶ ἀφύγων, ἀντικειμένων, «εἶφος ἐς κουλέων» ὤθησε τὸ (ἐν μέρει ἐξελλυμένον) εἶφος εἰς τὴν θήκη, A 220, «ἄσαν ἄνω ὤθεσε καὶ λόφον» ἀνάθει, ἀνεκύλισ τὸν λιθὸν πρὸς τὸν λόφον (ὁ Σίσυφος), λ 596, «ἐγγας ὥσεν ὑπὲκ δίφροισι» ἀπώθησεν, ἀπέκρουσεν ἔξω τοῦ δίφρου, E 834, «ἐκ μηροῦ δόρου» ἐξέσπασε τὸ δόρυ ἐκ τοῦ μηροῦ, E 694, «ἀπ' ἀφθαλμῶν νέφος ἄχλυν» ἀπέσυρεν, ἀπεμάκρυνε, O 668, «ὡσα παρῆς (νῆα)» παρεξώθησα, ἐξώθησα αὐτὴν ἀπὸ (πλησίον) τῆς νῆας πρὸς τὴν θάλασσαν, ι 488· γ'.) ἐπὶ ἀφύγων ὑποκειμένων, οἶον κυμάτων, ἀνέμων κ.τ.τ., N 138, Φ 241, γ 295. 2) ὠθῶ, ἀπωθῶ, ἀποκρούω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, «ὥσαντο Ἀχαιοί» (ἐξοπακ. Τρῶας) Π 592, E 694, «ἀπὸ θέν ὥσατο Ἀδρηστον» Z 62, «ἀπὸ νεῶν» A 803, καὶ μετὰ μόνης γενικῆς, «τελχεος» M 420, «πρὸτι Ἴλιον ὥσάμεθ' αὐτούς» ἀπεκρούσαμεν αὐτοὺς ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς τὸ Ἴλιον, Θ 295, Π 655.

ὠϊστο, ὠϊσθην, ἰδ. οἶομαι.

ὠκα, ἐπικ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὠκύς (|| ἀναλόγως τοῦ τάχα ἐκ τοῦ ταχύς, σφῶδρα ἐκ τοῦ σφοδρός, Αἰολ. σφοδρός), γοργῶς, μετὰ σπουδῆς, ταχέως, «οἷ γλῆγορα, γοργά», A 402, 6 8 κ. ἀ. πλγ., Βατρ. 245. Ὑπερθ. ὠκιστα, ἰδ. ὠκίς ἐν τέλ. ('Ἀντὶ τοῦ «ξύνε: ὠκα» B 26, 63, Ω 133 ὁ Νάουκ Melanges Gréco-Romains, σ. 41, ὅλκι νά γράψη «ξύνε: ἦκα»).

ὠκαλέη [···], ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, B 501.

ὠκεανόνδε, ἐπὶρ. εἰς τὸν ὠκεανόν, Ὑ. Ἑρμ. 68, Ὑμ. 31 (32), 46.

ὠκεανός [···], ὁ, ἁ, ὁ μέγας καὶ εὐρύς τοῦ κόσμου ποταμός, ὁ πανταχόθεν τὴν γῆν περιρέων, πρβλ. Σ 609, ὅθεν καὶ μνημονεύεται ἐξαπλούμενος εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος· πρὸς ἀνατολὰς μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀνατέλλουσιν ἅ Ἰλιος, ὅι αἱ ἀστέρες, H 422, T 4, γ 497· πρὸς δυσμὰς δὲ εἰς αὐτὸν καταβυθίζονται ὄδοντες, Θ 485· πρὸς νότον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ κατακοιθεῖν οἱ Πυγμαῖται, εἰς οὓς ἐπιφέρουσι φόνον αἱ γέραναι, φεύγουσαι τὸν χειμῶνα, Γ 2—7· περὶ δὲ τῆς πρὸς βορρᾶν Ἀρκτου λέγεται ὅτι μόνῃ αὐτῇ εἶνε ἄμειρος τῶν λουτρῶν τοῦ ὠκεανοῦ, Σ 487 ἐξ., ε 275. Τίθεται, ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν περάτων τῆς γῆς, E 200, δ 563. Διακρίνεται δὲ πάντοτε ἀπὸ τῆς «θαλάσσης» («πάντου, ἀλός»), ὅ, ὅναμάζεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου «ποταμός» Σ 607, T

7, «ῥόος ὠκεανοῖο» Π 151. Πέραν μὲν αὐτοῦ πρὸς δυσμὰς κεῖται ὁ Ὑπερῶς, Ἄδης, κ 508, ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἀξιωμακρίστον Ἡλύσιον πεδῖον, δ 568. 2) ὠ: θεός· ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν δύναμιν μόνον εἰς τὸν Δία, Γ 7, Ξ 245, Φ 495. Γυναικα ἔχει τὴν Τηθύ, ἐξ ἧς ἐγέννησε πληθὺς υἱῶν καὶ θυγατέρων (προσωποποιεῖς τῆς ἀφθονίας, τοῦ συνόλου τῶν ὑδάτων), εἶνε μάλιστα ὁ πατὴρ ὅλων τῶν θεῶν, Φ 496, Ξ 204, 244. (Παρ' Ἡσιόδῳ Θεογον. 433 εἶνε υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.—Ἡ ἐτυμολογία τῆς λ. ἀμφίβολος· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ νάω, οἰονεῖ: ὠκύρρους, ταχύρρους· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους συγγ. πρὸς τὸ Σανσκριτ. αυ्ग, ὄग्न, ὁ δ. ὁρμητικὸν ῥεῦμα).

ὠκικίαινε [···], οἱ, ὁ (ὠκίον=βοτάνη, εὐώδης, τὸ λεγόμενον βασιλικόν· κατὰ τὸν Ἡσύχιον. ocimum basilicum «βασιλικός»), ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ. 243.

ὠκιστος, ἡ, ον, ἰδ. ὠκίς.

ὠκτεῖρα, ἰδ. οἰκτεῖρα.

ὠκύλαος ον, ποιητ., ταχύς, ταχύπλους, μόνον ἐπιθ. τῆς νηός, O 705, μ 182, ο 473. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ ἄλς οἰονεῖ: ταχύς ἐν θαλάσῃ, ταχύπλους· κατὰ δὲ τὸν Δοιδεῖρ. ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ ἄλλαμαι: ταχέως πηδῶν· πιθανώτερον κατὰ τὰ Ἑνετικά σχόλια καὶ τὸν Λόβεσκ εἶνε μόνον ἕτερος τύπος παραγωγικὸς τοῦ ὠκύς).

ὠκύλαος, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 414.

ὠκίμορος, ον (ὠκύς, μόρος), ποιητ., συγκριτ. -ρότατος, ἡ, ον, A 505, ὁ ταχέως μοῖραν ἢ θάνατον ἔχων, ταχυθάνατος, ἦγουν 1) παθ. ὁ ταχέως τουτέστι μετ' οὐ πολὺ μέλλων νᾶ ἀποθάνῃ, βραχύβιος, A 417, Σ 95, 458, α 266, δ 346, ρ 137. 2) ενεργ. ὁ ταχὺν θάνατον ἐπιφέρων, «λοί» O 441, γ 75 (|| Ὁ Ἀμείς δὲν παραδέχεται τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν, προσωποποιῶν ἐπὶ τὸ σκοτεινότερον τὴν θανατηφόρον ιδιότητα τῶν βελῶν).

ὠκίπντης [···], αο, ὁ, ποιητ. (ὠκύς, πέν-ομαι, πρβλ. τὸ Λατ. accipiter=«εἰσπτεῖ»), ταχυπέτης, ὁρμητικὸς, ῥαγδαῖος, ἐπιθ. τῶν ἱππων, Ὑλ. Θ 42, N 24.

ὠκίπορος [···], ον, ταχύπορος, ἐπιθ. τῶν πλοίων, ταχύπλους, A 421, B 331, δ 708.

ὠκίπονος [···], ὁ, ἡ, γεν. ποδος, ποιητ. ταχύπους, ἐπιθ. τῶν ἵππων, B 383, E 296, 732 κ. ἀ. τῆς Ὑλ. τῆς δὲ Ὑδ. μόνον σ 263, ψ 245, Ὑ. Ἀπ. 265.

ὠκίπτερος, ον, ποιητ., ταχύπτερος, «ἔρψ» N 62 f.

ὠκίρῳ [···], ἡ, μία τῶν ὠκεανίδων, Ὑ. Δῆμ. 420.

ὠκίρρος [···], ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὠκύρρους (ὠκύς, ῥεῶ), ταχύρρους, ὁρμητικὸς, «ποταμός» Ὑλ. E 598, «Κελάδων» H 433.

ὠκίς, εἴα, ἴ (ἀκ, ἐξ ἧς ἀκή, ἀκωκή, ἀκρος, ὄκρς,

Λατ. *acus*, *ocior*, κυρ. λοιπὸν σήμ. διαπεραστὶ-
κός, ὀξύς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τὸ θηλ. ἐπικ.
ὠλέα (ἐν τῇ ἰλ. πάντοτε «ὠλέα ἱρίς» Β 786, 790,
795, Γ 424, Ε 368, Θ 425 κ. ἄ. ἔτι δὲ «ὠλέα
Λαμπετή» μ. 374)· τὸ ὑπερθ. συνήθως ἠκίστου,
π, οη, Ο 238, Φ 253, Χ 325, τὸ δὲ ἠκίστατος
μόνον 0 334· ταχύς, δραματός, ὀξύς, «γορ-
γός, ὀγλήγορος», ἄ.) ἐπὶ ἐμφύγων 0 329 κ. ἄ.
μετ' αἰτίας· «πόδας ὠκὺς» ταχύς τοὺς πόδας,
ταχύπους, Α 58, 84 κ. ἄ. πλχ. «ἤρηξ» ταχύ-
πτερος, Ο 238, «ἵπποι» Γ 263 κ. ἄ., «ὠλαφος»
ζ 104.—Τὸ ἐπιθ. καίτοι ἀντὶ ἐπιθρ. «ὠκὺς...
θυμὸς πτάτο» Ψ 880· 6'.) ἐπὶ ἀφύγων «βίλος»
δυστός· Ε 442, 395, Α 478, φ 138 κ. ἄ. «νόη-
μα» Τ. Ἑρμ. 43, «νῆες» Θ 197, ι 101 κ. ἄ.
«ὠλεθρον» Χ 325.—Τὸ οὐδ. πληθ. ἠκίστα ὡς
ἐπιθρ. τάχιστα, χ 77, 133. Τὸ θετ. οὐδέτ.
ὠκὺ οὐδαμῶς μεταχειρίζεται ἐπιρρήματικῶς ὁ
Ὅμηρος, ἀν καὶ ἄλλων ἐπιθέτων τὰ οὐδέτερα
εὐρίσκονται πολλάκις παρ' αὐτοῦ ὡς ἐπιθρ. Ἐν σφ
Ξ 418 ἔγραψεν ὁ Ἀριστάρχος ὠκὺ ἀντὶ τοῦ
ὠκα, ἀλλὰ κατέλιπεν ἀδιάνγνωστον ἀν ὡς ἐπιθρ.
ἦ ὡς ἐπίθετον).

ὠλένη, ἡ (Λατ. *ulna*), τοῦ ἐπικαμπτομένου
βραχίονος τὸ ἐσωτερικόν, ἰδίως δὲ τοῦ πήχους
τὸ ἔσθθεν, ὠλένη· ὅθεν ἔ οὐ πήχυς Τ. Ἑρμ.
388.

ὠλενὴν πέτρην, ἡ, ὠλενὴν πέτρα, κατὰ
τὸν Στράβωνα 8, 3, 10 ἡ κορυφὴ τοῦ Σκόλλιος
ὄρους τῆς Ἀχαΐας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος,
τὴν σήμερον «Πόρταις ἡ Σανταμείρι» (ἐκ
τοῦ Φραγκικοῦ St. Omer) Β 617, Α 756.

ὠλενοῦς, ἡ, πόλις τῆς Αἰτωλίας ὑπὸ τὸν
Ἀράκυνθον, τὸ πάλαι ἦδη κατεστραμμένη, Β
639, Στράβ. 40, 2, 22.

ὠλεεικάρηος [..-], οη (ἄλλωμι, καρπός),
τὸν καρπὸν ἀποβάλλων, ἐπιθ. τῶν ἰσθμίων,
τῶν ὁποίων ὁ καρπὸς ἀποβάλλεται πρὸ τῆς ὠρι-
μάνσεως, κ 510 †.

(ὠλε, ἡ) μόνον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν σχη-
ματισθεῖσα ὀνομαστικῆ τῆς ἐνικ. αἰτιατ. ἥκκα,
ἥτις ἔγεινε κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ὠλοκα=αὐ-
λοκα, ἐκ τοῦ ἀρχ. αὐλοξ=αὐλαξ (ἐλκω, κυρ.
ἔλκω), αὐλαξ, «αὐλάκι», Ν 707, σ 375.

ὠμητής (καὶ ὄχι ὠμήτης κατὰ τὸν Ἀπί-
ωνα), ἄο, ὁ, (ὠμός, ἔδω), ὠμός σάρκας τρώ-
γων, ὠμοφάγος, σαρκοφάγος, σαρκοθόρος
«οἰωνοί, κύνες, ἰχθύες» ἴλ. Α 454, Χ 67, Ω
82· ὅθεν αἰμοδόροι, ἀπάνθρωπος, «ἀνὴρ»
Ω 207.

ὠμογέρων, οητος, ὁ, ὠμός, ἔχουν ἄωρος
γέρων, τοῦτέστι ζωηρός, ἀκμαίος γέρων,
ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος εἰσέτι μὴ καταβληθείς, Ψ
791 †.

ὠμοδάμων [..-], ὁ τὰ ὠμά δαμάζων, κα-
κοποιός τις δαίμων τῶν κεραμῶν, Ἐπιγ. 44, 40.

ὠμοθέτης, ἐπικ. (ὠμός, τίθημι), μόνον ἐν τῇ
μέσ. παρτα. ὠμοθεῖται ἔν τῃ ὀρ. ἄ. ὠμοθέ-

τησαν, ὠμά τεμάχια κρέατος ἐπιτίθημι·
εἶνα δὲ ἡ πράξις αὕτη μέρος τῆς ἐν τῇ θυσίᾳ
ιερωτελεστέας, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν διὰ τῆς κλύσεως
ἔχουν σκέπης περιτυλιγμένων μηρίων ἐτίθεντο
ὠμά τεμάχια κρέατος (ἐκ πάντων τῶν μελῶν
τοῦ ἱεροῦ ἀποκεκομμένα «ὡς δοκεῖν ἔλα τὰ
μέλη τοῦ ἱεροῦ καρποθεῖαι» κατὰ τὸν Σχολ.)
ἵνα μετ' αὐτῶν συγκαῶσι καὶ προσφερθῶσιν εἰς
τοὺς θεοὺς, πάντοτε ἐν τῇ σταθερᾷ ὥρᾳσι «ἐπ' αὐ-
τῶν δ' ὠμοθέτησαν» Α 464, Β 424, γ 458 μ
364.—Τὸ ἐν τῇ ε 427 «ὠμοθεῖται... ἐς πᾶσαν
δημόν» ἐρμηνεύεται διέταξις νὰ ὠμοθετήσῃ·
(ἢ ἀλλ' ἴσως ἔνταυθα, ὡς ἔλλαχον τὸ μέσον
ἐκφράζει τὴν κατὰ τὸ ἔργον προθυμίαν καὶ
συνπάθειαν τοῦ εὐσεβοῦς γέροντος· ἔκαμε τὴν
ὠμοθέτησιν του, τὴν θυσίαν του).

ὠμος, ὁ, (Λατ. *umerus*), γεν. καὶ δοτ. τοῦ
ὀνίκ. κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ὠμου Ε 622, Ξ 277 κ. ἄ.
πλχ., ὠμος, τὸ μέρος δηλ. τοῦ σώματος τὸ
ἀπὸ τοῦ λαμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω βραχίονος,
συχνόν παρ' Ὀμ. ἐνικῶς καὶ πληθ., Βατρ. 298,
καὶ ἐπὶ ζώων Σ 540· «νέαιος, πρῦμος» ἴδ.
ταύτας τὰς λ. (ἢ Ἐν τῇ καθαρμολογίᾳ λαμβάνει
ἐν ἀρχῇ τὸ ἐκ τῆς ἐνικ. αἰτ. ἐφελευσθὲν νι
«νῶμος», ὅπερ κατὰ παράδοξον ἀναλογίαν ἡ
σύμπτωσις ἔπαθε καὶ ἡ Λατ. λ., λεγομένη ὑπὸ
τῶν Ῥωμαίων *numerus*).

ὠμός, ὁ, ὄν, ἄβραστος ἡ ἄψητος, «ὠμός»,
ἐπὶ κρέατος Χ 347, μ 396, κ. ἄ. τούναντιον
«ὀπαλός» μ 396· «ὠμὸν βεδρώθω τινά»
παροιμιώδης φρ. σημαίνουσα τὴν ὑπερτάτην
ὀργήν, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομίλ. «ὄτ' ὅτ' ὀν φάγω
ὠμὸν, νὰ τὸν ἔλα, ὠμὸν τὸν ἔτρωγα», Α 35.
Ἐπὶ «ὠμὰ δάσασθαι» ὠμός· νὰ τὸν φάγωσι, νὰ
τὸν σπαράξωσι, Ψ 21· ἐπὶ δὲ καρπῶν, ἄωρος,
«ὠμός, ἄγουρος», ὅθεν μεταφορ. «ὠμὸν γή-
ρας» πρῶμον, πρόωρον γῆρας, ο 357.

ὠμοφάγος [..-], οη, ὠμοφάγος, σαρκο-
φάγος, σαρκοδόρος, ἐπιθ. τῶν ἀρπακτικῶν
θηρίων, ἴλ. Ε 782, Η 256, Α 479, Ο 592,
Π 167 κ. ἄ., Τ. Ἀφρ. 424.

ὠμοῦσα, ἴδ. οἰμᾶσα.

ὠματο, ἴδ. ὄνομαι.

ὠνούμην, ὠνῖα, ἴδ. ὀνίστημι,

ὠνήτος, ὁ, ὄν, ἐπιθ. ρῆμ. τοῦ ὠνέσθαι,
«ἀγοραστός», ἀργυρώνητος, Ε 202 †.

ὠνος, ὁ (Λατ. *venum*), τιμὴ, ἀξία, Φ 64,
Ξ 297, ο 388, 452 κ. ἄ., μετὰ γεν. «Λυκάονος
ἄνων ἔδωκε» περὶ (ἀντὶ) τοῦ Λυκάονος ἔδωκεν
ὡς τιμὴν, Ψ 746, «ἐπείγετε ἄνων ὀδαλον» ἐπι-
σπεύσατε τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων, ὁ λ.
σπεύσατε νὰ φορτώσῃτε (δὲ ἀνταλλαγῆς τῶν
ἐμπορευμάτων σας), ο 445.

ὠνολήμην, ἴδ. ὄνομαι.

ὠνοκόκι, ἴδ. οἰνοκοῖω.

ὠσε, ἴδ. οἰσθῆμι.

ὠρεσκιν, ἴδ. ὀαρ.

ὠρετο, ἴδ. ὀρῆμι.

ὥρη, ἡ, Α'.) κυρ. π. ας ὠρισμένος χρόνος, χρονικὸν διάστημα, ὅθεν 1) ὥρα τοῦ ἔτους, συνήθως κατὰ πληθ. εἰς ἑνδεκὲς τῆς ἐνιαυσίας περιόδου, «περὶ δ' ἔτραπον ὥραι» ἐτετέλεσαν τὴν περιστροφὴν τῶν αἰ ὥραι τοῦ ἔτους, τουτέστι τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ πάλιν ἤρχισαν νὰ διέρχωνται, κ 469, «ὅτε ἐπὶ πλοῦον ὥραι» ἐπῆλθον αἱ ὥραι, ὅ ἐ. ἤρχισαν πάλιν τὴν (ἐνιαυσίαν) περιόδον τῶν, σ 107 κ. ἀ. «Διὸς ὥραι» ω 344. Ἰδίως σημ. ἔαρ, «ἔνοιξις», Β 468, ι 54.—Ὁ Ὀμηρὸς ὀνομάζει τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους, «ἔαρ· ἡ· εἰλαρος· ὥρη» Ζ 148, ἡ· ὥρη εἰλαρινή· Β 474, σ 367· «ἑσέρος» συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «ὕπῳρης» (ἴδ. τ. λ.), καὶ «χειμῶν» ἢ «ὥρη χειμερινή» ε 485· «αἰεὶ εἰς ὥρας· ἐκαστοτὲ τὰς ὠρισμένας ὥρας, τουτέστι τὰ ἑσέρος, ι 435. 2) ὥρα (ἡμερονυκτίου), «καὶ εἰς ὥραν», «νυκτὸς ἐν ὥρῃ» ἐν ὥρῃ (ἐν καιρῷ) νυκτός, Ὑ. Ἑρμ. 67, 153. 3) ἐν γένει ὁ ἀρμόδιος χρόνος ἵνα γείνη τι, «ὥρα, καιρός», «ὥρη κοίτις», «ὥρα (καιρός) νὰ πλαγιάσωμεν», γ 334, «ὥρη γάμου» σ 426, «μύθων, ὕπνου» λ 379, «δὲρ ποιο» ε 407. Ἀντὶ τῆς γενικῆς τίθεται καὶ ἀπαρφ. «ὥρη εὖδειν» λ 373, λ 830, φ 428, «πρὶν ὥρη» πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα, πρὸ τῆς ὥρας, σ 394, «ἐν ὥρῃ» ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, ρ 476. Β'). Προσωποπ. Ὠραι, αἱ, Lat Horae, εἶνε παρ' Ὀρ., ὅστις οὕτε ὄνομα οὕτε ἀριθμὸν αὐτῶν μνημονεύει, αἱ θεαφαί τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποῦ τὴν νεφέλειον πύλιν ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι, ὅ ἐ. μεθερμηνεύμενον εἶνε αἱ ἔφοροι τοῦ «καιροῦ», τῶν ἀποσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὡς ἐπιφέρουσαι βροχὴν ἢ εὐδίαν, Ε 749 ἐξ., Θ 393. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τακτικαὶ καὶ περιοδικαὶ μεταβάλλαι τοῦ καιροῦ ὀρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θεαὶ τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους ἢ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, κ 469. Διὰ δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὅποια ἐκαστὸς συνεπιφέρει, λέγονται «πολυγηθείες» Φ 450. Εἶνε καὶ θεράπαινα ἢ ἀκόλουθοι τῆς Ἥρας, Θ 433.—Κατὰ τὸν Ὑ. Ἀπ. 194 συγγορεύουσι μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥρας καὶ τῶν Χαρῖτων, κατὰ δὲ τὸν Ἡσιόδου Θεογ. 901 εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς ἢ τῆς Θέμιδος, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εὐρήνη. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ὡς συγγ. πρὸς τὸ Γούθ. jāt, Γερμ. Juhī κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔαρ (=Ἑσπερ) ὡς ἐκτενέστερος τύπος Ροσάρα ἢ κατ' ἐκλήψιν τοῦ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἢ συναφρῶν Εὔρα, ἢ κυρ. σημαίνει τὴν καλοκαιρίαν, εἶτα πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔπειτα τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, καὶ ἐν γένει τὸν καιρὸν). Ὠρείθυια, ἡ (ὄρος, ὄως: iurens in monte, ἡ ἐν τῷ ὄρει ὡς μανυῶδες τρέχουσα), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48.

Ὠροφόρος, ον (ὥρη, φέρω), ὠροφόρος, ἡ τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) ἡγούσα τὴν ἀρμόδιότητα τῶν καρπῶν φέρουσα, ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος, μόνον Ὑ. Δῆμ. 54, 192, 492.

ὠρίζεσκε, ἴδ. ὠρίζω.

ὠρίος, η, ον, ποιητ. (ὠρη), εἰς τὴν ὥραν ἀνήκων, ὑπὸ τῆς ὥρας παραγόμενος, ὅθεν «ὠρία πάντα» πάσης ὥρας προϊόντα, ι 434 f.

ὠρίστος, ἴων. ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος, σπ. ἴδ.

ὠρίαν [-], ἄνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑρίως ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὑρίας, ἀνὴρ ἐξόχου ῥώμης καὶ καλλονῆς καὶ δεξιότατος κυνηγός, ἐρώμενος τῆς Ἥρας, ε 421 ἐξ., λ 310. Φονευθεὶς ἐν Ἀθήνῃς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲν ἔπαυσεν οὐδ' ἐν τῇ Ἀθῇ ἀγαπῶν τὰ κυνηγία, λ 572. Εὐρίσκομεν δὲ αὐτὸν παρ' Ὀρ. καὶ ὡς ἀστερισμὸν, Σ 486, 488, Χ 29, ε 274, ὑπερ ἴσως ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω μῦθον. (Κατὰ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύαλης θυγατρὸς τοῦ Μίνως, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ Ἀρτεμὶς τὸν ἐφόνευσεν ὡς προκληθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς δυσκοβολίαν ἢ διὰ τὴν ἡτίαν τὴν Ὀπιν τὴν ἀκόλουσον αὐτῆς, Ἀπολοδ. 1, 4, 3).

ὠρορε, ἴδ. ὠρνυμι.

ὠρος, ὁ, εἶς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, Α 303.

ὠριε, ὠρο, ὠρήκει, ἴδ. ὠρνυμι.

1. ὠρε (ἢ ὠε, καθ' ἃ γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀρ. ἐν τῇ Β', ἐν τῇ οἱ παλαιοὶ ἔγραψαν οἷτωι καὶ τὸ «οὐδὲ» ἢ «καὶ» πρὸς οὐδὲ συμπεριλαμβανόμενον ἐν τῇ Α'. καὶ ὁ Φασίς, ὁ δὲ Διόνυσος καὶ Διοδωρεῖνος· φυλάττουσι τὴν ὠρεν ὡς) ἐπὶ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμ. σς II), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., συχρόν παρ' Ὀρ.

1) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, τοιοῦτατρόπως, «ἔτσι», «ὡς φάτο» οὕτως (ἴδ. ταῦτα εἶπε, «ὡς εἰπὼν» Ὀρ. πλγ. «ὡς γὰρ ἔμενον» Α 217 κ. ἀ. πλγ., «καὶ ὡς (ὡς)» καὶ οὕτως, οὐχ ἥττον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα, Α 146, Γ 159 κ. ἀ. οὐδ' ὡς (ὡς)· καὶ οὕτως δὲν, καὶ πάλιν δὲν, Η 263, I 351, α 6 κ. ἀ.

2) ἐν τοῖς ὁμοιωματικαῖς λόγοις, «ὡς—ὡς» οὕτως—οὕτως, ἢ «ὡς—ὡς» ὅπως—οὕτως οὐ μόνον κατὰ τρόπον, μάλιστα ἐπὶ εὐχῆς, σὺν Θ 538 ἐξ. Φ 629 ἐξ., γ 218 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ χρόνον: καθὼς—εὐθύς, εἰμα—καί, σὺν «ὡς ἔφατο γόνων, ὡς ἔχει» ἐμπεφυῖτα Α 542, «ὡς δ' ἴδεν, ὡς μιν ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν» ε 291, Γ 16, Γ 424. «ὡς—ὡς» Ὑ. Δῆμ. 476. 3) οὕτως, ὅ ἐ. οὕτως ἰχόντων τῶν πραγμάτων, ὡςτε, ἐκφραζέει δηλ. πλῆγιν τινὰ συνέπειαν, «ὡς οὐ ταῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω» σ 437, δ 93, ι 306, ω 93 (οὕτως ἰτόνισαν ἐνταῦθα τὸ μῆριον πάντες· αἱ νεώτεροι ἐκδοταί, πλὴν τοῦ Διδορφέου, ὅστις μετὰ τοῦ Οὐολκίου ἐξέδωκεν αὐτὸ ἄνονον· ὡς). 4) οὕτως, ὅ ἐ. παραδειγματικῶς χάριν, ε 421, 425, 429, Ὑ. Ἀφρ. 219 (ἄλλοι δὲ δὲν τονίζουσι τὸ μῆριον, ὡς ἀναφορικῶς ἐπισυναπτομένων τῶν παραδειγμάτων, δι' ὧν ἀπαδεικνύεται τῶν θεῶν ἡ ζήλοτυπία). II. ἴδ. ὡς ἐν τέλει.

2. ὥς ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὁσάκις τίθεται κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον «θεός ὥς» (τδ. 4. ἄρ. 1, Α, α' ἐάν δὲ τὸ οὐσιαστικὸν πάθῃ ἐκβολήν, δὲν τονίζεται, οἷον «ἄλουν' ὥς» Α 383, ἀν καὶ ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τονίζουσι. Τὸ πρὸ τούτου τοῦ ὥς βραχὺ φωνήεν ὥς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκτείνεται διότι κατὰ τινὰς τὰ ἀναφορικὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἶχον κατ' ἀρχὰς σύμφωνον ἀρκτικὸν γράμμα, ὥς ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ qu καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανικῇ τὸ hn· κατ' ἄλλους δὲ εἶχον τὸ δίγαμμα ἐν ἀρχῇ.

4. ὥς, ἐπὶ β. ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας (ὡς 1), (πρβλ. τὸ Γερμ. wer ἀντωνυμ. καὶ wie ἐπὶ β.). 1) Ἐπιρρήμα τρόπου καὶ ὁμοιωματικόν. Συντάσσεται δὲ Α'.) μετὰ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων, ἐπιρρημάτων καὶ μετοχῶν ἐν μέσῳ προτάσεως ὥς, καθὼς, ὡσάν, «σάν', ὡς ἐάν, ἄ.) μετ' οὐσιαστικοῦ συντασσόμενον τίθεται πρὸ αὐτοῦ, οἷον «ὥς κόματα θαλάσσης» Β 144, «ὥς Πάτροκλον» Τ 403, πρβλ. Φ 282, ε 371, ο 479· ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτό, ὅτε τονίζεται: ὥς, οἷον «θεός ὥς» (τδ. 2. ἄρ.) Ε 78, Κ 33, δ 160 κ. ἄ. πλχ. ('Ο Βούττιμανος ἡμαρτημένως ἐπιστευεν ὅτι ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις τίθεται τὸ μῦρον τοῦτο πάντοτε κατόπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ, τοῦ δὲ ἐναντιοῦ τὰ παραδείγματα ἡρμήνευσεν ὥς ἐλλειπτικά· ἄλλ' ἴδ. Σπινζνέρ. Exkurs. ad II. XXVI, σ. 36 ἑξ.). ἐνίοτε τίθεται μεταξὺ οὐσιαστικοῦ καὶ ἐπιθέτου, οἷον «ὥς ὡς ἀρχιμόδοντες» λ 413, πρβλ. σ 29· β'.) μετ' ἐπιθέτου καὶ ἐπιρρήματος, «ὥς ἐνός» Χ 425, «ὥς πρίν» Β 344· γ'.) μετὰ μετοχῆς «ὥς οὐκ ἄνουνι ἐοικώς» Ψ 430. β'.) ἐν ἀρχῇ προτάσεως 1) ἀναφορικῆς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, «καθὼς, ὡς καθὼς», Λατ. quomodo, συντάσσεται δηλ. ὡς τὸ ὅπως (ὅπ. ἴδ.). ἄ.) μεθ' ὀρις. Α 276, Β 10 κ. ἄ. πλχ. β'.) μεθ' ὑποτακτ. καὶ τοῦ Ἄν ἐν τῇ συγχῇ φράσει «ἀγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα» καθὼς ἐγὼ θά εἴπω (2ν ὀλέτετε δηλ. νὰ ἀκούσητε) Β 439, Μ 75, ἡ τοῦ Κέ, Δ 66, ε 316· γ'.) μετ' εὐκτ. Ι 181. 2) ὁμοιωματικῆς, ὅτε ἀναφέρεται πολλάκις εἰς δεικτικόν τι ἐπιρρήμα «ὥς, τῶς, οὕτως» (τδ. τὰς λ.), ὅπως, καθὼς. Ἐν ταῖς παραβολαῖς συντάσσεται ἄ.) μετὰ ὀριστικῆς ἐνσωμάτου ἢ ἀορίστου, ὅταν τι παραβάλλεται πρὸς ἄλλο τι πραγματικῶς ὑπάρχον ἢ γινόμενον ἢ ἅπαρ ἐν τῇ παρελθούτῃ γενόμενον, Ε 499, Ι 4 κ. ἄ., Β 326· (τὰ δύο χωρὶς, ὅπου ὑπῆρχε συνήθως μέλλων τῆς ὀριστικῆς, Κ 183 καὶ ε 368, διαρβώθησαν ἀντικατασταθέντος τοῦ μέλ. τῆς ὀρις. διὰ τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτακτ., καὶ ἐπομένως ὑπάγονται εἰς τὴν ἀκόλουθον περίπτωσιν): β'.) μεθ' ὑποτακτ. τοῦ ἐνός. ἢ ἀορ. ἄνκο τοῦ Ἄν, ὅταν τὸ λεγόμενον παριστάται ὥς τι τὸ ὅποσον ἔγινε καὶ πάλιν δύναται νὰ γένη, (II. ἄλλ' οὐτε πότε ἔγινεν, οὐτε πότε μέλλει νὰ γένη ὁρίζεται, ἐπομένως τὸ ὅλον

ἐκφέρεται ἀοριστολογικῶς) Ε 461, Ι 323, Κ 485, Χ 93· γ'.) μετ' εὐκτ. μόνον ὅταν προσλάβῃ καὶ τὸ ὑποθ. Εἰ καὶ γένη ὡσεὶ (τδ. τ. λ.) καὶ ὅταν παρεμπόση τὸ ὅτι, ὅτε γίνεται ἡ συνήθης ἀοριστολογία: ὁσάκις (τδ. ὅτε Α, β), ε 383. Ἐν ἀρχῇ μικροτέρως παραμοιῶσιν ἢ παραβολῶν μεταχειρίζεται ὁ Ὀμηρὸς τὸν συνδυασμὸν «ὥς ὅτε», περὶ οὗ τδ. ὅτε Α, 1) καὶ 2, β). Ἐνίοτε χρησιμεύουσιν αἱ ταισδεαὶ παραμοιαιτικαὶ προτάσεις εἰς ἐκφρασιν βέβαιου τινὸς δυσχυρισμοῦ ἢ εὐχῆς, «εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς: εἴην ἀθάνατος... ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέροι Ἀργείοισιν» ὅπως (εἴνε βέβαιον ὅτι) ἡ ἡμέρᾳ αὕτη φέροι κακὸν εἰς τοὺς Ἀργίους, οὕτως (εὐχόμεαι) νὰ εἴμαι ἀθάνατος κτλ. Θ 544, Ν 828, πρβλ. Χ 348, ε 525 (ἐνθα τὸ «ὥς» εἶνε δυνατόν νὰ μεταφρασθῇ καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὴν προηγουμένην πρότασιν: τύσων εἴνε βέβαιον ὅτι). 3) ἐν ἀπολότῃ λόγῳ ἐπιφωνηματικῇ, δι' οὗ ἐκφράζονται διάφορα ἐπικρατούμενα αἰσθήματα, οἷον «ὥς ἄνουν κραδίην ἔχεις» πόσων ἀνόητον καρδίαν εἶχες! Φ 441, πρβλ. ω 494· «ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ» οὕτω (κατὰ δυστογίαν) πάντοτε ἡ μία μου συμφορὰ διαδέχεται τὴν ἄλλην! Τ 290. Ἰσαύτως Φ 273, Ρ 328, γ 496, π 449. Π) Σύνδεσμος, 1) χρονομικός, «καθὼς», ἀφ' οὗ, Λατ. ul, πάντοτε ἐπὶ παρελθόντων πραγμάτων, μεθ' ὀριστικῆς, «ὥς ἴδον Ἠφαίστον», «καθὼς (ἀφ' οὗ) εἶδαν τὸν Ἥφ. Α 600, Π 600· περὶ τοῦ «ὥς—ὥς» τδ. 4. ἄρ. 2), «ὥς οὖν» Β 324, Γ 24, «ὥς τὰ πρῶτα» Γ. Δῆμ. 80. Τὸ ἐν τῷ Ψ 874 «ἀτὰρ δὴ οἷόν ἐχεν πάλα (Μηριόνης) ὥς ἴδονεν» ἐρμηνεύουσιν ὁ Σχολ. 3 Φαίσις ἐννοοῦντας ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἴδονεν τὸ «Τεθρῆς»: ἐκράτη ἦδη ἔταμον τὸ βέλος (ὁ Μηριόνης), καθὼς ἐσκόπευσεν (ὁ Τεθρῆς): ὁ δὲ Οὐδύσιος μὴ ἀνεχόμενος τὴν πρᾶξιν ταύτην ἑλκεῖν (καθ' ἣν ἀπῆρτατο τοῦλάχιστον ἔως ἡ εἶτος ἀντὶ τοῦ ὥς), διωρβώσεν: ἴδοναι μὲ τὴν ἐννοίαν: ἴνα (ὁ αὐτός) σκοπεύσῃ, πρβλ. ε 255. Εἶνε ὅμως ἀμφίβολος ἡ γραφή, ὡς εἰσάγεται ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ. 2) εἰδικός, (ὡς), ὅτι, «πῶς», «ἀγορεύεις ὡς δὴ»· λέγεται ὅτι δηθεν, Α 440, Η 402, Κ 146, Ο 201 κ. ἄ. πλχ. Τὸ ἐν ε 233 ἐρμηνεύεται: ὅτι αὐτῶς, εἰάπει, ἀφ' οὗ τόσον, ὡσαύτως καὶ ε 373, π 449· «τάδε μοι κρηνῆναι» ἱεῖδωρ, ὡς ἱδοὶ ἐκείνος· τὴν ἐπιθυμίαν μου ὥστε (τοῦ) νὰ ἱδοῖ, τὴν εὐχὴν μου εἴθε νὰ ἱδοῖ, π 243, πρβλ. γ 347, ε 152. 3) τελικός, ἴνα, ὅπως, «εἰδὲ νά», περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ὁποίου τδ. ὅπως ἄ.) μεθ' ὑποτακτ. Α 558, Β 3, 363, ω 360· εἰ δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, Α 32, (ὅπου σημειώσῃ τὸ ρητορικὸν ὑπερβατόν), Π 84, δ 749, ω 76, 359· β'.) μετ' εὐκτ. Β 284, Φ 361, εἰ δὲ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, Τ 332, ο 21, 239, ν 402, ω 352 κ. ἄ. Κατὰ τὸν Ἀμύν τὸ μῦρον Ὡς μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ'

λ' ἀντωνομία ἀναφορική, ἡγοῦν πλαγία ἐρωτηματική, σημαίνουσα τὸ τίνι τρόπῳ, qua ratione. 4) εὐκταῖος, τιθέμενος ἐν ἀρχῇ προτάσεων εὐκτικῶν, καὶ ἰσοδυναμῶν μετὰ τὸ Λατ. utinam, εἴθε, „ἔμποτε, ἔτσι νά“, ὅσον «ὥς ἀποδοίκοι καὶ ἄλλοι», „ἔτσι νὰ γὰρ καὶ ἄλλοι“, α 47, πρὸλ. Σ 107, X 286, ἔτι δὲ μετὰ τοῦ Κέ, «ὥς καὶ οἱ αὐτοὶ γὰρ γάνοι», Z 282, καὶ μετ' ἀρνήσεως «ὥς μὴ θάνοι» ὅπως (=καὶ οὕτως) νὰ μὴ ἀποθάνῃ, ο 359· περὶ τοῦ «ὥς ὄφελον» ἴδ. ὀφείλα.

ἢ, πρόθεσις μετ' αὐτ., „εἰς“, πρὸς, Λατ. ad, μόνον ἐπὶ προσώπων, «ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἀγεί θεός ὡς τὸν ὁμοῖον» ρ 218 +. (|| καὶ ἐν τῇ καθαμιλουμένη ὑπάρχει ἡ παρουσία αὐτῆ, „ὁ ὅμοιος τὸν ὁμοῖον“ (ἀγαπᾷ δηλ.), ἀλλὰ πληρεστέρα διὰ τῆς γνωστῆς προσοχής „καὶ ἡ κοπριά τὰ λάχανα“). Πολλοὶ διατάσσουσι νὰ παραδεχθῶσι τὴν πρόθεσιν ταύτην παρ' Ὁμ., ὡς μοναδικήν, ὅθεν διώρθωσαν αὐτὴν εἰς τὴν πρόθεσιν: ἐς. ἢς ἄν, ἴδ. 4. ἢς.

ἢς ἄ' αἴτιας, ἴδ. αἴτιας 4).

ἢς κί ἢς κί (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδότης, πλὴν τοῦ Δινδόρφου, πανταχοῦ, ὃ δὲ Οὐδύφιος καὶ Δινδόρφος εἰς μὲν τὴν 2) σημασι. ὡσεὶ, εἰς δὲ τὴν 1) σημασίαν ὅτε μὲν διηρημένως, X 440, κ 416, ὅτε δὲ ὑφ' ἑνὸς ὡσεὶ. 1) ὡς ἐάν, „ὡσάν νά“ ἄ.) μετ' εὐκτ. A 389, 467· ἐπισυναπτουμένου καὶ τοῦ Τέ, «ὡς εἴτε» (Βέκκ.) ἢ «ὡσεὶ τε» καὶ «ὡς εἴτε» (Οὐδύφ. καὶ Δινδόρφ.) B 780, ε 314, κ 420· 6.) μεθ' ὑποτακτ. I 481 (ὅπου ἐπισυναπτέται καὶ ὁ Τέ)· γ.) μετὰ μετοχ. «ὡς εἴτε κακὸν ῥέζουσιν» ὡς ἐάν ἐπαρτεῖς κακὸν κακόν, E 374 (Φ 510), Ω 328, Γ. Δῆμ. 238, «ὡς εἴτε» Π 192. 2) «ὡς περ ὅς ὡσάν, „ὡσάν“, μετὰ οὐσιας. Π 59, η 36, τ 211 κ. ἀ., ἐπισυναπτουμένου καὶ τοῦ Τέ, A 474, E 254 κ. ἀ. «ὡσεὶ πέρ τε» Γ. Δῆμ. 215.

ἢς περ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτόν (πλὴν τοῦ Δινδόρφ.) διηρημένως ἢς περ (ὅθεν πολλάκις παρ' Ὁμ. διαίρεται διὰ μιᾶς ἡ δύο παρεμπιπτούσων λέξεων, ὅσον «ὡς σὺ περ» τ 385 κ. ἀ., «ὡς τὸ πέρος περ» E 806 κ. ἀ. «ὡς νύ περ» B 258, «ὡς ἔσται περ» A 241, «ὡς καὶ ἐγὼ περ» Z 477). Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡς, ἀλλ' εἶνε ἐπιτακτικώτερον αὐτόν (πρὸλ. λ. ὅς περ), ἀπαρραλλάκτως καθὼς, ἀκριβῶς ὡσάν, „ὡς καθὼς“, ἐνίοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ὡδε» ἴδ. τ. λ. ἀ.) εἰς λόγους ὁμοιωματικούς, ὅπου πολλὰκις ἀνάγκη, ἐκ τῆς συναρθείας τοῦ λόγου νὰ ἀναπληρωθῇ ἀρμοδίως τὸ εἰς τὸ «ὡς περ» ἀνήκον ῥήμα, ὅσον «σάν πλεῖτον δέπας αἰεὶ ἔσται» ὡς περ ἐμοί· A 262, «ὁμοί, δότε καὶ τόνδε γενέσθαι ὡς καὶ ἐγὼ περ (εἰμὶ ἀριπρεπής) ἀριπρεπὲς Τρώεσσι, ὡδε βίην ἀγαθόν» Z 477, πρὸλ. Ω 398, «νοῦν ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πέρος περ» κ 240· «εἰς δ' οὐδ' εἴ καὶ αὐτὸς ἀπό-

λήται, ὡς περ Ὀδυσσεύς (ἀπώλετο)» ε 333, πρὸλ. σ 19 κ. ἀ. πλ. 6.) εἰς λόγους παρενθετικούς χρησιμεύοντας εἰς περιορισμὸν ἢ ἐπεξηγήσιν τῶν προηγουμένων, «σὺ μοι δὲς ξείνιον, ὡς περ ὑπέστης» καθὼς δὲ μοι ὑπεσθῆς, ε 365, «οὕτω φασίν... μάλα εἰκὼν ἀλλήλοισιν ἔμμεναι, ὡς σὺ περ αὐτῇ ἀγορεύεις» τ 385· γ.) εἰς λόγους ἀναφορικούς καθὼς, ὅπως «ὀνειδισὼν ὡς ἔσται περ» ἐπιπλήξῃ τον, καθὼς (βεβαίως, ἀναμφιδόλως) θὰ γείνη, A 241. (|| Ὁ δὲ Ναιγελοςάχ ἐρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχόθεν τὸ «ὡς ἔσται περ» ὡς· πλαγίαν ἐρώτησιν ἐπαρταμένην ἐκ τίνος προηγουμένου ῥήματος, ὅσον ἐνταῦθα ἐκ τοῦ «ὀνειδισὼν», ὅπερ αὐτὸς ἐρμηνεύει διὰ τοῦ: εἰπὲ εἰς αὐτόν κατὰ πρόσωπον— πῶς θὰ γείνη, τί θὰ γείνη. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τις ὅτι ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία εἶνε πρὸς τὰ ἐπόμενα συμφωνοτέρα), «μοὶ ὦδ' ἀνὰ θυμὸν ὕεται, ὡς ἔσται περ» τ 342, πρὸλ. φ 212 ὡσούτως καὶ ρ 586 «οὐκ ἄφρων ὁ ξένος; ὅτεται, ὡς περ ἂν εἴη» καθὼς δυνατόν νὰ συμβῇ (δυνάμειος τρόπος τοῦ λέγειν ἀντὶ τοῦ ὀριστικοῦ «ὡς ἔσται περ». Διωρθώσαν δὲ τὸ χωρίον εὐστόχως ὁ Ἀρμεῖς καὶ Ναιγελοςάχ ἀντὶ τοῦ συνήθους «ὅσπερ ἂν εἴη»).

ἢς τε, ἐπὶ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτόν ἐκδότης (πλὴν Δινδόρφ. καὶ Βαυμλείνου) διηρημένως ἢς τε, πρὸλ. ὅς τε. 1) ὡς, ὅπως, καθὼς, ὡσάν, „ὡσάν“ ἄ.) εἰς παρομοίωσιν μερικῶν ἐννοιῶν, B 289, K 454 κ. ἀ. «ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε ὄλη: αὐτῇ ὡσάν κορασίων γυναικεία φωνή, ζ 122. Ὁμοίως «ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδᾶλλεται εἰσαράσθαι» ὡς ἂν ἀθάνατος μοὶ φαίνεται κατὰ τὴν ὄψιν, γ 246, πρὸλ. α 227. Περὶ τοῦ «ὥστε—ὡς» ἴδ. 4. ἢς 2). χωρίζεται διὰ λέξεως «ὡς τις τὴν λέων» ὡσάν τι; λέων, P 61· «ὡς τε περὶ ψυχῆς» οἰροίτε, ὡς προκειμένου περὶ ζωῆς, ι 423. (|| ἴσως ὀρθότερον ὑπάγεται τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν κατωτέρω γ' σημασίαν)· 6.) εἰς σύνδεσιν ὁλοκληρῶν προτάσεων ἐν ταῖς παραβολαῖς, εἴτε μεθ' ὀριστικῆς, ὅσον B 459, Γ 23, P 434, εἴτε μεθ' ὑποτακτικῆς, ὅσον B 474, Π 428. (ἴδ. Σπitz. Excurs. ad II. XXVI σελ. 27 ἐξ. καὶ 1. ἢς I, B, 2)· γ.) εἰς ἔκφρασιν ἀναλογίας ἢ συμπεφωνίας πρὸς τὴν ἰδιότητα, ὡσάν, ἴστα, ἴστα δὴ, «ὡς τε θεός», «σάν θεὸς ἦτο» ἐπεὶ δὴ ἦτο θεός, Γ 384. (Τινὲς θελοῦσι νὰ ὀρίσωσι καὶ ἄλλην χρῆσιν τοῦ ὡς ἐν τοῖς ἐπιφωνήμασι, καὶ οὕτως ἐρμηνεύουσι χωρὶς τινά, ὅσον τὸ α 227, γ 246, ζ 122. Ἀλλὰ ταῦτα ἐπιδέχονται καὶ ἄλλην ἐρμηνείαν, ὅα ἐδόθη ἐν τοῖς ἀνωτέρω). 2) ὡς σύνδεσμος συμπερασματικός, ὥστε, μετ' ἀπαρρ., μόνον I 42 καὶ ρ 24. (Τὴν σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτουσι τινες ὡς μὴ Ὀμηρικὴν, ὅθεν ὁ Λέρσιος ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν ἀνωτέρω χωρίων διορθώνει τὸ «ὡς τε νέεσθαι» εἰς τὸ: ἀπογέσθαι τὸ δὲ ἕτερον ἀδεται ὡς

νόθον· ἄλλοι δὲ παραδέχονται τὴν ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις χρῆσιν τοῦ ὥς τε ὡς ἀρχὴν τῆς μετέπειτα συνηθεστάτης συμπερασματικῆς αὐτοῦ σημασίας.—Π 4) σημασ. εἶνε μόνον ποιητικὴ καὶ Ἰωνικῇ.

ὠτειλή, ἡ, τραῦμα, „πληγὴ, λαβωματιά“, κ 463, ἰδίως δὲ ἡ ἀνοικτὴ πληγὴ καὶ μάλιστα ἡ ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τῶν ἀγγεμάχων ὅπλων ἐπενεχθεῖσα, πρβλ. οὐτάν (μόνον Δ 440, 449 κεῖται περὶ τραύματος ὑπὸ βέλους ἐπενεχθέντος)· οὐταμένη ὠτειλή· Ξ 518, Ρ 86 κ. ἀ. πλχ. καὶ ἄνευ τοῦ «οὐταμένη» τ 456, ὦ 489. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ οὐτάω, καὶ λέγεται Βοιωτικὸς ὁ σχηματισμὸς· ἀντὶ τοῦ ἀχρ. οὐτῆλῃ, ὅπερ διστάζει νὰ παραδεχθῇ ὁ Δοιδερλεῖνος· ἀλλὰ θύννται ἀμφότεραι αἱ λ. νὰ παραχθῶσιν ἐκ τῆς ρίζ. φοτ, φατ, καὶ ἡ ὠτειλή εἶνε ἀντὶ τοῦ Γατειλή, πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου: Γατάλαι=οὐλαί).

ὦτος, ὁ, 1) οὐδὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, Ε 385 ἐξ., ἰδ. Ἐφιάλτης. 2) ἀνὴρ Κυλλήνιος, ἐταῖρος τοῦ Μέγητος, Ο 518.

ὠτύεις, βεσα, ἐν, ἐπικ. (οὐς), ἔχων ὦτα ἡγουν λαβὰς, «τρίπους»· Ψ 264, 513. Ὁ Κούρτιος νομίζει ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τού-

τοις τὸ «ὠτύεντα» ἀνεγινώσκετο «οὐατόεντα».

οἴτος (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ωδτὸς) Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτός, „ὁ Ἰδιος“, Ε 399. ὠφελαιον καὶ ὠφελον, ἰδ. ὠφείλῃ.

ὠπρίῳ, ὠπρίῳ, γίνεσθαι ὠπρός, „κίτρι-νίζω“ μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ὠπρήσαντα» λ 529 τ. Ἐκ τοῦ

ἄκρος, ἡ, ὅν (κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ ἄχροος ἐκ τοῦ χροῖα, κυρ. ἄχρους, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. πρὸς τὸ χλωρός), ὠπρός, „κίτρινος“, ἰδίως δὲ κίτρινωπός, πρασινοκίτρινος, ἐπὶ τοῦ βατράχου, «ὠχ. δέμας» Βατρ. 84.

ἄκρος, ὁ, ὠπρία, ὠπρίασις, „κίτρινάδα“, ἰδίως τοῦ προσώπου, Γ 35 τ.

ἥψ, ἥψς (οη, ὄπωπα) μόνον κατ' αἰτ. ἐν τῇ φρ. «εἰς ὦπα», ὄμμα, ὄψις, πρόσωπον, «εἰς ὦπα ἰδεῖσθαι» [εἰς ὀφθαλμούς ἰδεῖν], βλέπω κατὰ πρόσωπον, χ 405, φ 407, μετὰ δοτ. «ἔμοιγε... εἰς ὦπα ἰδεῖσθαι» νὰ μὲ ἰδῇ κατὰ πρόσωπον, Ι 373, καὶ μετὰ γενικῆς «Διὸς εἰς ὦπα ἰδῆσθε» Ο 447, «εἰς ὦπα ἔοικε», ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον, Γ 458, πρβλ. α' 414.

ὦψ, ὦπος, ὁ, οὐδὲ τοῦ Παισάνορος, πατήρ τῆς Εὐρυκλείας α 429, β 347, υ 448.

ΤΕΛΟΣ.

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

- *Εν λ. Α ς. 22 ἀντί: λέξεως γραπτέον: λέξεων
 * λΙΓΙΝΕΝ ς. 2 μετά τὸ ἄγω προσθετέον: ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἐκ τοῦ ἄρχω ἐσχη-
 ματίσθη τὸ „ἀρχινῶ“
 * λΓΝΥΜΙ ς. 7 ἀντί 1) ἐνεργ. γραπτ. *Ενεργ.
 Μεταξὺ τῶν λ. λΓΝΩΣΤΟΣ καὶ λΓΩΝΟΣ νὰ παρεντεθῇ: λΓΕΝΡΑΙΝΩ=λΓΝΕΝΡΑΙΝΩ, ὅπ. ὕδ.
 *Η λ. *ΑΘΑΘΩΝ γραπτέα ΑΘΑΘΩΝ.
 *Η ς. *ΑΙΚΕΛΑΙΩΣ * ΛΕΙΚΕΛΑΙΩΣ.
 *Εν ς. αἰΓΙΑΛΟΣ ς. 3 μετά τὸ παραλλια, προσθ. „γιαλός“,
 * αἰΓΙΠΙΟΣ ἐν τέλει προσθετέον: Πιθανώτερον δὲ εἶναι ἡ λ. ἕτερος τύπος τοῦ γύψ, ὕδ. λ.
 Αἰγίπιος καὶ γίν (καὶ τὰς εἰς ταύτην προσθήκας).
 * αἰΕΤΟΣ ς. 3 γραπτ. „αἰετός“
 *Π λ. αἰΝΟΜΟΙΡΟΣ γραπτέα αἰΝΟΜΟΡΟΣ.
 *Εν ς. ΛΕΜΗ ς. 7 μετά τὸ: στιγμὴν προσθ.: ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης „εἶνε εἰς
 τὴν μύτην τῆς βελόνας“.
 * ΛΕΚΤΩΝ τοῦς τέσσαρας τελευταίους στίχους διόρθωσον ὡς ἐξῆς: Μαρπήσσης διὰ τὴν ὑπὸ
 τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην αὐτῆς ἀρπαγὴν, εἰς ἀνέμνησιν τῆς ὁποίας ἡ θυ-
 γὰτῃρ Κλεοπάτρα ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς Ἀλκυόνη.
 * ΛΠΑΕΑ ς. 2 προσθ. μετά τὸ ἄμαξα: „ἀμάξι“,
 * ΛΜΑΤΡΟΧΛΩ ἐν τέλ. προσθ.: ὕδ. ΤΡΟΧΛΩ.
 * ΛΜΙΝΩ ς. 2 ἀντί τοῦ: ἡμονάμην γραπτ. ἡμονάμην,
 * ΛΜΦΙΒΑΛΛΩ ς. 27 * * * Ὀδυσσῆι * Ὀδυσσῆι
 * ΛΜΦΟΤΕΡΟΣ ς. 12 * * * νά σου * νά σου
 * ΑΝΑΒΑΙΝΩ ἀντί τοῦ: ἐπεβιβάσθημεν γραπτ.: μᾶς ἐπεβίβασαν (ὕδ. λ.
 ΒΑΙΝΩ ἐν τέλει).
 * ΑΝΑΣΕΙΩ ἐν τέλ. προσθ.: ὕδ. Κρυγέρου Περί Διαλέκτων 32, 1, 5 τῆς Ἑλλ. μεταφρ.
 * ΑΝΤΙΝΩΡ ς. 14 μετά τὸ: Δίκτος προσθ.: ὁ γράψας τὰ Τρωικά,
 * ΑΝΤΙΣ ἐν τέλει προσθ. (||. Κατὰ τὸν Mounier ἐν τῇ Annuaire de l'Association pour
 l'encouragement des études Grécques en France τοῦ 1872, σελ. 304,
 ἡ λ. ἀν-τις ἐτυμολογείται ἐκ τῆς ἀνά ζε τεύχω, οἷον: ἄνω πεπονημένον,
 κατ' ἀναλογίαν τοῦ κατατ-τις, ὅπ. ὕδ.).
 * ΑΝΥΣΙΣ ς. 4 ἀντί τοῦ προκοπή γραπτ. „προκοπή“,
 * ΑΠΑΪ ς. 4 * * * ἐν τέλει * ἐν ἀρχῇ
 * ΑΠΟΔΙΕΜΑΙ ἐν τέλει ἀντί τοῦ ΕΞΑΠΟΔΙΕΜΑΙ γρπ. ΕΞΑΠΟΔΙΩΜΑΙ.
 * ΑΠΟΛΙΧΜΑΙ ς. 4 ἀντί τοῦ „γλύφω“ γρπ. „γλείφω“, καὶ ς. 3 γλείψου
 *Η λ. ΑΠΑΛΛΗΞΕΙΣ γρπ. ΑΠΟΛΛΗΞΕΙΣ
 *Εν ς. ΑΡΑΡΙΣΚΩ στήλ. β'. ς. 7 ἀντί τοῦ ταιριάζω γρπ. *τεριάζω καὶ ς. 46 ἐτέριαζεν
 * ΑΡΓΟΣ ς. 2 γρπ. „Ἀργός“,
 * ΑΡΚΤΟΣ ς. 4 ἀντί τοῦ ἀρκουδα γρπ. ἀρκουδα
 * ΑΡΜΟΖΩ ς. 3 * * * ταιριάζω * * * τεριάζω
 * ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ στήλ. β'. ς. 9 ἀντί τοῦ σπερδοῦκλα γρπ. σπερδοῦκλα
 * Α. ΑΪΩ ς. 2 ἀντί τοῦ: „ἀναύω (ἢ καὶ „ἀνάδω“) γρπ. μόνον: „ἀνάδω“,
 * ΑΥΘΡΟΣ ς. 4 μετά τὸ: ὀρνυμι προσθ. ||. ἀντί τοῦ κακοφώνου ἄψ-ορσ-ος, ὅπως τὸ συνώ-
 νυμον παλίν-ορσ-ος, πρβλ. θάρρος ἀντί τοῦ θάρσος
 * ΒΑΣΕΒ ς. 12 μετά τὸ (||. προσθετέον: Διὰ τί οὐχ; πρβλ. περὶ τῆς θέσεως τοῦ παρακω-
 λευσματικῶς ὅτι: τὸ Ὀμηρικὸν *εἴπ' ἄγε μοι.=ἄγε ἡ ὦι εἰπέ μοι.—
 * ΒΙΗ ἐν τέλ. προσθ. (||. *Εν τῇ καθομ. ἡ „βία“=σπουδή).
 *Η ς. ΒΛΕΠΩ γραπτ. *ΒΛΕΠΩ
 *Εν ς. ΓΑΛΗΝΗ ς. 2 μετά τὸ γαλήνη προσθ. „καλοσύνη“,
 * ΓΑΥΡΩΝ ς. 3 μετά τὸ τύπον: προσθ. „γαυρώνω, γαυριάζω“
 * ΓΕΛΑΩ στήλ. β'. ς. 8 ἀντί τοῦ καρδοῦλά γρπ. καρδοῦλα
 * ΓΕΛΟΙΩ ς. 4 μετά τὸ γελᾶω προσθ. (||. παράγωγος ἐκ τοῦ „γέλοιο“, πληθ. „γέ-
 λοια, τοῦ ἐν τῇ καθομ. μόνον περισπωμένου).
 * ΓΕΝΕΗ ς. 2 ἀντί τοῦ: γενιά γρπ. κατὰ συνίτησιν.
 * ΓΗΘΕΛΥΝΟΣ ς. 5 ἀντί τοῦ: ὕψον γρπ. ὅσον.

- Εν λ. ΓΑΨΗ ς. 3 ἀντὶ τοῦ κοῦκλα γρπτ. κοῦκλα
 ς. 3 γόμφος ς. 3 μετὰ τὸ γόφφος προσθ. (ὀρθότερον „γόφος“).
 ς. 3 γῖν ἐν τέλ. προσθ. (|| παρὰ τοῖς Αἰγαιοπελαγίταις ἀκούεται λ. „ἀγιοῦπαρ“, ἥτις πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μεσολαβῶν τύπος μεταξὺ τοῦ γόφ καὶ αἰγυπιδε:).
 ς. 3 ΔΕΑΤ ς. 9 μετὰ τὸ δοάζομαι προσθ.: ἡ δοκάζομαι καὶ μετὰ τὸ: ὅπ. ἴδε τοῖ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις λεξικοῖς.
 ς. 3 ΔΕΕΛΟΣ ἐν τέλ. προσθ. || Ὁ δὲ Δύντζερος ἐκλαμβάνει ἐν τῇ προκειμένῃ χωρίῳ τὸ „δέε-
 λον“ ὡς οὐσιαστ. παράγωγον ἐκ τῆς ρίζ. ΔΕ. ἢ ΔΕΕ. ἐξ ἧς δεισμός ἀντὶ τοῦ
 δέσελον· σημ. ἐπομ. κατ' αὐτὸν φάκελον, „δεμάτι“.
 ς. 3 ΔΕΙΜΑΙΝΩ ἐν τέλ. προσθ.: μετ' αἰτ. „κράτος“· Τ. Έρμ. 407, ὡς ἔγραψε κατὰ τὴν διόρ-
 θωσιν τοῦ Έ. Στεφάνου ὁ Βαουμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους: θαυμαῖνω.
 ς. 3 4. ΔΕΪΩ ἐν τέλ. προσθ. (|| Ἡ καθομ. διέσωσε τὸ ρ. τοῦτο μόνον ἐν συνθέσει: „ἀνα-
 δεύω“=ἀνακατώνω, καὶ παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις „σουδεύω“, ὁ ἴ. συν-
 δεύω=ἀνακατώνω, μεταφορ. ραδιουργῶ, ἐξ οὗ καὶ „σουδευτής“ καὶ „σου-
 δεύτρα“).
 ς. 3 ΔΟΥΛΗ ς. 2 ἀντὶ τοῦ δουλα γρπτ. δούλα
 ς. 3 ΔΡΑΓΜΑ ς. 3 ς. 3 φούκτα ς. 3 φούκτα.
 ς. 3 ΔΥΝΑΜΙΣ ς. 4 ς. 3 δύναμις ς. 3 δύναμη ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο εἰς -ις ὄνομα
 περισσῶν ἐν τῇ καθομιλ. μετετράπη εἰς πρωτόκλιτον εἰς—η.
 ς. 3 ΔΥΣΗΛΕΓΗΣ ς. 4 ἀντὶ τοῦ Ἀμεῖς γρπτ. Δύντζερος, καὶ ἐν τέλ. προσθ.: Ὁ δὲ Ἀμεῖς
 ἐκ τοῦ δυε καὶ ἀλέγω, οἶον: βαρὺφροντις, χακομήριμος.
 ς. 3 4. ΔΥΩ ς. 2 μετὰ τὸ εἶδω, προσθ.: γ'. πλ. εἶδον ἀντὶ τοῦ: εἶδσαν Δ 222, Α 263.
 Μεταξὺ τῆς λ. ΔΥΩΔΕΚΑ καὶ τῶν προηγουμένων προσθ.: 2 ΔΥΩ, τὸ ΔΥΩ.
 Εν λ. ΕΙΛΕΙΘΙΩΙ ς. 6 μετὰ τὸ: Π 187 προσθ.: καὶ Τ. Ἀπ. 97 ἔξ.
 ς. 3 ΕΚΑΤΩΝ ς. 4 ἀντὶ τοῦ: φοραῖς γρπτ. φοραῖς
 ς. 3 ΕΛΠΙΣ ς. 4 μετὰ τὸ ἐλπίς προσθ. „ἐλπίδα“
 ς. 3 ΕΝΑΝΤΑ ς. 4 μετὰ τὸ ἀπέναντι, προσθ. „ἀγνάντια“,
 ς. 3 ΕΝΑΝΤΙΟΣ ς. 7 μετὰ τὸ κατὰ πρόσωπον, προσθ. „ἀγνάντια“,
 ς. 3 ΕΝΑΡΙΟΜΙΟΣ ς. 14 ἀντὶ τοῦ: Θερσίτην γραπτ. Θερσίτην
 Η ς. 3 ΕΞ-ΕΙΝΕ γρπτ. ΕΞΕΙΝΕ.
 ς. 3 ΕΞΕΙΜΙ ς. 3 ΕΞ-ΕΙΜΙ.
 Εν ς. 3 ΕΠΑΙΝΩ ἐν τέλ. προσθ. (|| Τῆς καθομιλ. τὸ „(ε)παινῶ“ ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐγκω-
 μιάζω).
 ς. 3 ΕΠΙΕΤΡΩΝ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: περιφερείας. γρπτ.: περιφερείας (ἀνευ στίξεως).
 ς. 3 ΕΠΟΣ ς. τελευτ. ἀντὶ τοῦ: ἡ λ. καὶ γρπτ. ἡ λ. „λόγος“,
 ς. 3 ΕΡΙΩΝ ς. 14 μετὰ τὸ „παραδγαίνω“ προσθ.: καὶ διαλεκτικῶς „συνε(ο)ρίζομαι“,
 ς. 3 ΕΡΩΝ στήλ. 6'. ς. 4, ἀντὶ τοῦ: δροσιαῖς γρπτ.: δροσιαίς
 ς. 3 ΕΣΠΕΡΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ ἐσπέρα προσθ. „βραδεία“, καὶ „ἐσπέρα“ (μόνον ἐν τῇ εὐχῇ
 „καλὴ ἐσπέρα“).
 ς. 3 ΕΤΟΣ ἐν τέλ. προσθ.: Σύζεται προσέτι καὶ ἐν τῇ εὐχῇ „εἰς ἔτη πολλά, εἰς πολλά ἔτη“,
 ὅπερ προφ. καὶ „εἰς πολλὰ ἔτη“.
 Μεταξὺ τῶν λ. ΕΥΠΥΜΝΟΣ καὶ ΕΥΠΥΡΟΣ προσθ.: ΕΥΠΥΚΤΟΣ, ἴδ. ΕΥΤΥΚΤΟΣ.
 Εν λ. ΕΥΤΥΚΤΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ 123 προσθ.: (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἐξ εἰκασίας καὶ ὁ Ἀμεῖς
 γράφουσιν: εὐπυκτον, ὁ ἴ. καλῶς συμπτυσσομένην, ἀνευ ἀποχρώτους λόγου).
 ς. 3 ΕΥΧΙΝΑΙ ς. 24 ἀντὶ τοῦ Ὁξείαις γρπτ. Ὁξείαις
 ς. 3 ΕΥΣ ΣΤΗΛ. 6'. ς. 3 τελευτ. ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖ γρπτ. ἐπιμαρτυρεῖ
 ς. 3 ΖΕΩ ς. 2 διαγραφτέον τὸ „ζένω“
 ς. 3 ΖΥΓΩ ς. 3 μετὰ τὸ ζυγός, προσθ. „ζυγός“
 ς. 3 ΚΑΛΓΙΑ ς. 10 ἀντὶ τοῦ: συχαρίκια γραπτ.: συχαρίκια,
 ς. 3 ΚΑ ς. 4 ἀντὶ τοῦ: σιγά γραπτ. „σιγά“
 ς. 3 ΚΑΛΕΚΗ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: μελίσσων γραπτ.: μωίων.
 ς. 3 ΟΡΙΩΝ ἐν τέλ. προσθ.: (|| Ἐν Ἀττικῇ λέγεται „ὀρύσας“ φυτόν τι τῆς τοῦδ' ἐν μὲν, ἀλλὰ
 διαφορὸν τοῦ βρούλου, φύλλα ἔχον κοπτερά· ἕτερον αὐτοῦ εἶδος ἡμαχα-
 ρ(τη:)).
 ς. 3 ΟΙΩΝ ς. 5 ἀντὶ τοῦ: Σπρέγγελος γραπτ.: Σπρέγγελος
 ς. 3 ΙΗΜΙ στήλ. 6'. ς. 9 ἀντὶ τοῦ: ἐκ τοῦ ἀορ. 6'. ἢ φρ. γραπτ.: καὶ ὁ ἀορ. 6'. ἐν τῇ φρ.
 ς. 3 ΙΜΕΙΡΩ ἐν τέλ. προσθ.: (|| Ἐν Μεσολογίῳ λέγεται καθ' ἃ ἔχουσα, ὁ μέσ. τύπος τῆς λ.
 ταύτης ὁπωσὺν παρεμφερμένως κενεῖται“=ἐπιθυμῶ).

- Εν λ. **ΚΑΚΩΣ** ζ. 6 ἀντὶ τοῦ: παραμεμορφωμένος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος γραπτ. κακῶς ἔχων ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, „θαλασσώμενος“.
- **ΚΑΤΑΪΤΕ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ περικεφαλαία γραπτ. λιτὴ περικεφαλαία
- **ΚΑΤΑΡΩΜΑΙ** ζ. 4 μετὰ τὸ „καταρῶμαι“ προσθ.: (προφ. καταριοῦμαι)
- **ΚΕΙΘΕΝ** ζ. 5 μετὰ τὸ „ἀπέκει“ προσθ.: „ἀπ’ ἐκεῖθε“
- **ΚΕΛΑΔΕΩ** ζ. 3 μετὰ τὸ ἘΠΙΚΕΛΑΔΕΩ προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. τὸ „κελαδῶ“, ὅπ. „προφ. καὶ „κελαῖδῶ“, λέγεται μόνον ἐπὶ τῆς ῥόδης τῶν πτηνῶν).
- **ΚΙΡΝῶ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ καθομιλ. ἐφύλαξε μὲν τὸν τύπον „κίρνῶ“ (προφ. κερνῶ), μετέβαλε δὲ ὅπως οὖν τὴν σημασίαν: ἐγγλέω, δίδω νὰ πῇ τις).
- **ΚΟΛΟΣ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ κολοβός γραπτ. „κολοβός“,
- **ΚΟΠΤΩ** ζ. 9 ἀντὶ τοῦ „ἵππος“ γραπτ. „ἵππους“
- **ΚΡΑΝΕΙΑ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ „κρανιά“ γραπτ. „κρανεά“ ἢ „κρανειά“
- **ΚΥΑΝΟΣ** ζ. 8 ἀντὶ τοῦ: χαλκούχου ἢ γραπτ.: χαλκείου ἡγουν
- **ΚΥΣΤΙΣ** ζ. 2 ἀντὶ τοῦ φούσκα γραπτ. φούσκα
- **ΛΑΡΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλ. „γλαρός“, ὅσον ἐν τῇ δημοτικῇ ἄσματι „Μαύρα γλαρά μου μάτια κτλ.“).
- **ΛΕΥΚΟΚΑΡΝΟΣ** ζ. 2 μετὰ τὸ ἔχουσα προσθ.: λευκόπηγος,
- **ΛΗΝΟΣ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ γούρνα γραπτ. γούρνα, καὶ ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. ὁ „ληνός“ μετέβαλεν ὅπως οὖν χρῆσιν, σημαίνων τὸ ἄλλως λεγόμενον „πατητήρι“, ὅπου πατοῦνται τὰ σταφύλια)
- **ΛΥΤΙΣ** ζ. 5 ἀντὶ τοῦ = λύτρωμα γραπτ. ἐκλύτρωμα
- **ΜΑΚΡΟΣ** ζ. 14 ἀντὶ τοῦ „μακρυά“ γραπτ. „μακριά“, ὅ εἰ.
- **ΜΑΡΤΥΡΟΣ** ζ. 2 μετὰ τὸ μάρτυς προσθ.: „μαρτυρά“, αἰτ. πληθ. „τοὺς μαρτύρους“
- **ΜΑΧΗ** ζ. 14 μετὰ τὸ „μάχη“ προσθ.: καὶ ἰδίως σημ. τὸ πάθος τὸ μετὰ τὴν ἔριδα, ὅθεν καὶ „μάχομαι“ τινά= ἔχω πάθος κατὰ τινος
- **ΜΕΛΕΤῶ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Τῆς καθομιλ. τὸ „μελετω“ σημ.: ἔχω κατὰ νοῦν, (συχνά) διανοοῦμαι).
- **ΜΗΡΟΣ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ κωλοῦρι γραπτ. κωλομέρι
- **ΜΟΛΟΒΡΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: Περι δὲ τῆς καταλήξεως βρός προβλ. τὴν λ. ΝΕΒΡΟΣ.
- **ΜΥΘΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. „μυθος“ σώζεται καὶ ἐν τῇ καθομιλ. εἰς τὴν σημ. παροιμία, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ μεγεθυντικῇ „μύθορος“, Πρωτοδικου Ἰδιωτικά, σελ. 48).
- **ΝΕΜΩ** ζ. 12 μετὰ τὸ νομεύω προσθ.: Τσακωνικῶς „νέμου“,
- **ΝΥΜΦΙΟΣ** ζ. 3 μετὰ τὸ νεόγαμος προσθ.: νεάνυμφος,
- **ΟΡΘΟΚΡΑΙΡΟΣ** γραπτ. ὀρθόκραϊρος.
- Εν **ΠΙΠΤΑ** στήλ. β'. ζ. τελευταίῳ ἀντὶ τοῦ: Βορεᾶς γραπτ.: Βορεάς
- **ΠΛΟΚΑΜΟΣ** ζ. 2 ἀντὶ τοῦ πλεξοῦδα γραπτ. πλεξοῦδα
- **ΠΟΡΦΥΡΟ** ζ. 16 ἀντὶ τοῦ φαρφούρι γραπτ. φαρφουρι
- **ΠΤΩΧΟΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „πτωχός“, ὅπ. προφ. φτωχός, ἔχει ἐκτενεστέραν σημ.= πένης).
- **Ρᾶν** ἐν τέλει προσθ.: Ὅδ. (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „ῥουπ-άκι“ (ῥωπ-άκιον) λέγεται εἰδός τι ὀρυθὲς μαλακοφύλλου, καὶ πληθ. „ῥουπάκια“ ταύτης τῆς ὀρυθὲς οἱ θάμνοι, οἱ ὀρθίως ἀναβλαστάνοντες; καὶ εἰς πλέγματα χρήσιμοι. Μήπως λοιπὸν οἱ Ὀμηρικοὶ ῥώπες· δὲν εἶνε ἀορίστως θάμνοι ἢ κλάδοι, ὅπως ἐκ τῆς ἐτυμολογίας πιθανολογεῖται—ῥηη=ῥηη, χρυσόρ-ῥαπες (ἴδ. τ. λ.), ῥάβδος—ἀλλ’ ὠρισμένου φυτοῦ θάμνοι καὶ μάλιστα τοῦ ἐρημένου εἶδους τῆς ὀρυθὲς, καὶ ὅχι, ὥς λέγει ὁ Ἡσύχιος· ἢ εἶδος λύγου, ἴδ. x 406.
- **ΣΚῶν** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ὁ σκῶψ κατὰ τὸν Erhard ἐν τῇ Fauna der Cycladen σελ. 46 ἔξ. 57 λέγεται τὴν σήμερον „κλωσος“).
- **ΣΤΑΧΥΣ** ζ. 4 ἀντὶ τοῦ „στάχυ“ γραπτ. „στάχι“
- **ΣΤΕΙΝΟΣ** ζ. 2 ἀντὶ τοῦ στενοῦρα γραπτ. στενοῦρα
- **ΤΑΡΑΤΤΩ** ζ. 6 μετὰ τὸ συνταράσσω προσθ.: „ταράζω“
- **ΤΑΦΡΟΣ** ζ. 4 μετὰ τὸ „χανδάκι“ προσθ.: „τράφος“,
- **ΤΕΙΧΙΖΩ** ζ. 4 μετὰ τὸ: ὄχυρῶ προσθ.: „τειχίζω“
- **ΣΑΛΚΟΣ** στήλ. β'. ζ. 16 ἀντὶ τοῦ: συγκεκραμμένος γραπτ.: συγκεκραμένον

ΠΙΝΑΞ

τῶν λέξεων τῆς καθομιλουμένης τῶν πρὸς Ὀμηρικὰς ταῦτιζομένων
ἢ συγγενῶν καὶ τῶν ἐν παρόδῳ ἐτυμολογουμένων.

ἀγανός

ἀπαλός

ἀγανός	ἐν λ.	ἀγανός
ἀγαπητός	»	ἀγαπητός
ἀγαπῶ	»	ἀγαπάω
ἄγγελος	»	ἄγγελος
ἀγέλαδα	»	ἀγέλατος
ἀγέλαστος	»	ἀγέλαστος
ἀγιούπας	»	γύψ (προσθ.)
ἀγκιβή	»	ἄκανθα
ἀγκαλιά	»	ἄγκαλος
ἀγκαλίτσα	»	ἀγκαλίσ
ἀγκίστρι	»	ἄγκιστρον
ἀγκούλα	»	ἀγκύλος
ἄγκωνας	»	ἀγκών
ἀγκωνή	»	»
ἀναντατεύω	»	ἀντιῶ
ἀγνάντια	»	ἄντα, ἐναντίος, ἔναντα
ἄγνος	»	ἔγνος
ἀγριάδα	»	ἄγρωστις
ἀγρίμι	»	ἄγριος
ἄγριος	»	»
ἀδονάκι	»	δόναξ
ἀδράχτω	»	δράττομαι
ἄε, ἄετε	»	ἄγε, ἄγετε
ἄζω (ρήματ. εἰς ἄζω)	»	ἀγαπάζω
ἄαλη	»	αἰθαλόεις
ἀθάνατος	»	ἀθάνατος
ἄθαπτος	»	ἄθαπτος
ἀθει(ε)	»	ἡθεῖος
ἀθειά	»	»
ἄθωνας	»	ἄθως
Ἀΐγινα	»	Ἀΐγινα
αἶμα	»	αἶμα
Ἀἶνος	»	Ἀἶνος
ἄκερδος	»	νηκερόης
ἀκήδευτος	»	ἀκήδευτος
ἄκλαυτος	»	ἄκλαυτος
ἄκληρος	»	ἄκληρος
ἀκουστός	»	ἀκουστός
ἀκούω	»	ἀκούω
ἀκράτος	»	ἄκρητος
ἄκρη	»	ἄκρη
ἄκρια	»	ἄκρις
ἀκριδα	»	ἀκρίς
ἀκτιδα	»	ἀκτίς
ἄλασσόνω	»	ὀλοσσώνω
ἀλάτι	»	ἄλς
ἀλαφρός	»	ἐλαφρός
ἀλαφρός	»	»

ἀλέθω	ἐν λ.	καταλέω
ἄλειμμα	»	ἄλειψα, ἄλοιψή
ἄλετρι	»	ἄροτρον
ἄληθεύω	»	ἄληθεύω
(ἀ)λεκάτη	»	ἡλεκάτη
ἄλοιφή	»	ἄλοιφή
ἄλλοπρόσαλλος	»	ἄλλοπρόσαλλος
ἄλλος	»	ἄλλος
ἄλοσουδερός	»	ἄλοσούδων
ἄλόχτερας	»	ἄλέκτωρ
ἄλυκτῶ	»	ὕλακτις
ἄλωνι	»	ἄλωή
ἄμάξι	»	ἄμαξα
ἄμασχάλη	»	ἄμασχάλη
ἄμάχη	»	μάχη
ἄμέτρητος	»	ἄμέτρητος
ἄμμή	»	εἰμή
ἄμμόνι	»	ἄκμων
ἄμμος	»	ψάμμος, ψάμθος
ἄμμουδις	»	ψάμθος
ἄμοιριά	»	ἄμμορή
ἄμοιρος	»	ἄμμορος
ἄμπέλι	»	ἄμπελος
ἄναθα	»	ἄναντα
ἀναβαίνω	»	ἀναβαίνω, ἀναπλέω
ἀνάγκη	»	ἀνάγκη
ἀναδεύω	»	4. δεύω (καὶ προσθ.), καταδεύω
ἀνάρμεγος	»	ἀνήμελκτος
ἄνδρας	»	ἄνθρωπος
ἀνεμοπόδας	»	ἄελλόπους
ἄνεμος	»	ἄνεμος
ἀνήγατος	»	νηγάτεος
Ἄθῆνα	»	Ἄθῆναι
ἄνιπτος	»	ἄνιπτος
ἀνοηταῖνος	»	ἄφραῖνος
ἀνοίγω	»	ἀνοίγνυμι
ἄνοστος	»	ἄνοστος
ἄντερον	»	ἔντερον
ἀντίκρα	»	ἀντικρύ
ἀντικρύ	»	ἀντικρύ
ἀντίς	»	ἀντί
Ἀξιά	»	Νάξος
ἄζλνῃ	»	ἄζλνῃ
ἄζιος	»	ἄζιος
ἄξονι(ν)	»	ἄξων
ἀπάγγια	»	σκέπος
ἀπαλός	»	ἀπαλός

ἀπάρθενος	ἐν λ.	παρθένος
ἀπάρος	»	ἀπνήωρος, παρήωρος
ἀπέκει	»	καίθεν
ἀπεκεῖθε	»	»
ἄπιστος	»	ἄπιστος
ἀπλώνω	»	ἀπλώω
ἀπό(-θεν)	»	ἀπό(-θεν)
ἀποβαρμένῃ	»	βαρέω
ἀπολείπω	»	ἀπολείπω
ἀπολνῶ	»	ἀπολύω
ἀπό μικροῦθε	»	θεν
ἀπό παιδιόθεν	»	»
ἀππαλῆ (Τσακ.)	»	ὀμφαλός
ἄπτω (ἄπτω)	»	ἄπτω
ἄραιός	»	ἄραιός
ἄραχνιά	»	ἄράχνιον
Ἄργος	»	Ἄργος
ἀργυρός	»	ἀργύρεος
Ἄρετουσα	»	Ἄρεθουσα
ἀριστερός	»	ἀριστερός
ἀρκούδα	»	ἄρκτος
ἀρμαθιά	»	ὀρμαθός
ἀρμεγός	»	σκαφίς
ἀρμέγω	»	ἀμέλγω
ἄρμενα	»	ἀραρίσκω
ἀρμενίζω	»	ἀραρίσκω
ἄρμη	»	ἄλμη
ἀρμυρίκι	»	μυρίκη
ἀρμυρῆς	»	ἄλμυρός
ἀρνί	»	(ἰρήν)
ἀρνοῦμαι	»	ἀρνέομαι
ἀρπάζω	»	ἀρπάζω
ἀρπαχτό	»	ἀρπαλέος
ἀρπάχτρα	»	Ἄρπυια
ἀρσευικός	»	ἄρσην
ἄρτος	»	ἄρτος
ἀρτύνω	»	ἀρτύνω
ἄρφανός	»	ἄρφανός
ἀρχή	»	ἀρχή
ἀρχίζω	»	ἄρχω
ἀρχινῶ	»	ἀγινέω (προσθ.)
ἀρχιοῦμαι	»	ὀρχέομαι
ἄσθυστος	»	ἄσθεστος
ἀσκός	»	ἀσκός
ἄσπαρτος	»	ἄσπαρτος
ἀσπέρδουκλας	»	ἀσφοδελός
ἀστάχι	»	ἀσταχυς
ἀστέρι	»	ἀστήρ
ἀστραπή	»	ἀστεροπή
ἀστράφτω	»	ἀστράπτω
ἄστρον	»	ἄστρον
ἀστροπή	»	ἀστεροπή
ἀτός	»	αὐτός
ἀτρύγητος	»	ἀτρύγητος
ἀτσιδα	»	κτιδέος
ἀτσιδένιος	»	»
αὐγή	»	αὐγή
αὐλάκι	»	(ὠλῆς)

αὐλή	ἐν λ.	αὐλή
αἶρα	»	αἶρη
αὐράκου (Τσακ.)	»	(ἀπαιράω)
αὔριον	»	αὔριον
αὐτί	»	οὗς
αὐτοῦθε	»	αὐτόθεν
αὐτοῦ	»	αὐτοῦ
ἀφαλός	»	ὀμφαλός
ἄφαντος	»	ἄφαντος
ἀφρίζω	»	ἀφρέω
ἄφρος	»	ἄφρος
ἀχλαδιά	»	ἄχερδος
ἄχνη	»	ἄχνη, χνόος
ἄχινός	»	ἔχιναι
ἄχολογῶ	»	ἡχέω
ἄχος	»	ἡχῆ
ἄχω	»	ἡχέω
ἀψά	»	αἰψα
ἀψύς	»	αἰψα
βάζω	»	βίζω
βάζω	»	βάλλω
βάθος	»	βάθος
βαθρακός	»	βάτραχος
βαθύς	»	βαθύς
βαίνω	»	βάλλω
βαλανίδι	»	βάλανος
βάλιος	»	Βαλῖος
βάλλω	»	βάλλω
βάνω	»	»
βαρειαναστενάζω	»	βαρυστενάζων
βαρθακός	»	βάτραχος
βάρος	»	βάρος
βαρύς	»	βαρύς
βαρῶ	»	βαρέω
βαστῶ	»	βαστάζω
βάτος	»	βάτος
βάφω	»	βάπτω
βγάζω	»	ἐκβάλλω
βγάλλω	»	»
βελανίδι	»	βάλανος
βέλασμα	»	βληχή
βελόνα	»	βελόνη
βία	»	βίη
βιάζω	»	βιάζω
βίος	»	βίος, βίωτος
Βίτυλο	»	Οἷτυλος
βλαβερός	»	βλαβερός
βλάβομαι	»	βλάβομαι
βλάβω	»	βλάβομαι, βλάπτω
βλέπω	»	βλέπω
βλησκουσιν	»	γλήχω
βοή	»	βοή
βοῖδι	»	βοῦς
βολά	»	βολή
βορεάς	»	βορέας
βόσκω	»	βόσκω
βου-	»	βου-

βουβάλε	ἐν λ.	λίκνον
βουδι	»	βοῦς
βοῖζω	»	βοᾶω
βουκολία	»	βουκολίη
βουκολιῶ	»	»
βουκόλος	»	βουκόλος
βουλή	»	βουλή
βουλιοῦμαι	»	βουλεῦω, βούλομαι
βρέ	»	βροτός
ἔριζω	»	ὑδρίζω
ἔρισιά	»	»
βροντάω, ὦ	»	βροντάω
βροντή	»	βροντή
βρουχιοῦμαι	»	βρυχάομαι
βρυάζω	»	βρύω
βρώση	»	βρώσις
βύδρα	»	ὑδρος
βυζάνω	»	ἐκμυζάω
βυζαίνω	»	»
βύθος	»	βυθός
βῦδι	»	βοῦς
βψιδινός	»	βόειος
γαῖμα	»	αἶμα
γάλα	»	γάλα
γαλίδα	»	γαλήη
γαλίτσα	»	»
γαμβρός	»	γαμβρός
γάμος	»	γάμος
γανώνω	»	γανόω
γαρυϊά	»	γηρύω
γαρύζω	»	»
γαστέρα	»	γάστρη
γάστρα	»	»
γαυάθω	»	γαυλός
γαυριάζω	»	γαυρώω (προσθ.)
γαυρώνω	»	»
γδαρτός	»	δρατός
γδέρνω	»	δέρω, ἐκδέρω
γδυμένος	»	γυμνός
γδύνω	»	ἐκδύνω, ἐκδύω
γειά	»	εἰ δ' ἄγε
γείτονας	»	γείτων
γέλοια	»	γελοιάω (προσθ.) γέλως
γελῶ	»	γελᾶω
γενεά	»	γενεή
γένεια	»	γένειον, γενειάς
γένος	»	γένος
γεράκι	»	ἱρήξ
γεράνιος	»	ἡεροειδής
γερανός	»	γέρανος
γέροντας	»	γεραῖος, γέρων
γερόντισσα	»	»
γέρος	»	»
γεύω	»	γεύω
γεφυρι	»	γέφυρα
γῆ (μαύρη)	»	γᾶ (μέλ. ζιν)
γηράζω	»	γηράσκω

γιαλός	ἐν λ.	αθιαλός
γίδα	»	αἶξ
γιδρός	»	ὕγις
γίνομαι	»	γίγνομαι
γλακῶ	»	λάσκω
γλήγορα	»	ἐγρηγορών
γλαρός	»	λαρός (προσθ.)
γλήγορος	»	ἐγρηγορών
γληφονάκι	»	γλήχων
γλιστερός	»	λισσός
γλιστρώ	»	ὀλισθαίνω
γλυκός	»	γλυκύς
γλώσσα	»	γλώσσα
γλωσσίδα	»	γλωχίς
γνέθω	»	νέω
γνεύω	»	νεύω
γνώρα	»	γνώριμος
γόζομαι	»	γοάω
γοητός	»	γόος
γῶϊ	»	»
γόνατον	»	γόνυ
Γοργόνα	»	Γοργώ
γούβα	»	γύαλον, σκύφος
γούπατος	»	σχύφος
γόφος	»	γόμφος
γρηά	»	γραα, γρηός
γρήγορα	»	ἐγρηγορών
γρήγορος	»	»
γυμνός	»	γυμνός
γυμνώνω	»	γυμνῶ
γυναικα	»	γυνή
γυναικῆσις	»	γυναικετός
γυρτός	»	γυρός
γώζομαι	»	γοάω
δά	»	δή
δαγκάνω	»	δάκνω
δαδί	»	δαίς
δαίμονας	»	δαίμων
δαίμονισμένος	»	δαίμονιος
δάκρυ	»	δάκρυ, δάκρυον
δάκρυα (πνίγομαι· τὰ)	»	δακρυπλών
δακρύζω	»	δακρύω
δάκτυλος	»	δάκτυλος
δακώνω	»	δάκνω
δαμάζω	»	δαμάζω
Δαμοκό	»	Θαυμακίη
δασύς	»	δασύς
Δαύλια	»	Δαυλῆς
δαυλόξυλον	»	δαλός
δαυλός	»	»
δέ	»	δή
δειλι	»	δειλος, δειλη
δειλινός	»	δειλος, δειλη
δείχνω	»	δείκνυμι
δέκα	»	δέκα
δέμα	»	δέσμα, δεσμός
δένδρον	»	δένδρον

δένω	ἐν λ.	1. δέω
δεξιός	»	δεξιός
δερμάτι	»	δέρμα
δεύτερον	»	δευτερος
δεύτερος	»	»
δέχομαι	»	δέχομαι
Δήλαις	»	Δήλος
δημογέρων	»	δημογέρων
διάκος	»	διακτορος
διαλέγω	»	διαλέγομαι
δίδω	»	δίδωμι
δικαίος	»	δικαίος
δίσκος	»	δίσκος
δίχτυ	»	δίκτυον
δίψα	»	δίψα
διψάω -ω	»	διψάω
διώγω	»	διώκω
δοκάρι	»	δοκός
δόλωμα	»	δόλος
δοιάκι	»	οἷηξ
δόντι	»	δόους
δοξάρι	»	δόξον
δόσι (πλθ. δόσια)	»	δόσις
δόυλα	»	δούλη
δράκος	»	δράκων
δραπέτι	»	τραπέω
δρένιος	»	δρύϊνος
δρομμί	»	δράγμα
δρόμος	»	δρόμος
δρούμαις	»	δρύπτω
δρύμαις	»	»
δρύμη	»	»
δύναμη	»	δύναμις
δύνομαι	»	δύναμαι
δυχατέρω	»	θυγάτηρ
δυώ	»	δύο
δῶμα	»	δῶμα
Δωμοκό	»	Θαυμακίη
δῶρον	»	δῶρον
ἔ	ἐν λ.	ἦ
ἐθαίνω	»	ἐκθαίνω
ἔτα	»	εἰδ' ἄγε
εἰδωλόν	»	εἰδωλόν
εἰκοσι	»	εἰκοσι
εἶμαι	»	εἶμι
εἰς	»	εἰς
ἐκατόν	»	ἐκατόν
ἐκεῖνος	»	ἐκεῖνος
ἐκειός	»	»
ἔλα	»	ἐλαύνω, ἐλάω
Ἐλυμπος	»	Ἰλυμπος
ἐλαία	»	ἐλαίη
ἐλαιήσιος	»	ἐλαίνεος
ἐλατος	»	ἐλάτη
ἐλάφι	»	ἔλαφος
ἐλεύθερος	»	ἐλεύθερος
ἐλπίδα	»	ἐλπίς

(ἐ)μβαίνω	ἐν λ.	ἐμβαίνω
(ἐ)μπήγω	»	ἐμπήγνομαι
ἔνας	»	εἷς
ἐνδεκα	»	ἐνδεκα
(ἐ)νδύνω	»	ἐνδύνω, ἐνδύω
ἐνενηντα	»	ἐνενηκοντα
ἐννέα	»	ἐννέα
ἐντρέπομαι	»	ἐντροπαλίζομαι
ἐντροπαλός	»	»
ἐντροπή	»	»
ἐξαγορεύω	»	ἐξαγορεύω
ἐξαπατῶ	»	ἐξαπατάω
ἐξαφνα	»	ἐξαίφνης
ἐξήντα	»	ἐξήκοντα
ἔζω	»	ἔζω
ἐοράκα (Τσακ.)	»	ὄράω
(ἐ)παινῶ	»	ἐπαινέω (προσθ.)
ἐπίνιξα	»	πυκινός
ἐπτά	»	ἑπτά
ἐργατα	»	ἔργον
ἐργατάρης	»	»
ἔργον	»	»
ἐρημος	»	ἐρημος
ἐρινός (ὀρνός)	»	ἐρινεός
(ἐ)ρωτῶ	»	ἐρωτάω
ἐσπέρα	»	ἑσπερος (προσθ.)
ἐτοιμάζω	»	ἐτοιμάζω
ἔτομος	»	ἐτοίμος
ἔτος (ἐφέτος)	»	ἔτος (προσθ.)
ἐτύπησε	»	προτύπτω
εὐρίσκω	»	εὐρίσκω
ἔφαγα	»	φαγ
ἐχθές	»	χθές
ἐχθρα	»	ἐχθρος
ἐχθρός	»	ἐχθρός
ἔχω	»	ἔχω
ἐψές	»	ὀψέ
ζαβολιά	»	ζα—
ζάβολος	»	»
ζάκος	»	»
ζειά	»	ζειά
ζεματῶ	»	ζέω
ζευγάρι	»	ζεῦγος
ζεύγω	»	ζεύγνυμι
ζεύλα	π.	ζεύλη
ζήλεια	»	ζηλοσύνη
ζηλειάρης	»	ζηλήμων
ζηλεύω	»	ζηλώω
ζητεύω	»	ζητεύω
ζυγολοῦρι	»	ζυγόμεσμον
ζυγός	»	ζυγός
ζῶ	»	ζῶω
ζωνάρι	»	ζωστήρ
ζώνη	»	ζώνη
ζωντανός	»	ζωός
ζώνω	»	ζώννομαι

ἥλιος	ἐν λ.	ἥλιος	κα(ρ)καριάζω	ἐν λ.	καρκαίρω
ἡμέρα	»	ἡμαρ	κα(ρ)καρώνω	»	καρκαίρω
ἡμερος	»	ἡμερος	κακοσενδυμένος	»	κακοσίμω
ἡπατα	»	ἡπαρ	κακομητέρα	»	δυσμήτηρ
	»		κακός	»	κακός
θαλάμι(ον)	»	θαλάμη	Κακοσοῦλι	»	Κακοσίλιος
θάλασσα	»	θάλασσα	καλαμιά	»	καλάμη
θαλασσινός	»	Θαλασσινός	καλάμι	»	κάλαμος
θαμβάδα	»	θάμβος	καλαμίθρα	»	Καλαμίνθιος
θαμβός	»	»	κάλλος	»	κάλλος
θαμβώνω	»	»	καλός	»	καλός
θάμμα	»	θαῦμα	κολοστευγόμενος	»	στεῦμαι
θαμμάζομαι	»	θαυμάζω	καλύδα	»	καλύδη
θαυμάζω	»	θαῦμα	καλῶ	»	καλέω
θεάζομαι	»	θάομαι	καματερά	»	καματηρός
θεάμα	»	θαῦμα	καματερή (βροχή)	»	»
θεαμάζω	»	»	καματερόν	»	»
θεαμαίνομαι	»	θαῦμα, θαυμαίνω	καμύζω	»	καταμύω
θεαμαίνω	»	θαυμαίνω	κάμω	»	κάμω
θειάφι	»	θεῖον	κάνιστρον	»	κάναστρον καὶ κένεον
θειαφίζω	»	θειόω	καπινός	»	πικινός
θετός	»	ῥητός	καπνός	»	καπνός
θέλω	»	ἐθέλω	καπρί	»	κάπρος
θεμέλια	»	θεμείλια	καρπός	»	καρπός
θεμέλιον	»	θέμεθλα	καρύδι	»	κάρυον
θεός	»	θεός	Κάρυστος	»	Κάρυστος
θεοφοδούμενος	»	θεουδής	Κάσος	»	Κάσος
Θερικό	»	Θορικός	κατά (γῆς)	»	κατά
θεριό	»	θηρίον	καταιδατόν	»	καταιδατός
θέρος	»	θέρος	καταιδαίνω	»	»
θηλυκός	»	θηλύς	καταμύζω	»	καταμύω
θημωνιά	»	θημών	καταντικρύ	»	καταντικρύ
ῥάρακα	»	ἄνθρακινῇ	καταπατῶ	»	καταπατίω
θρέφω	»	τρέφω	καταριόμαι	»	καταρτέομαι
θρονί	»	θρόνος	καταρῶμαι	»	καταρτέομαι (προσθ.)
θρούμα	»	τρύφος	κατσούφα	»	κατηφείη
θρύος	»	θρύον (προσθ.)	κατσουφιάζω	»	κατηφέω
θυγατέρα	»	θυγάτηρ	κατσουφισμένος	»	κατηφής
θυμός	»	θυμός	κάτω	»	κάτω
θυμώνω	»	θυμώω	καῦσις (καύση, κάψα)	»	καῦμα
	»		κέδρινος	»	κέδρινος
Ιατρός	»	Ιατρός	κέδρος	»	κέδρος
ιδρώνω	»	ιδρώς	κελαδῶ, κελαιδῶ	»	κελαδέω (προσθ.)
ἴδρω	»	»	κέντρον	»	κέντρον
ἴδρωτας	»	»	κεντῶ	»	κεντίω
ἴσα	»	ἴσος	κεραμιδῆς	»	κεραμεύς
ἴσιος, ἴσια, ἴσιο	»	ἔιση	κεραμιδέσιος	»	κεραμής
ἴσκιος	»	οἰά	κέρατον	»	κίρας
ἴταξ	»	ἰτή	κερδαίνω	»	κερδαίνω
ἴτσι(ον)	»	ἴον	κερβίζω	»	»
	»		κέρδος	»	κέρδος
καθαρός	»	καθρός	κερί	»	κηρός
καθίζω	»	καθίζω	κερνῶ	»	κηρνάω (προσθ.)
κάθουμαι	»	κάθημαι	κεφαλή	»	κεφαλή
καίγω	»	καίω	κεφάλι	»	»
καινούργιος	»	καινός	Κεφαλωνιά	»	Κεφαλῆν
καινοεργός	»	»	Κεφαλωνίτης	»	»
κακνίζω	»	καγχαλάω	κηκίδι	»	κηκίω

κήρα	ἐν λ.	Κήρ
κήρα (καὶ μόρα)	»	θάνατος
κηρί	»	κηρός
κηρήθρα	»	κηρίον
κιθάρα	»	κιθάρις
κίνδυνος	»	κίνδυνος
κινῶ	»	κινέω
κιρκινέσι	»	κίρκος
κισσός	»	κισσός
κλαίγω	»	κλαίω
κλαίω	»	»
κλάμμα	»	κλαυθμός
κλάμμα	»	»
κλειδί	»	κλήις
κλείνω	»	κλήιω
κλείω	»	»
κλέπτει	»	κλέπτει
κλέπτω	»	κλέπτω
κλήιδνας	»	κλήιδων
κλήιδρι	»	κλήιδρος
κλωθογυρίζω	»	κλωθοπεύω
κνέφι	»	κνέφας
κνήθω	»	κνάω
κνισάρι	»	κνίσση
κοιμίζω	»	κοιμάω
κοίτομαι	»	κεῖμαι
κολοβός	»	κόλος
κολοβώνω	»	κολούω
κολοκύθι	»	κολοκύνθη
κολώνω	»	κολώνη
κοντάρι	»	κοντός
κοπριά	»	κόπρος
κοπρίζω	»	κοπρέω
κόπτω	»	κόπτω
κοράκι	»	κορώνη
Κορακόπετρα	»	Κύρακος πέτρα
κόρδα	»	χορδή
κόρη	»	κούρη
κορίτσι	»	»
κορμί	»	κορμός
κορφή	»	κορυφή
Κοτρού	»	Κύτρωος
κοχλιάκι	»	χερμάδιον
κοχλιάς	»	κοχλιάς
κουβάρι	»	κύμβαχος
κουδέλι	»	»
κουκουτσί	»	κόκκος
κουλλός	»	κυλλοποδίων
κουλλοχέρις	»	»
κουμπαράς	»	κύμβαχος
κουμμάρι	»	»
κουνοῦπι	»	κύνωψ
κουνῶ	»	κινέω
κούπα	»	κύπελλον, σκύφος
κουπί	»	κώπη
κουρεύω	»	κείρω
κουρεύομαι	»	»
(νέ κουρεύεσαι)	»	»

Κοῦρκος	ἐν λ.	Κώρκος
κουρτάλι	»	κρόταλον
κουρτάλι	»	»
κουρούνα	»	κορώνη
κουτάλα	»	κοτύλη
κουτί	»	»
κράμπη	»	κράμβη
κραμπολάχνα	»	»
κραινιά	»	κράνεια
κρανένιος	»	κρανένιος
κρασί	»	κεράννυμι
κρατούνα	»	κάρη
κρέας	»	κρέας
κρειάς	»	»
κρεμῶ (τὸ κεφάλι)	»	ἀποκρεμάνομαι
κρεμῶ	»	κρεμάννυμι
κρέμομαι	»	»
κρεμνῶ	»	»
κρημνός	»	κρημνός
Κρήτη	»	Κρήτη
κριάρι	»	κρίος
κριθάρι	»	κριθή
κρικέλλι	»	κρίκος
κρόκος	»	κρόκος
κρομύδι	»	κρόμμυον
κροντήρι	»	κρατήρ
κροταλίζω	»	κροταλίζω
κρουστάλλι	»	κρύσταλλος
κρουτάλι	»	κρόταλον
κρουταλίζω	»	κροταλίζω
κρύβω	»	κρύπτω
κρύος	»	κρυόεις
κρυφός	»	κρυπτός
κτῆμα	»	κτῆμα
κύπος	»	κύπος
κυτυπῶ	»	κυτυπέω
κυδερνῶ	»	κυδερνάω
κύμα	»	κύμα
κυνηγός	»	κυνηγέτης
Κῦνο	»	Κῦνος
κυπαρισσένιος	»	κυπαρίσσειος
κυπαρίσσι	»	κυπαρίσσιος
κύπερι	»	κύπειρος
Κύπρος	»	Κύπρος
Κύτρωος	»	Κύτρωος
Κῶς	»	Κῶς
λαγός	»	λαγός
λαγόνι	»	λαγών
ἴλαδι	»	ἱλαίον
λαϊμός	»	λαϊμός
λάινος	»	ἐλαίνεος
(ἴαιό)φυτον	»	φυτόν
λακῶ	»	λάσχω
λαλακιάζω	»	»
ἴλαμνι	»	ἱλακάτη
ἴλάμνω	»	ἐλαύνω, ἐλέω
λαμπρός	»	λαμπρός

λάπα	ἐν λ.	λαπάρη	μανίζω	ἐν λ.	μηνίω
λαπάρα	•	λαπάρη	μάνισμα	•	μηνιθμός
λαχαίνω	•	λαγχάνω	Μαραθών	•	Μαραθών
λάφι	•	ἔλαφος	μαραίνω	•	μαραίνω
λεδέτι	•	λέδης	μάρμαρον	•	μάρμαρος
λειβάδι	•	λειμών	μάρτυρας	•	μάρτυρος (προσθ.)
λεοντάρι	•	λέων	μαρτυρία	•	μαρτυρία
λεπτός	•	λεπτός	μαχαίρι	•	μάχαιρα
λευκαίνω	•	λευκαίνω	μάχομαι	•	μάχη (προσθ.)
λευκός	•	λευκός	μεγάλος	•	μέγας
Ἐλεφτα	•	Ἐλευσίν	μελανιάζω	•	μελαίνω
Ἀθήμιος	•	Ἀθήμενος	μελανός	•	μέλας
ληνός	•	ληνός (προσθ.)	Μελάνουρος	•	μελάνουρος
λίγυα, τὰ	•	λικριφίς	μέλεος	•	μελή
Λιθάδα	•	λιθάς	μέλει (ἀπρ.)	•	μέλι
λιθάρι	•	λίθος	μελετώ	•	μελετώ (προσθ.)
Ἰακώνα	•	Ἐλικών	μέλι	•	μέλι
λίμα	•	λίμος	μέλλει (ἀπρ.)	•	μέλλω
Λίμβρο	•	Ἰκαρος	μελιός	•	μελή
λιμιώνας	•	λιμήν	μελίσσα	•	μελίσσα
λίμνη	•	λίμνη	Μενδερέ-Σού	•	Σκάμανδρος
λινάρι	•	λίνον	μένω	•	μένω, μένω
Λίνδος	•	Λίνδος	μενάδα	•	ήμερίς
λιχητηρή	•	λικμητήρ	μερμερία	•	μερμηρίζω
λιγυρίζω	•	λικυμάω	μερμίδι	•	μέρμις
λόδι	•	λόδος	μέση	•	μέσος
λόγος	•	λόγος	μεστός	•	μεστός
λόγγος	•	λόγμη	μετάνοια	•	μετάνοια
λουδί	•	λόδος	μετάνοιμα	•	•
λουδίδι	•	•	μέτρον	•	μέτρον
λουζώ	•	λούω	μετρώ	•	μετρώ (προσθ.)
λουλοῦδι	•	λείριον	μηλεά	•	μηλέη
λουπάζω	•	λωφάω	μήλον	•	μήλον
λουτρόν	•	λουτρόν	μήνας	•	μήν
λουφάζω	•	λωφάω	μηνύω	•	μηνύω
λογεύω	•	λόγχη	μηρί	•	μηρίον, μηρός
λυγαρεά	•	λύγος	μητριά	•	μητριή
λύγχα	•	λύγξ	μηχανεύομαι	•	μηχανεύομαι
λυγόνα	•	λύγος	μικρός	•	μικρός, σμικρός
λύκος	•	λύκος	μισθός	•	μισθός
λύω	•	λύω	μιστός	•	ήμισυς
λύρα	•	λύρη	μιτάρι	•	μίτος
λύσσα	•	λύσσα	μίματι	•	όμμα
λυχνάρι	•	λύχνος	μνήμα	•	μνήμα
λύχνος	•	•	μοτρα	•	μοτρα
λώδα	•	λώδη	μολίβι	•	μόλιβδος
λωδισσμένος	•	•	μολόχα	•	μαλάχη
λωδός	•	•	μονάχος	•	μόνος
•	•	•	μονήμερος	•	μονοήμερος
•	•	•	μονήμερον	•	•
μαθαίνω	•	μανθάνω	μόνος	•	μόνος
μάτα	•	μάτα	μόρικός	•	μαρσίς
μακαρίζω	•	μακαρίζω	μουγκρίζω	•	μουκόμαι
μάκος	•	μήκων	μουρμουρίζω	•	μουρμύρω
μακρά	•	μακρός (προσθ.)	μουχάνι	•	φύσα
μακριά	•	•	μυαλός	•	μυελός
μακρύς	•	•	μύγα	•	μυτα
μαλακός	•	μαλακός	μύθος	•	μύθος (προσθ.)
Μαλειός	•	Μάλεια	•	•	•

μνημοῦρι	ἐν λ.	ἡρίον
μῦλος	»	μύλη
μ(υ)νίζω	»	μύνη
μυρίκι	»	μυρίκη
μύριοι	»	μύριος
μυρόλογῶ	»	μύρομαι
μυρχιά	»	μυρίκη

ναί	»	ναί
νάπα	»	νάπη
νάπος	»	»
νεάτα	»	νεατός
νεάμα	»	νειός
νείρομαι	»	ἱμείρομαι (προσθ.)
νέμα	»	νήμα
νέμου (Τσακ.)	»	νέμω
νεόδαρτος	»	νεόδαρτος
νεόλουστος	»	νεόλουτος
νέος	»	νέος
νεός	»	»
νεότη	»	νεότης
Νεράιδα	»	Νηρηίς
νερόν	»	Νηρεὺς
νερούλος	»	ὕδρηλος
νησί	»	νήσος
νηστικός	»	νήστις
νίβω	»	νίζω
Νικαριά	»	Ἰκαρος
νικῶ	»	νικάω
Νιό	»	Ἰκαρος
νομία (Τσακ.)	»	νομεύς
νόστιμος	»	νόστιμος
νοτία	»	νοτίς
νοτιά	»	»
νότιος	»	νότιος
Νότος	»	Νότος
νύφη	»	νύμφη
νύχι	»	ὄνοξ
νύχτα	»	νύξ
νυχτερίδα	»	νυκτερίς
νώμος	»	ῶμος

ἤ, ξε-	»	ἕκ
Ξαίνω	»	Ξαίνω
Ξανθός	»	Ξανθός
Ξαπερνῶ	»	ἐκπεράω
Ξελακίζω	»	λάσκω
Ξελέχι	»	ἐλεγχοῦ
Ξένος	»	Ξεῖνος
Ξεπερνῶ	»	ἐκπεράω
Ξεπέφτω	»	ἐκπίπτω
Ξερός	»	Ξερός
Ξερρύπιζω	»	ρύπος
Ξεσπάνω	»	ἐκσπῶ
Ξεσπῶ	»	»
Ξετινάζω	»	ἐκτινάσσω
Ξεφεύγω	»	ἐκφεύγω
Ξεφτῶ	»	ἐκπτῶ

Ξηραίνω	ἐν λ.	Ξηραίνω
Ξυφτέρη	»	ὠκυπέτης
Ξύλινος	»	ξύλινος
Ξύλον	»	ξύλον
Ξύνω	»	Ξέω, Ξύω
Ξυράφι	»	Ξυρόν
ὀγδῶντα	»	ὀγδῶκοντα
ὀγκίνα (Τσακ.)	»	ὀγκος
ὀλίγος	»	ὀλίγος
ὀμοιος	»	ὁμοτός
ὀμπλή	»	ὀπλή
ὀμώνω	»	ὀμνυμι
ὄνομα	»	ὄνομα
ὀνομάζω	»	ὀνομάζω
ὀνοματίζω	»	»
ὄνειρον	»	ὄνειρος
ὀπόθεν	»	ὀπόθεν
ὀπότε	»	ὀπότε
ὅπου	»	ὅπου
ὀπτός (ὀφτός)	»	ὀπτός
ὅπως	»	ὅπως
ὀργυιά	»	ὀργυια
ὀρθιος	»	ὀρθιος
ὀρθός	»	ὀρθός
ὄρκος	»	ὄρκος
ὄρκος	»	ἔλκος
ὄρνεον	»	ὄρνεον
ὄρνιθα	»	ὄρνις
ὄρνιθι	»	»
ὄρω (Τσακ.)	»	ὄράω
ὀρφανός	»	ὀρφανός
ὄσος	»	ὄσος
ὀυγρός	»	ὕγρός
οὔρά	»	οὐράχως
οὐρανός	»	οὐρανός
οὔριά	»	οὐρίχως
ὄχθος	»	ὄχθη
ὄχτος	»	»
ὀψερός	»	εἰδάλιμος
ὀψές	»	ὀφέ
ὀψη	»	ὀψις
ὀψιμος	»	ὀψιμος

παγίδα	»	παγίς
παγωνιά	»	πηγυλίς
παιδί	»	παῖς
παιδῖος	»	παιδόνος
παίζω	»	παίζω
παλαῖδω	»	παλαίω
παλαιός	»	παλαιός
πάλιν	»	πάλιν
πανί	»	πηνίον
παντοῦ	»	πάντη
παππᾶς	»	πάππας
παρατρέχω	»	παρατρέχω
παρδαλός	»	παρδαλή
παρθένα	»	παρθένος

Πάρος ἔν λ. Πάρος
 πασάλη » παιπαλοῖς
 πασπαλίζω » παλάσσω
 πασπατεύω » ψηλαφάω
 πατέρας » πατήρ
 Πάτινος » πυκινός
 πάτος » πάτος
 Πάφος » Πάφος
 πάχνη » πάχνη
 παχνί » φάτνη
 πάχος » πάχος
 παχύς » παχύς
 πεζός » πεζός
 πεθερός » πενθερός
 πείνα » πείνη
 πεινώ » πεινάω
 πειράζω » πειράζω
 πέλαγος » πέλαγος
 πελεκῶ » πελεκῶ
 πενήντα » πενήντα
 πέντε » πέντε
 πεπόνι » πέπων
 πέρα » πέρην
 περιχύνω » περιχέω
 περκνός » περκνός
 Περκούτα » Περκώτη
 περνῶ » περάω
 περοναίζω » περονάω
 πέταλον » πέταλον
 πετεινός » πετεινός
 πετούμενος » πέτομαι
 πέτρα » πέτρα
 πετῶ » πέτομαι
 πεύκα » πεύκη
 πεύκος » »
 πέφτω » πίπτω
 πηγῇ » πηγῇ
 πηγούλη » πηγούλις
 πηδῶ » πηδάω
 πηζῶ » πηγνυμι
 πηλός » πηλός
 πηννίν (Κόπ.) » πηννίον
 πιθάρι » πίθος
 πικρός » πικρός
 πινάκα » πίναξ
 πινάκι » »
 πίνω » πίνω
 ποτόν » ποτόν
 πίσσα » πίσσα
 πιστός » πιστός
 πλάτανος » πλατάνιστος
 πλάτος » πλάτος
 πλατύς » πλατύς
 πλαντάζω » συμπλαταγέω
 πλέγω » πλέω
 πλεκτός » πλεκτός
 πλέκω » πλέκω
 πλέκω » πλέω

πλεμμώνι ἔν λ. πνεύμων
 πλεξίδα » πλόκαμος
 πλεξούδα » »
 πλευρόν » πλευρόν
 πληγή » πληγή
 πληθος » πληθος
 πλημύρα » πλημυρίς
 πλοκαμός » πλόκαμος
 πλούσιος » πλούσιος
 πλούτος » πλούτος
 πλύνω » πλύνω
 πλώρη » πλώρη
 πνίγω » πνίγω
 ποδᾶρι » ποῦς
 ποδένω, ομαι » ὑποδέω
 ποδήμα » ὑπόδημα
 πόδι » ποῦς
 ποδόχι » προδοχή
 πόθεν » πόθεν
 πόθος » πόθος
 πόνος » πόκος
 ποκάρι » πόλεμος
 πόλεμος » πολεμίζω
 πολύς » πολύς
 πόνος » πόνος
 πόρος » πόρος
 πορφύρα » πορφύρεος
 ποτάμι » ποταμός
 πότε » πότε
 ποῦ » ποῦ
 πουλᾶρι » πῶλος
 πουλῶ » πωλέω
 ποῦμα » πῶμα
 πουρνό » πρώτος
 πρασιά » πρασίη
 πράσσον » πράσσον
 πρεκνός » περκνός
 πρεσβεία » πρεσβήιον
 πρήσκω » πρήθω
 πρίν » πρίν
 προίκα » προίξ
 προικιό » »
 πρόσωπον » πρόσωπον
 πρόφασις » πρόφασις
 πρυμάτσα » πρυμνήσιος
 πρύμνη » πρύμνη
 πρυμνήσιος » πρυμνήσιος
 πρωί » πρωί
 πρώτος » πρώτος
 πυκνός » πυκνός
 πυξίνος » πυξίνος
 » »
 πύργος » πύργος
 πυρκαϊά » πυρκαϊή
 πωπῶ » πόποι
 πῶς » πῶς
 ράβδι ράβδος

ραίζω	ἐν λ.	ραίω
ραίνω	•	ραίνω
ραπάνι	•	ραφάνη
ραφή	•	ραφίς
ράφτω	•	ράπτω
ράχη	•	ράχις
ρεδίθι	•	ἐρεθίνθος
ρεπάνι	•	ραφάνη
ρεπίδι	•	ρίψ
ρεύγομαι	•	ἐρεύγομαι
ρίζα	•	ρίζα
ρίζωνω	•	ρίζω
ροδάνη	•	ροδάνη
ροδιά	•	ροιά
ρόδον	•	ρόδον
ροπίδι	•	ρίψ
ρούγα	•	ρήξ
ρύπος	•	ρύπος
ρωβολάω	•	ρώομαι

σαγολαιθα	•	λαῖφος
Σαμοθράκη	•	Σάμος
Σάμος	•	•
ἰσάν (ὠσάν)	•	ὠς, ὠσει
σάνδαλον	•	σάνδαλον
σανίδα	•	σανίς
σανίδι	•	•
σαπίζω	•	σήπω
Σαραντάπορον	•	ἐπτάπορος
σάρχα	•	σάρξ
σαρμανίτσα	•	λίκνον
σένω	•	σδέννυμι
σθ(ι)λάδα	•	σπιλάς
σόνω	•	σδέννυμι
σθῶλος	•	βῶλος
σεθαίνω	•	εἰσθαίνω
σειγάει	•	σείω
σειγισμός	•	•
σελομαι	•	•
σειοῦμαι	•	•
σειρά	•	σειρή
σειρύτιον	•	•
σέλινον	•	σέλινον
σέπομαι	•	σήπω
σέρνω	•	σύρω
σέσκλον	•	σεύτλον
σέσκουλον	•	•
σεύκλον	•	•
σεύκουλον	•	•
σημαδεύω	•	σημαίνω
σημάδι	•	σῆμα
σήμερα	•	σήμερον
σιγᾶ	•	σιγή
σίοερο	•	σίδηρος
σιλ(ι)δώνω	•	στιλβώ
σινίκι (γρ. σοινίκι)	•	χονίξ
Σίπουλι-όαγ	•	Σίπυλος
σιτάρι	•	σίτος

σιωπή	ἐν λ.	σιώπη
σακολαίθα	•	λαῖφος
ἰσάρα	•	ἰσάρα
Σκαρθαμούλα	•	Καρθαμούλη
ἰσκαρί	•	ἰσάρα
σκαρμός	•	σκαλμός
Σκάρπαθος	•	Κάρπαθος
σκαψίδι	•	σκαφίς
σκάπτω	•	σκάπτω
σκέλι	•	σκέλος
σκεπάζω	•	σκεπάω
σκεπάρνι	•	σκεπαρνον
σκέπος	•	σκέπας
σκιάζω	•	σκιάζω
σκληθρος	•	κληθρος
σκόνη	•	κόνις
σκονίζω	•	κονίω
σκοπός	•	σκοπός
σκοτάδι	•	σκότος
σκοτίδι	•	•
σκοτώνω	•	•
σκουζω	•	σκούζομαι
σκουλήκι	•	σκούληξ
σκουτί	•	σκούτος
σκοῦφος	•	σκούφος
σκύβω	•	κύπτω
σκυλίτερος	•	κύντερος
σκυλάκι	•	σκύλαξ
Σκύρος	•	Σκύρος
σκούπτω	•	κύπτω
σμίγω	•	μίγνυμι, μίσγω
Σμύρνη	•	Σμύρνη
σνίχι(ον)	•	ινίον
σουδευτής	•	δεύω (προσθ.), ἐπιδεύω
σουδεύτρα	•	•
σουδεύω	•	δεύω, ἐπιδεύω ἢ κατα- δεύω
σουδύο	•	σύνδυο
σουσαμένιος	•	σησαμόεις
σπάζω	•	σπάω
σπάνω	•	•
σπαράσσω	•	ἀσπαίρω
σπάργανον	•	σπάργανον
σπαργώνω	•	σφαραγέομαι
σπαρταρῶ	•	ἀσπαίρω
σπάρτον	•	σπάρτον
σπέρμα	•	σπέρμα
σπηληρά (ὄρθ.-αιά)	•	σπέος
Σπύλῆρος (ὄρθ.-αιός)	•	•
σπίθα	•	σπινθήρ
σπ(ι)λάδα	•	σπιλάς
σπ(ι)λάθα	•	σπιλάς
σπῶ	•	σπᾶω
στάδαρον	•	σταυρός
σταδῆρι	•	•
στάζω	•	στάζω
σταίνω	•	ἴστημι
σταμινάρι	•	σταμίν

σταυάρι	ἐν λ.	σταυρός
σταυαρον	•	•
στάνη	•	σταθμός
στάφνη	•	στάθμη
σταφνίζω	•	•
σταφύλι	•	σταφυλή
στάχι	•	ἄσταχυσ, στάχυσ
στειλιάρι	•	στειλειόν
στείρα	•	στείρη
στέκομαι	•	ἵστημι
στέκω	•	•
στέλλω	•	στέλλω
στέλνω	•	•
στενάζω	•	στένω
στένος	•	στεῖνος
στερεός	•	στερεός
στέρπα	•	στείρη
στέρφα	•	•
στέφανα	•	στέφανος
στέφάνι	•	στέφανη
στεφανώνω	•	στεφανώνω
στήθος	•	στήθος
στημόνι	•	στήμων
ἑστιά	•	ἱστίη
στοιχειδ	•	στοιχειζον
στόμα	•	στόμα
Στούρα	•	Στύρα
στραδός	•	στρεβλός
στραγγίζω	•	στρεύγομαι
στραγγουλίζω	•	•
στρειμμένος	•	στρεπτός
στρεφογυρίζω	•	στρεφεινένω
στρέφω	•	στρέφω
στρομπος	•	στρομβος και τροπός
στρόπος	•	τροπός
στρούκλος	•	οἷστρος
στρομπκος	•	στρομβος
στώνω	•	στροννυμι & σρώννυμι
σύ	•	σύ
σύννεφον	•	νέφος
συχεά	•	συχή
σύκον	•	σύκον
συχῶτι	•	ἥπαρ
Σύμη	•	Σύμη
συνάζω	•	συνάγω
συνδύω	•	σύνδουο
συνεμπάζομαι	•	ἐμπάζομαι
συνε(ο)ρίζομαι	•	ἐρίζω
συνήθεια	•	συνήθεια
συντρεῖς	•	σύντρεις
σπάρικωνω	•	ρίκνός
σφάζω	•	σφάζω
σφενδόνα	•	σφενδόνη
σπερδουκλα	•	ἄσφοδελός
σπερδουκλας	•	ἄσφοδελός
σπερδουκλι	•	•
σφήκα	•	σφήξ
σφίγγω	•	σφίγγω

σφονδύλι	ἐν λ.	σφονδύλιος
σφουγγάρι	•	σπόγγος
σφράζω	•	φράζω
σφύρα	•	σφύρα
σφυρί	•	•
σχιζω	•	σχιζα
σχίζω	•	σχίζω
σχοινί	•	σχοῖνος
σωπάζω	•	σιωπάω
σωπαίνω	•	•
σωτρόπι	•	τρόπις
τάλαρος	•	τάλαρος
ταλυφός	•	ἄταλός
τανόζω	•	τανύω
ταράζω	•	ταράσσω (προσθ.)
τάτας	•	τέττα
τειγίζω	•	τειγίζω (προσθ.)
τειχίον	•	τειχίον
τέλος	•	τέλος
τεντώνω	•	τείνω
τέσσαρες	•	τέσσαρες
τέτοιος	•	τοιούτος
τέχνη	•	τέχνη
τζιτζικας	•	τέττις
τηρῶ	•	τηρέω
τι (=διά τι)	•	τίς
τιμή	•	τιμή
τίμιος	•	τίμιος
τινάζω	•	τινάσσω
τοίχος	•	τοίχος
τόνος	•	ἐπίτονος
τόσος	•	τόσος
τότε	•	τότε
τότες	•	•
τουλούπα	•	τολύπη
τόμπα	•	τόμβος
τούμπανον	•	τόμπανον
τουρτουρίζω	•	Τάρταρος
τούτος	•	οὔτος
τραγί	•	τράγος
τράγος	•	•
τραπέζι	•	τράπεζα
τραπέτι	•	τραπέτω
τράφος	•	τάφρος (προσθ.)
ταχηλιά	•	τράχηλος
τραχύς	•	τρηχύς
τρεῖς	•	τρεῖς
τρέμω	•	τρέμω
τρέφω	•	τρέφω
τρέχω	•	τρέχω
τριάντα	•	τριήκοντα
τρι(ι)ακόσιοι	•	τριηκόσιοι
τρίβω	•	τρίβω
τρίζω	•	τρίζω
Τρίκαλα	•	Τρίκη
τρίχα	•	θρίξ
τρομάζω, -ομαι	•	τρομέω

τρόμος	ἐν λ.	τρόμος
τροπίδι	»	τρόπις
τροπιωτήρα	»	τροπός
τροχός	»	τροχός
τρύγος	»	τρύγη
τρυγῶ	»	τρυγάω
τροπάνι	»	τρύπανον
τροπῶ	»	τροπάω
τρυφερός	»	τρυφερός
τρώγω	»	τρώγω
τσιρίζω	»	τρίζω, τρύζω
τσούμπω	»	τύμβος
τορί	»	τυρός
τυφλός	»	τυφλός
τοχαίνω	»	τυγχάνω
τύχη	»	τύχη

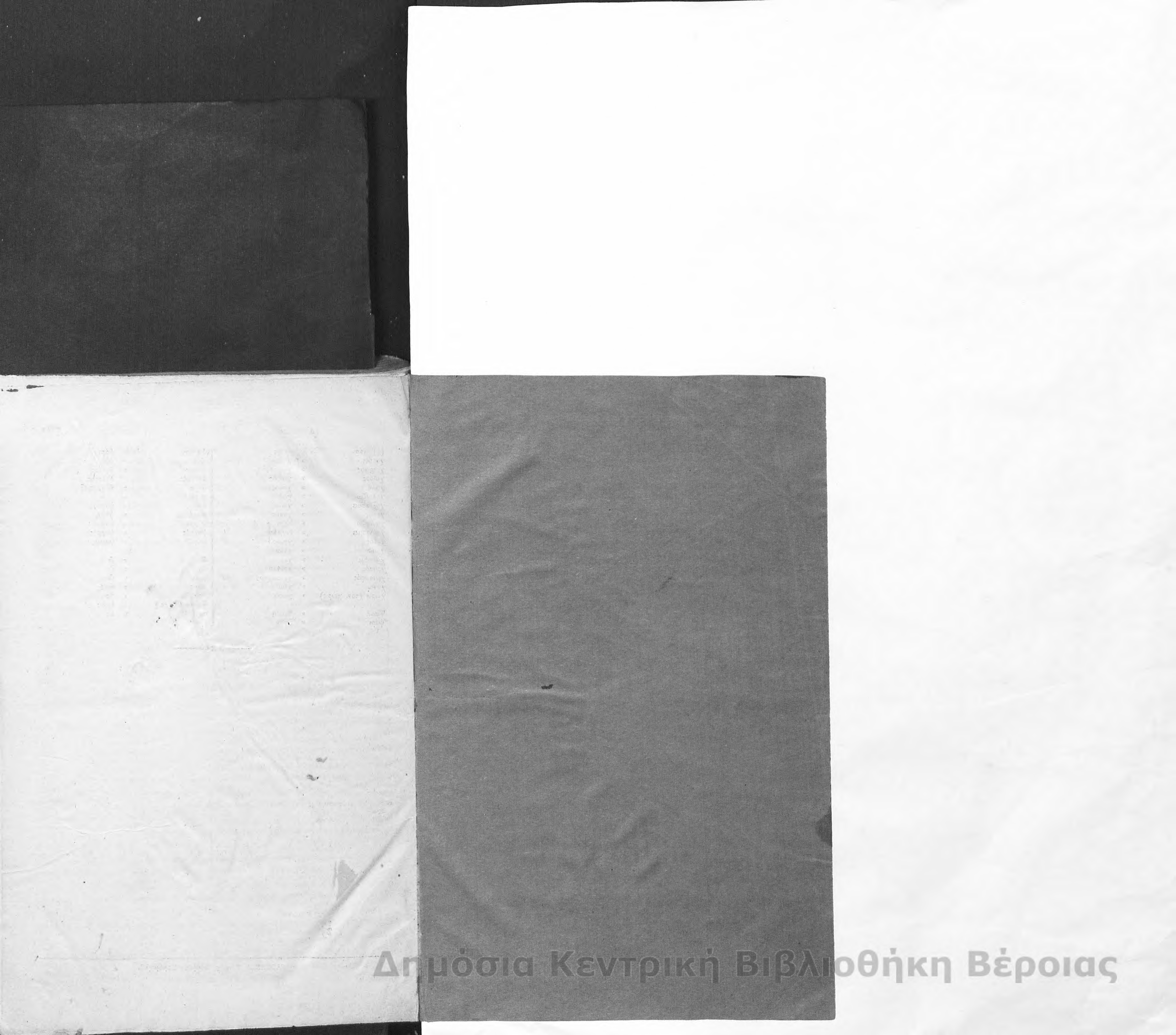
υγιός	»	οἶός
ὑπόσχεσις(η)	»	ὑπόσχεσις
ὑποφερτός	»	συμμερτός
ὑστερα	»	ὑστερος
ὑστερος	»	»
ὑστερώτερος	»	»

ὑφαίνω	»	ὑφαίνω
ὑφαντός	»	ὑφαντός
φαρμάκι	»	φάρμακον
φαρφοῦρι	»	πορφύρω
φέγγω	»	φέγγος
φέρνω	»	φέρω
φέρτε	»	φέρτε
φεύγω	»	φεύγω
Φήβω	»	Θήβη
φθίρω	»	φθείρω
φίδι	»	ῥίφις
φίλος	»	φίλος
φλέβα	»	φλέψ
φλόγα	»	φλόξ
φλούδα	»	φλοιός
φλουδι	»	»
φοβίζω	»	φοβέω
Φονιά	»	Φένεος
φονεάς	»	φονεύς
φονικό	»	φόνος, φονή
φορῶ	»	φορέω
φορτιό	»	φόρτος
φόρτωμα	»	»
φράζω	»	φράσσω
φρύδι	»	ῥφρύς
φρώστομα	»	φρέαρ
φρώχειλον	»	»
φαρνίζομαι	»	πταίρω
φτελεά	»	πτελέω
φτέρνα	»	πτέρνη
φτερό	»	πτερόν
φτεροῦγι	»	πτέρυξ
φτυάρι	»	πτύον
πτύνω	»	πτύω

φτώ	ἐν λ.	πτύω
φτωχός	»	πτωχός
φύκι	»	φύκος
φυλακή	»	φυλακή
φύλακας	»	φύλαξ
φύλαγω	»	φύλασσω
φύλλον	»	φύλλον
φυσερών	»	φύσα
φυσούνω	»	»
φυσούνι	»	»
φυσῶ	»	φυσάω
φυσάνι	»	φυστόν
φύτειά	»	φυταλιή
φώκα	»	φώκη
Φώκαια	»	Φώκαια
Φώκαις	»	»
φώκια	»	φώκη
φωνάζω	»	φωνάζω
φωνή	»	φωνή
φῶς	»	φῶς
χαίρομαι	»	χαίρω
χαλάζι	»	χάλαζα
χαλινάρι	»	χαλινός
χαλκεάς	»	χαλκεύς
χάλκωμα	»	χαλκός
χαλῶ	»	χάλαω
χαλῶ	»	»
χαμηλός	»	χθαμαλός
χάμου	»	χαμαι
χάνω	»	χάσκω
χαρά	»	χάρμα
χαραμίδα	»	χηραμός
χάρη	»	χάρις
χάσκω	»	χάσκω
χάφτω (κάπτω)	»	ἀποκαπύω
χαχανίζω	»	καγχαλάω
χεῖλι	»	χεῖλος
χειμῶνας	»	χεῖμα, χειμών
χειρότερος	»	χειρότερος
χέλι	»	ἐγγεῖλος
χελιδόνα, -όνι	»	χελιδών
χελώνα	»	χέλυς, χελώνη
χέρι	»	χείρ
χερονίψμον	»	χέρνιψ
χέρσο	»	χέρσος
χηλαμός	»	χηραμός
χῆνος	»	χῆν
χῆνα	»	»
χῆρα	»	χῆρη
χηρεύω	»	χηρεύω
χθεσινός	»	χθιζός
χιλίοι	»	χιλίοι
χιόνι	»	χιών
Χίος	»	Χίος
χιούτη (και χαίτη)	»	χαίτη
χλμιντριζώ	»	χρεμετίζω
χλωρός	»	χλωρός

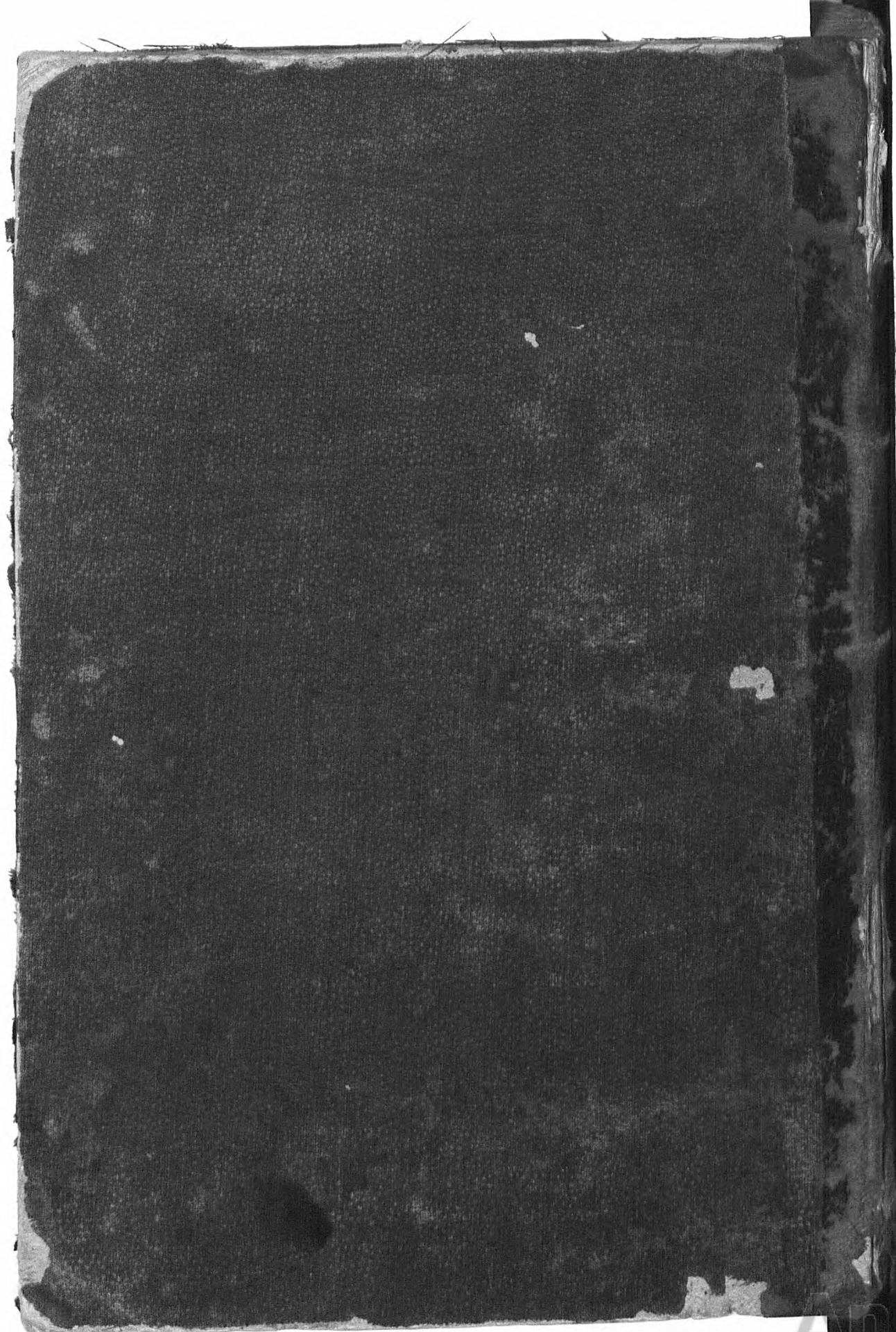
(ἀ)᾽χνάρι	ἐν λ.	ἔχνος
χνοῦδι	»	χνόος
χοιρινός	»	χοίρεος
χοῖτρος	»	χοῖτρος
χολή	»	χόλος
χολιάζω	»	χολόω
χολιασμά	»	χόλος
χορός	»	χορός
χοιτάζω	»	ιύζω
χοιτάσμαι	»	ιυγμός
χρέος	»	χρέος
χρίω	»	χρίω
χρυσάφι	»	χρυσός
χρυσός	»	χρύσεος
χρυσοφός	»	χρυσοχόος
χύνω	»	χέω
χωρίς (τον. χώρις)	»	χωρίς
Ψαρά	»	Ψυρίη
᾽ψάρι	»	ὀψον

φαρῶνι	ἐν λ.	ψάρ
᾽ψές	»	ὀψέ
ψεῦμα	»	ψεῦδος
ψεύστης	»	ψεύστης
ψίχα	»	Ψιχάρπαξ
ψίχουλον	»	»
ψόφος	»	ψόφος
ψυχή	»	ψυχή
ψύχρα	»	ψύχος
ψυχρός	»	ψυχρός
ψωμί	»	ψωμός
ῶ	»	ῶ
ῶχ	»	ῶ
ῶμα	»	ῶ
ῶμός	»	ῶμός
ῶρα	»	ῶρη
ῶρακα (Τσακ.)	»	ῶράω
ῶς (καθώς)	»	ῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ
ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΚΗ 1917

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας